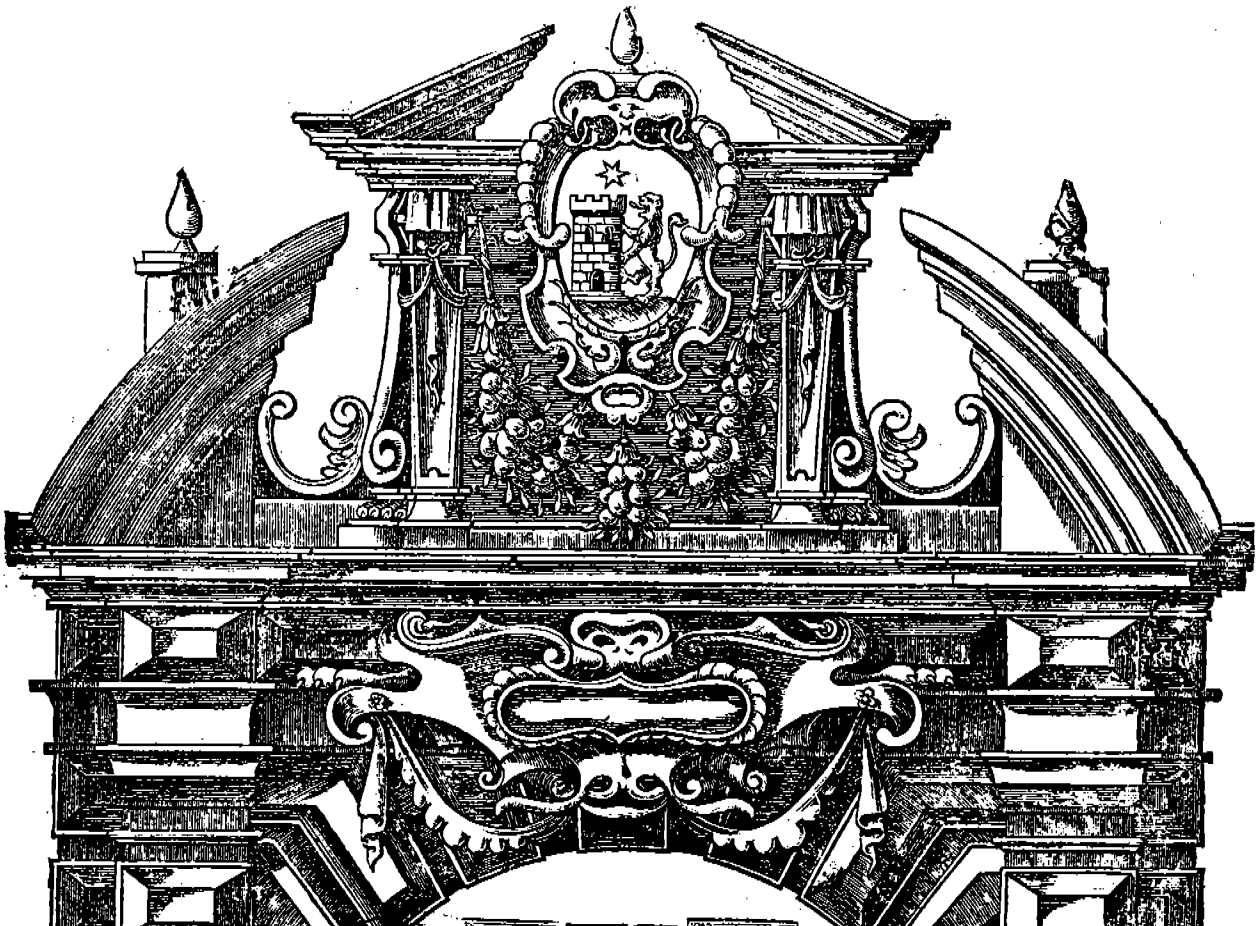

עמק המלך

שמיכר החסיד והקדוש המקובל האלהי מוהר הגדול הנעלם מהרי
דסתרי תורה. מספקלריח המאירה. ממנו נתמלא הבית
תורה. בחכמה המפוארה. ולזוי שתהא עליו שכינה שורה.
תלת שמיה ווכה דלת:

הוא מוהר"ר נפתלי במוהר"ר יעקב אלחנן
זלה"ה מילידי ק"ק ורנקפורט:

הלא הוא צלל בנמים אדירים בעמקי מצולות. מפענח נסתרות
ותצלומות. אשר סיעני כל חי נעלמות. פה מפיק מרגליות והאיר
עיני חכמים בבאר היטב ופירוש על מאמרי הזוהר וכל ספרי
האריז"ל פירוש נפלא רבריס שלא שמענתן אזן מיעולם כו ירון
מאתן ונעלל ערנים ישתה ויריעה בששנת העסקים:

נדפס

בבית עמנואל בנבנשתי

כשנת היובל ה זאת תמוכו לוים קל לתוכתו

באמשטרדם

הסכמת האב"ד הגאון מוה"ר ליפמן סג"ל נר"ו ה"מ ור"ג דק"ק :

הסכמת הגאון מהר"ר יהושע נר"ו ר"מ ור"צ מ"צ דק"ק קראקא

הסכמת הגאון מוהר"ר יהודה זעלקלה מזיא אשכנזי חתן הגאון הגדול מוה"ר יואל ז"ל אשר מנוחתו כבוד פה ק"ק קראקא

הסכמת הגאון האב"ד מהר"ר שעפטל הלוי נר"ו ר"מ מ"צ ור"ג דק"ק פוזנא יאע

הסכמת האב"ד והגאון החסיד מוהר"ר מענדל נר"ו ר"מ ור"ג מ"צ דק"ק ורנקבורט יאע

הספמת הגאון מהר"ר נפתלי הירץ גינצבורג נר"ו הדר בק"ק פוזנא

הסכמת הגאונים

[illegible] נחוכי עולם יהלו ידי מוכותיכם שהם יהיו להכיוחו על הדפוס ולהסכים עם החדם כ"ל כה דנרי תחעיר אנחלמידים כפתלי
תירן בלח"ק להסיד כמוהר"ר יצחק לוריא זלה"ה:

הסכמת הגאון הזקן שקנה חכמה ראש לבני ישיבה רק"ק ורנקפורט כמוהר"ר יאקב ב"ן
נר"ו המכונה במהר"ר יאקב שיף נר"ו:

כיה תמוהני ותקיפין והכרכין מליחיו של החלוף סחרוחם החקובל החלהי כמוהר"ר נפתלי בן הסטיל החלוף כמוהר"ר יעקב אלחנן זל"ל. מרוח ה'
נוסטה בו שפתח תפתוחות לפתוח פעריס של קלחת תחרי זל"ל. עם כמה ניחון ופרסים היוחלים ומכו כאשר עם פעותי בקנה סחטה לאשר בילע
ויחיר עניי כתיפה מן היה ויחעתי נם יפעתי תסרון יריעתי וקונר תבוניני שהיי לוכל לדק מהיה והיה לחתם פתיכתי יחדתי לאשר תכמים שכמי מולין
הנידו לספר בשבחו של הה לחוכיח יאשר מלו ובמו. וילחה ה' ויעבוד עליו מחורים ריחו. וישלח שרו מקודם להכיחו ולקטרו להדפים מיכוחו הנחולה -
ויפקן ה' נירו ינלח. וכל החפוץ ידו נפ"ש לחוחו. יק בסחם שברו לחרו. כתם סוקן וזלח קני תכמת יעקב בלח"ק חורי סכסן זל"ל ה"ה:

הסכמת הפרנס ומנהיג דק"ק ורנקפורט פאר כל החכמות לסדן מופלג כמהר"ר עזריאל נר"ן:

יען וביען שרחה ליחינו לים סלחלתי' קדוש הוח סוחיק סוק"ן וה קנה תכמת הקבלה החלוף סחרוחם החקובל כמוהר"ר נפתלי בן החלוף כמוה"ר
יעקב אלחנן ז"ל. מחליבת פולין יע"ו. מחוחבי חיכנו ק"ק ורנקפורט יע"ו שוכר לרך עליכו: ותידו מנילות מנילת ספרי קבלה תחוחים
ניתנו חוברי תבוריס מחוכחים תקבלת חלה"ו לחכנתי זל. לפר על תכתה וו סם כפנו כנפיו וסרס ביניע לכה כתה תביס שלוך לקנוי לחרן ויס רחוקים
לקרב לל החלחכה הוחת עד שנת ש לה המור נשנת הלבוחם תשנות החלילת חופתי סדור תלמידי חלה"ו זל לשמוע כליחודים תכמות תקבלה. לפר על
סנה דרכו כפתלה וכחלמה חפתי לכל מי. כיחודפנם סם לל ינוחו יניחי כח תחלמידי'משיני הסדות סלה'תנביל לת'לה תכמ'תרמה הוחת תלבנוע
תקמו לחפתיק לפי'לות לחת לחוחו ותקוחות נפחי חוברותיכם. ועם כל זה בחמלת ה' הוסיע על כתה"ר נפתלי שנם נתן ושלח נרכת ה' פתיבה
עליו רוח קדשו יחורוס להגיד תסודות וכחכמה וכטוטס תכבלי תפוחות תלמידי חלה"ו זל לחלני ון. ברוח לפר עליהם עליו פחין ותקר ותפף ויקין
ועזה תסם כל הכבוד הזה על תסכימה הוחת לחלו יחד תקוע בתקום בחין תכל לקרי ספריו כלרבוחת וכתסחורות נשוחים כולם כתבו' תרושה לחד
בנויי' לחלפוחת תחל שכל פוכס בו. סתרי קבלת חלה"ו תסכמי זל. וכחלר פחין יו' לחנת להוסיף לחוחיב בדפוס כל סיקר שריחה שיבו. עם כל זה
סוח לדוחק וככבס לקרב לל חלחכת הדפוס כעיר לחמבורלס לפחות לפל תסכוריו שבת'בורת" ונלפף לבו וזה שמו לפר יקריו:

עמק המלך

שחו כלפ לו והוח כלפ לשמו כלפר שהוח עוסק בשלה וגדול בשד ידים שם בימ וחין תספר לבחוריו תחלמדי לפר כספר הזוהר
וינעתי חבחתי חלחתן מי מילוחד הספר הזה ובקי בו כמידע ע"ן כך נהיריין ליה שבילי דספר הזוהר כשבילי דמ"ת לפר שר הכה
פיו דברי הזוהר פתוחים וחתוחים סנורי וחסנרים שכחעבו חין יוצא וחין בח. הבח בו דרך לולם הלשר יבח ובללכו יבח. ויחי בקלח סלם חו לחבבי'
ליחות כלפ לחנות פתחת ושוחל מפרש ונשחוחים בעמול ילו הזה לפחות כיוון הפתח. ובפתחו נתן רוחקה כל מילוח בידו חוק שוחל תרעיד וחפתו'ם
כן דברי ספר הזוהר לחזה לריק כח בו הבח עין בשן יבלה שוחם נוחל התועלת הכמשך מספרו של כתה"ל כפתלי שכ"ל בסוחר לחתי ספר פחוח
בשלמן עריך לחכון תחוכו דברי הזוהר. כשער ישלון ויגילון נם עליו הנלוחים נדולי תדינת פולין וככבדי הארץ נם יחו לחלני שלטי הגבורים
הפכתם מקויים בחותם שידיעון ויבלקולה לחזוק ולחוחר תעלומו' תכמת הספרים הלילו. ולכם לחוקקי ישרל שוחי תלחכת הדפוס ולהחזנר בי
בעם נרוכי ה' לחיות לו לשוח ולעבב יה לכלבל תלחכת הקודם הוחת ומי רוחה לת תלו יוכיחם ולת יבח לשדת ס'בגורי בכן יחיו לכל בר בי לב תלמיד
עם נוחר כל חשר נבש ירלת ה' בלבבו לקנות הספר הזה כי בודחי לם בהבה חוון ככתו. יברך עליו ברוך שלוך מבכחתו לירחיקו. ובוח תמן ה' בירו
יבליח. וינח לחוחה ויקויים ומלחה הארץ דישה לת ה כחים לים מכסים. חמן. כה דברי חשר יבחו חפי בחם חקטן שריחל בלח"ק יחסק זל"ה פרחלן:
יום ט' כ"ק לחיר ת"ב. לחקי עלי ויין לפ"ק:

הסכמת הרב הכולל מוהר"ר נתן בכמוהר"ר יצחק יעקב בון זלה"ה מק"ק מגנצא יאי"ע

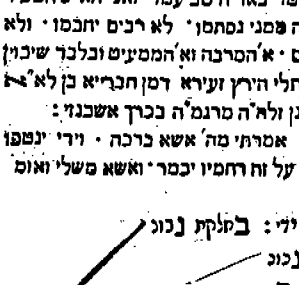
בפ"י על מרוחי התחילות. מחתן פני כסף שמשה נדולות. מר ון מקר יקר מוכה וחפו ומנולות. בכל תוחיש לו הויה ובנון יקבה תפבולות. ון
מכחה כתה חשר חוכו כשלח יולו כפכבו עליונות. מכר לל עתק בוה היה תמל"ך יחידה זו עליה היה בנרם התעלות. עלה שחים לחדרי מרכבה
לעזים יחיה ברחיה תחילות. יחבר בפלחות של לל חלים ושלות השלוות. כתיב לת ידשו עיט דברים שכבה לותן עתיק יומין חלין נפלות. לזכות ת
הרבים להניף לחור תעלומו' תכמה ולהודיעם בתקבלות לכן הסחייעלבבי מנה להחזיק ידי ה' חלוף בוחכת הבחור'ר כמוהר"ר נפתלי הירץ יפו בן הוחיק
הנאון כמוהר"ר חלחנן זצ"ל סם כלי להביח ת הספר הקדוש הלו לנבי הדפוס יכה לחות בכוחב ס' ולבקר בה כלות. כ"ל הבחוד סנעיר כתק כן נת"ל
כהל"ר יצחק יעקב בון זל"ה מוכה על תסחרת תדינת מגנצא נליל תחקון ונליל עליון מותם פה ק"ק ורנקפורט יע"ו. תחוו תנל:

הסכמת הרב הכולל כמהר"ר שאול רויטלינגן אב"ד מק"ק בינג יאי"ע

תלא מחעתי לחלר קדוש מהכל ופוס לחולל לבבתן נבחר בי רוח לחלהים קדמיהן בית ובלין לחיכון כל מחעתן מיליה דחתכתן לתך בוכיות דהכוחר והוח שפילת
ויחי בחיכון בסיחון תקרקין ונלוסין לל קביל להוח תריה דרומחון וידע קדמי קדמך נהכחו תבוי ולחומרי לחבני וחבל - מי יקומבו בחריה לבי שלחי
ובלביה תכם עדיף מכבוי. ומכילי בעזודי ווי. קבה מוכחתה כוקן ובבל. להוהן בשער ובכח הלח חוד לחר שחו כתב בשערי'המנוייבי'בהלבה ס"ק
המוסלב כמוהר"ר הירץ יע' מחדינת פולן לבבל בשרת תביכת תעבורת דהכבת לחבת דבוח ושתי תביכ'ת בשרת בכסף הוזן'ת בשנת ספרי מחוכ
הבכחלה הכשלמה ובפרט בשכחת תקבלה בשום שכל ויבן חידות כל דבפין יחי' וייכול הבחן יחלח לת יחי יפחת לו בשר בחשלחות תכחה יסודות על
לבבי הבכת רשבי וביכיוף שלר ספרי הקבלה כלחר נרחה נכודב מהבשר לחר חיבר בחכת הקבלה לחר סם שחו שוחק הח"ן ולש"ע סם לדרך בפחיו
להביחו לבית הדפוס. ק"ק לחמבורלס כדי לזכות בו לת הרבים ונדולים חלו ויוכיחם להבכיס שחו להחזיק ידי ה' בבן הדבר שבכל מקום ומקום
לחר לבר חלהך ה' בכחות ודחו חניבבכל. מקום לחר תדיוך כף רנלו בו עוזו מושו נוזו בח. ובלו לקבלחתו ולשחרתו כל חן דין שחוכו. לבו לבוחכו
ולחותבו מה לחר ומה לחת כתוך חן בבח ביד לחתבכב. כדי להקדיחו לבבר תבוה הוא ובשבו בן חיב קל תבכל. יכול להביחו לתקום תפנו ס"ל
ובזכריקו שבחה בינוני סלוה הנעה לבדיקים ולשרני לב להחסייע על ידו זכה לרב טוב הבפון ולבחות בבוחב ה' בשיחות בינינו בפם קדוש יחזר בי כ"ל
ישירת דמן תבריח יודע בן לקבר ר' שמואל זצ"ל רויטלינבב יחלר. חור ליום דהלי פתח תנוב כשל תפתחי לפ"ק פה ק"ק כינגא:

שמעוני אחי ועמי אוהבי ואנשי שלומי הנני כאשר אני צעיר לימים אין בהם חפץ אבל אשמים והזכן
עלי כפר והידיעני כללי אוכר צר ומצוק מיצא סוגר בעדי ולא אצא ובשכבי על מטתי היתה נדוד על שנתי ולא ערבה עלי משכבי ובכן שמתי אל לבי ראותי אריכת ושפלות גליותינו היותינו חרפה לסביבותינו ע"ח לעשות לה' אין איש שוקד כי פנר הצא"ן ע"ה הכלף הקור אפסו יורדי תפא"רה ומתמעטי העיסקי בדרי התור' ואינם משניחים כבת קול האומרת (תיקוני זוהר) אתכנשו חבריא למעבד קרבא עם חויא מהם נעדרת לעלוקה שתי בנות לתופת דראונות חסרון לא יוכל להמנות את אחת המתהבלים בנפשי דאורייתא כל אחוריהם בית"ה האומרי די לנו בפשוטו של תורה מי יכריחנו ללמוד רזי אורה וכת השבית אומרת שהיא מן האמת נעדרת כחשו בו ראמרו לא הוא אחרי כוץ ואחן יהבלו וינהו לכן נערתי חצני ואזרתי גבורה להתעודר העם אשר דברו סרה על ה' והארי בשיחו נאלמה את רוחו וקנאתי קנאת יי צבאות והנה עיניך רואות החיבור הגדול והנורא אשר חברתי הנקרא **עמ"ק המל"ך** אין כמוהו בפלך סתכונתו אפס כולו לא תראה רק קצת"ו
בו יפורשו סדרי מעשה בראשית ומעשה מרכבה כנחלת קשורה בשלהבה תוכו רצוף אהב"ה עולמות אין סוף ועולם התוהו בו נכתבת שנ"עליו ושם עירו ד"ב"ה"ה הוא ננאה והוא מחריבה ואחריו עולם התיקון הוא עולם התיכון אוהל כל יומם לעריכון בו פרוש עומק ראשית ועומק אחרי לתת לנו שם ושארית ועוד היום **אבי"ע** חיות על ארבעה ארני פז מיוסדות בח"ף עולמות נעצרות מן עשרה מאורות נעשו חמש
אורות ועליהם נאמר כה' בראם המאיר לארץ ולדרים ח"י לעך ולדור דורים המוכתרים כשלשה ראשים באור שנערת חיים חישים עם"נ מכילין דרחמי הם מלובשים ולבושיה כחלג חיור פיו מישרים דובר עין י' אל יראיו **מך** עובר ורחמי יניר אגפין מתנבר מקצ"ה השמי"ם ועד קצ"ה השמ"ם
(ב'פעמים קצ"ה בי'שמ"ם) ער אילן בעצע"ם הוא אילן מו"ה מקום מופה וסערה הם הימים אשר עברנו בתע"ה
בעי"ר קדש **בר נ"ע** דוך חמת **כנרת** ורקות שב"ע בש"בע מוצקות והנה בעל הרצון
בנה עולמות מרחש אור עצמיות כולם הם ממש אור האותיו גלת עליות וגלת התחתיות ואותיות נפש רוח נשמה חיה יחידה עליה מעידה ואם קרוץ מחומר אינו יודע מה שטמון אצלו איך ישיג בשמי מרומים העוסק למולו והוד והדר לובש הציבם כמו לבוש מרוכבים בו כמו אותיות בספר תורה יחלכדו ולא יתפרדו אך זא"ת תהיה לך למשכרת ולאורו מלתת לבי"ת (שנ'כתאארת אר"ם לשבת בי"ת ר"ל שכינה) כנרעות:
ויר"ה איעזך דבר שכל ויתרון הכשר למען תלך בדרך טובים ואורחותיך תישר בלבבך אל תשכון עולה ובהסתכלותיך אל יעלה ליחס מדות לבורא מי כמוהו מורה כי המאמין מדו מאמין מארים והמאמין תארים מאמין מקרים והמאמין מקרים מיחס לו הרכבה וימשך עליו כטרא אחרא כפאנא כי כמנה באה הנשמיות והוא ישתה מן הפים הרעים וימות:
אבל נהאר אנו מרתו לא מצר עצמותו כי אם מצד פעולתו כי בעצמותו אין תילוף ושינוי ואיהם יתאורי
הכינוי הא ספירה יקרא ע"ל מכתתר בלבוש עוטה אורה"ר **הא"א** שמו ואין ספירה
שישפעת עמו רק אם עצמותו ורצונו ריבוכות אל בוראנו כי הבורא מועל בעולות מתחלפות והמה הזון ממנו נוספות פעם יחום עמו וישיגו שובע שמחות ופעם ישחית ויאכל הכל לפי המקבל אמנם השכר על נפשך ויהיו כבושים תחת לבושך דברים שהם כבשונו של עולם יהיו עמך בסוד נעלם אך לא לזרות ולא להבר כבוד אלהים הסתר דבר ותגלת אותם לבני גילך המסתעפים לשבת בשלך

הם בני האבות ולא להדורשים אל הסת"ם ואל האבות הם העובדים אלהי נכר היושבים בעפק עכו"ר האומרים ערו ערו עד היסוד ערו בה ומחריבים הע"ר אשר ה' נקרב"ה ועל כל פנים לכף זכות ידונו אותי כי לכבוד ה' והורתו כוונתי לרע"ת את אלהי אביך להטיבך לאחריתך ובחרת בה' אלהי ישרא הוא ירחה מתנה סמאל ואם יש בכם איש אשר יאסר ויפתח פיו ויחטרמר מי שמך לאיש שר ושופט עלינו לנלות היום את חרפתינו אשר אין במותו במחיצותינו לא לנו ולבם עלי נהם והדין עמהם כי צעיר אנכי לימים ואחם ישישים ואני נבזה וחדל אישים והנני מבקש מעם הטוענה בקריאה אם ימצא בו דבר תועה או שגיאה לבשי עלי אהבה וחבה ורות נדיבה ולא ידיעני לכף חובה ויהי ה' עמכם כי לא דבר רק הוא ואם רק הוא מכ"ם כי דברי תורה עניים במקום אחר וישירים במקום אחר ובתורה אין מוקדם ומאוחר ותעצרי רוחכם ער שתגיעו אל מקומו באר היטב עמו ואני האיש המכיר בעצמו ששעירי החכמה מפני נסתמו לא רבים יחכמו ולא יצמא לצמא כי ישאב מים א"א הסרבה וא"המסתיע ובלבך שיכון לנו לשמים נאם נפחלי הירק זעירא דמן חבריא בן לא"א הנאון מוהרר יעקב אלחנן זלה"ה מרגם"ה בכרך אשבנז:
ובראותי יופי המלאכה אמרתי מה אשא ברכה וידי ינפפו מור האומר לסתוך מר על זח רחמין יכמר ואשא משלי ואומ

אמר המחבר בראותי יפה נוף משוש כל
הארץ עלה אילה הצר ופרץ בה על כל
בני פרץ אמרתי להסיר חמת הצר ומזימה מעמו יבצר תשרתי בשירים על לב רע הוא זב וצרוע:
אין לחמות אם כי נוהה ק"ש מנביה הודו עכר:
לא מנאות רוחי נשאה רוח הקנאה עלי נבר:
כראות עיני שמע אזני את עלבוני פי איש נבר:
לכן אעטה קנאת בוסה כחרב להמה מה לחבן את הבב:
ישבע חרפה סדין רפה וכמו אשפה לשחק אותנבה:
יהיו לרצון אמרי פי מאיר נשפי יען חרפי אשיב דבר:
ע"ה תשמחי לי אויבתי כאשר נפלתי קמתי כום חמתי עליך יעבור:
הרימו מכשול עורו כושל תקנו **אשל** וחובר חבר:
(אשל רמז לשערות שחם אדומים שחורים לכנים)
מאזני צדק ומאזני מרמו' היא מלך אדמ"ת שובי שובי השולמית
נזר הערות עליה צבר:
אמר מחברא דספרא דא אריכת ידי בצלותא לעורר
האי רצון לעילא באתרזותא דלתתא:
רבון דכל עלמין עתיקא קדישא עתיקא דעתיקין כתיכא
דכלא ברשו דילך אנא אימיל לגלאה רזין סתירין
וקדישין בחיבורא דא כמא דאת אדמיגת בא ירייתא דילך תפתלי
אמר נפת"לי שבע רצון תרין זמנין כפה דאת אמר הוא צוה"
ויהי הוא צוה ועמוד דער לא אברי עלם אנת נזרית עלי למיתת
בחיבורא דא ועל דא גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך ידיא
רעוא דילך לאתערא האי **אה"בה** בן אינון **דודים** דלעילא
ולתחוא כנוע"ם ה'ולבקר בהיכלי דקודשא קודשין באתמשכות
דמנוקא דאקרי **ר"צון** ובחיפוקא דאתון **נו"צר** חסד דאיהי
מלא עילאה דאתכלילא ביה מלא תתאה דאתקרי נק"ת יהא
רעוא מן קדם שבא קדישא דילך **יה"וה** דאתכלילו ביה כלת
נהוריא

התנצלות מחרב המחבר

נהוריא ובלהו עלמין אתכלילו ביה דתיהב לי חולקא באינון משכילין דאתמר בהון והמשכילים יזהירו כווה"ר הרקיע דאינון שתין רבוון מארי פתגיתין דלעילא ובשיתין רבוון מארי מתניתין דלתתא · ובאלין שתין רבוון מלאכין קדישין דלעילא כולהון יתכנשון לגלאה לי רזין סתימין דרש"בי והברוי למיהך בהו בארח קשוט כמו"א כי ישרים דרכי ה' צדיקים ילכו בם וגו'ובעותי מן קב"ה ושכינתיה למיהב לי רשו לגלאה בספרא דא רזין סתימין דנשמתין דסתיבת עילאה דלעילא ומסתיבת תתאה על ידא דשבע טורין עילאין דאינון תלת אבהן ורעיא מהימנ'ואהרן וזרוי ושלמה ויהיו עמהון ולכל נשמתין דסתיבתאין דאזלין ערטילאין ומלאכין די ממנן עלייהו ואזלין ערטילאין בניניהו דאינון בתולות אחריה דיעותיה דשבינתא ואינון ערטילאין מיגה ואקרון חבירים מקשיבי' לקולך ועליהון אתמר ששו אתי משוש כל המתאבלים עליה בגינה וכו' אנון חיילין דמלכא ערטילאין מיניה דאתמר בהון אין ארים צינקו חוצה מלאכי שלום ס"ר יביכיון ואתמר בהון אי כ"ה ישבה גדר דשכינתא יתבא גדר כן חיילהא · דאתמר בשכינתא וחסידך יברכו כ"ה דשכם"ל ועל קב"ה ושכינתיה אתמר בהון כציפור נודדת מן קינה כן איש נודד ממקומו דאתמר ביה ה' איש מלחמה ובגיניהון אזלין כלהון ערטילאין ונזמנא דאיהו ערטילא בלא לבושין דאבא ואמא ותרין עמרין דעתיקא קדישא מתרין מזלין דריקנא דילה תלמידי חכמים וצדיקים ואנשי מר"ת ודילה כלהו אזלין מנדדין מריך לדוך מאתר לאתר כסדר דאוקמורי חבריא מאי מתניתין דור שבן דור בא אנשי חי"ל יסובבו מעיר לעיר ולא יחבנו ובנ"ד אסתכם קב"ה ושכינתיה למעבר חיבורא דספר חזה"ר על ידא דרבי שמעון בר יוחאי ותלמידוי כן יסתכ' קב"ה ושכינתיה למעבר על ידא דילי בספרא דא וכמו דרשב' כגיש ביה עילאין ותתאין לאשכחא ביה נייחא לשכינתיה בגלותא וחירו לבנהא הה"ד גם צפור מצאה בית ודרור קן לה באמא עילאה דאתקריאת דרור וחירו לה לשכינתא דאתמר באמא עלאה וקראתם דרור בארץ לכל יושבי'רבון דכלהו עלמין יהא רעוא מן קדם עתיק יומיא קדישא עתיקא דעתיקין ותרין מזלין דילה אינון תרין מריגלין דתליין בדקנא דאהרן כהנא רבא דאתמר בהון כש"ל חרמון היורד על ראש הזקן זקן' אהרן שיורד על פי מדותיו דאבא ואמא לתיר ונוקביה כי שם צוה ידו"ר את הברכה חיים עד העולם דשכינתא ומנה לגי ויהא דעוא דילך לאכללא בי עילאין ותתאין למייעא לי בחבורא דא ולאשתכחא עמי כל חד וחד בעין השכל דילי בין בכתיבה ובין בדבורא ובשאר חיבורין למכתב בהון רזין טפרין בחילא דשמך יהו"ה ובכל חויין דנהרין מיניה ובכל שפהן דביניויך דכלהו יזהירו מיניה הבי יחון כלהון עילאין ותתאין ספייעון לי לאצלחא לאייתאת לחיבורא דא על ידא דילי לאייתאה ליה לאורפסא ליה למזכי בהון קב"ה ושכינתיה ועאנא קדישא למפקא יתהון מן גלותא דא דאתמר ביה עמו אנכי בצרה כמא דא"א ושב ה' את שבותך ואוקמוה חבריא ישוב לא נאמר אלא ושב דקב"ה ושכינתיה יתובון עמנא לאתריהון וזכ רשו לכל מאן דאיהו מזרעא קדישא דיעקוב כספרא דא בחילא דשמך לאורמנא ביה מיד בהרף עין לגלא'ביה כל חד וחד מילין יקירין ורזין גניזין קמי קב"ה ושכינתי' דאיהי יחידאה בגלותא לאנהרא בשמך בהאי חיבורא ולאתחבר' עמך כהאי חיבורא ולאתקשרא ביה לגבך בכמת קישופין לקיים בה וראיתיה לזכור ברי"ת על"ם קום רעיא מהימנא ותיקום משיתיך לאתעי'משיתהון אנך רמיבי חברון ושבע טורין עילאין דפורקנא בך תליא דאתמר בך עד כי יבוא שי"ל חושבניה משה אחון בגין קדישין וזאי אית לכון לאתערא שבינתא דאיהי בגלותא כאמא דאזלת בתר ברה בשוקים וברחובות דלא יבאשון ליה ולית לה נייחא בגלותא דאתמר בה מי יתנני במדבר מלון אורחי דהא חיזון ורובין קא אתיין למיכל עאנא קדישא דק"בה דאתמר בהון ואתה צאני צאן מרעיתי דכעון ממא ומנא דאתמר בהון ואכלו את ישרי' בכל פה כמא דאת אמר רבי"ם קמים עלי ורבי"ם אומרי'לנפשי אין ישועתו לו באלהים סלה · דהא בכל דרא ודרא אתון סבלין כמה דחקין בניניהו בארח גלותא דאתמר בן אכן תליגו הוא נשא ובחבורתו נרפא לנו דקבדין בגלותא לבר מארעא קדישא דאנת סבלית צערא בגין קב"ה ושכינתא דאתמ' בהון והו"א אסור בזיקים בתוך הנולת · ובחילא דשם הויה ובכל חויין דילה ובכל ביניין קדישין דילה יתיקרי עמכון שתין רבוא מארי מרתיתין שתין רבוא סלאכין עילאין ותתאין ושתין רבוא נביאים למהוי כולהון אולפן זכו על ישראל לשזבא לון מאלין חיוון בישין למהוי קב"ה מחיל להון כל חוביהון ולמפרק לון ולקיים בהון מדלג על ההרים ראינון קדיש המזכירי'את יד"ו ע"י תתנו דכי לו עד יקרה לגבייהו קב"ה ברחמי קומי אליהו כהנא רבא חגיר חרצין וצלי על עאנא קדישא קמי קב"ה ושכינתיה דאנת דלינ עלמא בארבע טאסין לאשכחא כל חד וחד מישראל דמקיימין אות ברית קיימא קדיש בחילא דשמא יהו"ד וכל חויין וכינויין דילה לא התעכב לנטלא רשו מק"בה ושכינתיה לנחתא לנטרא ענא קדישא ותתעטר בכל שמהן דק"בה לאנגא בהון עלייהו ולמפרק להון ולאוקמא שבינתא קדישא לחברא לה בק"בה ויתקיים בה ביום ההוא אקים את סוכת דוד הנופלת ואיהו יוסא דעתיקא קדישא בעי לאוקד דקנא קדישא דילה דאתמר ביה יום אחד יודע לה'לא יו"ם ולא ליל"ה והיה לעת ערב יהיה או"ר ומן יוסא דא יהגלי נהורא דחמנא ימינא רק"בה דיתנהיר מסיפי עלמא ועד סיפי עלמא דאתמר בה ביום ההו'גלה י' שנית ידו הגדולה ויחבר שולמנותהון הכסדר אחרא לרחייא להון מהאי סולם דעתר מטטרון לנהר דינור עד אתרא דאתקרי מצולות ים ובזמנא ההיא יהחסון מלאכיא קדישין ומארי דאפיא אוכלוסי ספרא אחרא כגדיין ואמרין וכבשין היום כיפוריא וביומא דא אתגר קב"ה בלחודך זמיניה לאתערא גבורתך על אינון תניגייא דאתמר בהון והיה ביום ההוא יפקוד ה' בחרבו הקשה על ליויתן נחש בריח ועל ליויתן נחש עקלתון והרג את התנין (עזר) אשר בים דאתקריאת מצולת ים בעלמא נוקבא דתהומא רבא ואינון סמאל' ולילית עדלה בישא בדבר וכר"ם תשפטנו ואם ינכיה כגש"ר משם אורידנו נאם ה' לצצולת יכ כמא דעברית בפורקנא דמצרי דאתמר ועברתי בארץ מצרים אני ולא שרף אני ולא כלאן אני ה'אני הוא ולא אחר ועל דא אתמר הנני עליך פרעה מלך מצרים התנין הגדול הרובץ בתוך יאוריו כך תעביד בשתא דא לקנא'ביה קנאת את קיימא קדיש'על האומרי'ערו ערו עד היס"ד ב"ה ואנת תפרוק לן בשתא דא דאת לביש קנאה על קרתא דירושלם דלעילא דאתמר בה רשפי' רשפי קנאת א"ש של הב"ת י"ה ושכינת'איהי ברתיה דאבא ואם' ורמז'במלא דא חשבון שתא דא דאיהו חושבן זכ"ו אחישנה · יהא רעותא דילך עם אבא דאמא דילי עמרת ראשי דנשלח להון מני לאושבׁ להון מתלת עשר גהרי אפרסמון'רכי' דאקרון צרור החיי' ואלין מילין דיתחרשון בפומי יתעברון כתרא דזיהר'עילאה מזהיר נועם ה' על הישיהן אמן לאתערא מזין נוקבין מלכא ומטרונית' בנפשיהון ונשמתהון יהון מזין דכרין לאתערא מלכא ומטרוניתא לאבא ואמא קדישין ומלאכין קדישין יקומון על שמאלא ויסיגא דילי לאבדלא מיני כל אינון מקטרגין דאתון סטכא דאבדלתא דילי ובתילא דתיהב לאינון מלאכיא יפלן סימיגא דילי רבוין ומשמאלא דילי אלף דאתיין מהוכא דארם קדמאה ואנת תתגלי עלי בעין השכל דילי בכל זמנא דתצטרף לי ותשוב יתי מכלהון שגיאין וחובין בישין ותשרר לי סייעתא דילך ולא תשחכת אוריית' דילך מפומי וספומיה דזרעי וזרע זרעי עד עלם · ותקבל צלותאי ברחמי יהא רעוא מן קדמך דתשלים משאלין דלבאי ולבא דכל עמך בית ישראל לטב ולחיין ולשלם דאנת גלי קדמך דלא ליקרא דילי עבידנא ספרא דא ולא ליקרא דבית אבא אלא לזכאה בהון עמך קדיש ולחברא לך עם שכינתך קדיש ולמפריק לנא פורקנא דימינא על ידא דתרין משיחין אר"ם ויו"ד סיגדין לשמך קדיש' בגו טורא רברבא דהר חורב וישתני שמיר ויתקרי הר המוריה כדלמקדמין מקוטרת מור ולבונה זכה · בתרין עשר סמניא דקטורתא דאקרי צרור החיי' ברין בתרך ואתרך ושמא דילך לעלם

ולעלמי עלמיא אמן:

אמר נפתלי יזיראַ דמן חבריא בן לאַ הגאון מהור"ר יעקב אלתגן זלה"ה נכ"ך מרנ"מה אחרי התעסקי בספרי חרשים הם ישנים - וחסחוכרי על שטת צ"ע והאר"י ז"ל מימיהו נמצ"ה - גם לקטתי שושנים משושני הרב רבי יודא חסיד ומספרי תלמידו הרוקח כמב"ה - ומספרי הגאוני העליתי בידי נופך כיד ה' אלהי הטובה עלי - גם מספר הגדול והקדוש הגאמר ברוח הקודש אשר הוא ספר ברית מנוחה אשר עין בל ראויו יעידון שאין דבריו מושגים כלל - כי אם בהשגה נפלאה קדוש ע"י רוח הקודש כאשר העיד עליו האר"י ז"ל זה בלימודיו הר"ם קורדואירו נס"פר בשע"ש ב"ר ובשער הטעמי ואת אשר אבין דבר מתוך דבר אפרשנו בספרי זה בסקיסו הראוי לו ולא אמנע טובו מחקדושים חסידי עלין אשר נדבה רוחם לשוב אל ה' בכל לבבם ואנם מן תולדות ש"ם (לשון יוחרא) וע"בר (לשון עבריין) ומבתורת הצבועים בעלי הגאוה חעושי מעשה זמרי ומבקשי שכר כפנחס רק יהיו מכתות הענוים תלמידי משה והלל - ועתה בני ראה כי התור' משבח משה בסדת הענוה לבר שנ' והאיש משה ענו מאוד מכל האדם אשר על פני האדמה קא משמע לן שמר"עה היה מבחר מן האנושי וקשה למה משבח מרע"ה בסדת הענוה וכי היה מדה טובה בעולם שלא היה במשה רבע"ה אלא טובה שכתר הענוה עולה על כל מדות ומצות האמורות בתורה כי כלל תיקוני התורה אינו אלא לתקן סדת הענוה שהוא"ת ענ"ו ה' אחריתה שבשם ענ"ו נ"ק"ו שחוא רבוע ארנות אשר רחה ארם הראשון בחטאו ורצה לעשות לו פרצוף לעצמו ולא רצה ליעקו' תמיד לפני שכבתו פא"פ ידוכר וגם ארז"ל מה שעשתה יראה עטרה לראשה שהוא פרצוף רחל שהיא למטה מפרצוף לאה התת רגליה עשתה ענוה שהיא לאה עקב לסוליתה שרחל היא חברתה שהראש שלה היא תחת עקיבה אבל כשיש זיווג נבללים זה בזה נמצא שהשכינה נקראת ענוה וכן ב"פ ס"ג עזלה קכ"ו בני ע"ז לרמוז על כ"פרצופי אמא שיש בה ב' שמות ס"ג והם סלביש את ז"א וממתיק את הרגוע של אדנות הנ"ו והענין הזה תמצא באורו בספרי זה בחלק ראשון ואין באן מקומו כי זכר אזכירנו עוד על כן אקצר כו וגם מספר רזיאל לבשתי דברי צדק לעולמות ב"ע ואם יזגור השם בחיים ג"א אמנע טובו מתחסידים קדושי עליון ראיתי בני עליה הגם מועטי'אף כי צעיר אנכי ליסים ואתם ישישים על כן נחלתי ואירא מחות דעי אתכם לשוט ביומקת הסים האדירים האלה הגובעים מן נהר יוכל כאר מים חיים מעין גן המלך ע"ב החלק הראשון הנקר' עמק המלך עומק ראשית ועומק אחרית - גילית עילית - וגילית תחתית - וגרולה פואת אשר אלך אל החלק השני הנקרא:

גן המלך אשר בו עץ עושרה פרי למינהו ולקטתי ספריו ואספתיהו בתרמילי למעום טוב טעמו ומעמו כטעם המן מזונא דאורייתא כצפיחת ברבש אשר לרבני חכמים אין בו משום גילוי ונאמר דבש וחלב תחת לשונך ומפני שהדבש אינו צריך תיקון כי אדרבא יש לירא שלא יפגם אם ימשכו אותו למט' לכן נאמר כל שאור וכל דבש לא תקטירו ממנו אשה לה' והדברים עתיקים אוצר ח"יבואו ויש בתורת מלכ"ו של עולם:

גן פשוטות לכן קראתי החלק השני גן המלך אם יגזור השם בחיים יפורשו כו מאמרי הזוהר דבר דבר על אופניו כפי יד ה' אלהי הטובה עלי אר"ש אשר ישים ה' כפי אותו ארבר ולא אחשוך ואמנע טובו מחסידי קדושי עליון כי גדול מיעתא דשמייא בקוצר שכלי הדל באלפי ותבסתי גם ראיתי מה שאמרו חז"ל במקום שאין איש השתדל להיות איש - ראיתי שיערוריה אשר נאספים בני עלייה וכמעט אין חכם אחד ברורינו זה בחוצה לארץ שיודע השיעור קומה של יוצרנו ב"ה על בוריו - וגם באי אחד מעיר ושנים ממשפחה שהם עוסקים בחכמה זו אחר שנאסף האר"י עם כל תלמידיו והעולם הלך חושך תפסו ביצרון להשיג מאמרי הזוהר ע"ד חכמת מהר"ם קורדואירו זה וזה לאַ עלתה בידם כי נסתתמו ארובות שערי החכמה העליון שהיו פתוחי' בזמן האר"י כמב"ה וגם ר"ח קליפריז תלמידו לא רצה למסור פרקי המרכבה אל שום אדם ולא יכלו עמו שיגלה להם פרשת אתת או אות אתת כי אפי' הרב רבי יהושע בן נון כי היה להרב הזה בסעם כל חמדת ישראל שהי' אב"ד בעיר צפת הוב"ב והי' לו עושר גדול וכדי שיקבל ממנו דבר מה בשיעור קומה הלך עמו מצפת לירושלים ומירושלים למצרים ומצרים חזר עמו לירושלי' ומירושלי' גם לצפת והיה מלבישו עצמו ומאכילו ועשה לו כל שירות כעבד נאמן אל האדוני' ולא יכול עמו להשיב ממנו אות אתת והרב מהר"ר חיים קליפריז כמ"ה עשה ספרים ער אין חקר ומתב כל מה שקבל מרבו וספר א'קרא עץ חיים על שמו ובעין הזה כל פרי עץ מאכל האוכל ממנו חי לעולם והוא כמו ת"ר קונטריסים וחלק אותו לשערים ושיירים לפרקים ובו יוכללו כל ההקדמות שקבל מפי הרב האר"י ז"ל זה על מאמרי הזוהר זה הספר השינו ע"י אחיו הר"ר משה ויטל בסיבת שנפל אחיו הרב מהר"ר חיי הנז' למשכב על ערש דוי ותחכמי נתנו להר"ם הנז' סמון הרבה והוא לקח אותו הספר הנז' מן הארנז הוא המקום אשר גנזו שם מהר"ר חיים כמב"ה ותקף שכרו ק' סופרי וביר כל א' ו' נייריי והעתיקו אותו בליל אחת ותבף חזר חרב ע"ה לבריאותו ולא היתה כח בידם להשיג עוד משאר החיבורים שעשה ונשארו בגניזתם עד זמן פטירת הרב כמב"ה וזה הספר נתפשט אל תכמי צפת אל א'מעיר ושנים ממשפחה ואינם מראים אותם הסודות אלא אם"כ הוא חכם ומבין מרעתו כולי האי ואולי ירוחם גם עשו חרם גדול שלא יצאו מאלו הקונטריסים חוצה לארץ ושמעתי הימוקם היה שאל יהחלל המתהלל שום ת"ח הן כאי' הן בח"ל שיעסוק על סוף דעתו של האר"י זלה"ה זולת הרב מ' ר' חיים ויטל זלה"ה ומפני שראו מקצתם שנאספו יודעי סודות האר"י זלה"ה חזרו מקצתם בעלי עולם התוחו ומקצתם היו סרכיבים דברי הר"ם קורדואירו עם דברי האר"י עמם גדול מגשוא כי לא לתוה"ו בראה לשברת יצירה בעולם התיקון וכדי שלא לעסוק בספרים כאלו וכיוצא בהם אעלה אותם על עט ספר זכרון ראיתי מחיבורי הרב מחבר אחד שרא ליה מאר' שעשה א' מתלמידי האר"י זלה"ה פירוש על ספרא דצניעותא והוא לקח החיבור הזה ובלבל וערב בו חכמת הר"מ קורדואירו והאריך בו באריכות ורצה הרב הנז' להראות חריפתו אבל הוא סגלה ערותו וחלק אותו הפירוש לע"ב פרקי ואמר בסוף ספרו שעשה אותו ע"ב פרקים כמנין תס"ר והאמת כי הוא חסר האוסר לחכם אחותי את וחוא הרכיב בזה הספר אלו שתי התכמות יחד וכיוצא בו עשה ספר בזאת יבא אהרן אבל לא אל הקודש זורים מבני ועמנו חכמי פולין המסופקים עצמם מחיבורים אלו בגין הגאון הגדול החכם השלם מורי ורבי מהר"ר שמואל זלה"ה בן החסיד הגאון מוה"ר משולם זלה"ה כמעט מסר נפשו על החיבורים האלו להעתיקם ובימי בחרותי קבל מורי ממני קצרץ סדרי חכמת האר"י ז"ל הרב ופתחתי לו שיירי אורה בקוצר שכלי הדל מאלפי והרב הזה היה מאסף כספרי הר"ב הנז' והביאם לפני וחשב בזה שיעל לפני מנחה ורורין ואמרתי לו לא הן ולא שכרן וכיוצא בזה הראה לי ספר אחד והוא בערך כמה מאות קונטרסי לשון סרברת גרולו כולו גילגולים - לא היו דברים מעולם - ואמר בתוכו גלגול שמשון הוא יפת - ובכל הרמזים שמביא מהפרשיות הללו - אינו יכול להביא שום רמז נבוחה מיפת מה ענין יפת אצל שמשון - ומביא גלגולים קשים כאלה רבים - גם אמרו פעם אחת הייתי יושב והנה שלשה אנשים באים וכמדומה לי שראשון היה - מטטרון ונקשה לי ממה נפשך אם היה משכיני אותו והיה צריך להזכירו בשמו למה אמ' ספק ולא אמר וראי' ואם היה אדם חשוב וצדיק גדול שיצאו ובאו מלאכים לו כמנהגם בכל עת ופעם ורגע למה לא הכירם כמנהג האדם הרגיל אצלו וגם מתוך דבריהם בדברם אתו היה לו להכירם אלא נראה מתוך שהרגיל עצמו אל לשון מספרת גדולות בא לידי סיפור מעשים נוראים להבהיל את המעיין גם בפירושו על מאמר אחד מהזוהר ואפי' הלשון לא הביא כתיקונו ואנן נעתיק המאמר כמות שהוא כדי שנפרשנו אח"כ תחו לשון הרשב"ע ה"ה סוף פרשת תרומה דף ע"ח ע"ב זוהר נדול:

הקדמה מהרב המחבר

מאן צניעותא דספר"אר"ש חמשה פרקין איגון דכלילין בהיכל רבו מליין כל ארעא א"ד יודא איכלילין הכי מכלהו עדיפי אר"ש הכי הוא למאן דעאל ונפק ולמאן דלא עאל ונפיק לאו הכי לבר נש וכו' ופירוש בעל הספר ההוא על לשון לא דמי מאן דעאל בעולם הזה בפודות וחירוש רזין דאורייתא מעולם הנשמות קודם בריאתו ער שמפני זה זכה רנפק בחירוש רזין דאורייתא לע"ה ולמאן דלא עאל ונפיק ולא הניא עמו לא לע"ה ולא לע"ה וסברתו בזה ד' וארז הסיבה לפי שמתגלים לו שערי החכמה ולפי שנשאר יתום ממנו אבל מעיד אני עליו שמים וארץ כי הוא נשאר יתום מזה הסור זאין דעתינו להאריך בענין הזה אין כאן מקומו יבוא ביאורו בספר גן המלך חלק שני מזה הספר רק צריכין אנו למודעי חלק קט ממנו כדי שנבטל דבריו הגם כי מי שיש לו עינים בראשו ומוח בקדקדו יודע שיענין זה אינו חלוי בבחיר מאחר שתורתנו מוכרח ואין זה דרך האדי זלה"ה ודרך תירתנו הקדוש ואינו צריך לפירוש על זה במקצת ועתה נבאר אמרו מאן צניעותא דספר דכיה תורה בלשון בני אדם להשכילך בינה כאדם ששואל על מי להכירו מה טובו ומה טיבו כך שואל על גניות וצניעות החמשה פרקים הללו מה הוא השוב הגנוז בתוכו אר"ש ר"ל השיב ר"ש ה פרקין איגון אי"ם שאינן רק ה פרקים לבד והחכמה הזאת אין לה שיעור לגדלה ואינה תופסת מקום על כל זאת נכללים בהיכל רב שהוא היכל ומשכנא דאריך הכולל גם כן אליו ה מדריגות הנשמ' ארנח"ו וממנו נבנים ומושפעים ומאירים אבא ואמא זעיר ונוקביה וכולהו מלבישים אותו ונעשים מהארתו כללות החמשה פרצופין דעליהו נאמר בהבראם בה"א בראם פירוש ברא ויתין נולם התולדות השמים והארץ בהבראם פי' בה' פרצופין לכי עשה הרשב"ע ה פרקי ובו פירוש תיקון ת' פרצופין הנכנים על ידי עתיק יומייא רזייהו מלכות אדם קדמון סתם הנקרא היכל רב כי מלכותיש בו שם אדני היכל ובל המלכות נקראים נגדו היכל קטן ואת המלכות להיותה רם ונשא למעלה הרבה וראש לכל האצילות נקראת היכל רב והיא כוללת כל אורות האצילו' ליה כי היא מתפשטת ער סוף האצילו' ר"ת לכן נקראת היכל אל ההי' פרצופין על עתיקא קדישא שהוא אריך עצמו ובספר הזה מבואר' חז' תיקוני' ביעצמם היאך נתפשטו וגם מפני שנשמתו של רשב"י היה מניצוץ מר"עה שעשה על סוד זה גם כן ה חומשי תורה על הפרצופין הנ' לכן שנם את מתניו ועשה נ"כ ספר אחר מחמשה פרקים לרמוז על ניצוצו ועל סוד זה דמוה בזוהר ויתי מי לאו נדול כמשה ובזוהר שלח לך שבא אל המערה הוא הגן ערן של מתי דור המדבר וכו' ראה מתיבתא דמר"עה וכל דורו מסיעם זה זכרו אל לימוד הדור דעה מפני ניצוץ נשמתו וניצוץ דורו שהיו ניצוץ דור דעה ואומר שם אלא הוה כדרא דא אלא דרא דמדברא ולכן קראוהו בוצינא קדישא או בוצינא דנהורא ר"ל ניצוץ מנשמת מר"עה שהיתה ממדריגת אבא המאירה בזעיר ונקביה בזעיר בד' יודין של ע"ב שלו שהם סוד ס' שנה שהלך עם ישראל במדבר ושם ע"ב יש לו ג' כדין והמאירים להשמש בסוד ושמתי כדב"ד שמשותיך לשון שמש והם שני שלישי יסוד אבא שהוא זכר המתגלים לחוץ ומאירים יותר בזעיר במקו' שבלה יסוד אמא שאינה לא שלישי יסוד הזכר שהוא נקיבה אכל הכ"ד היולין לקחה רבקה שהיא אמא והוא מכוסה בה בסוד ש' ורנקח שם כדה על שכמה ולכן אנשי ח"ל בצאה שהוא ג' כדב"ד ונבונים לא מצא כל זה אבאר במקומו הראוי לו או בוצינא דנהורא הוא ניצוץ אור השמש שהוא פני משה כפני חמה והבן סוד קדוש שאמרינו למעלה בחכמה והוא סוד אות יוד של שם הויה הנקראת קדושה לאפוקי קוצו של יוד שהוא אריך קרא קדש קדשים קודש חד הוא עצמו וקדשים תרין הכולל אליו עור תרין רישין וה' ראשון של שם הויה הוא סור טהרה והיא אבא עילאה המטהרת כל האורו' הנפנמים בחטא' של ישרא' בתי תקוני שלה ופידה חירות ודרור משעבור מליות וממלאך המות כי היא טיהרה נפ"כן ניצוצי עול' חתוהו ואות ו' של הויה הוא סור אהב"ה של זעיר אנפין הכולל אליו אהבת הש' לקיים פסוק ואהבת את ה' אלהיך בכל לבבך וגו' זה' אחרונה של הויה היא סור תירא"ה של מדת הדין שהיא נקראת תכלת שמכלית את הכל והיא נקראת קץ הימין הלוקחת הנשמה מן חיה"ז והולכת אחריה והוא אמרם אין אדם מת מן חצי' ער שרואה השכינ' שנ"כי לא יראני האדם וחי אכל בשעת מיתתו יראני כי כמו שכלאן המות הוא נעשה שליח א' הנוף של אדם שמת ב"מ כן השכינה נעשית שליח אל הנשמה לכן הנשמה נקרא קץ הימין וללות נקראת קץ הימים קץ כל בשר דוקא דהיינו בשר הנוף אכל לא קץ הנשמ' והלה זה יש כמה ראיות שניצוץ רשנ"י ע"ה היה ניצוץ משה רבינו ע"ה ואין צורך להכיאם פה כדי שלא נצא מן המכוון ונתזור לפירוש המאמר אמר רבי יוחא אי כלילין הכי צריכי מכלהו פי' שאל רבי יהודה לרשנ"י ע"ה מה צורך יש לאדם ללמוד התקדמות הארוכות הם התקדמות המוציות בהזוהר אנא ואנת קודם לימוד הספרא דצניעותא וצריך איבור זמן רב לזה הלא טוב לו יותר ויותר אלף פעמים אם ילמוד פרקי ספרא דצניעותא ששם כלול כל החכמה של ה' פרצופין הללו הכוללים כל הנמו' הקבלה ולא יצטרך להנות וללמוד אלא איזה ימים חשיב לו ר"ש הכי הוא למאן דעאל ונפיק פי' וראי אכת אתה דובר לכי שהיה יוצא מן הסודות של ספרא דצניעות' ונכנס ל הפרטים המבוארי' בזוהר אנא ואנת וחזור ונכנס בתוך הסודות של הכפר דצניעותא ומבאר הכללים בתוך הפרטים וענינו הוא כי יוצא מן הכללים ל הפרטים שמתבארים הסודו' באר היטב ביאור רחב ומן הפרטים אל הכללים שהם בקיצור הופלג גם ד אז טוב לו לנקוט הכללי' של הס"ד במחשבתו בזכרון שלו שלא ישכח גם הפרטים ולמאן דלא עאל ונפיק לאו הכי פי' מי שלא טרח ויגע עצמו מן הכללים אל הפרטים לאו הכי לית ליה הנאה בהכללים הללו כי אינו יכול להבין הכללים מאחר שאין לו הפרטים משל לפרא אדם שלא ראה מעולם הבני אדם הדרים בישוב העולם וירירה במדבר בין שיני הרים וכלעים ולא ידע בטיב מעשה מלאכ' חישוב ומאכלו הוא נרעיני חיטים כמות שהם ולא ידע לטחון ממנו קמח ולעשות ממנו לחם ויהי היום והנה הוא הולך ותועה בדרך יער שבא אצל בני ישוב אשר בשימים לפניו לחם לאכול ויעני הזה לא ראה לחם מעורו ער היום הזה והוא מתמיה עצמו כאוב על מעשה מלאכת הלחם הזה ער שהוא שואל בתמיה נדולה וממה אתעביד הלחם הזה השיבו שהוא מחיטים לבתר אקרבוהו גלוסקאות דלישן במשחא של שמן זית טעם מהן אמר ואילין ממה אתעבידו אמרו כחטין לבתר שמו לפניו לאכול טריקי מלכין דלישן כדובשא ומשהא כמו הלחם שקורין בל"א קיכרש ברוט אמר ואילין ממה אתעבידו אמרו מחיטין אמר ההוא פרא אדם אנא מלכא רכל אלין מיני לחם דאנא אכיל הטה שהוא עקר ושורש רכל אין מיני לחם כי הזהה הוא הכלל מן הפרטים של אלין מיני לחם הנ' ובנין ההיא דיעה של הענין הזה האומר שהוא אוכל מלך של כל אלין מינים מעבודי וחענוני לחם של בני ישוב שהם נקראים בני עולם של ישוב הפראים הללו אינם מכלל עולם הישוב מעבודי ותענוני עלמא לא ידעי כך מאן דנקיט כללא ולא ידע בכלהו פרטי תענונים ועבודים ההנאות הנדולות דנפקין מן כללא של ספרא דצניעות והם הנקראים פרטים של שיעור קומתכי כל מה שמפורש פירו' רחב ונדול מתגלים הסודו' יותר ויותר ער כאן לשון הזוהר הצדיק לענייננו וכוראי נזה נבטל טענת בעל ספר הזה גם ראיה כזה מצינו בארות נשא דף ס"ח ע"ב זוהר נדול בענין הטשרה הבירים שבבנכו בהאדרא קדישא והרשב"ע ה סידר אותם בכנגד עשרה ספירות של עולם הנקודות שנתקנו בעולם התקון ולכן נילו מה שנעשה מהם דהיינו ה' פרצופין וכל תיקונים ואימר שם תנא ער

לא נפקין חברייא מההוא דביקות של האדרא מיתו רבי יוסי בר יעקב ורבי חזקיה ורבי ייסא וכו' ומקשה שם ואמאי אילין הלא לא יכול להנות מפני הגלבם ודביקותם ביותר מהשאר חבירים הלא לא היו בגנר כח"ב הגילולי כיותר ויותר היה ראוי זה ההעל' לרשב"י ובנו ולרבי אבא שיהיו כגנר כח"ב לכן מקשה אפרא הוא הטעם ואמאי אלין והירין משום דעאלו ולא נפקו מקדמת דנא פי' משום דעאלו בפירוש כ"ר שהוא האדרא הפסורשת ס"ד כגודין להדגיל באדרא רבא וזיטא שמביא פסקא פסקא מן כ ד הפרש והולך והם היו מתדבקים בדביקות הגדול מה שלא היו מורגלים מקדמת דנא בדביקות הפרטים שאמרנו ולכן אמר משום דעאל בדביקות כללי כ"ר ולא נפקו מן קדמת דנא קודם שנכנסו לפרש הכללים ההם לא נפקו אל הפרטים והדביקות הזה היה גדול ורב עליהם שלא הורגלו הדביקות החוא מקודם וכלהו חבירים אחרים עאלו ונפקו מן קדמת דנא עד כאן המאמר הרי יש לנו ראיה מהלשון הזה אל כוונתינו גם בסוף ספרא דצניעותא אמר עד כאן סתם ואתעטר צניעותא דכלכא פי' כאלו הכללים גנזים ונסתמים כוונת המלך והגנזיהם חכתר שמכתידים המלך והכבוד שמכבדים בו המלך שנאמר כבוד אלהים הסתר דבר וכאה למאן דנפיק וירע שבילך וארחתי פי' אי צדיק אי ענו בכוותו הזוכה להוציא הפרשים מן הכללים וירע דדרכים והשבילים ואורח צדיקים שלא יבוא ח"ו לטעות בהם כמו שסני בסוף אדרת נשא דף ס"ח ע"ב ז"נ צדיקים ילכו בם ופושעים יכשלו בם לבנורי פהבהל שלהם רקיעים של שוא לעשות להלילית חייבתא ובעלת איש ותפובות דרך ומסילה לעלות ולקטרג כי הוא מהפך ח"ו הדבר לדבר דחמנא לשונן יקין זוהר בראשי' דף ז' ע"א ז"נ והענין הזה זכור אזכירנו עוד יקן כן אקצר בו ואחרתה לצאת ידי חובתו הוא הלומד לשם שמים לעשות מהבל פיו רקיעים ושמים וחרשי' לא יעסוק בספרים הללו חן חדשים גם ישנים ואין בכלל אלא מה שכפרש ספרי המחברים של עלם התחזו לא יעלו בי תח"ו המת ובונתינו לתקן בעול התיקון והשוסע לי ישכן לבטח יעסוק בספרי אשר חבתי כמו שישרת חיבורים נחפרים סיוחדים על אדרא דף תחכמת הגואת הראשון הוא ספר עמק המלך הלוח וספר השני הוא תנקר גן המלך פיר' על האות והפ' השלישי הוא החיבור הגדול על תמשת חמשי תורה ונביאים וכתובים וזקרא ארבע ראשים בו יפורשו הפרשיות על ה' אופנים הוא פרדס"ן של חכמים אשר הוא נוטריקון פשט רמז דרש סוד נשמה הם ה' דרכים והדרך של חנשמה נכללת בחסוד עצמו הספר הרביעי נקרא אפרי"ן שלמ"ה הוא שחברתי על אנדות של שמת חחלפו' שני דרכים חידושי חפשט והדרך של חסוד עצמו והפס' החמישי הנקרא משנת חסידים בו יפורשו על דרך הסוד ששה סדרי משנה ונהספר הששי הנקרא זוה"ר הרקי"ע בו יפורשו תרי"ג מצות על דרך הסוד עם שאר פרטי הדינים השייכים להם והספר השביעי נקרא מקין גנים בו אפרש שיעי קדושה וסחרה ואהבה ויראה ופרטי המדות והמעלות אשר מתה אותם רבי פנחס בן יאיר במשנה דסוף מסכת סוטה ובפרט כללים של תיקוני הרשובת מתוקים מדבש ונופת צופים אשר לא שטע אדם מעלם. והספר השמיני הוא החיבור הגדול נפת צופים הוא הסעיין שסמנו ישאבו עליונים נתתונים אונלפן תרתין דאורייתא ובו כלל תיקוני ונישמתי השכינה ומדת טובות והגונות הראוי לכל אדם הנכנס בחכמה הזאת צריך תכנה רבה ויעזומה שלא יבוא לידי קטרוג ויאבד הכל מסנו וגם היאך יפתח מעיין חכמה בספתחו החכמה בכוונות גדולות בצחצחות הנשמה לשים רסן בשכלו להנהיגו אל הקו היושר שלא ישיעה ח"ו ובפרט סוד התפילות ופרטי המיוחדים תיקוני יום ולילה ותיקון חצות הליל' וקצת מנהגים ותיקוני התועתי' תיים לעושיהם שלא יבוא לידי קטרוג ובפרט עתה שאין לך יום שקללתו פרובה מחבירו שנאמר עליהם ביום ריעה ראה שלא יתפום אותך המקטרג כי הוא הפורש מצודה על כל החיים באלו הימים שתאמר אין לי בהם חפץ עד יעיר עלינו רוח מסרו' לנחמנו והספר התשיעי אשר הוא פירוש סדר התפילות סמש כמנהגינו וקצת עניני בחוור ופיוש שלנו ע"ד הסוד קראתיו ברכת ה' שם זה גזור בברכת כרע"ה לנפתלי שנא' ולנפתלי אמ' נפתלי שבע רצון ומלא ברכת ה' ונומר על שמי והספר העשירי נקרא ספר שבע

רצון אשר כולו תרגום ולשון הזוהר לפיום תיקן נוחה וגם הזוהר עצמו כיון להטעם הזה להבירו בלשון זה ובל פרטי מעש' בראשית ומעשה מרכבה בקיצור מופלג הצנתיו משנה אחר משנה וע"ז אמר ר' נספר פרקי היכלות אני ורבי עקיבא ערבין בדבר שכל האומר שיעור קומה בכל יום מובטח לו שהוא בן השה"ב ובלבד שהוא שונה אותו במשנה בכל יום והוא נחלק להלקים לאומרו בכור תיקון מעברות שתיקן ר' לוריא ע"ה על סיד תיקון קליפת נוגה והוא בביא תיקון גדול והארה גדולה לנשמתו והער על זה הפוך בחלם משנ"ה נתמצא נשמה והיא משנה למלך בסו' למען אחי ורעי אדבר נא שלו כך ותיקון הנוג שמקבל האר' התלבשות הסורות בסור מיתוק דיניה ע"י אצילות שהוא עולם הסור קולקו באותיותיו ובתיבותיו שהוא התרגום ותנצל בקרושה ע"י מטטרון ואין קטרוג בהתחדשות התורה בסו המלך המקבל שוחד מארם אחד ואינו סניח לעסו שיעשו שום פיעולה רעה לארם והוא כי כבר הוא מרוצה מסנו והבן זה הסשל ואני המחבר תמיד אני בוכה ומתחנן להמאציל העליון ח' אלהי ישראל עתיקא דעתיקין פתיסא דכלא יסייעיני להשלים החיבורים הללו בשכתה זמנותה ושוב לבב מרוב כל ויכרית את המקטרגים שלי משמים ומארץ והקב"ה ישמיד את פרים מטעל ושרשם מתחת ויחזקנילאהנה ולירואה את שמו הגדול הנכבר והנורא ובאמת השני חיבורי עמק המלך וגן המל"ך עולים על כלנה כי בכלל מאתיים מנה מאירים בסקורות החכמה הגלויו' לדור יתום מרברי האר"י ותלמידיו בחלק הראשון הנקרא עם ק' המל"ך בו יפורש סור מעשה בראשית סור עולם התוהו ותיקונו ומעשה מרכבה הוא הרכבת האזרות בדחיית פרקי אמא ויניר ובנין נוקביא סור המחדש בטוכו בכל יום תסיר מעשה בראשית בפרטי המועדים והשתנות הזמן בכל עתי וחדשי ומועדי השנה יש עליה אחרת תמיד אל השכינה והמרכבת הולכת תמיד למעלה בכל סחנות השכינה הם בי"ע שנעשים כרמות בנפים למלכות האצילות בסקופה עצמה ובהספר הזה יפורש רבר רבר על אופניו בקיצור נמרץ ובחלק השני תנקר' גן המלך יפורשו בו מאמרי הזוהר על מתכוונם כל פרשה ופרשה בפני עצמה בהספרים הללו ישתעשעו בו החכמים ועוסקי בתורה לשם שמים כי יפצאו בו כל דברי ופרטי חחכמה של האר"י ולח"ה חמגולה בח"ל ומה שהוספתי חכמה על פירוש מאמרי השיעור קומה שהם רק דברי נבואה שאין להשיג דבריהם לא בפשפה מן חים והאוכר לנפשו שמשיגנו על מתכוונתו אינו אלא סועה כי אפילו נשמתו שהיא אצלו מסון אינו משיג ואינו יודע מה טיבה ומאיזה אותיו' נבני' היאך ריצה לידע מה שאינו מסוק אצלו ורחוק ממנו בנהיי מרומים והלוא אפילו בחיבורי זה הוא היותר נבה מהשכל לאוזן השומע אף מה שלא נמצ' בשו' חיבור או כתב בח"ל בידה' אלהי עלי לטובה אעפ"כן אינו מרבר אלא על פי דרכו של הזוהר והיינו כל עולם מלא הגבוה מכם פרצופי שמו' כרמיון אדם בואותיותיו נסור המתקלא בגוונים לבנים ארומים יוקים בצביר כל אבר ואבר מכונה ומזהר בפלה אחת או שתים והוי דרך כלל אבל לא ע"ד פרט כי כל הציירים יכלו והמה לא יכלו כמאמר ר"ע ולא הסרתי מרכותי אלא ככלב המלקק מן חים כי אנ"ר המאציל הוא אין סוף חושבנא דרין כחושבנא דרין ולכן אין להשינו מאחר שהוא א"ם ואעפ"י שיזכרו מקצת צירופי לא יזכרו רק מה שהוא צורך גדול ל התכמה הזאת כרי שלא לצארת בן הסכוון בן תשבע ותקיאנו ולא בתאב כפו תגרי לית לן ואנן יתמי דיתמי אמנם דרך הצירופים נעלם מאוד ולא מסרו אותם התנאים לתלמידיהם כי יראו ח"ו בן יצאו חוץ מן הדרך הישר כמו דור אנוש דור הפלג'נו אשם ששי היה מקורי תבשילו כרבי' ועבד בו ע"ז וכן ביסי הרמכם ז"ל עש' איש או' עצמו ששי' סה עש' הקב"ה הנגילת בחוסר הגם ותעב והגשמה אינה יכולה להאיר לחוץ שנ' הלוא עוונותיכם מבדילים ביניכם ובין אלהיכם ואמר וישלך עפר על פיה ורי בזה ואהב ארחיב ענך זה בשע' השמו ואני הסחב אסרר לפניך דברי הספר ברית סנוחה סדר הקבל איש מפי איש מא"ה עד רשב' שהעתיקו לדעת בקבלת השם הספור הוא שם של הויה

הקדמת המחבר

המתפשט בצירופיו והוא המעיין שממנו שואבי עליוני ותחתונים וממנו מתפשטים כל עומקי הקבלה וכל דרכי הנסתרות אחדות בהם לא נערכת אך ורק שהשינו השם הגדול והנורא הזה והעמיקו בו לדעת בפעולות נוראות וכל החכמים אנשי השם אשר האירו בתורתינו שמשו בו כזה השם הגדול והיו מוטרים אותו זה לזה חדר בחדר בסור גדול וכבוזה שלימה פה אל פה ואלה שמות ראשי הדורות שבשם זה היו משתמשין וכאשר תראה גדולת האנשים ההם וכיצד היו פועלים בכובד ראש לדברים הצריכים הראשון שמש בו אדם ימים רבים לדעת חכמה ושכל ומסרו לשת ושת עשה עליו ספרים לאין חקר לרוב חכמתו וסידר כל סידורי המרכבה על תכונת השם הזה ושת מסרו לאנוש ויצא מן הדרך והטעה את בני דורו ומשם החלו אנשי דור המבול לצאת מן הדרך ולהתפשט בזנות מפני שהיו רואים הרכבת הכוחות הקדושים ברוב התאוה ואומרים כך כמו שאלו מתאוים להרכיב אלו באלו כך נעשה אנחנו ואנוש מסרו לארפכשד ונתחכם בו מאוד וארפכשד מסרו למתושלח וחנוך אביו של מתושלח לא רצה למסרו לו מפני שהיה מתירא שיוציאו לכף חובה ומתושלח מסרו ללמך ולמך לנח ונח לשם בנו ושם קבע עליו מרשורו והוציא החכמה לאורה והחזיר רבים לאמונה הטובה ומלך בכל נשיאי הארץ וכל נשיאי העמים היו מגישים אל שלחנו ושם מסרו לעבר בנו ועבר מסרו לאברהם ואברהם הוסיף בו חכמה ודעת ומסרו לבנו ליצחק ויצחק מסרו ליעקב ויעקב מסרו לבניו ולילוי נתן הניקר ולוי מסרו לעמרם ועמרם מסרו למשה ומשה עלה בו למעלה שעלה לחכמה נפלאה מאוד ומשה מסרו לאהרן ואהרן מסרו לנדב ואביהוא בניו והעמיקו לידע הרבה ונענש כמו שמורה בתורה ונשארה הקבלה ביד פנחס הה העמיק לדעת מכל אשר היו לפניו ופנחס מסרו ליהושע ואף על פי שיהושע למד ממשה מפנחס לקח הסוד הזה ויהושע מסרו לכלב וכלב מסרו לעתניאל בן קנז ואחיו והוא נתנבר בזה מאוד וזהו שכתוב וילכדה עתניאל בן קנז ועתניאל מסרו לאהוד ואהוד לבניו וכולם נענשו ומסרו למכיר בן יאיר ומכיר מסרו ליעלי ועלי לשמואל ושמואל העמיק בו לדעת למעלה כמו משה מדה במדה ולכן אמרו שקול שמואל כנגד משה ואהרן שנאמר משה ואהרן בכהניו ושמואל בקוראי שמו ודייקא שהוא פעולת השם הגדול וכו סדר כמו משמרות ושמואל מסרו לשאול ולא ידע לפעול בו ונענש ושאול מסרו לדוד ודוד לכלאב בנו וכלאב לשלמה אחיו ובו נתחכם יותר מכל אשר היו לפניו שנאמר ויחכם מכל אדם ושלמה מסרו לבניהו ובניהו נגזו בבית גנזיו בגנזי בית המקדש ובאו מלכי יהודה החכמים והוציאוהו משם ויש אומרים ששלמה מסרו לעמוס ועמוס לישעיהו וישעיהו לצפניה וצפניהו לירמיהו וירמיהו לברוך וברוך לעזרא ובית דינו ועזרא ובית דינו היו חכמים ונבונים כמנין ק"ך צדיקים ראשי בני ישראל עומדים בערי ועזרא ובית דינו מסרוהו לשמעיהו ואבטליון ואלו היו בני בניו של סנחריב מלך אשור אשר באו לחסות תחת כנפי השכינה וכשראו החכמים שהיו רואים לשם הזה מסרוהו להם ושמעיה ואבטליון מסרוהו להלל ושמאי והלל זה היה ב"ערוך" מבני דור מרע המלוכת שנמצא ברברי הימים והלל ושמאי מסרוהו ליונתן בן עוזיאל ולרבי יוחנן בן זכאי ואלו ירדו לעומקו כפי השגתם ואלו מסרוהו לרבי אליעזר הגדול ורבי אליעזר הגדול מסרו לרבי עקיבא ור' עקיבא לרבי יהודה הנשיא עד שבא לידי ר' שמעון בר יוחאי ומימות רבי שמעון ע"ה עמד צפון וסתום וזולתי חכמים אחרים ששיגו בו מעט כפי שכלם כגון הגאונים ז"ל שהעמיקו לדעת בסודותיו הקדוש בריך הוא כפי חכמת הנסן וכפי חכמת הרוח ומיסות הנאותים ז"ל עמד סתום וחתום עד שבא אדוננו מ"ו אור שבעת הימים הרב רבי יצחק לוריא ז"ל ושכנגד שלמד אותו מפי אליהו ז"ל והאיר עיני הגולה בחיבוריו הקדושים מה שכתבו תלמידיו מפיו הקדוש עד יערה עלינו רוח ממרום לנחמנו ע"ז רנה אפינו משיח" להחזיר העטרה ליושנה ועל אותו חזון נאמר ועל העברים והשמחות אשפוך את רוחי ונאמר ומלאה הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים כי כולם ירעו אותי מקטנם ועד גדולם וגו' גם אדם הראשון נתחכם מאוד בספר רזיאל שנתן לו המלאך בציווי הקב"ה ששמע בבייתו וע"י נתחכם מאוד וספר רזיאל זה הוא שנזכר בספר הזוהר בכמה מקומות כי בכל מקום שמזכיר מ"ו הרשב"י ע"ה ספרא דארם קדמאה כוונתו על הספר הקדוש הזה אבל בעו"ה אינו בנמצא בשלימו אתנו ועיקר חסר מן הספר ואינו בנמצא ברורינו זה כי אם מעט הקט הזה אשר חוא אתי והשנים שננגז כי יש בתוכו פעולות וסודות נוראות מה שהיה ומה שיהיה עד סוף יומי כאשר אציג לפניך מקצת סודותיו הנעלמים אשר זכיתי אליהם בסייעתא דקב"ה ושכינתיה גם כן חנוך מטטרון עשה ממנו ספרא רחנוך ואברהם אבינו ע"ה עשה ספר יצירה שבחו פירושו וחזר רבי עקיבא ע"ה ויסדו וזהו שאחז"ל חן חן תרומות מידותיו של רבי עקיבא ובאמת ספר יצירה זה הוא ספר חתום מי שאינו יודע לפעול ולברוא בו מה שנברא בששת ימי בראשית ואפילו בריאת אדם בק הבבי אאפשר לו לאדם לתת לעולם חזה שנברא על ידי בסו שאמרו ז"ל כן חברייא את תוב לעפרך וגם משה רבינו עליו השלום עשה ספר מיון חכמה שהוא עסוק עמוק מי יסצאנו הכה לכל חסודות של התורה שקבל מסיני בכל בחינותיה וכל הנביאים קבלו חלק מדוי התורה אבל לא בשלימות כי ניתנם היה מאספקלריא שאינה מאירה וכמו שהשכינה לא קבלה אלא חלק וניצוץ מתורה שבכתב כדי חיותה לפי הזמן וימים והזמנות של הדור הזה כך הם קבלו אותו החלק ע"ה שאין כן אם ניצוצו היה מתורה שבכתב עצמה אספקלריא המאירה בכל דדי פינות התורה וכל חלק שקבלו הנביאים חברו עליהם ספרים נביאים ראשונים ואחרונים וכתובים בסוד רות הקודש והנביאים היו מתבודדים בדרכי הנבואה ביציאת הנשמה מהנוף העכור שלא יכול לסבול הקדוש הנדולה ואלו הם מדרגת האספקלריא שאינה מאירה אי אפשר לה לכנס בקשרי דביקו החומר והנשמה כי תכף מסתלק ניצוץ אור השמש שעליה והיא מסתלקת מעל הנביא וידוע שמדריגותיה הם בקושי להביא פעולותיה למטה דרך האויר הטמא הזה לכן צריך קדושה וטהרה ותענית איזה ימים אבל מדריגת אספקלריא המאירה מעלת משה רבינו ע"ה הוא שם יהו"ה שנאמר עליו אוזני יה"וה השוכן אתם בתוך טומאתם ואינו מקבל טומאה לכן אזני צריך קדושה וטהרה ותענית ולכן פנים כפנים דבר יי עם משה בנוף ונפש כאשר ידבר איש אל רעהו בעמידה ממש ולא יציאת הנשמה מהנוף ומנביאים היה מתפשט לכתובי הם אורות שכינת ראצילות המקננת ע"י סוד הכתיבה בעולם העשיה בסוד ויכתב בספר זכרון לפניו ונם דור המלך ע"ה היתה נשמתו מזאת המדריגה והיא סור הרלית של הה"י אחרונה ראצילות המקננת בעולם העשיה להנן מהקליפות והיא מאירה בכח להארבעה שורות אופנים אשר הם תחת יד סנדלפון דעשיה כי הוא ו של הה"י היא מקננת במטטרון דיצירה בסוד שש מאות אלף איש שהם ששים רבוא מלאכים שהם מחנה ישראל למעלה ולמטה ומארי מתניתין הם נם כן ס' רבוא וזה נם כן מספר הכובבים וסנדלפון יש לו ס' רבוא שמות כשמתעלה לעלות ביצירה בסוד עלייה וכל מנסתו ותיקונו של דור המלך ע"ה הוא לתקן הקינוק של ברתא בעשיה אשר שם הרע של הקליפות נובר על השוב להפכו לטובה אודות מלחמותיו וכמעט כל פסוקי דזמורי תהלים מורים על אלו הארבעים והיה מכריחם בכוונותיו לבן שמוהו בכתובים סוד העשיה ונם אסתר שהיא מדת מלכות בקשה מחכמי הדור שימתי בין הכתובים נם דניאל יכיה שהוא אותיו א"ל ארנ"ו והלף משמשת לבאן ולבאן שהוא השם המאיר בעשיה להסתיק דיניו ולכן ידע הקץ על בוריו כי תיקון חק"ן הוא להשלים "קיא "צואה צא תאמר לו ושם ממש מעורב חטוב עם הרע ועיקר נשמתו היה מסוד העקביים רא"ק המתפשטי בעשיה בסוד המאמר שאמרו חז"ל בעקבות משיחא חוצפא יסגי ודי בזה אבל שלמה המלך ע"ה העמיק לדעת מכל אשר היו לפניו אחד דורו של משה רבינו ע"ה לא היה כמוהו שנאמר אז חבואנה שתים נשים זונות אל המלך ואומר או ולא מקודם לכן כי נמתקו בזמן בנין בית המקדש והיה פועל פעולות נוראות אפילו לידע חכמתן נוכראין והיה שט בכל יום אצל עזא ועזאל על כפא שהיה עומד על נשר וצפה בהרי חשוך בסוד שנאמר ויבן את תרמוד במדבר

בהרים ואחר כך היתה הקבלה הולכת ומתמעטת חכמי דור ודור כי אין מגלין אלא לצנועים ועל פי הרוב הגדול והיריו הכהנים והלוים היו בקיאים בשיעור קומה ותיקונו לראות את המלך ביפיו ביום הכיפורים בקודש הקדשים בספר ישמעאל בני ברבי נתן בספר ברית מנוחה והיו בקיאי בתיקון המקדש ועבודתו וכדרך כלל יגל דרך הסוד לחקריב ניצוצי אורות קדושי מהקליפ' של מאנין תבירין אל הקדושה בסוד עליית ניצוצי רצת"ם . ולכן לא רצו הכהנים והלוים הכשרים לעבור ע"ז ועקרו דירתם מן גבול עשרת השבטים אל נבול יהודא ובנימין להיותם ע"פ הרוב מוכנעים לעבודת השם מן המלכים הכשרים שבהם . אבל בישראל מירבים ואילך לא היה מלך כשר והלא תראה מרכבת יחזקאל בן בתי הכהן דיקא וירמיהו בן חלקיהו מן הכהנים אשר בענתות ובכית שני פסקה מהן הקבלה רק שמעון הצדיק היה משיורי אנשי כנסת הגדולה שתקנו התפילות ע"ר הסור ושמעון הזה אשר היה כהן במקדש השני זמן רב היה חכם גדול ונאמן בהחכמה הזאת כנראה בברייתות דרבי שמעון הצדיק כולו דברי שיעור קומה והוא מסרה אל תת"ח אשר היו מקבלי ממנו בנוסר בפרקי אבות בראותו כי פסקה החכמה מן הכהנים או לפי שלא היו ראויים כל כך כי אין מוסרין אלא אם כן הוא חכם ומבין מדעתו ונם אין מוסרין אלא לצנועים והיה הולך הקבלה מפה לאזן השומע אל יתידי כגולה שכבל דור ודור והמה חברו ספרים כגון רבי ישמעאל כהן גדול שחבר ספר פרקי היכלות ואינו נמצא בשלימות בדורינו רק קונטריסים נפרדים ומלא מעשית רבים ואמר מ' והארי זלה"ה שבידו לתקן הטעות של השמות ולא רצה לתקנו כדי שלא יהו צופים במרכבה ויצאו מן הדרך ח"ו כמו שאירע לאלישע אחר :

גם רבי אליעזר הגדול חבר ספר אחד הנקרא צוואת רבי אליעזר הגדול והוא גדול מאוד וראיתי חלק גדול ממנו . וגם רבי עקיבא תלמידו היה מחבר כספרים ונם אותיו ד"ר"ע הוא ספר ארוך . מאור ואין לנו אלא מעט מזעיר ונם חבר ספר הברלה דר"ע הנז בזו וספר הקנה וספרא דצניעותא וספרא דרב חייא סבא ונם אחר החדרן לא נמנע רוח אלהים חיים להיות מרחפת על הראויים אין כנראה בדורו של רשב"י ע"ה וחביריו ורבי פנחס בן יאיר וספרא דרב המנונא סבא ובריח שקבל רוב סודותיו ע"י אליהו ז"ל כמו הרשב"י ע"ה כנזכר בזוהר והוא עשה ספר הזוהר ונתגלה אליו ניצוץ נשמתו שהוא ניצוץ מרב"ע ולכך עסו החיבור של הרעיא מהימנא שנעשה אה"ק כנזכר בפ' פנחס ובתבורא קדמאה ובאותו זמן נעשה ספרא דרבי כרוספראי חמיד לבא והוא ניצוץ הציצית של הטלית העליון כי תרגומו של נדילים תעשה לך הוא כרוספראין הוא מסש סור ניצוץ עיני זעיר ועיני עולמת שפירתא דלית לה עיניין הנקבעים בטלית זעיר המסונך בשעירי אריך ומסתכלים כעין בנר ונעשים כמו טלית ומאירים העיניים בסוד נה"י דאבא ואמא ואפילו קב"ה ושכינתיה שהם זעיר ונוקבא הם מחכים אל אור העיניים האלה ולכן אומר בתיקוני הזוהר על פסוק זה ספר תולדות אדם דהא כמה ספרין אינון ספרא דרזיאל ספרא דחנוך ספרא דרב חייא סבא ספרא דרבי כרוספראי אשר כל המציין בו בא קב"ה ושכינתיה עם כל חיילי שמיא וציתיך למיליה מטעם הנזכר ונם ספרים אחרים נעשו כאותו זמן שנגנזו במערות ולפעמים נתגלו לבני אדם הולכי בדברות וכשרצו לעיין בהם פרחו מידם כנזכר בזוהר כמה פעמי אבל כלל העולה מן הספרים ששמו לכבוד מלכו של עולם והסתירו החכמה בסלות וריבוי ושונים ולשון מעוה מחזיק את הסרוסר ער שכמעט בכל קונטרסים צריך פירוש על ענין אחר ובכל ספר בנויים אחריהם לא ראי זה כראי זה ואין להקור נחת רוח להשיגם לכן נם הרשב"י עליו השלום לא היה מכיר ברבי אבא שיודע להסתיר החכמה הזאת בלשון מועם כחזיק את הסרוסר לא היה רוצה שהוא רווקא יכתוב בנזכר בפ' משפטים דף נ"ה ע"א ז"ל אמר רבי אליעזר כל הני תיקונין אבא גלי לן בנין דלא יעול בכיסופא לעלמא ראתי פ' הרשב"י ע"ה היה מגלה לתלמידיו כל האדרא זוטא בשעת פטירתו שלא יבוא לראות פני השכינה ריקם דאמרי התם אשרי מי שבא לכאן ותלמודו בידו כאמרם ז"ל ער דנהדור תלכודאי שאותה שעה היא עת פטירת האדם להעלות מיין נוקבין ער קצה נסר תיקוט ולא יסלק כנריעו ובפניהם כי אלו הסודות ממשיכים ומדביקים הנשמה בשכינה בסוד כי לא יראני האדם וחי ומפני זה נקראת קץ הימין שבאה אחר הנשמה וצריך לדבק נשמתו בשכינה ע"י אלו הסודות ותכף יסלק עצמו עם השכינה היא ארון ברית ה'נוסע לפניו דרך שלשת ימים לתור לו מקום מנוחה נג"ע ואם אפבא חס ושלום מתרבקא ביה סיהרא בישא הנקראת קץ הימים שבאה אחרי הנוף בסוד קץ שם לחושך ולוקחת ח"ו הנפש החוטאת נם כן רחמנא ליצלן או זה או זה ודי בזה . ונחזור אל לשון הזוהר באמרו השתא אמאי אצטריכו לאתגלאה ודי בזה כה שנילה אבי בעת פטירתו שלא יסתלק עצמו בנריעו כדפירשנו אבל השתא אין צורך לנילוי להסודות הללו כמעם צדיקים ילכו נם ופושעים יכשלו בם בנוסר באדרא ריכול להפסיד ולא להרויח ולמה נכתבו הסודות הללו ע"י רבי אבא והלא אדרבא ראוי להסתירם שלא יכשלו בם רשעים השיב לו רבי אבא ההוא דאנא כתבנא מבוצינא קדישא כלומר ההוא מעט הקט מקום מועם מחזיק את הסרוסר בקיצור מופלג שכתבתי מפי ניצוץ קדוש יצאו הסודות ההם ומעם זה אני לא טעיתי כי העתקתי מפיו סלה"ה במלה ולא שניתי הדברים אמינא וכתבנא לנבי חברייא דהא אינון ירעין מילין פירושו אמינא חשבתי בלבי וכתבתי לנבי חברייא השבעה עיני ה'תלמידי רשב"י ע"ה דעאלו ונפקו עמנו באדרא קדישא ויודעים הסודות שנילה הרשב"י בפרטיו ומכ"ש בכללין וכתבתי הכללים חללו לנבי חברייא לברם לזכרון אחר מני אלף שלא ישכחו הסודות ומתוך הכללים יזכרו ולא ישכחו הפרטים ולא לשאר ת"ח שבדורם ומכ"ש ק"ו בנושל ק"ו דורות אחרונים הבאים אחריהם בכל דור ודור לא יהיה להם לא לזכרון ולא ליתרון . ואדרבא ח"ו ישיגו חרון וסזה יצילנו פרן . דבשמייא ויצחצח שבלינו בחיבורינו זה כי לא לכבודי עשיתי ולא לכבוד בית אבא אלא כדי שלא יהיה הדור יתום מאלו הסודות של שיעור קומה אבל אין דעתי נוחה מן הפירושים שחיבר הרב רבי משה קורדואירו ע"ה על הזוהר הנם כימשה ותורתו אמת בעולם התחזו שהוא עולם הבלים לא זולת אבל מאמרי הזוהר ע"ה אינם כוללים פירושו כלל ולא יועילו להשיגו כי תוהו הטה והאר ע"ה הוא מדבר כולו בעולם התיקון במלך השמיני שהוא ויסלוך הדר שהוא העה"ז ונם סדרי עולם התחזו בסוד מעשה בראשית ועניינם שנפרש איה"ב לא ידעו ממנו אפילו אות אחת ויוצרק בזה שלא ידעו מעולם התחזו שום דבר אלא בזמן מ"ת בלא הנחנם וכתוב ויבוא ביאורו בפנים ומכ"ש הספר ירח יקר ביאור על הזוהר שעשה מהר"ר אברהם גלאנטי ע"ה מחבר ספר קול בוכים והביאור של מהר"ח קליפריו על הזוהר קודם ירידתו אל החכמה הזאת של האר"י ז"ל ער שחשב בעצמו אין רוסה לו אפילו בזמן ביאת האר"י זלה"ה לצפת תובב אנוס על פי הדיבור ישבו שם ששה חדשים ממתין ומצפה מתי יבוא מהר"ח ויקבל ממנו רזי פלאי סודות החכמה ועברו חדשים ולא הלך אצלו ואדרבה חשב הוא שהאר"י זלה"ה יצטרך ללמוד ממנו ואפילו שהיה ענו ביותר מכל האדם אשר על פני האדמה לא רצה לילך או לשלוח אחריו ולוחנו שיבוא ללמוד אצלו מטעם השבעתי אתכם בנות ירושלים הם הת"ח השוכנים בירי ירושלים שלמעלה סליאה נשמות מישראל הנני מתיר אתכם בשבועה אשר באילות השרה שכל אדם יש לו רשות לצור ולהמיר אותם כיון שהם הפקר והתלמידים עצמם הם חיילות וצבאות השכינה המסתפקת במזון יסור הנקרא שרי כי הוא סיומא דגופא שאמר לעולמו די ונם היכל כנסיה ורזיכל לבנה ספיר נבליים יחד בסוד התיקון אלא שהוא ראש וכתר ליעולם היצירה והוא חקל תפחין קדישין ושדי גינסטריא השרה וגימטריא כטטרון שמסתתרת עצמו בו כל ימי החול והוא לבושין דחול וכמקום זה יצאו בנות ירושלים הם הת"ח דהיינו מהיכלי בריאה . והדיבור של השבועה הוא אם תעירו ואם תעוררו את האהבה של ליסוד הקבלה ער שתתפץ מיעצמו בדרפו אחרי רבו לקבל מסנורזי החכמה כאשתדלנותא פניא ובעגתנותא סניא בסוד ח' שמעתי טסיעך יראתי . וכתיב

הקדמת המחבר

שמעו עניים ושמחו ויקבלנו מפה אל פה בשמחה ובטוב לבב כי אין השכינה שורה אלא מתוך שמחה כי זה מביא רביקוח ועין מדול כי מהאי כסרא אהבה ואחוה וחרוה ומהאי סטרא ילי"ד ובכייה עת לשמוח ועת לבכות ואל יבוא בכל עת אל הקודש עת לעשות ליה"ה לזעיר בסור ז"ה וזא"ת כי אם בזא"ת יבוא אהרן אל הקודש והסכין יבין ואומר אני שאל ירדוף שום מקובל וחכם בחסורות הללו אחרי שום תלמיד חכם אפילו יהיה לו כל חמדת ישראל והיו לו כל המדות טובות של משה ואהרן אם לא שהוא עצמו ירדוף אחריך בחשק גדול ובענווה לקיים מה שאמרו חז"ל מהו שותה בצמא את דבריהם כי אל דעות י' ולו נתכנו עלילות לרדוף אחריו כמאל המקטרג שהוא מאר"י דחוב"א הרוחק את הראויים לעשות נייחא לשכינתא ועשר מסך מבריל בינו לבין הסורו לבל יבין אותם או יביא עצות ותחבולות מרחוק בסכלותם ומעשים אחרים המתרגשים לבוא לעולם כדי שיפסוק מלל מור כמו שראיתי בעיני כמה פעמים או לא יהיה לו פנאי ללמוד או יתן ברעת רבו למנוע טוב מבעליו כי חרבה שלוחים למקום ויש גם כן קצת בני אדם שנשמתם היא מעולם התוהו ואינם מסוגלים לסודות האר"י וזלה"ה ויש לנו ראיה מרבי יוסף קארו ז"ל שהיה רוצה ללמוד מפי האר"י זלה"ה ותכף שהתחיל ללמוד מיד היה אונסו השינה ולא היה יכול להתאפק והוכרח לישן והאר"י זלה"ה אמר לו השעם שאמדנו ונחזור לעניינינו הרב מהר"ח ע"ה אחר ששה חדשים הלך אצל רבו האר"י ז"ל לראותו איך ישרש איזה מאמר מהזוהר שהיה כבר מפורש אצלו באר היטב ע"ד חכמת אחר"ם הקורדוואי"רו ז"ל והאר"י ז"ל פירש לו אותו המאמר בטוב טעם ודעת ורוץ המחודשים במלה עצמת מה שאינו צורך כל כך אל העניין עצמו של הפשט והסוד ההוא רק למה פתם הסוד הזה במלה ותיבה זאת ונימטריא שלו בשמות נוראים . ועם כל זאת הם סודות אשר לא שמע אותם אוזן אדם מעולם מזמן רשב"י ע"ה והילך ואחר כך שאל אותו עוד מאמר אחר ואמר בתוכו סודות נפלאים כמו בהמאמר הראשון עד שרמה מהר"ר חיים ע"ה עצמו בשועל לפני האר"י זלה"ה אחר כך שאל אותו מאמר שלישי אמר עד כאן תחום שבת ותו לא אינך ראוי לגלות לך יותר מזה ואחר זה הלך אל ביתו ולן אותה הלילה בתענית ולבשק על בשרו וישב בשק בתוך האפר ועקת נדולה ומרח בבכי ומר נפש ובקש רחמים בשני הש"י שיתנהו לחן ולחסד בעיני האר"י זלה"ה ולמחר בא אצלו ואמר לו למען השם אל תיענובני מלגלות לי פורו ורזי החכמה הזו אמר הרב נ"ע האמר שאפרת בה מאחמול היא תתילה לך ועל מנת כן התכוונתי ואל תראג יותר כי בלילה הזאת צוו לי במחשבתא דרקיעא שלא אמנע ממך שום דבר וכן אעשה ומכאן ואלאה ר' חיים נער לא יסוב מתוך האוהל והרב ר' חיים ע"ה אמר לרבו נר ישראל מאור הנולה חיטב ביעיני יישיהיה אור נדול כזה בעולם ולא יהנו ממנו שאר תלמידי חכמים אנשי דורינו לא ירעו מה טיבך הרב ע"ה אמר לא טוב הדבר הזה אשר אתה אומר והסודות הללו יהיו לך לברך ולא לזרים ארוך ויוגעם לי ולך ותדע אך מרה תהיה באחרונה והרר"ח לא עשה כן ואסף אליו תלמידי חכמים עד שנתחברו אליו עשרה חבירים נחמדים ובעו"ה רוח אפינו משיח יי' נלכד בשחיתותם אשר אמרנו בצלו נחיה בגוים כאשר אכתוב במקומו הראוי לו וכיון שמתו הרשב"י והאר"י זלה"ה נסתמו מעיינות מבועי ומקורי החכמה אשר היו נפתחים בחייהם לכן היו בידם כל מפתחות החכמה הנעלמים מעין כל חי וגם להם היו מחנלים כל הנשמות מאותו עולם כדי לזרזו וללמדו ולחכניסו ברזי דרזין כגון אליהו זכור לטוב וריעא מהימנא הוא משה רבינו ע"ה שחיה ניצוץ נשמתם לזה עשה ספר הרעיא מהימנא וזמן חיבורו היה אחר ספר הזוהר כמו שאמר בפרשת פנחס ובחיבורא קדמאה אריתי מורי עם בשמי פירוש הספר הזוהר הקדוש אל רעיא מהימנא קרא חיבורא קדמאה גם הוא עצמו הוא אצל הנפשות של דרא דמדברא וכעין גן ערן נעשה להם בקברם כנזכר בזוהר שלח לך אבל לא היו רק נפשות השוכנים בקבר והמסוה של משה ראה לאחר ז' ענני הכבוד ואור הפרוסים קמיה מתיקון שבעה כפירות דעשייה בסוד נפש רמשח"ז מדריגות נפשו ונזרכך הפלא ופלא גם בתוכו מרמש הנעלם כולו נרמש על הנפש' בסוד הוריעני נא את דרכיך עם בשר ודם אשר פדרו רבנן בבלאי וכנזכ' בזוהר לך לך דף ס"ה אמר רשב"י נזורנא רבאורייתא דא ינלון לבבל וינלך בכל בני חבריא חלש דעתיה דרבי אבא אמר ליה מאחריא דלבך באנפוך שכית פידוש מחשבה השמורה בלבך שאדרה מצטער בה רואה אני בפנין דהיינו בפנים שלך שהוא מהלכן הרבה ומורה כאב ועצר כאמרם ז"ל למה פניך חולנית ועצר שלו היה מכת יראה שיניע עונש אל בני בבל מכת נילוי הסודות הללו או יגיע להם עונש שאנם ראויים לכך אמר לי"ר ח"ו דיתענשון שלא יזכו להכי אלא אותם הראויים לכך אלא בנן דמלין אין אתגלין ביניהו כל כך וכך יגלון כיני הברי' ילפק אינון ארחי דשיעור קומה בכל פרטיו ויקחו להם כללין ויכרו הפרטים ואתכסיין מלין אלין בגוייהו עכ"ל והנה אתה החכם המעיין בספרי זה תראה שהוא כולל אליו כל הקונטרסים אשר נתפשטו בח"ל ובקיצור יפה עם ההוספה שהוכפתי משכלי בחייקתא דשמיא וירדתי לעומקה של הלכה והשנתי אני הדל באלפי בתכתי י' שלא תמו ולא כלו רחמיו לחזק ידי באמתתה של תורה ואם יש ח"ו איזה ספק להמעיין אל יתלה הספק בי רק ידע נאמנה שלא ירד לעומק הסוד ההוא וכאשר יניח לעומקו יראה שהאמרתי אתי והנני מוריה לכל המעיין בדברי אלא לבל יסבר בהם סברא ויחשוב מחשבות כי הסברא בהם אולת וכחשבת מונעת התועלת ורבת הנזק' ולא כל הרוצ' ליטול את השם יבא ויטול אלא התור' מונחת בו בקרן זוית אלא ישני הסוד מפי רב מקובל דברי האר"י דב"י עילא"ה ישיבה שלמעלה פלשון דבי רבי ויקבל מפה קדוש דבר דבור על אופניו כי זולת זה רק רעת תבואנו ואל יהרסו אל י' לראות לבלתי ירח ממנו נדח ומי יבוא אחרי הכלן אשר יאמר ככור אלהים הסתר דבר ונאמר ככושים ללבושיך עור אני מזחיר אזהרה אחר אזהרה את חלומר החכמה הזאת שיראה למי שהוא מגלה את החכמה הזאת אם הוא ראוי אם לאו לרזין שכסה אותם עתיק יומיא ואל יהיה בחזי"א ממיא ועליו נאסר הולך רכיל מגלה סוד ונאמן רוח מכסה דבר ולאו איהו מכני סהיגונתא עלאה עיין זוהר אדרת נשא גם יעשת התיקונים הם תיקוני התשובה של האר"י זלה"ה בכלל ובפרט ואל יאמר איך אעשה תשובה על העבירה שלא עשיתי מעולם הלוא יקרת לפעמים שהוא מן חכמונלגלים אשר היו בכר כמה פעמים בזה העולם זאת ויעור אחרת שהוא כוכרת לתקן ולעשות תשובה על העבירה שהיא ממונה אצלו מכף חטא אדם הראשון והיא השומא' עצמת שמסבבת הנשמה מכל צד כשושנה בין החוחים ואינה מנחת להאיר ולדבק עילה בעליל ועליה נאמ' הלא עוונותיכם מבדילים ביניכם ובין אלהיכם ובפרט מי שניצוצו מלב אדם הראשון הנוגע בכל הנמים דהיינו כתרי ראשי הדורות הם סוד פרסו קופב נשמת אדם הראשון התלוים בראשו ומכונים בשם ל"ב ועל ז"ר נאמר השיבנו י' אליך ונשובה חדש ימינו כקדם ר"ל כמו שהיינו מקודם שחטא אדם הראשון והוא כוונת הזוהר שיר השירים על פסוק אם לא תדעי לך היפה בנשים שאי אפשר לו לבוא על עסק התורות אם לא על ידי התשובה על חטא אדם הראשון במקום שהוא נוגע באותו אבר עצמו ואותה העבירה היא שבסבר"ה נתגלגל ומאיזה אבר של האדם העליון יצא ממנו בסוד הזיווג והיחודים שצריך לבוין למשוך שפע מאותו אבר שכנגדו בעולם האצילות ואז יקויים הפסוק ושב ורפוא לו ויהיה לו השנה נפלאות קרוב על רוח הקודש ויהיו דברי פיו של עסק התורה נהקק למעלה ויבראו ממנו שמים וארץ החדשים בנגלה ונסתר כי מהנסתר יבראו שמים ומהנגלה ארץ והוא סוד כי כל צדיק וצדיק יש לו עולם בפני עצמו ואל יראה ואל יפחד משני זנבות האורים העשנים האלה של סמאל ולילית חייבת בעלותו למעלה ובזמן היותו בעולם הזה ונאמר עליו כה אמר י' הנה חשמים כעשן נפלחו והארץ כבגד תבלה ונו' ויקויים הפסוק ואת רוח הטומאה אעביר מן הארץ וזה יעשה הקב"ה על ידי האר"י ז"ל אשר מסר נפשו על היקוק הדור ועליו נאמ' ובחבורתו נדפא לנו והוא מחולל מפשעינו מדוכא בעונותינו מיסר הוא לחזור לי"ג ולנאול אותנו ולהחזיר העטרה לישנה ברחמי קב"ח ושבינתיה ועתיקא קדישא אובי"ר :

הקדמה השניה

אל המתרחקים מהחכמה הזאת

פרק ראשון

אמר המחבר נפתלי הירץ כן לא"א הגאון מוהר"ר יעקב אלחנן זלה"ה בכ"ר אשכנזי מילידי ק"ק ורנקפ"ורט היושבת על נהר כי"אן זעירא דכן חברייא בראותי תשוקת החרדים אל תורת ' תמימה תורת אמת ראיתי להאיר עיניהם בקצת מעט מזעיר הקרמות שקבלתי בימי חורפי להבין סודות ורזין עתיק יומיא המתומים והחתומים בספר הזוהר באלף עיקרין כיד ' אלהי הסובה עלי אחרי אשר הפליא ' את חסדו עמנו כי חשף ' את זרוע קדשו ושלח לנו יעזר וקריש מן שמיא נחית הרב החסיד הגדול האלהי מ"ו כמהור"ר יצחק לוריא בן מוהר"ר שלמה זלה"ה נמבי אשכנזי כרשב"י בדורו אשר האיר ' את עינינו לזכות אותנו בהקרמותיו המוכרחיות מצר האמת בספר הזוהר להבין פרושיו המסתומים מעין שכל כל חי שלא נתגלו מימות רשב"י ע"ה ואילך וראשית כל דבר יצאתי להתוכח עם קנאת סופרים אשר חסרו חכמתם ויסתמו פיהם של האומרים שלא להדפיס ספרי חכמי האמת וגם שלא לגלות אותם אל הראויים אליו בשעורה שנות באף וחימה קנאת חסת נבר היוצא מפי קצת אנשי דורינו חכמים בדעתם ויקשו את ערפם לבלתי האמן כי יש אלהים בארץ ורצונו להחיות שארית בארץ לזכות נשמות אנשי דורינו בחכמה הזאת ולהשלימה ככל מיני שליסות ולקרב אלינו חגאולה על ידי חלימוד החשוב הזה כאשר אנכי ארחה לבעל סברותם בערים נאכנים חכמי ישראל הראשון הוא הגדול שבישראל החנא הקדוש האלהי רשב"י ז"ל ותלמידיו ואחריו הרב הקדוש האלהי כמהר"ם קורדואירו זלה"ה גם אביא ראיות כהרב האלהי ק"ק מ"ו הרב רבי יצחק לוריא זלה"ה גם תלמידו מהר"ר חיים קלפיר"יו זלה"ה יראו כל ישראל אשר פיהם דבר שוא הגם שכבר בטלו רעתם חכמי איטליא בהקדמות ספר הזוהר הנדפס בק"ק מנטובה ע"א ככל טענותיהם אף אני אענה את חלקי כיד ' אלהי הסובה עלי עם מרדשי חז"ל ואלהי ישראל אתפלל הצילני מיד בני נכר אשר פיהם דבר שוא וימינם ימין שקר . חי לק וביי לק . יש להם חלק . ותיה אם זרע ישראל ואכל עמלק . ואני תפילתי לן ' עת רצון אלהים כרוב חסדך ענני באמת ישיע אמן:

פרק שני

ראינו לדבר להרחיק מהרחקת הנזק היולה על רעת המתרחקים מחכמה זו . מתחלקים לשלשה חלקים כאשר כתב הרב מהר"ר משה קורדואירו ז"ל בחיבורו ספר אור נערב שלו והנה היה להרב הזה כמעט כל חסדת ישראל לו יד ושם בפלפול ובסברא . בכל שמת חגמרא . ובפוסקים ובקי בכל התורה . כאשר היה אב"ד בק"ק צפת יא"ע כמה שנים ונפטר בשנת ש"ל לאלף הששי והאר"י ז"ל היה מלוה את מטתו ורביד עליו שראה שהיו מלויהו תרי עסודי דנורא . וגמירי דלא אתחזי אלא לחד בדרא או לתרי בדרא . ואל יפלא על לבך להקשות אותי מאחר שנילה האר"י זלה"ה דרך אחרת יותר עסוקת מואת שתהיו סברותיו נדחית לגמרי או פגם בזה ח"ו וחלילה מלהאמין זה אלא משה אמת ותורתו אמת אף שלא ידע מסורת האר"י זלה"ה הלוא תראה שגם הרב רבי יוסף קארו ז"ל היה לו מניר שלות אין מן השמים שהנילה אותם על הספר ובראם ספר המניר תדפסם בק"ק לובלין מקרוב ואם שלחו אליו מן השמים בוראי לא ענישו אותו על זה כלל אך ורק עד אחר פשירת מהר"ר משה קורדואי"רו ז"ל מהציא הקב"ה יקר מזולל ותרוף ותיקן נשמות של עולם התוהו ולכן לא יכלו להשיג יותר אלא לימוד עשר ספירות של עולם התוהו לבד והוא השעם שכסה וגנז אותן הרזין דעתיק יומיא מהם עד יקום שבט מישראל המחוקק הגדול האר"י זלה"ה ממנו התחילו לצמוח ניצוצי נשמות עולם התיקון לאורות אור

לדין בשכלו מה שלא יבין מעולם ברוך החקירה מחשבת קדושת
של הקב"ה על זה אמר הפסוק אל תענו במשיחי ובנביאי אל תרעו
תאמר אל תבואני רגל נאוה וד רשעים אל תנידני האחר בא
לגור וישפוט שפוט והסלינ על דברי ח"ת נרץ בצואה רוחה
לכן אל תרברו גבוה גבוה אל יצא עתק מפיכם כי אל דעות ' ולו
נתכנו עלילות עילות כל העלות שבת כל הסבות וצריך לקבל
אותם מפה לאוזן השומע אם יקשה לו הדבר שנאמר כי לא דבר
רק הוא ואם רק הוא מכם ואין זה כ"א גאוה ורוע לב אחר שטלא
כריכו משמושה של תורה ירין גם כן בנסתרות אף שאינו יודע
כלום וישחית נפשו ונחלתו מחסר האלהי האמיתי כי גלגול ג'
הס"ר ותועלת חסר יכנח:

ועל ירי האמר הזה נבטל גם כן סברת הרב הגדול רבי לוי
אבן חביב ומתוך סברת עצמו שכתב בתשובת שלו ס'
ח"דף ס"ו עלה ד' מה לשונו ובענין השאלה השלישית אשר שאלת
אם אמונת הגלגול הוא דבר הכרחי להאמין בו הכל · גם אם
מותר לדרוש בו ברבים · דע כי בעיונותי עדיין לא זכיתי
להחכמה הזאת יען כי לא ניתן לאדם רשות להכין בה מעצמו
ולחקור עליה אא כשמה כן היא שצריך שיקבל אותה מרב שקבל
גם הוא ובזמן הזה לשם בארצותינו לא היו נמצאים אנשים כל
כך שלימים בה · האמנם בדבר הזה הפרטי בבר ראיתי ובינותי
בספרי ומצאתי כי חכמינו ז"ל אותם שהיו אחרי התימות התלמוד
ימים רבים נחלקו לשני כתות הכת האחת כת החוקרים בעיקרי
האמונות כפי שכלם לבר ומתעסקים בחכמות החיצוניות ובלבם
של אלה קשה להאמין האמונה הזאת יען כי בפי השכל יש עליה
קושיות שלא השיג שכלם לישבם:

אמנם יש כת אחרת גדולה מאוד מחכמי ישראל המאמינים
וכלם כותבים עליה כי היא אמונה אמיתית ועיקר
מעיקרי התורה לתרץ קושיות צדיק ורע לו וכלנו אנחנו מחוייבים
לשמוע דברי האחרונים · ולהאמן האמונה הזאת בלי שום פקפוק
וספק כלל · האמנם לדרוש בה ברבים נראה ודאי שהוא בלתי
הגון מאוד כי לא טובים אנו מאבותינו ורבותינו ע"ה אותם
שכתבוה בספריהם לעולם לא דברו בה כ"א על דרך רמז ויחידה
וכתבו עליה שהיא סוד גדול ולשון הרמב"ן ז"ל בפירוש איוב יעיד
שכתב שם וז"ל ואם החפזון להבין הסוד הגדול לבן תשית לדעתי
וכליותיך תשתונן · ויעל חמא ת"ת או"ן · ותסיר מעל פניך
העגן · תראנה עיניך המלך והכלכ"ה · ותצפה לגאולה · תראה
שני קברים · תאומי צביה · והנזרה והבניה · עכ"ל ז"ל · רמז
בכלת תתאו"ן לאו"ן · המלך והסלכ"ה יהודה והמר כלתו ·
תצפה לגאולה · כויז שהיה נואל · תאומי צביה · פרץ וזרח ·
והנזרה פיתנא דאתנזר · והבניה · בנין היכים הרי הרב זל"ה
שרבר בדבר הזה בדרך סוד ורמז ויחידה · כל שכן אנחנו
האחרונים שכלינו בקרבנו כנמול עלי אכזו גכזל ידו הרה · נאם
הצעיר לתורה ולתעודה · ולכבודך נגר כתוי ביהודה נאם לוי
בכמהר"ר יעקב בן חביב ז"ל יעב"ל:

והנה החכם הזה היה בעל תלמוד וחשוב מאוד בפוסקים
ורינים ואמר בעצמו שלא עלתה ארוכה בידו להבין
דף תעלומות וגם לא היה לו כמי ללמוד ואפיקורסים האלה
החולקים על דברי החנא הגדול והקדוש רשב"י זלה"ה כאשר
עשה האברבנאל ז"ל בפרשת כי תצא הל"ל שכתב עליהם ביד
רמה שנמשכו אחרי ספרי אדמ"ו וחבירו ואחרי סברותיה ושם
התיר קשריהם וספיקותיהם שהקשו על כור הגלגול ואין ספק
החולק על דברי החנא הזה בודאי ראוי הוא לקרותו מין והנה
כתב הרב רבן יצחק אברבנאל ז"ל שכור הגלגול הוא מקובל מפי
אבותינו עד משה רבינו ע"ה מהר סיני והנה הוכחה על זה מפסוק
אשה החכמה שאסרה האנחנו נסות כסם הנגרים ארצה אשר
לא יאכפו ולא יסא אלהים נפש וחשב מחשבות לבלתי ידח ממנו
נדח הם במלך יאשיהו שהוא היה גלגול אחז נאסר בו בן שמונה
שנים החל לדרוש לאלהיו ולא היה מלך כמוהו לפניו ולאחריו
אשר שב אל ' בכל לבבו ובכל עדיין לא היה בר עתשן ולא
נכתב שום דבר שיעשה אלא צדיק מבטן אמו ומוכח הוא שכל זה
היה בסוד חנלגול וכן איוב שהיה גלגול תרח נאמר בו וסר פרע
וכהנה רבים אשר אבאר אותם בסוד הגלגול בסייעתא דקב"ה
ושכינתיה ואף שהחכם אבן חביב כתב שראוי להאסין בכת
האחרת שהיא עיקר מעיקרי התורה על כל זאת אינו סותר את
קשריהם וספיקותיהם אלא ירא ורך הלבב מטעם שהוא עצמו לא
היה מושלם בהחכמה הזאת עם שלא היה לו מי שיאיר עיניו בו
אף שעשה פירוש לדברי הר"מבן חנה נורע מתוך דברי באומרו
פירוש ל תצפה לגאולה שהוא בזעזו ומעמידו בתוך גאולת יהודה
שאומר ומפרש אחריו תאומי צביה פרץ וזרח מה ענין בזעזו לכאן
והאמת הוא שהגאולה תיכף ליהודה שאנו מדברים בו ולא
להפסיק בו ולומר מה שאינו מעניינו לא נראה שלא היה מושלם
בהחכמה הזאת כדפירשנו ועיין פרשת משפטים בפסוק בענין
היבום של תמר שיהודה עצמו היה האב הראשון והשני ולא היו
בו חילוף לכן יהודה אותה יחיד אחיך מה שלא היה בשום גלגול
יבום בעולם אם לא ע"י חילוף האב שהוא היה הגואל עצמו
עיין שם · והתמיה הגדולה אשר יש לי עליו והיא תמיה קיימת
אוהל בל יצעק בל יסוס לעולם היא אומרו האמנם לדרוש בה
ברבים נראה ודאי שהוא דבר בלתי הגון באוד כי לא טובים אנו
מאבותינו ורבותינו ע"ה אותם שכתבוה בספריהם לעולם לא
דברו בה כי אם על דרך רמז ויחידה וכתבו עליה שהיא סוד גדול
ר"ל סוד הגלגול וכביא ראיה מלשון הרמב"ן ז"ל בפירוש איוב
יעיד על זה שכתב בלשון חידה וכו' שוכו שמים על זאת היאך לא
ראה והרי סבא פרשת משפטים ובמקומות אחרים כגון על פסוק
מה נעשה לנותרים לנשים וחפפתם לכם איש את אשתו ועל זה
אמרו חכמינו ז"ל שבא יקרימנו אחר ברחמים בשבח והיבום
נעשה אשתו אמו ואין לו בת זונ ומה מאוד בפירוש דורשו רשב"
ע"ה במאמר של פרשת כיתצא שלפנינו שאי אפשר לפרש יותר
ואינו אומר שום רמז ויחידה שם כלל אלא דורשו בפה מלא ויוצא
מזה הסעות ער אשר רבים רוצים להכיח להעלים הסודות לא זו
שלא יררשם ברבים אלא אף זו שלא יביאום לדפוס כלל והנה
הזוהר והפרדס נדפסו בכבר בהכסכת אנשים גדולים וחשובים
ומביאים ראיה לדבריהם לזכות את ישראל והלוא לעתיד שואים
אותו עסקת בשיעור קומה צפית במרכבה כנזכר במדרש משלי
ובמדרשים אחרים אלא נראה מרוב נאותם שלא ילמוד אדם
דבר מה שנעלם מהם ולא יבינו ודעו בחשיכה יתהלכו ונם אני
הסחבר ראיתי שיעורות שנתפשטו איזה קונטרסי האר"י זלה"ה
קונטרסים נפרדים שכתבו קצת תלמידיו שראה דבריהם
סותרין זה את זה מאחר שעיקר חסר מן הספר ולא פירשו בו כל
צרכו רק הם כתבו להם לזכרון איזה דברים ויש סקום לטעות
לכן כתבתי החיבור הזה וסדרתי בו שערים ופרקים להיות שגם
התלמיד החשוב מהר"ר חיים זלה"ה עשה כן ולא נתפשט ספרו
בארץ הזאת אבל ראינו ספר אחר שחבר אחד מתלמידי והאלהים
עשה את האדם יש"ר והוא בקש חשבונות רבי"ם בהעתקותיו
ספרים ממני והתחיל ללמוד ממני מעט והעתיק ממני הרבה
קונטרסים שהבאתי מארץ ישראל והוא חבר ספר אחד מהליקוטים
האלה עם סברותיו והנני מבקש מעם כל איש אשר נגע יראת
אלהים בלבו להשכר ממני ומסברותיו · ויוד נוסף על זה שהעתיק
מכני האפא ביתות של הרל"א שיערים שהשבתי אני בעיני בשכלי
הרל וכרוב פחד ואימה אשר נפלה עלי בעת חזון ליל"ה כאשר
הוצאתיהו לאורה והוא דבר נפלא מפרש דברי האר"י זלה"ה
בקצת בקונות ובזוהר גם כן כאשר תראה בשיעור הראשון של
כפרי הנקרא שעשועי המלך ולא החם שמי עליו בהביאו האפא
ביתות של הרל"א שיערים פנים ואחור לדפוס יפיב " למוביב
ולישרים כלבותם והמטים עקלקלותם ילילכם " את פויצי האון
שלום על ישראל והדבר הזה ירוע לכל הלכירי באשכנז ובארץ
פולין אשר אני הסחבר הכציאם בכייעתא דשמיא והנה הגדול
דעה הלזה לקח לקוטים מה שהעתיק ממני ועשה חיבור מהם
וכתב אחר מה איזה פרקים כולם נפהל ויעקש מבולבלים
משובשים וכל זה עוררני לחבר ספרי זה להציל
אנשי אמת משגיאות להבין יתברך "
לעולם אמן ואמן:

פרק ד

הנה ערכתי לפניך כת הראשונה המכחשת דברי אלהים חיים ומלך עולם בבטול סברותיהם וראוי ערר לדבר בהם ובסברותיהם שהם אומרים כי אין הכרח להאמין בנעלם התורה לסבות רבות אם לחשבם הדברים כפשוטן ובנגלם אין להם חפץ באמרם כי מי יכריחם להאמין בעשר ספירות ובשאר חלקים אשר לחכמה זו ואין רצונם להאמין אלא באחדות הנפלא ובאשר יניעם קצת מחכמה זו ומה גם בשמעם עולמות אין קיף ובקל הרצון ונזרה תוארי התור יפניהו פיהם לבלי חק ברופו המשכילים וכמעט יהיו בעיניהם ככופרים ויש אשר ישים נפשו בכפו ויתכסה בשלמה זו וישלים פתיותו נפשו בכברה זו גלי שיאמינהו בלבו אמונה שלימה ויש שמתקיים אמונה זו בלבו באמת ובלבב שלם והנה בהרחקו בעלי סברות אלו שלא להשיב ח"ו תשובה על טפשותם כמעט משום אסור משום הלעיסהו אבל ראוי לחוש על ככור תורתינו להקהות את שיניו ולכסל דעתו הגה אין ספק שיגל אלו ונל כיוצא בו אמר שלמה המלך ע"ה לא יחפוץ כסיל בתבונה כי אם בהגלות לבו והנה אומרו כי הכסיל הוא קאי על מי שאינו רוצה ללמוד אלא פשוטה של תורה אין תפצו ורצונו בתבונה ר"ל בסודות הנעלמים הנקראים תבונה כשו"ל מבין דבר מתוך דבר כי אם בהגלות לבו הם הדברים הנגלים והפשוטי של תורה דאל"כ לא יתכן הכתוב לומר כן בדבר שהוא פשוט לכל אדם שאין לכסיל חפץ בתבונה ושכל מה לו לקראה שאינו מחדש שום דבה וכה גם הפירוש שאומר אחריו כי אם בהגלות לבו אלא פוזכרה שלא יהיה כסיל ממש אלא בדבר הזה. שלא ישיב על לבו התבונה אינם שהוא באפשרי לו להיות לו חלק בו אלא ידחה התבונה ממנו כי אין חפצו בהם אודות מעלותיו המזויפות ועל אלו וכיוצא בהם אומר הרשב"י ע"ה בתקונים תיקון ס"ג וזה לשונו בראשית תמן יבש והא איהו ונהר יחרב ויבש בההוא זמנא דאיהו יבש ואיהי יבשה כנין צווחין לתתא ביחודא דאומרים שמע ישראל ואין קול ואין עונה הה"ר אז יקראוני ולא אענ"ה כי מאן דאסתלק קבלה וחכמתא מאוריתא דבע"פ ומאוריתא דכתב דגרים דלא ישתדלון בהון ואמר דלא אית אלא פשט באוריתא ובתלמודא בוראי כאלו חוה אסתלק נביעו מההוא נה"ר ומההוא ג"ן ויה"ט ליה דלא אברי בעלמא ולא יוליף ההיא אוריתא דכתב וההיא אוריית דבע"פ דאתחשב ליה כאלו חזר עלמ' לתהו ובהו ח"ו וגרי' יניעות לעלמא ואורך גלותא עכ"ל ובזאת המאמר הזה לבאר לנו גודל הפגם של אותם האנשים הנזרמים מניעה לאותם הרוצים ללמוד חכמת הקבלה בסברת מענותיהם המזופים בכל אופני טעמיהם ואומר מהר"ם קורדואירו ז"ל שעליהם אומר הכתוב ער מתי פתיים תאהבו פתי יריצה אתם נמשכים אחר פשוטה של תור' ואתם כסרים את עצמיכם בפתיות ואתאהבן פתים ועליהם נאמר וכסילים ישנאו דעת והיינו ידיעות הנעלמות בתורה ובתריה מאי כתיב תשובו לתוכחתי הנה אביעה לכם רוחי פי' הנשמ' המתלבש' בתוך הפשט אביעה לכם רוחי אוריעה דברי אתכם בנסתר שיש בי אז יקראוני ואני אענה ונו' ולא זו אף זו קאמר ר"ל לאז אורם שאינם מאמינים בנסתריות ואומרים שאין בה אלא פשוטה של תורה שהם בכלל המונעים תיאור בין ז"א ונוקביה מן הכלל באומרו מאן דאסתלק קבלה וחכמת מאוריתא דבע"פ ומאוריית' דכתב דגרים דלא ישתדלון בהון ואת"כ אומר הזוהר ואמ' דלא אית אלא פשט באוריתא ובתלמודא בוראי כאלו אסתלק נביעו מהחוא נהר שהיא אסא עלאה אשר בידה הגרלות והחירות דז"א שנאמר ס' יקום יעק"ב כי קטן הוא ומכל מקום כיד אסא תתקון כי בזמן הגלות עשה א"ס בשעת שנשתברים הקליפות ביותר כגון בלילות החול וגם ביום אחר התפילה ואינה מעשה טוב ואזרי זיר אנוקביה לקטנותם כדי שלא ישלטו הקליפות בהכתרים שלהם בשמסתלק אסא ועל צד היותר טוב גדול כמעט שיאי אפשר להזדווגם אם לא בכוונ' החכמה הזאת כשאנחנו מזכירים השם המיוחד לכן אומר הזוהר כאלו מסתלק נביעו מהחוא נהר שהיא אסא המקבלת תרין עטרין ותרין מוחין להלבישם לז"א ונוקביה הנקראים נ"ן ויה טב ליה דלא אברי בעלמא ויזדר

מאמינים אלא אפילו אותם המאמינים בה רק שמבקשים עצות מרחוק שלא להרפיסם כמו שכתוב בחכמת חזוהר קטן המבטל סברתם או שהם אומרים שצריך לחצלים הדברים וכל כוונתם הוא לשם יוהרא מאחר שהמה חכמים בדעתם הם מושלמי' בכל שלימות שבעולם ובזאת החכמה לא חלו בה ירחים ואם אדם א' ישל אותה אחת מרזין דעתיק יומייא יהיה להם הרפה נרולה שלא ידעו מאי קאמרי רבנן באותן כתרי סורות מקנאת איש מרערו בעיניהם ישיגו הרפה נדולה וכל זה אינו שוה להם מאחר שביד מקצתם מקל ורצועה למנוע טוב מביעליו יאמרו וישתדלו שלא להרפיסם ואין כוונתם לשם שמים והם בעניש האבור בתיקונים בנזכר ונורמים שלא יעלה תפילתינו לשמים ליחד ז"א ונוקבין ונורמים עניות ואריכות הגלו' עלייהו אתמר תיו צריה לראש והם מערב רב שגרמו כמה קלקולים לישראל כנדרש בריעיא מהימנא פרשת נשא בפרשת פוטה דף נ"ם ובדעיא מהימנא פרשת בהעלותך דף ע"ב ע"א ועם היות שצריך לפרש מעניות בסברתם המזוייפות כה שצריך לענין הנד"ם ערין צריכין אנו למודעי אלא שמתי אל לבי לכתל אותם על יד אחת ואחת לבצוע חשבון כדי שאוכיח לאור המאמרים המתנגדים לי סברותיהם ואם הייתי מביאים בפיהם אחת העליתי חרס בידי ולאם לאם במתן אקיס עליהם שבעה רועים ושמונה נסיכי אדם בקנאת "צבאות תעשה זאת אשר אליך יבואו חכמים מאפסי ארץ ויאמרו אך שקר נחלת סברותינו הבל ואין בם מועיל ואז יקויים בנו מה שכתוב השיבנו "' אליך ונשובה חדש ימינו כקדם אמן:

פרק חמישי

הנה אמרנו לפניך בענש הפגם המגיע אל המרירחקים מחחכמה הזאת הנרמות בחלת בראשי"ת הנחלקת לשתי תיבות אר"ת "בש ומוגע יחור את השמים ואת הארץ שהם זעיר אנפין ונוקבא וגורמים מיגץ עולם התוהו שנא' אחריו והארץ היתה תוהו ובוהו ורוח אלהים מרחפת על פני הראיים ל החכמה הזאת שגורמים הגאולה הנקראת אור שנאמר ויאמר אלהים יהי אור ויהי או"ר גימטריא ר"ז שהוא הקץ הימין הנעלם בר"ו ונאמר "' אורי וישעי שהיא הגאולה • ומי שמוגע החכמה הזאת גורם אורך הגלות התלויה ועומדת על תיקון התשובה האמיתית המסורות לחכמי האמת כאשר אבאר על ידי חזוהר בהקדמה הזאת וקדם זה נביא מאמר אחד מחזוהר בפרשת בהעלותך ז"ל רבי שמעון אומר ויה ליה לחחוא נר גש דאמר האי אורייתא אתא לאחזאה ספורין דיעלמא ומלין דחדיוטין ואי הכי אפילו בזמנא דא אנן יכלין לכתבר אורייתא ומלין דחדיוט ושבחא יתיר מכלהו אי לאחזאה כילין דעלמא אפילו אינון קפסירי עלמא הם הדברי הימים הנקראים בלשתיהם קרונ"קה את ביניהם פלין עלאין יתיר אי הכי ביזל אבתרייהו ונעביר מיניהו אורייתא • אלא כל מלין דאורייתא כתאי גוונא שאומר ופרש הרשב"י מכאן ואילך רא חזי עלמא עילאה ותלמא תתאה בהד מתקלא אתתקלו • ישראל לתתא • כלאבי עילאה לעילא • מלאבי עילאי כתיב בהו עושה מלאביו רוחות האי באתר עלאה • בשיתא דנחתין לתתא • אף על גב דנחתין מתלבשן בלבושא דהאי עלמא ואי לאו דכתלבשי בלבושא כגוונא דהאי עלמא לא יכלי למיקם בהאי עלמא ולא סביל להאי עלמא ואי במלאכין כך: אורייתא די ברא להון וברא עלמין כלהו בצירופי התורה גבראו המלאכים וכל העולמות וכלהו קיימין בגינה כיון דנחתית לתאי עלמא אי לאו דכתלבשא היא בלבושא דהאי עלמא לא יכיל עלמא למסבל ועל דא האי ספורא דאורייתא לבושא דאורייתא איהו מאן דחשיב דההוא לבושא דאורייתא איהו ממש ולא מלה אחרא תיפת רוחיה ולא יהא ליה הולקא בעלמא דאתי בגין כך אמר דוד גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך מה דאתחזת לבושא דאורייתא • תא חזי אית לבושא דאתחזי לכלא ואנן שפשפי כך חזו לבר נש דאתחזי לון שפירא לא מסתכלין יתיר • חשיבו דההוא לבושא גופא אבל חשיבותא דגוף נשמתא • כהאי גוונא אורייתא אית לה גופא ומלין דאורייתא דא אקרון גופי תורה: האי גופא מתלבשא בלבושא דאתון סיפורין דהאי עלמא • מפשי דעלמא לא

מסתכלין אלא בההוא לבושא דאיהו סיפור דאורייתא וכו' אינון דידעין יתיר לא מסתכלין בלבושא אלא בגופא דאיהו תחורת ההוא לבושא • חכימין דאינון עבדין דמלכא עילאה • אינון דקיימו בתורא דסיני לא מסתכלין אלא בנשמתא דאיהו עקרא דכלא אורייתא ממש ר"ל תורת אמת והוא העיקר ולא הפשוט • ולעלמא דאתי זמינין אינון לאסתכלא בנשמתא דנשמתא דאורייתא • תא חזי הכי נמי לעילא אית לבושא וגופא ונשמתא ונשמתא לנשמתא שכויא ותילתין אינון לבושא כנסת ישראל דא גופא דמקבלא לנשמתא • דאיהי ת"ת ישראל ועל דא איהי גופא לנשמתא • נשמתא דאמרן דא ת"ת ישראל דאיהי אורייתא מכח ונשמתא לנשמתא דא הוא עתיקא קדישא ובלא אחיד דא בדא והוא הקצה האחרון צרור החיים "ג נהריאהרכמוגא דכיא שיזכה על סורותיה הלומד החכמה הזאת בשלימ מע"הז להשיג סוד יחודה המתקשרת בשאר פרצופי הנשמה וחופפת עליה מה שאי אפשר לו לקבלה בעה"ז בנורע בחסא א"ה שנתכפפה קומתו ופרחה ממנו יחידה שאין עולם הזה יכול לסבלה • וי לאינון חייבי דעלמא דאמרין דהא אורייתא לאו איהו אלא סיפור בעלמא ואנן מסתכלין בלבושא דא ולא יתיר • וכאין אנן צריכין דאנן מסתכלין באורייתא כדקא יאות חמרא לא תיבי אלא בקנקן כך אורייתא לא תיבי אלא בלבושא דא בגיני כך אורייתא לא בעי לאסתכלא אלא בגוה דאית תחות לבושא ועל דא כל אלין סלין וכל אלין סיפורין לבושא אינון עכ"ל • והנה המאמר הזה פירושו בשיר עולם התוזהו והנה הוסיף לנו לקח בביטול דעת הכת הזאת וביצא בהם השוללים חנסתר מתורתינו הקדושה ונפקא לן מיניה העיקר כי יזור על הכור הזה הנסתר יש פנימי לפנימי וזה הדרך נעלם עתה כיעני היודעים תזכה אליו ביעולם הבא כל ישראל ליחיד • ועתה אחי הוריעני מי שלא הסתכל בנשמתא איך יסתכל ליחיד בנשמתא לנשמתא ויצא גרוע ליעדיד להיות ניזון מזו אספקלריא הזאת בפי השנתו כי בהשנתו ישיג שפע הצחצחות האלו כי צח חר צחות תרין והם תלת רישין הנכללים בשם עתיקא קדישא הנקרא קורש קדשים קורש חר קדשים תרין והצחצחות וסורם נזכרים בזוהר ויקהל כדפירשתי ואל תשיבני כמי שלא זכה אליה כי יש חלוק גדול בין מי שהכחישה למי שאינו מכחישה ואינו מוצא רבי מוכהק שמוסר לו כתרי תורה אלא ראוי לאמור עליו שלא ראה מאור מימיו ונשאר בחררי עשירי אשר שם דרך הפשם והכי הוא בזוהר בכמה מקומות ובפרט בפרשת פקודי וזה לשונו מאן דיכיל לאדבקא ולא אדביק רחי ליה לבר ולא עאיל וכו' ומפני התוגלת הנרול הנמשך מזה שלא יאסר אדם כל יניעו היזק ועונש מזה אם לא ילמד בחכמה זו אביא המאמר של הזוהר פרשת ויקהל זוהר קטן דף רמ"ו ע"ב כתיקונו וזה לשונו האי חיותא יופי"ל שמיה ואיהי קיימא בכל רזי דחכמתא וכל אינון מפתחין דחכמתא קיימין ביה • תאי חכמתא קיימא למתבע אנרא מעם קב"ה דייהיב לבני נשא דרדפי בתר חכמה למנדע לכאריהון (ר"ל חכמת הקבלה) דכר נפיק כר נש מהאי עלמא האי חיותא נפקא על ארבע שרפים מעופפין ומאסית קמיה ולא שבקת כל אינון נזרזי נפשין די בספרא אחרא למקרב בהדית וכמת אינון שלחן רשלם סחרניה • ואלין שרפים כד נפלין ואתחזיין אתכפיין אינון שרפים נחשים דנפקו מההוא דנרים מוחא לכל בני עלמא • האי חיותא קדישא קיימא כד נשמתא סלקא ומטיאת לנביה כדין שאל לה ברזי דחכמתא דמאריה • וכפום האי חכמתא דדרדף אבתרה ואדביק הכי יהבי ליה אנרי • ואי יכיל לאדבקא ולא אדביק רחי ליה לבר ולא עייל קיימא תחות ההוא היכלא בכפיפו • וכד נפלי נרפייהו אלין שרפים דתחותיה כדין בטשי בנרפייהו ואוקרין לה ואתוקרת ולא אתוקרת וקיימא ולא קיימא והכי אתרנת בכל יומא נהירת ולא נהירת ואע"ב דעובדין טבין אית לה בנין דלית לה אנרא בההוא עלמא כאינון דמשתדלי בחכמתא לאסתכלא ביקרא דמאריהון ולית שיעורא לאנרא דאינון דידעי חכמתא ביקרא דמאריהון זכאה חולקיהון בעלמא דין ובעלמא דאתי דכתיב אשרי אדם מצא חכמה ואדם יפיק תבונה עכ"ל • והנה הפה קדוש ס"ו הרשב"י זלה"ה הוא מוהיר בחמאמר הזה אם אפשר לו ללמוד ולקבל הרוץ דאורייתא ספי

רב המקובל ישתדל בכל מאמצי כוחו שיהיה לו יר ושם בספרי פעשה בראשית ומעשה מרכבה המבוארים על דרך האר"י זלה"ה אשר הם מפי רבני הזוהר שלא יבוא לידי עגש כזה ויחית נדחה מחיבל המלך ולא יקבלו יופי"אל המלאך השרוף הגדול אשר הוא בעל שש כנפים והשרפים שתחתיו הם כולם בעלי שש כנפים ומי שלא עסק בחכמה זו בזמן עלייתו למילה אע"פ שיש בידו בפה תורה ומעשים טובים יופי"אל זה דוחה אותו לחוץ להשרפים אשר תחתיו שהם כולם בעלי שש כנפים שורפים אותו בחבלי כנפיהם והוא חוזר ומתחרש וחוזרים שורפים אותו עד שמתגלגלים רחמיו של הקב"ה עליו וחוזר ובראו פעם אחרת מפני הנשמו' החושקות בחכמה זו מפני שלקו פקודים לכן רודפים אחרי ותכבה הזאת כמאן דרדיף בתר חיים ואע"ב דאיהו לא מזי מזלא חזי · ומפני שהשם של ס"ב יש בכל חיבה ששרת אותיות וכל אות נקרא כנף שפורה בו המלאך וגם תשמה לפעלה כמו שנאמר בשתים יכסה פניו ובשתים יכסה רגליו ובשתים יעופף הם ששה אותיות בכל חיבה שלש פעמים שתים הנזכרים בפסוק הזה וכן לוקח מכל חיבה שבו ומפני שהשם הזה הוא מרת הדין יש לו טבע האש תעולה תמיד למעלה ואינו יורד כמו שם של ע"ב שהוא חסד ושבע חסים חיורדים ונגרים בירידה תמיד לכן פעולתו להעלות הנשמה אחר פטירתו מן העו"ז וגם בכל לילה וגם עלייה התפילה בידו לכן טוב לכל אדם לאומרו בדרך בקשה של "אנא בכח וכו' ויכון בר"ת שהוא השם עצמו הענין הזה הוא מבואר בספרי באר היטב בסקומו למן אקצר בו גם בזוהר שיר השירים אומר וכאין אינן כל אינון דמשתדלין באורייתא למנרע בחכמתא דסאריחן ואינון ידעין ומסתכלין ברזין עלאין בגין דכד בר נש נפיק מהאי עלמא · בהא (ר"ל בחכמת הקבלה) אסתלקו מיניה כל דינין דעלמא ולא עוד אלא דפתחין ליה תריסר תרעי דרזי דאפרסמונא דכיא דרזי דחכמתא עילאה תליא בהו ולא עוד אלא דקב"ה חקיק ליה בההוא פורפירא דכל דיוקנין גליפין תמן בהאי עלמא ובעלמא דאתי · וקב"ה אשתעשע ביה בג"ע ואחסין תרין עלמין עלמא דא ועלמא דאתי וכו' ואומר שם וכל דא אסתכל בר נש מגו רזין דאורייתא תא חזי כל מאן דאזיל בההוא עלמא כלא ידיעא אפילו איהי ביה עוברין מבין סניאין מפקין ליה מכל תרעין דההוא עלמא פוק חמי מאי כתיב הכא חנידה לי אימא לי רזין דחכמתא עילאה איך אנת רעי ואנהינא כהההוא עלמא עילאה אוליף לי רזין דחכמתא ולא ידענא ולא אולימנא עד הכא בגין דלא אהני בכיסופא בגו אינך דרגין עילאין דאנא אעיל ביניהו דהא עד הכא לא אסתכלנא בהו (ר"ל הנשפה היא מדברת תתגונים לפני המלאך יופי"אל שילמוד עמה סודות חקבלה) תא חזי מאי כתיב (ר"ל שהמלאך משיב לה תשובה מפסוק אם לא תדעי) אם לא תדעי לך היפה בנשים אם אנת אתיא לכאן בלא ידיעה ולא אסתכלית בחכמתא עד דלא תישל הכא ולא ידעית ברזין דעלמא עלאה צאי לך פוק מכאן בלית אנת כדי וליח לך רשו למיעאל הכא עכ"ל וכל זה מפני שפגם בשם חוי"ה שהוא ממש סוד נוטריקון של פרד"ס ואם השם אינו שלם הכא אינו שלם לכן ישתדל כל אדם ללמוד בחכמה הזאת בגין דלא יעול בכיסופא לעלמא דאתי ויי' יצוה אתנו את חברכה חיים עד העולם אמן:

פרק ששי

הנה אל תשיבני מפי שלא זכה אליה כי יש חלוק גדול בין מי שהכחישה למי שאינו מכחישה אלא ראוי שנאמר עליו שלא ראה מאורות מימיו · ויש על שניהם תוספות מי שתעכב כח · ויי' הוא אלהים חיים ומלך עולם · דן את הדין ומזכה את הזכאי ומחייב את החייב ונותן לאיש כדרכיו ואין לנו להכחיש דברי רבותינו ז"ל בסדרש ששלים לאדם צפית במרכבה והוא דף ס"ב ע"ב על פסוק לא יראיב יי' נפש צדיק וזה לשונו אמר רבי ישמעאל בא וראה כמה קשה יום הדין שעתיד הקב"ה לדון את כל העולם כולו בעסק יהושפט וכיון שתלמיד חכם בא לפניו אומר לו כלום עסקת בתורה · אמר הן אומר לו הקב"ה הואיל וחודית אמור לפני מה שקרית ומה ששנית מבאן אמרו כל מה שקרא האר' יהא תפוש בידו ומה ששנה תהא תפוש בידו שלא השינהו כלימה ליום הדין · חיה רבי ישמעאל אומר אוי לאותה בושה אוי לאותה כלימה ועל זה בקש דוד מלך ישרא בתפילה ובתחנונים לפני הבקום ואמר יי' בוקר תשמע קולי ונו' (וכתיב בתריה בוקר אערוך לך וכוונת המדרש שאמר על זה אני מבקש ומתפלל על ענין בוקר רשמע קולי כי יום הדין שלעתיד נקר' בוקר אערוך לפניך בעל פה כל תלמודי ותפילתי שתשמרהו בידי) בא מי שיש בידו מקרא ואין בידו משנה הקב"ה הופך את פניו מפנו ומצירי ניהנם כתגברין בו בזאבי ערב והם נפלים אותו ומשליכין אותו לגיהנם · בא לפניו מי שיש בידו שני פרקים או שלשה הקב"ה אומר לו בני כל ההלכות למה לא שנית אותם · אם אומר להם הניחוהו טוב ואם לאו עשין לו כמדרש ראשון ראשון (ופי אם אומר להם הקב"ה למקיף ומצירי ניהנם שיניחוהו טוב ועושין כן ואם לאו עושים לו כפי בדרש ר"ל כפי תלמודו ועל מה שלא למד מעניין אותו) בא מי שיש בידו הלכות אומר לו בני תורת כהנים למה לא שנית שיש בו טומאת שרצים טומאה וטהרה טומאת נגעים וטהרת נגעים · טומאת נתקים וטהרת נתקים · טומאת בתים וטהרת בתים · טומאת זבים וטהרת זבות טומאת לידה וטהרת לידה טומאת מצורע וטהרת מצורע · סדר וידוי של יום הכיפורים ונדרה שוח ודיני ערכים וכל דיני ישראל שהם רנין מתוכו בא מי שיש בידו תורת כהנים הקב"ה אומר לו בני חמשה חומשי תורה למה לא שנית שיש בהן קריאת שמע ותפילין ומזוזה בא מי שיש בידו ה' חומשי תורה אומר לו למה לא למדת חגדה ולא שנית שבשעה שחכם יושב ודורש אני כוחל ומכפר עוונותיהם של ישראל ולא עוד אלא שבשעה שהן עוסקין בתורה שמיה רבא אפילו אם נחתם גזר דינם אני מוחל להם ומכפר עוונותיהם · בא מי שיש בידו הגדה הקב"ה אומר לו בני תלמוד למה לא למדת כי כל הנחלים הולכים אל הים והים איננו מלא ואיזה זה זה תלמוד · בא מי שיש בידו תלמוד הקב"ה אומר לו בני הואיל ונתעסקת בתלמוד צפית במרכבה צפית בנאות שלי שאין לי תענוג בעולמי אלא בשעה שתלמידי חכמים יושבין ועוסקין בדברי תורה ומציצין ומביטין ורואין חונין המן הלימוד הזה כסא כבודי חיאך הו' עומד רגל הראשון במה היא משתמשת רגל שנית במה היא משתמשת רגל שלישית במה היא משתמשת רגל רביעית במה היא משתמשת חשמל היאך הוא עומד וכמה פנים הוא מתחלף בשעה אחת · לאיזה רוח הוא משפח חברק היאך הוא עומד · כמה פנים של זוהר נראין בין כתיפין · לאיזה רוח הוא משמש כרוב היאך הוא עומד · לאיזה רוח הוא משמש גדולה מכולן עין כסא חכבוד היאך הוא עומד עגולה היא כמין מלבן · מתוקן הוא כמין גשרים כמה גשרים יש בו בסה הפסק יש בין גשר לגשר וכשאני עובר באי זה גשר אני עובר באיזה גשר האופנים עוברין באיזה גשר גלגלי המרכבה עוברין גדולה מכולן מצפרני ועד קרקדי היאך אני עומד כמה שיעור בפיסת ידי כמה שיעור אצבעות רגלי גדולה מכולן כסא בבודי היאך הוא עומד לאיזה רוח הוא משמש · בשלישי בשבת לאיזה רוח הוא משמש · בר' בשבת לאיזה רוח הוא משמש וכי לא זהו תדרי זה הוא גדולתי זהו הדר יפי שבני מכירין את כבודי בסרה חזאת עליו אמר דוד מה רבו מעשיך י' כלם בחכמה עשית מבאן היה ר"י אומר אשרי ת"ח שמשומר למודו בידו כדי שיה' לו פתחון פה להשיב להקב"ה ליום הדין לכך נאמר ארח לחיים שומר מוסר (ר"ל שיהיה שמורה בלבו המוסר והשוערין הללו שיהיו לו לפני בעל הדין אם אינו יורע להשיב להקב"ה או לא לאות' תרפה ואוי לה לאותה כלימה ועל הצדיקים נאמר ואוהבי כצאת השמש בגבורתו הם מתגברים להשיב ונאמר להנחיל אוהבי יש ואוצרותיהם אמלא ע"כ) יצא לנו מנדון דיון המרכש אשר לפנינו שהוא מצוה גדולה לעסוק במעשה מרכבה ושלימות נפשו ואם לאו יענש אי יכיל לארבקא ולא אדביק הוא נדון ע"ו ומוכרח להתגלגל על כל פנים ועל זה נאמר אשרי אדם מצא חכמה ויפיק תבונה וגו' יילא"ו:

פרק שביעי

ויש כת אחת שיתרחקו מן החכמה הזאת וישתחפו להקב

הקדמת המחבר

מעלות רבות וכלם מפלגים בגודל מעלת החכמה · יש שיאמר שהיא הכמה נשגבת ואין הכל ראוים להכנס אליה עד שירמה ברעתו להעניש לנושאים ונותנים פה באמרו שהוא מקנא קנאת ה' צבאות וקנאת תורתו בראותו כי שלחו ירם במקו' גבו לעסוק באלהות ודבר זה רחוק מבני אדם מרעות בני אדם הרבה ואין ראוי לבני אדם פתותי הערך לעסוק בה וכאש' ילתצוהו הקדמונים העוסקים בה יאמר מי לנו כהם לקדושים אשר בארץ הסורדת הרמות האלה · ויש שיאמר כי אמת שראוי לעסוק בחכמה זו · אמנם חכמת זו צריכ' מלמד חשוב והוא חכם בעיניו אין מי שיורנו בה ויבוא עד תכונתה ולכן נטה ידו משמוע אפי' דברים קלי' לא מעט ולא הרבה עד שאם ישמע העוסקים בה הן רב הן מעט יפתח פיו בחלקלקות ויאמר ה' ימחול לכם כי חטאתכם רבה ואין לכם תבונה לא אל הימין ולא אל השמאל ומי יתן ואבין מה שנעלם מכם מהחכמה הזאת סוף דבר אין מי שיכין בחכמה זו אני ואתם שוים בדבר והעני נראה בעיניו שאין חלוק בין עובד אלהים ללא עבדו · ויש מי שירמה ברעתו להקדים אליו חכמת הפילוסופיא והתכונה ושאר הרעות המניעות אותו מן הדרך הישר ומה שלא יכול להנשם בסברות הסוויפות האלה לא יאמין בהם כלל גופת תפופנה שפתי זרה וגם יורה לעצמו היתר כי ערין לא מלא כריסו לחם ובשר מהגמרא עד שהעני הזה כל ימיו לא יספיקיהו ללמור קצת מפנו כל שכן שימלא בטנו כדי שיאכל מהחכמה הזאת על השבע ובזה העני נפטר לבית עולמו באין חכמה · ויש עוד כמה בחינות יפלו תחת כוני סברות אלו שבארנו והנה אל שלשה אלו נאמר כי כל מגמתם לרומם החכמה הזאת ובאמת הם פסולים להעיד על זה וכי מי שלא ראה הירח יבוא ויעיד בכמו מי שראהו והן אמת החכמה רמה ונשגבה אמנם עליהם ועל רוממותם נאמר אשר יומרוך למזימה נשוא לשוא ערין ועליהם נאמר ראמות לאויל חכמות בשער לא יפתח פיהו וכתיב בקש לין חכמה ואין ודעת לנבון נקל אני אהבי אהב ומשחרי ימצאונני ויש כיוצא בזה רבו מספר בכוסרי שהמע"ה ·

ועל כזה אמר דוד המלך ע"ה הלקיה' אמרתי לשמור דרכי רצה כי לשמור דברי ה' אני משפיל עצמי כי על כזה נאמר אל רצחי צדיק הריכה ואל תרשע הרבה אלא אני אומר חלקיה' הוא נשמתי חלק אלוה ממעל וראוי אני לדבר ה' יותר מאחר ממלאכי השר' זיסייע לי חסד אלוה ממעל וכאלו גדולי דעה נמצאים בדורינו זה מהגדולים אשר בארץ המה הוי חכמים בעיניהם האחר בא לגור בהחכמה הזאת וישפוט שפוט בסברו סוויפים למנוע חכמ' מביניהם ועליהם אמ' רעיא מהימנ' ע"ה בפ' כיתצא בפ' מוציא שם רע ח"ל אעג"ב דאיהו "חכם "מופלא "ורב "רבנן (ר"ת חמור חמור איהו דאכיל תבן דאורייתא פשטא דאורייתא ומאריך שם בענין זה ע"ש ועוד בזו הדשדף ס"ם ע"א ו"ל ועו' ותתצב אחותו דא חכמה מרחוק ממרחק תביא לחמה בהחוא זמנא (ל"עתיר קודם ביאת משיח) מתרחקים מחכמת קבלת משה ואיתרחקא איהי מיניייהו ובהחוא זמנא ותרד בת פרעה לרחוץ על היאור נחתא מדת הרין לקטרגא לון מן עלמא וכולא על דאיגן מתרחקין מהחוא אור חכמת קבלת משה שהיא בעולם הסור ועוד בתיקוני זוה' חדשדף ו' ע"ב ו"ל פתח ואמר ר"מ זרקא מקף שופר הולך פגולתא נשיל רגיא פחמנא תלת אבנין ביזיה תריקו לגביה עלא וכך נריק לן אתיבידו אבנא חדא ואמר למארי מתיבתא קבילו האי אבנא לגבייכו דהא שכינתא חות בגלותא ולית לכו מאן דיתער לגבה לרציאה לה לגבי בעלה ולא עור אלא במרי מארי סדרשות דאיגן חברין לגבייכו בכל יומא ולילי' כאור"ית דבע"פ בכמה קושיין ותווחין בה כבלבין דאמרין רב הב כגונא דניחנם רצווה הב הב הה"ר לעלוקה שתי בנות רב לן עותרא בעלמא דין הב לן עותרא בעלמא ראתי כמא דאוקמו למור תורה ויתנו לך שכר הרבה · ולית מאן דישתדל באורייתא לסלקא שכינתא כה מן גלותא ולחברא לה עם בעלה דאינון אשתמין עיינין פתיחין לבא וכנ"ר קלא נפיק בכל לילי' כך נחית קב"ה בגנתא דערין דסלקין נשמתין קמיה והוה קלא אמרי מה אקרא זיל ואימא לון דישתדלון באורייתא לחברא שכינתא עם קב"ה כגוונא דרור ראמר אם אתן שינה לעיני ולעפעפי תנומה עד אמצא מקום לה' ואיתו הוה משתדל באוריית' לחברא אימא דאתמר בה ואל תפוש תורת אמכן עם בעלה דהא שכינתא מסטרא דחסד אתקריאת גמילות חסדים ומסטרא דגבורה אתקריאת עקידה וקרבנא ומסטרא דרחמי דאמצעית' אתקריא' תורת · ולית מאן דיתער לה באלין מדות לגבי בעל' הה"ר אין מנהל לה מכל אוהביה כל דעי' בגרו בה חיו לה לאויבי' בתיובתא ומחלוקות וגנ"ר קלא נפיק ואמר מפי גבריאל בתג ות הלילה מה אקרא כל הבשר חציר וכל חסדו כציץ השדה ע"כ לענייננו לכן כל בעל נפיש ישתדל לעסוק בחכמה הזאת כפי יכלתו ואת יצליח ה' את דרכיו ואז ילך ואור לו עד נכון היום י' לעולם אמן ואמן ׃

פרק שמיני

ויש בת שלישית שיתרחקו מן החכמה הזאת לאמרם כי קרוב אדם למעות ברברים האלה ואפשר לו לבוא לידי חטא ולי פול באחד מן הטעיות הנוגעים במקום נבות וחנת כוונותם רצויה ומעשיהם אינם רצוים · הן אמת צדקו באמרם כי קרוב האדם אל הטעות בדברים הנעלמים אבל עכ"ז לא יאשם וכן חוא בספר הבחיר ז"ל שאלו תלמידיו את ר' רחומאי מאי דכתיב תפילה לחבקוק הנביא על שגיונות תהילה מבעי ליה אלא כל המפנח לבו מעסקי העול ומתעסק ומשתדל במעש' מרכבה מקובל לפני הקב"ה כאלו מתפלל כל היום שנ' תפילה לאי שגיונות כמר"א באהבתה תשגה תמיד ומאי ניהו מעשה מרכבה ועוד אומר שם אמר ר' רחומאי מאי דכתיב וערך חייב תוכחות מוסר מלמד שכל חרגיל במעש' מרכבה ובמעש' בראשי' אי אפשר שלא יכשל שנאמר והמכשלה הזאת תחת ידך דברים שאין אדם יכול לעמור בהם אלא אם כן יכשל בהם והתורת אומרת תוכחת מוסר אלא באמת זוכה לדרך חיים עכ"ל וכספר הזו"פ קדושים ז"ל ומאן דאוכחתיה למלתי דאורייתא ולא אשכח מאן דאוליף ליה והוא ברחימותא דאורייתא ליעי בה ומנמנם בה בנמנומא דלא ידע כל מלה ומלה סלקא וקכ"ה חדי בההוא סלה וקביל לה סתרניה דחהוא נחלא ואתעבידו מאילין מלין אלין דרבין ואקרון ערבי נחל הה"ר באהבתה תשגה תמיד ודור מלבא אמר תורני ה' דרך חקך זכאין אינון דידעין אורחוי דאורייתא ומשתדלי בה באורח מישור דאינון נטעין אלנין דחיין לעילא מכלהו אסוותא וכנ"ר כך כתיב תורת אמת היתה בפיהו עכ"ל לענייננו הרי לנגיך בפירוש שהחסר האלהי לא יחי' לימות ורחמנא לבא בעי אבל באמת קודם הניעו לעומקה עד אחר טרחתו כמה שנים לא יביא תחת הקולמוס שום דבר וגם עניין התשובה לא ישיג אלא ע"י חכמת האר"י זלה"ה נגם בפרישה אדרת נשא אומר אינון בשולי כרמא לא אשגחין ואי אשגחין לא ידעין לאן אתר כרקא יאות פי' הרשעים נקראים בשולי כרמא כי כמו שהבשלים הכרם ע"י דבר אחר כן אם נמצא אחד מפושעי ישראל בתוך תפילתן היא עולפה והנה כותבו שהרשעי' אינם משניחים לעשות תשובה ואם משניחים אינם יורעים מקום הפנם לתקנו ובשיער תיקוני התשובה אפרשנו בעזרת קנ"ל ושכינתיה וגם כוונת התפילה המועלת לבקוע אויר השמא הוא כי הכוונה של דרך הסור הוא המרין עצמו בסור פרדם לא יעבור בו ערל ושמא ונאמר הלא עוניותיכם מבדילים ביניכם ובין אלהיכ' וכמו שארז"ל מחיצה של כרזל מפסקת בין ישרא לאביה שבשמים ומפליג בזה הרשב"י ע"ה דאסתריך עוברא ומילולא וריעותא היא הכוונה כמו שהוא מפרש שם הכוונות בעצמו לכן אנחנו היום בגלו' הכבר הזה ואין ריורש ואין מפניע לזכות אותנו להחיו שארי' בארץ ולמהר קץ הישוע' כי אין הדבר תלוי אלא בתשוב' ואום' בזה' וגם בתיקונים בזכות הלימור הזה אנחנו נגאלים ולא זו שאינם

הקדמת המחבר

לומרים גדולי הדור בעצמם לא גם הם מחים ומונעים אחרים להשתדל בו וגדולה הבושה שלהם כר' ייתי משה רעיא מהימנא לתבוע עולבן אורייתא מהם ומפני אהבת הקיצור השמטתי מאמר אחר מזוהר שיר השירי שהבאתי בהספר עצמו והוא שייך לכאן לראות גודל התועלת העוסקים בחכמה הזאת והוא נכתב בשיער של נ' תיקוני דקנא על פסוק וידעת היום והשבות אל לבבך כי י' הוא האלהים וגו' ותראה נפלאות תמים דעים בענייני התשובה עד ששלח לנו הקב"ה האר"י זלה"ה לגלות לנו דרכי התשובה ורזי התורה והנה בוראי מי שאין לו יד ושם ומבוא לא במקרא ולא במשנה ולא בגמרא והם עוסקים בחכמה זו ואין ספק שהם טועים טעות גמורה מפני שרבני הזוהר טליאים מהם ולא יבין זה מעולם הן אלה קצת דרכי החכם מהר"ם קורדוא"רו זלה"ה בספר אור נערב שלו ועל פי הרוב כתבתי מראיות הזוהר בשכלי הדל באלפי • עוד יש סגולה אחת שכתב הרב הנזכר והיא מה שבחנתיה ונסיתיה כי מאן דלא עאל בקיומא קדישא לא ישינו בחכמה הזאת ואף אם יאמרו וידברו בספירות לא ידעו ולא יבינו כחשיכה יתהלכו ואין נכוחים להשכיל אפילו מן הדברים הפשוטים כלל מה שאין כן בפשט שכבר נמצא מהם מי שיודע לעיין ההלכה כפי העיון הפשטי וזהו כן הטעם שזכרנו בלי ספק • ועוד יתלוי אל סגולות אלו כמה וכמה עלויים אחרים כאשר יראה המעיין בעצמו אמנם הזכרנו מהם קצתם להמשיך המעיין אל החכמה בכל האפשר ומי' גשאל המחילה והכפרה •

הקדמה השלישית

נקרא שער **מעשה ניסים** של מ"ו האר"י זלה"ה

פרק ראשון

להות שיש באנשי דורינו זה חכמים בעיניהם וידעו בעצמם שיש להם יר ושם בפשוטו של תורה •

שופרים אני ואפסי עוד ולא יאמינו במעשי י' כי רבים וגדולים הטח ונפלאים מאוד בודאי יהיה לו עתק גדול כפו ששמעתי מפי מגידי אמת שבא רוח רעה אחר באשה אחרת בק"ק וינ"צ ואדה והניד עינו שהיה מלעיג על דברי הזוהר ואמר שאינם דברי הרשב"י ע"ה וכל זה הוא מפני שהרגילו עצמם לכזב בדברי הפילוסופיא ובילרי נכרים יספיקו ובודאי הרשב"י והאר"י זלה"ה יהיה להם ריק עמהם בעולם הבא ולכן קנאתי קנאת חמת גבר בפרחם שקנא קנאת י"צבאו' על אנשי דורינו זה אשר הם חכמים בדעתם ויקשו את עורפם לבלתי האמין כי יש אלהים שופט בארץ ויראתי פן מקנאתם כשמעם את שמע גדולתו ונפלאותיו העצומי' פן ח"ו ישלו מום ופגם בקודש הקדשים ויאמרו מאי נבר בגוברין הלוא גם בנו דבר י' עד שמפני זה אני מספר קצת דרכיו ונפלאותיו אשר כתב מהר"רח ויטל זלה"ה תלמידו החשוב אשר עיני מהר"רח ראו ולא זרו רבים סנהילי' לא נראו בארץ מימי התנאים כרשב"י ע"ה ומימי הנביאים אחר משה רבינו ע"ה לא היה איש כמוהו שהיה מכיר בכל מעשה בני אדם וגם אפילו במחשבותיהם והיה מכיר בחכמת הפרצוף ובנשמת בני אדם דברים מבהילים ואומר הזוהר בפרש' יתרו על פסוק ואתה תחזה מכל העם אנשי חיל יראי אלהים וגו' אתה תראה בחכמת הפרצוף ולא אחר וגם משה לא הבין עד שנתגלבשה בו השכינה וכל זה השיג על ידי חכמתו ופרישתו אחרי התעסקו ימים רבים בספרים קדושים גם ישנים בחכמה זו נפלאים תוספ הקדושה וריחה ופרישות וטהרה וקדושה עד שבא אליהו ז"ל ונתגלה אליו תמיד ולכך עמו והוא הביאו לידי רוח הקודש והנה הדברים בעצמם יעידון ויעידון ברזין דיליה וכל רואיהם יכירום כי דברים כאלה אי אפשר לשום נברא להשיגם בשום שכל ומדע לולי ע' חפעה רוח הקודש מסרום ע"פי אליהו הנביא ז"ל ואין מדרגת המגיד כמדרגת אליהו ז"ל אפילו בשיעור חלק א' מן אלף חלקים כולי האי ואולי ישנ דבר מה כי מדרגת המגיד הוא ניצוץ א' מנשמתו שהיה נכר בעולם ויכול הוא לחשביע אותו ויבוא אליו ברמזתו ובצלמו עצמו עד ששית ומם על המראה אבל אין בו יכולת לגלות יותר לא מה שנכנה ניצוץ נשמתו ולא יותר אבל מדרגת אליהו ז"ל הוא מתגלה עם השכינה ואינו נפרד זה מזה והחכם יבין מעצמו שאין למעלה מזאת המדרגה שום דבר ואתה המעיין תראה בספר מגיד מישרים של הרב רבי יוסף קארו' ע"ה שנתגלה אליו המגיד לעתים ידועים וגילה לו איזה טעמי תורה ואעפ"כן פלא נחשבו דמי לפני רזי האר"י זלה"ה כי עדיין לא נשלמו ניצוצי עולם התוהו ולא יכלו להתגלות ניצוצי עולם התיקון וכתב מ"ו מהר"ח זלה"ה אמלא באתי לכתוב כל אשר קבלתי מפודי זלה"ה לא יספיקו כל עורות אילי נביות ולא שלחו הקב"ה בעה"ז אלא לזכות הרוח בהחכמה הזאת שנלה לנו דברי הזוהר החתומים באלף עזקאן כמו שאמרו התיקונים מהאי חיבורא דילך יתפרנסון ובגיהיה ושבתם איש אל אחוזתו הרי כי בכר הרשב"י ע"ה שספרו יהיה גנוז וחתום עד סוף יומיא בדרא בתראה כרי שבזכותיה ינאו ישראל לכן צוה לר' אבא לכתבו והניחו למשמרת לדור האחרון יי"לאו :

פרק ב

בו יתבאר לידת האר"י זלה"ה

הורתו ולידתו של האר"י זלה"ה היתה בקדושה בארץ הקדושה ומה גם בירושלים שנתקדשה כי קדושות יותר משאר ארץ ישראל ואביו היה חסיד גדול ושמו מהר"ר שלמת לוריא זלה"ה והיה רגיל אצלו אליהו ז"ל וכן אמו שהיתה חסידה גדולה ובשנולר נתגלה אליו אליהו ז"ל לאביו ואמר לו הזהר ביום מילתו של בנך אשר יולד לך שלא תמול אותו עד שתראיני עומר אצלך כנ"ה • וכיון שהגיע יום השמיני והוליכו את הנער לב"ה להמול והיה אביו מסתכל לכאן ולכאן אם אליהו ז"ל שם ולא ראהו ועשה אביו שחיות מכאן ומכאן כמו חצי שעה ויותר וכל הקהל עמדו ותמהו על מה הוא מתעכב כל כך עד שגערו בו כל הקהל והוא לא שת לבו אל צעקתם ובין כך בא אליהו ז"ל ואמר לאביו שב על הכסא והוא ישב והילד בידו בא אליהו ז"ל וישב על ברכי חיקו של אביו ולקח הילד מיד אביו ושם אותו על ברכי חיקו ותפס בו בשתי ידיו והמוהל מל ולא ראה שום דבר רק אביו לבדו ולאחר שנימול נתן הילד לאביו ואמר ליה לך והחזק בו כי אור גדול יצא ממנו לכל ישראל ולכל העולם והוא נולד בשנת רצ"ד לאלף הששי ואחר כך נפטר אביו והוא היה נער קטן ומתוך עניותו ירד למצרים לבית דודו שהיה עשיר גדול והוא היה הולך ואור בחריפות בפלפול ובסברא היה מקשקש בקרנו ותחל רוח י' לפעמו במחנה ישראל ותלכורו סתקיים בידו וכשהיה בן חמש עשרה שנה גברה חכמתו בפלפולו ובקיאותו על חכמי מצרים ונשא חן בעיני אלהים ואדם ודודו נתן לו כתו לאשה ואחרי הנישואין נתבודד עם רבו כמהר"ר בצלאל אשכנזי ע"ה שבע שנים אחרי כן התבודד הוא לבדו ששה שני' עוד הוסיף להתבודד ולהתקדש בקדושה יתירה עשר שנים רצופים בבית אחד בגוי על נהר גילום הוא לבדו ולא היה מסיח עם שום אדם • ובערב שבת סמוך לחשיכה בא לביתו ולא היה סרבר עם שום אדם ואפילו עם אשתו אלא להכרה נדול ובלשון הקודש מקצר ועולה ושם זכה לרוח הקורש ולפעמים נתגלה אליו אליהו ז"ל ומלמדו ס"ת וזכה שבכל לילה עלהה נשמתו בישיבה של מעלה ובאו נדודים של מלאכי השרת לשמרו בדרך עד שהכניסוהו במתיבתא דרקיעא והיו שואלין אותו באיזה ישיבה הוא בוחר לישב • והוא בחר לו לפעמים בישיבת הרשב"י ע"ה ולפעמים בישיבת ר"ע • ולפעמים בישיבת רבי אליעזר הנדול ולפעמים בישיבת הגבאים • והעיד עליו פעם אחת החסיד הקדוש כמהור"ר אברהם הלוי זלה"ה שהיה משמש הר"ר משה קורדואר"ו ע"ה ואחר פטירתו שימש את האר"י זלה"ה ואמר כי פעם אחת בשבת פ' בלק נכנס אצלו ומצאו ישן שינת צהרים שאמר הרב ע"ה כי הוא מצוה לישן שינת הצהרים בשבת ומועיל לנשמה תועלת נדול לפעמים אם יוכה לכך • מה שאין כן כחול אשר שינת הצהרים מזיק לנשמה וחטעם כי בשבת יכול להרויח נשמתו לאיזה נשמת הצדיק שנשתתפה

עמו בלילה בשעה שעלתה נשמתו בפקדון לצורך מין נוקבין בסוד בירך אפקיד רוחי וכשהוא ישן שינת הצדיקים אותה נשמה של הצדיק שבאה לסייעו במצות פורשת ונעטה ממנו · ואפשר שתתלבש במקומו נשמה של איזה אדם רשע לחחטיאו יען כי ביום אינה מקבלת השכינה להנשמה בסוד פקדון כי אין צורך בת אל הזונ ונשארת משוטטת בעולם באויר לבר ויכולה להפסיד ולא להרויח וחזו דזוקא בצדיקים אבל ברשעים הוא להפך חשיבות הוא טוב להם מטעם אולי יזכה לסוף עבור נשמה טהורה ויפרוש מהם נשמה הרעה · ונחזור לענייננו שמחר"ר אברהם הלוי ע"ה מצאנו שהיה מרחיש בשפתיו בתוך השינה והלך אליו כמחר"ר אברהם הלוי והטה את אזנו על פיו של האר"י ז"ל לשמוע מה שהוא מדבר ובתוך כך ניעור הרב משנתו וראה אותו עומד על גביו א"ל הרב מה אתה רוצה בכאן א"ל ימחול לי האדון שראיתי למב"ת מרחיש בשפתיו וחפיתי את אזני כדי להקשיב מה שדבר הרב א"ל האר"י ז"ל תמיד בשאני ישן נשמתי עולה למעלה דרך שבילין ונתיבות הידועים לי ומלאכי השרת באים בערי ומקבלים נשמתי ומביאים אותי לפני משטרון שר הגדול והוא שואל אותי לאיזה ישיבה אני רוצה לילך כנזכר לעיל ובאותם הישיבות מוסרים לי רזי וגנזי התורה אשר לא נשמעו ולא נודעו אף בזמן התנאים ע"ה א"ל כמחר"ר אברהם הלוי ע"ה ולא יגלה לי הרב מה שלמדו לו עתה בזה הפעם התחיל הרב ע"ה לשחוק פתה ואמר מעיד אני עלי שכים וארץ אלו הייתי דורש שמונים שנים רצופים לא יכולת לכיים מה שלמדתי בזה הפעם בפרשת בלעם ובאחרן וכל זה זכה בארץ הקדושה אחר עליית ממצרים וכן פעם אחרת אמרו לו חכמי ספרד רבינו נר ישראל כ"כ חכמ' מסר לך השי"ת ביד סעלתך למה לא יחבר הרב חיבור אחר נחמד כדי שלא תשתכח תורה מישראל השיב להם בזה הלשון אלו היו כל הימים ריו וכל הקני' קולמוסים וכל חרקיע' גוילים לא יספיקו לכתוב כל חכמתי ובשאני מתחיל לגלות לכם סור אחר מן התורה נתרבה עליכ"כ שפע כמו נחל שוטף ואני מבקש תחבולות מהיכן אפתח לכם צנור דק וקטן לומר לכם סור א' מן התורה כפי אשר יוכלון שאר ולא להרבות לכם יותר מכדי בחנם ותפסידו הכל כמו חניך שהיה נתקן בגרונו אם באה לו החלב ברבוי לכן עצתי זאת שתכתבו אתם מה שתשמעו ממני וישאר לכם לזכרון לדורות הבאים אמנם לא ניתן רשות לשום חכם מכל חכמי א"י לכתוב דבריו בספר זולת לרבי חיים קליפתי"ז ע"ה באומרו שאין א' מהם יכול לירד לסוף דעתו ולכתוב הדברים באמתתן זולתי כמהר"ר חיים ואומר שמהר"ת ע"ה הוא נשמת ר"ע הנזכר בתלמוד ואמר שנשכחת ר"ע אינה אלא ענף ממנו גדול שלא היה ערירי בעולו' ור"ע הוא נוף האילן של אותה הנשמה וכל הענפי' נקראי' על שם הנוף והיא נשמה יקרה מאוד ולעתיד נאמר ולא ילמדו עוד איש את רעהו כי כולם ידעו אותי מקטנם ועד גדולם יילא"ו :

פרק שלישי

אחרי העשרים שנים של הפרישות הגדול שיעשה במצרים נתגלה אליו אליהו הנביא ז"ל בציווי הקב"ה ואמר לו כבר הגיע העת סמוך לפטירתך ואותו הפעם לא היו לו כי אם ל"ו שנה ובן ל"ח שנה היה בשנה שנתבקש בישיבה של מעלה פה ק"ק צפת בעו"ה ואמר לו עת' עלה לאי' לצפת תוב"ב ושם תמצ' חכם אחד ששמו מהרי"ח קליפתי"ז אותו תמשך תחתיך סמוך ירך עליו ומסור לו כל חכמתך כי הוא ימלא מקומך וכל עצמותיך לא באת בעה"ז אלא לתקן נשמתו של ר"ח כי היא נשמה יקרה מאוד ועל ירך יוכה לחכמה ויצא ממנו אור גדול לכל ישראל ואני אבטיחך שאתגלה עליך בכל עת שתצטרך לי ואני מגלה לך רזים עליונים ותחתונים ונם הקב"ה ישפיע עליך רוח הקודש אלף ירות מה שלא תוכל לוכות פה על אדמה שמאה · כל אלו הדברים גילה אותם הרב ע"ה למהר"ר חיים תלמידו · ומהר"ר חיים גילה אותם בסוד לחשרידים אשר י' קורא הם בני גילו בני עלייה שב"י והנה טרם ביאתו של האר"י ז"ל לארץ הצבי טרם ויגע בכהרר"ח הנו' טרחא גדולה עד מאוד לעשות פירוש על כל הזוהר ואיזן ותיקר ותיקן כשלים הרבה ע"פ דרך ההקרמות מהר"ר משה קורדו אר"ו ז"ל

וכאשר ראה הקב"ה את לבבו הנאמן עם להיו וחשקו הנדול אשר חשקה נפשו להבין ספרי התורה מיד נגלה עליו ברוח הקודש על איש אלהי כמהר"רח ז"ל שכבר הגיע העת סמוך לערת והשברת פיקדון רוחו ל' האלהים אשר נתנה לו וצוהו שיעלה ממצרים לא"י וימסור כל חכמתו ל"ת אחד אשר שמו כמהר"ר חיים כי הוא ימלא מקומו לחחיות שארית בארץ מיד הכין לדרך פיסיו ובא לארץ הקדושה הוא ואשתו ובניו וכל אשר לו לק"ק צפת ישב שם ומתוך אימתי יבוא כמהר"רח אצלו ויבקש ממנו שיבניהו בחדרי חחכמה הזאת כי לא רצת האר"י ז"ל לדרוף אחריו לקיים אם תיעירו ואם תעוררו את האהבה עד שתחפץ · ובדין היא חביבת עליו מה שאין כן להפך ומהרהר"ח לא החשיב אותו שחוא צריך ללמוד ממנו ואדרבא הוא חשב שהוא חכם יותר בחכמת הקבלת ממנו · עד שלאחר זמן חששה חדשים עלה בדעתו לילך ל' האר"י ז"ל ולחתות בקנקנו איך יפרש מאמר אחד שכבר היה מפורש אצלו ותכף כשבא אמר האר"י ז"ל איש הלזה לא בא כ"א לתהות בקנקני כיון ששאל אותו מהר"ר חיים המאמר הזה תתחיל האר"י ז"ל לומר בתוכו פורות נפלאים שרמז הרשב"י בתוכו אשר לא שמע אזן ארם מעולם כיון ששמע מהר"ר חיים אותן הרמזים העליונים בכעס יצאה נפשו ברברו אתו · ואחר כך שאל אותו מאמר אחר והאר"י ז"ל פתח לו פתחים של אורה עד שרמז עצמו כמהר"ר חיים כשועל לפני האר"י וכלא חשיבי רמי · ואחר כך שאל אותו מאמר שלישי חשיב האר"י ז"ל עד כאן תחום שבת ותו לא אינך ראוי לגלות לך יותר מזה מיד יצא מלפניו בפחי נפש ונכנם בביתו ופשט את בגדיו ולבש שק והשליך את עצמו בתוך האפר וצעק ובכח בכייה גדולה עד מאוד ובקש רחמים מלפני הקב"ה שיתנחו לחן ולחסד בעיני האר"י ז"ל שימסור לו סתרי תורה ולן בתעניית ושק בתוך האפר ולמחר בא אל האר"י ז"ל ונפל על פניו ונשק לו ידיו ורגליו ותחיל לו לבכות לפניו ולהתחנן ואמר ליה למען חשם אלהי ישראל נא אל תשיבני ריקם תיעובני ואל תרחיקני מעמך · אמר ליה האר"י ז"ל האפר של אתמול שאפרת בת מאתמול היא הועילה לך ועל מנת כן נתכוונתי אתמול שלא לגלות לך עוד · מכאן ואילך אל תפחד כי אני מלמדך הכל בע"ה וגלה לו מה שנאמר לו במצרים ומאותו יום והלאה נער לא ימוש מתוך האוהל והיה מופר לו סתרי תורה שנה אחת תמימה והיה כותב כל מה ששנה מרבו אחר כך אמר מהר"רח היטיב כזה בעיני י' שיחיה אור גדול כזה בעולם וחכמי הדור לא ידעו אותו : אמר לו האר"י ז"ל לא טוב הדבר אשר אתה אומר לא הגלה אותו לשום אדם ויוגעם לי ולך ומהר"ר חיים לא חש לדבריו וחלך וגילה הסודות לקצת חבריו עד שנתחברו לו עשרה חבירים קדושי עליון ורוב המאמרים שגילה להם חית על חזוהר ולא היה צורך לספר הזוהר ולא לשום ספר בעולם אלא הכל בעל פה ולפעמים חלך עם החבירים לכפר מירון והית מושיב אותם על המקום אשר שם נלח להם הרשב"י ע"ת הארוא רבא והיה אומר בכאן ישב רבי אלעזר ובכאן ישב רבי אבא בכאן ישב רבי יהודא · וכן כולם וחושיב כל אחר ואחר במקומו הראוי לו כפי נשמתו · וחוא עצמו ישב במקום רבי שמעון ורבי חיים במקום רבי אלעזר ורבי יונתן במקום רבי אבא ורבי גדליה במקום רבי יהודה ורבי יוסף מערבי במקום רבי יוסי ורבי יצחק כהן אשכנזי במקום רבי יצחק וכן כולם · והיה אומר היום האירת נשמת תנא פלוני בנשפתך והיה אומר שתית רואה שאשא מלהטת סביבות החבירים אלא שאין ניתן רשות לעיניכם לראות אלא לו לבדו והיה משתטח על קבר תתנא והיה יודע לאורבקא רוחית ברוחו ומכוון ומיחד ומעלה נשכרתו עם נשמת התנא בסוד מיין נוקבין עד שעשה יחור למעלה · ואחר כך הוריר הנשמה של התנא בתוך חגוף והיה מדבר עמו ומנלה לו כל מה שלמד בישיבה של מעלה כאשר ידבר איש אל רעהו וגם כמהר"ר חיים עליו השלום היה בידו הכח הזה לעשותו אפילו אחר פטירת האר"י ז"ל ולה"ק אבל שאר החבירים בחיי הרב היו פרישים ומדברים עמהם ממש אבל לאחר שנפטר האר"י ז"ל כל אחד מהם עזבו מפני שרואה דבר מסוכן מאוד לנשמה כידוע אצלינו וכל

וכל אותם היחודים הם כתובים אצלינו ת"ל ונהו סוד שאחז"ל אליהו מביא לידי תחיית המתים במדרש רבה של ש"ה ונהו הסוד מפתח של תחיית המתים שתוא נמסר ביד אליהו ז"ל ותוא מפרו למ"ו ק"ק האר"י ולה"ה :

פרק ד

מעשה שהיה בר' יצחק כהן שצוה לו רבו איש האלהי האר"י ולה"ה לילך לכפר עין יתים על ציון רבי יהודא בר אליעי שיכהן ביחודים שמסר לו רבו וידבר עמו שימסור לו פירוש של מאמר אחד מהזוהר וצוה לו שלא ידבר עם שום אדם ולא ישיב שלום לשום אדם כמו שצוה אלישע לגחזי כי תמצ' איש לא תברכנו אזי הלך הוא ע"ה ונשתטח על קברו של ר' יהודא בר אליעי בכפר עין יתים . ועשה כאשר ציוהו . והתנא הקדוש לא השיב לו שום דבר אזי חזר הוא לרבו . ואמר ארוני באתי על ציוך התנא ועשיתי כאשר צויתני ולא בא לי תשובה ממנו . וישב לו האר"י ז"ל ולא ראיתי בחשנתי שרברת עם ערבית אתת ולא די שהיא שאלה כשלומך אלא אתה הקרמת ושאלת אות' בשלומ' במקום פלוני ואני צויתיך שלא תדבר עם שום אדם בעולם אזי זכר כמוהרר"י כהן שכך היה והודה לו . וכן פעם אתר אירע מעשה שסטר למהר"ר חיים נר"ו יחזר אתר לילך לכפר עכבריא ששם קבורים אביי ורבא וישתטח על קברם וכיון למה שסטר לו רבו והם דברו עמו ומסרו לו סתרי תורה וכיון שחזר מהם ובא לפני רבו ע"ה עמד רבו לפניו ואמר לו ברוך תבא והשיבו על ירמינו ושפח עמו שמחה גדולה ומהרר"ח נר"ו היה חקרן גדול כיון שראה שיעשה לו כל הכבוד הזה מה שלא היה רגיל לעשות לו כך פעם אתרת אזי אמר מהרר"ח להאר"י זצ"ל ארוני מורי מת יום מיומיים שנעשה לי כל הכבוד הזה לא בחינם אמר לו האר"י זצ"ל חייך לא מפניך קמתי ולא לך אמרתי ברוך תבא אלא לבניהו בן יהוידע שראיתי נכנם עמך ויהי לפלא בעיני מהרר"ח ושניהם לא ידעו מאיזה סיבה נתתברה עמו הפעם נשמתו של בניהו עד שלאתר זמן ג' תרשים שכבר היה נשכח אצלם אותו המעש' חלכו שניהם יתר לכפר עכבריא ללמוד באמצע הדרך עמד האר"י זצ"ל ואמר אני רואה שבכאן קבור בניהו בן יהודע ע"ה ולא היה לשם לא ציון ולא שום היכר שלקבר נעלה מהרר"ח נר"ו חייך באותו הפעם שהלכתי להשתטח על ציון אביי ורבא קורם לכן שכתי בכאן בזה המקום ממש היתי חוזר על הייחוד שמסרת לי כדי שיהיה רגיל בפי ובל בי לוסר אותו בלי טעות אמר האר"י זצ"ל אכן נודע הדבר שמכח הייחוד שדברתי על קברו בכאן עיררתי והודרתי נשמתו לתוך גופו והיא נתדבקה כך להועיל למטה בתכלה תחו סוד כל המקרש עצמו למטה מקדישים אותו מלמעלה וכן גילה ג"כ קברו של רבי כרתספראי תמיר לבא ממון לכאן שלא היה נודע וגיכ' מעולם שום ציון יגיו והוא ממון לשפ' הנהר וכן קברו של ר' פנחס בן יאיר שלא ידעו בו מעולם גילה הוא ע"ה והנה תנאים ונביאים אין חקר ואין מספר שגיל מקום קבורתם והיא אומר שכל התנאים והצדיקי שהם מעלם ראתכסי' לא נעשו עליהם ציונים ולא נודע מקומם והיא אומר שאביי ורבא שניהם הם משורש נשמתו של בניהו כי על כן הועיל אותו הייחוד ג"כ עליו והיה אומר סוד נפלא על נשמתו של בניהו מה ענייגה וכבר פירשתי אותו בספרי וכן כשהלך לב"ה של צפרת תוב"ב היה אומר בכאן קבור חסיד אחר ששמו כך ובכאן חסיד אחר ששמו כך . וחקרו אחריו ומצאו שכיון האמת כאלו דיהם שם אצל קבורתם ופעם א' פגע בקבר א' והיה הוא מתמיה עליו הרבה עד מאוד . ושאלו אותו תלמידיו מה היא התמיה הגדולה שהוא מתמיה כל כך ואמר רואה אני בכאן אור גדול על זה הקבר כמו על תנא אחר קרמן ואני יודע שאינו מדורות הראשונים אלא מדור שהיה לפנינו וחקרו אחריו ומצאו שהוא היה חסיד גדול שלא הניח שני' לו בחסידות ובצרקות ובבר היה שלשים שנה שנפטר לבית עולמו . וכן בכל ערב שבת כשיוצא עם תלמידיו מחוץ לעיר לקבל שבת היה מעמים את עיניו ואת אומר שראות עיניו מתגלגלים מכח הערבוביא הגדולה של

תנשמות של בתי הקברות העולים למעלה : ושל הנשמות התרשות שיורדות לחול על עם הקודש למטה כנוכר בזוהר וכן העיד כמוהר"ר משה גלאנטי אב"ד דצפרת שמתחילת ביאתו של האר"י זצ"ל לארץ הקדושה הלך לעין זיתים ונשתטח על קבר ר' יהודא בר אילעי כיון שהגיע אצל אלוני זית ותאינים העומדים לשם סמוך לקברו ראה על אחר מהאילנות עורב אחר עומר וקורא קרק קרק הרבה פעמים עד אין מספר אמר האדון למהר"ר משה גלאנטי שהלך עמו הכרת פני אדם אחר שהיה שמו שבתי גובה מסים בצפת א"ל הכרתיו והיה אדם רע אכזר גדול . אמר לו האר"י ז"ל נשמתו היא מגולגלת בזאת העורב . ועתה אומר לי שהוא פלוני וכיעבור אכזריותו שנהג עם העניים בשעת גביית המסים שפשט הגלימא מעל כתפיהם והמשכבות מתחת נופיהם . לכן העניש אותו הקב"ה בזה הצער שיתגלגל בעורב . ועתה הוא מבקש שאתפלל עליו אזי אמר לו האר"י זצ"ל רשע לך לדרכך אני אתפלל עליך סיד פרח לו העורב . וכן פעם אתת עבר בטבריא לפני בית המדרש הגדול של ר' יוחנן שהוא עדיין קיים הראה לתלמידיו אבן אתר בתוך הקיר ואמר בזה האופן שבו מגולגל נשמה אתת והיא צועקת שאתפלל עליה ההוא סוד כי אבן מקיר תזעק . וכן אירע מעשה שפעם אתת ישבו תתת אחילני דית הסמוכים לצפת מהלך ג' שעות והיה אומר שעתה הורגי את המוכסן . וכן היה לעת ערב באה השמועה איך שנהרג המוכסן וכן באשמורת א' ישבו בביתו ואמר לתלמידיו עתה רואה אני שתי שידות מלובשות בלבושי משי אדומים מקושטות בתכשיטי זהב ואבנים טובות על ראשם ושלשלאות של זהב בצואריהם והן נדמים לחדר פלוני למטה שני בחורים . ויהי כאשר פתר להם כן היה . וכן אירע מעשה שליל שבת אתת נכנס האר"י בביתו של מהר"ר יוסף אשכנזי תתן של ר' אהרן לנד רב ספונא ז"ל והיו חוזרים המשניות בעל פה כי כן היה מנהגו תמיד פעם אתת אירע שבאמצע הלמוד התחיל הגר לפפפע כדרך הגר שנפל למים ועשה כך כמו רביעית שעה לאחר שסיימו והלימוד ורצה לילך לביתו קרא האר"י וצ"ל למוהר"ר אבינדור בנו של הר"ר יוסף לחוץ וא"ל אחיך הקטן איך שלומו א"ל ולמה שואל האדון הנה הוא ישן בממה א"ל בעוונות שהגר סיפר לי שימות בשבועה זו וכן היה וכן פעם אתת נכנס אצלו כמוהר"ר שמואל די אוזי"דה שחבר ספר מדרש שמואל וקם הא"ר מלא קומתו מלפניו וא"ל ברוך תבא ולקח אותו בידו והושיב אותו ליד ימינו ודבר עמו מה שהיה צריך לו לדבר ויצא . לאחר שיצא שאל מהר"ח ז"ל להא"ר למה עמד מורי מפני הבחור הזה ועשה לו כל הכבוד הזה א"ל חייך שלא קמתי אלא לפני ר' פנחס בן יאיר שנכנס עמו מעל למעל'ראשו והמעם שעשה היו'מצו' אחת שנהג ר' פנחס בן יאיר לקיים ע"כ נתלבשה בו נשמתי לסייעו במצות אחרת כאלו והוה סוד הבא למהר מסייעין לו [illegible] משמע זה הדבר מפי הרב ומהר"ם דרף ורץ אחר כמוה"ר שמואל לשאול אותו מת מצוה עשה אותו היום וכאשר השיגהו אמר בחייך תאמר לי מה מצוה קיימת בזה היום שכך וכך ספר לנו עליך הרב א"ל חייך שהיום באשמורת הבוקר כשהלכתי להיות מי' ראשונים כב"ה עברתי לפני בית אחד ושמעתי בביו' גדולות בתוכו ונכנסתי לשאול על מה הם בוכים וראיתי אותם כולם ערומים מחטת שנגבים תתרו תחירה בלילה ונכנסו ולקחו כל אשר להם מיד נכמרו רחמי עליהם ופשטתי את לבושי המלבוש העליון שלי ונתתי אותה להם ואני הלכתי לביתי ולבשתי לבוש השבת שיש לי כשחזר הדר"ח להאר"י זצ"ל וספר לו המעשה א"ל בוראי בשביל מצוה זו שהלביש ערומים נתלבשה בו נשמתו של ר' פנחס בן יאיר להיות שנם הוא נתנ כל ימיו לגמול חסד עם כל בני אדם . ואלו באתי להעלות על ספר תוק"ף גבורתו וגודל חכמתו והשגתו העצומה יכלו מאה ניירים והמה לא יכלו . אבל תאמין אתה המעיין אמונה אומן שזה הצדיק לא היה לו כלום כלל ועיקר נשמה מדורות הללו אלא שהיה שלוח מאת הקב"ה כדי לזכות את הדו' ולהאיר עיני העולם באזר החכמה והבנת הזותר על אמרתו ועוונותינו גדמו שלא האדין

הקדמת המחבר

האריך ימים בא"י כיע"ה וכל מה שגלה מחכמתו לא היה אלא שתי שנים בלבד ואלו היה בנו זכות שהיה מאריך ה' שנים בלבד בא"י היה מכאר לנו כל התורה כולה ע"פ הזו בסוד תורה ונביאי כתובים ושיחא סדרי משנה ושיחא סדרי תלמוד ומדרשים ואגדו' ותוספתא ומכילתין וספרא וספרי והוא היה אומר על פרקי היכלו' דרבי ישמעאל שהם כולם מלאים טיעות ובכוונה מכוונת השטעו הראשונים אותו ולבלתי ישתמשו בכתביו של המלך הכבוד והוא אומר שאם היו בלתי טעות היו יכולין בני אדם לברוא בהן עולמו' והיה אומר שיש בידו לתקן כל הטעות אלא שלא רצה מטעם הנו' ועוד אמר שאם היה בנו זכות שהיה קיים ה' שנים בא"י היה מחזיר את כל העולם כולו בתשובה · והיה מביא הגאולה בימיו שכל כך נפל פחדו על הרשעים והפושעים וחוטאים כששמעו את שמעו הגדול שהוא מגיד לאדם מה שעשה מזמן חמשים שניה ומה שעשה בחדרי חדרים ומה שמחשב בתוך קירות לבו ומה שחשא בגלגול שעבר ועל איזה עון בא לעולם לתקן והיו בורחים מלפניו שלא יסתכל בפרצופיהם כאשר יברח האדם מן האר' והרבה מהם באו ונכנסו ונשתטחו לפניו ושאלו ממנו שיסתכל בפניהם ויאמר להם מה שעיותו ויתקן להם תיקון ותשובה והוא מגיד להם עבירותיהם עד שהזכיר להם שם המקום שנעשית לשם העבירה והאנשים אשר היו בחבורתו והכהנה פרטים רבים עד שהודו לו על הכל ונתן להם כוונות ויחודים משונים זה מזה כל א' לפי פנימו וכפי נשמתו ותקן להם עד שלא נשאר בהם הזרשימו של העוונות הראשונים כלל ולא די בזה בלבד אלא כל הנשמות האבודות ההולכים מדחי אל דחי ונקליעים בכף הקלע ואינם רוצים לקבל אותם ואפילו בגיהנם סחכת רבוי הזוהמא ששאבו בנפשם בחייהם ואין כח בגיהנם ללבן אותן כל אותן הנשמות היה מכפר לתלמידיו שבאים לאלפים ולרבבות לפניו כשהוא חולך על השדה רואה כל האילנות מליאים מהם וכן בנהר הם נגררים על גבי הסים לאין מספר היה שואל אותם מה ענייניהם שם והיו משיבים ששמעו רוב קדושתו והשגתו מסוף העולם ובאו לתקן אותן שבו לתקן אותם והשיב להם אם יגזור השם בחיים אתקן אתכם ואת כל העולם כולו והיה מגלה לתלמידיו איך אפשר לתקן אותם ובתנאי שיהיה לסתקנם נשמה גבוה לכל הפחות דאצילות ועתה מה אאריך עוד היטופר לכם כי אדבר · אמנם חריצו נאמנה לא זכה אליה כי אם על ידי רוב דביקותו עם אלהיו ובוונותיו ותעניותיו ותפילותיו ובכיותיו המרובים שעשה על הכל העונה והיראה ואהבת הש' שהיתה בו והיה מספר לתלמידיו כי על כל סור וסור שגילו לו מן השמים היה בוכה דמעות כמספר שער זקנו · וכן כשרוצה לגלות סוד אחד לתלמידיו אינם רוצים ליתן לו רשות עד שהוא מתפלל הפלות אין מספר ובוכה דמעות הרבה כשיערות ראשו וזכה לזו הקדושה הגדול' ע"י שהיה מתבודד כמה שנים עם רבו בסהר"ר בצלאל אשכנזי אבל לא היה עסקו אלא בתלמוד בלבד ובפשטי התורה ושבע שנים ישב הוא לבדו ולמד ונתגלה אליו אליהו הנביא ז"ל וא"ל שיתבודד במקום שלא יהיה לו שום דבור ויתפק עם שום אדם · אזי פירש הוא עצמו מכל עסקי העה"ז וישב לו בבית אחד בנוי על נהר גילום במצרים הישן ומבחוץ היו לו כמו עשרים עבדים של חמיו שהיו עומדי' על המכס הגדול של מצרים והוא היה דר במצרים החדש עם אשרתו ובניו של מהדר' זלה"ה מפצרים הישן רחוק כמו תחום שבת ולא היה הולך לביתו בי אם פע"ש לע"ש פסוק להכנס כלה והיה נזהר שלא לדבר אפי' עם אשתו דבור של חול אלא לשון הקודש מקצר ויגולה ובליל שבת תכף חוזר עם העברים למצרים הישן וישב שם לבדו ואין איש עמו וכשהגיע זמן התפילה רפקו העגברים על פתחו ייצא והתפלל עמהן בעשרה זתכף חזר עם העברים לחדרו ולא דבר עמהן מקטן ועד גדול ושם זכה לרוח הקודש ולאליהו ז"ל שנתגלה אליו בכל זמן ועת וגילה לו רזי התורה וחבה יתירה נוריעה לו כאת הבורא כי בכל לילה ולילה לאחר שהתחיל לישן היתה נשמתו יוצאת ומכרת כל השבילין וכל הנתיבות שהוא צריכה להתעלות במתיבתא דרקיעא ויעלתה עד שהגיע אצל המלאך הממתה על כל הנשמות והיה שואל אותו לאיזה ישיבה הוא בוהר לו לפעמים בישיבתו דרב המנונא סבא או דרב יהבא סבא או בישיבתו של בצלאל או אהרן הכהן או לפעמים בישיבתן של נביאים ותכף היה מוליך אותו לשם כרצונו והיה אומר אחם יכתוב אדם פ"שנח מהחכם וסירו העליונים שמוסרי לו בלילה א' לא יפסיקו לו לכתוב הכל והיה נודר לתלמידים שאם חזמן יתקן אותם עד שגם הם יזכו לעלות וישמעו חדושי תורת כל אחד כפי נשמתו אבל העוונות נרמו שנלקח מהם אורן התורה קודם זמנו ועל כל אלה כל חכמי ישראל בוכים ומתאוננים בסר נפש שנתגלה בימיהם אור של שבעת הימים ובפתיח פתאום ננגו מהם ונשארנו כיתומי בלי אב ובלי מתקן את נשבחינו למי שיכול ליתן לנו יד ושם זולתי המקובל האלהי כסהר"ר ח"ק ז"ל שסכך רבו ירו עליו ומסר לו ביחוד כל רזי התורה ולא העלים ממנו דבר ונתן נפשו ממש עליו לרוב אהבתו אותו כאשר ראה וידע כי אלקים עמו ואשר הקב"ה את כמהור"ח לתועלתן של ישראל גם הוא נפטר לבית עולמו וחיים שביק לכל ישראל ·

פרק ה

הנה הרב חיים כתב בתוך ספרו בהחיבור שלו שנראה לו כי רבו היה משיח בן יוסף ומרוב ענוותנותו לא גילה לו אמנם מתוך דבריו והבינו שהיה כך שפעם אחת הלך הרב להשתטח על ציון שמעיה ואבטלין בגוש חלב רחוק מצפת פרסה א' כדי לשאול אותם רז"א מרוי התורה שכך היה דרכו תמיד כל זמן שהיה מצטרך לדבר עם נביא או תנא אחר היה הולך על קברו ומשתטח לפניו בפשוט ידים ורגלים ושם פיו על פיו כעניין אישא עם חבקוק ומכוון ביחוד השם ומעלה נר"נ ונשמה לנשמ' של אותו צדיק בפוד מ"ן הנפש של השכינה והרוח של ז"א והנשמה אל הבינה ונשמה לנשמה בא ומקשר נר"ן של הצדיק וגורם יחוד העליון וע"י זה היחוד גורם שנשמת אותו הצדיק מתחדש עליה אור חדש נוספות של טל תחיית המתים נוסף הרבה ממה שהיה לו כבר וכזה הוא מחייה עצמות היבשות השוכנים בקבר ויורדים נר"ן של אותו הצדיק בתוך העצמות והוא חי ממש ומרבר עמו כאשר ידבר איש אל רעהו וסגלה לו כל רזי התורה שהוא שואל ממנו וכל אלו היחודים הם אצלי כתובים ת"ל כי הרב מסר אותם לתלמידיו וכל העשרה תלמידים פעלו בהם ועלחת בידם שזכו שרבו עמהם הצדיקים והשיבו על שאלתם אמנם לא האריך להם זה הכח אלא בזמן הרב ע"ה אבל אחר פטירתו לא עלתה בידם מלבד הרב מוהר"ח קליפריס ז"ל שהיה פועל ומצליח כזה הענין עד יום פטירתו גם רוח הקודש היה בו והגיד הרבה עתידות אמנם לא רצה לגלות שום דבר שהיה אומר שרבו לא נפטר בקצרות שני אלא מתוך שגילה כל כך סודות הנעלמים ואמר גם כן שלרבו ניתן רשות מן השכים לגלות אבל לא ניתן לו רשות עדיין · אמנם לעת זקנתו שלח לחכמי ספרד שרצונו לבוא לצפת תוכב ולגלות כל חכמתו להראות אליו שכבר נתנו לו רשות לגלות גם מאיזה עיניו לא היה אתו עם מהר"ח כי אם ג' שעות בלבד בכל יום היה מאיר אור עיניו להראותו ואחר כך חזר ומסתלק ממנו אורו שנפל למשכב בשנת ש"ם והניח לידי חולי גדול והניע לשערי מות ולבסוף ראה ענן גדול ובתוך הענן אור גדול וכהו עיניו מאורו הפעם והלאה מראות וחזר אחר כך לבריאותו וכן אירע פעם אחת שהאר' ז"ל בעמרו על ציון שמעיה ואבטליון והתלמידי עמו ואמר לו התלמידי' בני תדעו ששמעיה ואבטליון צוו לי לאמו לכם שתתפללו על משיח בן יוסף שלא ימות עכ"ל של מהדה"ח בספר עץ חיים וכתב ע"ז ומרוב טפשותינו לא היה בנו דעת לשאול אותו מי הוא המשיח בן יוסף ולא עמד לא ימים מועטים ונתבקש רבינו בישיבה של מעלה ונודע לנו לספרן שהוא היה משיח בן יוסף · ומרוב ענוותנותו לא רצה לגלות את עצמו ע"כ. ומן כתב מעשה אחר ונראה שהוא כן שפעם אחת בע"ש סמוך לחשנטת כלה יצא עם תלמידיו חוץ לעיר צפת לבוש ר' בגדי לבן הילראק ושוט ויצא ובתונת ומבנסי' כרי לקבל השבת מתחיל מזמור לדוד הבו לה' בני אלי' ופזמון מיסוד לקבלת השבת · ומזמור ליום השבת זה' מלך בגינון נאות ובתוך שהיו משערים אמר הרב לתלמידיו חבריי רצונכם שנלך לירושלים קודם השבת ונעשה שבת בירושלים

בירושלים ירושלים היא רחוקה מצפת יותר מכ"ה פרפאות.
וחשיבו קצת מן התלמידים אנו שומעים בכך וקצת השיבו ואמרו
גלך מקודם ונוריענו אותו לנשינו כיון שאמרו גלך מקודם
לביתינו ונתחרר הרב חרדה גדולה והכה כף אל כף ואמר אוי לנו
שלא היה בנו זכות להגאל. שאלמלא הייתם כולכם משיבים
בפה אחד שאתם רוצים לילך בשמחה גדולה תכף היו נגאלים
כל ישראל. שעתה היתה השעה עומדת להיגאל ומתוך שמאנתם
בדבר חזר הגלות לאיתנו בעו"ה. ורוב סורותיו גילה אותם
בשרות ובמדברות ולא היה צריך לשום ספר. ואלו באתי לכתוב
לכם כל נפלאותיו וכל תוקף גבורתו אשר עשה האר"י ז"ל
לעיני כל ישראל בארץ הצבי פה צפת תוב"ב אשר סיפר לנו הרב
כמהר"ר מסעור מערבי ז"ל ומכמ' רבני ונאוני ארץ אשר יצקו מים
על ידו ועיניהם ראו דברים מבהילים ממנו לא נראו בכל הארץ
מימי התנאים כרשב"י ע"ה שהיה מכיר בכל מעשה בני אדם וגם
מה היה במחשבת' והיה מכיר בחכמת הפרצוף ובנשמת בני אדם
ובגלגוליהם והיה יודע לומר בגלגול של רשעים שגתגלגלו
בעצים ובאבנים או בבהמות או בעופות והיה יודע לומר מה שיצר
עליהם מן המצות והעבירות מזמן קטנותן והיה יודע המקום שפגם
למעלה. ועל פי הפגם נתן תיקונים והיה יודע אימתי נתקן הפגם
והיה יודע בצפצוף העופות וגם במעופפותם השיג דברים נפלאים
ודהו סוד כי עוף השמים יוליך את הקול ובעל כנפים יגיד דבר וכל
זה השיג על ידי חסידותו ופרישותו וטהרה וקדושה מזמן קטנותו.
ואחרי התעסקו ימים רבים בספרים חרשים וגם ישנים בחכמה זו
ועליהם הוסיף חסידות ופרישות וטהרה וקדושה עד שהביאו
אותו לידי רוח הקדש והיה אליהו ז"ל מתגלה אליו ובפרט שהורתו
ולידתו היה בקדושה תכו לז אבותיו כנזכר. והנה הדברים אשר
כתבם מהרר"ח ספיו בתי התורה והמצות והתפילות וכסור
הגלגול והיבום והעבור וברוי מלכין קדמאין דסיתו ובמלך דהו'
לא נזכר פיתח ובדברי הימים נאמר בו ויסת הדר וסורות
עלמין קדמאין דאתחרבו מחמת שנברה בהם הקליפה והיו רעים
וחשאים לה' מאוד והתחילו הקב"ה כמ"ש רז"ל שאמר דין אהניין לי
ורין לא אהניין לי וע"ז נאמר במעשה בראשית וירא אלקים כי טו"ב
ולבסוף כתיב וירא אלקים את כל אשר עשה והנה טוב מאוד
כנראה שהעולמות הראשונים לא היו טובים בעיני השם וקומטו
בלא עת נהר יוצק יסורם כי מאת הדין הקשה יצאו ואש של נהר
דינור תאכלם לאפוקי מהסוברי' שיש שמיטות שקודם היו שמיטו'
הש"ד ועתה שמיטות הפחד כל זה אינו אמת ושמעו מרבם
שברא הקב"ה עולמו' קודם לזה העולם והחריבן והוסיפו הם מדעת'
סברת השמיטות ואמת אינו כך וידעתי כי יקשה לכם מדוע לא
ברא הקב"ה מתחילה העולם הזה הטוב. ועוד קושיא יותר חזקה
מזה שגם זה העולם עתיד ליחרב מחמת שהוא מעורב מטוב ורע
ואף אם הוא טוב כנגד העולמות הראשונים הוא רע כנגד העולם
החדש שעתיד הקב"ה לחדש כמ"ש כי הנה שמים החדשים והארץ
החדשה ונו'. והתירוץ של זו הקושיא פירשתי בשער עולם התוהו
והלת זה גילה סודות המלאכים והעולם העשיה וסור הקליפות
ומעלת ארם הראשון קודם שחטא וכמה שהיה זוכה עוד נוסף על
גדולתו ומעלתו אם לא היה חוטא וסוד המיתה וסוד המגפה
ב"מ וסודו של ע"ה נ"ע ותיקון העולמות ונשמתו שישיבו לו וכהנה
דרושים עצמו מספר אשרתיכתי אליהם ח"ל ורוב שבחות לשבו
הגדול הם בעצמם יעידון ויגידון וכל רואיהם יכירום כי דבריהם
אלו אי אפשר לשום אדם להשינם אם לא על ידי הופעת רוח
הקודש ממרום ועל ידי אליהו ז"ל ונגזר בתיקונים ראת עתיד
לאתגליא בסוף יומיא אתם כמן ראת עתיד לאיתגליא ליה אפין
באפין ואית מאן ראת עתיד לאיתגליא ליה בחלמיו בעין חשכל
דיליה וכו' אף אם אין נביא אחר התורבן לא נמנע רוח
אלקים רוח חיים רוח הקודש להיות ברחפת על הראוים אליו כמו
שמוכח מתנא דבי אליה הובא בילקוט ורבורה אשת לפידות אשה
נביאה ואלו באתי לכתוב כל נפלאותיו ועוצם השגותיו וידיעותיו
לא יספיקו כל עורות אילי נביות כמפורסם לכל יושבי צפת תוב"ב
והנה אספר מעשה אחת אשר אידע בזמן האר"י ז"ל יען שהוא
כתיר על כתה של צדקת. ואשרי העם שיעשו ככה. מי' יעיא

ברכה העושה מעשיו לשם שמים. פעם אחת ישב האר"י ז"ל
בשרה אצל קבר הושע בן באדי סמוך לצפת תוב"ב עם העשרה
תלמידים הסובבים והיה דורש ומגלה להן סתרי תורה כאמצע
הדרוש פתח ואמר להם חבירים קול של כרוז אני שומע שיומד
ומכריז ברקיע למעלה וקולו הולך בכל הרקיעים ואומר בזה
הלשון בנזירת עירין פתנמא ובמאסר קדישין שאלתא שיבא ארבה
אין מספר בנבול צפת ויאכל כל עשב וכל פרי האדמ' לא תשאר
מחיה לכל יושביה בעבור עני אחד ושמו ר' יעקב אלמריץ שיושב
ומתרע' על הק"בה והק"בה אינו יכול להתאפק עוד על כל שכיניו
הרעים יושבי צפת שאינם משגיחים עליו עכ"ל הכרוז אמר האר"י
ע"ה בני למען השם סהרו ונקבוץ בינינו איזה מתנה טובה ונשלח
אותה לו אולי ינחם ה' על הרעה את כל אשר זכר לעשות ליעמ
מיד קבצו ביניהם כמו ג' טליר וחרב שלח אותם ע"י א' מהתלמידי'
ושמו היה כמהר"ר יצחק הכהן ז"ל וכמהר"ר יצחק הכהן ז"ל מיהר
ללכת ונכנס בבית העני ומצאו עריין יושב ובוכה א"ל למה אתה
בוכה א"ל אני בוכה על רוע מזלי שנשברה לי החבית של חרס
שהנחתי למלאות מים לכל השבוע. ותתה שנשברה במה אקנה
אחרת ישבתי ובכיתי לפני השם למה אהיה בזה הרוחק הגדול וכי
אני יותר רשע מכל העולם כולו כשמוע כהדי"כ אותן הדברי' של
העני היה מתמיה איך צדקו דברי הרב והיה נותן לו המעו' וא"ל
אדוני חכם למען השם הזהר מכאן ואילך פלהתרעם על מידותיו
של הקב"ה שכך וכך היה הסעשה והודה לו אותו חכם העני שהיה
יושב ובוכה ומתרעם על מידותיו כביכול וקיבל עליו שלא לעשות
עוד כדבר הזה והיה מתפלל לפני השם שימחול לו ושינחם על
הרעה אשר גזר ורי"כ חזר לישיבת הרב והחבירי וסיפר להם
המאורע ותמהו כל החבירים על גודל השגת רבם א"ל הרב ר'
ז"ל כבר נתבטל הגזירה ת"ל חזרו ללמוד והיה כאש"ישבו ב' שעו'
נשאו עיניה וראו והנה ארבה בא חיל גדול כבר מאוד ונחרדו
כל התלמידים א"ל הרב אל תראו כי כבר בטלנו הגזירה ופיסנו
העני ומעתה אין דבר רע שבא לאל וכך היה כולם שגשא הרוח
אותם לתוך הים הגדול ושם נטביעו ואין אחר מהם הניע לארץ:
גם אותו היום והלאה שמו ישבי צפת על אותו העני להשניח על
כל צרכיו. ובאם אותו העני הוא איש חסיד ובקי נדו'בכל התור'
ואני מכיר אותו ובעת ההוא היה אב"ד בסיני הוא טריפול דסורי':

פרק ו

הנה אכתוב לך סבת פטירתו של האר"י ז"ל ועד היכן הגיע
מסירת נפשו של האר"י בשביל כמהר"ח ז"ל שפעם
אחת דרש להם בשרה סוד גלות מצרים היה כפרש"י מאמר אחר
של הזוהר בפרשת פנחס המדבר שיש אילה אחת לאחר שהיא
נתעברה כו' וכשתגיע זמן לירתה הקב"ה מזמן לה נחש אחר כו'
אמר האר"י ז"ל בכאן איני יכול לגלות סודות מפני שיש סכנה
גדולה בדבר לכן אמר הרשב"י בפרשת נשלח בהאי מלה לא
תשכ ולא תנכה את ה' ובהאי מלה דייקא להיות שגם הוא ספחר
נפשו מן הסכנה וגם מרע"ה פרש מזה המקום דכתיב וגם משרתי
מפניו והחכם ר'חיים הפציר בו עד כוש לר"י ע"ה להיות שנורו
עליו שלא יגלים שום דבר סכה ששאל ממנו כמוהרר"ח ז"ה
מוכרח לגלות לו ונילה לו הסוד והוא כתוב אצלנו ת"ל לאחר
שסיים מלומר הסוד הבה האר"י בידו על ראשו ואמר ברוך דיין
האמת אסרו לו לתלמידי מאי האי אורונינו מורינו א"ל עתה
יצאה הנזירה שימת בני משה קודם ז' ימים בעבור שגליתי לכם
הסוד כיון שהגיע לעת ערב ובאו מן השדה הלך מוהרר"ח לבי'חו
של הרב עם הרב והלך הרב ע"ה ושאל לאשתו בגינו משה היכן
הוא אמרה זה כ' שעות שבא מבית הכנסת וא"ל ראשו כבר עליו
והשכבתיו בכפה מיד הלך ר' אל הגיר וכמהר"ח עמו ושם
ידו על ראשו וראה שהיה שורף ככו אש לא עברו ז' ימים ויסורת
הגיר כדבר איש האלקים לאחר ז' ימי אבילות שלח אחר התלמידי'
ואמר להם אל תראו שאמנע מכם מנהגי בעבור פטירתו של בני
משה אילו יכולתי לי כל בני ונם אני בעצמי לא אניח ידי ולא
אעזוב אתכם מללמוד אתכם כל רזי התורה
כדי לתקן אתכם בשלימות למען תראו את כל רזי העולם
כולו

הקדמת המחבר

בולו מחכמתכם וישמחו תלמידים שמחה גדולה עד מאוד כי חשבו כי כבר הם נותנים לפניו ונשקו לו ידיו ורגליו ואמרו יחי אדונינו המלך לעולם הוא ובניו בקרב כל ישראל ועוד יורד מזה הפלא ופלא עשה האר"י ז"ל שאחרי הימים הללו נזדמן ששאל כמוהרר"ח ז"ל לחאר"י ז"ל הבנת התוספת' של תרין אורזילאין דאילתא עברו קמאי רעותא רגיחא לי וכו' ושמע קלא דאמר אברהם ויצחק הוו וכו' והוא מובא בזוהר פרשת מצורע דף נ"ה ע"ב א"ל האר"י וצ"ל בחייך ר"ח שתניח אותי בכאן שלא אפרשנה לך ויונעם לך ונם לי ולכל העולם שסור גדול בכאן ואינם רוצים שאגלה אותו א"ל מוכרח אתה שתגלה לי וחזר וא"ל האר"י ראה שאם אגלה אותה לך סופו שתתחרט עליו חרשה גדולה ואני מתר'ך אבל אני מוכרח ומצוו שלא למנוע ממך כל מה שרצונך ישאליני על כן אני מהדירך שתניחני מלפרש לך זו התוספתא חזר בהרר"ח ז"ל ואמר אני רוצה שתפרש אותה לי על כל פנים אחזי פירש לו התוספתא וגילה לו סדרה ואחר שגילה אותו אמר שכבר יצאת הנזירה שימות האר"י באותה שנה מחמת עונש שגליתי לך זה הסוד ואתה בעצמך גרמת לך זה החיוב שאם לא היית מפציר בי כל כך לא הייתי מגלה לך ולא היו מעניקים אותי מן השמים וכבר רמזתי לך כמה פעמים ואתה לא רצי' ליתן לבך לדברי ואכן אין אני חש עלי ולא על בני ביתי אלא עליכם אני מצטער איך אנחאתכם בלי שלימות תיקוניכם וזה הסור עדיין לא זכינו אליו והוא גנח כיד כמהר"ר חיים ואינו מגלה יען עת כא רבוני של עם ה' הקב"ה אזי נתעצבו התלמידים אל לבם ואמרו הלואי לא היינו שואלים דבר את"ב עשה האר"י וצ"ל הסג' אחד לאלו ח' חבירים ותקן חדרים להנשים והטף בפני עצמו באותו החצר של בית החסגר עצמו ולטוף ה' חדשים נפלה קטטה אחת בין הנשים בערב שבת והנשים הנידו אותו לבעליהן ונמשך ער שנם החבירים נתקוששו והרב ע"ה תמיד היה מזהיר אותם על האחות והאהבה שיהיה ביניהם תמיד שלום אהבה ואחוה ובאותו היום עברו על דבריו בינונות ולעת ערב יצא עם החבירים לקבל שבת וחזר לב"ה מר חעף וישב כל זמן התפילה באניגות ומהרר"ח כשראה אותו באותו סנגן נבהל מאוד כי לא היה כן מנהגו ליעשות לאחר שסיימו הקהל תחפילה הלך ר"ח אליו ואמר לו רבינו למת ראיתיך כל זמן התפלה הזאת באניגות ובכר נפש א"ל חאר"י ע"ה מפני שראיתי בקבלת שבת כמאל ואמר זה הפסוק גם אתם גם מלככם תסיפו מכאן נראה שכבר נחתם גזר דין בעו"ה ולא נחתם אלא בעבור קטטה שנעשת היום בין חחבירים שכל זמן שחיה שלום ביניהם לא היה לו בית כניסה לקטרג וכך היה בעו"ה באותו שנה נתכבש בישיבת של מעלה מורינו ורבינו עטרת ראשינו ונם ה' חבירים וחיי למר שביק הנה כמהרר"ח ז"ל היו כל העולם מעידין עליו שאין שני לו בכל העולם כולו והיה לו ג"כ השגה ברוח הקודש ומכיר בפרצוף יודע לאדנקא רוחא ברוחא ולדבר עם איזה צדיק של עולם שירצה שהיו כתובי אצלו שקבל אות'מרבו אין להם מספר ואין לח' חקר ולא היה יום שלא היה מחדש בתורה וכתב פירוש על הזוה"ר והתיקונים וספר היצירה ועל כמה וכמה אגרות ומאמרים מדרשות של רז"ל אבל הכל הוא נגוז ושמן ומכוסח ולא הירה כח ביד שום חכם מארץ חצבי שיכול עמו שיגלה לו סתרי התורה והיה אומר שאינו ראשי לגלות אלא למי שיתנהו לו רשות עליו מן השמים ונם אמר בהשגה שיש חכם אחר בחוצה לארץ בארץ אדום שימלא מקומו אמר אם יהיה זכות כדור אזי יתגלה אליו אותו החכם ויבוא אצלו וילמור לפניו ומסור לו כל חכמתו ויסמוך ידיו עליו ויעשה במיניין המתגבר ותנוח עליו הרוח ואם לא יהיה זכות בדור אזי לא יזכה אותו החכם לבוא אצלו וישאר אותו החכ' בחושך כנשש בעור בחרים וכל העולם כולו ישאר חושך בעבורו וקצרו מן הספרים כמו שש מאות נייר' נתגלו לנני א"י ברוב חסדי השם שאינו מקפח שכר כל בריה ואינו מונע הטוב להראוים אליו שלאחר פטירת האר"י ז"ל לקח בהרר"ח כל הקונטריסים מיד כל החבירים ולא הניח להם שום דבר מזו החכמה ולא החזיר אותה להם באומרם שלא נתן רשות לגלות עוד בעולם הזה חאור הגדול כי כבר נסתמה אותם מיניעות החכמה ושערי אורה שהיה פתוחין בזמן הרב ע"ה וכך נשאר העולם ט"ו שנים בחושך אחר פטירת הרב ע"ה ומהר"ח לקח בין כך ובין כך כל הקונטריסים והיה מעתיק כל החדושים שלא שמע הוא והיה כצרף אותם עם החדושים שלמד הוא וכתב בצירו זהו מן החבירים וסידר כל הדברים כל דבר ודבר על בקיומו הראוי לו כי בשעה שלמדו לפני הרב לא למדו תמיד הדברים על הסדה של פעמים גילה להם סור אחד של תפילין בתוך הדרוש של הגדלות או דרוש אחר בתוך הדרוש של מיין נוקבין וכרצונה רבות ועשת מהן חיבור א' נא"ה דבר דבור על אופני וחלק אותם לחלקים וחחלקים לשערים והשערים לפרקים וקרא אורח עץ חיים והנה הוא היה נגנז אצלו ט"ו שנה לא שופתהו ·

עין רואה עד שנתעורר נדול בישראל אביר הרועים בהרר"ר יהושוע בן נון ע"ה ואף כי היה לזה הדב כמעט כל חמרת ישראל שהיה אב"ד בצפת תוב"ב וראש לכל ראשי ישיבות דצפת ועל פיו יבואו כל הקדושת של כל הגולה והוא היה המשביר והמספיק לכל חכמי צפת ולכל העניים ולהאלמנות ומלבר זה שהיה עשיר מופלג בממון ואעפ"י כן היה משפיל את עצמו לפני כהרר"ח ז"ל בתינוק שק לו ירין ורגליו כוכה ומתחנן לפניו שיגלה לו דני התורה ונתן לו מתנות למאות והיה לעומד ומשרת לפניו כעבר לפני רבו מלבישו ומרחיצו ומנעילו ושופך מים על ידיו אחר כך נזדמן שהלך מהרר"ח ז"ל מירושלים למצרים והלך נם כן ר"י בן נון עמו הכל כדי למצוא חן בעיניו ולפתותו בענין מסירת זו החכמה אחר כך הלך מכצרים לירושלים והלך נם כן ר"י בן נון עמו הכל כדי למצוא חן בעיניו ולפרשו בענין מסירת זו החכמה ועם כל זאת לא היה יכול לפתותו להיות שאמר כמהרר"ח ז"ל שאין רשות נתינה מלמעלה עדיין והיה ר"בן עומר על משמרתו ומצפה לרחמי השמים עד שאמ"כ נפל כמהרר"ח למשכב והיה מוטל על ערש דוי שנה תמימה שלא היה יודע בין חיים למות אזי ריב"ן נתן ג' זהו' לאחיו של מהרר"ח ושמו מהר"ר משה ז"ל ע"מ שיביאו לו הספרים וכדי להאזיר לו הספרים אחר ג' ימים מיד הלך כמהר"ר משה ז"ל והשתדל לפת' בהחבא והביא לו הספרים אבל לא כולו ואפשר שכך היה נזור למעלה שלא יתגלה כולו כ"א אותו החלק לבד וחכף שבר הר"בן מאה פופרים ונתן לכל אחד ששה נייר' והעתיקו אותו בג' ימים ותיכף החזיר הספרים למקומן וחכף באותו שעה חזר מהרר"ח לבריאותו ולא היה יכול ר"בן להשיג יותר מן אותן הספרי שלא העתיק ומאותו יום והלאה נתפשטו הספרים בין יחידי סגולה בא' בלבד וכמהר"ר מסעוד סגי נהור זצ"ל ומורי מוהר"ר סולמאן מעריבי כבר הם סיימו אותם שלש פעמים והם בקיאים בהם כמנ בא"כ וכן הם בקיאי בכל הזוהר ובתיקונים מאירים לפנירם כאור השמש להיות ששני פעמים בשנה חוק ולא יעבור הולכים כל חכמי סגולה חבקיאי' בחכמת האמת יותר מעשרים חכמים למירון ששם קבור רשב"י ור"א בנו והלל ושמאי ורבי יוחנן הסנדלר ועל כל אחר בנוי כמו מנרול נבוח ד' קוכות איש והחנא הוא קבור מבפנים והמנדל מקיפו לכל צד ושם פורסים אוהל אחד מן קברו של רשב"י עד קברו של ר"א וישבין לשם בין ר"ש לר"א י' עמים ו' לילות רצופים ועוסקים בספר הזוהר רהיינו חכם א' מגיד והאחרים מקשיבים לקול ויש להם שמש אחר המכין להם מאכלם ור' נוים חנורים כלי זין עומדים בכל לילה מבחוץ כרי לשמור אותם מהגנבים להיו שהוא רחוק מצפ"ת שני פרסאות ורחוק מכפר מירון כמו תחום שבת וזה חדבר הם עושים י' ימים קודם שבועות ו' ימים קוד' ראש השנה תמיד ואינם מפרשים אותו על הדרך של מהר"ר משה קורדואירו זלה"ה מיום שנתגלה ואת החכמה של האר"י זלה"ה הגם כי הפי' של הזוהר שחבר מהר"ר משה קורדואירו ז"ל הוא נצפת ונם קיצור פירוש שעשׂ א' מחלמידיו אשר שמו כמהר"ר אברה גלאנטי ז"ל שחבר ספר קול בוכים להיו שניכרי יתרון הטורו של האר"י ז"ל כיתרון אור השמש על אור הלבנה · והוא נכר שעיניו לא חיתה מחגלה העת רצון מלמעלה בזמן מורמ"ק ז"ל כמו בזמן האר"י ז"ל ולא ניתן רשות לפי מדריגתו יותר לגלות וכן מצאתי כתוב שגם

מוה"ר יוסף ניקטליא ע"ה נתגלה עליו רוח חקודש מלמעלה ובא אליו המגיד בכל יום וגילה לו סתרי תורה והרי הוא כתב בעצמו ידוע מתוך דברי הפרדס שבכתב מקומות לא חש לקמחיה וכן מהר"ר יוסף קארו ז"ל שבבל פעם ופעם שחיה חוזר על המשניות בע"פ נתגל עליו המגיד והיו כמה בני אדם שומעים את קולו דרך הדלת ודרך החורים שהיה אומר שלום עליך ר' יוסף קארו אני הוא המשנה שלמדתני יצאתי לאלפך בינה כמה מהפאר בן הק"ב בר"ב בישיבה של מעלה ואומר בני יוסף כך וכך הם מעשיו כך וכך הם דרכיו כך הוא שקידתו בלימודו אשרי לו ואשרי יולדתו ואשרי חושבים בחבורתו ואני המשנה ראיתי את סקומך שהכינו לך בג"ע כמה טובה גנוזה לך בג"ע כמה הפנוקין ועדונין הם מיעודין לך חזק ואמץ בריאות י"ו ועתה באתי לגלות לך סוד פלוני בסתרי תורה וכל הדברים שגלה לו המגיד היצה אותם על הספר וקרא שמו ספר המגיד מע"פ כן כלא חשיש דמי לפני הכתבתו של האר"י זלה"ה והוא בעצמו שב לפני האר"י ז"ל ללמוד סתרי תורה והאר"י ז"ל לא רצה ללמדו ואמר שנשמתו אינה מספגלת לקבל הכמה יתר אלא על פי הדרך של רמ"ק ז"ל וסימן לדבר שבבלי פעם ששיב כמהרי"ק לפניו ללמוד תכף כשהתחיל לגלות לו סודו והתחיל כמהרי"ק לישן ולהתנמנם עד שהוא בעצמו ראה בזבוז שאינו ראוי לכך ופסק מללמוד והעיד מהר"ר שלמה הנגדל ז"ל שדבר עם אלמנתו של ר"ק ע"ה וסיפרה לו שמהרי"ק היה לו בן נחמד ושרוך אותו עם בתו של האר"י זלה"ה והלך מהרי"ק עם בנו למעונות אירוסין לבתו של האר"י זלה"ה כיון שחזר לביתו אמר מהרי"ק לאשתו אשתי מה אומר לך ומה אספר לך מהדרים ומעמי התורה והמצות כמה ידיעת הרוחתי עתה בזאת המעונה כמעלה הקדוש של מהר"ר יצחק אשכנזי ז"ל אי אפשר לי לאדם בשר ודם להשיג בשכלו מה שיודע הוא ויאין הוא כח ביד שום מלאך לידע מה שיודע הוא אין זה כי אם נשמה אחרת מהגביאים הראשונים שאפילו תנא אחר לא היה יכול לומר מה שאמר הוא אבל אני מפחד מאד עליו בעונות הדור הגרוע הזה שאנחנו יכולים לסבול רוב קדושתו שיוקח ויאבד מהם בקיצור ימים ושנים אכן היה בעון"ה שנפטר בשנת של"ב לאלף הששי בן ל"ח שנה ועליו אני דורש המקרא הזה רוח אפינו משיח י' נלכד בשחיתותם אשר אמרנו בצילו נחיה בגוים דהיינו בשחיתותם של התלמידים עליו נאמר "נפלה "עטרת "ראשינו ר"ת נעו"ר שמרת בקדושת שכים בים"ה והנה כבר שלח החכם מהר"ר ישעכר ביר ע"ה מק"ק קרעקמניץ פירוש אחר שכתב על מאמר ריש אידרא נשא על מאמר תניא אר"ש לחברייא עד איסתיתיב בקיומא דחד סמכא לראשו אם יסכימו עמו והשיבו לו הנה כבר הכרנו מכתבי פי' מאמר הזוהר ריש אדרא נשא שמכ"ת יצא בעקיבין ובגבול אשר הגביל כמהרי"ק ז"ל ויעל פי דרכו והקדמתו בגה מכ"ת את כל בניני של פי' המאמר לכן ידע מכ"ת נאמנה כי לא הסכימו חבמי צפת אשר פעמו ואכלו מעץ חיים הוא ספר עץ חיים הם הקדמות האר"י זלה"ה על מלת עד אימת ניחוב בקיומא דחד סמכא אף יען מכ"ת דעתיך ממכין לא אסתפכו עם פי' של מכ"ת ועם החכם השלם מהר"ר עמנואל בעל ספר עשרת מאמרות הגדל מכיסו אלף זהובים אדומים מכיסו לאל"מ מהרי"מק ע"ה בער שחשאילה לו להתעתק כפר אור יקר שחבר הרב מהר"ר משה קורד ואירו ע"ה פי' על כל הזוהר מלבר תיקונים הסופרים והניר ומלבד האלף זהו ששלח להאלכנה הרבנית שלח עשרים זהובים למהרי"י קארו ועשרים למהר"ר שלמה אלקבץ ועשרה למהר"ר משה אשרף למען ימליצו בעדו בהעתקתו נגד השלטנה ואחר זה חבר ספר פלח הרמון וכתב בהקדמו שלו כי הפלא י' חסדו ואמתו עם עמו ישראל ושלח לישובי ארץ הצבי מלאך עד וקדיש כן שמיא נחית הוא הרב הגדול האלהי כמהר"ר יצחק אשכנזי ז"ל אשר הופיע עליו הקב"ה את רוח קדשו ואליהו ז"ל נתגלה עליו כל זמן ויגדו וגילה לו רזים שלא נתגלו מימות רשב"י ואילך ואחר זה כתב שם אלו לא זכינו שבא אלינו כורי כמהר"ר ישראל סרוק ז"ל בארצינו וגילה לנו קצת מאותם הסודות הנעלמים שגלה האר"י ז"ל לא זכינו לאור התורה מעולם ונלוי יהיה לפני קב"ה ושכינתיה כי כוונתי לשם שמים ליחד קב"ה עם שכינתיה להראות נוזל התועלת ומעלת החכמה הזאת להשרידים אשר י' קורא אותם למען יזכו לחזות בנועם י' ולבקר בהיכלו. ואם תאבו ושמעתם טוב עץ החיים תאכלו תגלו לכם העלומות חכמה כסים לים מכסים ונהרו אלי וכל אותם החושקים בתורת אמת לשמוע דבר מה יעשה ישראל סבא וסה גם חבלים נפלו לנו בנעימים שכבר זכינו לרזים עליונים דעתיק יומין ורזין דעלמין דאתחבי ורזין של סתרי סתרים שהם לפני עולם האצילות עולם הניקודי' עולם העקודים ועולם הברודים סוד הזקן של י"נ תיקונים סודות א"א סודות דאבא ואמא סודות רז"א וסודות דנוקבא דז"א סור הנשמות וסור הגלגול וסוד הקסנות וסוד העיבור והינוקא והגדלות סור אדם הראשון ותאנו סודות של הסטירות ומעבי המצות כתנה וכהנה רזים ותתי תורה אשר כל רואיהם ילכו עד למרחוק על קברו ויפלו כמה פעמים על הארץ וינשקו קברו של האר"י ז"ל וישתחו לחי"י עלמא די שולמניה שולמן עלם ומלכותיה עד עולם עד ולעתיד נאמר ומלאה הארץ דעה את י' כמים לים מכסים י' לעולם אמן ואמן:

פרק ז

עוד אכתוב מעשה נורא אחת מן האר"י זלה"ה פעם אחת אמר לתלמידיו ביום שבת קודש אם תקבלו עליכם שלא תדברו כלום בבית הכנסת בשחרית עד אחר יציאת כ"ה ולא יסלא אחד מכם פיו בשחוק מכל מה שתראו כי אני אהפלל עמכם היום לפני התיבה ואקרא לס"ת השבעה רועים והשיבו התלמידי"ו אנחנו מקבלי עלינו בשבת מכל מה אשר צוית עלינו ואמר להם רואה אני ברוח הקודש שא"כם יהיה ניגש על שישחוק והם הפצירו בו מאוד עד שעשה את רצונם וקרא את אהרן להכהן ובא וקרא עצמו הפרשה שלו ואמר הברכה בתחילה ובסוף וכן משה בסקום לוי וקרא הפרשה שלו ואמר הברכות והלך לו וכן אברהם יצחק ויעקב וכן יוסף הצדיק קראו להיותו ששי עד לשביעי קרא דוד בן ישי והיה מראה עצמו מרקד ומשחק כפזז ומכרכר בכל עז לפני ארון ברית י' והוא חנון אפוד ומעיל בד על מתניו והנה מיכל נתגנגש על זה מפני ששחקה בלבה ואמרה הגלו גגלות המלך באחד הריקים היום לעיני העם ולעיני אמהות עבדיו והיא לא ידעה הסוד הגדול הזה והצורא כי סדת מלכות בית דוד היא דמיון הלבנה דלית לה מגרמה כלום ואם אין לה אור מחשבש לא יאירה ואין לה שפע ח"ו ותמיד בגלות היא אומרת אסרתי אשובה אל אישי הראשון כי טוב לי אז כיתה וכן אחז"ל כיעולם לא ראתה חמה פנימתה של לבנה כי כל זמן שהיא הולכת נגד פניה היא מקבלת אורה וכשהיא הולכת לאחוריה יש לה פניסה וחסרון כי החסה אינה יכולה לראות ולהביט בה לכן תמיד היה דוד חושב מחשבות לתקן אותה כי היא מרתו ולכן נשבע חי י' אם אתן שינה לעיני ותנומה לעפעפי עד אמצא מקום לי' משכנות לאביר יעקב וזאת היא התמיה של שלמה המע"ה שאמר דרך חנשר בשמים כי סבינו הוא לפרות עד לשמים ונשרפו נוצותיו ונופל לארץ עד שנדילים נוצותיו והכנפים שלו צמיחים וחוזר ופורח עד לשמים ובוראי היא תמית גדולה מי שנשרף פעם א'לא ילך לאור פעם שנית ומכ"ש יותר אלא להיות שיש ארבע חיות נמרכבה ואריה באבא וניצוץ שור מאמא וניצוץ אדם סזעיר וניצוץ נשר סנוקביה והכל מיצירה כי משם נאים ניצוצי הנשמות לעולם נמצאת כי הנשר סכינו כסו מלכות בית דוד היא תורה שבע"פ רצונה לדבק בתורה שבכתב הוא נקרא השסי"ם והארץ היא מלכות סביבה לעולות למעלה אל ז"א בעלה וחשק שלה הוא גדול מאור שנאמר בקשתי את שאהבה נפשי ולא מצאתיו ומפני שניצוץ דור היה סכלכות הנקרא' נשר כיון שראה התורה שבכתב רקד כנגדה בשמחה גדולה בכל עוז וכן בכל פעם שרואה את התורה ולכן מיכל בת שאול נתענשה על זה וגם תלמיד זה ששחק נענש ומת באותה שנה כי כן דרך הסטילים לשחוק על מה שאינם מבינים אוי לו ואבוי לו שיהיה ניגש על זה הנה כל מי שנגע יראת אלהים בלבו יעשה ויחר כשיראה

הקדמה המחבר

כשמוציאין הס"ת מן התיכל או כשמחזירין אותה תוך להיכל ילך בזריזות כנגרה ויחבק וינשק אותה באהבה ברחימו ובחשוקה גדולה כי מימות יהושע בן נון אנחנו עומדים במדרגת הלבבה ומי שיש לו עינים בראשו יבין זה מעצמו וה' יצוה אתנו את הברכה חיים עד העולם

אמן :

פרק ח

בן יחבאר תירושי מהר"ר משה ויפל אחיו של מהר"ר חיים ז"ל

להוות שמיעלת ארץ הקדושה חביבה על ישראל אודיעכם דבר פלא שהיה בצפת תוב"ב חכם אחד זקן תשוא פנים ובשנת שצ"ב היה הזקן הזה בן ע"ח שנה ושמו מהר"ר משה ויטל והוא אחיו של תלמיד החשוב של מהרי"ו אשכנזי ז"ל הוא מהר"ר חיים קליפיריו זלה"ה והאר"י ז"ל אמר על זה החכ' רבי משה שהוא היה גלגול נשמת רבי יהודה בן רבי חייא רבה כי היו שני אחים בני רבי חייא יהודא וחזקיה ויהודה החכם הוא נשמת רבי יהודה והיא היא נשמת רבי יחודא בר איליעי ראש המדברים והוא קבור סמוך לצפת תוב"ב כמו אלף אמה : ובכל שנת הולכים שם כמה כרזות לכפר עין זיתון ומתפללים שם בכ"ח הישינה שהיא כפוכדה לקברו" ונם החכם מהר"ר יוסף קארו שחיבר כפר בית יוסף גם הוא היה ניצוץ נשמתו ואמר האר"י ז"ל מופת על זה הדבר והוא טור נעלם אוצר ה' יבוא והנה זה החכם מהר"ר משה ויטל היה חסיד גדול ואליהו ז"ל מרגלה אליו בחלום תמיד ונם אחיו מהר"ר חיים ז"ל ומגלים לו דברים שאדם עושה בחדר משכבו ובאם ח"ו יש איזה עון בקהל דן באנשים הן בנשים מגלים לו מן השמים מיד ומראים לו האיש או האשה או הכתוב או הבתולה והוא מגלה הדבר מיד לחכמים : ומימיו לא נפל דבר מדבריו ארצה וכן ב"מ בזמן מגפה בכל זמן מזמנים מראים לו בכתב כל פרט ופרט שימותו : ואיזה שיגנפו ולא ימותו : ומי שלא ינוף ובאים אליו לשאול באיש השואל בדבר האלקים וכן ח"ו אם ננזרה איזה גזירה בב"ד של מעלה על הקהל מודיעים לו מיד ועל פיו ורבנו מתקבצים עוללים ויונקים : חוץ מיחדרו וכלה מחופתה : וצועקים ובוכים ומתפללים בכל הקהילות עד אחד לא נעדר : ומבטלים כל המלאכות ועושים כיום הכפורים עד שמבטלים הנזירה : ובאים ומבשרים לו מן חשמים שנתבטלה הנזירה : או ח"ו שתתקיים הנזירה : ועתה אודיעך דבר גדול מה שאמר בתחלת שנ"ת ושצ"ב לפ"ק בא אל החכמים ואמר שחכריזו ברקיע בשנה זו יוקר גדול אבל בסוף השנה יקל היוקר מעט והיה הדבר רמזות מאוד כי השנה היתה מבורכת מאור בכל דבר : ועוד אמר שבזה היוקר תנצלו מצרה גדולה שיבואו אנשי חיל אלו הצובאים על מלך פרס : ויכלו הארץ כל ימי החורף : ואתם יושבי צפת תוב"ב תנצלו בע"ה ולא יבואו לצפת תוב"ב אפי' אחד : ועוד הגיד דבר גדול ואין רשות לכותבו : ויהי בחורש חשון שצ"ב לפ"ק והארץ היתה כגן ה' מלאה ברכת ה' : באו לעכו ע"ת בריניות גדולות מארץ איטליא : שהיה בארצם רעב גדול ומלחמות גדולות : והחחילו לקנות כל מיני תבואה : ומיני קטניות ושמן זית ושמן שומשמין ואורז וביגו"ה נתייקר השער עד מאוד : מה שקנו ברביעית טליר עמד על טאליר : והלוואי שהיה בנמצא והרעב היה על פני כל הארצות במצרים וברמשק ובצובא : ובכל המקומות שסביב ארץ ישראל : והיינו בעו"ה בצרה גדולה ובכבי ובמספר : ועור זה מדבר ובאה שמועה רעה : ששר הצבא שהוא עושה סלחמה עם מלך פרס : וגם בכתב לאמור לכל המדינות לצירון ולצפת תוב"ב ולרמשק ולארם צובא ולמצרים : ובה אמר בכתבו הנני שולח לכם חילי הגדול שהספרנסו אותם ג' חדשים בכליו טבח ושבח ובכל המקומות אשר דבר השר מגיע אכל גדול ובכי ומספד ליהודים : ובודאי מגפה היא יותר נבחרת ממות הזה כי בע"ה הורגים נפשות : ומעגים נשים ובתולות ונחלים וחומסים : ואין אומר השב : ולא לחנם אמרו חז"ל או בטולא דבר עשו : וכאשר הגיע הכתב לצפ"ת תוב"ב שיבואו לשם אלפים רוכבים : נפלנו כולנו בבכי וצעקה ואמרנו בתפילתנו נפלה נא ביד ה' כי רבים רחמיו : ותנזור עלינו מגפה רק רבונו של עולם חסיר מעלינו חמות הזה ומכל עמך ישראל העניים שאין להם לאכול : ובגיבו צועקים ללחם ופורש אין להם : ומה נעשה אם יבואו אנשי חיל הרשעים האלו ובאותם הצרות לא היה ר' משה ויטל בצפ"ת תוב"ב : כי הלך לדרכו מדברה דמשק בדבר השם בחלומו" והיה שם חודש ימים : ובהיותו בדמשק היה חולה בעיניו ובא אליהו ז"ל בחלומו ואמר לו השכם בבוקר ולך לך לצפת תוב"ב כי למרת תאחר את דבר ה' וגזירתו שנזר על דמשק וצובא שיבואו עליהם אנשי חיל ויעשו בהם כרצונם : וכל הימים שהחזיק בדמשק לא יבואו קום סהר ולך בהשכמה לדרכך לצפת תוב"ב וזה היה כליל מוצאי שבת : וביום השבת חין בני דמשק שמחים כי נפל קול הנזרה בעיר שלא יבואו אנשי חיל לדמשק ובא החכם הזה והגיד להם החלום בבוקר ומיד נפלו לארץ וקרעו בגדיהם : כי ידעו את האיש הגדול הזה ואת שיחו : וביום א' בהשכמה הלך החכם מדמשק וביום הב' בהשכמה רוח ה'נשא את החיל הגדול ח'אלפים פרשים ו'אלפים לדמשק כי היא עיר מסלכה גדולה עד מאוד ואלפיים שמו פניהם לבא לצפת תוב"ב : ושלח בני דמשק רץ אחר רץ להודיע לצפת תוב"ב להזהירם שלא יבואו ח"פתאום עליהם ובבוא הרץ הזה צעקה גדולה בעיר ובכל רחוב מספר ויהי בהקבצם כל החכמים ברחוב העיר ללכת לב"ה של קהל פורטוגאל לצעוק אל ה' נשאו עיניהם והנה בא משיח ה' עניו ורוכב על החמור : וראה את כל הקהל צועקים ובוכים ואמר להם אל תבכו הרפו ממני עד שאדבר מן החמור ואגידה לכם מה שהראה ה' לי הלילה : וסיפר להם החלום של דמשק ונזירת הש"י עליהם : ועל צפת תוב"ב ראיתי הלילה : והנה ה' אנשים מבני החיל באו לצפת תוב"ב לבית השר והלכו משם בפתח נפש ולכן אל תבכו ואל תראו כי לא יבואו : ויהי באותו היום באו ה' אנשים ראשי החיל אל השר שלנו יר"ה והוא חסיד א"ה . והביאו לו כתב משר הצבא שיקבל אלפיים רוכבים על סוסים לעיר צפת תוב"ב ולצירון ולאנפיה : והשיב להם מה לי ולכם בני החיל : תדעו אם יבואו לבאן נ' אלפים לא ישוב אחד מכם לדרכו : וכולכם תפלו תריני חרב . ומיד אסף את מחניהו כארבעים אלף נבורי החיל כי הוא מלך אדיר והעמיד משמור על כל הדרכים להשמיד ולהרוג ולאבד מבני החיל אין מחיה : ובהחאסף אותו חיל הגדול הלכו דרך צפ"ת תוב"ב לאלפים וזה להם שלא יגעו ביהודים אפילו באיזה פרוטה : וכמה אלפים מהם היו שומרים את העיר צפ"ת תוב"ב : ומלאו כל ברצי הגוים ובתי ע"ז שלהם היו מלאים מהם כי לא הספיקו לרהם הכתים : ובעורת הש"י לא באו לבית היהודים כלל ובה הכתי כנסיות שלש עשרה בניגים הפוארים ביעזרת הש"י לא נכנם אחד מהם : והתפללו היהודים ערב ובוקר בהם ולא בטלו אפילו תפילה אחת : וכן שמעו אנשי החיל בדמשק תשובת השר שלנו יר"ה ונפל פחדו עליהם כי ידעו כבר מגבורתו ועוצם ידו ונשאורו כולם בדמשק ותשו בהם שפתים גדולים : דברים שאסור להעלותם בכתב : ונם בארם צובא עשו בע"ה דברים מכוערים מאוד ובלכתם בחדש אדר לקחו מקהל דמשק עשרת אלפים טאליר לפזזר חרוך חוץ ממה שפזרו עליהם נ' חדשים חושבי צפרת הוציא השם יתברך ברחמיו מצרה זו : ועוד אמרו יציל חשר שלנו עליהם אויה רחוצאה שהוציא חילו הגדול שקיבץ וחיו ב' חדשים בחורף בשדה והוציא כמה רבבות ואחר ששקטה

שמקמה ואורך קיבין השר את כל בני המדינה ובני הכפרים ואמר להם ראו אני הצלתי אתכם מהצרה הזאת ואם היו בני החיל עמכם כמה היתם מפורים עליהם לאלפים ולרבבות חוץ מהענויים הקשים שהייתם סובלים ועתה נזור אני עליכם שכל ראש מכם רחיינו ביעל בית יחן לי ארבעים פאליר׳ ואסרו אליו ורואי ראוי ליתן לארונינו בשביל הוצאתו אבל ארבעים על כל אחר קשה עלינו הקל מעלינו הדבר וניתן כאשר אדונינו יברר ונשבע בחיי אביו הזקן שלא התנו אפילו פרוטה למען תדעו שיש לכם השר הכציל אתכם בעת צרה ונפלו כולם על פניהם וברכו אותו ובכן גם ההודים ניצולו בעזרת הש״י ההומל על בניו הדלים והעניים ובזכותם ניצולו גם הגוים הן אלה נקצת דברי זה החכיר החכם:

פרק תשיעי

ועוד אכתוב לכם דברים נפלאים מה שהגיד נפלאות מה שנתחדש במלכות רומי ומה שיתחדש עוד וסה שיתחדש במלכות שבארץ הקדושה בידו דברים נפלאים ובבר באו כתבים מרומי אל הכוהרים שבירושלים כתבים ותחנונים שיתפללו בעדם אל אשם ששי וכתבו דברים נפלאים שאין להעלותם בכתב מה שנתחדש שם וכל זה הגיד החכם ב חדשים קודם שבאו הכתבים וראו החכמים מעלה׳ וקדושתו וכל מי שהולך בשליחות הקהל או בעסק יחידי הולכים אליו ושואלים את פיו ואין איש סר מדבריו ימין ושמאל וזה החכם הוא כאב נאכן לחכמים והפיר בנקר במדרשי שאר החכמים השלימים כשיש איזה חלוק בין החכמים והחבורות בנתי המדרשים הן בפוסקים הן במשנה הן בתלמוד ובמדרש הם באים אליו ובעזרת משם ית׳ עליהם תסיף מלתו ותהי בפיהם כדבש למתוק וכן זה הזקן נא ל החכמים לעתים מזומנים בי״ט או בשיש איזה חלום בא וסגלה להם דברים נוראים מקץ נאולתינו שאין לכותבם וכבר פירש מאמר אחד מהזוהר נפלאות מהקץ הפלאות מגאולתינו אמן ואמר כי קרובה ישועתינו לבא׳ ועוד אספר מעיר שכם היא עיר מוקפה חומה ויש בה יותר משס״ה מעיינות במספר ער שסרוב המעיינות הולך נהר גדול באמצע רחוב וכולם מתוקים כדבש וכולן יוצאים מהר שהוא בימין העיר והוא הר גריזים והוא מלא זיתים טובים ועשבים בריאים וכנגדו משמאל העיר כנוא האיש מירושלים עיר הקודש תוב״כ והוא הר עיבל יבש בעץ ואין בו דשא עשב כלל ושני ההרים הם גבוהים הרבה מאוד והם ארוכים מהלך פרסה ויותר ולפני העיר בין ההרים בקעה גדולה ורחבה מאוד היא חלקת השדה שקנה יעקב אבינו כשחנה את פני העיר ושם קבור יוסף הצדיק ע״ה ויש בנין נאה על פני המערה ובנין נאה וגדול עליו ועל יתרו ומוקף חומה סביב הבנין של יוסף הצדיק ע״ה והוא קבור התת הר עיבל ויש טעם גדול בזה ברברי האר׳׳י ז״ל׳ וארץ שכירושלים לא יש ציון על הקברים כמו שיש בעצת תוב״כ כי הגוים בירושלים עיר הקודש הם רשעים וגזולים כל האבנים מן הקברים ואין בונין בירושלים רק מאבנים דקות ואין מקום לכתוב עליהם כמו בצפ״ת תוב״כ ואין מקום קבר ניכר בירושלים רק על קבר זכריהו הנביא ע״ה וד אבשלום הוא נ״כ בנין נאה אבל הוא לא נקבר שם ואצלו נכתוב הוא בנין דירת המלך עזיהו בשנצטרע וישב בית התפשת ושלש הבניינים האלו הם גדולים מאוד ועומדים תחת ההר הזיתים במערבו של הר המוריה ובניהם עמק של יהושפט גדולה ער מאוד ואין עוד קבר בירושלים ע״ה מסויים׳ ועוד תדע שמקום הקודש הוא מוקף חומה נבוהה מאוד ויש בחומה ז׳׳ב שעריס נאים בתכלית היופי ורלתיתיהם ובריחיהם ברזל ולו השנים עשר שעריס הם בשלש צידי המקום קודש ובמזרחו לא יש שער וניכר בחומה שהיה במזרח שער והנה היא כתומה וסורו הוא בכתבי האר׳׳י ז״ל ומלמה המקום קודש פנוי בלא בנין ואמר ע״ז דברים שאין להעלותם בכתב:

פרק עשירי

עוד אודיע לכם בני אלהים חיים כה שנעשה בחברון דבר פלא ביום הכפודים תדע שבחברון לא יש תמיד עשרה שיתפללו בצבור רק בשבתות ובימים טובים יתקבצו לשם מן הכפרים ומתפללים בעשרה ויותר אבל כל ישובי חברון הם מחסידי עליון ויהי בערב יום הכיפורים לא היו בחברון רק תשעה אנשים והמתינו על בני הכפרים שיבואו ולא באו אחד מהם כי הלכו כולם לירושלים ע״ה תו״בב שהוא סמוך מהלך דביע יום והיו בעיר גדול שיתפללו ביום הכיפורים ביחידים ובכו הרבה בכי והשמש כבר נטה והיום ירד מאוד ויהי הם נשאו את עיניהם והנה איש זקן בא מרחוק ושמחו כגברו שמחה גדולה וכשבא אליהם נתנו לפניו לאכול סעודה הכפסקת ובירך אותם ואמר שבבר אכל כדרך ובכן התפללו ביום הקודש וכבדו את האיש כבוד גדול ובכוצאי יום הכפורים התחילו כדיינים זה עם זה כי כל אחד רצה להביא את האורח לביתו ונתפשרו בגורל ונפל הגורל על החזן שהיה איש זקיד הניר נפלאות בחלומות וחזוני לילה והלך החזן לביתו והאורח אחריו וכשהגיע סמוך לביתו פנה החזן לאחוריו לכבוד האורח לילך ראשון לביתו וירא והנה אינגע ובקשו אותו ולא מצאוהו בכל החצר שלהם ויהי כול׳ בעיר גדול כי חשבו שהלך בלילה לדרכו כי לא רצה ליהנות מהם ובאותו הלילה בא הזקן בחלום להחזן ואמר לו שהוא היה אברהם אבינו ע״ה שבא אליהם להשלים המנין כי ראה אותם בעיר גדול שלא יתפללו ביחידים ושמחו שמחה גדולה וברכו את״י הגדול כי הפליא לעשות אמן וכן יהי רצון:

פרק יא

אלו המשניות כתבו ה׳ צדיקים גדולים והם שימור דהלי וחוקיה וצדקיה וחגי הנביא וזכריה בן עדו הנביא והם גנזו הכלים של בית המקדש ועשר האוצרות שהיו בירושלים ולא יתגלו עד יום בוא משיח בן דוד במהרה בימינו אוכי״ר:

משנה א

אלו הן הכלים המוקדשים והנזהים כשחרב בית המקדש׳ המשכן והפרוכת מנורת הקודש וארון העדות ציץ הזהב וגזר הקדש לאהרן הכהן וחושן המשפט וחצוצרות כסף הכהנים ומזבח הגולה והפרוכת לאוהל מועד המזלנות והקשות השלחן ומסך השער מזבח הנחושת והכנרים לאהרן הקדושים שהיה מלבש הכהן גדול ביום הכפורים פעמונים ורימונים שהיו על שולי המעיל וכלי קודש שעשה משה בהר סיני בסצות הקודש המטה וצנצנת המן:

משנה ב׳ **אלו** כלי הקודש וכלי בית הסקדש שהיו בירושלים ובכל מקום כתבם שימור הלוי וחבירו על לוח נחושת וכל כלי בית קודש הקדשים שעשה שלמה בן דוד ובמקום שימור היו עמו חזקיה חגי הנביא וזכריה בן ברכיה בן עדו הנביא:

משנה ג׳ **אלו** הכלים לקחה הארון הבריחים והיתרות הקרשים והטבעות ועכורי החצר אלה הכלים מורקי כסף מאה ועשרים ריבוא מזרקי זהב טוב חמשה ריבוא של זהב טוב ששים ריבוא ושל כסף ק״ך ריבוא וחמשה אלו כתבו אלו המשניות בכלל ושאר נביאים שהיו עמהם העזאה הכהן הסופר:

משנה ד׳ **מאה** ושלשים מהלוים נהדנו ומאה נמלטו עם שימור הלוי וחבירו והם גנזו קערות של זהב טוב חמשים ריבוא ושל כסף מאה ועשרים ריבוא קשות של זהב טוב חמשים רבוא ושל כסף ק״ך רבוא ועל כל קשוה וקשוה מרגליות ה׳ אבנים טובות שנים ורמי כל א׳ ואחר של אבן טובה מאה ככרי זהב כל דמי הסרגליות מאתים אלפים ככרי זהב חצוצרות של זהב ל״ו כל אלו החביאום וגנזום במערל בארץ בכל בכרן ושמה בגרת מנורת של זהב טוב עשרה רבוא וז׳ נרות על כל אחד ואחד כ״ו אבנים טובות על כל מנורת ומנורה שמרגלית כל אחד מהם לא נודע דמיה ובן כל אבן ואבן מאתים אבנים גם כן לא נודע דמיון:

משנה ה׳ **שלחנות** של זהב ע״ז מהבם מקרות של גן ערן שנתגלה לשלמה ומהירין

הקדמת המחבר

ומזהירין כוהר חמה ולבנה שמזהירין ברום עולם וכל כסף וזהב שהיה בעולם משפת ימי בראשית עד יום שמלך צדקיהו לא היו שוים ערך הזהב שהיה מצופה על היכל הבית מבית ומבחוץ אין חקר ואין שיעור ואין קצבה ואין משקל לאותו הזהב שהיה מצופה על ההיכל ועל פני החיכל ועוד ז' אלפים ככרי זהב כלאלו הביאום ונגזום בסגל הבר ואבנים טובות שהיה ההיכל נגוי בהם ונרבכין ג' של אבני יקר ונרבך אחר של עצי אלמוגים והנרבכין שלשה הם מאבנים טובות ואורך אבן טובה אחת של שבע באמה ורחבה ח' באמה שתקן רוד ואורך מרגלית אחת עשר באמה כלל אלה הכין דוד לבית הגדול לשלמה בנו:

משנה ו' **מנין** של אבנים ל"ו אלף ומנין המרגלית כך כל אלו היה ההיכל מיני בהם ג' נרבכין ונרבך א' של עצי האלמוגים והיו מחופין זהב טוב ותחונים בבנין כל אלו החביאום הכשרים שבישראל מפני נבוכר נצר והאלמוגים מזהירין כזוהר הרקיע:

משנה ז' **אבנים** טובות ומרגליות וכסף וזהב שהקריש דוד המלך לבית הגדול אלף אלפי ככרי כסף ומאת אלפים ככרי זהב ואילנות של זהב פרזיים שהיו עושין פירות שש מאות ושמים ושש רבוא ככרי זהב טוב שהיה מתחת עץ החיים בגן הקודש כל אלו נגלו לתלקית הסופר וספרם לשמש"אל המלאך שישמרהו עד שיקום המלך דוד וימסור בידו הכסף והזהב עם הזהב שהתנדב שלמה ועמהם ככרי זהב ואבנים טובות שאין להם דמים כל אלו נגודם וגסתרים ושמורים מפני חיל כשדיים במקום הנקרא בורסיף:

משנה ח' **פרוכת** של זהב ז' שכנכם בהם י"ב אלפים ככרי זהב ולבושי הליום ואבנטים שלהם י"ב אלף מלבושים ואפור של כהן גדול שהיה משרת בהן ומעילו חוץ ממלבושי הכהנים ע' אלף ואבנטיהם ומצנפיהם ומכנסיהם כל אלו שעשה דוד להם לרצון על ישראל ולקחום חכשרים בסוד שנתגלה להם כלי התשמיש חזה לחיותם לערדיר לרצון על ישראל:

משנה ט' **כנורות** שעשה דוד אלף ונבלים ז' אלפים לרצון על ישראל צלצלים לשיר ולתושבחות להודות ולהלל לאלהי ישראל שנתנו לו למשה מסיני וכתוב עליהן מתחת רגלי כסא הכבוד אבן ספיר רמות כסא והכנורות מעצי אלמוגים היו מצופים זהב טוב ואבנים ח' על כל כנור וכנור שהיו מביאין אותם העגנים והשעירים הרחוות שהיו משוערי לשלמה תל כל כנור וכנור היה פיעמון של נחושת קלל מלפני כסא הכבוד ואבן א' טובה יקרת ומיעולה שחצב משה בהר סיני מתחת כסא הכבוד שעל אבן הספיר • הכל צפונים וגנוזים בינין צדקיה שהיו יודעים הכשרים בסוד שיפלו ת"ו ביד צר שהיה שונא לישראל שכלים הללו אין משתמשין בהם אלא לרצון על ישראל והיו גוזלים אותם ברוך וצדקיה שהכשרים לא ישתמשין בהם ח"ו והטמינום עד היום ששובו ישראל לקדמותן ויקחו כבוד ויקרת עולם כשימצא להם איש דוד בן דוד שמו ויתגלה ליהכסף והזהב כשיתקבצו כל ישראל ויעלו עלייה שלימה לירושלים אמן:

משנה י' **ואלו** הן משקלי הכסף הגזוזים בעין כחל על ידי ברוך וצדקיה ככרי כסף ק"ך רבוא • ושל כסף טוב ק"ם רבוא • כלים של נחושת פירים של נחושת טוב מאתים רבוא • ושל כרזל ק"י רבוא • ושפתים שאין להם מצוקים ומצוקים של נחושת סביבות שער הנחושת כרובים שאין להם משקל כיורים של נחושת שאין להם משקל מחבת של זהב טוב ג' אלפים ושלחנות של זהב טוב מתחת עץ החיים חעומר בגן הקודש ע' שהיו עליהם להם המגים אין ערך לדמיהן שקמים של זהב שכל מיני מערים תלוים בהם וחן של זהב מזוקק שזקק דוד מלך ישראל כל אלו וגזוזים צדקיה:

משנה י"א **ואוצרות** ש: זהב וכסף מימי דוד ועד צדקיה ועד שגלו ישראל לבבל סגינים של זהב רבי רבבות ושל כסף לשאין להם מדה מרגלית ואבנים טובות אלף אלפים וש' אלפים וג' אלף כל אלה צפונים וגנוזים בתוכת בבל ובתל ברוך לתחת הערבה חגדולה שבבבל שהיו תולים עליהם כנודותיהם ומבית יער הלבנון לקחו זהב מדת כורין אלף אלפים ותשע אלפים וכל הנביאים והחכמים והסופרים לא יוכלו לחשוב העושר והכבוד שהיה בירושלים:

משנה י"ב **ועוד** י"ב אבנים טובות ביד חילק בן שימור הלוי נמסרו בידו להצניעם ולהחזירם לשבטיהם שהיו שמות השבטים חקוקים עליהם שהיו מאירות על ראשי השבטים מעולות ויקרים בדמיהן זו מזו ואלו מלך ונביא ואיש לא ידע באיזה מקום נגנזו אלא חילוק בן שימור הלוי ושאר העושר והכבוד שהיה בירושלים לקח אותו שמשי"אל המלאך וחזרו והראו אותו שימור וחילק וחביריהם הלוים למיכאל וגבריאל וכל ישראל החביאו הכלים עד שיקום מלך צדק לישראל ולא עוד אלא שנשבעו שבועה גדולה אלו ואלו שלא יגלו חכלים האלה עד שיקום דוד בן דוד וימסרו בידו כל כסף וזהב ומרגליות שהטמינו בשעה שיתקבצו גליותיהם של ישראל מד' רוחות חעולם ויעלו בגדולה ומעלה גדולה על ארץ ישראל • ובעת החיא יצא נהר גדול מבית קודש הקדשים ששמו ניחון וישטוף עד המדבר הגדול והנורא ויתערב בנהר פרת ומיד יעלו ויחגלו כל הכלים:

סליק חמשניות

פרק יב

מעשה נורא של שלמה המלך ע"ח איך נשא נעמה בת מלך עמון והלא אין מקבלים גרים לא בימי דוד ולא בימי שלמה ואם לא חית רצונו של הקב"ח בזה לא מלך רחבעם בנה אחריה ולא יצא ממנה כל השלשלת של זרע המלוכה עד משיח בן דוד אלא ששאה בזמן שהלך ברולי דלורי בגלות לקיים מה שנאמר מי גר אחך בעניותך הוא דעליך יפגל והיא היתה בת זוגו ממש ששת ימי בראשית:

מעשה בשלמה המלך ע"ח אשר חיה שש בכל יום לרקיע לשמוע סורות מפי עזא ועזאל ולא חית לו פחד ואימה וכל צבא מעלה היו כוערים ומשתחוים לפני הקב"ה ורזיו משבחים אותו שהגיע לדי מלך בזה בישראל והיו ממלאים לו כל רצונו שנאמר וישב שלמה על כסא י' למלך חיה סור"ן על העליונים ותחתתונים גזר והביאו אכנים יקרי בנין לבית המקדש ובשבקש חשמיר היה מביא אשמראי מלבא דשידי בשלשלאות של ברזל ושבועת שחקוק עליו שם המפור' והיה תפום אצלו ימים רבים אפילו אחר בנין ב"ח וכשנרמה החטא בקש ממנו שיתיר אותו וחזא יגלה לו סוד אחד שהוא ענין גדול ונדא מאוד והתירו ושאל ממנו שיתן לו מבעתו שהיה חקוק בו שם המפורש והוא האמינוכי חיתה סבת מאת י' לשלם לו כמעלו על שעבר שלשה לאוין שילך ג' שנים בגלות וכשלקח השבועת השליכו לים וכא דג אחד ובלע אותו אז השליכו ארבע מאות פרסאות בארץ העמים ונרשו מעל מלכותו ואבר כל תפארתו כי השליכו למרחוק וחיד שואל על הפתחים ואמר אני שלמה הייתי מלך בירושלים ורזיו משחקים מדבורו וחיו אומרים מלך כזה ישאל על הפתחים ועמד בזה העיבר ג' שנים על שעבר שלש מצות התורה על לא ירבה לו נשים ולא ירבה לו סוסים וכסף וזהב לא ירבה לו מאוד ונכשל בכולם ובסוף חזמן הזה בסוף השלש שנים רצה הקב"ה לרחם עליו לכיון דוד עבדו ולמען הצדקת נעמה בת מלך עמון שיצא ממנו משיח בן דוד שיתחבר אליה חביאנה עמו לארץ ישראל הביאו הקב"ה לארץ עמון ובא לעיר המלוכה שמה משכמם והיה עומד ברחוב העיר משכמם ומלצר המלך שר המבחים שעושה מבשל מאכל המלך בא לקחת מה שצריך לעשות למלאכתו ומצא שם את שלמה עומד שם ולקח אותו באנגריא שהוליך מרא שלקח ההוליכהו לבית התבשיל ודאה מה שהיא עושה ואמר שלטרא שיעמוד עמו וישרתהו ואינו רוצה אלא המאכל בלבר ותרצה לו וישב עמו וישרתהו ועשתהו אחר איזה ימים אמר לו שיבשל למלך מאכלים כמנהגו כמו שהוא היה אומן גדול בא המאכלים ונתרצה לו המלצר ההוא עשה ובשל מעדני המלך וכשאכל המלך אותם המטעמים שהביאם המלצר ושם אותם התבשילין שאכל המלך למלצר מי בשל אלו המאכלים שיער עתה לא חבאת לי כהם וסיפר לו כל המאורע שאותו האדם בשלם וצוח לעבדיו

שיקראו אותו ובא לפני המלך ואמר לו אם רוצה אתה לחיות לי סלצר ואמר הן ושלח את המלצר מלפניו ושם אותו במקומו לבשל לו כל מאכליו ויהי אחר הדברים האלה ראתה אותו ברת מלך עמון שמה נעמה ואמרה לאמה שרצונה לקחת את האיש הזה המלצר לבעל ואמה נערה בה ואמר לה יש במלכות אביך שרים רבים וגבורים שחקה אחר מהם הטוב בעיניך ואמר אינני רוצה אלא זה המלצר והפצירה בה הרבה ולא הועיל שאמרה על כל פנים אין רצוני באיש אחר אלא בזה יען שהוכרחה אמה לנלות הענין לבעלה המלך שרצון בתו הוא לקח את המלצר לאיש וכששמע זה הדבר חרה לו זה יען מאוד ורצה להרוג את שניהם אבל לא היה רצונו של הקב"ה ונעשה להם שנכמרו רחמי המלך עליהם ולא רצה לשפוך דם נקי וקרא לאחד מעבדיו וצוהו שיוליך אותם למדבר שמם ושם ימותו מאליהם והסרים עשה כאשר צוהו המלך והניחם במדבר והלך למדבריו של המלך לשמרתו כבראשונה ושם הלכו משם למצא אוכל להחיות את נפשם ובאו לעיר אחת שהיתה על שפת הים והלך לבקש אוכל לנפשם ומצאו דיינים מוכרים דגים וקנה אחד מהם והביא את הדג הזה לאשתו שתכשלה אותו וכשפתחה אותו הדג מצאה הטבעת בתוכו שחקוק עליו שם הספורש ונתנה את הטבעת הזה לבעלה ותכף הכיר את הטבעת הזה ושם אותו באצבעו ותכף שב רוחו אליו ודעתו נתישבה עליו ועלה לירושלים וגרש את אשתראי וישב על כסא מלכותו ושם כתר מלכות בראשו ואחר כך שלח לקרוא לאביה שהוא מלך בני עמון ואמר לו למה הרגת שני נפשות בלי רשות ופחד ואמר ח"ו לא הרגתים אלא גרשתי למדבר שמם לא ידעתי מה נעשה בהם אמר שלמה המלך ע"ה לו ואם תראה אותם חוכל אתה להכיר אותם דע שאני הסלצר ובתך אשתי ושלח לקראתה ובאה ונשקה יריו והוא שמח שמחה גדולה והלך לו אל ארצו:

פרק יג

מצאתי כתוב בספר שחיבר מהר"ר אבינדור קרא על מוסר ק"ן שהוא מזמר אותן שבתהילים והללו אל בקדשו והוא נכתב שלא נדפס פעולם ובאמת הוא מרבי עמוקו וסודות נפלאות ונקוף הספר מביא מעשה רב וגדול כח ספר תהילים האומרו בכל יום:

וזל שמעתי מפי אבא מורי הקדוש הי"ד כי בשנת ק"ב שנתים אחר הגזירות נשאר בפר א' סמוך לערפורט שלא שלטו בו האויבים והיה מישב בו איש מסכן וחסיד לא כל כך יודע לבד פשוטי המקרא והיה זקן ונפטר בשיבה טובה ותוך ל' יום אחר פטירתו בא בחלום לחכם אחר מופלג וחסיד שהיה בערפורט ונדמה לו שהיה עומד לפניו בתכריכיו וספר קטן בזרוע ואמר לו החסיד וכי אינך האיש אשר קברנו ביום פלוני פה א"ל כן דברת אני הוא א"ל ומה הספר הזה אשר לך א"ל ספר תהלים ובאתי להודיעך שתודיע את בני הישוב ההוא שהיתם דר בו שיבריחו עצמם מן העיר ומלטו על נפשם כי כלתה עליהם הרעה ומלטו אל הקהילות כי כל עוד שהיתי חי השלמתי ונמרתי ספר תהלים בכל יום כמה שנים בוכות זה האריכו בשלוה וניצולו ער הנה וסעת אין מי שיגע עליהם ויהי בבקר ותפעם רוח החסיד ושלח שליח מיחד לשם בכתבו והזהירם והנה מקצתם היראים דברי החסיד נמלטו וניצולו וסקצתם שנתאשו מן הפורענות ונשארו שם ולא השניחו ברברי החסיד ער שפגעה בהם יד ה' וסדת דינו ומהיום והוא ששמע א"מ הקדוש ז"ל הדבר הזה לא היה נמנע מלומר ספר תהלים בכל שבוע ע"פ זחלקים על כן אל תרפה יד ממנו כי מי שהוא רגיל ורש בו בספר תהלים הוא דומה לכל מיני פורענות ובמה פגעים רעים מעליו ומעל בני ביתו ומעל משפחתו ומעל כל בני דודו ומגלגל עליו ועליהם כל מיני שפע ברכות וטובות והצלחות אשרי הזוכה ומזכה הרבים עכ"מ בספר הג"ל דר' אבינדור קרא בספרו שחיבר על מזמר אחרון שבתהלים שם בקהילה קדושה רעניגשבורג שנה קס"ט לאלף הששי ליצירה אותנו את מברכה חיים עד העולם אמן:

שער תיקוני התשובה

פרק א

הנה ראוי לכל נפש להזהיר ירא וחרד ויבכה ברמיזרת שליש על עוונותיו דלא לייעול בכיסופא קמי קב"ה בעלמא דאתי ושומרי החומות ומבואות הנ"ע ינילו כל השערים סלפניו שנאמר על חומותיך ירושלים הפקדתי שומרים שלא יכנס מי שאינו ראוי לכנס בפלטרין של מלך כי הלוא עוונותיו הם נעשי מחיצה של ברזל לפני שערי נ"ע שנא' הלוא עוונותיכם מבדילים ביניכם ובין אלהיכם הן מצד עוונותיו שעשה הוא בעצמו בעה"ז הן מצד העבירות שעשה בזמן שהיה מקורם בריאתו בעולם בסוד הנלגול ואם הוא נלגול שלישי נמצא שצריך לדאוג שלא יבוא בנלגול בהמה חיה ועוף או בנלגול דצחם שנ"ן כל אלה יפעל אל פעמיים שלש עם נבר ריקא ואז הוא נכרת סדמיון צלם אלהים שהוא פרזיף ארם והוא צער גדול מאוד לנפש מלבר עושים בנן צער אחרי"נע ונר תחיה בארץ כמו שאמ"פ והאר"י זלה"ה וכן הוא בזוהר חדש פר' כי תצא ח"ד דף ק"ו רבי שמעון אמר נפשא דחיא משפעא ריסורא עילאה כד איהי חכת אשא דלעילא שלמא עלה: דן כריניה ובנופא שלמא אשא דלרע ושלמא על ישראל ומאן דאמר דמאן דאזיל בהאי עלמא כלא בנין: דאתי ומנא אחריתי לעלמא דאתי הרין אמר קשוט: ועור אינן חייבי דשאטן באוירא עד דמרצו חובייהו ובתר נכנסין פעם שניה בנוף כרי לצרף אותו ואם יצרק שוב אינו נכנס פעם אחרת ואם לאו פעם שלישית שנאמר הן כל אלה יפעל אל פעמיים שלש עם נב"ר ואם ח"ו לא יצרק באלו השלשה פעמים שוב אין לו תקנה: והוא הכרת תכרת הנפש הה' מלפני ועל דא בעי בר נש לאודהר בנפשי דלמא אתא ומנא אחריתי לעלמא ואית לנא ראיה מנרב ואביהוא כדכתיבנא ועור אית לנא סמך פענין יבמה יבא עליה בנין דלא ישחרש ועריה ולא יצערך למיתי ומנא אחרא בנוף ותו אוליפנא מאונן דאמר הכתוב ביה לבלתי נתן זרע לאחיו ועוד דאיתו אחרא יולד בן לנעמי וכי לנעמי יולד והלא דות ילדתי אלא ללמד שהיה עובר הוא היה מחלין וכליון דמיתו תרי פלגא דגופא דלא אנסיבו וכיתו בלא בנין ובנין כך תחמי בר נש צריך ועי לידלמא ומנא אחריתי אתא לעלמא ולא חזה זכאי כל ימות בענין זה וכדו השתא כד עאל להאי עלמא מנכיח חוב והדין הוא צריך ועי לו וכמו כן רשע וטוב לו דלמא אתא ומנא אחרא ומת בלא בנין והוה זכאי ולא גסור והשתא משלם ליה מזכיותיה בעלמא דין דא הוא דכתיב כי ישרים ידרכי ה' צריקים ילכו בם ופשעים יכשלו בם עד כאן לשונו ואע"פ שצריך המאמר הזה ביאור רחב במקומו על כל זאת יצא לנו מנרן דירן כי הנפש הוא דין נוכר על הטוב כאשר כתבתי הטעם באר היטב בספרי והנפש הוא החומא שנא' הנפש החומאת היא תמות ונאמר ונפש כי תחטא ולא נא' נשמה כי תחטא מפני שהנשמה מסתלקת בנקיות מן החומא כי היא כולה טוב ואמר האר"י ז"ל נגם זוהר שיר חשירים מרמז על זה בענין חטא א"ח שנסתלקה סמנו זיהרא עילאה היא הנשמה שלו שנסתלקה ממנו כשחטא פרחה ממנו ולא נגור עליה מיתה ונפלה חנוך לכן עלה חי לנ"ע שלמעלה ועורנו הוא בחיים והנה כחש בפקדון שנתן לו חק"ה לכן נפלה ממנו ולכן אומר הרשב"ע ח"ם במאמר הזה נפשא דאיהי משפעא ריסורא עילאה כד חכת וכו' ולא הזכיר נשמה: וגם אומרו הן כל אלה יפעל אל נעמיים שלש עם נבר ואם ח"ו לא יצדק באלו השלשה פעמים שוב אין לו תקנה וזהו הכרת תכרת הנפש בעונתו עם מה שאומר למעלה סזה ועור אינן חייבי דשאטן באוירא עד דמרצו חובייהו ובתר נכנסין פעם שניה בנוף כרי לצרף אותו ואם יצרק שוב אינו נכנס פעם אחרת ואם לאו פעם שלישית שנאמר הן כל אלה יפעל אל פעמיים שלש עם נב"ר וזהו המאמר תולקן זה על זה באומרו שוב אין לו תקנה אלא מחותרתא עם נבר ריקא שלא יבוא עוד בגלגול בני אדם ער שילך נע ונד בארץ ואז יתגלגל ברצת"ם או בגלגול שדין ומזיקין שהם בששרי ארצות אשר הם תחתינו ואנחנו כתבל ארצו שהיא הקבועית

שער תיקוני התשובה

והיא תחת מקור החיים וחזו שנאמר ונכרתה הנפש ההיא מלפני וגם שלא יזכה להיות מיין נוקבין אל זוג קב"ה ושכינתיה אחר בזותו וזה הצעיר נע ונד הוא צער גרול מאוד אשר הגיהנם אינו א' מששים מצער נע ונד ויש להם בית דין אחד של שלשה מלאכי חבלה המורדין אזותו בשלשלאות של אש ושנים מכים אזותו והאחר צותק ומכריז לפניו ככה יעשה לאיש המרבה ממזריס בישראל או עבירה פלונית ואין לך בית רוכב בחללו של עולם שאין בו כמה אלפים ורבוא מזיקים השומעים כריז ומצות המלך מלכו של עולם המכי אותו עד שמתפקקין כל חוליות איברי הנפש התחתאה זה מורם וזה שורש ומן חורק ופורק והמנאץ ליצלן עד כלות זמן הקצוב עליו מן השמים ותמיד מצפה מתי יקבלו אותו בגיהנם שאין רינו אלא שנים עשר חודש והגיהנם הוא כמו ספוג השואב אליו כל הזוהמא • וכל הזוהמא נופלת למרור התחתן הנקרא אברון ושם הם דרגין הנקראים צואה ויותאת שנאמר עליו צא תאכר לו ואין בו ניצוץ קדושה וכי כל הנפשות המכאות אותו זוהמתו של נחש הבאה על חוה אשר עשו עצמם ע"ז ובפרם אשם ששי שאין בו ניצוץ קדושה לכן כל היורד לשם שוב אינו עולה כי מה צורך יש בו כיון שאין בו ניצוץ קדושה כמו הסותרות של בן אדם הנשלך לחוץ מן הנוף מפני שאינו ניצוץ חיות הנוף הוא הדם הנברר מהכאכל לצורך חיות הנוף והכן המשל הזה ועין זרדר תרומה המזכיר אותן דרגין רצואה ויותאת ונחזור לענייננו וחנת הרשעים הללו כל כך קבלו וזהמא עד שאין כח בגיהנם ובחבוט הקבר להוציא וזהמתן עד שנגזר עליהם עתשים אחרים הקשים מחניהם ומכים אותו עד שהזוהמא היא נפרדת ממנה והיא רפה עד שיש כח בהגיהנם להוציא אותו ואותן הנשמות הם ערומים בלא לבוש חלוקא דרגין הנעשים ממעשית המצוות ועל ידי לימוד התורה נאמר עליהם ויראו כי ערומי"ם הם • כי כל זמן שהלבוש עליהם הם נשמרים מכל מיני מזיקין כמו שאומר הסבא בפרשת משפטים בזוהר על פסוק לעם נכרי לא ימשול למכרה בבגדו בה זה לשונו ת"ח לא תצא כצאת העבדים מאי הוא אלא בשעתא דנפקת מן שקלא והזוהמא סטרא • רשים לה קב"ה וחותם לה בחד גושפנקא דלבוש דיקר דיליה • ומאן איהו שמא קדישא דאקרי אל"ף דא איהו לבושא יקירא דמלכא פריש עלה וכרין איהי נטירא דלא אתמסרת אלא לישראל לחזר דא איהו דכתיב כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות ועל דא הכא כתיב לעם נכרי לא ימשול למכרה בבגדו בה • בעוד דלבושי קר דמלכא בה • בגין דבגדו בה ליום נכרי לא ימשול למכרה מה רשו אית להההוא סטרא בה • ואותן נשמתן ערטילאין נזכרים ג"כ בדברי הסבא עצמו בדף מ"ר וזה לשונו ת"ח אם אחרת יקח לו גלגולין דמתגלגלין בהאי קרא כמו דרבים ועילאין איגון דהא כל נשמתין דאלין בגלגולא ולא ידעין בני נשא אחזוי דק"ב והיך קיימא טקלא והיך אתרנו בני נשא בכל יומא ובכל עידן והיאך נשמתין דאלין בדיוא ער לא יתון להאי עלמא והיאך אלין בדיוא לבתר דנפקי מהאי עלמא • כמה גלגולין וכמה עיברין סתימין עביד קב"ה בהדי נשמתין ערטילאין וכמה רחין ערטילאין אזלין בההוא עלמא דלא אלין לפרנוסא דמלכא וכמה עלכין אתהפך בהו • ועלמא דאתהפך בכמה פליאין סתימין ובני נשא לא ידעין ולא משגיחין והיך מתגלגלין נשמתא באבנא בקופסתא כר"א ואת נפש אויבין יקלענה בתוך כף הקלע ער כאן לשונו • ואתה בני המעיין בספרי זה צ' תתמה על שש לרשעים כל כך כח להעונשים הלזה אומר המרדש הנעלם בשם שהק"ב נותן כח בצדיקים לקבל שובתן כך נותן הק"ב כח ברשעים לקבל פורענותן וכל זהו מפני שיש בהם ניצוץ קדושה נשמת אלוה ממעל שהיא נצחי שנאמר ויפח באפיו נשמת רוח חיים וארז"ל כל הנופח מעצמותיו הוא נופח ונאמר כי חלקה' עמו מפש והמבין יבין ובפרק השני שיבוא אבאר מה שצורך לענין זה ואני נפתלי המחבר אציגה נא לפניכם היום מקצת עונשי של הרשעים אפס קצהו תראה וכלו לא תראה למען יראו הרשעים עתשים קשים כנירים ומרים כלענה וראש והתי יתן אל לבבו וישובו בתשובה שלימה לפני הקדוש ברוך הוא ושכינתיה ואנשי חיל דהם כתרי הדור הראשי ישיבות והדרשנים בהדרשה שלהם יפרשו להחוטאים האלה בנפשותם כל משפטי גיהנם ויוכיחו אותם אוולי יעשו דברין פרי וכנם בלבם יראת מדרת הרין הגדול והנורא ער שכמעט כל קוטב מרכז הדרוש יסוב על משפטי ה' אמת צדקו יחדיו ולא כמו הדרשנים המראים חריפותם בדרוש שלהם ואין בהם תוכחה ודורשים כדרך ששיין ללמוד בישיבה וכן אומר המדרש הנעלם פרשת לך לך זוהר חדש דף מ"ו וזה לשונו אמר רבי חסדא אין הקדוש ברוך הוא עושה דין ומשפט כרשעים בעה"ב ער שנמלך בנשמתן של צדיקים שנאמר כנשמת אלוה אבדו וכשהן נאבדין אין נאברין אלא מאותו הדין שהנשמת דנה לרשעים כנזכר בזוהר שלח לך שמשיה עם כל בני מחיבתא היו יושבין בעיגול היו רנים צדיק אחד אחר מותו • ואנא ערב"א שרו של גיהנם עומד לפני נשמת הצדיקים שלא יתפללו על הרשעים לפני הקדוש ברוך הוא ושיתנם ברשותו להורידם לבאר שחת הח"ד ויאמר מלך סדום אל אברם תן לי הנפש וזהו שרו של גיהנם העומד על הרשעים והוא מלך סדום וזה אומר לנשמה שהוא אברם הן לי הנפש שהיא החומאת שנאמר תן לי הנפש כדברי האומר הנפש החוטאת היא תמות כלומר תן לי האורת הנפש שהיא כתאוה בחטאת כדי שתהא נדחית כפי רשעתה ולא תקחנה בתחנונין והרכוש קח לך האדם אשר שבו בתשובה שלימה בנפשותם מדרכם הרעה קח לך הצילם מדינת של גיהנם ואמר רבי יהודא באותה שעה הנשמה מה היא אומרת ויאמר אברם אל מלך סדום הרימותי ידי אל ה' אל עליון בטבותה שלא אתפלל ולא אקח לאותם הרשעים שהיתי מכריז לפניהם באותו עולם והוכחתים לחזור בתשובה ופרשתי להם כל משפטי גיהנם ולא שמעו לי עד כאן המאמר ומי שיש לו לב להבין יבין מדרון דברי המאמר שמותר לדרוש ברבים כל משפטי גיהנם להכניס יראת הדין בלבם ומורך בלבבם אולי ישובו מדרכם הרעה ורצונו של מלך מלכי המלכים בכך להחזיר הרשעים בתשובה שנאמר שובו אלי ואשובה אליכם ונומר ונאמר כי לא אחפוץ במות המת כי אם בשובו מדרכיו וחיה ומפני שהקדוש ברוך הוא ברא הדרע וחיצה"ר ביעולם לכן אומר הקדוש ברוך הוא אני מחתתי ואני ארפא על ידי התשובה ואם לא יעשה התשובה אל יחשוב שהקדוש ברוך הוא ווירון לכן נאמר ואין מידי מציל ואין לרשע על מי שיבטח להצילו מידי הדינים והגלגולים הקשים האלה"ח ונאמר מן הגלגל אל הבוכים והגיהנם נקרא עמק הבכא שבוכים שם ומתוודים על עוונותיהם משה אומרת ותורתו אומרת ואנחנו בדאין ועלי"הם נאמר עוברי בעמק הבכא מעין ישיתוהו גם ברכות יעשה מורה ויש תקוה לאחריתו אחר שקבל עונשו כי לא כלה רחמיו על כל בריותיו ונאמר ולא יעיר כל חמתו ומפני שהזהיר לדרוש ברבים לכן גם אני המחבר אבאר קצת משפטי גיהנם אולי יזהרו רבים בדשובה שלימה ממה שיש קבלה בידינו מרבותי ואזה"ו זלה"ה ומה שהוספתי עליו ונוסף משלי ומדברי הזוהר ת' אתיא עיניו בתורתו הקדושה יגל יעקב ישמח ישראל:

פרק שני

משפטי ה' אמת צדקו יחדיו הפסוק הזה רומז על שלשה בתי דינין שנידונין בהם הצדיקי' והרשעים כי מלת משפטי מרמז על שלשה כיתי משפטים לצדיקים ורשעים האלת • הבית דין הראשון הוא להצדיקים המעבירים על מידותיהם • כמו שאר"ל המעביר על מדותיו מעבירין ממנו כל פשעיו • והקדוש ברוך הוא בעצמו שופטו והוא נקרא ורב חסד משה בלפי חסר כמו חסלך אינו עושה כפי שורת הדין אלא לפנים משורת הדין כמו שאומר השב"י בזוהר חדש פרשת בראשית דף ל"ח ע"ב תנו רבנן כשהלה רבי שמעון בר יוחאי לאלו קמיה רבי פנחס ורבי חייא ורבי אבא • אמרו לו מאן דהוא קיומא דעלמא שכיב שנאמר ודניק יסוד עולם אמר לון לא כי דיניא דלעילא מעיינן בדיניאי שהם הע"א סנהדרין היושבים בהיכל זכות והם דיינים שאינם יכולים לעשות לפנים משורת הדין

את ה' הוא אנא חזאי דלא אתייהיב אנא למלאכייא ולרישא
דלעילא דאנא לאו כשאר בני אינשא אלא האי דינא דיליה קב"ה
דיניה ולא כי דיניה והינו דאמר דוד בבעורתיה קמיה שפטני
אלהים וריבה ריבי וכן שלמה אמר לעשות משפט עבדו ואמ'
בלהודיו ולא אחרן דהא תנינן כשהאדם הוא שוכב בערש דוי
בי דינא דלעילא מסתכלין בדיניו שהם המלאכים את מרגן
דנמאן לכף זכותא דבר נש והם מצר ימין · ואית מנהון דנמאן
לכף חובה דאחזאן חובא דבר נש ולא נפיק אינש כהוא דינא
בר מב מאי טעם' דהא תנינן סכילוי דמלכא נפי לזכותא רצדיר
והוא כולא צר רחמניתא ובידוי לשבקא לחטאין חזבין הה"ד כי
עמך הסליחה ולא עם אחר ובגיני כך בינא קמיה דהואי ידין
דינאי ואנא אעיל תריסר אכבא דעלמא דאתי דלא עברו להו כר
אבהתא ולא יהא מאן דימחה בידיועד דלא אחבע רשותא
מנהון וכן כתוב תרש פ' לך לך דף ס"ה ע"א שנם מרגע"ה לא
היה רוצה שהמלאך ילך עמהם וירין דעם שאם ח"ו יחטאו לא
יהיה להם תקומה ח"ו והו שאמר הקב"ה הנה אנכי שולח מלאך
לפניך אל תתר בו כי הוא לא ישא לפשעכם ואין בידו לעשות
לפנים משורת הדין כי דין הוא ואינ"י שהמלאך מטטרו"ן הוא
זה ששמו כשם רבו והו אופרו כי שכי בקרבו אפילו הכי אין
בידו למחול ולסלוח ואפר משה רבינו ע"ה אם לא תלך בקרבנו
אל תעלינו מזה כי אי אפשר לקבל עלינו הנהגת המלאך שכולו
מדת הדין ואינו צר רחמנותא וקב"ה הוא כולו רחמנותא ולכן אמ'
ילך נא ה' בקרבנו למה כי עם קשה עורף הוא כי ישראל יחטאו
והם מרגין מרחמין ואתה בעל הרחמי וסלח לעוונינו ולחטאתינו
ונחלתנו ושמע הקב"ה תפילתו של משה רבינו ע"ה שנא' ויאמר
ה' אני אעביר כל טובי על פניך והו מדת הרחמים ואחנתי אשר
אחן ורחמתי אשר ארחם והראהו י"ג מדות של רחמים ה' ה' אל
רחום וחנון ורב חסד ואמת ולא רצה משה רבינ"ו לקבל המלאך
עד שבא יהושע ובא אליו המלאך שנ' אני שר צבא ה' אני עתה
באתי ואתה מוכרח לקבל אותי אבל משה רבינו ע"ה לא רצה
ליקח אותי לילך עכשם והו ממש כוונת המדרש רבה פ' בראשית
כשהקב"ה ברא מדת הרחמים אמרה לפניו רבונו של עולם למה
בראתני שהרי א"א שלא תדין את העולם במדת הדין הואיל והו
הא חישר אמר לה הקב"ה לא ארון את העולם זולתיך לכן אנו
מנקשים מקב"ה שיקיים דבריו וירין אותנו במדת הרחמים וקב"ה
כולו צר רחמניתא ענר אמרו באגדה שם כשברח אדם הראשון
ואכל מעץ הדעת שציוה המלאכים אומרים מאחר שאכל מן
העץ מת והלך לו כיון שעשה תשובה אמר להן הקב"ה לרוח היום
אל תקרי לרוח היום אלא לריחה היום הרחיבו לו היום שאדם
אינכם יודעין איזה יום אמרתי יום של אלף שנה הה"ד ויהי כ' אלהים
מתהלך בגן תנן לרוח היום ה' והו מדת הרחמי' ואי' אל המלאכי'
שאמרו בת והלך לו בו ביום של כ"ד שעות והענין הוא הסור של
השני בתי דינין של ע"א מלאכים המה המנהררין של מעלה
היושבים בהיכל זכות והם נזכרים בזוהר שיר השירים בשבעות' על
פסוק כי טובים דודי"ך מיי"ן פ' יותר טובין דודיך שאתה רחמים
גמורים ואתה הולך עמנו לפנים משורת הדין יותר מע' מלאכים
שעולים בי"ן וראש להם מטטרון שהוא הנשיא והמלאכים
נקראים בשם אלהים שנא' ויבוא אלהים אל אבימלך ונאמ' ויבואו
בני אלהים להתיצב על ה' אבל יומו של הקב"ה אלף שנה ונם
הדיינים נקראו בשם אלהים שנא' ער האלהים יבוא דבר שניהם
ועל כל פנים דבריו של הקב"ה ונזדיתו אמת בשני בתי דינין והוא
מרכר בגזירתו ריבור הצודק בשני בתי דינין וחם לן לאסתכולי
במילין אילין שנא' ורבר אלהינו יקום לעולם ולכן אמר ביום אכלך
ממנו תמות כי מלת היום צודק בשתי בתי דינין כי למעלה אצל
הקב"ה הוא יום של אלף שנה ואצל המלאכים יש יום של כ"ד
שעות ואם לא עשת א"ה תשובת היה נשאר בהיום שלמטה ח"ו
נמצא כל נזירותיו על אנאי והו סור משפטי ה' אמת צדקו יחדיו
שני בתי דינין באמור והו סור הפיסן של מוסף ראש השנ'שאום'
תשובה ותפילה וצדקה מעבירין את רוע הגזירה וקש'לי מלת רוע
הוא מיות' לא שמע מינה שיש בגזר מ"ה רע ושוב ובתשוב'הוא
מסלק הרע והשוב נשאר ולכן אנו מתפללין מי כמוך אב הרחמי'

ווועקים אנחנו המל"ך שבידו למחול ולסלו' וכופלין גם כן לעיל'
ולעילא בנוסח הקריש שיקח הקב"ה דינינו למעלה אליו שהרב
שתי מעלות של השני בתי דינין והם אופרו ורב חסר מטה כלפי
חסר ואפילו הכי כל נזירותיו אמת תהו שאמר ואמת ועל זה אמ'
הנביא ע"ח שוכה ישראל עד ה' אלהיך ר"ל כל כך תתנב' בתשוב'
עד שיי' והו הקב"ה בעצמו ושם הויה הוא בכל מקום מדת
הרחמים הוא יהיה אלהיך דהיינו הדין שלך ודיונמתו אשר ירשיעון
אלהים שפ' דינין וכל כך למה כי כשלת בעוונ"ך ואי אפשר לך
להתקיים בדין הדיינים שהם הדיינים של השבע' כנהדרין דלעיל'
דהיינו כ"ר של המלאכים · והו שארז"ל נדולה תשובה שמגעת
עד כסא הכבוד שנא' שובה ישרא' עד ה' אלהיך ונם אלהים הוא לשון
דין שנא' אלהי' לא תקלל וכל כך תעשה תשובה עד שיהו"ה הוא
מדת הרחמי' תהי' הדין שלך והו אלהיך והמכין יבין והו שארז"ל
דעו לפני מי אתם מטהרים שנא' לפני ה' תטהרו ולכן כל בעל
השובה יבכה בדמעות על כל ידיד חמא מחפאיו ויבק' מהקב"ה
שיפתח לו שיערי דמעה שלא נגעלו לפני בעל תשובה הבוכ' על
חטאיו הנרמז בצל הה"א של שם הויה שהוא הקו שאינו מחובר
לגנו כל זה כארתי בשיער עולם הבריא' והפתח הזה פתח הקב"ה
למנשה בן חזקיהו מלך יהודה שנא' ויתתר לו שתתר לו תתירה
כתח' כמא כבודו והמכין יבין ולוה צרוך תשובה ושהרה וקרושה
נדולה והבנעת הלב בתמירות עד שקתהו הקב"ה מיד הבית דין
של המלאכים אליו :

פרק שלישי

אחרי שכארתי ענין השני בתי דינין צריך אתה לדעת
אינפ"י שהמנהררין דלעילא הם הע"א מלאכים
הם דיינים ועושים כפי שורת הדין ומעניש בעונשים קשים למי
שיעבור על אזהרותיו אעפ"י כן כמה פצוים ום"ט וכמה זכות בידו
שוכה לעלות כל כך עד שיעמר לפני הע"א מנהררין אבל אורחן
הרשעים שחטאו חרבה וסרדו כנגר אביהם שבשמים רחמנא
לצלן כי חטאתם כסרום הגידו וכפרט אותן בועלי נשות ונידות
ונם החוטאים באשת איש וכן רוצח שהרג נפש מישראל וכן
משוכר אשר כפר בעיקר ונם מסור חמוסר ומלשין על רחיזר או
על הכלל יהדות למלכות ומזיק אותם וכיוצא בהם ונם
המכשף הוא ככלל כופר בעיקר כי אין למכשף הנאה מהשר אלו
כן המזיקים אם לא יעשה כיון קסורת או יעשה איזה השתחואה
או רציחה וברם ההוא יעשה פעולותיו כנורע בסוד עץ הדעת
טוב ורע לא תאכל ממנו כלוסר אל תשתמש בהשוב טובו ותאות
עולם הנשמי הבא ע"י הרע והמכין יבין · הכתות הללו אינם
זוכים ליעלות אל פני ריקיע השמים לרשום חצר ופלטרין של מלך
אלא למעלה פוסקים המלאכים דינו ותכף שולחים למטה ב"ר
אחר של מזיקים לרונו ולרדוף אותו מגבעה להר ומהר לגבעה
ומשוטטין אויר העולם עד כלות זמן הקצוב עליהם ומתגלגלים
ברצה"ס ובשבע ארצות עד אשר יקבל אותן הגיהנם ושם נידונים
שנים עשר חדש ואח"כ מצפצפין ועולין ונבראים פעם אחרת כדי
לתקן ולצרפן וללבנן שנאמר וצרפתים כצרוף את הכסף ובחנתי
בכחון את הזהב ועוד בה עשיריה ושבה והיתה לבעד וכל הוזהכא
ילך לאברון ונפש יתפחר ויתקרש וצריך אתה לדעת שכל אותם
התקע"ר דיוקן שיעלו במחשבה להבראות ולא נבראו מחמר
שהיו כולם רעים וחטאים לה' מאוד יותר מדור המבול ומדור
הפלגה וכלם קממו בלא עת ונהר יוצק יכולם כי מאש הדינים
והאש של נהר דינור תאכלם שקממו בלא עת וזמן כלם נפל"ו
בעמקי הקליפה במקום המיתה שאין שם חיות כלל ועיק' במקו'
המיתה ממש · והקב"ה ברחמיו הגדולים מעלה מהן בכל
יום ויום לאט לאט ושתלן בכל דור דור · כדי לוקקן ולצרפן
ולתקנן בהיות שהן נשמות נדולות ויקרות מאוד מאוד · אלא
מפני שהרע גברה עליהם כל כך עד שהקדושה שהיתה בהם לא
היה בה כח ויכולת להרים ראש · והקב"ה יתנרך שמו ל"כדו
מיעלה אותם ממדריגה למדריגה בתחלה מגלגל אותם בדומם
ומן הדומם עולים לצומח ומן הצומח עולים לביל חי בלחי מרבר
ואח"כ אל החי מרבר בנוים או בעכרים ואח"כ לישראלי' לפעמי'

שער תיקוני התשובה

זוכה איזה נפש מהם ומדלגת שנים או שלשה מדרינו' בפעם אחת
ומ"ו ואר"י זלה"ה מסר סימן לתלמידיו שיבירו נפשות אלו ואמר
כשתראו בני אדם שהם עוי פנים ואין להם בושה מבני אדם
תדעו נאמנה בבירור שקורם זה הגלגול היו בגלגול בהמה חיה
ועוף ממא וכמו שלהם אין בושה גם להם אין בושה והם הולכים
אחר ליסורם הראשון גם בפעמים יקרה שיתגלגלו נפשות שכבר
זכו לנפש רוח נשמה וחזרו ופגמו את נפשם בעוונותיהם הרבים
והרעים וסרדו כנגד אביהם שבשמים רחמנא לשזבן שיוכלו
להשחית את נפשם ולהכריחם ממקור החיים ער שלא ימנה אפי'
עם כת הרשעים הנידונים בגיהנם ומצפצפין בתשובה ועולים
אלא נרחים לגמרי ונשלחים למקריים רעים היותר קשים מדינה
של גיהנם ער עת בוא רבונית' ותעלה שמו ברחמין רחמנולים
והרבים שהוא עושה לבלתי ירח ממנו נרח ובא עת פקודתו י"ת
שמו ומעלה אותם מעט מעט לתקן אותם ולצרפן מתחיל מגלגל
אותם ברוסם ואח"כ לצומח האח"כ לחי כלתי מדבר ואח"כ לחי
המדבר הכל בצדק ובכשפט וביושר ע"י הכ"ד הגדול כל אחר
ואחר כפי עתשו ויש לנו הרבה ראיות מן התורה ומן הנביאים
ומן הכתובים מן התורה מנין כתיב ויפן ה' אותם מעל פני
האדמה ודרשו חז"ל שבשלשה חילוקי דינין נדונו דור הפלגה
הטובים שבהם נדונו בגלגול לשן והכת שנתכונת לשם ע"ז נעשו
מהם קופין וחתולין וכיוצא בהו והכת הנ' שאמרו נעלה לשמים
ונבנו בקרדומות הושלכו למטה בז' הארצות ונעשו מהן שדין
ומזיקין ורוחין בישין הרי שמעת בפירוש סור הגלגול בבעל חיים
בלתי מדבר ובשדין וכן אשתו של לוט תוכיח שכתוב בה ותהי
נציב מלח הרי גלגול ברוסם וכן סוד חכרת סלקא דיעתך שהנשמ'
תקבל כליה לגמרי ואינו כן אלא פי' הוא שנכרתת ממקור החיים
ומתגלגלת למטה בז' הארצות ולבסוף חוזרת לעלות לגלגול עצי'
ואבנים וכרוסם להן ומן הנביאים בגבל כתיב ויפח לבו בקרבו
הוא היה לאבן פי' שתגלגלה נשמות באבן והאר"י זלה"ה חידש
בכאן ואמר שגבל הוא אותיות לב"ן ללמרך של"ן "בלעם "גבל
הם גלגול אחד ולבן נתגלגל בבלעם ובלעם ולבן לא היה כותן
אלא בפיהם שהוא הפך כותו הראשון ואח"כ התחיל להתקתן ונתגלגל
בגבל וחזר לכורו לדבר לשון הרע בדוד שנא' רבים היום עברים
המתפרצים בפני ארוניהם וחזר להתגלגל ברוסם כבראשונה.
וכן אביגיל בשרה לדוד ברוח הקודש שלא יצטרך לבוא בגלגול
בפסוק ותיתה נפש ארוני צרורה בצרור החיים ונו' וארת נפש
אויבין יקלענה בתוך כף הקלע פי' שיתגלגלו וילכו מרחי אל
רחי וכן כל הפסוק כי מות נמות וכפים הנגרים הוא מדבר בסוד
גלגול הפים שיש שם בית דין אחר ממונה עליו המחזיקו במקום
קלות הפים ומחנקו ער בוא עת פקודתו ומן הכתובים תמצא
פסוקים לאין מספר המדברי בסוד הגלגול באיוב ובדניאל ובקהל'
בנוסף מי יודע רוח האדם העולה היא למעלה ורוח הבהמה יורדת
היא למטה לארץ וזה הרוח הבהמ'מדבר בשני'שיעשים מעשה
בהמה "וכן פסוק ובכן ראיתי רשעים קבורים ובאו ונו' ובהנה
רבות ואינני צריך עוד להרבות ולהאריך בראיות יען בשע'הגלגו'
הנשמות תרוחם שם צמאן ואני אסרתי אספרה לא מעשה רב
שאירע במגולגל אחר בזמן ס"ו האר"י זלה"ה לירע ולהודיע כי
אית דין ואית דיין ואין שכחה לפני כסא כבודו י"ת וחכל בצדק
וביושר מארך אפו לרשעים ובסוף נובה וויליה ומעשה שהיה כך
היה בזמן הרב הקדוש והטהור המקובל האלהי כמהר"ר יצחק
לוריא אשכנזי זלה"ה בצפת תוב"ב באשא אחת אלמנה שנכנס
בה רוח אחד וציער אותה צער גדול ורב ער למאוד ונכנסו בני
אדם אצלו וחברו עכו והוא השיב לכל אחד ואחד על מה ששאל
לו ודבין כך נכנס הכם אחר אצלו והיה שכו כמהר"ר יוסף אריזו
ז"ל תלמידו של האר"י ז"ל אמר לו הרוח בריך הבא אדוני מורי
ורבי אינו זוכר אדוני שהייתי תלמידו זמן רב במצרים ושמי פלוני
ושם אבא פלוני מיושבי מצרים ובראותו קרובי האשה את צער
ובאב האשה גדול ער למאוד הלכו אצל החכם כמהר"ר יצחק
לוריא נ"ע וחלו פניו שיוציא זה הרוח מן האשה ולהיות שלא היה
לו באותו פעם פנאי שלח לתלמידו כמהר"ר חיים זלה"ה ומסר לו
כוונה בשמות וצוה לו שינזר עליו נידוים וחרמים ויוציאנו בעל
כרחו ובין שנכנס מהר"ר חיים נ"ע מיד הפכה האשה פניה ממנו
לכותל אמר לו מהר"ר חיים ז"ל רשע למה הפכ'פניך ממני השיב
לה הרוח ואמר איני יכול להסתכל בפניך שהרשעים אינם יכולים
להסתכל בפני השכינה מיד נזר עליו מהרר"ח שיהפך פניו מיד
עשה כן ותכף שאל אותו מהרר"ח ואמר לו מה תעשה ער
שהעניש'ון ענוש גדול וחמור כזה והשיב לו ואמר חטאתי באשת
איש וחצמדתי כמוהם והנה זה לי כ"ה שנים שאני הולך נע ונד
בארץ ואין לי מנוחה כי שלשלה מלאכי חבלה הם הולכים עמי אל
כל המקומות אשר אני הולך ומעניש'ון אותי ומכין אותי ומכריזין
לפני בכה יעשה לאיש אשר חרבה ממזרים בישראל ואלו חב'
מלאכי חבלה הם רמוזין בפסוק הפקד עליו רשע ושטן יעמוד על
ימינו וגו'ואמר הרוח להמהר"ח אינך רואה אדוני איך עומד את'
על ימיניו'א' על שמאלי ומכריזין והשלישי עומד ומכה אותי מכת
מות א"ל מהרר"ח והלא אר"ל משפט רשעים בגיהנם י"ב חודש
השיב לו ואמר אינך יודע הכתוב זה המאמר שמה שאר"ל משפט
רשעים בגיהנם י"ב חודשים הוא לאחר שסבלו כל עונשם
חוץ לגיהנם אזי מכניסין אותם בגיהנם ושם עומדים י"ב חודש
ומלבנן ומכבסין אותם כדי להוציא מהם כל כתמי הנשמה כדי
שיהיו מזוככים ומוכנים לכנס לג"ע והוא משל לרופא מומחה
שנותן בהחלה סממנים קשים וחריפים על גבי המכה ואוכלים
בשר החי ואח"כ כשאכלו בשר החי שבמכה הוא נותן על המכה
משיחות ואיספלנית השוכות המקררים והמנדל'הב'כבראשונה
כך הוא ענין הגיהנם כי ציר של ניתנם אינו חלק א' משש
חלקים שסובלת הנפש החוטאת קודם כניסתה לגיהנם ושל אותו
מהרר"ח איך היה מיתתך והשיב לו הוא ואמר מיתתי היתה בחנק
שאעפ"י שארבע מיתות ב"ד בטלו רין ארבע מיתות לא בטלו
ואני כאשר יצאתי מאלכסנדריאה של מצרים בספינה ללכת
לעיר ראשים פגעה ספינתי במקום שנכנס הגילום בים ושם
נטבעה הספינה ונטבעתי בתוכו א"ל מהרר"ח ולמה לא אמרת
הוידוי והתודית על עוונך בשעת יציאת נפשך מגופך שמא היה
מועיל לך השיב לו הרוח וי לי לא היה לי זמן להתודות כי הזקף
חנקו אותי המים כי גרוני גם כי תכף כשביעותי בים נפרפה דעתי
ושאל אותו הרב מה נעשה בך אחר יציאת נשמתך מן חנוך השיב
לו הרוח ואמר תרע כי נודע הדבר בראשים בשבעים' הספיג'ותכף
יצאו ההודים מראשים על שפת הים והוציאו את כל היהודי אשר
נטבעו בספינתי וקברו אותנו חכף ומיד כשהלכו היהודים מביתי
החיים בא מלאך אחר אכזרי ושבט של אש בידו והכה כשבט על
קברי מיד נבקע הקבר מן ההבאה הגדולה אשר היתה כ"כ גדולת
וחזקה ער למאוד ' מיד אמר לי אותו המלאך רשע רשעקום בדין
מיד לקח אותי ושמני בכף הקלע וקלע אותי בפעם אחת מן עיר
ראשים ער לפני הפתח של גיהנם שבמדבר ואני בנפילתי שמה
לפני הפתח של הגיהנם יצאו מן הגיהנם אלף אלפים נפשות של
רשעים הגרוגים בגיהנם וכלם צעקו כנגדי וקללו אותי ואמרו לי
צא צא איש הדמים צא מכאן רשע עכור ישראל אין אתה כראוי
עדיין לכנס פה ועדיין אין לך רשות לכנס לגיהנם אזי
הלכתי סהר להר ומנבעה לנבעה ואלו הנ' מלאכי חבלה הולכים
עמי תמיד ומכריזין לפני ומכין אותי תמיד ובכל עת ורגע פגעו
בנו מלאכי חבלה אחרים גם רוחות רעות ובהשמים הכרה אשר
מכריזין לפני הוסיפו להכות בי גם הם זה משך אותי אצלו מכאן
וזה מושך אותי אצלו מכאן ער שמתפקקין כל חוליות נשמתי וכן
הלכתי נע ונד בארץ ער שבאתי להורסיז והיא עיר גדולה קרובה
לארץ הודו מן כנל והלאה והיתה כוונתי לכנס לאיזה גוף של
יהודי כדי להנצל מאלו המבו'והצרות וכיון שראיתי את'היהודים
שהם רשעים רעים וחטאים לה' מאוד בועלי נויות ונרות ושאר
עבירות ולא יכולתי לכנס בשום אחר מהם מרוב רחמות הטומאת
ששוכנים בתוכם ובסביבותיהם ואם הייתי נכנס בתוך אחד מהם
הייתי מוסיף טומאה על טומאתי ונזק על נזקי בכן הזדרתי והלכתי
מהר לגבעה ומנבעה להר שנים רבות ער שבאתי למדבר יהודית
ושם מצאתי אילה אחת מעוברת ומרוב ציערי נכנסתי בה וזה
היה אחר שבע שנים שעברתי צרות ורעות רבות וכאשר נכנסתי
בנוף האילה ההאת היה לי ציער גדול ער למאוד לפי שנפש האדם
הנפש הבהמה אינם שוים זה לזה שזו חולכת זקופה וזו הולכת
רבוצה ונם הנפש של הבהמה היא מליאה זוהמא ומאוסה וריחת
רע לפני נפש האדם גם מאכלה אינו מאכל אדם ועוד

ועוד שהיה לי צער גדול מהיעבר שכמעיה וכן האילה היה לה צער גדול עד למאוד סחטת שלשלה נפשות אינם יכולים לעמוד יחד וצברה כמנה מחטרת נפשי ורצרה בחרים ובסליעים פרוב צרה עד שנפקת כריסה ומתה אזי יצאתי משם ובאתי לעיר שכם שבארץ ישראל ונכנסתי בגוף כהן אחד יהודי ותכף אותו הכהן שלח אחרי הקרישים והגלחים של הישמעאלים ולרוב הלחשים של כוחות הטומאה והקסיעות אשר הלו בצוארי לא יכולתי לעמוד ולסבלם ויצאתי משם · תכף וכיד אמר לו הרב וכי כלום יש במשה בכוחות הטומאה להזיק או להטיב מאליהן אמר לו לא אלא שבשביל שהגלחים הכניסו בהשביעתם כל כך רוחות הטומאה בגוף אותה היהודי הכהן עד שראיתי שאם אוכיח לעמוד שם יתדבקו בי כל אותן הרוחות לכן לא יכולתי לעמוד עמהם ותכף וכיד ברחתי משם ואתי לצפרת חוב"ב ונכנסתי בגוף האשה הזאת ובחלי היום כ"ה שנים שאני הולך בזה הצער אמר לו הרב עד כמה יהיה לך הצער הזה וכי אין לך תקומה השיב לו הרוח ואמר עד שיעמדו המזרים אשר הולדתי כי כל זמן אשר הם חיים וקיימים אין לי תקנה וכל העם אשר היו שם עמ רב עד מאוד בכו כולם הרבה בכי כי נפל פחד אימת וחרדת הדין עליהם ונעשה התעוררות גדול בכל המרינה מאותו המעשה אמר לו הרב מי נתן לך רשות שתכנס בגוף האשה הזאת השיב הרוח ואמר לנתי לילה אחת בביתה ובאשמורת הבוקר קמה ואת האשה מסתה ורצתה להוציא אש מן האגן ומן הברזל והסרסור השרוף לא רצה לאחוז בו הניצוצו והפצירה עד מאוד ולא עלתה בידה · ונתכעסה והשליכה הברזל והאגן מידה לארץ בכעס ואמרה תהא לשטן ומאותה מלה של השטן היה לי רשות לכנס בה כי המלאכי חבלה נתנו לי הרשות הזה אמר לו הרב וכי בשביל זה הניח נתנו לך רשות לכנס בגופה השיב הרוח ואמר שואת האשה אין תוכה כברה כי היא אינה מאמנת כלל ביציאת מצרים ובליל פסח שכל ישראל הם שמחים ואומרים הלל וספרים ביציאת מצרים הוא ביניניה הכל ויהיתול ושחוק וחושבת בלבבה שטיעולם לא היה הנס הזה · מיד אמר הרב להאשה פלונית מאמין את באמונה שלימה שהקב"ה ברא שמים וארץ ובירו היכולת לעשות כל אשר חפץ ואין מי שיאמר לו מה תעשה השיבה היא ואפרה הן אני מאמין את הכל אמר לה הרב מאמין את שהקב"ה הוציאנו ממצרים וקרע לנו את הים השיבה היא הן אמר לה הרב מאמין את כל זה באמונה שלימה ואת תוודה בתשובה ומתחרט על הראשונות אמרה היא הן ותתחילה לבכות מיד נזר אותו הרב על אותו הרוח נידוי שיצא ונזר עליו שלא יצא דרך שום אפר כי אם דרך האצבע קטנה שברגל שמאל כי הטעם הוא שמאבר שתוא יוצא אותו האבר מתקלקל וסרסבטל לגמרי גם כיון הרב בשפות שמסר לו רבו מיד נתנפח האצבע הקטן ונעשה כלפת ויצא דרך שם ופרח לו ואח"כ בא הרוח כמה לילות בחלוני הכיסי ובפתח להכהיל את האשה וחזרו קרובי האשה אצל החכם כמהרי"ע מיד חזר ושלח את תלמידו מהר"ר חיים ז"ל תנזכר לברוק את המזוזה אם היא כשרה אם לאו והלך ומצא את הפתח בלא מזוזה כלל מיד צוה הרב לקבוע מזוזה בפרצת ועשו כן ומשם ואילך לא חזר הרוח עוד עד כאן המעשה ועתה שמעוני אנשי יהודה וירושלים ושובו בצום ובכי ובספד גדול למען לא יתן ה' אלהי ישראל המשחית לבוא אל בתיכם לננוף ונג"ע לא יקרב באהל"ך זו היא האשה שנקראת או"הל לכן ע"ס הרוב הכישוף בנשים מכח הזוהמא שהטילה הנחש בחוה שהיא היא תחילת הקטרוג ואינה מטולת בסעות כמו האיש לכן הרוח המזמא מתדבק בהם רחמנא לצלן וגם אמרו רבותינו ז"ל לעולם אל יפתח אדם פיו לשטן כי אע"פ שחטאה האשה הזאת ביון גדול שלא היתה מאמנת בנס יציאת מצרים לא היה להרוח הזה עלה ומבה לכנס בה עד שהיתה מזכרת ברוגזה שם השטן לכן צריך כל אדם להזהר בזה מאוד ומכל שכן שלא יעבור עבירה חמורה כיאת עון אשת איש רחמנא לשיזבן ועל זה אמרו ז"ל מעוות אשר לא יוכל לתקן זה הבא על אשת איש והוליר ממנה ממזר ר"ל אין לו תיקון עד שיסותו המזרים והוא כור לא יבוא ממזר בקהל ' עד עולם ודרשינן מום זר של אב מי שפגם יעצמו במום

זר לא יבוא בגן עדן אשר שם יושבים קהל ' ומלכם בראשם וצריך תיקון למהרינו בהליכתו ניע ועד ביפורים קשים רחמנא לצלן שנאמר פ"ראה לפו"ר מרב"ר ר"ל שאיש פרא אדם הלזה הפורד כנגד אביו שבשמים רחמנא לצלן מדגלין אותו לילך כמדבר ולרור במקום דירת כלאבי חבילה שמכים אותו בשמיעת קול הכרוז של העגל הלזה ועתה בנים שמעו לי יראת ' אלכרכם ואהבתו הקדושה עמנו בני אל חי לכה לו כולי האי לפרוש עצמו מרשעים האלה המכעיסים אותו בכל עת ובכל רגע שני תשובו בדבר התשובה הראשונה היא הנה כל הנשפות הללו של התתקנ"ד דרורת אתפ"יהים רשעים נמרים על כל זאת הם נשמות קרות וניצוצי קדושה טהם אף שהדיע נברא בהם כל כך מאותו הרע של עולם התוהו עד שהקדושה שהיתה בהם לא היה בה יכולת להרים ראש עד שניתקה בחשמל הקבר כלשון חכמי חבוטך כאדם הסניער פלידתו וכפני שאין יכולת בחיבוט הקבר להסיר הזוהמ' הנדבקת בהתפש קשה חזקה עד מאוד לכן צריכה להיותה גרונת בשאר עונשים קשים ומרים בהכאיות השלשלאות עד שינתק כל הזוהמא ממנו ואחר כך יש כת בניהם לשאוב אל הוכו בל הזוהמא ונפש הרשע יזדכך ואח"כ יהיה צדיק במעשיו על כל פנים בסוף הציוף הוא יהיעת הקב"ה הכפפת הציוף ההיא עד קצהו שכלם יהיו צדיקים וזהו כוונת המשנה הראשונה בפרק האחרון דמסכת סנהדרין כל ישראל יש להם חלק לעולם הבא שנאמר ועמך כולם צדיקים לעולם ירשו ארץ נצר מטעי מעשה ידי להתפאר וזהו היא כוונת המשנה הזאת כל ישראל יש להם חלק לעולם הבא תכף כשבורא הקב"ה נשמה א' תכף הוא מכין לו חלקו בג"ע עולם הבא שלו כי כל צדיק וצדיק יש לו עולם אחד ומדור אחר לפי כבודו ואף על פי שחלקו מוכן ומזומן לו אבל על כל זאת מי יודע באיזה עת יבוא אליו אם במהרה יתקן את עצמו אם לאו · זה יתקן את עצמו בזמן קוטע תת אחר כמה שנים או אחר כמה גלגולים ועונשים קשים רחמנא ליצלן אבל סופם להמנות עם כת הצדיקים וכביא ראיה בפסוק ועמך כולם צדיקים ר"ל סופם להיותם צדיקים לעולם ירשו ארץ החיים אחר מרוק עוונם ולכה כל כך הש' מטפל בעצמו ברשעים מאחר שהם רעים וחטאים ליי' ער מאוד אבל מפני שהם נצר מטעי מניצוץ אור ג"ע כי הנשמות חצובות מתחת כסא הכבוד והיא חלק אלוה היא נצחי כי הגן עדן מניצוץ הקב"ה שנאמ' ויטע י' אלהים גן בעדן מקדם · והנשמות הם רושם אור עצמותי וכל חנופת מעצמותו הוא נופח ונהו כוכרה באוכרו ויפח באפיו נשמת רוח חיים ועוד טעם שני מעשה ידי להפאר על מעלה בשר ודם שהוא ומעשה ידיו כלים ונפסדים ואין להם קיום אבל הקב"ה הוא ומעשה ידיו חיים וקיימים לעד ולעולמי עולמים והתשובה השנית היא תועלת תפילת אברהם אבינו ע"ה והפצרתו באומרו אדני ה' במה ארע כי אירשנה וכוונת אברהם ע"ה ונקשרתו היתה מהש' שיתן לבניו כלם עד סוף כל הדורות נשכה מהנך ענך אחר צירוף עיסתו שהיא נקראת ארץ החיים כי יש ארץ כוללת ארץ והיא בהא תליא והבטיחו הקב"ה באומרו לך ולבניך אתן את הארץ הזאת ואברהם בקש אות על זה באומרו אדני יהוה במה אדע כי אירשנה השלשה שמות הללו עולים ג"ך עד"ן רהיינו ארנות והוה ואהים הוא הניקור שלו והראה לו הקב"ה ג' תים שיעבור סלכיות כדי שיגל דם יצורפו ויתלבנו כל האוכרים האלה על אלה נאמר רחוק כרשעים ישועה אעפ"י שהחוקה היא הישועה מהרשעים ונבור תיקונם וצירוף עיסתם אחר זכן רמ כי בריה אפילו לאלף לא בטיל שנאמר ועישה חסד לאלפים על כל פנים ישועה אית להם כי לא כלו רחמיו על כל היצור וגם לא יעיר כל חמתו כתיב ביה:

פרק ד

ועתה צריך אדיה לדרוש ענוש הרשעים על העבירות חמורות שעשו אפס קצהו תראה וכלו לא תראה עין בשעיר שבר ועונש ושם תרווה צמאך · והנה כי שחטא בעון משכב זכור דינו הוא להתגלגל בחיות ובפרט בשפן וארנבת שהן שובבין ונשכבין וראיה מנוכור נצר שנדמה לכל חיה כאלו הוא נקיבה מימינה והיו כולן מתעוללות בו כנורין ואם חבא באשדה

שער תיקוני התשובה

שאינה מינו ובא על הארמית ועבר על נטירו דנשג"ז ופגם בפלכות יסוד חוד נצח כראיתא בזוהר פרשת בשלח דף ב' או בכל בהמה חית ועוף הטמא והטהור אחת דתו להתגלגל בהם וזרך פרש אסרו כל הבא על הבהמה דינו בעטלף על חיה ועוף דינו בעורב על אשת רעהו דינו בחמור על אחותו דינו בחזיר דכתיב בה כי חסר היא על חמותו ועל אשת אביו דינו בגמל וזה בחמור על אשת אחיו דינו בפרד זכר ועל כלה דינו בפרה נקיבה על תזכר דינו כשפן וארנבת על הארמית דינו בדוכיפת על הנדה דינו בקדשה ישראלית ויש מחליפין בשנים אחרונים זה בזה ולמלא לדיהו קליש אסורה דרם ארמית יותר מדם נדה וגוסחא ראשונה עיקר כי דם לחור וגוף לחור כך קבלתי ממורי והני מילי כשמת בלא תשוב' שלימה או שאין לו זכות תולה שאם יש לו זכות כשתנה דינו ליסורים המסרקים הגורה שטות סלבו דינו בתחול הגורה הלכות סלכו וכל מה שלא שנע מרבו דינו בעוף ידוע הנקרא בלשון ערבי חו"סה ונם מי שנהג אכזריות עם הנעים בענין גניבת הסס שפש נלסוא מיל בתפיהם והמשכבות מתחת נופיהם ואכזריות כדומה לזה דינו בעורב אכזרי יבוא איש אכזרי ויכנס ביערב אכזרי וגם מי שמוסר ממונו של ישראל בידי גוים על ידי סלשיגותו דינו כבלב נובח שנא' ויקרא לה נובח בשמו זמלת ל"ה נוטריקון לשון הרע ר"ל יבוא מלשין עבריא למאריה נובח בלשונו כבלב נובח ובמלכים עשו את נכתן שפירושו כלב ויש גלגולים אחרים בסינים סמאים וסחורים בצומת ודומם כפי רשיעתו של אדם רחמנא לשיבן: וצדיקים בני תורה הצריכים סיוק דינם בדגים שבים וסימן לדבר כתיב בצדיקים ויגוע ויאסף אל עמיו וכתיב אצל דגים אם כל דגי הים יאסף להם ללמדך נזירה שוה נאמר כאן אסיפה ונא' להלן אסיפה מת אסיפה הנאמר כאן היא בצדיקים כך האסיפה הנאמרת להלן היא בצדיקים וכן איתא בריעא מהימנא פרש שמיני בסוף הסדרא דגים וחגבים אינן טעונין שחיטה לא אסיפתם היא המתרת אותם הכי מארי מתיבתא אין צריכין שחיטה אלא דאתמר כהון ויגוע ויאסף אל עמיו מה נוני ימא חיותן כיוצא אף תלמידי חכמים מארי מתניתין חיותייהו באורייתא ואי אתפרשן מינה מיד מתיבי לבן הקב"ה סדה כנגד סדה ומלת המתרת אותם הוא לשון מנחק אותם משלשלת רצועת הדין ונכנסים אחר כך נקי לגן ערן והסבין יכין ולפיכך מצוה מן המובחר לאכול דג בשבת: ובפרט בסעודה שלישית שהיא ע"ת רצ"ק דוקא ועינא פקיחא דליליא משבחת ביעולם רומיא דיין ברג דלית ליה נבינין ואפשר שיזכין לו הג שנפש טהורה נגוזה בה ויזכה להשיב אורה בקדושה ולהיעלותה באותה שינה נכור נשכה יתירה ועל זה אנו אומרים בסנוחה של שבת ואני תפילתי לך י"י עת רצון שתיפוכו נו"צר והסכין יבן: אבל העמי הארץ כתיב הצאן ובקר ישחט להם כי נלגולם הוא בבהמות וצריכים שחיטה מפורשת ולכן אמרו חז"ל עם הארץ אסור לאכול בשר כיון שאין בידו לתקן ניצוצי בעלי חיים בלתי סרכרים אלא בשרו יעצמו יחוקן ע"י אחרים וכיון שיש נלגולים שונים בבהמות ורגים ובכל היצור כנורע לפיכך כל צריך האוכל לשובע נפשו שנאמר כי לא על הלחם לבדו יחיה האדם כי על כל מוצא פי י"י יחיה האדם שהיא הברכת והבותה ולכן כדין להעלו' ניצוצי טוהרה שבכל דבר המזדמן לו על שלחנו בברכת הנהנין תחלה וסוף הן יהיה מה שיהיה צומח או דומם כגון מלח ומים להתי' יקר מזולל תעשה שוהף במעשה בראשית כי אפשר שאותה הכוונת של הברכה היא נמר תיקונו להעלותה בזכותו למחיצתו אבל אם אכלן בלא ברכה מיל באותה נשמה ומזיל בקדשי' דוקא כי הוא מוסיף פגם בניצוצות הנגוזות בדבר הנאכל ואפשר שהם ניצוצי אביו או אחיו שנזדמנו לו לדקדם יקלקל ולא ידע כי בנפשו הוא וכ"ש אם האוכל יש לו קורבה אחדת עם אותן ניצוצות כגון שהוא יעצמו מן מקירו שמתגלגל האב בבנו כמו אביי שהבירו בו שהיה מגלגול אביו רב דיבא סבא דיש באותיות אבי"י דיבא על שם חכיר אחד ידית בזוהר הוא הסבא בפרשת משפטים בזוהר שאומר בהתחלתו אבל בריא חד איתי לי ויהבית לי בבי כפרא ובעינא דישתרל באורייתא וכו' כי כל נשמה היא ברמות אילן של ז' ענפים של אור וכל הענפים נקראים על שם הגוף והסבין יבין: ולעולם צריך שיהיה האוכל עומד בתשובה לתקן האוכל שפגם מכל מקום ובמקומו נבארהו יותר התיקון השייך לזה הפגם והבן:

פרק ששי

השוחט בסכין פגום בהמה אחת ונעשית נבילה בית במני"פה ראיהו אותיות פני"סה ופתגלגל בכלב שהוא אוכל נבילות כי הוא גזל אותו שנאמ' ובשר בשדה שריפה לכלב תשליכון אותו לכן נעגש מרה כנגד מרה: ואחר כך יתגלגל בבהמה טהורה ולא יזכה לשחיטה הנוגה אי"ו אלא הגמסר ביד הנשחט ויצא נבילה מתחת ידו סדה כנגד מרה שנאמ' שופך דם האד"ם באד"ם ההוא עצמו דסו יישפך במה דבוים אמורים שיתגלגל בכלב דווקא כשהאכיל נבילות וטריפות לישראל והכשיל רבים לכן נזור עליו הקב"ה עונש כזה רחמנא לצלן: ואם יקשה לך היאך אפשר להביא גלגול אדם בבהמות וחיות טהורות או טמאות צריך אתה לדעת כי כל הבהמות והחיות והעופות יש להם נפש יורדות ונשפעת אליהם מהחיות הנושאות את המרכבה אם טהורה היא נשפעת ממרכבה הקדושה: ואם טמאות הנה נשפעות מכטרא אחרא כי כמו שיש מרכבה קדושה לסעלה כך יש מרכבה טמאה וצורת חיות ובהמות טמאות נושאות אותה כנאמר זה לעומת זה עשה אלהים כי יש אלהים קדושים ויש אלהים אחרי' והענין הוא כי לעומת הקדושה יש מרכבה חיצונית לקליפה וצורת החיות הטמאות נושאות אותה והיא בנויה כך מן היסין דהיינו בקרן דרומית מזרחי' יש צורת אדם ונחש ובמערבית צפונית שור וחמור כח עשו ושמעאל ושם יעשרה אתונות נושאות סמוב מצרים וכולם מספר עשרה זכרים ונקיבות ותחתיהם כח כלב הוא עמלק ולבן שמעאל נשא בת עשו ונדדוג שור וחמור ויצא ככח שניהם עמלק דהיינו הכלב הזה וחו סיד שצוה הקב"ה לא תחרוש בשור וחמור יחדיו וכימנם שכ"ח והו שנאמר זכור את אשר עשה לך עמלק ונו' מתחת השמים לא תשכ"ח ונאמר הצילה מחרב נפשי מיד כלב יחידתי ר"ל אם אלף ח"ו יחידי בלא שמירה דרך הגיהנם ישלוט בי הכלב הרע הזה שנאמר אשר קרך בדרך ויונב כך כל הנחשלי אחריך ואתה עיף ויגע ולא ירא אלהים דייקא והמקטרגים אומרים להכלב הזה אם תראה איזה נשמה ההולכת למעלה יחידי בלא שמירה הצינק והנבח ויהיה לנו סימן שהנפש החוטאת היא תועה עצמה בדרך הנתיבות הנקראים מוקשי מות כי אנו אין לנו פנאי מפני שעלינו לדון ולסרוך הרשעים במקלות של אש ובמקומו אפרשנו ביאור רחב דיי צרכו ובכוזהיה צפונית נשר ועקרב ובמערבית דרומית אריה וסוס והבהמות הטמאות כולם ברמותם ובצלמם נכללים בהמרכבה הזאת והבן אלא שאין צורך להאריך בכאן וכן המרכבה הזאת דבהמות הטמאות נפשם יורדת כשפע שלהם: ויש כח הקליפה שהוא זכר ונקיבה גולל אותם ההוכב ושלים על חמרכבה הטמאה הזיא וכל זה הוא ביעולם הבריאה הרחק כמשחי קשת נגד ז' היכלי נוקביה שנאמר שממית כירים תתפש והיא בהיכלי כלן שבנתה עצמה ער הבנין הקדושה: ותחת מרכבה זאת כנגד עולם היצירה יש לה מרכבה שנית והיא כסין חתיכה מרובעת ושולט עליה כח הקליפה ואשמראי יוצא ממנו ותחת החתיכה כלפי סופה יש עקרב ושתי צורות תחתית ועליהן ספא שנותן בהם רוח רונגמת הקדש' וצורת הסין יש אסיסון רוכב על נעמה ונעמה רוכבת על אנרת בת מחלת ואנרת זו רוכב' על כמה סיני נרדיגן וחבילי סחירין ומשמאל יש צורת נחש רוכב על תנין עור והתנין הזה רוכב על לילית חייבתא ומן המרכבות הללו של קדושה ושל כטרא אחרא יורדת נפשות הבעלי חיים נפש הבהמו' מכח השור שבשתי המרכבות אם הם מהטורות הם מצד ימין דהיינו מסטרא דקדושה ואם הם מטמאות הם יורדות משמאל ונפש החיות באים כאריה: ונפש העופות באים מנשר ונפש האדם מאדם הן ישראל הן אומות העולם כי יש בקדושה אדם הקדושה ובטומאה אדם בליעל: וכולן יורדת מנגר היכל עצם השמים ולבנת הספיר ולפעמים נמצאות שם נשמת אדם רשע שבעוונותיו נתחייב להתגלגל בבהמה או חיה וברורת נפש חיה או בהמה זו לוקחים

לה ומעורבים עכה הנפש ההיא ועל הדרך הנ"ל מתגלגלת בבהמה וחיה ובה יתבאר פרוש הקרבן המקריב את הרחוקים ולפעמים יקרה שנזרמן בהמות ובהמה ונקרבת אחר כך על המזבח וכשינשים כה יבורה הגוונה מתקרבת לשרשיה ונתקרבת ואף גם זאת אם אותה הבהמה הנקרבת אינה נשמה מגולגלת בכל מקום במעשה הקרבן הוא מתקן אותם הניצוצות שנשארו עשוקים בשבירת הכלים הראשונים שנתערבו בארבעה מיני דגים צוכה חי מדבר כנועץ והקרבן מתקן הניצוץ אשר דומה עשוק ביר כיוצא חי בלחי סדבר והנו גם כן סדור הטריפות והכשרות כי הבהמה אשר היא נאכלת לאדם כשר נדבק בשרה בנשמתו ונתקנת והבהמה אשר יכצא בה טריפות פיסגא מילתא היא שאין בה ניצוץ טהרה וקדושה והמאכיל לישראל שלא לרעת כדבק בו כמאן אחרא ח"ו ולכן ננעש המאכיל מדה כנגד מדה לכלב תשליכון אותו כיעובדא דהאי טבחא אמנם הבהמה אשר היא טהורה ונשחטה בהכשר וכוס אין בה שהיא ראויה לפוסלה אין ניצוץ הקדושה שבה מתקרב יותר אל הקודש כשנאכלת לאדם הכשר והנו סוד עם האר"י לאכול כשר כי לא נתקן על ידו סוד ניצוצות הקדושה שבה בהכנסה בגופה ולכן יראו כל אדם שכא יזהר כלא תשובה ח"ו ומצא כגיע לידי גלגלים ועונשים קשים מרים כלינה וראש רחכנא לשיבון · כי התשובה היא כתרים לפני הפורענות לכן נואו ונחזיק טובה לנשמת רוח אפינו משיח ה' שגלה לנו סודות דרכי התשובה מבוררים היטב דבר דבור על אופניו כתוקני ובתוקי מרכש ונוסף צופי וסמא "היה שלח ממרו אינו לעשות תיקוני התשוב על ביאת משיח אשר יערה רוח ממרום עלינו לנחמנו שנוי לכן יחכה ה' להתנכם כי כלו כל הקיצין ואין הדבר תלוי אלא בתשובה שנאמר שובו אלי ואשובה אליכם אמר ה' :

פרק שביעי

עתה ישלנו לבאר סוד הרחורי עבירה שאמרו רבותינו ז"ל הרחורי עבירה קשי מעבירה עצמה והנה האדם סובר בריעתו מאחר שהרחור אינו מעשה אינו נחשב לכלום אבל הקב"ה אינו ותרן כמו שאחז"ל כל האומר הקב"ח ותרן יותרנו סעיו והענין הוא כיהגיהנם מקיף לנ"ע וכל אדם מחויב לילך בעברת דרך שם כמו שאמר ר' יוחנן איני יודע לאיזה דרך מוליכין אותי ועל זה נאמר אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא בהרחורי עבירה והוא פסוק תמות אם הוא צדיק הוא נקי מכל חטא אם כן תיאך אומר ולא יחטא אבל על פי דרכינו יתורץ היטב ודייקינן מאשר יעשה טוב כי הוא צדיק בעשה אבל הרהור חטא יש לו זמן ע"ז מורידין אותו בשאול והוא רואה אימת ודובים של אש המוררים את הרשעים בגיהנם ויש לו סורא ופחד ואימה ומהרהר ביעצמו שנם הוא ירונו אותו ולא יעלה אל הגן ערן וזה הרהרהור מכפר הרחורי עבירה מדה כנגד מדה ועל זה דרש ס"ק הארי זלה"ה פסוק מוריד שאול ויעל שהוא לשון נסתר ואמר כי יש צדיקים גמורים נכשלים בהרחורי עבירה לא יכיר בהם זולתי ית' הבוחן כליות ולב ויש רשעים גמורים מהרהרים תשובה בלבם עם דכדוכה של נפש לא נגלו תעלומת לבם בלתי לי' לכדרו והנה מלאך אכזרי ישולח בהם לחורידם לבאר שחת כפעלם וכרוע מעוליהם ואל הראשונים שוכרנו אין שכן ואין פגע רע · אכן חצור תכים פעלו כוריד שאול אותם הצדיקי שהיו להם מחשבות און וכדי שלא לביישם נוזר עליהם להיעלות משם אותם שהרהרו תשובה בלבם ואין לך משפט שיש עמו צדקה גדולה מזו והנה פירוש הפסוק כן הוא י' מסית להצדיק ומחית ניצוצי שהרה ע"י וכוריד הצדיק לשאול · ויעל הרשע ר"ל לחעלות הרשע שצפצף תשובה מהו שאכזרו רבותינו ז"ל אני י' קודם שיחטא אני לאחר שיחטא ושקה על זה בשלמא לאחר שיחטא צריך הרשע רחמנותו של הקב"ה להצין עליו כין מדת הדין אבל קודם שיחטא דינא הכי שיגן עליו כי אין הקב"ה דן אדם אלא שם סופו כמו שמצינו אצל ישמעאל על פסוק באשר הוא שם אין הקב"ה דן את האדם אלא באשר הוא שם אלא מוכרח הוא אני י' קודם שיחטא קאי על הרחורי עבירה והכניע יבין · ויצא לנו בצרון דרכן שהכל יוכרחין לגיהנם וכן הוא שאומר בזוהר חדש ס' לך לך דף מ"ח ע"כ וז"ל עאלו ליה להלין ואחזיאו ליה כל מדורין דגיהנם אמר כל בר נש דעלמא יעול באתרא דין ואפילו מאן דאיהו חפשי הח"ר קפן וגדול שם הוא ועבד חפשי באורגינא אלא כל נבר דידע שכא דקב"ה כדקא יאות (ר"ל כוונת השמות טל ק"ש שצריך לכוין באמצע פרשיותיו כמו שאומר הכוונה למעלה מזה שם בזוהר) הח"ר אשנבהו כי ידע שמי יקראני ואענהו עכו אנכי בצרה אחלצהו ואכבדהו · אורך ימים אשביעהו וארחהו בישועתי ויתן צפצופי תשובה של הרשעים מוכח בזוהר חדש ס' לך לך דף מ"ו ע"כ וז"ל ואמר ר' יהושע בן לוי ז' מדורים יש בגיהנם כאשר נדונין הרשעים בהם ליעדיד לבוא ושבעה פתחים יש בגהנם כנגד שכינה פתחים שיש לנשמת הצדיקי להיכנס כהם כנגדן יש לנפש הרשע שבעה פתחים להכנס בהם ואלו הן אופל וצלמות שיעורי כורתים היו באר שחת שאול ואבדון ושם נידונין שנים עשר חדש דאמר רבי שסעין משפט רשעים בגיהנם י"ב חדש ושם יצפצפו השובה (ר"ל התעוררות אנקת הרחור תשובה שהרחרו בלבם קודם מותם) ונשמתן של צדיקים פוגעין בהם לפני הקב"ה ומיעלין אותו משאול שהוא הסרור הששי שנאמר סורידי שאול ועל וכי שנכנס בסרור התחתון שוב אינו עולה דתנא אמר רבי יהודה אעפ"י שנכנס בשאול עולה בתשובה שנ' פנסן שאול שועתי שמעת קולי ע"כ המאמר וכן איתא בהריא נז"ג פ' תרומה דף ס"ז ע"ב עלה ג' ח"ל ואית מנהון דסצפצפי ולקלקי למעלה מזה אומר ואתדבק בהוא ניהנם דבראש מנו ההוא אשא דליעלא ואומר אח"כ ואית מנהון דמצפצפי וסלקי ושוב ומאן אינון · אינון חייביא דחשיבו בלייבהון תשוב ומיתו ולא יכילו למעבר להו אלא אתרנו תמן בניהנם ולתתר סצפצפי וסלקין · חמי כמה רחמנותא דקב"ה עביד עם בריותיי דאפילו דאיהו חייבא יתיר והדהר בתשובה ולא יכיל ומית בוראי מקבל עונשא על דאזיל בלא תשובה · לבתר דהיא רעותא דשוי למעבר תשובה לא אעריאו מקמי מלכא עילאה וקב"ה ארחקין לההוא חייבא רוכהא כסדורא דשאול ותכן מצפצפא תשובה · דהא ההוא רעותא נחית מקמי קב"ה ותבר כל גזיזין דתרעי דרחורי דגיהנם וסטי לההוא אתר דתהוא חייבא תמן ובטיש ביה ואתיר לה היא רעותא כמלקדמין · וכדין מצפצפא ההיא נשמתא ומלקא סגו מדורא דשאול ולית רעותא טבא דיתאביד מקמיה כלאה קדישא · ובגין כך זכאה איהו מאן דמהדהר הרחורין טכין לגביה מריה דאע"ג דלא יכיל · קב"ה סליק לית רעותיה כאו עביד דא למב וכו' על קדמאי כתיב י' ממית ומחיה מוריד שאול ויעל ע"כ המאמ' ואף שיותר פוכה התשוב' כשהוא כריא ולא בזמן שנוטה למות עכ"ז מהדהר' הוה לא נאבד ככנו וכן הוא אומ' בו חרש פ' לך לך דף מ"ה ח"ל ד"א קמתי אני לפתח לדודי ודודי חסק ועבר נפשי יצאה כדברו זו היא הנשמה כשהיא כגוף אינה רוצה להעיר דרכי התשובה א"ר פנחס בשעה שהנשמה רצונה לצאת מן הגוף היא מתחרטת למה לא שבה בתשובה קודם שיצאה מן הגוף ונשאר הגוף ככלי אין חפץ בו דא"ר פנחס כל ז' הימים נפשו כתאבלת עליו ואומרת קמתי אני לפתוח לדודי · הדע לך ביוד שהנשמה בגוף והגוף עומר בכוחו היא תשובה כיעלייתא ולא בשעתא דלא יכיל כרא"ר פנחס משל למה"ד לאדם העומד על שלחנו והיה רעב ותאב לאכול ובעור שהיה אוכל עומר עני על הפתח של ממנו להאכילו ולא החזיר לו פניו הלך אותו העני בפהי נפש לאחר שעת הנישו יעוד לפניו לאכול והיה בטנו מלא מכל כיין שראה שאינו יכול לאכול עוד אמר הנו לאותו העני והיה חכם עומר יעלייא ל' שוטה אי יכולת לאכלו לא נתת לו עתה שאין כך כת לאכול יותר נתת אות לעיני כך הוא הא"ר בעה"ז הולך ברגליו רעב לאכול ולהרויח ממון בא העני שהוא היצר טוב ושואל ממנו בבקשה שיחזור בתשובה ולעסוק בתורה והוא אינו רוצה כפני שהוא רעב יותר להרויח ממון לאחר זמן תופסין אותו בקולר כשרואה שאינו יכול להרויח יותר אומר אחזור בתשוב' שמא יתנו לי זמן ושעה לכך או שמא לא יהנו לי דאלו היית רוצה לא היית חוזר בתשובה בעודו כך יצאה נשמתו ממנו ואסר רבי ורקא רב רמן חברייא אלישע בן אבויה הוה ולא יהבו ליה רשותא למיהדר בתשובה דנפקא ההוא קלא ואמר בשיעתא דהוה מת כל אורחין ושבילין מלילא ומלרע יסתכון מההוא נבורא דלא ייתי לעלמא דאתי אי"כל לכה לן כולי האי והלא רבותא פסוק מלא וזכור את

שער תיקוני התשובה

הדעה עכ"ל וזה לפניך ענין שמצות תשובה בזמן שרואה המיתרה לפניו מוכן בו בית לדבר ומהרהר ומצמצם תשובה בזמן הוידוי וגם זה צדקה יחשב לו להוציאו מן הניתנם אחר י"ב חודש והנה נקה להוציאו מדיננו של ביהגם ולא יבקה בזמן י"ב חודש רבתיב והוא רחום יכפר עון ולא ישחית והרב להשיב אפו ולא יעיר כל חמתו כי לא כלו רחמיו על בל היצור י' לעולם אמן ואמן:

פרק שמיני

להוות שאי אפשר לעשות תשובה בראוי אם לא על ידי תיקוני תשוב' להעביר הרשם של העונות מן המצח שנ'מהית כעב פשעיך למעני וחטאתיך לא אזכור וכראיא ברישׁ אורת נשא אינן בשולי כרמא הם הרשעים לא אשנחך לעשות תשובה ואי אשנחך לא ידעין לאן אתר כדקא יאות שאינם יודעים מקום הפגם לתקן חשמות שפגם בהם שנ'חשיב את תגדולת אשר גזל לכן נערתי הצני ואזרתי גבורת להתעורר הסון האנושי בני ישרא' שישובו בתשובה שלימה לפני הקב"ה ושכיתיה' לאהבה אותו ולדבקה בו כי הלא עונותיכם מבדילים ביניכם ובין אלהיכם כי כמו שמחיצה של ברזל מפסקת בין ישראל לאביהם שבשמים היא הקלים הנפש חטותם שערי תפיל' בין היצ"הר מסבב אותנו היא חזותמא שקבלה כל נפש מחשא א"ח כי הנפש היא החושאת היא תמות לסרק הזותמא והמיתה היא גמר הציורף לכן כל צדיק מישראל ישים אל לבו לנקות הזותמא מקרב הנפש שבה רע גזור על הטוב וחרות באה מצע הדעת שהב ורע שוים אבל לא מעורבי' ולא כמו הנפש שהיא במצע כמו עיסה מעורבת והנשמה מיתשה דין ורובה טוב אם לא שיתהרם בסיגופי' ובתשובה שלימה ובפרט שיכול לראות איזה עבירה היא מלפפתו רש לו יחר השק אזל העביר'הזאת יותר מכל עבירו שכתוב'התה חבבי ארם אינם שוים זה יש לו חשק תאוה לזנות וזה לנגיבה על דרך שפירשתי בספרי זה על מאמר דמסכת עירובין ואמרי לה ימשמש במעשיו כי בחוש המישוש של השכל יבין השומאה שבקרבו ואל יאמר ארם אין לי תקנה ויתיאש מן התשובה ח"ו מלהאמין זה דא"ר שמעון אין לך דבר שיעומר בפני התשובה כלל שהרי מנשה מלך יהודא המיר כגודו של מקום בחבלים תמית אלף אנשים מבני ישרא בכל יום וכתיב ויעתר לו'' וקבל תשחתו וכן אירע בימי חזקי"ה מ'שה דליאוה"ל שהיה ארם גדול בתשובה עד שהשכינה שרתה עליו וכבר אחז"ל ובמורא גדול זה גילוי שכינה זבל רשע שהיה הולך בארבע אמות שלו נפל עליו פחד ואימה כל כך עד שהיה מוכרח ליפול תחת רגליו ולהתחנן ולבקש מלפניו שיתן לו תשובה על המאיי וביפיו היה עשיר אחר שעבר על כל העבירות החמורות שבתור'רצח וגנב וגזל וניאף ואירע פעם אחר שעבר לפניו ותכף חרהר בתשובה ובקש מלפניו שיקציב לו תשוב' והכטיח אותו אם יעשה התשובה הקבוצה עליו מסנו אזי כל עינותיו יהיו נמחלים ובתנאי זה שלא ימוש מביתו מדרשו מלשמוע תורה והנה הרשע הזה עשה תשובתו הקבוצה עליו כראוי וכא רבו ז"ל ואמר לו עתה היא העת שתקבל עליך מיתה בוירוי וחטאים שעשית וחביא כף של ברזל בידו מלא עופרת וחצית אש לחמם העיפר שבתוך הכף וצוה לו להשתטח עצמו על הארץ בפישוט ידיו ורגליו ופתח את פיו לקבל העופרת אשר היה רותח שיקים בעצמו דין שריפה וחיה לחרב הזה בסתר בף אחר מלא רבש ותחבו לתוך פיו ואמר לו וסר עונך וחטאתך יכופר ועמד תכף ובכה ואמר לו ר' למה רמיתני הלוא נאמר ואהבת לרעך כמוך כי כבר היה עברה השעה של המיתה המרת הזאת אם היית שופך העופרת לתוך פי והשיב לו הרב אל תירא ואל תפחד כי מחשבה כמעשה רמי ולאחר איזה זמן הגיע עת פטירתו של הרב ז"ל ובכה לפניו הבעל תשובה מאוד ובקש ממנו שיקחנו עמו לעה"ב ואמר כי כל זמן שהיה מב"ח היה לי מורא ובושה מפניך ועכשיו אני מפחד שאחזור לסורי ח"ו ונתן חר"ב ע"ח על זה ולסחר נפטר הוא ג"כ והביאו עמו לעה"ב והמעשה הזה היה דורש תמיד חרב רבי אברהם הלוי ע"ה בבי"ה דק"ק צפת להתעורר על התשוב'וכן שמעתי ממורי שם על ארמת הקדש זמן המעשה הנורא הזה יקח כל אדם ראיה שלא להתיאש מן התשובה שנ'ושבת עד יי"להיך וכתיב בתריה כי אל רחום ח'אלהיך לא ירפך ונו'ונאמר השיבנו ה'אליך ונשובה חדש ימינו כקדם י' לעולם אמן ואמן:

פרק ט

תשובה הוא נוטריקון "תענית "שק "ואפר "במקום "הנחת תפילין "או "נוטריקון תפתח "שער "פתחת "ברמיעת "הכביה כי שערי דמעה לא ננעלו וכן הוא אותיו'תשוב "ח"א תתאה היא השכינה מן הגלות אשר הגלתה ביעקו שנאמר ובפשעיכ'שולחה אמכם ובזכו'תשובה היא עולה לווג עם בעלה ז"א ואז ישובו שניהם בסוד מיין נוקבין לאבא ואמא שיתעוררו הזווג השני של אבא ואמא שהוא הזווג הפנימי מה שהיה נעדר ממנו ואל זה מרמז ג"כ מלת תשובה הוא אותיות תשוב ה'ילאת אבא לזווג ושניהם יעלו אל א"א והנה התענית הוא מזון הנשמה ולא חנוף כנו'בזוהר הוא ראשית לכל התיקונים שיעל ידו ישפיל ויכניע זרון היצה"ר וגורם לשלוש הנשמ' על הנוף כנו'בזוהר שלת לך אמא ולא סליק נהוריה בפשין ביה וסליק נהוריה ואם לא יעשה זה יבואו עליו יסורין וגם כוונתו להתעלות ניצוצי טהרה רזם הנשמות שיש להבתענה יחוס ושייבות להם שחם"מפרצוף א' ונם יש לחוש שמא נזדמנו לו מיני מאכל שניצוצות אלה נתונים בהם ויעליו היה מוטל להוציאם ואכל אותם שלא כחזון וככוונת ברכת הנהנין שיכוין להשם היוצא מפסוק "חיל "בלע "יקיאנו מבטנו יורישנו אל שהוא הקדושה וזהו סוד ברכת נפשות רבות רזם הניצוצי טהרה ומסיימים ח' העולמים ואומר בזו ומעפרין וסברכין ליה לצדקא דעלמא שהוא צריך יסוד עולם הנכבלים לזווג עליון ומוציא לאור השיפין העשוקים ביד הקליפות וזהו שנ'ואכלו אשר כפר בהם ואחז"ל כחנים אוכלים והבעלים מחכפרים והקרבן הוא לשון מקרב הניצוצים אל מקומם ואש התענית הוא במקומו ויש להקשות דהא קרא באכילת בעלים כתיב בפ'חמילואים שאחרן ובניו בעלים הם אלא ודאי האכילת כחזון עם הכוונה הראויה נורם הכפרת כרפרישנו ואז הניצוצות המעורים שם' הן ממש בעלים של אותו החומר הנאכל והם המחכפרים והוא סוד פתח במזבח זסיים בשלחן ליפר לך בזמן שב"ח קיים היה המזבח מעלת הנצוצים שנפלו בריצח"ם ועכשיו אין לנו מזבח והשלחן מכפר במקומו' וזהנה ש"ק ואפ"ר הם בני ע"ב ס"ג ם"ח כ"ן קס"א קנ"א קס"ג הם מילואי הויה ואהיה המרקים שפע רחמים על בת שבע היא מלכות בית דוד ועל ז"א בעלה שהם נקראים ארץ ושמים הם גם כן בחשבון שק ואפר ובהתפללו בשקו באפר הזה גרמו בכוונתו שיאירו עליהם השמות הללו ויהיו כתיחדים בוודם ויהיו מלובשים כתנות אור סוד אור המקיף ויפשיטו מעליהם כתנות עור שהוא סוד ור"ע דהיינו עץ הדעת טוב ור"ע וזהנה גם סרס"ה ראוי המלכה בבגדי שפחה שנ'ויראה אליו מלאך האלהים בלבת אש מתוך הס"נה ג'ק"ך צירופי אלהים אחרים בסוד הגלות ולכן כתיב ויסתר משה פניו כי לא יתכן לראות המלכ'כביכול בקלקול' מפני שאנחנו גרמנו בנזקין ולכן הסתיר פניו בצער גדול על גלות שכינה והיא בכוונת מכוונת היתה מראה לו הצער כדי שהוא יתקן וכן ראה אותה ירמיהו הנביא ע"ה שיצאת בדמות אשה יפה מגולות וראשה פרוע דמות וחיל מבכה על בניה כרי שחזירה בתשובה שלימה והוא הירם גלגול שלמת המלך ע"ח כי היהוא התחיל בקלקול תחלה לחבר עצמו בנשים נכריות תרם הצער הזה הוא שאמר בצערו וחבין הפגם הגדול הזה אשר תחת שלש אלה רגזה ארץ ועליתה תחת עבר כי ישלוך הוא סמאל שנאמר ואירא אחיך תעבור ונבל כי שבע לה"ם שיקבל שם ע"ע בשביל פש"ע ישראל זה גרם כל אלה רשחת שפחה כי תירש גבירתה ולכן אמרה התורה לא תתחתן בם והעבירה הגדולה הזאת היא גרמה לנו להעביר הנפש מעולי גלות בבל שאמרו"ל ראויה היתה לעשות להם נס בימי עזרא כדרך שעשה להם בימי יהושע אלא שגרם החטא של נשים נכריות כי עזרא היה גלגול אחרון והכהן שנאמר בעזרא הוא עזרא הוא אחזן הכהן וגוטר ועדיין העבירה הזאת מקרר בינינו בעו"ה והוא עיכוב הגלות על קלקול ברית קודש זמי ישמע ולא ירמע ברמיעות שליש עד צלות השכינה שנ'עליה תתרפלאים היא סוכת דוד הנופלת שקמנה הקב"ה במהרה בימינו אמן:

פרק עשירי

החטאים של ברית קודש הם רבו מספר הראשון הוא בהשחתת זרע לבטלה בלא נקיבו ויש חילוקי תשובה בזה כי כפי מה שהרהר למלאות תאותו כגון אם הרהר באשה ביעולת ביעל או בפנויה או במשכב זכור והוציא שכבת זרע בתאוה זו לבטלה והכל הולך אחר המחשב הן בהוצאו ש"ז לבטל הן בהחשבת הזווג ואין לך דבר חמור פגם וקלקול למעלה כמו מחשבה רעה של הזווג המהפך כל העולמות מרעה לטובה או כטובה לרעה כי הוא המוציא נשמות לירד מלמעלה למטה והנה הפגם הוא בקליפת נוגה הנקראת פקלא והיא לילית החרב המתהפכת בפגם המחשבה ואומר הזו בפי ויצא כפני שיעקב אבינו ע"ה כל מחשבתו היתה בלילה הראשונה על רחל כששכב עם לאה וכבורתו של ראובן נתן ליוקף וזה גרם חלול יצועי אביו חוץ שנאמר אם יסתר איש בסתרים חי אני נאם ה' אם אני לא אראנו • והנה המחשבה רעה גורמת עשיקת הילדים שנאמר עליהם דמעת העשוקים ואין להם מנחם ולכן הצדיקים והם הת"ח הם מזונם עצמם מע"ש לע"ש ובשבת אין שום נפש נעשק בשביל מחשבה רעה והנה חטא ופגם הברית קודש הוא סבת כל הארבע גליות וחגת הגלות הראשון הוא מפני שפכרו לאות ברית קודש הוא יוסף הצדיק להקליפה ונרמו קלקול שפחה כי תירש גבירתה והנה יוקף הצדיק הוציא ש"ו לבטלה ויצאו י' ניצוצין בדרך קרי שלא ע"י נקיבה וקבלם החיצונים ונתקנו ע"י עשרת הרוגי מלכות דעץ מכירת יוסף גרמה להתעורר קלקול א"ה שאחו"ל א"ה משך בערלתו היה תחפוצה כ"ב ער ששכב עם לילית והיא עם כמאל שנאמר הנחש השיאני לשון נישואין ולמבין די וחנה אומר הברית מנוחה כי שלמה המע"ה היה ראוי להיו' משית אלא שגרם החטא של נשים נכריות וגם אומרו חז"ל ראויה חיתה ביאה שניה להיות בנפש ע"י עזרא כמו שהיתה בביאה ראשונה אלא שגרם החטא של נשים נכריו בימי עזרא הוא גלגול אהרן חכהן אחיו של משה רבינו שהוציא את ישראל ממצרים בגפים ועדיין יצרא דזנו מרקד בינינו וגורמים שהברית קורש מזדווג עם השפחה אשר תירש גבירתה וכל זמן שלא יעשו ישראל תשובה על הברית קודש לא ינאלו וראיתי שעדיריה זאת בכל תפוצת ישראל ואין איש שם על לב לכן כל יראי אלהים יראה לתקן עצמו וכל ישראל שלא יהיו פושעים ירהם בגות ויעשו תשובה שלימה על זה והשכינ'מקוננת אל תשמחי אויבתי לי כי נפלתי קמתי תאמר ביום ההוא אקי' את סוכות דוד הנופלת אויב"ד:

פרק יא

הנה מי שפגם הברית קודש שוב לו שלא יקברו אחורו בארון • וכן אומר חזוהר פ' ויקהל על פסוק ויעש בצלאל את הארון עצי שטים ונו' קדף ר"ד ע"ב ו"ל בכה רבי אבא ואמר ו לבני עלמא דלא ידעי להחוא כיסופא • וי להחוא עונשא דכל מאן דביני יעאל בארונא • בגין דלא אצטריך למיעאל בארונא אלא צריק וידע בנפשיה ואשתמודע בגרמיה דלא חמא בההוא ברית את קיימא קדישא מעולימוי ונטר ליה כדקא יאות (ר"ל ששמר בריתו מזמן קטנותו כראוי כי ארון הוא סור מלפות וצדיק הוא פרת יסור) ואי לאו לא אצטריך ליה למיעל ולמפגם ארונא • דהא ראצטריך לאתחברא באת קיימא קדישא דאיהו רוא דאתחזי ליה ולא לאחרא • דהא ארון לא אתחבר אלא בצדיק דנטיר את קיימא קדישא • ומאן דפגים בדיוקנו ליה דפגם ליה בחייוי • ו ליה דפגים ליה במיתתיה • ו ליה מההוא עונשא ו ליה דפגים את קיימא קדישא • ו ליה להחוא כיסופא דנקטין מיניה נוקמת עלמין נוקבא דעלמא דא • ונוקבא דההוא פגימו לעלמא דאתי • ועל רזא דא כתיב כי לא ינוח שבט הרשע על גורל הצדיקים (שהוא בג"ע ולא יזכה להיות מיין נוקבין לזווג מלכא ומטרוניתא שנאמר תרב נוקבת נקם ברית) בשעתא דדיינין ליה בההו'עלמא מסתכלין בעובדוי איהו פגים רזא דברית קדישא דחתים בבשרי' ישחא פגים ואומר

ארון דברית דיליה בההוא חובא לית ליה חולקא בצדיקיא • מסתכלין ביה ודיינין ליה לבר מכללא דאורכו • כיון דנפיק ליה מכללא דאדם אפקי ליה מכללא דכולהו אחרינין דאתינדו לחיי עלמא ויהיבו ליה להחוא ארון דלא אתכליל ברזא דנוקבא דאדם • כיון דאתמסר להחוא מסגרא ו ליה דאעלין ליה בניהגם ולא נפיק מניה לעלמין • על דא כתיב ויצאו וראו בפנרי האנשים הפושעים בי ובנ' אינון דאשתארו בכללא דאדם • והני מילי כד לא עבר תיובתא שלימתא • תיובתא דאיהי אתחזייא להפייא על כל עובדוי • ועם כל דא טב ליה דלא יעול בארונא דהא כל זמנא דנוקבא קיים נשמתא אתדנת ולא פאלת לאתרה בר אינון הסידי עליונין דזכאה חולקיהון בעלמא דין ובעלמא דאתי בגין דלית חובא דקשיא קמיה דקב"ה כהאי כאן רמשק ופגי להאי את קיים' על חובא דא כתיב וירע ביניני' אשר עשה • ונאמר והיה בעת בואו אל אשת אחיו ושחת ארצה ולכן כתיב ויפת י' גם אותו ולכן בני ראה גם ראה כמה מפליג הזוהר בחטא הזה ולכן כשיזכור את ישראל בעת הגאולה יפקוד אותם בשמירת אות ברית קודש שנא' וזכרתי את בריתי אברהם ואת בריתי יצחק ואת בריתי יעקב אבינו ע"ה שבא לתקן נפש עשו אחיו באנטונינוס לא הכניס ידו מטבועו ולמס של' לחשחית זרע לבטלה וכן יעקב עמד פ"ד שנים בלא אשה ולא ראה קרי ועל הענן הזה אומר בזוהר חשב על פסוק וירע בעיני י' אשר עשה ומות ז"ל תא חזי ככל אינון חוכין דאסתאב בהו בר נש בהאי עלמא ובעלמא דאתי כמאן דאשדר זרעיה בריקניא ואפיק זרעא למנא בירא או בנרגלי ואסתאב ביה כר"א כי לא אל חפץ רשע אתה לא ינורך רע • בגין דא לא קאל לפרנורא ולא חמי כבר אפי עתיק יומין רחמנא ליצלן והנה גם בהזדווגו עם אשתו אם אין יחשוב על משכבו יהיצב על דרך לא טוב רע לא יאמס • ואם באותו הפעם מהרהר באשה אחרת או בבת אל נכר והיא גם היא לבת גם בו ומהרהרת בו בחזדווגם עם בעלה הערל יש בהם כח לאחליף הנשמות ויצא ממנו איש כופר באלהי ישראל ח"ו והבן הגולל מהגדה יתגייר עם הזמן ואלו נקראים בני תמורה ויוציא נפש לבנין מחבוחות חטומאת כי המחשבה פוגמת בבני תמורה ובני שנואה ובני נרושת הלב וכל אותם שמנחז"ל ע"ז נאמר שחת לו לא בניו מומם ומה יבוא דור עקש ופתלתל גם בגלות החל הזה אין מי שלא ילכד ברשת זו לכן לא יצאו בעו"ה נשמות קרושות וכן אם שמא בריתו נבת אל נכר כל הבנים הגולדים מפנו יהיו רשעים אף עם כת ישראלית וכן יהיו בניו נעשקים אם ישמש מטתו לאור הגר אפי' אחר עשר מחיצות או אם ישמש עם אשתו ערומה ואין צריך לומר על מי שישמש עם אשתו ביאות אסורות כגון עם אשתו נדה או בליל תשע' באב או בליל יום כיפור או בימים הללו ולכן היה מעניש אלישע חנביא ע"ה אותם המ"ב ילדים שנתעברו אמם בליל יום כיפורים והמית אותם כי ראה בנבואה שהם רשעים ולא יצא מהם שום זרע טוב וכשראה ישעיהו הנביא ע"ה שלא יצאו מלמעלה אלא עובדי ע"ז היה קורא אליו כל הירחי חטא והיה לומר להם סוד קרושת הזווג שנאמר והתקדשתם והייתם קרושים ואחז"ל מכאן שצריך לקדש עצמו בשעת תשמיש וכן הוא בזוהר ר"ש פתח מכנף הארץ זמירו' שמענו צבי לצדיק ו לן לבני נשא לאינון דלא משגיחין ולא משתדלין ביקרא דמאריהון ולא מסתכלין בקדושה עילאה לאתקדשא בהאי עלמא למהוי קדישין בעלמא דאתי וכ' וכוונתו שם להזדווג עם אשתו מחצות הלילה ואילך אפי' בליל שבת ובאותו זמן הוא זווג קב"ה עם שכינתיה ובזמן זווג העליון צריך להיות ג"כ זווג תחתון ואומר התם ואיסתי מפלגות לילא ואילך וכדין זמירות בלילה תושבחין וזמירות כד"א לא תזמור • וכתיב זמיר עריצים יענה • אתעקרותא מאתרייהו כל אינון תקיפין דהא כד עייל לילא כמה עריצים נדריני נימוסין שכיחין בעלמא אזלין ושטיין בעלמא לקטרגא • ומפלגות לילא ואילך אתער רוחא חדא ואעקר לכולהו מאתרייהו ואעבר לון דלא ישלטון • זמירות שמענו תושבחין דכנ"ל וכל דא למה • צבי לצדיק לאזדווגא בזווגא חדא דקב"ה ולאתקדשא בקדושה חדא •

ואומר

שער תיקוני התשובה

ואומר רזי לי רזי לי דא הוא רזי עילאה לאפקא רוחא קדישא · אבל אוי לי על דא · בגדים בגרו דכלהו משקרין ביה · משקרין בהו בגרמייהו ולא די דמשקרן בגרמייהו ממש אלא אפי' אינון בנין דאולידו כחשקרין בההוא שקרא דלהון ואשתכחו פגימין לעילא ותתא · כיון דאסתכל ישעיהו בהאי כגיש לאינון רחלי חטאה ואולף לן אורחא קדישא לאתקדשא בקדושה דמלכא ולאשתכחא בגייהו קדישין כיון דאתקדשו · אלין אנן בנין דאולידו אקרון על שמיה דה' הנה אנכי וילדים אשר נתן לי י' לאותות ולמופתים בישראל דפרישין משאר עמין עכ"ל ואם הזכה תבין התעוררות הזווג אשר הוא צריך סיוע והתעוררה עליך הנראה לעינים להוציא תנשמה ולכן יהיה בו כוחה ראויה והגונה עם אשתו יחד שלא יהיה הדיחור לו ונם לה על אחר ויהיה מעוות לא יוכל לתקן ויחסרון לא יוכל להמנות אחר שיצא הקלקול לאויר העולם · והנה הקליפה הקשה היא לילית היא תמיד בסדרין המטה של איש ואשת המזדווגים לקחת ניצוצי פסולת הזרע החולכים לאבדין כי אי אפשר בלא כך והיא בוראת פסנה שדין רחוק ולילין ולכן אסרו חז"ל הפשהה עצמו על הבטן היין ליה בנים זכרים ויש לחש ליה לגרש הלילית מחמתה ולהתיר נשמות קדושות הנז' בפ' ויקרא ז"ק דף י"פ ע"א אסותא להאי בהאיא שעתא דאולדו בר נש באתתיה יכון לביה לקדושה דמאריה ולימא הכי בשם יהו"ד עסיפא בקסיפא אודמנת · שארי שארי לא תיעול ולא תנפוק לא דידך ולא בערבך · תוב תוב יכא ארגישת גלגלי לך קראן · בהולקא קדישא אתידנא · בקדושה דמלכא אתקשפנא · ולחפיא ליה לדישיה ולאתתיה ער שעתא חדא וכן בכל זמנא ער ג' יומין לקליפת דכל הרכבה דלא קלפת לג' יומין תוב ליתא קולטת ובספרא דאנא אשמראי לשלמה מלכא אסר עד דלחין זמין ואסר דלבתר דסיים עובדא · לישדי כיין צלילין סחרניה לערסיה תסורא דכלא לבתר · מאן דינקא לדביא לא תזדוג לבר נש אלא בשעתא דרביא נאים לבתר לא תניק ליה ער שעתא חדא כתרין מילין · או חד מיל אי לא יכלא בנין צעירא דרביא בזמנא דאיהו כבי · ובדא לא מסתפי מנה לעלמין עכ"ל והנה הרומה לקדש עצמו בשיע' תשמיש יכוין בשם הוי"ה כמו שכתבתי בשער כתיבת השם הנרול כאופנו בשם יהו"ד ואוד"ב יכוין להוציא נפש רוח נשמה חיה יחידה · מן הפרצופים הנרמזים בשם הזה להזכרים והנקיבות כאשר בארתי שם ואז יורדים אל היכל לבנת הספיר הנקראת קסיפא הוא סל הנשמות אשר נופלים מלמעלה לתיכה וכל קדושה צריכה הזמנה לכן אומר אזרמנת · והנה מכוונה זו בורחת לילית הרשינה שהיא מתעטפת בסדיני המטה לחטוף איזה טפת מן הזווג ההוא ודזו אומרו שארי שארי ר"ל תתיר קשרך לא תכנס ולא תצא לקדושה מפין תוב תוב חזור לאחוריך אעפ"י שהם בנורלך כבר תניח אות' יסא ארגישת לבנת הספיר היא נקראת י"ם אותות נ' נבורות עולים י"ם גלגלי לך קראן והם הנלנלי של הים שהם טוד שנא' הו"ל שמתי נגוד לים והוא הרבוע של אחיה העלה חו"ל זנם ר"ם שהם דין הקוראים לה למחוץ את ראש' שנא' שבר' ראשי תנינים על המים לכן חזור לאחוריך כי בחלק הקדושה אני אותז שכולו טוב וכחשבה טהורה ולא ח"ו מבני תמור' הבאה מכחשבה רעה : וגם בקדושה דמלכא שהוא זמן זווג מלכא וסטריגיתא כחצות ואילך או ביום השבת שאז שלשת צד השוב והזווג נקרא עקרא שנא' נקיבה תכוכב נגר והאר סורות חשיבים לזה כנר פירשתי' בתיקוני שבת שלי בענין זווג ליל שבת די צרכו ואז יקוים בנו וכל בניך למודי י"י ורב שלו' בניך שלא יכותו קוד' זכ' אוב"ר :

פרק יב

ואלו הן פרטי תיקוני התשובה

חמהרהר באשה ומתי' זרע ומוריע לבטלה יתע"ם ד' צמות ויכון להאיר בשם יו"ד ה"ת ו"ן בבינה אשת חיל ודונמת' בסלכו"ת אשה יראת ה' היא תתהלל והו' בעונו פנם בשתהן לכן צריך לתקן ב' פעמים השם האמור שיעולה מ"ב הרי"ם ד' צומות ויכון לתיקון הי"ד בי' ימים הוי"ו של מלוי בו'

ימים · והד"לת בה' · ב' ההי"ן בי' ור' · ב' וי"ן בי"ב : וחזור חלילה או יכוין בכל יום באות א' מז' אותיות הללו וחזור לראש י"ב פעמים עד דסליקית כנייגא :

ואם הרהר בזכר והזריע לבטלה יכוין בשם אהי"ה פשוט שהן ר' אותיו ומילואו א"ף ה"א יו"ד ה"א והיינו ' אותיו ומלואו דמלוי אל"ף למ"ד פ"א ה"א אל"ף · יו"ד וא"ו דל"ת ה"א אל"ף · והיינו כ"ו אותיות והנה כולן יחד מ"א אותיות ועם הכולל ס"ב וחזור חלילה להעלות אות א' בכל יום עד פ"ד ימים כאמור או יכוין להעלות אל"ף של אהיה ביום א' ה"א בה' ימים יו"ד כ"ה"א בה' וכן יעשה ד' פעמים · וחזריו יעשה כולם בנ' חפסקות מב' ימי' ולילות ונ' פשוטי' אחריהן שהן פ"ד צומות בדקדוק · יום א' נמנה לעצמו ויום ב' עולה כ"ו ויעם הא' לב"ו רצופים כן יעשה ג"פ ונ"פ כ"ו עולה פ"א ונ' פשוטי' אחריה הרי פ"ד והמושך בעקלתו ומזריע לבטלה פוגם בשם אחי"ה והנה הוא השליך זרע אמת ארצה יכוין בכל א' מפ"ד צומות להעלות אות א' משם אחי"ה בכל יום ככה יעשה כ"א פעמים · וכל היד המרכה לברוך באנשי שאינו מהרה' בשום איש או אשה רק שמושך בעקלתו ומוציא זרע לבטלה ע"י היד והנה פוגם בה' חסרים וה' נבורות הרמתי באצבעות הידים ומתישים כח השם ע"י כ"ח פרקים והרי זה רומה לחילול שבת בהוציאו מרשות יחידי של עולם לרה"ר באר צרה נכריה תיקונו יכוין להנדיל כח השם ע"י פ"ד צומות ויכוין לשם בן ד' בשלי שיש בו כ"ח אותיות ובכל א' מהצומות יכוין להעלנ"א מהאותיו' הנזכר למקומה ככה יעשה ג"פ ונ"פ

יסהכל כיעור שלא מבלה · ולא ירחץ ולא יאכל מאכל חם וכל דבר המביא לידי תאוה לכל הפחות שנה או שנתים · ולא יראה בחמות חיות ועופות נוקקין זה לזה · ויתענה לכל הפחות מ' יום ולא יאכל בשר ולא ישתה יין בליל שלפני התענית · ובליל שלאחריו · וישכב בקושי על הארץ או על הדף יומם ולילה כפי הנאתו שנהנה ממנה ולביש שחורים וילקה בהצנע ולא ירבה בפחות מס' יום ויתורה לפחות בכל יום ג"פ בבכי ודמע ולפום צערא אגרא ושב ורפא לו ואם לא בא עליה רק הבקה או נשקה יתיעה כה"ב וירחיק מפתח ביתה :

והבויל ערוה מחייבי כריתות ישב בקרת כשיעור צלייה ביצה ונמיעה לא פחות מל' יום ולא יותר מס יום · ויתורה בכל יום וישכב על הארץ ויסיר ממנו כל הנאה :

הבא על אשתו נדה אם שבא ולא פירש מאשתו ממוך לוסתה ואירעו אונס מחמת פשיעותה תיקונו שיתענה ס"ט צומות כמנין נידה כי הרגיש היא במקום יו"ד ופירוש נדה ה' אתרוגה של שם כוד גלות שכינה וזהו לפונם שלא ידע ולא שת לבו גם לזאת אך אם ולזל בכוונה בשעת הוסת וכל שכן אם הזיד בה יותר מזה השיעור אז מגיע הפגם לאותיות י"ה דלא מתפרשין לעלמין מצד עצמה וזהו הפרירן קרינן ביה נד"ה ולהד צריך להתענות ס"ב צומות כי יו"ד ה"א עולה כ"ו בסילוגן וגם אותיות יה"ה עולה כ"ו שהוא השם הנרול ועל ידי פהרה ופרישו נתמלא חס"ר ונעשה ע"ב וגם עשר אותיות המלוי הרי פ"ב הוא בעונו אבר פובה הרבה יצום כנגדן פ"ב ימים וילקה לפחות ב' פלקיות ע"ח הכאות כשלשה סקוסות שאין שתי כתפיו והחזה וגם כללי הגוף הרי פ"ב · ככה יעשה בכל יום מהענויותיו או לפחות ביום מכילת שני וששי כדלקמן · וביום אכילת ההפסקה לפניה ולאחריה רהיינו שיעשה ג' הפסקות מב' ימים וב' לילות שעולה פ"א יום ועוד יום אחר אחריהן סך הכל ע"ב ימים וירבה בסגופים כפי כוחו ועל כל פנים לכל הפחות יתענה ס' יום רצופים וילקה ויתורה בכל יום פעמים או שלש ולא יאכל בשר ולא ישתה יין ולא כל דבר חם מלבר שבתות וימים פובי' ולא ירחץ כל אותן חמשים ואם לא בעלה רק חסיק או נשק אשתו נדה אין הכה על בשרה ונהנה מסנה בקירוב בשר יתענה ס' יום :

הבא על אשת רעהו או על נערה מאורסה בניאה או אפילו בהעראה בין כרירה ובין שלא כרירה מכל מקום נהנה ממנה והרי הוא אוסר אותה על בעלה כיון שנתרצית וחייב עליה מיתת בית דין לכן יכבול ציר הקשה כסות וישב בשלג וקרח שיעה אותה בכל יום כן יעשה בכל החורף בכל יום פעם א' או ב' או שלשה פעמים ביקות הנשמט במיכרים עד צוארו כל פעם שעה אחת · וביום החמה ישב בגוף ערום לפני הזובבים או דבורים או שאר יחורים הקשים כמות ויתורה בכל יום בבכי ואנחה ושנה תמימה לא יאכל בשר ולא ישתה יין לבר בשבת ויו"ט ולא יאכל לחם חם וק"ו שלא יאכל שום מאכל תבשיל חם וי"א שלא יאכל מאכל חם לבר חוץ מלחם שטחר בו ולא ירחץ כי אם פעם בערב יום טוב · ולא יראה שום שחוק נשים או בתולות אך יכול לשמוע ברכת חתני' ולא יקרן עצמו בשום תינוג וילקה בכל יום וישכב על הארץ או על דף או בלי כר ובסת רק בשבת וביום טוב ישכב על חבן וקש וכר אחר תחת ראשו כי יסיר רוחו הנפה שבא ממנה התאוות וחיי ציר יהיה ולבש שק על בשרו מעל צמורו עד הירכים ולא יסתבל בנשי' ובחבשיהם אפילו שאינם עליהם ואפילו שמחים על הכתול ולא ישמע קול נגונים ולא ירבר עם הנשי' כלל לא כרמז ולא ברמיזה ולא יקרין בעיניו ולא באצבעותיו ואפילו עם אשתו נדה בעור שלא מבלה ולא יתיחר עמה בשום יחור וק"ו שלא יתיחר עם שום ערוה ולא יבא על אשתו בנגות ותצירות ולא ירוש עם אשתו בפגים ויזרע מבחוץ ולא יהיה עסקו עם הנשים כלל · וכולי האי ואולי יחנן י' צומות ועוד צריך להתענות שב"ה צומות לפי שהוא טועה כש"ה ואעבר ואפשר נדה מאורסה יכול להשלים כל אלה התעניות בב' הפסקות מב' ימים וכ' לילות שעולה שכ"ד ימים ועוד ישלים יום א' עליהן סך הכל שב"ה ויתן אפר על ראשו במקום תפילין בשעה שאינם עליו ובמאכלו גם כן בסיף כל התורה הפסקת ובתחלת הסעודה

של אחר התענית אמנם כל זה הוא מאחר שבא עליה ברצונה שפיתה והסיתה לרבר עבירה עד שנתרצית ואמרה על בעלה · אבל אם אנסה שלא אמרה זו לו כעריות אחרות וילקה וירתורה ויתענה מ' יום רצופים וישכב על הארץ וישב בקוח בשיעור צליית ביצה ונמיעה ולא ירחץ ולא יתענג בשחוק ושיחל מכל סיני הנאות מ' יום ויסורה תעוב ירוחם :

הרובע זכר אסרו בתיקונים כי עונש המשכב זכור הוא להתגלגל בחיות ובפרט שפן הארנבת שהן שוכבין ונשכבין וראיה מנגוכד נצר שנדמה לכל חיה כאלו הוא נקיבה ממינה והיו כולן מתעוללות בו כנודע · מאי תקנתיה יתום רל"נ צומות כמנין זכור וכספר רנ"ל על שם שהוריר השפע לרגלי זיעי פתאום אשר לא כדת והוריו בתשובתו ישלים תיקון זה בס' הפסקות של ב' ימים וב' לילות והנה תשעה פעמים כ"ו הם רס"ג בגיסטריא רגל"י עמדה בסיעור :

ואם רבע בהמ' או חיה או עוף תקונו לדעת קונהם בתקון הבא על הנויה הנזכר לעיל סימן א' שהוא רי"ו תעניות כנ"ל ולכל הפחות יתענה מ' יום ולא ירחץ ולא יסתכל בבהמה חיה ועוף בשינה שנוקקים זה לזה ויתרחק מהתייחר עמהן :

העובר על דת יהודי ועובר ע"ז הנה הוא פוגם בשכינה שהוא אלהים קדושים חה השם בסילוי יודי"ן עם הכולל בני א"ש ורינו באש לא נופת תיקונו לתתענות ש"א צומות כמנין אש להעלות בכל יום חלקי השם הזה קרשות אחרים לאלהים קדושים ושב ורפא לו והזירו ישלים כל זה בי"א הפסקות שעולה רצ"ו וד' ימים פשוטים אחריהם כ"ה ש"א ימים · ויסיר מעליו המלבושים הנאים ויתאבל ויבכה ויצטער כל ימי חייו וישפיל רוחו ובאורחו ויחוחה ג' פעמי' בכל יום ולא יאכל בשר ולא ישתה יין רק בשבת יו"ט ולא ירחץ כלל ולא יחוף ראשו רק פעם אחת או ב' בחורש ולא ילך לשחוק ולנשואים רק לשבע ברכות בלבר ולא ישב אצל עוברי ע"ז אפילו במקום שסרברים ד"ח וסטרות ויתרחק מפרהסיא ביחם ולא יהנה מהם וסיד שישוב צריך לבילה בסקוה ויסבול צער ויסורים כנגד חטאיו כי כפר ביקר וחילל שבתות וענר כריתות ומיתת ב"ד ועבר על כל התורה כולה לכן צריך יסורים גדולים וצער קשה ואם יתרפא ארם ל' ישיב לו רק ישתוק ויהפוך כל מחשבותיו לטובה :

הנשבע לשוא ולשקר פוגם בעולם הבריאה שנו הכ"ל הפה והלב רואה ושומע שבועתו השוא והשקר תיקונו שיתענה ל"ז צומות סנין הכ"ל והל"ב ויכוין להעלות בכ"ו ימים הראשונים חלק אחד בכל יום משם בן ר' אותיות העולה כ"ו · ו' ימים אחרים י' אותיות סלואו ובים אחרון יכוין בכללות ב' השמות הללו השוט והבלא ויש לו ללקות כמה פעמים כל יכיו ויתורה ימים רבים ואחר כך יזהר שלא ישבע אפילו באמת · יזהר שלא יוצא שם שמים לבטלה כפיו יוריעוהו איבריו כשיזכיר את השם ויזהר בברכה לבטלה ואם שגג וברך ב"ל יאמר אחריה בשכ"מלו ואותם הסרגילים בפיהם וגפי' יזרעם להזכיר שם שמים בסרהין ובמקום הטינופות אוי להם אוי לזרעם כי כן לכתוב לשונם שקר לכן שפוך ויגדור עצמו וזרעו מבזיריו הנשפעי' לו מלהזכיר ש"ש לבטלה ואם הוצרך זה השב לעשות שבועה לבצר חובו אפילו באמת יתענה אותו היום בכל שנה והחרם הוא השבועה והשבועה הוא החרם ששום ושקולים הם בעונש ובתיקוניהם וכנזכר לעיל סימן שמ"ב נס"ר :

הרגיל לדבר בכ"ה שום דבור חול אפילו שלא בשעת התפלה · ישב בסורא גדול ויתפלל בכוונה ויתענה ארבעים יום בין רצופים בין מופלגים וילקה בהצנע בכל יום ולא יעשה עוד :

המלשין את חבירו ומשניאו בעיני השר ומעליל עליו ולקח ממונו וסמית ריעהו ואשתו ובניו התלוין נו יפרע לחבירו כל מה שהפסידו וינקש ממנו מחילה וילקה ויתענה יותר משלשים יום ויתורה כל ימי חייו כי נתחשב כאלו הרג את אשתו ובניו וחבירו וכמה עבירות עשה ע"כ ישבר רוחו · ואם אין לו מה לשלם יבקש מהם מחילה ויצטער לו ואפי' לו יש לו מה לשלם אז אין צריך כל כך להרבות על ריעים וסכל מקום יבקש ממנו מחילה נג' אנשים ויתורה ושוב

כל

שער תיקוני התשובה

כל ימיו ויתענה א"ש תעניות כמנין אלהים במילואו עולה א"ש עם הכולל כי בעונו הגביר שולטנות אלהים אחרים והחליש אלהים קדושים:

והחולך רכיל והמספר בשוק הרע פוגם בשכינה שהיא עם הכלה בני' לשו"ן ויסוד בריח קודש שלה ובה שם אדנות שהוא דינא דמלכות לפיכך תקנו שיצום ס"ה צומות ויכוין למחק בכל יום חלק א' מריגים כשתי הויות אחד מהן בתפארת מצפ"ץ ואחרת בנקוד אלהים שכן מצפ"ץ והיום עולה בני' לשו"ן ולכל הפחות אין לו רפואה עד שיבקש ממנו מחילה ויקבלה ויתענה ארבעים יום ויקבלה בפועל ויתורה כל ימיו וישוב בתשובה שלימה: ויהיו כל עסקיו במצות ובעסק שלום בין כל אדם ובין כל איש ואשתו: הליצנות פוגמת בק"ך צירופי אלהים כמנין ל"ץ לבן תקנו לצום ק"ך ימים ויסתכן דין אחד וצירוף אחר בכל יום ע"י כ"ג החיות במילואיהם וחלוף צירופיהן אין עור בנורץ: התגיעות מרה נרועה הוא כי התגיעות ושפתי חלקות מרבות רעות חרבה וחק"בה שנאמרו כמו שאמר הכתוב כי לא לפניו חנף יבוא ר"ל שלא יוכה להיות במחיצה הקב"ה ואם מתנהגו להחניף תיקן לצום לפחות ס' יום ויקבלה בכל יום וישוב בדרכו הרעה ולא יתחבר לתגיעים ולנשים כי ירדו למות פתאום: המנבל פיו עקללי הוא וראוי ליסרו ולהוכיחו על פניו שבעין גיבול פה צרות רבות ורעות וגזירות קשות מתחדשות וכו' כמו שהתקנתי לעיל בס"ר לכן יסיר מסנה רבכרת וירחיק ויתורה כל יסיו על רוב מעלליו ויתענה לכל הפחות חצי שנה כה"ב וישוב תמיר בלבו שלא נכרא פה לאדם רק לעשות הפצי שמים:

מקלה אביו ואמו או מקללם פוגם בשם י"ה ותיקונו לצום ששים יום ולבוין להעלות בעשרים ימים ראשונים חלקי אות יוד אחד במילואו שעולה עשרים וכל"א ימים אחרים החלקים של ג' מילואי הה"א אחד ביו"ד ואו באל"ף ואו בה"א ושלשים ימים האחרונים האותיות עצמם של יו"ד ה"י ה"א ה"ה כולם יחד בגי' אנ"י שהם ס' צומות ויכולה ויקבלה פ"ו מלקיות בנגד שם י"ה או יכוין בס' צומות לשם הוי"ה אותיותיו שהן שלשים ושמה אהי"ה ועשר אותיותיו של מילואו שהן ל"א מספר שניהם יחד אנ"י ה"יינו ששים וכולל אחר:

המלבין פני חבירו ברבים יתענה ארבעים יום ויקבלה בכל יום ויתורה כל ימיו וצריך לבקש ממנו מחילה ברבים ויתגלגל בחרולים ערום שקורין בריע"ן נעפלי"ן בל"א שנאמר כפו פניו חרולים כי אדל טוסקא ואתי חווורא ותקונו בחרולים ויכוין כי חרולים בגי' רצ"ה עם הכולל שהוא עולה אלהים דסילוי הה"ן הסכנה שם רע לחבירו יבקש ממנו מחילה בפני רבים ויקבלה ויתענה ס' יום ולכל הפחות שלשים יום ויתורה כל יום בהכנעה האולי יכופר עונו והכלקות וחירוי יכול להיות בצנעא: המקנים את חבירו אפילו ברבים יביא ג' שורות של בני אדם ויאמר חטאתי וישר העויתי ולא שוה לי: ויבקש ממנו מחילה ג' פעמים ולא יותר ואם מת מוליך ג' בני אדם על קברו ויאמר חטאתי לי' אלהי ישרי ולפלוני זה שהקנטתיו ודוקא שלא ביהו ברבים ולא היה די לו מחלה בפיום: ואל יהא המוחל אכזרי ואם עשה את שלו ובקש ממנו מחילת ג' פ בשורה של ג' בני אדם לפייסו וכל זה לא הועיל לו ולא רצה למחול לו על"ו נאסר פרח נפשו פרדת שחת ומחוייב האדם למיבצי נפשיה להיראות לפני מי שסרח כנגדו כדי שיבקש ממנו מחילה כאשר עשה רבי זירא כידוע מהגמרא: אבל אם הקניטו והציא שם רע אין לו מחילה עולמית אלא אם כן יתענה ויקבלה ויתורה בינו לבין עצמו ס' יום ויצטער כל ימיו ולא יוסיף עוד לעשות כדבר הזה: המעגה את הגר עכר בנ' לאון תצריך לבקש ממנו מהילה ויקבלה ויתורה ויתענה א' יום לפחות:

האוכל נבילה בין כאוכל בין ברצון פוגם בת"ת שהוא מחשוף הלב"ן כי נב"לה עשה בישראל ואם שחט בסכין שיש בו פגימה הרי פגם י"ה ונכרת מקה"ל והקהל עם ג' אותיותיו בני' פגימה וריבו במגיפה והתגלגל בכלב שהוא אוכל נבילות או בבהמה טהורה ולא יוכה לשחיטה הגונה רק יסכר ביר תנשחט ויצא נבילה מתחת ירו מרה בנגר מרה שנאסר שופך דם האדם באדם תהוא יעצכו דמו ישפך תיקונו עירה הנכ"ל יצום פ' צומות במספר אלהי"ם עם המלה ויכוין בכל יום לראשו כתם פ' דברוך שאמר:

ואם אכל שאר מאכלות אסורות יצום צ"א יום כמנין מאכל ויעלה חלקי הו"ה ארנ"י בכל יום ואז ישוב להיות מלא"ך סלי"ן:

ואם שתה יין נסך יצום ע"נ צומות כמנין יין וג' אותיותיו ותקן השם של ס"ג ה' אותיותיו שהוא בגי"מ הוי"ה והמשחר בחכמה שהוא בגימטריא ע"ג סור שם ע"ג יהכולל ויכוין בכל יום בחלקי כ' שמות הללו • או יכוין בע' ימים הראשונים לו' אחרין אשר בשני השמות שיתקנו שם אדנ' ואותיותיו והמלה שהוא עם כולן שבעים וביום ע"א לע"ב לכרוז וביום ע"ב לע"ג לברוז וביום ע"ג לשניהם יחד:

רוצח ילך בגולה שלשה שנים ויקבלה בכל עיר ועיר ויאמר רוצח אני וישכיב עצמו לפני פתח בית הכנסת ויעברו עליו כל העוברים ושכם אך לא ירבו אותו ולא יאכל בשר ולא ישתה יין ולא יגלח שער ראשו וזקנו ולא יכנס בנשים ולא יתחן גופו • כל זה שלש שנים רק יחוף ראשו פעם אחר בחודש ויקשור ירו אשר רצח בו וזרועו בברזל בציאורו וילך יחף ויבכה על רציחתו ויתענה בכל יום גלותו ואם יתרפהו אדם ישחוק ואומן ג' שנים לא ילך בפיולים ובשחוק • ויכבר אשתו מאוד וחקו הדין יכבד לכל אדם הגון ויעיר יתענה נוסף על הנ' שנים או יעיר שנת אחר בה"ב ויתורה עוד אחר כך כל ימיו • ובא"ז כתב שאם בא לצאת ירי שמים ישלים דמיו ליורשים ע"כ:

אשה השוכבת על בנה והמיתה אותו בשתה תתענה שנת חמימה ולא תאכל בירק בשר ולא תשתה יין לבד משבתות וימים טובים חנוכה ופורים כי אותן הימים לא תתענה כלל רק תאכל ושתה בשר ויין אבל דמנה מספר ימים של השבתות וימים טובים ותשלים אותן עד שתתענה שס"ח ימים • ואחר כך תתענה עוד כה"ב כמה פעמים כפי כחה וימי עיבורה וסניקותה לא תתענה כלל • והוא זהירה כל ימיה שלא תשכב לבנה אצלה ויש להחמיר עליהן שהן חשובות כמודרת ולא כשגגות תשובת מהר"ם רוטנב"רק ז"ל:

הנונב או הגזל ממון מישראל יש גניבת דעת וגניבת ממון ופגם שניה' נקו האמצעי דהיינו ת"ת שהוא אמת ויסוד שהוא נאמן והנה גני"בה בגימטריא שבעים ויסוד בגי' ע' תיקונו להתענות ע' צומות לפייס הת"ת והי"סוד ולכל הפחות יתענה ס' יום ויקבלה על לאו שיעבור ויש לו לפרוע לו או לירושיו כל מה שגנב או גזל ויותר ממנו יתן לו כי הפסידו מן הריוח ויבקש ממנו מחילה • ויתורה בכל יום ויזהר מלקבל פקדונות ולא ירגיל ללכת על ממון חבירו ויתרחק מסמטון שאינו שלו ויתן צדקות יותר משאר בני אדם ויעשה ג"ת בגופו ובממונו ויתן משלו לעמלי תורה ולירא שמים וכוונת הע' צומות הם הז' יודין שבשמות ע"ב וס"ג ראנא ואמא ומם יתנו אורם לז"א ונוקביה:

והלוקח ריבית מישראל מחמירין יותר דהא עבר על כמה וכמה לאוין לכך יקבלה ויתורה ויתענה לכל הפחות שנה תמימה • ואחר כך יתורה כל ימיו בכבי ובשברון לב ולא יקח ריבית אפילו מן חנוי לכל הפחות שנה תמימה בין ריבית קצוצה ובין אבק ריבית ואם אפשר לו לחתפרנס שלא יקח ריבית כל ימיו אפילו מנוי כה טוב חלקו:

המסית גדול היסורין בלקח וישיב לו בכפליים והא דהיר בקרקע יר מחייתו של חבירו בשום ענין ואם אנוס יוסיף על המקח שחבירו עומד עליו ליקח זה הדבר לא ניתן לימחל ונקרא רשע ואין גולן כמוהו וראוי להוכיחו ולנזרותו על כך עד כי יתקן עיוותו בתשובה:

המכה את חבירו או צירו בין בממון או באונאת דברים אין לו כפרה עד שירצהו:

המגביה ידו על חבירו נקרא רשע יבקש ממנו מהילה ויתכפר לו ושוב שיתן לו ממון שימחול לו:

המכה אשתו אין רשות לכל אדם להכות את אשתו וראוי לקונפו

לקונסו ולייסרו אם הוא רגיל בכך אך אם הוא הכה אותה פעם אחת על שהשיבה לו דבר גאוי אין לחייבו בפעם אחר וכן יראה מאותה שמתוך שרמיתה פצועה אונאת קריבה לבוא לפני הש׳ הכותב קסיטות וכן שאר אזכרות השמות שבספרי הקורש שלא בכוונה יתענה מ״ה ציטו לפיוס שם מ״ה שהוא פני אדם הכוהל את השבת כתב בשבילי הלקט כי ר׳ אברהם ור׳ יעקב באו ליצד בליל שבת בשיצאו סבית הכנסת ולא נרגנו להם חקהל שלום ולא הניחום הקהל שחרית לינגס לב״ה כדי שלא יקחו אחרי׳ קל וחומר מהם כי מכתמא היו בני תורה ובאחד בשבת נזרו עליהם צום ז׳ שבועות דהיינו נ׳ יסים דצופים חוץ משבתות וימים טובים ור״ת כדי להשלים נ׳ ימי המעשה בשומות ובפלקיות כי הכהלל שבת חייב כרת וארז״ל מת לנ׳ שנה מרת בהברת על כן נתנו להם נ׳ צוחות וכ׳ פלקיות כנגד נ׳ שנה שלי כרת ואחר כך נזרו עליהם בי״ב חדשי השנה נ׳ יסים בכל תורש בה״ב שהן ל״ו יסים נגר ל״ו כריתות שבתורה ועוד נזרו עליהם לחת מסיגם לפריון נפשם לקופה של צדקה ואחר״ז ל״ל כתם שיתענה ככנין השמות שעולים תחום שבת והוא חותם ותחום הסרכבה שלא יכנסו שם הקליפות וצריך לכוין בשמות המילואים דאהל״ה ביוד״ן נאפ״ן והה״ן העולים כמנין חותם כאשר ביארתי בסוף תחום שבת.

הכוהלל את השם חילול השם הוא עון גדול ונחת לו לארם לעבור עבירה בסתר ולא יחלל שם שמים בפרהסיא שלא ילמדו ממנו בני ארם מקלות מעשיו והיא עבירה שיש לרב פירות שאחרים לומדים ממנו חרע ומזו העבירה יש לכל אדם ליראה מכהה מאוד מאוד כי חילול השם יש בכסה דרכים ואין לת שיעור כי כל הסבוה אפילו מצוה את ומיקל בכבוד שמים נקרא מחלל השם כי אוהרי לפרס ממנו ויקילו חלולו יותר ואמרו רז״ל עבר ארם על כריתות וסיתת ב״ד תשובה ויום הכיפורים מכפרים מכצה ויסורי׳ מחצה אבל ח״ח אין כח בתשובה לחלות ולא ביום הכיפורים לכפר ולא בייסורים למרק אבל הכל תולין ומסתרת מכפרת על כן יזהר כל ארם מאוד מחילול השם ויחזיק עצמו מחביעור ומן תרוסה לו ועיקר התשובה של חילול השם דוגא שיודיע חטאיו גדר רבים ויאמר להם אל תלמדו ממני כי אני חטאתי עיתי פשעתי חללתי השם באולתי ויתודה כמה תעניות ויתודה כל יום ויום עד יום מותו.

ומי שנרחק את רעהו למחר בחשובתו כי לא ירע מה יולר יום חנה כבר כתבנו פעם ופעמים שיוכל להשלים התעניתיו המרובים על ידי הפסקות ב׳ יסים וב׳ לילות ומהם ישער ויערוך לכל מין תעניות לקצוב לו וכך ופשוטים לאחריהם כפי מנין הצומות כאשר כתבנו:

ומי שחטא והזיר הרבה לרעהו בלי שום אונס ונירה יגר הרע בעצמו שתיקונו לצום מאה תפסקו אחר שעשה עבירות והרבה לאין קץ. ככל מקום אם יעשה הפסקה א׳ פלגר בימי שבת וששת ערום וינלגל עצמו בשלג בכל יום משלשת ימי הפסק הנה עם מה ככר נתקררה האש הגדולה מיצה״ר שהקריח וחבעיר בעצמו ונתבער לו וכוונת השלג בפרט למי שחטא איזו חטא ח״ו בחשבונו או במעשה כמו בעון משכב זכור או ברכור בגון שנשתמש בשמות הקורש שהוא עון פלילי ועתשו גדול לכן צריך שיעשה תיקון גדול לחטאו להנצל מן עונש ודינו של ניתנם ותיקונו הוא שישליך עצמו בתוך השלג ביום חקריות ד׳ פעמים בנגד הר׳ יוד״ן של שם ע״ב וצריך לגלגל ולהפך עצמו ברוך השלג ל״ג פעמים והוא בתוך השלג ולא יקום וכר׳ פעמים צריך לקום ולהשליך עצמו כדי לכתת עצמותיו ובעודנו ברוך השלג יאמר פסוק זה בפרש שרי מלכים בה תשלג בצלמון וכתוב בפרש שרי מלכים ר״ת בשם ופירושו השמשמש בשם אין מניאות לחקונו אא תשלג פירוש ישליך עצמו בשלג או יהיה גרון בצלמון פירוש בתוך מרורה של גיהנם תקרא צל מות ותנה בפנמו שני מלכים הם הפני זעם של הדינים והם אלהים בריבונו עולם ה׳ ואלהים ביוזן עולם ר׳ ולכן צריך לכוין בשם שד״י למתק שרתי כותות הדינין תאת וישליך עצמו בשלג ד׳ פעמים ויכוין כר׳ יוד״ן של ע״ב שהם כלולים מי״ו מי״ו עולים ת׳ של תשלג ושני פעמים

נשובה

תוך המים בבדי שיגיעו המים לפתחו ער גרונו יאמר הודוי כולו אר״ג פסיקים מ׳ אל כפוך וגו׳ ישוב ירחמנו וגו׳ תתן אמת וגו׳ ופסוק ולבקוה המים קרא ימים והטוב שיטבול י״ר טבילות אם יש בו כח והוא בריא ויוכל לטבול כי הנה אחר מהן תועיל להעביר זוהמת עתו וגו׳ לייחד ג׳ אותיות ראשונות מג׳ שמות הוי״ה אהי״ה אדנ״י וג׳ פלילות שניורד לג׳ אותיות שניות וכן לשאר האותיות ושבילה אחריות ליחוד שלשה השמות אלה כולם יחדיו ואחר כך לבש שק ער בשרו מצואהו ער הירכים ואחר כך יאבל סעודתו הסמוכה ולאחר כל סעודתו קודם נמר סעודתו ישים אפר על ראשו במקום הנחת רפילין ויאכל פתו באפר וישקיון בבכי ויעביר הרסעות על מצחו ועל פניו ויאמר קינה אחת ואחר כך יאמר פסוק ואני אמרתי בחפזי נגרזתי מנגר עיניך אבן שמעת קול תחנוני בשוע אליך ואחר כך יחלל פנחס וערבית כמו שנאחר בסקובו בס״ר ואחר עלינו לשבח יאם פסוק תתן אמת ליעקב וגו׳ ובסבר נופת צופים תמצא פח ששייך לענין זה ויאמר הודוי הגדול אשר תמצאהו בשני קריי ארבע פרק קנ״ב המועיל מאוד לבעלי השובה ויאמר אותו אחר אשמנו ואחר כך יאמר אנא בכח גדולה ימינך וכו׳ ויאמר אחר כך פרשת הריאה ופרשת התשובה ופרשת העקידה עם יהי רצון שלו. ויאמר בכוונה גדולה הוידוי הזה:

רבונו

של עולם יריתי נאמנה שכשבל עוונותינו ירושלים הרבת ושכינה אתרכית ממקום׳ ואתה אמרת מזרח ויצחב ירחם על כן יהי רצון מלפניך יי אלהי ואלהי אבותי תבוא לפניך תפילתי ואל תתילם מתחנתי שאין אני עזות פנים וקשי עורף לומר לפניך יי אלהי ואלהי אבותי צריק אני ולא חטאתי אבל אני חטאתי:

אשמתי

בגדתי גזלתי דברתי רופי. והעויתי והרשעתי זרית חמסתי. טפלתי שקר. יעצתי עצות רעות כוזבתי לצתי מרדתי נאצתי סררתי עויתי פשעתי צררתי קישיתי עורף רשעתי שחתתי תעבתי תעיתי תיעתעני עכרתי על כל מצות עשה עברתי על מצות לא תעשה. עברתי על חייבי כריתות יעברתי על חייבי מיתות בית דין. עברתי על תורה שבכתב. עברתי על תורה שבעל פה. שכחתי שסך הגדול שכחתי מלכוחך ויראתך. פרתי ממצותיך ומשפטיך הטובים ולא שוה לי. ואתה צריק על כל הבא עלי כי אמת אתה עשיתי ואני הרשעתי. מה נאמר לפניך ישב מרום ומה נספר לפניך שוכן שחקים הלא כל הנסתרות ונגלות אתה יודע. אתה יודע רזי עולם ותעלומות סתרי כל חי. אתה חופש כל חדרי בטן ובוחן כליות ולב אין כל דבר נעלם ממך ואין נסתר מנגר עיניך. יהי רצון מלפניך יי אלהי ואלהי אבותי שתמחול לי על כל עונותי ותסלח לי על כל פשעי. ואחר חוידוי יאמר על חטא כסרו מאלפא ביתא ואחר כך יאמר אותו על דרך תשר״ק וכשיאמר אות ת״ו הכרומות בפסוק של ותחות ת״ו על מצחו האגשים

שער תיקוני התשובה

ת"ו על כפרת האנשים ת"ו של תמות ונרשם אז על ביצחו רז"ו
טל תחיה ויורדת ע"ר חשר"ק כשאומר ע"ח שח"ל בתשובת יד
ער כוף הא"ב לאחור ועל ידי זה השפע יורד על ראשו ל"חזור
ולהאיר את המוחין צלם אלהים ומעביר כל החטאים והפשעים
כנז' ותיקון גדול הו' זה לפרש חטאיו אף כי הכל צפוי לפניו כוד
גדול הוא להתורות על כל חטאיו שיעשה מימיו ואפ"י שכבר
התורה עליהם ויעשה תשובה ובות יהדה המקומר ואומר ל"ן
הקב"ה מה תאמר ליוחר מסף שהוא עצמו מתודה וספרם חטאיו
שנ' ומורות ויעזוב יריחם וסור קוף כרחובו שהוא מצחק עם החיות
ומשנה קולו כמו קול איזה חיה שיראה ורצים אחריו לטרפו
ולחמיתו בחרי אף והוא נופל לארץ ופושט את ידיו ורגליו ועושה
עצמו כמו מת ואז רפתה ריחם מעליו לכן כל חוטא יכסור
נפשו למיתה בהוידוי ובק"ש ובפרט בתחנון והקב"ה אומר להם
מת אתם רוצים להמית אותו הרי הוא מוסר עצמו למיתה בשביל
העבירות שיעשה שנאמר מורו ממני כל פועלי און כי שמע י' קול
בכיי ונו' יבושו ויבהלו מאוד ישובו כל אויבי יבושו רגע והמבין
יבין: ולכן יאמר הוידוי הזה:

על חטא שחטאתי לפניך באתם וברצון: ועל חטא ש"ל בכלי
דעת: על חטא ש"ל בגלוי עריות: וע"ח ש"ל בדעה ובחרמה:
ע"ח ש"ל בהרהור הלב: וע"ח ש"ל בוידוי פה: ע"ח ש"ל בזדון
ובשגגה: ועל חטא ש"ל בחוק יד: ע"ח ש"ל בטומאת שפתים:
וע"ח ש"ל ביצר הרע: ע"ה ש"ל ביורעים וכלא יורעים: ועל
חטא ש"ל בכחש ובכזב: על חטא ש"ל בלשון הרע: ועל חטא
ש"ל במראית עין: על חטא ש"ל בנשך ובמרבית: ועל חטא
ש"ל בשפת שפתותינו: על חטא ש"ל בעינים רמות: ועל חטא
ש"ל בפתחון פה: ועל חטא שחטאתי לפניך בציצרי רגלים:
על חטא ש"ל בקפיצת יד: ועל חטא ש"ל ברצון: על חטא
ש"ל בשגגה: ועל חטא ש"ל בתשובה:

עד כאן הוידוי ביושר מכאן ואילך הוא באור חוזר:

על חטא ש"ל בתשובה יד: וע"ח ש"ל בשנאת חנם: ע"ח ש"ל
ברגלים ממהרות לרוץ לרעה: וע"ח ש"ל בריכולות: ע"ח ש"ל
בקישוי עורף: וע"ח ש"ל בצואר עתק: ע"ח ש"ל בפריקת עול:
וע"ח ש"ל בעזות מצח: ע"ח ש"ל בסיקור עין: וע"ח ש"ל בנטיית
גרון: ע"ח ש"ל בשמא ובכהנ: וע"ח ש"ל בלשון תרמית: ע"ח
ש"ל בכעסיה שלא לשם שמים: וע"ח ש"ל ביוהרא: ע"ח ש"ל
בשופאת רעיון: וע"ח ש"ל בחילול השם: ע"ח ש"ל בגלוי הורים
ומורים: וע"ח ש"ל ברוע יצירה: ע"ח ש"ל בהוצאת דבה: וע"ח
ש"ל ברברים בטלים: ע"ח ש"ל בגאוה ובוז: וע"ח ש"ל בביטוי
שפתים: ע"ח ש"ל באכילת איסור: וע"ח ש"ל ברכ"ח איברי:
ע"ח ש"ל בשס"ה גידי: וע"ח ש"ל ברמ"ח איברי ושס"ה גידי של
נפשי: ע"ח ש"ל ברמ"ח איברי ושס"ה גידי של רוחי: ע"ח ש"ל
ברמ"ח איברי ושס"ה גידי של נשמתי: ע"ח ש"ל בנשמה לנשמתי
וע"ח ש"ל שנרמתי פנים ומום ברמ"ח איברים ושס"ה גידים של
נפשם רוחם ונשמתם:

ועל חטאים שאני חייב עליהם על ביטול מצות עשה: וע"ח שח"ע
על לאו הניתק לעשה: וע"ח שח"ע על לאו שאין בו מעשה: ועל
חטאים שאני חייב עליהם אשם תלוי: וע"ח שח"ע אשם וראי:
וע"ח שח"ע קרבן עולה ויורד: וע"ח שח"ע חטאת קבוע: וע"ח
שח"ע עולה: וע"ח שח"ע מכות מרדות ומלקות ארבעים: וע"ח
שח"ע מיתה בידי שמים: וע"ח שח"ע מיתה בידי אדם: וע"ח
שח"ע מיתות כשונות: וע"ח שח"ע כרת ועדיוי: וע"ח שח"ע
כל מיני יסורים: וע"ח שח"ע כל מיני ענשין: וע"ח שח"ע ארבע
מיתות בית דין: סקילה שריפה הרג וחנק על עשה ועל לא תעשה
בין שיש בה קום ועשה ובין שאין בה קום ועשה את שגלוי לי ואת
שאינו גלוי לי: את שגלוי לי כבר אמרתי לפניך והודיתי לך
עליהם ואת שאינו גלוי לי לפניך הם גלוים וידועים כדבר שנאמר
הנסתרות לי' אלהינו והנגלות לנו ולבנינו עד עולם לעשות את
כל דברי התורה הואת הכל תמחול ותעבור ותסלח את אשר
נואלתי ואת אשר חטאתי:

ואחר כך יאמר הוידוי הגדול יהי רצון מלפניך י' אלהי ואלהי אבותי
שאם חטאתי עויתי פשעתי לפניך עד שפגמתי לפניך בא"ת
ראשונה של שמך הגדול והקדוש וכו' ומה טוב ומה נעים ע"ת
לעשות לי' הפרו תורתיך לעשות תיקון חכמה אחת שיחזיקו
עכוד התורה ויעשו כל תיקוני התשובה אשר כתבתי ואל יחשוב
בלבו אם לא עברתי על הלאו הזה מה לי לעשות תשובה עליו
אלא יהרהר בלבו שאם לא עבר עתה אולי בגלגול ראשון או שני
עבר עליו או שמא משוחף עמו בגלגול או בסוד העבור איש
אשר עבר עליה וגם אותות שבל ישראל לחקל ביעליהם הגלוים כמו
הצדיק לסבול יסורין בשביל ישראל לחקל ביעליהם הגלוים כמו
שאומר הזוהר אצל רבי אליעזר ברשב"י באריגא שקבל עליו
יסורין ורונמתו משיח בגן עדן שרי ואסיר וגם בגמרא הזכירו מזה
לקיים מה שנאמר ואת חליינו הוא נשא ובחבורתו נרפא לנו
וילמוד בקרא משנה ותלמוד ואחר כך הזוהר ושאר ספרי קבלה
כל אחד שיעור אחר כדי שלא תיגזב שום אחד מאלו וכל יום
אחר התפלה יקבלו עליהם מלכות מרצונה של עגל ומתעברתא
יהיה מרצועה של חמור וכך הוא סדר המלכות לבעלי התשובה
הדיין היושב באמצע קורא הפרשה עם השמים היושב מיושן
גיתין רשיות לשליח ב"ד ואומר לו תכף והיושב משמאלו מוסר
ויושבין כתצי גזרן ענולה פניהם אל העקוד" הדיינין מכוונין
לתלה רישין ושליח ב"ד מלכות אמא רכתיב אשר יסרתו אמו
ואומר יכור יסרני י"ה ולמות לא נתנני" הקורא קורא בנחרן
ובנגון השעמים כולל בעצבו תלת רישין ומעורר תשובה עילאה
על הלוקה והו' מחודה ימציק על עצמו' כיחות בית דין הבלקה
פתחיל בכתף שבאל תחלה ומכוין כו ככל פעם לשם י"ה במילוי
ההי"ן ואחר כך בכתף ימין ומכוין י"ה במילוי יוד"ן ולפניו על החזה
במילוי אלפי"ן ושוב ללקות ה' מלקיות" ובמלקות ראשון צייר
שמות י"ה במלואיו שזכרנו כולם בלא נקוד" ובמלקות שני כל
האותיות בנקוד צירי בשלישי כולם בנקוד פתח" ברביעי כולם
בנקוד קמץ" ובחמשי כל האותיות מצוירות בציניון ותגין ובלא
נקוד ובמלקות הזה יכוין הלוקה שהוא נעשה מרכבה ליוצר
ומקיים בעצמו אשר יצרתנו אמו כאמור ויסבול אחר כך להיפך
מה שנא' באנו באש ובמים ותוציאנו לרויה ומוך השבילה בארתי
בספרי נופת צופים בסוד מבילות שבת ויתפלל תפילתו בכוונת
הזוהר ואחר"י ולה"ה ויבבה בחצות הלילה ומחצית הלילה עד
היום לא יהיה עסקו אלא בקבלה ויזהרו מאוד שיהיה בכל קהילת
כל הס"ת מונה בתיבות ובאותיות על ידי שלשה אנשים ולא
משתקר בשמא דמלכא ויהיה יגל כל פנים סופר אחד שיודע
לכתוב השם הגדול בחמונתו וכוונה שכתב הזוהר כ"פ ד' דקרא
ואחרי כות ואומר שם שכל סופר אשר לא יכתוב השם בכוונה
זאת הוא חייב כרת ויליו נאמר כי דבר י' כזה ואת מצותו הפר
הכרת תכרת הנפש ההיא בלפני ונו' ואומר בפ' יחי בזו התועלת
הגדול אם יש ס"ת ביצר שנכתב בכוונ' אות לא יהיה נזירה ושפר
ביצר עד עולם ולא ישרה עליהם כרת הדין וכלל הן אתה שומע
לאו כנזכר בפרשת אחרי מות" והיה נוהר מאוד לבנות על
תרכן הבית ונלות שכינה בכל הצות הלילה ויאמר מזמור על
נהרות בבל ומזמור אלהים באו גוים בנחלתך ויאמר פסוקים של
רחל מבכה על בניה סאנה להנחם כה אמר י' מנעי קולך מבכי
ונו' המזכירים את י' אל דמי לכם ואחר כך ברנות והשבחתי
עד אור היום ויהר ביום שני וחמשי שהם יסוד של נבודה והד
לעסוק בתורה כפי כחו שנאמר עליהם ביום רעה לאדם ובטוב
בתיקון ערב ראש חדש שהוא יום כפור קטן לבנות נבו כן על
מיעוט הלבנה דלעילא חוא סור גלות שכינה וחצות הלילה ישב
על הארץ לפני המזוזה ויאמר המזכור הנ"ל והקיז של או בפלאת
ספק שסודה נתבאר בשער רישא דזעיר אנפין וקינת ארוי הלבנון
וקינת אמרהי שינו מני בבכי אכזר להתעורר ה' הרוני מלוכה
עם שאר הקרושים שיבטיחם הקדוש ברוך הוא לעשות ונקמה
ועם זה יבוא העת שנאמר ביום החוא יפקוד י' על צבא המרוכם
במרום ואחר כך על מלכי האדמה באדמה ית'
י' ליעולם אמן ואמן:

סליק שיער התשובה
נתחיל שער שעשועי המלך

ספר עמק המלך א

שער הראשון הנקרא שערי המלך מספר עמק המלך והוא החלק הראשון של מעשה בראשית ושם כולל משניות הנקודים שלמות אין קוף

פרק ראשון

יתברך שמו הגדול קודם כל דבר עלה ברצונו הפשוט לברוא העולמות כי אין מלך בלא עם ש'ברוב עם הדרת מלך ונם טבע הטוב להיטיב ואם שאין עולם למי ייטב ובאותו זמן לא היה מקו' פנוי לעולמות ולשבע ארצות אשר תתחתם אשר משם ולמטה הוזר להיות אין סוף כי הכל היה כלא מאור עצמותו יתברך אשר דגביל אל תוכו ודחיה מקמץ מיניה וביה אחר כך · מה עשה בעל הרצון שיער בעצמותו יתברך רוחב ואורך העיגול של חלול עסידרת העולמות הנזכרים ואותו האור שבתוך העיגול צמצם וקבץ מיניה וביה בהדין קמצא דלבושיה מיניה וביה ואותו האור העלה למעלה ונשאר מקום פנוי מהאור הראשון אבל לא מכל וכל כי הרושם של האור הראשון במקומו עומר ואינו זז משם בסוד שאר'ל לא זזה שכינה ער שעשתה רשם וכן אר"זל קרושה ראשונה קדושה לשעתה וקדושה לעתיד לבוא · כי כל אור קדוש אע"פ שהולך ממקומו נשאר שם רישומו במקומו · וזהו הצמצום הראשון מאור עצמותו נמצאו כל העולמות את"כ חיו עומדים בעיגול זה העומר באור עצמותו יתברך וזהו סוד הכתוב הנה מקום אתי ועליו דרשו חז"ל הוא מקומו של העולם ואין העולם מקומו ועל זה נאמר אני ראשון ואני אחרון דהיינו ראש העיגול וסוף העיגול והברור וסכלערי אין אלהי באמצע דהיינו בתוך העיגול עצמו ועל אור עצמותו יתברך מה שהוא אחורי העיגול משני עבריו ומה שהוא למעלה ולמטה מהעיגול עליו אר"זל לא ישל אדם מה לפנים ומה לאחור נמצא שהחלול הנה שעומדי' היום בתוכו כל העולמות עם אוריות עם החלול של אויר זה העולם היה עומר בו מקודם עצמותו ב"ה והיה כולו קורש וא"ת בחטאו שחיה עוכר ע"ז היה מטמא אורתו האור כמו שאר'זל אדם הראשון עבר על שלש עבירות על ג"ע וע"ז ושפיכות דמים והסור הוא דגרה אחר מעשה כראשי' שברא הק"בה טוב ורע בעולם ש'יוצר אור ובור' רע רק שהי'הרע נעלם מאור ברוך משל כמו נר של שעון הרולך מיניה וביה שהכניסו המחילה בהבלי עצמו ואינו דולק ומאיר לתוך אלא בתוכה מצה הרע לא היה יכול להוליר תולדות אם לא ע"י חטא א"ה כמו שאר'ל אדם הראשון היה מוליד שרץ רותח ולילין דהיינו בחטאו כי דברה דיא כאשר אנאני במקומו בכייעתא דק"בה ושכינתיה והנה א"ה נתן רשות לע' שרי האומו' ולהלך להם ארצות למעלה ולמטה וזהי שפטמא את האויר החיצון אינו דין שיחזקנו אותו בניו דהיינו אנחנו ישרא' עם הקורש ש'כי עם קרוש אתה לם' אלהיך ואנחנו צריכים לתקן אותו בהבל תורה ומצו' בגלותנו בכל מקו'לתת מקום לכסא כבודו שתשרה השכינה בכל מקום זנם בסוד התפילה אנחנו מתקנים גם כן קצת במקרש מעט · להמשיך הרושם הקרוש מהתיא תופה קליש' שהיא למעלה ברקיע שהו'על בית קורש הקדשים אשר בירושלי' הנשארה בקרושתה אף בחורבנה והנה בזמן יעקב אבינו ע"ה לא נבנה עדיין בית המקרש ונאמר אין זה כי אם בית אלהים וזה שער השמים להבל התפילות ולנשמות הצריכים להתגלגל דרך אויר העולם עד שם ועולים שם למעלה דרך השער ההוא ובזה יתוקן אויר החיצון ש'מתפללו דרך ארצם ולהיות שביעות מששית יטוהר אויר החיצון עד קצהו לכן אר'ל עתידים להיות בתי כנסיות ובתי מדרשו' נקבעים בא"י ר"ל כמו קרושת א"י ולכן אמרינן בפרק שעתיד א"י להיות כל כך גדול כמו העולם כולו עבותת תכתוב הנה מקו'אתי ונצבת על הצור והיה בעבור כבודי נו'הוא כך הנה מקום אתי דהיינו בתובי עומדים כל העולמות שבראתי ואפשר להקרושה להתנוצץ דרך תחלול ההוא שיחזור הרוש לקדמותו ולכן אל תתמה על זה שאני מנלה כבודי במדבר הגדול והנורא הזה מקו' נחש שרף ועקרב צמאון אשר אין בו מים שתוא אבי אבות השומא' שג'אני ת' השובן אתם בתוך שומאותם

וכירי להכניה כל כוחות הטומאה ולעשות מרע טוב כי כל כונת הק"בה היה שהוליכם במדבר לעשו'טרע טוב לתקן החלול של העיגול דזורה עם כל ע'ארצות ורווקא שם במדבר חית יותר ראיי להחליש כוחם כמו שאומר בזוהר תרומה שנקודת קוטב המרכז של כל צבא הטומאות הוא במדבר שבו נחש שרף ועקרב ושם הרגיעה לילית וגזירת רבי יהושע בן לוי הזה להיות שם מקום לשרץ רוחין לילית לדור שם וכל ארבעים שנה שהלכו ישרא' במדבר הלך שר המדבר כפות ואסור לפניהם כנרי'ועשו בו שפטים כרצונם ותתיקון היה משה רבינו ע"ה שהוא היה נלנול שת והבל לכפות עריתיה דאבוחי שהוא א"ה לתקן מטאו יער קצהו ואם לא היו עוכרים ע"ז את"כ שעשו ישראל ארז הענל והמשיכו את"כ בוחות הטומאה בהמדבר הזה לא היה נלות את"כ יותר והיה מתוקן קרושת אויר החיצון כימי עולם וכשנים קרמוניות אך החטא של א"ה ושל דור המדבר נרם לקלקל האויר החיצון ושם נגזר מפי הק"בה כל שאר נליות שנא' וימירו את כבודו בתכנית שור אוכל עשב וישא ידו להם להפיל ורעם בגוים ולזרותם בארצות ונו' ער ירחמנו עשנו ויערה עלינו רוח ממרום לנחמנו ע"י משיח בן דור לכבוש כל העולם בכיבוש הרבים שהוא ששים רבוא ועל ידו ועל ידי המלאכים שיהם ג"כ ס' רבוא יחרחב גבול הקרושה שנ'הרחיבי מקום אהלך וכמו שאומר הזוהר פ' פקודי על פסוק ויקם משה את המשכן וגופר ע"ש וע"ז התפלל דוד המע"ה קומה אלהים שפטה הארץ כי אתה תנחל בכל הגוים ונם א"ת נגרש מג'ע לתקן אויר חחיצון בהבל התור' וסיעשה תמצות ונם בנליותנו החל הזה בכל הארצות האלה ולכן נלות שומרון לפי שלא היו בני דורה די להם לתקן ולקרש פאה אחת מן דעולם אבל אנחנו בני יהודה ובניסין לפי שאנחנו בני תורה כל אלו שיצאו מירושלים יפוצו מעיינותינו חוצה לתקן אויר כל הארצות של השלשה פאות הנשארי'ולחוצי' משם ניצוצי טהרה והקליפות יהיו זבחי מתים והחלול של א"ם יחזור לקדמותו ויהיה כולו קורש ע"י צער הנליות והבל התורה והתפילה והמצות עד יבוא עת הפקודה שנ'קומה אלהים שפטה הארץ כי אתה תנחל בכל הגוים ולזה יבלעה קדושת א"י כל העולם ויהיה אויר העולם קרוש שנאמר כלע המות לנצח ואומר הזוהר בפ'פקודי בנין דיחבלע מפרא אחרא ר"ל מקום מטרא ובזה אין מענה לאומות לערער ולקטרג על ישראל ולומר נזלנים אתם כמו שאמר רבי יצחק במדרש שלא דיה צריך להחחיל התורה אלא מהתורש הזה לכם והתשובה היא כת מעשיו הגיד לעמו וזהו סוד עולם המלבוש ועליית אור העצמיות ובזה ברא מקום פנוי והלול ובזה הגיד לעמו לתת להם נחלת גוים כי הוא האויר החיצון של העיגול הזה והיה מקודם קרוש והאומות לקחו אותה בגזילה · נמצא לא זו שלא יכלו לקרוא ישרא' נזלנים אלא אדרבא הם נזלנים והנחלה שלהם בא"ה מכח מעשיו שהוא היתה מיולי ומכח הנסתר שפנה מקום לעולמו' וממנו נעשה האויר החיצון שמהם בארז אתר כך נחלת גוים כי מעשיו של הק"בה שהם העולמות לא היו נבראים עריין שהיו עריין נכה נגוז מאודי והכה הנגוז הוא המקו'פנוי או נוכל לומ'לכך נקרא כת מעשיו כי בזמן שהעלת האור למעל'לעשו'מקום פנוי להעולמו'לא היו מיני נוקבין עדיין בעולם וא"א לשום עלייה בלא מיין נוקבין אתערותא דתתאי ועדיין לא היו צדיקי'בעולם והספיק לו מחשבתו ית'שחשב בצדיקים כמו שאר'ל ישרא' עלו במחשב'וגם אמרו בשמות יתרו של צדיקים חק'ת נמלך וברא את העול'ורצה שעלו במחשבתו הצדיקים כי פוף מעשה הוא תחלה במחשבה א צלו והיה שפוף במשבתו איך יהיה לו עם קרוש והזו סור כח מעשיו שהם הצדיקי' בזמן שתיו בכח ולא יצאו עדיין לפועל וכחם הננה עלת במחשבתו זורה דיה במקום מיין נוקבין וע' תמחשבה של הצדיקים היתה העלייה הזאת והעלייה הזאת שנברא ע"י המקום

ספר עמק המלך

פנוי נקרא בח מעשיו והיכן הניד להם הוי אומר בראשית ברא אלדים פירושו בתוך הראשית הזה שהוא חלול העינול הנקרא ראשית שהוא היה קודם כל שאר חבריאות והעולמות ברא אלדים את השמים ואת הארץ כלומר את השמים ואת הארץ ברא בתוך החלול הזה ומלת את זאת בא לרבות התפשטות שאר העולמות שנתפשטו מהם שמים וארץ וגם ירמז מלת בראשית בשביל ישראל שנקראו ראשית שיעלו במחשבה גברא חלול העולם הזה והיינו נמי כח מעשיו דכתי' ומפני טאמרנו שיטהר לעתיד אויר החיצון של ארצות העמים כטהרת ארץ ישראל הנשארת תמיד בקדושתה אף בחרבנה בזה יש תקוה לתרץ הקושיא אשר היא נשארת בתימא ותיקו והוא שאר"ז אל איכא סבי בבבל תמה אמר לכון ירבו ימיכם וימי בניכם על האדמה כתיב כיון דחזא דקא מקדמי ומחשבי לבי כנסתא אמר חיינו דאהני להו ומכל מקום קשיא הכתי כניסיות שבבבל נמי אינם על האדמה אלא ע"פ דרכנו יתורץ היטב שע"ז הבל התפיל' יתקנו לעתיד בארץ ישראל כדאמרי'ל בסכ' מגילה עתידים כתי כנסיות וכתי מדרשו לחיות קבועים נא"ז ואל תבהל פיך לשאול והלא כל האויר החיצון יתקן למה מזכיר הכתי כניסיות לבד אלא שהתבל של תפילה היוצא מתוכה להחליש כח הטומאה היא מתפשטת בקדושה לכבוש שאר אויר הארץ החיא ומפני שהיא עצמה סגרה לה לכן אוכר בתי כניסיות ומכ"ש התורה וגם הניהנם יכבה לעתיד והג"ע יורש מקומו שנ' ערוך מאתמול תפתה גם היא למלך הוכן מפני שהיתה מקודם קרושת מלך ואויר קדוש כן תתזרד לעתיד אל הקדושה ותהיה-קדושת מלך כמו מאז ומקדם ולכן בזה תבין ענין המאמר דמס"ת פסחים פרק מקום שנהגו שמקשה על גיהנם ואור דניחנם בע"ש אברי והא תניא ז' דברים נבראו קודם שנברא העולם אלו הן תורה תשובה וגן"ע וגיהנם וכסא הכבוד וב"ה ושמו של משיח וכו' גיהנם דכתיב כי ערוך מאתמול תפתה ומשני התם הללה קודם שנברא העולם ואור דידה בע"ש אברי והא תני' א"ר יוסי אור שבר' הקב"ה בשני בשבת אין לו כביי עולמית שנ' ויצאו וראו בפגרי האנשים הפושעים כי כי תולעתם לא תמות ואשם לא תכבה וגו' אלא הללה קודם שנבר' העולם ואור דידה בשני בשבת ע"ל המאמר ויש לעיין למה מהלק התנא אצל גיהנם בין הללה ובין אור דידה ולא אצל ג"ע אלא יתורץ על פי דרכנו קודם שנברא העולם היתי הללה דגיהנם קודש וכל מקום שנאמר עולם הוא מורכב משוב ורע ועדיין לא היה שום רע בעולם ולכן מביא ראיה מפסוק ערוך מאתמול תפתה גם היא למלך הוכן כדאמרן וע"ז נאמר עיברי בעמק הבכא מעין ישתותוז"ל הרשעים בבכייה שלהם שאומרים משח אמת ותורתו אמת ויעש שם כמו מעין הכפכה מתחת מפתן הבית לעתיד וישופר לטהר למי נדה כן שהרו בבכייתם מקום גיהנם ולכן גם ברכות יעקהו מורה ויבלע חג"ע מקום גיהנם ושם יהיה מחול הצדיקים כשיבוא שם בן דוד לתקנו ואז יהיו אפר תחת כפות רגלי הצדיקים כי יהיו למטה מהם והאפר ההוא לא ידרכו בנעליהם כי ארמת קורש יהיה לה' צבאות אלהי ישראל ועל זה אכר דוד המלך ע"ה שהוא עצמו נשמת א"ה ותיקונו המחזיר העטר ליושב' יפלו במכמוריו רשעים יחר אנכי עד אעבור בגיהנם לטהרו ולכן אמר הפיימן צמח איש צמח שפו הוא דוד בעצמו מבשר ואומר גם יחזקאל אמר ודוד עבדי יהיה נשיא להם לעולם וכה שאומר רבי יוסי הגיהנם אין לו כביה עולמית אין כוונתו לומר שלא יפסיק מלכבות אלא עולמית כל זמן שיהיה זה העולם לא יכבה אבל כשיחרב הק"כה העה"ז ויבטל הי"ע ויהיה כולו שבת ומנוחה לחי עולמים אז יתבטל ג"כ חגיהנם והרשעים לא יהיו עור ולא יתחממו בחימום העבירות שזה ממש מין נוקבין אל תבערת אש החזק של גיהנם ואז יקויים הפסוק יחמו המתאים מן הארץ ורשעי עור אינם ברכי נפשי את ה' הללויה והוא גמר תיקונו של נפש דוד הוא נפש א"ה ולכן אמר נפשי יברך את ה' שיהיה גמר תיקון נפשו כי כל הנשמות תלויות בא"ה והוא מוכרח לתקנם מאחר שקלקל אותם בחטאו וזהו שאר"ל שם במסכת סנהדרין פרק חלק אין בן דור בא עד שיכלו כל הנשמות שבנוף א"ה כי בו הם תלויות לתקן וזהו שנ' ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה' הוא ראש הזיבה נוף כדאמרן ועל"ו מומר לתקנם ודי בזה לעורר לב חכמי ישראל בחלול הזה אשר בכל פרשיות ודיי התורה יוצאים ממנו ישמע חכם ויוסף לקח וכל תבלית כוונת הפרק הזה להת הבנה עיונית אל מי אנו מתפללין אל המאציל הכל אשר הוא מסבב העינול והכרור הזה אשר אינו אות ורמיון ואין לו שם משמות הקודש הנוראים אשר בו יתוארו פעולותיו ותעולמות הם השמות אשר הם עומדים על הנייר של עצמותו ית' כל אחד ואחד יותר רחוק מחבירו והם הנעשה מהרוש חנשאר שאמרנו כי המאציל הכל היה מקמץ הרושם לנקודות קטנות ומן כא"ז נקודות נעשה אות אחת כמו שנבאר הצד חש ה שבהן כולם חיים וקיימים פאור עצמותו ב"ה כי באור פני מלך חיים ועל זה אמר אליהו בתיקונים אנת חד ולא בחושבן ולא אות ורמיון כלל נמצא שאור המאציל הכל אינו אות ורמיון כלל והעולמות העומדים בתוך העינול הם כולם אותיות ורמיונים מגונים לבן ושחור ואדום וירוק שמימנם חר"ר חמלך שהוא חסד דין רחמים ומן העולמות אנו יודעים הפרש מה שבינתבין המאציל הכל ועל ידם אנו יודעים מה שאין אנו יכולים לידע והוא התכלית שנודע הוא מה שלא נדע ונחבן יעוד הפרק הזה נותן הבנה נכונה להת לפתאים ערמה הם החמורים המבקשים ארסטו וחבירו האומרים בספריהם שהעולם הוא קדמון ובודאי בסילי בחושך הולך ונאמר ומנע מרשעים אורם כי אור ור' הקבלה האמיתית השבנא דדין בחושבנהון

חציו המלבוש התחתון אחורי חציו מלבוש העליון וכן כל העליות שנעלה היור של שם ס"ג מאור עצמותו שהיה בתוך המחיצות וכן העלייה של ז' אורות פנימיות של שבעי כליות שהעלה אויר שנתקפל חציו בחציו כולם היו בתורת חכר וחסיף להם מחשבתו שחשב בחצדיקים איך יהיה לו עם קדוש ויסגלו מעשים טובי של המצות ולימוד התורה אשר הכל נברא בשבילם ותכף חזה משמח עצמו כביכול בעם קדוש כזה שיהיה לו אחר כך ולהיו שהשמחה היא דין נברא בת חנעונע והשעשוע שהם קימוץ נקורת האותיות אשר יתדים אנו לבאר בסייעתא דקב"ה ושכינתיה יגל יעקב ישמח ישראל: וכדי שנבא לבאר ענין מחשבת המאציל הכל אל העלייה הזאת נקדים מאמר אחד דפסכת ראש השנה פרק יום טוב ז"ל הני עשרה מלכיות כנגד מי וכו' רבי יוחנן אמר כנגד עשרה מאמרות שבהן נברא העולם מאי ניהו אילימא ויאמר דברא"ש הני תשעה הוו אלא בראשית נמי מאמר דכתיב ברברה' שמי' נעשו ונקשה לי על זה המאמ' שאם בראשי' נמי מאמר הוא והיאך מצינו לשון דיבור במלת בראשית ור שמפני שלא מצא לחשלים מנין העשרה מאמרות אומר בראשית נמי מאמר הוא אף שאינו לשון מאמ' ועוד קשה למה עקם הכתו' את פיו לכתוב מאמר זה בלשון נעלם ולא אמר לשון ויאמר אלא בראשית חנף יוכרח שאי אפשר לחזכיר כאן מלת ויאמר מפני שיש איזה טעם לדבר ויכולים אנו לתרץ לשון מלת בראשית על דרך הכדרש דאיתא בבראשית רבה דף א' רבי יוחנן אמר בשני נבראו המלאכים הה"ד המקרה במים עליותיו ג'ונו' וכתיב עושה מלאכיו רוחות רבי חנינא אומר בחמשי נבראו חמלאכים הה"ד ועוף יעופף על הארץ וגו' וכר זיב בשתים יעופף רבי לוליאני בר טברין אמר בשם רבי יצחק בין על דעתיה דרבי חנינא בין על דעתיה דרבי יוחנן חכל מודים שלא נברא ביום ראשון כלום שלא יאמרו מיכאל היה מותח בדרומו של רקיע וגבריאל בצפונו והקב"ה מסדר באמצעיתו אלא אנכי ה' עושה כל אלה נוטה שמים לבדי וגו' מאתי מי אתי כתיב מי היה שותף עמי בבריאתו של עולם עכ"ל והנ' כצינו בדברי רז"ל ובדברי רבי ישמעאל כ"נ שמכל דיבור ודיבור של הקב"ה נעשה מלאך אחד והנה אם היה נכתב לשון דיבור ומאמר ביום ראשון היה נברא תכף מלאך אחד ותכף היו אומרי' שהיה שותף להק"בה במעשה בראשית והו שאמר הכתוב בדבר ה' שמים נעשו וברוח פיו כל צבאם ופירשו לכן אומר בראשית נמי מאמר הוא שמצינו בכתוב בדבר ה' שמים נעשו ולסח עקם הכתוב את פיו ולא אמר ויאמר היינו טעמא משום וברוח פיו כל צבאם שאם היה מוציא הקב"ה דבור ברוח פיו תכף היו נבראים כל צבא המלאכים ואז היו אומרים מלאך זה היה מותח בדרומו של רקיע ומלאך אחר היה מותח בצפונו של רקיע והיה זה נגד דברי הכדרש שאומר חכל היו מודים שלא נבראו ביום ראשון כדי שלא יאמרו וכו' או יפרש ענין בראשית נמי מאמר הוא ע"ד המדרש זוהר חרש פ' בראשית דף ל' ע"א על פסוק נעשה אדם בצלמנו כדמותנו אומר שם לתת טעם ותשובה לחשיב לאפיקורסים כמפני כי מלת נעשה הוא לשון רבים ומתרץ רבי חמא שם משל למלך שכל דבריו אומר בלשון רבים להורות שהמשל תלוי בו ורבי' תתת ירוזה התירוץ לא קבלו התלמידים ואמרו שזה אינו אלא תשובת המינים לנו מה אתה משיב עד שהלכו לפני רשב"ע ז"ל ושאלו אותו והשיב להם כנזכר שם בזוהר ז"ל ואמר רבי שמעון כתיב חחרשים שמעו והעורי' מביטו לראות זבי לעורים ולחרשי' אמרה תורה האי אלא ליעורים שהם עורים וחרשים בתורה והדרך הישר לפניהם והולכין אחרות עקלקלות כעורים וחרשים ולא ידעין די עקרא דמלתא דהאי פסוקא אתנזר כמתניתא דילן והכי גורסא כד ברא קב"ה עלמא הוה עקרא דכלא מיא ומן מיא אשתיל כל עלמ' ועבד קב"ה חלת אומנין די עבדין אומנותיה בהאי ואלין אינון שמיא וארעא והיא ועל ידוי דאלין אתברי כל מה די בעלמא דין ומן דאלין תלתא לכל חד מנהון לאפקא בריית בדרייתא דצריך עלמא ומן למיא אל ארע אפיק לארעא דתחותך ואת זיל איתכנש לאתר חד ומייא עברי

כך הה"ד יקוו המים מקרא לארעא אמר לה את אפיק בריין מינך בעירין וחיותן וכדמי לון מיד עברית כך הה"ד ויאמ' אלהים תוציא הארץ נפש חיה למינה מקרא לשמים אמר לון אתון אברילו בין מיא למיא עבדו כך חה"ד ויעש אלהים את הרקיע מקרא לארעא אמר לה אפיק דשאים ועשבין ואילני חקלא מיד מה כתי' בה ותוציא תארץ דשא עשב מזריע זרע למינהו מקרא כמו כן לשמים אמר לון והא יהא בכון נהירין ובוצינין לאנהרא על ארעא הה"ד יהי מאורות ברקיע השמים מקרא כמו כן למיא אמר לון אתון אפיקו רמשא ורחשא דנונין ועופין וכדמי לון הה"ד ישרצו המים שרץ נפש חיה ועל ידוהי דחלתא אלין איתעביד כל עובדא דבראשית כל חד וחד לויניה כד אתא יומא שתיאדה כלהו הוו זמינין למברי כשאר יומין אמר לון קב"ה לא שום חד מנכון יכיל למיעבד בריה דא בלחודוהי כשאר כל בריין דהוו עד כאן אלא כולכון תתחברון כחדא ואנא עמכון ונעביד אנשא דהא אתון לא תיכלון למיעבדיה בלחודיכן אבל נופא דא ולכון הלתיכון ונשפתא דילי ולפיכך קרא לון קב"ה ואמר לון נעשה אדם אנא ואתון אנא נשמת' ואתון גופא וכך הוא דנופ' הוא מתלתיהון דהוו אומנין דבראשית ונשמתא יהבה קב"ה ואשתתף עמהון בזה בצלמנו כדמותנו כלומר דאהחזי לנא בההוא נופא דאתנסיב מכון למנדע ולאדמאה לכון בההוא דאתנסיב מיני נשמתא דאתפרש מיעוברי דעלמא ויהא תיאובדתיה ותעורתיה לעילאין קדישין: ועור בצלמינו כדמותינו דנופא דאתנסיב מכון לא יהוי בקיומא בניניכון מאי בניניכון בריין דאפקיתון על דאיהו עפרא כשאר כל בריין וההיא נשמתא קדישא דאנא יהיב ביה דיהוי ליה קיומא לעלמין דליתא נופא וירמת בקיומא דילי אמר רבי אבהו הדין חוא בריירא דמלת' וכו' עכ"ל והארפתי קצת בהבאת המאמר הזה למען תשובת חמינים והנה על קושב המאמר הזה יפורש מה שאמרו"ל בראשית נמי מאמר הוא: והנה ידוע כי בראשונה ברא הקב"ה השלשה אומנים הללו ביום ראשון והם שמים וארץ ומים כמו שאמרו"ל עשרה דברים נבראו ביום ראשון ומכלל בתוכם השלשה אומנים הללו והם העבדים חמשמשין את ארב זהו הק"בה כל ששת ימי בראשית והנה בריאת העבדי' עצמ' ביום ראשון למלאכה ולא היו לו לקב"ה עדיין עבדים לברוא את העבדים עצמם למי היה לו לומ' לברוא אותם לכן אומר בראשית נמי מאמר הוא ולא אמר ויאמ' מפני שלא היולו עבדים עדיין כי היתבראשית הפקל דהיינו בראשונה שלא היו לו עדיין עבדים נמצא חוצרך לדבר ג' עצמו שיעשה אותם העבדים וזהו לאו אורח ארעא וקרר העולם אלא יספיק לו בחשבתו שיתפוס הבריאה במחשבה שלו ואז ברא אותם כי דרך טבע העולם הוא אם יקח אדם עץ ארז בידו אם לא יקח במחשבתו הציור של חקלי הדוא יכורת לאין חכלית ולא יעשה כלי לעולם וזהו כוונת הכתוב לחשוב בחשבת בהרוש עץ ואבן ואין מקרא יוצא מידי פשוטו ללמוד תורה דרך ארץ ודברה תורת כלשון בני אדם בראשית נמי מאמר הוא להשכילך ביגה כי הוא מאמר כתום וגנוז ולכן הרגם ירושלמי בחוכמתא על מלת בראשית ורי בזה והנה גם כן כאן לא היו עדיין צדיקים בעולם ולא חיה לו לומר מאכר הכצות להצדיקים שיעשו מצותיו ויעלו מיין נוקבין למעלה כי לא היו עדיין צדיקים בעולם והכפיק לו מחשבתו להעלייה הזאת להעלות לפניו מעשה הצדיקים שיצא אח"כ מאלו העולמות ויתדים להבראות כהם הנל ידם ולכן ארז"ל כמי נמלך בנשמתן של צדיקי' וכו' וגם לזה אר"ז בל מי שחכמתו קודמת למעשיו חכמתו מתקיימת וזה המאמר ברא ממש המקום פנוי אשר יתדים לעמוד בתוכו שפי' בארץ הרותניים והנשמיים וזהו כוונת פסוק בראשית ברא אלהים את השמים ואת הארץ ועליו פירש הרשב"ע ע"ה ברישׁ הורמנוהא דכלכא גליף גליפוי בטהירו עילאה אשר אנו יתדים לנאר די צרכו כלל חדברים שאמרנו שאי אפשר להעלו' מיין נוקבין כי אם ע"י כעשה הטוב של הצדיקים אבל יתה שלא היו לו עדיין עבדים דהם חצדיקים המעלי' מיין נוקבין הספיק לו מחשבתו שחשב בהצדיק' ובמעשיהן הטובים העתידים להבראות: וכוף הכעשה דהוא תחילת המחשבה אשר בשבילם נברא העולם כולו רוחני לנשמ'

פרק שלישי

ונשכיל התורה ומעשה המצות אשר הם עתידים לעשות שנ' אם לא בריתי יומם ולילה חוקות שמים וארץ לא שמתי וכל חק הוא לשון נבול שנ' אשר שמתי גבול לים חוק עולם ולא יעבו' ופירושו החוק והגבול אשר שמתי לעולם הכולל שמים וארץ דהיינו הסכו'פנוי הזה שהוא תחלת מחשבתי כאשר פניתי מקום לעולמו' לא שמתי ולא בראתי אלא בשבי' התור' ומעש' המצו' להעלו' מין נוקבין ומרוב השכח שחשב בהצדיקים היה משתעשע ומתענג איך יהיה לו עם קדוש ומזאת התנועה נולדה כח דכח של הרין קימון האותיות אשר גולרו מן הנקודורת שברשימו הנשאר בתוך חעיגול כי כל אות ואות יש לו נבול על הנייר וכדי לשבר אורת האזן אמשול לך משל המבריל בפה המלות האר' הנשמי כשיש לו איזה שמחה או יחשוב שיבוא לירו ריוח נדול הוא משתעשע בעצמו ושחק בינו לבין עצמו ומרוב השמחה מתנועע וידוע כי השחוק באדם הנשמי בא לו מן הטחול והטחול כולו מותרי הדם ואם כן השחוק בא לארם מצר המותרו'דהיינו כח הרין כן כניכול בעל הרצון יתברך שמו לעד צפה וראה שאלו העולמות שחידו משער להאצילם היה צריך בהם רין כדי לתת שכר ועונש ואלו לא היה משתעשע לא היה מקום לרין ואפילו לחקיקה שחקק בעצמותולא היה לה מקום דהיינו הכרור הראוי להעמיד בו כל העולמות מפני שהוא רין לגבי האין סוף ומפני זה נשתעשע שהוא כמו המים או האש כשהרוח נושב בהם והמים או האש מתנועעים וסחלהטים כברק לעיניך ומכהיקן ומבריקין אנה ואנה כן א"ס יתברך שמו היה מתנועע בעצמו ומבהיק ומבריק בהעיגול מתוכו אל תוכו ואותו הנענוע נקרא שעשוע ואותו השעשוע מחלקי עצמו אל עצמו נולד ממנו כח שיעור החקיקה של האותיות היא התוחה בבח נגם בהאלפ'ביתות אשר אפרשם את"כ וכלל הדברים שנעשה הכל מן המחשבה שחשב בהצדיקים הספיק להעלות אור עצמותו ית' כדי לעשות מקום פנוי אל מקום בריאורת העולמורת והנענוע ופעולת השעשוע עצמו הועיל לקבץ חלקי ניצוצי חרוש' לעשותו אותיורת והכל היה בפעם אחר ולפי שאין סוף יר' שמו הוא פשום בתכלית הפשיטות כל צר תנוע'הוא מוליר חום באופן שבחשעשוע הזה הוא שיעור כח דכח הרין ובהשעשוע נולד שיעור החקיקה וחחקיקה היא רמוזה בזוהר פ' בראשית ז"ל בריש הורמנותא דכלכא גליף גליפו בטהירו עילאה ההו פירושו כלומר בתחילת שעלת ברצונו הפשוט השעשוע שאמרנו' שהוא תחלת השיעור הזה ששיער בעצמו כדי שיהיה לו שולמנות וכל שלמנות הוא מצד הרין מפני שהוא מצוח לאשר תחתיו ובשיעשה זה שהוא מציוהו נותן לו שכר ואם לאו ילקהו הרי שהשלטנורת הוא שורש שכר ועונש וגם כן השעשוע הזה הנזכר יש בו שורש דשורש הרין שהוא רל"א אחוריים שבצורף עמו הרחמים שהוא שורש כל שרשי הרחמים שהוא נשמת אין סוף יתברך שמו לעד אכן שהיא נשמת א"ל ב"ם אשר בתוכו ויחסר חסרי' שהוא צירוף רל"א שעריים פנים עם נשם'א"ל ב"ם הגנוז בתוכו והרין הזה הוא שורש תחלת ההורמנות שהוא השולטנות ולזה קראו רשב"י:

הורמנותא דמלכא וקראו מלך ושליט להורות על מה שאמרנו' והחקיקה הזאת הנולדה מהשעשוע הזה הוא השיעור ששיער הא"ס בעצמו לאמו' הכרור הזה יהיה מקו'הראוי להכריא' בתוכו כל העולמות נמצא שחלק א"ס שבתוך השיעור ההוא חנז' הוא מוקף והא"ס אשר הוא סביב אל החקיקה הוא מקיף נמצא לפי מה שאמרנו הא"ס ית' שמו הוא מקיף ומוקף והלק א"ס דהיינו הנייר המוקף הוא שורש עיסת כל העולמות ונתגלה האור מעט עד שנעשה ממנו מלבוש:

פרק שלישי

הנה בעל רצון ית' שמו צפה שאלו העולמות שהיה משער להאצילם היה צריך בהם רין כדי לתת שכר ועונש בעולם ואז לא היה משתעשע לא היה מקום לרין המתעשש להטה עד שנעשה ממנו שברי כלים אשר מהם נעשו הרעים ומהם נעשו הקליפורת הנקראים אלהים אחרים היונקים מאלהים קדושים שנ' להים כאן נרים בגחלתך וגומ'כי מהאש תקשח יצאו והאש תאכלם לכן כל מאותם ותשקם להרע ולא להיטב כמו הכלב שטבעו לנשך בנ אדם וחטבע שלו רק רע כל היום ואפילו תפלאכי' תסקבלים מן ספירת חוד נאמר עליהם והודי נהפך עלי למשחית והם נקראים בני אלהים מהם מישרים דרכם ומהם משחיתים דרכם ונעשים מקטרגים בזמן שהתחתונים ממשיכים עליהם פרי מ"ר ההו שנ' ויהי היום ויבואו בני אלהים להתיצב על ה' ויבוא גם הש"ן בתוכ' וגו' אחרון הראשון בא מן בח גבול האותיו' שנעשו מהרושם שהיה א"ם ב"ה מקמץ ומצמצם לנקודות ופתנקודות נעשו האותיות וזהו סוד חפסוק ואור צדיקי' ישמח ונאמר יהי כבוד לעול' שיכירו גדולתו וכבודו' שמח ה' במעשיו ואע"פ שאמרנו כי גבול האותיות הוא שורש הרין הוא דווקא למטה אבל בזרת הסקום בעולם המלבוש הוא שורש כל הרחמים שלמטה ממנו אבל לגבי א"ס נקרא רין נמצא כי הצמצום הראשון הוא שסלק האור הראשון לעשות מקום פנוי והצמצום השני הוא שנשאר הרושם של האור שנתסלק ואוהו הרושם צמצם לנקודות וזה הצמצום נעשה ע"י תנועת השמחה כמו האדם השוחק על רוב השמחההוא מתנועע ר"ל מתנוצץ ומבריק הנקודות והניצוצו'כברק לעיניך והיה מחבר הנקודות אחת אל אחת עד שנעשו האותיות כדמותם וכצלמם אשר נזרה חכמתו ית'אשר אין מקום לשאול על דמותם למרא ברא א"ם דמות צורת האותיו'כך ולא בדמות אחר מפני שהעול' הראשון נעלם מאור ולא יהגלו טעמם כי אם לעתיד ע"י ר'עקיבא בן יוסף ע"ה שיתגלו ע"י טעם כתרי האותיו'שהם סור אור לבושו של א"ם והם נקריים כתרים אל האותיות אשר תתחיכם ואור חנקודות הללו איך היו נובלים ונחלים להתעשורת מהם צורת האותיו' נתגלה ע"י שיהו ז'ל לם'ו אור שבעת הימים הארי זלה"ח אשר על דברין אין להוסיף וממנו אין לגרוע שמע חכם ויוסיף לקח:

פרק רביעי

הנה מן מאה נקודות נברא אורת אחרת ומתחלה ברא האלפא ביתא כסדרה ואח"כ צירף כל אות של האלפא ביתא עם כל האותיות כרי שיפנוש למטה אבר באבר חופס בזין וזין באחזן יד ברגל וכרוס'לזה כאשר אמו'בספר יצירה שקלן צרפן המירן אלף עם כולם וכולם עם אלף ובית עם כולם וכולם עם בית וכו'כאשר נבאר בשער הזה בסייעתא דקב"ה ושבתית וכן צירף כל האותיות עד תינמצא כל אות יש לו כף אלפא ביתות חוץ מא"ל כ"ם שהוא המרכז מחיות בכל פרצוף של כל אות ואות והוא האור פנימי שלו ויקליהם נאמר האותיות יוצרו ונאמר ויתיצבו כמו לבושו והוא אור לבושו של חקב"ח שבא עליו עשטה אור כשלם' הצר השוה שבהן תמיד עשר למעל'מן המרכז ועשר אלפא ביתו'למטה מן המרכז ויש בחם רוח חיים הוא המרכז הנותן חיות לכל הפרצוף שלו ונותן כח השרשים לכל האלפא ביתות שלו נמצא שהם כ"פ רל"א אותיות בכל פרצוף אות ואות לבדו'ה עולה בחשבונו נתי"ב שהוא ב"פ רל"א ובן עולה החשבון עד למ"ד הם רל"א אלפא ביתות פנים שהאלפא ביתא של הל"בם בא עד שם ביושר והיא הנשמה של המלבוש ויש ג"כ רל"א אלפא ביתות אחורים מן אות חלם"ד עד תי'ו שה"אל כ"ם עם אותות שלו בא באחור כזה ל"א מ"ב ג' ס"ר וכו'דרוש כי כל פנים הוא חסר ונקרא זכר וכל אחור הוא רין ונקרא נקיבה ואף שלא היה שם רין ממש אלא כח דכח רין לגבי דיוקן ולא בערך העולמורת שלמטה'הימנו שהוא ממש כח הרחמי'אם לא היה בעולם הראשון רין קצת לא חיו האותיות נראים מפני שלא דיזה להם בנול לעמוד והיה הכל תחר אל אחר הפשוט ולא היתה שום בריאה בעול'לעץ החיים שהוא סוד שם היוה ולעץ הדעת טוב ורע שהו' סוד שם אלהים המתחלק לסוד אלהים קדושים ואלהים אחרים ולא היתה טוב ורע ושכר ועונש בעולם עם המשרתים של טוב ורע להשלי'פעולות'הם ואם תאמר מה היה צורך לבעל הרצון ית' בעולם נשית כבר אמרנו שטבע הטוב להיטיב לזולתו'וזהו לזה שנ'מה רב טובך אשר צפנת ליריאיך צפנ"ת דיקא שהו'לשון צפון שהוא רין שנ' מצפון תפתח הרעה וזה מה שאר'זל נדולים הם תצדיקים שמהפכים מדת הרין למדת הרחמים הנח שכרם אתם

אתם בנ"ע כי בצר צפון שהוא מדת חרון הנה התחר שהוא רק
ובמבטעו אי אפשר להצריך להנות מסמנו הוא מערב בו מדת הדין
שנמתק ע"י התכר כדי שיכולים הם לקבלו כי מעלה יתירה יש
לחזק על הכסף להנות מסמנו ונאמר מצפון זהב יאתה והוא
דבר חמשתוה ל הנשמ והוא עב יותר מן הכסף ונחזור לעניניו
והנה ב"פ דל"א עולים נתיב והוא שיער החמשים שבבינה שלא
השינו מרב"ש שנאמר נתיב לא ידעו עיט וחכמינו קראו עולם
המלבוש הזה תורה קרומה לעולם אלפים שנה מלשון ואאלפך
חכמה ר"ל שני לימודים שם שני רל"א הנז' ונבנית נ"כ משני
רל"א הנז' שהם משונים זו מזו כמו בזוהר בראשית שאומר רב
המנונא סבא ע"ה תרי אלפי שני נרמזים בפסוק בראשית ברא
אלהים את השמים שני ביתינו ושני אלפין לרמוז אל הב' רל"א
הנז' ונקרא תורה קרומה כי התורה המתפשטת למטה נכלל
העולמות בסור לשון הקורש ובצירופיה שלא כסדר האלפא
ביתא לא היתה יכולה להבראות אם לא ע"י צירוף האותיות של
האלפא ביתות בעולם המלבוש כי מהיכן יהיה שייכות ותיבור ל
אלף של מלת את של לשון הקורש עם התי"ו של מלת את וכדום'
לה שהוא שלא כסדר האלפא ביתא וכן כל השמות והתיבות הם
שלא כסדר האלפא ביתות ולכן נקראת תורה קרומה והבן כי כל
הוספה ופירוד וריבי וחסרון אות או תיבה הוא כח סטרא אחרא
שנבראת ע"י פירוד אותיו' ופיזור שלה'מן שברי כלים ואותיות'
אשר נפלו למטה'בזמן שבנה עולמו'והחריבן ועל ידם נולדה שנאה
קנאה וקטטה בעולם ומלחמו' האומות שנבראו מהם וכל מנסתם
ומחשבת'להרע לעם הקור'ולקנץ האילן הקורש עם כל נטיעות'י
ח"ו שנ'ואיבה אשית בינך ובין האשה שהיא השכינה ובין זרעה
שהוא זרע עם הקורש אשר נשמותיהם יצאו ממגה בנורע ' יצא
לנו מנרון דיוק שכל חסר או יתר הוא ממש דרך וכח סטר'אחרא
שהוא ממש אותיות ארם בליעל אשר טבעו לשפוך דם במלחמה
עצומה שיש לשרי המשחי' עם מלאכי השכינה ובזמן מעוט הירח
הם מתגברים ובזמן מלואה נחלש כח צבא הטומאה כאשר
בארתי בסוד שניר ראש חודש וברכת הלבנה אבל לא בדרך
הקרושה שכל ברכה וניבויותיה שלום ואין לאותיותיה חסרון או
הוספה או פירוד לכן כל אות מאותיות האלפא ביתא לוקחת
עמה בצרופה כל שאר אותיות האלפא ביתא כמאמר ס' אלף
עם כולם וכולם עם אלף וכן תרין לשאר האותיות ובצירוף יהיה
שייכות ל כל שאר אותיות ורביקות ולכן למטה ישתלשלה התור'
באותיותיה שלא כסדר האלפא ביתא והסכין יבין כי התורה
קרומה דהיינו דרוש עיסת פנת של כל העולמו'אשר
נתחיה ומשתלשלים מצירופיה ואותיותיה כי למעלה אין שום
דבר רק אותיות של אור עומדים בסור תמונת אד"ם זכר ונקיבה
בראם ויקרא את שמם ארם ועומדים ממש בצורת זכר ונקיבה
ויורד חרמות והצלם הזה בכל תעולמות אפילו בעולם המלאכים
שכתב רבי ישמעאל כ"ג בפרקי היכלות במלאכים יש מהם
צורת אנשים יש מהם צורת נשים אבל הם כולם אותיות והם
ניונים או נתנים מאור הגייר הזה שהוא אור עצמות כביכול
אחר כמה מחיצות וכוחלים השנתחו'ת עליהם שנ'הנה זה
עומד אחר כתלינו משגיח מן ה'חלונות והם ה'חסרים מציץ מן
ה'חרכים הם ה'נבזרות ונגזר מלשון קטינא תריץ שקי והחלונות
הם תמיד פתוחים להשפיע כלי שום מונע של הרין אבל החרכי'
אינם פתוחים אלא בסדר נקב קטן בסור נקב ה' ר'ל נקבה שהיא
סור הרין המונע להאור למטה בהשפעתו וכל זה הוא לטובת
העולם לפרנסים בכרי שיבלים הגבי אדם והמלאכים לקבל
וגם כרי שלא יצא העולם מבחינו של שכר ועונש והחסר יכשל
הרין מכל וכל ולא יהיה עונש בעולם כי כל האשות יכנו עם
הניהנם חפ לא יהיה עד לעתיד ידי בזה " והנה אותיות ספירת
הכתר אשר בע"ה נעל'עתה ממנו ביות'מכל שבע שאר הספירו'
החשמלים מקבלים ממנו גם הם נעלים ולא יצאו עד שיש צורי'
כמו משה רבינו ע"ה או ס' והארי ולח"ם אשר יש בידם ספרות
של תחיית המתים ויש להם מעט רושם גובלות הכתר בע"ה הב'
ולא יותר וגם להנן מגזירות רעות והם גזרים ומכפלים גזירו
של סם"ה כי אותיות גובלו'הכתר הם מין נוקבן לתחיית המתי'

כאשר ביארתי בפרק האחרון של שער עולם התוהו ומסנו באה
סור יחידה לכל צדיק אחרי סותו בנ"ע כי העה"ז אי אפשר לו
לסבלו מפני רוב קרושתו וכל זה מנע מאתנו הסא א"ה ומאותיו'
ספירות החכם"ה הם מקבלים שרי התור"ה והם פועלים להחכים
ולדרוש ברבים והם גוזרים על אליהו הנביא זכור לטוב להתגלו'
ל הפועל אחרי שיחקרש עצמו שבע שני בתענית ובטביל' כנורע
לנו והכל ע"י ספירת המלכו' שהיא עצמה סור הרכור ח"א שהוא
ספירת ת"ת הכוללת פרצופה בנפי עצמה הוא סוד'הו' קולות הם
הז' ספירות הקנוים בו תמיד והם נזכרים במזמו'הבו לירו"ד בני
ים ואבא ואימא עליה'ומה'יצאני' והם בסקומם נעלמי'ונתגלי'
למטה בחכמה ותבונה ודעת ורי בזה וגם אותיו'כספירות התכמה
פועלות במחשבת'בל"ב ורינים שהם הל"ב אלהים דפעם'בראשי'
לתת שפע לכל הספירות כפי אשר יראה תכמתה לכל אחר ואח'
חלק הראוי לו ולא פחות כדי שלא יתבטלה חוקה והשגתה'
להשפיעה לאחרים שלמטה הימנה והיא מחלקת מזון לכל צבא
המרום ולגלגלים ולכוכביהם ולשבע עשר מזלות ונותנת שפע
למלאכי'לבדם ולבני אדם לבד' ואם היתה'נותנת יותר מכדי שיעו'
הראוי לו היה המין ההוא מתבטל לגמרי וגם חוק העולם יתבטל
והכל היא נותנת ע"י השכינה שנ'ותתן טרף לביתה וחק לנעריותיה
הם הז' מיכלות דבריאה והבתים הם הבדורין של יצירה ועשיה
והכל ע"י הכתר אשר שפעה אין לה שיעור ולכן הם הל"ב רינים
הם הקרוסים המפסיקים שלא יצא שפע חוצה יותר מדאי נמצא
שספירת החכמה והפעולות של אותיותיה הם פועלים כל
הפעולו'למטה ולחכמת'עצמה אין לה שיעור ואינה תופסת מקום
ואם בעל נפש אחה תבין מעצמך סדר הבריא'של מעש'בראשי'
והשתלשלותיה אשר היא מוכרחת לירד מן הסבה הראשונה
דרך העולמות אין סוף קו לקו צו לצי ער שנגיע שפע השגתה
אל החכמה שיש בה יכולת להפוס בחכמת'כל השגות העולמות
שלמטה ממנה מפני ירידת גרם המעלות ער שנעשה לה שיעור
לערך העולמות שלמעלה הימנה אבל השפע עצמה הוא טוה'ו
אותיות המתעבה בירידתו למטה ועליה תמח דור ואכר מה רבו
מעשיך ה'כולם בחכ"מת עשית ונאמר ידי'ד בחכמה יסד ארץ
והיא ספרנכת כל צבא המרום עם התחתונים והיחה דווקא
בחיבור אותיות כפירת בינה עמה שהיא כרמות נקיבה כביכול
ומהם יוצאים אותיות דעת הוא המחלק לכל צבא המרום שפע
ומזון כמו האדם כביכול שיש לו חכמה וקבל כרבו תורה אבל
אינו יכול לחדש ולהבין דבר מתוך דבר אבל אדם שיש לו חכמה
והוא מבין דבר מתוך דבר יכול לחדש ענין אחר מה שלא קבל
מרבו ואותו התחדשות נקרא דעת הנולד בחכמתו וכיוצא לכן
בכל המקום שחכמה ובינה מזדוונים נולד מהם דעת והבן לכן שרי
החכמה ושרי הבינה ושרי הדעת פועלים יחד תמיד והם כפוי
המוחין הנכללים יחד ויוצאים למטה כשיש זיון ובאין זיון הם
נעלמים במקורם ובעולם היצירה בצורתם מה שאפשר לנלות
ולולי יראתי מבני אדם שאינם מהונגים שמהכשו להם הייתי
מאריך בהם אבל סי שזוכה'שיתגלה לו אליהו ז"ל הוא יורה'כשנה
מבדרינת הסניר ומרדינו' שרים הללו שהכרתי אותם והנה אביא
בסר הנחמד ברית המנוחה בקצור מופלא והוא מדבר בבחינות
חכמה של עולם המחשבה המקבלת מחכמה של עולם האצילות
ואומר שם מהלך השפע שהיא שם שמות גדולים וחשובים
ומהפשטים בכל צדדי המרכבה ח"ל ומזוו החכמה והדרתה'
מהפשטים כל תכונות המשתות כל משמרת ומשכרה בכתם'
לפעול פעולתה ולעבוד עבודתה אלהים המשמרת המקבלי
מזיו דחכמה והה תלויות זלצפון עומדים משמניה אות שמר
מבואות מלאכי המשחית לבל יצאו ויתפשטו להכחית העולם
ואת המשטר'תופסת מהלך שש מאות פרשאות וכו' ופי'כל מקו'
של פרסה הוא שם קו"ש והוא בגי הש"ם ואומר שם רעל ספירת
החכמה אמרו שהיא אם כל המאורות וכל הגלגלים נצבאותם
מהמאורות המפרנסים לברואי' הם נפש וכל הנזכר לא נחשבו
אצלה רק כלא היו כי היא שוכנת בחיק המלך ומוכנת למלך '
ונראות החכמים המעמיקים בחכמה ל"ת שורש ששה כלי
המאורות וגלגלים וצבאותיהם העולם וצבאותיו וההמומו'

פרק חמישי

ורגי הים והמים אשר מעל השמים החכמה חופפת על כלם ולא נראה מהם דבר מראשם ועד רגליהם ונחשבו כולם אצל החכמ' בקערה קטנה ומים אין בה · וכולם עובדים לה · והחכמים אשר התמיקו לדעת בחכמה אמרו שכל ענייני נפלאות של רבון כל העולמים וכל תקפו וגבורתו לא נחשבו אצלה אלא כלא היה ·

והוא מאור המושיע ועתה בעת צרת · והוא הנקרא קבר"ורת התא"ה שכל הנבראים פתאום לחשיב עומקו ותבונתו ויפיו ומשלתו · ואמרו בעלי השכל כאשר הגיעו קצת לחבונתו של המאו'הזה· מהם עמדו תמיהי' · ומהם יצאו מן הדרך ומן האמונ' וחשינו לחירוב עולם כמו שמצאנו באנשים גדולים (בגון אישע אחר שמעה במסט"רין אשר הוא חכמה · ריצירה וכן בן עזאי וכן זומא ועליהם נאמר שמה קברו את העם המתאוים והכן) ואמרו מאחר שחכמ' אין דבר למעלה ולמטה שיעש שום דבר מבליעד' כי היא נותנת חכמה לעשות חרבר ההוא · והאיל ואין דבר נעשה מבלעדי החכמה · החכמה מי ברא אותה · ומי הוציאה ממקום' והיה מעיין כי ואת היא קושיא גדול' מן המפקות הגדול' והעמוקו' כי החכמ'ביצר יוכל להיות שתהיה נבראת תוך הרבריים שמובבי' אותה האיל ואינה תופסת מקום ואם החכמה קדם התפשטה מן מציאות הגדול מה היה עניינה · לאלו הקושיות אין סוף ואין חכמ'לפרשם מפני שהם לרוב עמוקו'מאור עומק גדול אמרו על סוד החכמה שהוא מאור המתפשט מן המקור הנעלם · ונקרא מקורי מקו"ר החכמ"ח · (והוא סור עולם המלבוש הנקרא תורה קדומה ועליו אמר רבי אליעזר קודם שנברא העולם היה הוא זשמו בלבר ושם היה בצירופיו הוא בולל כל עולם המלבוש באשר תראה לפניך בחשיר הזה ומסנו נתן הקב"ה קצת חכמה לשלמה המע"ח שנ' וה' נתן חכמה לשלמה ר"ל חכמה מתם ולא החכמה חידועה וכן יתן הקב"ה למלך המשיח שנ' ונחה עליו רוח ידו"ד רוח חכמה וגו' ונאמר ומלאה הארץ דעה את ידו"ד וגומר ונאמר ועל העברים והשתחוו אשפוך את רוחי וגו' וכן היתה על הים שאר"ל ראה שפוך אחת על הים יותר ממה שראה יחזקל וכן אמתית דרבינו הקדוש היתה מהם)ואחר שנתפשט'החכמ'הוציא פעולותיה לאור וקדם ליצירה אלפים שנה היתה החכמה מראית כחת לפני מקורה · כמ"ש ואהיה אצלו אמון ואהיה שעשועים יום יום · ויומו של הקב"ה אלף שנה כדכתיב כי אלף שנים בעיניך כיום אתמול כי יעבור וגומר (ומלת שנה גימט' ספירה ובעולמות הללו ספירה אחת היא יותר גדולה מאלף ספירות למטה וכולם נותנים כחם לאגריל שעות היום יבוא ביאורו בשערי' הבאים בס"ייעתא דקב"ה ושכינתיה · והחכמה היא הולכ' תדיר עם ישראל לכן אמר שלמה עליה מי זאת עולה מן המדבר וגו' כתסרות עשן היא סוד הגבורה שהיא מתפשטת בגבור'גדולת לחנן על ישראל בל"ב אלהים שלה שהיא מגינה על ישראל מן האומות(כי תמ"ר הוא גי' ש"ך רינים שני פעמים הם ש"ך דירדה ורנוקביה ועולים תמר וחזו סור שנ' כש"ך חמת המלך וזהו סור נחלי דרתמי שלא נכבו י"ב חודש שראה רחמ כר בר חנת כי כשתאפוך תמר תמצא מלת רחם · וחזו פוד הרחם של אליאו ז"ל שנ' וישב תחת רחם אחר וישאל את נפשו למות והזו דווקא כשמתפשטים הגבורות למטה בעולמות התחתונים · (והיא הנותנת חכמה לנרכאים ואתה שורה כי אם על הנרכאים הנקרא שמה חש"כון לפי שהיא תופסת בשכל החכמה"ח כל צורך הנבראים ון ומפרנס אותם ויודעת חשבון כמה קרקפתא אשר היא צריכה לפרנס ולהשניח עליהם ומפני שכל השרים תאותם וחשקם לעלות ולקבל ממנה על כן יאמרו חמושלי' בשמים בואו חשבון ואומרים השלשה שריכ זה ל"ה נעלד' ונקבל ממקום החכמה ובאמרם זה הם מהלליים אותה בואו חשבון וגום' ובארתי סוד הכתוב הזה בשער קריית ארבע וממנו יתבאר השבח אשר בו

עכ"ל והשלשה שרים הנזכרים אשר סימנם זה

שכ"י נוטריקון שמו'ע'מטט"רון יהו'אל והם המוזיין ריצירת ויש מלאך אחר ושמו אוריאל והוקקין בקפיצה אחרת מן הגלגל העשירי לארץ ואסר ליהושע אני שר צבא"ה ולא נחשב אצל הג' שרים אלא בנער קטן מהם והנה תראה דברי הספר הנחמד אי"ך הוא מותיב ואיתי מפרק ברמז שהחכם מתפשטת מעולם הראשון

הנקרא תורה קדומה לעולם אלפים שנה מלשון תרי אלפא ביתות ושני לימורים ולכן אל יקשה לך מי ברא מפני שהיא כולה אותיות ונבראת מבעל הרצון שאינו אות ודמיון כלל בעלם מאור עד שאין שייך בו לא חסר ולא דין ער שכמעט מוכרח שהאציל אותיות לכל ספירה וספירה של חסר ורין רחמים ואותיות של דין הם בהפוך ממטה למעלה כגון פסוק של ויבוא בשם של ע"ב כתבע חאש לעלות למעלה למנוע שפע היותר גדול בתחתונים וע"י האותיות הוא מטיב לכל לרעים ולטובים ומשפ מסתתר בהם ונותן להם חיות וכח ואם יסתלק מהם היו ח"ו נפסרים כרגע כמו שאירע להם בעולם התוהו נמצא שהכל הוא אחרות אחר אלא שיצל ידם יתודע לתחתונים ומצלמם ורמותם נברא האדם התחתון כי הנשמה היא כולה אותיות ועל זה נאמר (ואתה צאני צאן מרעיתי אדם אתם ואר"ל אתם קרויים אד"ם מצד נשמת א"ה ואין אומות ר'העולם קרויים אדם כי אין להם נשמת מאדם העליון הקדוש אלא נפש יש להם מאדם בליעל הממא אשר בו אותיות של בישוף ואעפ"י שכולם נולדו מאדם הראשון והם אחינו מצד הגוף ולא מצד הנשמה ולכן אי אפשר לחלק ולהפריד בין הספירות ובין בעל הרצון אשר אינם חיים כי אם בהדבקם בו ובהם יפעול פעולותיו למטה וזה יקרא בלשון חכמינו ז"ל קונין בנסיעות ר"ל שמבריל הנסיעות מן הנוסע ח"ו והם ממש כמו האותיות של הספר תורה העומדים על הקלף והוא נורם להם שיתראו · והנה הספירות נקראים על שם פעולותיהם אשר על ידיהם מפיב או מריע לתחתונים אבל כל ספירה יש לה כמה אפי'ורבבו'שמו' וקודם שבא שלמה היתה תור' כקופה שאין לה אונים ר"ל שקראה להם שמות חכוללים כל אותיותיהם כדי שכל ח"ח יבין ע"י אזניה התורה באר היטב אם יזכה לזה ודי בזה והנה בארנו שמות הכתר קצת מה פעולתה שהיא סוד אור פקיף הפורס על כל ישראל סוכות שלום להצילם מכל פורעניות של א"ח וממזיקין ובזה יש לו כתר מלוכה וזה לא יהיה אלא ע"י החכמה והבינה ודעת שיהיה לו בתורתנו הקדושה והבינה היא היתה מסתקת ומסתרת דיני עולם התוהו שהוא סור מ"י יתן מחור מסמא לא אחר והיא נקרא' ס"י נ' שיעדי בינת והיא יותר גנלת מחכמה הנקראת מ"ח שהוא לשון נעלם ולכן נתן בירת החירות של שופר היובל שמוציא העבדים לחירות הנקראת תשובה שהיא המסתרת הבעלי תשובה וחיד ימין של האדם העליון היא ספירת חסד וגדולה והשמות שלה פועלים לקרב הנרחים ולקבץ המפוזרים וספירת גבורה ושמותיה היא הדין השמל להכות שונאי ישרא ולנקים נקם'דם עבריו השפוך וספיר' תפארת היא פועלת לחבין והיא ר"לב משינ נסתרות בתורת שבכתב ויראה בעולמות עליונים סורות נפלאים וספירת נצח והוד הם השוקיים והם פועלים לקביעת הדרך ועוד הם פועלים לקיים כל הפעולות שיהיו חיים וקיימים לעולם והוא פירוש מלת נצח שיקויים פעולת'לנצח והוא הו'ד פעולת'ותפארת'עם ספירת יסוד שיהיה לפעולת השמו'יסוד עולם אבל אצל אדם בליעל כל מי שעוסק בכישוף יעזבנו בחצי ימיו כמו בלעם שנחרב בחצי ימיו או בזוחו ופעולתו נאבד ממנו אחר איזה זמן יש לאחר ז' שנים או ס' שנים ואין לו כח יותר כמו שארז"ל שנתקצצו רגלי נחש ואין לחם גה"ן שהם רגלי הקדושה וגם פעולת יסוד הוא ברית קודש להתיר אסור בכשפיו ויהיו לו בנים וגם הזווג שיש לחתן וכלה שהם תפא"רת ומלכ"ות להרביר האהבה זהשמות פועלים מאור לאהבת ולחן ואי אפשר בזה להאריך כאן שלא לצאת מן חמכוון אבל השער בעצמך כל מה ששייך לפעול באיברי האדם כביכול דונקתו יפעול בחשמות הללו ושמו' המלכו' יפעלו לחבין בתורה שכע"פ אבל שמות חכמה ובינה ודעת יפעלו ברזין דאורייתא וע"ז אמר רבי אליעזר אלמלא היתה התורה כתובה כסדרה היה אדם יכול להחיות בה את המתים והנה בעולמות אין סוף הצירוף הוא מן צירוף האלפא ביתות שעל ידיהם יכול להתבראו גולם מן אדמה כל אינו יכול מפועלו לחת לו נשמ הדבור ונם חעגלא תלתא דאביי ורבא כמו שהוא מסודר אצלי וחם מתפשטים ג"כ בעולמות שלמטה מהם ובעולם האצילות הם ג"כ צורופי העשר שמות שאינם נמחקים הן וחשבונם וצירופיהם

ועליהם

עליהם נאמר אני ה' הוא שמי וכבודי לאחר לא אתן ותהילתי לפסילים כלומר לא יניעו צירופי שמי אשר לי אחר שוכן שם דהיינו בעולמות בריאה יצירה עשיה לא יהיו שם בתמידות אבל הם מושאלים שם בעת רצון להשיע לנערה המאורסת היא השכינת אשר צעקה בעיר ירושלים שלמעלה אין לה מושיע שם אלא מעולם האצילות ' ובעולם הבריאה נאצלו צירופי פסוקי התורה שלא כסדר הנכתבים בתורה אלא כולם שמות הקדושים ובעולם היצירה הם המלאכים שראש שמם נחתם בתורה כנון מלרח"ז זה שם"י הוא נוטריקון שמוניאל מטטרון יהואל וסלת ראש"ם הנז' בפסוק ויאמר יעקב כאשר ראם מחנה אלהים זה נוטריקון רפאל אוריאל מיכאל ותיבת ופנ"י ל"א יר"או הוא אותיות אוריאל ופניאל וסלת אל משמשת לכאן ולכאן ויש מהם יגל דרך הני' ונכרי בשפושא אפא של הנאמרים ל"ל נשא"ם רבוא אותיות הם בתורה יובאים מהם שש מאות מלאכים ובעולם העשיה הוא סוד התמורה שיוצאים האומנים על דרך תמורה וחלוף האלפא ביתות מן התורה ושם נאמר לא יסיר טוב ברע ואם חסר יסיר תיר"ח ותמורתו קורש ואין לך אדם מישראל אשר שמו אינו יוצא מתורתינו הקדושה הן בפירוש או ע"ד גי' או ע"ד חילוף ותמורה וסיגי"ל מאכם השלם הרמ"ק בן ג' שהיה לו מלפיה אחד שהיה אוכל חזיר אחד תאר לבו ושאל אותו מה יהיה אחריתו והשיב לו הפסוק הזה אם"ריתי אפא"יהם אשבי"ת מאנ"ש וכר"ם שאותיות שלישיות שלו הוא ר' אבנר שמו של התלמיד הזה ואחריתו עדי אובד נמצא שאפילו הרשעים מהכרים בתורה לפי מעשיהם וארז"ל המן מן התורה מנין וכו' ואומר מ"ו האר"י ז"ל הה בשמלים כל תיבות מישראל קודמים לו

פרצוף נתר פרק ו' שם עב

אב גד הו זח טי כל מן סע פץ קר שת	א
אג דה וז חט יך למ נס עף צק רש תכ	ב
אד הו זח טי כל מן סע פץ קר שת נג	ד
את וז חט יך למ נס עף צק רש תכ גר	ה
או זח טי כל מן סע פץ קר שת נג דה	ו
אז חט יך למ נס עף צק רש תכ גר הו	ז
את טי כל מן סע פץ קר שת נג דה וז	ח
אט יך למ נס עף צק רש תכ גר הו זח	ט
אי כל מן סע פץ קר שת נג דה וז חט	י
אך למ נס עף צק רש תכ גר הו זח טי	יא
אל מן סע פץ קר שת נג דה וז חט יך	יב
אמ נס עף צק רש תכ גר הו זח טי כל	יג
אן סע פץ קר שת נג דה וז חט יך למ	יד
אס עף צק רש תכ גר הו זח טי כל מן	טו
אע פץ קר שת נג דה וז חט יך למ נס	טז
אף צק רש תכ גר הו זח טי כל מן סע	יז
אץ קר שת נג דה וז חט יך למ נס עף	יח
אק רש תכ גר הו זח טי כל מן סע פץ	יט
אר שת נג דה וז חט יך למ נס עף צק	כ
אש תכ גר הו זח טי כל מן סע פץ קר	כא
את נג דה וז חט יכ למ נס עף צק רש	כב

נס פרצופי חכמה פרק ד' שם עב

נג דה וז חט יך לכ נס עף צק רש תא	א
נד הו זח טי כל מן סע פץ קר שת אג	ב
נה וז חט יך למ נס עף צק רש תא גר	ג
נו זח טי כל מן סע פץ קר שת אג דה	ד
נז חט יך למ נס עף צק רש תא גר הו	ה
נח טי כל מן סע פץ קר שת אג דה וז	ו
נט יך למ נס עף צק רש תא גר הו זח	ז
ס כל מן סע פץ קר שת אג דה וז חט	ח
סא למ נס עף צק רש תא גר הו זח טי	ט
סב מן סע פץ קר שת אג דה וז חט יך	י
סג נס עף צק רש תא גר הו זח טי כל	יא
סד סע פץ קר שת אג דה וז חט יך למ	יב
סה עף צק רש תא גר הו זח טי כל מן	יג
סו פץ קר שת אג דה וז חט יך למ נס	יד
סז צק רש תא גר הו זח טי כל מן סע	טו
סח קר שת אג דה וז חט יך למ נס עף	טז
סט רש תא גר הו זח טי כל מן סע פץ	יז
ע שת אג דה וז חט יך למ נס עף צק	יח
עא תא גר הו זח טי כל מן סע פץ קר	יט
עב א ג ד ה ו ז ח ט י כ ל מ נ ס ע פ צ ק ר ש ת	כ

פרצוף חכמה שם עב

בן למ נס עף צק רש תא גר הו זח טי	א
בל מן סע פץ קר שת אג דה וז חט יך	ב
ב"ם נס עף צק רש תא גר הו זח טי כל	יא
בן סע פץ קר שת אג דה וז חט יך למ	שם סג
בס עף צק רש תא גר הו זח טי כל מן	ג
בע פץ קר שת אג דה וז חט יך למ נס	ד
בף צק רש תא גר הו זח טי כל מן סע	ה
בץ קר שת אג דה וז חט יך למ נס עף	ו
בק רש תא גר הו זח טי כל מן סע פץ	ז
בר שת אג דה וז חט יך למ נס עף צק	ח
בש תא גר הו זח טי כל מן סע פץ קר	ט
בת אג דה וז חט יכ למ נס עף צק רש	י
כא גר הו זח טי כל מן סע פץ קר שת	יא

פרק ה' מן פרצוף בינה שם עב

גר הו זח טי כל מן סע פץ קר שת אב	א
גז חט יכ למ נס עף צק רש תא אב כל	ב
גז זח טי כל מן סע פץ קר שת אב דה	ג
גז חט יכ למ נס עף צק רש תא בר הו	ד
גח טי כל מן סע פץ קר שת אב דה וז	ה
גט יכ למ נס עף צק רש תא גר הו זח	ו
גי כל מן סע פץ קר שת אב דה וז חט	ז
גך למ נס עף צק רש תא בר הו זח טי	ח
גל מן סע פץ קר שת אב דה וז חט יכ	ט
גם נס עף צק רש תא בר הו זח טי כל	י
גן סע פץ קר שת אב דה וז חט יכ למ	יא
גס עף צק רש תא בר הו זח טי כל מן	שם סג
גע פץ קר שת אב דה וז חט יכ למ נס	ב
גף צק רש תא בר הו זח טי כל מן סע	ג
גץ קר שת אב דה וז חט יכ למ נס עף	ד
גק רש תא בר הו זח טי כל מן סע פץ	ה

שם ולאו דאקרא בעלמא הוא אלא הק"בה ימינו כפי אביונה נרשם תכף בכסא הכבוד אם יהיה צדיק ואלהים חיים ומלך עולם יקי"ם בנו המקרא הזה שב' וכל בניך למודי יי ונאמר העמוסים מני רחם הנשואים מבטן ביל"או:

פרק חמישי

החורה קדומה היא נבנית מן כ"ם רל"א פנים ואחור הם הולכים ומתפשטים באורך ער שהתיז של הלבוש היתה מגיעת למטה ער סוף העינול ער מקום שחוזר להיות א"ס והוא נקרא אורך הלבוש וברחבו נאריגים גם כן אותיות ההויה בהמרכז דהיינו י"ה כפנים ו"ה באחוריים וג"כ מילואי ע"ב ס"ג שלו הם כפנים דהיינו ע"ב למעלה מהמרכז וס"ג למטה מהמרכז שהם ג"כ עשרים אותיות כל אות מחזיק קיום וחיזוק השרטוט לאלפא אחת כי בלתי זאת לא היה קיום להאותיות מפני רוב אורו של הנייר דהיינו העצמות כביכול שלא יבטלו ח"ו והוא סור היה הוה ויהיה לרמוז על החזק קיום האותיות שמחזק שם חויה הנז' במילואיו אל האלפא ביתות הנ"ז וכן ס"ח וכ"ן נותנים חזק וקיום השרטוט לרל"א אחור עשר למעלה מאותיות ו"ה דהיינו החיות של המרכז דהיינו נשמה וחיות של רל"א עצמו שהוא אל"ם שבאמצע ועשר למטה ממנו והשם הוויה בד' סילואיו הוא כולל כל העולמות בי בע"ב נבנת עולם האצילות וכס"ג נבנה עולם הבריאה וכס"ה עולם היצירה ובכ"ן עולם העשיה כי הם שורש עיסת פנת חיות קיום ועמוד כל העולמות אשר לטפה מהם ' וארבע שמות הללו עולים רל"ב כמנין רל"א וכלילות אלפא ביתא רא"ל ב"ם וכך הוא צורתו ותבניתו של עולם המלבוש ארכו ורחבו:

בם פרצוף חכמה עב

נר שת אב רח ז חט יך למ נס עף צק ו
נש תא בר הו זח טי כל מן סע פין קר א
נת אב דה ז חט יכ למ נס עף צק רש ו
נא בר הו זח טי כל מן סע פין קר שת ה
גב דה ו חט יך למ נס עף צק רש תא ו

דם פרצוף רעת פרק ט שם עב

דה ז חט יכ למ נס עף צק רש תא בנ ו
דו זח שי כל מן סע פין קר שת אב גה ו
דז חט יכ למ נס עף צק רש תא בנ הו ד
דח טי כל מן סע פין קר שת אב נה ז ה
דט יכ למ נס עף צק רש תא בנ הו זח ו
די כל מן סע פין קר שת אב נה ז חט ו
דך למ נס עף צק רש תא בנ הו זח טי ו
דל מן סע פין קר שת אב נה ז חט יך ו
דמ נס עף צק רש תא בנ הו זח טי כל ה
דן סע פין קר שת אב גה ז חט יכ למ ו
דס עפ צק רש תא בנ הו זח טי כל מן יה
דע פצ קר שת אב נה ז חט יך למ נס שם סנ ו
דף צק רש תא בנ הו זח טי כל מן סע ו
דץ קר שת אב גה ז חט יכ למ נס עף ד
דק רש תא בנ הו זח טי כל מן סע פצ ח
דר שת אב נה ז חט יכ למ נס עף צק ו
דש תא בנ הו זח טי כל מן סע פין קר ו
דת אב גה ז חט יכ למ נס עף צק רש א
דא בנ חו זח טי כל מנ סע פצ קר שת ו
דב נה ז חט יכ למ נס עפ צק רש תא ה
דג הו זח טי כל מן סע פין קר שת אב ו

הע פרצוף חסד פרק י שם עב

הז זח טי כל מן סע פין קר שת אב נר ו
הז חט יך למ נס עף צק רש תא בנ דו ו
הח טי כל מן סע פין קר שת אב נר ז ד
חט יך למ נס עף צק רש תא בנ רו זח ח
הי כל מן סע פין קר שת אב נר ז חט ו
הך למ נס עף צק רש תא בנ רו זח טי ו
הל מן סע פין קר שת אב נר ז חט יך ו
חם נס עף צק רש תא כנ רו זח טי כל ו
הן סע פין קר שת אב נר ז חט יכ למ ח
הס עף צק רש תא בנ רו זח טי כל מן ו
הע פין קר שת אב נר ז חט יכ למ נס יה
הף צק רש תא בנ רו זח טי כל מן סע שם סנ ו
חץ קר שת אב נר ז חט יך למ נס עף ו
הק רש תא בנ רו זח טי כל מן סע פין ד
הר שת נד ז חט יך למ נס עף צק ח
הש תא בנ רו זח טי כל מן סע פין קר ו
הת אב נר ז חט יך למ נס עף צק רש ו
הא בנ רו זח טי כל מן סע פין קר שת א
חב נד ז חט יך למ נס עף צק רש תא ו
הג רו זח טי כל מן סע פין קר שת אב ה
הד ז חט יך למ נס עף צק רש תא בנ ו

וף פרצוף גבורה פרק יא שם עב

ז חש יך למ נס עף צק רש תא בנ רה ו
זח טי כל מן סע פין קר שת אב גר הז ו
זש יכ למ נס עף צק רש תא בנ דה וח ד

וף פרצוף גבורה

וי כל מן סע פין קר שת אב גר הז חט ז
יך למ נס עפ צק רש תא בנ דה זח טי ו
ול מן סע פין קר שת אב גר הז חט יך ו
ומ נס עפ צק רש תא בנ דה זח טי כל ו
וג סע פין קר שת אב גר הז חט יך למ ו
וס עף צק רש תא בנ דה זח טי כל מן ח
וע פין קר שת אב גר הז חט יכ למ נס ו
וף צק רש תא בנ דה זח טי כל מנ סע יה
ון קר שת אב גר הז חט יכ למ נס עפ שם סנ ו
וק רש תא בנ דה זח טי כל מנ סע פצ ו
ור שת אב גר הז חט יכ למ נס עפ צק ד
וש תא בנ דה זח טי כל מן סע פין קר ח
ות אב גר חז חט יכ למ נס עף צק רש ו
וא בנ דה זח טי כל מנ סע פין קר שת ו
וב גר הז חט יכ למ נס עף צק רש תא א
וג דה זח טי כל מן פע נס עף צק רש ת ו
ור הז חט יכ למ נס עף צק רש תא בנ ה
וה זח טי כל מן סע פין קר שת אב גר ו

זן פרצוף תפארת פרק יב שם עב

זח טי כל מן סע פין קר שת אב גר הו ו
זט יכ למ נס עף צק רש תא בנ דה וח ו
זי כל מן סע פין קר שת אב גר הו חט ד
זך למ נס עף צק רש תא בנ דה וח טי ח
זל מן סע פין קר שת אב גר הו חט יך ו
זם נס עף צק רש תא בנ דה וח טי כל ו
זן סע פין קר שת אב גר הו חט יכ למ ו
זס עף צק רשתא בנ דה וח טי כל מן ו
זע פין קר שת אב גד הו חט יך למ נס ה
זף צק רש תא בנ דה וח טי כל סנ סע ו
זץ קר שת אב גר הו חט יכ למ נס עף יה
זק רש תא בנ דה וח טי כל מן סע פין שם סנ ו
זר שת אב גר הוחט יכ למ נס עף צק ו
זש תא בנ דה וח טי כל מנ פע פין קר ד
זת אב גר הו חט יך למ נס עף צק רש ה
וא בנ דה וח טי כל מן סע פין קר שת ו
זב גר הו חט יכ למ נס עף צק רש תא ו
זג דה וח טי כל מנ סע פין קר שת אב א
זד הו חט יך למ נס עף צק רש תא בנ ו
זה וח טי כל מן סע פין קר שת אב גר ה
זו חט יכ למ נס עף צק רש תא בנ דה ו

חק פרצוף נצח פרק יג שם עב

חט יך למ נס עף צק רש תא בנ דה ו
חי כל מן סע פצ קר שת אב גר הו זש
חך למ נס עף צק רש תא בנ דה ו טי ד
חל מן סע פין קר שת אב גר הו זש יך
חם נס עף צק רש תא בנ דה ו טי כל
חן סע פין קר שת אב גר הו חט יכ למ
חס עף צק רש תא בנ דח וח טי כל מן
חע פין קר שת אב גר הו זש יך למ נס ו
חף צק רש תא בנ דה וח טי כל מן פע ת
חץ קר שת אב גר הו חט יך למ נס עף י
חק רש תא בנ דה ו טי כל מן סע פין יה
חר שת אב גר הו זח יך למ נס עף צק שם סנ ו
חש תא בנ דה ו טי כל מן סע פין קר ו
חת אב גר הו זש יך למ נס עף צק רש ז

תא בג דה ו טי כל מן סע פץ קר שת ה
תב גר הו זט יכ למ נס עף צק רש תא י
תג דה ז טי כל מן סע פצ קר שת אב ו
תד ו חט יכ למ נס עפ צק רש תא בג א
תה ו טי כל מן סע פץ קר שת אב גר ו
תו זט יך לס נס עף צק רש תא בג דה ח
תז טי כל כן כע פץ קר שת אב גר הו י

פרק ל"ר טר פרצוף הור פנים

שם עכ

שי כל מן סע פץ קר שת אב גר תז-זת י
טך לס נס עף צק רש תא בג דה ז חי ו
טל מן סע פץ קר שת אב גר הו זת יך ל
טם נס עף צק רש תא בג דת ז חי כל ה
טן סע פץ קר שת אב גר הז זת יך לס י
טס עף צק רש תא בג דה ז חי כל מן ו
טע פץ קר שת אב גר הו זת יך לס נס י
טף צק רש תא בג דה ז חי כל סע פץ ו
פץ קר שת אב גר הו זת יך לס נס עף ה
פק רש תא בג דה ז חי כל מן סע פץ י
קר שת אב גר הו זת יך לס נס עף צק יה
קש תא בג דה ז חי כל מן סע פץ קר שם סג י
קת אב גר הו זת יך לס נס עף צק רש ו
רא בג דה ז חי כל מן סע פץ קר שת אב ז
רב גר הו זת יך לס נס עף צק רש תא ד
רג דה ז חי כל מן סע פץ קר שת אב ה
רד הו זת יך לס נס עף צק רש תא בג י
רה ז חי כל מן סע פץ קר שת אב גר ו
רו זת יך לס נס עף צק רש תא בג דה א
רז חי כל מן סע פץ קר שת אב גר הו ו
רח טי לס נס עף צק רש תא בג דה ז ח
רט יל מן סע פץ קר שת אב גר הו זת ה
כי לס נס עף צק רש תא בג דה ז חט י

ער כאן הוא רל"א שערים פנים אבל מן הלמ"ד ואילך הוא רל"ב שערים אחוריים שבא האלפא ביתא של אל"ם באחוריים כנגד שתראה וגם שם ס"ה וב"ן באים באחור מלם"ד ואילך וגם אמצעית ו"ה מהשכ"ם דהיינו אחור של ו"ה בא בהיות וכהמרכז מאותן האותיות מלמד ועד אותן באחור ודוק

פרק יז לא פרצוף כתר אחור

שם קי"ח

לס נס עף צק רש תא בג דה ז חם יך י
לן סע פץ קר שת אב גר הו זת טי כם ו
לס עף צק רש תא בג דה ז חם יך מן ד
לע פץ קר שת אב גר הו זת טי כס נס ה
לף צק רש תא בג דה ז חט יך מן סע ו
לץ קר שת אב גר הו זת טי כם נס עף ז
לק רש תא בג דה ז חם יך מן סע פץ א
לר שת אב גר הו זת טי כס נס עף צק ו
לש תא בג דת ז חם יך מן סע פץ קר ה
לת אב גר הו זת טי כם נס עף צק רש א
לא בג דה ז חט יך מן סע פץ קר שת זה
לב גר הו זת טי כס נס עף צק רש תא שם פ"נ י
לג דה ז חט יך מן סע פץ קר שת אב ו
לד הו זת טי כס נס עף צק רש תא בג ד
לה ז חם יך מן סע פץ קר שת אב גר ה
לו זת טי כס נס עף צק רש תא בג דה ו
לז חט יך מן סע פץ קר שת אב גר הו ז
לח טי כס נס עף צק רש תא בג דת ח
לט יך מן כע פץ קר שת אב גר הו זת ה
מי כס נס עף צק רש תא בג דה ז חט ח
מן סע פץ קר שת אב גר הו זת טי מ

פרק יח מב פרצוף חכמה אחור

שם ס"ת

מן סע פץ קר שת אב גר הו זת טי כל י
מס עף צק רש תא בג דה ז חם יך לן ב
מע פץ קר שת אב גר הו זת טי כל נס ג
מף צק רש תא בג דת ז חם יך לן סע ד
מץ קר שת אב גר הו זת טי כל נס עף ה
מק רש תא בג דה ז חט יך לן סע פץ ו
מר שת אב גר הו זת טי כל נס עף צק א
מש תא בג דה ז חט יך לן סע פץ קר ב
מת אב גר הו זת טי כל נס עף צק רש ה
נא בג דה ז חט יך לן סע פץ קר שת א

שער שעשועי המלך

מב גר הו זח טי כל נס עף צק רש תא זח
כג דה ו חט יך לן סע פן קר שת אב שם בן י
מד הו זח טי כל נס עף צק רש תא בג ד
מה ח חס יך לן סע פן קר שת אב גר ה
מו זח טי כל נס עף צק רש תא בג דה ת
מז חס יך לן סע פן קר שת אב גר הז ת
מח טי כל נס עף צק רש תא בג דה ו ו
מט יך לן סע פן קר שת אב גר הו זח ו
מי כל נס עף צק רש תא בג דה ו חט ת
מך לן סע פן קר שת אב גר הו זח טי ת
מל נס עף צק רש תא בג דה ח חס יך

גג פרצוף ביצה אחור פרק כ׳

שם כי ו
נס עף צק רש תא בג דה ו חס יך למ י
נע פן קר שת אב גר הו זח טי כל מס ו
נף צק רש תא בג דח ו חט יך למ סע ד
נץ קר שת אב גר הו זח טי כל מס עף ה
נק רש תא בג דח ת חט יך למ סע פן א
נר שת אב גר הו זח טי כל מס צק ו
נש תא בג דה ו חט יך למ סע פן קר א
נת אב גר הו זח טי כל מס עף צק רש ו
סא בג דה ו חס יך למ סע פן קר שת ה
סב גר הו זח טי כל מס עף צק רש תא א
סג דה ו חס יך למ סע פן קר שת אב ו
סד הו זח טי כל מן עף צק רש תא בג וה
סה ו חט יך למ נע פן קר שת אב גר שם בן י
סו זח טי כל מן עף צק רש תא בג דח ו
כז חט יך למ נע פן קר שת אב גר הו ד
סח טי כל מן עף צק רש תא בג דה ת
סט יך למ נע פן קר שת אב גר הו זח ה
פי כל מן עף צק רש תא בג דה ו חט ה
פך למ נע פן קר שת אב גר הו זח טי ו
פל מן עף צק רש תא בג דה ו חס יך ו
פם נס עף צק רש תא בג דח ו חט יך ה
פן סע פן קר שת אב גר הו זח טי כל א
פס עף צק רש תא בג דח ו חס יך למ ו

צו פרצוף חפארת אחור פרק כג׳ אל ארני שם מ״ת
צק רש תא בג דה ו חט יכ למ נס עף י
צר שת אב גר הו זח טי כל מן סע פק ו
צש תא בג דה ו חט יך למ נס עף קר ד
צת אב גר הו זח טי כל מן סע פק רש ת
צא בג דה ו חט יך למ נס עף קר שת א
צב גר הו זח טי כל מן סע פק רש תא ו
צג דה ו חט יך למ נס עף קר שת אב א
צד הו זח טי כל מן סע פק רש תא בג ו
צה ו חט יך למ נס עף קר שת אב גר ה
צו זח טי כל מן סע פק רש תא בג דה וה
צז חט יך למ נס עף קר שת אב גר הו שם בן י
צח טי כל מן סע פק רש תא בג דה ו ו
צט יך למ נס עף קר שת אב גר הו זח ז
קי כל מן סע פק רש תא בג דה ו חס ח

עה פרצוף חסר אחור פרק כב שם מה
עף צק רש תא בג דה ו חט יך למ נס י
עץ קר שת אב גר הו זח טי כל מן סף ו
עק רש תא בג דה ו חס יכ למ נס פץ ל
ער שת אב גר הו זח טי כל מן סף צק ז
עש תא בג דה ו חט יך למ נס פן קר א
עת אב גר הו זח טי כל מן סף צק רש ו
עא בג דה ו חט יך למ נס פן קר שת א
עב גר הו זח טי כל מן סף צק רש תא ו
עג דה ו חס יך למ נס פץ קר שת אב ת
ער הו זח טי כל מן סף צק רש תא בג א
עה ו חט יכ למ נס פץ קר שת אב גר זת
עו זח טי כל מן סס צק רש תא בג דח שם בן י
עז חס יך למ נס פן קר שת אב גר הו ו
עת טי כל מן סף צק רש תא בג דה ו ד
עש יך למ נס פץ קר שת אב גר הו זח ת
עי כל מן סף צק רש תא בג דה ו חט ת
ער למ נס פץ קר שת אב גר הו זח טי ז
על מן סף צק רש תא בג דח ו חס יך ו
עם נס פץ קר שת אב גר חו זח טי כל ת
ען סף צק רש תא בג דח ו חס יכ למ ת
עס פץ קר שת אב גר הו זח טי כל מן

פרק בב פ״ו פרצוף גבורה אחור ני׳ אלרים שם טת
פץ קר שת אב גר חו זח טי כל מן סע י
פק רש תא בג דה ו חט יך למ נס עץ ו
פר שת אב גר הו זח טי כל מן סע צק ד
פש תא בג דה ו חט יך למ נס עץ קר ת
פת אב גר הו זח טי כל מן סע צק רש א
פא בג דה ו חס יך למ נס עץ קר שת ו
פב גר הו זח טי כל מן סע צק רש תא א
פג דה ו חט יך למ נס עץ קר שת אב ו
פד הו זח טי כל מן סע צק רש תא בג ת
פה ו חט יכ למ נס עץ קר שת אב גר א
פו זח טי כל מן סע צק רש תא בג דה וה
פז חס יך למ נס עץ קר שת אב גר הו שם בן י
פח טי כל מן סע צק רש תא בג דח ו ו
פט יך למ נס עץ קר שת אב גר הו זח ד
פי כל מן סע צק רש תא בג דה ת ת
פך למ נס עץ קר שת אב גר הו זח טי ת
פל מן סע צק רש תא בג דה ו חס יך א
פם נס עץ קר שת אב גר חו זח טי כל ו
פן סע צק רש תא בג דה ו חס יך למ ת
פס עץ קר שת אב גר חו זח טי כל פן ה
פע צק רש תא בג דח ו חס יך למ נס ו

ערך למ נס עף קר שת אב גר הו זח טי ה
צל מן סע פק רש תא בג דה ו חט יך ה
צם נס עף קר שת אב גר הו זח טי כל ו
צן סע פק רש תא בג דה ו חט יך למ ו
צס עף קר שת אב גר הו זח טי כל מן ה
צע פק רש תא בג דה ו חט יך למ נס ה
צף קר שת אב גר הו זח טי כל מן סע

פרק כ"ה קח פרצוף נצח אחור שם מ"ח

קר שת אב גר הו זח טי כל מן סע פץ י
קש תא בג דה ו חט יך למ נס עף צר ו
קת אב גר הו זח טי כל מן סע פץ רש ד
קא בג דה ו חט יך למ נס עף צר שת ה
קב גר הו זח טי כל מן סע פץ רש תא א
קג דה ו חט יך למ נס עף צר שת אב ו
קד הו זח טי כל מן סע פץ רש תא בג א
קה ו חט יך למ נס עף צר שת אב גר ו
קו זח טי כל מן סע פץ רש תא בג דה ה
קז חט יך למ נס עף צר שת אב גר הו א
קח טי כל מן סע פץ רש תא בג דה ו זח
קש יך למ נס עף צר שת אב גר הו זח שם בן י
קי כל מן סע פץ רש תא בג דה ו חט ב
קך למ נס עף צר שת אב גר הו זח טי ד
קל מן סע פץ רש תא בג דה ו חט יך ה
קם נס עף צר שת אב גר הו זח טי כל ה
קן סע פץ רש תא בג דה ו חט יך למ ו
קס עף צר שת אב גר הו זח טי כל מן ו
קע פץ רש תא בג דה ו חט יך למ נס ה
קף צר שת אב גר הו זח טי כל מן סע ה
קץ רש תא בג דה ו חט יך למ נס עף

פרק כ"ו רס פרצוף הוד אחור שם מ"ה

רש תא בג דה ו חט יך למ נס עף צק י
רת אב גר הו זח טי כל מן סע פץ קש ו
רא בג דה ו חט יך למ נס עף צק שת ד
רב גר הו זח טי כל מן סע פץ קש תא ה
רג דה ו חט יך למ נס עף צק שת אב א
רד הו זח טי כל מן סע פץ קש תא בג ו
רה ו חט יך למ נס עף צק שת אב גר א
רו זח טי כל מן סע פץ קש תא בג דה ו
רז חט יך למ נס עף צק שת אב גר הו ו
רח טי כל מן סע פץ קש תא בג דה ו זח א
רט יך למ נס עף צק שת אב גר הו זח וה
רי כל מן סע פץ קש תא בג דה ו חט שם בן י
רך למ נס עף צק שת אב גר הו זח טי ו
רל מן סע פץ קש תא בג דה ו חט יך ד
רם נס עף צק שת אב גר הו זח טי כל ה
רן סע פץ קש תא בג דה ו חט יך למ ה
רס עף צק שת אב גר הו זח טי כל מן ו
רע פץ קש תא בג דה ו חט יך למ נס ז

רף צק שת אב גר הו זח טי כל מן סע ח
רץ קש תא בג דה ו חט יך למ נס עף ח
רק שת אב גר הו זח טי כל מן סע פץ

פרק כ"ז שז פרצוף יסוד אחור שם מח

שת אב גר הו זח טי כל מן סע פץ קר י
שא בג דה ו חט יך למ נס עף צק רת ו
שב גר הו זח טי כל מן סע פץ קר תא ד
שג דה ו חט יך למ נס עף צק רת אב ה
שד הו זח טי כל מן סע פץ קר תא בג א
שה ו חט יך למ נס עף צק רת אב גר ו
שו זח טי כל מן סע פץ קר תא בג דה א
שז חט יך למ נס עף צק רת אב גר הו ו
שח טי כל מן סע פץ קר תא בג דה ו ח
שט יך למ נס עף צק רת אב גר הו זח א
שי כל מן סע פץ קר תא בג דה ו חט וה
שך למ נס עף צק רת אב גר הו זח טי שם בן י
של מן סע פץ קר תא בג דה ו חט יך נ
שם נס עף צק רת אב גר הו זח טי כל ד
שן סע פץ קר תא בג דה ו חט יכ למ ה
שס עף צק רת אב גר הו זח טי כל מן ה
שע פץ קר תא בג דה ו חט יך למ נס ו
שף צק רת אב גר הו זח טי כל מן סע ו
שץ קר תא בג דה ו חט יך למ נס עף ה
שק רת אב גר הו זח טי כל מן סע פץ ה
שר תא בג דה ו חט יך למ נס עף צק

פרק כ"ח תך פרצוף מלכות אחור שם מ"ם

תא בג דה ו חט יך למ נס עף צק רש י
תב גר הו זח טי כל מן סע פץ קר שא ב
תג דה ו חט יך למ נס עף צק רש אב ד
תד הו זח טי כל מן סע פץ קר שא בג ה
תה ו חט יך למ נס עף צק רש אב גר א
תו זח טי כל מן סע פץ קר שא בג דה ו
תז חט יך למ נס עף צק רש אב גר הו א
תח טי כל מן סע פץ קר שא בג דה ו ו
תט יך למ נס עף צק רש אב גר הו זח ה
תי כל מן סע פץ קר שא בג דה ו חט א
תך למ נס עף צק רש אב גר הו זח טי וה
תל מן סע פץ קר שא בג דה ו חט יך שם בן י
תם נס עף צק רש אב גר הו זח טי כל ו
תן סע פץ קר שא בג דה ו חט יך למ ד
תס עף צק רש אב גר הו זח טי כל מן ה
תע פץ קר שא בג דה ו חט יך למ נס ו
תף צק רש אב גר הו זח טי כל מן סע ו
תץ קר שא בג דה ו חט יך למ נס עף ו
תק רש אב גר הו זח טי כל מן סע פץ ח
תר שא בג דה ו חט יך למ נס עף צק ה
תש אב גר הו זח טי כל מן סע פץ קר

עד כאן מתפשטים הרל"א שערים פנימיים ואחור הנזכרים והם צורקים כאותיות כל אות תופס כ"פ רל"א אותיות כמנין נת"ב וכאפא ביתות נם כן ישפוט בהם מספר רל"א שערים פנים ורל"א שערים אחור והשם הולך ונחקק עמהם בארבע מילואיו ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן ונשאר אלפא ביתא אחת שאין לה כח השרטוט היה הוה ויהיה לטעם שיתבאר באחרונה על מאמר רז"ל לכלם נתת בן זוג ולי לא נתת בן זוג אמ"ר הקב"ה כ"י יהיה כח זוגך וכו' כמו שנבאר בס"ייתא דקב"ה ושכינתיה ׃ וראיה לזה ממשנת ספר יצירה משנה שנייה בפרק ב' עשרים ושתים אותיות חקקן וחצבן ושקל

אחד כ"ב זה את זה א' אחר ב' כעין חומה שמפורד' אבן ע"ג אבן כן אבני האותיות אשר נתצבו מגופי האותיו' הנקראים גלגל בברודו מתגלגל מצירוף ל צירוף ועשאם כמין חומה ובנין חזק מאוד וכל אבן הוא נחצב מהר כי פקודים שנחצב אינו נקרא אלא הר ואחר שנחצב מהר נקרא אבן ואח"כ ליוקחים כמה אבנים ובונים בהם במה בתים או חומה כן דרך משל לכן אמר חקקן חצבן ואמר שקלן בדרך המשקל שלא יהיה משקל חסר אלא שלם כל אות' בכמה צירופיו יש לו כ"ב אותיות זהו הגלגל שהולך עמו תמיד והוא גלגלי המרכבה הסובב תמיד בשלימותו ואינו חסר מקושב שלימות הכ"ב אותיו' ואומרו המירן פירושו לשון חמורה של פנים ואחור של א"ל ס"מ ול"א ומ"ב וכו' שנ' לא ימיר טוב ברע ואם המר ימירנו והי' הוא וחמורתו יהי' קודש ואין שם שום רע כלל שנ' מפי עליון לא תצא הרעות והטוב ואומרו צרפן שלא תמצא בשכלך לומר שהמירן בענין אחר שלא נשאר בחמורתו כלום פעניך הראשון כמו חמורת בני אדם וחליפין בסחורות אלא צרפן בסוד הצירוף ולא נשאר ונחסר שום אות ע"י הצירוף האותיות צר בהם נפש כל היצור כי באותיות הללו יכול בר אבהן ובר אוריין היודע בהם לעשות על ידם ולברוא ארם אחר גולם מקרקע בתולה כנודע למי שרגיל בזה הענין ונם עגלא תלתא דאביי ורב' ואומרו ותחתיך לברוא בהם כל היצור ע"י הגלגול ונם תחי' המתי' והיה על ידיהם והוא כוונת המשנה שכפל' פרק ב' עשרים ושתים אותיות יסוד קבועות בגלגל כרל"א שערים ושערים וחחר הגלגל פניהם האחור והוא סימן לדבר אין בטוחה למעל' מענג ואין ברעה למטה מענג ופירושו כי הנה הכ"ב הם חיסוד של בנין חבית מה אבנים ועליו נבנו צירופי הרל"א שערים הנקבעים בגלגל צירופיו רהם פתוגעע' בגלגל חחך פנים ואחור של האל"ם כאלפ' ביתא ונם החשכון רל"א וסימנך אין למעלה בטוחה מענג של ע"ן נה"ר ג"ן בפנים ואם תתעך ענג רחיינו פעם חסר ורחמים לנגע שהוא אחור הין כן תבין ר"ם הפעולות חנמשכי' מהם והשינוי ע"י הצירוף לברוא איברים רין ורחמים ומזה יובן המשנה השנית אל ואת ח"ל ביצר שקלן והסירן אלף עם כולם וכולם עם אלף בית עם כולם וכולם עם בית חתורת חלילה נמצא כל היצור וכל הדבור נכלל ויוצא בשם אחד ע"כ המשנה ופירושו אריכות לשונו מכופל באמרו אלף עם כולם וכולם עם אלף וכן ביתא וכו' לומר לך שחצרף אלף עם כל האותיות וכולם עמה פ' בכל הצירוף לא תהיה לברה לא כל האותיות יתגלגלו עם כל צירוף ושם יתגלגל עמהם הכולל הכל נמצאו כל היצירות שכלולים לפעול ממנו הם נכללים בהצירוף הזה וכל הדבור של השמות יוצאים מהשם הכולל כלו וכל התיבות של הלשון והשמות הנמשכים ונבראים מהם יוצאים משם אחר שהוא שם היוה הכולל כל הל"א שערים ודי בזה:

פרק כט

ויצא"לך האלפ' בית'הראשון'של פרצוף א"ל איך נתפשט אורו ושעם דרך קו כל אות ואות בתמונתו בישר אז באלכסון ואח"כ הוליד ברמזוחו ובצלטו עד סוף כל האותיות של האלפא ביתו' ונתחיל מן אות האלף הנעשית מן מאת נקודות וכן כל אות ואות' והקשו עליו הראשון' למה לא התחיל לברו' האותיות סיוד הואיל והיא נקודה וקדם לכל דע שכל נקוד' בהיות סמוך לא"ם מתרבה בה האור ומפני האור הגדול תכף ומיד ירד ממנה הקו ואותו הקו רצה לעלות ולהנות מאור א"ם כמו הנקודה ונשתה ממנה כשיעו' שתי נקודות היינו בפרד ראש הקו מהיו"ד ועלה דרך אל"כסון למעלה כפני שבייש מעילתו ולכך לא עלה בהציפור' דרך ישר ועלתה למעלה באלכסון ולהיות שהנקודה עילתה לעולם האור יורד ממנה אבל אינו כל כך גדול כבתחילה מפני אור הקו שיצא ממנה ואור זה השני היורד מנקוד' הנ' הוא נדבק לעולם בקו הגם כי הקו נוסף מיושר מקומו הנקודה הולכת לעולם עם הקו דהיינו בי קו הראשון נפרד מהנקודה ועלה למעלה חזרה הנקודה להוצי' פאותה קו שני שירד ונדבק הקו הראשון ובהיות שהקו השני היה רצונו לידבק בראש קו הראשון שהוא התלק יצחר מעלה מן הקו

שעשועי המלך

הראשון ובהיות שהחלק הזה היה קרוב אל גבול המאציל לא היה כח בקו השני לדבק באותו חלק כי היה מעול' לכן נדבק באמצע הקו שהוא סוף חלק הראשון ולהיות שאותו החלק הראשון של קו שנמשה מהנקודה עלה ספיזן לא"ם נתרבה האור בו' ולא היה יכול לירד כי אם בדרך ישר וירד למטה מראש הקו בדרך ישר עד מקום שסנרע סוף הקו שאי אפשר לעבור כולו מפני הנקודו' שיש למטה ממנה' והא"ם המקיף אותם ונתרבה השפע בסוף הקו שירד מראש הקו שעלה ולא היה יכול להתפשט למט' ונתפשט מן חצדדין אנה ואנה' והיינו הדלית שהיא תחת האלף:

פרק ל

ועכשיו נפרשאות **הבית** דע שנקודת' נתפשטה' לרחבה לצד ימין עד מקום גבולה שהוא אצבע על אצבע בריבוע ולזה תתפילין של שיהשא רבא הם כל אות ד"ו"א אצבע על אצבע וסורו הוא שם **אהוה** נ' בסילוקו אצבע (אלף הי ואו חי) והם בידי' של אריך המכוס' באב' ואימא והוא סוד תפילין של סברת רבינו תם נמשב' מעולם הפלבוש דרך חוש א"ם היורד על ראש אריך אנפין ופחיה כל העולמות ובעת רצון מקבל זעיר מן האותיות האלה ובפרט בשעה מנחת של שבת אשר עליה נאמר ואני תפלתי לך ה' עת רצון וכיון שהיוד הנו' נתפשטה ברוח' אצבע לא היה לה מקום לחתפשט יותר ואחר שנתפשט הקו הזה ברוחב ולא באורך כנו' נתרבה אור הקו ותמשך היינו שנתפשט ממנו קו אחר ישר באורך ונתפשט כשיעור שדי' אצבעות ויותר מעט שהיה אצבע אחר יהר מגבולו למטה ומפני שלא היה לרי רשות ויכולת לעמוד באותו החתפשטות למטה חזר וכפל נגר הנר העליון תעשה הבי"ת ולחיותר שהיה יותר ארוך מעט מן הנר העליון חזרה לאחור אותו היתר ונעשה חמותרת:

פרק לא

ונבוא לאות הגימל ודע שהגימל תחילתו יוד ונתפשט ממנה קו אחד ישר למטה שהיתה כמו ן ארוכה ובזה יתורץ קשיא אחת עצומה בהקדמת הזוהר קטן ח"ל **שבע אתוון דאלפא** ביתא דלא אתקרישו ולחים חד ואתבריאו מיניהו אור ופירושא דכלתא כי ז' אותיות של אלפא ביתא שהם **אבן קדמי** שעולים כמנין או"ר נברא מהם האור וא"ת למה לא לקח אותיות אלפא ביתא כסדר א"ב ג"ד הו"ז אלא יתורץ בהקדמה הזאת שאמרינו דהיינו שתכף אחר דיבו"ת היה נשתטח הנקודה בסוד ן הייני אותיות **אבן** לכן אמר לחים הוו ולא אתקרישו היינו שנשתטח הקו תכף ומיד אחר חולדת הנקוד' בעבו' הצמצום וג"כ בשירדו האותיות למטה לא ירדו כסדר כי אם בערבוביא ולכן לא אתקרישו היינו לא נקפאו ולא נתיישבו על מתכונתם ולכן לא אתקרישו' ונחזור לענין הגימל שאחר שנתפשטה כמו נון ויצאה מגבולה למטה חזר למעל' כמו שעשתה הבי"ת אלא שהבי"ת היה לא נג גדול ולזה הגג התחתון כשנתפשטה ונכפל היה שוה לגג העליון אמנם הג' הגג שלה קטן ואי אפשר לקו האורך שיעש' כפל קטן כמו הגג שלה ולכן נעש' הקו הכפולה התחתון ביותי של מטה עלה מעט למעלה' ומשך הגג התחתון והמעט שנשאר למטה הוא גוב הגימל:

פרק לב

אות הדלית נקודתה נתפשטה לרחבה וישבה בגבולה' ואח"כ נתרבה אור ונירד מכנה מסוף ונחב חקו הראשון קו שני למטה דרך ישר וא"ת ל"מה נתפשט השני באופן זה ולא נתאחד כמו הנ' וכמו הב' אלא היא הנותנת להיות שראשה הצער שהיה לב' וג' שהאריכו ויצאו חוץ מגבול' והוצרכו להתכפל לכן היא לא רצתה לצאת חוץ לגבולה ואותו האור שה' ראוי להתפשט למטה נתפשט מצדדיה בעצמ' ונתעבה יותר מקו של ב' ושל ג':

פרק לג

ונבוא אל אות **הה"א** נקודתה של **הא** עשתה כמו הרלית היה אורן רב׳ והאיר אל עבר פניו קו כמוהו והאדרו קו שעשה תחת הרלית שעש"ה א"ו ת"ת מרוע אינו מחובר זה הקו עם הגג העליון כמו האחר שהוא מחובר ועשה הד׳ תשובה כמו שהאר׳ כשמשים עמוד **א** דבוק בגג **א** נגר האור הצל שלו אינו עומד בישר׳ כי אם מעט בלכסון ואינו סניף לראש הגג כן הקו שנולד אצל יתד הרלית שבה"א אינו דבוק בגג ולזה הנקראת **ה** ספני שכשהארם מוציא ספיו **ה** מוציאה בהבל לבד מבלי טורח לכן הקו השני שאינו דבק בגג נולד בלי נקודה ובלי עמל כי אם מן הצל של קו הראשון וא"ת סדוע היה אור של **ד** שבה"י יורד גרול מן הרלית העקרית התשובה היא לפי שהיא עתידה להיותה נקבעת בשם המפורש לזה היתה אורה יותר גדול׳ ודע שה"א היא בהיכל לבנת הספיר וכצל הגג יו"ד וסוגר רגל הה"א והוא הפתח הפותח שאינו פתוח כי אם לפי שוכח׳ ובפתח הזה מכפנים יש שני מלאכים אחר שמו **פתדון** ואחר שמו **סגדון** והממונה עליהם הוא **שהריאל** וכשהנשמה יוצאת מן העה"ז ועולה למעלה ליכנס בג"ע בתוך היכל לבנת הספיר הזה בא **שהריאל** המלאך ומעין אם היא ראויה רוסו **לפתחון** שיפתח הפתח ואומר **פתחו שערים ויבוא גוי צדיק שומר אמונים** ומודיע לפתחן פאיזה מדינה הוא אם הוא ממארי דעיינין או ממארי דקושה אם ממארי דאויר אם ממארי דירין אם ממארי דרגלין שכל אלו הם איברי המרכבה כמו שנפרוש בע"ה בעולם הבריאה׳ ונחזור לענין הנשמה כשהיא ראוי ופותח לה פתחון חנו׳ תכף מוסר אותה לרחמיאל המלאך כדי להעלות אותה דרך **מכון הר ציון** שהוא ג"ע של מעלה ופירשא דסלתא הוא שהיכל לבנת הספיר זה הוא פלכות דבריאה הינו צל מלכות דאצילו׳ ובתוך ההיכל הזה יש פרוכת אחר שהוא כמו רקיע והוא הנקרא **פרוך** וסתפרגוד הזה הוי מתנבאים הגביאים בחלום חזון מסר"ש שהוא היה לפנים מן הפרגוד׳ ובפרגוד הזה יש מלאך אחר מפותה **ורחמיאל** שמו ומסיכל זה להיכל עצם השמים שהוא למעלה ממנו דהיינו יסוד דבריאה יש עמוד חלל שהוא ושכי הפתח קדים הבור שאינו נפתח אלא בתרשו׳ובשב׳ ומם בעליית הנשמה כשעלתה מן הע"ז שבדק אותה קורס: **שהריאל** (ג׳נה"ר יוצא פתדון להשקות את הגן ומשם יפרד מזיה לאר"בע ראשים) ומצא מהורה וצוה לפתחון ופותח לה ומקבל מוסר אותה לרחמיאל׳ והמלאך הזה כשרואה אותה נקיה חבף פותח לה אותו עמוד החלל:

נצנקיאל המלאך שהוא שכ מלביש אותה חלוקה דרבנן מתעטרת עטרות שעשה בעה"ן ואותו החלוק נראין מעשה למעלה׳ ודע שעמוד החלל הזה הוא שם התיבה האמצעית אותה מכל שם רש"י ג"כ שמות משלש גזרות היינו לבן הוא שם **אלהי** ירוק הוא שם יה"ו׳ וגוף אחר נשמה לאדם קמא שם **אלוה** ושערות הנשמות בחלול זה כדי שלא יראו אותן הקליפות וישלטו בהן ואחרן המסדר הזה יש מלאך אחר ממונה **ורחריאל** שמו ולוקח אותה הנשמה ומעלה אותה הנשמה למעלה בהיכל עצם השמים שהוא יסוד דבריאה׳ אל מיסוד ראשלות ושם מושבן אותה במקום הראוי לה ואם ח"ו מצא אותה שלא כתוקן תכף ומיד מוסר אותה להמתגלים שהם בהיכל הקליפות כנגד לבנת הספיר ובאלו היכלות של קליפות נכנסים לראותם ומסתם שעשה בהם דכתיב וישת מן היין וישכר ויתגל היינו שנכנס בהם ושם מטאו אותו׳ ובלו את ערותו ותו בעבור שבעל ביום שבת את הגבלים והוא אשת אנשים שלקח הושע על פי ה׳ לרמות שהעם מרבקו בהיכל הקליפות הזה ואם הנשמה ראויה ניצנית **שהריאל** המלאך מכנים אותה לפני ע"א סנהדרין׳ ומפטרון הזה בית דין ומעיינין בדינה אם תצא זכאית כדינה מוסרין אותה לרחמיאל ורחמיאל מעיין בדינה ופותח לה שני פתחים אחד דרך גן עדן ואחר לגיהנם הוא רואה אותו האור הנדול׳ והעונב חנדול שיש לצדיקים והאור שבכל חופת הצדיק היא נכוירא מאותו האור וסתביישת ממעשיה הרעים שעשה לכפרת עונות׳ ומאותו הפתח של צד שמאל רואה ניהנם ואף הרש נ׳נרונים שם ומפחדת תם אותו הפחד מכפר עונותיה ואם בעל התשובה הזה בכה על עונותיו או פותחין לו שני׳ דמעה שהוא חריות שיש מן גג של ה׳ לקו שאינו מחובר שנעשת מן הצל׳ ואותו השיער נקרא שע"ר דמע"ה וכשנכנס בזה השער אז **רחמיאל** לוקח אותה ופותח לה מכוון הר ציון שהוא עמוד החלל ואז והריא לוקח אותו׳ומנחם אותה ופותח לה הלון חודח לה כמו שכתוב צדקה ומרפא בירוש בשעולה הנשמה הזאת להיכל עצם השמים שם יש שני פתחים אחד שהוא מרפא הנשמה הצער שעבר עליו בין בחייו בין במותו והרפא מכאוביו והפתח השני מושך עליה:

רוח"א דחיי מאילנאדחיי נותן בה כח שיוכל למבול התעגונ הנדול להנות מזיו השכינה:

פרק לד

אות וין נקודתה עשתה קו לאחוריה למטה ולא היה לה כל כן האדה שכאלה לצאת חוק מנבולה:

פרק לה

אות זי"ן הוא יוד על יו"ד וכלופר אחר שהיוד עשתה קו לאחוריה חזרה וישבה על ראשה והוא סה שאמרו בזוהר זין דא יוד על ו"ן:

פרק לו

אות ח רע שאות ח"ן נעשה משתי נקודות שהם בשיעור נקודה אחת מפני שהם האומות ומאלו דא' נקודות נעשה תרין זיינין כמו שאמרנו ואלו הב' נקודות הינו קס' לכן אחר ואח"כ נחלקה לשנים וחמשורות שבאמצע היא הקס' ואחר שנחלקה לב' זיינים מפני ששולח אותם לב' שדרים לד' החמשורות נשארת דקה מפני ששלחה אותה כמ' ולהיות שהשלח היא נקיבה סורה לשתי האומות של הפל הן רחל ולאה:

פרק לז

אות טית נעשית משתי נקודות תאיומות זכר ונקיבה׳ הנקיבה היא הנו"ן של הפ"ת והו"ו של השי"ת הא' הזכר׳ והם פנים בפנים׳ והן שהיא הנקיבה היתה פשוטה ונבפלה ונעשי"ן קטנה לשני סיבות האחר כדי שלא לעמוד חוץ סנבולה ואחר כדי לרבק בזכר שהיא הן הזכר נתפשט למטה ונדבק בכפיפותה והיא גם כן פשטה מתחת ראשה הקו נכוד"ר כדי לקבלו והיא הי"ר הפשוטה לקבל שכים וגם מורה בעצמה אין יתנהג הבעל תשובה שיכוף ראשו ויפשוט ידיו׳ ודע שאלו זכר ונקיבה סור הט"ת הזה הוא סוד השבטי׳ שכל אחד עם תאומתו יצא ולוח אין בהם אותיות ח"ט וא"ת בשלמא ה"ח שהיא נקיבה ניחא אבל ה"ט שהיא זכר נקיבה תשלוח להם למה לא היו בהם: תשובה דע שאלו ב' תאומות שהיו ב"ח נרמו שהנרע הבל תעשית עמו ט' שהוא ח"ט לחיות שנם ט' נרמז לקן שיצאה עמו תאומתו שהיא ה' הנרע הבל ולקח הב' האומות נולד מהם ח"ט ולכן אינם לה"ח אלא בשבעים:

פרק לח

אות היוד הנקודה עצמה עשתה ראש חוק סוף ונם היתה ראש לעשריות׳ נסוף האחרים ולכן חזרה לאחר וכן הק' לעשריות הדינו עשר פעמים עשר וסיכנך הלפא ביתא של אי"ק בי"ר נל"ש היוד רומזת לעשריות להיות כי יש לה ראש חוק סוף ואבר ידעת שהראש כלול מראש חוק סוף וכן כל הנ' נמצא שהם ט' והיוד עצמו היא יקד הרי שנרמז בה העשר:

פרק לט

אות כף שנתפשטה מנקודתה לצד ימין ויצד מסנתקו באויר ויצא חוץ סנבולה ונתקפל או נכפף ומפני

שתכף שראתה שיצאה מן חגב"ל נכפפה לכן זכתה והושם בראש הכתר:

פרק מ

אות למד דע כי הא"ס אחר שנתצמצם עלה למעלה על ראש המלבוש ואח"כ אותה הנקודה של א"ס הנוחנת חיות למלבוש בפוד נשמה עשתה רושם על ראש המלבו' ואותו הרושם היא נקודה ואותה הנקודה היא על ראש הלמד ואח"כ נתפשט למטה במלבוש עד מקום ראש האותיו' וכשהגיעה שם נתפשטה לצד ימין וירד ממנה קו ועשתה כמוך והיא סוד המגדל הפורח באויר שראשה למעלה בין א"ס למלבוש והם שלש מאות הלבות פסוקות שהלמד היא שלשים וכל אחד כלול מעשרה הרי שלש מאות וסוד הלמד הזה מוזהר בזוהר פרשת בראשית דף ל"ז בפסוק וישם ה' לקץ אורו וחוא מגדל עוז שם ה'בו ירוץ צדיק ונשגב "ונ"כ יש שני שמות יי' צדיק וחוא בי"ב שמות מג'אותי'לכל שם משולשים ועל שמנין הפסוק של מגדל עוז וגו'חוא כמספר למ"ד בסילוחו וכמילוי מילואו היינו למ"ד מספרלת "מם" דלת למד תיו" שעולים אלף שש מאות שבעים ושנים". וחפסוק עם יחוד צדיק עולים אלף שש מאות ושלשים וחמשה - וששה ושלשי' אותיות שיש בי"ב שמות רהנו' למעלה ועם הכולל הרי אלף שש מאות ושבעי' ושנים:

פרק מא

אות מם נקודתה היא נקודה נרולה ונכנם בתוכה כח הצמצום היינו אחר שתצמצם הניח הנק ור'חזר כח הצמצום של א"ס ובטש באמצע הנקוד'ויצאו ממנה הנ'נצוצו' לכל רות ואח"כ יצא קו מכל ניצוץ וגרבטו יחד ונעשית מרובעת מד' קוים ואח"כ נתרבה אור הבטישה בתוך חללה היינו שכח הנקודה לעולם היא באמצע אע"פי שנתפוררה סביב לרוחות חנקודה נשתה לצד ימין להיותה חסר והיא רצתה לעלות למעלה ולא יכלה אע"פי כן עשתה רושם ויצאתה כרמותה על קו הימיני מבחוץ בעבור הבטישת הגדולה שעשת'כמ"ם נפסק חקו הימיני משאר חם' אלא שנתחזק הקו וחזר וגרבטו וכשארצה שלא יכלה לעלות כרצונה ירדה דרך רות קו הימיני למטה ונחזק קו הימיני למטה ונשארה פתוח וירדה למטה ויצאתה לחוץ ואח"כ נעשית מכת הבטישה נ"כ מם סתומה כי נתרחבה באמצעיתה היינו שנתרחבה באמצע היינו שעשתה מקום פנוי באמצע ונעשי' ם מרובעת ומפני שתשש כחה לא רצתה ליכולת לעשו' הבטישה באות ם' כמו שעשתה בראשונה:

פרק מב

אות נון נקודתה נתפשטה למטה ויצאתה חוץ מגבולה ונכפפה ומפני זה היא כפופה:

פרק מג

אות נון פשוטה נקודתה נתפשטה ויצאתה חוץ מגבולה ומרוץ יצאת חוץ לגבולה מפני שאלו האותיות חאריכות חן דין והראיה שנתפשטה חוץ מגבולה והיציאה הזאת חוץ מגבולה היתה בסוד התפשטות שנתפשטה דרך ישר וכל התפשטות הוא הסר להורות כי הצדיקים מהפכים דין לרחמים היינו הכל הוא התפשטות כלומר בין שהיתה דין בין שהיתה רחמים כצר נתפשטה" אמנם הצדיקים שהם המהפכים מדת הדין למדת הרחמים מתנהגים עמהם עלו התפשטו' לברו שהוא רחמים ולרשעים מתנהגים עמהם כפי ערך הוצא ורת הנבול שהוא דין" ולא בערך התפשטות כלל והנגיאו דיבר סוד גדול שלא השיגוהו הרבה מן הראשונים" דע שאות הן' עתידת ליהקק ביסוד דנקרה בבינה" שאות ה' שלה בלולה מיוד נמצא דנ"פ יי' הם ב' ודע שההתפשטות שמתפשטת הן' מן ה' בנוכר ה' יא נקבית ביסוד אמא הם ביסוד אבא נקבית בו(מפני) שיסוד אבא הוא נכנס תוך יסוד אמא" וכבר ידעת שיסוד אבא הוא ארוך ויסוד אמא קצר שיסוד אבא הוא ארוך מיסוד אמא יותר משליש מעט ולזה יש נון קצרה - נו"ן ארוכה" הוא ביסוד אבא' קצרה היא ביסוד אמא שהוא קצר" וא"ת אין אפשר שהנון ארוכה שהוא דין נמור תהיה באבא שהוא רחמים נמורים" תשובתך דע שואת הנון היא מ"ב נתיבות חכמה שהם ל"ב אלקים שבמעשה בראשית שבחכמה אינם נראים ואינם פועלי' מפני שהוא רחמים פשוטים וכשיורדים ל"ב אלקים ביסוד של אבא דהיינו ן" העולמים שהוא בעת יחוד אבא ואמא נמצא שביחוד ל"ב אלקים הנז' עם ן" העולמים עולים בין ה"ן ול"ב חמשים" כמספר שהוא ן נכח" וכשנכנס יסוד אבא לתוך יסוד אמא ומצא שם הנון כפופה שהיא כביכול נגר מקום התפוח באש' או נעשה ה"ב ו"ן" של אבא בסוד ן בפועל ומפני שיסוד של אבא והוא ארוך נעשית נם בן הנון ארוכה כמותו" ודע שיסוד אבא הוא בסוד ן' וכשנכנס לתוך יסוד אמא שמצא שם הנון כפופה הרי ן' נ' כפופ'ואח"כ מתפשט' ל"ב וח"י של יסוד אבא שהם נון פשוטה הרי נון" ולכן בשתרצה לכתוב נון יש ן' בין ב'נונין שהוא רמז ליסוד של אבא כנוכר וגם נשיב תשובה אחרת להיות שכתב הרשב"ץ ע"ה באידרא של נשא וז"ל ל"ב נתיבין דחכמה כר אינון באבא לא מתפתחין וכר נחתין לזעיר מתפרשין ללב טבילין דחכמתא" ופירושא דמלתא שאלו הל"ב אלקים שאמרנו שירדו ליסוד פי'ליסוד אבא הנקר' ח"י שאמרנו הוא ממתק הל"ב חנו' בהתחברותו עם יחוד ונעשית כפור אות אחת שהיא ן הנו' ואע"פי שהל"ב הם שורש הדין וגם הנון ארוכה שהיא דין מ"מ אינם פועלים פעולתם שם מפני שיסוד אבא הם רחמים פשוטים וכשיורדים ליזעיר שם פועלים פעולתם ומתפרסלל"ב נתיבות הם הל"ב אלהים עצמם וגם הנון עצמה כשיורדת למטה ביסוד זעיר שם לא היה כח בח' למתקה ונשארה הן מרת הדין נמורה ודע שהנון הארוכה כלומר משרשה למעלה מאבא ואימא ששם נתצבו נשמת של רב המנונא סבא ובנו' נשמתו בסוד' ארוכה ובנו בסוד נ'קצרה" ועל זה נקרא בזוהר נינא רבא ונתא הוא דנ' והדג בסוד יסוד וכמו שה"נ בתוך הים לעולם מתנועע" כך היסוד לעולם כתנועע כדי להשפיע למלכות ושורש נשמתו של רב המנונא סבא היה יהודע ובנו היה בניהו כי יה"ו הוא בכל זעיר וזעיר שבספירות יודע שהוא שאירית השם של יהודע ר"ל יודע הוא כמו יודע ארם את חוח אשתו דהיינו יסור של אבא שבו הידיעה בין איש לאשתו ובניהו הוא בן יה"ו שהוא מיסור דזעיר של אמא איש בו שם בן" ולזה אתקרי בניהו בן יהודע שכולל שם בן ב"פ שהם שני שמות של היות של מילוי ההין שעול"ב כל אחד מהם שהם מיסור בינה שהוא של אמא" ולזה מת בקצרות שנים כשבא בביהו בינוקא שהיה בנו של רב המנונא סבא שהוא יהודע ומת מפני שהשלים נשמתו באותו הזמן ונ"כ מת בקצרות שנים בזמן שהיה בביהו מפני הסיגופים שעשה וחש"ה והוא הכה את הארי בתוך הבור ביום השלג ר"ל כי ביום השלג נשבל בשלג עצמו ושבר הקרח נגר היצה"ר שהיה מסיתו ומריחו שלא לעשותו והוא כבש את יצרו וחזו החכאה שהכה את הארי שהארי הוא היצה"ר והם התפוחים שמריח בחו קב"ה ת"ש בזוהר על זה הינוקא ודין אינן התפוחין דאמרו בהו קב"ה והבותה בזה כי כמו שהאדם המריה הריח נכנס לתוכו ובחיותו בתוכו נכלל בו כן כביכול אלו הנשמות קדושות ושהורות ובפרט הם אשר עוסקים במרכבה והם מעלמא דנוקבא דהיינו אמא הוא מריח בריח בביכול ונדבק נשמתם בשכינתו וא"ת מרוע אותם שהם מנוקבא אינם חיים בע"ז חיים ארוכים התשובה היא להיות שהנקיבה הנופניית נרמה מיתה לעולם וגם סלבות נקראת עץ הדעת טוב ורע ורגליה יורדות מות פי'שרגלי המלכות שהם נה"י מתפשטו'בע"ז שהוא עולם הסות ופירוד וכל הנשמות חבאים פצרה אינם להם חיים ארוכים" ודע שיצחק אבינו לחיות שהוא מד"ה הקשת שמלבו' הוא ענף אחד מענפיו ולזה הוא מכונה בשם נקיבה שהוא דין כרכתיב שוב אשיב אליך בעת חיה ולשרה בן הרי שנתכנ'לשרה ע"ז נעקר על נבי המזבח וכמיעט שמת אילולי שהק"בה אמר אח"כ לאברהם וגם נתרפי

מפקת בן נחלת אותו בו ובא לעולם הזכר ועל כן נמלט והיה וגם כתיב ועתר ותלד שרה לאברהם בן הסירו משרה ותלאו לאברהם וגם שמואל נתכנה לחנה דכתיב ונתת לאמתך זרע אנשים וגם כתיב והי לתקופות הימים יתהר חנה ותלד בן וגומ' וזעור כתיב על הנער דהוה התפללתי ויתן לי את שאילתי ולכך כמעט שתרגו עלי מפני שהורה הלכה דשחיטה כשרה בזריקה ולולי שאמרה חנה בי אדוני אל הנער הזה התפללתי כלומר בי העון ולא בו ועלי מחל לו ועכ"ז מת בקצרות שנים בן נ"ב שנה:

וחבקוק הוא נתכנה לשתמית דכתיב לשוער דהוה בקת חיה את חובקת בן ולזה קת והנערך את"כ אלישע

להמסיבו בעלמא דרכורא דהיינו שם של ע"ב היוצא מן ויסע ויבא וישׁ שיש בהם רלו אותיות שהם כפנין הבקוק וגם מלת חבקוק דומה להיות חבוקין חד דאמית וחד דאלישע. ודע ששורה חנה שנפי צורבות כלל היו מגלגול חוה ובאו לתקן נדה חלה הרלק' הנר שרה תקנה כלים יר שירה בנצת דהיינו כחו שאר של שתית' ברכה מצרה ביציה דהיינו בשביל מצות חלה. יר דלוק סנ"ש לי"ש ותרה רכתיב תרל להיות לשרה אוהב בנשים וספני שתית' תחילת התיקון לא נתקנו כראוי לה התורך שתבואנה לה השלש נשים אתירם לתקן כל אחת מהן מצות אחת מלה השלש. חנה תקנה נדה דכתיב ונגיה לא היו לה עוד שונפית תקנה נר רכתיב וגשים שם מטה שלחן כנא וכנורה. תרפית תקנה חלה שכ' הקטה לא כלתה כהימנך של או הארבעה אנשים המכוני לנקיבה יצחק שמואל חבקוק יונה ש"ח השורה טרם יצמח וכתיב בתריה ואדם אין לעבור את דאדמה פי למה לא יצמח שיח השרה ותירץ הכתוב ואדם אין ור"ת של שיח הוא תיקון אדם. ופירושן של רבר' טרם כאן אלו לעולם לא נתקן שם מ"ה שעול' כמנין אד"ם. מפני ששם מ"ה המילוי שלו בלתי אותיות השורש כמנין חוה. תינו רכתיב זכר ונקיבו בראם ויקרא את שמם אד"ם הזכר הוא שורש הוי"ה והמילוי יעול"ה הרי כי בשם זה יש אר"ם וה"ה ולזה הוה היתה אחת מצליעותיו שהוא המילוי הזה וכל זמן שלא נת"חוה בת' נשים אלה שתקנו השלש מצות לא היה שום אדם שלם שבכיוכל היה המילוי הזה פנום יו"ש ואדם אין לעבוד וא"כ גם בניהו בן יהוידע להיותו סיפור בינה מת בקצרות שנים בכל גלגוליו וא"ת בינה הוא מיעלמא דרכורא אם כן מדוע מת בקצרות שנים אלא מפני שבינה מקנית בעולם הבריאה ועולם הבריאה הוא מתחזק כרגלי קלכות ושם מקנית באמא וכאמא כן בתה כלומר שאע"פ שכאמא אין שום מות ושום רע מכל מקום כשהתפשטין הגבורן לקטנה עשים פעולת נמצא שבמקו' הזה שהוא עולם תבריאה כאמא כן בתה. ובניהו דהיינו ינוקא והוא רבי בנאה בנלגול והוא בא אחרי רבי ליעזר כרמות טייצא על התמור לרמז על היקוד שהוא רוכב על המלכו' בסוד יששבר המור נרם כלומר שרומז על אברהם שקודם שנתגייר היה שמו אברם שעולה כמנין נר"ם ואחר שנתגייר הסיב שמו אברה"ם שעול' חמר הסר ו' העולה ר"ת. ודע כמו שיש חמור לצד ימין בקרושה כך יש בקליפת הסור מוץ כמו שאמר רבי עקיבא שבחיותו עם הארץ היה אומר מי יתן לי תלמיד חכם הנשכנו כחמור ובסטרא דשמאלא יש שור סיגר שמתרחקין ממנו כמלא עיניו שיש לו כלי הזקה כחמור ויותר כמנו הנגיחת הרי לפנין ששור וחמור חם מימין ושמאל של קליפה. ובקרושה נ"כ שור פר מקרין קפרים וחמור סצר ימין מאברה"ם כמו שאמרנו ודע ששמעאל היה בו כח חמור ולחיות שבא על חמותו ועל זכרים בא בגלגול חפורתא שקודם נתקן באחתו של בלעם שמת' באותו מעשה של מלאך שנ"ל בפסוק ואות החייתי מאה"כ חזר בגלגול חמורתא של רבי פנחס בן יאיר שיצוץ ר' פנחס היה אברהם שבא לתקן נפש ישמעאל בנו ולהיות שהישמעאלים הם גנבים ונזלנים לכן נענבה ושבה שלשה ימים כלתי אבילה ושתי' עד שחזרתו לרבי פנחס וע"ש והוא שור סיגר ועשו במילואו עין שן הא"ו עם ג' אותיותיו שהם השורש עולים תק"ו כמנין שו"ר ולכן הינוקא היה רוכב על החמור כאשר אמרנו וזהו מה שרמז יעקב באומרו ויהי לי שור וחמור כלומר שעשו וישמעאל היו תתתיו ונם לרמוז להענפים שלהם שהם עבר ושפחה ה"ה תחת עבר כי ימלוך תשפחה כי תירש גבירתה עבר רא עשו כבנו שנא' את אהרך תעבוד דהיינו סמא"ל כמ"ש הרשב"ע ז"ל עבר תיינו סמא"ל ושפחתה היא סישטיק"ל דהיינו לילת שעולה ע"ח וה"ה ואל יבא בבל עת את הקודש ע"ת סוב התלבעת רע לילת וידבק כל בר ישרא"ל בעת סוב רא שביגתא דאתקריאת ע"ת רצון:

פרק כג

אות הסמך נקודתה יותר גדולה כאחרים והיא גדולת בנקוד"ם פתוחה אחר שהצפצופ הנית

הנקודם חור כח הצבוע של א"ם נכשש באמצע הנקודה ריצאת מן הבחישה הרא"ת נקודות כמנין ג' וין שהם בצורת הסכך זאלך הנקודות נתחברו יחד ונעשו צורת ס'. ודע לך שצורת ספך היא בצורת ם' שהרי במילוי הסמך ישם סמך שהם סילואו עולה כמנין ספך נמצא שהסמך היתה מקודם פם ושביהם עולים מאה הסר פ' נקודות שהם נקודה אחת שיש לה כח"ר המצא ס' נקודות שהם שרשם העקרי ישארו צ"א במנין אמן ואחרי של כנם הוא אמן כוה אחורי חב' א אחורי הנ"ן ב' אחורי הס' ן הרי אמן ובזכות אבנו חיו יעקבדים ונם אותיות נגם עולים יב"ק שהם נ' שמות הקינו אהי"ה יד' הוי"ה ורו' שהלעית הם מנצח והנר של אמא שם שם אחיה ושם הניה שמל אחר עולה בסילואו כמנין לו"ח א"ך אחר שהחקקו בלוחות ם"ם שהם שם ידו"ר

וארנות עם ארי"ד נשתלבו האותיות יחד ונעשה שם נה:

יאז"ו ההוד וי"ן ה"ה" ונעשו מנין בנם שהוא נ"כ יב"ק ואלו הנ' שמות יחד הם שם אחד של כ"ב אותיות שנגנו החכמים ז"ל כספרי הפריצים כמו שאמרו"ל בפסכת קידושין שם בן כ"ב אותיו' ואמר רש"י ז"ל איני יודע שם נה. ודע שכל יהודי יש לו הארבע עליו סג' שמות אלו היינו משולבים בשם א' ושולטים עם האדם כמחשבתו ברבורו ובמעשיו. וכשהוא צריך מסיימין אותו היינו ידוד בסחשבתו ובשאר אנשים רוחניים ארי"ד בדבור ארנו"ת במעש' וכשאדם חוטא בר' סדרינות המחשבה ובבל בדרינה שהוא נפגד את א"מן השם וכתאבל עליו. וכן בר' מדריגות הדיבור וכן בר' סדרינות המעשה ונתעלים מעליו נשאר האדם התואב בלא צל וה"ש כר צלם מעליהם שכשם שיש צל בקרושה שהוא שם אלהים ויר"ד עם הס' אותיות עולים קכ"א וכן עולים צל עם התיבה וכסיכאה יש ק"ן צירופי אלהים עם השורש הרי קכ"א ותהו"ס ש"ס הפסוק סר צלם מעליהם וידוד אתנו ל תיראום דהיינו שכר מעליהם צל הטומאה. כי לא היה להם סיוע אפי' כן הסוכאה ולנו יש לנו צל הקרושה. כם"ש וידו"ד אתנו שהוא הוא ובירי' נו שהם הויה ואלהים שהם צל הקרושה כמו שאמרנו נדע שק"ן צירופי אלהים שהם בקרושה שורים על ישראל ושם אלהי' התום בנשמתו של יהודי כמו שאמרו בזוהר פ' משפטים על פסוק לא ימשול למכרה בבגדו בה שבגדו של הק"בה הוא שם אלהי' שהוא נשפנקא דנשמתא של עולם השם הזה עולה ויורד בנשמ' של יהודי ושאר אותיות של אלהים שהם ים עולים ויורדים בנוף ובם באומות העולם יש שם זה של יכ חקוק בגופם ונשכחם אפנם הוא באותיות להפך כי תחת ם' יש להם מ' וזה השם הי"ת יודע פרעה שאם מי יודד אשר אשמע בקולו ולכך אפר לא ידעתי את יהודי אח"כ אמר הק"בה למשנא לפרעה למען שיתי אותותי אלה אל תקרי אותותי אלה אלא אותיותי אלה היינו האותיות הנשארי' לאלהים שהם אלה מן ים ונשמם בקרבו כדי שיעשו בו דין ודין אותם ולהוריך תוכן הדברים צרך אתה לדעת ששם אלהים יש בו ק"ך צירופים כי לכל אות מאלקים יש לו כ"ד צירופים א"כ באותיות כי יש לו מ"ח צירופים ולזה נקרא מצרים אדון הם ואותיו' אלה יש בהם ע"ב צירופים כנגד ע"ב צירופי של ויכו רבוא ים שלקה בו פרעה וכל חילו בים והינו אותותי אלה בקרבו בים נמצא שבקריעת ים סוף נתחברו יחד אלה עם ם' ונמצא שם אלהים שלם ועם זה צדק רבי עקיבא באיכורי שכל מכה ומכה היה של חמש מכות שהם ה' אותיו' של אלקי נמצא שהישראלי' תחומא בלי ענות כל אלו ק"ך צירופי אלקים נחפכו עליו לחומרה היינו שהפך הצל ללך ונ"כ נהפכו עליו לדין ויסורין באין עליו וש"ת זר יהיר לך שכן כלומר שה"ר פראוה ערה שאין בו כן הלץ

שער שעשועי המלך

מהלחץ ברבוי שקר להבאי וש"ה ושוב לא יהיה לרשע ולא יאריך ימים כצל אשר איננו יראו מלפני האלהים ר"ל כצל המומא' אשר אינינו יראו מלפני אלהיכלכן מהפך גם הוא עליו להשחיתנו לריעתו ובצ"ל היינו ג"כ אותיו' כלץ כמו שאמרתי ונחזו' לומר ששם אלוה הוא גרשפנקא רנשסתא ושם אלוה זה עם ו עולה מב שרומז על שם:

אבניתין שנבנה ממנו האר' ואותיות מ"ב הנז' הם נחקקים בראש האדם ולהם נרמז המ"ב תיבו' שהם בשמע מתחלין מן ואהבת עד ובשערך שאותם הפרשה היא נגד ראש האדם ומה"ת אם שמוע עד ושמתם יש ע"ב תיבו' שהם כנגד זרועות האדם ' ומאת דברי עד כימי השמים על הארץ יש ג' תיבות כנגד בטן האדם ומואמר עד סוף הפרשה יש ע"ב תיבות שהם כנגד הירכים עם היסוד בריח קודש נמצא שש באדם כב עב נ עב שהם ר"לו ו"ב תיבות של שמע עם ברוך שם הרי רמ"ח ואת"ת איך שם בזרועות וכיריכים שם ע"ב דע שאותו של הזירכים הוא של עיינין כורה ויש על כל עינול ג' רזנין הם כ"ר ע"ב ויש ג כרין והעינולים והתנין הם מאותו' היינו שהם ג' שמות של הוה ר עיינין היינו מנ"ה של אמא נמצא שהם ע"ב ענולים וריו תנין כמו שם של יסוד רבוא ים שהם ע"ב שמות ורי"ו אותיות ורע כשנ"ה של אמא נכנסים בראש של זעיר אלו נצח והוד מאירים מחורי עיני זעיר והיינו שאמרו בתיקונים תיקון את נצח והוד של אימ"ם תרין עיינין של זעיר נמצא שרחל היא מלכות ולית ליה עיינין והו שרמז בסבא מ"משפטי עולימתא שפיריהא דלית לה עיינין דהיינו סוד רחל לכן צריך האדם לכוין כשאומר שמע ובפרט בפרשת ואהבת שהיא רמז לעיינין של זעיר שהם מאירים מנה' של אימא בג' הויות הנז' שיראות בציצירת שהם שיערות רחל כדי שיתלבנו ויכנס בהם האור כיניני של אדם שהם דוגמת עיני זעיר תרין לשם הציצית בידו נגד החזה כי יש שם החור שיש מזעיר לראש נוקביה שהחור הוא בחזה ומוציא נגדו לתוך מן השדרה ושם מאיר לנוקבי' היינו משם נכנס לרא' נוקביה ומאיר לה דרך אחורי ראשה שראשה נרבקת בחור ההוא דרך אחורים ושם יונקת כל השפע ולזה כשאדם רואה בציצית נכנס בה האור דרך החזה כמו שאמרנו ונמצא שמושך האור האור מנה' של אימא בתוך עיני זעיר ובכנס דרך החור הנז' לרחוך ראש רחל ומאירים בעיניה דהיינו חכמה ובינה של רחל נמצא שאותה עולימתא שפיריתא רלית לה עיינין נעשי' לה עיינין בכוונ' הראייה הזאת:

פרק מד

אות עין נקודתה נחלקה לשבים ' הימנית נתפשטה קודם השמאלי ונתארך הקו ויצאותה מן הגבול ונכף שראתה כך נקשה לכפול ולהעלות הקו ההוא ' ובזה יורד הקו השני שהיה החלק השני על הקו ההוא שהיתה דיוקה לעלותה ולא הניחו מפני כובדה שהניח עליו ונשאר מעוקל למטה וכורה גשארה צורת העין כזה האופן יא"ת מרוע נחלקה נקודתה לשני' נשיב כי הנקודה הזאת היא בסוד ד"ו פרצופין דרדיינו זכר ונקיבה ולעולם באותיות כח הזכר קטן בכמורה סכח הנקיבה מפני שכל האותיות הן בסוד נקיבה שכבו שהנקיבה יולדת כך האותיות מולידות במילוי שלהן אותיות אחרות ומפני זה כח הזכר קטן שהוא הקו השני של עין שהו' יותר קטן והוא כח הזכר שהקו הראשון גדול כמו נ נקיבה וכח השני כמו ז קטן ר"ל זכר:

פרק מה

אות פ יש בה סוד התשובה וכמו שביעל תשוב צריך שיכפוף ראשו וירכייש ופושם ידיו כן נקודת הפה תכף שיצאה רצתה לעלות למעלה ממקומה ולא יכלה וירדה וכפפה ראשה למטה בתוכה כזה ף ואח"כ מאותה נקודה שרצתה לעלו' יצא גם קו אחר ונטה לימין מעל ראש הפה ובשתרחבה ער סוף רוחב גבול האות נתרבה האור כדי שתפשט ממנה קו למטה ונמארך ויצא כנבולו חזר ונתקפל למעל' והוא הנג אתחתון למטה מן הפ' וכפני שבעשירית הם' תחילתה היא ומן תא' ו' שתחתיה לכן מלוי של פ"א א

פרק מו

אות הצדי' הם שתי נקודות יחד בסוד רז פרצופין אחוריהם מדובקים יחד ופניהם זה לצד מזרח תרי לישרע כן חצ' חו' של הנ' הנפ' פניה לצד מזרח וחו' שעל ג פניה למערב ואלו ב' הנקודות היכנית נעשית כצורה נ' מכוכר הי' שקליר וזה רמז לעולם הזה שהשנאתו והשפעתו הוא מאחורים ' ולא כן העה"ב אחר התחייה שיהיה פנים בפנים ורמז לזה המילוי של צדי' שהיא די' שפני הרלית צופה ומביט בי' שלפני פנים בפנים:

פרק מז

אות ק דע שנקודתה של ק' היא נתפשטה לארכה באות ן ולהיות שנתרב' האור בה בקו הנמשך למטה נפרדה מן הנקודה וכשראתה הנקודה שהקו שלה נפרד ממנה נתפשטה לצד שמאל שלה יר סוף רוחב גבול האות ויצא ממנה קו קטן כמו' כפני שכב' צא ממנה קו הנדול ותלשה כחה ונם מת' יצא הדבר לחלוש כח השקר:

פרק מח

אות הריש נקודתה היתי' כמיעט אור ולא יכלה להחזי' ממנה קו אלא נתפשטה ברחבה דרך שמאלית:

פרק מט

אות השין היא אות של אמ"ת דהיינו כמו שהעולם התיקון תכמה מכאן ביניה מכאן ורעת באמצע וכן חסד מכאן גבורה מכאן ת"ת באמצע כן אות השינ' נקודות א' מכאן ואחד מכאן ואחד באמצע ואות השין ממנה נברא העולם שהיא שכ' שרי' האומר לעולמו די ' ורע שאלו הנ' נקודות יצא מכל אחד מהם קו באופן שהיו ג' קוים ולחיות שאלו הקוים הם בסוד מחקל' צריך שיהיו מחוברים יחד כמו שנצח והוד מחוברים ביסוד כן אלו הנ' צריך שיהיו מחוברי' יחד אכל חיבור הוא בזה האופן שהימיני כשנתפשט כמו ן ונתקפל כמו נ' כפיפה נתקפל לצד ההקו הקרוב אליו וכן הקו של שמאל והקו באמצע לא פצא מקום להתקפל לא לצד ימין ולא לצד שמאל נתקטן בתוכו ונתכוץ בין שני גוני הגזרים ולזה מקום החיבור של קו האמצעי הוא יות' עב מאחרים ולזה אמרו שצורת השין הוא נ' כי כן הוא תרין נתין ו' ביניהו:

פרק נ

אות ת נקודתה נתפשטה ומשנה קו לארכ' כמו ן ולהיות שנתרבה אורכה בקו הנמשך הנם כי לא היו כל כך גדול כמו הן נפרדה מן הנקודה וכשראתה הנקודה שהקו שלה נפרד ממנ' נתפשטה לצד שמאל שלה ער סוף רוחב גבול האות ויצא ממנה קו קטן כמו ך וקו הארוך שנפרד כשראה שהוא סוף האותיות ואין אות אחרת לפניה לכפותה נתיירא שמא ירבקו בה הדינין לזה כפלה הקו הארוך חצי כפול"ה מפני שנתיירא"ה להאריך כפלותה כמו שעשו האחרות שלא היתה לפניה אות אחרת שנתכווצה ולכן נתיירא מפני הדינין שלא להאריך בכפול"ה ונתכווצה מעט בכפולה:

פרק נא

אחרי התחלות תאלפא ביתא ראשונה של פרצוף א"ל אשר אמונו

אחרי כן הוציא רל"א אלפא ביתות פנים ור"לא אחוריים מן האלפא
ביתא הזאת צרפן חקקן הסירן ושקלן זה בזה אחרי תשלום
האלפא ביתא כולה ובזה נעשׂ אחד עשר פרצופים דהיינו כתר
חכמה בינה דעת גדולה נכוחה ת"ת נצח הוד יסוד מלכות כאשר
כתב הכנפי יונה בחלק נ"ז ל' ביעול: התהו נאמר עשר ולא תשע
עשר ולא אחד עשר אבל בעולם התיקון יש עשר ויש תשע ויש
אחד עשר וגם מה שיש למעלה חוץ לשהירו הוא נחשב לעולם
התיקון מפני שלא נחרבו ואע"פ שנתקנו על תר תרין בהתהלת
עולם התיקון עכ"פ למעלה מן העינול נחשב הכל עולם התיקון
ולא היה בו קלקול וכל פרצוף יש בו נתיב אותיות ולעולם בא
הא"ל ב"ם באמצע כל פרצוף של כל אות ואות הוא המרכז והתיו'
של כל פרצוף ולכן יש לו יניקה וקיום והעמדה מן שם הוי' עצמת
ית' כרל"א פנים ו"ה ברל"א אחוריים: כאשר נבאר בהעלייה של
מלכוש בסוד דרוש תהו ובוהו ויש ל"א פרצופי פנים ער הל"מר:
ויש רל"א אלפא ביתות אחוריים הם ל"א פרצופי אחור מן ל"מ"ר
עד ת"ין:

פרק נב

האור של זה המלבוש בוקע בכל העולמות כלם וזה נקרא חוט
של חסד היורד למטה בבוקר וגם בחצות הלילה יורד משני
חצאי המלבוש פנים ואחור אחרי שנסתלק האחור אחורי הפנים
ומזה נתהוה השעשוע של חצדיק עם הקב"ה בג"ע והתעוררות
חזיונות וכל מקום שנאמר שעשוע בזוהר הוא מזה העולם וכל
הנחנה מזה השפע יורע מה שהיה והוה ועתיד להיות ועל זה אמרו
בזוה"ק סדרש הנעלם בראשי אור שבר הקב"ה בתחילה אדם
היה רואה בו מסופה מראש העולם ועד סופו תא חזי נהירו דא
דשפשא הוא תר ששיתין אלפין ושבעי' וחמש חולקין מההוא
נהירותא דאספקלריא דהחוא נהורא דאתנגיז ואפיי נהאי
נהירותא דשמשא לית איש יכיל לאסתכלא ביה כל שכן בההוא
נהורא והא דאמרן דאיש יסתכל ביה מריש דעלמא ועד סיפי
עלמא אלא הכי נורנא במתניתא דילן דבחהוא נהירותא יכיל
איש לכנרעו למחזי בנהירו דחכמתא כל מה דהוה וכל מה דיהוי
מרישיה דעלמא עד סיפיה וזהוא אתגניז לצדיקיא לעלמא דאתי
מאי לעלמא דאתי כד יפוק נשמתא קדישא מהאי עלמא ויזיל בה
לעלמא דאתי פי' שהוא יורע תכף איזה דרך ילך לג"ע ואיזה
דרך ישכון אור ג"ע כי החשך דהיינו הגיהנם מסבב חג"ע וצדך
כל אדם לילך דרך שם ובזה האור ילך בטוח לדרכו הולך ואור
עד נכון היום: תא חזי כתיב ויהי שם עם יד"ור ארבעים יום
וארבעים לילה לחם לא אכל ומים לא שתה מאי טעמא משום
דאתהני מההוא זיוא וא"ע דנחירת מתמן וההוא נהירותא לא
נחית עמיה לא הוו יכלין לאסתכלא באנפוי דמשה מהאי כהאי
בקדמיתא כד הוה תמן ואשתארו אנפי נהירין כהאי שמשא ע"ל
לכן אמר חלקת מחוקק שם ספון כלומר שיעולם המלבוש נקרא
חלקת מחוקק דהיינו הגליפו והשיעור של האותיות
שם ספון וטמון והוא חלק ההשגה של משה הבע"ה וזה דהוא
הנחיב החפשים שלא השיגו מרע"ה כמו שנ' נתיב לא ידעו ע"ם
ונתיב נ' ב"פ רל"א פנים ואחור והחקיקה הוא היא רמזה בחזות'
בהתהלתו ברישׁ הורמנותא דמלכא גליף גליפו בטהירו
עילאה פי' תרשב"ע ת"ת הגרמז במלה ברי"ש נוטריקון רבי שמעון
בר יוחאי והוא ניצוץ משה רבי"ה שגיהם השיגו אל ההורמנות
והשולטנות של דין החקיקה הנגלף והנקרש בסוד עיגול הנקרא
שהירו עילאה כי נשמתו היה ניצוץ מנשמת מרבע"ה ודורו הי'
דור דעה ולכן בזוה"ק שלח לך בא אל הנ"ע עם תלמידיו ורא"ה
שם מעלת דור המדבר לכן אמר ולא הוה כדרא דא אלא דרא
דמדברא: ולכן עשה ספרא דצניעותא ה' פרקים כנגד מרבע"ה
שכתב ה' חומשי תורה וגם נרמז בנוחתו מפני הקיסר במסכת
שבת שמקץ שגגה יהרג כמו שרצת פרעה להרוג את משה ובזה
מפניו שנ' ויצילני מחרב פרעה ושם השיג שלימותו במדבר וגם
רשב"ע"ה השיג שלימותו במדברא דלור ושם נתגלה אליו אלהים
אין כאן מקומו יורחב ביאורו בספרי חלק שני הנקרא גן המלך

נסוד מי לאו נדול כמשה עין בזוה"ר ות:

פרק נג

אי אפשר לבוא אל כוונות בריאת האדם אלא בסוד האותיות
והאותיות הללו נבראו בסוד חסד דין ורחמים הנקרא חד"ר
המלך ועומדים בציור תמונת אדם באיברין שלם זכר ונקיבה רק
אין שם ח' נשמות אלא אותיות של אור עומדים בציור דמונ'
הזאת בכל עולם ועולם עד שירד אל ציור האדם הנשמי דהדר
קו לקו צו לצו והאותיות הם נחלקי' לשלשה חלקים חכר ימין
ורין שבאל ורחמים בצצי והנוונים שלהם מאירים כדמורתם
וכצלמם אם האותיות הם לבנים הם חסד והם ישר ואם האותין'
יהיו מאודמים בסוד קרן הפו"ך הם דין ואם יהיו ירוק הם רחמים
בסוד נשמת דור נגוף לאומות ורפוא לישראל, היר ימין יש
בזה אותיות של חסר לקרב הרחוקי' והאותיות והשמורים שביר
שמאל לרחק והאותיות שבראש מהם בא השכל להחכים
ולדרוש ברא דמעשה מרכבה ומעשה בראשית והכם מקבלים
שרי התורה כגון יפפיה שר התור' ויופיאל הירכים לרכום ולדרוך
על בסותי א"ה לתקן מה שתקע סמאל כף ירך יעקב בסור וגם
נצח ישראל לא ישקר כי דוא מקום הנצחון ומקום חזיון החזיון
וגם מן השמות שבהירכים והרגלים הם שמות של קפיצת הדרך
וכיוצא בו תן לחכם רחכם עוד ובאלו העולמות של אין סוף ב"ה
אין בו רק אותיות של אלפא ביתות וצירופיה דהיינו כ"ב אותיות
הנחלקים לעשר פרצופים כללם ל"ב נתיבות חכמה כי אור א"ל
דהיינו פרצוף א"ל דא"לבם הוא אור של א"ם הסאיר למטה וגם
הלם"ד של אל היא מגדל דפרח באויר ראין סוף דהיינו העצמו'
ובעולם האצילות אשר עליו נאמר בה"א ברא דהיינו ה' פרצופין
כולו נכנה בסוד שמו הכתובים כתור עשר ספות שאינם נמחקי'
של ידוד אהיה וארני אלהי' ומילואיהן ומילוי מילואיהן וכיוצא
בהן ועל עולם האצילות נאמר בה"א אני הוא ולא אחר ובודאי
שמחוברין עמהן תולדות הר"לא פנים ואחור ומאיר"תם נעשׂה
נ"ב ה' פרצופי' אדם הקדוש ואין שום רע שולט שם ובעולם
הבריאה יש שם צירופי התורה בפסוקיה והשמות של התורה הם
מושאלים שם אבל הפסוקים אינם כתובים שם כסדרם כמו
שאמרו חז"ל אלמלא היתה התור' כתוב' כסדר' בשמות וצירופיה'
אם היה קורא אדם בה היה יכול להחיות את המתים ובשאצילות
מאיר בבריאה התורה בבריאה בשלימות וביצירה התורה היא
כולו בסוד מלאכי' שלוחים לפעול פעולותם ולעמוד על משמרת'
לצורך העולמות התחתוגי בכל אות ואות של התורה היא התחלת
חיבת של שם המלאך כגון בפסוק ויאבר יעקב כאשר הא"ם בחנ'
אלרי' זה' ראם הוא רפאל אוריאל מיכאל וכגון זה שמי הוא
שמואל מסטרין יהואל פותח דיצירה וגם כן יצאים שמור מן
התורה ומלאכים בסור חשבון מספר קטן וכולם סוד יצירה כי
סור חשבון הוא סור מין נוקבין ועומדים גם כן שם עשר כתורת
בתם נת אדם ובעשייה הוא בפוד התכורה בחילוף אלפא ביתות
ושם הוא כוח לא ימי טוב ברע כי הרע נוכר שם ואם הכי יצירנו
יהיה הוא ותסורתו יהיה קודש:

פרק נד

יצא לנו מגרון דדין כי כל העולמות כלם אותיות ושמות אבל
הסמציא הכל אין לו שם ועל זה אמר אליהו בהיקונים אנת חד
ולא בחושבן ולא אוהי ורכיון כלל יבורה נרע תצייר בשכלינו
החילוק שבין הסמציא הכל להעולמות ועל זה נאמר ושה דסורה
תערכו לו והעולם המלבוש הזה הוא החילוק והמלבוש הפנימי
אשר יותר קרוב לעצמותו ב"ה והמלבוש חזה יש לו שם הכולל
אותו והוא אור פניאל פירושו חזא אור פנים של עצמותו
ב"ה כלומר שהמלבוש נעשׂ מאור פנים של עצמותו ב"ה המתחיל
בפרצוף א"ל השם הזה הוא פועל נפלאות והוא בנ"י מלבו"ש
והשם"ל וכשמאיר למטה לעולם היצירה יוצא שמנו מלאך אחד
ששמו כשם רבו ויוצאים כמנו שע"ת מלאכים כפנין שמו והם
חיות

שער שעשועי המלך

חיות אש מסללות בזמן שישראל עושים רצונו של מקום מלמטה מגינו[ת] עליהם ישראל והכף יוצא כיסוי ומלבוש לכל העולמות וסגיל ומגן עליהם לבל יקרבו הקליפות ויחזה להם ח"ו אחיזה אל הקדושה וכאן הוא בסור מלאך העושה שליחות ואינו תדיר בקביעות אבל למעלה הוא בסוד שם ואינו זה משם ויש לו ג"כ שם אחר הכולל אותו שהוא בון"וצמרכד ויש לו עשר אותיו' כמנין עשר ספירות מלבר פרצוף א"ל שהוא חוש של אין סוף ולכן אינו מן המנין והוא עולה ש"ע ועל ז"ת נאמר בנדי ש"ע ומ"ל צדקה יעמוד כי דיוד המע"ה התפלל על התעטפות הלבוש הזה שהוא הנקרא סוכת שלום וגם בשלו"ם הוא אותיו' מלבו"ש ולזה צריך לכוין בסוף תפילת י"ח באומרו המברך את עמו ישראל בשלום הוא היוד אל ראש עתיקא קדישא ומסנו יוד השפע כל התלמו' סדרה חומסא של עתיקא מן אור שפע הכלבוש ע"ז אמר הרשב"ע בספרא דצניעותא ומשם אחזר רחמא לכלא וזה השם נקרא ש"ם הכוף למסכת שבי מעמיכם הראשון הוא לפי שיוצא מראש וסוף פסוק הפרשה הראשונה של בראשית עד יום אחד וזהו כוף הפסוקים החילת וסוף והמקום השני לפי שהו' מחזיק כנפי החיות אשר נתעשרו בהמאציו והוא בכנפיו מכסה ומכסה על ראשי עם קודש ועל כל העולמו' ושין שפן ואין פנע רע ע"ז נאמ' כנש יעיר קנו על גוליו יחזף יפרוש כנפיו יקחתו וגומ' י"בדך ינחנו ואין עמו אל נכרי ל' לעתיד לבוא האור הזה ישפיע על ישרא' לבדם והשם הנ' פועל לאחב' לאות היוצרים מקורו וגם הוא מגן מנזלנים ומכל פגע רע אם אדם תופר אותו בכוף בגדו עם שאר תיבות הראויים לזאת הפעולה ובשרואה האויבים יקח את הכוף בידו ומעלה אותו למעל' על ראשו כנגד האויב' והטע' הוא כי המלבוש הזה למעלה על ראש כל העולמות והוא גאדג כמו בגד בסור רבוע ולא כדמות שתי וערב ח"ו אלא מרובע בסור שם היוה שהוא מרובע והמלבוש הזה נקרא שכינה ר"ל מקום ששוכן יה בפני' ז"ה באחוריים והו שאח"ז צמצם שכינתו בין שני בדי הארק שהם ב' חצאי המלבוש והמכין יבין ועוד אגלה לך סוד גדול בפעולו חשמו' ועשה אוניך כאפרכסת לשמוע דברי אלהים חיים מלך עולם אפס קצהו תראה וכלו לא תראה שלא ישתמשו בו בני אדם שאינם מהוגנים ולמען תדע הפעולה של האלפא ביהות אם תרצה לבריא גולם אחד או עגלא תלתא כנגד אביי ורב' ז"ל שעשו זה ברשו"ם שהשינו שלום מפתיחת דק"בה ר"ל שהסכים עמהם ששתמשו בכתרי של מ"ח ואם לא יענוש בודאי ויצרף הפיעל לצרף עם הא' כ' כולם השם של היוה בחמשה הנויו' שהם יי אי אי אי ויגלגל קודם פרצוף האל"ף עם כל אותיותיה המחוברים אליה בתנועת אי ואח"כ פעם שנית אי ואחר כך אי ואח"כ יי ואח"כ אי ער תשל"ם אותיות האל"ף עם חיור של היו"ה ואח"כ בסרר הזה עם אות ח' של השם היוה ואח"כ עם היו"ה ואח"כ עם ההי וכסדר הזה לבל האותיות של השאר כ"א פרצופים וצריך אתה שלא תטעה בהם ותענש ואם תאמר אותם מהופכים יכלעך הארץ וצריך שתדע ג"כ כשתעשה הנוף תאמר אלו האותיות הנ' דהיינו כשתעשה הנויה תאמ' פרצוף של א"ל עם אותיותי' כאשר הוריתיך וכשתעשה הבני מעים תצרף אות מם וכשתעשה הראש תצרף פרצוף שין וכשתעשה הפ"ה תצרף הבי"ת ועין ימין פרצוף גימל' תען שמאל ח' אף ימין כ"ף ואף שמאל פא אוזן ימין ריש אוזן שמאל ט"ו יד ימין ד"ר שמאל ו"רגל ימין ז"רגל שמאל ח"כוליא ימין ט"כוליא שמאל י"ככר ל' מרה נ' מחול ס' הסס ע' קיבה צ' קורקבן ק' והעוסק בספר יצירה יסהר עצמו בבגדי לבנים וקיים ואל יעסוק יחידי אלא בשנים או בשלשה ודכתיב ואת הנפש אשר עשו בחרן וכתיב טובים השנים מן האח' וכתב לא טוב היות האדם לבדו' ולכך התחיל התורה באות ב' שנ' בראשית ברא ונו' ויעשה תעניות הידועי'לנו עם שאר כוונות השייכים לזאת הפעולה ואח"כ יקח קרקע כתוב במקו'חרים שלא חפר בה אדם ויגבל העפר בהחרח במים חיים ויעשה גולם אחד ענל ויגלגל בציורופו האלפא ביהא של רל"א שעירים כל אות אחת לבדו באור"ת השם והנקודה הנזכר למעלה ויתחיל בו ויגלגלנו בהתחלת א' ב' גנז' ואח"כ יגלגלנו בהברת או אה אי אי אי

ולעולם הגלגל את השם עמהם אי ובל האלפא ביתא ואחר כך אי אח"כ א אי נאח"כ אי אי ואח"כ אי אי וכן אי וכן אי וכן כל האותיות כלם עם השם הזה כדרך הנז' ער תשלום פרצוף אות הא"ף וכן הצרוף אות ב' עם השם וכן אות ופרצוף אות ג' וכן כלם עד כ"א אלפא ביתות של אות ת"ו וכל אגר באות הנוצר בו והכל יעסוק בטהרה ולא ישתה ח"ו לא באותיות ולא בהנקודות ומכ"ש שלא ישתע בגלגול אותיות השם שנ' כי ישרים דרכי יהוד צדיקים ילכו בם ופושעים יכשלו בם ומי שיודע סדר הפעולו' של ספר יצירה יזהה נאחב למע' ולמטה ונוחל שני עולמות שנ' להנחיל אוהבי יש' ואוצרותיהם אמלא ובהם ברא א"ס כל העולמו' וכל סדר היצירה הנשמי והרוחני וזהו האמור בס' ויצר בהם כל היצור וכו' שנ' כל הנקרא בשמי לכבודי בראתיו יצרתיו אף עשיתיו ונאמר כי ב"ה יהו' צור עולמים ע"ה ע"כ:

פרק חמשים ושתה

וצריך אתה לדעת כי פרצוף אל מן א"ל ב"ם הוא חום של א"ם ב"ה הוא בחינת כ"ר ותמצא כי ב"ם הוא יותר מחשבן א"ל כי כמנין יא זוגות של א"ל ב"ם והוא כנגד ספירות והחום של בחינת חכמה שבמלבוש: וכן ג"ן הוא יותר מן בם כי יא שהוא בחינות בינה שבמלבוש וכולם כו' יא פרצופי א"ל ב"ם וכן ד"ם ג"כ יא יותר מן ג"ן והוא פרצוף דעת: ה"ע הוא ג"כ יא יותר על חשבון ד"ם והוא בחינת חסד: ו"ף הוא ג"כ יא יותר על חשבון הע הוא בחינת גבורה וג"כ ו"ף גי"ם אלהים שהוא רין דגבורה לגבי א"ם: ז"ץ הוא יותר מחשבון ו"ף יא והוא בחינת ת"ת: ח"ק הוא יותר יא על חשבון וץ והוא בחינ' נצ"ח: ט"ר הוא בחינת הו"ד והוא יותר מן ח"ק כ"א כמנין מיכאל הוא המשמש בחצי מלבוש העליון והוא הכ' שלטעל"ת המקרב נשמות הצדיקים לפני הק"נה בצאתם מן העו' פי' שמקרבם ומוסר להם סוד פעולות המלבוש הזה כדי שידע דרך כל העולמות ויודע היה הוה יהיה ויוסף ומביט מסוף העולם ועד סופו ומכח האור הגדול נעשים שם האותיות כדמות ענולים וחותמות כעין שכותבים בקמיעו' וכולם נקראים ג"כ מאורי דעינין והוא המאור חמשית להאיר לכל העולמות והוא המעי"ן המשק' אותם מתוך כמה פרוכת ופרגודין הנקראים בזוהר פר"ח וסיום שחרב בית המקדש לא תזח שכינתא מחר כרוב ולכן מתחילים לקבל עיקר השפע מן פרצוף הוד שנ' השיב ימינו אחו"כ פני' יש רמז נקודת שורק וחם שלשה נקודות באלכסון שנתקלקלו בעוונותינו מה שהיו מקורם מתוקנים בזמן שבית המקדש היה קיים בסוד סגול שנ' והייתם לי סגולה מכל העמים: בית הוא בחינת מלכות והוא יותר מן חשבון ש"ך כמנין השנים שהיה יוסף חי שלא רצה שתירש שפחת נכר תח בסור שנ' צדיק' ירשו אר"ץ החיים יצריך הוא יסוד' ואיך היא מלכות לכן כל הבועל ארמית היא שפחה מזרועות עם הכריח צדיק יסוד עולם נדחה מן ארץ החיים' והיה מן הראוי שיהיה כל אחד יותר על ח בירו' א כמו הראשונים ולמה השלשה האחרונים יש להם חשבון יותר ותענין הוא כי כבר ידעת נצח והוד לבר מגופא ספירות נצח אינו מקולקל כל כך למטה כמו ספירת הוד בנוגע בסוד תחום שכרת וע"ז נאמר וגם נצח ישראל לא ישקר בכולו רק מקצתו ולכן יש לספירת הוד חשבון אחר ויש לו צ"א יותר מן הראשונים שלמעלה ממנו שהוא צריך לסעד וסמך ותיקון מן שם היוה ואדנות העולם צ"א ויש לכל אחד עשר ספירות בלבר כי האחד המיוחד הוא כנגד חום א"ס הוא בשניהם יחד כאלו כביכול חציו לבאן וחציו לבאן ולזה אינו נחשב להם כי אם בחינות עשר' ומסוד חומא

יותר מאה ועשר שש בו אור יאהדונ"י עול' תשע' וא' שאמרנו
גם יש בו בחינת מילוי שם של ס"ה העולה חוה להיו' שיש בו עשר
כפירות' של המלבוש חוט של א"ס נכנס בתיכו הב"א עמוד
העשרה של ברית קודש היא דבוקה בו היא ד"לית רבתי בשיעור
שני דלהון שעולה ת' כאשר נבאר בשער קרי"ת ארב"ע בעה"ו:
ובנגדם שמונת ימי מילה א"כ שמונה ואחר עשרה הם י"ט עולה עם
הכל ק"י ואע"פי שיש בכאן פרצוף כ"ת רומז למלכו' על כל זאת
האמונה האמיתית שאותיות הכלכות אינם נראים כי אם בחיבור
אותיות של יסור כי בעולם א"ס שהו' עולם הזכר והנקיבה דהיינו
מלכות היא בפר העשרה הדבוקה על ברית קודש ואינה נראית
לבדה ולכן אין שום שורש ועיקר דין נראה שם כי חבף נפחקים
בין שמלכות ויסוד הם תיברים יחד אלא לגבי בעל הרצון הוא דין
וכך הוא בעולמות א"ס שהנקיבה תמיד נבלעת ביסוד ותמלבוש
הזה הוא בסוד כפר תורה דהיינו הקלף הוא העצמיות והאותיות
הם פפירות המלבוש רקים כקרני חגבים פשפשי' בתכלית החסר
לגבי דין ולגבי אין סוף הוא תרץ של השכח' ועליו נאם' ומלך
שמ"ח באלה"ם מסמכין בין:

פרק נז

וצא"ל התקיקה שאומר בזוהר ם' בראשית נליף גליפי
עטחירו עילאה • תרגום של תקיקה הוא גליפו
ושורש תגליפו הוא דין הנתון שיעור וקימוץ ל' האותיו' שלא יבטל
חניין שהוא א"ס הארת הדיו שהם האותיות ושורש התקיקה היא
בחתך מסבבת בעיגול גדול מאוד בין אור עצמיות הסקיף חוץ
לעיגול ובין עצמיות המוקף אשר הוא בתוך העיגול וזה העיגול
נקרא טהירו עילאה לאתוקי טהירו סתם • והתרגום של טהירו
הוא אוי"ר כי א"ס נקרא כשם אור ואי אפשר לכנותו כשם אחר
ומפני זה עיגול הקימוץ נקרא טהירו עילאה בלשון תרגום שהוא
קצת חושך ומניעת האור • והטהירו הזה נקרא עילאה ולא קרמאה
מפני שכבר קרמו אור א"ס התחקק בו הגליפו וגם טהירו בניסוד
עם הסלה רל"א לתורת שהוא סתזק מצב ומעטר הלפא ביתות
כולם ועיגול הזה הוא עיכוב המעכב אור א"ס שחוץ לעיגול
שלא יבטל אור מה שבתוך העיגול ויש בזה העיכוב ג' בחינות
האחת היא בחינת אור א"ס המקיף הסלבו' ובחינה ב' היא בחינת
אור א"ס המוקף בתוך העיגול ובחינה הג' היא אור א"ס כ"ה מה
שבין המקיף והמוקף הוא ממש הנייר שעליו עומדים האותיות
ונקרא אור נערך ואלו חג' בחינות הם שלש בחינות נבורות רצוני
לומר שכל דבר הנגבל דהיינו שנראה כלפי דיוק שיש לו שיעור
הוא דין לגבי א"ס ב"ה מפני שאין סוף ב"ה הוא חסר מתפשט
באסרו עד א"ס ואין קץ א"כ מניעת ההתפשטות הוא דין לכן
העיגול של טהירו עילאה הנראית כלפי דיוק היא ג' דינין חדין
הא' פועל שאור א"ס המקיף חוץ לעיגול מעכב עצמו מלכנוס
בתוך העיגול תוך המלבוש שלא יגרום ביטול ת"ו הדין הב' שאור
אין סוף ברוך הוא הסוקף מעכב עצמו מלהתפשט ולצאת חוץ
לעיגול ולא יתחבר כא"ס המקיף ויהיה ביטול ת"ו למלבוש ויהיה
שיווי אחד באורם ולא יהיה ת"ו מצב ומעכר להאותיות הדין הג'
הוא אור אין סוף המתהוות מן חשבי עיכובים וחזוק את הקימוץ
שלהם בתוך האותיות והוצה לה מתוך להמלבוש ואז הג' דינין הם
בינה נבורה יסור • ואת"ת הלא סדות חוד היא ג"כ מן הנבורות
והיא יותר עליונה מהיסור א"כ למה אמרנו שהדין השלישי הוא
בסדת יסור ולא בסדת חוד ול"ל לפי שסבע היסור לחבר כמו
שידעת שהוא מן המסמגים משא"כ בחוד ולכן אותה האור העיכוב
המתהווה מבין שהם היינו יסור שמחבר פניה' יחד כסבע היסור
לחבר ואותו העיכוב הסקיף הוא בינה דינין וגבורו' מתעדן מינה
בהתעכבה ואותו העיכוב המוקף בתוך העיגול הוא בחינת נבורת
שהוא כנ"ל כמו סלך אשר ברהשים:

פרק נח

נהנה אלה הג' נבורות הם נולדים מאמצעית השעשוע של
אור אין סוף הכוקף שכשהשעשע בעצמו וכל שעשוע הוא
מוליד כביכול תענוג לגבי דיוקן וזה תראה אותו מפותח שכתוב
בכוכב תראה אותו כמו שהוא מתענוג ואינו כן שהוא קנוע
במקומו ומאותו השעשוע שהתענוג היתה נבה וכחוכו נכח ולדיוקן
היה נראה כאלו יצא לפועל נולדו אותיות התורה לפועל שהיתה
נגוזה בחוכו נכח כאמור והיינו דאמר קרא והיה אצלו אמון
כלומר אצלו בעצמותי"ת ממש שכבר ידעת שלהבת הנשמיית
כשהיא מתענגת וממוכה לשרוף נולדו כמנה אותיות שהיום
כמו אלה האותיות הנשמיות אלא הם מחכיסות ומנדרים עתידות
ומרבורות נמוד מי ששכה לחבן את דבריהם אם כן אם אותיות
חשלהבת הנשמית מולידת אותיות כ"ש ק' והשעשוע של א"ס
יתברך ואלה האותיות נולדים באמצעיות הג' נבורות מאמצעית
השעשוע והיסוד שאמרנו למעלה המחבר הסתי קדושים יחד
האיכו' שלו הוא כמו איכו' הה"ת שממנו ומחבר החסדים ונבורות
יחד מ"ח למה נקר' ת"ת חסר ויסוד נבור' שלא ה' ראוי להקרא
לא ת"ת חסר ולא יסוד נבורה לא בשתוף עם חסדים ונבורות
יחד כאחר ששניהם מחברים וממונים החסדי' עם הנבורו' התשובה
היא מפני שת"ת הוא ממה כלפי חסר לכן נקר' חסד ויסוד שהוא
ממה כלפי נבורה לכן נקרא נבורה אמנם זה הוא רוקא במקום
הזה ששם הוא בסוד נקודות שכל אחד ואחד הוא בפני עצמו
אבל אחרי כן בעולם התיקון כשנכלל יסור בכלל זעיר בסוד
פרצוף אר"ס כאמרו נוף וברית חשבינן חד או כמו שזעיר ממה
כלפי חסד כן יסור ממה כלפי חסר וכבר ידעת שהמלבוש הנמי
תחלת שרשו בסוד השיעור והקימוץ היה מגבורות אלה שהם
חמש כל א' כלולה מי' בנגד חמשי' שעדי בינה ולזה נתנ' התורה
אש שחורה על גבי אש לבנה ולחיות שכל האותיות של המלבוש
שרשם מהחלתם הוא אות"ן דהיינו אש שתורה ובאו בהיפוך להיות
שהוא מוגלם:

פרק נט

הנה להיות שא"ס הסוקף אחר שנעשרת המלבוש וחיות
בכיכול המלבוש דבוק בו וכמעט היה חכל דבר א'
לזה חוצרך בכיכול לנתק עצמותו ממש מהמלבוש כל חלק וחלק
בפני עצמו כדי שיתראו האותיות ויהיו בולטות לחוץ בראוי ולא
יהיה כל כך האורה גדולה וחזקה כמו שהיה קודם בערך שיהיו
להם חיות קיום והעמדה ואילו היה ניתק בבת אחת היה חוזר
המלבוש לעקרו דהיינו אין סוף לזה היה חניתוק ממש ממש כדי
שיעמוד ויתיצב המלבוש בהיותו וקיום והנה בכל חלק וחלק
חניתק מהמלבוש הניח רשומו בסלבוש בסוד נקודה מפני שהוא
חזרתו דהיינו מניעת אור א"ס מהמלבוש ולחיות שהמלבוש הזה
הוא בג' בחינות ראש תוך סוף לזה נם הרשימו של הנקודה
הנשארת בו נעשרת בסוד ר' שיש לח ראש תוך סוף ומאח יורין
לכל אות והוא סוד שכל אור שבאריך ולמעלה ממנו נחלק לאלף
עולמות והוא שנאמר נוצר חסד לאלפי"ם אשר כולם חסר חנוצר
הנוצר על מדת הדין ולכן אר"ל שנתן הקב"ה לאדם הראשון אלף
שנה ושנה נימטריא ספי"רה כי יומו של הקב"ה אלף שנה כי ועיר
הנקרא הקב"ה מקבל מאריך כוד האלף הזה בעה"ו רצון ומאריך
אפו ומשם יבואו כל חשבון האלפים הנוצרים באדרא קדישא
ומשה רבינו ע"ה כיון להמשיך אור של עתיקא קדישא בהתפללו
על עוון הענל על ישראל והנתיק קבל תפילתו להאריך אפו שכא'
ויאמ"ה אני אעביר כל טובי על פניך ונתגלו לו י"ג מכלילן דרחמי
ונחזו לעיניהו כבר ירעת שהמלבוש הזה הוא ניעשה מכחניצוצי
הנבורו' האורנים חמלבוש מקצה אל קצה כמו חוט ובהצטרפם
יחד נעשה קרומים נמצ' אחר כך כשנגלם המלבוש נשאר רישומו
של אותן החומין בסוד שרטומין וסכאן תדע סו' שרטומין לם"ת כי
המלבו' הזה נעש' ממש כמו ס"ת זוגם המלבו' הזה הוא בסוד ם'
מרובעת ופתוחה כי המלבוש הוא סרובע ואח"כ נחלק המלבוש
לב' ונעשו ב' נונין והם ב' נונין הכתובים בפרש' ויה בנסוע הארון
והיא כרסות גן פתוחה ופתוחה להשפיע למטה כנה (ב) ואי

אפשר לציירם בדרך אחר מפני קו הרוחב למטה ובזה יהיו רמות ם והוא סוד גדול שכל מי שאוסר פרשה זו בכוונה בכל יום לא יווק אפילו כשלוך בפקים לסמים או כים או בכל מקום מכנה וכלבר שיכוין בשתי נתן הנזכרים שהם מרמזים על שני חצאי המלבוש ההו סוד תפלת מרע"ה ויהי בנסוע הארון ואמר משה קומה ה"י ויפוצו אויבך וינוסו משנאיך מפניך וגם הרשב"י ע"ה אומר בפרשת ויקהל כד כפקין ס"ת בצבור מפתחין חרעי דרחמי ולכן היה מהקן הפילת בדך שמיה דמארי דעלם וכו' לפי שהוא עת רצון חהו שנאמר ואני תפילתי לך ״ עת רצון אלהים ברוב חסדך ענני באמת ישעך: ואנו אומרים אותה בסנחה של שבת קודם הוצאת הס"ת להשוך שפע טעת רצון שהוא תיקון נוצר חסד כי הפיך רצון ומכאן נוצר חסד לאלפים ״ לאו:

פרק ס

אורך ל"ם אותיות של ע"ב ס"ג ם"ה ב"ן הוא תופס את כל הכ"ב אותיות של אורך הר"א שערים וכל אות מאותיות ההיה רחבה ברוחב כל הרל"א שערים · ואחר עשירת הלבוש הזה צמצ אותו קב"ה חצי התחתון של רל"א אתו' וחעלהו אחורי חציו העליון של רל"א שערי' פנים והוא צמצם שלישי ובזה פנה מקום לעולמות שלא היו ראויים להשתמש באור הגדול של אור הלבוש הזה שהיה סובב בהיר ומעולה כמו תחילתו ולא כן כוונת א"ם ב"ה שיבוא אל פחיתת הירידה כדי שיכול לבריא אדם תחתון דהוא חבלית בהשבתו הקדושה לברואיו הלבוש הזה ולא יהיה מקום לעבידת העולמות מפני הלבוש הזה שיהיו מגיע עד סוף הי' הארצות אשר משם יחצר להיות א"ם לכן צמצם אורו הקב"ה ופנה מקום לעולמות והעלה חצי האלפא ביתא של הל"א אחור היינו מלמטה עד ת"ו אחרי חצי האלפא ביתא הראשון שהוא רל"א פנים דהיינו מן האלף עד

שם עב שם כה

לסר כזה·

ונעשה כולו אלב"ם היינו שכ"א למדין עלו אחורי כ"א אלפין וכ"א מסך עלו אחורי כ"א ביתין וכזה נעשה כולו אלב"ם ולא בלבד בהחיות שלו יש בו אלב"ם וכו' אלא גם האלפא ביתות הכל באשר לכל מחובר' בסוד אלם כי כ"א למדין עלו אחורי כ"ב אלפין נמצ' כל פרצוף ל' דהיינו כ"א אלפא ביתו' שלו נעשה כ"א פנימים אל וכן אצל פרצוף כם וכן אצל כולם עד נמירא זהר סוף הפשטן שחבר א"ל נא ומתחיל מאות מם מלך מלכי המלכים ומתחיל מפלת אל נם דהיינו אל נא וחזק מגנו השיר הזה ומשה רבינו ראה זה בראשו שנאמר וירא ראשית לו שהוא ראשון כל העולמות שם תלקרת כתו"ק ספון אכל לא השינו לו והוא ענין פלא והזה נעשו זכר ונקיבה היינו פנים ואחור הדובקים איש באחיו והם א' פרצופים דהיינו פרצוף אל הוא כתר והוא זכר נקרא פנים וכם הכסדה גן בינה דם דעת הת גדולה קף נבורה זך תפארת חק בצח סד הוא תוד יש יסוד כרת מלבו עד כאן היא פנים ומכאן ואילך הוא אחוריים נקיבת של כל אחד ואחד: לא הוא כתר אחור של אל שהוא כתר הפנים שהוא הזכר סב חכמה גר בינה

אל	לא	ו	ו
בם	כב	ו	ו
גן	נג	ד	ד
דס	סד	ה	ה
הע	עה	י	א
וף	פו	ו	ו
זץ	צז	ו	א
חק	קח	ו	ו
טר	רט	ח	ה
וש	שו	י	א
כת	תך	שם סג	שם בן
		ו	ו
		ו	ו
		ד	ד
		ח	ה
		י	ה
		ו	ו
		נ	ן
		א	ו
		ו	ה
		ה	ה
		ו	

סר דעת עה נרולה פו גבורה צו תפארת קח נצח רש הוד שי יסוד תך מלכו' חאת האריכה של אחורי' היחה מתי' עד למד מלמטה למעלה בסיד אין שהוא דין שבניו לעלות למעלה ולזה נקרא ב"כ אחוריי' ולו' אח"ל אמרה תי' לפני הקב"ח רצונך שתבר' בי עולמך לזה ההחילו לעלו' מהתי' וגם החיו' של אחו' דהיינו אלם הוא באחוריים והפנים ירד מלמעלה למטה בהסיון הבים הנעלים במורד אבל הפנים הוא נעלם מאוד מפני שהוא בכוכרה ואינו נראה לכן אינם נוכרים בדברי ר"ל בבריאה העולם רק כולם מהאלבם באחוריים וכמו שחצי המלבוש האלפא ביתא האחרון עלה אחורי חצי הראשון כן שמות מ"ה וב"ן שהם י ם אותיות הלכו אחורי ע"ב וס"ג שהם עשרים אותיות נמצא שי"ר של מילוי ד"ו אחרונה של ס"ג עזופת מלמטה ואין לה בה זוג ולכן אמרה לפני הקב"ה לכלם נתת בן זוג ולי לא נתת בן זוג נמצא שאין לי זיו ג למעל' ואם היה לי זיווג הייתי קבוע למעלה ולא היה לי יכולת לרדת למטה מה שאין כן כשאין לי בן זוג ויעל איזה כוונה נעשלי זה השיב לה קב"ה לכ"י יהיה ברת זוגך ר"ל בלשון בניסרת יקבוצת כל האורות שיתאצלו למטה לצורך ישרא' כולם יהיו ממך נמצ' שכל האצילו' יהיה ממך ורע כי האות האחרון מהאלפא ביתא של המלבוש כשנעשה המלבוש בצמצו' שנתקפל חציו בחציו נשארו יכיבותיה של או' תי"ו באור קדמון מפני שחיו יות' ארוכי' כן אות הכ"ף של פרצוף כ"ת שהיא בנגדה וכשצמצנו יריבותיה של הי"ו באור קדמון מפני שהיו מגלי' ונחפשפ למט' בתוך אי' קדמון זה להדבק ברשימו של הכלבו' ונרמה שהרשימו קלט אותה ובחיות שלא ראתה שם דך כמו שהיה במלבוש קודם הצמצם ונשארה בכוף חצי הסלבו' נשאר' משתומם' והו מה שאמר הכתו' והאר' חיתה תה"ו וכה"ו וע"ז אחז"ל טהו תה"ו ובוה"ו שארם תוחא ובוהו ר"ל שהת"ו הזאת היא אר"ץ ואור קדמון הוא נקרא ארץ לנבי המלבוש ובתוך אויר זה שם הם יריבותיה של תי"ו ״ והת"ו עצמה היתה תוהה ואומרת בינה לבין עצמה איה איפוא אותיות דך שהיו בהמלבו' ולא החזיקו אותה לעלו' עד אשר מפני זה נשארה למטה בכוונה תחכון שתהיה נרשמת בכל פרצוף עד שנרשמת בפרצוף כל אדם וזהו סוד והתות תי"ו על מצחת האנשים האלת והיא תי"ו תחיה תי"ו המו' וכלת תהו היא נחלקת לשתי כלות תי"ו ה"ו ר"ל ההי"ו שואלת על דך הין הם כי היא היתה רוצה לפניה תוך האויר קדמון ולא לאחוריה והאדם קדמון הנולד מהרשיטו הנדבק בו' של שם ס"ג הנזכר השיב להתי"ו · ר"ל בו ה"ו כי הלכו למעלה אחורי דך של פנים בסוד זוג ואחור ורי בזה · ונחזור לענייננו והאיר שעש' הפעולה הזאת שתחך את הלבוש לשנים הוא מסוד הנבורות המתנוצצת למטה ויצאו כ"ב מילואי הויות מסוד ע"בס ס"ה ב"ן ויצאו מצורפים ומחוברים עמהם כ"ב אותיות האלפא ביתא עם מנצפ"ך הכפולות שהם דין ומהם יצאו אותיות אלהים כל אות לקח לו מילוי אחרת שלם שם הויה הכ"ז הויות הנזכרים עולים שב"ת כמנין פסקנית עם ב' כלילות של שני חצאי המלבו' פנים ואחור זה הוא סוד ר"ח פסקנית כי זה הרוח הירד פוסק ויחתך אורך הלבוש לשנים ויורד ליצירה· בסוד ע' שמות של מטטרון והוא באמצע הע' שמות ידוע שהעיר הזה יש בידי הק"ך אלהים דהיינו החרוב שלו והוא ג"כ חוחך את הדין הזה לשני' דהיינו ששה ששים דהיינו ששים גבורים סביב לה לשמרה מן הקליפות וידוע שהי"ג הויות אשר בתוך כ"ז הויות הנזכרים הם השרשים ואחר כך הם כפולים כך יש"ג אותיות במילוי אלהים ביחוין שמילואו עולה רין"ך וגיסטריא חנוך בן יר"ד וזה הוא סוד ר"ח פסקנית וזה פתר אמרם ז"ל בבבא בתרא ובסנהדרין פרק נגמר הדין דף מ"ב ע"ב אמרה רוח פסקנית לפני הקב"ה נקרא פסקנית כזה הלשון ליסר שכח אלו הנבורות פסקו המלבוש לשנים ואחר כך לקחה וחי"ר חזאת הנזכר הבוצינא דקדרינוחא פירש ניצוץ השחרורית תנלכד בשולי המרחשת והוא הניצוץ המולוד למטה השחרות שהוא הדין וביד היזר כח הנבורות הנזכר לעשות קו המדה לכל בנין ובנין שבנהה למטה והמקום הפנוי שנעשה בזה הצמצו נקרא אוי"ר קדמון כי הוא ראשון לכל האחורים ואינו ראוי להקרא בשם הלבוש הנקרא אור פני אל גומטריא אי"ן סו"ף

ומם מפני היזר שיתעורר לדרוש למשה להאיר במקום הפנוי הזה ששם רושם אור לבושו וכשתשים יוד בין וי"ו לרי"ש של אותיות אור הוא אותיות אויר ומם אור ניסטרא ר"ת שנעג לצדיקים לילך בו לעולם הבא ועולם המלבוש הרי שמו ההסם כולו הוא שם הי"ה לפי ששם הוי"ה הוא עיקר בו ומחזיק שיעריו והוא שארז"ל קודם שנברא העולם והיינו עולם התוהו היה הוא ושמו בלבד והיינו א"ם והמלבוש או נוכל לומר קודם שנברא העולם והיינו מקום פנוי הראוי למצב עולם שהוא אויר הקדמון לפנינו לא היה שום דבר אלא א"ם והמלבוש שהוא שמו יעליו נאמ' ויתיצבו כמו לבוש ולעתיד לבא יבא מהמלבוש כיהוה לשפט צדקה וכרם בכנפיה כי שם של הוא ש"ך דיריה וש"ך דנוקבי ויסיר מכבוד יגון ואנחה והרן יבוא לרחוקיות ולהט איתם היום הבא ולישראל ינפפו הרים עסים כי ה"ר הוא רבוע אלהים וכל רצויות הדינין יבואו על האומות ויהיה נוגף להם ורפוא לישראל וכל הזכרים והנקיבות של הקליפ"ת יסתקו ואז ההיה הלבנה כאילו"ת ושליותה כמו שהיתה בימי שלמה המע"ה בזמן שיש' רצונו של מקום שנא' או תכואנה שתי' נשים זונות אל המלך ולא פקרסת דנא והם הנשים של שנים אנשים מרגלים הרש שנפלו תח' כפות רגלי יהושע שח' היו עו"א ועזא"ל כ' שעירי המוסא שהיו שולחים א' מהם לעוא"ל והיא סלה מורכבת מעוא ועזאל והם עזר היום מלמרי כישוף לבני אדם ואיסורי חרש ריקא שה' נקיאין בחרשין וכישוף והם הראשים של כוחות הטומאה אשר נתלו באחורי אחוריים העליונים שהם קכ"א צירופים של אלהים אחרים כפור כל המוסיף גורע כאשר ביארתי בשיר קרית ארבע ולעתיד יומתקו שנא' ושעשע יונק על חור פתן ' ויונק הוא תיונק התיק משרי אמו הוא סטטריק נער ונקיא שדי ואז יעיר יהיה שלם כי פפיריותיו ואיבריו ונוביה תהיה ג"כ שלם כי כפירותיה ואיבריה עלהיות שנאמר זכר ונקיבה בראם ויקרא את שמם אדם הכולל הזכר והנקיבה לכן תמצא בשם של ס"ת שהוא גי' אדם הילילי שלו שהוא י"ם כמנין הו"ה ועל זה נא' והיה ביום ההוא יהיה יהו"ה אחד ושמו אחד ר"ל שלם שנאכר והיה הכשכן אחד מה שקתרה בגלות החל הזה חסר מחשם חסילוי הזה שהוא סיר גלות השכינה שג' נפלה עטרת ראשינו ולעתיד נאמר ביום ההוא אקים את סוכות דוד הנופלת אמן וכן יהי רצון:

פרק סא

וצוא"לד שאלו הנשר כפיריו' של קולם המלבוש הוא שורש כל הנשר כפירות אשר למטה מהם כי פרצוף אל הוא חוש של א"ם והוא נעלם מאוד לכן אין אנו מדברים כי אם מעשר ספירות והנה כמו שנדרש בכפרה דוכתין במאמרי הזוהר שכל הדברים הנאצלי' או הנבראי' יש להם שורש למעלה אם כן גם הנשר כפירות יש להם שרש למעלה בעולם המלבוש אצל עצמותו ית' וא"ם ית' ככל מדרינה ומדרינה של כל פרצוף שזיתה נגנזה בתוכו קודם התהוותה היה משער מהותה ושולמנותה והודקאמר הרשב"ע ה"ת בראשית נשא ר"ה משער מלכין הענין הוא כשבא אל כפירת פרצוף מלכות שהיתה נגתה בתוכו שיעורים' בעצמותו שבסוף מחת ואז לבנות בו העולמות לפי שכל מדרינת התחתון כפירות עליונות אינו צורך ואינו צורך להתהוות תצאלטת כי כל אלה התארים של תס' כפירות עליונות אפשר לתארם לו גם שלא יהיה פיגל עתה באותם התארים אבל לא יצדק לתאר לו סלבות רחיניו שולטנו' אם הם אינו שולט על אחרים ולכן הוצרך למעבד כל תעולמות מן נקוד' מלכו' שבעצ' ותו' כמו שאבאר בסוד היזר של סלוי חי אחריותה של ס"ג שרא' יסוד דסלבות ומסנה נבנהתעלמו' אלחיות שסל כו הוא שלמנותא והורסנותא דמלכא היינו דקאמר תרשב"ע בראשית ברש הורסנותא דמלכא ר"ל בתחלת רצונות' להזרת שלמן וכלך באותו השיעור ששיער א"ם ית' ככל מדרינה ומדרינה שבעצמותו מתחילת הנקודה תעליונה דהיינו הכתר הנתון בתוכו עד הנקודה התחתונה דהיינו מלכות נבראת התורה נכח אכל לא בפועל והיינו דקאמר קרא ואתה אמנך אמין כאיש שיעור הא"ם שכתוב זה ראוי לבנות העולמות בפועל ואז נתתקף אותו המקום ונעשה כמו מובל כלפי דרך דאלו כלפי שמאל' אינו אלא הכל דבר אחר והמשל בזה כשתשים יד על הנייר לבן ותהיה גבוה כעם שעל הנייר נראה זה הגל שעל הנייר ומי שרואה כרחוק נראה לו זה הגל כמו נקודה על הנייר ואינו כן שהם השים יד על הראשה שהגל אחר הוא כך אותו המקום בנקודת מלבו' אבל אחר הכתשבה הנ"ל היה נראה כלפי דרך כמו נקודה דהיינו נקידות האותיות זלהיות שהנקודה כשתשים אותה בנייר נראה כביבות' כמו חקיקה שהי' החפרש שבין הנייר לדיו וכפני שהגל נראה כמו עמוק ומראה החמה עמוקה מן הגל לזה הנקודה הזאת נקראת כלפי דרך חקיקה והיינו דקאמר בפ' בראשי' גליף גליפו בסהידו עלאה כמו שפירשנוהו למעלה בפרקים הקודמים באריכות וצאל"ד שבמלבוש הזה יש בו שם הזה דעיינן דהיינו כ"ד ע' נגל' ת"ב תנין והיא הרחיצה שנחלק לשתים בפנים ואחור ואל תתמה שהאותיות של הו"ה הם בצורת עיינן שהרי גם האותיות של האדם החקוקים בנשמתו ובפרטיו מעשיו שהופפי' על ראשו הם כולם בצורת עיינן להיות ששרשם בשם הזה הנזכרת ומשם הזיה באה הנשמה לאדם ועריק העוסק בסעשה מרבבה ולהיות ששם ג' תנין לאות יוד כנגד זה יש להאדם נפש רוח נשמה ולהיות שהשורש של הנשמה הוא ה' גבורו' לזה יש נשמה לנשמה אשר שכה חיה הרמוזה בהי"ו עצמה של הוי"ה כרכתיב ויפח האדם לנפש חיה והיא מפרצוף אבא ויש גם כן יחידה הרמוזה בקוצו של יוד שהיא באה מארך אנפין וא"ת למה אלו השלשה הם בסטרוש ומורגלים בפי הכל מוחם השנים שהם חיות יחידה הם נעלמים השובה להיות שהשנים נבורו' שני שלישים מחמשה הויות גבורות פתות מעם הם סמותקים ועשו סבע החסרים והיינו הצדיקים מחפכים מדת הדין למדי הרחמים כלומר שהארם הצדיק במעשיו הטובים ובפרט כשהעסק בשיעור קוברה הוא זוכה לחיה ואם זכה יותר יזכה גם ביחידה אמנם אפי' סדי"ה לא זכה בה כי אם אותן היסים שהיה בקדוש וחכף אחר שחטא ישראל חזרה ופרחה סמנו ונתסעטו אלף אורות סמנו הבאים מסוד עתיקא קדישא שהוא ארך בכוד א' זעיראי של יקר"א ולא נשאר בורק הרוש' וסמנו קרן עור פניו וכשנתיעם סרבי"ת ופרחה יחידה סמנו נרמה שבוד הלאו' והנה להיות שחיר סעטים הם הזוכים בה היינו דאסרו חז"ל ראיתי בני עליה הם כוחפים ר"ל שם ה' הוא כולל היה ונשמה לפי שהוא והיא באבא ואימא והנשמה היא באימא דהיינו דן ויחידה היא בארך בקוצו של יוד שהיא עלי' דה' פ' למעלה סהם והם מעטים הזוכים לכך ואפילו הנשמה שהיא מן הצד והיא הסמתקת לא הרגה וכים היא כי אפילו רבי אליעזר בראשנ' ע"ה בשוכה לנפסה עשרה סיגדה בנזכר בזוהר חדש פ' בראשה במדרש הנעלם ובררלן זה כמעט אין גם אחר סהם ויצא לנו סגדרין דיין שהיה הוא בעולם הסלבוש היא חציה בפנים וחציה באחוריים ותקפלה דה' כנגד יה' בסוד דיוסיתהו ובאהיא כולה עיגולים בצורי עיינן וסמנה באה הנשמה ביוד יחידה אלחיות ויוצאת בקיצי של סהבן אדם הישראלי בסעטו ואחפף על ראשו יש בהיה הזה ה' חלקים הנזכרים כיהם ארבע אחיות ועקיצי של י' הם חמשה שהם באים נפש רוח נשמה חיה יחידה פרצופי הנשמה עליהם נאמר אלה תולדות השמים והארץ בהבראם וארז"ל בה' בראם ע"ז נאמר נר ירו"ד נשמת אד"ם והוא הנר הרולק על ראשו של תינוק בסיני אמו והם באר שבע היקהנזכרת ע"ז נאמר כי חלק ירו"ד עמו וחפלתינו לאל י' יאיר לנו כאור היזה הזאת ויערה עלינו רוחו הקודש סמרום לנחמנו ואז יקרים בנו ושלאנה האחרן ויגאלנו ויוד כמים מכסים לים אמן וכן יהי רצון:

סליק שער שעשועי המלך הוא שלש המלבוש והוא העולם הראשון כיצולמות אין סוף

שער

השער השני נקרא אויר קדמון

בלשון הזוהר אוירא קדמאה והוא עולם שני מעולמות אין סוף

פרק ראשון

אור המלבוש הוא הולך ומתפשט בלי שום פניקה וממלא חלל העיגול של טהירו ע"לאה מן ראש העיגול שנזכר בעצמותו ית' למעלה עד אחר מקום ד'ארצות אשר משם חוזר להיות אין סוף ב"ה ונזכר בעצמותו ית אשר למט"ה כן בכוחלי העיגול ועליו נאמ' הנה זה עומד אחר כתליהון משניה מן החולצות שהם ת'חלתו'הם ת' בחינות החוזה דהיינו ה' פרצופים עם הקדין העליון של היחד הם ת' חלצות אשר מעשר נחלקים לחמשה חסדים כנזכר וה' חסדים הם וחלצות האורכות השמיכ הנזולים מכמה ומצין מן ת' חרכים דהיינו ה' חרכים שהוא מן ה' גבורות שבעשר הפרצופים בלשון קשיא חריך שקיהם אינם כל כך פתוחים כמו חלונות. והיה סוף אורו של הלבוש כל כך בחיר וזך בטעם כמו תחילתו ולא היה כך כוח המאציל העליון אלא לבוא אל פחיתת ודידת הסדרינות לחבלית כותנת בריאת האדם ולא היה גם בן מקום פנוי לעמידת העולמות כי הלבוש היה מסלא הכל לכן העל"ב"ה אור הזי הלבוש התחתון אחורי הזי העליון עם שמותיו וחיותו ונשמתו ברי לפשוט מקום לעמידת העולמות ונשאר מקום הזי הלבוש התחתון פנוי מאור הלבוש אבל ראשו ונשאר במקומו בסוד לא זזה שכינ'ער שעשתה רוש' והמלבו'הזה נקרא שכינ'ר'ל מקום ששוכן י"ה בפני'ו'ה באחוריי':

פרק שני

המקום הפנוי הזה הוא מרובע ונקרא אויר להיות שהוא ראשון לכל האוירים נקרא כך ונקרא בזוהר אוירא קדמאה או ראשונו ליאלאה. ומפני שאור המלבוש עיקר אורו הוא משכ היוה בר' סילואיו אשר ממנו שרש פנת עיסת ד'עולמו'אכ"ע בכנגד ד'אותיותיו והקדין העליון הוא כנגד עולמות אין סוף ומהד' אותיות מתפשטים ד' סילואיו ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן אשר מהכ נבראו העולמות אבי"ע לכן הוא מרובע:

פרק ג'

האויר קדמון הזה הוא ראשם אור הלבוש ומעורב בו קצת ראשם עצמותו גם בן לכן הוצרכת את"כ היוד לרדת למט' בתוך מחילו לעלותו משם כמו שאבאר. והאוי' הזה הוא מרובע מבה שם בן' אשר הוא בארבע קרנות כי יש בר' קרנותיו שלו ארבע סילואי שם היוה דהיינו ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן והם ערמי'תראי'למעל'על עיגול כרור הפוזרו העומד בתוכו והכרור הזה הוא עגול ואויר קדמון הוא מרובע לכן ערמי'על העיגול ד'קרנות של אויר קדמון ואותיותיו נגנו מן הנוצלות של המלבוש וכשהעילה קפ"ה חצי המלבוש התחתון אחורי חצי העליון נדחק העליון בסילוק התחתון בערך רוחב השיטה שבין שורת האותיות והשאיר אחוריו ברכת דהיינו הנוצלות הנ' והוא סור אויר קדמון הזה האויר מתפשט למטה עד חופתא דהיינו פרדשקא דעתיקא וחזו אסרו בספרא דצניעותא' ומשם אחער רוחא לכללא ר'ל רוח הקודש להאוירים אליו:

פרק רביעי

אויר קדמון נקרא אויר קדמון ולא מקום פנוי שאלו היה נקרא מקום פנוי היה נראה ה'ו שהיה ריקות ונמצא ואינו כן כי לעולם אור תרשימו במקומו עומד וזהו רבוק בשרשו בסוד רוחני דק מאור אלא שבאויר זה יש בו שתי אוירים אור העצמות שנסתלק ואור הלבוש וישתפרש גוילי בין אור רשימו של עצמות לאור רשימו של מלבוש כי אור רשימו של לבוש לערך אור רשימו של אור עצמות בנקודה בתוך העיגול ולפי שאי אפשי לבנות שם אור רשימו של אין סוף כי אם בשם אור והעד על זה הלוא אין סוף בי'אור בהיות שאין לו שם וזלהו וא"ם בן אור הרשימו של מלבו'לא היה לבנותו בשם אור בפני אור רשימו של א"ם ולכן אנו מכנין אותו בשם נקודה דהיינו י"ד שהיא נקודה בתוך אור כלומר כשאדם כותב כותב מלת אור צריך לכתבו באף וי"ו ריש. והנקודה שהיא י' נכנסת בין ו' לריש של אור לשתי סיבות הראשון'הורו' שהיא בנקודה בתוך אור גדול והשניה כדי שיקראו בשם אויר כי כשתשי' בתוך או"ר תמצא אוי"ר והאויר הזה יותר עב מיתר מאור כי האויר ההוא אינו מורגש כלל והאויר אינו כל כך זך הגם שאינו נחפס ולזה להיותו ראשון לכל האוירים נקרא אויר קדמון ומכאן הוא שורש ממה שאומרים אין ריקות נמצא שהוא מתפשט בכל הדברים ולכן קורא אותו הפילוסופים נפש העולם:

פרק חמישי

ההפרש המעלה שיש בין מלבוש לאויר קדמון שהא לצד מטה מן המלבוש והטהירו הוא באמצע דע כי המלבוש הוא יותר מעולה מאויר קדמון בהיות כי הוא דבוק עם א"ם: ואויר קדמון שהוא קרוב למלבוש הגם כן למטהדו אינו בל כך מעולה מפני אמצעיו'המלבוש אבל לצד מטה שאין בו מלבוש תאמר שהוא במדריג'המלבו'אינו כן מפני התדבקותו של אויר קדמון בטהירו שיש בו קצת עניות לגבי רידיה אינו מניח לו להדבק עם האין סוף כמו המלבוש שאין לו דבר מונע אם כן גם כי האויר קדמון שהוא לצד מטה קרוב לא"ם אינו יכול להיות במדריגת המלבוש להיותו דבוק במטהירו ושמו של אויר קדמון שהוא עקר חיותו הוא י'נ"מ דהיינו י"ג מכין וכמו שהמשם סתום מקפת הכל כן אויר קדמון מקיף הכל ומפני שאויר קדמון הוא רק עד מאור ומוקף מאין סוף לכן למיבה זו יש לו שם מ"ם שם לוא וכמוהו ואין בו שינוי כלל כמו שאין שינוי לאין סוף הקרוב לו ומורבק בו ויש לו ג' אותיות מפני שנעשה מהיוד שהי' אומנה של הק"ה היוד נעשה כפ"ש חרשב"כ במה מקומו קוצא לעילא קוצא להתא גיו באמצעיתא שהיא נקודה למעלה נקודת למטה ותוך באמצע ויש לאויר קדמון חלק מהיוד הנז' של שם פ"ג נמצא לפי ג' בחינות חלקי חיות יש שלש שמות הויות פשוטי שהם ב' אותיות והכולל שהוא אין סוף המחבר אותם חרי"ג אותיות לכל אחד וג' אותיות אלו הם שורש לכל ג' שיבואו אותר זה בעול'החיקון שהם י"ג תיקוני דיקנא דאריך אנפין וי"ג שבזעיר אנפין כשיורדים לו ד'מאריך אנפין כי לו"א אין לו אלא ם"ס"ג יורדים למלכות כי למלכות אין לה אלא ו'תיקונים והו רכתיב שש מינלות לכסא ואתם בסוד דיקנא כי אין לה זקן אלא מסוד תיקוני עצמה ומסנה נמשכים למטה בעולם הבריאה. והם י"ג נהרי אפרסמונא דכיא. שהם משכר השוב לצדיקים:

פרק ששי

דע שהאויר קדמון הוא כולו אין שלא נעשה כ"א בהערך ובהסתלקות האור הזי המלבוש שנאור תרשימו כמו שאמרנו ואותו תרשימו הוא אין אלא שבערך אותו האין הסוהלם שזית מקודם נקרא תרשימו יש ואינו יש נמור כי אם אויר שאינו נחפס וגם אינו נראה כי האור הגם שאינו נחפס לפחות נראה אבל האויר הזה הוא מחלם משניהם שאינו נחפס ואינו נראה ונקרא אויר קדמון מפני שהוא שלול גם מהרגשה ולזה האויר הזה הוא מורכב מאויר ואור כאלו הוא אויר בתוך אור שהוא תיסרי על תימה והו שאמר חכתוב תההו ובהו שהאדם תוהה ובוהו בו שאין לו לא ראיית אור ולא הרגשת אויר:

פרק שביעי

דתין של פרצוף כ"ת וזה מלואת שר' עולם המלבוש רגליו

רגלית מתפשטים באויר קדמון לצורך העולם ומפני שרגליהן משפיעים ומתפשטים באויר קדמון שנעשה מן הרשימו ובזה יש לתי"ו דביקות גדול עם הרשימו הזה לכן כל הרשיפות הנרשמים למטה הם באות הזה כאשר אנאר ולהיות שהרשימו שלה הי"ה בו יותר מכשות מכל שאר האותיות מפני שנתפשטה למטה לזה כל הדברים הנרשמים למטה הם בכוד ת"ו וזה מה שאמרו בזוהר ת"ר רשם רשימו לעתיק יומין כלומר שנרשמה למטה במלכות דרישא דלא אתידע שהוא הראש של עתיקא וכשם שירדה למטה עד שנרשמו בכל כצח בגארם כרכתיב והתויתו על מצחות האנשים ת"ו תמית ת"ת תחיה:

פרק שמיני

ועל סור הת"ו הזאת אמרו רבותי' ז"ל בזוהר אבני טפולמות על פסוק קו תהו ואבני בוהו קו תוהו היינו התי"ו שנתפשט הקו שלה למטה כנגבר ואבני בוהו ר"ל שכל אותן נקראת אבן כמ"ש גם" שתי אבנים בונות שתי בתים ושלש בונות ג' בתים והאותיות נקראו אבנים לשתי סיבות הסיבה הראשונה להיות כי כמו שהאבנים בונים מהם בתים כך מאותיות אלו נבנה מהם כפה צירופים וכל צירוף נקרא בית ככתוב בס"י וכמו שהבית דר בו האדם והנה מסבנו כן מצירופים אלו נבנו כל העולמות ושמים וארץ וכל אשר בם והאדם כן כלם דרים בתוכם ונהנים מהם המתים אשר כבר מתו עם החיים אשר המה חיים עדנה והסיב' הב' היא שהאבן קור שנחצבה מן ההר היתה נקרא' על פסוק קו תהו ואבני בוהו קו תוהו היינו התי"ו שנתפשט הקו שלה למטה כנגבר ואבני בוהו ר"ל שכל אותן נקראת אבן כמ"ש גם" שתי אבנים בונות שתי בתים ושלש בונות ג' בתים והאותיות נקראו אבנים לשתי סיבות הסיבה הראשונה להיות כי כמו שהאבנים בונים מהם בתים כך מאותיות אלו נבנה מהם כפה צירופים וכל צירוף נקרא בית ככתוב בס"י וכמו שהבית דר בו האדם והנה מסבנו כן מצירופים אלו נבנו כל העולמות ושמים וארץ וכל אשר בם והאדם כן כלם דרים בתוכם ונהנים מהם המתים אשר כבר מתו עם החיים אשר המה חיים עדנה והסיב' הב' היא שהאבן קור שנחצבה מן ההר היתה נקרא' הר ולא אבן ואחר שנחצבה מן ההר נקראת אבן כן האותיו' כשהן נחקקין בטלבוש אינם נקראים בשמותם וכמילואיהם אלא הא"ף בלתי ל"ף שהם המילוי שלה וכשיורדים למטה ונעקרים ממקומם כל אות ואות בלבדה אזי קונים המילוי הזה ונקרא אל"ף עם ל"ף ונהיינו מה שאמר בס"י חקקן וחצבן" חקקן בכלבוש בסוד החקיקה שהרגימו נל"פו חצבן כשנעקרו וירדו למטה ובעולם המלבוש הם בלתי מילואיהם" ואחר כך האצילו למטה ונהיו שם מילואיהם וסילוקיהם וכבר חזרתם למעלה וכל אלו הפרטים נעשו הדינים כי מילוי נימטריא אלהים והראייה בהי"ור שהניתה למטה חמילוי שלה דהיינו ו"ד שהוא נימטריא י' כפירות והיינו אמרם ז"ל אורם הראשון ד"ופרצופין בראו ולכן אמר ר"ו ולא עשר והמנין יבן" ולעתיד לבוא יעיר עלינו רוח ממרום ונהיינו רוחה הקדש הזה היורד מהאויר קרמון אלינו דרך נשיבת רוח רחיי של חוספא דעתיקא וזהו סוד הנוקבא בזוהר דאורת בלבושייהו שלא התפללו ק"ש אותו היום שהשיג בה הרוח על ידי מטטרון נער שהוא רבן של תינוקות שהיא סיגירה הנקראת רוח ניחוח של חקרבנות הוא המקבלו בלמעלה ובזה הרוח ישיג טשיה ח' כל החסאים והעוונות של בני אדם וגם מעשה המצורע שעשו ואם יש להם יראה ויש בו חסר לצדיק על ידי חוספא דעתיקא אינו שיש בו ב' נקבים אחר חסר ואחר דין אבל חוספא דעתיקא אינו כן מנוקבא חדא חיי וסנוקבא תניינא חיי דחיי ודין לרשע שנאמר והריחו ביראת ה' וברוח שפתיו ימית רשע וגם נאמר ונתת עליו רוח ה' רוח חכמה ורוח בינה עצה וגבורה ונאמר אוכ"ר:

השער השלישי נקרא שער חיוד של שם ס"ג

פרק א

והנה ראתה חכמתיתברך שאי אפשר לעולמות להתגלם באויר קדמון זה לסיבת גדל דקותו ורב אורו וגם להיות שיש בתוך אויר קרמון נשמת רושם אור אין סוף ונשמת רושם האור הפלבוש המעכב הנילוי הזה לכן רמז ליו"ד של ה"י אחרונה של שם ס"ג שהיא ברגלי השכינה לפי שאינה בהירה כל כך כאויר קרמון לפי שהאויר קרמון הוא רושם מאותיות של חצי הפלבוש עם אותי' השפות הנותנים חיות להפלבוש והיו"ד אינה אלא אות אחת פסנה והיא פהמילוי אשר חשבנו אלהים שהוא דין לגרום הזרת ושבירת הכלים כפו שנפרש וגם מכח אור הנודף היורד למטה באויר קדמון מהפלבוש הזה אשר הניר אין סוף הנרבק בין שיט' לשיטה נדחק בסילוק העליון נעשו נובלות למטה באויר קרמון והשיג אויר קרמון אותי' וכל סנסת אין סוף ברוך הוא היה כדי להעלות למעלה מאכידור פהידו שתגלם למטה נשמת רושם אור אין סוף ב"ה ונשמת רושם אור המלבוש המונע ההתגלות בתוך כדור שהיו ונפרט לשברי כלים כאשר תרע במקומו אם ירצה השם בריך הוא לכן רמז להיו"ד הזאת של הי' אחרונה של שם ס"ג שהיא ברגלי השכינה לפי שאינו בהיר כל כך כאויר קרמון כמו שפרשנו שתרד ותאיר באויר קרמון ואח"כ תחזור למעל' באותו רשימו המעכב להתגלו' וכן עשתה:

פרק ב

וש לרקדק ולדרוש ולדעת מי נתן להי"ו הכח הזה ליירד למטה תשובה דע שלקחה כח מן האותיות שלפניה שבשם ס"ג כאשר אפרש אם ירצה השם ברוך הוא ועל כל פנים לא נצלנו מכח קושיא אח"ת ידוע כי כל אור קדוש היותו למעלה אין לו תאוה לירד למטה ואדרבה על צד היותר דביקתו והשוקתו לירבק בשורשו ולא לירד למטה וכדוע היו"ד הזאת ירדה למטה ומי הכריחה על זה תשובה דע כי היא נקבעת בפרצוף בת שהיא פרצוף שכינה והיא טוף חצי המלבוש העליון נמצא שהכף הזאת של פרצוף כ"ת של מלכות נפחה עליה ואכרה לה לכי למטה ותניח שם המילוי שלך שהוא ד"ו פרצופין כאמרם ז"ל אדם הראשון ד"ו פרצופין בראו חשבון' עשר שהם יבואו עשר ספירות בסוד נקודים שכללים בתוכה עשר ואחר כך הוציאם מכח אל הפועל כאשר אנאר בשער הטהירו:

פרק ג

והנה סוד הפסוק אחור וקדם צרתני ותש' עלי כפה כלומר שהי"ור הזאת .לא היה אחריה אות אחרת תחי סור שאמרו רבותינו ז"ל שמעם הקב"ה לאדם הראשון והעבירו על מאז אמה היינו שיעור קומה שלו כ"ף גיכטריא מאה אמה אכה שנא' וחשת עלי כפ"כה והבן ולכן אפר אחור וקדם צרתני שפנית ואחוריה כנולים ואח"כ וחשת עלי כפה יש כ"ף ה' שמורה על מה שאמרנו פירושו כ"ף של כ"ת פרצוף שכינה הסמך להי"ו של שם ס"ג והכ"ף הזאת טפחה לה על ראשה ודחפה אות למטה לבנות כדור הטהירו בסקים הפנוי אשר באויר קדמון וזהו סור התכאה שהיתה הכ"ף סכה על הי"ד בכח אותיות שלפניה שהוכרחה לירד למטה וסוד זה ההתפשטו' הוא דרך נפילה מכח ההכאה ונקיט האי בללא בירך שכל ההתפשטות אור הוא חסר על דרך הסים הנגרים' וכל חזרת האור לבעלה הוא דין ורוקא התפשטות בפשוט' שלא כדרך נפילה אבל התפשטות אור שהוא דין דגבורה שהיא הגופל דרך נפילה בסוד שם ס"ב כשרצתו ית' גתר עליו לעשו' שליחותו או להעלו' למי שצורך הי"ו לעלות פועל במרוצה ובמהירות ומבעו כדרך הרגש שכביעו לעלות למעלה ולא לירד למטה אלא דרך נפילת בכהירות והכף את"כ חזורת לעלות למעלה מה שאין כן השם בן ע"ב שמבעו להתפשט לירד למטה במתן ולא בכהירות כמו הסים הנגרים במורד' ועל זה אמר הזוהר נפרשת בשלה דא פליך ורא נחית והתפשטות כפשוטו הוא הסד אבל התפשטות דרך נפילה הוא דין של חסרים כמו שם מ"ב והרמז בשם יעקב' שהיא רחמים בק"ע שהיא נפילת האור והוא דין וכן הדין בנפילת הי"ד הזאת שרחה אותה הכ"ף למטה לטובת התולם כדי לבנות מבנה בניין עולם פהזאת הזאת היא הת' האדריכל שבנת העולמו'בול' כאשר אנאר:

פרק רביעי

כבר אמרנו למעלה שחיו"ד של מילוי ה"י של שם ס"ג אין לה בת זוג ולכן אמרו חז"ל אמרה שבת לפני הקדוש ברוך הוא לכלם נתת בן זוג ולי לא נתת בן זוג כי זה היו"ד שהיא במילוי ה"י רומז ליסוד שבמלכות דהיינו פרצוף כ"ת והיא פרצוף שכינה מלכות כי מלכות דמלכו' נבלעת ביסוד דידה מפני שהוא בעולם האין סוף ובכל מקום יסוד נקרא שבת כמדע שהו' שביעי מקו"ש דהיינו אחר חכמה שהוא אבא מתחיל החשבון דתיינו מבינה ער יסוד הוא שביעי על כן נקרא שב"ת והוא גם כן כולל תלת ענפין שבשל של שבת שהוא נה"י המתפשטין בחקל תפוחין של הזכר והוא סוד ש"ץ בת כלומר בת הנדבקת בתלת ענפי שי"ן וזם נה"י של אמא המתפשטים בה"ת של זעיר והשכינה עולה בהשי"ן הזא' של האבות חג"ת כאש' אבאר בשע' תיקון שבת והשיב לה כנסת ישראל יהיה בת זוגך כלומר כל האצילות יהיה מסך ' וחמשה פעמי' ירדה למטה להעלות נשמ' רושם אור אין סוף ב"ה למעלה ורושם אור נשמת המלבוש מכרור טהירדבי לעשורת ממנו אר"ם קדמו"ן וכל חזרה היא דין כמו פסוק ויבוא שהוא לאחור והוא מכה האור לאחוריים ' המונע מלהתגלות כדוד הטהירו ' וטעם החמשה חזרות הוא לפי שבאים מבח ו"ר של מילוי יו"ד תעשה ו' תחת הרליח היא ה' וכל כילוי זהא"ז כי כרי לבוא אל כוונת תכלית בריאת עולם הנפש עולם הטהירו:

פרק חמישי

הקבה רמז להיו"ד הזאת שתחזרה ותאיר במקום הפנוי וכן עשתה ואתר כך חזרה לסעלה עם אור א"ס ואור הלבוש המונע גילוי ברור הטהירו ועשר ספירותיו הכלולים בתוכו הנקרא' עולם התוהו ובחזרת' הציבה אותיות של דין שהם אותיות החזרה החזורים לאחור כמו פסוק ויבוא וחחזרה הזאת עשתה גילוי למטה ועשתה רושם כמו גולם כדורי מזוהר עליון ונקרא בזוהר טהירו סתם ונקרא חומר ראשון ונרמז בזוהר בהקדמתו באומרו קיסרא בגולמא נעיץ בעזקא לא אוכם ולא תנור ולאו גון כלל כלומר החזרה מהיו"ד הזאת שעשתה רושם הנזכר שהוא הכדור הזה שהוא כמו קטור כמו עשן וכמו שהעשן נראה גולם ואינו נתפס כך הכדור הזה הוא כמו גולם מפני שהוא נראה כדוריי ואינו נתפס שאין בו לא דין דהיינו אוכם ולא חומר דהיינו חסר ולאו גון כלל דהיינו רחמים אלא כדור זהריי נעיץ בהיו"ד הזאת הנזכר דהיינו נעיץ בעזקא שהיא הנקראת טבעת כנזכר בהקדמת תיקונים:

פרק ששי

דע כשחזרה הי"ו למעלה לא יכלה לעלו' ולידבק במלבוש ונשאר חופפת על הטהירו וטהירו נעיץ בה בהקוץ התחתון שלה וצא"ל כל אור רוחני המאיר במקים אחר אף על פי שמסתלק ממנו האור נשאר הרשימו ואינו מסתלק בסור לא זה שכינה אם כן גם במקום הפנוי הזה נשאר בו הרשימו מאור של מלבוש ' ומפני שלא היה יכול העולם להשתמש באור הנדול הזה ' ולכן רמז ליו"ד הנזכר שתדר להאיר אורה שהוא אור יותר עב ואע"פ כן היה האור השני כל כך גדול שלא היה יכול העולם גם בזה להשתמש בו ער שהיה צריך הקדוש ברוך הוא לרמוז פעם שנית להי"ד הזאת שתחזור ותדר ותאיר לתוך שהידיוהנו' כדי שתהיה האור יותר עב ופירוש הדבר כי כשהיתה היא דבוקה בשכינה היה דבוק בה אור השכינה אלא שלא היה אורה כ"כ גדול כמו השכינה ובשידרה היא למטה הניחה אורה למטה שמכנה נעשה הטהירו ולא נשאר בה כ"א רשימו בלבד מפני שלא יכלה בחזרתה לעלות למעלה לידבק בשכינה מפני שנתגלמה ופיחת הכ"ף הזאת עליה הוא להבדיל כמה אלף הבדלות כמו הפטישין דפרזלא שהם ק"ך אלהים שהם טפחו על ראש עזא ועזאל כשרצו לעלות וכן על כל מי שאינו ראוי לעלות ועכשיו כשחזרה הי"ו לדדת למטה לא היה בה אורה כמו בראשונה אלא הרשימו בלבד ולכן רמז הקדוש ברוך הוא להה' שלמעלה מן היו"ד של שם ס"ג הנזכר שתתן מאורה ותאציל לה כדי שתדר ותאיר מן אור זה תוך טהירו הנזכר כדי שתהיה ליהי"ד כח לבקע כדור הטהירו ותהיה לה יכולת לכנס לתוכו כי תכף שעלתה למעלה היו"ד נסגר כדור הטהירו ולא היה לה יכולת לבקע כדור חנז' כ"א נכנס הה"י שלפני היו"ד הזאת של ס"ג וכשידרה תוך הטהירו האירה בתוכו מן האור שניתן לה מן הה"י וזהו שאמר הכתוב בחבראם ודרשו רז"ל בה"י בראם באופן שבחזרתה למעלה הניחה אותה החארה של ה"י השרשית הנזכרת ונעשה ממנה כדור אחד תוך טהירו הנזכר ' וחכדור הזה נקרא כתר עילאה בזוהר ועתיקא דעתיקין וגם כן עילת העילות ודע כי כדור הכתר הזה הוא יותר קטן הרבה מכדור הטהירו באופן שגשא' חלול וחקום פנוי הרבה בתוך הטהירו וכל השמות האלו שהם בתוך חלל העולמות הללו יש בהם כח לפעול פעולות נוראות לברוא עולמות ולהחריבן והטהר הוא לפי שהם החריבו אחר כך עולם התהו ולכן הוצרך להאציל שמות כאלו למעלה מעולם התהו ועוד היום פועלים אלו הפעולות כי כבר החריבו עול' התהו ויעדידים הם להחריב עולם הזה עם שאר עולמות אשר הם שורש העביות והגשמיות של נפש ורוח ואחר כך יהיה עולם הנשמה שיברא אותו בעל הרצון אחר שתא אלפא חוה עלמא ואז יהיה יום שכולו טוב וכולו שבת ואין בו רע כלל ההו מה שאמרו רבותינו ז"ל שתא אלפא הוה עלמא (וסתם עולם הוא מורכב מטוב ורע) ותר חרוב שנ' ונשגב יה"ו לבדו ביום ההוא ר"ל שם הוי"ה היא מדריגת הנשמה שכולו טוב ולא מדריגת אלהים ושאר כנפים הם הכיגויים ויקויים ביום ההוא ולא יכנף עוד מוריך והיו עיניך רואות את מוריך שהוא שם הוי"ה עצמו וכנפים הם מסכים ופרגודים אשר הם כדמות כנפים לבל יאחזו בהם הקליפות והכנפים הם הכיגויים וזהו שאמר הרשב"י בפרשת שלח לך אמר רבי אליעזר כל הני מילין וכל מה דחמו (בנ"ע של מרע"ה ודורו) כתבו וכך מטו הכא הוה אמינא כתיב אשמורה דריכי מחטוא בלשוני ' ואנא שאילנא לאבי' אבא במה הוו אינך תרין מילין ואם' לי חייך ברי אינך תרין מילין באנו עלמין וחריב עלמין מאן דאשתמש בהו ודי למבין ' ולעתיד לבוא יחרבו אותן השמות העח"ז ויבנו עולם החדש כי שלשה עולמות עלו בכחשבתו להבראו' דהיינו עולם הנפש שם הרע נובר על הטוב שהוא עולם התהו ולכן החריבו ואח"כ ברא העולם הזה שהוא סוד הרוח שהוא מחצה על מחצה שנקרא עץ הדעת טוב ורע והם סמוכים זה לזה שנאמר והארץ היתה תהו ורוח אלהים מרחפת ונומר ולעתיד יחריב הקדוש ברוך הוא העולם הזה נ"כ ויברא עולם הנשמה הנקראת או"ר שנאמר ויאמר אלהים יהי אור והוא כולו טוב ואין בו רע שנאמר ונשנב יהו"ה לבדו ביום ההוא ונאמר יהו"ה בדד ינחנו ואין עמו אל נכר:

שער אדם קדמאה סתימאה

שהוא על הטהירו וכדי להעמידך על כלליו ופרטיו צריך אתה לדעת איזה סדורות מן אויר קדמון שלא זכרנו עד עתה ועשרה אוגין כאפרכסת לשמוע דברי עתיק יומייא וזה החלי לעשות:

פרק א

אמרנו למעלה שאחר קיפול המלבוש דהיינו אחר שנפסק ונבלל חציו התחתון בעליון והיו"ד נשארת בסופו של אויר קדמון למטה בלא בת זוג וקודם שירדה היו"ד הזאת למטה היה מקום חצי המלבוש כמו מקום פנוי ולא מקום פנוי ממש כי על כל פנים נשארה בו רושם אור אין סוף דהיינו אור עצמות הנייר אור אותיות הלבוש והיה בו אור רשימו של חצי

המלבוש בסוד יורין וכבר ידעת שחי"ר היא ניקובצת מנקודות הרבה כמו שאמרו בעלי ההגדרה אם כן מהרשימו של נקודות יודי"ן שהיו קבועות באויר קדמון הזה נהקבצו כולם אצל עצמם ונעשו יו"ד גדולה והיו"ד הזאת נגוזה בתוך אותיות או"ר ונעשית או"ר והיינו או"ר קדמאה שאומר הזוהר ואחר כך מן הנובלות שלמעלה נבנה כתיקונו ונקרא קדמאה לפי שהוא האויר הראשון ותחלת כל אווירין שבעולם ואם היה נקרא אור לא היה יכול לקרוא אותו אור קדמון כפני שכל קדמו אור הלבוש וכן מהירו לא היה ראוי לקרותו אור מפני שאור הלבוש קדמו וגם אינו מן ראוי לקרותו מהירו קדמאה מפני שקדמו מהירו עילאה:

פרק שני

וצא"לד כלל גדו' שכל מקו' שאומר הזוהר אוי' דכיא הוא על זה האויר קדמון כי זה האויר קדמון אחר הנגין כלומר אחר המחלקא היה בחלק איזה הלקם כאורו ככח ובוקעין ונכנסין אל תוך הנבך ונקראין או"ר א דק"יא ולהיות שהאויר הזה הוא מעורב בו אור גדול שהוא מאור אין סוף הסקיף והוא אור עצמיות זה האור מעורב עם או"ר א דכי"א זה הוצרך כניכול לרמוז לי"ד של סילוי ה' הנז' לשלוח חיציה כדי שאותו האור יתצמצם מן הצדדים ויפנו מקום כדי שיוכלו לחבר אותם בתוכו העולמות:

פרק שלישי

האור הזה שאמרנו שנתצמצ' לצדדים היה אור גדול וא"ס ית' ראה שאין העולם כדי הוא לו שיובלו להבריאות בתוכו העולמות ולהשתמש בו ולכן גנז אותו ביסוד פרצוף ש"י שבנוף חצי המלבו העליון כי המלבו פרצוף כ"ת שם נבלע ביסוד דיריה כי הוא בעול' הא"ס ומסנו ניתנים כל העולמות מכח החוט של א"ס דהיינו פרצוף א"ל הנגוז בתוכו ומושך עצמו מלפעלה למטה בחוט הזה לתת חיות לאדם קדמאה כמו שנבאר והוא שאומר בזוהר ס' בראשית אור דאתברי ואחנניז ואתכליל בנהרין קדישא ר"ל שאור הנ"ל אחר שנכחלק לצדדין לקחו א"ס וגנזו בתוך חצי המלבוש העליון בקרום האכצעי שהוא יסוד כרפירשנו בפרקים הקודמים בסוד הנ' קרוסים ואני אפתח לך כלל גדול בכל מקום שנזכר בזוהר ואחנניז או פטיר וכדומה ללשון זה היינו כוונתו ביסוד הנזכר והיינו דקאמר בזוהר אהכליל כלומר נחקבצו ונכללו חלקיו בחלקי וננוז בבריח דהיינו יסוד ואמר קדישא כלומר שהוא קדוש פרוש ומופרש מן חעולמות והוץ להעולמות שהם בתוך כדור הפחירו דאין היה בתוך מעולמו א"א שלא יתהנו העולמות ממנו אפי' שהיה נגוז בככה נגיזות אבל באשר הוא נגוז בחמקום הזה אינם מתהנים ממנו בלל אלא מסקצת אורו אשר משתלשל למטה ונכנ' בתוך החוט של א"ס המתפש מפרצוף א"ל למטה ונכנס ובוקע ועובר באדם קדמאה פתיכא לאחר התיקון ומעביר אותו מראשו ועד רגליו ובתוכו הוא ריוקנא דאדם ומסנו יצא עולם המתקלקא בתוך הכהר דהוא אדם קדמאה כתם אחר התיקון:

פרק רביעי

וצא"לד קושיא א' חזקה וגורא' עד מאוד כה שהמחברים אומרים שצורך גדול היה אל הי"ד הזאת שתרד למטה באויר קדמון ותאיר באורה היותר עב לעשות ממנו כדור הסהירו והלא הי"ד היא מחצי המלבוש העליון והאור שבאויר קדמון הוא רושם כחצי המלבוש התחתון ועוד שהי"ד היא משם של הויה עצמה שהוא חיות הלבוש ולמה קראו אורה אורה היותר עב והתירוץ הוא במו שהזכרנו בפרק הבדילות בין טופאה לאדרה ובין קודש לחול אצל עזא ועזאל שצינו שירדו למטה ונתגשמו כל כך עד שהיו יכולים להתדוות אל בנות האדם שהוא מעשה בהמיי ולא יכלו לבוא עוד אל מקומם הראשון כי חכף אחר שנגיע אל אויר עולם אחר משיג לבוש גשמי ואינו נפרד ממנו ובזוהר ריות אמרו כל בלאך שהוא למטה שבעה ימים ויצומים אינו יכול לחזור למקומו למעלה ' והמלאכים העושים שליחות ונכים

לישראל מוכרחים לטבול בנהר דינור ונופף נשרף ונשמתם קיים כיש להם גוף מעולם היצירה ונשכח בסוד שם מעולם הבריאה ואח"כ כתחדשים לכהר וזהו סור חדשים לנקרים רבה אמנתיך בי קבלו ריח פניני כן הדין בהיוד הזאת שירדה לכפה ולא יכלה לחזור לעלות למעלה כי נהגלבה ונתעבה אור שלה ונשאורה הופפת על הפחירו והוא הדין באור שבאויר היה אצל רושם עצמותו לא יתעלם כל כך ונפרט אור הנובלות לכן צריך גניזה לאור עצמותו שבאויר הזה בתוך יכוד של חצי הכלבוש העליון ואור רושם המלבוש שבאויר הזה שהיא הי"ד גדולה הוא שנתבכה בה לא יכל להכיל ולרבק עכו ופלטה האור הזה על כדור הסהירו ובמנו נעשה אדם קדמאה כתיכא שעל הסהירו:

פרק חמישי

דיוד הזאת נתחה בחיציה כל האויר קדמון מן האור שהיה כלול בתוך האויר קדמון והיתה מעלה ואור הי"ד למעלה ולקח אותו היסוד הנזכר בדרך ולא הניחו לעל ר לירבק בשרשה כמקום ואח"כ היא עצמה נכנס בתוך האויר הזה יחידה למטה והאירה מאור ר בתוך האויר הי"ד והכף כשירדה לכפה האירה כאורה בתוך האויר הזה וכלאה אותו אור יותר עב כמה אלף פעמים מן האור שהיה בכר כהוכו לפי שאותו האור הוצרך להיגנז ואף שגנזו מכל מקום הי"ד הרשימו שלו באויר ולא היה כביכול כח נרשימו הזה להקפות להעשיר כלי לי"ד האירה כאורה שהוא עב ואחר שהאירה חזרה למעלה ובאוהה החזרה הגליבה האור שבבר האירה נעשה כדור גדול של סהירו ובהחזרה למעלה נראה מה שפלטה לבכה כי מקום נכרה הגליבה הזאת ולפי זה הכדור השוך מאוד לנבי אותו האור שהיה בבר באויר ולנבי העילמות שלמעלה בכנו נקרא סהירו שהוא אור בלשון הרגים שהוא אחוריים רין והוא השוך לנבי אור ובכאן תבין כשזכר הרשב"י סחירו כהם הוא על זה הכדור:

פרק ששי

וצא"לד שהכף שירדה הי"ד בתוך האור של אותו הי"ד של הרשימו של חצי המלבוש התחתון נרגנה בה ונעשית י"ד גדולה אבל כשחורה היוד למעלה היינו אחר עשיית כדור הסהירו תכף נשלם הכדור ונכהם הי"ד ויצרה למעלה למעלה למקום בחצבה ולא הניחוה כי בכל זמן שרצונה לעלות מפתח לה הב"ף על ראשה ונשארה כדרך על פני הים כפת רשם אור הלבוש בעודם מים קודם שנעשה כמנו אדם קדמאה כתיכא ולא היה נח כח להכיל כל חלקי האדם היו"ד של הרשימו שהיה כלול"ה בחוכח ודפיל"ה אותן וירדו אותן האורות של נקודו' הרשימו ונעש' אור מקיף על בהירו מלמעלה והאור המקיף הזה נעשה כולו בצורת עיגולים כמו המלבוש עצמו ואלה העיגולים הם עשרה להיות ששרשו נקודות להם התפשטותו היהה בצורת עיגולים ואלה העיגולים הם עשרה בכור עשר כפירות כח"ב גנ"ת נה"י ובינהם עשרה אוירים נמצא שבאור הסהירו הזה בתוך חלל כלכות של אדם קדמאה כהיכאה ' ותבין זה שלא הטעה ח"ו באמרנו למעלה שהו' אור מקיף על המהירו ראינו בזה שמלכות שלו היא מקיפו וההשקה כפירו' שהם למעלה מהסהירו הם י"ה אפים רבבו' עולמות ששם בהן קנ"ה היינו זעיר נכל יום להשיג אורו ונה שם במחשבתו להשיג סודותיו כי היא תאות עליונים והחחתונים והשני אלפים שאינן כדכתיב אלפי שנאן א"ח שנאן אלא שאינן והם של בלכות שלו כי המלכות שם נבלעת ביכור דיריה ואינה נחשבת לנגן בעולם הזכר ונכנר הכלים והאויר שבתוכו רם ב' אלפים של מלכות שנאמר רכב אלהים רבותיים אלפי שנאן פי אלפי שאינן כמו שאמרו רז"ל ומסם נתעלים גם כן באדם קדמאה כהם שהוא כתר שנכחר אחר התיקון ר"ח אלפים רבבות עולמיה נפועל כי באדם קדמאה כתיכאה הם נכח ודי בזה:

שער אדם קדמאה סתימאה

פרק שביעי

האדם קדמון זה שהוא בעשרה העולמות האלה שהם
על המהירו נקרא אדם קדמאה סתימאה ואלה
העגולים בכל אחד מהם נבנו כמה אלפים עולמות אעפ"י שבתוך
האוירים יש ג"כ עולמות על כל זאת אינם נראין אלא באויר *
ואלה העגולים של אדם קדמאה סתימאה זה הם בסוד **ממין**
והיינו שכתב רבי ישמעאל בן אלישע כהן גדול במעשה מרכבה
שם אחד בעשרה ממין ומי שאינו יודע הסוד שבאלה הממין שהוא
סוד אלה העיגולים אינו יודע מה מינן וזהו פוד הכתוב ויאמר
אלהים של מעשה בראשית שהוא אותיות אויר **מ** דהיינו
האויר שבתוך הממין הוציאו העשרה מאמרות בלשון ויאמר מן
הכח אל הפועל ע"י אלהים שהיא סלכות אדם קדמאה סתם כנודע
ואם תאמר היה מן הראוי שצריך להיות ממך סתומים ולא פתוחו'
הואיל שהם עגולים תשובתך שכל אחר מן אלה העגולים נפתח
מן חיכוד שבו לאויר והם"מ שהיתה סתומה נעשית פתוחה ויצא
ממנה כתוך האוירים עשרה יודין וג"כ שם במעשה מרכבה כתוב
שם אחד בעשרה יורין ולהיות כשפתחה הסם את פיה והיו אויר
מיר לאויר נעשית כמין קוף שהיור רחיה נרבקת בקו הסם
והכבירה למטה וניתק הקו מן הגג של הסם לזה הצד הקוף חלויה
ושם פלשם במעשה מרכבה כתוב שם אחד מן עשרה קופין והוא
רומז לאלו הקופין שהם נעשו עשר ספירות של טהירו עצמו
שהרם ספר מעיין חכמה שחבר מרע"ה ואעפ"י שבפרקי הקודמים
כתבתי ג' קופין הם בסוד טהירו לי"ג צד"י בכתר ו"ג ממין באויר
קדמון עם כל זאת מה שיש בחלק יקרה אל הפל ואין בכלל אלא
מה שבפרט שהוא אדם קדמון והשלשה העומדים על עשר הם
תלת חלקי היור כמו שפרשנו בפרקים הקודמים וזה לקיים
כל דברי חכמים :

פרק שמיני

ויצאלר כמו שכתוב מלכות דאצילות יש עולם הבריאה
יצירה עשיה' והם נקראים מחנות שכינה כך
תוך אויר קדמון יש אדם קדמון והוא כנגד עולם הבריאה ולכן
אחר התיקון שנתעלה אדם קדמאה סתם אל מקום אדם קדמאה
סתימאה ער רגלין שנשארו בעיבי הטהירו ולמטה אחרי הגבהת
ראשה של מלכות אדם קדמון סתם שהיא ראשית נקודא קדישא
נקראו הס שלו אדם דכריא אעפ"י שהוא שני לא"ס ב"ה כי שם
ממש נבראו עשר ספירות בפועל יותר ממה שלמעל' ממנו שהם
דקים כקרני חגבים ונגד מה שלמטה ממנו לכן נופל לשון בחינה
ולא לשון פועל לרוב דקותו ויש תוך אדם קדמון הטהירו כנגד
עולם היצירה ותוך הטהירו יש כתר שהוא כנגד עולם העשירה
וכשם שמלכות היא כטפה נגד זא כן האויר קדמון עם כל מרת
שבתוכו הוא כטפה לערך הא"ס ב"ה הסקיף המלבוש :

פרק תשיעי

הכהוך הזה נקרא אדם קדמאה סתימאה לפי שהוא סתום
וחתום על הטהירו ואע"פי שאחר התיקון נתעל'
למעלה האדם קדמאה סתם לא נתערב בו כי החוט של אין
סוף היוצא תמיד מיסוד של סוף חצי המלבוש להחיות העולמות
נעשה פרגיר כפפיק בינתים פי' פרוכ' שהוא מסך בין אדם קדמא'
סתימאה לבין אדם קדמאה סתם ואעפ"י שהוא מקבל שפעו ממנו
אינו אלא ע"י התנוצצות מעט ע"י המסך בסוד פסוק שמש ומגן
ה' אלהים והמסך הזה מעכב השפע שלא יצא חוצה יותר ממדת
שיכולי' לקבול העולמות וכן יש בין כל עולם ועולם מסך מבדיל
בסוד והבדילה הפרוכת לכם בין הקודש ובין קודש הקדשים לכן
נקרא סתימא' והוא סוד שאומ' באדר רבא ופרי"ס קמי' דפרס"א
דהיינו החוט שיצא מיסוד המלבוש העליון שאמרנו ובפרס"א הזה
הוה מגליף ומשיר מלכין להיות שכל מסך הוא דין להאויר
אורו למעלה בסוד אור חוזר לכן בכל בריאת השבעה מלכים
ותיקוניהם שהיה חוקק רהיינו מגליף היה כשיער שלא יהיה יותר
מדאי ולמה נקרא פרס"ה לפי שהדינים הם מנצפ"ך ואדני כנודע
שהם הב' דינין של מנח' וערבי' הצדיקים מיתוק ואו ב' טיפין של דינין
נופלים למטה ויצחק ויעקב ע"ה תקנו אותם בסוד הזיווג למתק
אותם לכן ע"י תפילתינו נמתקי הדינין הללו ולבן באותו זמן
ובאותו שעה תיבי רגיהנם יש להם הרווחה והצלה פורתא באותו
זמן של תפילה וגם המסך הזה הוא דין לעכב השפע שהוא לא
יותר מדאי מה שאין העולמות יכולים לסבול וגורמי שבירה ח"ו
ועין במלת פרסה ותמצא שתי פילות פ"ר ס"ה והן הן שתי שמורת
הנ' בתשבונם מנצפ"ך ואד"ני והבן *

פרק עשירי

ולמה נקרא אדם קדמון לפי שירוע שסוד המתקלא הוא תיקון
הפרצוף של אדם כנודע שבתר הוא הראש וחכמה ובינה תרין
כתפין וכו' ואעפי שלא היתה המתקלא עד אחר התיקון אין בכך
כלום כי אנו מדברים על שם סופו כנודע שנבנה את' מן הרל"ו
אלפים רבוא אותיות שיצאו לבנות עולמות ולהחריבן נשארו שם
בסוד אור מקיף מאה אלף רבוא כמו שנאמר בענין שברי כלים
ונעשה א"ק כשלימות ג"כ ע"י החוט הזה ומפני ששם הית הגילוי
של המתקלא הראשונה מה שאין כן למעלה מסנו לכן נקרא אדם
קדמון ומהכדור הזה יצאו ישראל הנקראים אדם בסוד נשמה
בבהמ"ת יחידה הנרמזת בקוצו של יוד כנודע שכל העולמות שהם
למעלה מאבא הם כולם בסוד יוד וזהו אומרו בזוה"פ שמות כד
חריב בי מקרשא אסתלק נביעו דיור לעילא להיות שהכל בא
מכח היוד של מילוי ה' הנקראת קו המדה ובקוצה התחתון היא
תחובה תוך א"ק וכדור הטהירו * ומשפעת בה וכל השפע הבא
מלמעלה דרך החוט הנ' הם ר"ו אלפים רבוא בסוד רל"א
שערים וה"א של אויר קדמון כללם רל"ו לרמוז על ה' אחרונה
של ס"ג השולחת אורת למטה בצירוף רל"א הנ' ומספר זה נזכר
ביותר בשיעור קומה של ר' ישמעאל בן אלישע כ"נ בפרקי היכלות
שלו ורוחב הכבור רל"ו אלפים רבוא פרסאות שהם שמורת
כדפירשתי למעלה :

פרק אחד עשר

עתה צריך אתה לרעת הקדמ' אחת על מה שאמרנו בזוהר
' ראסתלק מאויר ואשתאר אור ורהיינו ה"א ור"ת
שהיא קדמאה פי' של אור הלבוש ' בתראה היא ' של רשימו
שהיתה באויר והענין הוא שכשירדה היור של שם ס"ג שהיא
מאור הלבוש עצמו למטה באויר זה נרבקה עמה היור של רשימו
ונכנס יור בין ואו לריש של אור ונעשית אויר ואח"כ בהסתלקה
למעלה פעם שנית שפלטה ממנה אור אדם קדמון את"כ נפחלק
עמה גם כן היור הזאת וחזר הרשימו הזה לאותיות אור כי היור
פרחה והלכה לה וזהו שאומרו שם ה' או"ר קודם שבאה היור
לאויר קדמון היה שם אור לבדו ולא אויר. ואח"כ נעשי אויר
כשירדה לשם * ואח"כ נפתלקה למעלה וחזרת למלת אור
וזהו אומרו ויה' אור דהיינו אור רכבר הוה קודם שירדה למטרת
היור הנזכרת * בקע בקדמיתא (היור הנזכרת בקעה באויר
קדמון) ואפיק חד גלגולא סתימאה מרזא דיליה פי' שהאירה מן
מילוי ו"ד שלה שהיא יור אחרת שבאור נב ביותר ונרתקבצו שם
הנקודות בסוד יוד סתימאה גדולה : רת"א אי"ן סו"ף בק"ע
מאויר"א דיל"ה : א"ס הוא הלבוש שהיא היור שחשינה שפע
כח משם ובקע באויר"א דיליה שהוא דושם שלו של חצי מלבוש
התחתון דהיינו דיליה : ונלי האי נקודה ' כיון דהאי ' אתפשט
למעלה שנרבקה עם היור העקרית והלכה לה מה דאשתאר
אשתכח אור מההוא רזא דההוא אויר סתימא * שהוא
חוץ לעיגול כדור הטהירו לכן הוא סתום כך אסתלק מיניה נקוד'
קדמאה ' כדפרישנו * לבתר אתגלי עליה מיין שדרחפו אותה
למטה מטי ולא מטי בתחיבת הקוץ התחתון שם * כיון דאתפשט

נפק פירוש חזרה למעלה לפלוט מכנה הרשימו שנעשה ממנו אדם קדמון ואיהי הוא אור ראשתאר מאיר והיינו אור רכבר הוה עיין בזוהר קטן דף ט"ז עמוד כ' ותמצא ביאורו על נכון:

פרק יב

הדחוט של אין סוף היוצא מן יסוד של חצי המלבוש העליון ברא כל הבריאות שלמטה ממנו ונם כל התיקונים של אורות פנימיות מן שברי כלים נתקנו על ידו ועלו שם ונם בסוד מיין נוקבין שאנחנו מעלים על ידי מעשינו הטובים לזיר ונוקבין ומזיר ונוקבין לאבא ואמא ומן אבא ואמא לאריך ואריך לאדם קדמאה שהחוט ננו בתוכו נמצא שכל התיזוררות עילה אל החוט הזה היינו דקאמר בספרא דצניעותא כיה סליקו אורות פניכים של שברי כלים וכיה פלקין פירוש עתה על ידי מיין נוקבין בכל יום רלא הוו היינו אותם שעלו כמחשבה להבראות ולא יצאו אל הפועל שהם אותם הנעודים באדם קדמאה סתימאה היינו דלא הוו כלומר שלא היה להם הויה עתה אבל לעתיד לבא יהיה להם הויה כאשר נפרש וקאמר והוו דהיינו חכלים שיצאו לפועל · וקאמר דהוויין היינו באלף השמיני שיתתרשו העולמות

ויעלו כל אחת שלשה מדרינות יותר עליונות עד שיחזרו הכל ויתכללו בתוך החוט הזה ואז יתקיים הפסוק דכתיב והיה אור הלבנה וגו' והכוונה אור הלבנה שהוא עולם העשיה שתקנה בו הלבנה דהיינו נוקביה יהיה כאור החמה דהיינו זיר שתקן בעולם היצירה ואור החמה שהוא יצירה יהיה שבעתים כלומר יעלה שני מעלות דהיינו השביעה של עולם הבריאה והשביעה של אצילות ונם אריך יכלול באדם קדמא' ועיר ונוקביה יעלו במקומו על ידי אבא ואמא באופן שכולם יתעלו להחוט הזה באלף השמיני וכבר ידעת שהתפשטות אדם קדמאה הוא בכל עולם הנקודי היינו עד סוף שבע הנקודו' במצנם הראשונים שנשברו שהם שבעת ימים הראשונים הרי לפניך שאף אותם דיהוויין הם סלקין בהחוט הזה וגם אותם שלא חיה להם תיקון בעולם כגון התת"קער דורות ואלו המאנין תבירין כיוצא בהם שהם סוד האלף השביעי יהיה תיקון החרוב כנגד סלכות שנתבטלה ונאמר ונשגב י' לבדו ביום ההוא ויחרב באותו זמן כל הנשמיות ולא ישאר בעולם שום רע כלל ועיקר אלא כולו טוב שהוא הויה סור הנשבה והרע ומקומו יובתק ויהיה הכל טוב שבת ומנוחה לחי עולמים:

שער כדור הטהירו

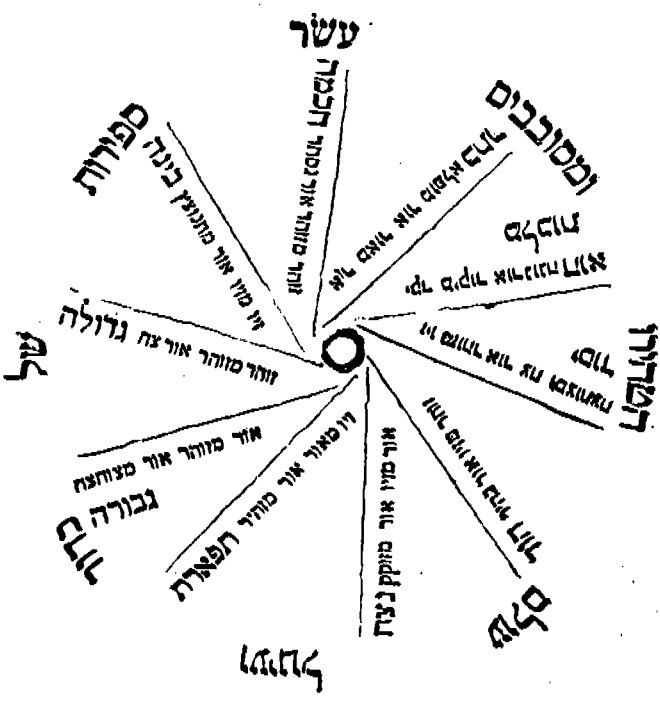
פרק א

כלל הדברים שאמרנו למעלה שרמז הקב"ה להיות חוארת שתרד ותאיר מאורה בסקום הפנוי הזה וכן עשתה והניחה אורה לכטה שהוא תילוי טל חי"ור דהיינו ו"ד כסור ד"ו פרצופין ד"ו נימטרי' עשר הם עשר ספירות של עולם התוהו אשר הם בתוך הטהירו ונשתח כדור טחירו הנכלל סי' כידוע ואח"כ חזרה למעלה ובחזרה הואת היתה סעלה עסח נשסת רושם אור אין סוף המונע גילוי הדין של ספירת עולם התוהו ונם בהחזרה העסידה פצב האותיות בדרך אור חוזר כמו תש"רק כי החזרה היתה סיבה לשבירת הכלים וכל חזרה היא דין ואפילו התפשטות הו"ד למטה נקרא דין של חסדים כי הוא נופל דרך נפילה מן ההכאה של הכ"ף המסוך ליו"ד בסור ותשת עלי כפכה והחזרה הזאת עשתה גילוי למטה כי הי"ור היתה מעל' עסה רושם אור אין סוף אשר היה בתוך האויר הזה ומסילא היה נראה נגלם כדור' כזוהר עליון ונקרא טהי"רו שהוא תרגום של אור כמו שרגא בשהירו וכל תרגום הוא אתוריים שהוא דין כי אינו ראוי להקרא בשם אויר ולא בשם אור כנזכר בפרקים הקודמים והינגל של כדור הטהירו מסלא אויר קדמון כ'ינולו ולא בריבוען ונשארו ד' קרנות כנזכר בפרקים הקודמים ומפני שהי' יד נתינה בירידתה למטה לא יכלה לעלות לרבץ בשרשה ונשארה חופפת על כדור טחירו וקוצה תתחתון נעוץ בהכדור של טהירו ומשפעת באדם קדמון ובהפרסה:

פרק שני

באלן החזירות והנפילה וכדומה להם נתהדרת שבירת הכלים ונתהוו הדינים והקליפות ומהחזרה זו של הי"ור הנזכרה שהיא דין נתגלם ונתעבה קצת אויר קדמון ונעשת כדור הנקרא כס"ה שהי"רו · והוא שאומר הזוהר בהקדמתו באומרו קושרא בגולם נעיץ בעוקא לא אוכם ולא חור ולאו גוון כלל כל סר החזרה טהי"ר הזאת שנעשתה רושם הנזכר שהוא הכדור הזה הוא כמו גולם מפני שהוא כמו קסור עשן נכמו שהעשן נראה גולם ואינו נהפך כך הכדור הזה הוא כמו גולם מפני שהוא נראה כדורי ואינו נתפס שאין בו לא דין דהיינו אוכם ולא חור דהיינו חכר ולאו גוון כלל דהיינו רחבים לא כדור אדריכ' נעיץ בי"ד הנוכ' דהיינו נעיץ בעוקא שהיא הנקראת סביבת נכנזר בהקדמת תיקונים:

שער כדור הטהירו

אלו הם עשר ספירות של עיגול כדור הטהירו בסיבובם בעיגול ומתפשטים גם כן באלכסון ע נקודת המרכז האמצעי ובהם התחיל אחר כך אין סוף לקצץ הנקודה האמצעית בכל עשר חלקיו מיצורים יהו ולא היתה ניכרת כל א' ואחר בפרטיות ואחר כך שלח א"ס הי"ד הנזכרת להוציא חלק הפרטים של העשר ספירות כל אחד ואחר בפרטיותו ומהם נעשו אחר כך עשר ספירות של עולם התוהו כמו שאבאר אלה בח"י בשער שיבוא אחר זה:

פרק ה

אלה הם העשר ספירות אשר הם בגוף הטהירו ממש עומדים בעיגול הכדור ושם אלו האורות המה להם מתנוצצי ומאירים אחדיי נסו' גוונים בלתי מוגלמים נובעים מן החעלם הנמור ומהם נתפשטו את"כ בחלל הטהירו מיניה וביה עשר נקודות של עולם התוהו כלולים בנקוד' אחת בדרך כלל אבל אין בה פרש ולכן לא היו נראים ונכרים העשר נקודות בה על אחד ואחד בפרטותו כמו שיבא בשער אחר זה. והיא היתה ממלאת אותו החלל של טהירו ועדיין לא יצרק בו תואר מקום שהרי הנקודה עצמה המתקממת בו היא בלתי מתחלקת מפני שאין בה ממש מכח האור הגויל עד שחזר וקבץ האור של אותה הנקודה לגלות העשר שבתוכה וכל חזרה היא דין ואף על פי שאין סוף מכוון עצמו בה לעשות חסד עם כל היצור שבלעדי זה לא היה לחם מציאות אין להמלט שהצמצום יהשב היותו כפיעל הדין ביערך למי שהאור מסתלק ממנו ושם של טהירו הוא י"ג קו"ף והכל נעשה מהמס"ן של אדם קדמון כאשר פירשנו והשלשה היתירים באים מתלת חלקי הי"ד וחו' סור אסרם ז"ל קו"ף זרם הקב"ה כי קו"ף במילואו ומיטריא מקום שהוא מקומו של עולם שהוא כולל כל העולמות בתוך חלול הכדור שלו וחבבן יבין:

פרק ששי

הכדור הזה של טהירו הוא מתפשט בתוך אויר קדמון ותופס חלק מקומו מה שאין אדם קדמון רשאי להכיל מפה נזרת המלך ואחר התפשטות הטהירו חלל מלבורת אדם קדמון מסבבו מכל צדדיו והאויר קדמון הזה הוא מרובע והטהירו הוא ענול לכן נשארו ד' קרנות בריבועו ושם הם ארבע שמות כסדרם בהקרנו' האלוגי"ב ס"ג מ"ה ב"ן והטהירו הזה הוא מקומו של עולם האצילות אחר התיקון שנדחה אדם קדמון מהם לסיעלה ממנו עד דגליו ותכף אחריו מתחיל ראש עתיקא קדישא שהוא כתר האצילות ועליו נבנים ד' פרצופים חבידיו בצירוף בינ"ע הנבנים על דגלי שכינת. וכולל העיגול הכדור הזה של הטהירו עשייה הרוחנית ועשיה הגשמית אשר אנחנו עתה עומדי' בתוכו דהיינו הארץ הזאת הנקרא' חבל בצירוף שביעה ארצות עד מקום שיגיע להיות א"ס צד התחתון של חלל מלכות א"ק סתימאה וגם תופס

תופס עולמות ארעים הנבנים בכדור אחד מיוחד לעצמו הנקרא עלמא נוקבא דתהומא רבא בלשון חזוהר ומזכירו דוד המלך ע"ה משפטיך תהו"ם רבה כי תהום אותיו' המות רחמנא ליצלן והשברי כלים אשר נעשו מהם הדינים אשר מהם נעשו את"כ הקליפו' הוא גם כן כולל אותם ועליו נאמר מקום אשר אסירי המלך אסורים עד יבוא אור תחיית המתים נובלות של כתר שחו' סוד המשענת של אלישע הנביא עליו השלום כאשר אבאר בשער עולם התחו בסייעתא דקודשא בריך הוא ושכינתיה על פסוק איש על משענתו סרוב ימים יתברך ״ לעולם אמן ואמן:

שער השני

הוא שער עולם התוהו

והוא שער הששי ממעשה בראשית

פרק ראשון

כמפני שראתה חכמתו ית' שאפילו בתוך טהירו זה לא היו יכולים העולמות להתגלו' בו שעדיין האור גדול זדך לכן חזר ורסו לחי"ר הזאת שתחזור ותרד ותבקע כדור חטהירו להאיר אורה שהוא אור יותר עב ואע"פי כן היה האור השני הזה כל כך גדול שלא היה העול' גם בזה יכול להשתמש בו עד שחית צריך הקדוש ברוך הוא לרמוז פעם שנית להי"ר הנזכר כדי שתחזור ותרד ותאיר תוך טהירו הגבר בדי שתהיה האור יותר עב וחחזור למעלה מהכדור וכן עשתה ומאותו החזרה שנית אחר שבקעה בהכדור ונכנסה בו נתחוה בתוך טהירו זה כדור אחד הנקרא כת"ר שבו היו כלולות כל שאר הספירות בכח שלא היו נכרות רציני לומר עד"ם כמו שנאדם יש בו ד' יסודות בכח אבל אינם ניכרים בפרטות כן חכתר וזה היו בו בכח כל העשר ספירות ולא היו ניכרים בפרטות ומכח החזרות האלו הציבת הי"ר הנזכר אותיות ותיבות מהופכות של רין המסורף לאחור כגון פסוק של ויבא בשם ע"ב וכמו תש"רק ומזה נתהוות שבירת הכלים וחקליפות:

פרק שני

וצאל"ד כי כשהיחה הי"ר דבוקה בשכינה היה דבוק בה אור השכינ' שהוא הה"א אחרונ' עצמ' של שם ס"ג שנקראת שכינה כי הי"ר היא יסוד שבמלכו' וה"א עצמה האחרונה של ס"ג היא מלכות עצמה דהיינו שכינה ואע"פי שהיה דבוק בה אור השכינה לא היה אורה כ"כ גדול כמו השכינה וכשירדה היא למטה הניחה אורה למטה שממנה נעשה הטהירו ולא נשאר בה

כי אם רשמו בלבד מפני שלא יכלה בחזרתה למעלה לידבק בשכינה כמו שאמרנו ועכשיו כשחזרה לדרגת לא היה בה אורה כמו בראשונה אלא הרשימו בלבד ולכן רמז הקדוש ברוך הוא לאות ה' שהיא למעלה מהיו"ד של שם ס"ג הנזכר שתתן מאורה ותאציל לה כדי שתדרך ותאיר מן האור זה חוץ טהירו הנזכר כדי שתהיה להי"ר כח לבקע אור הכדור של טהירו ותהיה לה יכולת ליכנס לתוכו כי תכף שעלתה למעלה היו"ד הואת נכנר כדור הטהירו ולא היה יכולת להיו"ד הנזכר לבקע הכדור כי אם בכח ה' הנזכר וכשירדה חוץ הטהירו האירה בתוכו מן האור שניתן לה מן ה' והוא מה שאמר הפסוק בהבראם וברשו רבותינו ז"ל בה"י בראם באופן שבחזרת למעלה הניחה אורה של ה' הנזכר ונעשה כדור אחד חוץ הטהירו הנזכר וכדור הזה נקרא כת"ר עילא"ה בזוהר וגם כן עילת העילות ועתיקא דעתיקין אחר התיקון ורע שהכדורים האלו הם יותר קטנים הרבה ואינם תופסים כל מקום החלול ויש שם מקום פנוי מפותחים פיתוחי חותם שמות הקודש אשר יש בידם כח לגבות עולמות ולהחזיק ולכן לא הניח רצונו יתברך מקום לטעות ולוסר מחיכן בא חכה הזה של שינוי הרצון בשפעו יתברך לקיים איזה ספירות ולהחריב איזה ספירות שכבר היה הכל מוכן ומזומן על ידי השמות הללו האומנים הן לקיום ולהעמדה הן לחרבן ושמטה וכן השמות בהכדורים האלה אבל יותר תלוי בסור אור מקיף שהוא המקום הפנוי שאינו תופס הכדור כי העולמות אין להם עתה שפע מן אור המקיף רק הוא שמירת הכלי משבירת ומאחזת הקליפות ותער על זה סור השליח שיכול אדם בו לצאת אל בית הכסא והוא סור ופרוס עלינו סוכת שלום שמירה להגן מהאויבים שנאמר י' יברך את עמו בשלום הוא אותיות מלבוש הוא סוד אור המקיף חוזה והבן:

פרק שלישי

הנקודה שהאציל אין סוף ית' בתוך הטהירו הזה היתה ממלאה כל אותו החלל. ועדיין לא היה נכיר שום מקום חוזרה הי"ר וקבצה האור. כדי שיהיה גבולי דהיינו מקום פנוי אצל הכדור למור אור המקיף אשר הם שמות נוראים כדפרישנו. וכל חוזרה היא דין והוא סור הפסוק יהי או"ר ויהי אור בראשון אמר יהי אור שהוא אור המאציל גדול מזהיר ומבהיק שהיה בתוך הטהירו והוא סור אור פנימי ופירושו יהי אור יתחזק האור כמו שאמרו חכמי' ז"ל אצל יהי רקיע יתחזק הרקיע. פירושו יתחזק ויתפשט האור לאין תכלית ועניינו הוא שהאותיות הללו מעולמות אין סוף הם פרים ורבים עד אין סוף ולכן נקר' אין סוף שאינו נתפס בכלי ומתפס' והולך לאין סוף כרוך הוא ומתפלאים מפילוי אל מילוי עד אין חקר וקץ ותכלית לכן הוא צריך למציאת הכלי הסובר את האור פנימי כשמות הדין שלו לכל יצאו חוזרה והוא מוכרת לצמצם עצמו ולהקטין כמותו בהסבר הזה נכרי שהעולמות יכולים לסבול אבל אור המקיף סובב מלמעלה בלי הסבר ועיכוב כי אין לנו חלק בו עתה בעיל' הזה עד אחר התחיית שיתמו החטאי' מן הארץ כי אין להם חלק בו מאחר שאין קלקול המעשה פוגם בו ואין לנו אסנו שפע רק הוא שום' את הכלי שלא ישבר חס ושלום ומציאות הכלי הוא מעט עכירות ואינו בהיר כל כך כמו האור הפנימי שהוא חסר לבן והכלי הוא חושך ושחור שהוא דין ובפרט בעולם התוהו שנבנה מהחוזרה היא סבת הדין מציאת הכלי לכן אמר ויה' או"ר מכלל שחזר האור להחלק. בסוד חוזרת הדין וגם רומז על מציאת ההסבר שסובר את האור פנימי שכוחרה לצמצם עצמו ולהקטין את עצמו ולא להאיר כמו בראשונה לכן אמר ויהי אור אור דכבר הוה ולא אחר כך שנעשה מציאת הכלי אינו יכול להאיר כבראשונה. והמניעה היא מציאת הכלי שהיא מעט עכירות ויש בזה פרצת טוב. יהי אור נימטריא רל"ב דהיינו ע"ב ס"ג נ"ח כ"ן הכוללים רל"א אלפא ביתות ופנימו היתה מציאת האור פנימי. ויהי אור גימטריא רח"ל סילוק שכינה בסור חוזרה שהיא דין. ולא הוצרך הכתוב לוסר ויהי כ"א לחעירנו על גניזת האור הראשון כי נתמעט אורה של אות' נקודה ונתחדש בה קצת אוסם והוא מציאת הכלי שפלק מקצת האור בסקום הזה הוא הנזכר אליו:

פרק רביעי

הנקודה הזאת היתה כלולה מעשר ולא היו נראים ונכרים בה דרך משל האדם הוא מורכב מד' יסודות אש רוח מים עפר ואינו ניכר בשרשו שם יסוד בפרטות כך בכאן ממש הנקודה היא היתה בלולה מעשר בתחילה אצילותה ואור מתפשט מן המאציל יתברך שמו נאצל יחד בתוכה כלי קדימה זכניית לזה על זה כלל דהיינו חכלי ואור פנימי ואור ההוא עצמיות אל הנקודה כי רצונו יתברך הוא נשמת הכל דרך כשל להבדיל בסרה הבדולות אלא כדי להכין ניתן לנו רשות לעשות כשל באיברי גופינו מאחת מאבשרי אחזה אלוה אבל אתה חכם להבר רעיונך ומחשבותיך לידע שלמעלה אין שום אבר נשמ' הם ושלום הזהר בנפשך מאוד בלחשוב מחשבות כאלה שנאמר וכה דמות תערכו לו ואף על פי שאנו עושים משל בדבר נשמי הוא כדי לשכך את האוזן. כמו שהצינו בפסוק עיני י' אזני י' והרבר ידוע שלא נקרא כן אלא על הרוחניות הנעלמות של צירופי אותיות התורה העומדים בכל עולם ועולם בסוד פרצוף המשנה איברי אדם כולו אותיות של אור מצויר באיבריו תרי"ג איברים דהיינו אותיות רמ"ח מצות עשה ואותיות שס"ה מצות לא תעשה והשמות הקדושים הם החיות והכרובים הנותנים חיות אל איברי ההשנחה כנגן עין ואוזן. העין להשניח בכל העולמות שנא' עיני י' אלהיך בח תסיר ונם נאמר עין י' אל יראיו והחילוק הוא בין זעיר לעתיקא והנה עין הוא בגימטריא ה' חיות חכרים שהוא ע"ן ימין. וחמשה חיות נכורות בעין שמאל וכל זה בזעיר אנפין שיש לו שתי עיניים כראיתא נם י' חמש כנגד חמש ואין לנבורות כל כך מיתוק כמו בא"א שאין לו אלא בחינת עין אחת דהיינו העשר חיות הם בצירוף בחינות עין אחד והנבורות דהם בסיתוק החסרים מקושרים יחד ועל זה נאמר טוב עין הוא יבורך ואחז הוא בני' ס"ד והוא שם ס"ג עם הכולל וידוע לנו אלמלא ששערות של זעיר הם חופפים על העורף היו הדינים חס ושלום לוקחים הארה מעורף של זעיר ששם יש חור ונם כלת שעיר עולה כמנין תק"ע בשופר גדול לחירותינו רמוא כמנין מנצפ"ך עם ה' אותיות ב"ם ימין ושמאל לכן צריך השערות האו להיות שחורות שתשנברין בתוקף דינים כדי לגרש הנרדינין טהירין שלא יהנו מאור חור העורף של זעיר ששם סור אור קדלי' דרבי בציר ויש באותו מקום ב' שמות הוי"ה שעולים ס"ו שעולים קד"ל ואין ראי צירוף זה כראי צירוף זה אותו של ימין י' ראשונה בי"ד וה"ה אחרונה בה"ה והשמא להיפך וכלם מנוקדים פתח מפני שגובלות של חכמה פניעים לשם. ופרצוף לאה היא מדוכקת בסוף צואר זעיר ויש לה ב' שמות מרובעים של ארנות כי היא חלק מכלכות שנשארה באימא כמציאת עיבור ראשון ונהלקה נקודת מלכות לשנים ולא נשארה שם במציאת עיבור ראשון ונם רחל מסרת סימניה של ארנות ללאה. ואלו ב' רבוע של אדנות עולים רנ"ב כמנין מא"ר והא' העורף הוא הדבוק בסוף צואר זעיר בכוד לאוד היא סוד קשר של תפילין והיא תמונת הדלית של תבונה אשר היא מתחלת להלביש זעיר ממקום זה מכוף צואר זעיר כי עולם הפנים הוא מגולה כמו שהוא בביכול אצל הכן ארם הכלבוש אינו מכסה הפנים שלו ורבינו הקדוש תיה נלנולו של יעקב אבינו עליו השלום יעקר שפע ותיות היה לו כאלוהד' שמות הנזכרים ולפי שאור הנובלות הם וכניעים שם ומבואר בזוהר ומאיר ליעקב לוד אורו נשפע מעורף דהיינו אור קדלי דרבי מאיר דרבינו הקדוש שהיה נסוד יעקב עליו השלום ולכן אכור רבי ראבי דיצחק מחבראי דחזיתיה לרבי מאיר כאחיריו רצה לוכר דחזיתיה בהוא עלמא בסוד אור עורף זעיר והשיערות צריכים לכסות העורף שלא יהנו מעורף של זעיר הנרדיני טהירין הם הכוכבים של שברי כלים והם הדינין של שמות אלהים והמשבים סהן נעשות הקליפות הנקראים אלהים אחרים וכינוינו הרבים כשישראל הם הוכאים נפנה העורף ההוא היינו שהשיערות פונים על אחני זעיר כדי שבביכול לא ישבע הפלהן ונשאר העורף בגולה והדינין נהנין מזיו אורו ולכן אכור הנביא בשם זעיר כי פנו אלי עורף ולא פנים לא הקדי כי פנו לא כיפנו וכלום שבשיערים

שער עולם התוהו

הרעים היו עושים הפך רצון יוצרו שהיה ראוי להם שיעשו מעשיהם הטובים כדי שיפנו הפנים ויתגלו האוזנים כביכול שישמע תפילתן וזהו שאמר הפסוק והטה אלהי אוזניך ושמע וזכור ירויהו שנם העורף שלי יהיה מכוון כדי שלא יתהנו מעורף שלי הקליפות והם עשו להיפך שפנינו עורף של יוצר ועל זה מרתעם יוצר שהקליפות נהנים מעורפו שהוא פנוי מהשערות אבל על שערות דאריך נאמר ושיער ראשיה כעסר נקי כהרינים. והנו סוד השערות ואבר ע"ן ואו"ן שאמרה תורה שהם כולם שמות המאירים ומנהיגים את העולם וגם אצ"ע עולה שם אהוה במילוי יודין שהוא נושפנקא דאריך אשר בעשר אצבעותיו כמה אבא ואימא והם אצבעות הכהנים שנושאים אותם עד הראש בסוד וישא אהרן את ידיו אל העם ולכן נקראו נשיאות כפים למעלה כנגד הראש דעתיקא ובמקומו ניכנה מילתא. והשם אהוה אומר הזוהר הוא נושפנקא רחתים ביה שמיא וארעא שרשום בר"ת הפסוק את ה שמים ואת ה ארץ וגם סוד את ה אם ואת הבנים נסוד עיבור אימא שנתעברו בה בן זכר ובכל בריאה חדשה משמש השם הזה הנותן המרירה בזרע ובשאר האצבעות וזי למבין. וגם דגל הוא סוד שמות ע"ב קס"א העולים רג"ל. הם סוד רגלי איכרי אדם העליון שנאמר והיה ביום ההוא ועמדו רגליו על הר הזתים הוא הוד דזעיר למתק דינין עם גבורות עשיה ואם יגזור השם בחיים אפרש שאר איברי אדם העליון שהם ל"ב אלהים זכו הירים וחושמא וכו כולם אציג שיער בפני עצמו בס"ד עתא דקודשא בריך הוא ושכינתיה:

פרק חמישי

ויצא לנו מנדרך דיוקן שהאור פנימי הוא נשמה לכלים ופועל בו כמו הנשכה בתוך הנוף כן הוא בעולמות הקדושים אבל בעולמות הטמאים אצל אדם בליעל הוא להיפך הכלי הטמא שלו יש לו קצת אחיזה בניצוצי שחרה אבל אינו מתפשט ומתייחד עם חלקי איבריו כמו שאומר הזוהר על נפילת אנדרתי של נבוכדנאצר ששמו בו ציץ הזהב שחקוק עליו שם הטפורש עד שהוציא דניאל בלעו ספיו והו סור פח להם ולא יברחו אלא בפה אחד כמו הנצל שהיה גם כן שם בפיו ואמר לה אלהיך ישראל ואין לנו תיקון היותר גדול מזה להוציא את בליעו ספיו של טומאה ויהיו כולם זבחי מתים והו סוד הפסוק האומר לא יהנו בגרונם וכמו שחנוף כל זמן היותו קיים הנשמ' מתפשטת בכל איברי הנוף ויכולים להתענינ' ואחר חמיתה הנשמה הולכת מן הנוף אל מקום מנוחתה הנוף מוטל כאבן דומם כן בקדושה האור פנימי מתפשט בכל חלקי חלקי ונותן לו חיות ואין מקום מעט קט שאין האור פנימי שלו דבוק בו וזהו סוד אומרו בס"י עשר ולא אחד עשר שאור המאציל דבוק עמהם בסוד חיות ואור פנימי ונשמה לכליה' עד שלא יצדק להאסיף על העשר כשום פנים כמו שאומר בזוהר אין והיותי חד בהון ופירוש זה מוכרח דאם לא כן קשה למה רווקא אחד עשר שהוא משמע אבל יותר מאחד עשר הוא מותר אלא אין כוונתו אלא על המאציל כדפרישנו ואם אתה חס ושלום מסיר דביקות המאציל ממעט שמכטל הארת הספירות להיות הכל חוזר להיות אחד הפשוט פכח תוקף הארת והעלם המאציל אם כן אתה מבטל נזרת עשר ולא תשע אבל בטומאה אינו כן כי תמיד שפוט בהם ההופכת זה הגרעון פיחוד וריבוי קנאה ושנאה כי התולדה של שברי כלים גרם להם זה להיותם האותיות הפיזור והחרבן לכן מקום משכנם בחורבה וכמדבר ומהנפילה גולדה התוספה והגרעון כי אותיות של תיבה זו נפלה והלכה אל תיבור אותיות תיבה אחרת חציים בחצים כאן הוסיפו וכאן גרעו ושם גולדה השנא' והקנא' והוספת לכן בחטומאה יש ל"א קליפות שהלהם אינו עמהם ואינו סיעורב בתוכם אלא עומד לבדו בסוד יגער ה' בך השטן ג"ע וע"ר ולכן יש ל"א ספירות הטומאה כי קליפות נוגה לבדה לפעמים היא בקדושה ונקראת מאזני צדק:

פרק ששי

נחזור לרבינו דרך משל כמו שיש לנו האמונה שליהוה"ה יצר את האדם בחכמ' כשהאדם מטיל הטיפה זרעיית בנוף הנקיבה ופורש ממנה. המלאך לוקח הטיפה תכף לראות מת תהא עליה ותכף באותו שעה הוא י"ת שמו נוזר שתרד בה הנשמה והנשמה יש בה בכח רמ"ח איברים ושס"ה גידין ומכח הנשמה שיש בה נתהוו הרמ"ח איברים והשס"ה גידים בנוף אדם כך הוא למעלה באור העליון הזהיר והבהיר היוצא מהמאציל העליון להיות נשכה אל הכלים:

פרק שביעי

ולבאר אין נעשו הכלים מחזרת האור כבר אמרנ[ו] חזרה היא רק מפני שנשאר אותו מקום חושך כמו שנאמר יוצר אור ובורא חושך. ר"ל כשמסתלק האור ישאר חושך. ואומר מגלה עמוקות מני חושך ויוצא לאור צלמות למת אמר עמוקות ולא עומק אלא שבחושך יש ב' עמוקות רהיינו שני מילואי מילוי אחר שהוא ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן. ואחור המילוי קס"ד קס"ו ק"ל קד"ם (אחוריים של ע"ב עולה רפ"ק כזה. יוד יוד הי. יוד הי ויו הי. אחוריים של ס"ג עולה קס"ו כזה. יוד יוד הי יוד הי ואו יוד הי ואו הי. אחוריים של מ"ה עולה ק"ל כזה. יוד יוד הא. יוד הא ואו יוד הא ואו הא. אחוריים של ב"ן עולה קר"ם כזה. יודיוד חה יוד חה ויו יוד הה ויו רח.) שיגול גימטריא שלהם עמוקו"ת עם הכלוח והכוללו' ור"ת סגל"ה עמוקו"ת ס"ג חושך עולה קנ"ח שהם ק"ך צירופים אלהים וה' אותיות הפשוט ומילוי אותיות הפשוט הוא אלהים והם ה' אותיות ומילוי המילוי הם ל"ג אותיות כזה אלף למד הי יוד הי יוד מם אלף למד פא למד מם דלית. הי יוד יוד ויו דלית מם. מם בין הכל עולים קנ"ח שהם הריני' והם הכלים שנשברו. עולה קנ"ח פי' ק"ך צירופים אלהים וה' אותיות הפשוט ול"ג אותיות. מילוי המילוי בין הכל עולה קנ"ח "ויוציא "לאור "צלמות ר"ת עולה קכ"ו שהם ק"ך אלהים והכשה אותיות והכולל. וכשהוציא האור ר"ל בהכתלקות האור נשאר צל מות שעולה ב' פעמים מנצפ"ך שהאותיות הם כפולות לכן באו ב' פעמי' בחשבון ועולים תכנ"ע והוי"ו יתירה במלת צל מות היא כנגד מה שכתוב בפסוק ותמנ"ע בוא"ו יתירה שנאמ' ותמנע היתח פילגש לאליפז ולא אשתו כפני שלא היתה מות אלא צל מו"ת כי צל גימטריא ק"ך אלהים קדושים היינו הדינים והו הצל של הדינים שממנו נתהווה חמות דהיינו ק"ך אלהים אחרים דהיינו מהם נתהוו הקליפות ולכן לא רצה יעקב לקחתה אפילו לפילגש לגרות מהדינים כמו שתרגם לקמן נמצא שבהסתלקות האור נשאר החשך שהוא סבת בוצינא דקרדינותא שהוא נותן מדות ואומר לכלים ואומ' לעולמו די אתא סור קו המדה. תנה צלמות עידף על כספר ב"פ מנצפ"ך שהם אותיות מנצפ"ך והכולל ב"פ שכנגדו של צלמות וכן ותמנע בפסוק וי"ו יתירה ודי בזה:

פרק שמיני

כלל הדברים אמרנו למעלה שהנקודה שנלהה מקורה בטהירו זה נאצלה עם עצמותה בסוד עצמות וכלים בזמן א' כשלהבת קשורה בגחלת כדמין הנשמה באדם והנקודה היא נקודת נתר של עולם המוהו וכל הספירות כלם היו נכללים בו בבחכ כמו שנאמר יש בו ארבע יסודות ואינו ניכר בו בל יסו' לבדו בפרטותו אלא כלם בו בבח כן היו העשר ספירות בבחר הזה בבת אחכ' נזרה חכמתו יתברך להוציא הספירות הנזכרים למעלה שבבחר פן הכח אל הפועל כדי להמציא העלוהות ורמז ליו"ד אחרונה זו שתחזור ותבקע ותכנים ותאיר בתוך בחר זה ושאכ"פ תחזור למעלה וכן עשתה ובהארתה זו ומחזרתה זו למעלה נתגלו כל שאר הכספירות שהיו בבחר בבח ונתגלמו באופן שהיו נכרות והיו שם בבחר בעגול כזה. וזהו

שער עולם התוהו

פרק יא

והנה רמז הקדוש ברוך הוא להיו"ד הזאת השנית הדבוקה בחכמה השפיע דרך קוצה התחתון הנכנס בחכמה כאמור. והשפיע בכדור הבינה שבחכמה והאירה בה ושפרה למעלן תת לה כח לצאת משם וגם לאסוף ולקלוט בקרבה הספירות האחרות שהיו עמה בחכמה ויהי כן ויצאה הבינה מקרב החכמה וקלטה בקרבה כל שאר הספירות ולפי שכלי זה של בינה הוא מעולה ובהיותה מצבעת כפיריי ובהיר קרו מאור לצבע החכמה עד שכמעט אין הפתש ביניהן כלי החכם לכן לא רצתה לשבת תחת רגלי חכמה והלכה וישבה לו לאוריו דהייני לצד שמאל לפי שכל ימין הוא פנים וכל שמאל הוא אחור ולפי שהאור העליון נשפע ומהרב מאור בכלי החכמה מלבד מה שהכלי בעצמו הוא אור ברזיר. לכן אפילו דרך אחוריו נהן כח ושכח אל פני כלי הבינה והיינו מה שרמז הכתוב באוכרו וחכם באחור ישכחנה פי' חכם דאיהו כלי החכם דרך אחוריו היא כשכח כלי הבינ' שהיא ה"י. ובמלת ישבחנה יש בה אותיות שח בינה שהכוונה לרמוז שכלי החכמה שח וכרכין את עצמו כדי לתת שבח לכלי הבינה על דרך שאמרי רבותינו ז"ל אתתך נוצא נחין ולחיש לה. והוצרך כלי החכמה להכין עצמו בשבח הזה לפי שכלי הבינה ישב לה תחתיו לצד אחור מרגלותיו וזהו כרה שנאמר ויהי בחצי הלילה ויחרד האיש וילפת והנה אשה שוכבת מרגלותיו לרמוז לחצות הליל' מחנל' עת רצון נועם יי' היא לאה המכוסה ומלובש' מרגלי אמא וכפני שרא תמיד אור הבינה נקראת חצי הלילה לאפוקי החצי הראשונה היא אלגא דמותא מלכות שרגליה יורדת מות ויחרד האיש זה ז"א וילפת מכח בכיית רחל שהיא תרד פלאים תחת רגליו ואינה עומדים בפנים וגם כאן מרמז שאירע לבנים אירע לאבות עולם התוהו נקרא לילה וגם בינה נקראת ליל' כנז' ויחרד האיש זהו חכמה וילפת מכח ריבוי השפע הגורם שבירת הכלים ונתן לבינה מקום מצר אחור תחת מרגלותיו ומשפיע בה על ידי כפי יכולתה שלא ישבר הכלי שלה ולמה היא יותר מהספירות שלמעלה ממנו כפני שהיא נקיבה ודיבק מתערין מנה ל"י ויאר לנו ברוי עתיק יומיא יגל יעקב ישמח ישראל:

פרק יב

והנה זהו דברי המקובלים שכל אחת מן הספירות כלולות מעשר לפי שכולם היו תוך הכדור וכן היו תוך החכמה ויצאו אחר כך עם בינה והבינה הוציאה כל הז' ספירות זו תחת זו וצדקו דברי המקובלים שמציירין הספירות כולן זו תחת זו כמו שמוכיחם בעל הפרדס על פניהם בשער סדר עשרתן וצדקו דבריהם בהיותם במצב עולם התוהו כנה.

כתר חכמה בינה גדולה גבורה תפארת נצח הוד יסוד מלכות

ויש להקשות היאך מצאה החכמה מקום לשבת תחת שולי הכתר והלא האור המקיף השופע על הכתר יורד וממלא כל הטהירו התשובה היא שהאור המקיף אינו סובב כל כלי הכתר מכל צדדיו באופן שיסבב גם למטה בשוליו אלא נופל ויורד במישור משני צדדיו לכך זה היה בבוונת המכוין למצוא מקום לספירת חכמה ואם כן נשאר תחתיו מקום פנוי ושם מצאה החכמה מנוח לכף רגלה וסדה שלא נטתה עצמה אל הצד כאשר עשתה הבינה. אחרי שנטבע כל דבר רוחני להתעלות למעלה וחפצו ורצונו לקבל בת ושפע בכלי אמצעי הטעם הוא לרוב גדלה. לפי שהיא כמעט גדולת הכמות כספירת הכתר. ואין ביניהם אלא חלק אחד מעשרה חלקים ואע"פ שאמרתי במקום אחר קרוב מאוד לאור הכתר מכל מקום לא קשיא ההם קאי על האור ואנן קאי על הכלי ונחזור לענייננו ולכן לא מצאה מקום למשוך עצמ' מן הצד בי האור המקיף הסובב הכתר עכב על ירתי אמנם הבינה שהיא קטנה מאור בערך החכמה. כי הבינה אינה אלא שליש החכמה לכן מצאה מקום לנטות קצת מן הצד כאמור.

שער

וחזו שאמרו המקובלי' מקדמונים ז"ל שהספירות הן כלם בעיגול וצדקו דבריהם בזמן שהיו בכתר הנ"ל ובדרך זה דרך רבי אברהם סבולמעפי' אבספר הגלגל שלו ובעל הפרדס דחה הסברא הזאת בשיער סדר עשירתן אבל לא ירד לסוף דעתם ואם ינזור השם בחיים אבאר ביאור רחב כל אחד ואח במקומו הראוי ליו לישב סברות הדחויים בשער סדר עשירתן וחכימים רמליין עיינין יראו שלא נתגלה בימיו העת רצון אשר זכינו אליו מעט על ידי מורינו ורבינו אור שפעת היסים קדישים האר"י זלה"ה נשמת משיח בן יוסף מנחתו כנוד:

פרק תשיעי

וצא"ל כי כהיות הספירות בכדור הכתר במצב הזה בעיגול היתה היו"ד הנזכר משפעת ומאיר עליו ובכל מה שבהיכו לפי שחכמתו יתברך רמה אל היו"ד הנזכרת שבחזרתה למעלה לא תחזור למעלה לנקבי למקומה הראשון אלא שהשארה חיפפת ומרחפת על הכתר בקוצה התחתון על פני שטח הכלי והוא סוד שאומר הזוהר פרשת בראשית מטי ולא מטי כלומר מטי ולא מגיע אלא בקוצה התחתון כפק נגעה ולא נגעה על זה נאמר ורו"ח אלהי"ם מרחפת על פני המים שהכתר הוא מים חסר הפשוט וזהו סוד ברוחו שמים שפרה בכתר הזה היתה היו"ד משפרת ומופעת על הכדור הזה אשר הוא כמו שמים וגלגל הסובב את כל הספירות כלם:

פרק עשירי

כשרצה הקדוש ברוך הוא להוציא הספירות מהכתר הנזכר כדי להמציא העולמו' רמז הקב"ה להיו"ד הזאת שהשב בראש הכתר הזה הנזכר למעלה חצי' מבחוץ והציה מבפנים ורמז הקדוש ברוך הוא לו"ו של מילוי וא"ו של שם ס"ג שתרד דרך הטהירו ותתן אורה להיו"ד הנזכרת כי הה"י אחרונה של ס"ג נתנה אורה מקדמת דנא להיו"ד הזאת לעלות חלקי הרשימו הנזכר בפרקים הקודמים וגם שתזכרך להיות ע"ה הוא"ו כי היא קו המדה וכחה נתפשטו הדברים שהיו"ד היא הספרה והוא"ו היא הקו הנזכר בתיקונים בכמה מקומות. נמצא היו"ד לקחה אורה של וא"ו הנזכ' ושכה פניה להאיר ולהשפיע בפרטות שפע גדול ביותר בחכמה שבכתר כדי לתת לה כח לצאת משם ולאסוף ולגלות בקרבה כל שאר הספירות שהיו שם בכתר כאמור כי היא הישבת שם ראשונה לכל שאר הספירות ואליה היה ראוי השפע הזה ויהי כן כי נפתח כדור הכתר ויצאה החכמה וישבה לה תחת שולי הכתר ובקרבה כל שאר הספירו' חנה מהתפשטות שפע היו"ד האמורה שהיתה תופפ' על פני הכתר והיתה משפעת בחכמה כאמור נתהוה כמין קו של אור ראשון יוצא מנופה של היו"ד הנזכר וסופו מגיע עד החכמה שבכתר ונדבק בה והוא סוד קו המדה שנותן מדה לכל הספירות כאשר יתבאר והנה סוף הקו האמור לרוב השפע שהיה נשפע ויורד אלינו מלמעלה מנופת של הי"ו לצורך החכמה כאמור נתרחב יותר שהקצה ההוא של הקו הדבוק בה בחכמה כאמור נעשה בסין אות יו"ד אשר קוצה של מטה נכנס בתוך החכמה ונופה חופף עליה ובצאת החכמה מהכתר כאמור נמשכה שמה הו"ד הנ' שהיתה דבוקה וקשורה בה כנזכר לעיל ושני היוד"ין הנזכרים לעיל עדיין נשארו דבוקו' על ידי הקו ודרך אותו הקו היו"ד הראשונ' משפעת ביו"ד זאת השניית ודע שאף על פי שיצאה החכמה מן הכתר לעולם נשארה בה רישומו של אותן הספירות האחרים שאמרנו למעלה. בכוח לא זזה שכינה עוד שיעשתה רושם חזקו סוד שאמרו חכמי הקבלה שכל ספירה כלולה מעשר ואף על פי שלא היו אחר כך הספירות האחרים זה בתוך זה מגדולה ולמטה הכלילות הנמשך מן הכתר יקרה אל הכל וישיגו כולם הניצוץ של הכלילות הנזכר וגם בעולם התיקון דהיינו הפרקים יכללו זה בזה בעת שכתדש בכל יום תמיד מעשה בראשית ועליות העולמות יפנוש אבר זה באבר אחר כגון הידים יעלו על הראש ורגלים אל מקום הידים והמבין יבין ובמקומו אבאר אותו כאר היטיב אם ינזור השם בחיים:

שער עולם התוהו

שיש בה לה כאחוריו של החכמה כנגד רגליו כנ"ז ולפי שעדיין עם היותה קטנות הכמות כאמור עכ"ו לא כצאה מקום לנוח ולישב בצר החכמה מפט לכנת האו' הפקיף לחכמה שעכב על ידה לבן לסבה זו ונם לכנת ההרכנה והפיוס שהיתה מקבלת מחכמה כאמור בסור פיוס כביכול ע"ד אכומ"ל צריך לפייס וכו' לבן הפיסה רעתה ונתרצתה לשבת תחת רגלי החכמה · אלא שעדיין נשארה קצת נקטה לשכאל · והנה הבינה בשביל השפע הבא הנכנס בה · דרך אחורי החכמה כנ"ז פכת היוד השנית הנזכר למעלה · אזהה כת ואיל להוציא מקרבה הז' כלים הנשארים שהיו בתוכה והנה הבינה הוציאם כלם רצופים זה אחר זה · היינו שיצאה מכנה בהלה מלכות ואח"כ יסוד הוד נצח ת"ת גבורה גדולה וכולם היו רבוקים זה בזה · כמנינן בשלשלת זצרקו בזה דברי כפר הזכרון שאם שהכפירות הן זו אחר זו בשלשל' דהיינו דיוקא ב כצב הה שהיו בעולם הנקודות ובעול' התוהו שאנו מדברים בו עתה · לא זולת כאשר יתבאר וא"ת כפני מה השלים כפירות הראשונות קלסו כל אחד מהן כל שאר הכפירות הנז' זלא עשו כן הכפירות האחרות אלא יצאו מהבינה כל אחד ואחד לברה · הטעם הוא לפי שהג' כפירות היה נשפע בהן אור היוד דנז' ולכן כביר מצאה ירן לקלוט כל שאר הפירות אבל הגדולה זשאר הכלים של פטה לא זכו לאור והשפעת היוד ולא קבלו אלא השבת ששכחה חכמה לבינה דרך אחוריה כאמור · וא"ת לכה לא הקדימה הגדולה לצאת מהבינה כמו שעשו הכפירות העליונות ממנה ולא היא ראשונה לכל שאר כפירות הבנין שני תשובת' ברבר האחד לפי שחרבר שהוא עב מחבירו נקל אליו יותר לנטות למטה ברבים הכבדים הטבעים ולכן הכפירה היותר עבה ראשון דאשון נסתלקה · ולזה הכבר הכבר קורם · ב' מפני שכמו שהולר קשה עליו לפרוש ממעי אמו עד שמכין אותו כמו שאחו"ל כך הפפירה היותר דקה היה קשה עליה להפרד ממקומה · לכן נשתהתה הגדולה לצאת ממקומה להיותה המעולה ויותר רוחניות אח"ה לשאר הפפירות שהיו במדרינה זו למעלה מזו ואלו הם העשר ספירות אשר נתפשטו מהנקודה הזאת ורייש אחת מהן הנקובות בשמות מכתר ועד מלכות :

פרק יג

קורם שיצא השפע אל הכלים דהיינו הספירות הנז' לעשות אור פניפי ומקוף גזרה חכמתו יח' שאלו ת"ז כפירות מחבר ולמטה יניע להם בסול ושבירה מכח ריבוי האור והיתה בכוונתו ית' לברוא מהן עולמות הרעים אבל השל"ה הראשונו' הי' להם קיום והעבד' כדי שלא יהיה ח"ו לקליפו' כתרים מחכמות ובינות דהיינו המוחין וכבר נאמר והאברתי חכמי מארו' מתבונה מהר עשו ואינו אלא בקוף הרוצה לדמות עצמו בכל מעשיו לבני אדם בלא שכל ותבונה ומפני זה קראו שלמ' המע"ה מלך זקן וכסיל שהשטות חזה עושה ששת ימי בראשית ואינו בונה שטותו אעפ"י שרואה שאין מניחין בידו שום ניצוץ קדושה אעפ"י שהוא אצלו לפי שעה בסיבת איזה חטא שנ' יבין רשע ויצריך ילבש כמו מלבושיו של אדם הראשון שלקחם נמרוד ועשיו ויעקב שהוא תקון אדם לקחם והוא הלבוש של הנשמה הנקראת צלם אלהים שכתה יניע מוראם והחכם על כל חית השרה וכמיך ליה בצלם אלהים ברא אותו ולכן כל חיה שראתה בגדי אדם הראשון מיד היתה מכניע עצמה ונתפחדת · וכשיש איזה חטא דהיינו אכילת כשר בחלב הולך ממנו הצלם והכף ומיר יכלו לו חית השרה ולכן דניאל ניצול מגוב אריות להיות שמאכלו שקל נבוכר נצר היה תמיד בשר בחלב והוא נשמר מלאכול שום דבר מסעודתו של נבוכד נצר הרשע שנאמר אשר לא יתגאל בפת בג המלך ואכלו זרעונים ומים לכן הצלם לא זז ממנו וניצול מגוב אריות עיין זוהר משפטים :

פרק יד

חנה ראה חקכ"ה להביא השפע בהדרנה אל שלש ראשונות כדי שלא ישכרו ח"ו והוצרך לחזיר הכל אל התוהו ובהו ואעפ"י שהיה בהדרנה היה בחכמה ובינה מעט חלישות כח ונכדקו בסוד חטה ושעור' ואפילו ההדרג' הזאת לא עלתה ארוכה אם לא העלה הבינה לצד אחורי החכמה כדי שיהא מעט פניית אחור באחור ולפעמים פנים בנאחור · באשר אבאר והטעם כפני שמקום הבינה למטה רחוק מהכתר ונגזר על מקומה שבירה לבן הוצרכה ליטול רשות לעלות אצל אחורי החכמה והיה מעט דונמת המתקלא מעט בט כמנו כי כל מקום שיש מחקלא לא יהיה שביר' וכפני שלא היתה המתקלא בשלימו' לבן היה בהם מעט חלישות כח שלא יכלו להחזיק אצלם כל האורות כאשר אבאר וגם הכתר היה לו מעט חלישת כח ולא היה יכול להכיל כל השפע הנשפע לה מן היוד של ס"ג ואותו האו' חעיף נעשה ממנו נובלות הכתר השמורה לצורך החיית הכתים :

פרק טז

וצאל"ך כי החכמה קבלה אור הכת' אח"כ כשבא השפע הנדול פנים אל פנים שפניה אל מקורה אל כתר לקבל ובתר פניה אל אין סוף שהוא מקורה ואין בנקודת הכתר מדת אחוריים בעצם לפי שהיא רחמים פשוטים ובינה כאשר קבלה אור החכמה היתה אחור באחור כי להיות האור הגדול בערכה לא יכלה לקבל יותר כזה השיעור מה הוא סוד וחכם באחור ישבחנה ופירושו וחכם שהוא חכמה באחו' ישבחנה לבינה שמלת ישבחנה היא לנקיבה ופירושו יהן שבח לה ויהיה לה קיום בהיותה באחור ולא פנים בפנים וזו היא כוונת כה שאמר רב הכנוא כבא בזוהר ס' בראשית בצורת הצר"י שהיא ו' על נון בסוד נקודות כזה ן אחור באחור לכקל הנון הארת היוד כי היוד היא חכמה והיא היוד של היות הכוללת עשרה מאמרות והנון הם תבשים שערי בינה · או יהיה פי' ישבחנה אותיות שח בינה שהכוונה לרמוז שכלי החכמה שח ומרכין את עצמו כדי לתת שבח אל כלי הבינה ע"ד אמרם ז"ל אחתך גוצא נחין ולחיש לה כי הנקיבה לעולם איבריה קטנים משלים בערך איברי הזכר ודרך אחוריים הוא משבח כלי הבינה ודוע הוא כי בהחילת האצילות לא היו פרצופין כי אם נקודות ובתחילה יצאו ג' נקודות זו על זו והם כת"ב ואז לא היה שום זיוג ואח"כ חזרו חכמה ובינה להיות זו בצד זו והכתר על גביהן ואז היה זיוג אבא ואימ' בסוד נקודו' כי כל כה שאינו בסוד פרצוף דהיינו מחקל הוא בסוד נקוד' שמתייחדת בחלקיה ואין לה חיבור עם חברתה ובפרט שהיו זו למטה מזו והיאך יהיה חיבור ויחוד אם אין לו עור כנגדו מטט דהיינו זכר ונקיבה זה אצל זה בחבורי' והבן זה החילוק שבין עולם התוהו לעולם התיקון והמתקלא ומפני שהיו זה החת זה לבן לא היה להם יחוד וגרם שבירת הכלים ואח"כ חזרו חכמה ובינה להיו' זו בצד זו והכתר על גביהן ואז היה זיוג חכם' ובינה בסוד נקודות והזיוג בשהוא אחור באחור אינו לתועלת הולר כיאם לתועלת האשה בעצמה וזש"ה והחכם באחור ישבחנה ר"ל ישבחנה הוא לשון נקיבה דהיינו סיבוכת האשה ולא הולד וכן בצאת הז' נקודות באיבא יצאו בסוד נקודות ואז היה מציאה כל אחד ואחד בפני עצמו ולא היה לשו' אחד כעד וסכך מחבירו וחזו סוד ויפלוך תחתיו ויבת וגומר סיבת הסיתה והשבירה היה מסבת תחתיו דהיינו מכח שהיה כל אחת ואחת החת חבירתה ולא זה אצל זה מה גרם שבירה והיינו פירוש השלישי על מלת ישבחנה והבן :

פרק יז

ודע כי שלש נקודות ראשונות נתפשטו החילה בעין קו ישר בסוד השעם הנקרא שלשלת שהנקודות משתלשלו זו לכיסה כזו, ואז היה פני הבינה מול אחורי החכמה כי כל כפירה כשלש אלה היה פניה נגד מקורה דהיינו חפנים של כתר היה נגד א"ס ב"ה ופני החכמה אל פני הכתר (אע"פ שהוא באסת אחורי הכתר) כל זאת יקרא פני' כי אין בנקוד' הכתר מדת אחוריים בעצם לפי שהיא רחמים פשוטים ופני הבינה היה מול אחורי החכמה · ופן השבר ח"ו מהיותה כל כך רחוקה מ השורש הורשה הקו של ה"ץ פשוטה הנזכרת למעלה להנביה הטבעת השלישית בסמוך לטבעת השנית ולצייר כעין ב' כתפיים חכמה ובינה החת הראש שהיא הכתר ושתי כתפיים הם היוד ורישא דויו של

הצו"י ונעשית צו"י כפופה כזה צ' ויש בזה להקל ולהחמיר כי מסה שנתגלת בינה אצל חכמה נתרחקה מחיזין ופני שתיהן אל הכתר ואין בנקודות הכתר מרת אחוריים בעצם לפי שהיא רחמי' פשוטים אבל מסה שהיו את"כ שני טלכים ונקים טכתר ואחר ולא עוד אלא טצפיית הבינה בכתר ובחכמה יהיה בטול נמור לדיניה שלא יהיה שם חלישות הכח וגם השפע שהיה ראוי לבוא אל ז' ספירות היה ממותק ביותר ולא היה מזיק בסור שבירה ולא כן כוונת הסכונין לכן נאמר לה צאי לך בעקבי הצאן לצד אחור מרגלותיו והיא כוד צ' כפופה וצר"י פשוטה והכוונה שתפנה לשמאל כי מאן דאביל דלאו דיליה בהית לאכתכולי ביה כי קודם זה בזמן הליכתה למעלה היתה פנים כאחור לפי שעה ואת"כ הפכה פניה ולא יכלה להסתכל בחכמה ועריין דיבוק אחוריה באחורי החכמ' וקירבותיה למעל' יצילו אותה מן השבירה ורווקא בעולם הנקודות כי הבא ישפניות אחוריים אם מיעט ואם הרבה בין חכמה לבינה אבל בעול' התיקון הן לעולם פני' בפנים דרעים דלעילא לא סתפרשן לעלמין כאשר אבאר בפייתא דשמיטא:

פרק יז

ואחר שיצאו מהבינה השבעה כלים הנוצ' והצבת מעמד חכמה ובינה בסוד צד' כפופה כדי שלא ישברו ירד השפע מן היור של שס"ג בצירוף כל האותיות שלפניה דרך הסתירו והשפע הזה היה גדול מאוד יותר מדי צורכם של ז' אחרונות וגם בנ' ראשונות היה חלישות כח ונתבקעו בסור חמה ושעורה וכל זה היה כוונת המכוין לשבור הז' כלים להיותם אחר כך שורש הדין והענין הוא שהאור הגדול הזה בא בלי מסך ארם קדמאה ופרסה שנתקנו תקוניהם אחר שנתקנו תלת רישין' והיו האותיות מתרבים לאין תכלית בסילוניהם שהיו פרים ורבים בלי הפסק ספני שלא היה מסך המבטל הריבוי הזה וכל זה מפני שאלו האותיות באים מאור לבושו וזה בלתי בעלי תכלית מפני שהאור א"ס דבק בהמלבוש הזה ואלו האותיות הם רל"ו אלפים רבוא אותיות עיקריות בלי מילוי והם סור אור פנימי ומקיף כלומר סובבים להיושו' מהם אור פנימי ומקיף לעולמות למלבוש וכיסוי ותאותיות הראשונות יצאו לאין תכלית ולאין ספר ונעשו אור מקיף סביב לאויר קדמון בעינול לקיימו ולעשות לו הכנה כדי שיתוקן בעולם התיקון אחר כך להשפיע רוח הקודש דרך תיקונא דפרצופא דאיהי החותם של הראש עתיקא קדישא וכשיררו אלו האותיות מאויר קדמון לארם קדמון נשארו בו מאה אלף רבוא אותיות ונעשו לארם קדמון אור מקיף ומה שהו' אור מקיף לארם קדמון הוא אור פנימי ונשמת לאויר קדמון ואת"כ לקח לו ארם קדמון אור פנימי צ"א אלף רבוא ואור פנימי שלו הוא מקיף לטהירו ונשארו את"כ כתוך מטהירו ס"ת אלף רבוא להשקורי ולהשבר' ספירות של עולם התוהו כך הכל רל"ו אלף אלפים רבוא אותיות וכמו שהיו כאן רל"ו אלף אלפים רבוא אותיות לאור מקיף כן על פי הרוב כל השפע הנשפע למלאכי הקודש הוא סוד רל"ו אלפי אלפים רבוא פרסאות וכל פרסה הוא סור שם א' כי למעלה אין גבול גשמי ח"ו וזהו לשון משל של ר"י כ"נ בפרקי היכלות שלו כי רוב המלאכי' מקבלי' שפע מכאן כדי חיותם וגם הם משבחים בשירות והשבחות שסתחילים באלפא ביתות וכוד א"ל ב"ס כי המלאך מיכאל הוא משתמש בחצי המלבוש העליון כי הוא כ"נ לאור קדמאה והכן וקודם שנבאר דרך פרט האותיות של השפע הגדול שירדו לתוך העשר ספירות של עולם התוהו נבאר ענין השפע הזה דרך כלל:

פרק יח

קודם אשר שלח א"ס שפעו למטה הכניס אין סוף נ' ספירות ראשונות כח"ב זו בתוך זו כזה כדי שלא ישברו ואיש את רעהו יעזורו את"כ שלח א"ס יח' שפע רב גדול מאוד למטה וקבלו הכתר לכתחלה ומלא אותו וגדש אותו כפי מה שיכול להכיל ובהיות השפע הזה גדו' מהכיל לקח הכתר די מילואו לאור פנימי והשא'לך וירד סביבותיו ונעש אור מקיף לכתר וכשנכנס לכתר נכנס למעלה דרך ראשו' והכשל בזה לכלי קטן שמשליכין בו מים הרבה מה שיכול להכיל נכנס בו והשאר נופל סביבותיו ומכסה אותו' ולא יכלו כתר לקבלו כ"א כריחוק מקום כאשר אבאר' כפני שהוא קרוב לא"ס ד"ס כמו האדם חנגטל שני כלים בשתי ידיו ושופך משקה אחד מכלי זה לכלי אחר הרחק מאוד כל מה שיכול להרחיק מיד ימין אל יד שמאל נכנס בסור צינור דק כך בכאן מכח הכתר הנוצרכה לצנור דק זה נסור ריחוק מקום:

פרק יט

אמרנו בפרקים הקודמים דאור היותר דק שבטבורו המוגע מלהתגלם הספירות שלא יצאו מן הכח אל הפועל אותו האור הלך למעלה ונתמעט הכלי בכרי שיוכל להבראות העולמות ואע"פ כ לא נסתלק כולו מכל וכל ונכנ' בתוך הכלי וכשחזר האור של השפע הגדול הנ' את"כ להתפשט למטה עדיין היה ניצוץ גדול המוגע ומעכב גילוי הספירות וחזר ונגול הכלי מה עשה א"ס ב"ה נתן כח להשפע הזה להכות בחוזק בתחתיות הכלי וחזר לעלות למעלה ונשאר בכלי האור פנימי שיוכל לסבול והשארנעשה לו מקיף הוא הניצוץ אשר לא יכול לסבול הכלי ואור המקיף הוא למעלה מהכלי כי אין לנו חלק בזה"ו ואינו מסבב להשפיע כי הוא חוץ ממנו יתה סביב רק הוא קיום והעמדה לשמירת הכלי שלא ישבר ולא יהיה בעולם התיקון אחיזה לצרים' וזהו האור שנגנז מפני הרשעים שאין העולם כדאי להשתמש בו וזהו שאמר הפסוק ומנע רשעים אורם שהוא אור המקיף שלהם וכשחטאו בענל לקח לו משרה לבדו האור מקיף השייך לכל ישראל שנא' ומשה יקח את האהל ונטה לו מחוץ למחנה הרחק מן המחנה וקרא לו אוהל מועד והיה כל מבקש ' יצא אל אוהל מועד שהוא אור המקיף ונותן אותו להראות אליו כגון להרשב"י ולאחר"י והוא סור ויתגלו את עדים מחר חורב' סור אור המקיף הזה והוא סור חירות משעבוד מלכיות וחירות ממלאך המות ועתיד הוא להחזירו לישראל ולבן האור המקיף יותר מעולה מאור הפנימי:

פרק כ

עוד טעם אחר למה אור המקיף יותר גדול מאור מאור הפנימי מפני שהאור הפנימי מצמצם עצמו בתוך הכלי אע"פ שהאור גדול עצום ורב מתכנס בעצמו ואינו מבהיק בכל כחו אלא כפי כח המקבל על דרך ורברתי אתך מעל הכפורת מבין שני הכרובים שהיה מצמצם שכינתו ואורו בין שני כרי הארון כרי שהכרובים יכלו לסבול אור השכינה בתוכם וגם כפי כח המקבל דהיינו מר"עה שיכול לסבול כח הקול והדבור ההוא כך האור הפנימי הזה מוכרח להתכנס בעצמו ולהתצמצם בתוך הכלי הסוגר אותו כפי רצונו ית' להשפיע בעולמות על ירו כך מתרחב והולך' ואור המקיף גדול ממנו כי הוא מקיף מלמעלה בלי צמצום ואינו משפיע לזולתו אלא הוא נעשה סוכות שלו"ם על המוקף דהיינו הכלי והוא אוהל כל יצור בלי יוצא יחידותיו לנעצ' תמתרב כמילואו לאין תכלי' אבל האור הפנימי מוכרח להתכנס בעצמו באותיותיו השרשים ואינו יכול למלאו אותיותיו ולהרבות על אותיות השורש כי הכלי עצמו פוגרו בכח אותיות אלהים שהם דין' והאור שחור למעלה שזכרנו בריש פרק י"ס הוא הצמצום הראשון של נקודת כתר ואור שבתוכה שהו' מניעת ההתגלות אז מתעורר כל האור ההוא לעלו' מתשוקת השלם בכל מיני שלימות לירבק בסקורו ולמעט האור הנבחר שבנו לבריא העולמות ר"ל כדי שיוכל הכלי לקבל שיעור האור ההוא הכפוף לברוא העולמות וחזר החלק המשיעור ההו' בתכסתו ית' לצורך הנקודה של פתר וחבריה והכה בחוזק בתחתיו' הכלי כטבע המכר הירוד בסרוצה כדי שיחזיק לעצמו האור פנימי שיוכל לסבול לצרכו ולכל הנלוים אליו והשאר עלה בכח התכאה ההיא ונעשה מקיף לו' ואתה בני תפתח עיני שכלך להבין מה שפירשתי לך בפרקים הקודמים בנקודה הראשונה של כתר שהיתה כלולה מעשר בתחילת

שער עולם התוהו

בתחיל' אצילותה ואור מתפשט מן המאציל ית' נאצל יחד בתוכה בלי קדימה ואמנית זה על זה נמצא שצלית האור והסתלקורו למעלה בנקודה הנזכרת ובחידת רצונו כמקצתו חצרף להיות מקיף יפנימי נעשה בהרף עין בפעם אחת בלי קדימה ואמנירת וסור התקיף הזה הוא סור ענני כבוד שהיו מקיפים את ישראל במדבר אף קצת אחר החטא בזבות אחרן כל זמן שהיה קיי ואחר שמת אהרן חלכת לה שמירת המקיף ובא הכנעני מלך ערד וישב ממנו שבי ולעתי לכא שה סמא עם כל שרי המשחי קלסטניראל על א"ת כי הגיר בן מאה שנה יומות בא"ה כתיב אבל בישראל נא בלע המות לנצח ובאותו זמן יסלוק מלך המשיח על העליונ' ועל התחתונים ורוחין ושרין יצירו האומות ע"פ בן דור בענין שלמה אצל חירם מלך צור ששלח אליו שר אחר והורידו לשכנ' מדורי ניחנם עד שעשה רצונו והודה לו ואצל מלכת שבא מכח יראת השטיח יביאו כל האומות ויחזיקו בכנף איש יהודי בזכות הציצית שבטלי' שהוא סור אור מקיף הזה שיכולים לצאת בו לבית הסמא ואינו מקבל טומא' ואין לתיצונים חלק בו והאומו' יאחזו בו להיות להם שמירה ממלאכי המשחי' ומהרוחות ומיכרתים לחיות עבדי' וגם מלכיהם ושריה' יבואו לשמוע דברי רוח הקוד' ודברי חכמה כמו ש שמעו ונתקבצו אצל שלמה הס"ה וע"ז נאמר והיה הנכשל בהם כדוד ובית דוד כאלהים כלל הדברים האור המקיף רואה למעלה מהכלי בלי צמצום ואור הפנימי הוא מוכרח להתצמצם ולהתכנס בצמצום רב דינצת הצדיקים המקטינים עצמם אעפ"י שנשמתו הוא אור הגדול ורב כמו שמוא הקטן וראוי היה לשרות עליו שכינה כמרע"ה ומוכרח הצדיק לחקטין עצמו כדי שיהיו יכולים לקבל שפע יור אלהי מצדו ועל זאת נאמר ובחבוררתו גרפא לנו ואת חליינו הוא נשא והוא מפני שאין דורו ראוי לכך לכן לא יכול להשרו עליו שכינה כמרע"ה והבן שגם האור פנימי אינו מתרחב אלא כפי התיצירו' התחתונים ואין ספק שהיה חילוק ברורות בסור ראתה שפחה על הים יותר ממה שראה יחזקאל ולעתי נא' על העבדי' ועל השפחו' אשפוך את רוחי אשפוך רייל עי"ן פרק י"ח משל שופך בחוזק מכלי זה אל כלי אחר מה שיכול להכיל נכנס בו והשאר נופל סביבותיו ונעשה אור מקיף כן יעדה עלינו רוח ממרום לנחמנו אמן:

פרק כא

ודע כי מאור הפנימי שבכתר יצא דרך צינורו לתוך כלי חכמה בסוד חלין וגם החכמה מה שיכלה להכיל סבלה' וחשאר נעשה לה אור מקיף וכן בחכמה לבינה' אלא שלא חשפיע דרך צינורה שהוא הפנים אלא דרך אחוריו בסוד נקב כדי שתוכל להכיל ולא תשבר להיות שה בלי שלה יותר עב מכלי של חכמה וגם היא רחוק מן המאציל ב"ה' מדריגת בינה חכמה כתר שהירו ארם קדמון אויר קדמון ולזה השפיע לה מאחוריו ודע כי אפילו אחר שהשפיע לה דרך אחוריו לא הניחה מכל וכל אלא לעולם הוא מאיר בה דרך אחוריו כדי לקיימה ולשבחנה רכהיב וחכם באחור ישבחנ' כמו שפירשנו בפרקים הקודמים ומה שהיה אור פנימי לכתר נעשה ממנו אור מקיף ופנימי לחכמ' ומה שהיה אור פנימי לחכמה נעשה ממנו אור מקיף ופנימי לבינה' ר"ל מה שלא יכלה להכיל הלך אל חברתה שמהאור העליון אשר נאצל ראשונה נעשה פנימי ועליון לכתר פירושו שלא היה בכתר לסבול כל האור ונכנס קצתו ונעשה פנימי נשם לו והשאר נעשה מקיף לחכמה וכן מחכמה לבינה נעשה מהפנימיות של חכמה פנימי ומקיף לבינה כזה'

להחזיק כל א' את חבירו שלא ישברו ח"וזהו סור מה שאמרו רבותינו ז"ל שלש ראשונות חשובות כאחת:

פרק כב

ולהבין הרבר שאמרנו למעלה בסוד ריחוק מקום או חלק או נקב' יובן עם מאמר רהמע"ה כי שמש ומגן יי' אלהים' פירושו השמש היא אור גדול ואין אדם יכול להכיש בו מרוב זהירתו ובהירתו אך ורק אם ישימו לפני השמש מגן יכול להכיש בה ע"י מגן כן יי' אלהים העולמות והספירות אינם יכולים לקבל אורו כי אם ע"י מסכים ובזה יכולים לקבלו כי האור הוא בא מבושם ע"י ריחוק מקו' או חלון או נקב כי להיות שהאור מצמצם עצמו דרך החלון אז יש חשנה להנות ולאו כל החלונות שוים' כי יש חילוק היותו גדול או קטן בסוד נקב דרך אחור' כי האור הבא ע"י חלון גדול הוא שפיע רב מאור' והאור הבא ע"י חלון קטן היא בא מצומצם ונם חלון הוא גימטריא ע"ד שהבינה ישבת בצרה של חכמה ומאיר לה מן הצד דרך אחוריו בסוד נקב וגם יש חלוק אחר אם ישימו מסך מבדיל כמו בעולם התיקון האור מכה במסך ספיריי' ויוצא האור דרך ניצוצים מעט מזעיר החלוקים הראשונים הם בעולם האצילות עצמו הן בעולם התיקון הן בעולם התוהו שהאור בעצמו מתפשט בתוך הספירות בהפרש כשבא דרך חלון או נקב או ריחוק מקו' שפירשנו ופירושו למעלה בבת שהאור לא היה נכנס בו דרך חלון ולא היה יכול לסבו' כח האור כ"א ע"י ריחוק מקום כי קרוב הוא מאו"א המאציל לכן נירון בריחוק מקום כי זה לא הועיל את"ב שהיה לו חלישות כח מעט ויצאו ממנו נובלות אור של של תחילת המתי' אשר אבאר- אבל מכתר לחכמ' בא ע"י חלון דרך משליחלון שמכתר לחכמ' הוא יותר גדול מחלון שמחכמה לבינה' ופירושו שהניצוץ אשר יצא מכתר להיות מקיף ופנימי לחכמה יש לו אור גדול מהניצוץ שיצא מחכמה להיו' מקיף ופנימי לבינה ובינרך זה משל החלונות כל זה בעולם האצילות ובפרט מהרחקת האור מחריבה לבושים שנעשו בעול' התיקון כמ"א ק ותלת רישין וה' פרציפין סור ריחוק מקו' ורגמתו מעט קט ריחוק מקום והחלומות בעולם התוהו כי בוראי מי שיעכר במדרינה קטנה אין לו החלון של השפע לקבל כמו זה שלמעלה ממנו ונפרש תנקיבה כמו בינה' בסור נקב' ולעולם המלכו' מקבלת בסוד נקב שבשביר ויניך בעולם התיקון ויש שם אהיה עולה קב"ב מניין יד הטיבור ההוא והוא סוד נקב ח' כן היה דונמתו בעולם התוהו אבל החכמה ובינה שבעולם התיקון הם פנים בפנים ולא מצר אחור כמו הנקב הזה של עולם התיקון כי דיוקן הוא בפה דהיינו פרצופי אבא ואימא יהוא ניצלם מאור אבל מסיבורם ולמטה הם ישראל סבא ותבונה אשר דיוקם למטה ביסור לכן סוד נקב אינו ענין לכאן דאינון בעולם התיקון דיעין דלא מתפרשן לעלמין והם לעולם פנים בפנים ולא בסוד נקב סוד אחור' וחילוק האור חמכה במסך ספיריי' הנזכר הוא בעולם התיקון מעולם האצילות לשאר העולמות בריאה יצירה עשיה וכולם היכלות נ"ע לבעלי פרד"ס כל אחד לפי מדרגתו ויש בין כל עולם ועולם הפסק פרגוד ופרוכת ופרסה שלא יצרת מי שאינו ראוי לעליות יותר כי כמו שעצמותו יתעלה מקיף כל הנמצאים והוא מקומו של עולם בסוד הלבוש שפנה מקום לעולמות כן קו יוצא מעולם האצילות ומקיף עולם הבריאה מהו סור אמא מקננת בבורסייא ע"י פרקים הראשונים דנהי דסלות דאצילות שנעשה שם פרס"ה אחת הנקרא פרכת ופרגוד ופרסה בס' הזוהר וכן קב"ה שהוא תפארת דבריאה מקנן ע"י מסך ביצירה וכמו שכתוב אויר קדמאה מקיף לאד' קדמאה כן קו יוצא מעולם הבריאה ומקיף עולם היצירה' וכמו שאדם קדמאה מקיף כדור הטהירו כן קו יוצא מיצירה ומקיף וסובב עולם העשיה' פירוש מלבו' דיצירה מקננת באופן דחיינו עשיה וחכוונה אימא ממשכת השפעותיה לפרקים העליונים שלנה"י דמלכות דאצילות ומשם מכה השפע על ידי מסך לבריא' ויניר ממשיך השפעותיו לפרקים האמצעיים של נה"י דמלבו' דאצילו' דרך מסך היכל אהבה שהוא ת"ת דבריאה ומשם בא השפע ליצירה' מלכות ממשכת השפע רוב קומתה בפרקים התחתונים של נ"ה' דיה' ומשם לעשיה ע"י מסך וקו הנזכר וכל אלו המסכים הם בעולם התיקון מעולם האצילות לשאר עולמות נ"ע אבל בעולם האצילות של עולם התיקון אחו החיי חד כתון ר"ל איהו שהו' עולם האצילות וחיותו שהו' חוט א"ס ב"ה אשר הוא בא"ק מראשו יוד רגלו על ידי ארך וחניריו רלזך בפרצופים דאצילות רבוק עצום ורב בחשוקת החמדה עד שפלאחד בחון מכח דניק' גדול והו ג"כ איהו וגרמוי חד בהון פי' עולם האצילות ועצמותו יתברך חד בחון בפרצופי דאצילות

אצילות משא"כ מבנו ולמטה דהיינו כי"ע עד עליה ומשם יתבר כי
א"ם אינו דבוק בהם כי אם בסוד מקיף כי הם נבנים על פרקי נה"י
דאצילות והיא עצמה אין לה זיווג תמידי בסוד רעים אלא
בסוד דוד"מ שבאים לפרקים זה אל זה כגון שעת התפלה:

פרק עשרים ושלשה

הנה האציל ב"ה הוצי' נקודו' עצמות וכלים וכל נקודות כללות מי' והג' נקודות ראשונות להיותן זכות הרבה מקבלתם מ האצילו לא נפלו ונעשו בהם חדרנה שלא יהיה בהם ח"ו שבירת כדי שלא יהיו שבריהם מתקנים כתר מלוכה וחכמה ובינה אל מחשבו הריכה ושמם לקצץ ח"ו אילן עם כל נטיעותיו ולכן היתה אצלם הדרגת ריתוק מקום וחלון ונקביאבל עכ"פ נודכבו השלשת ראשונות עד שבסופם חזר הכלי לחיות כמו העצמיות שלהם ולכן בבנין תלת רישין של עולם התיקון לא נזכר בג' ראשונות שם כלי אלא בסוד העצמיות ' והג' ראשונות היו זה בתוך זה להחזיק כל אחד את חבירו ויש לכל א' וא' בפני עצמו ומקיף לכן מה שיכול להכיל נכנס חוץ הכלי שלו ומה שלא יכול להכיל יוצא מתוכו למעלה דרך ראשו ונתפל סביבותיו בסוד מקיף ואם ח"ו לא חיה בכוונת הסכות לעשו' לכל א' מהם מקיף בפני עצמו היה ח"ו שבירת בג' הראשונו' לכן יצאה כל א' בפני עצמ' ונם חכמה ובינה היה דוגמת תיקון מעט בינה' לשבת יחד זו בצד זו מה שלא מצינו בג' נקודות האחרות כיון שלא היו בסוד פרצוף רק זה תחת זה בסו' דבלוך תחתון רמו' תחתיו דייקא והיו ג"כ כמבעות בשלשלת זו למטה מזו תכופות וסמוכות שלא היה מקום לעשות מקיף לכל אחר לבדו ובאמת היה ראוי להיות להם מקיף לכל הפחות קצוות בפעם אחת ולא לכל אחד ואחד לבדו כי לא היו מקיפות זו את זו כמו ג' ראשונות ולכן הוכרח כל השפע לרדת בפעם א' לעשות מקיף א' לכל ה' קצוות בפעם א' והיה האור נכנס בפקום אחד מבינה לכלים שלהם ויוצא בפעם אחר לחבירו משא"כ בעולם התיקון בפרצוף יש לו הרג' נקבי' לקבל ולהשפיע וגם היו נפרדות כל כפירה כחבירתה כי לא היה ביניהם יחוד דוגמת תיקון מעט של חכמה ובינה אלא כולם זו תחת זו ולא היה ביניהם אהבה רק שני בחינות יראה היה להם לכל א' וא' כיצד החכמה היה לה יראה מלעלות לכפירת הכתר כי כל אור חשק להתדבק במקורו לעלות בגודע וכן יראה שניה מלירד לבינה ועד"ז בכולן לא היה יחוד ואעפ"י שהיה קצת יחוד בין חכמה לבינה לא היה בשלימות אלא אחור באחור ולכן נשברו והדומה שאמרו ז"ל העולם נברא ברין שהיא היראה הנזכרת ולא היה להעולם הזה מעמד כי נתבטלו חז' מלכים עד ששתף עמו מדת רחמים שהוא התיקון שאו נמשך בינתם אהבת יחוד תתייחדו ששת קצוי בפרצוף אחד ומדת הרחמים היא האהבה הנזכר כי ב"פ אחכה הוא גים' ידי"ד ואהבה נימס' אח"ד יצא לנו פנרון דירון שהבינה הוליאה' מלכין תתאין לא הוציאם אחד אחר רק כולם יחד וחו סוד הפסוק ששת משמותם על האבן האחת ששה שחם ו' קצוות משמותם שכל א' ואחת יש לה שם בפני עצמה עד מלכות השביעית הנקראת אב"ן בסוד אבן מאסו הבונים היתה לראש פינה שהיא פלכות בית דוד ונם היא הואבן שמסנה נבנו היכלו"ת רבי"ע כאשר אפרש אי"ה בעולם הבריאה נמצא שלא היה אצל השבע' מלכים דמיהו כמו אצל ג' ראשונות שכל אחר יצאה בפני עצמה ולכן לא יכלו לקבל האור ואז נתבטל החסד בחלה מפני שלקח שפע אור חבריו עמו כדי שיהיה ראוי לעשו' מקיף לחמש חבריו בפעם אחת ולא לכל אחר ואחר כי בחלק שהבינה לו' קצו' היה שוה לכולם דהיינו עד יסוד לבד מצד שני פנים א' שהיה כולל החלין ההוא כל השפע חראוי לבוא בפעם אחת לכל ששת קצוות ומזה הגיע שבירת לכל אחת מו' קצוות והפן השניה שהחלין היה שוה לכולם ולא היה במדריגה כמו אצל הג' ראשונו' בסוד חלין של הבינה שהיו יותר גדול מחלין שבחכמה לבינה אבל החלין ששת קצוות היה לכל ספירותיו שיעור אחת דהיינו חלין אחת וחלין אשר הגיע לחסד זה כמו לגבורה וכן לת"ת נ"ה כי כל חלוניהם במדה ובשיעור א' ואין א' קטן הכפות וחבירו גדול הכמות וזה סוד פירוש חלון אחד שוה לכולם וחכן בכדי שלא נצטרך לפרשנו פעם אחרת וגם

פרק עשרים וארבעה

אמרנו למעלה האור יורד תחל' על כלי חכתר ומלא אותו וגודש אותו כפי מה שיכול להכיל
וכאשר הוחיר וגדש הושיט לחכמה ' וכן חכמה לבינה ולזו נדלו של הכלי ההוא הכפיק הגודש שלו למלאות כלי החכמה ולגדש אותו וכן לרוב גדלו של כלי החכמ' על כלי הבינה הכפיק הגדש שלו למלאות ולגדש כלי הבינה בפנימי ומקיף ' ולזו גדלו של כלי הבינה על כל שאר הכלים שלמטה סמנה סה"ר שמקודם היו עוסדים בתוכו ' לכן הספיק הגודש שלו למלאות כל השבע' כלים הנשארי' באופן שנתמלאו זו אחר זו מאותהעודף מגרשת האור ורמז לזה קמיצת הכהן שהוא שפע החסר שלא היה סותיר לא למעלה ולא למטה רק בג' אצילות לרמז אל הג' כפירות הנזכרים וכשירד השפע בספירת בינה לו' נניה היה בחלון אחר שוה לכולם עד יסוד לבד שממנו יצא ניצוץ אחר להיות מקיף ונשמה למלכות זה היה דרך חלון יותר צר מהחלון הראשון אשר היה לכל הו' קצוות כאשר אבאר בע"ה ' והשפע שירד מבינה ירד באחר כלומר שירד השפע בנת אחת וקבל אותו החסד מפני שהיה יותר קרוב אליה וההזיק אותו לעצמו ומרוב האור השפע לא היה יכול להכיל ונשתבר הכלי ואח"כ ירד כל האור של השפע לגבורה ורצתה גם היא להחזיק כל השפע בנת אחת ונשתברה גם היא וכן הפארת נצח הוד ויסוד שראה היסוד בכח לא רצה לקבל כל השפע בנת אחת וזה היה בכוונת המבין כדי שלא ישבר מלכות ח"ו ממעם שלא יהיו לשדים נופים כי ממנה בא הנוף ונפש וזהו סוד שנראו ע"ש שהו' יסוד בין השמשו' שלו הוא חצי החלק האחרון של יסוד שגם הוא נשבר לבסוף והיסוד הזה לא קבל לא חלק א' לתת למלכות בתורת פקדון כדרכתי' והיה האוכל לפקדון לארץ שאסר יוסף סוד יסוד דהיינו השפע הזה החלק הקטן ממנו וכל זה עשה סיראתו פן ח"ו ישבר הכלי שלו וכל זה לא הועיל לו ממעם כי השפע הזה הוא שממנו מתאוים תחתוני' ועליוני' לשאוב ולהנו' ולזון מזיוו ומאורו ולא הספיק לתת לה עד שקבל כל שאר השפע ותכף נשבר להיות שהחלק אשר קבל היסוד לעצמו היה יותר גדול מהחלק שקבל לתת למלכו' ולכן החלק שקבל לעצמו להיו' לו מקיף ופנימי להיותו גדול מהחלק הא' לא היה כח ליסוד למכלו ' ואעפ"י שלא רצה לקבל כל האור ' פ"מ החלק שנתר לעצמו נתרב' עליו יות' מכדי כחו לכן נשבר ונתבטל כמו האחרי' ובזה נשבר החציה של הכלי שלו קודם שנשבר חצי האחרון כוזה שהיה בתוכו החלק הפקדון של מלכות כי ביניהו בכפו החלק הקטן בחציו התחתון יבלענו החלק הגדול שלא יכיל להכיל ולא נתבטל אותו חלק חצי הכלי עד לאחר זמן ומפני שהיה לו רגע היות יותר מן הראשונים בזמן שהיה לו החלק של מלכות בלבד לזה נקרא ח"י העולמים מפני שהיה לו חיות יותר מן חבריו בעולם התוהו הזה וגם בעולם התיקון שהוא עולם הישוב פי' חי בתר"ן עלמין ' וגם מלכות כשקבלה החלק הקטן מיסוד הגם כי לא היה חלק גדול לא יכלה לסבול אותו ונתמעכה כמו שנעשה לכלי של מתכו' כשמשימין אותו לאור עד שנתמעך ואין בו צורה כלי דהיינו אתבטלת שאום' הרשב"ע ע"ה בספר' דצניעות' והטעם הו' אחר שבירת יסוד ירד לה כל השפע ומפני שבשירד לה היתה כבר מעוכה לא היה נה שבירה אבל אתבטלת שנעשית כמו גולם סגדל וזהו סוד אסרם ז"ל פשוטו כלי עץ אינו מקבל טומאה ולא נעשו קליפות ממנה' להיות שלא היה בה שבירה לא נההו ממנה קליפת ב"כ כמו שנתהוו משבירי' הכלים הראשונים שאו"ח"ו היה בה שבירה היו מתהוים ממנה קליפות הרבה קשים עד מאוד עד שכמעט לא היה קיום בעולם מפני רוב הקליפות וזה מפני שכלי שלה עב יותר מן הראשונים והיו מתראים אל בני אדם ח"ו כיון

שכפיר

זה היה מזיק להם מאוד פת שלא יכלו להכיל היה ראוי להיו' לכל אחד לבדו מקיף שיצא למעלה מהכלי דרך ראשו ולא יכלו' ונשברה ממעם שכולם היו כמבעות בשלשלה הכופות וסמוכות זו לזו זה תחת זה ולא היה מקו' למקיף הנזכר וכזה עשינו הקדמה נכונה קודם שנבוא לפרוש שבירת הו' כלים להמעיין שלא יטעה וכמנו תראה ותעיין ותשפוט בשכלך:

עם סיר המלוה שהוא הפור"מא מעל פניו ומביט בבן אדם יכול להזקק בסור אל תביט אחריך שלא יביט המחבל בפניך · ולזה נזר הקב"ה שלא ישברו אלא אותן הכלים חיותר דקים כדי שלא יהיו הקליפות כל כך נסים ומשבירת הכלים האל"י יצאו הדינים וכשנתעבו יותר וירדו למטה נתהוו מהם הקליפות כאשר נפרש בעה"ו:

פרק עשרים וחמשה

אמרנו למעלה שהשבעה כלים של ז"ס הנשברים מצמם ומעמד בכוונת המכוין היה זה תחת זה ולא בסור מתקלא כדי שישברו ויהיה טוב ורע בעולם · ועד שלא היה ריווח בין אחת לחברתה לעשות מקיף מאותו האור שלא יבלה להכיל ומזה נשברו ועל זה המצמצ של עולם התוהו · אמר הפסוק ויסלוך תחתיו דמת ר"ל מכח שמלך תחתיו זה תחת זה גרמה מיתתם ושבירתם · תחתיו דייקא · וא"ת מרוע החסר קבל כל אותו חשפע שהוא היה יודע שאינו יכול לסבול וגם גבורה הואיל וראתה מה שקרה לחסר וכן לבאים אחריה · דע לך שהחסר חשב שלהיות שהוא חסר והכלי שלו זך שיכול להכיל כל השפע ההוא וגם ראתה שביקוח שהיתה למעלה ממנה ויש בה קצת רין כדינין מתערין מכח לכן היא סוד שם הוי"ה בנקוד אלהים · ועל כל זאת הכילה אותו השפע אע"פ שהיתה קרובה למאציל ומפני כל אלו חסיבות חשבה שתהיה גם היא יכולה לסבול השפע כמו הביגר ואע"כ נשברה · וגבורת נ"ב חשבה שלהיות שכלי שלה יותר עבור מעם מפני שיש בה דין וגם היא יותר רחוקה מחסר תהיה יכולה לסבול אף על פי כן נשברה. וכן תפארת חשב מפני שהיה בו דין ורחמים והיה יותר רחוק שיהיה יכול לסבול ולא הועיל וכן נצח חשב מפני ריחוקו היה בו חסד יהיה יכול לסבול ולא הועיל וכן הוד חשבה כמו גבורה · ואף על פי שחשבתם היה מעם שאינו מספיק כי השלשה ראשונות החלול שלהם היה רחב עד מאוד כי בכר עמדו מעוברים שאר הספירות בתוכם משא"כ בז' אחרונות וגם ענין חילוק המקיף שאברנו למעלה על כל זאת היתה תשוקת' כ"כ גדולה מאוד לקבל השפע הזה · היא התאוה שמתאוים עליונים ותחתונים להתעורר מאורו כמו הנשמה לשמיחה הגיף ורודפת אחר האור השכינה בשערי המיתה בסור "משבני אחריך "נרוצה ר"ת שלו אם"ן ני יאהדו"נהי שגורם יהוד הזיווג בין ז"א ונוקבית לכן לקחו כל ספירה וספירה בפני עצמה הסיגם של סור הפסו ויסלוך תחתיו דייקא שפל אחת עלה גרעתה למלוך מסעקת תחתיו שהיו זה תחת זה מרוחק מהמאציל להיות האור יותר רחוק אולי בסיבת הריחוק יהיה לה קיום ויוכל לסבול והריחוק הזה הועיל לפי שעה להעמיד הדורות של עולם התוהו כי כל ספירה מאו הששם ספירות מלכרה עם ק"ן דור של חסדים וק"ן דור של גבורות כאשר אבאר בפרקים הבאים בסייעתא דשמיא ועל כל זאת לא יכלה ויסו"מכח שעקת תחת"יו אותו הסיגם עצמו כאמרם האור מתרחק אולי בזה הריחוק נוכל לסבלו ולא יכלה לסבול ההארה וימות אמנם יסור חשב מפני שנתן חלק אחר למלכות ולא היה השפע כ"כ גדול ונם כלי שלו היה יותר עב ורחוק מכלם ולא הועיל לו אלא זמן מועט כמו שאמרנו למעלה ומלכות לא לקחה מאומה שאם מה שנתן לה היסוד שהוא חלקה וא"ת אחר שהוא חלקה [illegible] נתמעכה · תשובה דע שבאותו הרגע שנתן היסוד לה חלקה תכף קבל שאר השפע ונשבר בא:מן שבאותו הרגע שכנסם לתוכה חלק חציו נכנם מכוסה וחציו האחרון בא אליה מגולה זה החלק המגולה נתפשט להאיר לה מבפנים ומבחוץ ולכן נתמעכה ולא נשברה וכשנשבר היסוד ירד עליה כל השפע ההוא נכת אותה ונתחממה כל כך עד שנתכה ונתמעכה ונשית כמו כנרל וזה מפני שכלי שלה יותר עכור ולזה נתכטלה וזהו שאתכטלת האמור בס"ד אבל לא נשברה מפני שיש לטלכות תרתי לריעותא · אחת שמקבלת מכלי שבור לא כן שש נקודות שכולם קבלו השפעתם מבינה ועוד שאין לז"א חלק אלבר מהניצוץ בסור מלכות פלינו שכן נתלקח מלכות בית דוד · ולא קבלה כל הניצוץ כמו האחרות וירוע כי גודל הניצוץ שנתפשטה מבינה בנקורות האחרו גרמה שבירתן אמנם זו שלא קבלה אלא כדי סיפוקה מיסוד שהוא קרוב לה למה לא עמדה בשלה בי הראשונות קבלו יותר מהראוי לתן בבת אחרת לצורך מה שלמטה מהן מה שאין כן מלכות שלא קבלה בבת אחת הניצוץ כולו · אם כן למה לא נתקיימה בשלה והיה ראוי לה למלוך אבל הכוונה כמו שאמרנו למעלה כי כשבא יסוד לתת למלכות הניצוץ שהיה אצלו בפקדון לא נתנה לה דרך ציור בראוי ליסוד לתת אלא עתה שנשבר יסוד נסתלק אחר כך חלקו למעלה למעי חכינה הנה מה שחשאירו עוללות מן הנובלות שלו נוסף גם הוא לרחות חלק מלכות למטה במרוצה ונתגלה תאור בחזק ונתרבה עליה מבחוץ ולא הלך למלכות דרך צור אלא ירד האור מגולה ולכן נרעבה ונתבטלה גם כן שלא היה בה אחר כך בה לעשות מאומה להוליד דוריות אחר כך כמו בראשונה בזמן שהיה להחלק הראשון לבר שהוליד כ"ו דוריות אבל לא נשברה כמו האחרות והראיה שלא נאמר בה וימת כתורה אלא כתיב וימלוך הרר סור פרי עץ הרר שהוא אתרוג רמז למלכות ולא נאמר וימת וכרברי חימים כתיב וימת הרד דהיינו סור אתבטלת שאומר ס"ד ושם כתיב הרד בדלית שהוא לשון יללה הירד ועליו אמר ישעיהו הגביא עליו השלום עליו ישאנו הדורכים הירד ועל זה אומר הפסוק קרוב י' לנשברי לב הם הל"ב נתיבות אלהים אשר נפלו ואת דכאי רו"ח שהוא זעיר הנקרא רו"ח שנדכאו למטה הם האורות פנימיות ישיע להעלותם או השכרים שלו עם הטיפין ישיעים כן כי יקומו השכרים בסוד תחיית המתים רבות רעות צדיק אף על פי שהיו לו קצת חיות יותר מכל סקום נשבר ומכלם יצילנו י' ונתקן גם כן שומר כל עצמותיו של זעיר דעלם התוהו שלא נפלו אורות פנימיות למקום נפילת שברי כלים ח"ו בעולם העשיה והוצרך ח"ו להחזיר חכל לתוהו ובוהו ועצמותיו הוא סור לשון עצמות וכלים דחייגו אורות פנימיות של ו' ספירות של שברי כלים אבל אחת מהנה לא נשברה רק אתבטלת מצורת כלי ואת"כ בעולם התיקון נעשית פרצוף שלם להיות שלא קבלת כל האור רק חלק אחר אותו שקבל יסוד בפקרון לה:

פרק עשרים וששה

ואל"ה שהשפע הזה אשר ירד לעשר ספירות של עולם התוהו הוא סוד ריבוי האותיות שיצאו מלמעלה מעולם האכלבוש להיות שהאור הא"ס רבוק בהם והוא בלתי בעל תכלית כן האותיות הבאים מאור לבושו הם בלתי תכלית ואותיות העיקריות מתרכים ומתמלאים ממילואיהם עד אין סוף ואל"ה האותיו' הי מתרחבים בתוך הכרוריים של כלי הספירות הסוגרים האור הפנימי בתוכם · עד שמוכרח להתכנס בעצמו ולהתצמצם עד שחריבוי אור ושפע האותיות היה ספוד ומפריד איש מעל אחיו ונפלו שכריו למטה · ומהם נעשו הדינים והסינים אשר לא יכלו לחטהר ולהסתק בעיבור אימא ונעשו מים עכורים בכיכול והושלכו למטה ומצאו נוף הנחש מוכן לקבלם · ומהם נעשו שמות הטומאה וכישוף של ארם בליעל · אבל האור פנימי חלק למעלה למעי בינה ולא יכלה להחזיק ונתנה אותם להכמה ונם היא לא יכלה להחזיק ונסרקה בסור חטה ושלחם למטה שנית לבינה וגם היא נסרקה בסור שעורה ונפלו שנית למטה לישות רושם של ז' ספירות בעולמות כמו השברים עצמם אבל לא ירדו לתוך עשיה שלא ידבקו חס ושלום בשברי כליהם · לכן רמז אין סוף אל אויר המניע כרגליו עד סוף חטהירו מקום שברי כלים שיתקפלו רגליו והעלה האורות הפנימיות מיצירה למעלה לאצילות אחר בנין אבא ואימא כאשר אבאר בשערים הבאים בסייעתא דשמיא · ואף על פי שלא דברנו אכרנו מתנין אויר אבא ואימא שום דבר יעדיין לא נבנו על כל זאת מוכרח אני לכתוב חיבור הדברים שלא ישיגה המעיין ויקשה בלא"ל תכף למעי אמא למה לאויר להתקפל רגליו וכהגה כפיקות רבות שנפלו כדברי המחברים שהיו מסתירים דבריהם בתכלית החעלם והסתר בקיצור מופלג ברמז מועט מחזק את המרובה דרושים רחבים מני ים עמוק עסוק מי יבואנו עד שמכת ההסתר הזה ימשך שמרלנים

עולמות וכמה פתרי פעשה בראשית וכותבי' רבר בחיפוכו מרוב אהבת הקיצור פכח זה ישיבה הטעיין ויחרב עולמו כאשר עם לבבי להרשים כל הרברים האלו בפלפול ארוך במקומו הראוי לו ואין מוקרם ומאוחר בתורה:

פרק כ"ז

כבר באתנו למ"ל האותיות שלקחו אויר קרמק ואר'קרמון ושהיו ונשאר שם מהשפע הזה בתוך טהירו מ"ה אלף רבוא אותיות בפור שם מ"ה של עולם המלבוש ששלח השפיע הזה ומאו מ"ה אלף רבוא אותיות נכנסו במתוך הכתר י"ח אלף רבוא אותיות והב"ן אלפים רבוא אותיות שנשארו מאלו מ"ה אלף רבוא הנז' בתוך הטהירו היו תופפים על הכתר בפור אור מקיף ומי"ח אלף רבוא שנכנסו בתוך הכתר נתנת מהם הכתר לחכמ"ב אלף רבוא אותיות ונחלקו באופן זה ד' אלפים רבוא נכנסו תוך החכמ"עצמ' ושמונה אלפים הנשארים היו תופפי"עליה בפור אור מקיף ואות' ר' אלף רבוא שנכנסו לתוכה אלף רבוא נטל'אותם לעצמ'ושל' אלף רבוא נתנה אותם לבינה ואת' סהם דהיינו אלף רבוא נטלה אותם לעצמה וב' אלפים רבוא נשאר'לה אור מקיף באופן שבתוך הבינה היו אלף רבוא אותיות מהשפע שירד אחר עשיית הכלים מחצי אותיות השם של היה של ס"נ שהם אותיות י"ה שהוא פנים ומשם כן שתוא אחור ומאלו האלף רבוא אותיות נתנה בינה לזעיר ק"ם רבוא אותיות שה"ס מהם היו ראויים להיות אור פנימי בכל ז' ספירות ושמונים מהם היו ראויים לה' אור מקיף וכל שאר האותיות מהאלף רבוא נטלה אותם בינה בירה שהם מ' מאות וס' רבוא אחרות שהם עולי' תת"ם כמנין ס"ם אלהי' שהוא בגי' תלת"ל כפור קוצותיו תלתל"ם ויש כ"י אלהים חמשים אותיו' כמנין ם של תלתלים. וה"קם שנתנה בינה לחסר באו כלם בבת אחת היינו שחסר רצתה לקבל כלם כתוכ' בפור אור פנימי כי לא היה מקום למקיפי' כדפירשנו בפרקים הקודמים ומפני זה לא יכלה לסבול אותם ועל כן נשברה. ודע שה"ס שהיו ראויים להיות אור פנימי היו ראויים ליחלק בין ז"ם אחרונות בזה האופן היינו מ' לכל אחד ואחר חזק מפלכות שלא היה ראוי לה אחר התיקון אלו' כמו שנפרש בס"ד ושפה פעמים ס' הוא נ"ר הוא חלק של ששה ספירות ועם ו' שהוא חלקה של פלכות בפור שש פעלות לכם הוא בין הפל ס' רבוא הנז' ועוד צאל"ר שכל כלי מחבלים הנז' היה יכול להכיל עוד רבוא אחר מחלקו אם היה להם מקיף כי כל אחת כלולה מעשר נמצא שהרבוא האחר עם אותן הס' רבוא הנז השייבים לחלק ששת הספירות הנז' הוא י' רבוא לכל ספירה מאלו הששה ספירו'תל כן בערך ה' רבוא שהיה ראוי לה בשנשבר וחסר נקרא הכלי שלם דהיינו האור פנימי המזומן להתקן לעתיד ע"י אבא ואמא ונקרא שלם לצורך האו' הפנימי שלו הראוי להיות י' רבוא ולא היה לו מקומם אלא ס' ועם הרבוא העשירי נשלם להתתקן את"כ ולעניין זה שאלו ה' רבוא נשארו באויר בפקום שהיה החסר בראשונה ולא ירדו אלו ה' י' רבוא שהם אותיות הפנימיות לחלק האחרים שלא היה ראוי לה אלא נשארו תלויים באויר באופן כשנכנסו בבורה היו ק"ל רבוא ועל כן נטלה אותם גבורה בחשבה שתכיל אותם מפני ה"י רבוא שנשארו בפקו' החסר חוץ מפנה וכן בפקום הגבורה נשארו י' אחרים תלוי'באויר זעל כן נשלה אותם ת"ת וכן ע"ז הדרך עד יכלו ויפגר חשב לגפר בבר הפרו ג' באופן שהחק"ם אותיות נשארו צ' אתן י' לפלכות שתסבול אותם וס' רבוא הנשארי' אוכל ליפל אותם בערי ואם"ה נשברת עם תבירה הל כן באות ע"ז התקיעה ביפור בא סילוקה ד' לרמז לצ' רבוא אותיות שנכנסו ביפור שהוא האות היקרוירה וד' רבוא שנתנה לפלכות יותר פחלקה הראוי לה אחר התיקון שנתפעפה והקטינה נקודתה שאם לה קב"ה לבי ופעטי את עצמך ואז נעשית בפור לאת ורחל ו' רבוא שנתנה לפלכות הרי ז' שהוא פילוי הצר"ת ע"כ נקרא יפוד הי'היינו ט' רבוא הראויים לו וה' הראוי' לפלכות שנתנה לה שהם בכנין ה' העולמים.

פרק כ"ח

ונא"לך כי השפע הפנימי שהם י' רבוא לכל ספירה כמו

שאמרנו שנשארו באויר רבוא שהיו פשרת: ירות היו עולים לפעלה אלו האותיות של שפע הפנימיות עם אותיות העקריות של הכלי עצמו וכל אור הראוי להקיף ולא הקיף כפני שלא היה ריוח בין ספירה לחבירתה כי הז' היו חיבור אחד ור"ת תחת זה בלי ריוח ביניהם כאשר בארתי בפלת ויכלוך תחתיו אותו האור הראוי להקיף ירד לבסוף עד שכו נשלמה להתסקף מלכות ולהעשות כבנדל ויצאו פמנה כל האותיות של שפע הפנימי ועלו לפעלה ונכנסו בפעי אמא עם האותיות העקריות של הכלי רבוא באופן כשעלו אותיות של אור המקיף ונכנסו בפעי אמא בבר היתה אמא פדוקה פאור הפנימי שנכנס בה ורע שפיזור פלכות לא היה פיזור פכל וכל כי נתרחבה פעם מפני הד' רבוא שנכנסו לתוכה יותר פחלקה שנתן לה יסור וכפני כך לא הספיקה היא לקבל שאר השפע בתוכה ובאו עליה פבחוץ ונתבטלה פצור' כלי ובין שנתבטלה ויצאו פמנה העשר'רבוא של שפע עלו גם אותיות העקריות של כלי שלה עמם בתוך פעי אמא ותכף שנסדרקה אמא נפלו פמנה נובלות שהם אותיות של אור השפע הפנימי ואת"כ עלה גם כן במעי אמא אור המקיף כמו שאמרנו ואם תאמר איך נכנס במעי אמא האור המקיף להיות אור פנימי התשובה מפני שהיתה מקורם אור פנימי שלה ולכן חזר לכנס למקום שהוצבה ואם תאמר אם אמא היא סדוקה ונפלו פמנה הנובלות איך יכלה לקבל האור המקיף הזה התשובה רע שרונגסת שני הסדקים בעה"ז הוא החטה והטעורה שהם נסדקים לצרכם החטה כנגד אבא"א שהשעורה כנגד אמא פמנה נוצץ שם דיקא אבא לא חזר לעולם לירנק וכמו כן סדיקת החטה היא נכנס לפנים תוך החט' והטעם הוא מפני שסדיקה זו הוא חלק היוצא פמנו אור לכל העולמות.**

וכל העולמות צריכים לאור זה ועל זה היו בבית המקדש התלונות שקופים אטומים כסדיקת החטה מבפנים ורחב'מבחוץ ואמא גם היא נסדקה ויצאו פמנה נובלות ואח"כ נדבקה אמנם נשארה בה רושם הסדיקה כמו השעורה שש בה חשם הסדיקה ואינה נכנס לפני' ולכן יכלה לקבל בתוכ'האו' הסקיף הזה ודע לך שאור הפנימי של כל ז"ם האחרונות שהיו ע' רבוא אותיות כיון שנשברו כליהם הלכו למעלה והיו הולכים ועולים עד שנכנסו בסע"י אמא ואמא כיון שראתה שהיו עולים הרחיבה להם פקום בתוכה כדי שיוכלו לעלות אל תוך התכר והכתר לא רצה לקבלם פפני שכבר נתגלמו וירדו ונכנסו פעם אחרת אל תוך אבא והוא חשב לקיימם בתוכו ולא יכול ונכדק ויצאו פמנו אלו הע' רבוא אותיות שאמרנו שהיה שפע הפנימי ופחלין של סדיקה זו יוצאים אורות בכל יום תמיד ומאירים לכל העולמות שכל העולכות צריכים להם ונקרא אלו האורות נובלות מפני שכן הנובלות האלו הם דוגמת שבכל יום יורדים ונובלים פעם פעם כן האילן וכיון שיצאו מאבא נכנסו באמא והיא כיון שראתה שירדו רצתה לקיימם בתוכה ולא יכלה ונסדקה גם היא ויצאו פמנה ס"ט רבוא אותיות פאלו שהם פז' ספירות הנשברים והם זפ"ז הוא ס"ט ונשארו בבינה נ"פ ז' שהוא כ"א רבוא אותיות אשר נשלמו למעלה לתיקון כח"ב שהוא סור תיקון תלת רישין והוא פספר אהיה וארך הכולל ג' רישין נקרא אהיה לפי שהוא בינה של כתר והם הי"פ אהי"ה שנתקנו בגלות פצרים אשר הם ני' רד"ו והם ג"ב ג"פ ע' שכל ו' כלילן פעשר הוא עשבסוד תלת רישין הוא שבעים ג"פ והוא רדו והוא גלות פצרים שהיה בראש כנורע:

פרק כ"ט

דכ"א רבוא אותיות הנשארים רפז לרהם שחשלח' לכתר כדי שיעשו פרצופין של ג' רישין דהיינו כתר שבכתר חכמה שבכתר בינה שבכתר ועלו האותיות לכתר דרך החכ פה נפצא שג' פרצופין שבכתר נעשו פאלו הכ"א רבוא הנז' ובכתר היו פקודם באור פנימי שלו ח"י אלף רבוא ובעשיית ג' רישין הנז' נכללו הכ"א רבוא עם הי"ח אלף רבוא כוה כי כשעלו הכ"א רבוא בגוף הכתר שהיה בצורת כרור נכללו הכ"א עם היח ועפאותיות הכלי של כתר עצמו והפכו האותיות פצורת כדור לצור'פרצוף דהיינו פתקלא שהיא זכר ונקיבה כדאיתא בספרא דצניעותא חבמה פכאן בינה פכאן כתר על גביהן

גביהן וכן חסר מבאן ומבאן ת"ת תחתיהם וכן נה"ן בן היא המתקלא שהמאנים יש לה כף מבאן וכף מכאן ולשון באמצע והנה להורות שהכ"א רבוא עם ה"ח אלף רבוא נתחברו יחד ועולי' מספרם ל"ט והוא הטל של תלת רישין טלא רבדולתא אשר הוא גנז בתוך הגולגלת דאריך הכולל ג' רישין ורעגם בי' ב"ה אלף רבוא יש האלפין דוגמת זיר שיש בו"ן ובמילוי אלפין כזה י"ור ה"א וא"ו הא שיעולים ט"ל ומפני דוגמת זאת הכתר נקרא זיר לגבי טהירו בסור זה וכן חסדירו נקרא ביה אדם קדמון נקרא חכמה אויר קדמון בתר באפין שכתר הוא במקום זיר הגם שיש דוגמת אחרת יותר גבוה מזה כמו שנמצא בזוהר תרומה שאומר שמתוך דבריו משמע למביני' שאויר קדמון עם כל מה שבתוכו הוא בצד מלכו' לגבי הגליפו שהו' כור א"ס המסתקר תנקר' גליפו והמלבו' לערך זיר ואין לנו רשות לדבר למעלה מזה ובזיר של כתר חקוק בו שם כו"ו שעולה ט"ל וגם בעולם התיקון הוא חקוק בתלת רישין אבל עקרו בת"ת ר"א דהיינו תיקון ג' מו' תיקוני גולגלתא דרישא ראין שהם ג"ט קר"ע ס"ח והטל הזה שאסרו הוא היורד על ראש אבא ויורד על ראשו של זיר שנ' פתחי לי אחותי רעיתי יונתי תמתי שראשי נמל"ט ל"ו והוא הטל שהחייו בתתן תורה עין פרק ע"א שם באתרי לך הטל הזה דיצרו והוא הטל שעתיד הק' ברה' להחיות בו את המתים שנ' כי טל אורות טלך והם ב' טללים של של אריך וטל של א"א וכל תיעס בתורה ט"ל תורה מחייהו והמפת' של הטל תחיית המתים חיך ביר אליהו הנביא וברוגו לברכה והוא סוד המשנה של מוף מסכת סוטה שאומר שם ותחיית המת' בא על ידי אליהו זכור למוב ר"ל הוא מגל"ה מור היחודים של תחיית המתים להראויים אליו כמו שגלה אליהו ז"ל לר' אלישע ע"ה תלמידו שהחזיר בן השונמית ולם"ו ק"ק האר"י זלה"ה ורזם היחודים שפעלו והצליחו בהם תאר' ותלמידיו והם כתובים על עמ ספר וברוך בספר עץ חיים וקצתם על חגליון יחי רצון שיזכיני הש"י אל אלו היחודים עם שאר סודות האר"י ז"ל אמן:

פרק ל'

ועתה

בו יתבאר סוד הק' ער דיורות

אגלה לך סוד גדול אחד מהסודות הגדולו שבתורה כל מקום שנזכר באדרא קדישא רבא חוסא אלף עולמות ודוגמתו מספרים ביוצא בו והוא כל עולם ועולם בפני עצמו נשרשים בו שרשים רבבות שעתידים לירות למפ' בעולם הבריאה אשר שם מקום הנשמות אחר שחמא אדם הראשון וכל שם מתחלק לחשבון אלף עולמות כי כל מה שיורד למטה נחלק לתלקים בסוד מספרו ויוצאים ממנו אלף דור וכל דור יש לו ששים רבוא נשמות ומאחר שיוצאים מתוך שם אחר לכן הם חבירים במספר האלף וכולם יוצאים מארץ ומעולמות שלמעלה ממנו וחוץ מאדם ל' הק' בה בגה עולמות ותחריבן הוא סוד דיורות הצדיקים שנגנזו במעי אמא ותרשעים שנתרבו ונפלו לעומקי החרבה ותקליפו' וצאל"ף כי אין העולמות שנתרבו הם הכלים שנשברו שתכף שנלך חסר נברא בתיכו עולם אחר משני מיעמים ששים רבוא נשמות תהיינו ששים רבוא נשמות מצד החסרי' שבו וששים רבוא אחרים מצד הגבורות שבו אמנם באמת היה ק"ן דור לכל ספירה וספיר' לבר מלכו' שלא העמידה כל כך דיורות כאשר אבאר וכל דיר ביה ס' רבוא נשמו' נמצא שהיו מצד החסדים אלף דור כאשר אבאר ומצד הגבורות תתק"ער דיורות לבר וכל זה החשבון אבאר באר היטב אמנם הנשמות לא היו גשמי' כמונו ונבראו להם נופי ספירים שלא היו כל כך הומריים כמו שלנו ואותן שהיו מצד הגבורות צפה בתן תק"מ שהיו תתידין להיות רשעים גמורים יותר מרור המבול ודור הפלגה וסדום ועם אותן הכ"ו דור מבריאת העולם עד מתן תורה שכה' נשלמו אלף דור עם אותן התתק"ער כרפ"ו שנו במקום אחר לכן אמר דין לא אהניין לי והם תתק"ער דיורות שקומטו בלא עת נחר יוצק יסודם כי מהאש הדין הקשה יצאו והאש הקשה תאכלם ושתלם הק' בה בבל דור ודור היהינו ששלח מהם בע"ז בבל דיר ודור כדי לתקנם והם יוצ' פנים שברור כי הם הלבים בגלגל בהמה ואין להם בושה בסוד דצ"ח כמו שאבאר ואלו העולמות של הגנזו' היו התתק"ער דיורות לבר שיעלו במחשבה להבראות ולא נבראו יהי' יען שחיו כולן דעים מאד אמנם היותר מתוקן יטובים שבהם היו מכ"ו דיורו' שמאחר קער מר"ה ואע"פ כן היו כולן דעים לה' מאד יותר מרור הסכול והפלגה וכדום אלו הם סור אלה המלכים אשר מלכו והנני מוריצך איך היו התק"ער דיורות ולא יהי' רע שהעולם של תהו שהוא של נקודות נכנס בו האור מן ה"ה של שם ס"ג כאמור שזה הוא השפע שירדה להכלים הנשברים כי כבר האותיות האחרים שרתו ועשו את השירות שלהם ולהיות שאלו האותיות באו חסרים נרולים שבערך אלה הנבורות נראים קשים ער מאור מרוב מעלת החסדים ואע"פ שהגבורות אינם נראים במקום הזה בלע"ז היינו במקום מכל מקום בשורשים למטה שם נבורות יש להם ולערך החסרים הגבורות נראו קשה ער מאוד וכל זה נאמר באור פנימי וסקיף לאפוקי הכלי עצמו שנעשה בסוד אור חוזר בתו שבארתי למעלה ריש גבורה גבורות ומפני ריבוי השפע של החסרים והגבורות לא היה קיום ועמיר לעולמות הנז' דהיינו ס' שנשברו ומפני שכל העולמות מעשר ספירות הנז' היו כלולים מעשר וכל חלק מ' הם נכללים בי"ה שבהם בא להם האור או החיות וחשוב כל חלק מעשר מ"ו פעמי' הוא ק"ן נמצ"ק"ן דיר וכל דור וזור הם ס' רבוא נשמו' בצד הגבורו' מפני שכבר אמרתיך לך שכל ספיר' וספיר' היא מרובע בפני שהם מכח שם בן ר' וכח שם בן ר' הוא "ה כנז' וחשוב ד"פ ס"ו עולה ס' שהם ס' רבוא נשמות הנקראים דור אחר נמצא שבכל אחר מן הספירות הנשברות יש בו ק"ן דור בצד הגבורות נמצא שבכל ז' ספ' תנזבר היה ראוי שיהיה להם בחשבון זה אל"ף וחמשים דור אלא להיות שמלכות עקר הוריתה ע"י חי' בלבר שהיא חכם' כמו שאבר הפסוק החכמה יסר אדן בי החכמה היא היוד יסד ארץ שהיא הכלכות שהם בן חסר ממנה ה' של "ה כלול מעשר דהיינו ג' ולא נשאר לה כי אם מאה דור ובזה החשבון היה ראוי להיות אלף דור של רשעי' מצד הגבורות אלא לפי שמלכו בשנתן לת יסוד החל' הראוי להם מן חשבון היה להם קיום והעמדה כמניין כ"ו דיורות שעול' בספר שם הויה וממש אותו החל' שנתן לת יסוד הוא שמש שם הויה לכן אותם חכ"ו דורות לא נכנסו במנין חבירי' התק"ער דיורות של רשעים בי הם היו היותר מתוקים ושובים שבהם מצד החסדים של הגבורות ושם הויה היה ממתיקם בסנין כ"ו דיורו' לבד כמספרו ונבראו בעולם החיקון מן א"ת ער מרב"ע דור אחר דור אחר סהם לא נעדר מה ישאין בן התק"ער דיורות היו רשעים גמורים ואם היו ברוא הק' בת בעולם התיקון דור שלם דור אחר דור היו מחריבי העול' ח' ו' לכן נבראו יחידי כל א' ואחד לבדו בבל דיר אחר אחר לבר וחן חן עד פנים שנחרר ומה היותר מתוקים שבהם כנגן דור המבול וסדום והפלגה אמרתים כל כך רשעים מכל שכן אותם התק"ער דיורו' ולכן נגנזו במעי אמא הק' ו' דורו' עם האלף דור של טהורים שנעשו מהם המלאכים בעולם התיקון כאשר אבאר ולזה לא נתחברו מן חדורות הנזכר כי אם התק"ער בלבר שהכ"ו דיורות הם שהודים להיותם מן חקים וחזכרה שהיו מלכות מחל"ק השפע הניתן לה מן יסוד ואלו התק"ער דיורות הנז' דם אותן דלא הניח ליה נמצא שיצאו ממלכות דדורות של חרבה שנפלו לעומקי הקליפות שחק"ה מעלה מהן בכל יום ויום מן דצח"ם כמו שאבאר ודורות של קיום והעמר' שנגנזו עם אותן אלף דור של טהורים ולא נפלו למטה כחבריהם להיות ממותקי' כן שם חיה הנזכר והם החסרים שבהגבורות הנזכרי' לכן לא נכנסו בקושרים עמהם אע"פי שנבראו יחד עור שעם אחר לסבת היו כ"ו דורות לא פחות ולא יותר תשובה דע סיסוד דר"ת יו"ד פ"ו שנ' היה האובל לפקדון לאר"ך שהיא מלכות והוא אחוז וחלק שנתן לה בפקדון ווה החלק היה בסוד ה' עילאה של היה שקיבל מבינה עצמה בהשגחת החלין שלא תשבר מלכות לכן היה השפע בסוד ה' לזה נתן לה יכוד תחומש ממאה שהוא ך' ולהיו שבשתנתן לה יסוד למלכו' זה החלק היה שלם שלא נשבר עדיין לזה הוא ו' דצ"ר שהוא יסוד כאמור בזוהר בכמה מקומות גרשם במלכו' ולזה אותו רושם של וא"ו קיים ו' דורות הרי שהחלק מהקיים עצמ' היתה כ"ו דורות כי לא נשברו עדיין יסוד ומלכות ולכן נקרא דורות של קיום והעמדה ואח"כ כשנחרבו היה להם דורות של חרבה גם כן וכאן מספיק ו' דורות לימור כי הוא ששי לספיר' והנשברים

והנשכרים ואין כאן מקום לשאול למה לא העמיר גם כן דורות של קיום כי העמיד דורו אותו הרגע שהיה לו חיות יותר מן הראשוני לצורך חיות מלכות שהיתה לה חיות יותר מן יסור כי העמידה עשרים דורות מפני שלא נשברה כלל וכל עצמו של יסור לא היה לו חיות אא בעבור מלכות שלא יהיו נופים לשרים ולדומה שהם נשפת רשעים כי אם בהשובה לכן קראם הזוהר נשמתין ערטילאין שאין להם נופים כתחר הניף הקדוש שהוא מסור מלכות ולהיות שאדם הראשון ע"ה נחטאו אבר הלבושים של ג"ע הנזכרין נאסר וידעו כי ערומים הם ותחזור לענייננו רמז לדבר שיסור נתן למלכות התוחש מפאת הוא מה שאומר הפסוק ונתתם התכישית לפרעה פי' כי פרע"ה היא מלכות שנקראת פרעה נלוי הנעטרה ונתלת התכישית כמאה רומז אל ה' של יסוד שקבלה השפעת ה' עילאה ביתה נרתן התכישית למלכות כאומר לכן הדורות של קיום העמדה היו כ"ו דורות ולא יותר וכמו שיש כאן אלף דור מצד הנבורות כן הוציא הק"ה כנגדן אלף דור של טהורים שנעשו מהם ' כחות של מלאכים בעולם התיקון שנאלו הספירות ובראשם הם ז' רואי פני המלך שסיכנם ארמון:

פרק לא

כל אותם התתק"ע דורות שעלו בהשתשרה להבראת בעולם התיקון ולא נבראו דור שלם בפעם אחת אלא יחידים מעט מעט בכל דור כדי שלא תתגבר הרשעה בעבור שהיו כולם רעים וחטאים לה' כאור יותר כדור המבול וסדור הפלגה וכלם קמטו כלא עת נהר יוצק יהודם כי כאש הרעים יצאו והאש של נהר דינור תאכלם כאופן שכל אותן הדורות שקמטו כלא ירת וסנן כלם נפלו בעמקי הקליפה במקום הסיתרא שאין שם חיות כלל ועיקר תק"בה ברחמיו הגדילים מעלת מהן בכל יום ויום לאט ושתלן בכל דור ודור כדי לתקן ולצרפן ולזקקן כהיות שהן נשמות יקרות ונדולות מאוד באור אלא מפני שהרע נברת עליהם כל כך עד שהקדושה שהיתה בהם לא היתה ברת יכול וכח להרים ראש והק"בה ית"ת ברך שמו לברו סעלה אותם כימדרינה למדרינ' בתחילה מגלגל אותם ברופם ומן חרופם עולי לצומה ומן הציפה לבעל חי בלתי מדבר ואח"כ אל החי מדבר בגוים או בעברים ואח"כ לישראל ולפעמי זוכה אז"ה נפש ומדלגת שנים או שלשה מדרינות בפעם אחת ום"ו האדי ולה"ה בוצינא קדישא מכר סימן להלמדים שיכירו נפשות אלו ואסר כשהראו בני אדם שהם עוי פנים ואין להם בושת מבני אדם הרעי נאמנה וקבורתי שקורם את הפעם היו בגלגול בהמה או חיה או עוף שמא וכמו שלהם אין בושה גם להם אין בושה והם הולכים אחר לימודם הראשון גם לפעמים יקרה שיתגלגלו נפשות בני אדם שכבר זכו לנפש רוח ונשמה וחזרו ופגמו את נפשם בעיונותיהם הרעים וסרדו כנגד אביהם שבשמים ותמנא לשוכן עד שחשחיתו את נפשותיהם והכריתו אותם מצרור החיים עד שאינם זוכים להמנות אפילו עם כת הרשעים הנידונים בגיהנם ומצפצפין בתשובה ויעולם ע"י צדיקי ישראל אלא נדחים לנמרי ונשלחים למקרים רעים היותר קשים מדינה של גיהנם עד עת בא דברו יתברך ויתעלה שמו ברחמיו הגדולים שהוא עושה לבלתי ידח ממנו נדח ובא ערת מקודתו ית' שמו ומעלה אותם מעט מעט לתקן אותם ולצרפן כתחיל מגלגל אותם בדום ואח"כ לציום ואח"כ לחי כ"ם ואח"כ לתי הכדבר הכל בצדק וביושר ע"פ כ"ד הגדול של מעלה כל אחד ואחד כפי דינו ועונשו וכאמרתי לך כלל גדול בסור זה שהניצוצים של השפע הגדול דמאנין תבירין נפלו בר' יסודות ארמ"ע הרחני וממנו אל רצה"ם הם מסס הנשמות הללו ועל זה אר"ל אין לך עשב למטה שאין לו מזל בעולם שמכה ואומר לו גדל והם הניצוצי הללו ולכן לא תמצא שרש כלאים שלא לערב ניצוצות יחד בשאינם מינם ואינם מקבלי תיקון ובפרט אם פגע זה בזה ניצוצות שאינם צריכים כי אם מרוק מעט עם ניצוצות שלא קבלו עדיין תיקון על אלת נאמר רחוק מרשעים ישועה ועל כל פנים ישועה יש להם לזמן ידוע שלזמן ולקיומ אמר י' ורפאתיו לבלתי ידח ממנו

נדח ועל סור זה אר"ל כל ישראל יש להם חלק לעולם הבא שנא' ועמך כולם צדיקים זה יתקן עצמו אחר כמה שנים וזה אחר זמן מועט וסופם להמנות עם כת הצדיקי ולכה כל כך להשי להפעל עצמו בהם כאחר שהיו כל כך רשעים כמו סדום והפלגה ודור המבול שנתקנו בגלות בצרים תירע הפסוק ואמר לעולם על כל פנים ירשו ארץ החיים אחר מרוק עוונם ולמה כן בשביל שהם נצר מטעי שהוא נצחי והם רושם אור עצמותו וכל הנוסף מעצמותו הוא נוסף מהו מוכרח באומרו ויפח באפיו נשמת חיים ויוצר סעם שני מעשה ידי להתפאר על מעשה בשר דם שהו' ומעשה דיו כלים ונפסדים ואין להם קיום אבל הק"בה הוא ומעש' ידיו חיים וקיימים לעד ולעולמי עולמים:

פרק לב

כמו שיש כאן אלף דור מצד הנבורות כן הוציא הק"בה כנגדן אלף דור של טהורים שנעשו מהם עשרה כחות של מלאכים בעולם התיקון והם מצד הכרסים שנאלו הכפירות ובראשם הם ז' רואי פני חמלך שהם ארג'מן ושמועי'אל כמטטר"ן ויהו"אל הישבים ראשונה בכלכית לפנים מן הפרגוד הפסיק בין יצירה לבריאה כי רגלי בריאה הם ראש עולם היצירה ועליהם נאסר משרתיו אש לוהט שהם לפנים מן הפרגוד יכאן ולמטה עושה מלאכיו רוחות ודע לך כי כל נשמות טהורות שהם כיון לם הנקודות אותם שהם סחכר נכללו במיכ"ל של כפירת נבור' נכללו בנבריא"ל ושל ת"ת באוריא"ל ושל נצח בשפוניא"ל ושל הוד ביהואל ושל יסוד בנוריא"ל ושל מלכות ברפא"ל ודע שניצוץ של אברהם אבינו הוא סמיכא"ל של יצחק כנבריא"ל ושל יעקב כאיר אל והם הי ראשי הדור לתקן הדורות הרשעים הם להיות טהורים ודהם מעצם נשמ"א סיסור הגלגול של חלקיו צד ימין וצד שמא ושל אבציעי להתיך הזוהמא שקבל מסמאל ונחש זונתו ולכן נברא"ה בהכתרים לתקן דור כר נפל"י שאמרנו למעלה ודע שאוריא"ל קודם שבא ביעקב בא בחנוך ולזה חנוך כשבא בעה"ז הנשמי נכנה בנוף ונפש לג"ע יאכל סעץ החיים ומצא בתיך האילן כפר דזיאל ולקחו ועיין בו וכמנו חבר ספר אחד הנקרא כפרא דחנוך והיינו דכתיב ויתהלך חנוך את האלהים כלומר שהלך בג"ע והזר בעה"ז וכל זה עשה מן הכח שניתן לו מניציץ אוריא"ל הוא עולה רמ"ח לרמוז שבא בחנוך ברכה איברים וכשנלקח חנוך כלומר שחזר לשרשו ונעשה מלאך מטטרון הכולל כל המלאכים וזה היתור שלו שניתוסף לו מצד שכרו שהיה בעה"ז והיה צדיק ורווקא הניצוץ שקבל הוא סור הנוף של מטטרון אבל גר"נ שלו יושבת בבריאה כמש עם הצדיקים בג"ע ואומר הפסוק ואינו כי לקח אותו אלהים כלומ שהחזיר שלו אינו בנבצא וכשחזר בעה"ז סמר ספרו לבנו מתושלח ואלו הדברים כתובים בזוהר הנדפס חדש על פסוק ויתהלך חנוך ודע שדיוקן של יעקב היה כשל חנוך ושל חנוך היה כשל אדם הראשון כי חנוך קבל נשכה של א"ה שפרחה מסנו והרא עילאה כשמטא ויעקב לקח מה שנשאר בו ודע שזיעור הוא א"ה וחנוך הוא מטבורו ולמטה דהיינו ת"ת של זעיר כי א"ה כולל כל נשמות ישראל באמרם ז"ל על פסוק אשת היית ביסרי ארץ זה היה תלוי בשערו וכו' והוא אור רוחני הכולל כל אור נשמת ישראל אליו וכמו שזעיר הוא ז' כפירות כחסר ולמטה והעקר הוא ת"ת כן אדם הראשון הוא זעיר וחנוך הוא ת"ת וכמו שהת"ת כולל הזרועות והרגלי כן חנוך והיינו מטטרון כולל גם הוא כל השביעה ולזה נקרא שר הפנים ונקרא ג' שר הפנים מפני שהוא שר הכולל כל הז' רואי פני המלך והוא דיוקנא של זעיר ממש וכמו שזעיר הוא כולל ז"ס כן מטטרון כוללז' רואי פני המלך שהם לפנים מן הפרגוד אשר שם פני המלך כלי שום הפסק ומסך מבדיל וכל אחד כנגד כפירה אחת ודע שאין פי שאם הכתוב מיכל השר הגדול העומד על בני עמך ס"ם חנוך כולל אותו ודע שבכל מדה ומדה מז מדות שהיא כלולה מעשר יט בה ' שמות ומטטרון כולל אותם והיינו שאחז"ל שמטטרון יש לו ע' שמות ודע שהשם הכולל אותם הנ' הוא באמצע השניים ונקרא רו"ח פסק"נית וכל אלו ע' שמות יוצא מכל אחד מהם כת אחת של מלאכים וכמה משמשים תחתיהם בעולם העשיה

וכנר

וכבר אמרתי לך שזעיר הוא א"ה והבל דייקן של זעיר מלגאו מרזו סוד אומרו בזוהר פשה מלגאו וכו' ושם תמורת הבל וחנוך הוא חתר לא"ה ושם רוח פסקנית שלו היינו הדייקן מלגאו ותמורת רוח פסקנית נח ואברה"ם יצחק ויעקב חתרים בין כלם א"ה והדייקן מלגאו הוא ישראל לאפוקי יעקב שהוא מלבר ותמור ישראל פשה שהוא יותר פנימי ונחזור לענייננו ומפני שפשה היה הבל ושת כי כן מראה שם משה באותיות שלו כי הכם הוא משה ושת שין והי הבל ומפני כי לשם משה חסרת' של שת וב"ל של הבל לכן נראה לו י' בלילת אש כאלו היה נותן לו או חזר לו הג' אותיות שהיו חסרים בשמו פשת והבל ולכן עלה במדריגא יותר מעולה ואח"כ א"ש שהוא א"ה ושת שהוא ברמותו ובצלמו ולכן אמר בלבת א"ש שגם כן יעקב הוא דייקן של חנוך ותחשוב שם מט"מרון מיס"טרון וחנוך שיעלים אלו הג' עם הכולל כמספר יעקב ישראל שהם ז' מאות שלשה ועשרים ואם תאמר והלא נאבד בפסוק אחר ונצא א"ש מלפני ה' תאמר באמת גם כן שזה האש אדם ושת הן מפני שנרב ואביהוא הם ניצוץ של קין כי הטוב שבנשמה של קין היה באחרן ושאר הרע ביתרו וזהו לשון יתרו יתר הפליטה מה שלא לקח אחרן לקח הוא וניצוץ שהיה בנרב ואביהוא נחלקו לשנים ורצו להגו מזיו השכינ' בקנאתם שיעד עכשיו נתעורר להם הקנאה של הבל ובעבור זה יצאה האש מכוף אדם ושת שהוא זעיר ושרף נשמתם בניצוצי האש שנכנסו בנפשיהם כן שני אורות של אדם ושת ואח"כ באו בסוד העיבור בפנחס וכשהיה ענין של יפתח שלא רצה לילך אליו להתיר נדרו נעתקו ממנו כיוק שלא באו עמו בתחילת הבריאה זמן לידתו בקל פרחו ממנו כנודע בסוד העיבור אשר אנארו בי צרכו במקיכו הראוי לו שב' ופנחס נגיר עליהם לפניהם ה' עמו לפנים ולא עתה ואח"כ באו בחפני ופנחס ונהרגו ואח"כ באו בשני בני שמואל ומפני שחטאו בבשר באו בשני ערובים שהיו ב' אנשי כמו שארז"ל ונתקנו בבשר שהיו מוכילים לאיהו בכל יום ונרב ואביהו הנ' הם היו שתי קרנים מאילו של יצחק פי' כ' פ קרן גי' ש"ת שהו' סיומא דגופא ואיל ר"ל מחזקפו של יצחק שהוא יסוד רזעיר בסוד קין ה"א הוא יצחק סיומא דגופא הנקרא חי העולמים והם קרני ההוד של אמא סוד הלוחות של החיות ויובל הממתק כל ההוות ולכן נקרא שופר כי הוא שופרא דגופא והוד והדר של ישראל לשלוט על האומות בקרנים המנגחים את הקליפות עד כלותם ורוגמתו ויעש לו צדקיהו בן כנענה קרני ברזל ונו' באלה תנגח את ארם עד כלותם כי כשנעקד יצחק נעקדו כל שרי הרין למעלה מידי אברהם איש החסד חסר עקדו לפחד מיכאל עקדו לגבריאל ומכ"ש למסאל ואפי' צדק עקדו לסנדלפון ונחלש כח הרין ומכ"ש עזות הרין מה שנגבר קודם ע"י והחמת הנחש שבא' על חוה והטילה בה זוהמא ותיקון זה יהיה נ"כ ליעתיד לבוא וסוד הקרנים שהם הרינים כולם יבואו ממוקף לרחוקין יתברך והם ינגחו בקרניהם ויכלו מן העולם הארציא אבות נזיקין הרמזים בנפן של"מה שהוא "שור "בור "מביעה "הבעיר ובנפן הזה אשכלו' מרורות למו חמת פתנים יענם ואמר שמואל מביעה זה אדם בליעל ובברייתא כתני ר' אבות נזיקין שנאמר זה לעומת זה עשה אלהים שהם מתנגדים אל כ"ר קישוטי חבל שהו"כ"ר שלישי של ע"ב ריסוד אבא המתאריך ונגין למט' באימא תתאה כי הוא יותר ארוך משל אימא ועובר על פני כולו עד סוף זעיר והיא נתונ' בין חרין דרועין נמצא שממתיק כ"ר צירופי אדני וכהם יוצאים כ"ר שמות מכוף כ"ר ספירים והם טובים לזכרון ודעכי קין נתגלגל עקר נשמתו ביתרו היינו עיקר תיקונו מה שהיה צדיק תיקון גדול לאפוקי החלק של אהרן פרחה ממנו כשלקח במחשבתו לחטוא ומכ"ש מה שלא זכה לקחת עדיין מפני זוהמתו של נחש שהיה בו קינא רכסאבותא ולכן נקרא קין ולכן עקר תיקונו היה ביתרו ורוחו בקורח ונפשו בבצרי וש"כ בשבעתי' יק"ם קין יקם נוטריקין יחרו קורח מצרי המצרי הרגו כשה עצמו קרח לילוד היה מקנא עד שנבלע יחרו התקין עצמו ונתן למשה בתו שהיתה ציפורה שהיא היתה מתיומת שבעבורה הרג קין להבל ואחורי הציפורה היתה הבו"שיה שמשה לא רצה אותה ודחה אותה והכושית הזאת היתה המלכה היא היתה מצד הדינין הקשים שב"ה דינים הם דינין של שש ספירות שברי כלים כללם שב"י כמנין כוש וזן דינין דנוקבא עם הכולל ככנין ה"פ נעירה ודינא דמלכות דינא להיות ששרשם ה' גבורות מנ"צ"ח לכן באים בכנין ה"פ ולכן לא רצה אותה כי כל הקליפות נדבקו בה להיותה כל כך דינים חקשים ורמז להם שיתרו היה עיק' נשמתו של קין הפסוק מרמז זה דכתיב "אני "חותנך "יתרו ר"ת אחז' ויזיע שכל נשמה היא כדמות אילן של ז' ענפים של אור עם הגוף שלו שהוא העיקר ומתטהרים ע"י גלגולים שלשה פעמים עם נב"ר דווקא שהוא תחת מקור החיים בתכל ארצו שלא ישלך ח"ו אל ז' ארצות או בגלגול רצח"ם והשלשה גלגולים הם בסוד עיבור יניקה ומוחין כמו שהוא אצל ז"א ונוקביה משו ועל זה אברו חז"ל הנשמה דומה להקב"ה בפסוק ברכי נפשי את ה' ואל תשכחי כל גמוליו בסוד וינמל הנער בסוד גדלות של עיבור יניקה ומוחין מת שמקורם נאמר עליו מי יקום יעקב כי קם"ן הוא סוף כל הנשמות והאילנות להטה ולהתקדש ועל כל חלק וחלק ממנו נפרר הזוהם ולסוף גופלת כלה על הקצה האחרון שאינו יכול להטהר ולחזר לאברו"ן שיש שם צואה רותחת והוא מרור חזוהמא התחתון שבכולם שכל הזוהמא מהיכלות הטומאה שעליו נופלים בו מזוהמת הנפשיית אשר בהם ולכן אותו האיש הנרק בצוא רותחת אינו יכול להטהר עוד והוא הקצ' האחרון שבזוהמת קין קנא דמסאבותא וזהו הנחש שבא' על חוה והוא סוד ע"ז של ניצוץ ספל ממש שרצונו לעשות עצמו אלוה להשתחוות לו ולכן אותו איש עשה עצמו ע"ז והוא הקצה האחרון שבנפשו של קין שהיה מקודם כאיש נוקב השם בנו של מצרי שהרג משה לכן גם כן אותו האיש היה משפיש השם לע"ז והוא נרמז בסלת קין שהוא נוטריקון קרח מבף טפהנם וע"ז אם הציוני ובקורח חקר ודרש ותמצ' באם פוזנש ולא זכרי בשמו מפני הסכנ' ולשון חקר ודרש ר"ל חקר ודרש בכל גלגוליו והאיש צשכמיך הלזה פנם המחצלת המחפה על קבר התהום שנתקן בה השם המפורש המונח על נוקב' רתהום' רבא שלא יצאו ושתר סמאל וכורהיא בת זונתו שיש בה נחשים ועקרבים שאל יביעה האדם בליגל בשדה אחר הוא השרח אשר ברכו ה' במחנותיה והיא חלק תפוחין קדישין וההבער הוא האיש שכמזך שקלקל המתקלא מא"ק ששם מתחיל הקלקול של שם המפורש והחסר והרחמים נתעלה למעלה והחוד נעשת דוה של דין ודם גדות שלא היה יכול להתהפך לחלב הוא שרד פלאים למטה נמצא שכל הנ"ת ונה"י נעשו כרמות שורק שלש נקוד"ת באלכסון כרונטת עולם התוהו קצת ומזה חנין החרבן ובפרט שמקצת סנהדרין הוכרחו להשתמש בו לחפילו ומקצתם להחזיק כחו ואמונתו בארץ חקפי איצפי שכוונתם היתה מוכרחת למוכות הכלל על כל זאת גרמו עיונות אותו הדור הענין הזה שחקליפה גברה כל כך שלא נענש תכף והוו סוד כי תצא אש מעצמה היינו מישראל ומצאה קוצים רא סמאל ונאכל נדיש או קמה או ישראל של' קודש ישראל ליי' ראשית תבואתו שלם ישלם המביניא הבעירה והוא רבי שמעון בן כיפא ורבי יהודה וחביריו המנהררין שחיו באותם השני דורות עם הדור שלהם הם הקדושים המוסרים נפשם על קדושת השם בגלות החל הזה ומעלי' מין נוקבין בהפנם הזה שקלקלו להסיר מחיצה של ברזל המפסקת בין ישראל לאביהם שבשמים ולעתיד יתוקן הכל שנ' ואיש למען שמי המחול בין הגזים ועל זה היה מתמיה שלמה המלך ע"ה באומרו שלשה המה נפלאים ממני וארבעה לא ידעתים' דרך הנשר בשמים הוא מלכות תקפי שמלבותו עולה עד לשמים פסאמיאף טבנ כראמירין במסכת סנהדרין בא הנשר וכו' ואומר אם יגביה כנשר משם אורידנו נאם יי' ובאותו הפנם נמשלו ישראל לאני המטור' בלב ימים כן ישראל שה אחת בין האויבים הם המים הזידונים ובאותו זמן דרך נחש עלי צור הוא הענין שנחש ממשלתה עלי צור הוא סוד הכיפה של שם המפורש שעלתה עליה ומשלה על נקב קבר התהום להזיק בעולם ומי נרם כל אלה התמית הרביעית על חיף בן תקי שכמוך שעשת' עצמה זכיץ שנ' דרך גבר בעלמה כן דרך אשה מנאפת אכלה ומחתה פיה ואמרה לא פעלתי און ובמסכת שפת רבי יוחנן קרא ליה תפט רכמפט ומפני שמשח רבינו ע"ה הוא החליש זוהמת קין מאוד ונרם תיקונו בחרנו המצרי ונוקב השם ומבה הנחש בסמ' רמטטרון שנתלבש בו זעיר עצמו

עצמו המטה כלפי חסד ונורס שיתחפך מטטרון מנחש למטרה להכותם ולהפילם מהסילם של נער מטטרון לכן אומר הזוהר על משה רבינו ע"ה דפרקנא ביה תליא שנאמר ער כי יבואו שילה ני משה והוא יפעול בשם המפורש כרצונו לטובת הכלל ער שיתוקן הכל וכל זה יהיה שיקח השם היוה שהוא חלקו הנסתר בזמן הגלות ימצנו ויגלח אותו והוא המלך עצמו אשר אמר הסתיר אסתיר פני מהם אראה מה אחריתם ואפי' הכנפים לא יראו חוצה והם הכינויים שנ' ולא יכנף עוד מוריך והיו עיניך רואות את מוריך והוא עולם הסוד עצמו מתלקי פרד"ס והוא כימן מובהק שזכינו לסודי הארי זלה"ה המפרש דרך הגלה ע"ד הסוד שהוא ניצוץ משה עצמו לא שלא זכה להשלים תיקונינו ועליו מפורש בקבלה נפלה עטרת ראשינו ר"ת נער שמת נקצרו שנים יהי רצון לפני יי' אלהי ישראל שיבוא פעם אחר ויתקן כל ישראל בתיקון שלם אוכי"ר:

פרק שלשים ושלשה

בתר דסיתו סלכין קדמאין היה הקב"ה מתקן העולמות באופן זה כי הקב"ה ברר את האורות אוכל מתוך הפסולות והטוב מן הרע וברר חטוב לעצמו ובזה היה מתוקן כלילת השבע סלכין של עולם האצילות כאשר נבאר במקומו שנתברר את"כ ע"י ארץ אבא ואימא ונתקנו את"כ שאר עולמות בי"ע ואעפי שהיה בהם טוב ורע ביצירה פסוקים זה לזה ובעשייה היו בתוכם ממש על כל זאת הרע לא היה יוצא לפועל כי הגבורות נשארו ממתקי והוצרכו קצת גבורות כדי שלא שלא יעלו הקליפות ונשארו גם כן לצורך הזיווג להוליד והוצרך מציאות הנבורה סור השמחה והתיכום של התאות המוליד אהבת בין איש לאשתו ואם לא היה הוסא נשאר העולם כך והיה מוליד ע"י מיתוק אותן הנשמות של בריאה שלא היו מבוררים כמו של אצילות ומכ"ש יצירה או עשייה עם העולמות עצמם שלא היו כל כך מבוררים ורצונו של הקב"ה היה לתקן הנשמות של עשייה הנקראי נפש ושל יצירה רוח ושל בריאה הנקראי נשמה לעשותם נשמתא לנשמתא מאצילות עצמו מבריעה העליונה שבו דהיינו לא יתכן אלא בזמן שהא אלפי הוה עלמא שאחריו יהיה עולם הנשמה כאשר באתי בפרקי הקודמים והמאציל הכל ברא אדם הראשון כלולי מכל העולמות כמו שאר כל שיש בו קצת מהעליונים וקצת מן התחתונים לפיכך יש בו נפש מעולם העשיי והיינו הי מחוי ורוח מעולם היצירה והיינו והיה ונשמה מבריאה והיינו הא ונשמה לנשמה מעולם האצילות דהיינו יוד שבשם ונצטרך להיות בעולם התחתון בנ"ע שלמטה לקשר כל העולמות ולכלול אותם זה בזה שאם היה בעולם האמצעי לא היה מי שיקשר העולם שהתחיו ולפיכך חניחו בנ"ע שלמטה לעברה במצות עשה דהיינו החסרי ולשמרה במצות לא תעשה דהיינו הגבורות הכל בסוד מחשב וכותת המצו וסור מעשה אכילת עין החיים היה נחשב לו לאכילי קודשים ועולה שיש בו מצות עשה ולא תעשה ובכוונת השמות חזכרתם בפה ומעשה הזווג היו מתקנים כל העולמות ועוד היום בן דור יוצא ושב סנ"ע לעת"ו לתקן תיקון א"ה בנ"ע מה שהיה לו לתקן כאשר אבאר באר היטב ענין זה בשער חטא א"ה ורוש שהא אלפי הוה עלמא וסור העץ הדע טוב ורע שאם לו לא תאכל ממנו העיקר היה ביצירה הנקרא עץ הדעת טוב ורע אבל הפגם הגיע בכל העולמות כי יש טוב באצילות היינו החסרים ורע היינו הגבורות הזכות לערך החסרים נקראי רע ועור יש טוב ורע בבריאה על הדרך הזה רק החסרים הם שם מושאלים כעולם האצילות במישינו הטובים יחדים מאימא הסקנת בבריאה וביצירה יש טוב היינו הגבורות ורע היינו הקליפות ובשאכל אדם ממנו אחר שנגע בו חנחש ערב הרע עם הטוב וגברו הקליפות ונמצא שפגם בכל העולמות כי כיון שיש להם שליטה הם נאחזים מעולם לעולם באופן שחזר וקלקל כל העולמות שהמשיך עליו הקליפות ובו נכללו כל העולמות כי היה הופס מקום שלש עולמות בי"ע ונפלו כל הניצוצים ממנו וכל הדורות הצריכים תיקון עד ביאת הגואל עד תחיית המתים וצריכים בדור אחר מחדש ולפיכך נגזרה עליו מיתה תכף ומיד שאי אפשר לו להחיות אלא שצריך שימותו כלם בכמה פעמים כדי שבכל פעם ופעם יתברדו קצת מעט מן המרוב לפיכך צריך עידן ועידנין והוא הגלות הסר הזה והברור הוא כיון שנפלו בעומקא דתהומא רבא חזרין ועולין בר' יסודות ארמ"ע ונהם לרצה"ם וכשעולים העשבים שהם רצועות ואוכל אותם הב"ח מתעלים וכשחוזר האדם ואוכל הב"ח הוא כהעלה יותר ומבורר בתוך האדם והנה הקליפה הנסה נעשיה צואה אהרונה שבכל הקליפות שנאמר עליה צא תאמר לו והיא עבודת אל נכר ומשליך אוהה לחוץ שאין בה ממש ובזה כתקן קליפת עשייה שבעשייה לפיכך צריך לנקות (דהו סור רובן של צדיקים מתים בחולי מיעים לנקות עולם העשייה בסוד הפנימיות שלו והבן נכר תיקונם עצמו קודם שיאכל והכשה נקביו עובר משום כל השקצו את נפשותיכם דבחינת נפש היא כמלכות ואם הוא אוכל קודם שיטהר את עצמו כיון שקליפת עשיה דבוקה בו אף כשיאכל וירצה להעלות האכילה ביעולם אל עולם ולברר אותם מסטרות ע"י הל"ב שיניים לא יועיל הלואי שלא יזיק כיון ששש בגופו קליפ' בעץ אמנם מה שמתברר יותר נבלע באיברים כגנר יצירה והמתברר יותר מן הדם נכנס בלב שהוא מלך נגד כריאה והרוחניות שבו נגד אצילות ודיומתו בתיקון המוצח שהיה מבורר אוכל מהן הפסולת כי היה בו חלקי דצה"ם מיסוד הדומם מלת ומים שהוא עשיה מיסור הצומח סולת שמן ויין שהוא יצירה מיסוד הב"ח צאן ובקר בבהמה ותורים ובני יונה בעוף שהוא בריאה המשתדלים בו כהנים בעבודתם לוים בדוכנם וישראל במעמדם והבעלים המקריבים את עצמם בלם סוד אצילות ויש נאכל לאישים והוא עשיה ויש ריח והוא יצירה ויש ניחו"ח והוא בריאה ויש ליי' והוא אצילות והיצרכו לכל זה כיון שנפלו ניצוצות של אור בתוך הקליפו שקצת נפלו בדומם וקצת בכ"ח וקצת במדבר לפיכך ארז"ל אין לך עשב למטאין לו שר למעל סכה כז ואומר לו גדל דהיינו הניצוצין של אור שנפלו והם מגדלים את הכל עד שמעלים אותם על ידי בני אדם שמבררים הטוב מהקליפה ולפיכך הזהירה תורה שלא לזרוע כלאים ולא להרביע כל"אים שלא לערבב הניצוצות אור זה בזה שאם יעשה להם לא יועילו לתקן בהונן ובזמן שב"ה קיים היה הקרבן מועיל להעלות הניצוצין ולברר ועכשיו שאין מקדש התפילה היא במקום קרבן שצריך לחלקה בכוונתו לארבע עולמות אב"יע במקום ובעלייתם ובחזרתם למקום עם שאר כוונות השייכי לזה ואם נתקן העולמות אינו מעלים נ"כ הניצוצי רצה"ם הראוי להם ואם נתקן העולמות עצמם פשיפא שמתוקן מעצמו ניצוצותיה השייכים להם אשר אנו מעלים בנפילת אפים ודי בזה:

פרק לד

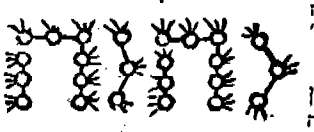
אדם הראשון היה כולל כל הב"ו דורות הראוים להבראו דור אחר דור בזמן אחד ובפעם אחת ודור הפלגה ודור הסבול נתקנו במצרים ועמידתם על הר סיני ובפני שחטאו את"כ ונפלו במדבר עתידים לבוא לעולם הזה פעם שנית עם הרועה שלהם להשיג שלימותם בסדבר מ' יום בזמן חבלי משיח יום לשנה ער שיתקנו אותן המ' שנה של מדבר שחטאו ויהיה התיקון כמו הפגם שגם הם יום של כרגלים עלתה להם יום לשנה ועל ידם יתקן הכל ואור הסרב' עם אויר חוג הארץ וכל הקליפו' אברו מן הארץ ויהיו נעקרים ונשחטים כגדיים וכבשים של יום הכיפורים וכאותו הפעם יהיו בבל יראה ובל יכצא ונהזור לענייננו הכ"ו דורות היו סנוף של א"ה אבל לא בשלימות כי היו חסרים ממנו ניצוצי תחק"ער דורות אפי' קודם שחטא לכן ע' האבות שקבלו עליהם שכר כלם נתקנו שניהם ומבררים אוכל מתוך הפסולת ער ביאת משיחנו ביצלייה ניצוצי טהרה והוא אמר ז"ל בפרקי אבות ער שבא אצ"ה וקבל עליו שכר כלם והוא כמו אצל הראשון שבא לבית הכנסת מקבל שכר כנגר כלם ר"ל שהו מקור השפע והוא אוהב נאמן לשכינה ונעשה מרכבה אליה בעומדו תכף התחיה והאחרי עומדים התחיו נמצא שהם מוכרחי לקבל על ידו ואור שפע רוחני אינו חסר כלום לו ולהם הוא טור אמרם ז"ל זכה גומל חלקו וחלק חבירו בנ"ע כי הוא נעשה מקור השפע המגיע לחבירו זה נהנה וזה לא חסר וזכה אל נוף הנשמה שהוא האיש יעיקר אל הענפים המתיחדים ומסתעפים לקבל

שער עולם התוהו

מהנוף וכן פירשתי אני נפתלי המחבר בספרי שחברתי על אגדות התלמוד שקראתיו אפריון שלמה ואלו הכ"ו דורות הם הנוף של א"ת והראש של א"ת והם מאלף דור של טהורים מניצוצותיה של המלאכים שבארתי לך בפרקים הקודמים שי"ן העיבור ויניקה ומוחין פעמים שלש עם נפר נתקנו מניצוץ לפרצוף ונעשו גדולים זהירים ובהירים כאור השמש בגבורתו לצורך תיקון הדור והם ראשי הדור ואם לא היה חוטא א"ה לא קבלו זה"א ובסוד שבירת כח היצ"הר בתורה ומצות שהוא סוד כתיכת התורה על לוחות האבן שנא' בכל לבבך בשני יצריך הכתוב מדבר והרע נעשה טוב שנאמ' לא ימיר טוב ברע כמו שעשה א"ה ואם הסר ימיר בהמשך התיקון והיה הוא ותכונתו יהיה קודש ועליו נא' ערוך מאהמול תפתה גם היא למלך הוכן ומשיח יהיה סיהרא באשלמותא שבולה יהיה טוב שאפילו הנקיבות של הקליפות יתוקנו ומכ"ש הזכרים שני אנשים מרגלים והוא שנא' אז תכואנה שתים נשים זונות ולא מקודם לכן כאמור בספרא דצניעותא אבל נשמות סדום ועמורה הם יתוקנו ברורו של משיח כאמור בזוה' ויוציאוהו ממארי דטופנא ויניחוהו מחוץ לעיר ממארי דסדום ועמורה בחמלת יי' עליו עם הערב רב שיתוקנו ליתיה אך ורק עמלק שהוא היותר זוהמא קשה שבערב רב לא יתוקנו לעולם אלא הרושם ישאר למעלה מהחושם ששם היתה את ותו ששם כניעים הגרים שבאו ממנו כגון רב שמוא בר שילת וכרוכה לו:

פרק לה

התתקע"ד דורות הו סור הרע של עולם התוהו והאלף דור של טהורים הו סור הטוב של עולם התיקון אלו נגנזו ולו נפלו למס' שנ' עליהם דמעת העשוקים ואין להם מנחם כי אין להם תירוץ מספיק שיש להם טענה למת לא בראתנו מאור הטוב מצד החסרים ולא היינו נופלים אל עמקי הקליפות ועם כל זה יש תירוץ שהיה צריך הקב"ה לעולם התיהו שיקרו טוב ורע שהם הנשמות האלה אשר הם עצמם הטוב והרע וזה צריך לברוא רע ממש ולכן כהרי הוצא לקה כראוי וכל אותם האלף דור דהיינו התתקע"ד דורות עם הכ"ו דורות הם אלף דור אשר היתה התורה נגנזה לישראל אותם הדורות הו מקבלים הארה מהמוחין של זיווג אבא ואימא לצורך עצמם כי יש כ"ו זיווגים באבא ואימא והו המכריל כמה הכרלות מכלית הארתם ומבשרי אחזה אלוה פליטת האשה כאשר לא תתעבר ולכן לא זכו לתורה וז"ש קמטו בלא עת נהר יוצק יסודם ויסוד הציק והריק השפע הציף כלי זיווג ויעבור ופיתוק מלשון הציקם והריקם מכלי אל כלי והנשפך ממנו נתנה לתתקע"ד דורות אשר שב היו ולא היתה עוצרת ונקולטת את הזרע העליון והיתה מפלת אותו יחש שורש הנפלים חיו בארץ בימים ההם כי המילתם המלכות בסוד נפלים והבן הסוד חגדול הזה ולכן היו משחיתים גם הם זרע על פני כל הארץ לבטלה דוגמת השתתת הזרע שלא נקלט בנוקבא וטעם הדבר לפי שידוע לפניו יתברך שאין בהם תועלת עתה והם דינים קשים ולכן הפילתם המלכות כמו שהיה אצל בינה של עולם תתוהו שגם היא הפילתם וזהו סוד שנר אלף והם הלף של התתקע"ד וכ"ו דורות שנשתהו שם ז' וס' וי"ב תרש לכן נפלו ומתו בסוד אשה מפלת נפלים יער שאפילו דור הע"ר מצד זה היה ראוי להיות נפל ער שניתן לו חיים מהאבות ע"י חי העולמים ונתעלה וזכה ליסוד דזיר חבורו עם המלכות ועכ"ז היה צריך לשכור עצמו מלישן ס' נשמי כוד נובלות המיתה אלא יהיה חי ממש להשפיע זוגו מיסוד הנקרא אביר תוקפו של יעקב וש"ה חי יי' אם אתן שינה לעיני ותנומה לעיפעפי עד אמצא מקום ל' משכנות לאביר יעקב שיש לו שני משכנות בית ראשון ושני שהיא לאה ורחל ונחזור לעניננו מפני שהיה תחלת כיאתם ל' הז לכן היו קשים כאור והו סור שבעים פרי"ם מנצפך ני"פ ר' ה קיסרינו כראין אותם בהם והם מזון האומות שבאים גם כן מסור הנפילה ויהפרים הולכי' וחסרים ומלכות לא רצתה לקלטם לעיבות מהם חשבון שלם אבל ביום השמיני יצורת תהיה לכם דוגמא ולא לשאר עפין והיא מקבלה הזרע העליון ואינה מפלת אותו ח"ו רק עוצרת וקולטת את הזרע ולכן נקרא עצרת ואמנם קליטת הזרע בג' ימים כי הרי אם תפלוט הזרע ביום הג' היא טהורה כמ"ש במשנה מסכת שבת פרק ר' עקיבא כי או כבר היא מסרחת ואינה ראויה והנה ג' ימים אלו הם סוד חג"ת רזעיר שמהם מקבלת הטפה העליון מאמא ושם מקום בסוף שליש העליון של ת"ת זעיר ואלו הם סוד ג' בני נח היוצאים מן התיבה וכנגד שלשה מראות הקשת שהוא יסוד מלא גוונין והארה המקבל הטפה למטה ושם נתבשל ויורה כחץ בסוד הזווג ביסוד שלה ואין כאן מקום להאריך בזה והנה כנגד ג' בחינות אלו צריכה ג' ימי קליטה ג' בחינות אלו והנה הסוד הוא כי הטפה של הזרע הוא חסדים וחסר ני' ע"ב ויש בו ג' בחינות בע"ב שהם ג' פעמים כ"ד הם ע"ב וכנגדם ג' ימי הקליטה להצטייר בו שיר י"ב זה הוא בציור הנזכר בתיקונים והוא כזה

שיש בו כ"ד עיגולי' המצטיירים כזה: אלא תנין כי התנין הוא של עיינין דילה סמס מנ"ה דאימא מסוד עולמיתא שפירתא דלית לה עיינין לאפוקי כאן הוא סור הכרי"ן לבד בלי תנין והם כ"ד עיגולים ויש ג' חויות כאלו שהם ג"פ כ"ד וכלם בחינות חסר שהוא ע"ב והוא סוד האכרו 'חג הוא קליטת הזרע שנקשר ואומר הזרע ברחמה להוליד ומלת ח"ג הוא נוטריקון חסר גבורה ותפארת לפי ששליש העליון מפוסה עמהם אינו נחשב זהו סור ער קרנו' המזבח שהוא מלכות שעליה מחיקנים הניצוצים דצח"ם כסו על המזבח וחג"ת הם הקרנו' שלה ר"ל התקשרה את הטפה מח"ג שהם עצמם קרנות ימין ושמאל במיעה נג' חויות הנזכרים והם ג"כ קרנות שלה המאירים ומולידים נשמות ולעתיד יהיה יהו"ה אחד שהוא זעיר בי' כפירותיו ובתיקוניו כמו אריך בתיקוני דקנא ברותמים גדולים ושמו יהיה ג"כ אחד בכל אבריה וכפירותיה סר' שאין כן עתה מוחין דזעיר ותיקוניו בעלמים באמא ואריך נר' תיקוני דקנא כי אין לו אלא ט' וגם המלכות נקודה אחת יש לה תמיד ושאר הש' נעלמי' באמא ולעתים דועי' היא נותנת לה איבריה והוזרי' את"ב למעלה ולעתיד ישארו בשלימותם ולא עוד אלא שכוסף המאציל עליהם אור חדש ולכן כאותו הפעם נשיר שיר חדש אוכ"ר:

פרק שלשים ושש

וכעין שכאתי לבאר ענין השבירה אבאר לך אופן היותה באר חשב דבר דבור על אופניו ויכי כשירדו האותיות למטה להעשות מהם כלים כיון שנפעו ונחצבו ממקומם העליון כל אות ואות מהם נעשה לו מילואו ואותן המילוי הרי בסוד אור חיצון כי כל חיצון הוא מילוי ואחרים והעיר ע"ז מלוי נ' אלהים שהוא רן אשר חוץ ממנו יהנה וכל מקום שנזכיר אור חיצון הוא סוד אחורי' כן היה בעולם התוהו אותו המלוי בסוד אור חיצון ולא אור מקיף לכלי ואותיות העיקריות היו עצמיות הכלי והיו אלו האותיות העקריות מאירות להמילואים שהיו להם מבחוץ וכשבאו תוך הכלים אלו הק"ם רבוא אותיות של השפע שאמרנו למעלה' חוזרנו להתחיל כדי לתת להם מקום בתוכם להנחילם והיו הולכים ומתחברים שמפני דיבוי האותיות הבאו עליהם הצרכו להתרחב כל כך יותר שכביכול נפרדו אלו מאלו ונתפזרו וכין שנתפזרו האותיות העיקריות שהיו אותיות הפנימיות נתחברו בשאר אותיות של שפע הפנימי שהם היו רבוא אותיות שנשארו תלויים באויר לכנס בבעי אמא כפו שנבאר בס"ד ואבל האותיות של המילויים נפרדו בכיכול מן האותיות העקריות והם היו שנפלו למטה יער קרקע התהירו והכינו והחתימו הד' חכונות לר' עולמות אבי"ע רהיינו בעולם האצילות תאירו כצד פנים פי' בהארה שהיה להם מאותיו' העקריות מצד פנים והחתימו בעולם הבריאה בהארה שהאירו פעד ימין שלהם ובעולם היצירה מצד שמאל ובעולם העשיה בצד אחור ר"ל בריבוי שלהם כמו שבאבר עור בעה"ו ומאותו ההארה שקבלו מן האותיות העיקריות נשארה ממנה מעט דבוקה בהם גם כשירדה בקרקע התחתונה והזאת הם הטיפין וניצוצי טהרה שאמרנו שנשארה דבוקה בשברי

כלים ומאותו החתיכה הפיוור והנפילה של אותיות הפירוד הזה
נתחתו הדינין וסחדינין נתחזו הקליפות כשחטא א"ה ויצאו לפועל
ונדבקו באלו האותיות ונהנו מהארת הטיפין שהיו דבוקים בהם
הדינין שזכרנו הם אלף מאלפין חם דינין דבריא ושמות
אים מסתיך כי אל שדי הוא שולט בבריא והיא נתחדש בבריאה
המסך והפרגוד שהוא בין אצילו לבריא ואמר לעולם די והוו סור
שדי ומן הפרוכת הזאת כאירה לחוץ בסור שם חסר שהוא א"ל
שהוא סור ג' יודין ואלף מן שם ס"ג שלה וע"י סיתוקה נעשים הדינין
מאלפין תריסין שהם מגינים על מנואות המרכבה שלא יאחזו בהם
הקליפות כי תרגומו של מגן היא תריס וג"פ אל שהוא סיתוק של
בי"ע עולה מג"ן גם א"ל שד"י ג' משה שזכה לבי"ה שממהקרת
דינין דבריאה כי אמא דאצילות מקננת בכורסייא ע"י מסך והשם
הזה כולל כל עולם הבריא' כי הוא סוד הדם של הדינין שנהפכו
להלב בשדים שלה ולכן הוא המסתק הדינין ע"שם אל שהוא
חסר הוא מן שם ס"ג שלה ומאיר על ידה גם כן מן הפאות של
אריך אנפין כאשר נבאר במקומו כראש א"א ואל שד"י במילואו
עולה עם המלה אלף טורין שאוכל' מרת המלכות בכל יום ומפני
שג' אל הם יורדים מכינה ע"י אריך אנפין מהפאורת שלו והם
שורש מיתוק בי"ע שהם אל שדי אל הויה אדנ"י לכן אמר אלף
אלפי' שהם ג' אלפין והכן ועוד אומר באדראג"ה אלפין דרגין
מארי דיבבא והם דינין דיצירה ויצר מקנן בו שהוא סוד הוי"ה
ואל הוא חסר היורד עמו מא"א ואל הויה הוא ני"ן ולכן הם ג"ז
אלפין והוא המסתקים וגם שם אל הוא תיקון ראשון מי"ג תיקוני
דקנא ונעשייה הם צ"ו אלפין מארי ויללא כי שם אדנ"י הוא
בסלכות המקננת בעשייה ומצורף עמו שם א"ל הוא ני"צ"ו ל"כן
הם צ"ו אלפין ושם אל זה תקן ג' עולמות של מארי דינין ונתבסמו
על ידו וירוע שיש ג' אלהים בסרות א' בבינה שהוא נקרא אלהים
חיים והשני בגבורה והשלישי בסלכות ואלהים פלא במילואו
וריבועו עולה אל"ף כזה אל"ף אל"ף למ"ד אל"ף למ"ד ה"ה א"ף
למ"ד ה"ח יו"ד אל"ף למ"ד ה"ח יו"ד ס"ם ולזה נקש אל"ף בכל
אחר מהם כי חדינים התקיפים נעשו מאלרים וכל ריבוע הוא
אחוריים דחיצוניות שלהם סוד אחור שהוא עשייה והראשון
שבגי' כולל הכ' אחרים ולזה נקרא המלך הראשון מהמלכי' בלע
שהוא בולע וכולל השני מלכים האחרים ואומר באדרא שעולם
הבבא והילולה הוא בעד ה"ב מלכים האחרים יוב"ב ותשם שאלו
המלכים עקרם בבינה כמו שאמר הפסוק שמלכו בארץ אדום
שהיא בינה ונקראת טיפת אדום דמסמרהא נמקין דינין תה היה
קודם התיקון רצוני לומר מסלכו' דבינה נמקין אלו הדינים בחמר
טב דיתיב על דודדיה שהם אלו הדינין ולסעלה בבינה הכל
רחמים מפני שהדינין נכפים שם ובכל עולם של בי"ע יורד שם א
שהוא חסר ונכנס בתוך הדינים כדי לתקנם ולבסמם ולאכפיי'
לחון כמו שאומר באדרת נשא באריכות עיין שם ונם בראש השנ'
שהו' יום הדין וכולם מזומנים על תוגאי ישראל לקטרגויש מורא
שמא ח"ו יאחזו בהם הקליפות ויקבלו אש חרון ותגבורת ח"ו אז
נמתקים ע"י עצת הק"בה שצוה לתקוע בשופר של בינה אימא
עילאה שהיא מסתקת הדינים הללו ובכך האדרתי למעלה בענין
חשופר עיין שם גם אדנ"ל קשים מזונותיו של אדם בקריעת ים
סוף כי באכילה הוא פוגיא כמש ניצוצי טהרה חיות של הפסול'
בסור ל"ב אלהים שהם ל"ב שינים שבפה העליון י"ו שיניים
בפה לסעלה-י"ו למטה סור שני חצאי האלף של א"ין ששם שורש
הל"ב נתיבות אבל אגף נחלקים לחלקים כמו באבא ובזה נבור
אוכל מתוך הפסול בסור זיווג הפה העליון של א"א ומשם מקבלי'
האורה אבא ואמא ומפנו מזדווגים וחזווג הזה הוא סבונה בלשון
אכילה וכל זה הוא שורת הדין שיקח הבן אדם חיותם שהו' ניצוצי
שהרת הנו שאמר האלהי"ם הרועה אותי בעודי שהוא מדת הדין
לזה צריך ג"כ לכוין מיתוק הדינים ביום ראשון שהוא יום
האורת נובלות הנשמה שסודה בריאה צריך לכוין אל שדי בברכת
הזנן ששי לו שמע מנשמה יתירה של שבת שעבר וביום ב' האורת
הרוח משבת שעבר שהוא סוד יצירה יכוין אל הויה וביום ג' שהוא
האורת הנפש משבת שעבר רהיינו שהוא מעמד הרושם של הנפש
שהוא סוד עשייה יכוין אל אדנ"י כב"ה בזכרו השם וביום ד' הו'

שער עולם התוהו

כי נאמר לה הרחיבי מקום אה"לך ויכללה הקדושה כל הארצות וכל מקום הטומאה שנ' ערוך מאחמול תפתה גם היא למלך הוכן והחלל של א"ס שנ' עליו הנה מקום אתי ישהר ויתקדש אוכ"ר:

פרק לז

אמרנו למעלה אותם העשרה רבוא אותיו' של כל ספיר' וספירה שנשארו באויר אחר שנשתברה כל ספירה וספירה היו עולים למעי בינה וכל האויר והאותיות דהראוי להזקיף כל כלי מה שלא יכלה להכיל ירד למטה ער שנשלם בו התהמון מלכו' ולהעשות ככנדל ויצאו כל האותיו' של שפע הפנימי ועלו למעל למעי בינה עם האותיו' העיקריות של הכלי שלה וגם ר' רבוא שלה · והרוב היראה נסדקו חכמה ובינה לארכן מכח ריבוי האורות · כי בינה נתנה אותם לאבא ואבא גם כן לא רצה להכילם ושלחם לתוך הכתר והכתר לא רצה לקבלם כי כבר נתנלטו למטה ובירידתם למטה בכוונת המכוון תוך חכמה ובינה שנסדקו ויצאו מהם גיבלות ואח"כ רמז א"ס לבינה שתשלחם לתוך הכתר הכתרים שלהם והחכמות והבינות של כל ו' ס' ונטלה מן הע' רבוא אותיות כ"א רבוא לבנות כתר חכמה בינה שהכ"א הוא ג"פ ז' לבנות מהם ג' ספירות וגפלו מבינה למטה המ"ם רבוא אותיות ז"פ ז' של האורו פנימיו' של שברי כלים שהיו משוטטים ומרחפין למטה לבקש כליהם ונתפשטו בעולם האצילות ולא מצאום וכן ירדו מעולם אל עולם ולא מצאו מנוח לכף רגליהם עד שבאו בקצה גבול עולם העשיה אשם ח"ו ירדו תוך עולם העשיה היו כניכול נדבקו בשברי כליהם שכבר שלטו בהם הקליפות להנות מהם וכניכול היה צורך להפוך היעול' לתוהו ובוהו ורע שהתעוזה הזאת שהיו מתגוללים פנימיות ה"ן אחרונות הנז' דהיינו הם"ם רבוא אותיות הוא רמז לגלות מצרים שהיה ראוי להיות ת' שנה כידוע וכן אלמלא ח"ו ירדו כל אלו ז"ס כל הד' ירידות של ד' עולמות אבי"ע כי כל עולם הוא מאה שנה · היינו חמשים מה' חסרים כלולים מי' וחמשים מה' גבורות כלולים מי' נמצא שהם מאה · היו ח"ו שולטים הקליפות לחנות בהם יצרין ח"ו חיונשקעים הם ואנו והיה צריך להפוך הכל לתהו ובוהו יאם ח"ו הגיע הגלות ל"ת שנה עליין אנו ובנינו וכו' אבל מה עשה א"ס כשראה שהיו יורדים ג"כ אל עולם העשיה רמז לאריך שיתקפל חציו של מטה דהיינו נה"י שלו בחציו של מעלה בנב"ת שלו תשוקי' בזרועות וכשראו אלו הז' תעלייה והקיפול הנז' נדבקו באריך כדי לעלות עמו למעלה להיות שהם תאיבים לשחר ולהתקדש ולא ח"ו לדבק בשברי כליהם ולא היה להם על מה שיסמכו כי אם על אריך הנז' שרמז לו א"ס שיעלם בשוקיו למעלה:

פרק לח

אמרנו למעלה אלו השברים ירדו ד' סדרינות אבי"ע ונפלו על קרקע עשיה ועליונאם מקום אשר אסירי המלך אסורים שם ער תחיית המתים · ומהם נעשו הארבע יסודות אר"ץ שמהם נתהו ארבע מדרינו' רומם צומח חי מדבר וניצוצי טהרת נשארו בלועים בתוך אלו הד' מינים ובשתנשמו הדבריים נשארו הטיפין בלתים בתוכם בפני שבאותן השברים נשאר בהן איזה צד מן האור כמו טפין טיפין וניצוצות ובירורים לעשיית קלסו אלו המינים הניצוצות הללו המשל בזה כי כמו שהכלי שהוא מלא שמן ונשבר נשאר בו היינו בשברים לחלוחית של שמן שהוא כמו טיפין וכל כלל תיקונינו ומעשה המצות הוא להוציא יקר מזולל להתם פשע ולכלו"ת חטאת ועליו נאמר והוצאת את בולעו מפיו והם ממש ניצוצי נשמות שמתקן אותם האוכל בכוונת הברכ' של ברכת המזון ובזה מתקן ניצוצי נשמתו וניצוצים הנוגעים בנשמת אביו ואם לא עשה כן ונהנה בלא ברכ' עליו אר"ל שהוא כאלו גזל"ל אביו ואמו מניצוצים השייכו' לנשמותיהם והוא חבר לאיש משחית שכל מנמתו של איש משחית לגזול ניצוצות ולקולסם ולא להחזירם אל הקדושה והוא חבר שלו אם אינו מברך פונם בניצוצי אכילתו שמחזירים לאיש משחי' והוא חבר למשא ומתן שלו וזהו סוד כי לא על הלחם לבדו יחיה זאדם כי אם על כל מוצא פי ירו"ד שהוא הברכה המוציאם מחטומאה להקדושה ונברית ע"י פי ירו"ד בלעיסת הל"ב אלהים שהם השינים ולזה צריך האדם לכוין בשהוא אוכל שבכח הלעיסה בל"ב שינים שהם ל"ב נקים הנז' במעשה בראשי' והם ל"ב נתיבות חכמה שבאו מכח האל"ף שברישא דאין שנבאר' במקומה והאלף הזאת צורתה תרין יודין וא"ו ביניהו וכשירד בוצינא דקדרינותא הוא אותיות מנצפ"ך ניצוץ הדין מהמלבוש תחך הו"או שבינתיי' לשנים מראשה לסופה ונחלקו י"ו לכל צד כזה ⁂ וכן הם נחלקי' בפה ומאלו נבראו הל"ב שינים של אדם הישרא' דיוקא שיש להם המספר הזה · והוא סוד הרחיים ששוחקות מן לצדיקים כי שכח בהיכל אהבה הם הרחיים הנז' והפחינה של דין מ"ן ממנ"צפך שהם קשים ביותר כי מ"ם היא אות של מות ונון היא אות של נחש והיא עצמה צורת נחש וממנה נבראת כי קוצה התחתון היא סופיותא דרהבא של ה' קוטרין ונבראין היונקים ממנה ומיתוק הזה נעשה ע"י אינון רחימין הם הקרושים שקיימו פסוק ואהבת את ה' בכל לבבך בכח הלעיסה של האדם הישראלי בכוונתו מעלה אותן הטיפין הנבלעים באותו מאכל למקום הקדושה בכח נשמתו ועל זה אמר הפסוק חיל בלע ויקיאנו מבטנו יורישנו אלוה הקדושה וכר"ת שלו תמצא שם א' משמות ע"ב שהוא חב"ן שפעולתו להוציא ניצוצי טהרה מידי הקליפות וניצוצי ש"ז לבטלה אם הוא מכוין בו וסורו הוא המספר שלו שהוא ו' ויש לכוין ב"פ אל שם זה שהם שני י"ו של שני חצאי האלף והם ל"ב שינים שבאדם דבריאה בחשוק' הללו והם שני שורות שינים שבפיו למעלה ולמטה · כי שני פעמים ז' עולה ל"ב שינים וכחו גדול מאוד ואני נפתלי המחב' הספר הזה מכוין בו בקר וערב בתפיל"ח בסר' תקע בשופ' בנוסח וקבצינו ר"ת מארב"ע כנפ"ח דהיינו האות הקדושה לאור האחרון הוא השם הזה בתפילה המיוחדת לשם זה שהוא מקבץ ניצוצי נרחי עמו ישראל ומלת נדחי נ' שם ע"ב ונשיגר סדר כוונת התפילות אבארנו באר היטב עם הכוונות השייכות לזה הענין ומת טוב וכה געים לכל אדם לכוין בו בכל ברכה הנהנין ובפרט לבעל תשובה לתקן המעוו' שעל ידו תחזור ניצוצי חקדוש למקום' אל חלק נשמתו ולזה אמר חמשורר ותורתך בתוך מעי כלומר שבכח אכילתו של דוד המ"עה והכוונ' שהיה מחכון בעת תאכיל היה מכניס אלו הטיפין שהם ניצוצי התורה בתוך מעיו ועם כוונת זו ארז"ל ששתי כליותיו של אברהם אבינו ע"ה היו נוטעות חכמה מתוך כח אלו הטיפין כאשר תדעם בפרטיות בפרקי' חבאי' בע"ה ולזה אר"זל בלע מרור לא יצא מפני שצריך לעיסה בשני' לחוצי' ממנו אותן הטיפין ורע שכלת מרור עולה מו"ת ואם בלעו חייב נשאר המות שלם ח"ו לכן צריך לעיסה בשינים ומכח זה באה הוא"ו שבתוך הא"לף של אין וחותך התי"ו של מות לשני רישין ונעשית הרו"ר והיא עצמה הוא"ו של מלת מות ולכן צריך לעיסת ב"ל שיניים שבאים מכח הוא"ו של א"ראין שהיא נחתכת לשנים מכח הגבורות שהם בוצינא דקדרינות ולכך הוא"ו עצמה חנחתכ' שהיא גם כן הו"או של מות חתכת התי"ו של מות לשנים ר"ל לשני רישין ונעשית מרור ולכן צריך ללעוס בשיניו כדי לחתך המרור לרמוז שאם לא נחתך נשאר המרור שלם והיא ת' של מות שחיבכת סטרא אחרא בכוור ת"ו תמות והתוית ת"ו על מצחת האנשים ודע שגם כן הוא"ו הזאת היא הדומה שהרג בה פנחס לזמרי שהיא כדמות רומח ובכוונתו והשמות השייכים לפעולה ההיא ניצול מזמרי וכ"ר אל"ף איש שהיו עומדים סביבות אהלו לשמרו כי הוא"ו של מות היתה פתוחה באויר כדי לבנס בין ס"ם ות"ו לעשות מות שלם לעשות כלייה ח"ו ועמד פנחס ולקח אותם בידו א"ת בידו אלא ביו"ד שהיא אות הברית שניתן לו ולזה נאמר ברית שלום עם ו' שהיא כדמות רומח:

פרק לט

השברים הנז' ירדו למטה ד' ירידו' אבי"ע והכינו וחתתימו ברושם שלהם בכל עולם רושם ז' ספירות לכן בעולמות בי"ע אין שם רק שב"ע בשבעה סוגקות וג' הראשונות אינם תדירי שם ואין שם אלא היולי שלהם שהם הכלים ולמה ירדו אלו ד' ירידות לבד ולא יותר והטעם הוא להיות שהכלים נאצלו משם בן ד' שבעולם המלבוש הכולל ד' מילואים ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן

לכן כל השפע בא מרובע בסוד פנים ואחור ימין ושמאל ובירידתם צד פנים שלהם הוכן עולם האצילות ימין עולם הבריאה שמאל יציר אחור עשייה ונם מפני שאויר קדמון הוא מרובע וכבל ריבוע מקרן לקרן יש בו סילוי אחד משם של ארבע ומעלה ומטה אין בו לפי שעצמותו הוא למטה ולמעלה הוא המלבוש לכן הידידות היו ארבע לבד לא פחות ולא יותר וכל שבר הוא מרובע בסוד פנים ואחור ימין ושמאל ומכל כלי נעשו ששים רבוא שברים ובל שבר יש לו שם מיוחד שפועל פעולות נוראות כמפורש בספר החזהם של רבי אליעזר מגרמיזא ויוצאים ממנו ככה כחנות של מלאכי ואח"כ יוצאים מהם הכוכבים והמזלות והרקיעים וקרהניים שהם ראשי כוכבים שיש תחתיהם כוכבים הרבה · שמניין הראשי כולם הם רל"ו אלף אלפים רבוא ומהם יוצאים כוכבים לאין מספר ורע שבל כוכב יש לו אלפא ביתא בפני עצמו ושם אחד שולט עליו עם מלאכיו וסימן מניינם הוא המילוי של אותיות משכ"ן בזה ס"ם שי"ן כ"ף נו"ן שהמילוי הזה בלתי אותיות משכן עצמם שהם השורש עולה רל"ו ומה שתוך הפסוק הזה שהוא רוכז הספר הנכבד הזה שהוא וכבוד ה' מלא את המשכן ר"ל כשתרצה לדרוש נורל בסוד ה' חסלא אותיות משכן שהוא השפע היוצא מלמילה הוא רל"ו וגם מחנות כבוד יי' שהם כחנות שכינה הם רל"ו אלף אלפים רבוא ולעולם אינו יורד מזה הספר וכן עולה רחב הכבד שהוא על הכסא כמפורש בפרקי היכלות ובספר מרכבה רבה וזוטא ובספר שיעור קומה של ר' ישמעאל שרוחב שיעור קומתה של הכבוד הוא רל"ו אלף אלפי אלפים רבוא פרסאות וכל פרסה הוא שם אחד וכן פרס"ה ג' השם וכן הוא נ' משה שהיה מתקן השמות בהארה נפלאה והוא נ"א ל' שר" וזהו סוד הפסוק וארא אל האבות באל שדי ומפני שנשמתו היתה מזאת המדרינה הידה צריך להראות לו מדרינ' יותר מעולה וכל השפע של עולם המלבוש הוא בסוד רל"ו כי רל"א שערים עם ה' אחרונה של שם בן ס"ג כללם רל"ו הם שולחי' כל השפע להעולמות ונבנים מזה הספר ממש:

פרק מ

רוב מגין ורוב בגין הקליפות נבנו בעולם התיקון מסוד הבישול של תרין ביעין של יסוד אבא · שהם נצח הוד של יסוד אבא ושם נתבשלו האורות הללו דהיינו חס"ד רנו"א והוצרך אריזות ז"ס"ן של שביעי אורות פנימיות דשברי כלים אשר נדבקו בו גם בן הרבה דינין והוצריך הבישול הזה להבריל הדינין ונפלו למטה ונתחברו עם שנפלו חביריהם קודם זה למטה בעת שברי כלים ותעמידו ג' עולמות של דינין וקליפות נגד אור החיצון של בינ שהוא ריבוע ואחוריים · ואע"פ שקצת סודו שייכים אח"כ בעולה התיקון בבנין ז"א ונוקביה על כל זאת הם צורך גדול גם בן כאן להודיע בזה השיעור איך נבנו כתות הטומאה ולא אצא מן המכוון אח"כ ואם הייתי מבאר העניינים סדרונין ובדילונ מעורב שלא בסדר לא יבינם שום אדם אבן בעולם העשיה אפרשם בעה"ן ביאור רחב די צרכו על בן אקצר בו במקצת ואי תתמה ברברים שאכתוב מטפה ותרין ביעין ובישול וביוצא בו כי בבר ניתן לנו רשות בראיה ובשברי אחזה אלות ור"ל אמרו דברה תורה כלשון בני אדם ודע שכל הפעולות שאמרנו ושאמר אח"כ הם כלם שמות פועלי פעולות משונו כפי מדרינות ר"ל שבשאמ' טפה מעורב של ז"א ונוקביה שהיו בסוד טפה סודו הוא אותיו' מעורב' של שמות שלא נתחברו אותיות של כל שם אלא כלם מעורבים יחד ולא ניכר שום שם לעצמו וכשנא אריך אנפין פשם יד ימינו ולקח טפת זיר ונוקביה הוא שם אחד שכחסר של אריך אנפין שלוקח השמ' הללו ומסדר אותם הם"ס אותות המעורבים וסבנים אותם בסוח של אבא שיש במוחו שם אחר נדול מאור ולוקח השמות הללו ומסדר אותם ומוריד אותם דרך חוט השדרה שיש שם שם אחר כתוב באורך השדרה כנראה בזוהר פ' פקודי בהיכלות וכשנאמר שירדו לתוך תרין ביעין של יסוד אבא יש שם שני שמות שיש בהם כח לבשל השמות האלו להמתיקם ולחזקם ולברדם שיהיו ניכרים כל אחד לעצמו ולהבריל הדינין והאותיות שאינם לצורך אלו השמות ואל תהרהר שום מחשבה נשמיית"ו ברעיונך בסודות האלו פן תענש אלא חשוב במחשבתך שכלם שמות ואותיות של אור הסחיה כל העולמות ופועלים פעולתם בחסד רין ורחמים והכותרות הוא ההיפוך של שמות הקדושה ואינם פועלים רק רע בלהיום ונם אחר זה אל תהרהר כי כן נזרה חכמתו לברוא עונש לרשעים שכאברין את העול' שנברא בעשרה מאמרות ושכר טוב לצדיקים שמקיימין את העול' שנברא בעשרה מאמרות:

פרק מא

ופירושן של דברים אלו להיות שכשירדו בשבירות אלו האורות של ז"א למטה שהם שמות ונתהוו מהם שורש הקליפות והדינים כאשר ידעת מאלו השמות הקליפות והדינים יצאו שמות אחרים מהם ונרבקו בשמות הקדושה שהם אלהים אחרים בל אחיזתם באלקים קדושים ובקדושה יש ק"ך אלהים כי ה' אותיות בונות ק"ך בתים ובטומאה קכ"א בסוד בל המוסיף נורע ויש בהם ימין ושמאל בסוד ככא ר"ם ונשא וכנגדם בקלפ"פרים"ר נ' עמלק הכולל בל הדינין הקשי' ויעולה נ"כ אר"ם בסוד בל המוסיף נורע והיא מצרנית לארץ ישראל והיא ראשונה להטהר לעתיד ונם פלשתי"ם נ' י"פ אלהים והם נזירין דפרזלא אשר היו מכים על ראש עזא ועזאל שרצו ליעלות לחיצתם ונפלו למטה ועורהיום אינם מניחים ליעלות למי שאינו ראוי לעלות ולו הק"ך אלהים הם נ' צ"ל אשר איננו ירא מלפני אלהים הקדושה והיפוכו ל"ץ והוא בני בליהנם לומר לך שכל המתלוצץ נופל בגיהנם כי הוא בבעיר בל האשות של הגיהנם וכו' מדורים שהם הפסולת והקליפו' של חס"ם רבוא אותיות שהם ז"פ ז' מדרינו' ומהם בל סוד מנין שבעה · ור' מדרינות הטומאה עליהם הם א' בסוד בל המוסיף נורע וא' תתמה מזה שאמרנו ועד הנה בח שטות הקליפו' והדינים הנם שאין קליפו' ערדין מבל מקום שורש הקליפו' היה שבי היו הקליפות בבח ואילולי חטא אדם הראשון לא היו יוצאים הקליפות לפועל · ואם תאמר אם לא היו הקליפות יוצאו לפועל אין חטא א"ה שלא היה יצה"ר בעולם אלא התירוץ הוא כי הנוף של הנחש היתה בריא שליטה שנ' וערא ר"ע ונברא בזמן שבירת הבלים מהאותיות של מנצפך היותר קשים ועל צד היותר בהנ"ן והקליפה יצאה קודם למיחא שהוא הקדושה · במו אצל הפרי שקליפתו שומר אותו וכשאוכל"פ אותו זורקים הקלי"פ לחוץ ולוקחים הפרי על זה נאמר רשע יכין וצדיק ילבש והדינין הבאים משברי כלים מצאו נוף הנחש בוכן לקבלם אחר שנפרדו מז"א מבח הבישול של חרי ביעי של יסוד דאבא וירדו למטה ולא מצאו מנוח לכף רגלם עד שנתהוה הנחש שהוא הוא ישופך ראש היה יותר מוכן לקבל או הדינין כאש נפרש בינה"ו וזה הוא פירושו שכל הדברים הן אלהיים בין רוחניים בין נשמיים בלם נעשו ע"י ר"א שערים הנזכרים במשנת ספר יצירה ואני הרתי אותם בשער הראשון של ספר זה הנקר' שער שיעוי"י הס"ך והם כ"א אלפא ביתות חוץ מא"ל ב"ם שהתורה נבנית מהם והאותיות האלו מתחלקות לשלשה חלקים היינו"ב פשוטות שהם ה"ו ר"ח ם"ן לנ"ס עצ"ק וז' כפולות שהם בנ"ר כפר"ת ונ' אותיות אמ"ש ומתחלקות לשלשה חלקים חסר דין ורחמים ואותיות מנצ"פך הם יותר דין קשה מכלם ומהם הנך ארוכה יותר מכולם וממנה נתהוה הנחש שזכרנו והיא עצטה צורת נחש וכן נם הנחש יותר דין קשה מכל החיות ואותיות מנצפך הם ההתפשטות של ה' נבורות ושרשם נקרא בזוהר בוצינא דקדרינותא והם עולים פ"ר וכן עולה סנדלפון שהוא מלאך הי"ר של עשיה שרובו אולני טרק יותר מעץ פרי כי הרע שם נובר על הטוב ונם עולה בחשבון ע"ר הקודש שהוא סנדל שלה ולכן הסנדל והמנעול פועל בשם זה בפרשת דרכים לירע איזה דרך ילך למחוו חפצו והוא הנרמז בפסוק אכלתי יערי עם דבשי כאשר נבאר במקומו בעה"ו:

פרק מב

הנחש הואת נתהיה מסופיתא דנו"ן דא כאשר נפרש בעול' העשיה בע"ה ולהיות שאותם כוחות הדיני'

שהיו רבוקים בוערי ונקביו להיותם תאבים לטהר ולהתקדש ולהיות שהופרדו והשלכו למטה ולא מצאו מן ביניני אריך להתקן כי היו מרים עד מאוד לא מצאו מנוחה כ"א בנחש הזאת שהיא ממש בית ובלי להם סה שלא מצאו מקורם בית קיבול ובנוח אלו הדינין בנחש נתקנא הנחש באדם בסיבת חוה והטיל בה זוהמת הנדה ואח"כ השיאה לאכול הפרי וכשראתה שהיא נפלה ברשת יצה"ר בקשה להפיל גם לאדם ונתנה לו ואכל דכתיב ותתן גם לאישה עמה ותאכל האחר שאכלם בלתי יריעתו הזר ואכל עם יריעתו מפני כי תכף שלם בו יצה"ר ואחר שאכל אות' ה' נבורות שהיו ממותקים בה' חסדים חזרו לתקפם וכשנכנם הפרי בבטנו מיד נתהוה בו יצ"הר והיא האכילה ג"כ לכל בעלתי ונפלו כולם ברשתה חוץ מעוף אחד ששמו הו"ל דכתיב וכחול ארבה ימים והוא התחלת היצה"ר בעולם בפועל ומזה נתהוו הקליפות וסטרא אחרא כי ער עתה לא היו הדינין והקליפות בפועל לא בכח רק מאוד נגוז שלא היו נראים כלל ואחרי כן נתעבו הדינין ויצאו הקליפות לפועל וקטרגו על הקדושה כמו שאמר הפסוק הוא ישופך ראש ואתה תשופנו עקב פ' להיות שנולדה קטנ' בעולם והקליפה רצתה לינק מן הקדוש' ואינה שולטת כי אם בעקב של הקדושה בסוד יריעות הטומאה מלשון וירע ארם את חוח אשתו שהוא סוד קליפות נוגה שא"ה שכב עם אשתו נדה ובימי ההול וקלקל הע"ב הזה שתי' מקודם כתנות או"ר ונרר ופרוכ' ומלבוש הקדושה כי התרגום הוא הלבוש המלביש הקדושה וא"ה פרץ הלבוש הזה ועליו נאמר ופורץ גר"ר ישכנו נחש כי היא תאיבה לעשות חסד עם ישראל ומצד הקדושה נקראת מאזני צדק · אולי תוכל להנצל בקרושה · והשקלקלה היא נקראת מאזני מרמה ועליה נאמר כנען בידו מאזני מרמה לעשוק אהב רצוני לומר כשהקליפה אוחזת בה היא בידו כנען עושקת כל הנשמות הנאצלות למטה כנזכר בזוהר משפטים בסבא ועליה אמר שלמ"ה המע"ה ראיתי דמעת העשוקים ואין להם מנחם ומיד עושקיהם כח כי אח"כ מוציאים כח הנשמות ממנו בסור לו יערה והפרה לעם נכרי לא ימשול למכרה ומצר החיצונים נקראת כתנות עו"ר הוא אותיות ור"ע עין הרעה טוב ור"ע אשר צוה אותו אלהים שלא לאכול ממנו ולא לערב טוב ברע כי כל אכילה מביא מיני המותרות וקורם חטאו היתה הטוב עוסר לבדו והרע לבדו בעולמות בי"ע ע"א שבדר האוכל מתוך הפסולת וחוא ערב אותם לכן צריך בסוד המיחה ברור אחר מחרש וכל מגמת ותאות חשק העקב הזה להנצל בקדושה והקדושה רצונה להסיר ניצוצות הקדושה הכלולים בראש הקליפות · ופימנך ר"ע שהוא "ראש "עקב בזה חטא ע"ר בכור יהודה שהיה שמו ער שהוא "עקב "ראש להורות שעקב הקדושה שולטת בראש הקליפות להסיר בולעו מפיו כדכתיב שברת ראשי תנינים על המים שהם טיפין של חסר הבלועים בראש הקליפות שנקרא תנינ"ם חסר להורות שראש הקליפה הזאת היינו שאמר דרשב"י בפרשת בא בפסוק עצמו ואומר שאלו התנינם יש להם נקב בראשם לרמוז על בית קיבול שיש להם בראש' לשאוב השפע מעקב הקדושה ויר בכור יהודה לא עשה כן אלא שחת ארצה והנביר הקליפות בשפכו השפע של ברית קודש ארצה בידי הקליפות ועשה שראש הקליפות שלט בעקב הקדושה ונתהוה ממנו שהפך ע"ר לר"ע והמיתו י' שהוא השלים אילנא רמותא כי נדבק בסות · והנחש אשת זונים הסיחה ופתחה את חוה ע"י קליפות נוגה שהיא עצמה קדושה והאיבה לעשות חסד עם ישראל · והיא לוקחת חסדים ונוגנת אותם מהזיווג הקדוש כי היא נכללת בקדושה ועולה עם השכינה למעלה ואח"כ נותנת החסדים להקליפה למתק אותם והו סור הפסוק מים נגובים ימתקו וע"י נוגה הקליפות והנחש פתתה את חוה הקדושה ודי למבין וכל זה נתקלקל בויווג א"ח עם חוה בנדרתה היא הזוהמא והזרע הטמא של הנחש שבאתה על חוה קוסם שבא עליה אדם וכביכול מלבושה דאריא כעין מלבושתא דרקיעא והמבין יבין הרי לפניך שבשביל חטא א"ה נתחוו כל הדברים הנזכרים ודע כי ה' נבורות הם ה' הויות בנקוד אלהים שיעולים ק"ל ולזה ישב אדם ק"ל שנה בנהר ניחן עד צוארו כמנין אלו ה' נבורות שקלקל ויעב"ז לא נתקנו כראוי כי ליליה הרשעה כשראתה נודל קלקולו נתנבר בקליפותיה והיתה באה בעל כרחו של אדם ומתחממת ממנו ומולידת ממנו בסה שרין רוחין ולילין ולזה לא נתקן אותו הק"ל כראוי ובנגד זה אנו אומרים ויהי נועם בכל מ"ש שיש בו ק"ל תיבות עם הפסוק שחוזר הש"ץ כי השכרה היה מבטל כל תנבורו' הדינין שחבר עליו מזמור שיר ליום השבת באומרו יתפרנו כל פועלי און כי הנה אויבין ה' יאבדו וגמ"ש נגרו הדינין מחדש ובאותו הפעם מחזירים הרשעים לגיהנם לכן אומרים שיר של פגעים להבריח הדינין ולהתקם בסוד ויהי נועם ה' מיתוק אימא עילאה והו סוד דם נידות טיפת דם כחרדל שאומר הזוהר הנופל מלמעלה ומקדשא אסתאבת ח"ו ואחרי ימי ליבונה בורקת עצמה אשת חיל ויזרקת אשת זנות מקמה מיראת מנחת שיעורים מנחת קנאות כאשר אבאר בתיקון הג השבועות ואז היא עולה עמו ביחוד ואינה יורד' והדם נהפך לחלב ולא יעשה ממנה זוחמא ולכן עתידת אשה שתלדי בכל יום שלא תהיה עוד זוחמא בעולם והזרע יתכשל כראוי באותו זמן ולא יתקלקל עוד ולכן יצמיח ויולי' תכף ולא יגברו עוד הדינין טהורים על שלשתם הם' חסדים והדינין שהם סור הדם יהנהף לחלב והדינין טמאים אפרשם עם מנין שמות שעולים ד"ם והם ה' מיני דמים טמאים · ודע שק"ל עולה ע"ן כמנין ה' הויות נבורות שקלקל ויש ג"כ ה' הויות חסדים שעולים ג"כ ק"ל כמנין עץ שהם שתי עינים של זיר והוא שקלקל עד שתי עינים חמש כנגד ה' כיון שנתקלקלו הה' נבורות נתקלקלו הה' חסרים ולא היה להם כח למחקם ולזה אמר הפסוק ויהי ע"ר בכור יהודה ר"ע בעיני ה' ר"ע בשתי עיניו שהם חמש חסרים וחמש נבורות הנזכרים ובזמן הגאולה יהיו עיני' כיונים על אפיקי מים רחצות בחל"ב שכלם חסרים בחל"ב דייקא הוא המיתום שמהפך הדם לחלב ודי למבין הרי לפניך איך נההוה היצה"ר והקליפות ע"י א"ה וזה אופן אחד מעין שאמרה התורה וכן בזה האופן כל האיברים הנופלים הכתובים בתורה :

פרק מג

ואתה אהובי המעין נספרי זה אפתח לך דרך הישר שכן אור לנלות לך עוד כלל נדול בענין חטא א"ה מה שהוא צורך נדול לניצוצי השהרה ועל כל זאת אפס קצהו תראה וכולו לא תראה בשיר הזה אך ורק ארחיב ביאורי במקומו הראוי לו כשאבוא לפרש ענין חטא א"ה בפני עצמו והוא זה ידוע לכל משכיל כי א"ה פנם כל העולמות ואם כן היה מוכרח שיפלו ממנו ניצוצות הקדושה ותתערבו בכל ארבע רוחות העולם וכל ע' שרי האומות כל אחד נטל חלקו והנה אותם הניצוצות אין להם אחיזה וכח לצאת משם רק ע"י ישראל שעושים מצות ותפילות ועל ידי תפילתם מעלים אותם בסוד מיין נוקבין וזהו מתבררים כולם ודוגמת זה חוא ג"כ בעולם הבא אחר פסירת הצדיק מן הע"ז שאין לך צדיק בישראל שאינו עובה ומכנס בניהנם אעפ"י שאינו ראוי אליו כי הניהנם מקיף הקדושה והנ"ע ומוכרח הוא לילך דרך שם · ובעולתו שם שעובר דרך ניהנם ומוציא משם בכח מעשיו לאותם רשע מישראל אשר שם שאין לו לבוש והוא לוקחו תחת לבושו ומעילו והה גם כן עושים הצדיקים בחייהם בעה"ז כי הם נולים אצל האומות כדי להוציא אותם הניצוצות והוי סוד הפסוק עת אשר שלט האדם באדם לרע לו ששולטים האומות בישראל כדי להוציא מתחת ידם אותם הניצוצי הם הנותנים חיות לחקליפה כי הקליפות הם מתים והוי סור שהרשעים בחייהם קרויים מתים כי אין להם נשמה קדושה מן היסוד חנקוא ח"י העולמי' בתרין עלמין ביה"ו וכיה"ב רק יש להם נפש מן הקליפה הנקראת מות ועל מות וע"י אותם הניצוצות הם חיים והוי סבר חפץ ורצון הקליפות לאחוז נשמות ולהחטיאם כי אין להם חיים לולי ע"י חטאינו שאז יש להם יכולת לחטוף נשמות טהורות וקדושות והם חיים ולכן נדול עונש הרשע שהוא ממית הקדושה שהוא נותנה אל יד המות והקלי' ומחייה הקליפה ואמנם הוצרכו ישראל לנלות השכינה בכל ע' לשון אשר שם ניצוצות הקדושה של נשמת א"ה שנפלו לתוך הקליפות של ע' לשון ואין כח לצאת משם לולי רחמיו ית' שנלתה שכינה עמנו והיא מלקטת אותם

הנשמות אליה בסוד מיון וקבץ ע"י עשרה הרוגי מלוכה כאשר אבאר בפרקים הבאים בעזה"ו והיא בקבלה על ידם הניצוצות חללו בסוד רבה אמונתך היא מלכו' שנקראת אמונה היא נעשית רבה ונרוגה בסוד עיר ירושלים פלאה נשמות כל ישראל הכתים והחיים וכשנגמר הכישול של הזיווג אז שולח חש"י הנשמה הנאת בעה"ו וכיון שנגמרה החלק של הניצוצות שישלה להתעלות אז השכינה באה אחר הנשמה ללקוט אותה כן העולם וליתן נרנח"י בשליכיות כדי שיע"י יהיה נכר העלייה וכהרת מקומה של התלול שיעמדו שם ניצוצותיה וע"י נעשת זיווג תמידי ויכפיק הדרוש הזה אל הכיון להתהירו שלא יטעה לחשוב שתכף יבוא הנשמה של הניצוצים ממקום הטומאה למטה בגר ישראל תכף ח"ו לחאמין זה אלא השכינה שהיא בגלות לוקחת אותה הנשברה והניצוצי' בסוד מיין נוקבין לזיווג עם זעיר ואח"כ שולחה השכינה למטה בגלות לאותו בר ישראל דרך אותו החלל שהיא בה וכאשר יפתיים קיבוץ גליות זה מכל ע' קליפות אז עדנא דמטו רגלין ברגלין ואז יתקיים בלי הפות לנצח כנסר בזהר פ' פקודי ובר"ת תבין איך עון א"ה נרם כל הגליות עד ימות המשיח בסוד בעקבות משיח' חוצפ' יכני כשישלמו העקבים של א"ה להתברר גם תבין למה הוצרכו ישראל לגלות במצרים ובסדי וכיוצא בזה ולמה אלו הר' נרשמים ככל השאר מאחר שגלו ככל ע' לשון למה לא נזכרו רק אלו הר' ולמה באלו הר' גלו כל ישראל אך בשאר ע' לשון אפילו אחד מישראל גולה שם נחשב וכילה עליו כאלו גלו כל ישראל' אך הענין הוא כי הלא הוא כמו שעיקר הקדושה הוא ד' נהרות הם ד' אותיות השם סוד זיעות ד' חיות הסרכבה כך כנגדם ישראל גלו בר' נהרות היוצאים בקליפה והם סוד זיעת ארבע חיות טמאות הנושאות המרכבה הטמאה והם ארי"ה וסו"ס ואד"ם ונח"ש כנגד יצירה והם כוללים הכל וכשגלו הנשמות עיקר כל ניצוצי הנשמות הלכו לשם לאלו הר' נחריות היוצאים בקליפה ולכן הוצרכו כל ישראל להיותם גלים באלו הארבעה כי כפי בחינות כל אדם וארם כפי שרשו יש בחינה א' ואז נולה שם אותו יהודי שכא מאותו השורש ובחינת נשמתה היא כדי להוציאה משם ובזה תבין כל השאר כשם גם לטע"ז נלן למצרים תחיל' כי הוא ראשון לארבע נהרות שהוא גלות הראשי וחבירו בבל שנא' עליו אנת ריש' דרהנא כי סדר הגלות כך הוא שמתחיל הקדושה לכנס מהראש ולילך עד למטה עד הרגלים' ולכן כאשר נכנסה שם השכינה עד הרגלים אז הוא תגבורות החיצונים כי יבא כנחר צר ותכף יבוא אור הגאולה ובא לציון גואל כי תוקף הגלות הוא כיכת הגאולה כי כיון שישתלמו הרגלים להתברר אז בלע המות לנצח אמנם בגלות יון וארום לא היו כל ישראל בגלים שכב כי עשרת השכטים כתחלה גלו באשור והטעם הוא כי בחינות ניצוצות שביון וארום הם אלו השכטים וכיוצא בזה ואין להאריך והמבין יבין מעצמו והנה בכל הגאולו' לא היה גאולה שלימה כי הנה נשארו ניצוצות קטנים אשר נברה יד הקליפות בהם מאוד ולא יכלו להתברר אם לא באריכות זמן ולכן לא הוצרכו ישראל להתאחר שם ויצאו מן הגלות ההוא' ואמנם לא נאבר לטעם זה החזרה אל המקום ההוא כי עדיין צריך שינלה שם אותו האור הבא משורש אותם הניצוצות שנשארו שם כדי להוציאם כי עדיין נשארו ניצוצות קטנות קצת מן כבל מדי ויון וחבירתם שלא יכלו להתברר לגמרי ואמנם בכל הגאולות שנגאלו ישראל נקראים גאולה על שם העיקר אך אינה גאולה שלימה אך גאולת מצרים היתה גאולה שלימה והוא סוד שארז"ל על פסוק וינצלו את מצרים שנשאותו כמצולה שאין בה דגים ולא נשאר שם שום ניצוץ קדושה והיתה גאולת השכינה לגמרי מה שאין כן בשום גאולה אחרת והוא הטעם לזכור יציאת מצרים מכל שאר הגאולות עתה קודם גאולה אחרונה היא עיקר כי בשאר ארצות נשארו עדיין ניצוצות קטנות ללקוט ובמצרים לא נשאר שום ניצוץ קדושה והיתה גאולת השכינה לגמרי מאותה קליפה משא"כ בשום גאולה אחרת אבל לעתיד לבא שיהיה גאולה כוללת בכל העולם תהיה גאולת מצרים טפלה וגאולה אחרונה עיקר וע"ז ארז"ל בפסכת ברבות פרק ראשון מאמתי תגיא אמר להם בן זומא לחכמים וכי מזכירים יציאות מצרים לימות המשיח והלא כבר נאמ' הנה ימים באי נאם י' ולא יאמרו עוד חי י' אשר העלה את בני ישראל ממצרי' כי אם חי י' אשר העלה ואשר הביא את כית ישראל מארץ צפונה וממכל הארצו' אשר הדחתי שם אמרו לו לא שתעקר יציא' מצרים ממקומה אלא שתהא שיעבוד מלכיות עיקר ויציאת מצרים נפעל לו' לכן גאולת מצרים היה אחריה הפסק כי עדיין כל שאר הארצות היו שם ניצוצות אך לעתיד לבוא תהיה גאולה כוללת שאין אחריה הפסק כי היא כוללת לקיטת ניצוצות בכל העולם ובזה תבין סוד גדול בסוד הגליות שהוצרכו ישראל לגלות בכל ד' רוחות העולם וכמו שארז"ל גלו ישראל בכל ע' לשון כי כיון שגלה יהודי אחד בין אותה אומה בידיעת הן דרך שבירה או ע"י כבה אחרת בשליחות מוכרחת נחשב כאלו כל ישראל גלו שם חת הוא מצד ניצוצי נשמתו אשר שם צריך ללקוט אותה ונמצ"ע ד' זה כי כל ע' אומות שלטו בישראל וגלו שם וזהו סוד פקוס כי כאשר ראיתם את מצרים היינו לא תוסיפו לראותם עוד עד עולם וק' למה נאמר ירידת מצרים מכל הארצות שבח"ל סוד הדבר הוא שלא נשאר בושום שורש כלל ועיקר והכל לקטו בגלות מצרים ולא השאיר שם כלום ואם כן אין צורך לחזור שם ואפילו הערב רב שהם בני אותם הגרים שנייר יוסף ולא היו מחוקקים כראוי אפילו אותם לקח משה רבינו ע"ה מה שאין כן בשאר ארצות אע"פי שכאשר גולה ישראל ביניהם הוא מכניע הקדושה ומכניסה שם והוא לצורך ללקוט ניצוצים אשר נפלו שמה איברי נשמת א"ה שהיה כולל מקורם זה כל נשמת בני ישראל אבל מי שחוזר לכנס במצרים הוא גורם גלו' שכינה על חינם ללא תועלת וחוזר ומחייה החיצונים ללא תועלת אחר שמתו ואמנם לטעם זה תראה כי אין לך שום גלות כאלו שלא היה להם שום מעלה גדולה כי כשגלו במצרים היו מולכים בכל העולם כי השכינה גולה שם ועיקר החיות סושכים כל האומות משם ונשארו שאר הארצות טפלין להם וזהו שהרעב היה בשאר הארצות ובארץ מצרים היה שובע גדול ולכן בצאת ישראל ממצרים נשארה ממלכה שפילה כי אחרי שיש גלות בשאר ארצות יש להם ניקה בשם אך לעתיד לבוא שתהיה גאולה כוללת ואין שום גלו' או לא תהיה שום ניקה לשום קליפה ויחבטל מהם החיות לגמרי ואז בלע המות לנצח שהוא ביטול כפרא אחרא' וגם במצרים ויקם מלך חדש על מצרים שנתחדשו גזירותיו ואז באה כנחר צר ובא לציון גואל וגומר ואז יראו מפעריב את שם י' וממזרח שמש את כבודו וגומר וקושי השיעבוד גרם תגאול' והוא ממש כימן הגאולה כמו שיהיה לעתיד לבוא כמו שארז"ל עד שהראשונה פקודה שנייה מטהרת לבוא ואז משיח בא בהיסח הדעת בעת שמסתיים דינתם ממנו ואומרים שוב לא בא מכח רוב צרות והבן ועל סוד לקיטת ניצוצים ארז"ל אין בן דוד בא עד שיכלו כל הנשמות שבגוף' אדם הראשון כמו שארז"ל על פסוק איפה היית ביסרי' ארץ מלמד שפל הנשמות היו תלויות בא"ה זה היה תלוי בשיערו חח בחופתו וכו' אף על פי שרשי' ז"ל מפרש חדר יש ששמו נוף ע' פנים לתורה' והם סוד הנשמות התלויות בא"ה ונפלו בידי הקליפה וביד הקב"ה למהר הגאולה שנ' הקטן יהיה לאלף והצעיר לגוי עצום אני י' נאמן לשלם שכר בעתה אחישנה אם יבוא ששה בברם אחד ועל זה א"ר יוחנן זכו אחישנה לא זכו בעתה חחזו סוד הפסוק ויפרו וירבו ויעצמו במאוד מאוד שרלג הקב"ה למהר חקץ של ת' שנה ברו"ז שנה וזהו סוד המרדש איכה שהלך הקב"ח עם אברהם אבינו ע"ה ארוכות וקצרות והמבין יבין ארוכו' בעתה וקצרות בזמן אחישנה לפיים ולנחם את אברה' אבינו ע"ה אבל לפי פשוטו אין לאברהם נחמ' בזה ורי למבין' יהי רצון שימהר הקב"ה ללקוט ניצוצותינו ויחיש פרותינו אוכי"ר:

פרק מר

הטהרה הזה הוא כמו השדת ויישר חנקודות של עולם התוהו הם נוזרים בתוכו וכמו שכל נרגיר חטה כל אחת ואחת צומחת בפני עצמה לפי כחה' כך הנקודות של עולם התוהו היו צומחות כל א' ואחת לפי כיחה זכל זמן שהנרגיר של חטה קיימת במקומה אינו בא לכלל צמיחה ותיקון רק ההפסדה היא הצמיחה שכלה ובלה בעפרה' כך אלו הנקודות

שער עולם התוהו

כל עוד שהיו בקיומם לא היו באים באפשרות התיקון של הפרצופין עד שנשתברו ונפלו בעולם התיקון לא היו ר' עולמות אבי"ע ואחר שנשתברו ונקודות ובתכלית האוכל מתוך הפסולת והפסולת מן הסובין נעשו ר' עולמות אבי"ע והוא משל לחפה כלי זמן שהיא שלימה ואינה נשתנית היא מעוברת עם הפסולת ועם הסובין וכשטוחנים את החפה נפרדת הפסולת מהפנימיות כך בנקודות ואח"כ ע' הפירוד הזה היותר צח וזך נעשה ממנו אצילות והוא הנקרא פנים הבא מאור חי"ר של הוי"ה ואחריו היותר זך וברור משני חביריו שלמטה ממנו נעשה ממנו בריאה והוא הנקרא ימין הבא מאור ה' ראשונה של הוי"ה ואחריו היותר זך וברור מחבירו שלמטה ממנו נעשה ממנו יצירה והוא הנקרא שמאל הבא מאור ו' של הוי"ה ואחריו היותר עב ועב הרין משלשה חביריו שלמעלה ממנו נעשה ממנו עשיה הוא הנקרא אחור הבא מאור ה' אחרונה של הוי"ה וכל ריבוי הוא נקרא אחורים ונקרא מספר ההכאה כי האותיות בוטשים ומכים ומחרבים זו על זו ומתגוצצים מיגודי חביריהם בסוד הכאת הטלע ברתא דמלכא שעליה נעשה משרבינו ע"ה כי סל"ע הוא בנ' עץ חדעת טו"ב ור"ע טוב היינו הגבורות וריבוי הקליפות ומלת סל"ע עולה שם הוי"ה באותיותיו המתרבות ומתרבעות זו על זו שתים שתים זוגות כזה י"פ ה' הוא נ' ה"פ י' הוא נ' ' ו"פ ה' הוא ל' ה"פ ו' הם ל' עולה ק"ס וידוע כי תחורת הוא הטוב וחקליפות הם רע מים רעים ומרים ומים חמארים וסוגרי' ומקיפים הטוב כדי שלא יצאו טיפי באר התורה לחוץ בסוד טיפי רם שהם דין חזק ונעלם מאוד שלא ישינו ישראל חסורות ורצונו של הקב"ה היה להמתיק בדיבור מדריגת מלכות לברתא דמלכא בשמות עץ חיים ויצאו מים חיים אולפין חדתין דאורייתא שתרגם יונתן על הפסוק ושאבתם מים בששון ממעייני הישועה אוכ"ר:

פרק כה

הטוב הוא מאוחר אל הרע בעולם התוהו ורוגמתו בעולם התיקון כמו שנפר' ויש לנו ראיה מהמשל שהבאתי למעלה שחתיגרר קודם אל הוי"ה וכוונתו ית' היה לברוא טוב ורע בעולם ושורש הקליפות היה מהמאנין תבירין מחם נעשו הריעין ומהדינין נעשו הקליפות ושם הוא שורש הרע ושורש הטוב מאותו האור שבתוך המאנין תבירין כסוד טיפין הנרבקים ברופני הבלי ואם הקב"ה לא היה בורא עולמות והתריבן לא היה יכול להיות שום רע בעולם כי אם הכל היה טוב וידוע כי מן הרע גיבר הטוב וכמו כן לא היה פריה ורביה בעולם כמו שאמ"ל בפסכת יומא בשתפסוהו ליצה"ר תלתא יומי בנוקבא דתהומא רבא לא היה נפצא לחולי ביצה בת יומא כי התאות לא היתה נשפעת ממנו ולא תוהו בראה לא לשבת יצרה ואפי' לעתיד לבוא נקרא לבן שיתלבן מנוולו ויתיר למשלי ישראל ויתפללו אל יי' ליתן להם תאות יצה"ר להוליד בנים כמו שמצינו במדר' תנעלם פ' חולדו' על פסוק ויעתר יצחק ליי' לנוכח אשתו וכמה פרשיו של דיני קטלא ודומיהם לא היו נכתבים בתורה והיו ח"ו נבטלים ומבושלים ואעפ"י שלא היו יוצאות הקליפות מן חכח אל הפועל קודם חטא א"ה עכ"פ היו נכח דק ונעלם מאור שורש הרע של הקליפות מחמאנין תבירין והוצרכה בריאה בסוד עושה שלום ובוי"א ר"ע וכן אותם הפרשיות הין נעלמים מאור בסודם אם לא היה יוצא היצה"ר מן הכח אל הפועל ואם לא חס"א ודור הפרד ורוגמתו לעתי' לבו' וכ"ז הוא לתי' שכוונתו ית' כשבר' את העולם כוונתו ותכליתו היה שיכירו אותו ברואיו לכן ברא הרצון להלקות בו לחוטא ואור טוב ליתן שכר טוב לצדיקי ומפני זה מיכרח הוא שיהיה לארם בחירה ורצון בחיות טוב ורע בעולם ועל זה נאמר ויראת מאלהיך ומשלם לשונאו אל פניו להאכידו ואם לא היה בונה עולמות והתריבן לא היה יכול להיו שום רע כי אם הכל היה טוב ולא היה שכר וענוש בעולם אבל עתה שיש רע וטוב בתוך הקליפות יש ענוש לרשע שבמעשיו הרעים יורד מהאור הגדול שלמעלה לתוך הקליפות ומחיה אותם אעפ"י שהם כבר זכחי מתים ויש שכר לצדיק שבמעשיו הטובים מעלה מיין נוקבין מאותו האור שבתוך המאנין תבירין שהם הקליפות ומעלה אר

האור למקומו ולהפך לחוטא כי הקליפות הם רצונות המלקות לחוטא והוא טעם הפסוק שאומר שפמית בירים ההפש היא הקליפה הנאחזת בורעות עולם אלו גרולת וגבורה דמאנין תבירין וקורי העכביש תמיד הם בנין רמז לחקליפה שיש לה אחיזה בבנין ההיכלות אלמא שפיר קרינן ביה והיא בהיכלי מלך שהיא עומדת בז' היכלות של התמורה כנגד ז' היכלי קודש של מלכות וההתחלה שלה היא מגדולה וגבורה של מלכות דבריאה שהיא היכל למלך וזיר אנפין שבז' היכלות של הזכר כי יש בה שם ארנות שעולה היכל עור פעם שני שמאז בנקודות היתה המלכות עומדת בסוף ראש אריך אנפין אחר שנתפשט אדם קדמון סתם בעשר ספירותיו תפס כל מקום עשר כפירורי של עול התחזו על מהכונתו ער קצתו ותחתיו אריך הכלול עם רישא דאין נמצא מקום עמידת מלכות של עולם התוהו היתה על ראש אריך ואעפ"י שנדחק אדם קדמון זה למעלה מהטהירו ער רגליו שנשארו למטה קצת ונם אריך נדחף ונדחק למעלה אחריו מכל מקו' יש לה שייכות ל' ראש אריך אנפין זה כמו שאנו אומרים בפרקים הבאים אימא עילאה ער חוד דזיער מתפשטת מכח זה החוד העליון של עכר נקי שתפסה ומשכה למעלה ביגה הסרוקה והועיל לה השייכות הזה למטה דהיינו אמא הנבנית מהרשימו של בינה הסדוקה כמו שאפרש בסייעתא דשמיא ואעפ"י שנתפשטו כל הי' נקודות לה' פרצופים לא זזה שכינה מן הנקודה הראשונה הוא ראש אריך אנפין אם כן בעולם התיקון אנו בתפילתינו ומעשינו הטובים נוכל להעלו' המלכו' עד ראש אריך אנפין שהו' בקומה אשר היתה מתחילה כמו שאבאר באר היטב בשער תיקון שבת בסייעתא דקב"ה ושכינתיה:

פרק ארבעים ושש

דאור פנימי של מאנין תבירין הלך למעלה אל מעי אמא הם סור ארזי לבנון אשר נטע י' במקום אחר כי הם מקודם ארזים ושחורים מכח תנגורו שלהבה הדיגין ונתלבנו ונזדכו ר' שמות וזיחור העולים לבנין מספר חק"ל הפוחין קדישין דאצי' ראש ריח בני זהא ועיר שנתקן בריח השורה אשר ברכו י' בשמות הם הוי"ה אהי"ה הוי"ה אדנ"י אבא ואמ' זעיר ונוקבית ואריך מתחתר בתוכ' בסוד קיצו של זוד דהיינו והם סוד דאמו של הלהה שהוא אותיות הכ"לה כשהחתן מזדווג עכה נכתך בהרין עטרין ע"י אבא ואמ' ונתבאר בספר אר"נ בפרק' הקודמים יכין יכון לשון חרשב"י ע"ה שאמר בפ' בראשית על פסוק ויטע אלהים גן בעדן מקדם אילן נטיעין דעקרן קב"ה ומשתיל לון באתר אוחרא בארעא קדישא שהיא בינה הנקראת ארץ החיים שלמעלה כי יש ירושלים שלמעלה ושלמטה וכן ארץ מול ארץ והוא נשבע הקב"ה שלא יבא בירושלים שלמעלה שהיא ביגה לקבל המוחין עד שיבנם בירושלי שלמטה שהי' נוקביה להעלותה עמו ואז היא עולה עמו ואינה יורדת ומלת מקדם מורה שלקח האורות האלו ממקומם שהיו מקדם ונטעם באתר אוחרא וגם בפרש ויקרא על פסוק הנצנים נראו בארץ אומר בוצינא קדישא ומרמז אילין נטיעין של אורות פנימיות שנתקנו ופור אלונבלים שנשברו הם היעולמות שאמרו רז"ל ובדי שאעמידך על מהכונתו של מאמר זה שאחז"ל שהקב"ה קודם בריאת העולם הזה היה בונה עולמות והחריבן והיה אומר דין אהניין לי ודין לא אהניין לי שכמיעט נראה שהמאמר הזה הוא פיתה פרי לאפיקורסים ח"ו שאומרים איך אפשר שחקב"ה יעשה ככה לבנות ולהחריב היה לו לברוא העולו' בתחילה באופן דמהניין ליה וגם שהיה בונה העולם ואומר דין אהניין לי ואח"כ היה מחריבו ואומר לא אהניין לי וכי ח"ו יש כו חכרון ידיעה והלא הכל גלוי לפניו שתי השובות ברבר הראשונה היא ככו שפירשנו למעלה בפרקים הקודמים שמוכרת להיות הרע קודם ל' הטוב כי היה"ז נקרא טוב ביערך עולם ההוהו שהוא ר"ת אעפ"י שגם היה"ז נקר"ר"ע היינו ביערך הע"ב שיהיה אחר התחייה לכן יחרב אותו הקב"ה ושעמו יתבאר בפר' זה ולכן אומר דין הניין לי מה דלא הניין לי כמו שאנו אומרים התכלית שנדע הוא מה שלא נדע כן הניין בכאן הואיל וכוונתו ית' להיות שורש טוב ורע בעולם וכוונתו הניין ליה ואבר לא אהניין ליה העולמות

העולמות הם הז' מלכים שמלכו ונבראו ז' עולמו' מכני אדם כמו שבארתי לסילה ויאיה לוה עולמות לשון רבים ויגל כולם אמר והחריבן משמע שלא היה אפילו אחד דחניין ליה להיות שהמאצין תבירין היאותין ובנפילתם למטה נבר' מהם שורש הרע וסתירת עולמות וזקנים וישגים בנין עולם התיקון וגם על הינה"ז שעתיד ליחרב היה מיאשו לאחר זמן שקא אלפי הוה עלמא' גם על זה נאמ' והחריבן כי כבר נגזרה גזירה הוא באלו כבר עשוי באחר שבקום עה"כ מוכן ומזומן רק שהרע יכלה ולא ישאר אלא עולם הנשמה ויגליו נאמר כי הנה השמים החדשים וארץ החדשה אשר אני עושה ויגל התשובה חשנית צריכים אנו לחקרים הקדמה והיא זאת דע בני שסוד גלגול נשמות הוא תלוי בידיעת סוד ז' מלכים אשר מלכו לפני מלוך מלך לבני ישראל כי הרע קודם אל הטוב ולכן מיתו ונשתברו ונבזו מיתו תתקע"ד דורות אשר קמטו בלא עת וזמן שלהם' וכן כל המלכים והמלאכים וכל בריות עליונים ותחתונים כלם נתרבו מיתו ואצטגינו עד עת בא והגיע רצון מה"ק"ב להחיותם ולתקנם פעם שנית בתיקון יותר נאות כי כל הבריות הראשונים של הז' מלכים שנבראו קודם שנברא הינה"ז שנקרא מלך הח' היו כלם רעים ומחמאים לי' מאד להיות שנברה עליהם הרגין והקליפו עד למאוד ולא מצא הקב"ה מהם שום נחת רוח ביעול' כלל ועיקר על כן חור ונחריבן והו שארז"ל מלמד שברא עולמות והחריבן ואמר דין לא אחגין לי ועל הינה"ז שנגה פעם שני אמר דין הגין לי מה דלא הגין לי ואעפ"י שהרע קודם אל הטוב היינו כמעשה לבר ולא כמחשבת הזו סור ישרע עלו במחשבה והיינו אמרו חז"ל בנשמותיהם של צדיקים נמלך כשברא את העול' לכן אמר קודם דין אחגין לי על הינה"ז סור חמוח לבר וסור הקליפה לבר שבנאו פעם שנית ועל כן נאמר במעשה בראשית ויראו אלהים כי טוב וירא אלהים את כל אשר עשה והנה טוב מאוד ללמדך שמתחיל היה הקב"ה בנח עולמות ולא אתגיין ליה ולא היו טובים בעיניו שנבראו בשם אלהים שהוא דין והו שאמר הכתוב בראשית ברא אלהי"ם וגו' והארץ היתה ת"הו ובהו וחשך על פני תהום הוא אותיות חמות הם הקליפות ורוח אלהים מרחפת על פני המים הוא הבלא דרמי שבתוך הכלים שעתיד הקב"ה להחזיקן בו עד ויאמר אלהים יהי אור הכל הוא מדבר בהעולם שהיה לפני זה העולם והוא נקרא עולם התוהו יען לא נמצא בו תועלת חנר והחריבן ולקצת מקובלים נפל טיעות שכתבו שלפני הינה"ז היה עולם אחר והיה סור שמיטה החסר ועתה זה העולם השני הוא שמיטת הפחר וכן יחדש האל יתעלה עולמות עד שיכלו שבע שמושות והם סיגו מחמת ששמעו מרבם שהיה עולם אחר קודם לזה העולם ולא הששו לשאול לרבם מה היה סבתו של אותו עולם לפה החריבו וחזר ובנאו פעם שנית לא תכף אמרו מרעתם שהקב"ה יחרש שבע פעמים עולמות והעולם שעבר היה סוד שמיטת החסר וכעת אנו עומדים בזה היובל שהוא סוד שמיטת הפחד ולא כן דברי ס"ו האר"י זלה"ה שאמר שמתחילה בנה הקב"ה עולם אחד וסלכו בו שבעה מלכים שהם הרוח הג"ת והנצח והחור ביחד שהם תרי פלגא דגופא והיסוד והמלכות' בלע רומו לדעת' יובב רומו לחסר' חשם רומו לגבורה' הדד רומו לתפארת' שמלה רומו לנצח וחור שהם תרי פלגא דגופא ומעלים יחד כמו הבן אדם שאינו יכול לילך על רגל אחר אם לא שילך על שני רגליו בפעם אחת כן אלו השתי ספירות אינו פועל אחר בלא חבירו ואעפ"י שלא היה בכאן מחלקא על כל פנים יצאו מרובים יחד ביעולם התוהו ופיעליו פיעולתם ברדתם למטה מביאה הליכתם בשתים ולכן מלך שמלה רומו לשהיתם שאול מרחובות הנהר הוא יסור ונקרא שאול שחמלוכה היתה מושאלת אליו בזמן שהיה לו חיות יותר מחבירו ותו בזמן שהיה לו החלק של מלכות בפקדון מביאה ששלחה לו ניצוצו ושמעו לבדו שהיא נקראת רחובת הנהר כי הכינה היא נקיבה ותפוח שלה כביכול רחב ולא ארוך כמו יסור הזכר ולהיות שהשפע היה הולך כמו נהר למט' השופף ומשכר כליהם נקראת נהר וגם בעולם התיקון היא נקראת נהר יובל' ולזה נקרא שאול לפי שהמלוכה היתה לפי שעה מושאלת אליו בשביל מלכות שלא תשבר וכל שאלה חזרה' ולכן שאול לא היה ראוי למלוך אלא המלכות היתה מושאלת אליו אנב חוצפא אפל כלפי שמיא מהניא אעפ"י ששמעו מפי שמואל הנביא ע"ה שהתרה בהם כמה פעמים שלא למנות עליהם מלך באותו הפעם והיה להם להסתין על מלכות בית דוד שעליו היתה כוונתו ית' כשעות להם מצורה זאת שהיא אחת משלש מצות קודם ביאתם לא"י למנות להם מלך והם לא רצו להסתין על דוד כי עוונותיהם גרמה להם שהוא סיר אבדין האתונות הם הקליפות הנקראים אתונות נבזו מפני עין פסל מיכה שהיה ביניהם באותו הזמן והנה מלוכת בית דוד נאבדה מן ישראל ע"י האתונות שתי שנים ומחצה וזהו אומרו בזוהר שיר השירי' דף כ"א עמוד א' ז"ל כגוונא דכתיב הגר הגיד לנו כי נמצאו האתונות וארז דבר המלוכה לא הגיד לי אפילו הכי ברוא דחכמתא הוי דאלמלא ברוא דחכמתא הנא ידע שמואל אי אשתכחין אי לא ודבר המלוכה חכמתא עילאה הוא לגילא ותתא ורזין רקב"ה' והיינין הוא כי שמואל לא הגיד לשאול כי אברין האתונות גרם לו דבר המלוכה וכל זמן שנוקבית דז"א דהיינו מלכות בית דוד אינה מתוקנת אינו ראוי למלוך, כי ניצוץ שאול הוה מניצוץ יסוד של עולם התוהו ורצה לשלוח יד בפקדון של מלכות ולסעול בו מעל ליקה לו השפע הזה כי השפע של הפיקדון הזה נרמה מלוכת מלכות של עולם התוהו קודם שנתבטלה לכן הוא נתכשל ומלכותו כי כל עצמו לא היה ח' לפי שעה יותר מעט מחבירו אלא כדי שיסלוך כלכות לבד ולכן ביד דוד הזא לתקן הכל כי מלכות בית דוד לא נשבר ולא נתבטל אך ורק ניצוץ יהונתן היה מן זעיר של עולם התוהו שנקרא יה"ו הוא בכל מקום זעיר אנפין כי ה"א אחרונה היא מלכות והנה גם הוא מקבל מבינה החמשים שערים שלה ונ"ם י' עולים ת"ק כמנין נתן סוד יהונתן וכל שפע זעיר לא בא אלא להשפיע למלכות ולכן ניצוץ יהונתן היה נחלק לעשר חלקים וכל שפע נחלק לעשר כי הוא בא מן מיחד של שם ס"ג וראוי היה לו למלוך על ז' השבטים אך ורק מפני שלא נתקיימה מלכותו בעולם התוהו אלא נתבטלה לכן לא היה לו מלוכה כלל ועיקר אלא בסור משנה למלך דוד בסור אתה תהיה לי למלך ואנכי אהיה לך למשנה וגם שאול אבי יודע כן כי הוא היה ת"ח גדול ויודע כוור הדבר כי גם בשמים הוא מלכות בית דוד וחמשנה מטטרו"ן כי מלכותא דאריעא הוא כינין סלכותא דרקיע והוה סור הפסוק כל זכן שכן ישי ח"י על האדמ"ה בסבת אר"מה שהיא מלכות לא הכון את"ה ומלכו"הין המלך והמשנ"ה בסור עולם התיקון וסוד בן ישי הוא ענף ממנו דהיינו חלק מן השפע הגדול שהיה בחצי החלק הראשון של כלי יכוד בפקדון ואינו מקבל השאר עד שנותנו למלכות ונקרא ישי שהוא ג' ש"ך רינים עשר פעמים ל"ב נתיבות אלהים שנשברו ולהיות שהרינים נפלו על מלכות בית דוד והיו כמו רודף הבא להרגה ורודף אחרי נערה המאורסה לבן נם בן שאול שהיה מבחירת השפע הזה של חרינים שרדפו אחריה כן רדף אחר דוד להרגו ולבטלו ונהו סור שגירש אותו הקב"ה ממלכותו כשפגם החטא באשה מלכות בת שבע הסלכים שנתקנה כבר וכל נגמת שאול לרדוף אחריו כה הניצוץ שלו שרדף אחר מלכות אבל רצון יהונתן הצדיק היה להיות מיכף כיף ליה' והיען נרם שהמלוכה אכלה פנה והו שרמז להם שמואל הנביא ע"ח ודעו וראוכי רעה רבה אשר עשיתם בעיני י' לשאול לכם מלך כי נתקלקלו ישראל והרירות אחריהם עמהם ונהרגו בעונות הרבים שאול ובניו ובכה אלפים ורבבות מישראל וירבעם השעבה סרד בסלכות בית דוד ותמא והחטיא את ישראל עד החרבן לא פסקה מהם עבודה זרה שלו כי לא רצה שילך דוד בראש ולהיות מיכף כיף ליה כה שאין כן יהונתן הצדיק ברצונו הטוב רצה להיות כיף ויציא ליה'

כדאמרו רבותינו ז"ל בפסכת סנהדרין פרק חלק אמר הקב"ה לירבעם חזור בך ואני ואת נטייל בגן עדן אמר מי ילך בראש א"ל הקב"ה בן ישי ילך בראש אמר אי הכי לא בעינא' ומי שיש לו עינים בראשו יבין המאמר על בתכונתו אבל לעתיד לבוא וכרה קנאת אפרים יהודה לא יצור את אפרים' ואפרים לא יצור את יהודה ולכן אומר הנביא והביטו אלי את אשר דקר"ו כי הם הסכיכו נדינו כי היה סורד בסלכות בית דוד ומשיח בן יוסף יהיה נשמת ירבעם המשנה שפרחה ממנו קודם שחטא ונסתלקה

שער עולם התוהו

בנקיות וזכה בה בן בנו הוא בן אביה שנולד בו ביום שמת שנאמר עליו כי חוא לבדו יבוא לירבעם אל קבר יען נמצא בו דבר טוב אל יי' הוא רב"ר ט"ב ל' יי' • עין זוהר חדש פרשת בלק • והוא סוד שאמרו בנסרא רציצא דמיית בביעתא כי סלוכתו הוא כאפרות שלא נתפתחו עיניו בהי נפקי רוחיה ר"ל באיזה דין נפקא רוחו והלא נראש מלכותו נאבד הצדיק ולא חטא שום חטא מעולם השיב רבי יהושע בן חנניא בהי דאעל פ'רוש הוא ירבעם אביו שהכניס בו הנשמה האדם והוא גרם שירש נשמתו וגרם גם כן מריבות במלכות בית דוד שיהיה חיב מית' ואחר כך יתפלל עליו דוד משיחא ויחייהו ויהיה המשנה האמיתי ודי בזה • ומלך בעל חגן רומז למלכות כי היא שרה הבעל שהשינה חנינה ע"י בעלה שהוא יסור כי למעלה היסנו נשבר הכל והבעל הזה חגן אורה בחלקי השפע לשנים שהם שני שבטי שנשארו לבית דוד כשמרד אמשנה והשיגה שפע משם הוי"ה דע"ב שרשה כ"ו וזה גרם שלא נשבירה כשהנית כן החסרים הנזכרים אבל אחר כך בא השפע של החלק השני משם אלהים פ"כ מ"ם עולה ר' שהוא דין בעורו השפע הראשון בכפו יבלע החלק האחרון וזה גרם ביטולה קצת ולכן נקראת בן עכבור שחו' סור ע"ב כ"ו ר' שפירשנו • וזה העולם לא הוכשר בעיני הקב"ה וראה שלא יצא ממנו דבר טוב לעולם יען כי גברו הדינין הרבה במקום עולם האצילות ומכ"ש במקום עולמות התחתונים שנברה הקליפה לאין תכלית והטעם הוא שאין סוף מלך שלבי המלכים הקב"ה לא האציל באותו העולם מאורו הקדוש והטהור אלא סור **דנפ"ש** לבד משמו הגדול ברוך הוא וכבר נודע ליודעי חן שחטאת האדם אינה באה אלא מצד חנפש שנא' והנפש החוטאת היא תמות וכן נכריתה חנפש ההיא מלפני ונאסר ונפש כי תחטא • לאפוקי הרוח והנשמה שאינם חפצים לעשות רע חס ושלום כי בהנפש מעורב הרע עם הטוב כיעיסה מעורבת הרע נובר על הטוב ורוח נשמת אינם מעורבים ומכל שכן מי שיש לו נפש ראצילות שאין בו רע כל כך והרע הזה הוא סוד היצר הרע הוא דבוק תמיד עם הנפש הזה ויש לו אחיזה ודביקות בה הה הוא חלק הרע ל"ב האבן שיש לו לתקן סוד התורה שנכתבה באר היטב בשבעים לשון על ל"ב האבן שנעשה ממנה טהור הוא ומקומו הוא סור בכל לכבך בשני יצריך הכתוב מדבר וכל מי שגרול מחבירו יצרו גדול מחבירו ר"ל אם נשמתו מניצוץ מאורי דעיניין יש לו לתקן ניצוץ כח עיני אדם בליעל ומקומו ער שקויים הפסוק בלע המות לנצח שיבלע הקדושה מקום המות ויתבלע ולא יראה לך שאור בכל נבולך כמו שאומר הרשב"י ע"ה בזוהר פקודי דף ר"מ ע"ב אלא קב"ה יוקים לדת לכנסת ישראל ואיהו יוקים סמכין וסכין וכל אינון תקרין בירתא בתיקוני ובתקיפו לעלם ולעלמי עלמיא וכתיב הרחיבי מקום אהלך בגין דיתבלע סטרא אחרא ולא יקום לעלמין וכרין וחרפת עמו יסיר מעל כל הארץ כי יי' דבר ובמקומו הראוי לו נימא בירח בלתא • נחזור לענייננו כיון שראה יתברך שמו של מלך מלכי המלכים הקב"ה שהדינין והקליפות סור הנפש ג' ה"פ אלהים גברו ביעולמו חזר והחריבו ובנה עולם אחר שהוא העולם הזה והאציל מרוחו ומאורי הקדוש והטהור סור הרוח"ח הרא הוא רכתיב ורוח אלהים מרחפת על פני חמים • ומלך מלך השפיני הנקרא הד"ר והוא כולל כל הז' כלים הראשונים אשר קמסו בלא עת ונחרבו ומצא הקב"ה בו נחת רוח ונתקיים ועל כן לא נאמר בו ויומת כמו שנאמר בשבעה המלכים הראשונים • ויומת וימלוך תחתיו ולכן נקרא הד"ר שחזר לזה העולם ותקן ויעל זה אמרו רבותינו ז"ל מהחילה ברא הקב"ה עולמו ברין ר"ל סוד הנפש שהיא כולה דינין בסור בראשית ברא אלהים כי ה"פ אלהים גי' נפש ראה שאין לו קיום עמד ושיתף עמו מדת הרחמים שהוא סוד הרוח הזה ונתקיים שנאמר ביום עשות יי' אלהים ארץ ושמים וזה אמרם ז"ל כל דין הדן דין אמת לאמיתו כי אמת הוא סוד מדת הרחמים הוא כאו נעשה שותף להקב"ה במעשה בראשית וזהו אומרם ז"ל אם יש דין למטה אין דין למעלה אלא רחמים כי על עמוד דין אמת העולם קיים כאמרם ז"ל בפרקי אבות ורומתו בעולם התיקון אם חס ושלום נפחלק עמוד הדין נא וקבע את קובעיהם נפש ואמרו רבותינו ז"ל חרב בא לעולם על עיני הדין ועל עוות הדין ולא נתחם גזר דינם של דור המבול אלא על הגזל • וזהו

רוגמת חרבן עולם התוהו ולכן ברא פעם שנית העולם הזה ומכל מקום גם זה העולם שאנו בו הוא הוה ונפסד ולעתיד גם הוא יחריב ועל כן תמצא בדברי הימים שנזכר מיחה גם במלך השמיני שנאמר וימת הדר לשון יללה לפי שגם בו נתנברו הדינים והקליפות הגם שאינם חזקים כל כך כמו הראשונים מכל מקום כדי לבער את כל הקליפות וחרע מן העולם לנמרי בל יזכרו ובל יפקדו עוד לעולם יחזור הקב"ה גם את העולם הזה לחורבו ובוהו ולא ישארו כי אם נפשות הצדיקים שדבקו עצמם בי' אלהים חיים בכן יחדש הקב"ח עולמו ויברא י' בריאה חדשה ויוציא מאורו חגדול סור הנשמה של שמו הגדול ברוך הוא •

ובכן ונשנב י' לבדו ביום ההוא הוי"ה הוא סור הנשמה וזהו סור ארו"ל וחר חרוב שנאמר ונשנב י' לבדו ביום ההוא שהוא יום אלף שביעי ונא' י' בדד ינחנו ובד"ר הוא נ' ר"ל כי כל העשר ספירות יהיו יחד ברביקות גמור ואפילו זעיר ונוקבא שלא יהי להם מחין אלא לעתים ידועים יחזרו להם י' ספירות בשלימות יתר תקון אחד בל יצעו כי כלל החמשה פרצופין יהיו שלימים בעשר ספירות באחדות גמור ויחיו מאירים יחד בסור אור הנשמה בכלי חלקים שכתם ועל זה נאמ' חיה ביום ההוא יחיה י' אחד שהוא זעיר ושמו שהוא נוקבא יהיה גם כן אחד בעשר ספירותיה ומלת אחר פירושו יהיה שלם כמו שמצינו בפסוק והיה המשכן אח"ד שפירושו שלם וכ"פ אחד הוא עולה שם הוי"ה שאמרנו למעלה י' בדד ינחנו ר"ל י' שהוא בסור הנשמה בדד שפירושו לבדו ינחנו ולא אלהים כי אלהים נחלק לאל"ה וי"ם ואלה הוא בחינת הרוח וי"ם הוא בחינת הנפש ואין עמו אל נכר אלי של אלהים אחרים שהוא סור הקליפות שכיון שתתגלה סור נשמה ת' תתמלא כל העולם כולו אורה קדושה תכמה ובואר כמים לים מכסים ואת הרוח הטומאה שהם הקליפות יעבור מן הארץ ולא יזכרו עוד כן יתפרסם מלכותו בעולם כמו שנאמר י' ימלוך לעולם ועד שכל המן שמלכו השמות מלכים חנזכרים לא נתפרסם מלכותו יתברך שמו ועל כן כתיב ואלה המלכים אשר מלכו לפני מלוך מלך לבני ישראל ובשיעבוד חש' גם את המלך השמיני מן הארץ כמו שנאמר בדברי הימים וימת הדד אוי ימלוך מלך לבני ישראל יתברך שמו והוא שליטת נשמתו יתברך שהיא כולה חיים וכולה רחמים גסורים ואין בו רע כלל ועיקר בכן תתפרסם גדולה מלכותו יתברך ויתעלה שמו בעולמו ויהו כולם שכם אחד לעבדו ויקבלו כולם את עול מלכותו ביום ההוא יהיה י' אחד ושמו אחד ויתברך שמו לעולם אמן ואמן אוכ"ר:

פרק ארבעים ושבעה

כי יתבאר פרשת **ואלה המלכים** אשר מלכו בארץ אדום לפני מלוך מלך לבני ישראל יותר ממקום אין דרך לרמוז ע"ד הקדמוני:

אמר מחבר הספר הזה נפתלי בן לא"ח וחסיד מהר"ר יעקב אלחנן זלה"ה אשכני תיודא דמן חכדייא כל ימי בחריתי בעוד חייתי רך בשני חייתי מחמיה עד כאן על הפיוט של התורה במילין וסימורין דהריטו' מילין דעשו ולבן ובפרם ס' ואלה המלכים אשר מלכו בארץ אדום לפה לו לחקב"ה למנות מלכי אדום ולפי פשוטו אין להם צורך כלל בחורתינו הקדושה והייתי מצטער על זה זמן רב ולא היה לי אחמה ותשובה נכונה מחכמי דורינו ששאלתים על זה • עד שהאיר י' את עיני בחסדו הגדול על ידי ספרי מ"ו האור' זלה"ה עיר וקדיש מן שמיא נחית הפותחים עיני העורק לעיין ולהבין בהמעיין הגדול הנובע ממקור החכמה הוא ספר הזוהר שחבר בוצינא קדישא מ"ו הרשב"י עליו השלום קודש הקדשים • וזה לשונו נפרשת בהעלותך דף קנ"ב ע"א ר"ש אמר ויהלהוא בר נש דאמר דהאי אתריתא אתא לאחזאה סיפורין דעלמא ומילין דהדיוטי דאי חכי אפילו בזמנא דא אנן יכלין למעבד אוריתא במילין דהדיוטי ובשבתא יתיר מבלהו אי לאחזאה מלה דעלמא ד"ל להראות חידושים מילי דעלמא שנכתבים בדברי הימים של המלכים חידוש הנעשה דבר יום ביומו אפילו אינן קפסירי דעלמא את ביניהו מילין עילאין יתיר • פי' קפסירי דעלמא הם השלטונים שמלכים שבעולם יש להם כמה סיפורים וד"ה שלומדים מהם חכמה ומוסר בספר משל הקדמוני

הקדמוני מרשעים יצא רשע והרוגים לו ואלו הספרים נקראים בלשוניהם קרוקה ונמצאים בהם השחתה של שכר ועונש וסיפורים כמו בתורה להבדיל בין קורש לחול • אי הכי ניזול אבהרייהו ונעכור מיניהו אורייתא אלא כל מילין דאורייתא כהאי גוונא: ת"ח עלמא עילאה ועלמא תתאה בחד מתקלא אתקלו מה שאירע לאבות אירע לבנים וההנהגה וההשתנות שיש למעלה יש למטה כי בשקל אחד נשקלו אינם שלהעלה הכל רוחני ולמטה עב וגופני ישראל לתתא • מלאכי עילאה לעילא • מלאכי עילאה כתיב עושה מלאכיו רוחות שהם מן הפרגוד ביצירה ממש והם הנושים שליחות בעולם התחתון לעשות נסים וציוני גזירותיו של מ"ה הקב"ה וכמו שכצינו נפסוק וישלח יעקב מלאכים ותרגומו אונגרין שפירושו שלוחים לא כן משרתיו אש להוט שהם לפנים מן הפרגוד קבועים במקומם ואינם עושים שליחות ולכן נקראים כשרתיו של הקב"ה ולא משרתי בני אדם • ואינם נקראים מלאכים • האי באתר עילאה כשרתים במקומם ביצירה הם רוחות דקים כי רוח הוא זיעד המקבל ביצירה ורוח אינו נראה כלל אבל בשעתא דנתתין לתתא אינ"ב דנתתין ויש להם רשות לירד למטה אינם יכולים לירד ברוח לכרו ומוכרחים להתלבש בלבושא דהאי עלמא ואי לאו מהלבושי כגוונא דהאי עלמא לא יכלין למיקם בהאי עלמא ולא כביל לון עלמא אבל הקב"ה אינו כן אעפ"י שירד למטה לא היה צריך להתלבש בלבוש אחר כלל מהו סוד כי לא ראיתם כל תמונה זולתי קול וזה הכינו שאני בראתי העולם ואני מובטל ברוח מן המלאכים אשר אינם יכולים לירד למטה כי אם בלבוש שלהם ואי במלאכים כך • כשיורדים למטה מוכרחים להתלבש בלבוש עב וגוף • מכ"ש אורייתא דברא להו ר"ל להמלאכים וברא עלמין כולהו שנאמר ואהיה אצלו אסון אל תקרי אסון אלא אומן והיא דקה בתכלית הדקות סאוד מכל שכן שמוכרחת להתלבש בלבוש עב בסיפורין דעלמא וכיון דנתיתת להאי עלמא אי לא דמתלבשי בהני לבושין דהאי עלמא לא יכיל עלם למסבל הקדושה והדקות מעולם המלבוש והביריו והיו מבטלים הנפשיות אם הית כתובה בכדרה בלי סיפור ויכול אדם להחיות בה את המתים זה מבטל הרוח ונפש ונשאר כולה נשמה וכל חכמי אדם מדרינה אותת יהיה להם דהיינו מדרינת נשמה ולא ישאר חלק העבירות בקצרי בני אדם שיחיה להם נפש שהוא סיפורין דעלמא פשטא דאורייתא והרוח שהוא הראיה והרמז ולא כן כוונת המכוון ועל דא האי סיפור דאורייתא לבושא דאורייתא איהו כאן דחשיב דההוא לבושא דאורייתא איהו ממש ולא כלה אחרא תיפח רוחיה ולא יהא ליה חולקא בעלמא דאתי בגין כך אמר דוד גל עיני ואביטה נפלאות מתורתיך הראני מה דתתות לבושא דא דאורייתא • ת"ח את לבושא דאתחזי לכלא. ואינון כמשכן כד חמאן לכר נש בלבושא דאתחזי לון שפירא לא כתכלין יתיר כין שהם טוים בדעתם אבל חשיבו דההוא לבושא נופא • חשיבותא דנופא נשמתא • כהאי גוונא אורייתא אית לה נופא • ומילי אורייתא דאקרון נופי תורה והו שאומר בפרקי אבות קנין ופתחי נרה הן הן גופי הלכות ולא לשבח מעולה עד קצרה האחרון קראו נופי תורה אעפ"י שצריכים לנו מאוד הלוא יהור מסנו הנשמת דרך הסוד הנסתרת בתוך הגוף כל שכן נשמתא לנשמתא הנסתרות בתוך הנשמה עצמה האי נופא מתלבשא בלבושין דאינון מיפורין דהאי עלמא • ובמו שהנוף יש לו גם כן מלבושים כך הסיפור הוא לבוש לנוף והלבוש נוף הלבוש אל הנשמה שהוא דרך הסוד שפשין דעלמא לא מסתכלי אלא בההוא לבושא דאיהו סיפור דאורייתא ולא יתיר ולא מסתכלי בכוה דאיהו תתות ההוא לבושא • אינון דידקין יתיר לא מסתכלין בלבושא אלא בנופא דאיהו תתות ההוא לבושא חכיסין עברי דמלכא עילאה אינון דקיימו בטורא דסיני שם פסקה והסתין ואירו נחלקה להם בסודי התורה לאת אשר ישנו פה ואת אשר אינגו פה כה שנוגע לחלקו לחרש סודי התור' • גם שם נאבדה הנשמיות והו סוד ערים שהתגצלו בחור חורב בעון העגל אינון לא מסתכלי אלא בנשמתא דאיהי עקרא דכלא אורייתא ככש תורה קדימה שלא נתנשתא קודם שנברא העולם של לבושין ואלפים שנה הוא נגזר מלשון

ואאלפך חכמת שני לימודים שהם משונים זו מזו זו לפנים מזו דהיינו ב' דרכי הסוד שהוא דרך הנשמה ונשמתא לנשמת' דהיינו העולמות וצירופיהם בפרט וכלל העיונות ועתיקא קדישא ממתיק התכשילין ונותן בהם טעם להלבישם כדי שיבינו בני אדם ולעלם דאתי ומינין לאסתכל בנשמתא דנשמתא דאורייתא כמו שהוא בזוהר שלח לך שמעו תרין מילין כרזי דעתיקא דעתיקין דבאנו עלמין וחריב עלמין והמבין יבין • ת"ח הכי נמי לעילא את לבושא וגופא ונשמתא ונשמתא לנשמתא: שמיא וחיליהון אילין אינון לבושין: ובב"י נוקביה דזיעד אנפין דא גופא תורה שבע"פ דכקבלא לנשמתא דאיהי תפארת ישראל זיעד אנפין ממש דאיהו אורייתא מכש • תורה שבכתב ונשמתא לנשמתא דא איהו עתיקא קדישא ובלא אחיד דא בדא • ו לאינון חייביא דאסרי דאורייתא לאו איהו אלא כיפורא בעלמ' ואינון כסתכלין בלבושא דלא ולא יתיר: זכאין אינון צדיקיא דמשתדלי באורייתא כדקא יאות בכוד פרד"ס להשלים שמו של הקב"ה הוא שם הוי"ה ובהו משלים נשמתו שלא יצטרך לנוקבי לידי גלגול עוד כי נשמה עצמה היא סור נועם י' נשמתא לנשמתא הוא פור י"נ נהרי אפרכמנא רכיא • אשר הם בראש הבריאה בהיכל קודש הקדשים הנקרא ערן ויוצא ממנו נהר להשקות את הג"ן אשר שם נשפות הצדיקים הכצפים שברם כמקום הרמ"ה מקום המצפ"ה וזהו אומרו בברית כנוחה עולם חבא יוצא ממקומו אל מקום הצדיקים העומדים בהיכל אלהי ישראל כי שם יראה כל זכורך את פני האדון יהו"ה אלהי ישרא' ואומרו פני האדון ר"ל פני של אדנ"י שהוא ני' היכל והוא חב"ד שלה המשלים היכל שביעי להיכלי הזכר והוא החלק היותר סובחר שבה ודוק אומרו בפסוק עצמו האדון יהו"ה זיעד אנפין ונוקביה ומלת אלהי ישראל ודי בזה • וכמו שראינו בעולם הזה הנשמיי חכרא לא יתיב אלא בקנקן • כך אורייתא לא יתיב אלא בלבושא דא • וע"ד לא בעי לאסתכלא אלא כמה דאיתי תחות לבושא: כמו שאסרו חז"ל אל תסתכל בקנקן אלא במה שיש בו • ועל דא כל אינון מילין וכל אינון סיפורין לבושין אינון • וזכאן אינון ישראל דאתיהב להו אורייתא עילאה אורייתא דקשוט ומאן דאמר דההוא סיפורא דאורייתא לאחזאה על ההיא סיפור בלבד קאתי תיפח רוחיה ראי הכי לאו איהו אורייתא עילאה אורייתא דקשוט כנראה שיש כה סיפורי הבל ח"ו אלא ודאי אורייתא עילאה איהי אורייתא דקשוט ר"ל תורה קדוכה נכוונותיה הנקראת תורה העליונה כלי לבושים היא הנזרת אכת כידות עליונים אשר אותיותיה חיים וקיימים לעולם • תא חזי מלן בשר ודם לאו יקרא דיליה הוא לאשתעי מלה דהדיוט כל שכן למכתב ליה ואי סליק בדעתך דמלכא עילאה קודשא בריך הוא לא הוו ליה מילין קדישין למכתב ולסיעבד מינייהו אורייתא אלא דאיהו כגיש כל מילין דהדיוטין כגין מילין דעשו מילין דהגר מילין דלבן מילין דיעקב מילין דאתין מילין דבלק מילין דבלק מילין דמרי וכגש להו כל שאר סיפורין דכתיבין ועביר מיניהו אורייתא • אי הכי אמאי אקרי תורת אמת תורת י' תמימה • עדות י' נאמנה פקודי י' ישרים מצות י' ברה יראת י' בהודה וכתיב החכרים מזהב וכפז רב ואלין אינון מילין דאורייתא אלא ודאי תורת י' אקרי תורה תמימה וכל מלה ומלה אתיא לאחזאה מילין אחרינין עילאין דההוא מלה דההוא סיפור לאו לאחזאה על נרסיה קאתי אלא לאחזאה על ההוא כללא קאתי • והו שמצינו בשלש עשרה מדות שהתורה נדרשת בהם כל דבר שהיה בכלל ויצא מן הכלל לא ללמד על עצמו יצא אלא ללמד על הכלל כלו יצא פירוש הדבר הוא על ה' דהגה הפרשה פרד"ס •

וסיפורין דעלמא שהם הלבושי הנזכרים יוצא מן הכלל אפילו מדינים ונופי הלכות שהוא פשטו של תורה • ככל שכן שיוצא מכלל שלשה חבריו שלמעלה מסנו לא ללמד על עצמו לבד יוצא מן הכלל הנזכר חם ושלום להאמין דברים כאלו לדחות שאר החלקים של דרכי התורה אלא ללמד על הכלל כלו יצא להאמין ולאמת שאר החלקים עמו ולא לדחות שאר חלקיו שהם למעלה הימנו • ועתה יש להמעיין בספרי הת"ח התעוררות גדול בראותו פירוש

שער עולם התוהו

של פרשת אלה המלכים עם חבירו הדומים לו אל יחשב ח"ו מחשבת שאינה הגונה לאמר מה לי ולאלו הרמזים והסודו' שאנו מרמזים בפרשת מלכי עשו ולבן ואדר ודומיהם הלא יפקיח לנו השמוש של מקרא ומי יכריח לנו לומר שיש בהם סודות עמוקות כזה ומי יאמר שהם אמת על זה יעיד בוציגא קדישא פה ק"ק ס"ו הרשב"ע ז"ל באדר"ק ריש ס"ם והאר"י ע"ה ובהשתלשלו' העולמות הלא תראה בזוהר חדש מדרש הנעלם פ' בראשית דף ח' עמוד ב' גבורא רבא דקא מסתיר עלי כי הא דאמר רבי יוחנן בן זכאי על האי פסוקא ושם אשתו מהיטבאל בת מטרד בת מי זהב שלש מאות הלכות פסוקות ולא רצה לגלות אותם אלא לרבי אלעזר בן ערך ולבי אליעזר בן הורקנוס תלמידיו דהוו עסקי במעשה מרכבה עמו תרע לך כי על כל דבר ודבר תלי תילים של סודות הלכות ופירושים של קוצותיו תלתלים על כל קוץ וקוץ תלי תילים של סודות שעתיד רבי עקיבא לדרוש · ושלש מאות הלכות פסוקות הם מסוד מעשה מרכבה ודייקינן שפיר מדקתני עסקי במעשה מרכבה עמו ואם היה רבי פשוטו ח"ו בודאי לא היה מסתיר אותם ומפני שחציים בקרושה וחציים בטומאה לכן הם נקראים הלכות פסוקות שמפסקים ומובדלים זה מזה מה שהיו מקודם גם הם בלתי פתוקים בעולם התוהו ובקשיו נתקנו החצי מן ג' מאות שהם ק"ן דור של המלאכים וחציה השני של ק"ן דור של תתק"ער דורו' אינם פתוקי' חכף לא בכל דור ודור שהם עיי פנים שבדור לכן הם פסוקו' ריש דרוש תתק"ער דורות שבארתי פרק כ"ח ודייקינן תתק"ער דורות שבארתי ודייקינן ושם אשתו זכ"ר ונקיב"ה כל אחר היה לו ק"ן דור עיין בדרוש התק"ער דורו' ונקראי הלכות שאין לגרוע או להוסיף עליהם ולא לסתור אותם שלא ישיגו ח"ו וכן תמצ'בפרקי היכלו' דר' שמעון בן אלעזר כ"ג כל פרק נקרא הלכ'וכן מציין בסימניו הלכת א' הלכה ב' ואני המחבר אקוה ואיחל לי "אלהי הוא יגלה אזני ויאיר עיני בתורתו האמיתי' ותקרושה וישלח לי ספתחות החכמה מקרוני המגולים לפרש פרשת ואלה המלכים ע"ר האמת בשני דרכים וראשון עסוקה מהשנית על דרך האורא קרישא והדרך השלישי פירושה למעל' בפרק הקודם אל זה · הוה החלי · בעזרת צורי וגואלי:

פרק מה

כתיב ואלה המלכים אשר מלכו בארץ אדום לפני מלוך מלך לבני ישראל קודם שנבוא לבאר פרשת הזאת צריכים אנו למודעי ולדרוש ולחקור בספיקות וקושיות השינוי שנפלו בשינוי המלכים האלו ותן בפרשתן התאת שבאת בתורה תן בספר דברי הימים שנכתבו שם הז' מלכי' פעם שנית ויש בהם קצת שינוי נגד פ' מלכי ארום שבת ישלח כי במקצת מלכי' נכתוב שם עירם כמו אצל בלע בן בעור ושם עירו דנהבה והדר בן ברד ואצל הדר מזכיר שם של אשתו מהיטבאל בת מטרד בת מי זהב הוא המלך האחרון גם יש שינוי אחר אצל הדד בן ברד שנאמר אצלו מלחמותיו הכבה את מדין בשדה מואב מה שלא נאמר כן בשום אחר מהם גם בארבע מלכים מהם שהם חושם ושמלה ושאול והדד המלך האחרון לא נזכר בשום אחר מהם מי אביהם גם שם אבותם לא נזכר בפיתהם כיאם באחר מהם שנ' ימת בעל חנן בן עכבור גם למה אמר אצל מלך חשם מארץ שנ' ארץ התימני ולמה מזכיר ארצו יותר מכולם · גם למה נאמר פיתה בכולם חוץ אצל המלך האחרון שהוא הדד לא נאמר בו פיתה בתורתינו הקדושה גם ראוי לדקדק השינוים של המלכים האלו בתורתינו הקדושה נגד מה שנזכר בדברי הימים השינוי הראשון הוא בתורה נזכר מלכות בבלע בן בעור שם לא נזכר אצלו מלוכה שנ' ואלה המלכים אשר מלכו בארץ אדום לפני מלוך מלך לבני ישראל בלע בן בעור · השינוי השני בתורה כתיב חשם בלא ו' ובדברי הימים כתיב חושם מלא בזה השינוי חשלישי בתורה כתיב עזית ובד"ה כתיב עיות וקרינן עיות השינוי הרביעי בתורה כתיב ויפת בעל חנן בן עכבור ובדברי הימים כתיב בעל חנן בן השינוי החמישי בתור' כתיב וימלוך הדר בריש ובדברי הימים כתיב הדד בדלית השינוי הששי בתורה כתיב פעו ובדברי הימים כתיב פעי ביור השינוי השביעי בתורה לא נאמרה מיתה במלך האחרון ובדברי הימים כתיב וימת הדד ויהיו אלופי אדום · וקודם שנבוא לפרש אלו השינויים עם המלכים של עולם התוהו אזהלה פני המעיין שלא יטעה בראותו בספרינו זה פירוש הפרשה הזאת על שלש אופנים לא ראי זה כראי זה והמלכים נחלקו בסדר פירוש זה שלא בסדר פירוש אחר כי הכל אל מקום אחד הולך שאינו מתנגד אחד ואינו סותר את הפשט המרכז והקושב שעליו יסוב דרוש שבירת הכלים שעליו אין להוסיף וממנו אין לגרוע כי הפירוש הראשון מזכיר חרבן הז' מלכים היאך נתקנו בסדר עה"ז שגם הוא עתיד לחרוב בנזכר בפרק הקודם אל זה ולכן הספירות הם בסדר ואינו מעמיק הרבה לדבר בדעת שהוא בחלת חללי רמוזה שנ' ובערת חורים ממלאו כי הוא המחלק שפע לכל הספירות ואחר ר"ת נוטריקון חס"ר ר"ן רחמים לכן הם נ' חללי' ומעמיק לדבר ולזכור המלכים של כתר חכמה בינה שהיו כלולים מעשר שכולם עמדו בתוכם קודם שיצאו מהם · וגם הם היה בהם מעט ביטול כביכול בגוף חלישות הכח והביטול הזה שאמרנו הוא שמבטלי' ממלאכת' ופקודתם שהם אמונים עליו ואינם יכולים לעשות מאומה ומלוך עד שהוצרך תיקון בחלת ריש אבא ואמא ויש בז"א נ"ב ז' ספירו' כלולות חוץ מן מלכות וגם במלכו' עצמה יש בה ז' כלילו' שבעת ימי נידה שהוזערכה את"כ בידור כנזכר בכנפי יונה שמזכיר שם למה לנקיבה ארבעה עשר יום ולזכר ז' ימים · ז' ימים של הזכר הם הז' של בירור הז' מלכים שבו והז' לנקיבה הם ז' מלכיות של הזכר וז' מלכים של נוקביה עיין שם בפרק הנ"א לנו מגרן רידן שבתורה הם הז' מלכים של ז"א ובדברי הימים הם הז' מלכים של נוקביה אבל הז' מלכים של כת"ב לרוב העלמם לא נזכרו אלא בדמז כאש· אבאר · וה החלי בעזרת צורי וגואלי כתיב ואלה המלכים אשר מלכו לפני מלוך מלך לבני ישראל קודם שנבוא לבאר פרשת הזאת כולם נפלי מלשון שאחז"ל משיח נקרא בר נפלי הרא שנפלו ונשרו ממנו אבריו ער סוף אדם בליעל והוא כולל כולם בסוד אדם דוד משיח ותניא שעתו יתוקנו כל ניצוצי טיפין מאניץ תבירין של הז' מלכים שנזכרו בפ' האת הם סוד הכלים הנשברים אשר כולם נפלו לקרקע הטחירו ולזה גם כן לסוד זה נקרא פשיח בר נפלי · כי בבר ע"י קיפול אויר והתיקון בריאת אדם הראשון מראשו ועד רגליו היה כולל כל הנשמות שנפלו וכשחם נשרו ממנו אבריהם איברים ובאותו מקום שנפלו שם נגזר להיות ישוב · לתקן ניצוצי נשמתו עם המקום ההוא כי שכ מוכרח לבוא יהודי אחד על כל פנים כמו שבארתי בפרקים הקודמים ומלת אלה עולה ו"פו שהם שש ספירות שנשברו ונפלו אבל הספירה השביעית לא נשברה שנאמר עליה אחת מהנה לא נשבר' אבל הוא"ו של ואלה מוסיף על הראשונים שנשברו כי גם מלכות נתבטלה על כל פנים מצוד' כלי הראיה שבדברי הימים נאמר בת מיתה · ואמרו ז"ל בכל מקום שנאמר אלה פוסל את הראשונים ובכל מקום שנ' ואלה מוסיף על הראשונים אף כאן אצל המלכי' של עולם התוהו שהיו ראשונים לאינון שנתבטלו תשברנו · ואלה מוסיף על הראשונים הללו שנשברו ומאי מוסיף ג' ראשונו כת"ב שנתבטלו בסוד חלישות כח וסריקה בעין שבירה כביכול והם אשר מלכו בארץ אדום שהיא בינה שהיא אדומה בסוד הדין דמסטרא דימין מתעיר מינה ונקראת ארץ החיים בתיקון וכל זה הוא לפני מלוך מלך לבני ישראל בסוד עולם התיקון החו סוד יעבור אדוני לפני עברו כי בכל מקום הרע קודם אל הטוב ובזה תבין למה נתנה א"י קודם לכנען ולמה ירד אברהם למצרי' קודם שניסול וקודם שגולד יצחק ולמה ירדו ישראל למצרי' קודם מתן תורה · ולמה נתנה בת שבע לאוריה קודם דוד אבל במחשבת קדמת הסוד דהיינו האור הטוב ובמעשה קרמה הקליפה · וכמו שכת"ב לא נשברו כן כת"ב רדיעי לא נשברו אלא נשארו במעי אמא נמצא כל פ' ואלה המלכים נאמרו על עולם התוהו קודם שנתקן זעיר אנפין והענין הוא כי חדיני' חתקיפים יצאו חכף אחר חכמה ובינה מתחילי' סדע"ת שהוא אחר חכמה ובינה בין אחר ת"ב דא"א ובין אחר חכמה ובינה ר"א ובין אחר חכמה ובינה דנוקביה ר"א וחכמה ובינה של אבא ואמא לא נזכרו מפני שעלו את"כ לאין ואין לכן נקראו ת"ב דא"א והבן ולפיכך לא נזכר באידרא ואלה המלכים בנוקבי ר"א רק אחר חכמה ובינה שבת

ומפנה

ומפנה תקיש לשאר כי אע"פ שנזכרו מלכים אלו בתחילה היינו לומר לנו לאחר שנאצלו חכמה ובינה בשלשה אלו הנזכרים חיו ונאים מיד מלכים אלו אשר הם דינין תקיפין עד שהוצרך המאציל העליון לתקן המחזין אשר בא"א ע"י תיקוני רישא ותיקוני דיקנא ולעשותן כיון זכר ונקיבה כדי שיצאו אח"כ דכר ונוקבא בחד"א הם אבא ואמא וס"ת יציאת דינים אלו תכף בהגלות בינה היה הטעם להיות כי מנה מחערין דינין כנודע ונתעוררו הדינין תקיפין האלו כדי לצאת ממנה ולא נתקיימו בסטרא דנוקבא עד דנפקא דכר ונוקבא כחדא ומנהון אתבסמו בסטרא דקדושה ומנהון דלא אתבסמו ואתקיימו בסטרא אחרא ונפלו למטה והנה בפרטות המלכים אשר בארץ אנפין נתבללו ומתו והוא עמוק עמוק מי ימצאנו ונ"ל כאור ולא נזכר כלל בתור"ק בהוכפ"ח אור של ואלה המלכים המופסת על הראשוני כרפ"ו ודי לנו בגילוי סוד החלישות כח והסדיקות שאמרנו שהיא דוגמת שבירה כפני זה לא נזכר בטול מלכי א"א אך שכהתחתונים נשיג לעליונים דאצטניעו וגנזו ונדחו ממלכותם אמנם פרטיות המלכים אשר מלכו בזיר אנפין ופרטיות המלכים אשר מלכו בנוקבא ד"א שנים לו נכתבו בתורה ובר"ח וקדים נפרש מלכי ז"א אשר נכתבו בתורה מתחילה ואלה המלכים אשר מלכו בארץ אדום ואחר כך אומר וימלוך בארום בלע בן כעור ולא אמר וימלוך בארץ אדום כי אדום הוא כנגד נוקבא ד"א הנקראת ארץ ואדום הוא ז"א הנקרא יעקב ובתורה נתפרטו המלכים אשר בז"א והתחיל ואמר וימלוך בארום ולא אמר בארץ אדום לרמז על הדינים התקיפין אשר בז"א בעצמו ומלכי אלו יצאו מבינה עצמה אשר בז"א ורצו להתיצב ולעמוד בז"א ולא יכלו ולפיכך אמר בארום אחר דדינים מתקשרין תמן ותליין מתמן מסוד בינה אשר בז"א והו שאמרו באידרא רבא כאשר דברו תלמידי רשב"ע כמלכים אשר בז"א וחביאו נ"כ פסו"ה וימלוך בארו בלע וגו' אבל במלכי אשר בנוקבי דז"א לא הביא אלא פסוק של ואלה המלכים אשר סלכו בארץ אדום ולא אמר וימלוך בארו ואומר שם אחר דכל דינין משתבחין תמן ואינן תיקוני אחרא וראיה לדברינו שפרשת המלכים אשר בא"א לא נזכר בתור' שלא תמצא באידרא אשר פירשו שום סלך מהם אלא כשהזכירים בז"א ונוקבא כלבר ואחר אשר ביארנו כי המלכים אלו הם בז"א ונוקבא לבד כי בא"א נעלמו ממנו יתבאר לנו סיבת כל השינויים אשר נמצאו בין אלו שנכתבו בתורה ובין אלו שנכתבו ברברי הימים כי המלכים אשר נזכרו בתורה הם המלכי אשר בז"א ולפיכך נאמר כהם וימלוך בארום שהוא יעקב הוא ז"א כאמור וכן לא נזכרה ארץ שהוא כוד מלכות שנקראת ארץ אמנם במלכים אשר ברברי הימים הם המלכי אשר בנוקבי דז"א ולפיכך נאמר בהם בארץ אדום לבד ולא וימלוך בארו בלע שרמזו לזעיר והבן פסה שאמרנו זעיר וא"א בז"מלכיה כמו את בתיקוניו שלא הקפיק לרעת כפודי מעשה בראשי ועש"ס ברכב' אי אפשר לו להולמו אך ורק תצייר בשכלך הכלילו שאנו לוקחים מ"ס ספירות הנשברים אל בנין ותיקון ג"רישין ומפנו תקח משל ומליצה להבין דברי אלהים חיים מה שאנו אומרים ז"א ונוקבא אינו אלא כוד הכלילות שהם ז"מלכים של ז"א של נוקבא הם נ"כ שבעה בסוד ז' ימים לזכר וארבעה עשר יום לנקבה של ימי נדת' שנפרש במקומו והנה הסלך הראשון הזה כוד הרע"ד ז"א שהוא אחר בינה כי יצא כנגדו בלעם בן בעור כי לא קם נביא עוד בישראל כמשה אכל בא"ח קם ומנו בלעם ופירושו בי כמו שמשה רבינו ע"ה הוא כוד הרעת בסטרא דקדושה כן בלעם הוא בסוד הרעת בסטרא אחרא אשר שם הדינים תקיפים כי דעת הוא המחלק לכל הספירות ולפיכך בלעם היה משבח עצמו ואומר יודע דעת עליון כי הוא הרעת הקוד' לרעת שנקרוש' אשר בז"א וכמו שמותא תליתא ד"א שהוא הדעת שכו והוא חללא תליתאה דגולגלתא נפקי אלף אלפים אדרין ואכסדרין דדעתא שריא עלייהו ודרי בהו כן ברעת זה אשר הוא כסוד הדינין שהוא סוד בלע בן בעור הוא נזרת דינא תקיפא דתקיפין אשר בנוזה שתתקנין ומתקטרין אלף אלפין מארי דיבבא וילללה כזכור בזוהר ולפי שרעת בסטרא דקדוש' נכנס בתוך הנוף ומליא לאדרין ואכסדראין גם לזה הרע' שנסטרא אחרא קראו שמו בלע להיותו נבלע בתוך הנוף וכן שני הללים העליונים ונקרא בן בעור הגערה הגרולה והיום הנרתר

כתגור ומצר תוקף הדינין כי משם נתפשט זה אכל בלינה נתקן קצת אח"כ ונעשה מבלע בעל תנן ותנו לו חנינה בסוד חנ"ן ואניני ניתוסף בו כ"ף כי עכבור הוא בעור וכף יתירה רכמה לעשרה כלילות של נצח שנקרא בעל ועשרה של הוד נקרא חנ"ן שפועלי יחר כאשר אבאר במקומו וירוץ שרעתן של נשים קל"ה כאמור בזוהר פ' שלח לך כאשר אבאר בתיקון נוקבא דז"א ולפיכך לא נזכר באורא וזפא דנוקבא ד"א אלא נהירו דתרי מוחי לבר כי המוח הג' אשר הוא הרעת ק"ל ולפיכך המלך הזה אשר הוא הרע' לא נזכר בו מלכות ברברי הימים ולפי שהמלך זה הוא סוד הרעת כמו שכתבנו וכלול מכלם נאמר בו במלכות שבו בתורה שכבש עירו ורנהבה כי רעת אשר בסטרא דקדושה כושך מהמוח העליון לבלה חסר עילאה דאתגליא בפום אכה ותדיר שואלת ממנו זה החסר ודוגמת רעת שכרינים אלו שואלת ממנו רין הבה כמו שאמרו באדר' של נשא דף קל"ה עכוד א' מאי דכתיב כלומר רין הבה כמו"א לעלוקה שתי בנות הב הב ואומרו ושם עיר"ן היא מלכות כסו"א עיר דוד היא ציון כי גם את זה לעומת זה עשה אלהים ותבין אמרינו זה כשאני מזכיר המלכיות שבאלו הספירו' ד"א ותנוקבא כי הלא תדע ותעיין מה שאכתוב בדרוש הל"ב נתיבות אלהים הם סוד סיון נוקבין והנתיב האחרון שבהמלכים האלו שהוא סוד המלכות לא נכתוב עיין שם פרק ס"ח של ספרי

והמלך זת ותבין מה שכתבנו פה:

השני הוא יוב"ב בן זרח מבצר' והוא סוד גבו"רה אשר הוא יבבה תרועה ולפי שבכאן קרמו מלכי בסוד הדין הקשה לפיכך הגבורה קדמה לחסד ואמר בן זרח כי המים הרו וילדו אפילה ולפיכך הוא נקרא בן זר"ח ויעוד זר"ח בני עם המלח ר"ו והוא ר"ו אותיות נמשכים מהגבור"ה שהוא בני ר"ו ונם יראה"ם ונם ריוג"ז שנאמר שמה רשינים תרלו רוג"ז שמאל"ו נגרא תניהם הלוהם מל חוך השור עיין זהר בלק על פסוק כלחך השור ושם תרווה צמאונן ואמר מנצרה בסוד בצירת ענביהם השתורות מצד הדין הקשה ואמנם המלך הזה מצד שנזכר בו בן זרח נראה כי הוא ת"ת שבו בסוד יבבה אשר הוא תרועה כנגד הת"ת שנאמר בו תרועם בשבט בתל ולו יאתה שב"ם המלוכה ונם יש לו שני קולות כנגד ת"ת שכולל ב' שני כדות חסד וגבורה והוא סוד בן זרח בסוד הת"ת שבו כנודע שמשם אורה יוצא לעול' התיקון שנאמר עליו זר"ח השם"ש שהוא ת"ת והוא ר"ו הכולל ג' פעמי' ע"ב כנגד ג' אבות אשר נכללו בו ולכן המלכים הראשוני' בלע ריוב"ב נאמר בהם ב"ן שהם זכרים נאמר בהם בן ר"ל בנים זכרים וחם כנגד רעת ות"ת שהם זכרים ופוד יוב"ב הוא שם בן ד' אותי' כי יש בו יו"ד וא"ו תכמהות"ת ושני ההין הם סוד בינה ומלכות שני בתי ישראל והו מה שנאמר ברות יתן יי' את האשה הבאה אל ביתך כרח"ל וכלא"ה אשר בנו שתיהן את בית ישראל ולפי שהזכרים קודמין לנקיבות לפיכך נאמר בו בן עיין רף קל"ה ע"א זוהר נשא באורא רבא ושם תמצא באר היטב כוזרות של

המלך המלכים הללו בלע ויובב:

השלישי אשר הוא חשם מארץ התימני הוא סוד החסר אשר בדרום שהוא תימן ונקרא חשם בסוד חשם"ל תזכור בזוהר פ' ויקהל דף ר"נ ע"ב כר האי נונה עאל לגו ואפריש בין ערלה ובין מקדשא דהיינו בין הקליפות ובין השכינה הנקראת מקדש ארנ' כוננו ירך כדי שלא ינקו הקליפות מן אור ברית היורד אל השכינה כדרך אקרי חשכל חש ואתגליא בל ר"ל שבאה עמה השלהוביתא ראשא ומבריל הערלה מן השכינה תונה ממהר לחתוך הערלה ממנה ויהיה לשון חש נגזר מלשון וחש עתידות למו מהו מל כר"א מל יהושע ונטלתא האור העליון קליפת נונה ולפי שהה עומר לקבל אור ברית הנוגע להכלה שהיא השכינה ולוקחות אותה לעצמה לפיכך נזכר הכלך דהוה מארץ התימני שהוא אור חסר שורד לשכינה כדברי העליון ואמנם חסר במלך זה חשם ל' מחשמל שהוא מגדל עוז שם יהוה בו ירוץ צר"ק ונשגב וכולל אליו נ' ספירות דעת ת"ת יכוד כל אחר כלול מעשר עולה ל' הנקרא ביהוד מגדלא דפרח נאורא דרך אויר המגדל הזה פרוחים ונשכורים למעלה ולכן חסר ממנו הלסר הזאת כי עדיין לא היה נתקלא

וקוים שלו והנשמות נפלו למטה ולא היה להם מקום המגדל הזה היה העולה ער מקום ק"ק שלה הנקרא אלהי ישראל ונקרא חשם במ"ם סתומה להיות כי עריין לא נתגלה אות צרית קודש באצילות התהו והיה הבל בסוד מ"ם סתומה בתוך הבינה ולפי שאור זה הוא חסד עילא דאתגליא בפו דאמה דביה והוא חסד הגעל בעולם התוהו ויוצ כנגדו חסד זה מצד הדינים ולפ שהחסד הקדוש שבעולם התיקון תלוי בו הזיווג כד"א ואיש כי יקח אחותו חסד הוא כי זה נשא אחותו נוקביה שנבראו שניהם במעי אמא ובהחסד הזה שזא לקח אחותו בבריאת העולם התיקון בתקיים העולם שנ' אמרתי עולם חסד יבנה בשמים כשאו קין והבל אחותיהם וכן הוא אומר והבן בחכמה והזווג הוא בחשאי כשל לבת מלך שהריחה ציקי קרירה ובו הביאו לה עבדיה שהם הצדיקים בחשאי שלא יעלו עמה הקליפות כשהיא עולה לזיווג ולפי שהזווג הוא בחשאי נקרא ם הוא חשם מלשון חשאי על שם העתיד והוא לצורך הזווג של הכלה ולצורך החיבוק כד"א וימינו תחבקני ולכן נאמר בו מארץ מתימני אבל בעולם התוהו נאמר ורחמי רשעים אכזרי ונאמר וימינם ימין שקר שהוא יותר דין מהשמאל עצמו וראיתי לעיין כאן מה שהוא בפ' זמירות שבת ונמצא מלך זה מהדינים הוא הפך מהחסד שבקדושה כי החסד שבקדושה פעולתו לזווג התתן עם הכלה ולהמשיך לה האור העליון ע"י מדת היסוד כי המים מגדלים האילן אבל החסד הזה הוא חשם ר"ל חש ומהחר ליקח אותו האור לעצמו ונם למונעו ממ' והמה אור החסד נחלק לחמש אורות הנזכרים בפרשת ויהי אור וחמש הוא בהיפוך אותיות חשם ועוד חשם הוא אותיות ח' שם ר"ל כי המלכים הת' כולם נכללו במלך זה דוגמת חסד שבקדושה שנקרא יומם יומא דכלהו כי הוא הולך עם כולם עין בסוד שבעה עננים דסוכות של זוהר ע' אמור והיום הראשון של סוכות הוא חסד ואומר שם עליונה יומא דכלהו ועוד חשם ירמז לכל החושים כולם חושים הוא חכמה הוך מ"ח חוש הריח שנאמר וירח ה' את ריח הניחוח חוש הראות בסוד כתר עליון אריך עינא פקיחא חוש השמיעה שנאמר השא אלהי אזנך ושמע לתפילתינו חוש המישוש ידיו פשוט לקבל שבים יד הגרולה חסד יד החזקה נגזר יד רמה ת"ת וחסד ניש ע"ב תיבו כולל ר"ו אותיות הם נג"ת סיד ג' ירות הנ' וכאן כלולים ביד הזאת אשר בחסד יד ימין אשר בה חמש אצבעות הכוללים ה' חושים הנ' והוא נתנם להראות אליו ובכלם מצד מלכות אשר בחסד והוא אומרו מאר"ן התימני שהוא מלכות הנקראת ארץ התימני הוא חסד שבדרום וה"א הידועה מרמזת למלכות שבחסד וחשם הוא באת בש סבנ' בני ע"ב כמנין הס"ד ולהיות שמלכות של אדם קדמון שנברנו בפרקים הקודמים בנתה רוב מנין ורוב בנין של עולם התוהו שהיא פור אלהים שנ' עליה בראשית ברא אלהים שנראו במדת הדין ראה שאין העול מתקי והוצרך לבראו שנית שיתף עמו מדת הרחמים שהוא יהו"ד סור אבר מה אלה "חולדות השמים "והארץ ר"ת תהו ונתקי באברהם שהוא אב"ר מ"ה סוד יסוד דא"ק שכנו שם הויה דמ"ה ואברהם הוא בהבראם ומפני שמלכות של א"ק הוציאה אותם הז' מלכים לכן נקראו מלכי לשון מלכו כי כל בני ישרל בני מלכים הם והבן ונחברנו מפני שם אלהים של מלכות הזה לכן אנו אומרים מלכות של חסד או מלכות של ת"ת כי הם אשר מלכו ונתגלו ביותר בספירת החם בזמן מלוכתם ובסוף חסימן הזה נימא בה מלתא והנה ג' מלכים אלו אעפ"י שהם כנגד דעת ת"ת חסר אין עניינם שוה כי דעת הוא בסוד כללות הדעת סראשון ויניר רגלו בכללו כלו ולא נחלק לחלקים אלא בסוד המלוכה שבו שנתגלה ביותר במלכות שבו שהוא יותר דין מהאחרי והראיה שלא נמתקו הנתיבו האחרונו של המלכיות שבהז מלכים הללו של עולם התוהו כדפרישנו כי כל אחד מחסלכים נכלל בעשר כלליותיו וכל אחד יש לו ל"ב נתיבות והאחרונה דמלכות לא נמתקה אפי' בא"א המלכיות שלה לא נמתקו עד שנבנה העולם הזה ושם נמתקו והוא עניין נתבטלו מלוכתם של כח"ב נגם השפע שהיה בכליהם הגורם כח מלוכתם לא יכלו להכיל מפני חלישת הכח והסריקה שאמרנו והבן אזורו בזכרון שמור ומעולה כדי שלא נצטרך לפרשו פעם אחרת ומפני שהדבר הזה סלך בכלליותו לפיכך נזכר בו שם עירו הרומז למלכו שבו סוף כללותו כי נמשך מלכותו מראשו ער רגלו והמלך הישני יובב הוא מלך בסוד הת"ת אשר בנבורה לפיכך אמר מבצר בסוד הענבים הבצורות שיש בו פסולות הרבה לכן לא רצה שיתגל ביות' מצר מלכות שבו ולא היה להם מלוכה אפי' רגע אחת ולא הוציאה נשמות של טהורים ושל רשעים יצי פני ולא רצה שיוציא המלוכה מצד חסד שבה מפני שהדין לא יפעול פעולתו ובפרט בעולם התוהו ולכן הוציאה מלוכתה בסוד ת"ת שבה הממוצע מחסד ונבור שבה עצמה והמלך השלישי מלך בסוד מלכו שבחסד שהוא יותר דין מכל כלליותיו שפני שהיא לא נתקנה בכל נתיב כדפרישנו ולא נגברה החסד בעולם התוהו כדי שיוציא כוונתו לפועל וישברו הכלים הללו וזהו שאומ' מארץ התימני מארץ ריקה וביטה כמו שמצינו אצל עכסה בתושל כלב שאמרה ארץ הנגב נתת לי שפירושו ארץ יבשה בלי מעינות מים יחסר כל טוב וננזר מלשון גניבות ירים שלא יהיה בהם לחלוחית מים ודע כמו שחסר זה אשר בזיער אנפין לצורך המלכות נעש' כי הכים מגדלים האילן והוא מגדל קומתה וגם נאמר עליו וימינו תחבקני וחסר זה שבעולם התוהו בנגדו יבש ויצא למנוע אור המלכות שלא יהיה חסר בנוקביה דז"א המכונה מים ולא יגדלו שיעור קומתה ואילן שלה ונקרא חסר ע"ר סני נהור כמו שאנו קוראים לבנה ע"ר סני נהור והמבין יבין כי אין לה אור מצד עצמ אלא מצד מה שמקבל מאור חסר שבשמש ומפני שחסר זה יוצא מצד המלכות שבו לבר בסוד נוקבא לפיכך חשם חסר ואו שהוא דבורא להראות שנזכר דחיינו באלו הז' מלכים של אבר נעלם התגלות החסד של הזכר כדי שיעשה השבירה של הרע פעולתו מצד הדין ובר"ת מלא חושם בואו שהוא מדכורא לומר לך שבאלו הז' מלכים דנוקביה אם לא היה מתגל קצת התגלו הזכר דחיינו ת"ת שבה היתי נשברה ח"ו ונתהוו מכונה קליפות הרבה נסים מאוד ער שהיו מתראים אל בני ארם והיו מחריבים העולם כי היו להם נופים ח"ו משפירת כלי המלכות ולא כן כוונת המכוין להחזיר הכל לתוהו ובוהו פעם שנית ונם אם לא נתגלה מלוכתה בסוד וא"ו שהוא זכר בסוד תמ"ר זכר ונקיבה יסוד שלה שנזדווג עמה לפי שעה שהיה לה חיות יותר מהאחרים לא מלכת בהכ"ו דורות שלה אשר הם חיים וקיימי לעולם והוא סוד שנ' באליהו הנביא ז"ל חי ' אשר עמדתי לפניו עומד לא כתיב אלא עמדתי בעולם התוהו ואליהו למטה מהאי באר איהו כי אליהו הנביא היה נבואתו מאיר עליו בהתלבשות השכינה והקב"ה בו תמיד ואין בו הפסק ולמה אמר עמדתי משמע שעתה אינו עומר לפניו דוק שאינו אלא לרמז על הסוד הנזכר ומלת חי דייקא וכל זה גרם הופפת אות ואו דדכורא במלכין דנוקביה שהוא חיבור יסוד עם מלכות בשעה שנתן לה הפקדון

וזי למבין:

המלך

חרגיעי הוא הדר בן בדד והוא סוד יסוד היפוכו של יסוד בעולם התיקון הנקר' הד"ר בסוד פרי עץ הד"ר שהוא הדור כל הנוף והדרת פנים הוא הזקן אם יש לו זקן תחתון יש לו זקן העליון כי הסרים אין לו זקן ולכן נקרא יוסף יפה תואר ויפה מראה והזקן של עתיק יומייא ועזיר אנפין הוא חידור כל הנוף וכל הדרת פנים של קדושה בהם תלי בסוד תרין מזלין נוצר תנקה המזונים אבא ואמא ויוצא האורת תפילין לכל הפרצופים העליוני והתחתונים לכל אחר יש לו האורת תפילין מעל ומשתנה מחבירו ובשעיר זעיר אנפין בענין הקב"ה מניח תפילין אפארם באר היטב בסייעתא דשמייא והאורת הזקן מסלק כל הדינים וכל זה הוא בסוד יסוד בעולם התיקון אבל יסוד של עולם התוהו שהוא סוד הדינים כי הוא לוקט אליו כל הדינים לכן יצא בסוד הרלית מלשון דלה ועניה בינן ואנחה שהוא דין כי כשנעשה דין באדם רחמנא ליצלן יש לו ענין ואנחה וכל תאות הדין להזור למעלה ולא להתפשט למטה כמו חסר כמו שמצינו בשם מ"ב ושם ע"ב דא נחי ורא סליק ואע"פי ששם מ"ב בתיקון הוא חסד של דין על אחת כמה וכמה בעולם התוהו שנמנע השפע מלקבל די צרכו שלא נתנו בעין יפה כביכול עד שנשברו וזה גרם רלות שלא היה להכלים כלום ולא נשאר בידם מאום ולפי שחזדלת היא סור הדיני לפיכך נקרא הד"ר בדלית' גם הד"ר בני ' ג כמנין אחד"ר וכסנין אחב"ה ופירושו שבבריאת קודש תלוי היחוד והאחבה בין דודים דלעילא

יסוד נקרא מקום אחד שבולם מתיחדים בו כנודע ואפי' בעולם התוהו היה בו קצת אהבה ויחוד לפי שעה כדי שלא ישבר מלכות ולא תועיל לו אלא זמן מועט וכמו שהיסוד כוחש וזהם העליונים המרים מאור מאיפא כי משם באים כחות הזהמים הקשים והמרים ויש בהם אור פנימי מתוק הנקרא שמן זית והם כחות הריבי של ש"ך ניצוצין דירידה ודנוקביה העולי' שם"ש כי הוא הכלי של האבר המשמש עם נוקביה וכח זה בא לו מצד ז'קני חכמה של אמא המלבשת לזעיר עד ז'קניה ומצד הרחמים הוא בותש זהים להוציא שמן זית זך כתי"ת למאור בן יסוד זה דרך ענבים בנת לחוצי' יין חמר מצד הדין מצד הכמ"ש יין דשכין על דורדיה ובבואו לסטה מתערב ולכן צריך לדרוכו כי סור יין הוא ל"ב נתיבות כשמתפשטים אל זעיר הם מתפשטים בסוד עשר עולים ש"ך והיינו כיעורב עם השברים בל"ב נתיבותיו של ל"ב אלהים בכל מלך וכלך כפי כללותיו היה דורך יסוד הזה של עול' התוהו מצד הדין לפיכך נקר' הרד פלשון הירד במ"א לא ירדך הרוזך הירד והוא בן בירד היסוד שהוא ישוב בדד כי עדיין לא חיו דכר ונוקבא ועוד בדד כמו שמן על כרדין כי היסוד הוא כוחש הזהמים העליונים מביאה בבית הבר ומוציא מהם שמן להנות סמנה בזמן פקדון לאר"ץ ולפיכך נקר' בדד מלשון בית הבד או נקרא בן בדד ר"ל שהוא ענף מן יסור של עולם התיקון הינוק משרי ורדי אמו זת של תיקון הוא בן ותולדה שלו שתקן את"כ אור"ל שיסוד זה ינוק מדד של שמל שכולדין אלהים והיה ינוק השפע של כינה ניצוץ הנחלק לשנים שממנו נשבר ונתמעכה מלכות ולפי שיסור הוא זכר נאמר בו ב"ן ואומר המכה את מדין אל תקרי מדין אלא מדן

ביסוד אשר בקדוש' מושכת ומלקטת דינים בשרה מואב להוליכ' למטה בשרה (פי' מלכות היא השרה של האב העליון שהיא הכפה שנ' ותכפס' יסד ארץ) האב העליון שהוא חכמה כאשר עלו הניצוצות של פחדה בתחשבה כי עדיין לא היה האור של מלכות למטה והיתה עדיין בתוך החכמ' היסוד הזה מוציא השפע הזה לחוץ ופלך זה נתפשט בכל היסוד בכללו ולפיכך נאמר בו ושם עידו הרומז למלכות שבו ונקרא עיות עוות כר"א וזרך רשעים יעוות כי המלכות שביסוד נתעוותה להשפיע מן הצנור השני שבו ואחו שאסר הכתוב כי צריך יי' צדקות אהב ישר יחזו פנימו כי היסוד שבפרשה בעולם התיקון הנקרא צדיק צדקות שהם נצח והוד אהב לבשל בחם הזרע העליון כדי להורידו אליה דרך הצינור הימין הנקרא ישר שהוא הצינור הימני יחזו פנימו סוד מלכות שרויא אבל היסוד שבעולם התוהו דשפיעה ממנה דרך הצינור השמאלי ועוותה את דרכה לתת לה מהצינור השני שבו והנה סדת המלכות היוצאות מיסוד זה נקראת ל"ו יו"ד בסוד וא"ו הוא יסוד וא"ו קשקעה של בריתי שלום כי נוף וברית ת"ת ויסוד חשבינן חד ושניהם בסוד וא"ו והיא הספירה הששית משש קצוות ונם היא בסוד יו"ד כי כל השפע של העשר ספירות נשפע ונגנז בו והוא משפיעו לסלכות ומשך הוא"ו והיא יו"ד קטנה וא"ו שבה מושכת היו"ד שהוא היסוד עמה ונעשרת ל"י של עיות לכן מלכות של יסוד של ז'מלכים של ז"א הוא"ו קדמה ליו"ד במלת עיות לכן מלכות של יסוד אשר בנוקביה ד"א הוא"ו שבה מושכת היו"ד עמה ולפי שזו מלמטה למעלה לכן קדמה יו"ד לוא"ו וזהו עיות בדברי הימי' וכשהוא מלמעל' למטה יסוד שבו קודם למלכות שבו לכן קדמה וא"ו ליו"ד ונקרא עיות בתורה ז'מלכים של ז"א לחסרון הנקיבה שלו משך ארך היסוד אליו ונתן דרך הצינור השמאלי ונוקביה רז"א משכה היסוד אליה בדרך עיות לחסרון הזכר ותתנה דרך הצינור השמאלי ולפי שלז"א יש לו חסרון נקיבה כי אין זווג בעולם התוהו ונוקביה יש לה חסרון הזכר ונתעוות דרך הזווג והצנורות שפני הדינים ונם אלו היו עוסדים זה כנגד זה ושמאלו כנגד ימינה ואלו הוא"ו יו"ד הם בסוד תרין ביעי דרכורא לכן קבלה מצנור השמאלי שהוא כנגד ימינה ונתעוותו הצינורות ולכן נתהפכו ואם תסתכל את עיניך לא ירחק ממך הדבר אם תעמיק בו לכן נהפכו צינורי הנקיבה נגד צינורי הזכר בסוד עיות ועיות ואפילו הכי קרינן בר"ח עיירת כי הוא עוות הדינין ועניו הרין שנתקלקלו המלכים הללו אבל בעולם התיקון נתקנו:

המלך

החמשי הוא שפלה ממשריקה והוא מלכות אשר בזעיר אנפין סומכת ליסוד ושפלה נגזר מלשון שפלה סנוללת בהרמי' בסוד הדינים והוא ממשריקה כד"א לשמוע שריק' ערדים אשר הם ג' עדרי צאן נצח הוד יסוד רועצי עליה ונמשכ' מצד הוד אשר במלכות והיינו ממשריק שורקת הדיני' כמו שאומ' בספר יצירה השין שורקת ועור שהמלכות אשר בקדושה בתיקון היא סליאה דכתיב אני סליאה הלבתי וזו ריקה היא שנפל סמנה השפע ונתרוקנה והוא ממשריקה הוא שני תיבות כסדרן ממש ריקה ממש ריקנית והנה שלמה נקראת בסוד הרחמי' כאש מקבלת ליסוד בסור שלם ה' ובסור הדין נקרא שמלה שכל ה':

המלך

הששי נקרא שאול מרחובות הנהר והוא נבורה המשכת מבינה הנקראת רחובות הנהר כמד"א אני בינה לי נבורה ולפי שכל מלכים לו הם בסוד הדינים המקיפי כולם ולא היה לה אפשר להתקיים אפילו האחרים שלא היו כל כך דינין התקיפין בסותה מהו כל שכן נבור' עצמה אשר היא חוקף הדינים עצמה ושרשם והוכרח לצאת על ידי התפשטות אחד מחמשים שערים אשר בבינה לפי שעה ולפיכך נקרא שאול מלשון השאלה כי נתפשטה הור אשר בבינה מסקומה העליון בהשאלה לנבורה התחתונה וזהו שאמרו בזוהר דאתפשטות מן הרחובות ונקרא מרחובות בסוד חמשים שערים עד הור חי"ם שאומר בזוהר אמא עילאה עד הוד מתפשטה ה' ספירות כלולים מעשר שמתרחבים מן חמש אל עשר המוך עשר ותמצא שע"ר והנה זרע נמשך למטה עד הנבור' התחתון' אשר בז"א וחנה מבחינה זו הוא שאול מלך ישראל ולפיכך מת ולא נתקיים לו המלכו' עד בוא דוד שהוא מהישמעאל טוב רואי ולפי שחית שאול מכח ניצוץ הבינה אשר היא למעלה מהבנין היה משכמו ולמעלה נבוה מכל העם ולפיכך אר"ז שלא היה במלכותו שום דופי כי אינו מגיע שם שום דופי ופנם בבינה כנודע והטעם שלא נתקיימה מלכותו מפני שלא התחיל שבעה ימים כדי להעלות העולה כי היה רוצה שמוא להעלותו למעלה משבע' חימים של ז'מלכין קדמאין דמיהו שנבר בהם כח קליפות עמלק (פי' עמלק ג'פרי מ"ר והם ב"פ קך אלהי' ימין ושמאל וכוונת מר"ע היה להסתיקם שהם ג'הם"נה בוער בא"ש ג'אלהים) כדי שתתקיים מלכותו והוא לא עשה כן ונקרעה מלכותו ולפי ששאול לא היה מבחינה זו בסוד הדינים התקיפין רצה הק"בה שבתחילת מלכותו יחרים את העמלקי כדי שתתכפם בחינה זו שלו כדי שיתעלה ליגע מן הבינה" ולהיותו נמשך מחחור שבבינה היתה משיחתו ע"י שמואל שתיקן ההוד ההחזק שנפגם ע"י צליעות ירך יעקב ונם דוד היה ראוי להיות נפל מכח מלכות שנתבטלה אלא כפני שלא נשברה הועיל לו תיקון בסוד מהישמעאל מי והב מים שהוא חסד והב הוא דין ונכלל חסד ודין ונתתקן בע' שנה שנתן לו א"א שהוא זעיר הכולל ז'מלכים כללם ע' שנה ג'ספירה ונתקן נם כן אח"כ ביותר בע' שנים אחרים של האבו' והו' ארמוני עם יפה עינים וטוב רוא"י ויי' עמו לאפוקי עול' התוהו שנתבטל מן הערד השם חויה ונתקן בשם היה אח"כ שנ' ביום עשות יי' אלקים ארץ ושמים שהוא ז"א ונוקביה:

המלך

הששי והשביעי הוא בינל בן עכבור בסוד נצח והוד שהם תרין פלגי דנופא ולפיכך יצאו שניהם יחד כאחת כי בעל הוא בסוד נצח כי שם מתפשט ומתדבק בנצח שהוא בעלה של מטרוניתא שושבין שלה וחנן הוא בסוד הור כי שם מתדבקת אסתר שנושאת חן בעיני כל רואיה ובסוד הילדים אשר חנן שהם נצח והוד ולפיכך לא תמצא בשום כלי שיריה בו שני תיבות כי אם זה מפני שהוא רומז לשנים שהם נצח והוד ולפי ששנים אלו נקראו בנים כמד"א וכל בניך למודי יי' ונאמר במלך זה כן כי אלו הם תרי ביעי דרכורא המכשלים שם זרע המוח ואז מצדם יקרא בועליך עושיך כמד"א בעליהן ולפיכך נקרא בעל חנן ונקרא בן בסוד זכר והנה המדה האחרונה בסוד חסרון תקרא בור כנודע בסוד שרה בור שיש בה מים מכונסים מבעלו דלית לה מגרם כלום וכ"מ דות א אשר הם נצח והוד הם בסוד עין הף אשר רומזים לבינ' בסוד ע' שנה וכ"ף היא בסוד כחר בראש של כל כפירה ועור כי כף בסודה היא כפל שערי בינה כי כף במילואה עולה ק"הם ב"פ נ' שערי בינה אשר בנצח והוד שניהם

ויש בהם כ"פ נ' שערי בינה והם י"פ אלהים שעולים אותיותיהם המשים נמצא שהם מאה אותיות פכ' מלות אלהים אשר הם ב"פ נ' שערי בינה לרמוז על הך' הנזכר והע' הם ז' פ"י והם ז' אורות שיצאו מבינה וחזרו שם לעלות והיו כלולים מי' כמו שאבאר • והזה שאמרנו שרומז לבינה בסוד ע' שנה ש"ש בה כלילות הנז' כי שנה נימט' ספירה שהם כתר חכמה בינה שבנצח והוד ויסוד המלכות שבהם שנקראת כוד והוו בן ע"ב כו"ר ע"ן כ"פ נו"ר שפירשנו ופם נו"ר גי' יצח"ק שהם הדינין רחמתן ק"ץ כל ח' ועור כ' ע' של עכבור בסוד ז' ספירות אשר בבינה וכף היא בסוד שנים שיעל גבה שהם חכמה ובינה ועם יסוד ומלכות הם ה' נמצא ש"ש חמש מחכמה וחמש מבינה שהם ה' בנגד ה' כי זו שורש הדינין וזו שורש הרחמים וכן היסודות הם חמש וכן מלכות הם חמש נמצא ש"ש ר' פ"ה הם ך' רחיניו ך' הנזכר ואע"פ שיסוד הוא מן חמשה גבורות עב"ו נוף וגבורת חשבינן חד ולהיות שבעולם התוהו היתה קצת הרוממה ופניות פנים קצת בין אלו הר' הנזכרים בסוד הזווג לכן נזברים אלו כאן והענין הוא כי נצח והוד אלו שנכללו במלך זה נמשכו מצד ז' ספירות אשר בנצח ומצד חכמה ובינה ויסוד מלכות שבהוד והזה כן עכבור הכולל תולדות המוזיח חכמה ביגה נמער איש ולויות ואמרו רבותינו ז"ל כמער איש עם הלויה שלו שהיא הנקיבה:

מלך השמיני הוא מלך הד"ר שהיא מלכות אדם קדמון אחר שא"ם בנה אותו מז' כתרי' של ז' אורות פנימיות זוהו סוד ואלה המלכים שנתקנו ע"י אדם קדמון הם אש"ר מלכ"ו בכר בעלם התוהו כי כל הפרצופין של האצילות באים מתיקון מלכות אדם קדמון זה כי כל הפרצופים דאצילות הם לבושי מלכות א"ק ולהיות שהיא נתקלקלה בעולם התוהו כפרישנו שהנתיב האחרון שלה לא נתקנה לכן התחיל בהם סיגים ודינים ונרמזו בואלה המלכים אשר מלכו כי כולם בני מלכים הם • וזהו סוד בראשי"ת ברא אלהים שהיא מלכות א"ק הנקראת אלהים עמכחה נבראו שמים וארץ ז"א ונוקבא דאצילות ומלת את וארת לרבות את חילי השמים דהיינו המלאכים ואת הארץ וחיליהם דהיינו נפשות בני אדם התלויים בקומת אדם הראשון ומפני שראה שאין העולם מתקיים בדין אלהים דמלכות לבדו והדינין בני אלהים רחוזו לא יבלו להתחזק עמד ושיחף רחמים בדין שנ' ביום עשות י' אלהים ויצא מלך הדר שהוא מלך השמיני וזהו שם הוי"ה היא תולדות יסוד דאדם קדמון מילה שנתנת בשמיני להוליד טפת הל"בן חס"ר וחיבר עצמו עם אשתו מלכות דא"ק שהיא כח מיין רכורין וממנה קבל מיין נוקבין טפת אודם שלרת ארץ אדום מלכו הנקראת ארץ והיא אדום בדינין שעליו הכתוב אומר למטה מז' אותיות פנימיות כאשר אבאר במקומו והוא טפת אדום ע"י מלך הדר זה בזווגו עם אשתו הנקראת על שם טופת אדום היינו אחרי שנתקנה ברא עלמין שהם הז' מלכים הכוללים כל העשר ספירות דאצילות יכי הראשון כולל ג' ראשונות בלקוח הז' אחרים מלמט' בסוד שבעים נפש לבית יעקב שבעים רהיטין דמוהא ואתבסמו בזיווג יסוד ומלכות זה ואז נתקן מלכות דאדם קדמון עצמה שהיא ויהא דאצילות שהי' עתיק יומין נתקנה טיפת אודם שלה היינו אור ז' תחתונות שלה ג"ט קו"ע פ"ח המחלבשים בי"ס דאצילות ובל זו עשה כדי להוציא מן הז' מלכים מלך אחד כמן כל השם קצות הנקראים ע"כ מלך הדר ששמו כשם רבו ושם עזרו מאחוריו והיא שכינתא יקרא דבוקה עמו מתחלת ממקום קבוץ תפילין שבעורף ונגלית מסתיימת עם ציצלין בסוד לארה גדהל ואת"ב נסתרו חביאנים אל פנים • ונחזור לענייננו בתיקון של הדר זה שמתרנו תיקנה "תולדות "השמים "והארץ שהוא ר"ת תת"ואו"ב נתקנו בהבראם בירוש בה' בראם ר"ל ז' פרצופין של אצילות והענין הוא כשהיה עולם התוהו בזמן מיתת המלכים כמו שאוסר הפסוק ויאמת היתה הבריא' בה' לבד שהוא דין והיא הוי"ה של שם ב"ן שיר' להאציל הכלים של עולם התוהו והוי"ה היא כפול' החיצונית שלה היא וה' של מילוי שירדה ואת הוי"ה נעשית אלהים בה' אותיותיו ונתפשטה למטה להאציל הכלים כי כל בחינות כלי הוא משם אלהים שהוא הגותן להם גבול ולזה נשברו שלא היתה שם הארת שם הוי"ה שהיא הוי"ה נזכרים בבריאת

הכלים עצמם אע"פי שהיתה את"ב אור פנימי לא יכלה להסבול אותו מכח ריבוי האור והם עצמם נעשו ערו ברוב חזוק וקישוי כליהם ולא יכלו להכיל האור מכח חזק דין כליהם ונבול שלהם משא"כ דבר רך עומד לפני הקשה הגם שיש א"ק בעשר ספירותיו מלכות לא יכלה לפעול מאומה לתקן את כל המלכים האלה עד שבא יסוד המלך חת' שהוא הדר הנזכר הוא כסוד בהבראם תיקון אברהם היא אותיות אבר מ"ה כי סח שהיה מתחילה בסוד אבר אחר לבר באיברי אדם דמתקלא ויסוד נקרא אבר הניד בביכול נעשה עתה אדם סוד המתקלא ואדם נימט' שם מ"ה פרצוף מ"ה בני אדם כי ע"י זווג ע"ב ס"ג שירדו מהמלבוש אל מלך הדר ואשתו נקבלה מהמלבוש שם מ"ה ב"ן שנקנה ע"י זה הה"י אחרונה של שם ב"ן שאמרנו למעלה וזהו גיום עשות י' אלהים וזהו סוד ושם אשתו מהיסאל בן מ"ה וזהו סוד הפסוק וימלוך הר"ר מה"ר שהיה מתחילת ינן ואנחנו בסוד הר"ר לשון אבילות על ריבוי הדין והביטול והשבירות שנעשו באחרים אם נפלה א"ש הדין בארזים מה יעשו אזובי הקיר הם כח"ב שנשארו ונעזבו מחברותם ונתפרדה החבילה ונתקנו עתה בסוד הר"ר שנאמר הוד והדר כי הסרים אין לו זכן וזקן ההתחתון מורה על זקן העליון וזהו סוד הסוד שיש לו חרדת פנים בפנים עם אשתו כהיסאבאל שנזכרו וגם כן סוד הדר הוא בלשון תרגום חזר מלשון הדר בירה ר"ל שחזר לעולם ונברא פעם שנית מה שלא היה יכול להתתקן מכח ריבוי הדינים • ומה שאמר ושם עירו פעו כי המלכות הזה שהיא כוללת פ"ר דינים הם חשבון אותיות מנצפ"ך כי הם באמא וברתא אנפי רברבא ואנפי זוטא הם במלך הרברבן פי' אותיות גדולות ולכן יש אלפא ביתא רבתא וזוטרתא • ובמלכות רא"ק נתקנו הפ"ר דינים חשבון ע"ר היינו עירו של יסוד הנקראת הר"ר חקק אלוה בח' הוות העולם יצחק ועם הכולל הר"ר חושבנא דדין כחושבנא דרין ועשרת העיר ירושלים צהלה ושמחה מרוב הארת החסדים של הוות הנזכרים והדינים של עיר"ו והוא אותיות יער"ו אשר ממנו תרמוז כל חיתו יע"ר והוא סוד הדינין הקליפות הין מקבלים ח"ו תגבורות מזה אבל אחרי התיקון שנתקן הדר עם אשתו בסוד פע"ו בסוד חוסמא דמלכות בתרין נוקבין הימנית לאה והשמאלית רחל ומשם ראתער רוחא לכלא רוה הקודש להראויים אליו כי פע"ו הוא לשון הופעת רוח הקודש שנ' הופיע מהר פארן וגם נאמר אצל מרים ושם חשבון פועה שהופיע ברוח הקודש ומה שהיה מקודם עירו סוד הדינים בסוד י"ספ סוד יסוד חעולה נ' פע"ו ונתקנו בסוד תמר זכר ונקיבה בסוד הזווג ממש ולכן אמר מלת אשתו שאינו מזכיר אצל שום מלך לא עירו שהוא יערו של הסתבכות הדינים זה בזה כמו השערות המסתבכים זו בזו שצריכה האש' לחפרידם היטב קוד' טהרת טבילתה מהדינים של רמים סמאים במי מקוה אשר אבאר במקומו ואם ירחבו המינים ח"ו בלי פירוד לא יועיל לה טהרתה במי מקוה שעולה קנ"א שם אהי"ה ראמא שבידה לתקן בשם טהרתי שלה כל דיניה וכל חירות ניתן בידה להתיר רצוצים חפשי ניצוצי טהרה הן בעולם התוהו הן עתה מישוחה למיין נוקבין שלה ואם לאו ח"ו נאמר עליו הכתוב תכרות הנפש ההיא מלפני ומפני שבעולם התוהו הפעל של הדינין אשר מתערין מינה לשבירת הכלים יש דוגמתו בעולם התיקון ועל זה נאמר בזוהר דינין מתערין מינך מאז ומקדם ומה גם עתה אבל לא חזק כל כך כמו בראשונה ובידה לתקן הכל ומפני שיסוד הא' תחילת שנתנה בשביל כן קבל ח' הוות הנזכרים והוא המלך השמיני כדי שיוכל לתקן מלכים הנזכרים של תוהו והשמיני של עולם התיקון והיינו דנוקבא עשה מלך א' מכל הז' ואשתו יצאה עמו הנקרא' מחיבשבת בת מטרד שנתקנת בשבע מדריגות שלה' ז' פעמים ז' עולים מ"ט ר"ת שירדו מבינה מ"ט שערים שלה והוו סוד שבע מלכיות שנתקנו כשבע ימי נדתה • וזהו סוד אם תבקשנה ככסף וכמ"ש מיני"ם ר' חפשנה אז חבין יראת י' היא מלכות הנקראת יראת ונתקנה מהו"ה חזרו יראת י' סוד מי זהב חסר ודין מים שהוא חסר זהב הוא דין שנתקן בסוד הזהב שהוא יותר וחסר לבני אדם מחכסף שהוא חסר פחות ואינו דבר המשתוה אל הנשמה אם הוא בא בריבוי שנ' אבוכל דבש

דין פן תשבע ותקיאנו אבל הדין הוא דבר עב המשתוה לעביות בני אדם אם נתחקן ונתכסם הוא נהמר ביותר והוה סוד משל נשמי אצלינו ערך ההבל יש לו מעלה בערכו על הכסף על חד תרין כנודע בזה תבין אם תבקשנה ככסף והסבין יבין שהוא צריך לעיין שלא יקח יותר מדאי ואינו כל כך להנות ממנו כמו מן ההבל ולכן לעתיד לבוא יהיה ההנהגה על ידי תרין ויהיה ראש שלישתו מח שאין כן עתה לפי שהחיצונים נאחזים בו עכשיו אבל לעתיד לבוא נאבר בו בלע המות לנצח ואז נאבר על יצחק שהוא ראש של תרין הממותק מאימא כי אתה אבינו והגה עריין לא נצלנו משלרת חשיני של מלת פעו הנכתב בתורה בואו ונשתנה בדברי היסיכ ונכתב ביו"ד פעי עם שאלת שיני הדד של ר"ת והדד של תורה: ופירוש הפסוק על מתכונתו הכל כאשר לכל אבאר די צרכו בפירוש השני שיבוא בסעיפתא דשמייא אתר זה מפני שמדבר מביטול ניקבא ותיקון נוקבא אפס קצהו תראה וכלו לא תראה ויש לחוש על כבוד מלכו של עולם שנ' כבוד אלהים הפתר דבר ומיהו אפרש מה שמוכרח להמעיין לדרוש בסור מעשה בראשית

בעניין ז' מלכים שנ' כבוד מלכים חקור דבר:

פרק ארבעים זתשעה

ידוע שהקליפה קדמה לקדושה בכל דבר ואפי' היכא שאין מקום לחיצונים לאחוז שם יש בו קליפה טובה המשל בזה קליפת הקנה טובה עד מאוד אבל סוף סוף היא קליפ' כמו שאומ' הרשב"ע ז"ל דא קליפ' לרא ודא מוהא לרא ומצינו שהניהג' מקיף הנ"ע למעל' ועל זה נצטער רבי יוחנן ע"ה שאמר איני יודע באיזה דרך סוליכין אותי אם בדרך חיים ואם בסוקסי' מות ואם אדם טועה עצמו אל הנחיבות האלו נשאר בהניהם כי קליפו' עמלק הנקרא כל"ב המנחה וצויתי ויש בוח סימן אל מלאכי משחית של ניהנם הנקראי' עו"ן משחית א"ף והיסת הסרומי' בפסו' והוא רחום יכפר עון וגומר כשמניע עת ערב הוא זמן שליטתם לכן אנו מתפללים על הרשעים שבניהנם שלא יתעירר עליהם כל תמהו ח"ו ובדרך חיים הזה יש בו מהלך שלשה ימים חשך ואפילה ואם הוא צריך זוכה שמגלה אליו אור חשביבה ומאיר לו בדרך אפילה הלזה שנ' וארזן ברית יר"ד נוסף לפניהם דרך שלשת ימים לתור להם מנוחה ואם לאו הוא תוניה בנתיבו' הללו שנ' אורח חיים למעל' למשכיל למען סור משאול מטה ועל כל פנים הוא פוכרת לילך דרך ניהנ' שהוא מהלך ג' ימים תנו שלוקח נשמ' צפציפי תשוב' כמי שארז"ל אצל אלישע אתר כמרומה לי שמתוך תשובה נפטר ולוקח ג"כ ניצוצי מהרה עמו למעלה שנ' קנן וגדול שם הוא ועבד חפשי מאדוניו כי סוכר הוא לילך דרך שם ובל זה הוא מפני שהרע שומר את השוב כדי שלא יעלה מי שאינו ראוי לעלות לכן הרע מקיף חטוב וכן האוצרות שבארץ חשפורי' לימות המשיח לעתיד לבוא כאמרם ז"ל שרים ומזיקים ישבים עליו ושומרים אותו וכן כלי בית המקדש ואוצרות ירושלים וכל אוצרי וגנזי חמדה הגנוזים קצתם ביד המלאכים וקצתם ביד מזיקים כאשר יש על זה בריתא שמפור' בה הענין הזה באר היטב ולכן כל משא ומתן הוא בטורח פרול שנ' בזיעת אפך תאכל לחם מפני שהרע קורס אל הטוב ולכן ג"כ על מוצא הכסף והזהב נמצאי שם בהם ישבים על מקו' מוצא מסגונית של הכסף והזהב ביותר והטעם כי כל מקום הרע מקיף הטוב והרע קודם לשמרו כמו שנאם את הכרובי' את להם התרב המתהפכת לשמור את דרך עץ החיים וכל תאות ותשקת משה רבינו ע"ה היה להסירם משם כדי שלא תשתכחה תורה וסדותיה מישראל וכל העולמות חרעים והטמאים יכלו ויתמו מן העולם כרגע יאבדו ואז נאמר בלע המות לנצח ועל זה אנו כצפים ומיחלים בתפילה לאלהינו שבששים ובפרט בהפילת י"ח ומלכות זרון של סמא"ל ורה"ב וחבריו סמרה תעקר ותשבר ותמגר ותכניעם בכהרה בימינו בא"י שובר אויבים ומכניע זרים ועל זה נאמר ואשמיד את פריו מסיעל ושרשו מתחת כי מתחילה יפקוד ה' על צבא המרום במרום ואח"כ על מלכות האדמה: יי"ל ו' כי לא"ו:

פרק חמשים

אמרנו למעלה כשירד האור מלמעלה ירדה בחינת ה'

שער עולם התוהו

וגם כן במשה אמר שם משה עבד ה' והלא מקודם נקרא איש האלקים בעלה רמטרוניתא ועכשיו בסוף ימיו נקרא עבד יי' אחמהה אלא מקודם היה בבחינה עליונה ועתה בבחינה התחתונ' זה הוא החכד שיושה עם המתים ולזה וק"ב אותו בגיא גי' חכד גבריאל כי גבריאל זה קברו והעלימו בסוד הנבואה כי הוא הסופר שבשמי מרום וקס"ת הסיפר שלו ג'כ"פ מנצפך ימין ושמאל שכותב בו כל מיושה בני אדם ועל שנ' ויקבר אתו בגיא בארץ ואחי אומרו בזוהר בראשית דף כ"ו ע"ב גבריאל נב"ר אל' עליה אתחבר לגבר אשר דרכו נסתרה ויכן אלוה בעדו ולא ידע גב"ר ית קבורתיה עד יומא דדין דאתגלייא תכין וזה שהוא נעלם הוא כיצד הדין שלו כי כוה שנסתלק היא בבחי' הנבואה הדרן לקרא דפתחנא ביה והארץ היתה תוהו שהיא הקליפה החופפת עליה ובוהו שהיא סגלית הקדושה שהקליפה שהיתה חופפת על הכל ואינה מתגלית כי אם למטה בסוד ת'כנגד החיצונים נעשית ב'ובפתח וכה נתגל' ממנה הו'או שהיא ז'א ותוקביה ואלו הם אבנים מפולמות שיש בהם להוה ויש בהם מכש"א שנשברו ונפלו לתהום צרוצי המ"ת שהיא הקליפה והיתה חופפת עליה וושה"ו וחושך על פני תהום ורוח אלהים מרחפת הוא רוחנית אלו הכלים שיש בו נ'בחינות אחת הכלא רגרמי וזהו שנכנס בתוך הכלי שנשברו ונפלו בעמק הקליפות וחושך היה מכסה עליהם ועל החושך היתה הנפש העומדת על הקבר והיא הנקראת מים ועל הנפש היתה הרוח חש"ה ורוח אלהים מרחפת על פני המים כנו'מ'רח"פ ת'ר'ל רח"פ ניצוצין יורדו בתוך המ"ה שהן הקליפו'ם מכאן ת'מכאן והניצוצין באמצע ואלו רחף ניצוצין הם ד'עניך ג'כ א'בחכמה וא'בבינה ס'נ יעשר אותיי'ואחר כה'ת כ"ו פ"ה ואחר מבינה משלים לעיר חשבין ע'כ כי המיר שורש שלו נשאר באימא כנודע בסוד שורש המותין שנשארו המיר באימא ואחר מלכות היתה פשוט כמ"ש ובלם עולים רפ"ח אה"כ אכר ויאמר אלקים יהי אור הוא הטל שיורד להחיות זהו מה שאמר הכתוב כי טל אורות טליך לפי שיש טל אחר שהם ע'כ ס'נ מ"ה בן שהוא ט"ל אותיות והוא טל של בלבות שצריך לכנס היסוד בתוכה שתעשה קתימה אבל הטל הזה הוא ט'ל אורות שהם ה"כ אורות של ב'אלפין שנשארו בשם מ"ה למעלה והם החסרים המחיים את הכלים האל' ומהי ההחי' שתעשה יהי אור י"ה חכמה ובינה וז"א שיהיה גם הוא נכתר אחרון של יהי ויהיה פריצוף שלם עם נוקביה על הדרך שפירשנו בחכמה ובינה יהיה ה' אחד ושמ"ו נוקביה נ"כ אחד והוא שיהיה י"ה למעלה י"ה למטה ויעור יהיה ה' אחד ושמו אחד כל א' פריצוף לעצמו שאם יהיו ז'א ונוקבי' שיחלבשו זה בתוך זה אינו אלא על עולם התוהו שהיה כלי יחור אבל התיקון הוא שיהיה כל אחד פריצוף שלם בפני עצמי ובזה יהיה להם זווג והנה בע"ה הקליפ' קדמה לקדושה אבל לעתיד לבוא יהיה באופן אחר שנ'חטיבה ברזתך את ציון תחילה ואח"כ תכנה חומות ירושלים לפיכך אין פחד מהקלי'פ באורז'ו זמן כספורש ברברי הסבא דפרש'משפטי אבל ישראל הם קודש שעלו תחילה במחשבה שנ'קוד"ש ישראל לי' ראשית תבואתו וקודש היא חכמה וסוד המחשבה:

פרק נא

ביאור פרשת ואלה המלכים אשר מלכו על דרך לקח לבי פשוטו של סדר הספירות ותיקון שיווקה כסדר הלמעלן ומה הלבי:

ואלה המלכים אשר מלכו בארץ אדום הם סוד הכלים שנשברו כל אח' מהם ה א כ כח מלך אחד והזכר תחילה בפרש'בלע בן בעור היינו כלי חכד לפיכך נאמר בו ויכלוך הוא שקיבל אור האורות כלם בבת אחת והיינו סוד מלוכה שכולל בשש קצוות העולם היינו ו'של וימלוך ר'ל ו ימלוך בלומר שלקח ו'אורות מן ו'כלים מלבד ההלק הנוגע לו להלקו אה"כ כשנשבר ואותו האור נפל כמנו היינו ימת ושבירתם והנלקחו האור מהם הוא מיתתם וכן כלם ופירוש הפסוק כך הוא ואלה המלכים אשר מלכו בארץ אדום היא בינה שממנה דינין מתעוררין היינו בבח ארץ אדום בלומר שמלכו בבח אותם האורות שבאו להם מבינה בבת אחת והראשון הוא בל"ע ב'ן בעור היינו ספירות חסד כנו'ופירושו בלע בן בעור בלע עולה ק"ב ורחוינו ק"ב ונקי דהיינו חסד כ"ג מעלותיו שחסר עולה ע"ב והם נ'פ"ר בסוד ושמתי כ"ר ב"ר שמשיתיך ביעולם התיקון ובשעת ההרבן נאמר והשבר הכ"ר על המכות של אבא שנקרא מעיין חכמה מ"ם שני חבריו אשר לא ששו עדיין ושמורים ליעתיד לבוא והם ג'של שלישי יסוד אבא ומ"ם שורש שלהם חיה ג"כ בעולם תתונ בחסר קו החכמה העומד למטה ממנו וג' מעלותיו הם ב'נקודות בסוד פגול שנקוד פגול לעולם הוא בחסר וכל נקודה היא י'שהיא כלולה מעשר הרי ל' מן תיבות בלע וע'ב של מלת בלע הוא כמנין הס"ד ואומרו בן ביעור שבולר מן בינה שהיא בעור בסוד לפידים שתרגומו בעוריא שהם כח ח"ח גבורות שכל הנבורות במצב הזה קודם התיקון הוא עולה כמניין לפיר כלומר שם חויה עולה ב"ו והניקור היינו שמונ' נקודות של שבא בחטף **ויהוה** והם שמונה יודין שעולים ס'נ' פתחיו שעולים י"ח מפני שכל נקודה חוא י'בנ'וכל רקיע ר'ל קו משוך ברוחב תחת האותיות הוא בסוד וא"ו הרי ס"ח עולה לפיר הרי שחמשת פעמים לפיר שהם כח ה'גבורות עולים כתר כל סור שיוד השפע לבינה ו ואו"פ שהם גבורות יורדו בסוד כתר ולזה חיה אורם רב והיו הדינים בתוכם כבראה האבנים הקשים כמו תחיכת הקרח הקשה ולזה לא יוכלו לסבול הכלים ונשברו כנזכר הרי לפניך שכלה בעור היא בינה ושם עירי הנה ב"ה ל"ל דין הנה כלומר הכלי של חכד אפילו שהוא חכד היה בסוד דין כלומר שה'האב לדינים כדי להתעיר עמהם וזה פירוש דגהבה כמו דין דנהי:

והמלך השני הוא יובב בן זרח מבצרה יובב היינו בבורה לשון יבבה כלומר תרועה בן זרח הוא חסד אריה חסר חד כיפני שלא נתקן שנשבר - מבצרה היא בינה לשון בצר פקדונך ה' של בצרה היא ח'עילאה דהיינו בינה ויובב יובב שנשבר הכלי שלו ובן בכל מקו'שנו'בן ויכח ר'ל שנשתברו הכלי':

והמלך השלישי הוא חשם שנאמר וימלוך חשם הוא ת'ת והפוך חשם הוא משח דהיינו כשיח לכלך דהיינו זיעיר ונם השם עולה כסנין אחוריים של ע"ב שהוא רס"ג בזוה"ק האופן יוד ה'ו'ד הי ו'ו יו'ד ה'יוה'י ואחור של שם מה עולה לר עם ארבע כוללים דאינון פשוט כפול כשלוש כרובע להשלי'המנין שבא במקו' שם ארנון שהוא בן זוגו מבלי שום אות שימושיות לפניו וכן שם של חויה ור' אותיות עולה קפ"ר ושניהם יחד עולים חשם ולא נאמר בזה בן פלוני כמו באחרים מפני שהוא עקר ושורש כלם שהוא עתיד להקרא'יעיר שכולל כל השש קצוות מארץ התיכוני והיינו בינה כשהיא מטה לצד החסד דהיינו תיקון:

המלך חרביני הוא הדד שנאמר וימלוך תחתיו הדד בן ברד היינו נצח שנקרא הדד שעולה י"ג שהוא ענף החסר שממנו יתירים להתפשט שלשה עשר תיקוני דיקנא דהיינו מחסר שבמלכות א"ק מהצדדים והפיאות של שני הצדדים ואמרו בן בדד שהוא בן ישראל שנ'בו תן עם לברך ישבון והפארת נקרא נם בן ישראל שישראל עולה כמ"ק ו'כמנין בד"ר ובעולם התוהו ראוי לכנות מ"ק בדי להקטין רב כמות הדינים כי הפגיש של מרופתא מכה בחוק ויוצאים ניצוצים רבים כנון כש"ך חמת המלך ואמנ"ה ופרפ"ר נהרו דמשק אמנה בחשבונו הם ע"ו אלפין מארי דיללה ופרפר הם ס"פ כנצפ"יכין ושאל ודום הם של פי ה"ר שכורו ב"פ קך אלהים ופלשתים הם עשר פעמים אלהים וחבריהם עם אר"ם רם המכבנים הארץ הקדושה מלכות שבפלה עם חים אוקינוס שם נבת הארץ רם השברים ורמים הזדונים שכובבים מלכות שנ'תבטלה עד שבלעה קצת מרם ונמתקו ונעשו ארבע מאות עלמין דכיכופין והענין הוה אבאר ויוד די צרכו במקומו בקיפול אריך ואימרו הלכה את הדרך בשדה מואב כלומר שהוא קבל כל האורות חילו עם דינים דהיינו מדין שאותיות מדין הוא מדין ואומרי בשדה מואב דהיינו במלכות שלו כלומר שאמר בלבו שאותן ראשונים לא נשברו אלא מפני שקבלו האורות בשל ש העליון שהם ולזה נשברו מפני ששליש ה'עליון של הכלי הוא יו"ד והאור שבא להם מבינה בא ה'הרבה ואינו יכול לעמוד בפניו ונשבר אבל אני אקח האור דרוש בשליש

התתתן שלי דהיינו שרח מואב ולא שרה תפותין אלא שרה שהוא דין כי הדינים הל"ב נתיבות חכמה הם הל"ב אלהים דאו מאבא דהיינו חכמה של עולם התוהו ושם היה הבוצינא דקדרגונתא ותתחזק יותר בסיפו של קבלי כי מלכות של הל"ב נתיבות הנתיב האחרון שלה אינו נסתק ולזה השלישי התתתן הוא הוא יותר דינין וגם מואב עולה מ"ט כמנין ז"פ ז' של ז' מלכי עולם חתוהו ואומרו ושם עירו ערית כלומר להיות ששם עירו דהיינו בינה ג"כ היא שורש הדינים דהיינו ערית לשון ערות מעט כביכול מלשון והתיעוותו אנשי החיל כי זהו סור הכתוב שאומר דמיערת העיזים ואין להם מנחם שהם כביכול כמתרעמים למה לא הבאת עלינו האור בהדרגת ולא היה לנו שבירה שאמרו מה לנו ולתיקון העולם לסבול התיקן המגיע עלינו ואמת בענין זה אין להם מנחם שאפילו יתנו להם כל התשובות והטענות שבעולם אינם מספיקים ואין להם מנחם שאמרו מה לנו ולצרה הגדולה הזאת ולא להנהר ובאמת יגורם חיים בהטיפים שבהם ובסור הבלי דגרמי שבהם סור אלהים דקטנות העוכר תוך הקבר והוא הנקר' לוז (לוז הוא חצי מספר אלהים לומר לך שהלוז עומר בקבר על שכרי כליה' ואינו אלא חצי אור אלהים לכן הוא חצי מספרו שאם היה שלם היו אלהים חיים בסור בראשית ברא אלהים כי באם עולם התוהו ובראו משם אלהי שבאם בראשי ברא אלהי כי עלה במחשבתו לבראו בסדרת הרין הנקרא אלהים ומסנו יברא הקב"ה הגוף של אור לעתיד לבוא ובפ' לוז עולה אלהים חיים ולכן לעיר לוז אין רשות למלך המות לילאך שם ויש בו ימין ושמאל כי מי שיורץ סור חשברים הלזומה שגברא על ידם יורע במעט כל סורי העולם הנשמי וחלקי עולם הרוחני בנפרדים כמו שהם נפרדו כמו האותיות של יסודי אדם"ע ורצח"ם ומלאכיו ורוחניותיקו לקו וצו לצו אבל מפני שירדו ממדריגותם וממקום' השהור ונקדוש ונחלקו לחלקים נקראו מתים וכן הוא בזוהר אדרת נשא דף קל"ח ע"ב מאי דנהבה כלומר דין הבה כר"א לעלוקה שתי בנות הב הב כיון דסליק לאתישבא ביה לא קאים ולא יכיל למיקם מ"ט משום דאר"ם לא אתתקן הוא סור הסתקלא ראשותרין כתפין דדים ורגלים נקי וברית מאי טעמא משום דתקונא דאדם בדיוקנא כליל כלא דיכיל כלא לאתישבא ביה ובגין דתיקונא דאד"ם לא אשתכ' לא יכילו למיקם ולאתישבא ואתבטלו ס"ד והא כלהו באדם כלילין ר"ל כל העשר ספירות של עולם התוהו יכול אני לצייר אותו כעין אדם ובפרט בין חכמה ובינה ויסוד ומלכות היה מעט מתקלא חוזג וגם הם כלולים את"כ באדם קדמון וכן בכל פרצופי אדם של עולם התיקון שמאור פנימי שלהם נתחז את"כ כל המתקל' לא אתבטלו ואסתלקו ונגנזו מההוא תיקונא עד דייתי תיקונא דאדם וכו' ואי תימא והא כתיב וימת וימת דאתבטלו לגמרי ומתו לאו הכי אלא כל מאן דנחית סדרנא קדמאה דהוה ביה קארי ביה מיתה כר"א וימת מלך מצרים דנחית כדרנא קדמאה דהוה ביה וכיון דאתתקן אר"ם אתקרין בשמהם אחרינין ואתבטלו אלו יוזו ממחשבותיך ומנ"ע שלא מתו ממש כדרך הכן אדם שמת אלא הם חיים וקיימים וסמונים על משמרת להוציא דינים ולפעול פעולתם ביעולמות הרעים והטמאים ויניניים האחרים המנהיגים את העול' הכלול מיניני אדם"ע ורצח"ם וכלל חיותם הם הטיפין שאמרנו ולכן כתיב בהמלך הזה גם כן ויסת שירד מגרולתו כמו חבירו ואור פנימי שלו נתתקן ע"י בינה ויסלוך תחתיו שמל' ומעט תחתיו כבר פירשתי בפרקים הקודמים אשר הם בשער הזה:

המלך החמשי הוא שמלה ממשריקה דהיינו הור אל תקרי שבלה אלא שמאל דהיינו רגל שמאל זה וגם זה לא נזכר כן מפני שהוא מטבע בינה קו שמאל וכל עובר הוא ירך אמו כי בינה עד הור מתפשטת כאמור ולזה אמר תכף ממשריקת דהיינו ביה שהיא בסור שין שורקת האמור בספר יצירה ומפני דוב הדין שבה לא יכלת לסבול האור ההוא ונשבר גם הוא וימלך תחתיו שאול:

המלך הששי הוא שאול כרחיבות הנהר שאול הוא יסוד וכבר כתבתי לך שיסוד זה לקח האור לשני חלקי שנפקר חלק א' אצלו בפקדון לארץ והיינו שאול לשון שאלה המשאיל דבר לחבירו וכיוצא בו והיינו דלא כתיב ביה בן שאינה בתינה בפני עצמה כי אם מושאלת לצורך המלכות שלא נשברה וזהו דכתיב מרחובות הנהר היינו בינה ששמה רחובו הנהר כלומר מהקו האמצעי שלה דהיינו יסוד שהיסוד של אשה רחב ובשרי אחזה אליה והיינו דכתיב נהר שהוא יסוד בכל מקום וכאלו אמר מהיסוד הרחב של בינה הוא המשאיל ליסו"ד וימלך תחתיו הוא החלק העליון שלקח לעצמו והיינו מלך בע"ל חנ"ן והיינו יסוד שהוא המקום שניכר הבעל מהאשה והמקום שעל שמו נקרא האיש בעל ונקרא חנן שהוא נוטה לצד חסד מעט מפני שהיה לו קצת חנינה כשלקח אותו החלק בתורת חסד לצורך מלכות ולא לצורך עצמו והבע"ל מחויב לפרנס את אשתו והוא הבעל שחנן לאשתו חלק הקטן שלא ישברה ח"ו ואומרו בן עכבור היינו בינה שנקראת עכבור שעולה אלהים כמילוי אלפין שעולה ארץ דהיינו בינה דסתקריאת ארץ החיים ועם החמש אותיות של אלקים וכללותם וכלל הספר עולה רצ"ח כמנין עכבור וגם כשתחלוק מלת עכבור תמצא בו ע"ב כ"ו ר' והנה ע"ב הוא שם היות דיורין העולה ע"ב כ"ו הוא שם היות השורש ר' הוא שם אלקי"ם פשוט כפול משולש מרובע מחומש כזה א"אל ה"אלהי"ם שנ' עליו בעולם התיקון ומאתים לנוטרים את פריו והם המאתים עלמין רכיסופין הנאמרים בזוהר והם שמורים לאותו שמוסר עצמו על קדושת השם בכח בק"ש וגם זה הטלך נשבר אע"פי שהיה לו יותר חיות זמן מועט בעול' התוהו והיה לו קצת חנינה בזה יותר מחביריו ולכן נקרא בעל חנן גם כן אורות החנינה הנאת שאמרנו ואע"פי כן לא הועיל לו ומת גם הוא

וימלוך תחתיו הדר:

מלך השביעי הוא נקרא הר"ר שנאמר וימלוך תחתיו הר"ר שהוא סוד טלכות ברכתיב פרי עץ הדר דהיינו אתרוג ואתרוג רומז למלכות בכל מקו' וגם כאן לא נזכר כן כי מלכות נגררת אחרי האם ואין חוששין כאן לזרע האב בעול' התוהו והיינו דכתיב ושם עירו פע"ו דהיינו יסור בינה בסור התפוח שבו כי פעו עולה כמניין יוסף והיינו יסור ופעו הוא סוד מרים היוצאות מיסור אמא שהופיעה עליה רוח הקודש ונרמז כאן יוסף כי כאן היה קצת זיווג מעט בחלק הנקדון ולכן קראם בזוהר אדר נשא תמ"ר שעול' דכר ונוקבא יסור ומלכות שמלכו כאחת ושם אשתו מהיטבאל שמלכות זאת נתגלמה מעט בסור נקיבה והיינו דכתיב ושם אשתו מהיטבאל כלומר מהי' דהיינו ה"י אחרונה של היוה דהיינו טבא"ל שהוא טב וכולו אל שהוא חסד שנ' מה תתהלל רשע ברעה חסד אל כל היום והוא סור שם היה דמילוי יודין דהיינו חכמה שבה שם ע"ב העולה במלואו עם אותיות השושן כמנין טב"אל כמו שאבאר והנה חכמה נשם זה יסד ארץ דהיינו מלכות שהיא רמזה בת"י אחרונה שלו והיינו ה"י של מהיטבאל וגם כן נוכל לומר שמלכות היא עתה בסור דין מטבאל עולה מ"ב דהיינו שם ס"ב שהוא דין כשיורר למטה אבל במקו' הזה הוא רומז שם בן ע"ב שהו' השורש השושן עם מלואו ומלוי מלואו שיש בו ס"ב אותיות כזה ידו"ד יו"ד הי"ו והי': יו"ד יו"ו דל"ת: הי' יו"ד: ויו"ד יו"ד: הי' יו"ד: שהוא שורש שם בן ס"ב המתפשט למטה אחר התיקון בת מטרד היינו בינה שיורדים ממנה מ"ט שערים שהם הם אשר נגלו למשרי' כי השער החמשים לא נגלה לו מפני שנשאר סתום במעי אמו היינו דכתיב מ"ם ר"ר כלומר מ"ט ר"ד שירדו ממנו הם"ט שערי' והיינו סור רחמים מפני שמלת ר"ד עולה צריק שהוא יסוד דהיינו רקיו תאמצעי שהוא רחמים בת מי זהב דהיינו מי פי אמא נקרא מי שנ' שלו"ג שערי בינה והב היא אמא מצר הרין שהוא הזהב כנורע לא שהרין שבה הוא כסור הסרים הנקראים מים והיינו מי של מי זהב כלומר המים שהם תתסרי שבה ונמשך ממנה למטה הריני דהיינו זהב כראמר הרשב"י ע"ה דיקן מתעריך מנח וגם מלת מי גי' חמשי' שערים שהוא חשבון ל"ב נתיבות אלהים המניעים לח' עולמיכי ליסוד שבה ונעשה מן ל"ב וה' חמשים ונמתקים הל"ב אלהים ביסוד זה קצת בירידתם אל מלכות זאת מן חיים הקדמוני אל הים האחרון וים היינו התפשטות ה' גבורות כלולים מעשר עולים חמשים אלא שהם בסור חסרי' ולכן לא נזכר בזה מיתה מפני שלא נשבר תכלי שלה אלא נתמעך ונתבטל מצורת כלי והיינו דאומרו בספרא דצניעותא ואיעיא אתבטלי' כלומר שאתבטלי' משם ארעא ונעשית כמו מתבות מהוחך

שלא

שער עולם התוהו

שלא כצורת כלי ועל זה הנישול אומר בדברי הימים ויתר הדר"ת שפירושו אבילות וינון ואנחה אבל לא נשברה רק שנתבטלה ממלוכתה ולא יכלה לפעול את"כ מאומה והוכרחה לצאת חוץ למחיצתה ולזה נכתב בדברי הימים פע"י ביו"ד שהוא אותיות עיף ויגע מבובד משא הדינים ולא יכלה לדבוק בזפר שלה הנקרא שמים ולשוט אליו באויר כ"ף שהוא אותיות פע"י ובתיקון נאמר דרך הגשר בשמים שטבעו לשוט ולדבק בשמים ער שנשרפו נוצותיו ונופל למטה וחבר ומתחדש וחוזר לדבק בשמ' והוא סוד יו"ף השמים יוליך את הקול של רוח הקודש כי שכינה נקרא פע"י לשון הופעת רוח הקודש והיא עצמ' נקראת נ"כ רוח הקודש אבל בחלוקת זה כיון שנתבטלה לא יכלה להופיע רוח הקודש להגיד עתידות ודברי כוזרות כיון שנתבטל פעולתה ולא יכל' לפעול מאומה לכן לא נקראת פעו נוא"ו אלא ביו"ד שהוא"ו של הה"א אחרונה היא דוחקת עצמה בקו שלה ואז היא בבחינת יו"ד כדקאמר בזוהר שיר השירים אל תראוני שאני שחרחורת כר איתי בנקורת יו"ד דליה לה נהורא משמשא והיינו שפתאי השמש כלומר אז מסתיר ועיר פניו ממנה והעולם כלו בציר וכל זה מפני הרשעים שעושים מלאכה בשב' כלה מלכתא ומזלולים בו וגורמים שיתחדר הקליפה מפתחיה"ה ואז מן וא"ו שבתוך הה"י נעשה יו"ד וכן נ"כ בעולם התוהו לירלת נהוראי משמש שהוא יסוד והוא נ' ש"ך דינים דידה וש"ך דנוקביה כי יסור נשבר נם הוא וכברו עליה שברי כלים והקליפות הנקראים מלאכה בסור ששת ימים תעשה מלאכה אינון ששה כלים הנשברים הנזרמים מלאכה ויום השביעי שהוא מלכות כלה שבת ליי' אלהיך ועיר ונוקביה לא רצה הקב"ה שישברה ויבראו ממנה גופים של שרי' ונתקדשה יום שבת ותכף נהעילתה למעלה בקיפול אויר כי לא נשברה אבל משאר כלים נבראו אפילו מכלי יסור שהוא שליש התחתן שלו הנוגע למלכות הנקראת שברת הרח החלק נקרא בין הששות ממנו שרים נבראו אבלא היה להם גופים ממלכות ותכף נתקדש היום ולכן כתיב בעיו בתירה ופיעי בדברי הימים לרמוז על הוא"ו שבתוך הה"א אחרונה הרומז למלכות והיא עולה ויורדת עם ישראל ובזה נשלם הפירוש של פרשת ואלה המלכים וגו' על הדרך של ספרי האר"י זלה"ה כסדר הספירות שנשברו והוא דרך וסדר מעשה בראשית כתיקונו:

פרק נב

כו יתנלך קול ניצוני טהלה

כבר ביארנו שהשבע שבתו ירדו לבריאה וזו היא מיתתם כי כל מי שיוצא מעולם שלו והולך אל עולם זולתו נקרא מיתה אצלו אמנם שבע מלכים אלו הם סור שבע אחרונות של עולם האצילות וירדו אל עולד הבריאה כמבואר אמנם נשמתם עלה למעי בינה שנאמר והרוח תשוב אל האלהים חיים אשר נתנה והכלים שלהם נשברו וירדו למטה והם סור מיתת האדם שיש בו גוף ונפש אמנם הגוף נשאר בארץ והנפש פורח למעלה אל מקומה הראשון כך הכלים האלו ירדו נופם בבריאה ושם קבורתם אבל הנשמה שהם האורות עלו אל האצילות כי שם שרשם וכמו שהגוף כשנשאר בארץ נשאר בו הבלי רנרמי באותם האיברים כדי שיהיה לו איזה חיות כדי שיוכלו לעמוד קיימים ער זמן התחייה להחיותם שאם לא נשאר בהם שום להלוחית לא היו קיימים בתחית המתים וכשיש איזה יגון אינו קם לפי שמעכב אותו לקום אם כן באו המלכים נשאר בהם קצת רוחניות להחיות אותם הכלים ער זמן התחייה שהוא התיקון כי כל מה שהיה ביעה"כ כבר היה בשבע מלכים ואין כל חדש תחת השמש ומיתת המלכים ותיקונם הוא סוד תחית המתי' ונשאר בהם חיות מעט לצורך קיום הכלים ההם עד זמן התחייה אמנם חיות זה הוא ניצוצי אור העליון שנשאר שם אעפ"י שהאורות חוזרים לעלות באצילות הניחו שם רושם ושורש קטן מהם הנקראים טיפין זניצוצים ואותם הניצוצות נשארו בתוך הכלים כדי להחיותם ואלו הם רפ"ח ניצוצות והוא שרמז הכתוב ורוח אלהים מרחפת מ' מתחילה ת' בסוף רפ"ח באמצע. מ"ת רמז למיתת המלכים יאלו הניצוצות הם החיות שלהם עם שאר טיפין שאבאר והנה נודע כי האורות של האצילות הם כלם בחינות הויות וכבר ידעת שארבע בחינות יש בחויות כנודע דהיינו ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן:

ונתחיל לבאר בסור שם ע"ב וממנו יתבאר השאר דע כי שורש האור ועיקרו חכ"ד אותיות הוי"ה פשוטה והוא עצמות האור בסור אותיות הוי"ה עצמה כצורתם ממש: **אמנם** יש בחינה אחרת בהיותם בסור אותיות מספר כ"ו ואין ספק כי צורת האותיות הם עצמם שורש ועיקר האור יותר מחשבונו ועם כל זה אחר בבחינתו אמנם יש ג"כ בחינות אחרות והוא בהיותם במלוי כי מלוי מורה דין בזה האופן מלוי הוא כמנין אלהים זה דין כי שורש השם והויותו הם ארבע אותיו' עצמם אמנם המלוי אינו רק פי' השם ומציאו' האור היוצא חוצה ומתפשט בהארתו חוץ להאותיות העיקריות שהוא תאור עצמו במקורו ונם בזה יש בחינת הד' אותיו' ובחינת מכתבו אמנם העיקר והשורש הם ד' אותיות מהשם בעצמותו: **אח"כ** מדרינה שנית בספר אלו האותיות העולים כ"ו: **אח"כ** מדרינה שלישית בסור אחוריים כזה **וי"ך ויהן ויהן וך**: מדרינה רביעית מספר אלו היו"ד אותיות העולים ע"ב: מדרינה חמישית שם ע"ב במילואו כזה **ויו"ד הי"ן ויו"ד הי"ן** כי זהו מילוי ד' אותיות הם ממש אותיות ולא הארה של רושם: מדרינה ששית אהוריים של המילוי והוא בחינת כ"ו אותיו' כזה יו"ד הי' יו"ד הי' יו"ד הי' ויו"ד הי' ויו"ו הי': מדרינה שביעית והוא חשבון אלו האחוריים שעולים רפ"ק: מדרינה שמינית הם אותיות של מילוי העשר אותיות בזה האופן יו"ד ויו"ד הלי"ת יו"ד ויו"ד הלי"ת · הי' יו"ד · הי' יו"ד ויו"ד הלי"ת הי' יו"ד · ויו"ד הלי"ת הי' יו"ד · הי' יו"ד · ויו"ד הלי"ת הי' יו"ד · ויו"ד הלי"ת הי' יו"ד ·

שלו אח"כ נוקביה נשארה שם ומלבישה למלכות דאריך אנפין ומה שלא זכר יסוד דאריך מפני ש"ה הם יותר ארוכים מהברירה בסוד חמוקי יריכיך ונסתר ונתעלם בהם והרי מבואר כאן כי ע"ב שהוא באבא הוא בחס"ד דא"א ואמא שהיא ס"ה היא בגבורה שלו ו"א כ"נ שלו שהם תנה"ו וכו שם ס"ה ונוקביה דזעיר אנפין שהוא שם ב"ן הוא במלכות דא"א נמצא כי ע"ב ס"נ ס"ה ב"ן הם כלם בז' תחתונות של א"א ונבאר עתה הסדר שלהם דע כי משם ע"ב שהוא בחסד עלו האורות שלו למעלה לאצילות בעת תיקון הפרצופין והם ששה המדריגות הראשונות שזכרנו למעלה המדרינה הראשונה בחינת ד' אותיות הוי"ה וכחינת האחוריים שלו וכחינת מספר האותיות שלו בלבד ובחינת מספר ה' אותיות שהם האחוריים ובחינת עשר אותיות של המילוי ובחינת אחוריים שלהם הרי שש בחינות אלה עלו וכל השאר ירדו למטה בבריאה שהוא מספר אותיות המילוי ר"ל משם ולמטה ובוראי שכל מדרינה שיש למטה ממדרינה הכל נכלל בו ואינו נחשב בפני עצמו ולכן אינו נחשב רק בחינה זו לבד וכל השאר נכללים עמו והנה מספר י' אותיות עולים ע"ב וכאיאות הרפ"ח ניצוצין הם שלשה ע"ב ושם ב"ן שעולה ע"ב פי' שנם שם ב"ן עולה ע"ב דהיינו מספר זה העולה ע"ב כזה י' יה"ו יהו"ה גם הוא בגדר שם ב"ן לפי שהוא גם כן במלכות. וכן כל שאר המדרינות של מעלה נשאר באצילות ומשם ס"נ ירדו שתי מדרינות יותר על שם ע"ב והם עשר אותיות כלולי ס"נ בבחינת עצמן וכן גם בבחינת האחוריים שלהם הדי שירדו שתי מדרינות יותר ומשם זה אינו מונין שירדו משם ס"נ ס"ג ניצוצין ועשר אותיות הרי ע"נ ומתפארת ירדו שתי מדרינות אחרת יותר ממה שנפל משם ס"נ שהם מספר הד' אותיות ומספר האחוריים שלהם ונמצאו שעלו באצילות שתים שהם בחינת הד' אותיות בעצמם ובחינת האחוריים שלהם ונמצא שהנצוצות שירדו ממנו הם עצמם ע"א שהם מספר הד' אותיות ובחינת האחוריים שהם כ"ו ס"ה הרי ע"א ר"ל חיינו כ"ו אותיות בריבועו של מ"ה הס"ה עצמו הרי ע"א (פי' שם ס"ה כזה יוד ה"א וא"ו ה"א וכ"ו הוא מספר אותיות אחוריים של ס"ה שהם כ"ו אותיות כזה יוד יוד ה"א ו"א יוד ה"א וא"ו ה"א. וקל להבין נמצא ס"ה עם כ"ו הרי ע"א) וא"ת למה בשם ע"ב אנו מונין בשם אחד לבד ומשם ס"ג ב' שמות ס"נ ועשר אותיות וכן בשם מ"ה ב' חשבונות כ"ו מ"ה הענין הוא שכבר ביארנו חצר השוה שבכל הד' שמות שהבחינה של מספר י' אותיות המילוי כלם נפלו ולכן אין אנו מזכירין כאלו הרפ"ח ניצוצין אלא הד' מספרי' ש"ס בד' מלואים ע"כ ס"נ ס"ה כ"ן ולהיותם בשונים המלואים של אלו כאלו כי זה מלואו ע"כ והם ס"ג ועשר אותיות ואינם שוים לכן נזכרים הד' מילואים. ועוד כי במקום שאנו סונים הפנים אין ראוי לזכור האחוריים כלל שאם הפנים נפלו כ"ש האחוריים וארבע פעמים ע"כ הם רפ"ח וזה הע"ב הרביעי הוא במלכות אבל צריך לידע מאיזה בחינה הוא והענין כי הוא מבחינת מספר של י' אותיות אחוריים של שם ב"ן כזה י' יה"ו יהו"ה העולה ע"ב וידע כי מלכות לחיותה תחתונה מכלם לא נשאר ממנה באצילות רק בחינת הד' אותיות בעצמם שהם הוי"ה שלא נפל וכל שאר המדרינות נפלו ואלו הד' אותיות הם מהארת זעיר אנפין שנתנם לה ונמצא דלית להה מגרמה כלום כי כל סדרינותיה כלם נפלו אלא נשאר לה רק ד' אותיות עצמיות הוי"ה כמו שאמרנו וזהו סוד שנשארה מלכות נקודה אחת וראוי לידע כי כל שש לו שבי מספרים שוים אין אנו סונים אותם פי' כי העשר אותיות של שם ס"נ שמונים למלאו' חשבון של ע"נ כי ניצוצי"ם ירדו לבריאה ועם כל זה לא מנינו חשבון העשר אותיות במספרם פעמים רק כלל האותיות אנו מונין אבל לחיותם שם ס"נ עצמו לא ירד בניצוצו לכן אין אנו מונין שני פעמים אבל שם מ"ה ושם הוי"ה עצמו מונין אנו את"כ ואם היו יורדין העשר של ע"ב לא היו מונין העשר של ס"נ כי בחיותם שוים לכן אין אנו מונין:

ודע כי בחינת העשר אותיות של מלוי ס"ה כשהוא יורד נשאר קשור במקום העשר של ס"נ שירדו בבריאה לפי שלו הם י' ולו הם עשר לכן נשארו במקומם ואין ראוי למנות בפני עצמו אם כן נמצא כי שם של ע"ב ירד מתחילה ונשבר וכפי סדר האצילות כך סדר ירידתו ולכן כשירד שם של ס"ה כבר היה של ס"ג יורד ופוגע בו ונשארו עשר אותיות מילואו מילואו דבוקים בעשר של ס"ג להיותם שוים באותיות אבל לא במספר כי זה ס"נ וזה ס"ה לכן לא נכללו זה בזה ואז בחינת ס"ה יורד למטה במקומה ולא נשאר דבוק עם הבינה של בריאה. וכן בחינת כ"ו של ע"ב ושל ס"ג לא ירד אבל משם של ס"ה ירד ולכן אנו מונים ס"ה כ"ו שהוא ע"א נמצא שמאלו הג' שמות ע"ב וס"ג עם י' אותיותיו ומ"ה כ"ו בין כלם הם ר"ו ניצוצי' שירדו ומשם ב"ן ירדו נ"ב ע"ב ניצוצין כזת י' יה"ו יהו"ה ס"ה רפ"ח ניצוצין והוא מרתפ"ח סת רפ"ח ונמצא כי משם של ב"ן לא נשאר רק הד' אותיות לבד מעצמותו וא"ת כי לעיל ביארנו כשיורדים הפנים אין מונין האחוריים ובכאן הוא להפך כי לא די שאנו מונין האחוריים לא אפילו הפנים לא הוזכרו כלל. וי"ל כי טעם שמונין האחוריים לפי שאין אנו מונין הפנים כי בשלשה שמות שמנינו שהן תני' לא מנינו אחוריים אבל בשאין הפנים נמנים אז אנו מונין האחוריים ונמצא כי כל הע"ב שלו הוא אחוריים וא"ת אעקרא דרינא פרכא למה אין אנו מונין הפני' של ב"ן לכן אבאר כלל המדריגות של פנים אחר לאחר.

ונתחיל מהגדול והוא כיון שירד מספר הד' אותיות שהוא כ"ו לזה אינו נמנה והנה גם זה יתורץ עם מה שביארנו למעלה כשיש שני סניניי' שוים אז התחתון נקשר ונשאר בעליון ולכן אין למנותו בפני עצמו והענין כי גם משם מ"ה מנינו ספסר ד' אותיות שהם כ"ו ולכן כ"ו של שם ב"ן אינו נמנה כי נתחבר עם כ"ו של שם מ"ה ונשאר למעלה בסקוסו וגם מספר העשר אותיות המילוי שהוא בחינת פנים העליון של ב"ן גם שאינו דומה לשאר מילואים למה אין אנו מונין אותה והיה ראוי למנותה אלא כבר ידעת כי שם ב"ן הוא ב' הויות ממש ונקראת מערת הסכפילה כי הוא נעשה מה"ת ושאר אותיות תם ממש כפולו בהויה א"א של ז"א והשני שלה והויות שו"א מאיר בה לכן נעשו ב' הויות כפולות ולפי שנעשו מז"א לכך אין אנו מונין אותה בפני עצמו למלכות כ"ו אלא ב"ן וא"ת ט' אותיות שלה למה אין אנו מונין אותה מאחר שהראשון וב' וג' מנינו אותם והם בחינת פנים בב"ן עצמו והיה ראוי למנות אותם הט' אותיות זה יתורץ עם מה שבארנו כי עיקר אותיות של שם ב"ן סו"א הנה נתבאר לנו שהם מבחינת חסד גבור' ת"ת ז"א כי משם התחלת ז"א א"כ וראי מנהי' ירדו נ"כ ניצוצין וצריך לדעת מה הם ולמה לא נמנו כמו אלו הרפ"ח הענין הוא כי נצח והוד הם תרי פלגא דגופא ואין לכל א' הי"ה בפני עצמה גמורה אלא בין שניהם הוי"ה אחת חצי אור מנצח וחצי אור מהוד וזה החצי הוא שם ה' שהם שתי אותיות ראשונות כי הב' אחרונות אינם שם בפני עצמו שהוא ו"ה וגם בן היסוד הוא שם ה' ואינו הוי"ה גמורה כי אינו רק הארה כלולה מהאורות העליונים כנודע וגם כן למה שם ו"ה ביסור רע כי ברצון זעיר אנפין יש שתי יסודות יסוד אבא ויסוד אימא וכל אחד מהם יש בו ה' חסדים וה' גבורות וה' חסדים של אימא מתפשטים בזעיר אנפין מחסד עד הוד ואמנם סדר שיורד ביסוד הם חמש גבורות דאימא והוא סוד שם ו"ה שהוא סוד הגבורות נגד שם ה' שהוא התסדים היורדים מאבא אל תוך אמא כנודע בסוד התפילין שיורדים ככל יום הארת הי"ב הוי"ות שהם תרין מוחין ותרין עטרין אל נה"י דאמא ומארבעה נעשו שלשה בסוד ד' וג' ענפי שין של תפילין משני עבריה ויצא לנו מנרון דירין בפרק זה סוד ניצוצי סהר' שהם סוד הארה ורשיסו סמש סוד המספר שאמרנו דהיינו מספר של שאר השמות ששולטת מלכות דעולם התיקון מאצילות לרחל דבי"ע ובן כדור לכדור שמות אלהים דהיינו המספרים האלה להציל רחל דבי"ע מן הקליפות ולא מאותיות הוי"ה בלבד נשארו טיפין שלה בכלים הנשברים גם אותיות אלהי"ם נפלו עם מילואיהם עם שאר שמות ומספרם ועל צד היותר הל"כ אלהים הנזכרים במעשה בראשית שהיו בכל כלי ובלי לחת לונבול וקימון כמו שאמרנו בפרקים הקודמים כולם נפלו ולא נתקנו במעשה בראשית דהיינו בעולם התיקון הל"ב אלהים של מלכות שבכל ספירה וספירה מהשבעה כלים

הנשברים

הנשברים אבל מלכות של שלשה ראשונות נתקנה ויעין ברוש מיין נוקבין של עשרה הרוגי מלוכה ושם תמצא ביאור מספיק על הרוש הזה והו סוד הגלות שצריכים אנחנו להעלות מיין נוקבין להעלות כל הניצוצים של הארת הו"ה ואותיותיו וממש אותיות אלהים בעצמם שנתדבקו באלהים אחרים והבן ויעל קלקול מיין נוקבין של אותיות אלהים בשעת החרבן אמר הנביא אלה אזכרה ואשפכה עלי נפשי ונו' ונאמר כי גדול כים שברך מ"ד-הי"נו בינה ירפא לך שיחזיר אותם למקומם ועל נשמת ניצוצי אותיות בני ישראל אשר נפלו מאדם הראשון אל תוך הקליפה והוא שמו"ת המחולל בין הגוים אשר יתוקן לעתיד לבוא עליו נאמר מ"אל"ה כע"ב של מספר חסד תעופינה וכיונים אל ארבותיהם כן הם חוזרים למעלה בסוד מיין נוקבין ולא ישאר בעומקי מצול' ים שום ניצוץ טהרה ולכן לא יהיה גלות יותר ועל זה ארז"ל אין בן דוד בא עד שיכלו כל הנשמות שבגוף אדם הראשון שנאמר איפוא היית ביסרי ארץ מלסר שכל הנשמות היו תלויות באדם הראשון זה היה חלוי בושמו זה היה חלל בשערו וכו' וכשחטא נשרו ממנו איברים ובמקום שנפלו שם נתישבו בני אדם ונגזר עליו ישוב כדי להוציא אותן הנשמות ואפילו במקומות שנתישבו בים כי עלה היה בימי דור אנוש והציף שלישו של עולם ומקודם היה זה יבשה ועל זה נאמר אמר י' מבשן אשיב אשיב ממצולות ים ניצוצי טהרה ועל זה נאמ' ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם י' וסוד הפסוק הוא מהיכן יבוא גאולה לניצוצי טהרה כדי שיהיו מיין נוקבין בציון שהוא יסוד של נוקבים מן מקום שברי כלים הנקרא פש"ע או להיו' שנתהפך להם השפ"ע לפש"ע ונשברו ופי' הפסוק הפיין נוקבין יהיו נשמת אותם הניצוצים השבים מעולם הנקר' פשע והו ולשבי פשע ביעקב דהיינו אוך יעק"ב שיהיו מהם נשמת בני יעקב ע"י הזווג של יעקב ורחל שהם זעיר אנפין ונוקבי' אמן וכן יהי רצון:

פרק נג

ואף על פי שאמרנו שלא היה אלא רפ"ח אחד שמת שנעשה מר' עכים שזכרנו בפרק הקודם על כל זאת היו בכל כלי וכלי מהז' כלים הנשברים רפ"ח א' וצריך לדעת מהיכן באו והעניין הוא שמתחלה היו אורות אלו של ז' כלים הנשברים שבעים בסוד כל אחר כולל מעשרה ונקודות חכמה ובינה שהיו מאירים בהם הם שנים שהם ע"ב וכבר נאמר בפרקים הקודמים שאלו הכלים נתהוו משם של ד' וע"ז הם כלולים מארבע כמו שאמרנו שהם ימין ושמאל פנים ואחור אם כן כיון שהם מרובעים תחשוב ד"פ ע"ב יעלה רפ"ח והכלים הנשברים עצמם היה בהם אור וכח הרפ"ח הנז' וכשנשברו אלו כלים נם הטיפין של רפ"ח חלף הלך לו וכבר אמרנו בסוד הז' מלכים שמלכו בארו' וימת בלע וימלוך שהם רומזי' על הכלי' הנשברי' הנ"ל כי הליכת אורם מהם נקרא מיתתם ואומר בפ"ד מלכין קדמאין מיתו ואמר זה על הכלים הנשברים וזהו שאמר הכתוב ויהי אלהים מרחפת היינו מ"ת רפ"ח ורומז גם כן שאחר שנשברו מרחפין על פני הבינה שהיא המים שהו' חסד בערך הז' כלים שלמטה מהם שנשברו והיא לא נשברה דק ממנה היו מתעוררים הרינים ביעולם התוהו ועור היום הוא כך ועל זה אומר הזוהר דינין מתערין מינה והיא מנקשרת ליסודה הראשון ולו הרינים שיצאו מכח הפטיש הנקרא בוצינ'דקדרינות' הוא סוד הרינים של כנעפ"ך אשר יצאו מן האלפא ביתות ע"י היוד ונתחלקו לפ"ר ניצוצים ולש"ך ניצוצים בסוד מספר והו סוד שאומר הרשב"י ע"ה באדרא זוטא דף רצ"ב עמוד ב' עד לא אברי עלמא לא הוו חכמה ובינה משניחין אנפין באנפין ומכל שכן שאר חבריהם. וכגון כך עלמין קדמאין אהחרבו הם הק"ן דור של כל כפירה וכפירה שהלכה כל א' לברה שביארתי בפרקים הקודמים וכל כפירה היתה לה יגילם אחד של נשכות לברה ועולם ונשמות הבל אחר ולא היה להם תיקון ומיהוק והו אומרו ועלמין קדמאי בלא תקונא של פרצוף אתינדירו וההוא דלא הוה בתיקונא אקרי זיקין ניצוצין כהאי אומנא מרצפא שהוא נפחא בלשון הגמר' כמו ר' יצחק נפחא שקורין בל"א אייזן שמיד כר אכתש אומנ' דפרזלא אפיק זיקין לכל עיב' ואינון זיקין להטין ונהירין ודעבין לאחר כמו שנ' ונר רשעים ידעך ואלין אקרין עלמין קדמאי. ובגין כך אתחרבו ולא אתקיימו עד דאתתקן עתיקא קדישא ונפיק אוכמנא לאומנוחיה. ועל דא תנינא במתניתין דילן דניצוצא אפיק זיקין בזיקין להלת מאה ועשרין עיבר ואינון זיקין עלמין קדמאי אקרין ומיתו לאלתר. לבתר נפיק אומנא לאומנותיה ואתתקן בדכר ונוקבא והני זיקין דאתערבו ומיתי מקודם והשתא אתקיים כלא. מבוצינא דקדרינותא נפיק נצוצא פטישא חזקה תקיפא דבטש ואפיק זיקין לעלמין קדמאי ומתערבי באוירא דכיא שהוא בסוד הגלגולת של עתיקא הבא דרך שם מאויר קדמון בכל יום ויום בעת רצון ואתבסמו דא בדא כלומר האוירא דכיא דהי"נו נקי מרינים היה ממתק הדיני' ומבשמם ואימתי אתבסמו דא בדא כך אתחברו אבא ואימא הסרוקים לעלות באין ואריך הנכללים במלכות א"ק והשם הכוללם הוא עתיקא בסוד ראשו כי נופם נעלם מעין כל חי ואין לנו רשות כ"ב לדרוש בגופם. והו אמרו והאי אב ר"ל שאמרנו הוא רוחא דגניז בעתיק יומין הם סוד השבע תיקונים שבראש עתיקא הנקראים ז' ימים ובית אתגניז ההוא אוירא שאמרנו בהגולגלת שלו ואתכליל לניצוצ' דנפיק מבוצינא דקדרינותא דגניז במעוי דאמא ונתעלה עכהם למעלה באור עתיק יומיא כי נצח והוד של אותה מלכות דא"ק העלה אותם וכר אתחברו תרוייהו אין ואריך ואתכלילו דא בדא שהם אין ואריך שהם נקראים בוי' נוף א' לפי שמשם נכנסו י' של אין בתוך י' של אריך להיות להם אור פנימי נשמה וחיות ואריך מכס' אוהם ומקיפים כי לא זכה העולם להשתמש באור החכמה שהיא אין כי אם קריניה סגולים ולכן נקראת אין כי אינו נראה כי אם חצי הגולגולת ולעתיד נאמר ומלאה הארץ דעה את י' כמים לים מכסים נמצא שיהיו אור עשר של חכמה מבחוץ ועשרה של אריך יהיו מבפנים קצת. לשמור כליה כדי שלא ישתברו ח"ו והמים חנאמרים בפסוק הם מי החכמה דהי"נו אור פנימי שלה המכסים לים הקדמוני שהוא בינה והוא אריך והמים הם נראים מבחוץ כי חלול ובור של הים נקרא י"ם והבן. נמצא כי אין ואריך נמנים בסוד ראש אחד בסוד עשרה עשרה הכף והם נכנסו תוך הראש השלישי שהוא הז' ימים של מלכות א"ק ואתכלילו דא בדא ומבין שניהם נפיק חד גולגלתא תקיפא ואתפשט בסטרוי' דא בסטרא דא. דא בסטרא דא. ר"ל ימין ושמאל ונתפשטו ממש בסוד עשר וכאן ממש מדבר בראש ועיר אנפין ומה שפירשתי לך בנין תלת רישין בכאן אין בכך כלו' כי מה שאירע לאבות אירע לבנים וממנו נקח ראיה להבין משל ומליצה. וזהו אומרו כמה דעתיקא קדישא תלת רישין אשתכחו בחד כך כלא אזדמן בתלת רישין פירוש בזעיר אנפין וחב"ד שלו נקראים תלת חללי דגולגלתא וכו' ומן ט' תיקוני דקנא של זעיר נגד ט' ספירותיו נעשו תשעה אלפין רבוא עלמין נסלין וסמכין על האי גולגלתא והאי אוירא דכיא אתכליל בכלא. ונמשך מלמעלה מקרומא דאוירא. שהוא ת"ת דעתיקא ונמשך אל רישא דז"א שהוא ת"ת גם כן של עולם התוהו וסוף המאמ' וכר אסתכלו אנפוי ר"ל הזעיר באנפין דעתיק' קדישא כלא ארך אפים אקרי שהוא מאריך אפו. ואיהא התם ארך אפים ארוך אפים מיבעיא ליה אלא הכי תנינן בגין דאריך אנפוי להיכא אבל ארך אפים אסוותא דאנפין והוא נגזר מלשון והעלתה לו ארוכה שהוא רפואה דהוא לא אשתכח אסוותא בעלמא אלא בזמנא דמשניחין אנפין באנפין ז"א ונוקבית עד כאן המאמר ויצא לנו מכללות דברי שהפטיש הכה בחוזק על הרינין ויצאו ניצוצין של אש דהיינו מספר אלו שמות הרינין ונתערבו ומיתו לאלתר וירדו מסחיצת' בעולמות התחתונים לשברי כליהם ולא נתקנו עד עת בוא תיקון המתקלא שהוא סוד פרצוף אד"ם וזהו סו' שאומ' הפסו' וכל שיח השד' טרם יצמח כי לא המטיר י' אלהי' על הארץ ואדם אין כלומ' כל זמן שלא היה תיקון המתקלא הוא סוד אדם לא היה צמיחה בעולם ולא הצליחה ארץ וארמד שארה י' שהוא סוד הרינים וזהו סוד הפסוק אר"ץ לא עבר בה אישׁ שהו' ראוי לזיווג אבל עדיין לא נזדווג כי אין לה בת זוג ומכ"ש שלא עבר בה אד"ם שהו' תיקון המתקל' וכוד הזווג דכר ונוקבית כי אדם בי' שם מ"ה הוא ז"א ומילואו עול' ת"ה שהיא מלכו' בסוד ויבן י' אלהים את חצלע אשר לקח מאדם דהי"נו המילוי הזה ונתקנו כל הדינים בכדי שלא יגיעו לחרבן ושממה ויהיו

ויהי תכלית העולם בטוב וערב דהיינו טוב אם יהיה מיתוק אימא עילאה יהיה טוב ויתירות לישראל ורע וחרבן לאומות בסוד נגוף ורפוא בכצרים ולזה דוד היה אדמוני עם יפה עיני"ם דהיינו ה' היות חסרים ונבזיות וכל אחר עולה עין החיינו טוב לישראל ורע לאומות ולעתיד לבוא נאמר כי עין בעין יראו בשוב ה' ציון ר"ל שיהיה ז"א בבחי' ארך אין לו אלא עין א' רחמי נזדחמי והיינו סוד עין שבלב יהיה הוא בעין ממש כששוב י"ה לציון את ציון שהיא יסוד דנוקבי' יהיה הוא ביסוד אימא הנקר"ב ציון וג"כ ציון בני יוסף שהוא יסוד זעיר שיקב"ל נ"י קנא נדולה ויסלקנו מיניקת השפת' אשר תירש נטירת שנ' זכורה' לכני אדום את יום ירושלי' האומרים ערו ערו עד היסוד הוה שהיה סקיר"ב בנוקבי' וכביכול נזדווג עם השפת' ובזמן ביין נקבץ אלהים אחר' מזדווגי כביכול כאלקים קדושי' ויאנקי' כהם ולעתיד יקנא לציון קנאה נדול' וקנא נ' יוסף לרמיז על משה בן יוסף שעתיד הקב"ה לקנא על ידו לציון ולירושלי' שהם בידי האויבים והבן וישוב לירושלים ברחמים רבים אוכ"ר:

פרק נד

כו יפוצו מוד המבול:

המבול רמז לרבוי אור ששבר הכלים וגם מלת מבול נ"ב נ"ג חוית נ' שלישי הטור של השפע שנעשה ממנו פש"נ וכמו שהמבול כתיב כים על הארץ כן ריבוי האור נפל על המלכות הנקראת ארץ ונאמרו ע"י רבוי השפע הזה תתק"ע דורות שהם היו העולמות הראשונים שנתרבו והו אומרו מלכין קדמאין מתו או עלמקדמין דאתחרבו כי תרבה עולמות היו שנתרבו שכל ספירה היה לה עולם בפני עצמה שהעמיד ק"ן דור מלבר מלכות שתעמידה כ' דורות של קיום והעמדה ועוד אח"כ ע"ד דורות של חרבן שנתרבו גם הם כראשונים וכמו שרור המבול נתרבו ע"י ריבוי שפע הים שבא מן נ' חויות של כח"ב נ' ספירות נ' מכול ואיך דהיינו מלכות לא נשברה אלא נתבטלה כך באן בדור המבול חבני אדם מתו ואדץ לא מתה ר"ל לא הניע לה העדר ושכמה מכל וכל אבל על בל פנים נתגטל חלק ממנה כשלש שפחי' כרי סחרישת ונאבד מזנת שהיה מקודם קנה החטי' בקנה הלבנון ונתבטלה מסותה וחכל בא מכח ריבוי שפע הים שכסו הארץ והיינו מה שאמר הפסוק ויכסו כל ההרים הנבוהים אשר תחת השמים כל ההרים הנבוהים רמז לחסר נבורה ת"ת וכל לאתויי חכמה ובינה שנכר קו ויש בחכמה ובינה מקום הפרק קצת כיסוי מן האור וכשם שבמבול נאמר חמש עשרה אמה מלמעלה כן האור ששבר את הכלים בא מן י"ה של ס"ג וכנין שתג"ת הם ההרים הנבוהים ראמ' רשב"י משפטים בסבא בפסוק שמינו הרים את ריב י"מאן הרים אילין אכהן ומדוע אמר הפסוק אמ"ח ולא אמרו ותות או בירדה אחרת שני תשובות בדבר אחד מפני שאותיות אפה הם מאה לרמז שכל הכלים כלולים מעשרה ועשרה מעשרה דנושים מא"ה ולזה אמר והמים נברו מא"ד בב"פ עולים צ' לרמז ה"ס ספירות שהיקפיהם השכינה בב' פרקים ו' שביר כלולים מעשר הם צ' כמנין ב"פ מאד' התשוב' השנית הוא להיות שהשפע שבא לכלים האלה היה משם ס"ג ומלא ס"ג עולה ל"ז ומכפר האותיות שהם י' עולה ס"ז וכן עולה מלא אל"ה עם הכולל ומלת נברו סרמז להיות ששם ס"ג הוא סבינה ובינה היא נבורה לכן אמר נברו ואומרו מספר ארבעים יום וארבעים לילה הם כוד ה' ריוין שבשם הניה ריוין שהוא בחכמה שעולים ארבעים ואמר ארבעים יכנו לא יוסיף ומפני שאותי' ישלה מלא ו' הקולה עשר לכן נאמר ג"כ ארבעים לילה שתמלוי הוא כוד נקבה בערך השורש שהוא זכר וסוד תיבת נ"ה וסוד נח עצמו הוא שצריכים אנו להקדים הקדמה ומתוכה יתבאר הכל והיא זאת כנר אמרנו לם עלה בשיער היוד של שם ס"ג שהיד האת כשירדה למטה באויר קרסון ירדה היא יחידה מכחה האויר שהי' לה מן המלבו ומכח האור שהיה לה מן המלבו נדבק בה הרשימו של סלבוש שהיה בתוך האויר קרסון ועשרה כחר השתירו' וכשירדה פ"ם שנית לקחה ההי' שהיא עצמה מילואה והיא אות ו' שורש דהיינו ה' אחרונה מן שם של ס"ג ונם הוצרכה לקחת עמה ה' אחרונ' של מילוי ה' אחרונ' של שם מן שהיא סור אחור ה' אחרונה עקריות שם ס"ג שכל התפשטות הוא מכח האותיות של צד פנים וכל חוזרה הוא מכח האותיות של צד אחור ולכן הוצרכה לקחת ה' הנ' כדי שתהיה לה כח לעשות החוזרה ובחוזרה השנית הזאת עשתה כדור הכתר הנ' ואם תאמר הפעם הראשונה שירדה היו"ד לבדה לעשות התשירו איך יכלה להזור אם לא היה עכה אותיות אחוריים אלא דע כשירדה נחלקה א"ם כח שתוכל לקחת מילואה שהיא ו"ד והכח האמור הוא ששלח אליה ו"ד כדי שתמלא ומסלק ההוא שהוא כמו אחוריים היה לה כח לחזור כדי לעשות הכתר ומכאן ארז"ל ד"ו פרציפין בראו ויש לשאול למה אמרו בלשון ד"ו פרצופין היה להם לומר שני פרצופין אלא רצו לבאר לך שהכל בא בכח ו"ד אלו שהם ד"ו פרצופין ונם יש לומר שהיה להם לומר ו"ד ולא ד"ו אלא לומר לך שהדלת על ואו נעשה ה' שהיא כוללת כל האצילות ונקראת כנסת ישראל ולהיות שהוא"ו הנאצלת נכנסת תחת הדלית נעשית ק"כ רגל ק"ף אריך ותוא סור ק"ף כסדרא אחרא ולעתיד יתקצצו רגלי נחש שהיא רגל ה"ה הוא ולא יהיה לה' אתיות כהה"י הוא עין ואהר תרומה ורע שכשירד היוד למטה עם אותן ב' הין בירידתה היו ב' ההין למעלה מן היוד ואחר שעשתה הכתר נכנסה בין שני ההין מפני שהי אחרונה היתה של אחד וסימן **היה הויה** דבר י' ובשעלתה למעלה נעשית יהה כי היא הראש לעלייה ורע לך ששם של אות י' ושני ההין ושם היה ושם ההם אותיות של שם המפורש שהיה חקוק על מטה משה ורע שהשם הזה הוא ב"נ פעמים כזה תתי היה יהה שהם ל"ם תיבות ואם תכתבנו על ביצה ותקשרנה בחוט של פשתן או בחוט השערה על האותיות ממש ותשים אותה באש לא ישרף החוט מפני ששמות אלו הם בסוד הסים שהם חסרים והחסרי' מסתיקים הנבורות ומכסים אותן ורע שהמים הנשפיים אחר שהפשטים תכלית התהפשטות נוסף בם קרירות ומאותו הקרירות הם נקרשים ואולי כח האש המתיך אות' לא היו נגרים ועל כן אסר הכתוב ורוח צפון תחולל נשם כאשר אמר הרשב"י בפרש"ויתי ולכן הנשמות האלו הם כנגד האש והי' שכך שמות אלו הם ששים ורהם כנתר שהוא תחילת האצילו' והם תחילת מלאכתו של הק"בה ביעולם האצילות והיינו דכתיב ששים המה מלכות דהיינו המלוכה הראשונה שבעולם התהו בכתר דהיינו המלכים של אריך שזכרנו ! ששים כלולים מעשר עולים שש מאות וזהו סוד הפסוק ויהי בשנת שש מאות שנה לחיי נח ועשרים שעולה השורש של שם שנעש' סמנו הכתר היינו ד"ו"ד"ן הוא נ"ך' ועם מאו'עולים כת"ר וגם כי נראה מהחשבון הש"ם הי"ה של מספר כת"ר נגלל בפסוק כ"פ א' בכלילות עשר והשני בחשבון פשוט שמלת עשרים בני כת"ר והעיקר הוא מפני שאנו עסוקים בתנועת היוד ובמלאכתה והיא העיקר לזה כל השמות כלולים מעשר ופירושן של דברי שבערך היוד הם כלולים מעשר שהיוד היא העיקר והיא הנותנת בהם מספר כליל העשר וכשנבוא לערך עשיית כלי הכתר שהוא משם ה"ה אז הוא חשבון פשוט כי כבר נעשה הכתר והיוד נעתקה משם ועלתה למעל' מן הכתר ודע כי לסבת זה ספר הבחיר קרא לכתר תר"ך עפודי אור שכל אור ואור הוא שם א' כתובי' בכתר שהם כלי הכתר והם נכתבים דרך משל בזה האופן א"ב ג"ד ה"ו ז"ח ט"י כסדר הינו ששם ה' הוא במילוי ההין שם היה הוא במילוי אלפין שם יהה במילוי יודין ולכל אחר ממילוי השמות יש להן תר"ך צירופים וכל אחר מהם נקרא עמוד אור מפני שהם חקוקים כנו' ונעשים כעמודים וסוד הפסוק שאמרנו למעל' שש מאות שנה לחיי נח וכל שנה וכו' כך ה' והוא כל שם בפני עצמו משנה מצירוף שם חבירו ושנה הוא לשון שינוי וצירוף וחשבון משונה מחבירו והם מספ חיי נח שהי' הכתר שנכנס בתיבה היינו הטהירו ונקרא כתר נח לפי שנח ושקט ולא ירד ונשבר כפו הז' התחתונים וגם חכמה ובינה ירדו מגדולתם שלא במקומם ממש ונעשו כמו החוט הנפסק והנתרק לשנים שהחלק העליון קופץ ומדלג לכעלה מכח השבירה של פירוק ז' תחתוניות וזהו ממש סכת עליית' למעלה במקומם ראש אין ואריך אבל רשימו שלהם ירד כאשר אבאר במקומו הראוי לו ורע כי הכתר הזה בהיותו בתוך התיבה היה ביסוד של טהירו והיוד ה"א שם בסוד ת"ג בקוצה והיא היוד בסוד יסוד והוא

נח במ"פ נח כותר ויסוד המחירו מלכות היא סוד העטרה של"ה שהוא עולם הא"ס שאינה נראית לבן אינה נזכרת ונקראת נח צריק בתיבה שהיא מלכות של מרירו רמזוקה ביסוד וזכלת תיבה הוא בית ת' שהוא המחירו תאמר ד"ת ואלו הג' חיות היה דהיינו ג' חיות שיעולם מגן מבול וכמניין חסר"ו ואלו הג' חיות באו מן ג' חיות שאמרנו דרחיינו שמות היה יה"ה הה"י ועירופיהן והם כסוד מים שהם רחמים פשוטים של והמבול חיה מים על הארץ ומרוב השפע שבא לכלים משם ס"ג ע"י אלו הג' שעקרם שם הי"ת נשתברו הכלים כמו שאמרנו וש"ה כל אשר בחרבה דהיינו עולם החרבן מתו דחיינו השבירה ורע כי נח שהוא כרחר להיות שניעשה מיסוד המחירו נקרא צריק ולהיות שהוא כולל כל ג' ספירות בתיכו ומוציאם כל אחר ואחר לפעולתם אותם שהחיו בטהירו נכח הוציאם לפועל ועל ידו השלימם וג"כ הוא בעצמו שלם לפן נקרא תמי' חפסוק מרמז מאיזה חוית נעשה דכתיב הי"ה שהוא איש צריק תמים הי"ה ברורותיו חסר דחיינו נדרוש ת"ל כיעולם הנקורות שניעשה בסוד ת' של מלבוש שרגליה מחפשתי באויר קרסון ועל התהו נעשה בסורת מראשו ועד סופו לכן נחרב זמלת תמי"ם יוכיח שאם תהפכנו ירצה לומר מתים והיינו מלכין קדמאין מתו ונאמר בהן בכיכול מיתה ודע שעולם הנקורות כולו נעשה בסוד ת' תמות דאלו בעולם התיקון הת' הואת היא רשומה בבחי של כל פרצוף של עולם האצילות והיא חיו של תחי"ה שהיה מחיה ומחקן אותם סמה שמתו כבר וגם במצח כל פרצוף של כל העולמות נרש"ת חתיו האת אפילו במצחי בני אדם בסוד טוב ודע חיו חמית ותיו תחיה לצדיקים ורשעים והמדקין רואים אותה ויש להם כימן להזיק או לברוח מאותם שנגזר עליהם חיים וכמה פעמים אומר בזוהר חזינא סימנא באנפייכו לרמוז על התי"ו הואת שיש בה טוב ורע והמצות הוא עיקר הפנים ' והיינו אומרו ברורתיו בדיור תיו הדור שנעשה מתי"ו ומלת איש חזר על צריק וגם על תמים וכאומר איש צריק איש תמי' ולהיות כי נח הוא סוד ספירת הכתר נאמר בו ב"פ איש עולה בכמספר בכת"ר דהיינו רכ"ב ת' וכן כלת נדרתיו חסר עולה בכת"ר או יהיה סוד הפסוק אלה תולדות נח נח איש צריק תמים היה בדורותיו באופן אחר דהיינו ג"ח הוא יסוד שנתן חניגה למלכות בפרקין לארץ חפוך נח ותמצא ח"ן שב' ונח מצא חן בעיני יהו"ד והשיג חניגה שהיה לו מעט יותר חירות מחראשוני שנשברו ולכן נקרא חי העולמים בתרין עלמין כן נח היה לו חניגה אבל דור המבול מתו והוא נשאר חי בעבור שנכנס ונתחבר בתיבה שהיא מלכות נשא חי ונעש מן מתים תמי' ותתקע"ד דורות הם סוד ברורותיו אלה נח נשאר תמים חיים ולא הלך הפן תמים שהוא מחיים מה שאין כן דורו ואומרו אלה תולדות נ"ח ר"ל יסוד העמיד תולדות הכ"ו דורות היותר טובים וסתוקים שברם והכתוב מחסיר אלה תולדות נח שהם מן קיום והעמדה ואעפ"כן לא היו טובים נגד הדורות שבאו אחריה ולו הכ"ו הם מצורפים אל התק"ע דורות נעשו אלף שנ' כי רבר צמה לאלף דור ופי' הפסוק הוא כשתצרף הכ"ו דורות שהיו מא"ה ועד מרע"ח אל אותן תתקע"ר דורות שהיו קודם בריאת העולם הזה והם אותן דלא הניין ליה תמצא אלף דור ודבר היא התורה נתנה לאלף דור כור הדבר כבר פירשתי לך סוד ענין התתק ע"ר דורו של ו' ספירות של תוהו עם מלכות שנתבטלה היאך מכוון החשבון של התתק ע"ר דורות שהיו באמ"ת מדרי"אלף דור עם הכ"ו דורו שקבל מלכו' החלק של פרקין מיסוד כנזכר במקומו ולהיות שהכ"ו היו היותר מתוקי שבה להיו שהם מן הקיו והעמד של מלוכ' מלכו' קודם שנתבטלה ואעפ"י שנתבטלה על כל פנים לא נשברה וגנזר עליהם לברוא אותם כזמן בריאת העולם עד זמן מתן תורה ולצרפם וללבנ' ובירא הקב"ה דור שלם דור אחר דור עד שנשלמו אותן הכ"ו דורות ונצרפה עיסה שלהם ביעמידתם על הר סיני ופסקה זוהסתן ומיתתן בסוד חירות אמא ולהיות שהכ"ו דורות היו מן הקיום והעמדה לא נכנסו בחשבון עם התתק"ד דורות שעלו במחשבת להבראות גם כן בזמן אחר שלם דור אחר דור ולא נבראו יען שהיו כולם רעים וחטאים ליי' מאוד אלא הקב"ה שהלן בכל דור ודור יחידים שבה אה"א לבדו ולא דור שלם בזמן אחד שיהיו ח"ו מחריבים העול והם הם עוז פנים שברור ואין להם בושה כמו בהמה כיהיו מקודם

עולם התוחו

בגלגול מהמה ומבקשים אה ליסודם וראשון אבל"ה השער מסתחק' שבאלף דור נכנסו לבדם מבראו דור שלם דור אחר דור נחם הי' הכ"ו דורות של קודם מתן תורה שהם"ע כן היו רעים מאוד בגון דור המבול והפלגה וסדום וחבירתם בא ולסר ברוש מקל חומר אם היותר מתוקים וטובים שבהם היו כל כך רשעים עד שקעקע הקב"ה ביצתן וסכ"ש אלו חתת"קעד שהיו יותר רשעי' מהם אלו היה בודאם בפעם אחד דור שלם הצרוף כביכול להחזיר העולם לתוהו ובוהו ח"ו לכן בוראם ושהלן בכל דור דור יחידים מהם ואלו של דור המבול להיות שיצאו מהשתת חדרע דהיינו השפע והמים היה על הארץ דהיינו מלכות שנתבטלה לכן גם כן אלו הדורות היו משחיתים זרע על פני כל הארץ ונרמזו אה"כ במי יאור במצרים ודור הפלגה בגלגנה לבנים וחמר וט"ט תתקנו על הר סיני והוצרכו להיות דד' שנה בגלות לתקן תלת רישין שנגנז מ"ג פעמים ע' של שבעים אורות כח"ב שלהם כגורן וג"פ ע' עולה רר"ו וגם ג"פ ז' מלכים שנתברבו ונתבטלו והם מלכין דארץ ודתי' ומלכין דנוקביה שנתקנו ע"י הדור שיצאו ממצרים אבל העולמות הם התת"קעד דורות ממש שנאמר עליהם ונר רשעים ידעך שיצאו כמו זיקין מיצוצין דינור שנדעכו ויצאו ממקום ונפלו בעומקי הקליפות והקב"ה מעלה מהן בכל יום ושהלן לאחר לאחר בכל יום זיום ועליהם נאמר רחוק כרשעים ישע' שלא ידה ממנו נדח ואינם' שהם רשעים ישויה יש להם ע"י גלגול או ע"י עלייה דצחם אבל הישוע' רחוקה מהם הדין בי מוכרחים לצרף ע"י דצחם וכשמקבל את"כ מעשיו אינם' שהיה סדלג שנים או ג' מדורותה מן דצחם החורים את"כ להשליכו למטה וחוזר לעלות והחזק מרשעים של תת"ק נר דורות ישועת העלייה שיזכו להיות ישראלים נמורים וצדיקים באשר פירשתי בפרקים הקודמים ועל זה נאמר כי ישרים דרכי ה' לעלות ממדריגה למדריגה צדיקים אין להם ופושעים יכשלו בם ויפלו ממדריגתם אבל הצדיקים אין להם מנוחה ביה"ב שנ' יכלו כחיל אל חיל יראו אל אלהים בציון ועולי מחיצה אחר מחיצה עד שזוכים ליחי"ד שהוא סוד ארץ ח"נ דיקנא ח"נ נהרי אפרסמונא רכיא ואז יש להם מנוחה והוא החיל האחרון היושבים שם בהיכל קודש הקדשים עד אחר התחייה שאז יהיה יום הדין הגדול להעלותם אל מדריגת עולם החדש שהיא אחר התחייה כולו נשמה ויתעלה לפי מדריגתו ואל אכזרי של אבר האדם העליון השייך לו ואז עין לא ראת אלהים זולתך יעשה למחכה לו אוכ"ר:

פרק נה

ראוי להחבונן לכל משכיל הרואה ספרי המקובלי הראשונים שחיו קודם מורינו ורבינו אור שבעת הימים הרב רבי יצחק לוריא זלה"ה שהאיר עינינו בהקבלה הזאת האמיתית למבין בנון כספרי החכם איש האלהי הרב מה"ר משה קורדואירוז"ל להרב וכל המקובלים שחברו כספרים מזמן רשב"י ואילך צריק יסודי עולם זרעו לריק וילדו לבהלה ח"ו לפי דברינו זה ראיתי כתוב ששאלו התלמידים להחכם המקובל מ"ו הארי אשכנזי זלה"ה והשיב שלא דברו אלא בעולם התוהו ועל זה אמר הפסוק אלה תולדות השמי והארץ ר"ת תהו ואה"כ בא עולם התיקון הנקרא בהבר' אם בה"ת בראם פי' מה שהיו מקורם ' ספירות בעולם התוהו נעשו מהם ר' פרצופין ובוראי מש"ה אמת ותורתו אמת בעולם התוהו לא זולת דהיינו כל דברים לא היה אלא בי' ספירו' שהיו בטהירו בעולם התוהו אבל למעלה מן הטהירו ובטחירו עצמו ותתק"ע דורות וכל הסורות כללים ופרטים לא ידעו ולא הבינו אפי' אות אח"מהם וכל משא ומתן של מהר"ם קורדואירו וחבירו לא היה אלא בי' ספירו' של עול' התוהו בבחינותיה' ודברו וחקרו בבחינ' כליליותיהם אבל לא בפועל ובאותן עשר ספירות שקלו וטרו ובנו כל בנייניהם ורצו לבאר דברי רשב"י ע"ה שהם תתומים באלף עזקאן ובאמת אינו כוכל פירוש כלל ומה שהוא על צד היותר נעלם מהם הוא ספרא דצניעותא והאריא רבא הוטא ודבי משכנ' והמשניו' ובאמת כל דברי הרשב"י נעלם מהם מקטן ונדול ועל כל פני אינ' נתנשם על זה כי ראינו ספר המניד שחבר מהר"ר יוסף קארו שבא"י מגי"ד משנ"ח נזמן ירוע כפי הנגזר עלי"ו מן השמים ועל

בל אנלא היה זוכה אל דרך האר"י זלה"ה ועלה ברצונו ללמוד
מאמרי עמסו וכל פעם היה מתעכב וישן עד שריאה בינעמו שאינו
זוכה אל חכמת האר"י זלה"ה ואינו כראוי לקבל יותר אלא קבלת
מהר"ם קורדאוירו כן אמר לן האר"י כגבואה ואם היה המניד
שלית אלית מן השמים בזהאי לא נענש על זה וכפרט שהיה לו
שלום מן הק"ב ומסתיבת עילאה דילה אין ורק לא היה מגלת לו
אלא פרשיות של תורה על דרך חכמת קבלת קורדואירו ז"ל אבל
לא הגיד מאמרי הזוהר כלל וידוע מתוך דבריהם שבזמנם לא
היתה עתידה לגלות מאמרי דברי הזוהר דבר דבור על אופניו
עד עיר וקדיש מן שמיא נחית מ"ן ק"ק הרב ז' יצחק לוריא זלה"ה
בא לגלות את הזוהר והקב"ה השפיע עליו אלף ידות רוח הקודש
מעין תבונה ונשמתו נובע רוח הקודש ושפע כמעין שאינו פוסק
וכנחל שוטף עד שהוצרך לצמצם את שפע הלימוד לתלמידיו
כדי שיוכלו לקבל סודי פרקי המרכבה ומעשה בראשית על
הסדר ואשרי עין ראתה כל אלה הנסים והנפלאות שנעשו על ידו
ואשרי תלמידיו שהיו זוכי לעסוק ולשרת לפניו לשאוב ולשתות
מים חיים מפיהו הישו"ע זכן אותן השתי שנים שהיה לומר
עמהם בארץ ישראל ואלולא זה קיבלנו מעט מבאר
לנו כל ששת החלסדר עם ששה סדרי משנה כפרא וכפדי על דרך
הסוד והיה מביא הגאולה בימינו כי הוא היה המשיח בן יוסף של
אותו הדור ובימיו ישראל נאספו ונמצא שלא נזכנו ועליו
מפורש בקבלת רשז אפינו משיח שנגלה משיחותם שלא שמעו
לקולו ואשר אמרנו בצילו נחיה בגוים" ובלי ספק הוא
נשמת תלמידיו להיותם עם הזמן בבישים מאירים אור גדול לכל
ישראל שלא יהיה דור יתום ולגאל את ישראל בעת רצון בשביל
קבלת שבת שמחשבים מחול סדר קליפת נוגה אל הקדושה בכח
שלהוכיחא דאשא המפריד בין נוגה ובין הקליפו' ונשלכי' לעומק
מצולות ים אל תוך עלמא נוקבא דתהומאבוצא" והו סוד שבת
שכתוב' כי אם בשבתותי תחזומו בלשון יחיד כלומר נוגה
היא קליפת יון הם קרבים לאורה דמתמנחא כמשאומר חרשנו
ע"ה בזהר חרש דף ע"ד ע"ב ח"ל ונוגה לית סביב היא אחזו מלכות
יון דסטרא לון נוגה ולאו בהו נוגה דכתיב בהו סביב בגין דלית
בכל מלכות דאינון קרובין לאורה דמתמנחא כתותיתי ולכן תכבי
יון עשו ספרי חכמת הפילוסופיא שרוצים להכריח בדרך החקור
מציאותאלהות ומציאות העולם אבל עכ"ו סביותהתהוות מן
הקליפה של נוגה ופסולת שבנשמות הגסים ועניני תאוותה אשר
הם עולים על הטבע והנשמות בין שהניסים באים מן התעלמות
שאין בהם נשמיות עד הרגיר של השמות המכאירים בעלמות
בי"ע בבריאה דק"ב ושכינתיה ואז דיוקא בספרי הפילוסופיא
האלהיים אבל ארי"ט וחביריו מיני משיחות הרבה מאוד שהוא
קליפת יון בפרט כאומרו שהעולם הוא קדמון ח"ו והמומרים
הספר הללו לא היו יודעים סוד הסוף הנה פקום אתי שעליו
אר"ל תוא מקומו של עולם ואין העולם פקומו ואם לא היה פאנה
מקום ליצלפות לא היה נברא העולם ואין היה העולם קדמון
וכל השבח שלו באת מן השפע שמשיג קליפת יון מסטרא דקליפה
היא במחשבה הם כברות נכריות מחשבות ואין באין מקומו ומאחר
לענינינו בשנת של"ב לאלף הששי נמסר מאור"ל בשנ"ה ב'
שנים למד בא' עם תלמידיו אשר שבא מפשרים לא' ויהינו
שנת של"א ושל"ב' ואלמלא היו קיים בחיים עד שנת של"ד
הם השתי שנים שאם בצינינו אלא היו חיים ב' שנים בא' היתי
מביא תגאולה מאז היתה תעת רצון שאמר בישראל אשרי המחכה
ויגיע לימים אלף שלש מאות שלשים ותשע"ו ל' שנים הם
עניים ודומנתו הרבה במקרא ומספר באלף שנים מששת אלף
החמשי של הוד שב' כל היום דמה הוא אחת מן היום אשר
בזהר בלק לא ישלמו יממין בישראל יחיד משלש שבע'
הקט"ב שנים של אלף הרביעי הוא כנגד נצח שהוא הע"ב יסין
של יעקב שהוא ז' שאחזו התיצונים בקצתו ולא בכולו שנ' ונצח
נצח ישראל לא ישקר כולו שהוא רק ע"ב של אלף הרביעי אבל
באלף החמשי שהוא כנגד הוד דזעיר שהוא העקב והירך השמאל
שנאמר עליו ותקע כף ירך יעקב בהאנגקו עמו שאחזו בו החיצוני
בכולו עהוא שנאמר בל היום דו"ה שהוא יגון ואנחה של הגלות
בסוף ימיו של הק"ה אלף שנה והם נקראים אלף יסיון דחזל
ואקאומרי כל היום אע"פ שהיה החרבן קע"ב שנה קודם ההחל'
אלף התמשי מ"ם האלף החמשי היתה ביותר דוחה ויגר אלף של"ה
נגזר הגלות מפיהק'בה עד הרצה הארץ את שבתותי' סוד השמיטו
המוציאי' נשמות חדשות ובגלות צומחים הפפיחים בגלגול שחיו
עוברים ע"ז זקלקלו בשאר עבירות כי יחית צירוף כור הכרזל עד
קציהו ולא יהיה עוד זהמה וע"ז נאמר ופרפתי כצרוף את הכסף
ובחנתים כבחון את הזהב ונאמר להתם פשע ולכלות חטאת
ונאמר שבי אלמנה בית אביך עד יגדל של"ה בגי' ומכאן ואילך
אם יתעוררו בתשובה דיוקא גאולה הק"בה נמצא אלף של"ה היתה
העת רצון של אותו הדור ומאותו היום בכל דור ודור יבראה הק"בה
אדיק א' הראוי שתשרה עליו שכינה כמר"ע אם אדור זוכה לכך
ויגאל את ישראל והכל תלוי בגלגול הנשמות לצרף אותם וכיד
הק"בה להאריך ולקצר בבריאת הנשמות והו סוד אין קץ דור עד
שיכלה כל הנשמות שבנוף א"ח ואז היה אנו מצפים לאל"י
ויאיר לנו יערה עלינו רוח ממרום במהרה ויבוא אותו בימים אחרת
ויאיר עינינו בתורתו וקח א"י מיד ישמעאל שנאמר עליו והרביתי
אתו במאוד מאוד לגוי גדול באשם קטנו גאולה ת"ור"ל ער אותו
זמן אשיטנו יהיה לגוי גדול וישלחם זכותו של מצות מילה עיין סוף
זוהר בראש פ' אסור ששת ימים תעשה מלאכה רבי חייא ורבי
יוסי הוו אזלי בארחא וכו' ובשנת ת"ח נקח משיח מבלוכה סמנו
ואעפ"י שאומר ר"א בן ערך שהתחייה יהיה באותו זמן איך בכך
כלו' בי בעונותינו שרב יצאו כהן מה שיצאו וכל זה בימי שאנחנו
אתם מתעוררים בתשובה ועל זה נאמר בשנת היובל הזאת תשובו
ה' אלקיכם ת"ח תשובו איש אל אחוזתו שהוא ת"ח לאלף הששי
והיא עת רצון אחת מאות הקיצים שמהתלים מיום שלכד מלך
ישמעאל קוסטנטינא בנוכר בהתרגים של אשכנזיל פסוק שישי
ושבתי בה' מהוב הישבת בארץ עין ועל פסוק תם ענך בת
ציון ואז יוסיף עוד להגלותך פקד על עונך בת אדום שנוכר בו
ספלתם של שני ערי סלוכות גדולי' ואפר בהחדשים בשני פסוקים
אלה"ז ארז"ל כלוכל הקיצין ואין הדבר תלוי בתשובה קיצין
ניקוא שהוא לשון רבים להורינו סיום שהרצה האורן את שבתותי'
בתחה הק"בה לישראל שיעשו תשובה וינאלם ובורא בכל דור
ודור אחר הראוי לשרות עליו שכינה כמר"ע אם דורו זוכה
לכך שכך נשבע הק"בה שלא ינאלם אלא בתשובה שנ' ושבת עד
ה' אלהיך אם יהיה נדחך בקצה השמים משם יקבצך ה' אלהיך ומשם
יקחך כמו שאומר הזוהרוכן ראיתי כתוב בספר עין חיים שחבר
הרב ק"ק מהר"ר חיים קלפיריז תלמידו של מ"ו ק"ק האר"י זלה"ה
שקבל פרטו הסוד הזה שביארנו ועליו נאמר קנין אקנצץ ישראל
כלך אחד אשימנו ועליו אמר דוד המלך המשיח בחשבון זא"ת ר"ל
ת"ת ל"ת אלף הששי יהיה מנותתי עדי עד נגר מה שהבלוכ פסקה
שנים הרבה קודם חשבון זא"ת בלכן פה אשב כי אויתיה ונוכר שם
אצמיח קרן המלוכה לדוד ערכתי נ"ר למשיחי שיבוא בסהרה
ביכיהו ואז אויביו אלביש נושת ועליו יציץ נזרו וזה לא יובן אלא
בשנוי תיקן משיח יהא רעוא מן קדם עתיקא קדישא יזכינו להיות
יושבים בצלו להאיר עינינו בתורת ה' תמימה אמן:

פרק חמשים ושתה

אמרנו למעלה בפרק הקודם שמהר"ם קרדואירו
וחביריו לא הרבו אלא בעשר ספירותיו של
עולם התוהו לא זולת וראוי לומר שלא ידעו אפילו מעולם התוהו
עצמו מה טיבו ופרטי סודותיו והעולמות שלמעלה ממחירו עד
המגיע עצמו ב"ה וכה שלמטה מהם ומה שנבנה מהם ולפורך
מה נבנו אלא הקרו במשא ומתן הספירות שלו בבחינות דקות
נעלמות כלולות בחיות כח"ב שבכתר דומיהם אבל לא בפועל
ויוצרך לומר אפילו סדר עמידתן לא ידעו כי הם הצינו אותם
בסדר המתקלא ופרוץ ושם לא היו אלא זה תחת זה ומעט
זה נשברו ויש באמרת מאן דאמר אחר לשברת
זו שצירוף זו רתרת א אלא שאת"ב הירה סעם פנים
באחור ואחר נשארו אחר באחור בחכם בביה והו' מלכי' נשארו
תחת זו עד שנשברו

שער עולם התוהו

וגם ניעין סופן בתחילתן כמו שהיו בכתר אכל סה שצרפו לזה
מאמרי הזוהר המדברים בבנין של עולם התיקון אינו שייך לזה לא
זו הדרך ולא זו העיר וכתב עליו הרב מוהר"ר יוסף גיקטלייא ע"ה
שנתגלה עליו רוח הקודש מלמעלה ובא אליו המגיד בבלילות וגיל'
לו סתרי תורה והרי הוא כתב בעצמו ירוע מתוך דברי הפרדס
שבכמה מקומות לא חש לקמחיה וכן היתה מקרמת דנא באז'
ימים קודם שבועות ועשרה ימים קודם ר"ה פתאום נתגלגלו
של רשבי ע"ה לקברו של ר"א נבנו שהוא בכפר מרון וישבים שם
י' ימים ולילות רצופים בכל שנה ועוסקי' בספר הזוהר דהיינו חכם
א' מניר והאחרים מקשיבים לקולו ואינם מפרשים אותו על דרך של
מהרמ"ק ע"ה סיום שנתגלתה זאת החכמה של האר' זלה"ה הגם כי
פירוש הזוהר של מהרמ"ק הוא בצפת וגם קיצור הפירוש שעשה
אחר מתלמידיו ושכו כמוהר"ר אברהם גלאנ"טי ע"ש שכתב בספר
גנל בנבים להיות שניכרים יתרון הסודות של האר' זלה"ה
על דברי הר"ם קורדואירו כיתרון אור השמש על אור הלבנ' וניכר
שיגדיין בזמן רמ"ק לא היתה מתגלית עת רצון מלמעל' כמו בזמן
האר' זלה"ה ולא ניתן רשות לגלות לפי מדרינותו יותר וכן כתבתי
למיגלה מהרב ר' יוסף קארו זלה"ה שלא זכה יותר אלא על דרך
דרך של מהר"ם קורדואירו וגם הרב מוהר"ר עמנו אלה"ה אשר
אור תורתו היתה בוקעת ומאירה בכל הזיל מכיסו חון רב שחשיב
ספר אור יקר פירוש על הזוה"ק רם קורדוא"ירו מלב' הוצאו'
חסופרים ומתנות אשר ימליצו בעדי חכמא' נגד אלמנ' מוהר"ם
שלא תמנע ממנו היתקת הספרים וטרח ויגיע בהם טרחא רבתי
וגדולה מאוד והרי הוא כתב בעצמו בספר פלח הרמון בהקדמתו
כי הפליא ה' יתברך חסדו ואמתו עם עמו ישראל ושלח ליושבי
ארץ הצבי מלאך עיר וקריש מן שמיא נחי הוא הרב הגדול הצדיק
כמוהר"ר יצחק אשכנזי זלה"ה אשר הופיע עליו הק"כה את רוח
קדשו ואליהו ז"ל נתגלה אליו בכל זמן וערן וגילה לו רזים שלא
נתגלו מימות רשב"י ואילך וסוף דברים אולי לא זכינו שבא מורי
כמוהר"ר ישראל סרוג נבראשיתו ובלילה לנו קצת מאותם הסודות
הנעלמים שגילה האר"י זלה"ה לא זכינו לאור התורה מעולם כי
דברי חתנא רשב"ע"ה וחביריו סתומים מאוד באלף עיקרין ואי
אפשר להבין אותם בהקדמות הנגזים על פי שכל האנושי וכתב
מהר"ר חיים קליפריו זלה"ה בהקדמת ספר עץ חיים ואם הרמב"ן
אחרון של המקובלים הפליג מזה לום שלא ישנו דבריו כלל ועיקר
ואיך יעלה בדע' שכל אנושי בפרט באנשי דורינו זה להבין בשכלו
דברי אלהים חיים דברי חרש"בי ע"ה אשר קול דבריותיו סלחבות
אש חן חתומים באלף עזקאן הלא תראה כי בעת פטיחתו בריש
אדרת האזינו לא ניתן רשות לשום אחד מתלמידיו לכתוב בספר
דברי הסתר חדרי אבא ע"ה ועל כל זאת נתכנס עליו רבי
אליעזר בנו אחר פטירת אביו שגילה סודות והשיב לו מכאן והלא
סתימין מילין מיניהו עם היותם כתובים בסתימו בלשון משל מקו'
סוגם מחזיק את הסרובה ולא אתגליין אפי' לחבירים שבאורנו
חדור חוץ מאינון שבעת עיני ה' שהיו באדרא קדישא ואינו נגלה
אלא בגוון ובתוך לבן בסתימו עיין פ' משפטים דף קכ"ג ע"ב ול"
רבי אלעזר לרבי אבא כל הני תיקונין אבא גלה לון בגין דלא יעול
בביסופא לעלמא דאתי השתא אמאי איצטריכו לאתגלאה א"ל
רבי אבא ההוא דאנא כתבינא מבוצינא קדישא אמינא כתבנא
לגבי חבריא והא אינון ידעין מילין בגוונ' וגם שניתן רשות לכתוב
ולא ללסר אלא לחבירים דאעלו ונפקו באדר קדישא והוו שאמר
בגוונא כלוסר שנסתמו הסודות בגוונא בלב בינינו ולא אמר לנא
לשאר חבירים שבאותו הדור וכל שכן בדורינו זה עורים ותרש"
טה מראות עינינו מחשיכין לבותינו וכן ירש"פ ויחי דף רי"ז ע"א
בבה רבי אבא ואמר רשב"י תשתכן מיניה מנא סבא וכו' ול"א
אשתאר בעלמא מיניה כר כמה דיכתיב קח צנצנת אחת ותו
למשמרת לאצניעותא ואילו באתגליא לא כתיב ואשתא מאן יכול
לגלאה רזין סטירין ומאן יגדע לחן וכן נפ' אחרי מות דף ע"ט ע"ב
בתר דישכיב רשב"י הוה חבריא אמרין אל תתן את פיך
לחטוא את בשרך ואין ספק כי לולולא שידע רשב"י והכיר ברוח
קדשו כרבי אבא שחוא חכם גדול ויודע להלבישו ולהעלים הרבה

דרך חידות ורמזים שלא יבינם אפי' חכמי הדור ההוא יותר מזולתו
לא היה מצווה לו בפרטות שיכתוב ולא הניחו לכתוב כי הרי שם
באדרת האזינו דף רצ"ד ע"ב אדשבי' עלן כתיב נאמן רוח מכסה
דבר דכל מאן דגלי רזין בידוע דנשמתיה לאו איהו מגופא דמלכא
קדישא ובגין דא כד תיפוק נשמתי' וכו' וי להאי בר נש וי לנשמתי'
זכאה חולקיהון רצדיקייא דמכסה רזין כל שכן רזין עילאין דקב"ה
וכו' וכן בפ' פנחס דף רס"ד ע"א בריעיא כהימנא אמר רבי אבא
מאן דמגלזל בפירורין דנהמ' כו' כל שכן כאן דמסיר רזין דאוריית'
וסתרי מעשה בראשית או סתרי אתוותא דשמא מפרש לאנשים
שאינם הגונים וכו' עור אחמר ג רד ללחם זיה ללחמה של תורה
ולית מאן דאשגח עליה והנה אם רשב"י ע"ה עצמו הזהיר כן שלא
לגלות בשום אופן איך צוה לר' אבהו לכתוב בספר הארדא ור' בדי
הזוהר והרי הרמ"בן כתב דברים הנכתבים בספר רוכח כאילו
דורשים לכמה אלפי בני אדם אלא דאיתא כי לא למימר כי ידע
רשבי בריבי אבא כי הוא יעלים הדברים בתכלית ההעלם וכאלו
לא נכתבו רמי ואם תאמר אם כן היתה כתיבתו לחנם אחרי שאין
סי שיבינם תשובתך בצידו ממאמר חתיקונים ות"ל סהאי חיבורא
דילך יתפרסון וביה ושבהם איש אל אחותו הרי כי ירע הרשב"
ע"ה שדברי הספר יהיו גנוזים וחתומים בספר חתום ולא יתגלה
אלא עד סוף ימייא אל הראוים ליו בדרא בתראה כדי שנזכיתים
יגאלו ישראל לבן צוה לכתבו והניחו למשמרת ואמנם בכל דור
ודור נמצאו יחידי סגולה ראוים לשרות עליה שכינה והנה אליהו ז"ל
נגלה אליהם ומלסר סתרי תורה בנזכר בתנא דבי אליהו על פסוק
ורוח אלהים מרחפת על הראוים אליו אף אחר החרבן על יחי
אליהו ז"ל כן נזירת השי שלא יפסוק רוח הקודש מישראל אכל
נבואה שאין לה רשות לכתבה לדורות לגלות אותה לא נכתבה
ואין להם רשות להתגלות וסוף דבריו ולבן אנשי לבב ישמעו לי
ואל יחרסו לראות בספרי האחרונים הבנוי' על פי שבלם האנושי
ואל תלך אל דיריכיה ול' תאמין בהבנת פירושיהם במאמרי הזוהר
ושומע לי יישבן לבטח ואני חצעיר חיים וישאל מחבר הספר ז"ל
בראותי תשוקת החרדים אל תורת ה' ראיתי להאיר עיניהם בקצת
מועד חקדמות שקבלתי ממורי זלה"ה כאשר אבאר ואתם תוכלו
לאחזו ולקחת מעץ החיים טוב ורע כאשר תראוה דברי בנדים על
הקדמות נעלמות שנתגלו לסורי ע"ה ברוח הקודש ועל פי אליהו
ז"ל והיום אביעה חידות ונפלאות חכמים דעים כי כמו שככל דור
ודור מפליא חסדו עמנו אל י' ויאר לנו על ידו חכמה בכל דור
ודור וכן היום אלהי הראשונים והאחרונים הפליא הסדו עמנו
בדורינו זה כי חשף את זרוע קדשו ושלח לנו עיר וקדיש מן שמיא
נחית החסיד הרב הגדול האלהי כרשב"י בדורו סורי ורבי מוהר"ר
יצחק לוריא אשכנזי זלה"ה ומסער מצרי"ם קראנית ונענו במחיה
יה בארץ רחבת ידים עיר גדולה של אלהים של חכמים וסופרים
צפת תוב"ב בגליל העליון כי כמו שתי שנים קודם פטירת מורי
ז"ל בא ממצרים אנוס על פי הדיבור כי כן הונד לו על פי רוח
הקודש כי הגיע עת פקודת דחז להשיבה אל האלהים אשר נתנה
לו וגם שם בסצרים נצטוה על פי השגחתו להפקי' מעט סזיעי קצ'
מחכמתו הגדולה בידי כי כן נצטוה ממרבותיו להחזיק
שארית בארץ וחרבנים עתיקים כבושים בלבושך ואת בעלותו
ממצרים ויסמוך את ידו על ראשי עיני שכלי בקצת הקדמות
אמיתיות שרשיות שמסרולו במתיבתא דרקיעא ושלמדני פי ידי
ז"ל שנתגלה אליו תמיד ורשותא את יהיב ליה לגלות רזי סתימות
חזהר שלא נתגלו מימות השבי ואילך ולולא יגורתי ספני דאף
מהימנא קנאת חמת נבר אלי יסצאו באשי דורנו חכמים בדעם
ונקטרונות יקרים לבלתי האמין בי שיש בארץ ראותי בן מקנאת'
כשמעם את שמע נהולתיו ונפלאותיו העצומים בן ת"ו יסולו פנם
בקודש חקדשים ואסתרי פני בגר בעתרה הלוא גם בנו דבר
לולי זה חייתי מספר קצת מרבוי נפלאותיו אשר עיני ראו ולא
זר דרים מבחולים לילי נרשו בארץ מימי תתנשים כרשב"
ע"ה חביריו והיה מכיר בכל מעשה בני אדם וגם בפיקוח
במחשבותיהם והיה מגיד מחכם הפרצוף זבנשמו בני אדם דברים
מבהילים אשר ראו עיני וכל זה השיג על ידי חסידותו ופרישותו אחר

תתעבקו

שער עולם התוהו לך

התעסקו ימים רבים בספרים הרשים גם ישנים בחכמה זו ועליה הוסיף חסידות זרזות ופרישות וטהרה וקדושה והביאו לרוח הקודש והיה ז"ל מתנלה עליו תמיד וזה ידעתי מפיו ובאמונה שאף אם אין נביא וחזה אחר החורבן לא יסנע רוח אלהים חיים רוח הקודש מרחפת על פני הראוי' כמו שנודע מענין הראב"ד וסתנא דבי' יהו מנזכר והנה הדברים עצמם ערים יעידון ויגידון בחיבור זה כל רואיהם יכירום כי דברים כאלה אי אפשר לשום נברא להשיג בשום שכל וסדע לולי ע"י הופעת רוח הקודש ממרו ועל פ אליהו ז"ל וכנו בתיקוני דאית מאן דאת עתיר לאתנלאה ליה אבין באפין ואית מאן דאת עתיר לאתנלאה ליה בטמירו בעין השכל דיליה ואו באתי לכתו כל אשר קבלתי ממורי זלה"ה לאספיקו כל עורות אילי נביות כספורסם קצת לשומעים לקולי בסברתי ואמנם רצוני להעלות על ספר קצת הקדמות המוכרחו מאוד מה שהורשיתי לכתוב ואף גם זה בקיצור נמרץ כמציץ מן החרכים וקראתי שם הספר עץ חיים על שמי ועל שם החכמה אשר טועמיה חיים יזכו ואכלו סמנו וחי לעולם עכ"ל והארכתי בזה לחוד"ע מעלת ס"ו ק"ק האר"י זלה"ה ברור העוירון דורנו וכמה קשה עלינו העדרו כי נסתמו סיעיות החכמה שהיו פתוחי בזמן הרב ע"ה רק בסייעתא דשמיא ותורי האל אשר עלי אגלה רזי תמים רעים לבאר פרקי מעשה בראשי ופרקי מעשה מרכבה ואני הצעיר נפתלי אשכנזי מזהיר את הסעיין שלא יערב וירכיב ח"ו דברי האר"י עם דברי הר"ם קורדואירו ויהיה עונו גדול מנשוא כאשר ראיתי בספרים כאלו אשר זכרתי בהקדמתי וגם הרב מהר"ר עמנואל ז"ל מזהיר על זה בספר פלח הרמון אשר לו ואני תפילתי לך י"י עת רצון יזכני לכפר עץ חיים להאיר עיני מרי סעיני החבמה בארץ הקדושה אלהים ברב חסדך עניני באמת ישעך אמן:

פרק חמשים ושבעה

השברי כלים שנפלו נכראו מהם ג'עולמות של דינין נגד כ"ע ונתקנו בעולם התיקון ע"י שם אל בסך אלף אלפין כארי תריסין של אל שדי דבריאה ובעולם היצירה יש ז' אלף אלפין מארי דיבבא שהרין הוא כולו יבבא יגון ואנחה ונתקן בסוד אל הוח ובעולם העשיה צ"ו אלפין מארי דילילה ונתמתקו בסוד אל ארני' וזהו סוד יבבא ולילה של כוד השופר שאה"ל והנה באמת לא נתקנו אלא מעט מזה"כ וגם העולמות הממאים בעלמא נוקבא דתהומא רבא לא נבנו ער עת השלכת חיתוכא דרהבא עם כמיסאס וספיתא דסמפא שהוא עת שאריך היה בורר אוכל מהוך הפסולת ע"י קיפול רגליו ומעלו עמהם מלכו' שלא נשברה עם אורות פנימיות של שבע כפירי של עזיר ונוקביה נתנה מקומם היתה מלכות שנתמעטה כסיפוה המסוערפת בלב ימים וכמו ים אוקיינוס הסובבת את הארץ כן היתה מלכות משופפרת בלב ים המארדים האלה אשר היו מכבנים אותה וכלם היו בכור ים טפה מעורבת אותיות מעורבי שלא נבנו אותיות פרצוף של אדם בליעל ואותיות של אדם העליון ולא אחיתה לה תיקון ונחמה ער שבא נ"ח זה אריך שמצא חן בעיני יהו"ה שתוא עולם המלבוש בצירוף עולמות א"ס עם אדם קדמון ע"י יסוד של סוף חצי המלבוש העליון יצא חוט של א"ס למטה להחיות ארך בתיקוניו ונתן לו כח לבנות אבא ואמא ועיר ונוקביה הצל נ"ח שהוא לשון בחמדה ומנותה נאמר זה ינחמנו ממעשינו ומעצבת ידינו מן האדמה אשר ארורה יי' כי קודם נתבטל מלכות הנקראת אדמה לערך הזכר הנקרא אדם וניתוסף בה כוחה אחרותה של השם בן ד' שהוא מלבו שנתבטל בסוד הסבו"ל היה על תאר"ן ברוב השפע וכשעלתה למעלה עמה איזה חלק מן הסים המלוחים האלה כח שיותר מוכן לקבל תיקון נתתקן הנסיף של ליתן הוא התנין והנחש אשר בים שנאמר ביום ההוא יפקוד ה' בחרבו הקשה על ליתן נחש בריח ועל לויתן נחש עקלתון כי ישנחש ותנין אשר הוא דרבים ויש נחש ותנין הספרי הנקרא עפרון חסר כתיב כמו שאומר הרשב"י ע"ה בם בשלוח והנה כלל הנסיף עולה בחשבון ארבע מאות שקל כס"ף הם ד' מאות עולמין דבסופין עוברי למחר הוא הצדיק העובר וילך סחיל אל חיל יראה אל אלהים בציון לבוא אל מרכז שער הסוד ג' נהרי אפתכסון דכיא והנה הסנפיר הזה נתקן ע"י ד' יודין כלולים מעשר ועשר מעשר הם ת' עלמין דכסופין והוא סוד אורח צדיקים כאור נוגה בפלגותא דשערי בא"א הוא רק אורח וריך אחד' אבל כ"א הם דרכים רבים כמנין תרי"ג שנאמר על ארחות יי' תסר ואמת והנה השערות שלו הם חציים לצד ימין' וחציים של השערות לצד שמאל וביניהם הריך הזה וכן הם הדרכים והאורחות כנ"ע שנאמר עליה אורח חיים למעלה למשכיל למען סור משאול מטה ועל האורח זה כתיב עין לא ראתה אלהים זולתיך יעשה למחכת לו לאורחוהזה שילך דרך שם לעה"ב וכעזר עתיקא קדישא סתימי דכלא נבאר הענין הזה כיד ה' אלרי' הטובה עלי במקומו הראוי לו כשאבוא לבאר השלכת הזוהמא של היתוכא דדהבא ע"י אריך שהיה בורר אוכל מתוך הפסולת ושם זכור אזכרנו על כן אקצו בו יי"א ביא"ו:

פרק חמשים ושמנה

ואל"ד אחר שנשברו אלו הכלים האור פניטי ומקיף הראוי להם חזר למעלה למעי בינה' וכשראו חכמה ובינה את החרבן הגדול הזה נתיראו שמא ח"ו יארע להם כן ומרוב הירא' נסתרקו לארבן וירד האור הזה מהן למטה למקום העתיד להיות עולם האצילות ואלו האורות נקראו נובלות כי האור נובל בעולם התיקון בלי הפסק להחיות העולמות והם חלונות המאירים לעולמות בסוד ובוקע חלוני דקיע הוא זעיר להחיותו וגסדקה חכמה בסוד חטה ואסא בכוד שעורה שהסריק שלה הולכ' לפנים בסוד חלוני שקופים אטומים של בית המקדש ועל אלו הנובלות אה"ל נובלות חכמה של מעלה תורה נובלות בינה שביניה' היינו פירושו שמאותו האור שנובל מחכמ' נעשה פרציף ז"א שהוא תורה שנכתב וחטה ני"ב אותיות של התורת ומנובלות בינה נעשה שכינה פי' מאותו האור שנובל מבינה היינו נבנית שכינה שהיא נוקביה של ז"א:

פרק חמשים ותשעה

הסריקה הזאת שאמרתי למעל' הוא סוד הקטנת כליהם של כתר חכמה ובינה שסגרו עיגולי כליהם סוגרת ופסגרת היטב מכח קיסוץ הדין של הכלי ומכח זה הקטינו כליהם כי פעולת הקיסוץ של הנגבל ביד הכלי מאת היא פעולתם הרוחניות ומכח זו נרמה להיות אורות נוספים עודפים על דופני כליהם של כח"ב ונובלים למטה מכח הקטנת כליהם והטעם הוא שיראו פן יקרה להם ח"ו תקלה אחרים ושבירת כליהם לכן חוכרחו להקטין כליהם ולהתקטין ואינו לשבח ויותר טוב היה שיכלו להכיל כל השפע הזה ולא יהיו צריכים לזה הקטנת כליהם כי השפע הזה הוא מאור המלבוש האור המשמש אלהים ואנשים והיא התאוה שמתאוים עליונים ותחתונים ואם לא יראו משבירת כליהם פן יקרה להם כמו שאירע לאחרים ליא היו מקטינים כליהם ומפני זה נקרא הקטן הכלי הזה חלישת כח שלא יכול להכיל בכליהם כל השפע הזה אחרי שהיה כבר בכליהם נוסף על כדי חייו נובל ונוסף על דופני הכלי הזה כמו הכלי הזה שממלאים אותו מים סלא על כל גדותיו נוסף הסותרות לספרה ויש חילוק בין לשון נובל לנובל כי נובל הוא שהכל נובל לסברה ולא נשאר מכנו שורש למעלה ולשון נובל הוא שנשאר ממנו שורש למעלה ונובל לסמה בלי הפסק לצורך חיות העולמות:

פרק ששים

החלישית הבח הזה שאמרתי שהיה בכחר חכמ' ובינה כי מה שהוצרך הכתר להשפיע לחכמה לא רצ' לקבל כל האורות כמות שהיא אלא כפי מה שתוכל לקבל חכמה וכבר ידעת שבינה קבלה חשפע פנים באחור מחכמ' ולהיות שלא יכלה לקבל ביגה מחכמה פנים נפנים הוצרכה בינה להתמעט וגם להקטין הכלי שלה כדי שלא תקבל אור גדול ובזה תוכל לסבלו

ואותו המיעוט גם כן ירד למטה והכמה נם כן מאחד שיניעה כי
בינה לא תוכל לקבל ולסבול אותו האור הפטירה נם כן שלא
קבלה כל מה שראוי לה לקבל אלא היא הקטינה הכלי שלה כדי
שלא תוכל לקבל אור הרבה כי אם כפי מה שתוכל לקבל בינה
והזהר שלא תטעה ח"ו ותאמר שלא רצתה לקבל והזר האור
למעלה והה יהיה ח"ו גרעון ברצון המאציל ובמחשבתו היאך לא
שיער לפני זה השפע הראוי להם לקבל אלא ודאי הכל היה
בכוונת המכוון שכלי כתר ח"ב קבלו כל אותו האור בכליהם
הגל כאשר לכל וקורם שנתנה השפע לחברתה הקטינה הכלי
ונטפו טיפין למטה בכוונה מבוונת להחיות העולמות ולתעלות
גדול מאור אשר אבאר והנה הניעו אל חכמה תרי קטנורי מכח
יראתם הניעוש הראשון הוא כריקתם בסוד חטה ושעורה ויצאו
מהם ע' אלף רבוא אותיות שנבנה מהם את"כ ז' כפירות דזיר
כלולים כעשר הם ע' לרמוז אל הע' אלף רבוא אותיות ואלו
האורו"ת מהאורות פנימיות של ז' כלים הנשברים שעלו קורם
הסריקה למעלה ואחר יציאת האורות האלו תכף חברו סריקתם
וסגרו אותם כמו החטה ושעורה רק בקיעה רחוקה ונעלמה
נשארה ביניהו והרמ"ק דמלכא הבוקע אותם בכל יום בסוד
ובוקע חלתירקיע בכל יום ויום אם ישראל זוכים אל ה יוצאים
אורות גדולים מהם יותר מכדי חיותם של העולמות ואם לא
זוכים ח"ו יוצאים מהם אור להעמיד העולמות שלא יחרבו ח"ו
כי הכל צריכים אל המעין העליון אשר ממנו שואבים עליונים
ותחתונים ולא לברא נשמות ולאכלים לצורך התחתונים ואעפ"י
שאלו ח"ב הסדוקים נתעלו את"כ למעלה ברישא דאין ואריך מ"מ
נשאר הרשימו למטה אשר מהם נבנו את"כ למטה אבא ואימא
והרשימו הזה גם הוא נסדק וגם מח"כ דלמעלה הנסדקים יוצאים
מהם כל אורות הנחמדים והמיעוט השני הוא שנוסף על דופני
הכלי נוסף למטה זה הוא בלי הפסק תמיד לצורך מיין נוקבין
דזיר ונוקבא המעלים אלו הנובלות לאבא ואמא למקומם
וחוא ענין הקטנת הכלי שלהם שאמרנו שהחכמה הקטינה הכלי
שלה כדי שלא תוכל לקבל אור הרבה כי אם כפי מה שתוכל
להכיל בינה ' וזהו סור הצדיק אבד ואין איש על לב פירוש
כשהצדיק נותן שם ע' לבינה נותנים לו חלקו וחלקה ' אבל כשאינו
משפיע ליה אין לו אלא חלקו וכמו שיסוד נקרא צדיק כשמקבל
להשפיע למלכות אינו מקבל כל מה שראוי לו לקבל אלא כפי
מה שתוכל לקבל מלפוח כן חכמה לא קבלה כי אם כפי מה
שתוכל להכיל בינה ' ואלה הנובלות של חכמה ובינה מזומנות
לרדת למטה מעט מעט למקום זעיר הוקבים וזהו סוד אמרם ז"ל
נובלות חכמה של מעלת תורה פי' מאותו האור שנובל מתוך כלי
החכמה למטה ונוסף על דופני הכלי שלא רצה לקבל מפני בינה
נעשה ממנו תיקונו של זעיר אנפין את"כ ורייך אמרם חכמה של
מעלה ר"ל אותה החכמה ובינה שנתעלו למעלה ברישא דאין
ואריך לאפוקי ח"ב של עולם התיקון וזהו נם כן סוד נובלות בינה
שביחה ' פירושו מאותו האור שנובל מכלי הבינה נוסף על דופני
הכלי נעשה ממנו תיקוני שבינה שהיא נוקבא של ז"א והכוונה
שז"א בשעולה למעלה הוא מעלה עמו מאותו האור של חכמה
ונוקבא של זעיר אנפין כשהיא עולה למעלה ' היא מעלה
למעלה מאותו האור שירד מבינה שלא רצתה לקבלה והקטינה
הכלי שלה וזה האור הוא סוד הנובלות פי' נובלות אורות עודפין
על כדי חייו של אותו הכלי ז

פרק ששים ואחד

אמרנו למעלה שז"א ונוקבא חם מעלים מיין נוקבין
לצורך זיווג אבא ואימ' והמעם הוא כי הוא נזירת
המלך שלא יהיה שום זיווג למעלה. כי אם ע"י מיין נוקבין לכן נם
זה האור הנובל לסטה הוא נורם עליית זעיר ונוקבא לאב' ואימא
ושם יזדווגו אבא ואימא לתת מוחין התיעורין דזיווג לזעיר
ונוקבא כי הזרע בא מן המוח ואם אין להם מוחין אינם יכולים
להזדווג והעלייה הזאת של ז"א ונוקבא לא ישיגו כי אם על ידי
התעוררות מעשה הצדיקים התחתונים. וזהו סור יי' צבאות עמנו
ר"ל אימתי שם של הוי"ה

שהוא זעיר אנפין מרבה צבאות וחיילות עליונים ותחתונים.
בזמן שיהיה התעוררות מעשה התחתונים זהו סוד ע"ב בכחינו
ובהתעוררותינו כי כשיזדווגו ז"א ונוקבא שהם סוד שם יאהדונ"ה
אשר חשבונו אי"ן החיים אשר בו עץ פרי עושה פרי למינו בורא
מלאכי' אשר צירופו עו"ה ב"כ מלא"ך ונבראים ג"כ מיוחנו נשמת
הצדיקים בכוח ממני פריך נמצ' שהוא סוד פרי האילן ואם תמלא
שם הוי"ה באלפין וחצרפיהו עם אדנות פשוטה הוא חשבון ע"ם
קדוש אתה ליהו"ה אלהיך ועולה ג"כ ג"ם כי ממנו נבראים בכל
יום מלאכים חדשים נם ונפלאות למטה ונם כן עם יאהדונ"י
עולה מל"ך עם הכולל ואין מרך בלא עם ' ולהות שאין שרש
לזיווג הזה אלא בהתעוררות מעשה התחתונים של הצדיקים
בזה העולם כשמיטרים נפשותם למיתה על קדושת השם
בכח בק"ש ובפועל בסוד נפילת אפים כי יש כמה עבירות דלא
מתכפרין אלא במוחא ' והמחשבה מכפקת לזה כמו שאמר רבי
עקיבא כל ימי היתי מצטער על פסוק זה והצער היה פועל דמיין
צער המית' שקיים במחשבתו לאמר מתי יבוא לידי ואקיימנו וזהו
סור כך עלה במחשבה כי הוא לבדו התפלל על זה שיקי' ואהבת
את י' אלהיך בכל לבבך ובכל נפשך אפילו הוא נוטל את נפשך
ולקמן ניבא בזה מלתא ובפור רחום וחנון הוא מוסר נפשו בפועל
ולא כמו בק"ש שהוא רק בחשבה בכח מתי יבוא לידי ואקיימנה
שזהו מצוה לשכה כי יש בעולם העשיה כל כך קליפות ערוכות
וצבים ער שאין כח להעלות ניצוצי טהרה כי אם בסוד ההרגה
והמחשבה מכפקת בסוד כי עליך הורגנו ' כל היום נחשבנו כצאן
טבחה להעלות גם כן ניצוצי טהרה ע' עשרה הרוגי מלוכה
היוצאים מהיכל אהבה למטה ומלקטים ניצוצים משרשי אדום
ונשארים הקליפות זבחי מתים וזה התעוררות הוא סוד מסירת
נפשם של התחתונים מיעודים העשרה אלו למעלה ואותה כך
נפשיותיהם נעשים מיין נוקבין לזעיר אנפין ונוקבא וכמו שנפשות
הצדיקים נעשים מיין נוקבין לז"א ונוקבא כן זעיר אנפין ונוקבא
נעשים מיין נוקבין לזיווג אבא ואמא ומעלי' עמהם מאו הנובלות
והם אותיות ממש כאשר אבאר ואז נכנסים באבא ואמא האותיות
הנזכר אשר אין להם מקום שנתפזרו בתרבן העולמות ושם ע'
הזיווג מיעדים מכתר מעלים הם התנין ואבא הנקודות ואמא
אתון וע' ז"א ונוקבא נבראים מהם שמות של תורה ומלאכים
ונשמו' כנזכר והפסולת הנברר מהאיכל הוא מזון הקליפות בסוד
יהיב נרמין לכלבא ' והענין הזה זכור אזכרנו עור במקום אחר
על כן אקצר בו עתה והקדמה זו של מיין נוקבין דז"א ונוקבא
ואבא ואמא היא רמזוה בשיר השירים מהזהר וזה לשונו כמה
דאיצטרך אתעריותא מתתאי דהיינו מעשה הצדיקים לאתעוררא
מלכא ומטרוניתא כך אצטרך אתעריותא לאבא ואמא מלכא
ומטרוניתא ' והענין הוא האור תמידי שהוא להעמיד העולמות
הוא תדירי בלי הפסק בכוד אינן רעין דלא מהפרשין לעלמין כי
הזיווג הזה אינו פוסק בסוד ונהר יוצא מעדן יוצא דיקא אבל
לתוליד נשמות ולהשפיע בעולמות התחתונים צריך אתעוררא
ממלכא ומטרוניתא בסוד נפילת אפים לאבא ואימא לזווגם ולכן
הזיווג זה של אבא ואמא התמידי אינו פוסק ואור שפע אינו צריך
מעשה מיין נוקבין אבל לא לצורך התחתונים ולהוליד נשמות
ולהעלות ניצוצי טהרה ולהכרית מחיצת של ברזל המפסקת בין
ישראל לאביהם שבשמים ואינו מניח להעלות ניצוצי טהרה לזה
צריך התעוררות התחתונים להתעוררות הנובלות האלה המעלת
עמו ניצוצי טהרה ע' ז"א ונוקבא כדי שיגרמו זיווג אבא ואמא זה
צריך לכויכשאומר אדם אליך י' נפשי אשא ועושה נפילת אפים
ומשליך עצמו מעולם האצילות לעולם העשיה להעלות ניצוצי
טהרה אשר בתוך מאגין תבירין ע' מסירת נפשו למיתה אלו ניצוצי
טהרה מה שמגיע אליו ויש להם שיכות אל נשמתו ' ואין אדם נוגע
במה שמוכן לחבירו ונמר התיקון הוא בשעת מיתתו שמעלה כל
ניצוצי מה שיש לו לתקן אם הוא זוכה וקונה שכיתת מקומו גם
כן ומוסיף מן חרע והחול אל הקודש ומוסיף מגבול נהינם אל
הג"ע ומחפך חשוכא לנהורא ומריא למתקא חנ"ן בזוהר פרשת
בראשית כל זה הוא עשיה בעלות נשמתו למעלה מעלה עמו
מאותו האור ומניצוצי טהרה שבתוך הקליפות הזה בעצמו גם כן

שמה נשמת הצדיק כשנפטרה מן העולם מעלה עמה מאותם ניצוצי קדושה אשר בתוך הקליפות לזיווג זעיר ונוקביה וכן זעיר ונוקבית עולים להיות מיין נוקבין לזיווג אבא ואמא באורתם תנוכלות של חכמה ובינה הנזכרים וזה תורת נפרטות נסוד יחוד ק"ש ובזה נשלם סוד התנוכלות של חכמה ובינה באריזיב דברים נכונים למבין וישרים למוצאי דעת:

פרק ששים ושנים

אמרנן שנוכלות חכמה ובינה הם לצורך תועלת חיות העולמות חיוון ז"א ונוקביה ואבא ואמא בעצמם בעה"ז ולעולם הבא יהיו להם גוכלו' אחרים כדי שיהיו להם מחץ תרשים ואלו יהיו אורות עורפים מסיפי הסקיף אשר יהיה גם הוא אור פנימי כמוהו ויהיה לנו הנאה ממנו בכח אור חד"ש על ציון תאיר חשבונו עולה יוסף סוד יסוד בריקודש טוב עין הוא יכולך שהוא מאיר מעינו של אריך עינא פקיעא שאין שם אלא עין אחת והוא סוד ח' היות טובים העולים עין "חנה "עין "י "אל "יראיו "למיחלים "לחסדו ר"ת הפסוק הזה עולה קכ"ה כמנין יוסף שהוא ציון ברית קודש יקבל חארת אור חרש הנזכר ונזכרה כלנו מהרה לאורו וגם יוסף עולה קנ"א לרמז על משיח בן יוסף הוא יוסף בעצמו כמו איש צמח שמו. הוא דור בעצמו ויעורר קנאת "' צבאות בלבו על איש צר ואויב חס"ן הרע הזה הוא סמא"ל הרשע נחש בריח עם נוקבא בישא דיליה לילית חיבתא החופים וטכסים בעורלתם על ברית קודש בסוד ושפח"ה כי תירש גבירתה תחרב עב"ד כיימלוך וזהו סוד וכור " לבני ארום ארת יום ירושלים ואומרי' ערו ערו עד היסוד כה שרוצים להזדווג ולחבר עם ברית קודש ולדחות השכינה כביכול עד מקום נגיעת וחיבור היסוד ברית קודש ב"ה באילת "האהבים ולכן נקרא כשיח נגיד ברית קודש שיעורר קנאת הברי' ויפלקו אותו סחערלה ויחזירהו ל' זיווג השכינה שילוה אותה אל מקומה הראשון שג' אמרתי אשובה לי אל אישי הראשון כי טוב לי אז מעתה ויחברנה עם בעלה ונאז היא עולה עמו ואינה יורדת והקנאה האת נרמזת באחר שם ד' ויתער קנאה לתר שו"ר זעיר"א כי התרגום של הנ"ד הוא שופרא תחו סוד הוד קמן של זעיר אנפין ושופר גדול הוא הוד של בינה והוד ז"א הוא המחולל עתה מפשעינו והוא הסובל צעירינו בסוד ותקע כף ירך יעקב בסוד והודי נחפך עלי לפשחית וכנגדה כתות הוד יצירה חצים המקבלים מפרי פר ויש שמקבלים מפרי פתוק לכן גם חם סתם משחיתים דרכם ומהם מישרים רגלם והנקראים בני אלהים בסוד ויבואו בני אלהים להתיצב על "' ויבוא גם השטן בתוכם ובעונותינו הורבים שמא דאלהים נפל כל בניינא נפל כי זה היה חיבור אים' הנקרא סיכולל נ' שערי חירות המלבשת בסו' הום' לזעיר ונוקבי' אשר כללו הוא ו' קצוות וכלול מו' קצוותיו הם ו"ם ו' עולה לה' והדסוד שאו מרום עיניכם וראו מי ברא אל"ה ובעונות הרבים סיום הדרבן נכהלקת אמא מעל בנין חיינו סי' מן אל"ה והניע פירוד בין אותיות אלהים שנאמר ובפשעיכם שלחה אמכם וזהו סוד הקדיש יתגדל ויתקדש שמיה רבא שהוא שם אלהים הנזכר וסוד הניע תנגורת הדינין והקליפות בסוד והודי נהפך עלי לפשחית נהפך דייקא מה שלא היה מקדם דנא ובעת הגאולה יבוא פשית ויתקן אמא על בנין ויומתקו כל ההודות משיפר גדול של בינה ויבואו כל הדינין של תיבת שופר שהוא סוד אלהים בגימ"ל ויורידו עולה נ"ט ובריבועו ר' ופשוטו פ"נ והוא יקח כל הדינין של פשטת אחרים ויפיל ברעש וברעם ובחזוק יד רבה ויכרית הקליפות והוא סוד אמירת התרגום על סגילת אכת אין בחרבא נקטול יתיה כבר נהפך חרבא ואחרמי עלנא בסוד עת אשר שברו אויבי היהודים לשלוט בהם ונהפוך הוא ושלטו היהודים בשונאיהם לרמז אל אלו הדינין שגורמים הצדיקים או בעלי תשובה במעשיהם הטובים שמכים הדינים והקליפו' עד שהם עצמם חורבי' את הרשעים בתחניהם וחצורריהם שבאומות וכזה היה נגזר ונתחייבו שונאיהם של ישראל באותו הדור כלייה וסוברת להיות הדינין אפת ונשלם על כל פנים הסות הנגזר מלמעלה. דהכי אחזי דהוא עלילא אתתא כיון דאתחזיב ליה רשו לא תב עד דאשלים החו' דינא בישא דאתחזיב

ליה רשו למעבר או דיתגן ליה באתרא תיבא אחרא בופרא דהא בריקנייא לא יפוק כיון דאתחזיב ליה רשו עין זהר תרש פ' גלק דף צ"ו ואומר התם שיחודי אחר חטא ושלח הקב"ה אחריו גוש להחזירו ובתוך כך השיג חרפה ועשה תשובה ונחש תהיה לא רצה להחזיר כיון שחזר בידו ירן מות אחר כך נתן לו השלוני אחר מעולם הנחש עצמו כופר נפש הנחש המיתו החו סוד ואתן אדם תחתך אל תקרי אדם אלא ארום ולאומים תחת נפשך ורח הוא מזרע דכתיב ביה ולאום מלאום יאמץ והא הוא זרעא דעשו ולמה אמר אדם בפסוק הזה מאי איהו אדם דיהיב קנ"ה תחתיו החוא אדם דאתי מההוא עלמא דההוא חויא כדיליה יכול. נסוד הכסיל חונק את כשר"ו עצמו וזהו אומרם ז"ל ומנמיא מית תר שיהיה כטיל נזירתא והוא המתים בעניהזה כי דורו של מרדכי נתחייבו כלייה ח"ו ועשו תשובה גדולה והמיתה נשלמת בהמן עצמו ובבניו ועמו העמלקי' והו סוד תה"ף הוא והמבין יבין והוא החרב שנחפך שאומר תרגום וחיננן הוא שרינם נגמר ע"ע"א הסנהדרין דיצירה ומטטרון"ן הוא אב בית דין אשר שם חיים ומות מחצה על מחצה עין הרעה טוב ור"ע ממוכים זה לזה והם שוים ואם יש חטא ח"ו הרע דהיינו מלאכי משחית מכחישין כח פמליא של מעלה ואז הרע גובר ואין כח ביד המלאכים דיצירה להגן ח"ו ואז הנחש תובעת דין על שונאי ישראל ונגזרת עליהם גזירת מות ואם יעשו תשובה אז הטוב דהיינו מלאכי קודש ישיגו כח חיות טיט אשר שם ממנו נצמחים הצדיקים והוא שכינתא דבריאה דהיינו היכלי מלכות דזעיר דבריאה אשר שם מקומות חצובים מתחת כסא הכבוד והיא הארץ של טי"ט הצומחת רשא עשב מזרעת זרע למינה לישראל לבד. ונם טי"ט ני' כח כי המלאכי' השיגו הכח של הטוב בסוד ותתה ינדל נא כח יי' כאשר דברת לאמר ואמר משה אתה בעצמך בקשת ממני ואמרת הידך לך לעזרני וזה כאשר דברת ר"ל עשיתי רצונך וחוא סור השפע של בריאה אשר שם הטוב גובר על הרע לכן מלאכי קודש השיגו כח טי"ט חומתמיאמת הנרמס מרע למוב והרע נרמס לאין והרע ניתן ביפר בעד הטוב לכן הודיע אליהו הנביא את מרדכי שהחותם היה סטיט והבן וכן אצל ישראל שיצאו ממצרים שהקב"ה ישב ברין עליהם כל הלילה והמקטרג אמר אילין אושרין דמין וכו' מה נשתנו אלו מאלו ואח"כ צירף אל זכות דם פילה ופכחזכות אבות ותן מצרים כופר תחתיהם בסוד ופכח יי על הפתח. ולא יתן המשחית לבוא אל בתיכם לנגוף ונם לעתיד לבוא אחז"ל אין בן דור בא עד שיהיה חדור כולו זכאי או כולו חייב כמו אצל דורו של כרדכי ויתחייבו ח"ו כלייה וינזרו על שונאי ישרא' שכדו' ומוכרחים לעשו' חשוב' ואז יבואו כל הדינין כולם ויתהפכו בכור להש החרב המתהפכ"ת מנחש למט"ח להכות את האומות וא"ז יקויים רוחה בשמים תרבי הנה תרבי על אדום תרד ונאמר ביום ההוא יפקוד יי' בחרבו הקשה על ליתן נחש בריח ועל ליתן נחש עקלתון וביום ההוא יהיה יי' אחד ושמו אחד ויבער מן העולם הקליפות שנרמזו הפירור לקיים מה שנאמר וארח רוח הטומאה אעביר מן הארץ וזהו סוד שאמר רת הכנוגא סבא ע"ה בזוהר פ' בראשית שעלתה הס"א לפני הקב"ה ואמרה לפניו ריבון קבך למברי בי עלמא. שאני פרדת דהא פירקנא דאנת אמין למיעבד בעלמא בי רשים ידא הוא פרוח וכי יאות למברי עלמא אמר לה יאות אנת אבל כך אתרשים פשע בטטירו כגוונא דתויא דימחי ואעיל רישיה בין נופיה הכי מאן דחב כפיף רישיה ואפיק ידוי. ועיקר טענת הס"א היה שפני היותה פרות לשון פדיון והוא קיום העולם כי יפדה את החוטאים מרדת שחת. לכן כי תברא חעולם. והשיב לה הקב"ה טענותיך היא על הייתך פדיון אם אמרת בשלמא בי אתה הפדה לנברי בלי תמורה היה ראוי דאתברי בך העולם אבל אין אתה בלי תמורה אלא פדיון בתמורה ממש כמו שבוי אחר שנותן מעותיו לפדיון ויוצא משבוי או שנתן אחר בעבורו שיעבור בו. ואין זה נקרא פדיון שלם. וזהו שאמר לה הקב"ה אני נקרא ישועה שמשמע ישועה לנמרי ולא פרות זה תחת זה. כמו המעשה שמביא הזוהר על רבי יוסי דמקיין אשר נטה למות ובא בנו יוקא בן ח' שנים ובכה עליו ש"ר דמקיין ויעל אז אותן הש"ע דמעין לפניו ית' ואזנמנו ונמרו ב"ד של מעלה

שער עולם התוהו

פרק סג

אמרנו למעלה סוד מיין נוקבין של התחתונים הוא סוד יחוד ק"ש ותפילת אפים ושאר מעשים טובים ונם נשמת הצדיקים העולים למעלה מחרסים בניין בסות ל' נבר בסוד עת אשר שלט אד"ם בארם"ם לרע לו דהיינו שליטת אדם בליעל בארם הקדוש להזוקי נשמתו להמיתו לרע לו לאדם בליעל ודאי כי הוא מחרם כל בניינו ומימנך ארונא קדישא דאתעשק גו פלשתים ושלשו ביה לרע לן ודאי • כי הוא מוציא אסירי המלך אשר הם אסורים שם תחת ידו הם הניצוצי טהרה והרשעים אשר ידמו בחושך הניהנם ובבלו וקבלו עונשם כבר ואין להם זכות מיין נוקבין לעלות הצדיקים נעשים להם מיין נוקבין ומעלים ג"כ עמהם ניצוצי טהרה • אשר הוא חיות הקליפה והוא ממיתם ונופלים פנרים זכחי מתים בסוד י' ממירא ומחיה סוריד שאול ויעל פ' השי ממית לצדיק להחיות ניצוצי טהרה שבתוך הקליפות הנקראי' זכחי מתים או יוצא הקב"ה ממית לצדיק ומחיה להרשע הזה היושב בגיא צלמות לכן מוריד אותו שאול שהוא מרור ששי ויעל בדי שיעלה הרשע ואעפ"י שהוא במרור ששי ולא זו אלא אף זו קאמר לא זו שמעלה הצדיק ע' קנ"ה נשמות רשעים של המרורים הראשונים אלא אף זו אפילו ממרור ששי מעלה שהוא שאול ואין רבוי אחר רבוי אלא למעט לאפוקי אותם שהם במרור התחתון שהוא המרור הל' כגון מב"ף וז"ן ומעמחו שכולם פסולת וכבר נשבה זרות של קין נשהרו ונשאר כל הזהמא בקצת האחרון של הנפש והוא הנקרא צואה"ד דות"ת אשר באברך והוא עדי אובר כי לא יועיל לו תקנה אם כולו פסולת וטופאר לכן נקרא אברין שכל היורד שם שוב אינו עולה חוץ מב"ף נידון בצואה דותתת כלומר נפל למרור אברין אשר שם נופל כל הזהמא ממרורים העליונים שבניהם אשר הם למעלה ממנו מכח האש של ניהנם המתיק הזהמא והחלודה שקבלו נפשותם של רשעים ולכן מלאכי חבלה יש להם מקלות של אש להכות אותה הזהמא והכף נופל לאברין כי גם קדושים ירידתן לניהנם כובלו מעמק הקבר אד שאר עונשים שמכים אותו בציר נע ונד ובקל מתיך ומפריש הניהנם והזהמה חוץ ב' חודש והכף נופל לאברין וכן כל נשמה כלולה משאר נשמות ולפעמים יקרה שכפוף קצה האילן מן' עפרים של אור ישאר הזהמא בקצת האחרון והולכת לאברך ולכן מי שיורד שם שוב אינו עולה כי אין בו ניצוץ טוב ונשאר כולו פסולת ויצא לנו מנדון דדין כי הצדיק מעלה מיין נוקבין ע' השכינה הנקראת קין חיים בסוד נצבה שגל לימינך ונאמ' השיב אחור ימינו והיא באה לקחת את הנשמה כמו שהמלאך המות בא לקחת את הגוף הנקרא קין חיים בסוד קין שם לתושך דא קין דנופא ודא קין דנשמתא היינו השכינה והוי סוד הרואה תכלת בחלום הוא כימן רע שימות תהרו ההתלבשות שמלבישה כשבאה לקחת הנשמ' כי היא נקראת תכלת ולכן ה' סוד תכלת שמכלה את הכל ותכלת הוא תכלית נמור כדי שיסתיר תיקון העולם שהם הנשמות אשר בגוף ע"י הצריק המביא ניצוצי טהרה נעשה מיין נוקבין אל זיוד הנקביה והיא מביאה אותו לתעלה ואומרת חזי במאי ברא אתינא לקמך כך וכך מעשיו וכו' ותכף הוא מחזק עמה במצא הצדיק נורם זיוג עליך והוי סוד כל ישראל יש להם חלק ליעה"ב כי נכללו כמה נשמות בפרצוף אחר שלם של תרי"ג איברים ונעשים קשר אחד ונורמים זיוג עליך מצדים ויש כמו בניהו בן יהוידע הנורם הוא לברו זיוג יח"ב שהוא בינה אמא עלאה ולכן יסוד בינה הוא סוד נתא רבא והוא ניצוץ נשמתו עד שם מגיע שלימותא (פי' סוד בינה של כתר תיא ארין סוד יחודה זהו קצה האחרון של שלימות כל ישראל) מסוד צנור קדישי הקדשים של בית ראשון אבל מי שאינו זוכה"ו אל זה שהשכינה אינה באה אחריו מפני רוע מעשיו ומוכרח ללכת מרחי אל דחי עד שמקבל עונשו נאמר עליו ונכרתה הנפש ההיא מלפני ויש חילוק בין כרת לכרת כי יש רשעים שנכרתים מסוד מיין נוקבין על זמן איזה שני' עד שמקבלים עונשם או על איזה חדשים או ימים ויש רחמנא ליצלן שנכרתים מאיר הארין הזאת הנקראת תבל וירודת לששת ארצות אשר תחתיה והוי כרת מכלהו עלמין

ופראוהו מן המות והמלאך המות לא רצה להניחו ולא לפוטרו לילך מאצלו עד כי לקח בידו בתמורתו נ' אנש' ה"שה פרעוהו מרר"שת מצאתי כופר פי' אם פרית אותו שלא מת ר' יוסף מפני שמצאתי כופר בידו נ' אנשים ולכן אמר לה הקב"ה להמ"א את אינך פודה כי אם בתמורה • כנחש הנושך וחזר למקומו כך אתה כפופה הראש שלך פ' בפנים לומר שאת' לוקח על הפדות תמורה כמו הנחש הנושך ומסמר ארע עצמו בדרך בין חורי נוש עפר ומטמר עצמו את"כ במערתו כך אתה מראה סימני מחרה שאתה פדיון וכפרה ואתה לוקח תמורה • ולעתיד לבוא גם כן ישלח הקב"ה לגו פרות ויעשה כל האומות כליית ויחריב ארצם ויבלע ארץ ישראל את גבולם כמו שירושלים שלמעלה היא השכינה היא הנקראת בגלות ארץ צבי שאינו מחזיק עורו נאמר עליה הרחיבי מקום אהלך ונמשך מזה שמקום הניהנם יהיה קורש ושם יהיה שיעשוע ומחול הצדיקים והג"ע יכלול את הניהנם שנא' ערוך מאתמול תפתח גם הו' למלך הוכן שהקב"ה לעתיד ישתשע עצמו ויטייל עם הצדיקים במחו"לת המחנים תדין מחנות דתרין מתיבתין מתיבתא דרקיעא ומתיבתא דקב"ה ואז גם המרבר יהיה מקום א' שנאמר ישושם מדבר וציה והרע יהיה בטל לגמרי רק גחלת המות עצמו מעט הקט ישאר מסותק מעט בסוד סמאל יהיה קלסטניא של א"ה לקיים בא"ח הנער בן מאה שנים יסור וישאר בהכנע' גדולה להי' עבר נרצע למשיח לדרות בו האומות ולשלוח אחר הם להביאם כשוש הרוח אם לא ישמעו ליו ויקיימו חתורה ונם לקיים המין האנושי אלא יקרא לבן שיתלבן מטטפת שלו ולא יהיה מצוי אצל בני אדם בזנות כתרנגל אצל התרנגולת אלא אם הצריך רוצה להזדווג אל אשתו צריך להתפלל להקב"ה לתת לו קצת יצר הרע בכוונת שכים להוליד נשמתין חדתין בגל אחר ואחר בבת אחת ואז הראוי ליו ולא כמו עתה שמחולפים הזיווגים ח"יהם אינם חיים ואז יהיה בטול ליצה"ר ויקויי בנו ולבו ערומים ולא יתבוששו כי הקב"ה יביר ערי"ה ויצה"ר מן חיצול' וכן הדינים של השופר יבואו כל הצרות על האומות ובזה יפרה אותנו הש' בדיין עולמים ויתן האומות תחתינו תמורה שנא' ואתן כפרך כוש ושבא וגומר ועל זה ארז"ל שטנא כתרי אומי לא שלטא ועל זה ארז"ל אם יאמר לך אדם תרבת רומי וישבה ירושלים תאמין חרבו שתיהן א' תאמין שנ' אמלאה החרבה והו סוד תקעו באחד שופר כי אדנ' פעמים אדנ' עולה תקע"ו (פי' אדנ"ש לו כ"ר צירופים ואדנ' הוא אותיות דינא המלכותא ר"נא וכ"ר פעמים כ"ר הוא בני תקע"ו ואדנ' עצמו הוא דין ומכ"ש הריבוי הזה שהוא דין) ודיני אלהים של שופר יש בו מיתוק מסוד חזדש שהוא עולה ב' היות או בחודש במילוי וא"והוא בי' ש"ך דינים כולם יבואו לרחוקין וסמא הרשע בשמעו קול השופר הזה בראש השנה בשמים וארץ כי הוא התעוררות התחתון המעורר השופר של הר סיני של אימא הנקרא שופר גדול אשר משם הניע לישראל חירות משיעבוד מלכיות חירות סמלאך המות ומזה ימשוך בטול הרע לגמרי בסוד שחיטת היצר הרע ומיתתו הוא בטולו לכן הוא ירא מאור על שורש שכל ראש השנה נקבע הדין לישראל ולאומות או זה או זה נוכר כי אותו היום חסא א"ח בר"ה ונגזר ביום זה שליטתן כן ביום זה דחיינו ראש השנה שלפני הגאולה ינזר הש' מפלתו ויחרים ויכלה אותו בשופר הזה בצירוף כל האומות ויקויים במהרה בימינו מה שנ' והיה ביום ההוא יפקוד יי' על צבא המרום במרום ועל מלכי האדמה באדמה ואז שמים כעש נמלטו ח"ה כסמאל והארץ דא לילית כבגד תבלה ועל ז"א ונוקביה נאמר הנה השמים החדשים והארץ החדשה אשר אני בורא • ונא' והיה אור הלבנה כאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים כאור שבעת הימים אוכ"ר:

כמו כת אחת טר' כתות של דור הפלגה והממונה על הרחייה
הזאת הוא אכזרי הנקרא כרת"א אשר הוא כתר של ספירת
הטומאה כי הפוך כ"תר תמצא כר"ת הוא מי שאינו זוכה לישב
בג"ע עם הצדיקים אשר עטרותיהם בראשיהם • זהכתר הזה
של הטומא' הוא גם ועב עד שנראה לעינים לא ככו כתר הקדושה
שאינו נראה ואין לנוהשגה בו מהו סוד ירייעות הטומאה היא
המחשב' של הטומא' בסוד וידע אדם את חוה אשתו וגם הידיעות
שהם שתים כי הרהר המחשבה בשעת הזיווג באשה אחרת שרק
ארבע בכור פוקד עון אבות על בנים על שלשים ועל רבעים עד
דור רביעי שלו סוכרת להתגלגל ולהיות נעשק בסוד על ראטפת
אטפוך וזהו סוד אדם עשוק בדם נפש ער בו"ר יגוס אל יתמכו
בו שלילית חייבת' הנקראת בור רק אין בו מים אבל יש בו נחשים
כחייבת ביה עיין בכבא זותר משפטים ועל זה התפלל דוד ואמר
פרני מעושק אדם • וזהו סוד הפסוק כנע"ן בידו מאזני מרמה
לעשוק אהב פי' כשהקליפה הנקראת כנען ע"ד רע כי כל שרותו
לר"ע שולטת בקליפת נוגה ואוהו זמן היא נקראת מאזני מרמה
וכל מגמתו ותאות אהבתו לעשוק ילדים • וע"י התפילה הוא
בעורר הנרו"ן דבריאה התוצבת נשמות הוא השם של ע"ב הוא
מין דכרין וכפי כוונתו ומעשיו כך הוא חוזב נשמות לבניו ויכול
להיות שגם נקיבה אחרת תתפלל באותו זמן ויהיה כוונת התפלה
ומעשיהם שקולים כאשר יראה אדון הכל יוציאו נשמות קדושות
לבניהם בסוד איש ואשה • ואם מעשיהם קצת מקולקלים או
יוציאו נשמות פגומות ועל כל פנים צריך שיהיה שייכות לנשמות
ההם המוציאים זיווג אחר ואם האשה תתכוין יותר או זרעה
שולטת על זרע האיש אחר שמזדווגים ונם אם אחר הלידה
יקלקלו מעשיהם יש להם כח בידם לקלקל ולהפסיד חיבור הזיווג
ההוא וכזדווגים לשאינם מינם ואז חייהם אינם חיים ולפעמים
ימות האיש האחר ההוא כמו אוריה ההתי עם בת שבע ואחר כך
לקחה דוד לכן אל יתפלל אלא בכוונה גדולה ובהכנעת הלב
ובוידוי דמעות הפותחים השערי' ואין דבר עומד לפניו נמצ'שמור
התפיל' היא סוד מין נוקבין והי' מעוררת מיין דכרין דהיינו שבאי'
המוחין מאבא ואימא לזעיר ונוקביו ואחר שמתעוררים אלו של
זעיר ונוקביה גם הם עולים ונעשים מין נוקבין לגבי אבא ואמא
שהם ישרא' סבא ותבונה • שגם הם מזדווגים ומביאים מיין דכרין
אחרינין יותר מעולים מאבא ואימא שלמעלה מישראל סבא
ותבונה:

פרק ששים וארבעה

דע אחי שסוד מיין נוקבין ומיין דכרין הוא כוד גדול מאור
הכולל כל רזי התורה • ותיקון העולם כי לא יבוא
התחדשות ותוספות הבריאה עתה או לאחר התחייה מראשית
ועד אחרית לא יצא ויעלה שום צדיק מלמטה או מלמעלה ולא
יהיה שום הנהגה בעולם כשאם על ידי מים מהורים הללו שיטהרו
אותנו לעתיד מכל פסולת וגיהי אנחנו חיים וקיימים לעולם
באלו מים מהורים של אימא ולכן תלוי הכל בתשובה שהיא אימא
המטהרת הכל כי אבא נקרא קדוש ואמא נקראת טהור לכן
מוכרח אני לבאר את המים חיים כאר חמים, בהקדמה מוכרחת
הכוללת הכל והיא זאת דע כי הלא זו"ן נקראים בנים של אבא
ואימא ואנחנו בני אדם הישובים בעה"ז נקראים כנים ליי' אלהינו
שהם זו"ן והנה המיין נוקבין שמעלה המלכות לזעיר הוא סוד
נשמות הצדיקים שהם הכנים שלהם בסוד בנים אתם ליי' אלהיכם
כי אנו מצד חלקי פרטי נשמותינו כאי פגומים כנזכר והמיין נוקבין
שמעלה אמא לאבא הם זו"ן המוחין שלהם שהם הנשמה
הפנימית דזו"ן שהם הבנים שלהם • והנה דע כי הלא בארם יש
עתה בעה"ד חלקים נרנ"ח ולא יותר כי אינה משיג יחידה כי
אם בנ"ע סוד נ נהרי אפרסמונא רביא ה' חלקים הם נשמה
לנשמה כצד אבא • נשמה מצד אימא • ורוח מת"ת דהיינו ו"א
נפש ממלכו' שהי' נוקבין דז"א ואמנם רוחין ונפשין של הצדיקים
הם מיין נוקבין ומיין דכרין דזו"ן • אך נשמה לנשמה • ונשמה
הם מיין נוקבין ודכרין של אבא ואימ' כי משם נחצבו וכתב מהר"ר
חיים ויטאל זלה"ה תלמידו של מורינו ורבינו האר"י ק"ק האר' זלה"ה
אמר לי מורי שצריך להעלות שתיהן זו מיין דכורין לחבר
אותם בסוד הזיווג וזו מיין נוקבין להעלות והנה כוונתינו להעלות
זו"ן בסוד מיין נוקבין רק שאין בהם כח להעלות בעו"ה מחכת
הגלות ואנו צריכין לתת להם תחילה איזו הארה כלמעלה כדי
שיכלו את"כ לעלו' ואת"כ יזרוונו אבא ואימא ויהנה את ההארה
אין תוכל לקבלו מלמעלה אם לא יש בלמעלה זווג כי עדיין לא
עלו מיין נוקבין והתירוץ הוא נכה שבארנו בפרקים הקודמים
שיש למעלה ב' מיני זיווגים באבא ואימא • הזיווג הא' הוא להחיות
העולמות ולקיים קיום הכתבי וזיווג זה הוא הדיבי ואינו נפסק
לעולם שאם יתבטל רגע א' יתבטלו כל העולמות ח"ו וזיווג ב' הוא
להוסיף מוחין לזו"ן כדי להוליד נשמות בעולם שהוא פנימיות
העולמות כנודע וזה הזיווג אינו תדיר ולכן תמצא פעמים בזהר
שהפירוד מפי כביכול ער אבא ואימא • דונמת פה שאו"ל נשבע
הקב"ה שהוא ויצר שלא יכנס לירושלים של מעלה שהיא אימא
עלאה ער שיכנס לירושלים של מטה שהיא אימא תתאה וכאינו
בפסוק ונהר יוצא מעדן ולא פסיק הדיבי והדבר כתוב עם הב'
זווגים שזכרנו • ואכנם המיין נוקבין של בינה לצורך
זווג הנשמות שהן פנימיות העולמות הם זו"ן ואם הם לא יעלו אין
זווג לעילא • כי הלא כבר הודעתיך בציאת מיין נוקבין הלא בעת
בעילה ראשונה החזי שביק בכלה רזיא דילה הוא שם ב"ן
המעורר המיר מיין נוקבין וההוא רוחא • אשתאר בדר תדיר והוא
גרמז בר"ת "רחום" "חנון" "התאתי צריך לכוין אל זה והוו סוד אין
האשה מתעברת מביאה ראשונה • כי התחלה צריך לעשותה כלי
לקבל הטפה העליונה ולכן בבעילה ראשונה עושה אותה כלי וזהו
סוד אין האשה בורתת בריח אלא למי שעשאה כלי בשום דשביק
ההוא רוחא בת וכשם שהלאה כל הביאות מצטיירות ע"י ההוא
רוחא שבה והטעם הוא שכל הבנים משם ואילך הם נעשים בכח
ההוא רוחא דאית בה זכלם לוקחים מעט מההוא רוחא עד שנשלם
וכשנשלם אין האשה מתעברת עיד ולכן תמצא כי חייב האדם
בכבוד אחיו הגדול כמשו"ל כבד את אביך ואת אמך את לרבות
אחיך הגדול והטעם הוא כי הלוא אחיו הגדול לוקח תחילה עקר
ושורש חלק גדול מהההוא רוחא והאח השני לוקח חלק גדול בכח
שנשאר ממנו וכמצא שהוא טפל אליו וכן האח השלישי טפל לב'
אחים הראשונים כי לוקח גם כן הנשאר מהם והסבירין אמנם
זעיר ונוקביה הם אחים הגדולים וכל נשמות התהורות היוצאים
מזווג עליון של אבא ואמא • כנודע הנה הם אחים לזו"ן והוו סוד
למען אחי ורעי אדברה נא שלום בך לכן קרא הקב"ה את ישראל
אחין ורעין • ואם תבין זה הסוד על תתמה כגדולת מעלת הצדיקים
כמה היא כי ישלהם נשמה וחיה פועלים נסים ונפלאות אנכי
ראיתי בני עליית והם סוגסים ויש בעו"ה בדורינו זה הרבה
אנשים שיש להם נפש של שרים מעשייה דעשייה תקוה מפת
נפש אימתי יקנה נרחי של עשייה או רוח יצירה או נשמה דבריאה
בגלגולים קשים ולפעמים זה ילך לאבדן כי בעל מות יומ"ן נולד
וילך לע"ז ולאבדון ולראון עולמית ותבין ענין מדרשו' שונות כל
נשמות כי כל עולם כליל כאו"ע וכל חלק מחלק חבירו • ונהזור
לענייננו אמנם נ"א נוקביה הם אחים הגדולים וכלם חייבים
בכבודם כשיצא זו"ן נשארה שרש אל ההוא רוחא דשבק אבא
ואימא ונשאר ממנו גו אימא אמנם עיקריותו הוא בזו"ן לכן
כשרוצין אבא ואימא להזדווג לצורך הפנימיות שהם הנשמות אין
זווג רק ע"י עליית זו"ן שם בסוד מיין נוקבין ולכך זו היא עיקר
כוונתינו בסוד התפילה ובסוד המצות כדי לתקן לזו"ן שיוכלו
לעלות כאבא ואימא עתה אחר החרבן שנקראים נופלים ואנו
צריכים להקימם ולהעלות ע' מיעשינו ולכן נקר' תפלת ח"ת עמידה
עמידה שפקדם היו בעולם הבריא בסוד ק"ש ער תפילת ח"ת הם
ההיכלות כי מתעלות לאל עליון הוא היכל קודש קדשים ער גן
ישרא' • ואדני שפתי תפתח הוא סוד הפרסה והמסך שבין בריאה
לאצילות ואחריו סוד אצילות מספ"ת משיח נקרא בר נפלי ע"ז
נאם נפלה ולא תוסיף (לנפול עוד) קום בתולת ישרא' ונאם היה
ביום ההוא אקים את סוכות דוד הנופלת והוא סוד הרחמן הוא
יקים לנו את סוכות דוד הניפלת שאנו אומרים בחג הסוכות וזהו
סוד ברכת סומך נופלים להאיר להם במקומם ליתן להם כח
לעלות את"כ כאשר נבאר בסוד התפילה •

אבל הזיווג התיצון הוא לצורך חיות העולמות אשר אינו נפסק אין לו צורך לעליית מיין נוקבין של זו"ן ע"י מעשינו ומעצמו נעשה זה ונם זאת חסעם רלא פסיק תאי זווגא תדיר ואם היה צורך ע"י עליית זו"ן לזווג הזה התיצון לא היה תדיר רק בזמן שזו"ן אינם יכולים להזדווג כי אין להם כח לכן ישנו כח מן אותו השורש רהחו' רוחא דאשתביק לתמן וחוא המעלה המיין נוקבין זה הרוח הוא סור שם בן היה דמילוי התין בסור ארבע מלכי' את החמש' וזהו סוד הפסוק ויהי בצאת נפשה כי מתה ר"ל שנשלם הרוח ההוא והתרין בנין דרחל לקחו כל אחד תלקו וזהו בצאת נפשה שהוא הרוחא שחיה במעיה ובאותו המעט ילדה בנימין הוא שני תיבות ב"ן ימין בנה של רחל הנקראת יסו"ג של הקב"ה אימא תתאה והוא חלק של בן של החוא רוחא לא חוצרכה אז להוליד למשה ולקח' הבית העליון עם הי"ב שבטים עליונים ' ואעפ"י שאמרנו שהזיווג התיצון אשר חוא תדיר אינו אלא ליתן חיות העולמות מ"מ יש לו גם כן פעולה אחרת לכוין בו בשעת ק"ש דרך מקרה בעלמא ואינו צריך תיקון עשייה ' וכוונתינו לחוריר האחת מן הזווג התיצון של אבא ואמא אל זעיר ונוקביה שיהיה להם כח ע"י זיווג זה להעלות מיין נוקבין לצורך הזווג השני של הפנימיות להוציא נשמות ובזה נשלם באר היטב סוד מיין נוקבין של עליית הצדיקי' וזכות מעשינו חטובי' ותפילתנו מלבר סוד עליית מיין נוקבין של זכרי' ונקיבות בסוד חשינה של לילה לחרש נשמות חישנות לשאוב כל אחד רוח חיוני ממקורו ולתת טרף לביתה וחק לנערותיח שהם שבע הנערות הראויות לתת לה מבית המלך ושפע להמלאכים שעולים שם ע"י נשמת בני אדם אשר מעלים למעלה בכל לילה ואם אין לך ויחיד כדורו חוא כותר באי'שיב"ו'וצח לילך ושם מוסרי לו סודו ורזי התורה ולכן באותו פעם בא חשינה על בני אדם בכח סטרא אחרא חנשלכת למטח ולא יעלו עם המלאכים וחנשמות למעלת וניתן להם הכל אויר העה"ז לשוטט בו כי השינה בא על ידם וחוא אחד משש בסיתה ומי מבני אדם שרוחו' אותו משעריו ג"ע ואינו ראוי לעלות הם מחברים עצמם עמו ומטמאים אותו ומגירים לו לפיעמים דברי שקר וכזב לפיעמים קצת אמת מעורב בו כמו הקליפת והפרי אשר הם זה תוך זה והעניין חזח זכור אזכרנו בענין ק"ש של לילה עם השמות והצירופים חשייכים למיין נוקבין זה באר היטב על כן אקצר כו רק נשאר עלינו חובה לבאר ד' צרכי ענין עליית מיין נוקבין של עשרה הרוני מלכות וצירוף שאר קרושים אשר חצרו למות נפשם וחם הצדיקים המחפפים מרת הדין למדת הרחמים ורי בזח :

פרק ששים וחמשה

ענין סוד העשרה הרוני מלוכח שמסרו נפשם על קרושת השם במחשבתם למח מנו חז"ל העשרה אלו והלוא כמה וכמה קדושים היו לפני זה מחלוים ובני ישראל שהרגו על שלא רצו לשוך שיר ' על אדמת נכר ולא רצו למסור נפשם על קדושת השם וגם בן קשה למח צעקו כל כך וכי בעסו ביסורין על מלכות שמי' ובפרט ר"ע אשר התפלל על זה והיה מצפ'פתי יבוא לירי פסוק זה ואקייסנו ומאמר רז"ל שאמר משה רבינו ע"ה לפני הקב"ה זו תורה וזו שברה השיב הקב"ה למשה שתוק כך עלה במחשבה וגם המלאכים בשעת מעשה שמסרו נפשם על קרושת השם אמרו גם כן זו תורה וזו שכרה וגם את זה השיב להם הקב"ה כך עלה במחשבה הם מאמרים תמוהי' מאוד בלי פירוש אמיתי כי אם על דרך הסוד כל זה אבאר באר היטב עם הניצוצי טהרה וסודם הנוגעים אל סוד שברי כלי' ופנימיות מ'פתן הרבק ברופני חשברים מהותן ומהות תיקונם אפרש בס"ד וזה ושמיא והוא זה ע"ש שני מיני זיווגים הזיווג הראשון זיווג ת"ת ומלכות דהיינו ז"א ונוקביה הנעשה ע"י מסירת נפשם של הצדיקים על קדושת השם בק"ש בכח ובפועל בנפילת אפים שסוסר עצמו למיתה כנודע אבל הזיווג השני של אבא ואימא שנרם בניחו בן יהוידע בן איש ח"י שהוא יסוד בינה רב פעלי' פועל גדול ורב ופום ממלל רברבן וזיווג מעולה וברוב תיקונו הכה את האר"י שהוא יצ"ר אדם בליעל כתוך גבו"ר של כסרא אחרא והוא היה מלקט ניצוצי טהרה השייכים וגונעים אל אבא ואימא בסוד כך עלה במחשבה שהוא אבא ואימ"י שהוא ביום השלג יומא דרינא ' וגם הוא נ"ל החנ"ת שהוא מס"ה משה מטטרון שנהפך מסטה לנחש וטנחש למטה עץ הרע' טו ב ור"ע ובזמן בניהו קראו חנית כי הוא היה שר אצבא ונבורתו של דוד ביה חליא שנ' וישימחו דוד על משענתו דוד צריך ליה' ' וחוא אינו צריך לדוד ולפי שגבורת ה' היה לוחם דוד המ"ח כל ימיו קראו חנית וכאש' משינ מטטרון כח שהקב"ה בונח שמו בקרבו ובורא נשמות מלאכים בעולם היצירה הוא לוחם ומנצח את מחנות הרעים כי מחנה של ישראל היה ששים רבוא למטה ומחנה מטטרון דוגמתו מלחמה ערוכה עם שרי המשחית מחנה מול מחנה ומשריית' דדוד היה מול משריית' דלעיל' כאמור בזוהר משפטים בסבא ' וביצירה נאמר עושה מלאכיו רוחו"ת ויש רוח טוב ויש רוח ע ורחמנא ליצלן ויש רוח טוב ורוח רע ורוחא מלחא היא כי הטוב ורע שם סמוכים זה לזח והוא מחצה על מחצה כל אחד כל כך חזק וגיבור כמו חבירו ולכן תמיד קוראים תנר ומעוררי' מרגים עם שבעה רואי פני המלך ומלכם בראש' העושים מלחמ' עם שבע' שרי המשחי' ומלכ' בראש' ואם ישלח הקב"ח שפע מחזיווג שלמעלה ויבנה שמו בקרב מטטרון ויהיה יוד אבא ה"ז אימא זיווג עליון וא"ו זעיר אנפין ה"א נוקביה זווג תחתון ומטטרון נחנח מזה ולוקח תנבורת ומכלה שרי האומות ומרחיב תחומו של קדושה וזחו סוד עושה מלאכיו רוחות הם אותם שביצירה שאינם אלא שלוחים ואין להם כח להלחם אלא בטיע עליון והם חוץ לפרגוד המפסיק בין יצירה לבריאה ואותם שהם לפנים מן הפרגוד דבריאה יש להם כח להלחם ויעליחם נאמר משרתיו אש לוהט את מחנה חמשחיתים והם נקראים משרתיו ולא מלאכיו ובזמן שבית המקדש קיים שהקרבנות היו מוציאים הניצוצי טהרה ונורמים זיווג עליון כי היה בחלק חמזבח מכל הארבע יסודות שנפלו בו הניצוצים האלה מסוד ד' אותיות הויה כי כל שבר משברי כלים היה מרוכב וידוע כי אלהים היה הכלי והויה אור פנימי ונפל כך עולמות בראש יסוד הרומם הוא מים ומלח שהוא סוד עשייה '

מיסוד הצוסת סולת שמן ויין שהוא יצירה ' מיסוד הכ"ח יצאן ונקר בבהמה וחורים ובני יונה בעוף שהוא בריאה והמשתדלים בו כהנים בעבודתם ליים ברוכנם וישראל במעמדם והלעלים המקריבים את עצמם כלם סוד אצילות יש נאכל לאישים והוא עשייח יש ריח והוא יצירה ויש ניחו"ח והוא בריאה יש לידו"ד והוא אצילות והוצרכו לכל זה כיון שנפלו ניצוצו של אור בתוך הקליפות שקצת נפלו ברומם וקצת בצומח וקצת בבעלי חיים וקצת בסדבר ולפיכך ארו"ל אין לך עשב למטה שאין לו שר למעלה מכח בו ואמר לו גדל דהיינו הניצוצות של אור שנפלו והם מגדלים את הכל עד שמעלי' אותם על ידי בני אדם שמבררים הטוב מהקלים' ולפיכך הזהירה תורח שלא לזרוע כלאים ולא להרכיב כלאים שלא לערבב הניצוצות של אור זה בזה שאם בכח יעשה להם לא יוכלו כהונן ובזמן שב"ה קיי"ה הקרבן פועיל להעלות הניצוצין ולברר ועכשיו שאין מקדש התפילה חיא במקום קרבן והתפילה היא מוציאה נשמות בני אדם כי קודם שחטא א"ח היו כל הנשמות תלוים בו והיה כולל תלת עלמין כי"ע מראשו ועד סופו קומה שלימה(פי'א"ח היה כולל נקוסתו בי"ע בג' בחינותיו דהיינו נשמת בריאה רוח יצירה ונפש עשייה מן כל הנשמות של ישראל היו ממלא' חלול אלו העולמות והיה הטוב עומד לברו בפני עצמו והרע גם כן ואז לא היה צורך לברור אוכל מתוך הפסולת רק היה מוליד נשמות חדשות מעולות שלמעלה ממנו ובחטאו היה מעורב טוב ברע בסור אכילה שיש בו פסולת וסותרות וחדם נבלע באיברים ואז נצטר לברור אוכל מתוך הפסולת אפי' בשבת קרבן שבת שכל המלאכות אסורות בשב'חה מותר ואש של המזבח היה שורף המותרות ונשאר הטוב לברו לצורך יחוד זיווג עליון ולא היה צריך אלא מעט מעשח הצדיקים ובקל חיו מזווגים התרין זיווגין כי ער זמן הרוגי מלכות חיו מאוירים ת"ת ומלכות והיה רי לאורם בעולת לבינה ממטה למעלה עם קצת סיוע מהצדיקי' אשר מסרו עצמם על קידוש חשם בכח בשעת ק"ש ובפרט שהעולמות חיו עומדים למעלה רם ונשא ממדרינתם ומקומם שהם עומדים עתח ער שמקום הרע היה עומר במקום הטוב המשל בזח העשוי' חיתח

במקום יצירה וסח שהמקום נרם רע נובר על הטוב היתה אחר כך מחצה על מחצה ויצירה שחיתה מקורם מחצה על מחצה נתעלה למקום בריאה עיין זוהר ש"ח על פסו' הלוך ילך ובכה נושא משך הזרע ותראה כי ימי התול בימי שלמה היו יותר טובים מימי השב' שהם עתה כי העולמות עמדו במקום קודש ונבוה מאוד מקום שהטוב נזכר על הרע ובריאה שהיתה מקורם במקום שמיעוטו רע עלתה למקום אצילות שאין שם רע כלל ועיקר ואע"פ שאומ' הספוקג"כ רע על המקו' הזה הוא נאמר על הנבזרו' שהם נקראים רע בערך החסרים הטובים מאור אבל רע בעצם אינו שם ועליו נאמר אני ה' אני הוא ולא אחר' ויציר ונוקביה דאצילות נתעלו בתוך אבא ואמא ומכסים עליהם כמו חופת חת"ן וכל"ה ועל זה נאמר לשמש שם אוה"ל בהם והוא כחתן יוצא מחפתו"ל בהם בתו'אבא ואמא והבית שני של אימא תתאה דהיינו נוקבי' היתה עומדת בבית הראשון של אימא עילאה ולא היתה יורדת משם ובסור בריאה היה הכל עומד בבית והיכל קודש הקדשים לכן נתגלה ע"י שלמה המלך ע"ה שיר השירים שכולו קודש הקדשים כמו שארז"ל כל השירים קודש ושיר השירים ק"ק וכמו שאבא ואי' אינו ריק רלא מתפרשין לעלמין ואבא מסתק תכף נבורות של אמא ככל עת כך באותו הפעם שהית' בית שני שרוי בתוך בית ראשון גם כן אמא היתה מסתקת נבורותיה ולכן נעשו נסים ונפלאות בימיהם תמיד כלי הפסק כמו אבא ואמא שיש להם זיווג תדירי ולכן אפי' המשקלות היו של זהב בימי שלמה כי הזהב דהיינו הדינים היו נמתקים עד שהיו מתהנים בגלוי ובריבוי עצום ונהנין ממנו מה שהו' נעל' עתה וארב' הוא מזיק וצריך תפיל' שלא יזיק ולכן גם אותם שעסקו בבנין ב"ה יצתה בת קול שיש להם חלק לעה"ב שהיא אימא · וארז"ל שהוא ריזו אותי'

דע"כ שבות שהם מין רבורין דאו"א דהיינו תמיד רבוץ על בני המז'בח שהוא בית שני ולקח ניצוצי טהרה של הקרבנות וכיון שהארי' נסתלק בהסתלקות הצדיקים מפש הוא הצדיק מכה את הארי' הזה לאחוריו למעלה בהוך חבו"ר דעשיי' ביומא דתלת יומא דרינא מיין זוהר בראשית והכל"ב שהוא כפאל שר בחמור ע"ר של הרשעים נמשלו כבחמות נדמו בא בבית שני לקרבן קרבנות וגם כל"ב עולה במספר בתם"ח ואוי לה לאוחה בושה וכליסה וגם אליהו בני'כל"ב ובהמה לרמז שהוא סנדלפ"ן שר העיר הסכניגם ולולי הוא אשר אימתו מושלת עליהם הממתיק ע"ר בני'סנצפ"ף דרינים הקשים · היו מתשתשין עלמא ולכן ארז"ל אליהו בא לעיר בלבים שוחקים הוא הממתיק וסבטל רונזם ודינם ואליהו זכור לטוב בי'אליהו סנדלפ"ן הוא אלירזו הוא סנרלפו"ן וזהו נופא אחרינא דנהורא דילי' הנזכר בזוהר פ' ויקהל וגם אליהו בי'שם כ"ן הוא סור מיין נוקבין של נקיכא מלכות דהיינו רוחא חרא דשבק במעיה סור בניכין הצדיק של נקיבה והבן והוא המעלה עתה מיין נוקבין והוא המקריב בב"ה ערבה אפי' בחרבנו כי אי אפשר לעולם בלא קרבנות ואוכורה אינם רואים אותו ואינם יודעים כוויש לו סעות סתרום' הלשב' שנגנות לשם כך ועל זה ארז"ל שמעתי שמקריבין קרבנות אע"פ שאין בית המקדש והבן ובאמת ה"בה לא נחרב כמו שקח"בה נזר על הדיחין ושרין שהביאו האבני בימי שלמה כאשר הוא בסדרש רבה ש"ה כן הביאו אבני שרופות למלאות עינו של אותו הרשע וכן רמוא בזוה'פקודי דף ר"ם ע"ב ת"ח איתון דיסודי ציון וירושלים ח"ו דשלימו עלייהו שאר עמין ודי בזה :

פרק ששים ושש

אמרנו למעלה שבזמן שבית המקדש קיים וקורם עשרה הרוני סלכו'לא היה צריך תעול'הרינת נפשותי'

של הצדיקים ומעשה מעם מהצדיקים היה מעלה מיין נוקבין ואם לא היו הדורות הראשוני'עובדים ע"ז לא היו נהרגים ולא הוו אלא מוכת כפרה על עצמם ולא בעון הדור שהעולם מתמושט ובח"צ' של ברול מפסקת בין ישראל לאביה שבשמים אבל בזמן הרוני סלוכה שמש וירח קרירו בעון הדור ולא דהיה נהם כח להעלות מיין נוקבין עד שהרנו עשרה הרוני סלובה בפועל ואז האירו ברוח'נפשם לועיר ונוקביה ועצרו כח להעלות מיין נוקבין לקבל מיין דכרין הבאים מהחכמה הנקראת מוח"בה ע"י נשמה וחיה שלהם שהו'סור י"ה תבמ' ובינה והו סור כך עלה בבחש"בת שהוא אבא ואחורים הניצוצים ומטיפין לשרשם לאבא בהמחשבה העליונה ומכאן ואילך התחיל העולם להתמוטט עד שנמצאו דונמתם וניצוצותיהם מתפשטים מהם המוסרי'נפשם על קדושת שכו הנדול ית'בכל דור ודור אפנם אלו העשרה חסידים קדושים ממש הם שורש ועיקר כל הקדושים שהיו אחריהם והם נוף האילן שהוא המקור הנדול הכולל כל הענפי'והנשמו'והטיפם הוא לפי שהעשרה הרוני מלוכ'היו השכטים בעצמם והמיין נוקבין הם הנשמות בעצמן וה"ב שבטים הם האבו'לכל תולדות בני ישרא' ולכן הם שורש אל כל המיין נוקבין ומטעם זה יש להם כח להרים ראש וללקוט ניצוצי טהרה בכל יום ויום ע"י כוונתינו בפסוק אל נקמות ה' אל נקמות הופיע מאחר שאתה אל נקמות י' ודינא הכי ושורת הדין נותן שאל ית'נקום נקמותינו מאחר שאל נקמות י' ואנחנו מסרנו נפשינו למיתה על קידוש השם ומסרנו מקום דת הדין לשלום עלינו שור'הדין נותן שנם הוא יתן נקבתינו בידינו ובכח הופ"ע אור ניצוצות האלה אל הקדושה ודונמתו הופ"ע מהר נארן וזרח משעיר למו שלקט אור הנשבה ביד הקליפה · והוא מרה כנגד מרה כמו שנתנו מקום למר'הדין לשלוט בם כך שורת הדין נותן שיש להם רשו'על מדת הדין לשלוט בו והו סור גדולים הם הצדיקים שהמהפכים מה"ר למדת רחמים וזה הם עושים בכל יום ויום מלקטים בכוונותינו ניצוצות משרה ארום בכח מעשינו הטובים ובכח כוונת ק"ש ונפילת אפים וסור אב הרחמים מרמז על זה והבן ואמנם בזמן עשרת הרוני מלוכה אז נברו העונות ולא היה כח בבני אדם להעלות מיין נוקבין ולברור ניצוצות אלו ע"י תפילתם ולא די זה רק שאפילו המיין נוקבין של הבינה חזרו וירדו למטה מה שנתקן בבר והזרו להתערב בקליפו'וזהו סור ובפשעיכם שלחה אמכם (פי'היינו מיין נוקבין של אמכם נשלחה בפשעיכם והם מניע'עצמה ואורו'שלה לכן נקראו ג"כ בינה דהיינו אמכם זה לא יחכן על חיווג התמידי כי מעצמו נעשה כי אם זיווג השני פור מיין נוקבין ולכן היה נאבר עד שהוצרך השי"ת לסור ' הרוני מלוכה אלו שהם ראשי הנשמות ואע"פ שהשבטים היו"ב והרוני מלוכה לא היו אלא ' רוק והשכת כי ראובן ובנימין לא היו במכירת יוסף ובזה תקנו סור עון מכיר'יוסף שהוא יסוד ברית קורש הנשב' מקורם אל הקליפה של נלות ונזרוזג כביכול עם הערלה של השפחה שנכללו אלהים אחרים באלקים קדושים ויותר בנלות ארום התקיפה והאכוזה והוא נלות הרנלים דהיינו הנשמות של הרנלים המוכרחים לתקן עד העקביים בסור עקבות משיחא ואז שאומר הזוהר עד דמטו רנלין ברנלין יהיה הנאולה ואצלם היה' דזעיר בריח קורש ואפי'עד שם לא היה סגיע הברית שהוא יותר נבוה מהרנלים ולכן לא היה בהם כח להסיר הערל' מבריח קדש שהערלה היא קליפת אדום כי נלות מצרים היה בראש דהיינו תיקון הנשמות של הראש א"ה נצרפו ותחלבנו בנלות מצרים והיה לחם אחיזה בראש כביכול ולכן היה הנלות רד"ו שנה שהוא נ"פ ע' נהורין שבכל ראש כתלת רישין וכנגדם בחור'נ'אה"ח בפ'שמות אשר הם בני'שם ס"נ דאימא והיא פתחה להם חפשין תרעין דחירותא ע"י הארחם בה והתרין טפין דמרנלין שהם על זקן אהרן שהוא אריך חופף על אבא ואימא על פני שניהם וגלוח בבל כמוהבראש לפי שלא נתקן כולו כשרלג על הקץ והיו אנשי' מישראל שהיו משחפי'עצמם עם ערב רב בלקחם עמם אחרים עון דור הפלנה שאמרו נעלה לשמים ונעביד שם ע"ז ונאמר בנ"נ אנת הוא רישא דרהבא ונלות מדי הוא בחזה ובזרועות ונלות יק הוא כפייים ידריכיים ובנלותינו זה אחרי שכבר נתקן הכל בנלי' שעברו לא נשאר כי אם בחי'הרנליים והעקביים והאור בה נסתם ממנו לאין תכלית ודניאל היה בקדושה מזאת הבחינה של הי'שי' וכן עולה ארנ"י המאיר בעולם העשיה לפי שהאף משמשת לכאן ולכאן ולכן היה יורע סור הקין וזהו אומרו בזוהר פקודי דף רנ"ת לבתר נרמו חובין ושלטא ההיא ערלה של עשו החופף על ברית קודש ואתרחיין מבית שני מהיכלי זעיר ונוקבי'שהיו עומדין מקוד' זה לעיומת זה כנגד בעלה ממש ונרחו לבר עם היכלי נוקבי' ונחיתו מתמן להמוקי ירבין לתחא עד דישרון להתא ברנלין והק"פה

שער עולם התוהו

והקב"ה פורידן ברגלים לתקן גם הנשמות שנרגלי א"ר זעל ידיה לתקן גם רגלי זעיר ונוקביה נה"י ממש וכד יתובן ברגלי כלומר יתבררו ויתלבנו וירשובו להצטרף ולתקן עד עקבי הרגלי כרין יבוא משיח ויקויים ועמדו רגליו ביו' חהוא ויהיה להם עסירה ותיקון להריס ראש ולנקום נקם ועלמא כלא יתנהג ברוא עילאה כדקא חזי כלומר כמו שהיה מקודם וישתמשו שמשא וסיהר בבית קדשי הקדשים ובית שני יכלול בבית ראשון ומאן דידע ומריד בשיעורא דקנו המדה בשנים של דורות הראויים להתתקן ובניצוצי תיקון של ספירה ג' שנה אורכא דמשיכו דירכין עד רגלין יבילל למגדע משיכא דגלותא דאתמשך ' ורוא איהו בין מחצדי חקלא וכלא ברוא עילאה הם הת"ח הנקראי' מחצדי חקלא לסברא שני טעמים הטעם הא' בסוד ויאמר לקוצרים ה' עמכם הם הקוצרים הקמשונים משרה של זרעים הם חקליפות שנחתכי' מחכמה זו אם עוסק בה כראוי והטע'האחר האילה רחמה צר וכשחניץ זמן לירת' הקב"ה חס עליה ומזמן לה נחש שמכיש לה ברחמה ואז מולידה והאילה היא השבינה והנחש אשר נושך לה היא הקליפה כי סלדה שטן עולה במנין נחש עם המלה ' ופי' כי המלכות היא מעוברת מהאור היניון ואז חקליפה נושך ומתעברת עם האור ואז צריך ש"ע נהורין מאריך למתק הקליפה והוא פיר קרע שטן כי קרע עולה ש"ע ממתק השטן הוא הנחש הנז' ופירושו עתה כי החסידים ואנשי מעשה במעשיהם הטובים עושים שמלכות לא יהיה צריכה לנשיכ' הנחש כי הם מורידים היר היניון בה' אצבעות סוד ה' אותיות אלהים ומנצפ"ך היא היד של הבינה השולחת למטה ברחמה וכורתת בתוליה כביכול ביסוד דנוקביה ואת היא הבחינ' הראשונה שיעשאה כלי וזהו סור אין האשה כורתת ברית אלא למי שיעשיה כלי כי מן הביאה הראשונה נותן הזכר בהנקבה' גבורות ואלו הן הנשאר'כה תמיר בסור שם בן דהוא רוחא דשרי בגויה וה' אותיות אלו כורתים כתוליה ומורידים שם בן עמה ג"כ מיסור אמא בסור הרות הנזכר שנחלק אל הבנים אח"כ ובכחו מעלה מיין נוקבין תמיר בשאר הביאות ויש שם חכנה לקבל השפע ולציירו בצורת ולד ואם לא היתה אותו הכלי היו כל הטיפות ת"ו הולכות לבטלה ולכן אין האשה מתעברת מביאה ראשונה כי אותה הטיפה עושה אוהה כלי ואין ולד עד שיהיה שם תחילה בחינת כלי ואמנם בזמן הרורות הראשונים היו מוציאים הבתולים באצבע והם ה' אצבעות של היד רבינה דמנצפך כי כל כריתה וחלוקה היא דין והוא סור ממעכין ביר ובגמר הביאות חוזרת היד למעלה ונעשית אה"כ בתולה וחוזרים לה בתוליה לכן נקראת כלה ועיר נקרא חתן כי א"ס מחדש בכל יום תמיד מעשה בראשית בריאת אדם דהיינו זעיר ונוקביה ואמא היא אשה תמיר בעולת בעל דאבא איגון רעין דלא מתפרשין לעלמא עיין אדרא זוטא בספר' דרב המנונא סבא ע"ה אכל הרות של שם בן נשאר במעיה עד הוצאת כל הנשמות המצטיירים מהאור ההוא ' והנה פעולת זו מעוררים חצדיקים במעשיהם הטובים שתרד היר של אמא הנז' ביסוד של נוקבי' דז"א ושם מייבה ביד והוא סור מקרש ארתי כוננו ידיך פי' המקדש הנקרא ארנ"ו כוננו אותו ידיך העליונים ואמנם כאשר המוחין מסתלקי' בכל יום בנוגע שהם נה"י דאימא מב"ש שנם הידים שלה יסתלקו שהם יותר גבוה ולכן היא כלה בכל יוזוג כי בתוליה חיזרי' וזהו סור קודם הזיווג נקראת נער ואחריו נערה ונקראת ליל קודם חצות ואין זיווג ותגבורת הדיני' הוא ובביכול ישן עד שבא בחצות הלילה ומזווג עם לאה נועם ה' ומשגשג עם הצדיקים ואז נקראת לילה וסור בקיעת הים דמש'כי מי היא בינה ויום היא כלכו' והבוקע בתוליה היא היר הנז' ומביא הזוהר על זה הפסוק בפ' בשלח רף ג"ב ע"ב המעשה של האילה הזאת ואמר בסופו אמר רבי שמעון בהאי מלה לא השאל בשאלת חלום ולא תנסה את יי לפיעול בשם הקודש הממונ' על השאלה כי לא יענו לך שום דבר והכי דייקא דיותר תהיה זהיר בזה הסוד שלא להשינו יותר מכל סודו שבתורה וזהו סור קשי קפיר"ה קב"ה שהוא זעיר קרי"עת ים סוף שנוקביה נקראת ים שמקבלת ה' גבורות כלולי' מעשר עולי' חמשים כמנין י"ם והיא סוף דכל דרגין והכל תלוי ביתיק קדישא החופף במוליו על אבא ואמא ומזווגם ומשלח היר הנז' ואחריה הי"ב היותי שהם סוד התפילין וזהו שאומר שם קריעת ים סוף בעהיקא תליא ולכן

אמר הקב"ה שהוא ז"א למשה מה תצעק אלי ואין בידי זה הכח אליון דיקא ולכן כמו שקרע להים למעלה וקבלה י"ב הויות כן נקרע הים לי"ב קרעי' י"ב דרכי' אל י"ב שבטים ודי בזה:

פרק ששים ושבעה

הנה בתפילה נמצא שני מיני מסירה אם מסירה על קדוש' השם בק"ש ואם מסירה למיתה בנפילת אפים בנודע והענין הוא שיש שני מיני זיווג באצילות התליון אם זיווג חכמ' ובינה אם זיווג ת"ת ומלכות ואי אפשר לשניהם בלי מיין דכורין ואמנם מיין נוקבין דמלכות הם נשמות הצדיקים וכאשר ימסור נפשו למיתה כאלו נפטר מן חיעולם ותדבק נשמתו למעלה ביסוד שלה ויעשה באר מים חיים ואז יבואו מיין דכרין מת"ת היזוג הקדוש נעשה כהיקונו וזהו סור אליך ח' נפשי אשא להיעלות נשמתו למעלה ונעשה בירא דמיין נוקבין נביעא מתתא ונביע מעילא ' נביע מתתא מנשמתהון דצדיקיא המוסרים עצמם על קידוש השם שהי' בינה שנקראת ש"ם גדול שנ' ומה תעשה לשמך הגדול כי שם הם אותיות גדולות ואלפא ביתא רברבא ונוקביה אתוון זעירין ואלפ' ביתא זעירא אנפי רברבי ואנפי זוטרתי וזהו סור שם גדול וקדוש חשם לעלות ממטה למעלה בסוד הקודש שהיא חכמה אבל מסיר' נפשם למיתה היא בסוד המלכות שהיא אחר דמותא וקידוש השם הוא למעלה וזהו סור הפסוק כי עליך הורגנו כל היום עליך ממש כי הם למעלה במלכות ' ובמוכר עצמו למיתה כתיב אליך יי נפשי אשא ' אליך ולא עליך כי הם למטה ממלכות וזהו סור אפילו הוא נוטל נשמתך הוא דייקא לשון נסתר שהי' בינה עלמ' דאתכסי' נקרא הו"א כאומרו בזוהר על פסוק ועבד הלוי הו"א דהיינו בינה שנוטלת נשמות דצדיקיא לעלות עמהם למחשבה היעלונה ת"ש למשה שתוק כך עלה במחשבה של ר"ע שנהרג על קידוש השם ודע שהזיווג היליון הוא בסוד אלף כוה א' יוד עליונה בסוד מיין דכורין יוד למט' בסוד מיין נוקבין ובאמצע ובכיר דעת יגליון המזווג הכמה ובינה והזווג התחתון הוא בסוד יאחרו"נהי יוד בראש מיין דכורין יו"ד בסוף מיין נוקבין וששה אותיות באמצע בסוד ת"ת והנה גם לזווג היליון יש בחינה אחרת בסוד יאה"ה ויה"ה ' בראש ה' בסוף סור י"ה וחם יו"ד בראש מיין דכרין ה' בסיף מיין נוקבין כי אין להם כח לעלות ממטה למעלה בבינה כי אם ע"י הה' עליונות כה"ב ג"ג ובמלכות בלם עולים כמטה למעלה בסוד יו"ד ולכך בבינה ה' ובמלכות ' יעור כי הבינה היא אם הבנים והמלכות אם הנשמות של הצדיקי' ובני הבינה שהם ד"ו בסוד ה' הם מיין נוקבין דילה והם ת"ת ומלכות ובני המלכות שהם נשמות הצדיקים הם מיין נוקבין דילה סור יוד הטפת הנמשכת מן היסוד שהוא צדק מקום הצדיקים ויעור כל נשמה ונשמה כלולה מעשר ולפיכך יו"ד בסוף והנה מיין נוקבין דבינה לעולם אינם פוסקים בזמן שב"ה ק"י כי בניה היה אצלה תמיד ת"ת ומלכות ולפיכך הזיווג הראשון של אבא ואמא תמידי לא פסיק אלא שבנשמת הצדיקים המוסרים עצמם על קידוש השם יהיה הזיווג היליון שלם ומשובח כי ע"י הנשמות יאירו ת"ת ומלכות הארה נפלאה וכפי ערך האורתם יהיה חזיווג היליון משובח וירשו הני תרין עטרין דגניזין בגוייהו ודרזין אנפי מלכא כמבואר באידרא זוטא ואז הנהר יוצא דהיינו ביתרה מערן דהיינו חכמה להשקות את הגן דהיינו ת"ת ומשם דהיינו בינה יפרד והיה לארבע ראשים דאתעבידו' מוחין דז"א ואינן ר' בתי תפ'לין דרישא דמבואר' בארדא זוטא וקאמ'ספרד משו'דמתפרשין ברחמי דבינה מאי דלאו הכי לעילא רכולהו חד כמבואר בפרש' תיי שרה יכאשר אין איש מוסר עצמו על קידוש ה' לא נכח בק"ש ולא בפועל בעשרה הרוני מלכות אז אין זיווג שלם לצורך הבנים ת"ת ומלכות להריק להם ברכה עד בלי די רק להחיותם ולהעמיד על עמדם לבד ' ואז תקרא אתתריכת מעל בנין כנודע ודע כי עד זמן הרוני מלכות היו מאירים ת"ת ומלכות והי' די לאורם בחעלות מיין נוקבין לבינה ממטה למעלה ' עם קצת סיוע מהצדיקים אשר מסרו עצמם על קידוש השם נכח בשעת ק"ש אבל בזמן עשרה הרוגי מלכות שמש וירח קדרו בעון הדור ולא היה בחם כח להעלות

להעלות מיין נוקבין עד שנהרגו ' הרוגי מלכות בפועל ואז האירו בנשמותיהן לת"ת וכלכות ועצרו כח להעלות מיין נוקבין לקבל מיין דכורין הבאים מהחכמה הנקראת בחשבה וע"ז אמר כ"ך עלה בחשבה וש"ה כמתים ירך י' ממתים כחלד חלקם בחיים שתי מיתות אם למסור עצמם למיתה והוא לצורך י"ד י' שהיא המלכות הנקרא' י"ד ואם למסור עצמם על קידוש י' והוא מכתים כחלד והלך היא אימא עילאה שהיא נעלמת ונחלדת כיונין דרמ"ה חלדה שאינה נגלית ' חלקם בחיים כי הם עולים בחיים העליונים חי המלך היא בינה כמו דאת אמר וצפונך תמלא בטנם והגיחו יתרם לעוללהם ' בסוד נת"ב לא ידעו עיט הוא שביל דקיק רחית מן יו"ד ואפתח רחמי דאימא ואושט מיין דכורין וקבילת להו אימא עילאה הנקרא' בט"ן בכוד כבטן מ' יצא הקר"ח הנוראה שהוא זיוך לפני הזיווג כיעובר בבטנה ' ואימא אתמליאת מהוא שביל דקיק כמיר וננה יכור של אבא ואז ישכעו בנים ת"ת ומלכות והגיחו יהרם לעוללהם נה"י או נשכחהון רצריקייא דאתיין מת"ת ומלכות ואינון עוללים דילהון והנה הזיווג העליון ההכירי הוא בסוד יאה"ה היהה כאשר כתבתי יוד בראש חכמה ' ה' בסוף בינה ' ד"ו פרצופין שבי בניה וכאשר יהיה הזיווג ע"י נשכות הצדיקי המוסרים עצמם על קידוש השם או יהיה בכוד א"לף כוה א' יוד בראש מיין דכורין ה' בסוף מיין נוקבין כנשכהון של צדיקים המוסרים עצמם על קידוש השם ' וא"ו באמצעיתא סוד דעת העליון והנה שם הוי"ה המחבר הזיווג העליון יאה"ה היהה הוא שם כן ד' במילוי יודין יוד ה" ו"ו ה" והוא נשמתן דפנימיות ונקראת מולא רחיבורא דלהון תליא במזלא והוא כן תרי שיבולת הזקן ושם המחבר הזיווג התחתון יאהדונה"י הוא שם בן ד' מלוי אלפין יוד ה"א וא"ו ה"א העולה ס"ה והוא המחשבה אותיות חשב מ"ה בסוד קול ודבור ובחשבה והוא שקיא דאילנא כסבואר בתיקונים והנה הזיווג העליון בהתחברו ונעשה יאהה"ו היהה אותיות הראשונות הם שם אהיה והאחרונות שם הויה ונמצא שנברה בינה על חכמה (פי' הדבר אותיות הראשונות הם אהיה והאחרונות הם משם הוי"ה כזה יאה"ה זית"ה הבן הראשון הוא שם אהי' והאחרון הוא שם הויה ודי למבין) ומעם הדבר להיות שחבור דלהון בשם של ד' כמלוי יודין והוא ה' על ' נוקבא על דכורא (פי' בשם בן ד' במלוי יודין הוא ה' על ' במילוי ההין שלו כזה ה"י ה"ז ו"ו ה"י כסבואר בתקוני לפיכך גם שם אהיה על שם יהו"ד נוקבא על דכורא ' בינה על חכמה ויעלתה להיות עטרת בעלה העליון וביאור הענין כי החכמה נעלמה מעיני כל חיואין בנו כח לקבל שפיעה ומה גם ע"מ זלא כי אם בבינה כי היא החכמה השפיעה בבינה והשפיע משפע החכם' שבה ע"י התלבשות אור החכם' כח ולפיכך הבינ' נוברת לכשיוכלו לקבל שפע הדינים הנעימים ולפיכך נקראת אם הבנים ועוד כי השפיע היורד הוא מהחכמה כי מצד עצמה דינין כתערין ולפיכך שם ב"ד המורה על החכמה הוא בסוף קרוב לבנים ושיקבלו שפע רחמים מחכם' שבה ולא דינין מצד עצמות ועוד כי האש' העליונה הזריע תחילה ואח"כ האיש העליון ולפיכך קרמו אותיותיה לאותיו' שזכר העליון ובאותיותיה עצמה קרמו הזכרים לנקיבות כי ה' יוד והא"לף קדמו לב' ה"ה שהן נקיבו' וכן הזכ' קדמו הוא"ו והיוד להה"ן (ר"ל בשם הויה ואהיה אינם משולבי' כמו יאהדונה"י אלא שלא כסדר עומדי' האותיות אבל לא מעורבים כזה אהיה הוא משולב כזה יאה"ה והויה יה"ה לחצאין ולפיכך אומ' באותיות אהיה דהיינו בינה קרמו הזכרי' שהם י' א' לנקיבות שהם תרין ההן וכן אותיות הויה הוא"ו והי"ו שהם זכרים קדמו לנקיבות שהם תרין ההין)

לפיכך ילדה זכר תחילה ת"ת והוא ברא בוכרא ובתר הכי ברתא ואף שפע היוד היא ניזונת ממנו והוא סוד ה' הוא ד' על ו' כי ו' ברא בוכרא גולד תחילה ונתגלה תחילה ואח"כ הכלה סבין חדוי כסבואר באידרא זוטא ונמצא שהזיווג העליון שהוא לצורך התחתן והכלה בא שפע הזכר העליון להתחתן וממנו ניזונו' הנקיבה והזיווג התחתון שהוא לצורך הנשמיות של התחתונות יוצאים נשמו' הזכר והנקיבה כלולים זה בזה אלא דאח"כ מתפרשין לפום אורחין דבני נשא לבטה ולפיכך הזיווג של ת"ת ומלכות שהוא יאהדונ"הי נכללים זה בזה אותיות הזכר עם אותיות הנקיבה והיו לבשר אחד

ומולידי' שמות כדוסה להם ום"ם זיווג יאהה"יהה"י יש כו התפשטו' קצת למטה אחר שהנקיבה על דכורא ומחכרן הוא שם בן ד' במילוי יודין ה' על ' ורינא איהו אבל זיווג ע"י אלף הוא רחמים נהורים דכולהו דכורא ו"ו ובינה אושדית מיין לקבליה בסוד נקוד' אמצעיתא שבה סוד יו"ד ולפיכך יו"ד בראש וי"ד בסוף והוא פלא יוצץ כשהוא בא"לף והוא זווג עליון בסוד רוחא ברוחא נכללים זה בזה בעצמו הזיווגים כזיווג יאה"ה היהה . וזיווג אחר מלגאו זהו סוד הנשיקין הנעלמים ביעולם העליון והנה הצדיקים המוסרים עצמם על קידוש השם עולים עד המלכות ומן מיין נוקבין דילה ויעולי' עוד עד הבינ' ונעשו מיין נוקבין דילה לעלות למחשבה מיין נוקבין ומיין דכרין הם בסו' עשר מלמטה למעל' ועשר מלמעל' למט' והזווג התחתון שהוא יאהדונה"י הוא בסוד כף פשוטה שה"י אימא עילאה : שהיא עשר מלמעלה למטה ועשר מלמטה למעל' לפיכך כ"ף פשוטה וכ"ף כפופה ולפיכך הסופר עצמו על קידוש השם עושה שני זיווגים אלו שהם כ"ף פשוטה וכ"ף כפופה ולכן נאמר למשה כך עלה בכתש"בה והבן זה מאור ותהו סוד שאחז"ל במסכת חגיגה רבי עקיבה נכנס בשלו"ם ויצא בשל"ום תרין שלומו' דלעיל ולתת' ודע שזיווג יאהה"ה הוא ע"י הרע' שמשה רבינו ע"ה מרכב' אליו והוא נשמה לת"ת ונופא לבינה ולפיכך פעם יקרא המאור הגדול ת"ת ופעם יקרא בינה וכולא חד זיווג זה הוא ע"י א' דעת העליון נשכתא רבינה ולפיכך נאמר למשה שתוק כך עלה למעלה מכנו להיות מרכבה לזיווג פנימי ושפה רבינו לזיווג אהי"ה ולפיכך נאמר לו בתחילת נבואתו אהי"ה אשר אהי"ה והנה ביחוד ק"ש עם ברוך שם ככוד מלכותו לעולם ועד הוא סוד נשיקין ולפיכך כסוף להיכל אהבה ששם הנשיקין צריך ליחד ולפיכך ד' של אחר גדול להורות לר' עליונה דהא ה' עילאה נמי דל"ת הות כמבואר בזוהר בכמה דוכתי ואנו מייחדים אותה בכוד נשיקין עילאין ולפיכך יצא נשמת ר"ע בא"ד כי נתכוין ליחדה בסוד נשיקין עילאין וברוך שם בבוד מלכתו ל"ו הם סוד הנשיקין התתתונים ת"ת ומלכות והם הם ציקי קדירה שהריחה בת מלך הכלה הכלול' כי הריחה הנשיקין העליונים ורצתה להמזווג בתתן רוחא ברוחא בזווג העליון הפנימי ולא אמרו משה כי הוא היה בסוד נשיקין בסוד פה אל פה אדבר בו כי אנא ואמא דהיינו הפרצופים העליונים עומדים החת הפ"ה ומקבלים מזיווג הפ"ה ומזדווגים עצמ' בסוד נשיקת הפה ודוגמתו בבריאה כי מה שאירע לאבות אירע לבנים ולכן משה לא הי' צריך לאסר בשכ"ם לו כי סה לו לדחוק עצמו בנשיקין תהאין כולי האי ואולי אפשר למשוך שם נשיקין והוא אותו בנשיקין עילאין מזווג חכמה ובינה נופא בנופא בסוד הדעת במלכותא למיגלה כמבואר והוא הזיווג ת"ת רוחא ברוחא בסוד נשיקין ויעקב הוא המזווג נופא בנופא לת"ת ומלכות ורצה להיחדה בסוד נשיקין בשערת מירתו כי כמו שהמסר עצמו על קידוש השם מיחד אנא ואימא בסוד נשיקין עילאין כך המסר עצמו למירתה מיחד ת"ת ומלכות בסוד נשיקין תתאין גם המרתכון לכך בשערת מירתו ממש זהו סוד מירתה הצדיקים בנשיקה ודע שגם נרפילת הצדיקים מרעוררין מיין נוקבין לקבל מיין דכרין בין בבינה ובין במלכות אלא שאין נשיקין לא עילאין ולא תתאין כ"א ע"י שיסכר עצמו למיתה או על קידוש השם כי אז ירידת מיין נוקבין לעילא או להתא ויהיה הזיווג שלם נופא בנופא ורוחא ברוחא ורצה אעפ"י שהמסר עצמו למיתה כייחד ת"ת ומלכות בסוד נשיקין וכן המסר עצמו על קידוש השם מיחד חכמה ובינה בסוד נשיקין והו לפי שערא אבל אינו נעשה מרכבה התידית לכן אלא אם כן יסכר עצמו למירתה על התורה ועל המצות בפועל ועל קידוש השם בפועל כרבי עקיבא וסוד חנשיקין התתתונים שהם בת"ת ומלכות רוחא ברוחא הוא שהצדיק יכול לעשות עצמו מרכבה לזיווג הזה אם יסכור נפשו למיתה ומעלה מיין נוקבין מעשייה ליצירה ומיצירה לבריאה וסבריאה לאצילות ומאצילות מנוקביה לזעיר ולבינה ולחכמה שהיא הכחשבה ותיקון זה הוא ער המחשבה העליונה ובבריא' יכולים נ"כ להזדווג שם אך כנגד

ע' היכלי מלכות הקליפות הם מבחוץ ובטור מסירת נפשם של הצדיקים מרחיקים את הקליפה הרחק מאור כמטחוי קשת ובפנים מתרגבים רוחא ברוחא ולא יהיה מעכב והו צריך בחשאי לבל ינקו הקליפות מהרוח החיוני המחיה את כולם ובפרט בזמן זיווג ת"ת ומלכות עולים היעלמו' בי"ע ונעשים כרמות כנפים למלכות דאצילות בסוד שרר"ך אנ"ן הסה"ר והיא המרכז בפנים והוא סוד גלגלי המרכבה ההולכים למעלה אופנים רעשייה וחיות דיצירה הנושאות הכסא דבריאה למעלה להתכלל במלכות דאצילות בסוד שי"ר והם המלוים המלכה אל המלך פרקי נה"י דילה"ה אשר מחנות שכינה הם בי"ע נכנים עליהם ומוכרחים לעלות למעלה בית הזיווג ולעשות קומה שלה שלם • ולכן אומרים בשב"מלו בחשאי ובקול נמוך שלא ישמעו הקליפו' ויעלו עם' וידבקו עצמם ח"ו בזיווג הפנימי הזה ובגלות הם ג"כ עולים מבחוץ ומקבלים מסטטרון שר העולם על ידי קליפת נוגה המחלק מזון לכל שרי העולם ואעפ"י שעולים גם כן בחול בימי הגלו' מבחוץ הם עומדים ולא בפנים ולחיות שבמלכות יותר יש להם אחיזה והם עומדים מבחוץ לכן יש לירא שלא יגקו הקליפות ח"ו מהרוח החיוני הזה המחיה את כלם לכן אומרים בשכמ"ל בלחש ולא בקול רם חוץ מה"רנהרא אימא עילאה באימא תתאה בלי מסך ובאותו הפעם היא מלבשת לה חירות ספלאך המות ומכל מקטרגין ע"י בעלי תשובה הם ישראל העושין תשובה בלב שלם ממשיכין עליהם החירות ונעשה מסבא מהור והעבירות ניעשו לו זכיות והו סוד מ' יתן טהור מסבא כי היא המסתקת את הדינים ולכן אומרים בה' בשכמ"ל בקול רם ואין מורא ופחד כי כל אורות אימא אין החיצונים יכולים לשלוט בה ולכן תוקעים בשופו שופר היובל להראות את חירות שנצחנו את המקטרגים בחמשים תרעין דחירותא וכל זה לפי שסדרכן עצמו בחשו"בה כי אימא נקראת חשובה והוא סוד הפיסון של יום הכיפורים שאמר אחת ואחת אחת ושתים עד שבע אמר אצל ספור אחת שהוא סוד אימא שהיא יחוד נסור ואחרות משורשה בסוד את"ת היא לאמה והמספרים הם יר' היינו ז' קנ"ה המנורת של אימא המלבישים ז' אורות זעיר וזקוקיה ביום הכיפורים אימא עילאה נהרא באימא תתאה לילה ולמתק הגבורות שלה בסוד לשון של זהורית כי לשון עולה שכינת עם המלה והוא סוד מים מהורים של אי"ם עילאה שהיתה מטהרת הדינים של ז"א ונוקביה אחר הרבן העולמות וברזת אוכל מתוך הפטולת וכן גם יתת ועד עולם כך מעשית והתעוררות שלה היא תשובה שהיא משיבה הכל לקדמותה וגם תשוב"ה הוא אותיות תשב"ה שהיא משיבה יציר ונוקביה למקומם ומקימים מעפר שנפלו כביכול והוא סוד אמירת השכינה אל לילית חייבתא אל תשמחי אויבתי לי כאשר נפל"תי קמתי אבל בעת נפיל' השומאה לא יהיה לה תקומה לעולם ועד • אבל אצל השכינה נאמר נפלה ולא תוסיף לנפול עוד קום בתולת ישראל ועל זה אמר חפסוק ביום ההוא אקים את סכת דוד הנופלת וסיכה היא גימטריא הוי"ה וארנות הוא הזיווג הניעיר עתה בזמן הגלות ועל זה הזמן נאמר והיה אור הלבנה כאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים כאור שבעת הימים אוכ"ר:

פרק ששים ושמנה

בדי להתמיד על תוכן ענין עשרה הרוזי מלכו' וסוד ניצוצי טהר' מה הם ענינם בקיצור מופלג צריכין אנו להקדים מאמר אחד מהוזהר של פ' פקודי דף רנ"ד ע"ב ומתוכו יתבאר הכל כיצה"ו ול"ל תא חזי בגין דרבי עקיבא סליק לעילא כדקא יאות יצאל בשלם ונפק בשלם שאל שאלתא ולא אתפרש דכתיב מסתים ירך ' מסתים מחלר חלקם בחיים ע"ד מה אלין דאתקטלו בקטולי עלמא • זכאין צדיקיא דלא חאבו חובה בגין דיתעבשון תא חזי מסתים ירך ' מסתים מחלר חלקם בחיים הכא איהו תרין סטרין ירך ' וחל"ד ירך ' דא קודש"בריך הוא ונשמתא אתכניש לגביה • מסתים מחלר דא סטרא אחרא דגופא איהו שלמא עליה דכתיב ולא אבים אדם עוד עם ישבי חלר • תא חזי נשמתא דאילין לאשלמותא דרוחא קדישא דליהוון עשרה רוחין מתתא כרקא יאות וגופא דלהון יתסתר למלכו אחרא כל חד נטיל חולקיה ומהכא רזא דקרבנין • ופירושו הוא שאל שאלתא דלא אתפרש פירושו שאל ש"סטרא באותה מיתה לתקן היסוד העליון ולא נפסד ונפרש ממנו כי הקב"ה מצרף מחשבה שוכרה מתי יבא לידי ואקיימנה למעשה וכ"ש הכא אינון תרין סטרין ירך י"י' וחלר' ירך דא קב"ה שסתמו בכל מקום היא השכינה וכשמתו אתכנשו לגביה • ממתים מחלר דא סטרא אחרא דגופא איהו שלטא עליוהי ופירושו שכמיתה הזאת יש שתי בחינו' האחת היא המיתה הטבעית שכבר היה ר"ע בן ק"ך שנה וחשנית היא ההריגה ואם היתה מיתתו טבעית היה נכנס בנקיבה תחתונה של "רך י' ובהריגה נסתלק למעל' ותחיה מלת ירך משבשת למעלה ולמטה ומלת מחלר למעלה ולמטה פירש ממתים ירך אם היתה המיתה מידך היה נכנס בירך י' שהיא השכינה עכשיו שהיתה המירות מחלר שתם החיצונים מחלר חלקם בחיים וחל"ר פירושו מלשון חולדה שהוא מוצנע ונכנס ביסוד העליון סוד החיים ונקרא א"ל ח' ועל האור של זה היסוד העליון של יוסף יסוד זעיר המגיע עד יסוד אימ' בהרכנת אמא וכוללו בחדרי בטנה ועליו אומר הפסוק אור' זרוע' לצדיק' ולישרי' לב' שמחה"ס ת"ר ע"פ שהיו מישרים ומתקנים הל"ב דחיינו ל"ב אלהים שנפלו למטה והיו ל"ב האבן ויגון ואנחה נתהפך לשמח' וגמתקו באותו פעם וככל יום ויום עד ביאת הגואל הכל מאור זרוע לצדיק של אבאואמא והיינו סוד עאל בשלום של בנימין יסוד הנקיבה ונפק בשלום של יוסף יסוד זעיר המגיע עד יסוד אימא בזמן הזיווג ואחר הזיווג נשאר יתום מאמא עלאה בסוד יו"ד יפה תואר ויפה מראה ר"ת יתום וסוד יפה תואר הרת זקן למעלה ויפה מראה הרת זקן החתתן כי הא בהא תליא ופרים אין לו הרת זקן ודי בזה • וקודם שנבוא לבאר ענין השלמות דרוחא קדישא מוכרחים אנו להקדים ביאור המאמר של זוהר רות דף כ"ח עשרה סבי קטולי מלכות בני דייקנ הוו וקם החוא מקטרג של מעלה אמר להקב"ה האי פסוק של תורה ונוגב איש ומכרו נמין עשרה גופות הקב"ה ואינל הנפשו' בהם ואתינשו על מכירת יוסף שהקב"ה לא נתן שכר לפי שלא עשה רע בשביל חחוא שעשה רע • שנאמר לא יומתו אבות על בנים ובנים לא יומתו על אבות איש בחטאו יומת סוד ' ליריאיו והו סוד אומרו בזוהר פרש' פקודי שהבאתי למעלה ע"ד מה אין ראתקטלן בקטולא עלמא זכאין צדיקי' דלא חבו חובה בגין דיתעבשון כמו אלו על סור מכירת יוסף ואומר שם קודם זה המאמר • פתח ואמר ויבוא יעקב מן השדה בערב ותצא לאה לקראתו ותאמר אלי תבוא כי שכר שכרתיך • שני פעמים שכר השתא • שכרתיך לבתר דמנא • "ש שכ"ר השתא • לבתר זמנא נהוו למלכות שמים ר"ל לתקן מלכות שמים ולסטור נפשם על עול מלכות שמים ואומר שם גופא דלהון ישתארון כרוכותיהו בהאי יעלמא וכלא אתהדר כמלקדמין כד"א איש אשר בברכתו ברך אותם והכוונה לומר שלסוף ישארו בהאי עלמא אעפ"י שאינו עתה והיינו דקאמר ישתארן ביור ולא אשתארן בא"לף ל"ומר שעתידין להשאר והו דקאמר וכלא אתהדר כמלקדמין ופירושו כי יחזרו הנשמות תוך חגופין כמו בתחילה להיות משכן לנשמות של השבטים והביא ראיה לענין זה ואין קנין למלכו' שטס מפסוק אשר כברכתו ברך אותם כתיב הענין ידוע כי ברכתו היא סלבות שמים ברכתו ר"ל שכל אחר מהם הוא דוגמת המלכות והו איש אשר כברכתו ברך אותם כי כמו שהסלבו' פנימיתה היא בקודש אצל בעלה ובחיצוניותה נרבקים בה סטרא אחרא כן הם מסס כי נשמתם עלתה למלכות כדי לאשלמא רוחא קדישא ונשפם לחלק סטרא אחרא ונמצא שרהם ממש כברכתו יעוד דקרא הפסוק ואמר איש אשר כברכתו ולא אמר אשר כברכתו לסהלן להזכיר מלת איש לומר לך כי כאשר יתגלגל באיש אחר אז יהיה כברכתו כי בתחילה ברך להם עצמם וכמו שאמר ואת אשר דבר להם אביהם וחזר ואמר איש אשר בברכתו לרמוז כאשר יתגלגל באיש אחר שיהיו כברכתו • עוד אפשר לדקדק בסוד שחזר ואמ' אישלהשמיענו שהם נופים דילהון יתברכון כפלקדמין במקום הקודש כי מתחילה ברך לשבטים עצמן בסוד נשמרתם ואח"כ בירך לגופים שגם הם יהיו כברכתו במקו' הקודש ולפיכך אמר איש • עוד יש לפרש הפסוק שאמר איש וגו' הבוונה הוא

שמה שבירך אותם הוא שיהיו לאשלמא רוחא קדישא בעשרה
רוחין מתתא כמו שמלכות כלולה מעשרה רוחין עילאין מלעילא
כן אלו העשרה רוחין קדישין מלתתא ועוד ברכם שיהיו סמש
כנרכתו איברי השכינה וכמו שאמר לאשלמא רוחא קדישא
ועתה עת רודים לגלות לך השלמת רוחא קדישא מהו כי כאשר
עלה בהציון המאציל חיצלין להאציל האצילות עם הארץ העליונה
יצאו המלכים הראשונים תחילה בכור הדין הנמור שהיא היתה
בתוך המחשבה העליונה וכמו שאמר ואלה המלכים אשר מלכו
בארץ ארום ובתוכם מעורבים הקליפות והדינים הבלתי קדושים
ומרוב הדינין ארעא אתבטל אשר היא המלכות ער שבטש שורש
הדינין מכח בוצינא דקרדינותא כפטיש שמכה בקורנס ויוצאין
ניצוצות לכל צד וכן שורש הדינין חילק מלכים אלו לש"ך ניצוצות
בסור ל"ב נתיבו חכמה כל אחר כלול מעשרה ובירר מהניצוצות
אלו ניצוצות הדינין של קדושה והם ל"ב אלהים דבראשית ובמחשבת
אתבררו סצר הדינין של קדושה בל"ב שיניים אשר הם דווקא
לאדם הישראלי הלועסים סור הבירור אוכל סתוך הפסולת בכל
יום ויום וזהו סור אכיל של מעלה בכל יום בניוון הפה ומכל שכן
במעשה בראשית ׃ וענין התחלקות מלכים אלו לל"ב
נתיכרת הוא בי המלכים הם ח' כי המלך בל"ע הוא סור הרעת
ויש מן דעת ער סלכיות ח' מלכים שבארנו למעלה בפרקים
הקודמים וכל אחר מן אלו ח' מלכים מתחלק לד' חלקים בסור ד'
אותיות ההוי"ה שפע הנדול אשר שכר הכלים היה כשנו נמצא
שכל חלקי הם מרובעים ואפי' כל שבר משברי כליו הם מרובעים
כדי ליתן חכנת ורושם לעולמות אבי"ע בנפילתם למטה דרך שם׃
נמצא שהם ד"ם ח' הרי ל"ב אלהים וכל אחר כלול מעשר הרי
ש"ך והוא כש"ך חסת המלך כתיב חסר ו' ר"ל ש"ך דינין הם חסרים
ורוצו המלך וחם סור ש"ך דינין של חסה וכאשר נתבררו ניצוצות
הקדושה בסור ל"ב אלהים יצרו שאר הניצוצות למטרא ושאר
ניצוצות אלו הם סור סלכות שבכל ל"ב נתיבות ראשונים כי אלהים
הוא סור א"לה וסי' הוא סור נ' ראשונות ואלה הוא בור' קצוות
כי ו"פ ו' הוא נ' א"לה אשר בכל נתיב סהראשונים של הדינין
נתבררו לצד הקדש אמנם המלכות שבכל נתיב סהראשונים
נעשית פסול' למס' כי היא אחרונה לכל נתיב ולא יכלה להתברר
וזהו והארץ היתה תוהו ובוהו כי היא הארץ שבכל נתיב ונתיב
ומנין הניצוצות שנתקנו לפי זה יהיו רמ"ח והשאר שהם ל"ב
לתשלום ש"ך מתו ולא יכלו להתתקן ועל אלו הל"ב שמתו נאמר
הרופא לשבורי ל"ב הם סור ל"ב אלהים תתיבות שיתוקנו לעתיד
לבוא וישינו חיות ורפואה והבן מלת לשבורי ל"ב שהם באים מכח
השבירה ועתידים להתרפאות ובזה מתבאר לעצמותם כי העצמן
שלהם הוא שאין בי משיב להם תשובה מת חפאו שנשברו בסור
רמעת העשוקים ואין להם מנחם ומסנין יבין ותתו סור ורו"ח אלהים
מרחפת הוא אותיות מת רח"ף ואו הרמ"ח ניצוצות נתקנו ע"י שם
ב"ן ע"ב באותיותיו ותיבותיו כי ע"ב ויו"ד הם רמ"ח וידוע כי שם
ע"ב הוא בחכמה הנקראת מחשבה לכן אומר הזוהר פרש' פקודי
בסוף המאמר במחשבה אתבררו ועל אלו הרמ"ח ניצוצות אומר
המסוק וחנה פר"ח מטה אהרן כי סור החסר מטרא דאהרן לבית
לוי ר"ו אותיות סור הנבורה והוי סיבה דלית לה למלכות מדילה
בלום כי לא נתקנו ניצוצותיה אא שקבלה מבעלה עשר סלעלה
למטה ומפני שניצוצותיה הראשונים לא נתקנו הוי נבלכרת
התחתונה אבל מלבות העליונה שבחכמה ובינה נתקנה תחילה
בי הנה ח' המלבים שמתו הם כנגד חנ"ת נה"י הרי שחכמה
ובינה מתוקנים היו ומבינה ולמטה יצאו ח' מלבים אלו׃ והנה
הצדיקים הכוסרים עצמן על קדוש השם עולים ער המלכות והם
מיין נוקבין דילה ועולים ער הבינה ונעשי מיין נוקבין דילה לעלות
למחשבה והמיין נוקבין ומיין דכורין הם בסור כ' עשר מלמטה
למעלה ועשר מלבילה למטה והזיוג התחתון שהוא יהדונה"י
הוא בסור כ"ף כפופה ׃ והזיוג העליון שהוא בסור א' הוא בסור
כ"ף פשוטה שהיא אימא עילאה עשר מלמטה למעלה ועשר
מלמעלה למטה ולפיכך כ' בפופה ך' פשוטה ולפי שהמאמר עצמו
על קדוש השם עושה שני זיוגים אלו שהם כ' כפופה וך' פשוטה
נאמר למרע"ה כך עלה במחשבה והבן זה מאור וזהו סור ר"ע

נכנס בשלום ויצא בשלום חרין שלומות לעילא ותתא ורע כי זיוג
י"אה"הוי"ה הוא ע"י הדעת אשר פרע"ה מרכבה אליו וזהו נשמה
לת"ת ונופא לבינה ולפיכך פעם יקרא הכאור הנדול ת"ת ופעם
יקרא בינה וכולא חד זיווג האל"ף על ידי דעת עליון נשמתא
דבינה ולפיכך נאמר למשה שתוק כי עלה למעלה מסנו להיות
מרכבה לזווג פניסי וכרע"ה מרכבה לזווג שם אהי"ה ולפיכך נאמר
לו בתחילת נביאותו אהי"ה אשר אהי"ה ואפנם בזמן הרוני סלוכה
אז נברו העונות כי לא היה כח בכני ארכ להעלות מיין נוקבין
ולברור ניצוצות אלו ע"י תפילתם ולא די זה אלא אפי' המיין נוקבין
של בינה ירדו לבטה וחזרו להתערב בקליפו' וזהו כור ובפשעיכם
שולחה אמכם ולבחיה נאבד העולם עד שהוצרך השית לפרי'
הרוני סלוכה אלו והוכן הדברים אי הוא הלא כבר ידעת מציאות
המיין נוקבין מת עניינם גם ביארנו הדברים בפרקי הקודמים סור
כלי יסוד של האשה כח עניינו ואמנם עור יש מציאות אחר כדי
לברר לך הדברים היטב וגם אתה תראה בעיניך בעין שכלך והוא
שביארנו לך למעלה שאין כח למיין נוקבין לעלו' מעצמן אך הזכר
עייל בנוקבין חד רוחא וחוא סור שם של ב"ן של כילוי הה"ן
ה"ח ו"ו ה"ת חוא מעלה המיין נוקבין לנביה בעלה והו כור רוחא
דשבך בנוחה בעלה הנזכר בפרשת משפטים ובכל זמן הזיווג נא
הרוח הזה שם ב"ן ובמעלה מיין נוקבין והוא סור בניבין דעילא
ונפ"ש שאומר הזוהר פרשת ויצא וכלל זה היה קודם התרבן והיה
מעל' השם ב"ן מיין נוקבין אבל עתה אחר התרבן כל זה לא הועיל
ולא חיה להם כח להעלות מיין נוקבין אם לא בכחינה אפרת
והוא שהרנו הי' חסידים אלו ואח"כ אלו יש נהם בח להעלות את
המיין נוקבין ולברור את המלכים בבל זווג חווג בין מיין נוקבין
של הבינה בין המיין נוקבין של המלכות ואמנם זו היא כוונת הזוהר
פרשת פקודי שהבאתי למעלה בענין עשרה הרוני סלוכה נופין
דלהון אתמסרא לסטרא אוחרא ונשמהתון למלכא קדישא הענין
כי כבר ביארנו איך המיין נוקבין של הבינה היו מבוארים בבר
רק שאח"כ חזרו להתערב למטה בקליפות ולכן הנשפות של
הרונים אלו הם יש בהם יכולת להעלות אותם המיין נוקבין של
הבינה ואמנם המיין נוקבין של המלכות לעולם היו בסטרא אחרא
ומעולם לא יצאו משם ולכן ע"י נופים אלו הם סעלים מיין נוקבין
אלו חזרו פ' מה שאבר נופא דלהון אתמסרו לסטרא אוחרא כי
סור הקליפות אשר הם בסטרא אוחרא אשר בהם נאחזים המיין
נוקבין של המלכות בעצם והם מכוונים בשם בסטרא אוחרא מבש
והנה נופים אלו נמסרו מבש בידם דבסטרא אוחרא והרנים כדי
שיהיה בהם כח להעלות מיין נוקבין משם בזכותם כי הלואי
הנופים הם המקבלי' צערי ההרינה ולכן כדי להוציא המיין נוקבין
אלו של המלכות שהם משורשים בעמקי הקליפות של בסטרא
אוחרא הוצרכה נופן למסור בספר אוחרא ושיהרגם לכן העלאת
מיין נוקבין של המלכות הוא ע"הנופים עצמן של ' הרוני כלוכה
אך העלאת מיין נוקבין של הבינה הוא ע"י נשמתם שהא יורד
עליונה ואל תתמה מזה כי הרי נופים שלהם היו מזוכבים כל כך
עד שיהיו ראויים בערך נשמות אחרות כי הלא זו היא סעלת
הצדיקים לזכך גופ' לעשותו צורה ולכן אין סיתה נזכרת בצדיקים
וראייה גם כן מאליהו ל' שילה בניף ונפש כרקיע וכתו שבאבר
בשערים אחרים שיבואו בספר הזה בעה"ו בסור ניפו של הא"ה
וחוה מהיכן היה ׃ וסכ"ש קדישים חסידים אלו הנהרנים להכליח
הנזכר אשר גופם נתעלח ממש בסור רוח והם המעלים המיין
נוקבין למעלה והוא אמור בזוהר פרשת פקודי בבאבר הנזכר
תא חזי נשכתא דאלין לאשלמותא דלהון עשרה רוחין דלהון
לתתא פירוש שעל ידי רוחין דלהון יעלו מיין נוקבין מתתא
לעילא והוא סה שאבר בהרתנין ונופא דלהון להעלות מיין
נוקבין מסטרא אחרא שהם סור אלו המיין נוקבין של המלכות
אשר שם והנופים שלהם סעלים אותם והוא סה שאבר ומהכא הוא
דקרבנין כי כמו שהקרבנין סעלים וסקרבין הדברים זה אל זה כמו
שנאבר בסדר עליית ההפילה אין ע"י קרבן התמיד אנו סעלים
עולם בעולם עד הא"ס ב"ה גם אלו סעלים בנופם כמש את המיין
נוקבין של המלכות למעלה גם סה שאמר כי במחשבה אתבריר
כלא כבר ביארנו זה למעלה הטעם גם ענין זרק ניצוצין לתלרת

שער עולם התוהו

מאה ועשרים עיבר ׳ כנר׳ ביארנו שר״ם סוד המיין נוקבין שהם סוד הגבורות האלו שהם בני שכ״ם עם ה׳ גבורות ׳ ואח״כ כנר׳ מיניהו הפסולת מנו המחשבה ואמנם מכל זה תבין היטב העלאת המיין נוקבין בכל זוג וזוג מה ענינו ובזה תבין אם היו נברררים ועולים כלי הקדושה מן הפסולת כבר היה בא המשיח וזהו סוד עד שיכלו כל הנשמות שבנוף וזהו סוד הנ׳ נפ׳ פקודי דף רנ״ח ע״א כר אשתלי ׳ וונא עד דמטו רגלין ברגלין כדיין אתי משיח׳ כי הלא סוד המלכי׳ם הם סוד אדם הראשון מראשו ועד רגליו אשר נסתיע בקליפות אלו ובכל פעם שאנו מעלים מיין נוקבין אנו מעלים ניצוצות חלקיו ובאשר הניצוצות בחלק הרגלי דיליה יעלו ויוברדו אז יבוא המשיח במהרה בימינו גם בזה תבין חשא א״ה ומה נרם החטא שלו ומה ענין עיכוב משיחנו הכל בארה״ט וגם זהו סוד המאמר של זוהר פ׳ פקודי סוף המאמר שהכאנו למעלה ו״ל ת״ח רישא שירותא דמחימנותא נו מחשבה בשא בוצינא דקדרינותא וסליק מחשבה נצוצין נציצין זרק לתלת מאה ועשרין עיבר ובריר פסולת מנו מחשבה ואתבריר אוף הכי אילין די בהו אשתלים מאן דאצטריך ודאי כד סליק במחשבה וכלא כמה דאצטריך ׳ ואמנם ׳ הרוני מלוכה אלו מה ענינם בקיצור הוא כי הלוא השורש של כל הנשמו׳ בולם חם הי׳ב שבטים וכבר ידיעת כי המיין נוקבין הם מציאות הנשמות עצמן כנ״ל וכבר ידעת כי ׳ הרוני מלוכה הם השבטים עצמן ולכן היותם הם שורש אל כל המיין נוקבין לכן יש בהם כח לתעלות המיין נוקבין ואל תתמה אם השבטים הם י״ב ואלו הם ׳ לכך כבר ידעת כי ראובן ובנימן לא נמצאן במכירת יוסף ואע״פי שלא הסכים ראובן במכירתו על כל זאת על ידי השליכהו לבור רק ופנם מרת הצדיק לכן ניצוש ונתנלגל בר׳ אליעזר בן פרטא דתפוחו בבירא ואשתויב כמו שמצינו במסכת ע״ז וניצול בזכות תפילתו של מרב״ע שאמר יחי ראובן ואל ימות ונקשה והלא מת ראובן שהו ואל ימות אלא פירושו יחי ראובן בזמן שיקרא ראובן ואל ימות בזמן שיהיה נקרא רבי אליעזר בן פרטא שהוא ראובן עצמו שחזר ליעול׳ הה לתקן פנם מכירת יוסף שהוא נתן עצה להשליכו בבור ולכן הפסוהו בבירא למימת ושאלוהו למה יש לך סמיכות שאתה נקרא רבי והלא המלכו׳ נזרו שלא לסמוך והיה משיב להם רבן של טרסיים אנא וניצול בזה כדאיתא בגמרא דע״ז ובזוהר איכה אמרו ורא רבי אליעזר בן פרטא כד תפסוהו בבירא למימת ואישתויב נשמתיה דראובן ורייקנין שפיר מפני שחפסו אינו אומר ואל ימות ראובן מכלל דקאי על א״א בן פרטא ולכן תרגם הירושלמי יחי ראובן בעלמ׳ דין ולא ימות מותא תנייג׳ דבה מיתין רשייניא לעלמא דאתי ר״ל שלא אמר שלא יהגלגלו נשמתו עוד אלא וראי מוכרת הוא לבוא ולחזור לעולם הזה לתקן חפנם הנ׳ כי רבה היא כנ׳ בזוהר בכמה מקומות רק זה היתרון יהיה לו שלא ימות פעם שנית מיתת רשעים שלא יבואו לעה״ב ואין מקבלים אותם בנ״ע עד שמוכרחים לחזור כמה פעמים עד שישובו את הגזל אשר גזלו או ושב ורפא להם שנ׳ רחוק מרשעי׳ ישועת אבל ראובן יתקן על כל פנים כמותא תנינן הפנם עד קציחויהיהו לו מנוחה פמו רניאל ודור שהיו כפחדים מזה הענין הרבה מאוד עד שהוצרכו להתבשר ואז שמחו בחלק׳ כי דוד אמר לולא האמנתי לראות בטוב ״ בארץ החיים ובשרו אביגיל והיתה נפש ארוני צרור בצ׳רור החיים הוא סוד יחידה שכר העה״ב ׳ נהרי אפרסמונא דכיא שראת רביאבהו במרכבה דבראשית ואמר ואני אמרתי לריק יגעתי אכן משפטי את ״ ופעולתי לפני אלהן ורעיא דאב על זה ובשרו המלאך ואתה תלך לקץ הימין ותנוח ותעמוד לגורלך לקץ הימין ואם צדיקים כאן ראוי על זה והוצרכו להתבשר מה נעשה אנחנו אזובי הקיר יתכי ריתמי לכן כל בעל נפש יראה עצמו לתקן שיבוא נקי לפני המלך הקדו״ב ויש תעשע בצ״ח צחו״ח שנ׳ והשכיע בצחצחות נפשך צח חך והוא קודש צחות תרין והוא קדשים לשון רבים והוא סוד ׳ נהרי אפרסמונא דכיא והיית כגן רוה וכמוצא מים אשר לא יכזבו מימיו ונחזור לענינינו וע״ז אומר רשב״י ע״ה בזוהר ויחי והמיין דלא ברכיה יעקב וסליק ברכאין מיניה עד דאתא משה וצלי עליה צלותא כד״א יחי ראובן ואל ימות והוא לשון כפול כיון דאמר יחי ראובן פשימא דלא ימות לא כיון שאמר יעקב איש אשר כברכתו לרפות לעשרה הרוני מלוכה שימסרו נפשם על קדושת השם וכוונתו של יעקב היה לתקן הפנם של ברית קודש שמכרוהו לקליפה להשפיע להם ולכן נענשו על ידי ברכתו לתקן הפנם העליון ועל זה אומר הזוהר שם אלא וראי ברכיה ר״ל יעקב ברך אותם להרויח לתקן ויהיו מזומנים לחיי העה״ב על ידי זה ר״ל להעלות המיין נוקבין של בינה הנקרא עה״ב ומיין נוקבין יהיו בלכלו׳ אבל משה כליל ההיא ברכה לאחרי׳ כנ׳ בזוהר ויחי שם וברכו באופן אחר שינצל ראובן ממיתה משונה בגלגולו מאחר שלא היתה כוונתו אלא להציל׳ו מידם שנ׳ למען הצילו מידם וניצול מידי המלכות דהיינו׳ אי נזר בן פרטא ניצל ממית׳ מדה כנגר מדה ועל כל פנים הק״בה מאריך אפו ובבה דיליה כיון שיצל ידו השליכה להבור נשלך הוא גם כן לבור וכמו שיוסף ניצול על ידו כן הוא ניצל והבור רק אין בו מים היא הקליפה הקשה והם נרמו שהשפחה תירש גבירתה ונדבקת עם יוסף שהוא נגיד ברית קודש שיתגלגלו ויקבלו עונשם כנ׳ על ראובן נאכר ברצות ״ את דרכי איש גם אויבו ישלימו אתו ׳ ותתמה על זה שהשבטי׳ היו ״ב ועשר׳ הרוני מלוכ׳ אינם אלא עשרה כי ראובן לא היה אלא עשרה ׳ מכירתו וכוונתו היתה לטובה למען הציל׳ו מידם אלא שפיע להקליפה לחלוטין כי הקב״ה אינו עושה רע למי שלא עשה רעה כדאית׳ במדר׳ הנעלם של רות ובנימין לא היה אצל מכירת׳ והו׳ היה קטן באותו פנם ונשאר אצל אביו המלמדו תורה לכן חשבטים לא היו אלא עשרה שמכרו אותו וגם הרוני מלוכה לא היו אלא עשרה ׳ והבן ואע״פי שהעשרה הרוני מלוכ׳ נתחלפו באחיהם כמו שכיארתי על פסוק ואהן אדם החתיך אל תקרי אדם אלא ארום ולאומים תחת נפשך מזרעא דעשיו דכתיב ביה ולאום מלאום יאמץ כראיתא בזוהר בלק וכדפרישתי בשער הזה על כל בצלמ׳ם עשו שפטים כרצונם בחשבונם שחשבו שהם אלו והזימתם לא יבצר מהם כראיתא בפרקי היכלות דרבי ישמעאל כ״ג שגם הוא היה אחר מהם וכתב ביצמו המעשה שהיה ה״ל בספר רזא דרזין אמר רבי ישמעאל כ״ג אותו היום חמישי בשבת היה כשבאתה שמועה קשה מכרך גדול של גפים לאכר חפשו עשרת אבירי ישראל ובראשם רשב״ג ורבי ישמעאל בן אלישע ורבי אליעזר בן דמא ורבי יהודה בן בבא ואלפים ת״ח מירושלים פרין שלהם ׳ וכיון שראה רבי נחוניא בן הקנה נזירה זו עומד והורידני למרכבה ובקשתי מן סוריאל שר הפנים אם הוא נזירה כלפני מ״ה ואמר לי עשרה כתבו ב״ד שלמעלה ונתנו לסמ״ך שר של נפים לומר לך והכתיר עשרת אבירי ישראל כל נתח טוב ׳ וכתב להשלים נזירה ונוגב נפש מישרא ושמורה לו יום נקמה להנקם ממנו ער שיגיע העת אשר יפקוד י״י על שר הצבא המרום בפרום שנשחט כמעל וכל שרי מלכיות בפרום כנגדיים וכבשים של יום הכיפורים ׳ אמר רבי ישמעאל כ״א כ״ג כל ההנאים הללו וכל התראות הללו התרו בו והתנו בבם אל והוא אמר קבלתי עלי ויכתבו עשרת אבירי הללו ואמר רבי ישמעאל מה עשה זהריאל י״י צבאות אלהי ישראל באותה שעה לא הספיק לומר לסופר כתוב גזירו ומכות גזירו ומבוהלות בבירות ומופלות על נפ״ם הרשעה מפני חימה שנתמלא הק״בה על כעסו ל״ הרשע שקיבל עליו כל התנאים הללו אלא מיד כעסו נטל את חקיולמוס וכתב וכן כתב ליום נקמה אשר עתיד ושמור לעיר גפ״ם הרשעה תעלה ענן אחת ותעמוד למעלה מן נפים ותוריר שחין לתוכה ששה חדשים על האד׳ והבהמה והכסף וחזהב והפירות ועל כל כלי מתכו׳ואת׳כוף ו׳חדשים הללו תעלה ענן אחר׳עליה ותדחה חבירתה במקום ו׳חדש׳ותוריד נגע הצרע׳ וספחת ובהרת וכל מיני נגעים ורבר והגיע כולם על גפי׳ הרשע׳ ער שתגיע השעה שיאמר אדם לחבירו הא לך נפ״ם הרשעה היא וכל אשר בה בפרוטה אחת ויאבר לו אינה מתבקשת לי אמר רבי ישמעאל כשבאתי והודיעתי עדות מלפני הכבוד שאמר לי שר הפנים קבלו עליכם דין שמים כי נזירה היא מלפני באותה השעה שמחו כל החבירים ועשו אותו היום לפני רבי נחוניא בן הקנה יום משתה ושמחה ולא עוד אלא שאמרו יתחיל נשיא בשמחתנו ואנחנו אחריו ולכן הרגינו לפנינו כל מיני זמר ונעשה היום הזה יום משתה ושמחה ונשחה בו יין הואיל ועתיד זהריאל י״י אלהי ישראל לעשות נקמות ונפלאות ונפלאי נפלאות ביצר נפ״ם הרשע ונגילה ונשמחה בשמחת כינור ועוגב ׳ אר״י בשבאתי והודיעתי הדבר הזה להחכמי׳ מה עשו ב״ד באות׳ השע׳ צה חק״בה למלאכי חבלה וירדו

למטה

למטה ועשו על לופ"נם דמה"ג כלה ונחרצה ולא נשתייר בהיכלו שריד ופליט ופיפא אשת נעוריו וכל אמהותיו וכל פילגשיו היו שרופין ומוטלין לפניו כל בניו וכל מחמדי עיניו · אר"מ עשו לאותו רשע חספוזו והיו מבהלים אותו בהלות גדולות באנשי ביתו שהיו מוטלין לפניו כל בניו וכל בני ביתו וכל מחמדי עיניו · וכיון שהיו באים בני אדם והיו שולחים ידיהם ונוטלים א׳ מהסתים של לופ"נום להגיחו למטתו ולקברו היה בולעו תהום וכיון שפשך ידו מכנו היה פולטו תהום והיו מוטלין לפניו ולא עוד אלא שסרחו ונבאשו בכל היכל מלכותו והיה מתביש מכל שרי מלכיות הנכנסין ויוצאים מלפניו · אר"א ל"ל סר"אל שר הפנים ידידי אומר לך כל בושה זו וכל כלימה זו וכל חרפה זו ספגי כדי לאותו רשע על רבי חנניא בן תרדיון שהגיע יום שמת עליו להרגו א"ל כדי רכח"נ חזור בך על אותו חכם שלא הרג אפר יסות ואני וכל בני ביתי הללו וכל נפ"ש יכפה בידו וכדבר הזה איני חוזר · אר"מ כח לי סר"אל שר הפנים אני אומר לך מפני כח חוקה כוחו של אותו רשע מפני שמשלשלת של עשו הרשע הוא בא לסיכך עז וחזק וקשה לבו : אר"מ כח לי סר"אל שר הפנים ואמר לי אל תתעצב בסיהד"ז זו שאתה נפטר בה בכרת עולמים שנבר מילא זהר"אל י"י אלהי ישראל פיו בשחוק וסחק על אותו רשע ואמר הדר נאון היכל נורא שאני שורה בתוכה וכסא כבודי שסלסולי בו שאני עיזב מה שנברא וכל העולמים עד שאני מטעימו פעם אור אש ובחלי רתמי אש לאותו רשע באותו היום בשביל רבי חנניא בן הרדיון · אר"מ אמר לי סר"אל שר הפנים ידידי אומר לך מח עשה זהר"אל י"י אלהי ישראל באותו שעה צווני לירד למטה וירדתי וכפרתי והבהבתי את לופ"נם דמה"ג מהיכלו שהיה ישן בו בלילה והלכתיהו בכדי האסורין שישב בו רבי חנניא בן תרדיון לקחת חזירים וכלבים · והכנסתי את רבי חנניא בן תרדיון בהיכלו שהיה ישב ואופר נפלאו' בבית המדרש וסלמד לאבירי ישראל הורה והחלפתי דמות דיוקני ראשם נראה להם לופ"נום דמה"ג כמו רבי חנניא בן הרדיון והוא ורבי נחוניא בן הקנה תחתו את ראשו ואשתו של רבי חנניא באשתו של דמה"ג ובתו של דמה"ג נתחלפה בבתו של רבי חנניא כ"ת ורבי חנניא בן תרדיון קשר כהר כלכות והלך מלך על גפ"ם הרשעה בצורת פנים של לופ"נום דמה"ג ששה חדשים והרג נר"ש שבעה אלפים צר"פתמי אלף צר"פתמי בכל חודש ואח"כ נסתלק עם חבריו חיים למעלה בקדושה ובטהרה והעמידו לופ"נום בצורת רבי חנניא בן תרדיון לפני גפ"ם הרשעה ותפשוהו והשליכוהו באש · ומי הוא שהשליו באש תחת ר' חנניא לופ"נום והלא תחבו את ראשו אלא אחר שהמיתוהו חזרו והחזיו אותו כ"ד שלמעלה ותפשוהו צפ"מי והשליכוהו באש והגה בשיטין בדה השריפה · ומדה זו לכל עשרת חכמי ישר"ל הם ' הרוגי מלוכה · וכל כך למה מפני שכרוז יוצא מרום ערבות רקיע ומכריז ואומר כב"ד שלמעלה מחשבה שחשבה נפ"ם הרשעה על אבירי חרועים להורגם והרי"אל י"י אלהי ישראל הוא מכסים ואפילו הרהור הלב של גפ"ם הרשעה שמהרהרת על בני חשובה היא להם כאלו עשאוהו עכ"ל ועתה אחי ורעי למען תזכו להאיר באור החיים אפרש לכם הסוד הזה אפס קצידו תראה וכמנו תבין את השאר אם בעל נפש אתה הגה בחשוקה רבי עקיבא ע"ח מוכח מאשר אמרו רז"ל אכר ר' עקיבא כל ימי הייתי מצטער עצמי על הפסוק הזה לקיים ואהבת את י' אלהיך בכל לבבך ובכל נפשך ובכל מאודך אפילו הוא נוטל את נפשך ואפילו הוא נוטל את נפשך ומאודך עכשיו שבא לידי לא אקיימנו ע"ז יתכן מאמר רז"ל שחשיב הקב"ה למשה ונם למלאכים במאמר אחר שאלו זו תורה זו שכתה אמר הקב"ה כך עלה במחשבה ר"ל במחשבתו של ר"ע עלה בהחשב' בהרפללו על התשוקה הזאת שימו באוהה הסיתה כאשר מובא בזוהר פקודי של שלחא ולא אתפרש ממנה כי הקב"ה מצרף בחשבה טובה למעשה אצל ישראל וכן להפך במחשבה רעה אצל אומות העולם דאל"כ נמצא חוטא נשכר אם יעשה הקב"ה נס לצדיקים כאלו · ואין כפק שהצדיקים הללו היו מקבלי' עליהם בלב שלם ובנפש חפיצה לקד' שמו ברבים כאשר עשו אותו יום : יום משתה ושמחה ותפשו כינור ועוגב ואמר להם שר הפנים קבלו עליכם דין שמים כי נזיר היא מלפני כדי שיצרף מחשבה טוב למעשה ואח"כ הצילם הקב"ה וכל זה היה צווי ורצון מם"ה שלא לגלות מהצלה הזאת ויקבלו עליהם עול מלכות שמים באהבה כדי שיצרפ' למעשה וכן מלך רומי ושריו לא ידעו מהצלה הזאת כלום ונם מחשבה אצל א"ת הקב"ה מצרפה למעשה כ"א לא מציל' בעל הרחמי' בוראי היו נדונים בין הרשעי' הללו נמצא יהיה חומא נשכר ואו נופם נזדכך כמו של חנוך מטטרון ואליהו מנרלפון כאמור ומה שאומר הפיוט בתפלתינו שיהיה לנו זכותם לעזור לטוב לנו כל הימים שורת הדין הוא נותן כך כי מצד החסידים הללו לא יבצר המחשבה טובה שקבלו עליהם דין שמים ברצון אהבתם בתשוקה נדולה ובן צד המחשבה רעה לא יבצר מהם מזימתם בתשוקה נדולה מן הכסיות והמדות הוא השטן הוא היצ"ר הר הוא מלאך המות כדי להשלים נזדות ונזוב נפש מאחיו ומכרו כות יומת הנגב החוא ונם מצד שכולם צפו בהרכבה כולם היו ניצולים מצד מעלת הצופה בהרכב' כדאיתא בפרקי היכלות ז"ל בקיצור סופלג נדולה מכולם שבל המנגידו ירו עליו וסכהו כלבישיו אותו נגעי' ומכסים אותו צרעת ומעטרין אותו בהרתי' נרול מכולן שכל המכפר עליו לשון הרע מטילין עליו מכות צרורות וחבורו' רעות ופצעים שיורד כהן שחין רע · נדולה מכולן שהו' מוכרל מבני אדם ונכבד על העליונים ועל התחתונים זכל הנכשל בו הכשלות רעות וקשות נופל ב' עליו כן השמים וכל השולח ידו בנזותו כ"ד שולחין בו יד עכ"ל ואם כ"ד שלמעל' שולחין בו יד מי ינצל כהם ולהיות שכולם צפו בהרכבה לכן לא יכלו הרשעים הללו לשלוח בהם יד ונצולו ואם בעל נפש אהר חוכל להבין כולו כשכלך אבל באמת לא היו אלו ה' נלנול בבש של בני יעקב אלא בכוח העיבור של י' נשמות של בני יוסף הצדיק ע"ה שהוציאם בדרך קרי כמו שאה"ל ונם בזוהר פ' נראשית על פכוק ויפחו זרועי ידיו מידי אביר יעקב ועל פכוק ואין איש שם מאנשי הבית אבל יעקב היה ויבא לעשות מלאכתו בפשאם לא היה נראה לפניו דמות דיוקנו של יעקב והנה הביאם דקב"ה אחר החרבן בזמן אשר שרש וירח קדרו בעון הדור להוציא ניצוצי טהרה · הדברים הללו אבאר אותם באר היטב במקומו ינל יעקב ישכח ישראל :

פרק ששים ותשעה

הנה כדי שנבוא לבאר הענין הזה איזה הערה קטנה עם מה שאמרנו ש' הרוגי מלוכה הין ' ניצוצים של בני יוסף שהוציאם בדרך קרי ולא אזדריקו בהה"א שפחה זונה מפני שראה דמות דיוקנו של אביו ולא היה להם היקון עד שחברו היכיר ברית קודש באשת חיל ואזנכרתה אחיזת השפח' מבריה קודש ובזכות זה הים ראה ויגס היא השפח' הנקראת מצולת י"ם והנה ר"ע ע"ה היה נלנול ומרי בן כלוא נשיא בית אב לשמעוני שהרג נ"ב אנשי שכם שנפולו ומכפרם כ"ד אלף היו ולכן נהרגו שנית בזנו עם זמרי נלנולם הין כ"ד אלף של תלמידי ר"ע שמתו בקצרות שנים כפכח ועד עצרת מפני שלא נהגו כבוד זה לזה כמו שכתב הרב מנחם עזריה בספר עשרה מאמרות שלו מאמר אם כל חי ס' כ"ב שאחי יוסף נהעוררו קנאה של קין שרדפו בעצם' היותם בעצמם להשלים האות שלו בדגלים ובצבאות י"י ואח"כ יוכלו להכניתו ולא יכשל מזה נרעין בכתנות שכינה לפי דעתם והיה זה בכדת השלום ובכוחו זה שהפו השכינה עכהם אבל כתיב אין שלום אמר י' לרשעים שאין שנאת חנם בנמצא אלא בנשמות פנוסות וכ"ש אם בשבבר כשלו איש באחיו וצא ולמד מהלחידי ר"ע שלא הלקו כבו' זה לזה בזכרם עון שטים שלא הטהרו בכמו עד אשר יחריו כל רמיתו מוהא תניינא באותו פרק ורוק כמיכו' הכתובים נם' פנחם ובני קרח לא מתו וכתיב בתריה בני שמעון כרוך ואחי לא כתו בני שמעון אלא מזרעו של ערב רב ונשאו נשי' באותו שבט וכן בפאבר הזה סי' ג' בסופו ז"ל ואיש נבוב ילבב בפקודי מש' ואהרן בבדבר סיני שלא נאמר בפקודיו במכפר שמות אלא בשבט שמעון לכרו שרוח הקודש רואנת עליהם אשר בפחהי ורביתי אויבי כלם לפי שנבפחו עליהם רבים מערב רב ונשאו את"כ נשים בבנות שכעון וילדו להם מעון כה שאירע לדינה בת יעקב שהטיל בה החוי

שער עולם התורה

זהמא קורם שנשאת לשמעון הילדה לו זמרי בן סלוא הנא
שיאול בן הכנעניה אלה איפרה חמאו והחטיאו וגם יד ה'
היתה בם ויהיו המתים במגפה כמספר הרוגי שכם אחרי שנכנסו
בברית מילה לשמה עכ"ל וכזבי בת צור היתה גלגול אשת
טורנוסרופוס הרשע דאיתא במדרש ר"ע ציער אותו בקראי
והיתה אשתו אומרת לו תן לי רשו' ואני אך ליו ואכשילנו בזנות
בי אלהים שלאלו שונא זמת הוא והיה ר"ע רק שחק ובכה נסוד
נסתר וכביכול היתה שהלך מדחי אל דחי עד זמן ר"ע שתקן פגם
ברית קורש והיתה אומרת לו יש לי תקנה והוא השיב עשי תשוב'
ונקשה והלא גר שנתגייר כקטן שנולר דמי אלא הוא מוכח כמו
שפירשנו ואח"כ נתגייר'ונשא אות'לאשה ומטה שהציעה לו באיסו'
הציע לו בהיתר ונם בגמר'דע"ז פר'ראשון ז"ל ואף ר"ע ראה אשת
טורנוסרופוס הרשע רק שחק ובכה והיה משמח את עצמו לתקן
הפגם שנירה ואע"פ שנתנו מעמים אחרים לרבר שם בגמר'אבל
חסוד נסתר דרכו בפסו'ונם בדברי התנאים כמו שאמר הטבא פ'
משפטים ואתם ירעתם את נפש הגר אהרת מלה לגרתיקה כי
נרים הייתם בארץ מצרים ואני נפתלי אשכנזי זעירא דבן חברייא
סבקש מכל המעיין בספרי זה שאל ימהר בשכלו להוציא מפיו ח"ו
דבר חוצה להכין דבר מתוך דבר ואל יבנה בניינים שוא ונתע"ח"ו
בנוים על פי שכלו כה שמתנגר אל דברי הבואורי'בספרי וימתין
עד שיעיין בשערי'הבאים אחר זה כי דברי תור'הם עניים במקום
אחר ושערי'במקום אח'ורוגמתו כאן אצל 'הרוגי מלוכ'שבארתי
אותם די צרכם על פי הרוב ועריין צריכים אנו למורעי אורות
הרבה ספיקות שנפלו בסיר זה הספק הראשון הוא כאן אומר
שנהרגו כמו שמצינו בגמרא ובפרקי היכלו'רר" מצינו שנתחללו
בלופינום רמה"ג ואשתו ובניו ושרי ובאנשי ביתו ונם בכאן הייתי
מפרש על פי הזוהר שנופם שלם בכל איברי עלה למעלה ונעשה
עוד היום הזה מין נוקבין לת"ת ולמלכות כי הזכות של מסירת
נפשם היעיל לעשות לנופם צורה ושלימות נרול כמו לנופו של
אליהו וחנוך ובנמרא אמרו על לשונו של ר'הודא הנתחתם נתחתם
בפי כלב ונם ר'עקיבא היו סורקין בשרו במסרק של ברזל והיה
עשאו לנופם צורה יפועל ביעלייתו לשמי נורם עוד היום הזה
לצורך מין נוקבין אם נפרד הנפר נפם ובשרם לחלקים נפרדים
היאך עלו שלם לשמי מרומים וגופו של ר'חנינא בן תרדיון יוכיח
שנשרף כולו אלא הדברי נכוחי'למבין וישרי'למוצאי רעת שלא היה
זה אלא פועל רמיוני בהתלבשות הצלם של 'הרוגי מלכו'
בהמתחלפים ההם ושערי ציון שמצינו בארץ יוכיחו ונם ירושלים
ובית המקדש שנגנזו יוכיחו שאמר הארי' על זה שהביאו רוחות
ממקום אחר אבני שרופו' סיר להשביע עינו של אותו רשע והמכין
יבין ועל סור זה אומר הנמרא כך עלה במחשבה שלא היה אלא
מחשבה ולא מעשה ועל כל פנים א"ה נידונים על המחשב'הרעה
כי הק"בה מצרפה אצל אומות העולם למעשה כי הנה אם לא
הצילם בעל הרחמים רצו גירונים בורא"י ע"י לופינום
דמה"ג ולא יבצר ח"ו מזימתם מהם והנה מלת מחשב' מספקת על
שני דרכים הן על הצדיקים חללו שלא ידעו מהחצלה הזאת
וחסקיפה כחשבתם לצרפה למעשה מרוב פחד ואימ'כמו שמצינו
הרבה נידונים כהרחור פחד ואימה והתכפרים מהרהורי עבירת
ובפרט בסור מוריד שאול ויעל ובמקומות אחרים והן מחשבת
הרשעים מלך גפ"ם ושריו לא היו יודעים מהחצלה הזאת כלו והיו
מוציאים רשעתם מן הכח אל הפועל עד שנרוגו מרה כנגד מרה
כל אלו הסורו'והספיקו'אצינם לפניך בשיבר בפני עצמו נאר היטב
על כן אקצר בו כדי שלא לצאת מן המכוון ואני נפתלי מחבר הספר
הזה בקשתי מאת כל חכם המעיין בספרי זה להכתיר דברים אלו
וכיוצא בהם שיהיו לו לבררו ולא לזרים אתו הלא תראה בזוהר רות
מה שאמרו בחלום לר'יוראי על אשר השיב סור יה"ם שהיו בני
יעקב והראו לו פסוק זה ל' תגיעו במשיחי ובנבאי אל תרעו נכנסת
סתים ולית לבר נש למכנס ברזין סתימין דלילה ויותר מקפיד על
מעלת הצדיקים עיין שם ומכ"ש שלא יחדש ענין חדש מעצמו
שאין לו מקור וסמך בקבלת הארי'זלה"ה ועל זה וכיוצא בו אמרו
באדרת נשא ארור האיש אשר יעשה פס"ל וסס"כה ואמר העם
אמן וזולת הספיקות האלו נפלו מבוכות רבות בדברי התלמידים

והחכמים שלא ששמו כל צרכם ולא עמדו על דעת רבם אות כל
זה אביא במקומו הראוי לו ואבאר אותו כיד ה' אלהי הטובה עלי
בסייעתא דשמייא וי' טוב עין דהוא יברך אותי וחזקני להגריל
תורה ולהאדיר' ולסיים ספרי זה עם שאר כל החיבורי'שהתחלתי
וי' הוא יצוה אתנו את הברכה חיים עד העולם אמן:

פרק שבעים

להות שניצוצי טהרה נפלו למפה בעולמות כי"א פי'
שנחברו אח"כ אוכל מתוך הפסולות ע"י קיפוף
רגלי אריך כאשר נבאר במקומו והוא העלה למעלה תאור הנרול
עריין נשארו ניצוצי טהרה להיות חיות לקליפו' ומה שאנו עושים
בתפילתינו ונם נשמות של צדיקים כשנסטרים מן העולם הוא כי
עוברות בעולם העשיה ומעלים עמהם ניצוצי פהרה אשר בתוך
קליפת עשיה ליצירה וכן מיצירה לבריאה ומבריאה לאצילות
ובאצילות עצמו מהשש קצוות פי'מהארו'המאנין תבירין שנשארו
ברשיסו שלהן לשלש הראשונות עד שחוזרים למקומן והוא סוד
מיין נוקבין והכוונה פי'נפשות הצדיקים נעשו מיין נוקבין למעלה
ובפרט העשרה הרוגי כלכות לפי שבעונותינו נברה הקליפה
הקשה והיה העולם מתמוטט והולך וכמעט לא היו מיין נוקבין
ואז מסרו עצמן לקליפו' בנקמה שעשו בניפן וקבלו העונש בסבר
פנים יפות ובנפשותם העלו ניצוצי טהרה למעלה למקומם שהיו
נכנעי'החח הקליפו'וכשהיו סורקים בשרו של ר"ע ע"ה במסריקו'
של ברזל הנה כהנל היוצא מפיו בצעקתו היה עושה יחוד ושוכר
ובוקע בקליפו' שבתוך אויר העול'שלא יעכבו עליית ניצוצי טהרה
שבתוכם זאת היתה כוונתו לא ח"ו שהיה בועט ביסורים ומלאכי
מעלה שלא היו יודעים סוד צעקתם היו שואלים זו תורה זו שכרה
והשיב להם הקב"ה שתוקו כך עלה במחשבה פי'ע' כך עלה
אור הטהרה במקום המחשבה שהוא האצילות שנאצל ממנו ער
חכמה שהיא המחשבה עצמה ומכ"ש בפועל דמיוני שלא הניע
להם צער שכוונו אל בקיעת אויר הקליפה מחיצה של ברזל
המפסקת בין ישראל לאביהם שבשמים ובזה יובן סוד הפסוק
ה'ממית ומחיה מוריד שאול ויעל ר"ל הא'ית'ממית לצדיק להחיו
ניצוצי טהרה שהיו בתוך הקליפו וכן מוריד אותו לשאול להתלות
אותם ויזכו בהם לחיי העה"ב ומלת עלה צודקת ג"כ על הצדיק
עצמו שנשמתו נעשית מיין נוקבין ונם הוא המעלה ניצוצי הטהרה
ער חכמה דאצילות שהיא המחשבה ומלת כחשב"ה הוא אותיות
בשמת"ה שצריך לקבל עליו עול מלכות שמים שליכה ולמסור
נפשו על קדושת השם באהבה ובשמחה ועל זה נאמר כי בשמחה
תצאו ובשלום תובלון אויב"ר:

פרק שבעים ואחד

קורם סיום ורוש שער עולם התוהו עולם נקודות עולם
החרבן נפרש שהעשר נקודות וספירות שהיו בתוך
הטהירו יוצדק בהם החרבן והמיעוט לאפוקי חאר'קרמא'סתימא'
והאויר קדמון והמלבו שהם חוץ לעיגול הטהירו והם חסר הם שו'
אינם בכלל עולם תהוהו אע"פ שנתקנו אח"כ בפרצופיהן בעול'
התיקון היוהר נאות בנדלות פרצופיהן על כל זאת אינם בכלל
עולם התוהו כי אותיותיהם היו דקים וקטנים כקרני חגבים לפי
קרבתם אל המאציל והשיגו בעולם התיקון מעט נדלות לצורך
מה שלמטה מהם שאי אפשר להם להיות בלי שפע חוט של א"ם
רגע אחת כי הוא היורד מראש א"ק אל סופו בסוד ואתה מחיה
את כולם וראוי לשלש אלה שהם למעלה מפהירו להיות בכלל
הוא ושמ"ו שא"ר אליעזר קודם שנברא העולם דהיינו
עולם התוהו הכלול מטוב ורע דהיה הוא דהיינו בעל
הרצון ושמו בלבר דהיינו שם הנדול במילואיו היה נזכר בעולמות
ההם אבל עולם התוהו נברא במדת הדין שנ' בראשית ברא אלהים
ולכן הארץ דהיינו מלכות עם ו' הנוספת הוא שש כפירות שנשברו
ודוק אמרו היתה תהו ובהו בסוד עולם התוהו היתה קורם שנברא
עולם התיקון ולא עתה ולכן אנו מכנים השהירו בסוד השרה ועשר
הנקודות נזרעים בתוכו כמו החטה בו שכל נרעיר חטה צומחת
לפי כחה כן אלו הנקודו'צומחות כל אחת לפי כחה וכמו שהנרעיר

כל עוד שהוא בקיומו אינו נא לכלל צמיחה ותיקון רק ההפסדה
היא נורמת הצמיחה כך אלו הנקודות כל עוד שהיו בקיומם לא
היה אפשר בתיקון הפרצופין עד שנשברו וענין צמיחת הנקודות
זו למעלה מו בתיקון הם עד נקודות מלכות עד טרפשא דלבא
דזיעי שהוא משש נקודות וזיעי מגיע עד לבא דאמא ואמא מגעת
עד קדקדו דאבא כשיעור הנקיב בערך איברי הזכר ועל זה אמרו
הפילוסופים נפש בבכר רוח בלב נשמ במוח ורמזו לזה נפש שהיא
נוקבית מגעת עד טרפשא דזיעי שהוא רוח ורוח שהוא זיעי בלב
ר"ל מגיע עד לבא דאמא ונשמה שהיא אימא במוח ר"ל מגעת
לאבא עד מותא ויצא לנו פגרון דירדן ירידת השברי כלי עם דיבוק
ניצוצותיהם אשר הם שורש טוב ורע ירדו למפה ונקראים מתים
כי בהבר הוצרכו לרדת למטה שיהיה העולם כלול מטוב ורע
כחצה על מחצה סור הרוח שב' ורוח אלהים מרחפת אחרי אתרו
בארץ היתה תהו ולעיל"ת יחריב הקב"ה גם העולם הזה ויברא
עולם הנשמה שיהיה כולו טוב שכח ומנותה לחי עולמי' ונם שברי
כלים האלה שהם נקראים מתים יהיה הקב"ה באור תחיית המתים
ועמהם יתוקנו כל אותם הרשעים רשעי ישראל שכניהנם הנאחזים
בצדיקים של שברי כלים והגיהנם יתוקן עמהם להיו' נוסף על נבולי
ג"ע ואז יתוקנו עמהם כל אותם הנוים שיצדיקו על עצמם דין שמי'
בימות המשיח יהיו מוסנים את"כ אל התפלה הגדולה כי לא כלו
רחמיו על כל תיצור ויהיה מצות התפ"ד שהזמן נרמא באותו הפ'
יעבור שם הוי"ה על כל באי עולם של' ונשגב ה' לבדו ביום ההוא
שהוא זמן אלף השמיני ויומו של הקב"ה אלף שנה כי כאשר יחיה
הקב"ה את נופי השבירה יתהפך הרע לטוב ואז יהיה כולו טוב ואז
למחה ג"כ נופי הסתים יחיה הקב"ה ואז ביום ההוא יהיה ה' אחד
ושמו אחר והכינויים יהיו נבלעים בשם המיוחד של' ולא יכנף עוד
שוריך מיו עיניך ראיות את מוריך ובאותה הפעם ישמח הקב"ה
את השברי כלים שיקומו ולא יבכו עוד של' עליה' ראיתי יחנה דמע'
מעשוקים ואין להם מנחם בעולם הזה ומיר עושקיהם כח להחיית
המתים. תאסר ומחה ה' אלהים דמעה מעל כל פנים ר"ל לרנו'
שברי כלים ועמהם יתוקנו כל הרשעים שיש להם אחיות בהשברים
הללו ואפי' אותן ששייר אברהם אבינו ע"ה ושרה ע"ה שקיימו מצות
יצום בסוד הנשמות לעשרים דורות שקדמוהו והכינו את אשר
יביאו תחת כנפי השכינה עד ימות משיחנו ושוב אין מקללים נרי'
משיריהו רחמנא ליומא אחריניא כיון שחבלו בעצמם כי הקשו
את רחמם ואמצו את לבבם שנות ראינו ריעה כך יפה להם מעתה
שעברי ה' יאכלו והם ירעבו ומי מהם יצדיק על עצמו דין שמים
באותו שעה יהיה מזומן את"כ אל החמלה הגדולה תחלה כי לא
כלו רחמיו על כל היצור וראוי שנאמר שבעות יבום אברהם ושר'
ע"ה היו בסוד זיווג חצדיקים עם נשותיהם בג"ע אחרי מותם להוצי'
נשמות לגרים כנז' בזוהר פ' שלח לך ז"ג דף פ' עמוד ש"ח אומר
שם שמסר לוריש מתיבתא של ג"ע סוד זה זה לשונו אי רבי אי רבי
אלסלא בר יותאי אנת לא אתמסר לגלאה. זווגא דההוא עלמא
אתעביד אינא יתיר באינא דאתעביד בהאי עלמא בזווגא דלהון
בזווגא דההוא עלמא מאזוכתא דלהון כחדא כד מתדבקן נשמתין
בא עם דא עבדי איבין ונפקי נהורין מיניהו ואתעבידו שרגין כי
סוד נ"ר היא סור נוקבא שיש לה רמ"ח איברים ותרין דרועין של
הזכר שיש לה חיבוק בין תרין דרועין דמלבא ותרנוסו של נ"ר הוא
שרנ"א סור קליפת נוגה הוא סוד התרנג"ם שהוא סוד להם החרב
המתחפכת מסטה דמסטרון דקדושה לנח"ש דטומאה והיא תאיב
לעשות חסר עם ישראל אלא שהתטא גורם שהיא נטומאה בסור
מוקל"א מאזני ער"ק כאזני סר"מה או אז או זה נזכר והם הנרים
אשר השינו נפש שיש בה צד קדושה שהיא מהקליפה העליונ' הוא'
הקרובה אל הקודש ונתגיירו ונדבקו בקדושה והיא נכנסת תחת
כנפי השכינ' ובאה בחיכל לגנת הספיר ולא יותר זולת רבי עקיבא
וכרוסה לו ואומר הזוהר ונפקין נהורין מיניהו ואתעבידו שרגין
ואינון נשמתין לניהורין דסתגיירין וכל הני ניילין להיכלא דא. וכך
מתניתי גיורא פרחי מההוא היכלא נשמתא ונאלת תחות נדפקא
דשכינתא במרורין שיוצאים מן היכלות דהיכלות ולכן נקראים ז'
כנפים של השכינה ונשקת לה ר"ל שהשכינה נושקת לנשמת הגר
בגין דאהני איבא דצדיקייא ומשרדת לה לגוההוא גיורא ושראת

ביה ומההוא זמנא אקרי נ"ר צר"ק ע"ש שקונה נפש ממלכות
הנקראת צד"ק והיינו רזא דכתיב פרי צדיק עץ חיים מה אלנא
דחיי מפיק נשמתין אוף הכי צדיק איבא דיליה מפיק נשמתין'
רב מתיבתא אמר כתיב והתי שרי עקרה אין לה ולד' ממאי
דאמר והתי שרי עקרה לית אנא יודע דלית לה ולד' מאי אין
לה ולד אלא ולד לא הויה מולדא אבל נשמתין הויה מולדא
באתדבקותא דתיאוכתא דאינון תרין זכאין הוו מולידי נשמתין
לניורי כל ההוא זמנא דהוו בחרן כתה דעבדין צניקייא נב"ע ככה
דכתיב ואת הנפש אשר עשו בחרן נפש עשו ולא גוף ועל סוד זה
חדי רשב' ע"ה ולא היה זיווגם של אברהם ושרה ריקניות ח"ו אלא
רוחניות מאור כיצין זיווג של ג"ע ולכן שמח ר"ש ע"ה מכרה
שהיה מציר עצמו קורם על זה ויש עוד דברים בנו זכור אזכרם
עור ביצין זיווג נשמות של ג"ע והוא הירוש נשמות הישנו היוכבות
בנ"ע שנ' חבשים לבקרים רבה אמונתיך ר"ל כמה נשמות נרים
מחחדשות בכל לילה ובוקר יוצאות לעולם לכל אחד ואחד הראוי
לו וכולם קולסם מלכות הנקראת אמונ"ה והיא נעשי' רבה ינרולה
ביצין עיר ירושלים המליאה נשמות הדרים בנתי ג"ע ובארץ צב"י
שאינו מחזיק צורו ונשלם בזה הענין הנדול והנורא שער עולם
התוהו סוד שברי כלים שיתוקנו במהרה בימינו ואף אותם שלא
יכו לתיקון נרול כל כך יזכו על כל פנים להיות בכלל דור
שנאמר והיה הנכשל בהם כדוד וביה דור כאלהים בסוד מלכות
בית דוד הנקראת אנ"י ולא אח"ר ר"ל אל אח"ר לחיותה חזמה
אש בעצמה שנ' אני אהיה לה חומת אש סביב ולא הקליפה אלא
ניצוצו הקטני' שבה' היו סביב ירושלים שיוריד הקב"ה משמי מרום
שנ' ירושלים הבנויה מאו שנבנרא העולם כעיר שחברה לה יחדיו
שיש לה' ב' שערים שמזכירם יחזקאל וכל שבט בעצמו עומד על
פתחו וקורא לו שילך דרך פתחו להיכל שלו והוא סוד אמיר הפסוק
שער ראובן אחד וגו' לפי שהוא בעצמו עומד על פתחו אבל מי
שאינו אפי' בכלל גרי צדק שהוא ח"ו ממזר עליו נאמר מעורה
לא יוכל לתקן והוא נדחה מכל השערים ופתחים ואין מי שקרא
אותו אליו ולכן אמרו רז"ל בבבא קמא ירושלים לא נתחלקה
לשבטים אלא כל שבט ושבט יש לו חלק בו והוא מחולק ל"ב
שערים והיבלות נמצא ירושלים היא עיר שחברו לה השבט' יחדיו
ותיא כוללת דירת י"ב שבטי"ה והוא עדות לישראל שהוא מורע
יעקב הנקרא ישראל שישב תחת השכינה עם אביו יצחק ואברהם
אי"ה והן הן המרכבה ויש לנו אב אחר בשמים ומי שאינו בכלל
ישר"א יתוקן לעתיד לבוא ע"י אליהו הנבי' וכור לטוב של' והשי' לב
אבות על בנים ולב בנים על אבותם ויחיו בכלל מה שאמר
יחזקאל והעובר העיר ר"ל נשכה פנום' מפני רוע מעלליה הצריכת
אל נגות ומיאוס הנתינים והמזרים וצריך להיות זמן מה הקצובת
לו מארוך העולם באותו הנתין והממזר עד ברום זלות לבני אדם
ואז יחמיהו השי' ויבראהו בגוף אחר קדוש וטהור אחר שהשביע
אותו הקב"ה תרפה ובושה בעה"ב ג"כ שרחו אותו מכל שערי צדק
אחרי בכייתו ימים רבים ישיג נוף אחר ויבנה כמלקרמין וע"ז נאם
והוא רחום על כל הברואי' יכפר עון בכלל ופרם נא עון אצל אשת
איש של' ותפקו' עלי עון האשתים שורוש הזות' חרש פרשת יסרו
על פסוק זה מה התם אשת איש אף כאן אשת איש שיצא ממנה
ממזר ועל זה נאמר והרבה להשיב אפו ולא יעיר כל חמתו בפעם
אחת ונשחל"ל ממנו נאמר ומלאה הארץ דעה את ה' כמים לים
מכסים ונו' אמן:

פרק שבעים ושנים

עד הנה אמרנו ודברנו בנובלות חכמה וביה די צרכם ועת'
צאל"ר נובלות הכתר הי"כן הם ועל איזה צורך שמורים
הנזבלו' התם הנובלי' מאורות התזודפים של כלי הכתר המעלי' סיין
נוקבין לעתיד לזעמתו של העה"ב הם צדיקים יחידי סגולה
שבדור אשר בימם להחיות מתים כגון האר"י זלה"ה ודומתו רבי
חניא בעשה אנשמתיה וכגון רבא שחמיה לרבי זירא והתפלל

שער עולם התוהו

עליו והיה - ומתים שהחיה יחזקאל אם תאמר למה מתו אח"כ שנית והיה להם להיות חי וקים לעולם - כמו שיהיה לעתיד אחר תחיית המתים - והענין הוא מיום שעלה ברצונו הפשוט לברוא את העולם אע"פי שלא נברא עדיין כל ריחות הצדיקים היו גנוזים במחשבתו לפניו שהיא מחשב"ת שמ"חת הצדיקים שעלה ברצונו והיא המחשבה של מין נוקבין הראשונים שהיו בתורת חסד והיו מצויירים בציור מחשבתו כל אחד ואחד בצורתו כדמותו וכצלמו ואחר שצייר וברא העולמות כלם היו מתגלים מהעלמתם הדקה והיו עומדים בצורתם לפניו ית' שם בשמי שמים שהוא ר"ת יכול אהב"ואת"כ נתן אותם באוצ"ר את"ר הוא היכל ל' אלהי ישר"ל שנקר' שמו נוף כנ"ע העליון דבריאה כי שם יש להם נוף כפרירי המאיר מאור זוהר הקרח הנורא - כמו אליהו כשעל"ה למעלה בסערה השמים הגיח גופו בסערה ולקחו כל זמן שיורד בעה"ז לעשות נסים על פי הנזירה העליונה ונוף אחר יש לו ששמו סנדלפון שהוא מאיר למרחוק ונשמתו יושבת בנ"ע עם שאר הצדיקים ור"ת אוצר הזה נקרא גם כן נוף מפני שכו כל הנשמות התלויות בגופו של א"ה כמו שארז"ל במסכת סנהדרין פרק חלק על פסוק איפה היית ביסרי ארץ זה היה תלוי בשערו וזה בחוטמו וכו' ואם תזכרנה תבין מה שאמרו שם אין בן דוד בא עד שיכלו כל הנשמות שבגוף והאוצ"ר הזה אינו מלא לעול' וכמו שהגיחם אינו מלא ותמיד צועק הב הב חן לי הנפשות של הרשעים להגיהנם והקב"ה ברא תאותו וחשקו לכך שנא' לעלוקה שתי בנות הב הב כן האוצר הזה תאותו וחשקו לקבל נשמות מהזוה נהר דנגיר ונפיק שנ' ונהר יוצא מעדן להשקות את הגן שהוא אוצר התפדה הזה שיש שם נפשות המתים ונפשות הצדיקי' אשר עדיין לא היו בזה העולם - ותמיר קורא ועוקר הראשונות הגת באו וחדשות אני מגיד פי' הנשמות הראשונות שהיו בזה העול' הנה באו ושבו כבר מהעה"ז היו למקומם הראשון ונשמות חדשות אני מגיד ר"ל שאני מגיד וקורא שיהגו לי נשמות להתגלגל בי כי אין לו חמרה ותאוה אחרת אלא לקבל נשמות וכל יום יום קורא הב הב ר"ל כבר אותי בנשמות העליונות שנופלים למטה ע"ז הגרון החוצצת נשמות להסל הזה והסל הזה הוא שומר הנשמות עד זמן שלובש להם הקב"ה לבוש הצלם של הנשמה שנאמר אך בצלם יתהלך איש ושני צללים של רוח ונפש שנאמר עד שיפוח היום ונסו הצללים - ואח"כ באים לזה העולם - וע"י העבירה של אדם הראשון שהיה מהשיך העולם והמשיך סטרא אחרא בעולם אגב זה הנשמות מוסרחים לתחלבש בלבוש של חומר בשר רמה ותולעה והראייה שזה הלבוש נלחה אל הקבר של רמה ותולעה והקב"ה רחמנותו על כל בריה אורג לו לבוש של אור הנקרא נוף וקודם שהוציא לו הלבוש של בשר מזומן הנוף של אור להלבישו אם זוכה אליו והמתים שהחיה יחזקאל למה לא העביר מעליהם הלבוש של הזוהמא הזה כמו לעתיד בזמן ת"ה יעביר הש' הזוהמא ולבישו לך תכף לבוש של כתנות אור וכתנות עור שהוא אותיות ור"ע דהיינו עץ הדע"טוב ור"ע לא תאכל ממנו הוא נאבד לגמרי דהיינו הרע שבו יהיה כולו טוב בסוף לא ימיר טוב ברע ואם הפר ימירנו והיה הוא ומחורתו יהיה קורש אלא הטעם משום שלא הגיע עדיין הזמן של ת"ה להעביר הזוהמא מהעולם והקדושה תתגבר על פני כולה להחזיק מקומה אותה אוירא דקיא האורג לבושין ובעבור זה לא הלביש להם הלבוש הקרוש הזה הנקרא נוף וכתנות או"ר שיהיה לתצדיקים לחתיית המתי' וזוהמא הראשון לא יהיה שם ועדיין לא הגיע הזמן להעביר הרוח הסומא מן הארץ לכן המתים שהחיה יחזקאל הוצרכו למות מיתה שנית וצירוף הטוב מן הרע על ידי מיתה לא יבטל עד עת בוא יום נקם בלע המות לנצח ואור תחיית המתים זה שהוא נובלות הכתר בסוד יחי"דה שהוא כולו זכר ואין בו שום דין שהוא נקיבה - לכן נקרא יחי"דה ואין לו נקבה שהיא שניה לזכר ונם הוא סוד רזין דרזין דאוריית וקץ האתרון של סודי ורזי התורה אם זוכה הת"ח על המרי"נא הזאת כנ"ע שהוא מדרי"נא נהרי אפרסמונא דכיא ונושקו מטרת הגלגולים והוא מזומן לחיי הע"הב ותמיד הוא עושה מין נוקבין ועל זה אמר רבי אבהו במדרש תנחומא פ' בראשית שראה בחליו"נ נהרי אפרסמונא דכיא ומה אין ראבהו ואני אמרתי לריק יגעתי שאצטרך לבוא בגלגול אבן משפטי את

יי' ופעולתי מאלהי ועניין האור' ולה"ה שהחיה את התנאים והנביאי' לזכר לו סודי התורה והלא הוא היה יודע מה שיש בשמים ובארץ ושכלו הולך וגובר כמציין המסתבר וגובע רוח הקודש אלא ירוץ מתוך מאמר ר"ל על פסוק אשר ישמופה ואשר איננו פה עמנו עומד היום כולם היו בהר סיני וגנזו עליהם זה יחדש דבר פלוני זה דבר פלוני ודווקא על ידו ולא ע"י איש אחר כי זה הוא ניצוץ נשמתו לכן היה צריך להוריד עליה אור ת"ח כדי שיעמדו ויקומו על רגליהם ודברו עמו וזה הוא שארז"ל על מר"ע שהראה לו הקב"ה תורתו של רבי עקיבא ולא הוה ידע מאי קאמר לפי שלא היה נזון להתגלות על ידו זה הסוד כי אין זה הניצוץ שלו אע"פי שירע מרכז הסוד ההוא אבל לדרשו ולהרחיבו על כל קוץ וקוץ תילי תילים של סברות לא היה ברשותו - ועל זה אמר ר' יהודה במדרש הנעלם פ' תולדות דף קל"ד עתידים הצדיקים באותו זמן לברוא עולמות ולהחיות מתים - א"ל רבי יוסי והתנן אין כל חדש תחת השמש א"ל רבי יהודה ת"ש כשהצדיקים בעולם אוי העולם מחקי' ועתידי' להחיות מתים כרקא אמרן עוד ישבו וקנים וקנות ברחובות ירושלים ואיש משענתו בידו מרוב ימים ר"ל התגלות של ת"ה אשר גוטפו מכלי כתר הם נוטפים טיף טיף ארוך במקל ומשענת לכן נקראים השמות הללו משענת וגם כן כמו אדם חלש שאינו יכול לעמוד על רגליו נשען על משענתו כן הצדיקים הללו מחייה את המתים ומעמידם על רגליהם אשר הם חלשים ואינם יכולים לעמוד על רגליהם וכן הוא אצל אלישע והמשענת הזה בא מסוד הכתר אשר אח"כ נגנה ממנו אדם קדמ' ואריך חכולל תלת רישין ויומו אלף שנה לכן נקרא אריך שמשם יש אריכ' השנ' וזהו סוד חדורות שקוד' דור המבול היו חיים אלף שנה שהיה להם יחידה (פ' לא יחידת ממש כי א"א לעה"ז לסבול אורה אלא ניצוץ רושם קטן ממנו שהיה להם חידות ממש) דהיינו סוד אריך בסוד הנני יוסיף על ימיך בסוד לשון נסתר שיושה מיום כ"ר שעות אלף שנה בסוד יומו של אדם הראשון ודי למבין אכל תיר אנפין אינו כ"כ אריכו' השנ' בערך א"א בסוד ויהי ימיו מאה ועשרי' שנה בסוד ק"ך אלהים ר"ו פרצופין בראם ונב אחד להם ששים לזכר וס' לנקיבה חיבור ק"ך צירופים והוסוד ויאמר לקוצרים ה' עמכ' ומכ"ש בסוד יצירה שיש קצרות שנים ששם מסתרך נצר הוא קצרות שנים שכל אותם שמתו ב"מ בקצרות שנים הם במתיבתא דיליה והוא רבן של תינוקו' שנקר' נער שהוא אב"ד על ע' סנהדרין ולכן נקרא נער ג' ש"ך דינין ולכן כל מי שמת בקצרו' שנ' שם הוא במתיבתא דנער כי שם ישיבת הנערים והוא מלמדם תורה והוא ריש מתיבתא שם ולכן נובלות הכתר נקראו רוב ימים והוא ואיש משענתו בי"ד ור"ל בכוחו מריב ימים דהיינו מנובלות האלו ועל זה אומר בזו"ם שלח לך יסורא ושרשא דההוא ענפא היורד מנובלו' הכתר לאו איהו אלא בסיא טיפין דההוא ענפא חפי עלמין שתידי להבראות ולהתחדש ממנו ואין לו מין נוקבין עתה להתגלות כי עדיין לא הגיע הזמן והעת רצון של התחי' כל נותני רעלמ' באינון טרפין דיליה ר"ל שהו' כולל הכל מאחר שכבר נאבד הכל מכתר וכל הספירות היו שותים משפעה לכן כל הנשמות הכלולים מכל גוונים ר"ל יש נשמו' מצד החסד ומצד הדין ומצד המיצוע לכן שהו' ארום ירוק כלל כל הנשמות התלויות בא"ה הטל הזה הוא עתיד להחיות אותם וטרפין דיליה הם המעלים פרי הנשמו' אשר נבראו בעולם התוהו אשר הם עתה כמבואר בפרקים הקדמים ולעתיד יהיה נמר תיקונם של תתק"ער דודו' איבא דיליה לא ידיע מתו ולא יכלין למנדע ואמר"מ דנ"ע דקא שאיל למשיח של ההוא איבא ואם איבא דא גניז לאיש משענתו בידו מרוב ימי' מאן דזכי למנדע דא לינדע: והדבר מובן מעצמו ולכן אופר הזוהר קודם זה שהוא משכך תאות הנשים לפי שיחידה אין לה נקיבה כדפרישנו וכולו מיתוק ואין לו יצה"ר לפי ששותה ממנו ולעתיד יומתקו כל נקיבו' הטומאה למעלה ולמטה ובזה טעה שלמה ע"ה שנשא נשים נכריות בסוד אז תבואנה נשים זונות ולא מקודם לכן כי באותו זמן חידת קצת מיתוק ולא בשלימו' ער שחטו את לבבו ולעתי' יומתקו סכל וכל ובזה יפיה משיח בן דוד את המתים וכל מי שעוסק בתורה של תורה מחייהו עתה כנון ע"י האריז"ל ונם בסוד דובב שפתי ישנים כשמזכירים אותם תלמידים המעיינים בספרו נוסף ונוסף עליו

אור הגדש של תתיית המתים מעם הקב"ה וחזור ומחדש דבריו בג"ע ומדבק נפש ורוח ונשמה יחדיו בעולם אחר כמשיחיו מקדש בג' עולמות ואז ידעו כל המחלפים בפלגות שאינו שלם ומסתלק מעלים את שם המחבר בספרו לא יהיה בכלל דובב שפתי ישנים ולא יגיע עליו אור ת"ח לא עתה ולא את"כ כי אם ע"י עונש גדול שיענישו אותו בעה"ב כמו שמצינו שהקפיד על זה ר' יוחנן בגסר' דיבסות ויהיה כנשמתן ערטילאין שאין להם לבוש בסור וידעו כי ערוכים הם ונאסר ערום ראה רעה ונסתר ר"ל ראה לעשות רעה בערכתו ונסתר בזה אצל תלמידים חכמים אחרים לומר עניינים טרה שלא חידש הוא וכוברים שהוא ארם גדול בתורה ואינו כן ורנים אותו טרה כנגד טדה טה שהוא ערום בערכתו נעשה ערום נפשו מלבושו בסור וידעו כי ערומי הם כי גם אדם לא רצה בדרכי התורה העליונה שבג"ע דבריאה ירד למטה ניצירה להיני לו תורה מן עץ הדעת טוב ורע איסור והיתר והוכרח להתפשט ולהוציא לבושי דעליונים על יצוו דתורתו העליונה ולא רצה לומר רבר כשם אמרו הק"בה שהוא ר"ם דג"ע העליון מתיבת' דק"בה ונפל למטה בתיבתא דרקיעא ועל זה הטל של התורה נאמר כי טל אורו"ת טליך כי אורות ני' תר"יג מצות ולכן העוסק בטל תור'כמו האר"י ורונסתו טל תור'מחייתו לומר לו פודו התור' חנוניים בנשמתו לפי שבלילת כל הנפשות הם ששים רבוא נשמות דחיינו ס' רבוא אילנות של ז' ענפים של אור וכולם נקראים ע"ש הנוף ושאר הדורות הם ענפים והתורה היא בלילת כללות נשמות של ישראל בסור פודר"ם ואבי"ע ולכן יש כנגדם ס' רבוא פירושים בפשט וכנגדם ס' רבוא ברמז וראיה וכנגד ס' רבוא בדרש וכנגד ס' רבוא בקבלה וכן כיוצא בזה כי אין לך נשמה שאינה כלולה מכולם. ומכל פירוש נתהוה שורש נשמה א' מישראל ולעתיד לבוא כל אחר ואחר יקראו זרע את התורה כפי הפירוש המגיע לשרשו אשר על ידו נברא וכן הוא נג"ע ויש נשמה כוללת כמה פירושים ונשכחו מר"ה היתה כוללת כל הס' רבוא פירושים זידע אותם ולכן בלילה אחר צאת הנשמה בעת השינה הנה מי שזוכה לעלות הוא קורא שם אותו הפירוש המגיע אל שרשו אכן יש בחינת חלוקות כי בלילה זו מאיר יותר פסוק זה בנשמתו ובלילה אחרת פסוק אחר והכל כפי מעשיו והאר"י זלה"ה הזיר דאחר פסוק היה מאיר ברוחו ואז היה מבאר לו כפי הפי' השייך לו כפי נשמתו מסה שהיה רואה בעצמו היה מבארו לו שכאשר יקראהו בהקיץ תיעלה נשמתו למעלה לאין קץ ויתגלו דברים אחרים אע"פי שהתומר לא יניעם בהם ואשרי מי שהשלי' עצמו בזה העולם עד הקצה האחרון וזכה בפירושו בגדאי לא יצטרך להתגלגל עוד ומפני שגובלות הכתר הזה נוטעים מהם טל של תחיה לכן בזעיר שלו חקוק בו שם כוז"ו שעולה ט"ל וגם בעולם התיקון הוא חקוק בהלת רישין אבל עקרו בת"ת דסלכו' דל"א דחיינו תיקון ג'מז' תיקוני נולגלתא הנקרא קרוקא דאנירא זה הקרום מחזיק בתוכו המו"ח הקדוש הנקרא טלא דבדולחא אשר המל הזה נוטף ממנו בדחזיקא דבקיעותא כי קרומו סותם אותו ואין לו אלא אויר מעט אל ח' חוליות השדרה עד יסור ח' עלמין כי הזורע בא מהטוח כנורע והוא סור פסוק ובדרד הט"ל על המחנה שיורד על ראש אנא ועל שערות זעיר ללבנם שהם שחורות כעורב ולכן אומר זעיר פתחי לי אחותי רעיתי יונתי תמתי שראשי נמלא ט"ל והמל הזה הוא שחחיינו בטתן דתורה כשמתנו בשמיעת קול אלהים חיים מדבר מתוך האש ובאותו זמן צירף אמכל מתוך הפסולת ושוב מתוך הרע נעשה כולו טוב וזכה משך החיות לישראל בשיעבור מלכיות ומכלאך המות ולכן אומר הפסוק כי טל אורות ני' תר"יג מצות התור'שהחיינו בזמן ס"ת הוא הט"ל שחיה אותך בזמן ת"ח והוא יהיה טלך לעתיד. והוא הטל שעתיד להחיות בו את המתי'דכתיב כי טל אורות טלך ב'כוללי' דחיינו טל של עתיקא ומל של זעיר ונעשית נ'טיפין כנגד נר"נ נ' חלקי הנשמה והם כי היה ויחידה הם אור ת"ח עצמו ואלו נ'טיפין הם סור נ' חיות והנה נ'חיות של פסוק י' מלך י' מלך י' ימלוך להעיד שעתיד הק"בה להחיות בו המתים בנ'חיות הנזכרים שהם נ'חיות שעולים ב"פ ס"ל והמניך יד"ד אחר עולה טל וצריך כל אדם לומר הפסוק הזה של נ'חיות ב"פ מעומד כמו שאני נפתלי פותחר הספר הזה נותן מים שהעמקתי לדעת פודי האר"י זלה"ה עם שאר סודות כוונת השייכות לפסוק הזה ולמה כ"פ. אחד כנגד הרוח ואחר כנגד הנשם שהנוף נכנה סד' רוחות הנושבו בעצמו' כשנפתחים קבריהם ושם כוז"ו פותח קבריהם כי גם הוא עולה ס"ל. וטעם שני הוא להראות כי נ' החיות אלו הם כשני טללים שהם טל של אריך ומל של זעיר לכן נ"כ צריך לאומר הפסוק ה' מלך כולו ב"פ וכל דבר שהוא מעולם האצילות צריך לאומרו מעומד ובפרט זה הוא אצילות דאצילות על אחת כמה וכמה שצריך לאומרו מעומד ושם כוז"ו הלא אלפין עולה תפתפ"ח ושם כוז"ו פותח את הקברים וסוד הד' רוחות שאום הנביא יחזקל ע"ח כארבע"ע הרוחות באו"ת הרו"ח והפיחי בהרוגים האלה הוא זה דע כי מלכות מתחלת מת"ת זעיר. ומת"ת עד יסוד זעיר הוא שעור קומתה וידוע כי זעיר נקרא רוח והטעם הוא כי כמו שטבע הרוח הוא חם ולח כן זעיר יש בורין ורחמים ועל כן כל אותן מספירות זעיר נקרא רוח והוא נותן האורה למלכות ובכחו זה הוא בונה את הנוף ובכחיה אותו בנפש הבשר שנותנת בו הרוח ועל סוד הפסוק י' מלך וגו'א"ר עקיבא בכל יום ויום כלאך אחר עומדי נרקיע ואומר י' מלך י' מלך י' ימלוך לעולם ועד וכל גדודי מעלה אחריו זה המלאך הוא סנדלפ"ן ואיה"ו סנגרלפ"ן הם בני' אלי"ה זכו"ר לשו"ב. והוא ממונה על התפילות שקושרי מהם כתרים לרבו והוא עתיד להעמיד להטפין הנופים הקמים בעולם התחייה בנ' חיות הנ' שהם ב' שללים שאמרנו ולזה הוא אומר י' מלך כדי לעורר התחייה מפני שבהתעוררות שלו מלמד זכות על ישראל כמ"ש הרשב"ג על פסוק כי יקרא קן ציפור לפניך שכשאדם לוקח הבנים ומשלח האם. האם צועקת לפני הק"בה וסנדלפון זה הממונה על העופות הוא מעורר לפני כמה כבודו רחמים על ישראל כאומרו הגה חציפור הזאת שלקחנו בניה והיא נודדת מן קינה ומבכה עליהם ובניך ישראל שהם בגלות והשבינ' מבכה כביכול דכתיב רחל מבכה על בניה ואתה לא תעורר רחמיך עליהם באותו שעה הקב"ה כועס בש' רקיעים ומזרעזע העולם כולו והליתן נודד ממקומו ומוריד ב' מעיין לים הגדול ומתעורר המשיח ממקומו וחזר ואומר סנדלפון חתר התר יוצר בראשית ואז יוצאים שני קרני ההוד מתחה ככה הכבור ואומרים אשריכם מלמדי זכות על בני ואז נשבע הק"בה שיגאלם דכתיב נשבע ה' דחיינו זעיר בימינו זו תורה וכזרוע עזו אלו תפילין אכן אתן את דנגך עור למאכל וכנגד סנדלפון נאמר דומה המלאך שממונה בידו כל הנשמות והגופות הנקבריה וכשהק"בה מחיה המתי'מבקש אותם כידו והוא נותן אותה על פי פנקסו לסנדלפון והוא כחיה אותם בטל הנ'ואז מתעורר מטטרו"ן ומסבבין שמו ישראל ועולה למדרגי'ה ומעורר המשיח לתקוע בשופ"ר שהוא אחד מקרני ההו"ד הנ'ותוקע ובאותו התקיעה עומדים על רגלי'ה אותם שהחיה סנדלפ"ן ואחר שהם עומדים על רגלי'ה אומר מטטרו"ן המוכב שמו ישראל ברכו את י' המבורך וכל גדודי מעלה ומטה גם האנשים יענו אחריו ברוך י' המבורך לעולם ועד וכן מטטרון זה בכל יום קודם הנץ החמה עומד באמצע הרקיע בסוד ה"ח ותחוק על מצחה ישרא"ל ואומ'בקול רם ברכו את י' המבורך וכל גדודי מעלה עונין אחריו ברוך י' המבורך לעולם ועד שהוא מטטרון' ובכח זה השבח שמזכירי'ם היוה שהוא'מקור הברכ'סוד התפילין דמנח ק"ה בכל יו'ם מלת ברכו שהוא'אתעדיל דתמאי מיין נוקבין העולים אל מיין דכורין שהוא סוד המבורך מלמעלה למטה ובזה מתוקנים כל ההויות מן שם הראשון של חג הדורות הנזכרים בשערים הנאים בעה"ו ובזה יתוקן הור סור השו"פר שבג' יחיו מתי ארץ ישרא"ל והם יתעוררו בשבת הזה לתחיות שאר המתים שבחוצה לארץ. כי מתי א"י יחיו תחיל'כמו שאומר הזוהר פרשת וירא מדרש הנעלם דף קי"ג אבר ר' יוחנן המתים שבא"י הם חיים בתחילה הה"ד יחיו מתיך. ונבלתי יקומון אלו המתים שבחוצה לארץ שנקראים נבילה שכתיב ע"י מלאך המות אחר המטמא ומטמא את הנוף ועשאו בחרבו נגילה לאפוקי בא"י הוא מלאך של רחמי'שאינו מטמא ורצונו להכניאו לשלימותו הקיצו ורננו שוכני עפר אלו המתים שבמדבר דאמר ר' יוחנן לסה"ת משה בחוצה לארץ להראות לכל באי עולם כשם שעתיד הקב"ה להחיות למשה

שער עולם התוהו

כך עתיד להתיחס למה שהם קבלו התורה ועליהם נאמר זכרו תורת משה עבדי וגו' לך חסר נעורין אהבת כלולותיך לכתך אחרי במדבר בארץ לא זרועה והמתים שבח"ל יבנה הקב"ה נופם ומתגלגלים תחת הארץ ער א"י ושם יקבלו שמחם, ולא בחתה לארץ הח"ר לכן הנבא ואמרת אליהם הנה אנכי פותח את קבריותיכם והעליתי אתכם מקבריותיכם עמי והבאתי אתכם אל אדמת ישראל מה כתיב אחריו ונתתי רוחי בכם וחייתם • ולמה יתגלגלו המתים שבח"ל תחת מחילות ארץ ויקבלו נשמתם בא"י השעם הוא שהקב"ה ישבע לישראל בירושלים שלא יגלה אותם עולמות והקב"ה מוריד ירושלים שלמעלה למטה משמי מרומים עם בית המקדש בנוי ולא תחרס לעולם לפיכך אין מקבלים נשמתם אלא במקום הקיים לעולמים כדי שתחיה הנשמה קיימת בנוף לעולמים דכתיב חנשאר בציון והנותר בירושלים קדוש יאמר לו מה קדוש " צבאות הוא חי וקים לעולם ולעולמי עולמים" אף הצדיקי נקראי קדושים חיים וקיימים לעולם ולעולמי עולמים" ועתידים הצדיקים לחתיות את הגרים שנתגיירו מאומות העולם והם האתיים בימות המשיח דכתיב בא"ה כי חנער בן מאה שנה יבותו החוטא בן ק שנה יקולל ומפני שלא נתגיירו קודם ביאת הגואל לא יקרב אותם משיח ויתביישו ממעשיהם ויעשו תשוב' וימותו ואחר זה יחיו ע' הצדיקים כי לא כלו רחמיו על כל חיצור והם נכלל עברי יאכלו והם יראבו ויראו בשמחתינו ויבושו והם יובו אח"כ לא החמלה הגרולה פנח תבושה תואת והוידוי וע"ז אמר רבי יצחק במדרש הנעלם פ' וירא מאי דכתיב עוד ישבו זקנים וזקנות בשערי ירושלים ואיש משענתו בידו מרוב ימים מאי טיבותא כרי למיזל כרין כתיב ואיש משענתו בידו אלא אפר רבי יצחק עתידים הצדיקים לעתיד לבוא להיות כלישע הנביא דכתיב והקו משענתי בירך ולך וכתיב ושמת משענתי על פני הנער ואין קול ואין עונה ואין קשב • אבל הצדיקים לעתיד לבוא עולה בידם הכמחה זו דכתיב ואיש משענתו בידו כרי להחיות בו את מתים וחכל מנובלות חכתר שיעלו הצדיקים מין נוקבן לצרכו וע"י ר' עקיבא בן יוסף שיאמר טעמים על התנ"ם וטעמים של התורה שהם סוד גובלות הכתר כאמור בתיקונים פעמים ותגים נכתר הקורות בחכמת ואתון בבינה • וכל המתים יעמדו בסומם ואפילו משה רבינו ע"ה יעמוד בכבר פה ובכבר לשון כדי שלא יאמרו אחר הוא ואח"כ יהרסהו שנאמר אז ידלג כאיל פסח ורנן לשון אלם והסוד הוא שיתקנו כל הפגמים לסיגלה מקום נשמה רוח ונפש בשמי מרום וממילא יתוקנו הגופים למטה גם כן ונוף קדוש יהיה להם מאוצר ששמו נוף ששם עומדים נופות בני אדם והוהמא כלה ונפסר והלך הלך לו ובנין בית המקדש ובנין ירושלים עיר הקודש שיורידו הקב"ה משמי מרום הוא קודם לקיבוץ גליו' וקיבוץ גליות קודם לתחיית המתים • ותחיית המתים הוא אחרון שבכולם • דכתיב בונה ירושלים " נדחי ישראל יכנס הרופא לשבורי לב ומחבש לעצבותם בונה ירושלים תחלה • ואחריו נדחי ישראל יכנס • ותחיית המתים שהוא סוד הרופא לשבורי לב ומחבש לעצבותם הוא אחרון על הכל • ומזמן קיבוץ גליות עד תחיית המתים יהיה מ' שנה וכל צרות וכל מלחמות יתעוררו על שונאיהם של ישראל באותן הם' שנה ולבן נקראים חבלי משיח והם' שנה הם בזמן מלוכת המשיח ואשרי הנמלט מהם דכתיב בעת ההיא ימלט עמך כל הנמצא כתוב בספר אותם הימים יהיו ימים אשר תאמר אין לי בהם חפץ זה יהיה ארבעים שנה ואחרי אשר יעברו הצרות והרשעים יכלו יחיו המתים ולא יהיה להם צרה עוד דכתיב לא תקום פעמים צרה ודי להם במהשעברו • ומזמן תחיית המתים ישיב העולם כישובו דכתיב ביום ההוא יהיה " אחד ושמו אחד ואני נפתלי בן לא"א החסיד מהר"ר יעקב אלהנן זלה"ה נותן שבח מזוראח לל אשר נתן לי עז ותעצומות סייעתא דשמיא להשלים

השער הזה הנקרא שער עולם התוהו יהי רצון שנזכה
לחסמנות עם כת הצדיקים שנאמר עליהם כל
הנשאר בציון והנותר בירושלים קדוש
יאמר לו אמן וכן יהי
רצון :

סליק שער עולם התוהו שיש בו ע"ב פרקים כסנין חם"ך • שהוא
תיקונו לעתיד • בסייעתא דקב"ה ושביניהם :

החלק השני

של זה הספר והחלק השני של מעשה בראשית נקרא עולם התיקון עולם המתקלא

השער הראשון מעולם התיקון נקרא **תיקון רישא דלא אתידע** והוא השער השביעי מזה הספר :

פרק ראשון

עולם התיקון הוא שעלה במחשבתו של בעל הרצון עולם חחרון עולם הנפש עם הנשמו' שהיו לפנים בעולם התוהו ונחרבו אורות שנבר' בהם הרע ולא היה בהם יכול' להרים ראש • וזה העולם הו' סוד עול' חרוח ועליו נא' ורוח אלהים מרחפת על פני המים שהם טיפי אותיות של שמות מעורבות לתקן להם מרידה בסדת חלח ובסדת היבש שנחרבו בעולם התוהו וצריכים תיקון ואין תיקון אלא במקום שהזדקלקול מקודם והעה"ז אשר אנחנו בו עתה הו' מחצ' על מחצ' מחציתו טוב ומחציתו רע והשאיר לפנינו ברכה שהם סוד העולמות שהם קודמים לעינול הטהירו שכולם סוד נשמה לחתה כח וגבורת לטובת או לרעה בסיבת הערב הזווג שעל ידו יומתקו הדינין וכשאין זווג טפת דם הדינין נופל למטה טפת דם כחרדל שאינו נמתק ח"ו והיא צריכה לשבת עליו שבעה נקיים והעולם מתנהג במדת הדין הם הימים שלא בטהרה אשה לבעלה כמו החמשים יום של ספיר העומר שנאמר וספרתם לכם ונו' ואצל נדה נאמר וספרה לה ועל אותו הזמן נא' ביום רעה ראה שלא יפגע בך מרת הדין כמו שפגע בתלמידי רבי עקיבא באותו זמן ועל זה נאמר הסתיר אסתיר פני" מהם אראה מה אחריתם והכל מתנהג ע"י עץ הדעת טוב ורע כפי משקל מעשה התחתונים וכל פרצוף הקודם אל חבירו הוא יותר הסר וטוב מחבירו שתחתיו ונמר תיקון העולם הזה לעשות מרע טוב עד שיהיה כולו טוב שנאמר לא ימיר טוב ברע ואם המר ימירנו והיה הוא ותמורתו יהיה קורש ואחריו יהיה עולם חדש עולם הנשמה עולם שכולו טוב שבת ומנוחה לחי עולמים כאמר תשוב " לברו ביום ההוא :

פרק שני

עולם המתקלא הוא עולם התיקון מפני שכתקלא הוא לשון משקל של המאזני' שיש לה כף מכאן וכף מכאן ולשון באמצע וכמו כן הספירות שבעולם התיקון בכל פרצוף ופרצוף

זפרצוף דהינו הכמה מכאן צד החסר בינה מכאן צד הגבורה בירך התחב' וכתר היא הלשון העומדת על גביהן וכן חסר מכאן וגבורה מכאן ות"ת תתתיהם וכן נצח מכאן הוד מכאן יסוד תחתיהם שהמשקל הזה שייך בכל פרצוף ופרצוף של עולם התיקון כי כמו שעולם התיקון סכונה במשל המאזנים כך הוא מכונה במשלקוטה שליכה של איברי האדם זכר ונקיב נראם ויקרא את שמם אדם כי הכתר הוא הראש והכמה ובינה הם הכתפים וחסד וגבורה הם שני זרועות עולם המחבקים השכינה הנקראת עולם את"ת הוא הגוף עם הלב והכניסעים עד סקו' שמתחילים הרגלים וזה נקרא בשם גופא בוהר רקיא מהימנא פרשת פנחס גופא עם נוקבא ת"ת וסלכות עיין שם וכן באומרו גוף וברית חשבינן חד ונצח והוד הם השוקיים והם לבר מגופא שהם יוצאים חוץ לגוף ומכסים היסוד ברית קודש ומתפשטים יותר למטה ונקראים חמוק יריכך ותשבינה כמו כן לה פרצוף מיוחד בפני עצמה ומזדווגים את"כ ולא שאיברי הנקיבה קטנים מהזכר ושניהם יחד נקראים אר"ם והוא סוד המתקלא שאומר הכפרא דצניעותא דעד לא הוה מתקלא מלבין קדמאין מיתו והוא סוד אוסרו באדרת נשא ונהר גדול עלה רנ"ו כיון דסליק לאתשבא ביה ר"ל בעולם התוהו לא קאים ולא הוה יכיל למיקם מאי טעמא משום דאדם לא יכיל לאתתקן ולצרך לחזור הכל לתוהו וכהוא מאי טעמא דתקונא דאדם בדיוקניה כליל כלא ויכיל כלא לאתשבא ביה ובגין דתקונא דא דאדם לא אשתכח לא יכילו למיקם ולאתשבא ואתבטלו ומתקלא הוא דכר ונוקבא והוא כולל עולם התיקון מה שלא היה כן בעולם התוהו לא היו עומדי' זה תחת זה והנקיבה תתתיהם בסוד נקודה שמתיחדת בחלקיה ולא עם חברתה ואינה נחלקת לחלקים ולקוים כמו שאמרו בעלי ההגדה שאפי' יתקבצו כל הנקודות שבעולם לא יעשה קו ושורש הדברים הוא כי בעולם התוהו היו כל הספירות כמו נקודות עגולים וכדוריים ואותיות דהיו עומדים בעיגול ולא אריך כמו צורת פרצוף של אדם כביכול ולכן לא היה אחבה ואחבה ביניהם לפעול ביהם הרצון של קיום ההעמדה אלא רצון א"ם להרוס ולחרוב נמיעותיו כדי שיצא מהם רע לברו וטוב לברו ואינה מוכרחת מחברתה להשפיע חסד או רחמים אבל בעולם התיקון נהפכו האותיות מצורת כדור לצורת פרצוף דהיינו מתקלא שהוא זכר ונקיבה כראיתא בס"ד רעד לא הוה מתקל' מלבין קדמאין מיתו והמשקל של בחינת המאזנים הוא המתקן התנהג' הישר' של רצון א"ס כ"ה והוא כמו המשקל שזכרנו בריש פרקין והער על זה כל זמן שלא היה בונה העול' התיקון לא נעשה א"ק כי תיקון אדם הוא צורת המתקלא ושניהם רומזים על עולם התיקון וא"ק הוא אדם ראשון ופרצוף ומשקל ראשון שנברא בעול' התיקון ומפני זה לא היה שום פרצוף בעול' התוהו ולא זאת להם חלקי הכליליות בפועל איברי האדם העליון והיתה כל אחת מושלת על חברתה ולא היו משתוים בסוד המיצוע ולכן הוצרך המאציל לבריא עולם התיקון והמתקלא כדי שע"ז הזיווג יוכרח לצאת רחמים או דין בחסכמ' המאציל השולח השפעתו באתו ית' להרע או להטיב יסכימו הזכר עם הנקיבה או אפכא וקל להבין:

פרק שלישי

אמרו חז"ל בפסכת סנהדרין פרק חלק מתים עתידים להחיות ק"ו מחמה שנקברת ערופה ויוצאות בכמה לבושים כך חי' ספירות של עולם התוהו מתו ונקברו ערופים ר"ל שנתעלמו מן העין ויצאו את"כ בכמה מלבושים זו אחר זו שבאמר ויתיצבו כמו לבוש כדי שיצ' האור ע"י כמה אורות פרצופי' ולבושי' ויהיה יותר מבושם בכדי שיכול העולם לסבול ואוא א"ם הצומר אחר כתלינו הם הלבושי' הנזכרי' הנקראים כותלים וסכך ופרוכת שלא יבא השפע בחוזק יותר מראי ומה שאמ' משניה מן החלונות ר"ל ה' חלונות הם ה' פרצופים שבכל עולם ועולם שמה' ספירות של עולם התוהו נעשו ח' פרצופין וקומה שלימה והוא סוד הפסוק שה' תולדות "השמים "והארץ ר"ת תהו בהי' בראם ר"ל תקנם בה' פרצופי' שלימי' וזהו שאמרו רז"ל הקב"ה בנה עולמות והחריבן כל זה הרע בספרות תיקונים עם תיקון מלכות שנתבטלה וע"ז אמרו ז"ל שאף

אפי הוי עלמא פירושו שכל ספירה מהשש קצוות צריכה להתתקן אף שנה בכתר תרין כתפין כי כתף גי' ת"ק והם ה' חסדים כלולים מי' ו' מי' הרי ת"ק וכפולהם ה'נבורו'עולי' ת"ק הם כת"ף שני' והם בסוד יומו של הקב"ה שהוא אלף שנה בסוד השני כתפים חוברות אשה אל אחותה וחד חרוב לרמוז אל מלכות שהיא העגלת השביעי שנחרבה ונתבטלה ולא מלכת כלום לפיכך באלף השביעי יהיה העולם חרב ולא ישמש כלום ובאלף השמיני יחדש הקב"ה עולם חדש עין לא ראתה אלהים זולתך יעשה למחכה לו:

פרק רביעי

לפי שראה הסאציל העליון שאלו הכלי' נשברו בסבת האור הגדול ולא היו יכולים לסבול אותה האורה פרוב קרבתם אל המאציל לכן עלה ברצונו חפשוט למתק האור הגדול הזה ולהביר ולתקן העולמות באופן אחר כדי שיהיה להם כח לסבול את האור הגדול בתוכם ולהנות ממנה בהתפשטות האור ובריחוקם מהמאציל ברוב מסכים ולבושים של הפרצופין והשפע של אור חוש א"ס היורד ומחיה את הפרצופין מוכרח לרחוק עצמו תוך הגולגולת וקרום מוח ואור עינים ופה של ראש עתיק יוכיא אשר חלל שלהם צר מאור ולא יצא אור גדול בל כך המזיק להעולמות ח"ו ולא יארע להם תקלה כמו שארע לראשונים על הראשונים אנו מצטערים ואתה בא להוסיף עליהם ח"ו לכן הנו לבושים ומסכים דלא להוסיף ח"ו חברא על חברא וע"י הלבושים הללו יהיה לעולמות חיזוק לסבול האור ויהיה להם קיום והצמדה באותו האור אשר יש בתוכם להחיות' ולכן חלקם לחמש פרצופין כי כתר היתה לה חילוק ריחוק מקום בפני עצמה מה שאי אפשר לחכמה להכיל ומכל שכן האחרים והיתה לה שיעור אחרת בקבל' חשפע דהיינו חלק גדיל מה שאי אפש' לבינה להכיל והוא שיעור שפל לערך הכתר ובינה היתה לה שיעור אחרת דהיינו נקב סוד אחור סרת שאי אפשר לשש ספירות של חמה עם נקודות מלכות שהרי קבלו כלן השפעתן סבינה ולא יכלו לסבול וכרתו והיא קלטה השפע ההוא בפעיה ולא הזיק לה כלום לענין שבירה אבל תלישו הכה היה לה ולחכמ' ולכתר כאשר פירשתי במקומו וק"ו שלא הזיק לה הניצוץ שקבלה מלכות פעם קט ממנו וגם בשלו לא עמדה ונתבטלה נמצא שיש לנו בעולם התוהו חמש פדרינות בקבל' השפע מה שנוגע לערך כליה' כי אם היו כליהם כל אחר יקר וטוב וחזק כמו חבירו היה אפשר להם לקבל כל אחר כמי חבירו נמצא שהיו הכלים פחותים זה מזה והיו בבחי' חמש פדריגות בערך הכלים הגיגעים נ"כ אל קבלת השפע הן רב הן מעט ובעולם התיקון היתה כוונתו להביא השפע בהדרגה ולא יגיע ח"ו אל הכלים הן מיעוט או שבירה או ביטול לכן הוציא בזווג פדריגות כלי הספירות בפועל ומפני שהן ה' פדרינות לכן עשאם ה' חלקים דהיינו ה' פרצופין להביא השפע לעולם על ידיהם בפדרינות הנזכרים זכר ונקיבה נראם ויקרא את שמם אדם לבד מאריך אנפין שנקרא טוב יחידה לפי שאין לו נקיבה וכולו רחמים ולכן גם כן נקרא את"ד בסוד ולבני אחר סרת אתה סופר שאין לו שני דהיינו בחינת נקיבה ואין בו דין לכן אף על פי שיש לו שני עינים אין לו אלא בחינת עין אחד דהיינו בחינת פעולת הרחמים כאמור בזוהר חד רחמי ותניינא רחמי גו רחמי משא"כ בעיני יער אנפין הימיני הוא רחמים השמאלי הוא דין אבל בעתיק אעפ"י שהם תרי עינים הם סכונים בעין אחד דהיינו בסוד ובדריגה אחת אשר לא ישתנ' סרצון אל רצון כי כולו רחמים בסוד אני יהו"ה לא שניתי רק בחסתר פנים ח"ו יגיע היזק אל התחתונים בסוד הסתר אסתיר פני מהם צראה מה אחריתם ואז יעשן אף יי יצער אנפין לפי שאין לו מיתוק מאריך אנפין ח"ו ומפני שכולו חסד לכן השתי עיניים שלו נכללי' בשם אחד עינא פקיחא דלא נים שנאמר הנה לא ינום ולא ישן שומר ישראל ולכן נאמר טוב עין הוא יברך ונאמר הנה עין יי אל יראיו למיחלים לחסדו ומפני שאריך הוא הוא באמת נקיבה לערך הכתר בסוד בינה של כתר לכן נקרא יחידה ולא יחיד ועל אל החמשה פרצופין קבל משה רבינו עליו השלום מהקב"ה התורה שיש בה חמשה חמשה חומשי תורה והרשב"י ע"ה שחיה ניצוץ סרע"ה עשה ספרא

דצניעותא שיש בה הפרקין לרמה אל סוף הפרצופין שאמרנו והם אריך אבא ואימא זעיר ונוקבין:

פרק חמישי

האור פנימי של הכלים הנשברים עלה למעלה למעלה בינה אחרי שביר כליה כי הכלי שהוא נוקבי שלהם ירך למטה והרוח שהוא אור פנימי נשמת הכלי תשוב למעלה אל אלהים חיים היא הבינה אשר נתנה כי ממנה נאצלו ונשפעו ושלח אותם לתכמה כי כל מה שמתעלה האור וניתן לו רשות לעלות ישלו יותר חנאה להתעלות אל האור המעיין שממנו מתאוים עליונים וחתחתים לשאוב לכן משם חזרו לעלות אל תוך חכמה ומחכמה רצו לעלו אל הבתר ונסתם ולא קבלם בכווך המכוין שלא יעלו שם רק הכתרי שאר האורות יבנו למטה בסוד זעיר ונוקביה וגם כוונתו היה שיפתחו חלונות חטה ושעורה בחכמה ובינה שיצא מהן אור בכל יום שהעולם צריך אליהם מאור ההוא סור ובוקע חלוני רקיע לכן הזדרזו אל תוך חכמה והיא לא יכלה להכיל אות ונעש' בה מעט סריקה בסוד חטה ומהסדק הזה ירדו ממנה כל האורות הנז' וגם מן האורו' הפנימיים שלו עצמותם נובלות חכמ' שנעשת מהם פרצוף ז"א כאשר אפרש בס"ד ואח"כ ירדו הז' אורו' פנימיו' של הז' כלים הנשברי' לתוך בינה ולא יכלה להכיל אותם ונסתרכה גם היא סדקיות יותר אורך בסוד שעורה ונפלו גם ממנה ר"ל מן אור עצמות אורות קצת עם אורות הכלים הנשברי' למטה ואותם האורות שנפלו ממנה דהיינו מן אור פנימי שלה למטה הם הנקראים נובלות בינה שבנה מהם נוקבים חיינו שכינה. ומאותן האורו' של הכלים שנכנסו בתוך הבינה תוך שנכנסו בפעם השנית הזאת גזר א"ס יתברך עליה שתקתה הז' כתרים מהז' אורות פנימיות של הז' כלים הנשברים ותשלחם לכתר שבכתר ושיעשה מהם פרצוף כתר שלם והפרצוף הזה נקרא רישא דלא אתידע וכן הז' חכמות לחכמה הסדוקה ונעשה פרצוף שלם של רישא דאין וכן הז' בינות החזיקה היא לעצמה ונעשה פרצוף שלם מעשר ספירות הנקרא רישא דאריך אנפין ואתה תמעיין תבין זה בפרקים הבאים בע"ה:

פרק ששי

אעיתי שכה"ב של כתר הם נקראים כתר אחד ואריך כוללם ועליו אומרו לפני אחר שהוא אריך מרה אתה הופר כי למעלה כמנו נקראים אותן העולמות עולמות אין סו"ף בכלל כי האותיות שלהם מתמלאים ומתרבים לאין תכלית לרוב קרבת אל המאציל ולכן א"ם תיקן הפרס"ה בין אדם קדמאה סתימאה לכין א"ק סתום וכל אחד נעשה פרפא לחבירו עד שבפני רוב דוחק איברי הראש של עתיק יומיא יוצא מעט שפע לאצילות כפי אשר יוכלן שאת. על כל זאת ראוי ביעל הרצון שיריין האור גדול ואי אפשר לעולמות להתקיים לכן הוציא כה"ב שבכתר מן הכח אל הפועל עד שנעשה אדם קדמאה ותיקון רישא דל"א ירד למטה ונקוט האי כללא בידך שכל נקוד' כלולה מעשר ויש בה דבר המשתוה אל חברת וכל אחת נאצלת מחברתה נמצא מה שיש בה יש גם בן בחברתה ואם תאמר למה אלו הכה"ב יצאו מן הכח אל הפועל מן כמות תנקוריא אל עשר ספירות בפועל בצורת פרצוף ולא כל שאר הספירות של כלילת כתר תשובה דע לפי שהיו מדרינות כה"ב גדולה מאור עד שכולן היו מעוברים בתוך כה"ב כנזכר בשער עולם התוהו נמצא כל א' ואחר הניח רישומו בתוכו ומה גם בכתר שכולם היו עוברים דרך שם ומעוברים בתוכו מה שאין כן הכמה לא היתה מעוברת בתוך כתר ומכמה תרין שאר הספירות ולעולם כה"ב כל אחד לבוש לחבירו מחוברים ואינם נפרדים לעולם כמו שלא נשברו בעולם התוהו לכן חכמה ובינה הסדוקים עצמם כמו למעלה בחכמ' ובינ' שבכתר כאשר אבאר ולכן כביר מצאה ידן לגדולה הזאת להוציא הלת ריסין הנקראים בשם עתיקא קדישא:

פרק שביעי

רצה הקב"ה לתקן העולם עם הלבושי' הללו להרחיק האור ובזה יבוא האור יותר מבושם ומכוז הקב"ה לכתר

שיוציא נקודות כתר שבו מן הכלליות שהיא בכתר ויעשה מכנו פרצוף שלם דהיינו בין עשר ספירו' בפועל כת"ב נג"ת נהי"ם וזהו התיקון שנעשה לעולמות שבקום העשר נקודות יהיה עתה מקום נקודת כתר לה ולעשר דידה. ובזה יתחזק האור מהמאציל העליון ואז יהיה לעולמות כח לקבול האור ויהיה להם קיום והכתפשטות של נקודות כתר שבכתר עתה בהתפשטות העשר דידה תקרא מעתה והלא רישא דלא אתידע ושעמו יתבאר בפני' וראוי לדעת טאין חיה לו חכמ הזה כי כל עולם הנקודות נעשה משם ס"ג כאשר אמרנו וזה מאין היה לו הכח הזה. תשובה דע בשעלו הז' אורות פנימיות של כל ז' ספירות הנז' בתוך מעי בינה היקריות שנסדרכה חכף ושיר רמז לזה הקב"ה שהשלחה הז' כתרי' של הז' כתרי' של הז' אורו' מהכלי הנשברי' לכתר שבכת' כדי שיעש מהם פרצוף הנז' שנקר רישא דלא אתידע ונעש בזה האופן שכבר ידעת שכל הנקודות בלולות מעשר והיו כז' אורות פנימיות בכל חלק שנחלוק בהם לצורך בנין התלת רישין וגם לז"א ז"פ כנז':

נדולה	כתר חכמה בינה גדולה גבורה תפארת נהי"ם
גבורה	כתר חכמה בינה גדולה גבורה תפארת נהי"ם
ת"ת	כתר חכמה בינה גדולה גבורה תפארת נהי"ם
נצח	כתר חכמה בינה גדולה גבורה תפארת נהי"ם
הוד	כתר חכמה בינה גדולה גבורה תפארת נהי"ם
יסוד	כתר חכמה בינה גדולה גבורה תפארת נהי"ם
מלכות	כתר חכמה בינה גדולה גבורה תפארת נהי"ם

נמצא שורש הדברים הם הז' אורות פנימיות של הז' כלים הנשברים שעלו למעלה למעי בינה היו שבע וכל אחת מהם כלולה מעשר זהו בחינה אחת וכשרצה א"ס לבנות כתר שבכתר דהיינו רישא דל"א לקח מהם בחינה שנית דהיינו הז' כתרים שיש בז' אורות הנז' ובהז' כתרים יש בהם בחינה שלישי' שהם כלולים מעשר כי מעולם לא זז מהם מספר שבע ומספר עשר בכל החלקים שנחלוק בהם. והז' כתרים שבחז' כתרים עצמם עם כלילות כתר שבכתר עצמה עשתה ספירות כתר שבכתר הנז'. וכן מכל שאר התשע כלליות שבהז' כתרי' מחוברי' עם התשע כלליות של כתר שבכתר נעשה מהם התשע ספירות הנשארות של כתר שבכתר כל א' מהם נפועל נמצא שכל ספירה וספיר' מן הכללות שבכתר דרישל"א דהיינו כתר שבכתר נעשת משבעה כלליות או נקודו' נמצא שבכל העשר' יש שבעים נקודו' והם שבעים נפש לבית יעקב פי' שבעים חיקוני הכלים שהם בית לעצמות הנז' אבא מכתרי שבע נקודותיו של ועיר אנפין הנקרא יעקב ויספיק אל הסכוון זה לומר שמנקודת הכתר עצמה נתקן העצמות של פרצוף דידה וכן כלי חכמ' ובינה הסדוקים הנקראים חכמה ובינה של עולם התוהו עלו לאין ואריך שהם גם כן חכמה ובינה של כתר ומצא מן את מינם לחזק ולבנות את חבירו ועלו על ידי נצח והוד דמלכות דלא אתידע כאשר אבאר נעשו בפועל משבע חכמות ושבע בינות של האור פנימי שלהן נעשו כליה של אין ואריך ומנקודות חכמה ובינה עצמן נתקן העצמי של פרצופין חכמה ובינה שבכתר כאמור. ומזה נעשו גדולים וארוכים עד למטה כאשר נבאר והכלים נעשו מקיבוץ כלליותן של ז' אורות פנימיות של ז' שברי כלים. ושורש הדברים אלו הם כי כלילות כתר שבכתר עצמה הוא בונה עצמיות של עשר ספירותיו וכלילות ז' אורות פנימיות של ז"א הכלולים מעשר הם בנו בית לעצמיותיו בנזכר וכן נדרש בחכמה שבכתר אשר ממנו נעשה רישא דאין ועל זה הדרך ג"כ נבנו עשר ספירותיו וכן נדרש ג"כ בבינ' שבכתר והבן כי עשר ספירותי' עצמו וכלי' נעשו כמו עשיית עצמו וכלי' של ספיר' כתר שבכתר ואם יקשה לך למה יבנו חכמ' בכתר שבכת' או בינה וכן כולם והלא הם כולם בחינת כתרים נשיב תשובה הלא תעיין בשכלך שגם העשר ספירות של כתר שבכתר כולם נקראים בשם כתר אחר אלא לפי ירידת מדרינת אור חכמה שתחת הכתר עצמה תקרא חכמה לפי שירדה מדרינה אחת בבחינת עצמה המוכרחה להיות בפרצופה עשר ספירות שהוא סור פרצוף אדם אבל הם משתמשים בכתר אחר ונקרא בשם כתר אחר והנה מה

שנזנע להשורש יניע אל החלק שהם ענפיו ואיבריו כמו הנשמה שהיא נחלקת לחלקים רבים בכוח הגלגול וכולם תמונה אחת ועצם ושורש אחד אעפ"י שהאחד יותר מעולה מחבירו כן תדין בכל שאר הפרצופין • ואלו שבע מדרינות שהם עשר מעלות ברישא דל"א • הם נקראים כוחות שכינין רחימי מחא • והוי רחמי שהיה לתלת דישין טלמטה להתפשט לקומה שלימה שלהם ואם לא היה להם כח מלמעלה משם ע"ב מ"ק מחיסאה לא היה להם כח לקבל אליהו"ז כתרים של ז' אורות פנימיות עם קיבוץ כלליותן כי הז' אורות ומהכתר הזה שנקרא אדם קדמאה יצאו ישראל שנקראו אד"ם ואע"ג אתם קרויים אד"ם ואין אומות העולם קרויים אדם ולא יוכל שום דבר להתגנות אם לא יהיה לו שורש ואחיזה בעליוני ונפרט לפי שצריך לתת לו שורש אחידה אחרי מותו או על כל פנים אחר התחייה ודעהו והעיין כשכלך כי הפורי' הללו הם עמוקים מני ים דרושים לכל חפציהם מתוקים מדבש ונופת צופים:

פרק שכיני

אמרנו למעלה שכל אחד מאלו הז' כתרים יש בה עשר ונתחברו יחד ג' על זו והיו שבעים בכולם שם של מילוי ע"ב הנזכר וחשנים הנתרים בשם ע"ב לרמוז על קיבוץ פרטן וכלליותן ומכאן כל השביעיות כגון ז' היכלות דבריא יצירת עשייה וכן בועיר ולמטה אין להם אלא שבע תרירים ושלש עליונו' אין להם אלא כמו חיולי ובית קיבול ואינם תרירי אצלם ולמטה כמו כן בעשייה תנשמייה ז' רקיעים ז' כוכבי לכת ז' ימי השבוע ז' שני שמיטות ז' שמיטת של יובל ז' ארצות ז' איקלימים וסימנך שבע בשבע מוצקות לשון ויוצק אותם וכן לחכמה באו אליה ז' חכמות נכח שם מ"ה הנזכר הנקרא רישא דאין וזה רמזו בפסוק משל· חכמות בנתה ביתה חצבה עמודיה שבעה וכן בינה באו אליה הז' בינות נכח שם בן' ות' ראו שנדע איך נתחלק שם של ע"ב בפרצוף הכתר שנותן לו צורת פרצוף ומתקלא והוא כי י"ד ראשונה של שם ע"ב עשת כתר וחיו של מילוי יוד עשתה החכם' והרלית בינה וה"א ראשונה עקריות עשתה החסד • ויוד של מילוי ה' עשתה גבורה לזה כיון מורינו ורבינו הרב רבי אברהם צרני יצחק מרימון ספרד בחסד בריתי שלו שאמר ודבר בחיוך חזאת כי כל דבריו הם דברי רוח הקודש • והוי עקריות של שם ע"ב עשתה ת"ת ויוד של מילוי יוד עשתה נצח יו"ד אחרונה הוד ה' אחרונה יסוד • יוד של מילוי ה' אחרונה מלכות.

פרק תשויעי

אמרנו שרישא דל"א נבנה מז' כתרים ורישא דאין מחכמה הסדוקה שנכנסו בחוכה ז' חכמות של ז' אורות פנימיות ורישא דארץ אנפין נבנה מבינה הסדוקה שנכנסו בתוכה ז' בינות מז' אורות פנימיות של ז' מאנין תבירין • וראי לדעת מנין האותיות ההם של כל אחד ואחד מהם בקיצור מיופלג מפני שכבר זכרתים בסקצת בעולם התהו ודע לך שאור הפנימי של כל ז' האחרונות היו שבעים רבוא אותיות כיון שנשברו כליה' הלבו למעלה והיו הולכים ועולים עד שנכנסו בסתי אבא' ואמא כיון שראתה שהיו עולים הרחיבה להם מקום בתוכה כדי שיוכלו לעלות לתוך חכמה וכיון שנכנסו אל תוך חכמה הרחיב להם נקוב הוא מקום שיוכלו לעלות אל תוך הכתר והכתר לא רצה לקבלם מפני שכבר נתגלסו • וירדו ונכנסו פעם אחרת אל תוך חכמה והוא חשב לקיימם בתוכו ולא יכול ונסרק ויצאו ממנה אלו הע' רבוא אותיות שאמרנו שהוא השפע הפנימי ומהלון של סדיקה זו יוצאים אורות בכל יום תמיד ומאירים לכל העולמות שכל העולמות צריכים להם ונקראים אלו האורות נובלות מפני שנובלות האלו הם דונמתם שבכל יום ויום נוטפים ויורדים ונובלים מעט מעט מז"א ל"ן וכיון שיצאו מחכמה נכנסו בבינה והיא כיון שראתה שירדו רצתה לקיימם בתוכה ולא יכלה ונסדקה גם היא ויצאו ממנה ע"ב רבוא אורות פנימיות השביעים והכ"א הנשארים רמז להם הקב"ה שתשלחם לכתר כדי שיעשו ג' פרצופין של ג' ראשי' דהיינו כתר שבכתר חכמה שבכתר בינה שבכתר ועלו האותיות לכתר דרך התחבמה נמצא שג' פרצופין שבכתר נעשו מאלו הכ"א רבוא הנז' ובכתר היה מקורם כאור פנימי שלו ח"ח אלף רבוא ובעשיית נ"ר משים הנז' נכללו הכ"א רבוא עם ה' ח"ח אלף רבוא בזה האופן כי בשעלו הכ"א רבוא בגוף הכתר שהיה בצורת כדור נכללו הכ"א עם ה' ח"ח ועם אותיות הכלי של כתר עצמו ותהפכו האותיות מצורת כדור לצורת פרצוף דהיינו מתקלא שהיא זכר ונקיבה כדאיתא בספרא דצניעותא וחכמה מבאן בינה מכאן כתר על גביהון וכן חסד מכאן פחד מכאן ת"ת תחתיהם • וכן נה"י גם כן היא המתקלא שהמאגים יש להם כף אחר מכאן וכף אחר מכאן ולשון באמצע (דבר חירוש והחילוק פה שיש בין עולם התוהו לעולם התיקון כי בעולם התוהו היתה כל ספירה צורת כדור ולא ארוך כצור' פרצוף כמו נקור' שהיא עגולה ואינה מתיחרת עם חברתה ואינה מוכרחת מחברת' להשפיע חסר או רין ולכן נשברו ורי למבין לכן נקרא עולם הנקודות) והנה להודות שהכ"א רבוא עם ה' ח"ח אלף רבוא נתחברו יחד ועולים מספרם ל"ט גם כי ביח יש האלפין דוגמת זעיר שיש בו שם יה"ו במילוי אלפין כזה יו"ד ה"א וא"ו עולין ט"ל ומפני דוגמת זאת הכתר נקרא זעיר לגבי טהירו בזה האופן חשתירו נקר' בינה • אדם קדמון נקרא חכמה • אויר קדמון כתר • באופן שכתר הוא במקום זעיר חגם שיש דוגמת אחרת יתר גבוה מזה • כמו שנמצא בזוהר פ' תרומה שאומר שמתוך דבריו משמע למבינים שאויר קדמון עם כל מה שיש בתוכו הוא בערך מלכות לגבי הגליפו והמלכות לערך זעיר ואין לנו רשות לדבר למעלה מזה ובכתר של זעיר חקוק גם שם בן' עולה ט"ל וגם בעול' התיקון הוא חקוק בתלת רישין אבל עקרו בת"ת של רישא דל"א דהיינו תיקון ג' מז' תקוני גולגלתא דרישא ראין שהם נ"ס קרע ת"ת והט"ל שאמרנו הוא היורד על שערות אבא ועל ראשו של זעיר שנ' פתחי לי אחותי רעיתי יונתי תמתי שראשי נמלא ט"ל ולהטל הזה הוא שהחיינו בתתן רוחה כשמתנו בשמיעת קול אלהים חיים מדבר מתוך האש וחוא הטל שעתיד להחיות מתים דכתיב כי טל אורות טלך ב' טללים דהיינו ט"ל של אריך אנפין ושל זעיר ונעשים ג' טיפין הם סור ג' הויות של י' מלך י' מלך י' ימלך ועל זה צריך לעמוד על רגליו באמרו פסוק י' מלך להעיד שעתיד הקב"ה להחיות מתים בג' הויות הנז' שהם ג' הויות שעולים ב"פ ט"ל וסימנך י' אחד עולה טל • וצריך לאומרו ב"פ מעומד א' כנגד הרוח ואחד כנגד הנשמה שהנוקבה נבנה מד' רוחות הנושבות בעצמות כשנפתחים קבריהם • ושם בו"ן פותח קבריהם • ומעם שני הוא להראות כי ג' הויות אלו הם ס"ב טללים שהם טל של אריך ושל זעיר ולכן גם כן צריך לומר ב"פ ה' מלך ושם כו"ן סלא אלפי"ן עולה שפטפי"ה ויעל ירי השם של כו"ן פותח הקברי' עיין פרק ס"ט של עולם התהו ותמצ' זה הסוד ער גמירא:

פרק עשירי

נחזור לענין עשיית תלת רישין דע כשרמז אין סוף לכתר חכמה ובינה שיעשו כל אחד צורת פרצוף בפועל וכבר אמרתי לך כשנשברו הז' כלים עלו האורות דהיינו האותיות אל תוך מעי בינה כדי לעלות לשרשם ורצתה לקחתם בעדה ולא יכלה להחזיקם ונסדקה והלכו גם כן לחכמה ונסרקה גם היא וחזרו לרדת אל תוך בינה ולא יכלה להחזיקם אפי' אחד סריקתה ולכן רמז א"ם לבינה שתחזיק בתוכה ג' ספירות ראשונות מכל ז' ס שנשברו ותתז' כתרים של ז' כלים שנשברו לכתר ז' חכמה להחכמה ז' בינו שתחזיק לעצם ו' אורו' שנשברו מכל כלי הנשב' שהם מ"ט נשארו מרחפין תחת רגלי הכינ' והיינו דאמר קרא ורוח אלקים מרחפת על פני המים כלומר רו"ח שהוא מילוי אלקים כיודין דהיינו אלו ז' כלים הנשברים שהם בסוד אלקים ביודין דהיינו בסוד נקודות הם מרחפין על פני בינה היינו תחת רגליה כמ"ש הפסוק על פני המים ונקראת בינה מים מפני שכלה רחמים ואין בה רין בפועל • ואחר שנתנה הבינה הז' כתרים לכתר ותמ'

שער רישא דלא אתידע

חכמות לחכמה והו' ביניהן החזיקה אותם בעזרה ° חוציאה כל אחר מהן פרצופה לחוץ מן החכה אל הפועל בכח וזה שניתוסף להם ° ואז בשעשעו כלם בצורת פרצוף נתחברו חכמה ובינה יחד ונתארכו לצד מעלה ער שכיפו כל הסר שבמלכות הכתר וצריך אתה לדעת שהכח שניתוסף לכח"ב הוא שם ע"ב מ"ה בן שבראש הכלבוש בזה האופן שירד' של מילוי ה' אחרונה של מילוי ע"ב עם א' של מילוי ה' אחרונה של מ"ה וירדו דרך אויר קדמון ואדם קדמון אל תוך הי' הנעוצה אל ראש הכתר ואותה היור הנעוצה אל ראש הכתר לקחה אותם והוציאה אותם דרך קו הסרה שלה והכניסה אותה אל תוך הכתר ומכח נבנה פרצוף כתר בסור מתקלא וחיור האומנת בכח' של ע"ב הנז' נתנה שיעור והנבלה לספירת כתר עם הז' כתרים שעלו מבינה ושערה אותם בזה האופן ולקחה הז' כתרים הנז' שכל אחד מהם כלול מעשר בכח וחברה אותם אחת אל חברתה כגלגלי בצלים זו על זו מדובקים היטב ואח"כ לקחה ז' כלליות של ז' כתרים הנז' שכללו הכתרים שבה עם כלליות כתר שבכתר ועשתה ספירת כתר בפועל מאלף ומאתים רבוא אותיות וכן מכל שאר התשע כלליות שבז' כתרים הנז' מחוברים עם התשע כלליו' שבכתר נעשה מהם הס' ספירות הנשארות מן הכתר כל אחד מהם בפועל נמצא שכל ספירה וספירה מן הכללות שבכתר נעשה מז' כלליות או נקודות ° נמצא שבכל הי' יש ע' נקודות ולזה אחד לשבעים שנה עול החלזון ברגים ובעין חרובים החרוב א' לשבעים שנה ונם התמר והחרובין רומזי' לשבעים שנחרבו שהם מהכלי' הנחרבים וחחלזון שהוא בא מן המים ונוונו תכלת לרמז שבא מכח הכלי' ונתתקן ותחם' מרמז אחר שנתקנו בסור מתקלא שהוא שוה הצליעה וראש לו מלמעלה היינו הלולב והאלו הז' כתרים הם ז' שמות שיעולי' בין כלם והכולל כמנין תכלת והם ב' הויות ואלקים ואל וב' מצפ"ץ ושם י"ה אדנ"י ואם תאסר איך אפשר שהז' כתרים הנז' עשו מהכתר דיעקר' פרצוף שלם שהוא עשרה אלא כבר ידעת שכל אחד מהכלים היה להם עשר רבוא נמצא שלכל אחת מן הנקודות כללות הכתר שבתוכה יש לו אחד רבוא ולכל ספירה מכללת כללותיה יש לה אלף אותיות נמצא שלכל ספיר' וספירה מאותן העשר שהוציא הכתר מן הסף אל פועל היה לו ז' אלפים אותיות והוא שאמרו חז"ל שראה אלפין שגין חוי עלמא אחד חרוב פלומר שאותו הכח של ז' הנזכר שבאו מן החרבה גרמו להיות העולם חרב באלף הז' הרי שבהכללות של הספרוצף הנז' היה לו ז' מאות אותיות וסימנך כי שת לי אלהים זרע אחר תחת הבל כי הרגו קין סור מיראת והריגת המלבים וגם עולם התוהו מכונה בלשון הבל ותהו שנחרב ונגזר מלשון לא תהו בראה לשבת יצרה כעול' התיקון ויהי' הפירוש של הפסוק כך כלומר אדם הראשון שהוא רומז לעולם הנקודות לא מצא מרגוע כי אם בשת שהוא עולם התיקון הוא שאמר הכתוב ויולר ברמותו כצלמו ויהי לו כל התיקונים וחינך הוא כי כל הנשמות התלויות בא"ח כאמרם ז"ל הם היו כבר בעולם הרוחות באשר פירשתי שם בעולם התוהו ובעולם התיקון נתקנו כי רוחו"ל הכלים אמר קהלת הם אחר ונקראו עולם התיהו לפי שנחרב מפני שנעש' לחבל ותהו ונחרבן ושת לו אלהים זרע אחר תחת הב"ל שנהרג ונחרב ורי למבין ° ודע שמלבד אלו האותיו' של ז' כתרים הנז' שהם ע' רבוא היו לו לכתר מקורם אלו ב' אלף רבוא שהיו לה בסוד אור פנימי וחץ' רבוא הנזכרים נעשו מהם כל עשר כלי הכתר והי' ב' אלף רבוא היו בתוכ' לאור פנימי וכנגד בארם נכח הזן שג'כי על מוצא פי ירד"ד יהיה האר' משם הוי"ה בא כח הזן כי"ב צירופי היוה היורדי' מראש עתיק בכל יום והוא מזון הנשמה ° והתשע אותיות של כלי הכתר עצמו שהם נ' שמורת שאמרנו שהם יה"ה היה הוי' נחלקו אות אחת לכל א' מכלי הכת' חוץ מן המלכות שבכתר שעתידה מחסר שלה ולמטה ליבנם ברישא ראין ואריך שהוא עולם האצילות ולא היה ראוי העולם להשתמש כאו' כל כך נדול מפני הצולמו' שהם עתידין להשתלשל ממנו אח"כ שאינם כראים וראוים לזה האור של אלו האותיות שהם חסר הפשוט ° ודע שחי"ב אלף רבוא הנז' נחלקו אלף ומאתיים רבוא לכל אחת מן הספירות כללות הבתר והאלף הם כדי להיות לכל אחר מהם אור פנימי וכדי להעמיד הכלי שלו והמאתים הם כדי להאיר תוך כלי מלכות שבכתר ° וכדי שתזכל היא להאיר בהם בעולם האצילות ° וזה"ה האלף לך שלמה ומאתים לנושרים את פריו כלומר שהאלף הם בעד הכלי עצמו ומאתים לנושרים את פריו שהוא עולם האצילות הנושרים ושומרי' וסמתינים ומצפים לאכול מפריו היורד משם לעולם האצילות וזהו שאחז"ל כל שלמה שבשי' השירי' הוא קדיש חוץ מהאלף לך שלמה כלומר שכלם הם בערך עולם האצילות חוץ מזה שהוא למעלה מזה הערך דהיינו עולם א"ס נמצא שכל א' מן ספירות הכתר יש בה כמנין אר"ז רבוא ואחר יתיר היינו אלף ומאתים ושבעה והם ארזי לבנון אשר נטע ה' בעול' התיקון סמח שעקרן הקב"ה מעולם התוהו ושתלן בעולם התיקון ונוה יובן לשון הרשב"י ע"ח שאמר בפרשת בראשית על פסוק ויטע ה' אלהים נן בעדן מקדם אילין נטיען דעקראן קב"ה ואשתיל לן באתר אוחרא בארעא קדישא והוא במלכות הנז' חנקראת ארעא קדישא ונם בפרשת ויקר פסוק ראשון על הנחשים נראו בארץ ° ונחזור לענייננו שאח"כ רם"ז א"ס לחכמה שתעשה פרצוף שלם כמו שנעשתה הכתר ונעשית בכח הז' חכמות מז' כלים הנשברים שהם ע' רבוא שיעלה לכל ספירה ז' רבוא ונם ארבעה אלפים רבוא שיש לה נכנסו אל כל כליה באופן שיש לכל אחד מספירותיה ד' מאות רבוא ואלו הד' מאות רבוא הם מאירים בתוך כלי אויר ובראשו מאירים ביותר רק שהשערות שלו אינם מתחלקי' כי הם חפר הפשוט ואח"כ יוצ' האור הנז' דרך טבורו ומאיר נפלנותא דשערי דרישא דזעי' אנפין דהיינו מן הכע'ער הקדק' היינו דרך אמצעו' הראש ששם מתחלקי' השיערות חצים לימין וחציים לשמאל מפני שהשערות הם דינים ובהארה חוזאת הם ממותקים ועל כן הם מתחלקי' לשנים כדי שלא יהיו הדינין יחד ואלו הד' מאות רבוא אותיות הם ד' מאות עלמין דכסופין שאומר הרשב"י שהם מאירי' בפלגות' דשערי דז"א הנקרא ארח צריקים שנאמר וארח צדיקים כאור נוגה ° הוא המחלק השערות חציים לשמאל וחציים לימין ° והשערות הם ה' היות הסרים לימין וה' היות נבורות לשמאל דהיינו היוה בנקוד אלקים כוה יהוה האלף בחטף סגול שאותיותיהם עם הנקודות עולים תלמו"ד שכלו דינים דהיינו המחלוקות שיש בדין כנון אסור מותר טמא טהור כשר פסול ונם צריך הבן אדם לטרוח עצמו בקושיות התלמוד בחבירי הישיבה כדי לבקוע אויר הקליפו' וליק' את בולעו מפיו הם ניצוצי טהרה לקיים מה שנ' בזיעת אפך תאכל לח"ם לחסה של תורה ורמז לזה לילית נ"י פ"ת כמנין תלמוד שמחלישי כחה רק אלו הקושיות שהם בסור חיק"ו שהחיק שלי הטומאה סוגרו ואינו מאיר לחוץ שאין לו מקום לאחזו ולהבדילו מהטומאה אותו האור מונה כלי תיקון ער שיבוא אליהו הוא יגלה תיקונ'מי שיודע סור הפרי שבארץ יש מהם קליפת מבפני האוכ' מבחוץ או אפכא ידע סוד הניצוצים הללו ואדם הראשון בחטאו לקח לו התורה הזאת באכור והיתר בסוד יצירה ששם ענין הרעה טוב ורע כי בבריאה שם הנ"ע כולו טוב נוכר על הרע והיה לו שם תורת הבחונה של אכילת עץ החיים שיש בו עשה ולא תעשה שפירשתיהו בכר בשער עולם התוהו וא"ה ע"ה לא רצה לעמוד תמיד בבריאה לפני שכינתו והלך ליצירה ושם הסיתו חנחש ע"י אשתו ורצה להתרחק ונתרחק ער ירחמהו עושיהו עם כל הנשמות התלויות בו והז' בויות שאמרנו נותנת אמא לזעיר והם יורדים לזעיר ער יסוד שלו וכשמניעים לסוף יסוד אינם מוצאים מקום לצאת ועולים למעלה ויוצאים דרך החור שבין כתיפין ונכנסין למלכות ומאירים בה וממלאים כליה ופשנבו לתקן זעיר ונוקבית בעה"נ ונאסר בפרשות ה' האורות האלו מה הם מתקנים במלכות:

פרק יא

ויצא לנו מנדרך דיוקן מאלו האותיות של אור פנימי ך"א אלף רבוא נתקנו תלת רישין ונפרש רישא דל"א עצמו עם מלכות שלו שנאמר לה הרחיבי מקום אהלך לפי שלא היה העולם כדאי לחשתמש בחאור הנדול של רישא דל"א ונסתלק למעלה כנגד א"ק פתימאה והחוט של א"ס היורד מסוף המלבוש שהוא יסור של המלבוש נעשה פרס"א ופרוכת ביניהם ועושה אותו נם בן אדם קדמאה אלא שנקרא א"ק סתם ולא א"ק סתימאה כמו הראשון

שער רישא דלא אתידע מה

בראשון ונשארה מלכות שלו במקומו הבוקע בתוך הגולגולת של אין ורישא דאריך נבקע בחוכה והיא נעשית להם אור פניו עם הז' ספירות של כתר העיקרי שנשארו בכווב' הסכוין להאיר בתוך ז' של מלכות א"ק סתם ונעשים ז' תיקונים ונשארו תקועים בתוכם להאיר להם מבפנים וכל מיון שבע בא מהם וכל זה נעשה מכח א"ק סתם אשר בחכמה שלו מסתתר עצמו ופועל הז' תיקונים במלכות שלו לקיים מה שנא' יי' בחכמה יסד ארץ ויבוא ביאורו בשיער א"ק סתם וראוי לומר שחכם' ובינה שבכתר יצאו מן כתר הכתר כל אחד מן הכח אל הפועל ותכף קלטו ביעצום חכמה ובינה הסרוקים אשר נבנו מז' חכמות וז' בינות של אור פניו ז' כלים הנשברים ונבנו מלמעלה וסלמטה בסוד אותיותיהם של אחר ומצאו מוכנים הז' ספירו' של מלכות א"ק שקדמו אותם ותכף בקעו בתוכ' ולפי שפרצוף כתר שבכתר לקחה ותפכה כל מקום ז' ספירות עולם התיקון עד הקצה ותכף נדחו השני ספירות חכמה ובינ' שבכתר לחוץ מכדור הכתר כי לא היה להם מקו' להתפשט בכתר ונדחו לחוץ ונכנסו בתוכם ב"ב הסרוקים ונעשו גם הם סוד פרצוף ונקרא כל א' בשמו החכמה נקרא רישא דאין והבינה נקראת רישא דאריך אנפין מפני שהיו עומדים תחת רגלי פרצוף רישא דלא אתידע לא היה מקום להז' של מלכות דל"א להתפשט לכן הוכרחו לבקוע בראשם ועשו כמו ראש ובתוך הגולגולת דאין עשו ז' תיקונים שיתבארו בפרקים הבאים בעה"ו:

פרק שנים עשר

למה נקרא רישא דלא אתידע ולמה נזהר נקרא רישא דלא ידע ודלא אתידע לרמז שגם הריש' דלא אתידע עצמו אינו יודע עצמותו ומהותו הא"ס שבו ולהיות שרישא דלא אתידע כתר שבכתר שהוא ראש האצילות לזה נקרא רישא ונקרא גם כן דלא אתידע לכ' סבות הראשון שמרוב זכותו ורקותו לא נודע בתוך רישא דאין וגם רישא דאין עצמה אינה משגת לדעת פחות רישא דלא אתידע אעפ"י שהיא בתובה כאדם שאינו מכיר את נשמתו. אבל הוא עצמו אפשר שיודע קצת האור של עצמותו והוא ההפרש שבין לא ידע ובין לא אתידע כי לא ידע ר"ל הוא עצמו אינו יודע האור שבתוכו בשלימות על מתכונתו עד קצה האחרון אבל קצתו אפשר שיודע זהו פירוש לא ידע אבל לא אתידע קאי על אחרים שאינם יודעים כלל ועיקר מה שבתוכו אפילו קצתו לא מנה ולא מקצתה. ואעפ"י שאינו כ"כ תוקמו מתחילה בירידתו והתפשטותו למטה מכל מקום האחרים אינם יודעים שום ידיעה ממנו:

שער אדם קדמאה סתם
והוא שער השמיני
פרק ראשון

לפי שראתה חכמתו יתברך שאור של רישא דל"א זה לא היתה חעולם כראוי להשתמש בו ואינו ראוי לו להקרא בשם רישא דל"א המשפיע על הז' תיקונים ומאיר על פני כל עולם האצילות שלמטה ממנו כי כל רישא אינו מכוסה כמו הראש אצל הגן אדם בכיכול אינו מכוסה מלבושו כדי להשגיח ולהאיר למטה על כל האצילות לפיכך רמז לו הקב"ה שיתעלה להעלה ויהיה נחשב בספר מונין עולמות אקסוף כי אין סוף אינו בעל הרצון עצמו שאינו לא אות ולא דמיון תעלמו אין סוף שהם מלבושו אייר קדמון א"ק סתימא א"ק סתם ופרסא שביניהם חם אותיות ופרצוף ודמיון כביכול אלא שמתמלאים אותיות השורש בסילוקים רבים ואין להם מעצר כלי הסוגר אותם שלא יהיו כל כך פרים ורבים כמו שהוא באצילי' שהאור פנימי מזהיר להתכנס מיניה וביה שלא יפרה וירבה ואלולי הפרסא והפרוכת שבין עולמות א"ס לאצילות היה נשפע שפע רב לכלי תכלית ולא היה גלות ודין כלל ועיקר ע"י התגוצצותו תוך הפרוכת ופרסה הגן' בא מיעט מזעיר להחיות העולמות וישׁ פרוכות רבים בין כל פרצוף ופרצוף ובין כל עילם ועולם מעולמות אבי"ע ובוגדתו ית' היה בזה כדי שיצאו ניצוצים קטנים מעט מזעיר לצורך תיקון העולמות ולא יותר מערך זכות מעשיהם:

פרק שני

האדם קדמון סתם נתעלה למעלה וראשו נכנס אל תוך עובי ראש הטהירו שהוא מעבר היור ונם עלה עד תוך רגלי א"ק סתימאה כלומר שליש הכתר שבכתר נכנס תוך מלכות א"ק סתימאה כי בא"ק ההוא התחילו הי"ס בפועל מכח חוט של א"ס היוצא מיסוד של חצי המלבוש הנותן למטה צורת המתקלא שהוא צורת פרצוף אדם ראש וכתפים (אעפ"י שגם במלבוש הי' שם צורת אדם אינו גלוי ונראה למטה כפו בכאן אבל בא"ק הוא הגלוי הראשון כי שם מתחילים להתגלות פרצופי אדם וצורת המתקלא כדי ליתן הכנה לעולם האצילות ולהיות שהוא צורת אדם הראשון הנראה למטה לכן נקרא א"ק) והוא אדם הראשון והמתקלא ולפרצוף הראשון של כל הפרצופין נקרא א"ק ושם התחילו הי"ס בפועל ולא נתגלו אלא דקים בקרוי חגבים עד בא א"ק סתם וכאותו המקום שהיתה כתר בתחילה קורם שנתעלה למעלה שם נכנסו חכמה ובינה הסרוקים אחר כדיקתם והקטנת כליה' היינו שנעשו בפו' כדור ארוך ולא עגול כמו שהיו שם בכור חטה ושיעור' ולא לקחו כל מקו' הכת' כי עדיין נשארו רגלי הכתר דהיינו נה"י במקום שהיה שם ראשו כי כת"ב של הכתר הזה נכנס תוך מלכות א"ק סתימאה וגנ"ת נכנס בתוך עובי כדור הטהירו מעבר הי"ור נבע' שנשארו נה"י בתוך הטהירו עם מלכו' שנתפשטה בי' ספירותיה עד סוף כל העולמות כאשר אבאר ונמצא לפי זה כי חכמה ובינה לא לקחו כי אם שני שלישים ממקום שהיה הכתר בתחילה נמצא ששני ראשי ת"ב בהגיעו לסוף כדור הכתר. וזה לך שכל דבר רוחני שנעתק ממקומו עיה שם רשימו שלו כאמרם ז"ל לא זוז שכינה עד שעשת' רושם. והרשימו הזה יש בו איז ממשות נמצא שחכמה ובינה שעלו במקום הבתר נקראים חכמה ובינה שבכתר מפני שהם בתוך הרשימו של כתר עצמו והרשימו נכלל בהם ונקראים ת"ב שבכתר ואתה המעיין חבין והזכה לעיין כמה דקים הדברים הללו אשר א"א לבארם בשלימות כל הניירים יכלו והם לא יכלו והשכל אינו סובל לתפשו לכן אקצר בו כפי יכלתי ומה שהו' יותר צורך אבא' כיד יי' אלהי הסובה עלי ומפני שבארתי לך סיוד הרשימו הזה של ת"ב למעלה במקום שנתעלו אבאר לך נ"כ הרשימו התחתון שהניחו אחריהם ברכה במקום שהיו למטה קודם שנתעלו גם שם חניחו רשימו שלהם על מקום גג"ת של אריך דהיינו בחיסין וידע ובבורו והוא חצי ת"ת לכן הוא מקום מסויים הן באדם התחתון הן במקום אדם העליון שיש לו מעלה עליונה ותחתונה מסריאה מתניו ולמעלה מסריאה מתניו ולמטה וכהרשימו הנז' נעשו אח"כ אבא ואימא כאשר יתבאר במקומו בעזה"ו והחכם עיניו בראשו להשכיל ולהבין לכה אני מזכיר ענין אחד כמה פעמי' במקומו הראוי לו ואין בית המדרש בלא חידוש ואם ח"ו הייתי מעלימו הגיע מזה חרבן גדול וידע המעיין כי לא דבר רק הוא ואם רק הוא מכ"ם ואלף י' נפשי אשא גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך יגל יעקב ישמח ישראל:

פרק שלישי

תכף שעלה כמחשבתו לברוא עולם החיקון תיקן והעלה א"ק סתם הנז' אל מקומו הראוי לו והתציא חוט של א"ס מיסוד של חצי המלבו' העליון ונכנס תוך הכתר הנקרא א"ק סתם לתת לו חיות וצורה של מתקלא שהמתקלא היא נגוזה בתוך היסוד של חצי המלבו' העליון שבתוכו נגוז האור שמכנו יצא חוט א"ס המחייה האר' הזה וגוזן לו כח המתקלא וכמו אצל הגן אדם שמת ירקב בשרו ועצמותיו ולא ישאר ממנו לא עצם הלוז שממנו יעמור לזמן ת"ה כן כביכול בבאן ברא קב"ה עולמות א"ס ונכללו כולי בעולם המלבו' ואפי' המתקלא היה נגוז בתוכו קר את שיצטרך לו דהיינו בעולם התיקון ועשה כדור הטהירו אשר בזמן תוהי היו בכדור

שער אדם קדמאה סתם

בגדור הזה מתים והגיל הכדור הזה בין עולמו החיים של מעלה הימנו ובין המות והביטול שלמטה ממנו ובתוכו ועולם הלבוש בעצמו הוא היה הלוז שהחיה הקב"ה המתים של עולם התחו ממנו ונותן לנשמה שלהם חיית ויצורת המחקל באמצעו החוט הזה ואם לא היו כמה פרגודין וערוכת מפסיקין לא היה כח אדם מעולם ולעתיד לבוא יעמוד א"ם הכל בתוך הכבה הראשונה ולעתיד לבוא יהיה הק"בה הנופים שלהם דהייגו הכלים הנשברים ואז מן חלח שהוא אור הטיפן יהיו בכח אור נובלות הכתר המשומר לצדיק החיית המתים ואז באלף השמיני יעמיד א"ם כל העולמות בתוך הכבה הראשונה ואז כמו שיהיו הכלים הנשברים כך יהיו הגופו של בני אדם ועל אנשו הזמן נאמר בלע המות לנצח ונאמר והית כל הנשאר בציון קדוש יאמר לו עם כל הכתוב לחיי"ם בירושלים אמן:

פרק ד

החוט הזה של אין סוף שיצא מיסור של חצי המלבוש העליון אחר שנותן לתרי אדם קדמא הסתקל הנתשמש החוט בתוך אדם קדמאה ונעשה פרס"ה פי' פרוכת שהוא מסך בין אדם קדמא כתימא לבין א"ק סתם ואע"פ שהוא מקב' שפעו ממנו אינו אלא ע"י התגוצצת סעם דרך המסך בסור פסוק שמש ומן ה'אלהים פי'אם ישימו לפני שמש מגן כדי שיובל לקבל האור ע"י המגן הזה כך הוא באמת שפע ה'אלהים ואורו הגדול בלתי שיעור יהיה הכל בטל לפניו מי שהוא כיעל נבול ואין דבר עומד לפניו אם לא יקבלו ע"י מסך כדי שלא יצא יותר מראי ויהי' העולם חרב כמו שהיה בעול התחו והמסך הזה מעכב השפע שלא יצא חוצה יותר ממה שיכולים לסבול העולמות וכן יש בין כל עולם ועולם מסך מבריל בסור והבדילה חפרוכת לכם בין הקודש ובין קדש הקדשים לכן העולמות הללו סתומים ומכוסים סעין כל חי וזהו אומרו בארורא רבא שירותא ופימא לא הורה וכו' ולכתר זמנא הוא אסתל' בתחו' פרסא ואתתקן בתיקוניו דהייגו אומרו שם החוט הזה נעשה אח"כ פרסא ופרוכת להבדיל בין עולמות אין סוף לעולם האצילות שלמטה הימנו וקודם שנעשרת הפרסא הזאת לא היה ראש לעולם האצילו וסוף לא היה לעולמו' אין סוף עד שבא זה החוט ונעשה פרסא ועמד והפסיק בינתיים והוא נעשה ראש וסוף וזהו פירוש אמרו שירותא ופימא לא הוה ומשם נעשו כל התיקונים כאשר אבאר ולפי שהדינין הם תמיד מסך מבריל להחזיר אור רב למעלה המבטל חוק שפע שיוכלו העולמו' לסבול לכן נקרא שמו פרס"ה שהוא עולה מנצפ"ך אדנ"י שהם כ'דינין היורדים למטה בתפילת מנחה ערבית ואלו כ' דינין נופלין למטה ויצחק ויעקב ע"ה תקנו אותם בסור הזיווג למתק אותם ולכן באותו שעה חייבי ניתנם יש להם הרוחה והצל' פורתא באותו זמן של תפילה וגם המסך הזה הוא דין לעכב השפע שהוא בא יותר מראי מה שאין העולמות יכולים לסבול וגורמים שבירה ח"ו וגם משה ג' פרס"ח שוטה לאור לוחות ראשונות וזכה לסור מס"ה שהוא הוא סור אור ופרסה הנ'ולא יכלו ישראל לראותו כי קרן אור פניו ומן כתנות עור בעשה אור שהוא תיקון עין הרעה טוב ור"ע היעוכו עור ונתהפך לאור"ר נ'אין סוף ונ'ר"ן ומכל מקו' אחר שבירת לוחו' ראשונו' היו צריכי למסו' שלו שלא יכלו לראות פניו וצריך לנוח הסדורות בכוו"ד אלהים הסתר דבר ורבי יוחנן קרי למאני מכבדותיה שהם כמופרוכת ופרגוד בדרך בבור של יזלזלו בו בני אדם:

פרק ה

החוט הזה של אין סו"ף נקר' רישא דכסופא דכל כסופין לפי שהוא חוט של א"ס היוצא מיסור של חצי המלבוש העליון הה החוט נקרא רישא לפי שהוא החילת הנקודה הנ'שנתהוה מבין שפתים שהוא המחבר ביניה ובנורה של עולם המלבושוה תראש נקרא רישא דכסופא שהו'הבלי הנחמד שהכל מתאוים אליו ורוצים ל התנות ממנו ר"ל שכשעלת חצי המלבוש התחתון למעלה וגו אור כל הנקודות של הרשימו למס' באויר חיו כולם נכספים לשאוב מאורו ולזה יצא בטבע שמקום ההלול שואב האויר וזהו סור דבל כיסופין כלומר שכל התאוות

קדמאה סתם

הם מתהוים ממנו ומזה החוט אשר ממנו נתהוה המלבושים יצא ממנו התלבשות פרציף ולהיות שגם חכמה שבכתר נחפשט ונעשתה בת עשר ג"כ בסוד מתקל ונעשית פרס"א דהייגו ככחה ומלבשת לו'התחתוניו' של בלכות א"ק נמצא לפי זה שראש האצילות מתחלת מז'תיקונים של מלכות א"ק וממנה וכיעלה נחשב בעולם אין סוף ומתפשט ע"י נה"י ומלכות שלו עד סוף כל העולמות והוא עימר אחר כתלי המלבושים ומאיר לכל העולמו' נמצא לפי זה שאין היא בכחה פרוכו' ופרגוד לו'תיקוני הנוקבים בגלגולת שלו ונעשה שם ראש אריך אנפין אשר הוא ראש לכל האצילות ומשם התחלתו של עולם האצילות ולפי שלא היה היגיל כראי להשתמש באורו של א"ק סתימא לכן עשה א"ק שני שקצתו נעלם למעלה מהכרוז וקצתו הולך ומתפשט עד סוף ההחירו עד שמגיע בעולם העשייה וגם בא"ק זה לא היה ראוי היגיל להשתמש באורו לחיותו רישא דל"א לעולם האצילות אלא נכנסו בהקומו כח"ב של מלכות שלו וקנו שמו דהייגו רישא דל"א ולפי שהם שלש לכן קרא להם הזוהר ג' שפות רישא דלעו רישא ורישא דלא ידע: ורישא דלא אתידע יבוא ביאורם במקומם הראוי להם:

פרק ו

אין סוף ב"ה כשגזר שיתוקנו כל העולמו בסוד מתקלא אז כל אחר מהכחות העליונות נתן לו מאורו כדי לסייעו לתיקון המתקלא אדם קדמאה כתימאה נתן לא"ק כדהם שהו' כתר שבכתר צורת הפרציף שלו שהו'ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן ובזה הסדר הם קבוצים בו ע"ב הוא בגלגולת הראש של א"ק וס"ג הוא באזנים ומ"ה הוא בחוטם וב"ן הוא בפה ומהאוירא דכיא שהוא בתוך א"ק זה הירדו מאויר קדמון אל חוטם הראש ל'שפוך רוח הקודש על הראויים אליו כאשר פירשתי בשער אויר קדמון גולל ממנה שב'ת הבלים וכנגדן הזכיר קהלת ה'הבלים ואלו הם ההבל היוצא מהראש והם סוד השערות והם אותיות של דין לגבי רחימ וחסר נסור נגר מה שלמטה ממנו והם אורו'עודפים שאינ'כולים להיות בהגלגולת מכח ריבוי אור ויוצאים מהראש בסוד אור חוזר וכשמתפשטים למטה כל שער נעשה עולם מלא' כי הפוך שער ותמצא עשר פעמים והוא עולם מלא ויש בשערות רחמים דין של'ועתיק יומין יתיב לבושה בתלג חיוור ושער רישיה כעמר נקי וזה לשון הנוהר הרשם' יתרו דף ס"ו וכלהו רחמי ר"ל שערו'עתיק יומין הם כלם רחמי'לית נימא דלא אית ליה מבועא ורא' נימא אריכא דא ו' קמיטא ת'זעירא אריכא וקמיטא לתחא דא' ה' עילאה דאית ביה דינא ורחמי דקמיטא ולא אריכא דאיהו כלא דינא וכל נימא ונימא איהו עלמא שלימא ועלייהו איתמר ועלמית אין מספר פי'אל תקרי עלמות אלא עולמות ובגין דא אמרו כאריי מהניתן כל צדיק וצדיק יש לו עולם בפני עצמו ואיהו נימא הדא דק'בה עלמא שלימא ובגינה אתמר דק'כה מדקדק עם הצדיקי' אפי'כחוט השערה וכו'ואין מלכות נוגעת בחברתה אלא כמלא נימא עלייהו אתמר קויצותיו תלתלים לעילא דרישא ובפלגו דרישא מתפלגין אוהחין בשערא לתלתין ותרין שבילין ואלין תקונין דיגון ברישא דהאוא נופא דגן ערן וכלהו תיקונין אית ביה סה שאירע לאבות אירע לבנים ויש מדורים והיכלות לצדיקים בראש היכלי דחסדי ובתוכם היכלות של שערות ראשא בגיכל ועלייהו אמרו ר"ל כל הנשמות תלויות באדם הראשון זה הוא תלוי בשערו וכו'אוכל בא"ק זה הדין נעלם בו מאוד לכן השערות הם הבל דק שאינו נתפס בשכל ואינו נראה כל כך והוא בסוד שם ע"ב וחנה שם ע"ב הוא מחולק בראש בזה האופן ארבעה יודין שבשם ע"ב הם על הקרקפת העליון והם סבוב וענבל של הראש והשני התין שבשם ע"ב הם שני צדדי הראש אחת מימין ואחת משמאל הג' וין שבשם ע"ב רחיינו השני וין של הוי הם בשני צדדי המצח הסמוכים לשערות הראש והוי חשלישית של מילוי ה'ור היא בעורף והדלת שבשם ע"ב היא במקום קשר של תפילין ולכן ההבל היוצא מן שערות הראש הוא סיוחט לשם ע"ב והבל היוצא מן האזנים הוא סוד שם ס"ג לפי שהאזנים עצמם נעשו מן שם ס"ג בזה האופן שפת החיצון של האוזן עם הנקב שבתוך האוזן בפנים היא בצורת ה'כי חשפה היא בצורת ר'והנקב הוא בצורת ז'והר' היא על ח' חרי ח'והתנוך הקשה שהוא לצד הפנים

היא

חיא בצורת י׳והיא ח״ור של מילוי הה״י והשם השני׳ המקף בפנים האוזן היא צורת ר׳חרי לך ח׳שניה במילוא׳עם הנקב והתגין הנ״ל והשטח בגובה ראוזן בפנים כצורת אלף דחיינו מקום החלק שיש בין חשפה החיצונה לבין חשפת השנייה היא עמוק וצורתו כמו י׳ וראשו של חשפה השנייה תמניע אל צד הפנים בגובה האוזן היא צורת ו׳ והנקב שתחתיו דהיינו כמו קמיטה היא בצורת י׳ שניה׳ של האלף הרי לך צורת אלף והאוזן עצמה כולה היא י׳ והתגין הירוד למטה שהוא רך הוא בצורת ר׳של מלוי ה״י והשלישה ויו״ש כשם ס״ג אחת מהם בחלל שיש בשפה חיצונה החיצונה׳ לבין שפת השניה הפנימית והב׳ ויו״ אחרים הם אחת מה שבין השפה שניה לאחוריי האוזן והיו השלישי׳ היינו שטח מכל צד האוזן הנוטה לפנים ולהיות ששם ס״ג ריגין מתיגרין מיניה לכן יש בו אותן ימין ואוזן שמאל מה שאין כן בראש שהוא עגול לפי שהוא סור שם ע״ב שהוא כולו טוב ימין ואין״פי שביארנו שהחכל היוצא משערו׳ הראש הוא בסור שם ע״ב מכל מקום ההכל היוצא לחוץ הוא בחינת שם ס״ג ששם ע״ב שכבר ידעת שכל אחר מן ר׳ שמ״ה׳ג׳ל הוא כלול מכל ד׳ שמות אלו ובשם ע״ב ה״ה ראשת׳ היא בחינת שם ס״ג שבו וכבר ידעת שהמילוי של ס״ג עול׳הב׳ל חרי פירשנו נ׳הבלים שהם א׳ פן שיערות הראש וב׳הבלים מן האוזנים ושלשה הבלים עולים כסנין אל״ף ובמילוא׳שהם עולים אל״ף וסמנה נתהו׳ האלף שירדה בגולגלתא דעתיקא כאשר תרע גם״ר והנה הכ״ל ומאור העיניים עם ההבל היוצא מן החוטם הוא סור שם ס״ה בזה האופן בשטור שבעין הוא סור היו״ד הלבן הוא סור ג׳ויו שיש בשם ס״ה בזה האופן הלבן שהוא לצד חעליון הוא בצורת ו׳ אחת והלבן שהוא מצד התחתון הוא בצורת ו׳שניה והשטח של העין בשאטר והיא בצורת י׳שלישית והנקודה שיש בתוך השטור שבעין הוא בצורת ר׳ דהיינו חקוץ של חר׳ שהיא בצורת יור שיצאו ממנה הב׳ קוין אחר למעלה ואחר למטה בן הראות ממשיך מן הנקודה זו לאורך ולרוחב נשאר לנו עור ב׳אלפין של מילוי ס״ה שהם כולם בחוטם באופן זה משך החוטם בעצמו היינו ו׳של האלף ותרין חפוחין של הפנים מכאן ומכאן הם ב׳יודין שבאלף והב׳ נקבים של החוטם הם בצורת ב׳יודין והקו הספסיק ביניהם למטה בסוף החוטם בין הב׳ נקבים הוא בצור׳וא״ו הרי יש לך אלף שלישי להיו׳ ששם ס״ה הוא בת״ת ות״ת הוא מסכריע בין ימין ושמאל להיות עין שמאל שיש בה גם כן שם ס״ה כאמור והחוטם שהוא האלפין שסמנה עולים לעין ולעין שמאל וכבר ידעת שג׳ אלפין שיש במילוי שם ס״ה כלם כאו מאלף של שם ס״ג ולהיות ששם ס״ג הוא מכונה לאמא ואימא יש בה ב׳ שמות אהיה א׳כמוד בינה וא׳ בסוד תבונה נמצא שיש נ׳אלפין א׳בשם ס״ג ושניים ב׳ב שמות אהיה הנ׳וכולם ירש אותם שם ס״ה נמצא שכל הנ׳ אלפין שבשם ס״ה כלם מחמילוי של שם ס״ג והמילוי של שם ס״ג עולה הבל כפרישנו לזה שם ס״ה כולל נ׳הבלים דהיינו הבל עין ימין והבל עין שמאל והבל היוצא מן החוטם והחבל היוצא מן הפה הוא בשם ב״ן והוא כלו בצורת ויו״ והויו״ם רמוזים בשניים ובשפתים והיו״ נרמזת בפתיחת הפה ומשם נעשה שאר איברי הפרצוף שלו ומה שנסתר במלבושיו אין ראוי לדרוש רק כיתקיא קדישא דחיינו מלכות של א״ק שהוא רישא דל״א אעפ״י שהוא מכוסה מכל העולמות ואשאל מחילת מא״ס ב״ה ואגלה אותם כי הם צריכים מאוד אל ההשתלשלות וכפעם כל הנסתרות של תלת דישין תלוי בזה וכמה חכמים ובונים הלכו נבוכים בעניינים הללו כאשר עלה ברעתי לחבר שער בפני עצמו ואראי לסדר המבוכה שלהם

על הסדר:

פרק שביעי

כלל הדברי״א״ק כתם נתקן ונעשה בסוד פרצוף מארבעה שמות היוצאים משם הויה ע״ב ס״ג מ״ה בן וכל שם הוא כלול מארבעתן ושם ע״ב הוא בראש של א״ק ויש בו ד׳ בחינו׳ שם ע״ב שבע״ב הוא סור הגולגלתא ובחינת שם ס״ג שבע״ב הוא סור האזנים; בחינת שם מה שבע״ב הם סור חצינים ומשך החוטם ובחינת שם בן שבע״ב הוא סור הפה והשני נקבי החוטם ואלו הם ראשי השמות הכוללים הפרצוף דזעה והאותיות ושמות הפרטים המתפשטים הם עד אין מספר ויש להם כמה אלפים עולמות המקבלים מהם עם מלאכיהם ילדיהם נאמר איש מספר לגדוריו ובזמן שם״ה ח״ו נזכר על שונאי ישראל אז השערים והמסכים ננעלים והתלוים בראש הפרצופים ניצלים ואין להם כח ועל זה אר״ל בזמן שישראל עושים רצונו של מקום מוסיפין כח בכפלי׳ של מעל׳ויונאים מהיזוק **יאהדונהי״** נשמות ומלאכים והוא עולה במנין מלא״ך וכבנין אלף התי״ם ואם לאו ח״ו מתישין כח פמליא של מעלה שנ׳ה׳צבאות עמנו פי׳ איסתי שם הגדול מרנה צבאו״ת נשמות ומלאכים והוא משיב עמנו בהתעוררות התחתון במעשינו הטובים שנאמר רוכב שמים בעזרך ואמרו רז״ל היה לך לעזרני ולמבין דבר וכבר פירשתי לך בפרק הקודם שבצור׳האזנים הוא שם ס״ג שמסנו נעשה האזנים ומאלה האזנים של א״ק יצאו י״ג תיקוני דקנא דמתיסנותא נכח דק מאור עד שנקבע למטה בראש עתיקא דהיינו ז׳ תיקוני מלכות שלו ואפילו אותם של מלכות א״ק אינם נזכרים בתורה או בנביא׳ לפי רוב זכותם ורקותם רק שלמה חסלק ע״ה הזכיר קומה שלו ואינו מזכיר הריקנא דיליה שאטר בשיר השירים ראשו כתם פזו ואינו מזכיר לא לחייו וחלחים כוללי׳ הזקן לפיכך אמר הספרא דצניעותא דיקנא דמתיסנותא לא אזכר ר״ל שאינו נזכר בתור׳ לא בנביאים ובכתובים אלא ברמז לחיו ובמקומו הראוי לו אבאר כל זה כפי הצורך ואמרנו למעלה שקצת חלקים מאויר דכיא זה שבאויר קרמון יורד ובוקע לתוך ראש עולם האצילו׳ה נעש״ ע״א״ק שמקבל דרך החללים שבו מאויר דכיא שלו ונותן אות׳ לה״ת שבי ואת״כ נתפשט האויר דכיא זה למטה דרך יסוד שבו למלכות שבדחיינו רישא דל״א ונכנס בקרומא דאויר שהוא התיקון ה״ג של הז׳ תיקונים ומשם יוצא הרוח הקודש דרך החוטם למי שזוכה אליו והיינו שאומר ספרא דצניעותא דביה תרין נוקבין דפרדשקא ואתער רוחא לכלא זה הוא סור רוח הקודש למי שזוכה אליו והתרין נוקבין הם ענות ויראה לאה ורחל הנעלמים ברישא דערי״קא:

פרק שמיני

אדם קדמא׳הוא כתר שבכתר אחר תתיקון לאחר שנעש׳ אריך בתלת רישין ותפשט מלכו שלו בי׳ ספירותיה ער סוף כל העולמות כי בבר ידעת שאריך מתהילהו ועד סופו הוא ממלכות א״ק וג׳ ראשונות שבה הם כסור רישא דל״א ולא היו העולמות כראים להנות מאורו עצמו לכן נעלם הוא למעלה ונסתלק בסור א״ק יסיעוס אורו נתפשט למטה והתיבה מקום אהלה של מלכות שלו לכן קנה לו שם אחר שהוא א״ק ותגן שם רישא דל״א לפלכות שלו כי מלכות שלו נקרא׳ לא אותיות דהיינו ז׳תיקוניו המתפשטים למטה וכסוסים סן איין וארך עד סוף העולמות ולהיות שה״נ ראשונות של מלכות א״ק אינם מכוסים וחופפים על הראש והם מגולים נקראים רישא כמו תרשיש של הבן אדם שאינו מכוסה בשום מלבוש ואינו כמו הנוף שלו שהוא מכוסה מהמלבושים וכן אצל רישא דאין ודאריך אנפין׳ וכל ראש של כל פרצופין של העולמות אינם מכוסים לכן נקראים רישא ולקמן נימא ביה מלתא ולהיות שכלכות של א״ק נתקנו גם התשעה עליונות שבו צריכות תיקון מעצמותו של אין סוף דהיינו יסוד של עולם המלבוש הנקרא בשם אין סו״ף נ׳או״ר חלבוש ואין סוף הוא מוריד חוט של חסד ר״ל אור מעצמותו שהו׳ חלק ממנו והוא עובר בכל הספירו׳ של כתר שבכתר דזה כלומר ממוחו דרך מישור עד למטה׳ ואצל״ד שהשעה אלו הכפיות שהם בכתר והם מעולם האין סוף הם נעשים כלם בצירת צינולי׳ כ[illegible] השטורת שלו הם בקינול נעוץ סופן בחזיונן כמו דאא״ק סרתיאאזד גם כן והחיים של א״ס עובר באמצע ונותן נשמה לאדם קדמון זה ר״ל נותן לו צור׳ פרצוף שנמשך

מצורת

מצורת כדור לפרצוף שכליו ואיבריו ארוכים ולהיות שהחוט של
אין סוף זה • הוא מקו אלפא ביתות אשר נעשו מן השעשוע של
א"ם המוקף באותיות ונתקעו במלבוש והנקודה הראשונה שממנו
נולדו הכ"ב אותיות של האלפא ביתא הראשונה היא צורת "ר
והאיל והי"ר היא עשרה לזה כל הכ"ב אותיות הם עומדים
בינגול המשל בזה תכף כשחשים חקולמוס על הנייר לכתוב איזה
אות נעשית נקודה והנקודה היא כדורית לזה במקום הזה
שהאותיות עדיין לא נתגלו כל כך וחזו דקים מאוד כקרני חגבים
לכן היו בצורת נקודות והיו כלולים בתוך החוט הזה ממהיה כל
העולמות וממנו יורדת קו המדה שהם האלפא ביתא לכל פרצוף
ולזה המלאכים משוררים בשמי מרום בחרוז אלפא ביתות כדי
שיקבלו שפע מחוט הזה וזה ידע הקליר ע"ה וסדר גם כן שבחים
וחרוזים על זה מלבד חרוז אל נא שקאי על סוד אלפא ביתא של
אל גם שהוא ממש חיות ונשמה של כל פרצופי עולם המלבוש
וכלם כלולים בהחוט הזה מפני שהוא רק מאור ואינו מתפשט
לצדדין נקרא חו"ט ומלת חוט עולה כ"ג לרמז על כ"ב פרצופים
של עולם המלבוש שיש בם כ"א אלפא ביתות עם אל גם כאשר
כתבתי בשיר הראשון הנקרא שעשוע המלך ועם הנקודה וזקו
חנמשך למטה עולה כ"ג כמנין חו"ט והוא חוט של חסד אשר היה
משוך על אסת"ר המלכה שהיא מלכות דאצילות המקבלת האורה
מן החוט הזה ע"י אריך ואבא ואימא וזיר ונוקבא נעשית לבנה ואם
לא היא נשארה יקרקרוקת כאמרם ז"ל אסתר יקרקרות היתה אלא
שהחוט של חסד משוך עליה ולהיות שהוא נותן צורה לא"ק הזה
ואעפ"י שהחוק וקיום איבריו של אדם קדמון זה הוא מהארות
ובחיקות שמבחיק ומאיר בו איברי האדם קדמא סתימאה אשר
הוא על המחירו מכל מקום החוט הזה הוא חנשמה נותן בו קיום
והעמדה והארה הריהא דלא פסיק ולהיות שחכ"ב אותיות הם
בעולים לזה כל איבריו של אדם קדמון זה הם עולים והחוט
סבריח מן הקצה אל הקצה וצריך אחת לדעת שכל עגולה ועגולה
הוא עולם בפני עצמו שיש בו עשר חלקים וספירות כי כל עשר
הוא עולם וחבן זה נמצא שחם תשעה עיגולים כמנין ט' ספירותיו
של א"ק סתם הצריכים תיקון החוט הזה • ובתשיעה עגולים הללו
יש בם ט' אוירים שהם ח"י אלפים רבבות עולמות • והם ח"י
רבוא אלפים עולמות שמשיילל בהם הקב"ה כמו שאומר המרחם
ברחם חרמו והשני אלפים של עיגול ואויר שאינן הם העגולה של
סלכות והאויר חנו שבתוכה אשר עתיד לחקרא אויר סתימאה
בזוהר והם נעלמים מעין כל חי מאחר שמלכות נבנית בסוד ריש
דל"א תראים בראש חג' ספירות עליונות שלה ונצ"ל שנה"י של
אדם קדמון זה היו כולם בסוד עגולה ואחר כך נעשו בסוד קו
שלשתן יחד ואח"כ באמצעית חחוט הזה שמאיר בתוכם נבקעו
ויצאו לאור בצורת שלשה וי"ן והם השלשה וי"ן הרמוזים בשם
הראשון משמות ע"ב מנ' פסוקים ויסע וביא וי"ט כלומר השלשה
פסוקים בסדרן שהם ג' וי"ן ואחריהם ג' יו"דין לומר לך שאלו ג'
וי"ן תחילתם היו ג' יו"ד בסוד העינולים אשר אמרנו ואחר כך
כשיצאו אלו הג' וי"ן שאמרנו נשארו הג' יו"דין בנשמה לתוכן
ומאירים ג"כ למטה ומתפשטין לתת מדות המשקל של המתקלא
להתחתונים ומאלו הנה"י של אדם קדמאה נבנה ועיר אבל עדיין
הוא בסוד נקודות ר"ל ע"ב שהוא נעשה אותיותיו בי"ן ולהיות
שזעיר שרשו הוא שם מ"ה ועם כ"ו של הויה עצמה שהוא השורש
עולה ע"א ולזה השם השלישי הוא סב"ט שעולה ע"א והוא
שם אחד משם ע"ב ביושר שפועל נפלאו' ושרשו הוא חסר הגדול
אשר יתגלה לעתיד לבוא שנא' וברחמים גדולים אקבצך ונאמר
ויחסדי לא ימוש מאתך והוא ברגלי א"ק ומתפשט בעולם הבריאה
בהיכל קודש קדשים אשר שם א"ק עם תלת רישין כי מה שאירע
לאבות אירע לבנים ושם מתפשט בחסר מדת שאין כן השם ע"ב
של הו"ה יל"י ט"ו מתפשט ממנו את"ב בשש היכלות שתחתיו
ולכל אחד מהם י"ב שמות כי שש פעמים י"ב הם ע"ב הסוציאים
ומחביאים נשמות בני ישראל לשבטיהם עם י"ב שערים שלהם
ולהם י"ב צירופי הויה עם הסקור תיורר מי"ג תיקוני דיקנא
ונשם ע"ב זה יש פסוק ויבוא מהופך לרמז על מדת יצחק שהיא
מדת הדין וכל זמן שנה"י של אדם קדמאה אשר הם בתוך כדור
שהירו וגם בתוך כדור בריאה האותיו' שלו הוי"ן והיוד"ין עומדים
בצור' מתקלא אינם מניחים לשו' מדת הדין ואש לשלוט וגירגם
כבה מעט ואינו נוער כל כך ואורו חלוש מאוד ונחלש כח הזהר
הוא חשור שיוצא מהבל פיו אש של ניהנם וזהו שנא' כלחוך השור
כמו שאומר הרשב"י כזוהר בלק ובזמן הזה האומות העולם אינם
יכולים לשלוט מה שאין כן איפכא ובזמן החורבן נאמר ממרום
שלח אש ויצת אש בציץ ואפילו החומה של הקדושה שחיתרה
מחצלת מונחת על קבר התהום שהוא פי נוקבא דתהומא רבא
שחקוק עליה שם המפורש והקליפות אינם יכולים לשלוט בעולם
כי הם סגורים ומסוגרים כאותו ענין של רבי יוחנן במסכת יומא
שסנהדרי היצה"ר בעלמא נוקבא דתהומא רבא בשם המפורש וכו'
גדול דף ס"ז עלה ו' פרשת תרומה זמנא חדא לא אשהכח יצר
הרע בעלמא ראעילו ליה גו גושפנק' דברזלא בנוקבא דתהומא
רבא • ולא היה יכול להשפיע תאות היצה"ר בעולם הזה • וכל
חתוא זמנא כבה נורא דניהנם ולא אתוקד כלל • אחדיר יצה"ר
לאתריה אחר ג' ימים שראו שחעולם אינו יכול להתקיים בפריה
ורביה • שארו תייבי עלמא לאתחממא ביה • שארי נורא דניהנם
לאתוקדא דהא נהנם לא אתוקד אלא בחמימו דתוקפא דיצה"ר
דחייביא שהוא מיין נוקבין בישא שלו המעורר אותו ובהחוא
חמימו נהנם איתוקד ימסי ולילי ולא שכיך וברמו כתבו דברי
חנמרא בלשן אחרת וחכימין מליין עיינין למחמי מלרת
מנו נרתיקת • ועתה בני הסעיין ברברי אלה ראה מה גרם הגלות
הסר הזה שנרם פלוני ששמשו השם לע"ז כרי שיאמינו בו וקלקול
המחקלא של שם ע"ב חג"וך"ן והיוד"ין ברגלי א"ק וחו כל החשות
בעיר בחזוק על שונאי ישראל וגם המחצלת המחפה על קבר
חתחתון ואינה מקבלת טומאה ואינה מניחה לצאת מהתפיסה
ובית כלא שלהם שהוא כדור עלמא נוקבא דתהומא רבא
נסחלקה לצדדין ונשחמש השם המפורש שבה לע"ז בעו"ה ונקבלה
טומאה בכיכול שנא' אני י' חשוכן אתכם בתוך טומאתם וידוע
לנו בקבלה מן השמים כי שם ע"ב בכל צירופיו וגלגוליו חכתובים
בספר חיי העולם הבא הוא שם המפורש הראשון מכללי הכולל
כל הנשמות כי הוא קדרום החוצב נשמו' ומזמן שלמה המלך ע"ה
היתה הבית שני ומחרב בבירת ראשון בקדש הקדשים ואז ריחו
חוצבים נשמו' השם ע"ב חשיר של החסר עם שם ע"ב חשני ישיש
את רעהו יעזרו לחביא נשמו' יקרות לעולם כגן בניחו בן יהודע
ודוגמתו כבר זכרתיו זה הענין בעלם התחיה בדרוש שעבדו
בבית ראשון ע"ו היה הכל במדרינות והתפיסה של השרים
האוסרים עשה לנו קטורת ועשה כך וכן ואני אצלח לך משמניות
או אמלא שאלתך בתאוות הנוגד או אמלא האותך באוצרות
וסגולת מלכים של כסף והב ואבן יקרה או בשאר התאות ולא
רצו להשתמש בשמות הקדושים ורבקו עצמם בשפות הטומאה
וחטוב מונח במקומו וכן הוא אופור בסב"ט פרשת משפטים דף
ג"ב על פסוק שמעו הרים את ריב י' אמאי ריב דא בנין דבדבר
תל"ן כל הובא דעברין ישראל לגבי אבהתן מ"ט בנין
דישראל תוו ידעין שמושא דכל מלאכין עילאין דשמיא ולא אנם
לחו אפילו שמא דכל חד חד מינייהו וכל שמושא דלהון ובתרין
סטרין הוי מתאן אבתריהו חד דהוו ידעין לאמשכא חילא דלהון
דכוכביא ומזלי בארעא וחד דהוו ידעי לאומאה לון בכל מדת
דאשטריכו וכו' דחכי הוו עברי ישראל עד דאשתכח בדרגין
דהרתאין והיו משביעים לתאותם בסדרינות החתחתונות אבל
למדריגות העליונות לא באו מה שאין כן בבית שני השביעו בשם
המפור' שיעמור ע"ז בתקפ' עד שעלה השמן וכל מחנותיו מנוקב'
דתהומא רבא ואין כח ביד המחצלת להרים ראש נגד האויבים
היוצאים לשלול שלל ולבוז בו והוכרחו לתועלת העניין הזה
הקדושים של עשרה חרוגי מלוכה ותיצוגותיהם המתפשטים מהם
בכל דור ודור למסור נפשם על קדוש' השם העולה עד המחשבה
חנגנוזה בקודש הקדשים לתקן הווי"ן והיו"דין מדה כנגד מדה מת
שנהנו למת"ר לשלוט עליהם ונהפוך הוא לשלוט היהודים על
שונאיהם ומהרסים כל בנין האדם בלעיל וממתיקים ושוחקים
מדת הדין ומהפכים אותם למדת הרחמים כאמרם ז"ל גדולים הם
הצדיקים שמהפכים מדת הדין למדת הרחמים וחו סוד שחקים

שנו הריחיים ששוחקים מ"ן לצדיקים והוא מ"ן של מנצפ"ך ה' גבורות שנזכרים בכל מקום ואלו השתי אותיות הם קשים ביותר כי הם"ם היא של"מות וג"ן תיאנו"ן של נחש והנחש נתהוה מסנה והשחקים הם חיכל אהבה שנאמר עליו ואהבת את י"י אלהיך בכל לבבך בשני יצריך הכתוב מדבר ובזמן שהנרנ צדיק אחד על קירוש השם מרוב אהבתו אל י"י אלהיו אז הוא שוחק שם מדת הדין בפורפירא שלו שהוא סור שני פעמים מנצפ"ך העולה פרפר והמיתוק בא ממנצפ"ך הגנח באימא עילאה הנקרא עלמא דאתי וכל דיני דאמא ממותקים מאבא שאינו מניחם בלי מיתוק לכן נקראים אינין רעים דלא מתפרשן לעלמין ובזמן ששראל זכאים אז אימא שולחת מנצפ"ך שלה ועושה דין ונקמה באויבי י"י ועמו שכך דרכו של הדין הממותק מכח לרחוקיות' שנאמר ונאו כל האלות האלת על אויבך ועל שונאיך אשר רדפוך והמיתוק יורד מן אימא עילאה דהיינו ק"ק להיכל אהבה ונקרא נופת צופים ומיום שחרב בית המקדש נסלה נופת צופים ונסגר היכל אהבה ובשעת החורבן נאמר בצע אסרתי בזע פורפירא דילה ואינו נפתח אלא לפי שיעה למי שמקיים פסוק ואהבת את י"י אלהיך אפילו הוא נוטל את נפשך והוא נורם אהבה בין חסד ודין הנמתק על ידו ונובלות שלו למי שמכוון לבו בפסוק זה ל"ז זה העניין בכח כר"ע ע"ה שאמר מתי יבוא לידי ואקיימנו ובעו"ה אותם האהובים והנעימים נסגרים שם ואינם נוקמים בנקמות מאויבי י"י עד יחם י"י את עמו ישראל וינל אותנו כרוב רחמיו וחסדיו ועליהם נאמר לימות המשיח לאמור לאסירים צאו ועל סור זה העניין אר"ל בסכסת מגילה מנצפ"ך צופים אמרום שהנביאים בכח נבואתם פתחו המיתוק הזה כמו צוף ודבש שכתוב מפני חטא הדור שחזרו להתגנז בעלמא דאתי שהיא אימא חזרו צדיקים ויסדום והעניין הזה מבואר מעצמו ולעתיד לבוא יבואו כולם עם משיח לעשות נקמה באויבי העולם ונזכרים בזוהר חדש פרשת בלק דף ק' ע"א ול"ל אינן רחימין יעול לון בהיכלא חדא דאקרי אהבת ויהון בגויהון חסן לכן נקראו רחימין פי' אוהבים של קב"ה לפי שמסרו נפשם על אהבת הש"י ובזוהר שיר השירים על פסוק מישרים אהבוך זמאן אינון מנצפ"ך דלית לך בכל אתון דאקרין מישרים בר אילין פירוש כיון שהם באימא הם דין ורחמים לפי שהם ממותקים והם ישרים מימין ומשמאל משני צדדים וגם כן נקראו מישרים לפי שהדינים הקשים שהם בלתי ממותקים שאינם מקבלים מיתוק נקראים עוות דין שנאמר והתעוותו אנשי חיל הם סור עוות הדין של עשרה הרוגי מלוכה כאומרו בזוהר איכה אבל הדינים הללו באימא ממותקים ולכן נקראו מישרים שהם ישרים ולא עוות הדין חס ושלו' ולכן אומרו דלית לך בכל אתון דאקרין מישרים ואומר התם ואלין אתון כתרין גניזין גו עלמא דאתי וכולהו נביעו נהרין נביעו גו מחשבה שהוא אבא אינו מניחם בלתי מיתוק ותמיד כלי אבא הם בתוך אימא ואינון רעין דלא כתפרשין לעלמין הארכתי בזה העניין למען תדע עד היכן פגם העוונות מגיע ער רגלי נה"י של א"ק והקרבנות יוכיחו שעולים וכתקשרים עולם ביעולם עד החוט של אין סוף ובזוהר פרשת צו רעותא דקרבנין כלקא ואתקשר אין סוף ובפרשת פקודי ובראשית ברא דקרבנא כד סליק כלא ואתקשר דא ברא ונהיר דא ברא כדין קיימי כלהו ומחשבה אתעבר באין סוף נמצא שכל התעוררות המעשים טובים עולה אל החוט הזה ונחזור לעניינינו שכשהיה ב"ה קיים והיו משניחין אנפין באנפין היו כל אלו השלשה וו"ן סאירות ומזרונות זעיר ונוקביה פנים בפנים ואחר כך כשנחרב בית המקדש ונתכיעו כנפי חיות וחסרו שנים אלו השני וו"ן נסתלקו למעלה כליסר נסתלק אורם ולא נשאר כי אם מעט מהוא"ו של ההויה המאיר להויו השלישית של יוד ולהיות שהשלשה יו"דין ראו שנחרב בית המקדש גם הם נסתלקו לצד ההוד ולא נתעלו שאלו חס ושלום היו מתעלים נחרב העולם כי המתקלא חס ושלום היה בכל ואירע לעולם הזה חס ושלום כמו שאירע לעולם התוהו לכן לא נתעלו אבל נשארו מן חצד ונתרחקו יותר והיו"ד של נצח יותר ויותר לזה הניקור של ההוד באו שלש נקודות והם באלכסון נמצא שכשעת החרבן בית המקדש לא היה שום זווג כלל בפנים כי אם מצד אחור וגם מצד אחור לא היה זווג שלם כי אם מצד הוד בלבד ותדע שדגרי

אלו הם בתוך יסוד עצמו ר"ל מצד החוד שלו ויסוד נקרא בריח קיימא והוא קייסא דירחלוזה יגר שיעה שגלה ר"ש האדרא לא היה קיום העולמות שלמעלה שאנחנו מתפני' רק על ידי קיומא שהוא יסוד וחד סמכא שהוא בהוד ר"ל מצד הוד שביסוד ותיסוד נקרא סיכתא בפקום אחר אבל נא"ק נקרא סמכא • ולהיות שהרשב"י זה ראה העולם מתמוטט שאפילו מאחד לא היה יושב אלא בקיומא דחד סמכא שוכר הרשב"י באדרת נשא לזה תיקן בסלכות הכנה כדי שיהיה הזיווג מצד השלשה קוים בסוד וו"ן והם כתובים בספר הגלגל כי עתה חשם ע"ב כולו הוא בסוד עינולים ועינולה רי"ו וכן עולה אדר"א למנין רי"ו וגם הוא ענול כתרגומו של גורן אדרא והוא סוד כתפי נורן ענולה שישבין בה הכנחדרין וכחלק השני אשר קראתיו ג"ן המלך שהוא פי' על הזוהר אבאר הענין הזה יותר באדרת נשא בסייעתא דשמיא:

פרק תשיעי

הפרק הזה הגדול והנורא בו אבאר קומת אדם קדמון קצתו בזמן ששראל עושים רצונו של מקום הוא בסוד אור מקיף לארך אנפין מבפנים לכן אינו נוגע בכי"ע כיון שהוא מקיף אבל באצילות נוגע ומתפשט בכל מקום ע"י התלבשות הפרצופין האחרים שהם חבריו ובזמן שאין עדרצון הוא מקפל רגליו למעלה והבן זה • ונתחיל מן בעל הרצון שהוא ראשון ואחרון כי כל העולמות עומדים בתוכו שנאמר הנה מקום אתי הוא מקומו של עולם ואין העולמות מקומו ועולם המלבוש נקרא אי"ן סו"ף עד השחירו עד ולא עד בכלל ואי"ן סו"ף מקיף כל העולמות כמו שכתבתי בדרוש א"ק סתימאה שהשירו עצמו עומד בתוך חלל מלבות א"ק סתימאה ואדר קדמון מקיפו והמלבוש מקיף הכל כי פרצופיו עומדים בעינול • ומקיף הוא גם כן לצדדין ממעל ומתחת בארבע דפנות וכדור המהירו היא מקפת לכל הצדדים להבדיל בין עולמות א"ס לאצילות רק פתיחה יש על ידי א"ק סתם שעלה למעלה והניח רגליו למטה בטהירו וסלבותו בכל משלה בכור אנ' שהוא מלבות ראשון ואני אחרון והאין סוף יתעלה מקיף כל העולמות וגם מוקף סתם ופתלבש בתוכם עד סוף עולם האצילות ואינו נוגע ודבק זולתי באצילות לבד ולא בבריאה יצירה עשייה • ולכן כשם ולספרת ישתנה מהותם ונקראו בי"ע אך בבחינת מקיף הו' דבק ונוגע בכל הר' אבי"ע ותחילה נשתלשל ממנו באמצעיתו אדם קדמון והענין הוא ע"ר שרשו בזוהר אני ראשון לעילא עד אין סוף ואני אחרון לתתא עד אין תכלית ובלעדי אין להים באמצע ובא למעט שלא נדרש באני ראשון ואני אחרון שהוא סה למטה ומה למעלה שהוא היקף א"ס כיון שאנו עוסקים אותו מלחקור ולדרוש בו יותר סדר שיש לפנים מן חפרגוד והפרסת דהיינו הפרוכ' ומה שאנו סובחרי לדרוש בסוד מעשה בראשית בדרך כלל לצורך ההשתלשלות עד שנבוא לכלל עולם התיקון הוא ההכרח של קישור העולמו' ומפני שאנו באים למעט שלא נדרש בראשון ואחרון הותר לנו שנוכל לדרוש בחלק האמצעי דאתמר ביה בלעדי אין אלהים באמצע כי א"ק הוא אמצע א"ס והוא וחכמתו סתלבשים באצילות ומי שיש לו לב להבין יבין כי מה שאנו קוראים א"ס אינו אלא שמו שקרם לעולם דהיינו רצונו אבל בעל הרצון עצמו שהוא בעל השם כי רצו"ן גי' שם"י אין אנו יכולין לדרוש בו כלל ועיקר לפי שאינו אות ורמיון ולפיכך אמר אליהו בתיקונים אנת חד ולא בחשבון ר"ל אף על פי שאריך נקרא אחד עכ"פ הוא בחשבון של תלת רישין והוא בעל חלקי' של אותי' והוא אינו אות ורמיון ואינו ראשון שהחשבון מחייב שני אבל בעל הרצון הוא אחד ולא בחשבון כי אינו אותיו"ת ותיבות של שפות חמהחלק לחלקים • וא"ס נאצל עליו וא"ק נשתלשל באמצעיתו ובבחינה היותו שני אל האין סוף נקרא אדם דבריאה עם שהוא קודם האצילות כמו סוד עולם הבריאה שהוא שני לאצילות וכל בריאה הוא סוד מרגיעה שנית וזה האדם כולל עשר ספירו' וכולם נקראים אין סוף בערך עולם האצילו' שלמטה הימנו וזה האדם נרמז בקיצו של יו"ד של שם הד"ה כי היא בחינת כתר של כללות העולמות בסלכות שלו ואחר זה נשלם האין סוף בבחינת הפנימיות כשנשלם האצילות שלו ונוב

שער אדם קדמאה סתם

האצילות שפעו שנתפלא באצילות כלי מסך אלא איהו ואיהי חד איהו ורמיזה חד אשר בעבורו נקרא רצונו יתעל' שם של היוה ואז נתעב' האו'והכלי שהוא בחינ'כתר של כללו'העולמו'הגם שהחסי' ד"ו ק"ק פה קדוש ר"י לוריא האשכנזי עליו השלום אינו מדבר בבחינות כמו החכם הקורדואירו ע"ה לפי שהחכם הקוררואירו מדבר בי' ספירות של עולם התהו ושם צריך לומר בחינות • אבל האשכנזי ע"ה הוא פה קדוש עיקר עסקו בעולם התיקון ובכור המתקלא ושם נופל הלשון בפתעל ואך אנו אומרים כאן בא"ק בחינות אחר שהוא בעולם התיקון התשובה דע שא"ק זה סרוב דקותו אין נופל בו לשון פועל ממש ולכן צריכי אנחנו לומ'בחינ'במקצתו אבל בענין המתקלא נגר מה שלמעלה ממנו בוראי בפועל יצאו ס"ם שלו ומפני רוב דקותו אין אנו דורשין בכתר שלו ומפני זה כל פעולותיו בעולם האצילו'הם ע"י חכמתו ואין סוף בכח התלבשותו במל'כות א"ק האציל תתחיו עולם האצילות וזה הוא סוד כולם בחכמה עשית והבן כי בהכתר סרוב דקותו אין אנו יכולין לדרוש בו כלל תיקר • לכן החכמה שלו נתפשטה ומקננת למטה ומזה זה נרי לקשר עולם האצילות בעולמות אין סוף והחכם'הזאת נתלבשה במלכות אדם קדמון לתקן'ו תיקונים ורישא דל"א שלדי עם התפשטות שאור איברי חגוף ער סוף כל העולמות הגם שלא חכמה לבד מתלבשת במלכות אלא גם שאר ספירות מתלבשים בה והוא על דרך משל הכותב ביד הכתיבה באה מהמות ואפילו הכי אין המות כותב רק הוא נותן כח והרשו' ביד לכתוב כך בכאן מאה שהחכמה היא המות של אדם קדמון נותנת כח למלכו'לעשו' העולמות ומלאכותיהם והמלכות היא סוד הי"ד בכל מקו'במו'ודור מנגן בי"ד ורוח הקודש באה עליו מסוד היר שהיא מלכות ביד דוד ואין השכינה שורה אלא מתוך שמחה של' והיה כנגן המנגן ותהי עליו רוח אלהים . והו ודור מנגן בי"ד והם י"ד עתי'שובים שאמר קהלת שהלבנה כמילואה לגרש י"ד עתים רעי'הנזכרים שם והם הימים אשר תאמר אין לי בהם חפץ שהלבנ' כחסרונה ונחזור לענייננו החכמה הזאת נתלבשה במלכות א"ק הו המלכות ירדה ונתלבשה בעשר ספירותיה רצון ספירות עולם האצילות והיו זה לקשר אדם קדמון בעולם האצילות ועל ברך זה בכל עול'ועולם כמו שנאמר וראש זו המלכות שהם ג' ראשונות שבח נשארו במקומם ונקראים רדל"א וזו' תחתונו' גוף שלה הם ז' ימי בראשית והם נתלבשו בעשר ספירות דאצילו'כי נה"י של מלכות דאצילות נכנה עליהם עולמו'ב"ע כנודע ונה שאמרנו ונתלבשו בי' ספירות דאצילות וזו הבחינה נקר'עתיק יומין שהם ז' ימים העתיק'דמלכו' א"ק הז' תיקונים שלה נהלקים בעשר ספירות דאצילות כי התיקון הראשון שהוא חסר דמלכות של א"ק כלולה מג' והם תלת חללי דגולגלתא על דרך הכל קודש הקדשים כנודע שכולל ג' והענין הוא מאחר שראש אצילות סגין עד חסר דמלכו'דא"ק א"כ החסר שלה נכלל מג' ראשי'דהיינו כתר חכם'בינה ע"ד היכל ק"ק כנודע שכולל שלשה כי בבריאה יש שבע לפי שבעול' האצילות הוא יחו' גמור ובבריאה מתחיל הפירור לכן יש שם שבעה היכלות נקובים בשמות מפורדים ואלו הן נמשה למעלה לבנת הספיר • עצם השפים • גוונה זכות אהבה רצון קודש הקדשים • וכו ערטיקא קרישא אבא ואמא ואינפ"י שעולם הבריאה כולל עשר ספירות והיכלות אינם רק ז' אלו אומרים שהיכל קודש הקדשים כולל ג' ספירות חב"ד ואינם מתחלקות לחלקים מרוב דקותם אינם בונים היכלות שהוא יצירות ובנין ההיכלות כנודע ודע העתיק נעשה נשמה לאריך אנפין הוא כתר האצילות וגם הוא מתפשט בתשע ספירות אחרות דאצילות ואור א"ס תוך העתיק • וחכמה ובינה דאצילות מלבושין את אריך אנפין הנקרא עתיקא קרישא הו' תחתונות שלו לבד ע"ד הנ"ל ונקראים אבא ואמא ויציר אנפין שהוא ו' ספירו'הם ו'קצוות ופ"ו הם אל"ה וכה'מתלבש' הבינה הנקראת מ"ה ונעשה אלהי"ם מ"ה בר"א אל"ה ונוקבי'ד זעיר אנפין היא מלכות דאצילות מלבשת את זעיר ז' תחתונות שלו בסוד נקיבה תסובב נכר ובעת הזיווג חוזרת אליו פנים בפנים ובמקומם הראוי להם אבארם רי צרכם • הרי כשנתרוך ביריעה שליכה ברורה ומכוונת נמצא היות כל קומת המלכות שיעור ספירה אחת לבד בערך כללות עולם האצילות לזעיר יהיה ו' קצוות של כל חכללו'עם שהוא בעצמו עשר ספירות ואב ואימא גבוהי'ממנו וראש חכתר נבוה מעליהם • אפנם רגלי כולם שוים ער סוף האצילות רגלי עתיקא ורגלי אריך ואין ורגלי אבא ואימא ורגלי זעיר ונוקביה כולן שוין למטה ער סוף האצילות ומה שאמר הכנפי יונה שרגלי אריך יורדים ער סוף אצילות ורגלי אבא ואימא ער המיבור של אריך אנפין תשובה דע כי בספר כנפי יונה מדבר בשעת קיפול רגלי אריך שהוא מכוסות באבא ואימא ער המיבור ומהמיבור ולמטה הוא מגולה ומהמקפל וירשומו של מתלבש בתוך זעיר ומשם הוא חיותו ומה שאמרנו רגלי האצילות שוין בכולן שאנו עושים מעשים טובים נורמים לאריך עצמו שיתפשט בתוך זעיר וה אי אפשר אלא באמצעות אבא ואמא שהם יורדים גם כן בפרצופים התחתונים שלהם ער רגלי זעיר והם ישראל סבא ותבונה הנעשים סהאורת התפילין תרין מוחין ותרין עטרין המתקבצים בנה"י שלהם ונעשים פרצופים בפני עצמם ומפני שהם פרצופי האחר נוחים להתגנז למעלה ובפרט שהם צריפים להזדיד למטה חכמה ובינה שלהם כאשר אבאר בסקופס . וכשאין בנו מעשים טובי' ח"ו אריך מקפל את רגליו תלת גו תלת ואם כן רגלי דאבא ואימא אינם סגיעים רק עד חזה דאריך דהיינו ער טיבורו וכשתיעין היטב תמצא באמת כי כל יעול"ם של א"ס מקיף חבידו ובטחירו מלבוש כל אחר חבירו ער שמגיעים בהתלבשותם למעל' כמו למטה ונוגעים בא"ס שבאריך התחתונה וא"ס כבעל הרצון עצמו וזה סוד הפסוק מלוא כל הארץ כבודו אפילו במקום הקליפות מכחוץ וזהו נגר סבוא האנושית ויפורש זה בסוד ע"ד סור הפסוק יגער" בך השטן הוא מקום הטינופת שהוא מקום ע"ז ממש • וחפי' של הפסוק יגער הוא שני הזיכוכי' ג"ע ע"ר והעין עומדת במקום שנים ר"ל ג"ע מצד ההכרח צריך הקדושה ליגע בכל האופן שלא יהא ח"ושתי רשויות ואם ישער אדם ח"ושש לו לשום נמצא קיום כלתי ית ח"ו אם כן יפול כזה ח"ו שתי רשויות ולכן גור הוא ית' אינפ"י שהדברים הם מאוסים והם בערך שטן ג' נחש עם המלה שהוא הקליפה הטינוף נוגע בהן הקדושה אבל לא קדושה ממש רק ער רצונו לזמר שמערת הקדושה משם כמו חמים מכים על שפת הארץ וחזורים כרגע לאחוריהם וזהו סור והנה הרשעים כים נגרש' לכן גם הם אנשי רמים ומרמה לא יחצו ימיהם כל עוטת שבא בן לילך מן העול' לכן תקן רבי שמואל חסיד בשיר היחוד אף כל טינופת לא תטנפך והמבין יבין שמפני זה תקנו בקצת מקומות כארון סתום שלא יאמרו אותו וחיישינן שמא מן חברו ומעו בזה ואדרבא זה הוא עיקר האמונה וטיונה אדם הראשון כאשר אבאר ונחזור לענייננו וסוד מלת ער הוא שמערת הקדושה משם ונשאר אותו המקום עם רושם רק מאור של קדושה והיא סדת אחוריים באופן שלא ישאר שום מקום זולתן דרך הוא לעולם אמן ואמן • והו אמירת העגל אלה אלהיך ישראל כי לא יש שום נבוא זולתו ית' והוא זה היה חטא א"הוצריך אני להקדים לך הקדמה קטנה היא סוד גדול צריך אתה לדעת כי האין סוף כ"ההוא לעולם קשור בכל העולמות ואינם נפרדים ממנו אלא לעולם השנחתו נדבקת בכל דבר ורבר מכל עולמות אבי"ע אלא שיש הפרש ברביקות הנזכר שכל הנדול מחבירו חתרבקותו גדול מחבירו ועל דרך זה הולכת השנחתו על כל דבר אפי' על דברים שאינם ראויים להזכר כמו המאוסים והטינופת של הקליפות • ומצד אין סוף אין הפרש מפוף השנחתו לראש השנחתו כי אין בו לא ראש ולא סוף אלא הכל לפי כח המקבלים כמו שאומ'ל על פסוק קול " בכח בשהיה הקב"ה בסיני משמיע קולו לישראל לכל אחר כפי כוחו זקיני' לפי כחן קטנים כפי כחן וכו' ואם בקול יש הפרש זה כל שכן בהשגחה כמו שאמר הספר ברית מנוחה כל מי שמאמין שדבר אחד מן ברואיו של הש" ומן סידוריו נבדל ממנו הרי זה מקשני אמנה ר"ל שהוא מקצץ בנטיעות באומרו שתנטיעות מובדלים מן הנעשה הלא זה היה חטא א"ה כשאכל מפרי העץ שביציריה שהיה סבור שפרי זה היה נבדל מיעלתו של עץ החיים של ג"ע דברואה שיצא ממנו ליצירה והיתה מחשבתו למובה באומרו כי לא היה ראוי לעמוד תמיד לפני שביעתו יתברך וכדי להשפיע עצמו אכל

מן הפרי נחשבו כי באכילה זו יהיה הוא נגרל מלפני שכינתו כמו הפרי וגם כן עשה כרי להתחכם מרע"ה הפרי ולא היה צריך להתחכם משכינתו יתברך ויתן לו הקב"ה מדה כנגד מדה ונקנם מיתה שכן נתרחק הוא ממנו שנרש אותו מג"ע ונכפית' נתרחק גופו מן החיים הרי לפניך שהשוותו ית' על כל דבר יפרפי הדברי' ואין דבר נגרל ממנו כמ"ש הפסוק את השמי' ואת הארץ אני מלא ודי בזה כרז שביארתי לך בענין השנה' התולסות קו לקו צו לצו בענין המוסיף יראה שבידו לרחק ולקרב בהשגחותו ית' יאל"ו :

פרק עשירי

נחזור לעניינינו לדרוש ארם קדמון רגלי כולם שוין עד סוף האצילות וכולן שוין למטה אך יתפרדו בראשם זרז למעלה מזה באופן כי יהיו כולם לבושי' זה מלבוש לזה והעתיק שהיא מלכות דארם קדמון ובתוכ' חכמת ארם קדמון בסוד ה' בחכמה יסד ארץ ובתוכה האין סוף עצמו וכל אלו מתלבשים תוך האצילות באופן כי אין ניכר מכל אחד מהם כי אם הראש אבן גופם מתלבשים אחד תוך חבירו ואינן ניכרין והנה כל הענשר ספירות דאצילות נחלקו לחמש פרצופין' כתר (קדך) חכמה (חנא) בינה (חנא) זעיר ונוקבין' וכל אחד כלול מה"ת איברים ושס"ה נירין והנה כל העשר ספירות דאצילו' נחלקו לחמש פרצופין כל החמשה הנז' בכל מקום בזוהר ובקבלת האר"י הן כלל תיקון עולם התחזו והם בחינת ד' אותיות הוי"ה הכוללת עולמ"ם ואצילות ועם קוטו של יוד הרומז לאריך אנפין חרי הם ה' פרצופין אכן בערך ההויה הכוללת כל העולמות כנזכר לעיל הוא באמרת ה' תחתונה היא עולם העשיה רומז לבריאה המקנת בעשי' ואות ו' של הויה היא סוד עולם היצירה רומז לזעיר שמקנן בו כנודע בזוהר ברא מקנן ביצירה ואות ה' ראשונה של שם הויה הוא סוד עולם הבריאה רומז לאימא עילאה שמקנן בו כנודע בזוהר אימא מקננת בכורסייא והיא סוד עלמא דאתי ומשם מקבלים הצדיקים שכר עולם הבא ומהם מקבלים שומרי התומ'הם מלאכי' שומרים מבואות הסרכב' לבל יאחזו בהם הקליפו' שנ' על חומותיך ירושלים הפקדתי שומרים וקוטו של יוד היא סוד אצילות שאריך עם כתריו מתלבשים בו לרוב העלמו ודקותו אינו נחשב כי אם בסוד קוטו של יוד שהוא ענין דק מאוד' וכל הכתרים מסתתרים ומשתמשים ומתלבשים בכתר אחר לכן אינם נחשבים כי אם לכתר אחר והבן שהוא כתר האצילות נמצא לפי זה הערך שאמרתו למעלה שארם קדמון הוא קוטו של יוד והעשר ספירות דאצילות הם סוד ו' של ההויה הנרשמה בחכמה שנקראת אבא והיא באצילות כנודע ואחר זה נשלם כל בחינת האין סוף בבחינת חפציות כנזכר למעל' ואז נתעבת האור ונעשה שם מסך ופרס"א ופרוכת שנזכר בעולם הבריאה וערך המסך ירדה מלכות דאצילו' ו' תחתוניות שבה והית' ראש לשועלים עשר ספירות דבריאה וכל זה אחרי התעבותם והתלבשותם דרך המסך תנז' וגם בינה דאצילות נתלבש אורה בז' תחתונות דמלכות דאצילות וירדה דרך המסך הנזכר ונתלבש בעשר ספירות דבריאה' וזהו סוד בינה מקננת בבריאה ואלו הז' תחתונות דמלכות נתחזו לעתיק יומין דבריאה ונתלבשו באריך אנפין דבריאה וכולו על הסדר הנזכר בעולם האצילות וגם הוא ה' פרצופין דבריאה וכלם בחינת ה' דהויה הכוללת כל העולמות ואחר זה נתפרש מסך שנית וירדו ז' תחתונות דמלכות בריאה ובתוכם מתלבשים אור' קצוות דזעיר דבריאה ונתחזו אל בחינת עתיק יומין דיצירה והוא סוד זעיר מקנן ביצירה והוא העתיק מתלבש תוך אריך דיצירה וכו' על דרך הנזכר למעלה בבריאה וגם הוא ה' פרצופין דיצירה וכולם סוד ו' דהויה הכוללת כל העולמות ואחר זה ז' תחתונות דמלכות יצירה היא לברה סתלבשת תוך אריך אנפין דעשיה וגם זה דרך מסך שכן יצירה לעשי' הוא כור מלכות מקננא באופן ונקרא עתיק יומין דעשיה ומתלבשת תוך אריך דעשיה מתכל על דרך הנזכר למעלה ביצירה וגם הם ה' פרצופין וכולם ה' בחינות ה' אחרונה דהויה הכוללת כל העולמות וא"ת אי"א דעשיה מחיכן נתחזה בסוד מסך ויש לומר דנ' דאינון דמלכות שביצירה מלובשת אורם בז' תחתונות שלה ואח"כ ירדו הז' והיינו עתיק לעשיה :

פרק אחד עשר

אמנם דע כי כל בחינות הה' פרצופין שבכל עולם של אבי"ע כנזכר לעיל הנה כל אחד כולל רמ"ח איברים ושס"ה נירין וצריך המעיין לחקור ניתות איברים שבכל פרצוף ופרצוף ואין יפנשו אבר באבר' פרצוף אבר זה באבר זה שבפרצוף חבירו המתלבש בו כי אין עמידת כל הפרצופין בהשוואה ובקומה אחת נמצא כי ראש מלכות דעשיה יפנוש בתחתיות עקב דארם קדמון וכן על זה הדרך כל שאר הבחינות לא יכילם אם יגולו כספר השמים וכפי דבוק אבר זה הפרצוף באבר שכנגדו לפנים יפנשו עין בחוזם ואוזן בעקב וכיוצא בו לאין קץ כפי נתות איברים והתלבשות ההוא ענין חכמת הצירוף של הכ"ב אלפא ביתות של כל פרצוף עם אל"ף עם אלף עם כולם וכולם עם אלף שבכולם שאלף מצטרף עם כל האותיות כן האיברים מצטרפים זו לזו והם הם הגורמים השינויים שאין לך יום דומה לחבירו ואין צריך דומה לחבירו ואין בריה דומה לחבירתה וכל הנבראים צורך גבוה כי אין ניקח כולם שוה אף לא תיקון כזה שוה והנה אלו הה' פרצופין של עולם האצילות נתבארו בקצרה נשא והאזינו והה סוד בהבראם כ"ת בראם כי כל הנבראים היו בחינת ה' פרצופין הן באצילות הן בבריאה יצירה עשיה והם ה' זעירא כי כולם יצאו מה' זעירא דכלכות ארם קדמון אחר שנתפשט באור ז' תתחתונות שלה לבד ואז היתה ראש להם כנזכר למעלה ורזנה העשר ספירות דאצילות להיותם בחינת לבושי מלכות אדם קדמון התחיל בהם טיגים והרינים ונרמזו בואלה המלכים אשר מלכו כי כולם בני מלכים הם כי כל הפרצופים באים ממלכות ארם קדמון בסוד בראשית ברא אלהים שהיא מלכות ארם קדמון הנקראת אלהים ומכתה נבראו שמים וארץ דאצילו' ומתחילה לא נתקנו ולא נעשו פרצופין בסוד מתקלא ער יצא מלך השמיני שהוא מלך הדר שהוא יסוד וגמל חלקו וחלק המלכות כאשר ביארתי בעזה"ת התחזו במקומו תראני לו והוא גם כן סוד שם הויה היא תולדות היסוד של ארם קדמון מילה חנוכה בשמיני וחוליד טפת הלובן חסד הנקר' לכן והשיל גם בו סיני נוקבין דרך משל היא טפת אדם ארום בערך מיין דכרין שהוא לבן מיסוד וכו היא גם כן טפת ארץ ארום שירדה אליו מבינה שמשם תיינן מתיינן' וכו ברא עלמין שהם ז' המלכים מחוללים כל העשר ספירות דאצילות כי הראשון בכולל ב' ראשונות ואתכסכו בזיווג יסוד ומלכות דארם קדמון והוו ביום עשות י' אלהים ארץ ושמים שתף רחמים בניו ולא נתקנו והפרציפין עד ששתף רחמים שהוא יסוד עם דין היינו מלכות ואז נתקן האצילות גם המלכות עצמה דארם קדמון שהיא רישא דאצילות שהיא עתיק יומין נתקנה טיפת אורם שלה היינו אור ז' תחתונות שלה המתלבשים בעשר ספירות דאצילות אך עצמית ומכשות ז' תתחתונות שלה נשארה לסיגל' בסקיפה רק ניצוצי אורה הם היורדים להתלבש באצילות ולכן נקרא אין סוף ונקרא אין ונקרא אני כי מצד הבינה נקראת אני שהיא מתגלית לעולם לפי שאין בספירות יותר מגולה ממלכו' ומצד שהוא כתר לאצילו' נקרא אין והיא מלכות דארם קדמון וכתר דאצילות וחבן זה והרי כי תעקיבים דארם קדמון מתלבשים בעשר ספירות דעשיה כל ספירה כלולה ממאה פ' כל ספירה כלולה מעשר ועשר מעשים מאה נמצא כל ספירה כלולה ממאה והם אלף יומין דחול שאומר הזוהר ובסקום אחר אומר לא ישלמו עסמין בישראל יתיר מאלף שנין כי שם הקליפות כולם פי' כי יומין דקדושה הוא אלף שני כיום אתמול אבל בקליפות שהם בעולם העשיה שהם בעקביים של ארם קדמון הם אלף יומין דחול שהם הקליפות והוא סוד בעקבות משיחא חוצפא יסגי בהשתלם להזדכך ולהתברר אור מעולם העשיה שהוא סוד עקב יוד ניצוצי אור הנתונים בעקב בסוד את' תשובנו עקב אז יהיה אור הלבנה כאור החמה ואור החמה יהיה כאור שבעת הימים הראשונים דמלכות ארם קדמון הנקרא' עתיק יומין דאצילות והזכוך והברור של העקביים שאמרנו הוא סוד ברור האור שבעולם העשיה לפי שכסכ נליות הוא מאה שהשכינה כביכול היא בגלות לפי שיש מהאורות העליונים בקליפות אבל כשאנחנו במעשינו הטובים נחזה מיין נוקבין להעלות האורות

מהקליפות ל מקומן הראשון אי"ת ברירו העקבים ועל זה פירשנו שהוא כוד יעקב יו"ד ניצוצי אורה רצוני ליסר היו"ד ניצוצי אורה ממאנין הבירין הנשארי' בעקב אדם קדמון שהוא בעולם העשיה ששם הקליפות ואתה תשופנו עקב ירצה תתגבר על הקליפות הנתונים בעקב או יהיה אור הלבנה שהיא נוקביה כאור החמה שהוא זעיר ואור חמה שהוא זעיר כאור ז' היסים הראשונים של מלכות אדם קדמון הנקרא עתיק יומין דאצילות וסוד הדבר הוא שאמרנו בעקבות משיחא חוצפא יסגי לפי שבגלות אדום לא נשאר לנו לתקן אלא העקבים הללו לפי ששוד הארבע גליות הם בקימה אחת ובעולמות שונים הצריכים תיקון עם אותם הנשמות השייכות להם וצריכות מאור אל התיקון ההוא ועם הנשמות מתוקנים שהם האור ההוא עצמו שאנו מוציאים בסור מיין נוקבין על ידי השבינה שהיא בגלות ומתעברת מהם ומוציאה יקר מזולל ואז תכף העפר ההוא שהוא סור הקליפות שהוא סור וזבחי מתים יורד לאבדון ונשלכה לחוץ וינין גלות מצרים גלות בבל תוא הכל אחד לפי שהוא בראש ואריך אנפין כולל ב' חבריו הנקראים תלת רישין ולכל אחד מהם נתנו ע' כתרים מז' אורות פנימיות של ז' כלים הנשברים וג"פ ע' הוא רר"ו מנין שני גלות מצרים שנתקנו הלת רישין בסוד ג' אה"ה שאמר הקב"ה למשה ואהי"ה הוא סוד בינה שהיא ארך וג"פ אה"ה הוא גימטרי' שם ס"ג שהוא בבינה והם הכתרים ו' אה"ה הנותרים שהם בפרצוף ההוא עם ז' הנזכרים עולים בסנין רר"ו ונם לפי שנתקנו במצרים התלת רישין בדרך פרט בשלימות ג"פ ע' שהם רר"ו שנרמז לכן כשפנסו ישראל את התלת רישין אה"כ די להם ע' שני גלות בכל בדרך כלל זרי בזה וגלות מדי הוא בחזה וזרועות וגלות יון הוא בשתייים וירכיים ובגלותינו זה אחרי שכבר נתקן הכל בגליות שינכיו לא נשאר כי אם בחינת העקביים כראמרי רבנן בעקבות משיחא חוצפא יסגי והאור שבה נסתם ממנו לאין תכלית כי אל אדני הוא בעשיה כנודע ועולה צ"ו ולזה בקליפה העשירית כנגדו צ"ו הוא ע"ז כי הקליפה הלבישה כל הקדושה וכן דניאל עולה א"ל אדנ"י לפי שהא"ף משמשת לכאן ולכאן לפי שחית מזאת הבחינ' ומפני זה חקץ סתום וחתום וש"ה ופקדתי על בל בבבל והוצאתי את בולעו מפיו והיא הקדושה שהיתה בלועה בתוכו וכשיצאתה ממנו נפל לארץ ובזה יובן מה שאחז"ל שאסר העגל אנוכי י' אלהיך אשר הוצאתיך שיש להקשות וכי הקלים אינה יודעת בחינ' הקדושה ומרגניתיה היאך היא אומרת דברים כאלו ובמה שפירשנו יתורץ כי אחרי שהקדושה בלועה וכבוסה לתוכה ועל מה שכתוב היא אומרת אנכי י' אלהיך וניאל נקרא החק שהיו נתתכים כל דברי מלכות על פיו לפי שהיה כזאת הבחינה שהיא מלכות שבאורנו למעלה ונשלם בזה השער הלזה הנקרא אדם קדמאה סתם שהוא כתר שבכתר והניח מלכות שלו שנתפשטה ביעולם האצילות כאור היורד מובחר השאר ניצוצותיה נתפשטו כבי"ע כאשר יתבאר במצא"ש שיש לאדם קדמאה סתם התשע ספירות שלו ונקראו אדם קדמאה סתם והמלכות שלו שנ' עליה ומלכותו בכל משלה ר"ל בכל העולמות יחד כאשר נבאר והיא בעשר ספירותיה נקראת רישא דלא אתידע וכנ' ראשונות שלה שהם חופפים למעלה על הז' תיקונים שלה נקרא רישא שהוא כמו הראש של בני אדם שאינו פלוכש ורי בזה ואעפ"י שזכרנו אבי"ע ושאר פרצופים ברמז יצריין לא באורנו מהותם מהיכן נתהוו בכל מקום החכם עיניו בראשו לירע קישור וחיבור הדברים בכל העולמות יחד לכל פרצוף ופרצוף בפני עצמו ועשה אוניך כאפרכסת לשמוע דברי עתיק יומין:

שער הלת רישין

והוא שער חתשיעי

פרק ראשון

צא"ל אחרי שנתחלק אדם קדמאה סתם למעלה ועלו ב' שלישיו ל תוך כדור חטהידו ולמעל' ממנו ל תוך רגלי אדם קדמאה סתם שהוא שתם על השהיה נור הקב"ה על מלכות אדם קדמאה סתם שהוא מיבור מקום אהלה ותתפשטה בעשר ספירותיה ובה"ג ה"ת ישסח יקראו סתה רישא דל"א והיא מתפשטה בעשר ספירותיה קודם שיצאו רישא דאין ורישא דאין אנפין לחוץ מכלי הכתר וסיצאו הז' תיקונים מוכנים לבקות בגלגולת שלהם. ובאותו חפצם נעשו הז' תיקונים בכח השבע ספירות שאמרנו בכתר העיקרי כי כח"ב שלהן נעשו ג' ראשין והז' שאמרנו נכנסו בסוד נשמה בתוך השבעה תיקונים הללו שבתוך מלכות אדם קדמאה סתם ובכח"ת נתהוו הז' תיקונים וקודם שנבואו לבאר ולפרש תיקוני מלכות א"ק זה ראוי שנבאר מקודם סוד החוט של א"ם ומחוחו ומחוכו יתבאר מהות תיקוני המלכות א"ק שנקראת עתיק יומין בז' תחתוניות שלה ונא' כי כל הבריאות שברא הקב"ה בעצמו ובכבודו חיה ע"י החוט הזה אפילו כשעלה במחשבתו להבראות הכלים שנשברו היו נבראים בכח החוט הזה ונם אותר שנשברו חזרו האורות ועלו על ידי לסי שצריך תיקון והחכם עיניו בראשו להבין ער חיכן חדברים מגיעים פעולות חוט של אינסוף שאמרנו פעולות ז' כתרים ו' חכמות ו' בינות שעלו הכל היה על ידי החוט הזה ואחר התיקון שאנו פעלים מיין נוקבין ממעשינו הטובים לזעיר ונוקביה ומזעיר נוקביה לאבא ואמא ומן אבא ואמ' לאריך ומאריך לאדם קדמא' שהחוט הזה נגוז בו נמצא שכל ההתעוררות עולה אל החוט הזה ואפילו אותם ששיער א"ם ב"ת כמחשבה להבראות ולא יצאו אל הפועל שהם אותם הנגנזים באדם קדמאה סתימאה ולא היה להם הויה עדיין עד שכפני זה נקרא סתימאה להיות שבו כל הנשמות חדשות ננוזות וכל החיות שיתידים להתחדש ולהבראות באלף השניני מה שאין כן בא"ק סתם הם הנשמות הראויים בעה"ז להבראות ולהתתקן ולהתחדש ולא זו אף זו אפילו הכלים עצמם שיצאו לפועל באלף הרשעיני שיתחדשו העולמות ויעלו כל אחת שלש מדרינות יותר עליונים ער שיחזרו הכל ויתכללו בתוך החוט הזה וזו יתקיים הפסוק דכתיב והיה אור הלבנה כאור החמה והכוונה אור הלבנה שהוא עולם העשיי' שמקבל מאור החמה דהיינו נוקביה ודייקינן שפיר ממלת אור הלבנה ולא הלבנה עצמה דהיינו הקינון שלה יהיה כאור החמה דהיינו זיר שמקבל בעולם היצירה וגם השאר אתי שפיר מלת אור החמה לדיוק הקינון הזה ואור החמ' יהיה שבעתים כאור שבעת הימים ופירושו הוא שזיר יעלה שני מעלות של שני פעמים שבע דהיינו שפיר מלת שבעתים דהיינו השבעה של עולם הבריאה והשבעה של עולם האצילו' וגם אריך יכלול עצמו באדם קדמאה וכבר ידעת שהתפשטות א"ק היא בכל עולם הנקודות דהיינו עד סוף ז' הנקודות שנשברו שהם שבעת ימים הראשונים נמצ' שבולם עולים ע"י החוט הזה והוא סוד אומרו בספר דצניעות' ביה סליקו דהוו וביה סלקין דלא הוו ויחווין וא"ת בשלמא דהוו ניחא אבל דלא הוו איך סלקין ויחווין איך סלקין הלא עדיין לא נתהוו עד לעתיד לבוא כאמור לא צאל"ד שכל הנקודות שאמרו שהיו במחשבת הקב"ה שתלין בכל דור ודור והיינו דאמרו רז"ל תתקע"ד דורות שתלין בכל דור ודור וא"ת עתה הקושיא יותר גדולה שהרי אמרו חז"ל שתן עזי פנים שבדור לא צאל"ד הקדמה קטנה שהעלייה במחשבה שלה היה בה שני בחינות א' כשעלתה במחשבה תכף היא בחינת הטוב מדת הרחמים ואח"כ כשלא יצאו הם נחשבים כאלו נחזרו מפני שלא יצאו תכף והיא בחינת מדת הדין ואח"כ כשנתהוו הכלים שנשברו אותה הבחינה של החוזרה הנזכרת נכללה עם הכלים הנשברים ובחינת התיקון דהיינו תעלייה שהיא בחינת החסדים שאמרנו נדבקה בכלים של אחר התיקון שכל דבר שעלה במחשבה פיבה אינו חוזר ריקם ולזה רמזו רז"ל שתלן הקב"ה בכל דור ודור ואי"ת כדי שלא יתבטלו מכל וכל אלא הכל יבוא לידי פועל ומהבחינה היותר מעולה שהיא באלו הכלים שעלו במחשבה בצירוף אותו האור הנגנז ביסוד שאמרנו שהוא כלול בחוט הנזכר משניהם יחד מתחדשים העולמו' בכל יום ויתה אין תימא שהקב"ה בורא לכל צדיק עולם בפני עצמו בסודי ורזי התורה נעשים לו שמים ומפשוטו מהבל שלו נעשה ארץ והכל הוא ננוז בתוך החוט הזה עם כל נשמות הצדיקים הגנוזים בו ויתידים להבראות ולעולם אפילו בזמן הזה

האורות של תהו שנתקנו מאירים בבניני אספיו אעפ"י שאין חזון עדיין שיצאו לאור העולם כי אם לעתיד ומאירים בבניני שבניהו בתוך היסוד שאמרנו ובטמירו דהיינו בשנמשכו בתוך התוס רא"ל הרי לפניך דלא חזו ודחויין חכלהו שהאורות משתמשין בהם עכשיו אבל בוסנם יאירו יותר כמו שאמרנו אם כן יצדק לומר בית סליקו ובית פלקין:

פרק שני

ונחזור לענייננו התוס הזה אשר אמרנו נקרא בזוה"ק סתויא גו סתרא פירוש הדברים שהתוס הזה הוא נסתר בתוך היסוד של המלבוש העליון שזכרנו כמה פעמים ונמצא נמצ' בתוך אדם קדמאה סתימאה שהוא הנותן חיות לאדם קדמאה כתם דהיינו טהר כמו הנשמה לגוף והנשמה נסתר והתוס הזה אחר שנכנס בתוך אדם קדמאה והיה ה"י של אדם קדמאה כולו בסוד ויו אחת כי היו כולם עיגולים כדפירשנו בשער אדם קדמאה ומהתאורה של התוס הזה נתלקו הפרקים של ה"י דאדם קדמאה שהם בתוך כדור הסתירה ונעשו שלשה מוחין מוחיו"א המצטיינת שהיא היו של היכא נקודה אחת שהאירה בתוך מלכות ותקנה חמפירות של מלכות בית האוזן השלש ואשונות של מלכות זו מרוב האורה נתעלמו מרוב הזדככותם והן נעשו בלתי רישא חרא מגולה ואינם מתחלקים לחלקים ועל כל פנים שלשה בחינו יש להראש הזה המגולה ומאיר למטה בעולם האצילות ובהשגחת פרט"ת אשר נשאר מגולה להאור על פני כל האויר ואלו הם השלש בחינות בכחינות חכתר שבה נקראת רישא ואחו"ה ורישא מחוב העלמותה ובכחינות חכמה שבה נקראת רישא הלא ידע כלומר שהוא עצמו לא ירע מהותו באר" שאינו מגיע אדם להשגתו ובכחינ בינה שבה נקראת רישא הלא אתודע "ר"ל שאותו מוחיע עצמותו לשבעה תתחונות שלו ואם תאמר הואולשלשתם הם רישא תרא מדוע נתלקו בכחינותיו או מעקרא היה לו לתת לכל אחד חלקו ולהקרא לו שם לבדו או לכלול כולם בחד בשם אחד מכל צד תשובה צריך אתה לדעת שאותה הנקודה שנאה מהמוחין האמצעית של ויכוא היא נקודת יור שהיא כלול" בראש תוך סוף הראש חיינו בחינת אין סוף תוך חיינו בחינת יסוד של חצי חמלבוש העליון והסוף הוא בחינת חיסוד עצמו של אדם קדמאה נמצא שחוט א"ס הוא מחברים יחד ונעשו נקודה אחת לכולן כשנכנסו בנ' האשונו' של מלכו' א"ק נעשו גם השלש ראשונות אחדות אחד כמו שהושרש דהיינו נשמה שלהם והיא נקודה אחת וכמו שהשורש הזה יש לו ג' בחינות שאמרנו כן יש ג' בחינות בנ' האשונות אלו וחמפירישא חרא בחינת אין סוף האירת בכתר" בחינת יסור של חצי המלבוש העליון נקר רישא דלא ירע כלומר שחכמה זו לחיות שבחינה זו היא עליונה שבכולם שות לאין סוף לזה לא ירע הוא עצמו מהותה ובחינ' יסוד של א"ק נקרא דלא אתידע להיותה סמוך ל' מלכות ירע בינה מהותו שהוא סיסוד" אבל מפני שהאור הוא גדול אין לדרשות לחוויע מהותו לאחרים שתהדורה צריך גלוי ובשמתגלים האוזות הזו בשבירי חכלים ח"ו וכל קיומם וחיותם הוא ע"ידחוש הזה שנתקקדו בתוך ונ' ראשונות של מלכות שאמרנו והוסין עצמו לאויר בד' ספירות של מלכות א"ק הנקראים עתיק יומין כדי לחכניסם בתוך רישא דאין ולעשות שם הז תיקונים וקודם שנביא לבאר עתיק יומין דמלכות א"ק ובקיומם באין מאויר ושעמם ומפוקם עמם דאיתו שנאור קודם אלו חשני רישין המתבקים אחד הנקודאם אוץ ואויר וסהותם והתפשטותם:

פרק שלישי

ראוי שנדע קודם שנתפשטו אין ואויר שהם ת"ב שבבחינ נתפשטה קודם מלכות א"ק בעשר ספירותיה שהיא קנתה שם רישא דלא אתידע אחר שנבנת אדם קדמון למעלה מסנה והיאך יתכן שיתפשטו השני ראשין אין ואויר שהם חכמה בינה שבבחר קוד שיתפשט רישא דלא אתידע דהיינו כתר שהיא כת"ר במלכות א"ק עם שאר ספירותיה אבל הז' תיקונים לא נעשו בבקועת אין ואויר עד שיצאו אין ואויר בהתפשטו עשר ספירותיה' עתה נאמר בבנין אין ואויר והוא זה דע אחר שנתפשטה מלכות א"ק בעשר ספירותיה נזר הקב"ה שיצאו חכמה ובינה שבכתר מן הכח על הפועל דהיינו טמה שהיו קודם נקודה יהיה עתר עשר ספירות בפועל וישתנה שמם ויקראו אין ואויר מעתה והלא נדרתו לחזק מן כדור הכתר כי בבר חפץ מקופו א"ק עם מלכות שבו שנתפשטה בעשר ספירותיה הדבקו בם חכמ' ובינה העקרי' שנבנו מן' חכמות ת' בינות שבו' אורות פנימיות של שברי כלים' לפי שמלכות א"ק אשר נתפשטה למטה בעשר ספירות בסוד הדיבי מקום אולך ואוזל נקרא מלכות ונקלטה בעצמה ראשי נקודותיהן של חכמה ובינה הסדוקים ועלו תוכיהן למקו' ראשיהן דהיינו ג"ת שלהם למקום כת"כ שלהם ופופן למקום תוכן עד ששאר מקום סוף הנקודות שתיהן דהיינו ה"ס שבהן ברשימו ונאין חכם עלתה לנצח ובינה להוד של אותה מלכות שבכתר ובכוחו של זה ההוד העליון הנה למטה גם כן אימא עילאה עד הוד מתפשט ואח"כ כשנתפשטה ערך בעשר ספירותיו עד שהגיע לסוף המהיבו הנה זה הישמו נמצא מלכיש את אריך מכתפיו ולמטה עד טבורו בלבד והוא תקן כמנו פרצופי אבא ואימא ונתאמת מה שאנו בביאורו שתן שהארת חכמה ובינה אלא שנתעצמו ונתגלמו פחות מנקודת ויותר מהארת בעלמא לצורך תיקון זעיר ונוקביא עד שיצדק לומר שאין ואויר ולא אתידע הן נפש רוח נשמה לזעיר ונוקביא ואבא ואימא המגולים על ראשו וכמו שיבוא אלמא אין פרצופי אבא ואימא עוברים טיבור אריך כשום פנים אלא שאחרי תיקון זעיר נשתרבבו למטה לצורכו נמצא רוב מנין ורוב בנין תיקוניה של שתי נקודות עלו לאין ואויר ומיעוטן נשאר מתפשט מהם" ומחובר אליהן עד שנתקנו אבא ואימא שנכללו בשרי הנקודות אחרי שנכנסו אויר בסקום כתר והן אמת כי ארך אבא ואימא הם כתר חכמה בינה של עולם הפרצופין מעולם האצילו' אחר התיקון אבל אריך הוא פרצוף נתקן מנקודות בינה הסדוקה ולמעלה ממנו רישא דאין שהוא מנקודת חכמה הסדוקה ולמעלה משניה רישא דלא אתידע שהוא מנקודות כתר א"ק מכלכו' שבה אלמא משלש נקודות ראשונות של עולם התוהו נתקנו שלשה ראשים עליונים ונעלמים הנכללים בעתיקא קדישא" ושלשתן נמנים כאחד בעולם האצילות כי לפני אחר שהוא אריך מה אתה קופר אמנם נבנסו אבא ואמא שהם פרצופי הארה להמנות בסקום חכמה ובינה בעולם האצילות כאמור:

פרק רביעי

והחוט הזה של אין סוף נתן לאין זה שהוא חכמה שם של ס"ה מעולם המלבוש ונהחלק בפרצוף רישא דאין בסמירותיו כזה תאופן תיינו תי"ר עקריות של שם ס"ה נחכס הויו בת"ת הדלי"ת במלכות "ה' ראשונה בבינה א' ראשונה של מילוי ה"א בכתר הואו עיקרי' בחסד וא"ו של מילוי בגבורה א' של מילוי וא"ו ביסוד" ה"א אחרונה עקרית בנצח אלף אחרונה של מלוי ה"א בהוד" ושם ס"ח נתן לו כח הפרצוף לעשות כרור אויר וכן בינה קבלה מהחוט של אין סוף שם ב"ן לעשות להכרור אויר כח הפרצוף בזה האופן' בכתר ואו של מילוי יוד בת"ת ר' במלכו' ה' הראשונה עקרית בבי"נה ה' של מילוי בהוד" ו' עיקרית בחסר" ו' של מילוי וא"ו ביסוד ה' אחרונה עקרית בגבורה" ה' של מילוי נצח:

פרק חמישי

טעם שנקרא הראש השני רישא דאין מפני שהיא נבנית מאותיות של שם ס"ה שהוא מילוי אלפין ולוזה דומות האלף של אי"ן ויוד של אין דומו על רישא דלא אתידע שבתוכו שהוא נכנה משם של מילוי יודין כנזכר" שהוא נעלם בו והנין של אין לדמות על רישא דאריך אנפין שהיא מתדבקת עם רישא דאין כאמור ולהיות שאינו נראה מרישׁ דאין כי אם חצי הגולגל' כלכ' כאשר אבאר לזה נקרא רישא" ומעם שנקרא אין מפני שהיא נבנית מאלו השלשה מילואים של שמות אין שהגין היינו ה' עשר פעמים

שער אדם קדמאה סתם

פרק שביעי

ודע שלהיות שהפרצוף של רישא דלא אתידע הזיינו סלמות אדם קדמון הוא מבוסה מהחכמה כנזכר ואינו נראה ממנו כי אם הראש שהוא כת"ב לזת נקרא רישא דלא אתידע כמו הראש של הבן אדם שאינו מבוסה ממלבושיו וגם החכמה אינה נראה ממנה כי אם השליש של כתר שלה נקרא רישא דאין שאינה כמו רישא דכתר שנראה כלה ולא נרא מכנה כי אם כת"ב של כתר שלה לזה נקראת אין ר"ל שאין נראת מסנה כל כך כי אם קרניה שהם קרני חצי האלף כנה ⁂ שאלו היתה מבוסה מכל וכל היו הבני אדם בבהמו"ת השרה כמו שכתב בעל ספר בני מנוחה שאלולי קרני החכמה מגולות היתה החכמה סתומה והיו הבני אדם כבהמות שרה נרמו הנה עחה שהוא בבוד מלבושים וגם כל הפרצופים הנעשים הם בבור המלבושי' ואז הן לבושין דיקר שאמר בספרא דצניעותא אתקין ואחסין בלום' תיקן אותם בבוד פרצוף וחוריש אות' למה שלמטה מהן להנות מאורם מה שאי אפשר להם בלאו הכי ונחזור לענייננו אבל הראש השלישי שהוא אריך הוא כולל אליו כל הג' רישין דהיינו רישא דלא אתידע ורישא דאין והפרצוף הזה של אריך להיותו מבוסה בפרצופין של אבא ואימא וזעיר ונוקביה כאשר נפרש בס"ד ולזה נקרא גם כן רישא דאריך: ודע שכל אלו התלת רישין יחד לפעמים הרשב"ע ת"ח מכנה אותם כולם בשם רישא דאריך ואלו התלת רישין אומר בספר הזהר אלין תלת רישין דא לעילא מן דא ודא לגו מן דא כלומר דא לעילא מן דא במדריגה שהוא רישא דלא אתידע יורא לגו מן דא הם רישא דאין ודאריך שמבסים זו את זו:

פרק שמיני

המאציל העלין הצרך לעשות תיקון שיחקיים העולם ואז נעשה עתיקא קדיש כתלת רישין פירושו שהוא העצמו לתלת רישין ולפיכך כשיש תלת רישין אשחפת להחיותן ד"ל ריש"א בז' תיקונין ואם לאו הוא סתעלם למעלת' וביאור התלת רישין הנזכרים באדרא הוא זה ראית תלת רישין מתגלפאין דא לגו מן דא ודא לעיל' מן דא פירוש רישא דלא חכמה סתימאה נבנסת תוך הראש שלמעלה הימנו הנקר' עתיקא קדישא סתימא דכל סתימין דהיינו א"א וסתם היות החכמ' סתימא' נכנסת תוך האדרך כראמרן דא לגו מן דא ויהיה ראוי להסך מ"מ חנה האור של אריך צריך לשמרה לפיכך הוא מבסת וחופה אותו באורו העליון בסוד אור מקיף יש בה גם כן אור פנימית ואלו הב' רישין הם בסוד כ' נקודו' ראשונו מהיות וכל אחת מהן פרצוף שלם ונכללו כל העשר שבאחת בתוך העשר שבאחרת והיינו דא לגו מן דא והם חכמה שהוא אין וכתר דאצילות שהוא אריך וש ראש שלישי שהוא למעלה מזה האריך שאמרנו וזהו אושרו ודא לעילא מן דא פי' שאינו כמו אין שהוא נכלל בחבירו עד שבסעד השנים נחשבים לאחר אבל זה הראש הוא עליון הרבה שהוא רישא דכל רישא שכולם למטה ממנו ומימיו הם שותין ונקרא גם כן ריש"ל ולאו רישא מפני שמתעלם הרבה ובבר חיה לו שם רישא דל"א ונתעלם בסו א"ק וחניח למלבושו אחריו שם זה לכן הוא נקרא רישא בסוד מלבות שלו מן א"ק והם ספירות שלו דלאו רישא הוא שאינו ראש לאצילות לפי שמתעלם וקצתו רישא וקצתו לאו רישא ונקרא גם כן ולא ידע ולא אתידע מאי דהוה ברישא של א"ק הראש של שהוא מלבות שלו אינה משגת אור של א"ק שעליה ומאיר בתוכה ועל דא אקרי ברוח לך אל מקומך מה שתוכל לחשוב בענין מקומך ואל תעלה מעלה בחשבת א"ק שיעלין לכן תשא במקומך והחפרס בין ולא ידע ובין לא אתידע הוא זה כי לשון ולא ידע הוא כך שהוא אינו יודע האור שבתוכו ופירוש לא אתידע שאחרים אינם יודעים כלל ממה שבתוכו אבל הוא אפשר שידע קצת ואף אחר שנתפשט תאור למטה שאינו כ"כ חזק כמו מתחילה אינם יודעים האחרים שום ידיעה ונמצא שבכללות נקראו התלת רישין עתיקא קדישא שכל התלת יחד הם כמו ראש אחד ונקראים עתיק קדישא ולפעמים יקראו שנים לפי שהראש דהיינו אריך אנפין הוא עם חכמה סתימאה דביה לחיותם נכללים עשר בעשר והו פי' עשרה

פרק שביעי

ודע שלהיות שהפרצוף של רישא דלא אתידע הזיינו סלמות אדם קדמון הוא מבוסה מהחכמה כנזכר ואינו נראה ממנו כי אם הראש שהוא כת"ב לזת נקרא רישא דלא אתידע כמו הראש של הבן אדם שאינו מבוסה ממלבושיו וגם החכמה אינה נראה ממנה כי אם השליש של כתר שלה נקרא רישא דאין שאינה כמו רישא דכתר שנראה כלה ולא נרא מכנה כי אם כת"ב של כתר שלה לזה נקראת אין ר"ל שאין נראת מסנה כל כך כי אם קרניה שהם קרני חצי האלף כנה ⁂ שאלו היתה מבוסה מכל וכל היו הבני אדם בבהמו"ת השרה כמו שכתב בעל ספר בני מנוחה שאלולי קרני החכמה מגולות היתה החכמה סתומה והיו הבני אדם כבהמות שרה נרמו הנה עחה שהוא בבוד מלבושים וגם כל הפרצופים הנעשים הם בבור המלבושי' ואז הן לבושין דיקר שאמר בספרא דצניעותא אתקין ואחסין בלום' תיקן אותם בבוד פרצוף וחוריש אות' למה שלמטה מהן להנות מאורם מה שאי אפשר להם בלאו הכי ונחזור לענייננו אבל הראש השלישי שהוא אריך הוא כולל אליו כל הג' רישין דהיינו רישא דלא אתידע ורישא דאין והפרצוף הזה של אריך להיותו מבוסה בפרצופין של אבא ואימא וזעיר ונוקביה כאשר נפרש בס"ד ולזה נקרא גם כן רישא דאריך: ודע שכל אלו התלת רישין יחד לפעמים הרשב"ע ת"ח מכנה אותם כולם בשם רישא דאריך ואלו התלת רישין אומר בספר הזהר אלין תלת רישין דא לעילא מן דא ודא לגו מן דא כלומר דא לעילא מן דא במדריגה שהוא רישא דלא אתידע יורא לגו מן דא הם רישא דאין ודאריך שמבסים זו את זו:

פרק שמיני

המאציל העלין הצרך לעשות תיקון שיחקיים העולם ואז נעשה עתיקא קדיש כתלת רישין פירושו שהוא העצמו לתלת רישין ולפיכך כשיש תלת רישין אשחפת להחיותן ד"ל ריש"א בז' תיקונין ואם לאו הוא סתעלם למעלת' וביאור התלת רישין הנזכרים באדרא הוא זה ראית תלת רישין מתגלפאין דא לגו מן דא ודא לעיל' מן דא פירוש רישא דלא חכמה סתימאה נבנסת תוך הראש שלמעלה הימנו הנקר' עתיקא קדישא סתימא דכל סתימין דהיינו א"א וסתם היות החכמ' סתימא' נכנסת תוך האדרך כראמרן דא לגו מן דא ויהיה ראוי להסך מ"מ חנה האור של אריך צריך לשמרה לפיכך הוא מבסת וחופה אותו באורו העליון בסוד אור מקיף יש בה גם כן אור פנימית ואלו הב' רישין הם בסוד כ' נקודו' ראשונו מהיות וכל אחת מהן פרצוף שלם ונכללו כל העשר שבאחת בתוך העשר שבאחרת והיינו דא לגו מן דא והם חכמה שהוא אין וכתר דאצילות שהוא אריך וש ראש שלישי שהוא למעלה מזה האריך שאמרנו וזהו אושרו ודא לעילא מן דא פי' שאינו כמו אין שהוא נכלל בחבירו עד שבסעד השנים נחשבים לאחר אבל זה הראש הוא עליון הרבה שהוא רישא דכל רישא שכולם למטה ממנו ומימיו הם שותין ונקרא גם כן ריש"ל ולאו רישא מפני שמתעלם הרבה ובבר חיה לו שם רישא דל"א ונתעלם בסו א"ק וחניח למלבושו אחריו שם זה לכן הוא נקרא רישא בסוד מלבות שלו מן א"ק והם ספירות שלו דלאו רישא הוא שאינו ראש לאצילות לפי שמתעלם וקצתו רישא וקצתו לאו רישא ונקרא גם כן ולא ידע ולא אתידע מאי דהוה ברישא של א"ק הראש של שהוא מלבות שלו אינה משגת אור של א"ק שעליה ומאיר בתוכה ועל דא אקרי ברוח לך אל מקומך מה שתוכל לחשוב בענין מקומך ואל תעלה מעלה בחשבת א"ק שיעלין לכן תשא במקומך והחפרס בין ולא ידע ובין לא אתידע הוא זה כי לשון ולא ידע הוא כך שהוא אינו יודע האור שבתוכו ופירוש לא אתידע שאחרים אינם יודעים כלל ממה שבתוכו אבל הוא אפשר שידע קצת ואף אחר שנתפשט תאור למטה שאינו כ"כ חזק כמו מתחילה אינם יודעים האחרים שום ידיעה ונמצא שבכללות נקראו התלת רישין עתיקא קדישא שכל התלת יחד הם כמו ראש אחד ונקראים עתיק קדישא ולפעמים יקראו שנים לפי שהראש דהיינו אריך אנפין הוא עם חכמה סתימאה דביה לחיותם נכללים עשר בעשר והו פי' עשרה

עשרה חבף פי' עשר נכללים בעשר והיינו כ' שהוא כתר והו"ק
לפי שבו עשרים ספירות לפיכך נקראי' כמו ראש אחר וראשא דלא
ידע ולא אתידע הוא ראש כ' ולפעמים יקראו הלת רישין שיתחלקו
כל אחר לבדו כשאינו עת רצון והוא שאמר בוצינא קדישא בארעא
זוטא עתיקא קדישא אשתכח בהלי רישין כן כל שאר בוצינין בהלת
פי' חב"ד נג"ת נה"י עזר עתיקא קדישא אתרשים בתרין ופירושו
כיצר כללא דעתיקא קדישא בתרין הוא כתרא עילאה והוא דהוא
לעילא מן דא '. כך שצר כל בוצינין בתרין פי' השגים כל אחד
בחינה אחת בפני עצמו אבל הראש השלישי שהוא אריך הוא בחינ'
אחת משניהם שהוא אין ואריך ' עזר עתיקא קדישא אתרשי' ואסתי'
בתר והרמז אל הנ' רישין הוא האלף של אין רישא דלאו רישא ' ו
והיוד היא הכתר שהיא אריך והוא אור מקיף לכן נזכר קודם אין
והנ"ון היא החכמ' בסוד נונא רבא והכתיב יבין ורע שתאי ריש' דלאו
רישא נבוה מאוד והשלש ראשונות שלו לא נתפשטו כלל בסוד
התיקונים שלמטה מהם רק נשארו לבעלה כמו צל על ראש כתר
שהוא אריך ואין שהוא חכמה והו' של מלכות א"ק נתפשטו בתוך
הראש של כתר שהוא אריך ואין שהיא התכמה לבד ע"ד הדרך
הזה שנתבאר בספרא דצניעותא והוא שנקרא לפעמים עתיק יומין
והם ז' ימי בראשית והוא סוד הפסוק כי שאל נא לימים ראשונים
אשר היו לפניך ונבנו מאור כלילית ז' אורות פנימיות של זעיר סור
מקצה השמים ועד קצה השמים ודי למבין:

פרק תשיעי

החוט של אין סוף תיקון מה שצריך למלבוש אור מקיף ונם
למלבוש אור פנימי וקרא אותם לבושין דיקר כמו
שהמלבוש הנאה מיקר ומכבר את הכלים כדי שיוכלו להתקנות מהם מה
מיקרים ומכבדין את הכלים כדי שיוכלו להתקנות מהם מה המלבוש אינו ח' כמו המלבוש הנשמי שהוא
שפל לאדם אלא יש במלבושים אלו עקר וחיות לאדם העליון
דהיינו האו' פנימי נתן בו כוח לכלי שלא ישבר מרוב הארתו שיש
בתוכו ' ונם כבר ידעת שאור המקיף הוא יותר גדול מאור מאור
הפנימי כמעט כלי שיעור והוא משמיע באדם עליון מבחוץ
ומצחצח את כליו כדי שיוכלו למבול האור פנימי ' ודע שאור
הפנימי הוא בסוד וא"ו ר"ל שחוזן של שס ע"ב וס"ה הם בסוד אור
פנימי והיחיד של שם ע"ב וס"ה הם בסוד אור מקיף והיחם סוד
הכלים עצמן והאלפין הם על ראש הכלים ושסס נקרא אור חיצון
והאלפין האלו הם בין אור מקיף והכלי והם נ' אלפין של שם ס"ה
שהמה נתהוו הנ' אל שבראש עתיקא אחר בצדע ימין ואחר בצדע
שמאל שקורין בל"א שלע"ף ואחר בזקן שרונסתו יש נם כן כמצח
של עתיקא וו לפי שכבר אמרנו שסן השלשה ויו דנה' של אדם
קדמאה נעשה לס"ד ואותה הלמ"ד נעשית בצורת אלף שיש לה נ'
ויו נמצא שנעשה אל וכל אחר כלול מהבירו נמצא שהם נ' אל
כפנין מנ"ן שהם על הראש והמה מקבלים נ' מלאכים שכל אחר
מסיים כמלת אל העולה מנן ועימדים בפנות מבואות המרכבה
להצילם מיד הקליפות והם מנן לנשם' שלא יחמפוה הקליפו' ורוזק'
כשלא העבירו תיר על פאות הראש והזקן וכנגדם כתו' חטוטא
אשר הם כרמות פרות לרמח על הריני' של פ"ר הבא מן ה' אותיות
מנצפך כללם פדה ארומה מצר מר' ה' הארום ומקבלים את הנשם'
שלא קיימה מצוה זו ואלו הפרות נרמזים בפסוק לא תקיפו פאת
ראשיכם ופאת זקניכם והמבין יבין כשמאירי' אלו הנ' ל שבמצחא
קדישא דעתיקא אתכפיין דינין של כעס אשה זונה כמו שאנו אר'
בסוד מנחה של שבת ואם הוא מתעלם נסיבת חטא אתגליין דינין
תקיפין ח"ו שהם פרה ולסבין די נחזור לינייניגו שזה החוט של
אור א"ס היה מאיר כאותיו' של ע"ב ס"ג וס"ה וב"ן ומאותו ההאר'
ממילא חזתקן אריך אנפין עם לבושין דיקר שבו לפי שאריך דהיינו
כתר בעולם האצילות אחר התיקון כשנתקן בסוד מתקלא סכה
אותה ההארה שאמרנו נתפשטו העשר שלו בפועל בסוד מתקלא
שכבר ידעת שהעולם התהו כולו שיעור הכתר ' אחר התפשטות
ואעפ"י שנסתלקו שני שלישיו למעלה והיו נשאר בתוך הכדור רק
נה"י שלו דהיינו רגלי א"ק אשר לצורך גדול נשארו שם להאי' ולתקן
כח"ב של מלכות ט"מ בסוד גלוי תלת רישין הראשי' שלה' מגיני'
ער ראש אריך אנפין מגיע החשבון מדוייק שמלכות של כתר זה
היא בפקום שחיתה מלכות של נקודות וכל זה העולם הוא עולם
של א"ס כלומר א"ק הנ"ל נקרא עולם א"ס ' יצא לנו מגדון דיוק
כשם שהמתקלא עצמה דהיינו דכר ונוקבא והמכריעין היה צריך
תיקון הכי נמי ההתלבשות שבא את"כ צריך נם כן תיקון לפי שיש
שני מיני מלבוש או שהוא מלבוש האחרי' כמו אור מקיף או שהוא
מתלבש כמו אור פנימי וכל זה תיקון התוס הנזכר:

פרק עשירי

ילהות שנם חכמה שבכתר נתפשטה ונעשתה נת עשר
ג"כ בסוד מתקלא ונעשית פרסא דהיינו מכבדה
ומלבשת לשניה אחרונות של מלכות שבכתר זו והשלש ראשונות
של כלכות זו נקראים רישא דלא אתידע והחכמה זו המתקל' שבה
נעשית מלבוש למלכו' מבחוץ ובמו שהמלבוש של אדם אינו ככס'
הראש כך הכלבוש הזה של חכמה אינה מכבה למלכיה כי אם
מזרועות ולמטה דהיינו כחסד ולמטה ואח"כ בינה שבכה נעשתה
בסוד מתקלא נם היא ונתפשטה עד למטה ורגלי אין כמה"ין
בשיה ים רגלי אריך וכסתה הבינה זו לחכמה זו מכתר ולמטה
אבל שליש הכתר עצמו של חכמה נשאר מגולה ואל תחכה הלוא
כל רבר המלביש את חבירו אינו מלביש כי אם כראשו ולמט' לכן
הוא מגול' כאמו"א כ' למה הלביש' בינ' לחכמה מסתה למעלה עד
הכתר שלה נמצא שגם חכמה ובינה רעת שהוא הראש היה מכוס'
חשיבה רע לפי שזה ההתלבשות שהחכמה מלבשת לבינה והוא
מכפנים כלומר בסוד אור פנימי בתוכה שנותנת לה חיות ומוח
שאנו אומרים שבינה מלבשת לחכמ' לפי שבינה נראה לחוץ ונרא'
לעינינו כאלו בינה מלבש' לחכמ' ובאמ"א כ"א מכסה לחכמה
כלומר שהחכמה נכללת בתוך הבינה לזה היתה מכסה הבינה
מראשה ועד רגליה לחכמה עד הכתר ואפילו הכתר של הכמ' לא
נשאר מגולה רק מפני שקומתה של בינה יותר קצרה מקום חכמה
מפני שהיא בחינת נקיבה על כל פנים אעפ"י שנקראת יחידה
ובבר אמרתי לך הטעם הזה במקומו למה נקרא' יחידה ולא יחיד
מפני שהיא בחינת נקיבה אלא לענין זה אינה נקרא' נקיב' שסודה
דין ובאין אין דין כל עיקר נראה כי כולם נסתקים ' והאמת טעם
הוא שכל קוסח של חבירו שתחתיו יותר קטן הכמות כליו מבלי
חבירו שעליו לכן גם המלכו' דא"ק היא כ"כ גדולה ער שאין ואריך
אינם יכולים לחפוס כליה מכל וכל וחניחו כח"ב שלה דהיינו ריש'
דל"א שלה סנולה לבלתי יכולת להם להפוס אותם מפני קטנותם
אעפ"י שהיא בחינת נקיבה ואעפ"י שהיא קצת נעלם מפני שהיא
מלכות א"ק וכמו שהוא נעלם והוא זכר מלכות שלו הוא נ"כ זכר
והטעם של בחינת נקיבה אינו ענין לכאן"ם תרע כי כל פרצוף
שתחת חבירו אינו כל כך בליו ואיבריו נדולי' כמו הפרצוף שעליו
כמו שתרע זה בפרטות בה' פרצופים וזה וזה אסת מפני שקומת'
של בינה יותר קצרה מקומת חכמה ולא היתה הבינ' יכולה להכיל
מקומת חכמה כי אם ער שליש הצלין הכת' של חכמה לבד מלכש'
למעלה ונם מהכתר של חכמה שני שלישיו מכוסה מבינה שאלו
לא היה ח"ו והכתר הזה של חכמה מגולה קצתו היו הבני אדם
כחיות השדה ולא היה חכמה לשום אדם ולזה רמז ניזל בפר בריח
מנוחה ואמר ברמז החכמה נלחה ראשה ' ואלולי לא היתה סגל'
הזו בני אדם כחיות השדה ואף שהוא בדבר נעולם
הבריאה כבר ידעת שכל בה שאירע לאבות אירע
לבנים ודי לפנין שהמלבושין הם שתכסה כלבושת
מלכות מבחוץ וחכמה מבינה ומלבשת בינה מכפנים וזהו
אומרו בספרא דצניעותא ולבושין דיקר אתקין ואתכין כדי שלא
יהיה האור של חכמה כולו מגולה ולא יכלו העולמות לסבלו ואם
תאמר יעשה אין סוף כדי שיסבלו השובה כדי שלא יזלזלו
בו ח"ו והזלזול היה נורם קלקול בלתי תקנה לכן בשביל הכבוד
שקורא הספרא דצניעותא דיקר דהיינו לבושין דיקר בשביל הכבו'
נעשו המלבושים והתפשטות אלו השלשה דהיינו כתר חכמה בינה
של אריך ובהתלבשותם כמו שאמרנו גורם התיקון ואחר שנתקנו
אלה השלשה נכנס החוט של אין סוף בתוך ספירותיה' של אלה הנ'

שער שבע תיקונים

והוריש התחלבשות הזה לאבא ואמא זעיר ונוקביה דהיינו אבא מלביש חסד של אריך כמו שחכמה מלבשת חסד של מלכות ואמא מלבשת גבורה של אריך ומדבקת בחכמה דהיינו אבא כמו שאמר הרשב"י באדרא כחדא נפקין ובחדא שריין דלא מיהפרשין לעלמין ואח"כ זעיר ונוקביה מלבישין לאריך מן הטיבור ולמטה וגם בינה מלבשת לזעיר מבפנים מראשו ועד רגליו כמו שחכמה של אריך מלבשת לבינה מבפנים כאמור וזהו אומרו בספרא דצניעותא ואחסין דהיינו ולבושין דיקר אתקין ואחסין פי' הוריש אותם למי שלמטה מהם ולפי שבעולם האצילות זעיר אנפין המלכות נראית לשם בלבד לזה המלכות הוא פרצוף בפני עצמו:

שער שבע תיקונים
והוא שער עשירי
פרק ראשון

קודם שנבוא לבאר השבעה תיקונים צריך אתה לדעת הקדמה אחת והיא זאת שהשבעה תחתונות אלו של מלכות הן מתפשטים אחורי רישא דאין כולו סרי"ש ועד סופו אלא שבכה התאורות של שלש ראשונות שבמלכות נבטלו אותם השבעה לעלות כדי להתדבק בשלש ראשונות מכף שעלו למעלה גזר עליהם אין סוף שכנסו ויבקעו רישא דאין ונכנסו בתוכו של רישא דאין אחר כך ירדו למטה עד תרין ביני דדכורא שהם נצח והוד מביסוד עתיקא דהיינו חכמה נמצא שיש בחכמה זו ב' אורות שני חורות והראה ראשונה הוא כשנתפשטו השבעה של מלכות עד למטה שהוא עד סוף נה"י של חכמה מאחוריה חזרה ראשונה היא כשעלו למעלה מאחוריה והראה שניה כשירדו בתוך עתיקא עד תרין ביני מבפניהם חזרה שניה היא כשתרי ביני נתבטל בתוכם את השבעה נקודות וחזרה אחת לאחת למעלה כדי להיות להם תיקון גם לרישא דעתיקא. וא"ת למה מיעקרא לא נכנסו בתוך גולגלתא דעתיקא כאשר עשו באחרונה גם למה ירדו עד למטה בתוך העתיקא. ומה היה חוזרתם אחר כך ומה הביאו נקודות שאמרנו אל צלם שקדם שחכמה שבכתר זו נתפשטה בעשר ספירות דבפרצוף כבכי היתה מלכות של כתר שבכתר מתפשטת זאת החכמה אחר שנתפשטה כסדר השבעה של מלכות והשבעה של מלכות כשראו שפרצוף חכמה בא לפניהם ובטלה אותם נתייראו שבא מה שישאר מפרצוף חכמה למטה מהם יהיה מגולה מאחוריו ושמא ח"ו יכבו מאור השחירו ויבוא להם אחיזת סטרא ח"ו לכן נתפשטו עד למטה כדי שלא יהיה שום דבר ממנה מגולה גם שישביחו הכלים שלה כדי שיהיה להם כח לסבול אור החזירו. ומפני זה היה התפשטותם לתת הארה לכלי חכמה לשבח כליה באסור זאת היא החזירה ראשונה שאמרנו למעלה. ואח"כ חזרו לעלות לנקודות שלש ראשונות של מלכות עצמה לטיבה שאמרנו למעל' אבל מכל מקום להיות שכל חזרת היא רק הניתה במקומם היינו בפקום חזרתם דיקן תקיפין אבל הם מבוטלים מכח הארה ראשונה מהתפשטותם וגם כל זה אינם ממותקים מכל וכל לזה התצרכו להכנס השבעה של מלכות בתוך חכמה מבפנים כדי לתת להארת מבפנים ויתוקנו כליה ויעמדו בכדר הדינים שבאחוריה ויומתקו ויסירו החזרה השניה היתה מאותה הארה שבתוך שלש ראשונות שעלו אחת לאחת כלומר השביעה כי מי עשה שחשר יתקן נוילגלתא ונבורה שלא רבר לולתא וח"ת קרוסא דאוירא ופן האחרים לא שכתר שבנ' ראשונות שלא השפיע אורו בחסר ונתן בו כח לעשות התיקן וביעת שלה נתנה כח לנבורה לעשות התיקן והחכמה נתנה אורה בת"ת לעשות התיקון והיינו דקאמר אוירא ר"ל אור' שהיא חכמה ואח"כ אלו הנ' ראשונות דהיינו נג"ת אחר שקבלו כל אחר ואחר אורה מן הנ' ראשונות נתנו הם אחר כך מאורם לנה"י שיוכלו גם כן לעשות תיקונים וקודם שנבוא לבאר הנ' תיקונים נפרטות נפרש ברוך כלל התלבשות שלהם ע"י שלש מסכים ושלשה חנקאים תלת רישין ואחר כך נפרש אותם בפרטות:

פרק שני

בלל הדברים שאמרנו כיון שכתרו יתכרך בעשותו הפרצופין היה כדי להרחיק האור וכבר אמרנו כי כרא באריך אנפין תלת רישין הראשון נקרא רישא דלא אתידע השני רישא דאין. השלישי הוא הראש שלו ממש של אריך אנפין ושלשתן כנגד כת"ב שבכתר האצילות שהוא אריך בראסתן ואלו רזלת רישין נקראים בזוהר בשם עתיקא קדישא שהם השבעה האחרים דמלכות א"ק שהם גנ"ת נה"י נקראים עתיק יומין ועתיק יומין אלו התלת רישין הנזכרים הם פנימיות ונשמה לאריך אנפין פירוש לכלל קומתו ודע שפרצוף מלכות כתר שבכתר כשנתפשטה בעשר ספירותיה כל ספירה מספירותיה היא כלולה מעשר. וחכמה ובינה של כתר כשנתבקו יחד נתפשטו גם הם כתכר של חכמה דהיינו רישא דאין הנזע חפר של מלכות של כתר שבכתר שהיא רישא דל"א ואלו הי' מוחג"ת נה"י של מלכות של כתר שבכתר בקעו בגולגלתא של חכמה של כתר שהוא אין הנדבקרו עם אריך ונכנס בתוכה כמו הנשמה ועשו בגולגלתא הזאת ז' תיקונים הנזכרים בספרא דצניעותא בזוהר קטן פ' תרומה דף קע"ו והטעם לז' תיקונים אלו הוא שבאשר עשה המאציל העליון שתרי"ם שם אריך אנפין באיברי נפו ברא בראשו ז' תיקונים כדי להרחוק האור ובזה דרך עינור מכוסה ולא בגלוי ויצא השפע דרך קרסוי המוח ונקבי הגולגל' מצומצם ביותר ובזה הצמצום לא יזק האור כי הנ' פרסות ומסכים ופרוכת יבדילו בין הקורוש ובין קודש הקדשים ולא יצאו רק נקודות קטנים והבן כי עיני הראש הם משגיחים להאיר על פני כל האצילות להמשיך להראות להם כי אם רחמי נו רחמי האורות האוגים לשפוע תפילה ולבנות שערי זעיר הנעתקים מסקומם מן העוקר המכסה האור שבו שלא יתגלו הקליפות מאחוריו ומבטים ת"ת אחוי שומע תפילה ושערי של אריך תמיניים עד שם הם מבדים אותם שנא' חמה אלהי אוזן ושמע תפלתינו והתחנה גם כן להשפיע למטה ע"י הדקנא עד הנחיר של אריך ומשם מקבלים אבא ואמא ומשפע שלהם הוא סור אכילת בבחי אכלי רעים חזון השפע החוא נקרא חזון הפח בסור ישקני משקות פיהו משקורת ולא כל נשיקות יוצא דרך קיומים בפסיקים ומסבים מפרידים ולכן כל חשירים קורש שהו חכמה והיינו אבא ושור חשירים קורש קדשים קודש חר רישא דל"א סתומא. קדשים תרין אין עם אריך הנדבקים יחד ומזה תבין מילת שיר השירים שבו בי' יצאו שנות תלת רישין עם רגלי א"ק משלבות אשה אל אחותה בפסוקי שיר השירים וכלם לחבר מלך ומלכה בסוד כי חולת אהבה אני. סמכוני באשישות וגו' בשלישורת איבריהם עם פרצופים כמולים אבא ואמא ישראל סבא ותבונה וכקרבת הרחוקים הנדחים בגלות שהם שכינה ישראל וע"י השביע רבי אליעזר הגדול את תלמידו רבי עקיבא בעת פטירתו בפרשת וירא מרוש הנעלם ואומי ליה אזמאה דלא לשחמש בשתם חר פסוקא מינית כי חיכי דלא לחרב עלמא. ועתה בני ראה גם ראת סודי שיר השירים בפסוקי שיעור קומה של רישא דל"א ר"ש ישתכתפו חכו ממתקים לחיו מזכיר ואינו מזכיר השערות של י"ג תיקונא דקנא שלו כאמרו בזוהר בספרא דצניעותא פרק ב' דקנא דסתמותא לא אדכר. ויש בו ג' פסוקי השבעתי בנר סודי תלת רישין וכלם הוא מזהיר שלא יגלו סודם ולכן מסיים בסתם לך דודי שהוא עיר אנפין מן הגלות בחשאי אורות חקליפות ושלא יגלו ת"ם עם ל"א על הנשים הם י"ב שפני בשמי הקטורת שהם פני י"ב צירופי הוי"ה עם השורות הם י"ב תיקוני דקנא ו' שערי ירושלים של מעלה ונ"ע התליין התחתון ושם יברח זעיר ויעלה בתוך אבא ואמא עד תיקון השמיני שלו הנקוא נוצר ובתיקון שבת אפרשנו בזיר ה' אלהיו השובה עלי ועתה נבאר ענין השבע תיקונים על סתכותם:

ועתה אבאר מהות השבעה תיקונים:

פרק שלישי

תיקון ראשון של חסר דמלכות א"ק הנקראת **גולגלתא**:

התיקון הראשון מהשבע תיקונים דמלכות א"ק הוא תיקון חסר שלה שנכנסת בתוך כתר דאריך הנרבקת עם כתר דאין ואמנם אוירא דלא אתפס הוא באמת כתר דאריך חננו בתוך הגלגולת ותופף על המוח אבל הגלגולת בעצמה היא בינה של כתר אריך ומשלמת בה מקום כתר כיון דלא אתפס כשם שבינה הנקודה משלמת כתר לאצילות והיא אריך ותיקון הזה הוא נקרא גלגולת לבנה מפני שכלה חסר ונעשית כמו כלי למתק הנבורה שהחתימה יוצא לשאול מי נתן להסר של מלכות א"ק הכה הזה לעשות תיקוני דגולגלתא הזאת ולקלוט בתוכה כתר אריך ואין וי"ל השלש ראשונות של מלכות א"ק הם היו מתקנים כל תיקון ותיקון בפקיסו כזה האופן מכתר נת הכתר שכנ' ראשונות תאיר בחסר שכשבעה של מלכות והלבנה אותו ונעשה לכן אף על פי שהיה החסר הזה מעט אדום מכח שני חזרות שאמרנו בפ' א' וגם מכח הנקיעה שנקיעה ראשא ראין ומכח הנקיעה הזאת נתחלקה האלף לשנים היינו האלף שברישא ראין שהיא א של שם ס"ג חבא מן האצים שכאדם קרמאה כאשר נפרש בסייעתא דשמיא ולסבה דינים אלו שאמרנו לכן הגלגולת הוא קשה ומפני שהחזרה של אחורי החכמה היא יותר דין חזק לזה העצם של הגלגולת באחורי חראש הוא חזק והחזרה שמתוך החכמה היא יותר רפה כדיני' לכן העצם אשר הוא מצד הפנים הוא רך ולהיות שהגלגולת כלוסר העצם נתהוה הכושי שלו מאלו החזרות ואלו החזרות הם משבעה כלים והם זו אחר זו וכן מצד פנים נמצא שהם כחזרו הרבה לזה עצם הגלגולת הראש הוא חלול והוא כמו עצמות קפנים מדובקים יחד והחזרה של בחינה כתר הסאירה בו הלבינה אותה הגלגולת ונעשית לבינה והוא התיקון הראשון של שבעה תיקונים שהוא תיקונא דגולגלתא • ואם תאסר למה נקרא גולגלתא היה לו לקרות קרקפתא אלא צריך אתה לדעת שספירות חסר כשירדה למטה עד סוף נה"י בין מאחוריים בין מבפנים והזרה למעלה • הנה השלשה של נה"י הם כנקודה אחת והם שלשה לזה אות הראשונה היא ג' ואח"כ עולה ביסוד הוד נצח ת"ת נבורה חסר הם ששה • הרי הוי"ו של הגולגלתא את"כ עלו לג' ראשונות דהיינו חב"ד ולהיותם בסוד ' והנה שם יש ג' יודי"ן שעולים ל' וגם אחרי החכמה היתה התורה כנזכר למעלה לזה יש עוד ג' ל' ואח"כ עלו לכתר של חכמה שהיתה שם האל"ף שאמרנו משם ס"ג ושם ס"ג יש בו ג' יודי"ן והאל"ף עצמה היא צורת יו"ד כזה א נמצא שהם ד' יודי"ן כל א' כלולה מעשר מפני שהם מאוזני אדם קדמאה נמצא שעולים ארבע מאות ולפי שהם משם אחד דהיינו שם ס"ג לזה הם ד' מאות באות אחת ולפי שבתוך אלו ד' מאות יש בתוכם הא"ף שאמרנו לזה יש א"ף בסוף להורות שהאל"ף כלולה שם ולזה נקרא גולגלתא והיא כוללת כל תיקוני הראש כולו כמבע עצם הגלגולת שמקבלת כל חלקי הראש שהם המוח והקרום והעינים והאזנים והחוטם והפה וכמו כן השערות שהם על הראש אבל מפני שנעשה מאור אחר מתקני גה"ת סוד עטר נקי שנבנסו בהם תיקוני אריך ואין ועלו למעלה בסוד אור אחר ונעשו מסנו השערות והם סוד תחבל ואורות עורפים שאין לחסות והגלגולת יכולת לקלטם חזרו למעלה בסוד אור אחר

תחבר ובתיקון עטר נקי נבאר השערות ומגינם:

פרק רביעי

בו יפורש התיקון השני נקרא **טלא דבדולחא**:

התיקון השני נקרא **טלא דבדולחא** נעשה מנבורה דמלכות א"ק אשר היא נכנסת ברזון חכמה דאריך לפיכך יש בבדולח צחצוחי אודם הוא היא החכמה אשר אמרו עליה שיש בה חשרשת הדינין לפי שהיא באה מכח הנבורה כאמור אבל כתם חכמה היא כלה חסר ואין מתחזק בה דין כלל • לפי שדינים מסותקים תבף וכח נבורה שהיא בחכמה הזאת יש בחחכמה שנקרא אבא למטה ל"ב אלהים שבמעשה

שער שבע תיקונים

הוא כולל חמשים שערי בינה ולכל שער יש לה י"ב אותיות שהם סוד ו' כפולה המתפשטת בשברת בי"ב כברית כמו שסדר הרב ע"ה בשיר שלו אם כן נמצא שאפילו הנבזרות המתפשטים מבינת הם רחמים שהם בסוד ו' כאשר אמרנו וראוי היה לכתוב כאן אלו הצירופים אלא שהוא אריבות שלא לצורך אבל בשהם מניעים למלכות אזי נקראים בשם אלהים וחיינו ראמר בזוהר נוקבא מגבורה קאתיא • כלומר שהשורש שלה היא נעשה מזה אותיות של אלהים נמצא שבגבורה זו אעפ"י שהיא כולה חסר מכל מקום נראים מתוכה הגבורות בסוד חמשים שערי בינה שיוצאין מבינה שבשם שבינה עצמה היא חסר וכשיוצאים הדינים לחוץ עושים פעולתם כך הגבורה הזאת במקומה היא רחמים ממש וכשיורדים הדינין ממנה אז הם נראים כמו דין כמו ברולחא כרפרשנו לזה נקרא ברולחא ועוד יש טעם אחר שכבר ירעת שמן חסר של ז' ספירת התחתונות ירד לחכמה שבראש רישא דאין ומן הגבורה לבינה של רישא דאין וכבר נודע שבינה היא אות בי"ת כמ"ש בתיקונים תקון ה' כי"ת נקודה בהילכלא דהיינו ראשית חכמה שהיא ו"ד והילכלא שהיא אות ברית דהיינו בינה כמו שנ' בחכמה יבנה בית אל תקרי בית אלא בי"ת ע"ש אבל מ"ם אין הבית מורה על כללות הבינה מכל וכל כי אם על חב"ד של בינה והח"ת של ברולח מורה על השאר ספירת של בינה כאשר תתבאר • והנבורה היא בסוד ר"ו לפי שבמקום זה המלכות היא בסוף עשרה ויוצאות ממנה קצת מן הוי"ו לבר שהאבר הקרוש הוא בסוד י"ו והיינו ו"ו זעיר דזעיר והיא דל"ת על ו"ו הרי ר"ו של ברולח • והלמ"ד של ברולח חיינו נ' ראשונות של גבורה כלולים מעשר הרי ל' והח"ת של ברולח היא בינה על שם שהיא מדה שביעית ממטה למעלה • הרי לפניך מלת ברו"לח באותיותיו על דרך חסור נמצא כתבתי לך סוד מלא דברולחא על מתכונתו ובכל יום ויום נוסף הטל הזה למטה ומהיה העולמות כולם • וכבר אמרנו לפעלה בסימן ס' של שיר רישא דל"א שלקחה בינה הפרוקה מאלו הע' רבוא אותיו' כ"א רבוא והם ס"ם רבוא הנשארים לא יכלה לקיימם בתוכם בבוז' המכוין כדי שיבנו מהם פרצוף ז"א שהו' עצמו' ספירו' ו"ק ז' הם מ"ט והם מ"ם שערי בינה שנתגלו למשה כי ז"א יצא מבינה כי היא מלבשת ז"א ושערי החמשים שהוא בינה עצמה לא השיג ז"א השיג על מתכונתו ומאו חכ"א רבוא נבנו חלת רישין כי נ"ה ז' הוא כ"א רבוא הנ' כי כולם ז"ה ז' סור שבעים פנים לתורה זבעשיית חלת רישין נכללו ח"ן אלף רבוא עם חכ"א רבוא כי בשעשית חלת רישין נכללו ח"ן אלף רבוא עם חכ"א רבוא כי עם ה"ן ועשו ס"ל רבוא וזה היה אור פנימי שלו גם כי ב"ח יש האלפין דהיינו ט"ל אלף רבוא ויש בו שם יהו במילוי אלפין כזה וד ה"א וא"ו ושעולים ט"ל וישנם כן בשמות ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן ס"ל אותיות החקוק ברישא חורא דא"א ונקרו בת"ת של רישא דל"א דהיינו תיקון שלישי משבעה תיקוני דרגולגלתא דרישא דאין שהם ג"ס קר"ע פ"ת ותיקון שלישי של בינה דאין ואריך הוא קרומא דאויר"א אשר נגוז בתוכו הס"ל הזה של תיקון שני שהוא טל דברולחא ואני כתבתי זה הטל בתיקון שני הנזכר והטל שאמרנו הוא היורד על שיערות אבא ועל ראשו של זעיר שנאמר פתחי לי אחותי רעייתי יונתי תמתי שראשי נמלא ט"ל והטל הזה הוא שהחיינו במתן תורה כשמתנו בשמיעת קול אלהים חיים מדבר מתוך האש והוא הטל שיעתיד לחחיו' המתים דכתיב כי טל אורות טליך ג' טללים דהיינו מל של זעיר ושל של יתיקא ועשים שלש שיפין וסימנם נ' הויות יי' מלך יי' מלך יי' ימלוך לעולם ועד • ועל זה צריך לעמור על דרגלי באומרנו יי' מלך להעיר שיעתיד הקב"ה להחיו' המתים בנ' הויות הנזכרים שהם ג' חויות שעולים ב"פ של זסימנך יי' אחר ג' פ"ל וצריך לאומרם ב"פ מעומד א' כנגד הרוח וא' כנגד הנשמה שהנוף נבנה מארבע רוחות הנושבות בעצמות כשנפתחים קבריהם ושם כו"ו פותח קבריהם וסימם שני הוא להראות כי ג' הויות אלו הם סב' טללים שהם טל של ארך ושל של זעיר ולכן צריך גם כן לומר ב"פ יי' מלך ושם כו"ו מלא אפין עולה מפטפיה ועל ידי השם של כו"ו פותח הקברי' וסור הארבע רוחות הם זה דע כי מלכות מתחלת מת"ת זעיר ומת"ת עד יסוד זעיר הוא שיעור קומתה וכבר אמרנו לעיל כי זעיר נקרא רוח

וחסיים הוא כי כמו שמבע הרוח הוא חם ולח כן זעיר יש בו רוח ורחמים ועל כן כל א' מספירות זעיר נקרא רוח והוא נותן הארת למלכות ובכוחו זה הוא בונה את הנוף ומחיה אותו בנפש הבשר שנותנת בו והוא שאמר הנביא יחזקאל מארבע רוחות ונו' אמר ר' עקיבא בכל יום ויום מלאך אחר עומד ברקיע ואומר יי' מלך יי' מלך יי' ימליך לעולם ועד • וכל גדודי מעלה אחריו וזה המלאך הוא סנדלפון שהוא ממונה על התפילות שהוא קושר מהם כתרים לרבונו והוא עתיד לעמוד להזמין הגופים הקמים בעולם התחיה בג' הויות הנזכרים שהם ב' טללים שאמרנו ולזה הוא אומר יי' מלך כרי לעורר התחיה מפני שכחת עוררות שלו כלומר זכות על ישראל כמ"ש הרשב"י על פסוק כי יקרא קן צפור לפניך שכשאדם לוקח הבנים ומשלח האם • האם ציוקק לפני הקב"ה וסנדלפון זה המסונה על העופות הוא מעורר לפני כסא כבודו רחמים על ישראל באומרו הנה הציפור הזאת שלקחו בניה והיא נזדרזת מן קינה ומבכה עליהן ובנין ישראל שהם נגלרו והשכינה מבכה כניכול דכתיב רחל מבכה על בניה ואתה לא תעורר רחמיך עליהם • באותו שיעה הקב"ה ביעם כש' רקיעים ומזדעזע העולם כלו והלחתן נזדר ממקומו ומוריד כ' דמעות לים הגדול ומתעורר המשיח ממקומו ואחר ואומר סנדלפון התר התר יוצר בראשי' ואז יוצאים שני קרני ההוד מתחת כסא הכבוד ואומרים אשריכם מלמרי זכות על בני ואז נשבע הקב"ה שינאלם דכתיב נשבע יי' דהיינו זעיר בימינו זו תורה • ובזרוע עוזו אלו תפילין אם אחן את דגנך עזיר למאכל וגו' וכנ' סנדלפון נא' רו"מה המלאך שמסורות בידו כל הנפשות והנופות הנקברו' וכשהקב"ה מחיה מתים מבקש אותם מידו והוא נותן אותם על פי פנקסו לסנדלפון והוא מחיה אותם בטל הנ' ואז מתעורר מטטרון ומסבבין שמו ישראל ועולה למדרגת היה ומעורר המשיח לתקוע בשופר שהוא אחד מקרני ההוד הנ' וחוקע ובאות החקיעה עומדי' על רגליהם אותם שחיין סנדלפון ואחר שהם עומדים על רגליהם אומר מטטרון המוסב שמו ישראל ואומר ברכו את יי' המבורך וכל גדודי מעלה ומשה גם האנשים יענו אחריו ברוך יי' המבורך לעולם ועד וכן מטטרון זה בכל יום קורם הנץ החמה עומד באמצע הרקיע בסוד חירו וחקוק על מצחו ישראל ואומר בקול רם ברכו את יי' המבורך וכל גדודי מעלה עונין אחריו ברוך יי' המבורך • והיינו דאמר ר"ע כשמניע לברכו יש חיה א' ששפה ישראל וחקוק על מצחה ישרא ועומדת באמצע הרקיע ואומר ברכו וכו' וכל גדודי מעלה עונין אחריו ברוך וכו' שהו' מטטרון ומזה השל יוצאים התרין עשרין בכל יום ויום והם סוד התפילין שמניחם ז"א והו' סניח תפילין של ראש ונוקביה של יד וחבן ונשלם בזה התיקון הב' הנקר' טלא דברולח"

בס"ד הנעשה ע"י חכמה דמלכות א"ק הנקרא דלא ידע וחבן:

פרק חמישי

בו יפורש התיקון השלישי הנקרא **קרומא דאויר"א:**

התיקון השלישי נקרא קרו"מא דאויר"א נעשה מתפארת דמלכות א"ק אשר נכנסת בתוך בינה דאין ואריך

והקרום שהמוח נגוז בתוכו הס"ל הזה של תיקון שני הנזכר והטל שאמרנו הוא היורד על שיערות אבא ועל ראשו של זעיר שנאמר פתחי לי אחותי רעייתי יונתי תמתי שראשי נמלא ט"ל והטל הזה הוא שהחיינו במתן תורה כשמתנו בשמיעת קול אלהים חיים מדבר מתוך האש והוא הטל שיעתיד לחחיו' המתים דכתיב כי טל אורות טליך ג' טללים דהיינו מל של זעיר ושל של יתיקא ועשים שלש שיפין וסימנם נ' הויות יי' מלך יי' מלך יי' ימלוך לעולם ועד • ועל זה צריך לעמור על דרגלי באומרנו יי' מלך להעיר שיעתיד הקב"ה להחיו' המתים בנ' הויות הנזכרים שהם ג' חויות שעולים ב"פ של זסימנך יי' אחר ג' פ"ל וצריך לאומרם ב"פ מעומד א' כנגד הרוח וא' כנגד הנשמה שהנוף נבנה מארבע רוחות הנושבות בעצמות כשנפתחים קבריהם ושם כו"ו פותח קבריהם וסימם שני הוא להראות כי ג' הויות אלו הם סב' טללים שהם טל של ארך ושל של זעיר ולכן צריך גם כן לומר ב"פ יי' מלך ושם כו"ו מלא אפין עולה מפטפיה ועל ידי השם של כו"ו פותח הקברי' וסור הארבע רוחות הם זה דע כי מלכות מתחלת מת"ת זעיר ומת"ת עד יסוד זעיר הוא שיעור קומתה וכבר אמרנו לעיל כי זעיר נקרא רוח

לשמה דרך יסוד שבו למלכות א"ק שבו דהיינו רישא דל"א ומשם לרישא דאין זהו שם ס"ה סן האויר הזה נותן אותו ומחברו לשם בן ס"ת שבמלכות א"ק זה נעשה תיקון זה דהיינו קרום שהוא גראה משוך בצורת ד'דהיינו ת"ת כנודע וסבהינת האויר שיש בו נזדכך הקרום על המוח ונתמלא אויר ואותו האויר מוכן הקרוב עד מאוד ויגם כל זה הקרום נסתם וסתימה זו היא בשני בחינות הראשון שהוא נסתם בפני עצמו כדי שלא יתהנה מאורו וינרם להם שביר"ח ו והשני שסתבב הטל' דבדולה שלא ירד למט ויהפך מדת תרחמי למדת הדין והיינו דקאמר בספרא דצניעות קרומא דאוירא אזרכן וסתום ונקרא קרומא להיות שבחינת ת"ת הוא דין לגבי אוירא דכיא והדין מבעו להקרים וההקרמה זו היינו בחינת רבוע החויה שבזעיר דהיינו תפארת בכל מקום ולפי שהויה דזעיר נחלק לשני מדרינות מדרינו"ה דהיינו חכמה ובינה ומדרינות ו"ה דהיינו ת"ת ומלכות לפי שבמקום הזה ת"ת הוא דין וכל דין הוא רבוע אם כן כל מדרינ' דהיינו "ה ו"ה היא רבוע בפני עצמו ותאמר כך "ה פעמים "ה יולים רכ"ה ו"ה פעמי"ה עולים קכ"א כך הכל שם "ו כמנין קרו"ם ולזה נקר' קרומא דאויר שכבר ידעת שאויר עולה ר"ו ואותו והכוונה שהאלף עצמה שבשם ס"ג שלה"ת זה צורתה יור שהוא ר"ו כזה א והאלף עצמה היא נקבע' בו משם אהיה של שורש שם ס"ג שכאמני א"ק והחבל שיוצא מן האוזן שרשו מן אויר דכיא שכתוב ראש אדם קדמון ושורש זה היא האלף שהיא בשם ס"ג הקבוע בחצי המלבוש העליון הרי האלף עם יו"ד הוא אויר ולזה נקרא קרומא דאוירא ומזה חבל שבהקרום הזה יהיו הסתים לעתיד לבוא ויש גם כן סיפין אוירין עודפין דהיינו נובלות הכתר שיהיו מיין נוקבין של תחיית המתים וז"ש בפרקי היכלות שיש למעלה אוצרות של תחיית המתי ומחטל זה שחוקין ס"ן לצדיקי שהוא מן של מנצפ"ך בשחקים שהם בהיכל אהב"ה שהם אינן רחמין שכסרו נפשם על קידוש השם שקיימו פסוק ואהבת את ה' אלהיך בכל לבבך ובכל נפשך אפילו הוא נוטל את נפשך:

פרק ששי

בו יפורש תיקון נה"ח הכוללים שלשה תיקוני שהם עמר נקי: רעוא דרעוין: עינא פקיחא ולא ניים:

הנה ג' ראשונות שבאריך לפי חשיבותן הוצרכנו כל אחת מהן למדה שלשה מן הז' התחונות של רישא עילאה דמלכות א"ק כי כניר מצאה ידן ליקח כל אחת מהן מדה שלימה מן מלכות א"ק כי השינו חיל ואזרו כח מן כח"ב דמלכות א"ק כאשר ביארתי לך באר היטב: אכל נצח דמלכו' א"ק הספיק לחסר ונצח דאריך שהוא קו ימין וכן חוד דמלכות א"ק הספיק לגבורה והוד דאריך שהוא קו שמאל ויסוד דמלכות א"ק הספיק לדעת ת"ת ויסוד דאריך שהוא קו האמצעי: וכבר ידעת שכתר שכנ' ראשונות השפיע אורה בחסד ונתנה בו כוח לעשות התיקון ובינה נתנה כח לגבורה לעשות התיקון והחכמ' נתנה אורה בת"ת לעשות התיקון קרומא דאוירא: והיינו דקרא תיקון זה קרומא דאוירא כלומר אור שהיא חכמה ואח"כ אלו הג' דהיינו נג"ר אחר שקבלו כל אחד ואחר אורה מן הנ' ראשונות נתנו הם את"כ מאורם לנה"ח שיוכלו גם כן לעשות תיקונים והיינו דקאמר בספרא דצניעות' אינון עמר נקי סלת אינון לא קאי דוקא על עמר נקי אלא גם על השאר כלומר אינון הנ"ת עצמם הם שנתנו כח לנה"ח לעשו' כל שאר התיקונים והיה הכוח שבנ' ראשונו' כתקן כל תקון ותקון במקומו ונמצא לפי זה שתקון נה"ח שם שלשה תיקוני' פעלו כאחת בסוד טפה ונקודה אחת בסוד חלקי הפנים של הפרצוף שהוא חיבור אחד לכן נמצא חילוקים רבים בין המחברים באלו השלשה תיקונים ואני אבאר את השלש' תיקוני' האלו בעזרת הצור וישועתו ונסייעתא דעתיק יומיא ואתה המעיין תרקדק בדברי אלה אשר אכתוב בענין הג' תיקוני' והשמע לי ותשכון לבב ואע"פ שבארתי לך שפועלים אלו הנה"ח יחד מכל מקום כשנרקדק בחלקי הפנים ביותר הנה מיסוד דמלכות א"ק הכולל בעצמו דעת ת"ת ויסוד דאריך נעשה ממנו מצח ודעתיקא הנקרא רעוא דרעוין כי מכל מקום דעת הוא מצח ובכל פרצוף מתחבר יסוד שלעילה ממנו ועמר נקי ופתיחא ולא פתיחין בדעת של פרצוף שלמטה ממנו ועמר נקי ופתיחא ולא פתיחין בלם מנצח והוד דמלכות א"ק העומדים בשוח זה מצד זה כנגדו ונרפשטו בעשר ספירות הם בשופן של השערות מכתר שלהם עד ת"ת שלהם ומשלימין פאות הראש והצדדיים שהם במקום חסר וגבורה ומת"ת שלהם ולמט' השפעת העיניים ומפני שהכל הוא בתוך הנולגלתא המקפה הכל ובתוכו חכמה ובינה דאריך הם ממש מאור עיניו של רישא חוורא דעתיק יומיא ומוכרחים אנו לפרש תיקון עמר נקי קודם תיקון רעוא דרעוין מפני שהשערות הם להעלה מהפצה וגם בזוהר בס"ד החזרה קודם לרעוא דרעוין לטעם הנזכר וקאמר אינן עמר נקי ר"ל דקאי על שלשה ספירו' הללו נה"ח הפועלין יחד השלש' תיקוני' ובכל תיקון ותיקון מהנ' אלה יש בו חלק הכל אלו הנ' ספירות הנ' ומה שיש בזה יש בזה ועל כל פנים בהשפעת העינים נתן בן חלק גדול ועיקר בו היסוד הזה שהנ' נקרא עינא פקיחא דלא נאים ינטיר תדירא: לכן הם טפת מעורב ממש ולכן שלש' נוזבי עין הם זה בתוך זה כמו אלו הנה"ח לכן פועלים יחד אלו הנ' תיקוני' דהיינו עי"ר וצריך אתה לדעת שלעולם כל הנחינות שהם בזעיר בז' תחתונות אין האורות נכנסים לתוכם לכלם בשוה אלא לעולם הם נכנסים מתחילה בגדולה גבור' ת"ת שלו וגב' תנז"ה ותנינים לנה' וספירת עמר יוכיח כאשר תדע בע"ה והנה גדולה גבורה ת"ת של אלו השבעה דמלכות של א"ק הם משפיעים כלם יחד לנצח הוד יסוד של מלכות עצמה כדי שיוכלו הם לעשות התיקוני' כדפרישנו לעיל ולהיות שנתחברו יחד השלשה תיקונים שהם נס"ק במקום אחד באמצעו קרומא דאוירא דהיינו ת"ת המכריע ומזוג החסר עם הגבורה כמנהגו ומהאי התחברותם יחד נולד מביניהם איזה שפע דהיינו מה שנוסף מתפצית ברוחק מקרומא דאוירא ולמטה אבל מכל מקום זה השפע הוא בסוד ריוח דין כיון שהוא יורד כמו ברחק מבין אותיות קרומא דאוירא מפני שהדי מפסיק ומעכב לצאת ומהשפע הזה כיון שירד לנצח והוד הנ"ל נעשה ממנו השערות של הראש אשר נבאר ולהיות שהשערות הם מכונים לדין כאשר ידעת בסוד שערות זעיר ובמקום הזה אין דין אלא שנראים כמו דין ולזה נקראים עמר נקי ואינו נקרא עמר חוור לפי שכמו שאי אפשר לצמר שתהא לבן כסיר הלבן לזה אפשר נקי כלום שהוא נקי מדינים מצד עצמם אבל מכל מקום נראים שהם דינים כאמור וזהו אומרו בספרא דצניעות אינן עמר נקי תליין בשיקולא: ר"ל אינן עמר נקי שתיקון עמר נקי נעשה מחלקי קיבוץ שלשתן כאמור: ואומר תליין בשיקולא כלומר אעפ"י שהתיקון זה מכונה לנצח ס"ם גם הוד מכונה זו הוא שקול כמוהו בתיקון זה לענין שאין הוד מתפשט בבאן יותר מנצח כמנהגו כאשר אמרנו לעיל אלא הם תלוין בשקולא וכבר ידעת שמלת עמר עולה ר"ש ומלת נקי עולה ק"ס הוא כנגד שם קס"א של מילוי שם אהיה ביודין עם הכולל ויש הוא שם ס"ל כלול מעשר ואי הוא חסר כמו שכתוב חסר ל' כל היום וחסר מרא' שלו לכן ונקי ונמצא שיש בתיקון זה שם ל' המורה על חסר והם רחמי סצד עצמן ויש בו נ"כ שם אהיה שדינין מתערין מיני המור' דין שהם נראים כמו דין כאמור ואלו השערות הם הכל הראש היוצאים למעלה בסוד אור חוור ובהם שם אל הסתיקם והוא בשני פאות הראש והשלישי כמצח מלמעלה דהיינו השורה שלי השערות המקיפות את המצח ספאה לנאר' ומהם מתפשטים שורש שלשת עולמות שהם א"ל שד' אל יהו"ד אל ארנ"י: וכן האל השלישי נותן הארה לאלה שבפנים והנה אל במילוי בני הקף וכ"פ הקף בני ש"ע נהורין הנזכרים בכל מקום כזוהר והם מאחוריים וכן יש בפנים ימין ושמא של כ"פ ל הנז' שעשע וזהו סוד ושעשע יונק על חור פתן וכמו שיש באריך ש"ע ש"ע כן יש בבינה המקבל' אותם כי אריך הוא נ"כ סור בינה כנודע ויש לה ד' אחיה כמילוי יודין וא' דההין וא' דאלפין והבינה הוא ס"ג וכזה ס"ג הם בחב"ד ח"ג ושליש ת"ת של זעיר הם ס"ג בכנודע בפרק כ"ה דכתבנו יונדבלמה שם ס"ג בבינה ולזה לא נתברך יעקב עד היותו בן ס"ג שנים עיין שם וזהו סור ויצא יעקב מבאר שבע הוא הבינה ד' אחיה ושלש ס"ג שיוצאים מהם שלשה אל כידוע שהוא שם ייא' שבשם ס"ג הוא בני אל וכבר באתנו כי כ"אל במילוי הם ש"ע וזהו שעשע' ושמות אלו של אל הם שרשם משם ס"ג ושם ס"ג האחוריים שלו קס"ו בני יו"נק וזהו ושעשע יונק על חור פתן הם הקליפות כי

שער שבע

באשר יש ש"ע נהורין אז נעשה חשמל שהוא בגי' מלבוש המלביש
ומקיף לקדושה שלא ישלטו בו החיצוני' והוא הכיסוי לכל א' מד'
עולמות אבי"ע כל אחר כפי מדריגתו כך הוא יותר עב מחבירו
ועשייה יותר עב מבריאה כי שם עיקר אחיזת החיצונים ולכן אחר
רבי שמעון ז"ח שרשמשכנו דאזערא של הקדוש ומשה ואהרן כדי
שלא ישלטו החיצונים באזערא דאהרן אז אנו מסיימים
העמידה בשלום בנוסח המברך את עמו ישראל בשלום
שהוא אותיות מלבוש דהיינו חשמל והכוונה כי בזכות האור הקדושה
אז הוא חש וכשחש ושלום יש שלישה לחיצוני שם נקרא מל והנה
כמו שיש הארת ש"ע אלו בקדושה כן הם בחיצונים וזהו סוד
והאדמה לא תשם בני' שתי פעמים ש"ע שהיא עושה שממה לארמה
שלא תצמיח כל גה ח"ו וכן בנגרו בקדושה "מפני "שיבה "תקום
ר"ת משיח אורות שבפנים דאריך והדרת פני זקן כנגד זעיר ויראת
מאלהיך כנגד המלכות ששם היראה וזהו ענין קנאה שכל מי שיש
לו קנאה עצמותיו מרקיבין אבל רבי אחאי בר יאשיהו לא היו
עצמותיו מרקיבין לפי שלא היה לו קנאה כמילי דיעלמא שחיא
הקנאה הנמשכת מן החיצונים כי אז עצמותיהם מתרקבין ואש
יאכלם שהם הש"ע שבקדושה נעשים ע"ש בקליפת וזהו סור עש
יאכלם וכן יאכל בשרו של סת האוכל ומרקיב העצמות הוא סוד
נוטריקון של קנא"ה "קורח "נחש "אופה "המן שכולם היו מקנאים
עד שנעשו רקב עצמות תקותם מפח נפש הם היו מקנאים באחרי'
מה רהוה להם נגלו מהם והבן וכן יש תולע שהוא שם אבניתץ
בקדושה בסור תולע"ת שני שהוצרך להיות במשכן ואבניתץ
במטריא תול"ע והוא בחסר והוא חכמן חחו ונתן לכתן כי ונתן בי'
אבניתץ כשנחלוקן שמותיו לו' ספירות שהוא שקו צ"ת אבניתץ
הוא חסר והוא בי' שור דמשתיק שור שחו' ביומי ניסן ואם מזכירו
אינו מזיקו כי הוא שם מ"ב דציירה נעוץ סופן בתתילתן אבניתץ
בי' תולע שקוצית בי' תול"ע וזהו סור אל תראי תולע' יעקב ואצל
הרשעים נאמר כי תוליעתם לא תמות ובבוקר בכל יום מתעור'
תחול"ע הזה שנ' עול"ת תמיד הפוך עילת ותמצא תולע כי דהוא
המעלה הקרבנות בכל יום עם ניצוצי טהרה ונשמות בני ישראל
ומצד אחר נקרא גם כן תכלת שמכלה הנשמות והחיצונים שיהיו
זבחי מתים ואוכל בשר הקרבנות וזהו סור אריה אוריאל שית' רבוץ
על גבי המזבח ומגביר הקדושה כדי שיבואה מהרה אל תכלי' עולם
חנשמה של אלף השמיני ועליו נאמר כי "אלהיך אש אוכלה הוא
ולכן נקר"א קץ היסן וכנגדו בחיצונים תולע של קליפה האוכל
בשר האדם שנא' והכסיל אוכל את בשרו וש"ח אם יארימו כתולע
זרב אחאי לא היה לו קנאה כמלי דיעלמא לא ישלוט עליו עש
ותולע כי יש כח בצדיקים בחייהם לתקן וגם רחמנ"א אמר אף
בשרי ישכון לבטח גם זה הוא הסור של פסוק ויניני הש' היא
ענש החיצון שהם חשוכים ולכן מסתימין היניים כמו שאומ' הזוהר
על פסוק ויוסף ישית ידו על עיניך פ' ויחי ואומר שם שכבודו של
בל אדם מחויב לסתום עיניו של מת קודם שיבוא העש הזה ויחשך
אותם וסוד חשמל שאמרנו שעולה בשלום בחול ובשבת הוא
נעשה מלבוש גי' חשמל ומקיף כעין סוכ"ה גי' הויה וארנות זיוונ
זעיר ונוקביה פנים בפנים מע"ש לע"ש שנא' כה אמר ה' לסריסים
הסרסים עצמם כל ימי השבות ובחרו באשר חפצתי מע"ש
לע"ש טוב שם מבנים ומבנות אתן לו אשר לא יכרת ע"י טקלא
מאזני מרמה וכאותו הפעם תקרא מאזני צרק כנזכר בזוהר בסבא
פ' משפטים ועל כן אנו מתפללים בחול ובשבת ופרוס עלינו סוכת
שלום ויצא לנו מגרון דירדן כי השלשה אלו שהם שנים בפאות
דאריך וא' במצח מאירים בסוד ש"ע נהורין דאריך הנזכרים בכל
מקום ויש בהם ימין ושמאל בסוד שעשע וכל השעשוע תנוכר בכל
מקום בא מהם בסוד סש"ת נהורין ומן פאו' הראש סתפשטי אח"כ
בריקנ"ג כי התיקון הראשון הוא א"ל כאש בנבאי ומצינו באדריא
רבא פ' נשא שבשפות א"ל אלו דהיינו השלשה שאמרנו תקן נ'
עולמות כל א"ל אחר תקן עולם אחר מבריאה יצירה עשיה אשר
שם בעלי הדינין ק"ך נזדיין דפרזלא ותחתיהם הקליפות של בי"ע
מבחוץ מלבר אותם שבעשייה מעורבים כנודע ובשם אל תקן ג'
עולמות של מארי דינין שאמרנו ותבסמו על ידו ותעלמא דקדמא'
הוא אלף אלפין מארי תריסין ועלמא תניינא שבעה וחמשין אלפין
דרגין מארי דיבבא ועלמא תליתאה ששה ותשעין אלפין מארי

תיקונים

דילולה ופירושו הוא שיש שלשה שמות אלקים במדות אחד בגבורת
ואחד בגבורה ואחד במלכות ואלקים במלואו ורבועו עולה אלף
כזה אל"ף למ"ד אל"ף למ"ד ה"ה אל"ף למ"ד ה"ה וי"ו אל"ף למ"ד ה"ה וי"ו
אל"ף למ"ד ה"ה וי"ו מ"ם ולזה נקט אלף בכל אחר מהם ולהיות
שאלו השני א"ל בפיאות והשלישי מאיר להם ופאה גי' אלהים ואל
של חסד ממתק אל של אלהים שהוא אל הוועם בכל יום ואלו
הדינים יצאו מבינה של עולם התוהו והראשון שבבינה כולל השני'
האחרים ולזה נקרא המלך הראשון מהמלכים שמלכו בארץ ארו'
בלע כמו שאומר באדרא רבא שעולם היבבא ועולם חיללה הם
כנגד השני מלכים אחרים יובב וחושם שאלו המלכים עקר בבינה
כמו שאמר שמלכו בארץ אדום שהיא בינה שממנה נעשה בעולם
התיקון אריך אנפין ונקראת בעולם התוהו אדום דמסטרהא נפקין
דינין והם הין קורם התיקון רצוני לומר ממלכות דבינה נפקין אילין
דינין כחסר טב ריתיב על דורדייה שהם אי הדינין ולסיעלה הכל
רחמים בפני שהדינים אתכפין שם ובכל עולם מהם יש מזה השם
של אל שנכנס בתוכו כדי לתקנם ולבסמם ולאכפייא להון ולפי
שבעולם הכריאה נכללים השלשה לזה יש בו ג"פ אל ולזה נקרא
מארי תריסין שפירושו תריס מגן והוא גי' ג"פ אל שיעולה סגן ומח
שאמר אלף אלפין לפי שיש לנו בתקדמה שנ' ראשונו שיך למימר
בהו שרי הכוונה אמר לעולמו די להבדיל בינם לשבע אחרות ובן
בכל פנימיות למה שלמטה מסגו שיך זה השם של שרי לפי
שיעולם הראשון שאומר האדרא הוא בבינה כידוע שאימא מקננת
בכורסייא שהוא בריא שייך ביה זה השם שכולואו ורבועו כזה ש"ן
ש"ן דל"ת ש"ן דל"ת יו"ד עולה אלף ותשע מאות ותשעה ושש"ם
עם הכולל ושם אל מצטרף עמו הרי אלפים סימן לדבר נוצר חסר
לאלפים ר"ל מרת אל שהוא חסר כמו שאומר הכתוב חסר אל
כל היום לזה אמר באדרא אלף אלפין אלפי' שלשה אלפין וכל בעלמ'
קדמאה פי האלף הראשון עולם של מעלה דהיינו של בינה
עצמה שהיא בריאה והשני אלפים לכללות היצירה ועשיית שבת
עלמא תניינא שבעה וחמשין אלפין דרקנא דיבבא והוא כנגד עולם
היצירה שת"ת דהיינו זעיר מקנן בה וחשבון שבעה וחמשין שבת"ת
הוא שם הוי"ה בכל מקום ושם אל שהוא בכל עולם מהם לאכפי'
הדינין כמו שאומר באדרא ואלו חב' שמות עולם ג' עלם תליתאה
הוא תשעים ושש אלפין מארי דילולה זה המספר חוא של עולם
העשייה שמלכות מקננת בה ושם אדנ"י עולה ס"ה וזה הוא התיקון
של כל אחד מאלו הדינין ושני שמות אלו שהם א"ל אדנ"י עולה
צ"ן וזה הוא ממש סור כוונת האכילה שמעלה האוכל בבוונתו
ניצוצי טהרה הנרבקים בנשמתו ומעלתו בסור שחקים ששם הם
הריחיים ששוחקים מן לצדיקים והם תל"ב שניים הרמזים באלף
של אוכל כזה ✡ המתחלקת לשני י"ו נ' ל"ב אלהים ואוכל גי' אל
היה והוא אותיו' כ"ו וצ"ד כי כאשר נשברו המאנין תבירין אז
נתקלקלו החי מרבר ובלתי מרבר והצומח והדומם ואמרו בזוהר
מנחזק אתבסמו ומנהון לא אתבסמו ואנו צריכי לברר ולתקן האוכל
מתוך הפסולת וכמו שלוקח האוכל המוב מן המאכל ממנו נעשה
חלק אבר והשאר הולך לאשפה כי הוא מותר וצריך להוציא מן
הכסא כן עם האכילה למעלה נסתקין הדינין וקליפין נזדקין ואינו
יכול לאכפייא לחון אם לא בכוונת אל שרי אל הרה אל אדני
במלת האל הזן בברכת המזון וצריך להוציא חכח והסיתוק לאלו
הדינין מאלהי הנ' א"ל שבפאות הראש והריקנא של אויר אנפין
לאכפייא אלו הדינין בסדת חסר של שלו שהם שלשה אל סוד
שלשה עולמות אלו בי"ע והדינין שלח נסתקי' וצריך שתדע קישור
הדברים והשמות חללו קו לקו צו לצו עור צריך אתה לדע שהש"ע
נהורין הם מתחלקים לק"ן ולדכ"א כשיורדי מאריך לזעי' הוא נותן
לו רכ"א נהורין ולמלכו ק"ן נהורין כלל ש"ע נהורין עם הכול ומפני
שזעיר מניע עד דקנ' דאריך יש לו רכ"א נהורין מאריך ואמרו בזוה'
כאדר רבא כד אסתכלין אנפי דאריך באנפי זעי' כדין מתארכין
ומאירין אנפי דזעיר ואקרי ארך אפים ומודו הוא כי זעיר אתקרי
אר"ך ש"ת אר"ך נהורין שיש לו מהש"ע הה"ד י' שהו"ת זעי' ארך
אפים ואם תרקדק שמלת ארך אפים עם מלוי האותיות עולה ש"ע
הא כיצד ארך אפים עולה שנ"ב ומילוי של אלו שני תיבות ארך
אפים עולת ח' אותיו' כזה אל"ף ר"ש כ"ף אל"ף פ"א יו"ד מ"ם הרי
י"ח אותיות סך הכל ש"ע הנה לך בפירוש שיש לו"א בכח ש"ע

נהוריי' ועל ו"ו ש"ע נהורין של זעיר אוסר חפסוק נם צפר שהיא נ' ש"ע נהורין מצאה בית בזעיר ודרור ק"ן לה פירו' ודרור שהוא מלכות אין לה אלא ק"ן בלבר חסר מהש"ע ק"ן נהורין ישאר לזעיר אר"ך נהורין והו סוד כוסי רויה נ' רק"א נהורין שאחז"ל שמחזיק רכ"א אצבעין כי כוס של ברכת המזון הוא מלכות שמקבלת ע' דור לעתיר לבו ש"ע נהורין כמו זעיר ואז יקויי' ושעשע ינק שהוא דור משיח בן דוד בעצמו כמו שאר"ל אי בן חי' הו' אי בן מיתיא הוא דור שניה ונא' ודור עברי נשיא עליהם לעולם ונם הו"ל יסרו בפיוט ההושענות צמח איש צמח שמו • הוא דור בעצמו ואר"ם גומריקך ארם דוד משיח ידור ביה ראוי להיות נפל ולכן נקרא בר נפלי וקראו הפסוק ינק שנאמר ושעשע ינק על חור פתן אז נקרא ינק על שם נע"ר חרתותי דסיהרא • ונם משמרו"ן נקרא נער ינק חמשתעשע עצמו על חור פתן כי נם מקום הכון למלך י' צבאות לחתוסף על נבולי נ"ע ושם יהיה השעשוע ומחול הקב"ה עם הצדיקים תחו הו"ר פתן ולא פתן עצמו שהיה כמל והוא עלמא נוקבא דתתנסא רבא והו סור חפסוק ושאכתם מים מיהחסר מעיניי הישועה • לנערה המאורסה אשר אינו בשרה חקל תפוחין קדישין וכבר לא היה לה פרשיע אז יקרב מקב"ה קץ הישועה אמן וכל אלו הפרשים אל תשכח כי הם אורות והיות העולמות כולם:

פרק שביעי

בו יפורשו שערות דאריך אנפין:

צריך אתה לרעת שאריך יש לו שערות ונימין וקוצין ופירוש הדברים כי מצד הפנים יש בשער הקדקר תליסר נימין דמנייהו מתפשטים תליסר תיקוני דקנא • ואלו הנימין של צד הפנים נקראים שערות סתם ומחורני דגולגלתא מצד אחור יש מספר רב של קוצי דשערי מניינן ער רישי כתפין לבסוף העורף וכל קרן וקרן יש בהו' נימין כמנין קר"ש ואלו הנימין נמשכין ער מקום ראש ועיר אנפין כמין חושים ארוכים • וכשורד אותו האור הנרול מכה מאחוריו של ז"א בראשו שהוא שלביש את אריך מטבורו ולמטה ומוציא הארבע כתים של תפילין לחוץ כנגר הפנים מן הארת המחין והכל מכת הכאת השערות שמכה מאחוריו במחין אותו האחרה מוציאה הכתים ואלו קוצי דשערי דא"א שאמרנו חיורדין ער ראש זעיר אנפין וקוצי דשערי דז"א יורדין ער ראש נוקבא להאיר לה ושערו שהם בראש בנגר המוח הם מכפנים והן יוצאין לחוץ והן מבוערן דאורה שיוצאים מהן האחה נרולה והו בוחת חרשב"ה באומרו ציץ רכניא ציצית נוקבא לרמוז למה שאמרנו דשערי דאריך אנפין יורדים לזעיר אנפין וציצית הוא לשון שיער שנאמר ויקחני בציצית ראשי והם ממש השערות וכר הקיבה וציץ הוא סה שיבוא מצלם חכמה וציצית מה שיבוא מצלם בינה וחיסורו של חכמה ובינה הם שניהם בתוך זעיר ומה שיקח זעיר לעצמו נקרא ציץ כי משם נעשים שערות ראשו • ומה שיקח לנוקבא נקרא ציצית אם כן הטלית שאנו מתעטפין בו הוא רמז לזעיר דהיינו לאור המקיף שלו שהוא סוד הטלית ובא משלשה טקיפין מן א"א יוצא דרך השערות ומקיף ומצלם חבכה מצלם בינה נמצא שמקיף ז"א הוא סוד הטלית שהוא אורו מכל המקיפין כולם לפיכך כשאנו מתעטפים בטלית ומניחים כל הציצית לצר שמאל ששם השכינה שמאירים לה והוא אור השערות והעינים שלה ובבר ירעת שהשערות של א"א הם כעפר נקי לבן ומכ"ש הנ' תיקוני דקנא והו שאמר הכתוב ועתיק יומין לבושה כתלג חוור ושער רישה כעפר נקי • חוסר בארא רבא תנא כלהו שערי בין דריקנא בין דזיקנא כלהו חוורי בתלנא ובז"א השערות שחורות כמ"ש קוציותיו תלתלים שחורות כיורב וכשיוצאים יורדים שערות אריך ומתערבים ומסתבכים בשערות דזעיר נעשה כעין בגר ופלית ומלבנים אותם ולנוקבא דז"א יש לה שערות אדומים כארנמן בסוד פרה אדומה • וסימנך אש"ל "אדומים "שחורים "לבנים והו שאוסר הפסוק ויטע אש"ל בבאר שבע כי סרת אברהם היא החסר המצחצחות את השערות והשערות שבז"א יש בהם נ' חלקים אלו הם קוצי דשערי ממוח הרעת תהוסה"ק קוציותיו תלתלים כי קוצי הם ה' אלהים חסרים

וא' לחים נבורות והם של קסנות זעיר ובאותו זמן נבנה מ' לחים ער בוא נרלות של הוה"ן ס' אלחים ני' הל"ת ועם נ' אותיות הם הרי בני' הכל תלתלים תודע כי עשרה אלו נרעת זעיר ונקראים קוציותיו והשערות ממוח החכמה וחניפן ממוח הבינה:

פרק שמיני

אמרנו למעלה כי שערות אריך המניינים על ראש זעיר הם עושים שם בראשו של זעיר ארבע פזולות הפזולה הראשונה היא שנקראת פלניתא דשערי דהיינו שמחלק שערותיו של זעיר באמצע פלגא ימין מצר אחר : ופלגא דשמאל מצד אחר • וקו פלגותא דא שקורין בל"א שאמ"ל שהוא נעשה כמין שביל בין השערות חנזכרים ונקרא אור"ח צריקים ויליו נאמר ואורח חיים כאורנונה • ואיתא בספר החזהר כי באורח זה יש שם ארבע מאות עלמין דקסופין פירוש נכסופה בם כלתה נפשי והוא לשון חמרה בנתה ונאמר נכסוף נכסופת לבית אביך וסור ארבע מאות עלמין אלה היא כי בארץ יש שם הרי"ם במילוי יורי"ן וד' יודי"ן הו כלולים מעשר ועשר מ' • הם ארבע מאו' שקל כסף עובר לפחר הוא הצדיק המחזיר לעולות מהיכל אל היכל כסוחר הזה עם המחורו שלו כך הצדיק עם המעשים טובים שלו וכסף הוא לשון כפופין ושם היה ריוקן הקן הארבעה אלפים רבוא אותיות שנכנסו בכ"ר כליה ואח"כ נעשה ארץ אנפין כנודע שכינה המרוקה נעשה מסנה ארץ נמצא שהשינה לכל אחר מספירותיה ד' מאות רבוא ולו הד' מאות רבוא הם מאירים בתוך כלי אריך ואחר כך יוצא האור הנזכר דרך מבורו של אריך ומאיר בפלנות דשערי דרישא דזעיר אנפין דהיינו מן הסצות ער הקרקור דהיינו דרך אמצעיות הראש ששם מתחלקים השערו' חציים לימין וחציים לשמאל מפני שהשערות הם רינים ובהארה הזאת הם מסתקים ועל כן הם מתחלקים לשנים כדי שלא יהיו הרינין יחר ואלו הד' מאו' רבוא אותיות הס"ת שלמין כ"ספופין שאמרנו שהם מאירי' בפלנות דשערי דז"א והשערו' הם ה' היות של ה' נבורות דהיינו בנקור אלהים כרלעיל שא תיותה' עם התקודי' עולים במנין תלמוד שכלו רינים דהיינו המחלוקת שיש ברין בנין אסור מאיר שמא טהור כשר פסול ואלו הה' היות נותנת אמא לזעיר ורחל יורדים לזעיר ער יסוד שלו וכשמניעים לסוף יסוד אינם מוצאים מקום לצאת ועולים למעלה ויוצאים דרך החור שבין כתפיו ונכנסין למלכו' ומאירים בה וממלאים כליה יכשנבוא לתקן זעיר ונוקבי"ם בע"ו נאסר בדיוק פרשי"ה ה' האותות תאלו מה שהם מתקנים במלכות והנבורות הנזכרים אחר שתקנו במלכות מה שהיה להם לתקן חזרו ויצאו דרך החור שבאשו ונכנסו דרך החור של זעיר דהיינו בתוך זעיר ומשם עלו למעלה לראש זעיר ונעשה מהם תפילין כאשר הרע בפקומם בעה"ו וטחזר להאותיות שנשארו בתוך זעיר ונוקבי"ם שמהם נעשו השערו' רק כי ההאותות שנשארו בתוך נוקביה עלו למעלה דרך הראש של נוקביה ובקיבו חגלגולת ויצאו לחוץ ומצאו רגלי ז"א ולא יכלו לעלות למעלה אז ירדו למטה בסור אור היצון ונעשו מהם שיערות של נוקביה • ומפני שהם ה' היות נבורות בימין ונשמאל ונתחלקו שלא יהיו הרינים יחד דווק בזעיר לאפוקי באריך שכולם רחמי נורחמי לזה אומר הרשב"י באדרא רבא בפלנותא דשערי אריך חד ארחא דנהיר למאתן ושבעין עלמין הוא מאורת הכחלק השערות והם ה' היות לימין עם כללות הספר שהוא ה' והוא קל"ה לימין וקל"ה לשמאל עולים מאתן ושבעין עלמין כי כל שער בעולם הבריאה נעשה מסני עולם אחד לאותן חנשמות התלויות בשערו של אדם הראשון הפיך שער ותסצא עשר וכל עשר הוא עולם כפני עצמו שיוריי' מהניסין והשערו' חללו הם ס"ך נ' נשמו' מעול' הבריאה וחבן זה וא"ת סדוע לא יצאו דרך החור של זעיר כמו שיצאו ה' חיות אלא שכשההיות נכנסו בפעם שנית בזעיר נתמלא כלי זעיר מהם לכן אותה ההארות שהיו בתוך נוקביה לא יכלו לכנוס בתוך זעיר מפני שהיה נסתם החור שבזעיר מפני רוב ההארה של החיות ולזה עלו למעלה דרך הראש כמו שאמרנו מההארה שנשארה בתוך זעיר מההיות ועלתה נם היא למעלה דרך הראש ורצתה לצאת ממקום שיצאו נם ההיות דהיינו מקום הפילין ולא יכלה

שער שבע תיקונים

מפני שהחיות עצמם הן רבוקים באותם הנקבים שנקבו דרך יציאתם דהיינו מקו' הנחת תפילין ולכן לא יכלו לצאת וחזרו ועלו דרך הראש ונקבו הגלגולת ולא יכלו לעלות למעלה מפני ששערו' ארוך כמשים על ראש זעיר וירדו למט' על ראש זעיר ונעשׂ מהם שערות זעיר והאורות האלו של ה' גבורות שאמרנו שעלו למעלה כשעשו שערות של נוקביה להיות שנוקביה נבנה מן הגבורו' שם נתחזקו ביותר ולזה השערות שלה הן ארוכות וארומות ׃ וזהו אמרם ז"ל האי שחור אדום הוא אלא שלקה והגיע מיתוק יותר מנוקביה שהן נשארו ארומות והכן ׃ ויש קושיא אותה לשאול מדוע אלו החאירות לא ירדו למטה מן המלכות כשחגיעו למוף יסוד שלה ומדוע השערות נעשו בסוד אור חוזר ׃ התשובה היא שצריך אתה לדעת כלל אחד שאמר הרשב"י ע"ה בפ' בשלח ובפ' שמות שהתפרש שיש בין שם ס"ב ובין שם ע"ב ששם ס"ב עולה למעלה ושם ע"ב מתפשט למטה וזה ודאי נחית מפני שהוא נמשל לאש והאש עולה תמיד כן כל ההארות והשמות הבאות מכוח הדין הם עולים למעלה כסבת האש ואינם יורדים למטה כי אם על ידי כח ששולח אותם בחזקה ולזה כשמגיעו למוף שליחותם מיד חוזרים למעלה ולכן שם בן ס"ב שהוא מכח הדין משתמשין בו כל יורדי מרכב' שמעלין נשמתן למעלה ונשא הנוף שלהם כמו מת ובכח נשמתן ובכח אותן החותמות שהיו מעלין עם נשמתן למעלה כדי להראות לכל סמוכה שבכל היכל והיכל החותם שלו וכשהיה רואה חותמו היה מניח אותה הנשמה לבנס לפנים ולירד לעומק צפיית המרכבה ולזה היו צריכין טהרה גדול מפני שכח הדין צריך טהרה גדולה והראייה רבי נחוניא בן הקנה שהיה צופה במרכבה והיה העולם צריכין לו כי בקשו תלמידיו אשה שהיתה בפק נרה וספרה ז' ימים נקיים ושגלה והיתה בפק בטבילה אם היתה בהעדר שמש או לא והביאו טלית חדש ומלאו אותו חדש ואמרו לאשה נגעי בטלית באצבעך הקטנה בפק נגעה בפק לא נגעה והביאו הטלית עם החדש לפני רבי נחוניא בן הקנ' ונגע בחדש על ברכיו בעוד שהיה בחוך הטלית ותכף פטרוהו מן המרכבה ואלו שם ע"ב אינו כן אלא שמתפשט וחולך שנמשל למים שהם נגרים במורד ואין צריך כל כך טהרה למשתמש בו שהוא מן תולדות היוה שנ' חרקתי עליכ' מים טהורים מימי החסד וטהרתם מכל שמאותיכם ומכל גלוליכם אטהר אתכם והוא היוצא מקודש הקדשים הוא הנרקן התוצב נשמות ועל זה נאמר אני ה' השוכן אתם בתוך טומאתם ׃ והשחתה היא ע"י אמא עילאה הנקראת מי מקוה אשר אבאר ׃ ועל זה האורת צריכים נאמר בזוהר בארדא רבא בפלגות דשיעורי אדל חד ארחא דתני למשתן ושבקין עלמין שפירשתי למעלה ומיניה נהיר ארחא דנהירין בירז צריקיא לעלמא דאתי והוא סוד דרך חיים לאותן עולמו בשיוצא מהעה"ז אל עולם הבא מאיר עליו האור הזה למצוא חדרך הזה הת"ר ואתה צריקים כאור נוגה חולך ואור עד נכון היו"ר ל' שהאור הזה מאיר מאריך בשני דרכים הדרך האחד הולך ואור ר"ל ומאיר ואינו פוסק עד נכון היום שהוא זעיר נקרא יום ובחצי מצחו שנקר' נכון חיום פי' נכון מכוון באמצע ובדרך השני מאיר לצריק גם כן שחולך מעה"ז ואור לו כאומרו בזוהר חדש פ' בראשית מדרש הנעלם אצל אור שברא הקב"ה ביום ראשון היה מאיר מסוף העולם ועד סופו והוא נגוז לצדיקים לעתיד לבוא ופי' בו ר"א כך זמיוק נשמתא דצדיקא יעול בה לעלמא דאתי כי בזה האור ירע היה הוה ויהיה עד סוף העולם להכיסא ברמיזא ומיניה ארחא אתפרשא לשית מאה ותליסר ארחין דפליג בזעיר אפין דכתיב ביה כל ארחות ה' חסד ואמת והוא שאמרנו למעלה שאותיות ה' הויות עם נקודותיהם יעולים תלמור שהוא כל התורה כולה דם"ח מצות עשה ושס"ת מצות לא תעשה כללם תרי"ג מצו' ולכל מצוה דרך היכל מיוחר ולכל פרצוף ופרצוף רם"ח איברין ושס"ת גידין כלם אותיות ושמות הקדושים והוא אומרו בזוהר שפי עכ"ה הוא שם"ה הו"ה עם זכרי הוא רמ"ח ואשרי מי הזוכה לאורך עלמין דכסופין הפעולה השנית היא ששערות אלה דאריך מסתבכים ומתעבים יותר עם שיעוריהן דזעיר ומיעוריהן אלה מתחוה בכח בריאה דזעיר והוא סוד הטלית ׃ הפעול' השלישית כי ביום השבת בשעת המנח' יוצא אור מן דעוא דרעוין בסוד שערותיו של אריך אשר הסה מבוררים ומעיינות זובעים על הסצה הנקרא רעוא דרעין ומאיר ומשפיע אור חדש וכיכול על ראשיה דזעיר והוא עת רצון ועל כן אנו אומרים ואני תפילתי לך י' עת רצון ורצון הפוכו נוצר חסר לאלפים ׃ שהוא כולל העליון והשוכב על מזל התחתון חנקר' ונקה כעיון זכר ונקיבה בשני שיבול' הזקן היורדים עד טבורו דאריך על ראש זעיר' ובאותו פעם עולים זעיר ונוקביה בזמן שב"ה קיים עד תחת המזלות דהיינו עד היקון שסיני של נוצר הזה כתוך מקום אבא ואמא ויורש' מקומם ממש והם נקראים קודש בכוד שבת קודש ויזדשים מקום קודש והאבות לוקחים חבנים אליהם ואוכלים עמהם ממקומם ממש ובאותו הפעם נופעים מבתי קודי השיעו' אשר הם כמנין קודש דהיינו ה' נימים שבהם והיינו רבתיב זכור את יום השבת לקד"שו ועל כן צריך לכוין בפסוק ואני תפילתי ללבוש הטלית בשערת אמירת הפסוק ואני תפילתי לך י' עת רצון כדי לכוין אל סוד האדה של רעוא דרעוין פרישי דזעיר כדי לפנות חשיעו' של זעיר הנופלים על אזניו פרי שלא יסתמו אותן משמוע תפילתנו ה"ו והיינו דאמר באדרא דפרשת נשא דשיעורי ואחורי דאדנין דלא צריך למהוי על אורנין תהו שאומר דוד הם אזניך ושמע ׃ להיות כי בנגר עורף של זעיר ישרים מאותן הכלים הנשברים ואולי הנשברים ואלולי השיעורים של זעיר שהם חופפי' העורף היו הדיני' לוקחים האדה מן העורף של זעיר לכן צריך השיעורים האלו להיות שחורות שמתנברין בתוקף דיניהם כדי לגרש הגרדיני טחירין שלא יהו מאור שרף של זעיר נגרדיני טחירין הם כסכסים של שברי כלים והם אותיות שלהם שנפרדו איש מעל רעהו ונפלו שורות שורות ולכן הם דינים של ק"ק אלהים גזירין דפרולא והם נברא קנאה ושנאה ופירוד וריבוי שנתחברו אותיות איש על רעהו מה שהיו נפרד"ם מקודם שלא במ"ג וילדו כרמותם בצלם כגודע שמהם נעשו תקליפות וביצועותיהן הרבים כשישראל הם חוטאים נפגם העורף החוא היינו שהשערו' פני' על אזני זעי' כדי שכביכול לא ישמע לתפילתן ונשאר העורף פגולה והדינין נהנין מזיו אורו ולכן אמר תביא בשם זעיר כי פנו אלי עורף ולא פנים אל תקרי כי פנו אלא כי פינו כלומר שבמעשיהם הרעים היו עושים הפך רצון זעיר שזהה ראוי לחם שיעשו מעשים טובים כדי שיפנו הפני' ויתגלו האזנים כדי ששמע תפילתם דהיינו מה שאמר הפסוק הטה אלהי אזניך ושמע ובזה ירויחו שגם העורף שלי יהיה מכוסה כדי שלא יהנהו מעורף שלי הקליפו' והם עשו להפך שפינו עורף של זעיר ואין מתרעם זעיר שהקליפות נהנים מיניקתו בשהוא פנוי ועוד שאין אפשר שהשיעורות של זעיר מכסים לעולם פנים של לאה ׃ התשעה היא שהשיעורות של זעיר תכף שיצא ממעי אמא אחר גדלות שני ככר אמרתי לך שמאמציעות חסצה של זעיר עד מקום קשר של תפילין יש אורת הנקרא אוזה צריקים דהיינו פלגותא דשיעורי ד"א נמצא שהשיעורות של זעיר הם מכפי' צדדי העורף שלו ואח"כ הם מתערבים עם שיעורי לאח באופן שכאותו המקום שהם בצידי העורף הוא בין הדביקים מלאה לזעיר ושם אפשר לדינים לינק וליהנות מאור עורף זעיר אבל בשיעורות אריך אנפין אינו כן ואדרבה מן אור א' יניק להם ביסוד ואמא' שאמרנו בכאן שאלה הד' יודין של שם ע"ב תקנו ארבע מאות עלמין דכסופין ולא שיך תיקון אלא במקום שהיה קלקול ושם קלקול היה בכאן אלא שצריך אתה לדעת שלא נעשה האורת צריקים זת עד אחר קיפול אריך שתעלו עהסהם נה"י אורות פנימיות של זעיר נוקביה וכבר ידעת שענין שברי כלים היה כדי לתקן העולם כדי שיהיה בעולם טוב ורע טוב לטוב ורע לרע ופירושן של דברים שעין הרעת טוב ורע שאומר הרשב"י ע"ה היא המלכות בכמה מקומות היינו שכשנשברו הכלים ונמלכות אתבטלת זמן אורתו הביטול היתה בסור רע ר"ל הדינים שנתהוה אח"כ מהן הקליפות והיו סובבים המלכות מכל צדדיה בסוד ים אוקינוס הסובב הארץ ר"ל שזה ים אוקינוס היא מה שנרמז בזוהר בספרא דצניעותא קולסרא בקופר' סנפיר' בעדברי פי' קולסרא חטופרז"ר ל' שהדיני' כולם מקובצים כמו צרור אחד קשה בקופרא פי' קשר א' סנפירא ר"ל שאחר שנתפשט מעט מן הצרור הקשה נתהוה בסוד סנפיר שהוא מתפשט ואינו קשה כל כך ר"ל שהיו חדינין סובבין אותה ומקיפין את המלכות ולא היו יכולין ליגע כח מפני שלא

נשברה אלא מקיפין אותה מבחוץ ואחר שנתפשט אויר מראשו עם שאר איברי הפרצוף עד רגליו והיו רגליו מגיעין עד הפלים הנשברים ואמר לו אין סוף שיתקבל כמו שאבאר במקומו בסוד מים בוכים אז מלכות נרנקרא בריור של אויר ורצתה לבלוע את המים המלחיי כדי לפתקן ולא אפשיית מלת בשביל הקפרונ שאמרה אי אפשר לשני מלכים וכו אבל מכל מקום נשבר כחם והיו דאם קרא שברת ראשי תנים על המים תניים חסר כתיב בלשון שברת ראשי אלו הדגים שהם בסוד תניים על המים בלשון קודם שנתגברו ולא היה להם נקי אלא בעודם מים כשהיו מקיפין את המלכות שברת כחם וסרירותם בסוד לערת ראש שאלו ח"ו היה להם בנין ונוף היו משששי עלמא אבל מכל מקו' באותה שבירה של הכוח שלהם נתמתקו קצרי שסוד הנקודה שהיא כנגד מלכות ר"ל כנגד נקורות מלכות דזעיר מתקה אותה מכל וכל אבל מכל מקום שרשה מן המים המלוחים והיא הנקיבה שאר"ל שנמלחה לצדיקים לעתיד לבוא כשיוצא מן העולם הזה הצדיק וזכה אל אורות הגם שהם בג"ע והם אינם כל כך רק שיוכל הצדיק לקבל הנאותם מהם וכן התחב יותר טוב מן הכסף להחיים ברסיסא · אבל הזכר וזה קשה ואי אפשר למתקו ומכל מקום נסתרס כלום כבר ידעת שהדגים יש להם כמו ערב בתוכם ובשוצ' מהם תערב הנ"נרא ספנו כמה אלפים דגים לזה סרסו כדי שלא יצאו ביצי צפעוני לעולם ותרע בזמן שזה הזכר נסתרס נמתקו קצת קושי הדגים שבו ונעשה בסוד מנפ"ר והיינו דקאמר הרשב' ע"ה מנפיר ביערבי ותיבת מנפיר עולה ת' ומהם נעש' ארבע מאו' עלמין דכיסופין וכנגדם ת' מאות שקל בסף ראברהם שהיו כדי לסתוך זה המנפיר של זכר הנוקבה לו בו הסערה מעפרין שהוא נחש עפר לחשו ועפרן ג"ת לרמוז לפור הנו' שלקח בת ומתק בזה מיערת המכפלה של נקודות לאת ורחל שבז' אורות פנימיות של שברי כלים ובזה כל מערת הצדיק"ש להם צורת עבנ"א שהוא צורת נפש הבית נגבו בתוך בתוכם בספרא דצניעותא כדי לסתוך ארסו של נחש ונחזור לענייננו שכנגד זה המנפיר שאמרנו שנסתוך עתה בעלייתו עם המלכות בתוך הגד של אויר מהם יצאו אותן ד' מאות עלמין דכיסופין המזומנים לצדיקים בגן עדן דהיינו שהמלכות נתפשטה בתוך אור אויר ונתפשטה לעשר ספירות ולדיוקא שהזור הזה הוא נכלל באויר וכבר ידעת שהתכמרו הנקרא רישא דאין נכללת בתוך אויר בסוד עשרה עשרה תכף ובסוד ורבק באשתו והיו לבשר אחד ואין המתפשטת בתוך אויר הוא בסוד שם ע"ב שיש בו ר' יודין הכוללים מעשר ועשר מעשר הם ר' מאות מזה סוד ארבע מאות עלמין דכסופין שאמרנו ונקרא דכיסופין להיות שנבראו במצב הזה היה הקפרון שנכנסה המלכו' שהיה לה כתר לברה והיא ויהיה ספרי פעוטה ולכן נקראים עלמין דכסופין הרי לך שני פירושים על עלמין דכיסופין והבן כי זה וזה אמת ומשניהם אל תגע ירך והיה י' בסעדך:

פרק תשיעי

כלל הדברים שאמרנו למעלה שיש לאויר שיערות וניסין וקוצין וכולם רחמים גסורים וכן יש בו"א שערין וניסין וקוצין שיערות הם קטנים מבוני אור לדדיה ניסין הם חוטים יותר ארוכים ומגיעים עד רישא דנוקבא על אותן הרישא יוצאות הארה מלמטלה דלילה שראש נקביה היא לשמאלו ששם תפילין של יד · ושערי הם יוצאים מלחכמה של ז"א וניסין הם מבינה של ז"א וקוצי מדות של ז"א ושערות נוקביה הם יותר ארוכים משל ועיר ודע כי לאבא ואמא אין להם שער לא בראש לאבא ולא בראש לאמא ומ"ש כי יסרש ראשו קרח הוא פחזר הוא ואם מפאת פניו יסרט ראשו נבח הוא פחזר הוא והטעם הוא כי השערות הם מכוחים בהארת שיוצאות מן הפות והשערות נמי הם צנורות היוצאים מתיכם האור דאבא ואמא אינם צריכים לשערות לפי שהם למעלה מזלא דאויר אנפין ומסנו מקבלי הארה וכל מגמתם אינם כי אם להשב לז"א ונוקביה ומזו סוד הפסוק נזמה שמים ויסוד ארץ נמה שמים ויסד הארץ לא נאמר כדי להוריע שבכל יום ובכל עת נזמה שמים ומתקנם דהיינו ז"א ועל זה נאמר ושמים לא זכו בעיניו והוא משל לאשה שמקשטת את בנה ואינ' פתפייסת עד שמעטרתו ואינ' שנותנ' לו אינו די בעיני והי' רוצה תמיד כאו צריך יותר תקון ולכן הוא בכל יום שמשפר' את הולד כביכול · ולכן ישראל ויחסנים בני דחמנים וכל אחד מהם לחכירו כי שבע השוב להטיב והם מניצוץ קדושה נשמתם מאיבא עילאה ומי שאין בו מדה זו בידוע שאבותיו לא עברו על הר סיני והוא מגזע גרים ואומות אשר נשמעו בישראל ויראין שבע נזעו בירו והבן וסוד הדברה הוא שיש לאבא ואימא יסוד א"א יוצא חבל ונחלק לשני ראשי אבא ואימא ונחת ראש אבא ואמא מניעים עד דיקנא דאריך דבמזלא איתכלילן ולכן אין האורות שלהם צריכין לתזור בסוד אור החזר ממטה למעלה דרך השערו' כמו באריך אנפין אמנם כוונתם לתת מוחין אל נניחם ז"ן מחמת השקט ואהבתם שלהם לנניהם בסוד שמים לא זכו בעיניו כי"א נקרא שמים לא זכו בעיניו של אביו ואמו והמיר נראה להם כי עדיין צריכים תיקון יותר ולכן מתקנין אותו תמיד ומנחילין אותו עפרות וחזו בורא שמים ונוטיהם והאור שהיה ראוי ליעלות לאצלות דרך השערות יורדין לו למטה להיות מוחין לז"א ולכן אבא ואמא הם חלקים בלי שערות ואינם כמו אריך היעיר כי השערות תבלית' הם לצורך אור המקיף בגודע · וביון ראתכלילן בסזלא המקיף אותן אין להם צורך לשערות שלהם ולכן יודעים האורות שהם להיות מוחין לז"ן ונשארים הם חלקים בלתי שער וסוד השערו' שהם לנחינו' אור המקיף הוא בלשון ז"ת שנא' ואחר עורי נקפו שא"ת פירוש כי השערות היוצאות אחורי האור מבחוץ הם בחינת המקיפים וזהו הענין שנאמר באליש"ע עלה קר"ח שהיה מסוד אור ש"ע נהורין היוצאים מחשבון אל של אויך והיור הוא סוד ג' חלקי הי"ור של תלת רישין ואותו האור נמשך אל אמא עם אבא למטה היורד אל ז"א ואין להם השערות הנ"ש שרש אורו כי אמא מקנגת בכורפיא והבן אע"פ שאמרנו שאבא אין לו דקנא על כל זאת יש לו ת"תיקוני דיקנ"א וזהו סוד זקן אחרן ר"ת ז"א נ' שמונה הם ת"תיקוני דיקנא דאבא · והם בסוד לבושים דהיינו שמונה בגדים שלובש הפהן גדול ולכן מזכיר הפסוק שני פעמים זק"ן דהיינו כשמן המוב היורד על הזקן · זקן אהרן והבן ואמא אין לה דיקנא מפני שהיא נקיבא וספני שאמרנו כי שיערות ועיר מתלבנים משיערות אריך והם מתפשטים עד התיבור ומשם התפשטותו של זעיר ולהיות ששיערות רחל הם ארוכים ואינם פניעים עד שערות אריך ואנו מסשיכים אור חציצית מאורו של שערות אריך עד למטה ולזה צריך לשים החיצית לפניו כנגד החור הזה שהוא סוד חורו של זעיר שהוא סוד חור של התיבור כדי להמשיך דרך אותו החור של השפע מזעיר לשיערות רחל אור החיצית הנו' כי לפי ששיערות רחל מטכיעם הם ארוכים לכן צריכין הם לשפע הזה של זעיר כדי ללבנם בסוד רחמים כמו שעש' אריך בשיערות זעיר שהם מטכעם שחורים כרכתיב קווצותיו תלתלים שחורות כעורב ותלבנו משיערו' אריך שהם לבנים כרכתיב ועתיק יומין יתיב לבושיה כתלג חיור ושיער רישיה כעמר נקי:

פרק עשירי

בו יפורש תיקון רעוא דרעוין

כבר אמרנו למעלה ששלשה פעלו באחר ונכנסו זה בתוך זה לעשות מהם שלשה תיקונים שסיכמם ער"פ שהם עמר נקי סוד השערות רעוא דרעוין שהוא סוד המצח ופתיחא דלא סחיסק שהוא סוד עינא פקיחא דלא נ"ם ונעיר תדירא · ועל כל פנים יש פוסקים אצלינו בזה הסוד שכל אור הולך ואתר רובו מהשערות נעשו מרובו של אור הזו"ד והמצח נעשה על כל פנים מרובו של אור הנצח והיציים נעשו על כל פנים מרובו של אור חיסוד וכולם משל עתיקא רק שהפנים חלק אחר בלי סחולק להלקים נפרדי' אחר נמר תיקונו ואע"פ שאנו רואים חלקי דהיינו אזנים ומצח ועיניים ושערות ופה על כל זאת הם חלק אחר כלולי' שאינם נפרדים והראיה ששיעלקי' רבים שאינם ראשי חלקי' ואינם נזכרים כמו הפה והאזנים · ויש לשאול מהלוא הזר הוא רין שתרי הוא א' מחמשה גבורו' ואם כן האיך הוא נקרא רעוא דרעוין להיו' שהמצח תחת השערו' כמו הזד שהוא שני לנצח · ויל שבתיקון זה נשתתף תור עם יסוד ונקר' הור בשמו של יסוד הנקר' רצון בכל המקומו' והוא שאמ' בספרא דצניעות' דרעוא דרעוין פ' רצון של כל הרצונות והור חרוזה שם זה מן השיתוף של יסוד הנקרא רעוא כאמור ואכתי איכא למידק לא יאמר דרעוא דרעו ולמה

שער שבע תיקונים

ולמה אמר רעוא דרעוין אלא מפני ששיחף עמו גם כן נצח ונצח נקרא גם כן רצון ככל המקומות לפי שהוא אחר מן החסרים והיינו דקאמר הרשב"י שם אחנליך בצלותא דתתאי ואם איתא דקאמי על רצון יסוד זה בלבד הוה ליה למימר אתנלייא אלא לפי שנצח ויסוד נשתתפו עם הוד כאמור ולזה על נצח ויסוד הנקרא רעוין קאמר אתגליין בלשון רבים ואמר בצלותא דתתאי היינו בתפלת מנחה של שבת שאז מתגלייא עינא פקיחא דלא נים ולזה אנחנו אומרים או ואני תפלתי לך יי עת רצון שהיסוד הוא המתמיד והתדיר החזר שהוא עין השמאלית שנתפך לנצח שהוא עין הימיני ואין שם בחינה לא עין אחר רחמי גו רחמי (אעפ"י שיש תרי עינים האחת רחמי והשנית רחמי גו רחמי) וע"ז נאמר טוב עין הוא יבורך ותאמר הנה עין יי' אל יראיו למיחלים לחסדו ולהיות שהם בתוך היסוד לזה אמר בארעא זומא עינא פקיחא דלא נים כנותי ימא שכבר ידעת שבוני ימא ויינו יסוד וכלל גדול נקוט בידך שלעולם נהי משתתפים יחד בנקודה חדא ולזה נשתתפו יחד נ"כ בתיקונים אלו וזהו משום שכאן שהאורות רגליהם דבוקים יחד בחמי האם כך בכיכול נהי היו מדובקי יחד בא"ק לא כשבנכם האורא דכיא בהשתתפו היסוד של תצ' הסלכוש העליון נחלקו ולזה אמר אזר כך אשתא פקיחא דלא נים דהיינו יסוד המשותף עם נצח והוד כמו שאמרנו. ואמר פקיחא כלומר דלית ליה נבנינים הנזרמים תחנוסה שהנבנינים הם נצח והוד של נקודות נצח והוד עצמם שנצח עצמו הוא עין ימין והוד עצמו הוא עין שמאל וממילא חנבנינים של ימין ושמאל הם בסוד נ"ה הכלולים בנ"ה עצמו ובזה המקום נעלמים אלו נ"ה של נ"ה וקאמר הרשב"י דלא נים כלומר שאינו כמו זיר שסן ראש השנה עד יום חג העצרת הוא בסוד דזרמישא. והיינו תרתיסם כלומר שאמא סטלקת הנה"י שלה שהם ה' מחים של זיר ונשאר הוא בלתי השפיעה אבל עין"ז לעולם לא נים ושומר לעולם ישראל כדבתוב הנה עין"י ל' יריאיו אשגחות דתתא תלייא באשגחותא דלהירו עילאה פי' שאשגחותא דתתא דהיינו עינים של זיר תלוין במצען באשגחותא דלהירו עילאה כלומר מן האור חבא מן פקיחא דלא נים דא. שכבר ידעת שתפלת המנחה של שבת הוא לתיקון זיר כמו שסדר הרב ז"ל בשיר של סעודה שלישית שצריך זיר להכיש לאור זר הבא מינינא פקיחא של אריך כדי לאכפייא הדינין ולהשליך אותם לתהומא רבא הני כלבין דחציפן. כלומר הקליפות ואז זיר משגיח בהם בבת אחת ההארה ומשליכין לתהומא רבא ואז נלך טוב מזמן זיר לעתיקא ולמלכות לסעורה כמ"ש בזוהר פרשת פנחס עיין שם ודע כי אלו הז' תיקונים חם המאירים לכל עולם האצילות. ודע שבכל יום לעת ערב מתעוררים הבעלי דינין ומקטרגים וחבילי טריקין כדי לפעול פעולתם הרעה בסור בו תרמוש כל חיתו יער לעת ערב בשעת מנחה וביום ששי בערב המנחה בעת שקליפת נוגה עולה להכלל בקדושה עולים גם הם להכלל עמה ובזה יוצאות השלהוביתא דאשא מתחת כסא הכבוד ומברלת ביניהם ומפלת אותם בנוקבא דתהומא רבא וזהו שאמר הכתוב בפרות חשעים דהיינו הקליפות כמו עש"כ דהיינו קליפת נוגה כי עשב הוא מאכל בהם"ה הם הקליפות הנקראים בהסדר ומקבלים שפע ממנו והקליפו' אין להם שכל כקוף שעושה מעשה בני אדם בסוד אברו הכסים מאדום ותבונה מהר עשו ויציצו כל פועלי און שהם המחבלי' אשר תחתיה' השמחים לעליי' ראשיהם למעלה כדי שישאבו מהקדושה ויתנו להם להשמדם עדי עד.

ואדרבא העלייה הזאת דע להם שהוא סבת נפילתן לנוקבא דתהומא רבא בגזכר למעלה וזהו שאמר קהלת עת אשר שלט האדם באדם לרע לו כלומר האדם של ג' קליפות באדם שהוא קליפה של נוגה לרע לו. ובעת המנחה של שבת מתעוררים נ"כ כמו שיעשים בכל יום לא שמתגלה הרצון הנז' דהיינו היסוכו נוצר החוא יסוד הנזכר והוא עינא פקיחא שאין בו שיערות עפעפים שהם דינים לפי שכולו חסד ואין בו דין כלל וזיר מקבל הארת גדולה בשיעה הזאת ומאיר הארה גדול למטה ובשרואים הקליפו' מרחוק ההארה הזאת ורוצים להסתכל בה נבהים עיניהם כמו שאירע לאדם כשמכיט בשמש והם בורחים ומזדרים למקומם ובאותו שעה בל העולם בנחת ולזה אנו אומרים ואני תפילתי לך יי עת רצון קודם הוצאת ס"ת במנחה כדי לעורר הרצון באותו החאורא לזיר אנפין דאיהו ספר תורה. ובשעה חזאת מת משה רבינו ע"ה דאיהו היינו נשמתו מתוך זיר:

פרק יא

הוא התיקון האחרון שהוא חומא דאיהו פרדשקא:

התיקון חשביעי הוא חומא דעתיקא דאיהו פרדשקא וביה תרין נוקבין דפרדשקא והיא מלכות דמלכות א"ק הנכללת בתוך מלכות א"א שהיא אימה כנרגלות פי' משתוה בזה לשלש ראשונות שכל אחת לקחה לתך מדה אחת שלימ' מאריך ותרין נוקבין של החומם תימנית היא לאה ושמאלית היא רחל. והמלכות נקראת תהלה ועל זה נא' ותהילתי אחזום לך על שם חומא דעתיקא. ואמר רב חמנונא סבא לבעל החומם אני מתפלל. ואמרו בזוהר דביה תרין נוקבין דפרדשקא ר"ל כמו שהעתרת דבוקה בברית מילה באדם כך מלכות זו שבמלכות א"ק שנתקן ממנה תיקון החומם היא דבוקה ביסוד ואין לה פרוזף בפני עצמה לפי שעולם האצילות הזה דהיינו מזיר ולמעלה נקרא עלמא דרכורא. כלומר שאין נקיבה נראית לשם וכבר ידעת שהחומ' היא משך"ן שהוא יסוד כאשר נזכר בתיקונים ותרין נוקבין דפרדשקא הם לאה ורחל שהם מלכות וכבר נודע שנקיבה נקראת נקיבה על שם נקב ה' כמפורש בלימודים. ואחר כך תרין נוקבין שהזכיר הרשב"י בתיקון החומם רומז על תרין נקיבות הנזכרים. וישליתן טעם למה נקראת חומם והלא הוא הכל אותיות הקודש הסאירים למטה ואם נאמר שהוא בבחינת צורת חומם מצויר מאותיות גם זה לא יתכן שנבחית צורת הסבה מפני צורה המסובב אפכא מסתברא. אלא דע דאמא אוחיבת לברתא מנהא דהיינו שם ס"ג שיש באמא נתנה היא בשאלת ללאה. וכן חומם עולה ס"ג ופרשיות אותיות חומם מורים גם כן על דבר זה החית היא אמא לפי שהיא שמינית למדות מפטרת למעלה ויש בה סוד אזנו"ת בעולם הבריאה שהיא מקננת בה בשלשה שלישים שלה לפיכך יש בחשם חזה נ' פעמים כמותה כוח אזנ"ת ובכל חלקיש שמנה ועליו חיה משורר דוד שאמר למנצח על השמיני מזמור לדוד כי מאימא היא נצוח כל המקטרגים ואינם שולטים באורות אימא ועולות כולו כמנין כ"ל קישוטי הכלה הבאים מאימא והם כ"ר פרקי בסכת שבת כלה מלכתא ויוצא מפסוק אז ישיר משה וב"י ישראל את השירה הזאת וגו' כי גאה הוא סוד פני שור של אימא שראו על הים ועשתה נקמה באויבים ורמזו בפסוק יי' ילחם לכם ואתם תחרישון הוא אותיו' נחית שו"ר מהמרכב' וכפה כל הדינין' להכו' באויבים ומחפששים ממנו שסות אחרים אשר מניעם כ"ר יוצאים מסתי תיבות ראשי תיבות של כ"ר ספרי קודש עה"ה חומשי תורה מן ראשי וסופי התיבה חקודמת לתיבה האחרון של כל יום ספר וספר מהספרים הנז' והם טובים לזכרון בידוע לי כי חם גורמים אהבה בין מלך למלכה וע"י אורות אימא נעשה הזיווג ואחבר נורמת הזכרון של זיר להשוקתו היא השביעה שאינו שוכח אותה תמיר מרוב אהבתו ולזאת שזיר הוא תורה שבבתב ונוקביה היא תורה שבע"פ לבן הם טובי' לזכרון הלמוד של שתי תורות וחסבין יבין וחזור לענייננו לאותיות חומם הוא"ו תוא זיר בנודע בכל מקום וא"ו הוא זיר לפי שנעשה משפה ספירות של עולם התחוה הפ"ה הוא יסוד שהוא סדה תשיעית ונם אמרו חל"ל הרואה מ"ה בחלום חיים מזומנים לו כי הוא נקרא ח' העולמים בגודע מעמו בשיער עולם התחוה ופ"ה הוא גם כן אותיות טוב ושב ותיים הבל אחר הוא בנדרש בפרש בראשית רבה ונהנתסוב זה מלאך חיים וגם עיר לזה היא נבנה על מקום אורח מלך השולטת על אנשי המקום לכן אין בה סיחה להדרים בתוכ' עיין זוהר תרומה. הם"ם היא מלכות שנקראת ס"ם שהיא תיסתם מקום ארבע ספירות של זיר ממיבודו ולמטה שהם ת"ת נהי הזיזיר כל אחד כלולה מעשר הרי ס"ם של זיר ויש בחינת סמ"ך עליה בנודע וכן באמא ס"ם סמ"ך ועל זה אמרו בספר יצירה אם הס"ם דוממת השין אינה שורקת ר"ל אם היא דוממת כלומר שיר' כי בכל זמן שהיא עולה

מחברת לשורר ולומר לפניו כי בעודם משוררי מחלכים והראוי לזה שמש בגבעת־רוח ואם לא היה יהושע משתקה לא עמדה וכן כל הרוצה לעלות במרכבה מוכרח לשורר ואלו הם השירות של פרקי היכלות ולכן גם דוד הע"ה היה משורר ושרתה עליו שכינה תכה למלכות בית דוד ורי בזה • והרמז לאלו האותיות הוא שבא לה שם ס"ג הנ"ל מחית לוא"ו ומא"ו למ"ת שהוא יסוד ומ"ת לם"ם שהיא מלכות ולזה נקראת חותם מצר בחינת אדה"ת ובחינת רחל נקראת פרדשקא דהיינו קנין התסרים עם הנבורות ו"ל החמרי הם רל"ב שחם ע"ב ס"ג ס"ת ב"ן שחם בדכור' כלום' שע"ב הוא בעולם האצילו' ס"ג בבריאה' מ"ה ביצירה ב"ן בעשיה וחם מצר אריך ודהיינו פרש' דאין שכבר ידעת שבאו"ת הר' שמות לאריך כא"ק שבראשו יש שם ע"ב ובאצילות שם ס"ג ובחותמו שם פ"ה ובפיו שם ב"ן ומצר הנקבים שלו דהיינו אפא"ש יש לו אה"ת דמילוי יודי"ן עולה קס"א ואה"ת עולה במילוי הפ"ח קס"ג וכמילוי התי"ן עולה קנ"א ס"ח עולה תנ"ה ורל"ב עולים תרפ"ז ומלת פרדשקא עולה תרפ"ה וכללות האותיות וחסלה עולים כין הכל פרדשקא ואומר הרשב"ם ומשם אתעתר רוחא לכללא כלומר לכל העולמות כולם ממקום זה הם ליוקדים הרוח דהיינו הנשמה וחיות גסור ויפח באפיו נשמת רוח חיים :

פרק יב

אעפ"י שאמרנו למעלה כי השביעה של מלכות א"ק לקחו להם עשרה ספירות של אריך אין הכוונה שאריך מבפנים ומלכות מבחוץ ח"ו להאמין כזה והלוא היותר גבוה יותר נסתרת למעלה וחברתה שהיא למטה מהנה נעשה לה פרס' ומסך שלא יהנו מסנה התחתונים כל כך אלא ע"י התנוצצות המסך ואור הנקבים של תראש היוצא דרך צר ודע כי מלכות א"ק דהיינו חז' תחתונות שלה הם לאין הארך בסוד אור פנימי המשפיעים לספירותיהם ואין נעשה לה מסך ואין הוא בתוך אריך ממש בסוד עשרה עשרה הכף כי באמת אריך מבחוץ ואין נכנסת לו בסוד אור פנימי וא"ק דהיינו מלכו' שלו היא ראש בפני עצמה ומשפעת לאין ואריך והרבקים יחד • וסתקו כמו צוף דברי הכנפי יונה שאומר גולגלתא הוא כתר אריך המושפע מבחוץ ל"א קרומא דאוירא היא בעת דאריך המושפע מת"ת דל"א והנה ג' ראשונות שבאריך לפי השיבותן הוצרכו כל אחת מהן למרה שליטה מן חז' התחתונות של רישא עילאה אבל נצח והוד' רישא הספיק לחשפיע לחסר ונצח דאריך וכן הוד הספיק להשפיע גבורה והוד • ויסוד הספיק להשפיע לדעת ת"ת ויסוד אמם מלכות דל"א היא לברה הוצרכה להשפיע למלכות דאריך שהיא איומה כנרגלות כאמור למעלה ואנו סוברים בראותינו למעלה ואנו רואים כאלו באריך כולל מלכו' א"ק מאחר שהוא נראה מבחוץ והיא בסוד אור מקיף לאין ואריך • ואינו כן אלא מלכות א"ק היא עיקר ואינה נראה מבחוץ מפני שהיא צריכה למסך ופרכא ומרוכת שאינם מניחים לה לחאיר למה שלמטו' מהם מפני שהעולמות אינם ראויים לקבל מהם כ"א ע"י התנוצצות המסך ונקבי תראש דרך צר מה והו ס"ש הפיטן על סוד החיות נראית נושאות הם נשואות עם כסא ומרה שאירע לאבות אירע לבנים וגם כן למעלה משל זה אל המסבים האורות האלו והמבין יבין שלא יטעה המעיין בדבריהם ואל ינוח דישקוט לבמה בעה"ז ובעה"ב הולך ואור ער נכון היום ואין מי מהה כידו בעלותו לקבל פני האדון" אלהי ישראל וסימן לשבעה תיקונים אלה ס"ת קד"ע פ"ח שם ישראל' גולגלתא ס' שלא דברולתא ק' קרומא דאוירא • ר' רעוא דרעוין "ע' עסר נקי • ם' פתיחא דלא סתימין ה' חושמא • ת"ת לסח החכרה רעוא דרעוין שהוא המצח קדי לעסר נקי שהם השערו' שהם לסיעת' מהמצח ולל משום דעסר נקי ופתיחא דלא סתימין שהם העיניים כלם מנצח והוד דרישא עילאה באופן זה השערות מכתר שלהם עד ת"ת שלהם זם שליטין פיאות הראש והצדעים שהם בסקום חסד וגבורה ומת"ת שלהם ולמטה השפעת העיניי' דאינון נצח והוד בתיקוני הרא' נסצח ודרעא דרעוין רעת שבאריך הכולל בעצמו ת"ת ויסוד מכת יסוד דרישא עילאה • גלוקח תמצח הזה קו האמצעי מלמעל' עד למטה דהיינו דעת ת"ת ויסוד דאריך שהוא קו האמצעי שלו ודעת חוא

יותר גבוה מחסר ונבורה דאריך שנעשו ממנו השערות והעיניים שבגבעו עם קוום דהיינו קו ימין ושמאל בהם ואעפ"י שאח"כ לקח א"ס הקו האמצעי הזה וכפאו תחת השערות על פל ואח מאחר שהיה קודם זה למעלה והוא בפרצוף עצמו משא"כ מהשערות עצמם אינם חלק אבר הפרצוף אלא הם אורות עומדים אשר הכח חוץ ממנו יהנו לכן נקט המצח קודם ותעין בהם היטב ותראה דברי סבוררים כסולת נקיה מנופת ב"ג נמה וכל אלו הם תוקלת גרול לדברי בוצינא קדישא רשב"ע ז"ל בספרא דצניעותא ואדרא רבא חומא • אם הזכה שתגיע לשם ומי' אשאל המחילה אשר גליתי דברים כאלו וגלוי וידוע לפני מקב"ה ושכינתיה שלא לכבודי עשיתי אלא לכבוד י' אלהי ישראל לדעת יוסי שיעור קומה שלו שע' דע את אלהי אביך ועבדיהו ואם אין לו לאדם ידיעה ממנו אין יכבדיהו וגם נאמר וידעת היום והשבות אל לבבך כי י' הוא האלהים בשמים ממעל ועל הארץ מתחת אין עוד ועל זה אמרו בפרקי היכלות שאקב"ה יושב ומצפה מתי יבוא אדם וידאה ביופי שלי כלסול המלך ובכודו ואי לאו צאי לך אחר מותך פוק מכאן לית אנא כדי למיעל אי אתית לכאן בלא ידיעה • יהי רצון שלא נהיה בכיוסופא לעלמא דאתי :

פרק יג

אמרנו למעלה סוד שיעורות דזעיר ג' ניסין של שיעורות קיימי מהאי סטרא ומהאי כפר' דגולגלתא כנגד פנים שלו ואין דזעיר אנפין מתחלים לחלוק שערותיו הנים לימין ותנים לשמאל אבל בהאי עתיקא מתימאה דכלא אין בו ימין ושמאל ולא מתחלקים כאילין דז"א אלא כלם רחמים נמורים משני צדדי הגלגולת כי בתיקונים שלו לא אתחזי ביה שמאלא כ"ש בו עצמו שהוא רחמים נמורים • ועל זה נתאוו ישראל דור חמדה לידע מי הוא המנהיג שלהם אות ז"א בתיקונים של"ן או א"א דכתי' הש' בקרבנו אם אין הוא לברו דהיינו ז"א מנהיג ומשגיח בנו בל' השנחת א"א וז"א נקרא יהו"ה בכל מקום ובין א"א שנקר' אין על שמסתתר בו אין חזיו לבשר אחר ואפאי אתעקשו משום דלא עברו כתביבותא אלא בגמיתא דכתי' ועל נסותם את י' וכוונתם היה לדעת ולנסות את יהו"ה אם עתיקא קדישא מנהיג אותם אם יחטאו הוא מוחל וסולח להם תכף שאין שם שמאל ודין כל עיקר משא"כ בז"א בחוטמא שלו נאמר ויחר אף י' בם וילך כי אין לז"א תיקון כי אם בתיקוני א"א כי שעורותיו ספנים השערות דז"א מן האוזנים ואם ויחא דחומטא שהוא ויחא"ה דחי' וחסר נמור אהיה נושב בחוטמא שלו הוא מבלה הכל שנאמר ויחר אף י' בם וילך בסר"א ויחוח הלך ולא ישב' ונא' כי רוח עוברה בו ואינני הנ' מצח של חנולגולת הנקרא רעוא דרעוין רצונו של ז"א לקבל הרצון הזה מא"א שנאם' והיה על מצחו חמיד לרצון הסקבל אליו כל האדם הזוכה שסעביר על מדותיו נורם ששניח בו הרצון של א"א דהיינו חמצח שלו חנקר' רצון על מצחו של ז"א ובות סתגרסי' כל מצחין תקיפין הנקראים חס"ן היפוכו סצ"ח ועל זה נאם' ומצח אשה זונה היא לך מאנת הכלם מי' נשביל חטאי' של ישראל נרמו שחקליפות הנקראים מצח אשה זו' יונקים ח"ו מהארו' ז"א וקיבל הנביא על ישראל שחטאו ונרמו קלקול גדול שסושל עליהם כצח אשה זונה אבל כשסתגלת ארך כל חקליפות נרחעים לאחור נסים לנוקבא דתחומא רבא • ולכן אומר בזוהר באדרא רבא פרשת נשא וכך אתגליא אתקבלא צלותהון דישראל' איסתי אתגליא ש"ת ק' שמעון שאל תניינית איסתי אתגליא א"ר שסעון לר' אלעזר בריה איסתי אתגליא א"ל בשעתא דצלותא דסטרא דשבת ובא נתן לו רשב"י רשות לגלות הגלוי שלו והוא הרשות ששאל ר"א לאביו ואח"כ הוא שאל אותו שיאמר ונתן לו רשות לגלות הסוד הזה א"ל רשב"י לר"א ס"ם מתגלה מצחא קדיש דא"א בשעת סנחה דשבת א"ל משום דהוא שעתא חלייא וינא דלתתא בו"א וגלייא מצחא דאקרי רצון בהתי' שעת' אשתכיך דינו' דאשתכח רעוא וסתקבלא צלותא הת"ד ואני תפילתי לך י' עת רצון ועת רצון מעתיק יומין לגלאה מצחא ובגין כך אתתקן בצלותא דסנחה דשבתא • זסוד הדבר הוא שעת סנחה הוא שעה שכל בעלי דינין מתעוררים ליעת ערב שנאמר בו תרמוש כל חיתו יער • יער נ' סנרלפון שבעשיה והקליפות הם החיות שביער העשיה

שער שבע תיקונים

העשירה אשר שם ששה לילות וחול שלישתם • כי בששה ריצירה
סוד ו׳ של שם הויה יוצר שמקנן ביצירה בששה קצוות דרדיה ומשם
שש מאות אלף מלאכים כספר בני ישראל ושם סוד ששה ימי
החול ובבריאת הוא סוד השבת ואצילות שבת שבתך ובחיות שעת
מנחה הוא מסוגל לחתגברות שלהם ביתי החול שסקבליכם ב׳
טיפין דיקין מנצ״ף וש״ך דינין ובזה הם עוברים ביצ״ז ויש להם
רשות להזיק למי שאינם מכריזים עליו בשמים והזהרו בפלוגי
ובחזיתו וזהו צריך יסוד עולם יחיד ברורו או איזה יחידי סגולה
שאמרו חז״ל עליה ראיתי בני עלייה והנם פוחתים ומתגברים
עד חצות עת קריאת הגבר והפחאים משוטטים בעולם ואז
יש מנוחה למלאכי לחכניס נשמות להיכלות פנימה הראוי לכנס
במעשים טובים שלומטה שיעשה ביום וזהו מיין נוקבין לחדש
נשמו׳ יתרות ואין כאן מקום ביאורם יצא לנו מנדון דירין שהקליפו׳
רוצים לעלות למעל ולקחת תגבורי׳ בעת מנחת שבת כמו בסנה׳
דחול ואז באותו העת מתגלה מצחא דעתיקא הנקר׳ רעוא דרעוין
ז״א מקבל הארת גדולה מפני ודיניו ממותקים • ועל זה אסור
רומז המעורה השלישית של ו״א שהוא שומה בהארת עת רצון
עליו לקחת אותה התאוה ולהסתכל בפניו ע״א ז׳ חיכלות
דבריאה נכללים אש״ת א אותות בריבוק זכר ונקיבה בסוד זיווג
שבת ויעוברים בנה׳ שלה והם מתאוים להדבק בנה׳ של יוצר כדי
להעלית עמהם למעלה ולחנות מן חדוי שהרויה ז״א בהסתלקות
בא״א כי באותו הפעם עולה ער תיקון שמיני ד״ג תיקוני דקנא
ר״א ואם ישראל זוכים אז האורת זו שורה על עם קורש הנזהרים
בסעודה זו בכוונה וברעותא דלבא • וכמו שמלכות נקרא באותו
הפעם תיבה של נח שתרגומו תב״א לפי שאינה עתה בסוד הזיווג
ולפי שכל חילי העולמות ב״ע עתה הם בהלכות נקראת תיבת
נח שחיו בה מינים ממינים שונים • שכולם זוכים אל ההארה של
הרצון כן אנו נזכה כלנו מהרה לאותו ו״א הוא בעל הסעורה
שלישית שהזמין את עתיקא קדישא ומחרוניתא לסעודה זאת
והסעודה שלמעלה היא התאוות שנתנ׳ ז״א מעינא פקיחא בסעודת
משה רבינו ע״ה בשמי מרום בם׳ יום וכנרב ואביהוא שנא׳ ויחזו
את האלהים ויאכלו וישתו והיינו צירוף חדין של צדקתן אחד דמשה
שנתלק במנחת שבת להודיע דבר עוא אתלק ועד זה האור
חשוב משה ומסנו היתה טעודתו של אינון מ׳ יום • ומסעודת משה
שהוא ענוג העולמות כולם באמצעיות ההתעוררות של הסעורה
שלנו ומפני זה צריך להיות בסעודה שלישית שלשת גברי ברמזו
לעיל מעינא פקיחא כגוני ימא דלית עלייהו נביעין ומואת הסעודה נהני׳
זעיר תוקביה ועתיקא מחוש של א״ם שלמעלה ממנו ועמהם כל
העולמות ועשר כתות המלאכים אוכלים עמהם והיינו דכתיב
לחם אבירים אכל איש זה משה שאכל לחם שמלאכי השרת
אוכלים • ואין לשער ולספר השמחה הגדולה שיש להעולמות
באותו הפעם מה שאין כן בימי החול שהרינים מתנברים וכל
העולמות בצער באותו הפעם ובפרט הביעלי בנפש של הקדושה
זכל העולמות מצטערים מתגברת הרינין והקליפות ועכשיו בעת
חצות מתגלה מצח רצון והקליפות נשלכים בנוקבא דתהומא רבה
זהו סוד הפסוק צורוק הדין של רוד שמגלה הענין דזה צדקתך
כהררי אל שהוא התיקון הראשון היורד מהררי עתיקא שהוא לשון
רבים מכוחה נגד תלת רישין והוא חסר אל הוא ההארה שבמצח
עתיקא שיש בו ג׳ אל שנים בפאות הראש ואחד במצח ולכן הם
נקראים הררי אל שהוא יורד מהרים הגבוהים ואת ההארה של
ג׳ אל הוא נורם שכשפסיק תהום רבה שמשליכים הקליפות
לימלמא נוקבא דתהומא רבה וזהו אדם שנקרא צדיק שאמרו
ח״ל אתם קרויים אדם ואין א״ת קרוים אדם ובהמ׳ שהם הרשעי׳
תושיע ה׳ ועולם היצירת נקרא נ״ב אדם הוא מטטרון ובהמה הוא
עולם העשיי׳ שיש בו שם ב״ן העולה בה״מ וכולם אתה ה׳ שהוא
זעיר שמכלל הארה באותו הפעם תושיע אתה את כולם ומאצת
של זעיר אנפין נהרין ארבע מאה בתי דינין בסוד ר׳ יודין של שם
ע״ב העולים ארבע מאות שקל בסף שמנהרים בפלגותא דשיערי
דז״א ובשמתגל העת רצון של עתיקא דהיינו מצחי כלהו אתכפיין
קמיה וכלהו משתככין קמיה הה״ד דינא יתיב כלום יתיב באתרי׳
ואינו יוצא ממקומו לעשו דין ומסתיקו ודינא לא אתעביד • כתיב
הנה עין יי׳ צ יראיו למיחלים לחסדו וכתיב עיני יי׳ המה משוטטות
בכל הארץ לא קשיא הא בזעיר אנפין • והא באריך אנפין ותאנא
כל מה דאתי ברחמי לית ליה כסותא על עינא ולית ליה גבינין על
עינא כ״ש רישיחיור דלא בעי למאי הוא רמיזא א״ל לרגים ולנתי
ימא דלית להו כסות׳ על עינא ולית להו גבינין על עינא
ולא נייחין ולא בעיין נטורא על עינא • כ״ש עתיקא דעתיקין
דלא בעי נטורא וכל שכן דאיהו משניח לכלא וכלא מתן ביה
ולא נאים הה״ד הנה לא ינום ולא ישן שומר ישר׳ל דלעילא •
ואם ח״ו עינא דא דעתיקא נסתם רגע אחד העולמות אינם יכולים
להתקיים • ובנין כך נקרא עינא פקיחא • עינא עילאה •
עינא קדישא • עינא דאשנחת׳ • עינא דלא אדמון ולא נאים עינא
דהוא נטורא דכלא • עינא דחוא קיימא דכלא • ועל זה כתיב
פו״ב עין הוא יבורך • אל תקרי יבורך מאחר אלא יברך לאחרים
דהאי אתקר׳ טוב עין ומיניה מברך לכלא ואין אור לעיניים
התחתונים של זעיר לרחוץ אותם מארמימות ושחרו״א כשרואת
לבן של הציץ העליון הקדוש הרחוץ לעין התחתון ולעתיד לבוא
האדיקים קדושי עליונים אשר השיגו סודות עתיק יומיא יראה
הראש של החכמה סתיאה באריך הזה מה שנעלם ומלובש עתה
שלא ישינו כל כך חכמה ואין העת רצון מוכן לכך אלא לעתיד
הה״ד כי עין בעין יראו אימתי בשוב ה׳ ציץ וכתיב אשר עין בעין
נראה אתה יי׳ הוא עין זעיר הרוא ומסתכל בשפירו של עין העליון
ונמתקו דיניו ואלמלא עינא סבא עלאה הסשניא ורוחץ לעין
התחתון של זעיר לא יכול עלמא למיקם אפילו רגעא חדא
ולעתיד לבוא יתוקנו העיניים של זעיר אנפין ע׳ עין עתיקא שנא׳
עיניו כיונים על אפיקי מים של עתיקא רוחצות בחלב ישבות על
מלאת ם״ט רוחצות בחלב של הסדים משום רישבות על מלאת
ישבו לקבל עד שנתמלאי ואין להם שום פנים זה התיקון יהיה ע״י
״אדם דוד משיח״ שנאמר בו ארמוני עם יפרי עינים זעין של
אריך אנפין נקרא פתח עינים ואיא הפתח שכל העינים מביטים
ומיחלים אליו ללבן אותם • וזהו סוד אור נשמת רב חפונוא
סבא וכמו שנקראו גוונא רבא ועזרא והוא נשמת סר״ע המקבל
מאור עין זה של יסוד עינא פקיחא והוא עצמו מיסוד דאבא ובגי
מיסוד אמא כאשר בארנו זה באותיות של עולם הסלכוש ומנותתו
בגוף בעולם הבריאה בוחיכל ק״ק שלה הנקרא
אפדיון חדוה סוד זרעו של יוס״ף הצדיק וזוכים
לאור השבת הזאת של העין הגדולה ואומרו כאדרא שפני מה זכה
יוסף רלא שלטא ביה עינא בישא מפני שזכה לאשתנתא בעינא
סבא עילאה הה״ד בן פורת יוסף בן פורת עלי עין פלומר על מבת
עין של עתיקא הסשניא בו וכתיב טוב עין הוא יבורך ובגמרא א״ת
עלי עין אלא עולי עין ר״ל שהם עולים על עין התחתון שהוא עין
של זעיר ונפתלק למילה אל עין עתיקא שמנסל בהארתו עינא
בישא שהם תקליפות ולכן לא שלטי בהו עינא בישא והבן ולעתיד
לבוא בעי אין סוף ליקרא דיקניא וריישה קדישא ירגלי
אורותיו והשנתותיו בעולם שלא ע״י אמצעיות המכסים והפרוכת
ואז ביומי דמלכא משיחא לא יצטרכן למילף חד לחבר חכמתא
של ולא ילמדו עוד איש את רעהו כי כולם ידעו אותי מקטנם ועד
גדולם ונאמר ויצל העבדים והשפחות אשפוך את רוחי ונאמר
ומלאה הארץ דעה את ה׳ במים לים מכסים ולכן כל ממשלות
אלהים יהיו נסתרים למשלות שם ידו״ד שכולו חסר ורחמים
יגחיגו את העולם חמפתיקים כל הדינים כולם ויהיו אלהים תיפוף
ואין מות בנמצא בעולם שנ׳ בלע המות לנצח ואלהים אחרים
יהיו בטלים ומבושלים ולא יראו עוד וכל זה גורם ממשלת ארך
ועתיק יומיא שכאן ממשלת הויה שסמתק בל הדינין ומבטל
תקליפות ונא׳ עליו והיה ביום ההוא יהיה יי״א ושמו אחד שלא יזכר
ויפקד רק שם הויה לברו אבן וזא ונשגב יי׳ לבדו ביום ההוא אמן :

פרק יד

כל תתיקונים של השנחת החסר של זעיר חוא תלוי בחשנת׳
הרישא חצורא של עתיק יומיא עליו ונקרא רישא חצורא
מפני שכולו חסר ורחמים ואין דין נראה אע״פ שיש בו דינים
נמתקים ואם איזה צריק זוכה במעשיו שהוא מעכיר על מדותיו
שנאמר ורב חסד ממה עמו כלפי חסר כי יבואו בזעיר האורת
עתיק יומיא וזעיר מאיר בחסדו שקבל על ידו על אותו הצדיק

ומוכרח הוא במעשיו לחקן זעיר אנפין ויש גם כן עבירו שמסלקין
הארת א"א מזעיר על ירח ואין צ"ל שמוכר שיהיו בו כל הסדרו
טובות שבכל צריק וצדיק אלא אפי שצריך שתמיד בתמידות
בסודות התורה כי אז מתגבר אור אריך אנפין עליו באמצעיות
האדבע פרצופין תבירין הנזכר בכל מקום ופשיטא לן אם ללצים
הוא יליץ שכת הלצים פוגם עד אריך כי לץ נ"ק אלהים וחוא
האחוריים התיצונים של האצילות הם ק"ן אלהים והענין הוא כי
הם ה' פרצופין וכל פרצוף יש לו ק"ן ספירו ויש לו אלהים אחוריים
וחנה לץ בגי' ק"ן כי הליצנות נמשך באותם הק"ן אלהים שהם
עד אריך ומי שחושא בליצנות פוגם ומעלה ומגביר אלו הק"ן
אלהים עד אריך ואם אינו מתלוצץ הוא מורידם עד לסטרא
בבריאה כי הליצנים פוגמים עד אריך נכנא שהליצנים רוברים
אמת הם רק שהוא דרך ליצנות ומקור הק"ן אלהים רחוא
האחוריים של זעיר ונוקבי שנתלקים ס"ל לזכר ום לנקיבה והם חיבור
אחד וחיינו מה שאו"ל אדם הראשון ר"ו פרצופין בראו וגב אחר
לשניהם דהיינו כותל א' לשניהם שהוא ק"ן אלהים ובתארה של
אריך שנותן ריוח בין הדביקים של ק"ן אלו מפתיקים אותם ומד
ק"ש הוא סור הנסיר של שם תת"ן שנבאר במקומו ואסגותן ריוח
בין הדביקים מצנגים לו ניהם שהוא נעשה מק"ן אלהים ושרשו
שבטומאה הם קכ"א והוא הצ"ל אשר איננו ירא מלפני אלהים כי
צל ג"ק"ן אלהים כי הם כוח הקליפות וחרינן וחנותן ריוח בין
הדביקים מצנגים לו ניהם פרה כנגד מרה וכשאינו נותן ריוח
בין הדביקים של ק"ש שהם כנגד הדביקים של ו"א תוקביה אז
הקליפה נכנסת ואכלה ומתתה פיח ואפרח לא פעלתי אותכי כין
הבתפיים וגין חשוקיים יש חלל ושם אחזה לחיצתים ולקליפות
מה שנותן הליצן כח בליצנותו נותן כח לק"ן אלהים שהם כמנין
לץ לפיכך נופל בניהנם ומרכו לזה כי מלת בניהנם ג"ל"ץ מהו
אמרנו נופל בניהנם שהם חרינן ולכן ארז"ל כל ליצנות
אפילו בר מליצנותא דע"ז שהלואי ישלטו בה חרינן ויצא לנו
מגרון דרין שמסלק הארת א"א מזעיר ומדביקים אינם נחלקים
נמצא כי הארת העילאה הגדולה של א"א ברבר קל ובחפא מועט
מסתלק מלהאיר בתחתוני אן כדי לסלק הארת התחתונה שנכללת
לית ורוי צריך מעשה גדול וחפאים גדולים לסלקה וכן הענין
בכאן כי חפא הליצנות אינו עושה כל כך עון כי הוא רבר קל
בעלמא ואינו גורם שום מיעשה רע ואפי יושב ואינו עוסק בתורה
נקרא מושב ליצים שנאשרי האיש ונו' ובמושב לצים לא ישב כי
אם בתורת ה' חפצו ובתורתו יהגה יומם ולילה ובזה הוא מקיים
האדם הגדולה של אריך אנפין ואם אינו עוסק בתורה או חוא
בסלק הארת א"א מלהאיר בתחתונים והוא חסר אות יו"ד דחיינו
קוצו של יו"ד שהוא יו"ד עצמה כי מאבא ולמעלה חעולמות בסוד
יו"ד של הויה והוא סוד כוונת הזוהר גדול פ' ויקחל דף ש"צ אדהני
חמא לרבי יוסי דחוה מהתדר בסילי דעלמא אסר ליה יוסי קום
אשלים ריוקנך באת חר חסר בן שהא י' של יחידה שהוא סוד
הארת אריך שמסתלק אורות שהדהר בסילי דעלמא ולא עסק
בתורי הנא מושב ליצים ומסלק הארת אריך קם רבי יוסי והרא
בסילין דאוריתא וקם קמיה אסתכל ביה ר"ש אסר ליה לרבי יוסי
השת אנת שלים קמי עתיק יומין ויזקקך שלים והדר בגינך הארת
ראש אריך שהוא עתיק יומין:

פרק טז

אמרנו לעיל שנקר' אריך לפי שהוא אריך בכל העולמות
יחד כשישראל עושים רצונו של מקום ב"ה עוד
יש מעם אחר למה נקרא אריך שהוא עולה ר"א שערי פני ור"ל לא
שערים אחור לפי שהוא מקבל אורם של התרי א"לפי שנ' שמזכיר
רב המנונא סבא בפרשת בראשית ע"י התוש של אין סוף חיוצא
מיסוד של סוף תצי המלבוש שנכנם בתל' רישין ע"י חכם ומלבו
א"ק המתלבשים זה בזה כאומר למעלה בשיער אדם קרחן מתם
עוד יש טעם שלישי שנקרא אריך לפי שכל מי שיש לו סוד יחידה
מאריך אפי' נקודה ממנו הוא חי זסן רב ויש לו אריכו שנים ואפי'
עתה על ירי התורה שמתמירי' הצדיקים יותר מהשיעור יכול לקנו'
נשמתן דרחוא דחיי מתתמא דאריך אנפין כנגד רבי פרידה שזכה
לחמיא"ת שנין עם רב חנרו בעל פלוגתי שמוי שהיה אומר אחרב
וזה הוא רבי אבא שכתב הזוהר ועלה לבבל וזיה גם כן ת"שנין
כמו שאמר תאר"י מ"ק אלה"ת ברמת הקודש והענין הוא שביצוץ

שער שבע תיקונים

ושומע תפילתו אשרי מי שזוכה שהקב"ה בעצמו וככבודו ירין דינו שמוה ועיר אנפין בהשגחת ארץ עליו בודאי לא יצא דינו בר טב וזה הוא שאמר הרשב"ע ז"ל בזוהר חדש פרשת בראשית דף ל"ה ע"ב תנו רבנן כשהלה רבי שמעון בר יוחאי עאלו קפיץ ר' פנחס וריבי חייא ורבי אבא ' אמרו לו מאן דהוה קיומא דעלמא שכיב מ' וצדיק יסוד עולם ' אפר לך לא כי רינא דלעילא מעיינין ברעיא ' (אשר אין בידם לעשות לפנים משורת הדין) שהם הע"א סנהדרין שיושבים בהיכל זכות והם דיינים שאינם עושים לפנים משורת הדין והדין יקוב את ההר דהא אנא חזאי דלא אתיהיב אנא למלאכייא ולדינא דלעילא דאנא לאו כשאר בני אינשא אלא האי דינא דילי קב"ה דייניה ולא כי דיניה וחיינו דאפר דוד בבעורית קמיה שפטני אלהים וריבה ריבי וכן שלמה דאפר לעשות משפט עברו הוא בלחודוי ולא אחרן דהא תנינן כשהאדם הוא שוכב פירוש בערש דוי כי דינא דלעילא מסתכלין בדיניו שהם המלאכי' איתי סנהדרין דנשאן לכף זכותא דבר נש והם סגר ימין ואית סנהדרין דנשאן לכף חובה דאחזיין חובה דבר נש ולא נפיק אינש בההוא דינא טב מה שאין כן אם קב"ה דהיינו זעיר דן דינו הוא מרחם עליו והוא המלך הפורע נדר לצרכו וחפקרו הפקר ולא נפיק אינש למהוי בההוא דינא בר טב מאי שעמא דהא תנינן מכילוי רמלכא עילאה פירוש המרות של זעיר אנפין שהם ג' מדותיו נטי לזכותא תדיר והוא כולא צר רחמנות' ובידוי לשבקא לחשאין וחובין הה"ד כי עמך הסליחה ולא עם אחר ובגיני כך בעינא קמיה דהוא ידין דיני' ואנא אעיל תריסר אכבי דעלמא דאתי שהם ב' נהרי אפרסמוא דיביא של ק"ק ועם המקור שהוא ג' מדות הרחמים ואלו תהריסר בבי לא אעברו לון בר אחתא ולא יזא מאן דיסחה בידי ועוד דלא אתעבד רשותא מנחון וסוד זה חדבר הוא שנם משה רבינו ע"ה לא הידר רוגזא המלאך שילך עמהם וידין דינם שאם ח"ו יחטאו לא יהיה להם תקומה וזהו שאמר הקב"ה הנה אנכי שולח מלאך לפניך אל תמר בו כי הוא לא ישא לפשיעיכם אין בידו לעשות לפנים משורת הדין בי דיין הוא ועפ"י שמשטרון היה זה המלאך ששמי בקרבו אין בידו למחול ולסלוח ' ואמר משה רבינו ע"ה אם לא הלך בקרבנו אל תעלנו מזה כי אי אפשר לנו לקבל הנהגת המלאך שכולו מדת הדין ואינו צד רחמנותא וקב"ה הוא כולו רחמנותא ולכן אמר ילך נא יי' בקרבינו למה כי עם קשה עורף הוא ישראל יחטאו והם סרבנין מרחנין ואתה בעל הרחמים וסלחת לעוונינו ולחטאתינו ונחלתנו ושמע הקב"ה תפילתו של משה רבינו ע"ה שנאמר ויאמר יי' אני אעביר כל טובי על פניך וחנו מדת הרחמים וחנותי אשר אחון ורחמתי אשר ארחם והראהו ג' מדו' של רחמים דאריך המאירים על זעיר ומהפכים אותו למ"ה והם יי' יי' אל רחום וחנון ורב חסד ואמת וגו' כי הג' מדות של זעיר הם בא"ת ב"ש שהוא דין אור חוזר ואריך זה מהפכו למדת הרחמים כאשר אבאר ולא רצו לקבל המלאך עד שבא יהושע ובא אליו המלאך שר צבא יי' אני עתה באתי משרת רבך לא רצה ליקח אורחי לילך עמהם ' וזהו ממש בזהנת המרר' רבה פ' בראשית בשהקב"ה ברא מדת הרחמי' אמר לפניו ריבונו של עול' למה בראתני שהרי אי אפשר שלא תרין את העולם במדת הדין והואיל ומו היא תישר אמר לה הקב"ה לא אריך את העולם זולתיך לכן אנו מבקשים מקב"ה שיקים דבריו וירין אותנו במדת הרחמים וקב"ה כולו צר רחמנותא עור אמרו באגדה שם כשאמ"ה ואכל מעץ הדעת שמע שהיו המלאכים אומרים מאחר שאכל מן העץ מת והלך לו כיון שעשה תשוב' אמר לחן הקב"ה לרוח היום א"ת לרוח היום לא לריוח היו' הרחיבו לו היו' שאינב' יודעי' איזה יום אמרתי יום של אלף שנה הה"ד והיי יהו"ה מתהלך בתוך הגן לרוח היו' יי' זהו מדת הרחמי' והם אלו המלאכי' שאמרו מת הלך כלו' מת והלך לו בו ביום של כ"ר שעו' והעניין הוא סוד של הב' בתי דינין של המלאכי' שהם דיינים ובית דינו של הקב"ה שכולו צר רחמנותא ומוהל ופולה והמלאכים היו רוצים שיהיה היום של א"ה כ"ר שעות ויומות כי אצל המלאכים יש קצרות שנים שנאמר ויאמר לקוצרים יי' עסבם שבארתי לך למעלה וכיון שעשה תשוב' היה ממשיך מאריך על זעיר השנים קדמוניות ימי קדם שיומו אלף שנה וזהו אומרו יי' זהומדת הרחמים שירדה מאריך ללכן מדותיו של זעיר אנפין המלאכים הם דין והו אומרו אלהים אלו המלאכים והאלהים הוא לשון דיין שב' ער האלהים יבוא דבר שניהם ועכ"פ דבריו של הקב"ה וגזירתו אמת בב' בתי דינין והוא מדבר בגזירתו דיבור א' שצורך בשתי בתי דינין וחם לן לאסתכולי במילין אילין שב' ורבר אלהינו יקום לעולם וגאני הוא למלך בשר ודם שדבריו יהיו בטלים בחיין ומכל שכן דברי ממ"ה שהם חיים וקיימים לעולם ולכן אמר ביום אכלך ממנו תמות כי היו' צורך בשני בתי דינים כי למילה יש יום של אלף שנה ואצל המלאכים יש יום של כ"ר שעות ואם לא עשה תשובה נשאר בהיום שלמטה ח"ו וגזירותיו על תנאי הבחיר' וזהו סוד הפסו' משפטי יי' אמת צדקו יחדיו שני בתי דינין כאמור יחדיו סוד הפיוסן של מוסף ראש השנה שאומר תשובה תפילה וצדקה מעבירין את רוע הגזירה וקשה מלת רוע למה לי אלא שמע מינה שיש בגזירת ממ"ה רע וטוב ובתשובה הוא מסלק הרע והטוב נשאר ולכן אנו מתפללין מי כמוך אב הרחמים ומוענקים המ"ך שבירו למחול ולסלוח ובופלין גם כן לעיל ולעילא כנוסח הקדיש שיקה הקב"ה דינינו למעל' להשנים קדמוניו' שכולו חסר ורחמים וזהו אומרו ורב חסר משה כלפי חסר אבל גזירותיו אמרת וזה"ש ואמת ואין בעל הרחמים מגיע בנפשו' תחילה ' יש מי שרינו נשלם בפריון נוי או בהמה או ענינות חשוב כמיתה עד זמן שירחם עליו הקב"ה והחכם עיניו בראשו להבין הענין הזה כי רב הוא ועל זה אמר הנביא ע"ה שובה ישראל עד יי' אלהיך כלומר כל כך תתגבר בתשובה עד שיי' זהו הקב"ה ביעצמו יהיה אלהיך דהיינו הדיין שלך ורוגמתו אשר ירשיעון אלהים וכל כך למה כי כשלת בעוניך וא"א לך להתקיים ברין הדיינים שהם המלאכים וזהו סוד המאמר שהבאתי למעלה שאם' רשב"ל סליק דיני לאחר חד ולא ידענ' לאן אתר ' והוא סוד הקדיש שאומרים לעילא ולעילא והמבין יבין ' וזהו סו' המיעוט של איש הביניים דהיינו ת"ח שהו' בין חסר ונגזרת כי תחסר זהו אם יעשה תשובה יתגהג עמו הקב"ה במדת החסד ויהיה היום אלף שנה ואם ח"ו לא יעשה תשובה יתנהג עמו הקב"ה במדת הדין ויהיה היום כ"ר שעות ומדת התפארת הוא סוד מדת המיעוט שלוקח מדת היום אליו שעומד וצורך בו מדת חסד ומדת הדין לעשות בו כמעשה איש הישרי' אם יעשה תשובה אם לא וזהו סוד הפסו' ולך יי' החסד ואתה תשלם לאיש כמעשיהו אם יעשה תשובה אז לאו כי שורת הדין אפילו החסד גם כן בידו וזהו הוא"ו יתיר' של מלת ולך כמו"ו' הוא ובית דינו ר"ל שמדת הדין בידך וג"כ לך החסד והבן וזהו סוד תוחמו של הקב"ה אמת כי בידו לאמת חשבי בתי דינין לפי מעשה בני אדם וזהו החותם של הדין הנגזר מלמעלה ועל זה יסד הפיוסן אמת תוחמו לחזרי כי הוא אחד ובידו לאמת השני בתי דינין למחול ולסלוח משא"כ ביד שום מלאך לעשות כן תחו שאמר ר"ש בן עזאי בוא וראה מה כתיב בפרשת הקרבנות שלא נאמר בהן לא אל ולא אלהים אלא ליי' שלא ליתן פתחון פה לבעל הדין לחלוק ומדת הרחמים היא מוחל וסולח לעבירותיו כי רעותא דקרבנא סליק עד א"כ כאשר אומר רשב"ל בפ' צו עיין שם ויצא לנו מגרון דיהן כל אריכות אפים שבא מלמעלה לזעיר בא ע"א וגם אריכות השנים של אלף שנה שהיו הדורות מאדם עד נח ואלולי החטאים של הדורות ההם לא היו מצומצמים וחסרים וזהו סוד הפסוק השיבנו יי' אליך למדת ימיך שהם אלף שנה ונשובה כלומר על ואת נעשה תשובה כדי שתרין אותנו במדת הרחמים הנקראת יהו"ה ובזה תחדש ימינו כקדם שיחיו אלף שנה כלי ציצר' וזהם ימי קדם שזכרנו ' ובאמת שהיו להם כל הטובות ובעטו בקב"ה מרוב טובה כאשר אמר המדרש הנעלם וזהר חדש פרש' נח דף ל"ט עמוד ב' אשר ריכל בימי דור המבול עשה הקב"ה קנרא החפצים בקנרא הלבנון ולא היו זורעין וקוצרים אלא הרוח מנשבת ומנשר החפצים למטה ואוספים אותו וכן בכל שנה ושנה לאחר שחשבו אמר עוד כל ימי הארץ זרע וקציר וקור וחום וקיץ וחורף ויום ולילה לא ישבותו ונו' ובימי דור המבול היו פרים ורבים הרבה ומשעה שהיתה האשה יולדת היו הולכי' ושולחי' אותו בצואר שב' ישלחו בצאן עוליהם ויולידו ירקדון ולאחר כל זה מאי בתיב בהו ויאמרו לאל סור ממנו ודעת דרכיך לא חפצנו עד שנגזר דינם והעבירו מן העולם וכן היה להם

והכ וכסף די אהותיר . והחכימו בסודות החכמה מכל הדורות אשר באו אחריהם והניחו רבקות הקדושה וגרבקו בספרא אחרא ועבדו ע"ז ועשו ג"כ שטופי זמה וגם דור אנוש ודור הפלג מרוב דקות שכלם חטאו ולכן הקב"ה כאש' ראה שהלכו חוץ מן הדרך מכח רוב חכמתם וישלך עפר אל פיח פי' עשאום בחומר תומרי' ועפר גם ועב כרי שלא יחשבו כרברים העליונים ובלבלו כל האצילות ח"ו לכן בלבלם בע' לשון ועוד היום הזה הקליפה שהיא תערלה דבוקה בברית קודש בעו"ה לזה הטעם עד שכל נשמה משנת לכוש קליפה שנ' עליו הלוא עוונותיכם מבדילים ביניכם ובין אלהיכם עד שאין הנשמה יכולה להרבק ביוצרה ועד אברהם אבינו ע"ה לא היתה יוצאת נשמה קדושה מכח כיסוי העטר' שנ' הסר המצנפת שהוא סוד הערלה והרם העטרה אל בעלה וכל זה בא מכח חטא אדם הראשון שנ' בעצב תלדי בנים מה שהיה לו לכתוב בעצם השמי' תלדי בנים שהוא סוד יסוד דנוקבא דבריא שיוצאים הבנים ממנה . והעצב הוא סוד הקליפה הסובבת שם כנודע . וכשבא אברהם לארץ כנען שהוא פתח ושער השמים הוציא לבניו נשמות קדושות וכל זה עשה א"ה בחטאו שהבעי' כל האשות שהיו קודם ממותקים והיו ראמר מרש הנעלם ודבר חדשם בראשית דף ל"ה עמוד א' אמר רבי ברוקה אדם הראשון נצטוה על השם וחטא בשם נצטוה על השם כתיב ויצו ה' אלהים על האדם לאמור והוא חטא בשם הוי שם המשותף שהוא שם אלהים דכתיב ומעץ הדעת טוב ורע כי אלהים קדושים הוא טוב ואלהים אחרים הוא ר"ע ולכן נקרא משורשף כי אפילו דיינים ונדולי הדור נקראו אלהים שנ' אלהים לא תקלל ויבואו בני האלהים אל בנות האדם . אשר ירשיעון אלהים וקב"ה צוה לו להתפלל וליקח כוותו אל שם הוי"ה שהוא שם המיוחד לקב"ה לפרו ולא משותף ומה המקריב קרבן לשם ה' אמרה תורה יחרם המחליף שכו הגדול בשבילו על אחת כמה וכמה שהוא יקריבנו לא

שער דיקנא קדישא

זמין לאומה ימינה על כולא ביומוי דמשיחא כהאי משתא סגיא
שב' עליו שמן תורק שמיך מאי בתיב והיה ביום ההוא אקים את סוכת דוד הנופלת האי יום ההוא לא ידענא מאי איהו אלא דאי יומא קדם ימינא דאברהם שהיא השכינה מלכות בית דוד הנקרא ימינו שנ' השגל יושבת לימינו וכתיב השיב אחור ימינו מפני אויב ר"ת אימא תתאה דזמין קב"ה לאתיבר לאקס לה מעפר ועל דא ביום ההוא יום קדמאה דכלא נאם י"י דא אברהם דאתמר עלוי נאם ה' מקמי כולא בי נשבעתי נאם י' וחבי אתרמיז שסגי דיקניה דאומי ביה זעיר אפין לאברהם ועל דא ההוא יומא לא יום ולא לילה אקרי יום שהוא סוד זעיר מדת יום ולילה היא מדת נוקביה וזה היום יהיה מאור חזק לא מזה חיום ולילה דלתתא •

דבעי לאוקיר דקניה ההוא יומא וזהו סוד הפסוק והיה ביום ההוא לא יהיה לא יום ולא לילה ולעת ערב יהיה אור • ועל זה אמר שם באורא דיקנא דהאיה תושבחתא שהוא סוד השיר חדש לעדיר שיחיה לשון זכר ולא נקיבה והוא יחידה דאריך ואין בו בחינה נקיבה • והוא השבח של כל האצילות כי הוא הראש המאיר לכל האצילות והוא שאנו מתפללים אור חדש על ציון תאיר ונזכה כלנו מהרה לאורו וגם מאירים שני קנים קנ"ח חכמה קנ"ח ביגה וגם קנה עולה י"ש ואין באין ואריך ושש כי אם באין שתי קנות וכמותו כאריך ור"פ קנת ג' כת"ר לאבא ואימא כי החיך עם הגרון הא"א הם כתר לאבא ואמא • ושכח עולה י"ש ב"פ קנת וזה ש"י עולמות המאירים למטה באור י"ובל שמיטה ר"ת ש"י וזו סוד להתגלל אותבי יש ואוצרותיהם אמלא והו סוד תושבחתא דכלא לשון שכח העולה יש • דיקנא דיקיר וסתים מכל תיקוני דיקנא דלא הוה בר נש נביאה וקדיש דיקרב למחמי ליה ולא היה מלאך או נביא והוה שראה את חזקן הקדוש הזה • דיקנא דהוא תלייא בשערוי ער שבורא דלבא • הוא דיקנא יקירא מחיננותא שלימא שמרת ת"ת נקרא אמת ומלכות נקראת אמתה והוא יכול לאמת תבוחות המובות שביד למחול ולסלוח העבירו' ולכן נקרא זקן האמונה דניגריבה י"נ נביעין מבוצין דמשת רבות טבא תלת עשר תיקוני מדתתקן ואומרי נביעין כנגד זקן דל"א שנובע מהם כל חשפע לתתא • ובדישא דאין הם מכוונים שהם מעט יותר עבים וגסים נגד דיקנא דל"א ובדישא דאריך הם מתפרשי להתחתונים כפי מדריגות שלהם אבל בזעיר אינם לא ט' ו' תיקונים אינם תדירי' אצלו לא לעתים ידועים לצורך התחתוני':

פרק שני

כל התלת דישין כל אחד ואחד בפני עצמו יש לו י"נ תיקונים דהיינו הראש של מלכו'א"ק שהם הז' תיקונים שלה שנעשה ממנה תראש והנוף שלה הראשון הוא הזקן הקדוש הזה בראש מלכו'דא"ק וחראש השני של דישא דאין הגלגל הנוסף יש לו נ"י נ"י תיקונים בפני עצמו והראש השלישי של דישא דאריך אנפין יש לי"נ תיקונים כפני עצמו ולהיות שהי"נ תיקונים בשערותיהם אפרש נס"ד בי"נ תיקוני אי"ן כל אחד ואחד כפי הצורך לכן לא אבאר אותם בזקן דל"א ואריך רק בדרך כלל והשלש פעמים י"נ תיקונים שכתלת דישין עולים ט"ל ואומר זעיר לנוקביה פתחי לי אחותי רעייתי שרא"ש נמלא ט"ל משפע חזקן של התלת דישין הנ' ואומרו פתחי לי כי זעיר שואל מנוקבית עזר ויתע כלמטה מעשה התחתונים בסוד מין נוקבין כי הוא מלא כל שזב להשפיע בה:

פרק שלישי

הזקן הראשון דהיינו הי"נ תיקונים של מלכות דא"ק אינו נזכר לא בתורה ולא בנביאים או בכתובים אלא שלמה המלך ע"ה הזכירו ברוח לחייו ועל הלחיי' הוא הזקן הקדוש והם כולם אותיות אורות נמשכים כמו חומים התותנים של"מות ואורות ומפני שא"ק הוא כתום מאד לכן אינו נזכה כמו דשני דישין האחרים שהם אין ואריך ועל זה אמר בארא. רבא ז"נ דף ס"א תאנא כה נתית מן דיקנא יקירא עילאה קדישא סתים וטמיר מכלא יותר מן השני ראשון שמלבישין אותו במשחא דרבו קדישא לדיקנא דזעיר אפין • ואי תימא דיקנא לא אשתכח אלא אמר שלמה אלא לחייו ולא קרי דיקנא והיאך אתה אומר שם זקן אלא פשיטא יש שם י"נ תיקוני דיקנא ולמה הסתירו שלמה המלך ע"ה ולא אמר אלא לחיו לא הכי תאנא בצניעותא דספרא כל מה דאסתר תניו לא אדרבי ולא אתגליא • והוא מלה חורת עילאה ויקירא מכלא משום דהוא שבחא ושלימותא ויקרותא מכל פרצופא גנוזה קרא ולא אתגלייא • ואין להקשות והלוא שם הוא אומר קוצותיו תלתלים שהם י"פ אלהים שפירשתי למעלה והם שחורות כעורב וזהו שיך בדיקנא ובשיערות דזעיר והיאך אומר זה בדיקנא דל"א אלא הפסוק אינו סגלה כי אם ראשו של מלכות א"ק וגופה הוא מכוסה וגנוז ונעלם לכן אין אנו דורשין בו כי אינו כן הראוי לגלו' אותו מאת שכיסה אותו בלבושין דיקיר • ועל זה נאמר במופלא מסך אל תדרוש ובמכוסה ממך אל תחקור ובמופלא הוא לשון כי יפלא איש לנדור נדר שהוא מובדל מסך בסוד הפרסא והפרוכת המבדיל בינה ובין השני שנ' והבדילה הפרוכת לכם בין קורש ובין קודש הקדשים ומפני שרישא דל"א זו היא גנוזה לכן אמר לחייו ואינו מזכיר כלום ממנו ושאר תיקוני הנוף שמזכיר שלמה המלך ע"ה הם של זעיר אנפין ותיקוני דל"א עם אין וארין מאירים בו ומסמלאים תיקוני בהארה נפלאה ולכן אומר שם הזוחר ובשעתא דנהיר דקנא קדיש יקירא עתיקא דיתיקין בהאי דקנא דזעיר אפין נגדין הליסר מבוצין דמשחא עילאה בהאי דקנא ומשחכחין ביה עשרין וחרין תיקונין שהוא סוד י"נ תיקונים שבקבל מלמעלה עם ט' תיקונים שלו שהם שקיין דנופא דילידה הם כ"ב. והו סוד ב"ך יברך ישראל דזא דשמא קדישא של אנקתם שהוא כ"ב כללא דיתרון וחרין אתוון של זעיר הבקדא תורה שבכתב בי"נ תיקוני וט' דילידה הם כ"ב שאומר הזוהר פ' שכות דף ד' ע"ו עלה ב' בסופו אומר לבר בך נזכיר שכך רזא דשמא קדישא כללא דעשרין וחרין אתוון וכנ"ל לא מתברכא אלא משמא דא דאקרי ב"ך כי משם סגיא לה ששה תיקונין כס"ד"א ששה מעלות לכסא כר"א אשר נשבעת להם ב"ך בן יברך ישראל בך אורון גדוד ובזמנא דטליטו אשתכח לא הוה מתפרש רא מן רא עד כאן וכן במאמר הארדא שהתחלנו מכאר גם כן הארת דישא דל"א בזעיר אפין האנא כך נחית מן דיקנא יקירא עלאת קדישא סתים וטמיר מכלא במשח דרבו קדישא לדיקנא דזעיר אפין ולכן שאר תיקוני הנוף אסר שלמה המע"ה על זעיר אנפין באמור והזקן דל"א מזכיר שמאיר בו והכן ידי"נ תיקונים דדישא דאין נזכרים בנבואת מיכה מי אל כמוך חר • נושא עון תרי • ועובר על פשע תלת • לשאירית נחלתו ארבע • לא החזיק לעד אפו חמש • כי חפץ חסד הוא ששה • ישוב ירחמנו שבעה יכבוש עוונותינו תמניא תשליך במצולות ים כל חטאתינו תשעה • תתן אמת ליעקב עשרה • חסד לאברהם אחד עשר אשר נשבעת לאבותינו שנים עשר • מיסי קדם שלשה עשר הרי"נ תיקוני דישא דאין שאמר הנביא מיכה ע"ה • הראש השלישי של הזקן שבו י"נ תיקוני דקנא של ארך אנפין שזכ"משה רבינו ע"ה והם מסוררים כך א"ל הוא התיקון הראשון רחום חנון התיקון השני • וחנון תיקון ג' • ארך תיקון ד' • אפים תיקון ה' • ורב חסד תיקון ו' • ואמת תיקון ז' • נוצר חסד תיקון ח' • לאלפים תיקון ט' • נושא עון תיקון י' • ופשע תיקון י"א • ותשאה תיקון י"ב • ונקה תיקון י"ג • אבל י"ג מדות דזעיר אנפין אינן בסוד א"ת ב"ש שהוא אחוריים והוא דין נגד התיקונים שלמעלה סמנו והם בסדר הזה התיקון הראשון הוא ת"ך • נסתפ"ט הוא תיקון חנ' • תג"ל הוא התיקון הרביעי • תגמי הוא התיקון החמשי פנ"ש • סח"ק הוא התיקון הששי • פתי"א הוא התיקון השביעי • טה"נ סח"ק הוא התיקון השמיני • כתכומ"ו הוא התיקון התשיעי • טב"ת וס"ט הוא התיקון העשירי • פוב"ז הוא תיקון י"א • פסנת"ץ הוא תיקון י"ב עפצ"ץ תיקון י"ג לכן ליחיד אין לאומרם אלא בדרך א"ת ב"ש לפי שזעי' עצמו בתעטף כש"ץ בכור עשרה וז"א סתפלל אל א"א כבתכם והסור הוא ע"ד שא"י זעיר אלמלא היתה התורה כתובה כסדרה הזה אדם יכול להחזיק בת את חמתים נמצא שכל התורה אינה כתובה כסדר תשץ מי"נ מדו' אלו שהם כתובי' כסדרן וזהו שאמר הקב"ה כסדר הזה יעשו בני ואני אמחיל להם עונותיהם ותלמידים אחרים הא כוללים ארך אפים

אפס בתיקון אחד נוצר תיקון אחד ואסור נחלק מן נוצר אבל כך מתוורתא כאש רשמתי ועליהן אמ"ד הסע"ה בספר תילי פסוק נחוא א · רחום ב · יכפר עון ג · ולא ישחית ד · והרבה להשיב אפו ה · ולא יעיר כל חמתו ו · שהם י"ג תיבות כנגד אורות י"ג תיקוני דיקנא · ונחלקים לששה מעלות של מלכות בית דוד וזיער אנפין אין לו אלא ט' ואריך נותן לו ר' תיקונים בעת רצון ורחו סוד ברכת כהנים שמקבל מסוד זק"ן אהרן שיורד על פי סדורו והם סוד השני ירים שוקפים הכהנים כנגד ירי אריך הנזוחם באבא ואמא בערך שיוכל אהרן לישא יריו על הראש או כנגדו בסוד שאו ידיכם קוד"ש ע"ת" · נימין כמנין קודש וברכו את ידו"ד זעיר ונוקביה עם פרצופי חביריו ויש ב"פ מלת זקן בפסוק זק"ן אהרן זה אצל זה כנגד אין וארך אשר נזכרים ה"ג תיקוני שלהם משא"כ עתיקא דעתיקין הזקן שלו לא אדכר ב"פ זקן עולה שר"י והם השרים המריקים חלב על כל פרצופי האצילות ועל הידי אריך הנו' הוא סוד הו' תיקונים עם הי"נ תיקונים ובזה צריך חכמן לכוין להחזיר שפע מרישא חזירא דאריך אנפין לזעיר לעשות משה תשיעה י"נ ומשם לנוקביה שש מעלות ותיקונים לעשות משה תשיעה ולכן תמצא בפסוקי יברכך י"נ יורן ט' ויש"ן והחנ"ך וצריך לכוין ש"נ יורן מאירים כאריך והט' ויש"ן יורדין ומאירין לו"א ולא די בזה אלא שנם מתקנים ומשלימים אותו לי"נ תיקוני זעיר אנפין שאין לו אלא ט' · והחי"ן יורדין ומאירין לששה תיקונים של נוקביה ומשלימים אותה לתשיעה תיקוני זעיר · נמצא שזעיר יש לו כמנין ארי"ך ונוקביה יש לה כמנין זעיר וכשנבוא לבאר הנרכר בהנים שבעמידה שם אנאר יותר מה ששייך לזה בעזרת קב"ה ושכינתיה:

פרק רביעי

הזקן הראשון של מלכות א"ק יתיקיא רעתיקין גנוז ונסתר מאור מה טוב ומה יפיו שיורד אורו דרך מסכים ופרוכת ועל זה אמר בספרא רצניעותא · דיקנא דמהימנותא לא אדכר בגין דהיא יקירותא דכלא · מאודנין נפקת בסתרנא דבוסיטא סליק ונחית הד חוטא חוורא בתליסר מהפרש ביקירא · ביקירותא דהיא כתיב לא עבר בה איש · ולא ישב שם אדם · אדם לבר הוא · אדם לא כליל הכא · כ"ש איש בתליסר נציצין מבוצין מתפרשן ארבע בלהודי אכתסכו יתשעה אשקין לגוף · וספני שהמאס הזה הוא צורך מאור אל דיקנא קדישא לכן נבאר אותו בזוהר בקב"ה ושכינתיה שנים או שלשה נרגרים ותיבו בראש אומר לפרש רבר רבור על אופניו · וזה התלי דיקנא דמהימנותא לא אדכר פי' כבר אמרתי לך למעל שהי"נ תיקוני דיקנ דמלכות א"ק הנקראת רישא דל"א לא אדכר בתורה כמו שנזכרים הי"נ תיקונים של רישא דאין בנגיא מיכה · והם מי אל כמוך · ונו' וכן הי"נ תיקונים של הרישא דאריך נזכרים בתורה בפ' כי תשא והם אל רחום וחנון ונו' כמו שפרשתים למעלה ולפי שעיקר הזקן היא הי"נ תיקונים שבו לזה נקראו הי"נ תיקונים בשם דיקנא סתם ונקרא הזקן הזה של רישא דל"א מהימנותא לפי שנולד סת"ת שבדעת של רישא דל"א זה ות"ת נקרא אמת כנודע בכל מקום דכתיב תחן אמת ליעקב · ואומר שם בגין דהיא יקירותא דכלא פי' שהוא כמו נשמה לכל שאר הי"נ תיקונים שבשני ראשין הנ"ל וזהו שאמר שם בפרק ראשון דם"ד יקירו דיקירותא לפי שבשרשו כלם מן הזקן של רישא זו דיקירותא היינו ל"א ולפי שרישא א דל"א הוא מלכות של א"ק כנודע לזה אמר הספר דהיא בלשון נקיבה ולפי שהיא נעלמת בבר בתכלית הנעלמ' כמו הנשמה בתוך הגוף לזה לא אדכר: מאודנין נפקת בסתרנא דבוסיטא צאל"ד שכשנתקן א"ק מן כתר שבכתר או נעשה בסוד פרצוף פר' שמות היוצאי משם הוה ע"ב ס"ג ס"ת ב"ן וכל שם הוא כליל מארבעתן ושם ע"ב הוא בראש של א"ק ויש כו ד' בחינו' שם ע"ב שבע"ב הוא גלגולת · בחינת שם ס"ג שבע"ב הוא אונים שלו בחינת שם ס"ה שבע"ב הוא סוד העינים ומשך החוטם ובחינת שם כ"ן שבע"ב הוא הפה ושני נקבי החוטם וכבר פירשתי ליעל שבצור האונים שם ס"ג שממנו נעשו האזנים כאמור ליעל ומאה האזנים של א"ק יוצאי' ע"ג תיקוני דיקנא מהיכותא והיינו דקאמר מאודנין נפקת וחרשכ"ל ע"ת מפרש ואזל מאיזה מקום יצאו מאודנין ואמר בסתרנא דבוסיטא סליק ונחית חד חוטא חיורא פירש בהיקף ופתיחת האזן מבפנים בשפה חיצונ' יש כמו חופי לבן המתחיל לעלות מעט מלמטה למעלה דהיינו כנגר הפאות ואח"כ יורד אותו החוט לבן מבפנים בכל היקף השפה של האזן · והיינו דקאמר סליק ונחית ומלת דבוסיטא פירוש פתיחא מלא כמל"א הסיט והוא כדי הפסק הפתיחה שיש בין אמה לאצבע · ואמר בתליסר מתפרש ביקירא פי' מן חוטי חיורא זה של א"ק שהיה כו בכח הי"נ תיקונים ירדו למטה ומתפרשין בפועל ביקירא דהיינו ברישא דל"א ומשם לרישא דאין ומשם לרישא דאריך לכל אחד לפי מדרינתו נתן אחד לחבירו שתתתין עוד נפרש פירוש אחר על סחרנא דבוסיטא ונחית חוטא חיורא · והוא זה בבר ידענו שהשערות של א"ק הוי מכסי' מתחילה כל הפנים ואח"כ נסתלקו השערות והלבו אחורי אודנין וזאת הפתיחה של הפני' מן השערות נקרא בוסים ומן האזנים למעלה לצד המצח משני צדדין יש בסו חוט לבן המקיף ועולה משני צדדין תחת תחילת שערות הראש ויורד ומקיף עד תחות הלחיים ואמר ביקירותא ההיא כתיב לא עבר בה איש ולא ישב שם אדם פירוש בדיקנא דמהימנות הנו' לא כליל שם הי"נ תיקונים של זעיר כמו שכליל שם הי"נ תיקונים של השני ראשין · והטעם פירשנו למעלה לפי שהי"נ תיקוני של זעיר הם בסוד מצפ"ץ שהם בסוד אחורים לפי שהם בסוד הרינים וברישא זו ל"א אין שם אחור כלל לא כילו בסוד פני' וא"ת היכן נרמז ריש' דל"א בפסוק הזה דלא עברה בה איש וי"ל דכתיב ארץ דהיינו מלכות של א"ק שהיא רישא דל"א כאמור ולפי שקשיא ליה אין קורא הפסוק לזעיר פנים אחר איש ופנים אחר אדם לזה תירץ ואמר אדם לבר כלומר מה שקראו הפסוק אדם היינו לאחר שיצא ממעי אמא שאז נזדווג עם נוקבי' בסוד זכר ונקיבה בראם ויקרא את שמם אדם וכמאמר חו"ל מי שאין לו אשה לא נקרא אדם ומה שקראו איש היינו קודם שיצא זעיר ממעי אמא ולפי שקשיא ליה למה אמר הפסוק לשון עבר נבי איש ולשון ישב נבי אדם ולא להפך או לשון אחד · ועוד אם לא עבר כל שכן שלא ישב לזה תירץ בוצינא קדישא ואמר הואיל לא כליל הכא כ"ש איש כלימר ומה אדם זעיר הוא בסוד אדם כלומר שהוא שלם שנרווג עם נוקבי' שיתרין אינו שלם ובזה מתורץ כל מה שתקשת כי כבר אמרנו לפעלה שזעיר ישי הי"נ תיקונים אלו מן רישא דאריך דרך אבא ואמא וא"כ לזה אמר לא עבר בה איש כלומר כמו שעבר איש זה דהיינו י"נ תיקונים הראוים לזעיר דרך בינה כאמור ולא ישב שם אדם כאמור · בתליסר נציצין מבוצין מתפרשן פי' בתליסר תיקונים שוים כל התלת רישין עילאין לענין שבכל אחד יש לעולם חשבון זת שלם דהיינו י"נ לצורך גופא לא שברישא דל"א הם נציצים כלומר שנובע מהם כל השפע לתתא וברישא דאין הם מבוצים שהם יותר מעט נבים ונסים ונראי קצת וברישא דאריך הם מתפרשים כלומר מתפרשים לתתתונים כפי מדרינות שלהם אמנם בזעיר ארבע בלהודי אכתסכו כלומ' אין לו לצורך גופא כ"א ט' תיקונים וארבע תיקונים אינם תדירים עמו אלא אסתמכו בלחודי כלומר לפעמים אסתמכו לעתים ידועים כלם לצורך התתתונים והיינו קאמר תשעה אשקין לנפקא כלומר תשעה תיקונים יש תמיד בו להשקות את נפוכלום ליתן לו חיות וכח אבל ר' תיקונים אחרים אסתמכו אליו לפרקים:

פרק חמישי

אל כמוך והתיקון הוא התיקון הראשון של אין הנקרא מי הראשון של אריך הנקרא גם כן א"ל:

התיקון הראשון של אין מי אל כמוך והתיקון הראשון של אריך נקרא נ"ב א"ל ועל זה אמר הרשב"ע"ה מקמי פתחא דאורנין · שרי יקירו לאתתקן עכשיו בא לפרש כל הי"נ תיקונים שבדיקנא של עתיקא ואמר סלפני פתיחת פתח האזנים דהיינו תחת הפאות סתחיל להתתקן הזקן ונחית חשערות של הזקן ביופי מצד ימין ושמאל ער רישא דשפוון דהיינו נרענין בל"א וזהו התיקון הראשון מי אל כמוך וכרי להודיעך תוכן הענין הזה צריך אתה לדע' שהאזנים של א"ק נעשה מן שם ס"ג עצמו הכלול בשם ע"ב כרפירשנו לעיל והאזנים של עתיקא וזנעשו מן הדפוס שנתן לו א"ק דהיינו מן התרין החוץ של המלת שם ס"ג והתיקון

שער דיקנא קדישא

הזה שהוא אל הסבר יצא מן התרין יודי"ן מילוי של התרין ה"י הנ"ל כזה ה' ה' והיינו דקאמר מקמי פתחא דאודנין שרי יקיר"א לאתתקן כלומר מן התיקון הראשון שהוא אל נעשו האונים של עתיקא כאמור ודעתך אודיעך איך יצא התיקון הזה מן התרין יודי"ן דיש כשיצאו אלו תרין יודי"ן נתחבר אליהם הי"ד העיקריות של שם ס"ג שהיא האומן שלהם כלומר שהיא מוציאם מן הכח אל הפועל ונעשו אלו ג' יודי"ן התחברותם יחד בצורת ל' כמו שיצאו ג' יודי"ן אלו עד לאוזן נתפשטו בסוד ג' וי"ן הי"ו"ר העקריות היא צורת הלמ"ד ולזה בצואר הלמ"ד למעלה צורות יו"ד שממנה יוצאות ו' וי"ו והי"ו"ד של מילוי ה"י הראשונה נעשית גג הלמ"ד וה"י של מילוי ה"י השנית נעשית רגל הל' ולזה יש המספר של הל' שלשים מפני ששרשה ג' יודי"ן והאל"ף שבמילוי הוא"ו של שם ס"ג יוצאה מן האוזן ונתחברה עם הלמ"ד ונעשה שם אל ולזה נקודו של שם אל הוא בצירי שהוא נקוד בינה כנודע לפי ששם ס"ג הוא בבינה ושם אל יוצא מן שם ס"ג כאמור ולפי שתקון זה מפורש בפיאורא בארוכה רבא פ' נשא אפרש לך לשון האדרא מה שנוגע לתיקון זה ז"ל ושירותא דתיקונא קדמאה תלתין וחד קוצי שקילין אתמשכן עד רישא דפימא והכוונה להיות ששם ס"ג שבבינה דיקן מתעדין בינה לזה התיקון שהוא אל שיוצא מן שם ס"ג כנזכר נעשה דין מקוף ולזה קוצין של השערות שבו תלתין וחד שכו מנין אל לחורות שם דין נמוך אבל ס"ס הסקו' עצמו ראתמשכן מסנו אל"ף קוצי היה מסתק אותם במו שנפרש בסמוך על מה שאמר ועם כל דא אי אל אוכפייא. ובזה אתה תבין למה נקרא זה תיקון הלוא לא יאדך לומר תקון אלא כשהיה קלקול. אלא הכוונה היא על המיתוק של אל זה. חזה הא תיקון וגם כן השגירה של מלכו' שבעתיקא אתתקנידת באל"ף דאולה נקרא הוא דתיקון' ולהיות שהמילוי של ש"ן שממנו יוצא הוא מנין ל"ו וכל נקודה מן המספר המילוי הוא כלול בעשר לפי שהי"ד העיקריות היא האומן לכולם ה"ס ל"ו יחוד ש"ן עיכשתסתרף עליהם הי"ד עצמ' העקריות שעולה ל' ונם המקו' שנדבקו בדקוצי דשערי דהיינו מקמי פתחא דאודנין שהוא בצורת ו"ו תרי בין הכל עולה ש"ן ולזה אמר באדרא רבא ותלת מאה ושיתין נימי אשתכחו בכל קוצי וקוצי והכוונה לומר שאחר שנמתקו הל"א קוצים שבשם אל מכח המקום שנדבקו בו כאמור נמתח מכל קוץ וקוץ ס' נימין כלומר דינים ממותקים היו מאירים מן הקוצי ולזה קרא אותם נימין ולא קוצי והכוונה שענין הנימין הם ש"ן לא פחות ולא יותר לפי שאין הנימין האו מתמתקין ומתלבנים השערות של זעיר שהם שחורות כעורב וחוברים להיעשות לבנים בסוד שלית לבן ולפי שהיו נקרא שמים ושמים עולה ש"ן לזה היו הנימין ש"ן ולזה קורא אותן למתק אותם דע לפי שמאירים בו השכינה תיקונים שהם נ"ט קר"ע פ"ח שנ"ש ר"א ק"ן בעתיקא זו שהם נתקבצו כלם באותו המקום בצורת עתיקא שבתוכם יש חותם הכלל דהיינו הו"ד שביסוד של רישא דל"א ולזיות שואת הו"ד שהיא החותם היא בצורת אל"ף כזה א לכן יש בה אלף עלמין שהם רמזים במספר אל"ף והיינו דקאמר שם ומהאי דיקנא אשתמודע כל מה דהוה מרישא בלובר מריש"א דלא אתדע כאלף עלמין דאחתימין בעתיקא דכיא. ולפי שיש עתיקא אחרת כאשר תדע במקומו לבן חתר ואומר בעתיקא דכליל כל עתיק כלומר שואת העתיקא שאמרנו היא כוללת כל אותן הז' תיקונים שכל אחד מהם הוא עתיקא בפני עצמו ולזה אמר דכליל כל עתיקין ויש ליתן עוד טעם אחר למספר אלף עלמין לפי שכל אחד מן הל"א קוצי כלול מחבירו שהם ל"א פעמים ל"א שעולים תתקנ"א וכשתצטרף שם אל עצמו שהוא עיקר עולים בין הכל תתקנ"ב. ועור הצירוף העתיקא שכוללת הז' עתיקות שהם והמסתקת את כולם כאמור הרי בין הכל עולה אלף. ואמר אחי"ב ובכל קוצי וקוצי מתפרשין תלתין וחד עלמין והענין של עלמין או הם ספירות שבמלכות עתיקא מפני שמלכות שבעתיקא היא נכללת לשלש פרצופין בכח דהיינו בחינת יסוד ובחינת הוד ובחינת נצח שמתחברים כולם וכל אחד יש לו' והיינו שהפרצוף שאמרנו שכל התפשטות עשר ספירות נקרא פרצוף הרי שלשים ומלכות עצמה הכוללת הרי ל"א וכל אחד מהספירות של פרצוף מאלה הנזכר נקרא עולם ששם נשתרשים שורש ס' רבוא נשמות שיתחדים לירדת למטה בעולם הבריאה אשר שם מקום הנשמות אחר שתצא א"ח. ואמר אחי"ב תקיפין שלטין לאתפשטא כלומר אלה עלמין שהם מתפרשים מכח ל"א קוצי שבאל שהוא רין תקוף יש עלמין תקיפין שולטנין הרודפים ומושכים אותם נגד נגר עד שיתפשטו דרך קו האמצעי הממזג והמתיחד הדינין עם החסדים לא יתפשטו לצדדין אלא לצד הימין ולא לצד השמאל ומיהכא התקיפין השולטים על אלה עלמין דהיינו היודי"ן של מילוי ה"י של שם ס"ג שאמרנו. ואמר אחי"ב וכל עלמא דעלמא מינה מתפרש לאלף עלמין דכסופין לעדונא רבא פירוש מאלה תלתין וחד עלמין בחינת שם ס"ג שיש בכל אחד מהם נוהג תקף א' לאלף עלמין דכסופין לעדונא רבא כלומר לפי שהם עולמות הגמולין אשר שם מתענגים הצדיקים לעת"ב המיוחס לבינה כנודע.

וכבר ידענו כי שם ס"ג שאמרנו הוא בבינה ולפי שהכל חומרים ומתאוין לאלף עלמין דכסופין לעדונא רבא. כאמור לזה אמר לאלף עלמין דכסופין לעדונא רבא. ומה שאמר מינה מתפרש ר"ל מחלק אחד מכל עולם מהם מתפרש לאלף עלמין שיש בבינה שהיו עה"ב. ואמר אחי"ב וכלא סחים ברישא דדיקנא וכו' פי' וכל העולמות הללו סתומים בכח ברישא דדיקנא פירוש כלומר בתיקון של אל שהוא השורש והיינו דקאמר דכלל תקיפא כלומר אל זה שהוא תקיפא כולל בלם ואמר אחי"ב עם כל דא האי אל אתכפיא לרחמי דעתיק יומין שהם חז' תיקונים ג"ט קו"ע פ"ח הכלולים בעתיקא דדכיא. ומאירים בלם בקבוץ מקומי פתחא דאודנין במקו' שבתחיל זה התקון ואמ"ש אחי"ב יתיב לאתדיה הלא שלם' בלומד אעפ"י שהספרים של הדינים פתוחים מ"מ דיקנא יתיב במקומו ואינה יוצאו' מכח אל המפעיל בפני שאין כח לדינים בזה המקו' לשלוט מן הטעם שפי' הרשב"י ע"ה לפי שאל זה אתבטמת כלו' נמתק בדיקנ' קדיש' דעתיק יומין שהקדים הדבוקי' מן הקוצין מבתיק להקוצים דשערי מחמת שחז' תיקונים ג"ט קו"ע פ"ח מאירים שם כדפירשנו ולפי שהז' תיקונים שפירשנו מן מדת חסד ולמטה כנודע שהם ו' יומין דבראשית לזה נקראו אלו ז' תיקונים עתיק יומין. ואמר אחי"ב הה"ד פלא יועץ אל נבור. והוא נבור אתבסם. פי' מלת פלא הוא אותיות אל"ף. דהיינו עתיק יומין זה שנבחרין ממנו אלף עלמין דכסופין הנ"ל יועץ אל נבור ר"ל ממתק ומסדן ואיל ומפרש למי הוא סמתיק ומסדן ואמר אל נבור עלמא קדמאה דנפיק מתקונא קדמאה היינו מן הי"ד העקריות של שם מי עצמו ואמר דנפיק כי מתחלה היה סתום בכח ברישא דדיקנא ויהיה יצא מכח אל הפועל ויוד למטה ואמר שלים כי בכל עולם יש שולטנות מיוחד מה שאינו בעולם אחר ואמר שליט לאלף אפין וריבו רבוון מאתי הריסק ענין מאתי תריסין היינו הכוחו' הנמשכות מן קוצין אלה שבאל זה שהם סוד ג' אל למה הם ג' דיוקא מפני ששרשם מן ג' יודין ובכל י"וד מלא יש צירת אלף כשתצירה כזה א ונ"ב א' עול' כמנין מג"ן ותרגומו של מנן הוא תריסין נמצא שכל אלה הכוחות היוצאים מהם כל א' מהם יש לו ג' מהם הסתקים מפני שסתאחדים בעתיקא רבא שכתוכה יש השפע שממנה נתנים ונמתקים הדינים ואמר מתאחדא בקסטא בעתיקא רבא שהתרגום של לתת בספנא הוא למיהב קוסטא והכוונה מפני שהם מאירי תריסין מתדבקים בתוך האסתחורת שכתוכה יש מספנא כלומר השפע והיינו בעתיקא רבא והיינו עתיקא דדכיא ולפי שכולל כל עתיקא הנזכר לעיל לזה נקרא עתיק רבא. עלמא תניינ' דנפק מהאי תיקונא והיינו מן הי"ד של המילוי ה"ה ראשונה של מילוי שם ס"ג ואמר וסליק לשבעה ותמשין אלף דרגין מארי דיבנא. כבר ידעת שתיקוני קדמאה זה נעשה מן מדות מלבו' שיש בה שם ב"ן שבשם ס"ג. שכבר ידעת שכל שם כלול מארבעתן ובמלכות יש דרגין דהיינו ס' עלות לבסא לזה כל הנמשך. סמנו הם בסוד דרגין ולפי שמנין שם ב"ן עם ד' אותיותיו והכולל קולה ז' לזה סליק לז' אלף דרגין ויעוד יש טעם אחר לפי שאחר הו' מעלות שבחית סליק לז' אלף דרגין יצאו הדרגין ממדרינת שם ב"ן שהוא דין ונעשו בסוד שם אל הוית שעולה ז"ן לפי שאל זה נמתק ואמר מארי דיבנא. לפי שהדינין הם בסוד יבנא בנודע ולפי שתיבוב הוא לנקבי' כמו דכתיב ותיבב אם סיסרא וגו' ולזה אמר דיבנא לשון נקיבה ולא אמר דיבנן ואמר מארי דיבנא כלומר שליטין על אלו הדינין

שהם

שהם יבואו שלא יהיה אחד מהם לפעול כ"א לפי אשר נשמתו ואפשי
משתתפין בחינות של יבוא אחר שנשתתפו הם אחזון
שמתעסקים בשם אל היחיד ואזיל ומפרש הזוהר לפי ערך זה ואמר
לאבמי"א חזיים בקורלא בחזיוא כלומר להכותם כרעים שהכ
בעורף הקליפה ולפי שמקום תוקף הרעים הוא בעורף ולזה אמר
בקורלא וקרא להקליפה חזי"ו לפי שכמו שחזיוא הוא כרורי
בין הקליפה ראשונה לקלים ולקפל כל דבר בתוכה יעלמא תליתאה
דנפיק תיקונא מתאי תיקונא היינו מן הי"ד של מילוי א' אחרונה
של מילוי שם ס"ג ולהזות שואת הה"י אחרונה היא בחינת סלכות
דמיינו שם ארל"י כנורמ"ה שולט על עלמא הרין ל' ארנ"י שיעולה
צ"ו ולזה יש תחת מסשלטו צ"ו אלפין מארי דילהה ואת"ת היו
צ"ואלפין והלא לא היה ראוי להיו צ"א והשוטה להיות שהאלף
של מילוי הוא"ו של שם ס"ג הולכת עם כל היתר לזה הם אלפים
במספר אלף ואבתי איכ לקיומ סה נשתנה עלמא קדמא דסלק
לאלף אלפין ורבוא רבוון משא"כ בשני חרין עלמין שלא יש כ"כ
אלפין חרבה והתשובה להיות שהאלף
של מילוי הוא"ו של שם ס"ג הולכת עם כל היתר לזה הם אלפים
במספר אלף ואבתי איכ לקיומ סה נשתנה עלמא קדמא דסלק
לאלף אלפין ורבוא רבוון משא"כ בשני חרין עלמין שלא יש כ"כ
אלפין חרבה והתשובה להיות שהאלף שבאוא"ו הג"ל כשהלכה
להצטרף עם היתר העקריות של שם ס"ג אז עלתה שני ברזיגונות
היינו מהיינה שבצדה שהיא הנ"ו. ולסדריה שניה שהיא ה"ה ור
העקריות לזה נתרבה אלפין אבל באלו שני הנולמות לא עלתה
ב"א סדריה א' לפי שהיא באמצע בין שני הנ"ן כזה י"ד ה"ו וא"
ה"י ואם מארי דילהה כלומר דיינין תקיפין ולפי שהם דיינין תקיפין
חבאים לזה נקרא יללה זה הוא ההפרש שבין נבא יללה כנורמ
הם אחזים ונרבקים בשמיאל ארני מפני שכבר ירקת שרגלי
מלכות יוררות מזה והקליפות דבוקות מכיבותיה וניזונים ממנה
ואיינו דקאמר ומתאחדין מיניה כלומר אלו מארי דיבבא מתאחזים
מן שם אל ארנ"ז זה ואמר כבומשא לקומסיא כלומר מארי
דילהה אלו הם רבוקי בחוק נשם אל ארנ"ז זה כמו חצבת הכרבוקה
בפחיתה שיני ברזיל שבה בברזיל ועוש בו רושם לפי שחברזיל הוא
מן משא"כ בברזיל כך אלה מארי דילהה הדיבוקים בשם אל ארנ"
עושים בה רושם כלומר שמתחזים ממנו ומלת נומיא פירושו
פתחה קמלא וקמיא הנזכר בגמרא ומלת קומסיא פירושה ברזיל
שקבץ פי החרנום ירושלמי נמ' סמות על מלת ברזיל ואמר ואהאי
תיקונ' מתבמין כלומר ומתבמסין בסדריו דמסתעין דמתבמסין ביסא
רבא הכוונה כי בן החסדים שיש בתיקון הזה מתקנין כל אלה
מארי דילהה ואמר ומתבמסין בסדריו וכו' מפני שמלכות היא
מצמצמת שפתמנ' מקנה הקליפו'. והקה"ת דהיינו עיר כביכול
בוכת כלכתיב בתהלים חבכת נפשי ומוריד תרין דמעין שהם מן
אותיות השניות של שם אהי"ה שבתוכם שהם שני שמות בן כן
והו' שם גדול והוא הפנים של אהי"ה כזה אתר א' הוא כ' ואחר ה'
ו' ואחר ה' ו' ותשקה הוא סוד תרין דמעין שיוררין
מזיר דרך נצח והוד שלו ליסוד רבא. תיינו מלכות
הסדריה של תרסעות כלומר ברין תנוגו ברזון שם בן כו נצח
והוד של יסוד אמא תם כוסף להדיים הקל פת חנרבקים סביב
מלכות שלא יזקו למלכות והבניה זו היא בחצי הלילה בשעת
תוקף הדינין ואם דמתחממין בימא רבא כלו שאותה הסדריה
של הדמעות מתבמסין ע"י נצח והוד בימא רבא. ואמר מאן חמי
תיקונא דרקיעא קדישא עילאה יקרא דלא אכיף מיניה כלומר
מי הוא מכל בעלי דינין ומכל הקליפות שהוא ראוי כהתאחדו
ונמשכות מהתוקף של תקון חקדוש הזה ולא יתבייש מיניה ונקר'
עילאה לאפוקי מתוקף הוד והדר הזקן של ז"א שלא נקרא עילאה
והוא מחבמה שבנקודת כתר והוא רישא דאין ואמר יקירא להיות
הזקן נקרא יקירא מם שפירשנו לעיל. ואמר את"כ מאן חמי
סמירתא דקטין דשערי דחליו מהאי סבא פירוש מי יראה הסוד
חנוזן בתוך הקטין דשערי דהיינו הנימין שבן העולמות היוצאים
מתוכה בבחי שם ס"ג המסוד כתוכם שכל אלה הקטין יצאו מסגו
מהם חליין מריקנא של עתיקא זה הנקרא סבא. ואמר את"כ יתיב
בעמבא דעטרין עטרין דכל עטרין וכו' דיש סרי שאמר בעטרא
דעטרין תו סדריה שניה. והכוונה הוא כך כבר ירעת שסוד תרין
עטרין הנזכר בבל מקום ה' הסדים וה' נבזרות וקראו עטרין
בלשון הפסוק שאול ואנשיו עוטרים את דוד כלומר שהם מקפין
בפרצוף דתיינו כשהם יורדים לזעיר הם מעטרים אותו בראשו

בסו עטרה והם מקיפות עליו בסוד אור מקיף המסדרים המסיפין
וחנבזרות משמאל והנה שורש הסדרין עטרין אלו יתאין מן סבא
זת. והיינו דקאמר יתיב בעטרא דעטרין כלומר בתוך שורש
הנבזרות ולהיות שהסדרים הם יותר מקוצצים יזד באחרות לזה
נקראו עטרה בלשון יחיד. ואמר דעטרין שתא מקובצת מן הת
מסדרים אבל הנבזרות שאינם מקובצים יזד באחרית אחד לזה
אמר עטרין. ולא אמר עטרא דעטרא נרע שהנבזרות אלה בתוך
זה תם כולם מסדרים אלא שהם שמא החסדים ואמר את"כ עטרא
דלא אתכלילו בעטרין ר"ל שאלו העטרין הזכורי' דהיינו החסדים
והנבזרות של עתיקא זה אינם נכללים בעצמם בעטרין היינו
לזעיר ונוקבי' א"א ואמא ואינם מקבלים העטרין מן אריך ומנשיק
אותם את"כ לזעיר ונוקבי' לפי שהנבזרות בעתיקא זה הם בחלם
חסדים כדפירשנו ובאשר הם יורדים מסדריגא לסדריגא מתחלם
להישא ד"א ואת"ב לאבא ואמא ואת"כ לזעיר לקבל הוא בעצמן
מן העטרין של עתיקא זה כלומ' אתכ"ב ואמר את"כ עטרין דילא
כשאר עטרין בעתיקא דלתתא מתאחדין מבחי פירוש אלה העטרין
של עתיקא זו אינן נזיין בעטרין שלמעלה מהם. כמו העטרין
דלתתא דהיינו של רישא דאריך ושל ז"א ונוקבי' שהלין מאלה
העטרין של עתיקא זו שהוא למעלה מהן ואמר את"כ יבנין קך הוא
תיקונין פירוש תואיל שהעטרין הלתתא מתאחדין מהלין לכן נקר
התיקונים הלתתא בהיותן מתאחדים ואמר אחר כך תיקונא דא
דאתתקן דאצטריך לברכא מאן דבעי. ברבת ע' אלה התיקונים
של עתיקא זו הם התיקנים שכו"א כשהוא בעי לאתברך מן
עתיקא קדישא זו הכל נברכין נפקין מיניה. כמ"ש לקמן באורא
רבא דף קמ"א ע"א בזוהר קמן ולמה אצטריך זעיר לאתברכא
כדי לאתברכא מאן דבעי. ברכה דהיינו סלבנה דלית לה סורקא
כלים או זעיר לוקח ר' תיקוני' מן אריך חתלוי' בה אלה התיקונין של
עתיק' וו נוסף על ם' תיקונים של עצמו ונעשה לו ז' תיקוני דוכתא
עתיקא והיינו דקאמר תיקוני דאתתקן. כלומר זעיר בשהוא מבקש
לאתברכ' מן עתיק' ז' אז צריך הו' לאתתקן עצמו בשה ר' תיקונין
ובזה הוא נותן שאלת בנ"ו ומברך אותה ואמר את"כ הכל תיקונין
באתתקן בקבליהון ברכאין משתבחין לקבליהון ואתעביד ברכ
דאתעביד כלא כלילי בהני תיקונין נכו' שהת הוא סבאר ליתן טעם
איך תלוי הברכ' בתיקונים שאמר בל תיקונין דאתתקן זעיר לעצמו
כנגד התיקונים של עתיקא. זו לדמות עצמו אליו כל מה דאשתכ
או כשהברכה יורדת מן עתיקא זה כנגד התיקונים של זעיר. לפי
שהברכה יורדת בלמעלה כפי הכנת והתעוררות התחתונים ומקב
את"כ ואתעביד מה דאתעביד פירוש שנעשה מן הברכת היורדת
למטה מה שנעשה כלומר לפי מה שראוים לקבל התחתונים לפי
מעשיהם ואמר את"כ כלא זקפין לקבל תיקונא דין דכלא
תקיפא מעתיקא סתימא דכלא. פי כל העולמות הצריכים ברכה
עומדים וזוקפים ראשם בכותה וברעותא דלבא לקבל ברכת
כנגד התיקונין של זעיר שהוא מלבא תקיפא עם בחינת נוקבי
שהן הן מכוונים ונהלויים כנגד ה' תיקונים. שבל סתימא דכלא
היינו עתיקא זו שהוא רישא דאין והיינו דקאמר לקבלא תיקונין
דמלבא תקיפא מעתיקא סתימאה דכלא והכוונה שתוקף אלה
הדינין של עתיקא מעירין ומעוררין לעתים ירוקים ומתתקן בי"ת
ז"א ונוקבי' בתיקוני סתימאה דכלא או כל הכפופים תתר
הקליפות הם זוקפים את ראשם בסוד זוקף ". לכל הכפופים ודע
בכל מקום שנזכר מלבא או ז"א ותקיפא היינו מצד נוקבי
הכלולה ביה כי כל תקיפא הוא דין והיינו נוקבי. ואמר את"כ
ובלהו מהכסמין מתיקוני אלין דמלבא עתיקא סתימא דכלא
פי' מלבא הוא ז"א עתיקא היינו רישא דאין. תאנא אי עתיקא
דעתיקין קדישא דקדושין פי' היינו א"ק שנקרא בן אקפ' שרישא
דאין נקרא ג"כ עתיקא דעתיקין כדלקמן בתיקוני תליתאה עיין
שם. מכל מקום קדישא דכל קדישין אינו נקרא כי אם אורם
קדמון לרוב קדושתו וחשיבותו משכל החיזון של התלת רשין הוא
מבנו ולפי שלא זכרנו עד הנה כי אם השלש עשרה תיקונים של
התלת רשין ושל זעיר אנפין ונוקבית אם כן נראה שא"ק אין לו
שייכות בעולם האצילות והלזה אמר. שאינו כן אלא אמלא לא
אתתקן באלו תיקונין לא אשתכחנא עלאין ותתאין כלומר שלא

שער ריקנא קדישא

היה להם מציאות כלל להחיקתים של תלת רישין עילאין ונם
להחיקונים של ז"א ונוקבא שהם תתאין לא היו נמצאים · ואלה
הדינים שאמרתו למעלה שהם ממלכות אוחזים מן שם אל ארני
היורדים לעשיה והשם הזה ממתיקם קצת במקומם והנה אומרו
מהאי תיקונ' מתכפיין כלחו ומתכסמין במרירו דרמעין דרחמבסמין
בימא רבא שהוא סוד מלכות עתיקא והרמיעות הם סליחים בסוד
הדין ונמחקים שם מהארה הזאת מאן חמי תקונא דא דריקנא
קדישא עילאה יקיראי דלא אכסיף מיניה · כלומר שלא יהיה לו
בושה ממנו ואשרי לו למי שזוכה להארתו כי בזוהרי שהשיג סוד
יחידה דארך כודי ורזי התורה ח"י דרזין ד לא אתגליין אא לחסידי
קדישין עילאין ותחו סוד הקצת האחרון שהבן אדם זוכה אליו ואזן
לא תתגלגל נשמתו עוד כי שם הם סוד הנ"ג נהרי אפרסמון דרביא
של קדישי הקדשים והוא שאמר רבי אבהו כר הוא תליסר נהרי
אפרסמונא דרביא הוה חדי ואמר כל אילין דאבהו ואני אמרתי
לריק יעתי פי תליסר נהרי אפרסמונא דרביא הם ביתיק הבריאה
ואדם שזוכה להם שוב אינו חוזר ומתגלגל כי שם מחצב הנשמות
ואם הנשמה תזכה אל שרשה לכה תשוב לזה העולם לפיכך
ואני אמרתי לריק יגעתי שלא השלמתי נשמתי בזה העולם וסוף
סוף תתגלגל הנשמה ויזכה בה אחר אכן משפטי את יי ופעולתי
שהיא הנשמה ונקראת פעולתו שהוא התקינה כל צרכה את אלהי
בצרור חיים · ושאר למעלה לכן כתיב וידעת היום והשבות
אל לבבך כי ה' האלהים בשמים ממעל ועל הארץ מתחת אין עוד
עכשו אותו בדיעה ברזין דאורייתא ונם שלמה המלך ע"ה אמר
לדוד אביו דע את אלהי אביך ועבדיהו · שתעבדנו בידיעה
של הרוא דרזין רשעשועין דמלכא קדישא · ואם הוא מטריח
עצמו לידע רזין דאורייתא היוצאים מפי עתיק יומיא חמשים
תבשילי רזין דאורייתא · זה חלק אריך אנפין מי שזוכה אליו
הוא משיג תכף אחרי מותו יחידה ומשתעשע בג"נ נהרי אפרסמונא
דביה · ועולה בלי מעיק והשרפים עם יופיאל השר מלוים אותו
ואם שואל אותו יופיאל דמלאך דגדה לי שאהבה
נפשי איכה תרעה מה יהיו הדרשות שלך שתדרוש בג"ע שנגזור
על זמן איתימים שלא ילמדו שום תורה כי אם תורתו ר"ל איכה
תריעה השיבות של הנ"ע ואם אין לך פה להשיב איכה תרביץ
בצהרים הוא האש החותמת ומלהטת כשמש בצהרים · ויפיע זה
דוחה אותו לתוך וחשרפים שתחתיו שהם כולם בעלי שש כנפים
שורפים אותו בהבלי כנפיהם · וחוזר ומתחדש ותוזרים ושורפים
אותו עד שמתגלגל רחמיו של הקב"ה ובראו פעם אחרת והם
חנשמות החושקת בחכמה זו לפי שיופיאל זה היא מבארי דחידה
השואלת לנשמה אם יש לה יריעה ברזין דאורייתא ואם לאו אע"פ
שיש בידו כמה תורה ומעשים טובים יופיאל זה דוחה אותו לחוץ
ובזה יובן מה ששנינו אחר חמרבה ואחר הממעיט בלבד שיכוין
לבו לשמים דלא אפשר לומר שאם אדם אחד ירבה פתור וכמצו
והאחר לא כל כך שזהו שקולים לפי שכוין לבו לשמים אלא יש
אחד שנשמתו מעולה ביותר ואם יקרא בתורה ישנ לאין תכלית
ויש אחר שנשמתו למטה ואף אם יעסל בתורה לא ישיג כל כך
לזה אמר אחר המרבה ואחר הממעיט אחר שאין בידו אפס לעלו'
יותר ובזה יובן מה שאמרו ר"ל כשנפטר האדם מזה העולם שואלים
אותו מה שלמד ואומרים לו צפית במרכבה צפית בשיעור קומה
ואם לא למד משליכין אותו לנהר דינור והלא מצינו למעל' בג"ע
מארי סקרא ומארי משנה אבל הוא כמו שפירשנו שאם היה כוח
בנשמתו להשיג ולא השיג מוכיחין ומסרין אותו והוא מה שארז"ל
משל למלך שלקח שני עבדים שמלאו לו מים לאחד נתן דלי
שלם ולאחד נתן דלי שבור ושכר שניהם שוה · ועל זה כתב יופיאל
שר השרפים אומר בזוהר ריקחל בהיכל שני הנקר' עצם השמים
הוא עומד ונקרא חיה סור יצירה כי דמלכות הם עתיק יומין
דיצירה בן הדריו ומדוריו ואומר שם דף קמה ע"ב עלה ד' חיות
דיחידה יופיאל שמה ואיהי קיימי בכל רזא דחכמתא ובל אינון
ספתהן דחכמתא קיימין בה · ואי תיתא קיימי למתב אנרא
מעם קב"ה למיהב לכל אינון דרדמי בתר בל מאריהון דחכמתא
ואפילו מכל בר נש ואוליפו חכמתא למנדע למריהון דכר נפיק
בר נש מהאי עלמא האי חיותא נפקא על ארבע שרפים כעופפים
ומאמת קמיה ולא שבק כל אינון גרדיני נימוסין דבספרא אחרא
למקדג בהדה זכמה אינון שליחין דשלום כתרניה ואלין שרפים

כד נטלין ואתחזיין אתרחין אינון שרפים דנפקי מהחיא
נחש רגרים מותא לעלמא · ואי היותא קדישא ר"ל יופיאל קיימא
כד נשמתא כלקת ומטת לגבה · על ידי פתחון וסגרין דעולם
היצירה שנבראים במקומם · כדין שאיל לה יופיאל ברזין דחכמתא
דמארה · וכפום החיא חכמתא דרדף אבתרה וארביק אבי יהבי
לה אגרא ואי יכיל לארבקא ולא אדביק רחי לה לבר ולא עייל
וקיים תחות ההוא ויכלא בכסיפו וכד נטלי נרפייהו אלין שרפים
דרתוחה כלחו בטשי בנרפייהו ואוקדו לה ואתוקדת ולא אתוקד'
וקיימא ולא קיימא והכי אתרנית בכל יומא נהירית ולא נהירית
אע"נ דעוברין טבין אית בה בגין דלית אגרא בהאוא עלמא ·
כאינון דם שתדלי בחכמתא לאסתלא ביקרא דמאריהון וכאד
חולקיהון בעלמא ראתי רכתיב אשרי אדם מצא חכם' ואדם יפיק
תבונה ופירוש זה המאמר הוא כלול במה שכתבתי לך למעל' וכל
זה אי יכיל לארבקא שיש לו שכל על זה הלימוד ויכול להוציא מן
הכח אל הפועל בחכמתו ואם אין כח שכלו משגת מה יעשה האבין
אבל על כל פנים לא יעלה יותר ממדרינתו של מאני מקרא
ומשנה שכל עולם כלול מחבירו כנודע הענשי' כלול ג"כ מאב"ע
וכולו רזין פשוטי של תורה והמבין יבין והנה זה הוא סוד כח
השרפים של אש השורף אשר יש בידם שם אבניתץ שנא' שרפים
עומדים ממעל לו שש כנפים לאחר שכל תיבה יש בו שש אותיות
בשתים יכסה פניו של הבן אדם ההולך דרך נהר דינור הסבדיל
בין נ"ע עליון לתחתון דהיינו בין יצירה לבריאה ובשתים יכסה
רגליו ובשתים יעופף למעלה שהם שש אותיות ושם הזה מעלה
בסוד מיין נוקבין כאומרו בזוהר דא כליק זהו שם ס"ב בטבע
חאש לעילות והוא מעלה רצורך לעילות ויש מלאכים החת יופיאל
כמנין ס"ב אותיותיו וכל אות שלו הוא תחילת אות שמו בסדר
אוהיותיו יהם

אבניתץ קרע שטן נגדיכש בטר צתג חקב טנעיגל פזק שקוציות

ואלו הם השרפים היוצאים מהם אנפניאל בואל בריאל ·
ופיאל דן וסיאל צדקיאל · קנציאל ך בחיאל ע והשיאל
שמשיאל ט ופיאל נ גריאל · ן חליאל · ב בוריאל ד נאל
והוריאל כ כשיאל ש ערי"ל · ב ריכיאל ם פפיאל ן חמי"ל
צ פוניאל ן רוכיאל ן דוריאל · ד ואל קוכיאל ב ריקיאל
ט הריאל נ וריאל י עיביל · ושראל ן ריי"ל ך הביאל ן נוי
ן זכריאל ך דושיאל · שלגיאל ק רביאל ן ואל צ ורי"אל
ל ופיאל ך בריאל אלה הם השרפים העוכדים כביכול לו ויש
להם שם של שש כנפי להעלו הצורך לעלות הן הפילה הן מעשים
טובים הן הנשמות העולים מזה העולם לעלות אל מקום מנוחתם
אל מקום הרמה ואל מקום מצפון וארץ ברית ת' נוסע לפניהם
דרך שלשת ימים לתיר להם מנוחה להנות או להיות ניזון מזיו
שכינה כפי אשר זוכה האיש הישראלי שנ' והשביע בצחצחות נפשך
ונאמר וחיית כגן רוה וכמוצא מים אשר לא יכזבו מימיו ואמרו
חכמי ישראל על עזואיזל שהם צורת אדם ממש לברם במקומם
זולת כמאל הרשע ועל האחרים נאמר ארוד אחת מכל הבהמה
ותית השדה שמוכרחים להתלבש צורתם ולא צורת אדם כי בצלם
אלהים עשה את האדם ותהו עתיק הנחש מן הקב"ה עם מחניהו
וכשנפלו עזא ועזאל מן חשמים שהוא חלק א מהאויר שהוא מן
יצירה לעשיה נתלבשו בכח זה האויר אשר עליהו ונתנשמו נשמו
בני אדם ונחלש הכח האויר התליון וקבלו כח האויר ההוחזן
וההולדות שיצאו מהם היו נבורים ונבוהים בקומה יותר מכל בני
אדם ויש מהם כח אחת כצורת בני אדם בתולדותם מהם יצאו
אנשים · מהם צורת נשים · נראים לבני אדם ואין ביניהם רק
השקר והכזב יש להם קנאה מבני אדם וכוונתם לרמות ולהכשילם
וכמעט היו מכלים ומשחיתים כל מה שנראה להם לולא מדת
המלכות שהאציל שר גדול וקדוש יריד וחביב חשוב לפני השכינה
יופיאל שר הפנים שלה וחמלך של זו הכת המחלת תחת רשותו
ומשלתו ואימתו עליו ולולא שמתפשם כח אצילותו והשנחתו
ואימתו עליהם לא היו מניחים שום בריה בעולם ונם ברוך הים
היה המסלה העולה ויורד אל אל מקום המזבח אשר עומד שם
אברהם עם שאר האבות ומסתין עליו ולהאיר לו במקום חשך
אופל וצלמות מקום נחשים השרפים עומדים הבתנת שלו
נחשיאל כתעזא ועזאל שוכנים ברחוב השביב באוניתו

מאמר

פשטו של פרשת ויקהל ומשאל הזה מעלין ואינו סנוח שום נחת שרף ועקרב ליגע בו אם הוא זוכה לדבר עמו רמז ותירה רזין דאוריתא לא זו אלא אף גו שזוכה אל ת"ג נהר אפרסמונא דכיא הוא עתיק דבריאה ומסיר אור ארין אפיק על אתגהרו' להשקות את כני אל חי הישבים בצל הנהדות האלה ומשיגים רזין דשעשועין דמלכא קדישא מה שלא חיו יכולים לזכות בעה"ז ומתפללים על שלות החיים ומגינים על ישראל מתחת השביב' הוא שתק דבריאה עומדים האנשי חן חן המרכבה ' ותחת האנות הכ"ב שבשם העומדים על שערי ב' היכלות של ירושלים העליונה ועומדים ומתאספים עליהם בקראתם כל בניהם הבאים מורי העולל אשר כל רואיהן יכירום כי הם זרע ברך ' אם הוא סריאובן ראובן קורא אותו אין ואומר ששלי את לך להיכלי וכן כולם אבל מסדר דוחים אותן לחוץ ויח לא יבוא מסדר קהלי ' של הג"ע שר עולם שהוא עולם הבא שיתוקנו כל הפגמים וכעוונותו בא בגוף נדוי והנשמה שמת קבלה ענש' והיא מתגלגלת בגוף טהור או יקרישיך עולם פירוי שתקב"ה מותר בניך חנוך שלו שנקרא שולם קטן באחר בראשון אצל בן פרת אי בעית דאחריבא ליה לתלמה מרשיעל נופו שהוא עולם קטן אפשר דאיברית בשעתא דמזוג ונם בזוהר אמרו אצל התורה אי תקבלו תורתי מוטב ואי לאו אהדר עלמא לתהו ובוהו נם שם מרפו על נופים שלהם היה מחריב אותם והיה נותן התורה בדור אחר ועל זה אמר הסבא ס' משפטים מאי הוי סאינן נשמתין הקינא בספרי קדמאין מיניירו אינן פמודי דקמי להכנא רבא וחשוב בעלמא ובגלגול אחר ושב ורפא לו ומפני שענין זה אבארתו במקומו תראו לו וזכור אזכירנו שר על כן אקצר בו יצא לנו מגדון דיוק מי חסור של דין דאוריתא יוצא מפי ארץ המסתיק תבשילי פעמי רזי דאוריתא ועל זה על הפרטים נעשכים אותיותיו ומקומו מתברך בנ"ע ולכן ישתבל כל איש מבני ישראל עד מקום שידע מגרע ללמוד בתי דיתפתרה ויתבחן מסקנא דברכו' אין עמה לפניו ואין מותה בידו בעלמו לראות פני האדון ' היכל אלהי ישראל ואם לאו ויאמר חנם אן בסף ליח ליח בסוף אני לת לאמת בושה או לה ותבתי לי שתבת כלימתא נכסף נכספתה לבי אביף לסה לא ותבתי לי שתבת נפשי איכה תרעה תתילולא הילך איכה תרביץ בצהריים כחמור הרחבקחת משאו בזמן ענש דין עליך ולה"ם אותך חיו' תבא לכן צאנך כעקבי הצאן פתח מבאן ליח אנא כדי לם יעאל אם לא פתח שבת ושלישים אבל צער נדול מניע עליו שנאמר מן הגלגל אל הבונים ועל זה נאמר ושבח אני את המתים אשר כבר מתו מן החיים אשר המה חיים עודנה לעת עתה אבל יתומו פעם אחרת בגלגול ומצד משהמה אשר ערן לאחרת אלא היה בגלגול סעולם ר"ל אשר קרן אחת אין שמרים בו משני בחינות הנוכרים לאחרת אלא הגיע עשרה לנות ולהתגלגל אלא מתקן כל כשניו בגלגול ראשון אשר"ן שתזותר דרשה על סור אחר שבעים פנים לתורת ועל כאני מחזיקין דאוריתא נאמר ונשמרת שר' תביאו העולה ב"פ נק"ן של אין מארץ ויקנא ומלקנא ס"ק לא אכרר ונגע עסתם לבן אשתו ואמר המסוק רק ב"פ זקן שכן השוב חיורר על המקן זקן ואחרן שיורד על פי מדותיו כי שם צורר " את הברכה עליכו חיים עד העולם אמן:

פרק ששי

הדרקון והראשון הנקרא אל יש בו כנגן אל קוני רשערי ובל קרן זקן שלין נימין המסתיקים את דיני עניר ושעותיו וביה אותכסיף כל דינין תתאין והם אל הוא אל מן אלהים שהוא בני פא"ה נחתם נשתי צדי הפנים והשלה לת הם בתיקון הראשון הנקרא אל פאשר פרשתי לעיל שני' אלהי דהיינו ג' אלל נכללים באחד אלהים אל שדי אל הקל של אדוני הם הגבולים של שש פאה הפנים הנקראים מצד דהיינו פנים העליונים ועליו אמרו בפ' אליעזר ע"ה באורא רבא מן המצרי קראתי י"ה ' ענני במרחב י"ה ' ואמרו שהי פעמים י"ה הנזכרים נמצא אם כן כי שני שמות י"ה שהם בשני צדדי הפאות הנזכר בסדר מן הכסדר קראת י"ה כלאחר מהם כמלל שלשה שמות אל מהם שתי שמות וגבולים ששת פעמים אל בשתי הצדדים שבשתי הפאות שכל אל

כולל שלשה העולים מנלהכניע הקליפות והוא כוונת האל הגדול והנזכר בברכת אבות להכניע הקליפו' בברכת החסד ויש בה"א נ' סילואים דהיינו י"ה א' ובמקומו אבארנו בעזרת קב"ה ושכינתיה הרי שהם ששה ל' וכולם הם בסוד י"ה וכלם הם בסוד התיקון הראשון של ג' תיקונא דיקנא וכך אתגלייא דיקנא עילאה אתכפין כל הדינים כנזכר באורא רבא ואז כל הששה אלהים שבגרון זעיר אנפין שהם דינים אתכפיין והם מצרים התחתונים שהם ששה אלהים ששה מותן שלשה מאבא ג"כ מ' נרון וכלם רקשנות ונקראו מצרים התחתונים ממותקים במצרים העליונים דדיקנא וקשכאירים ואורות דדיקנא קדישא דאריך שם בגרון דזעיר אנפין ששה סוד וכסכתי מצרי במצרי' כי יתפכבו מצרים התחתונים ויתאחדו במצרים העליונים ואז וסכסכתי מצרים שהם התחתונים במצרים שהם העליונים ואז יתכטלו הקליפות הנאחזות במצרים התחתונים דתיינו ב' פאות דזעיר אנפין ועם זה תאבד ותתבטל מלכות מצרים ופרעה מלכה הנאחזים שם כי שר האופים ושר המבחים ושר המשקים הם סור חב' ודיבין שבשאר זעיר אנפין שהוכיר רבי יהודה בסטרא דחלין ופרעה הוא אחיזת הערוף דהיינו סוד החזר שבערוף וחוא ראש חרטים שמקבלים ממנו את הוא פנוי משערות ח"ו נמצא כי שש שמות א"ל הם במצרים העליונים אל הוא הסר ולכן ממתיקים ששה אלהים שבמצרים התחתונים כי כל אלהי הוא דין וכבר ביארנו כי כל א' שבדיקנא שרשו מן אל של אלהים ולכן נתרם להשבית הקליפות כי הדינים מתמתקים בשרשם כי שרש אלהים הוא שם של אל אל התנכר גם תבין כי שני אל הנזכרים הם שני שמות של י"ה כנזכר על ידי אלו שמות י"ה ממתיקים אלו הדינין בסוד יה"ו אמן יה"ו שמידת רבא כמ בואר אצלינו בענין הקדיש והוא סוד יה"ו מן אלהים בסוד יהא שם יה"ו רבא ' והענין הוא כי הנאות הוא אחיזת חיצוניים למעלה עולים עד שם י"ה ח"ו ומשמות אל אתכפיין ונכרחים הקליפות ונאותם ונכתיבאבר ענין חשבא הנאות להקן בשם י"ה כי נאחזו בני י"ה גם מילוי של י"ה נהה"ן כותיי' ד' ה"ה אחיזת הקליפי שהם ד"ה הם גם בן בניסמי' נא"ת זהו סוד אשרה ליי' כי נאות נאות ' הסב"ם נאות הנזכר אחר הוא כשם י"ה תפשוט ואחר הוא באותיו' המילוי דהה"ן כי כל הנאות הוא שרשם בשם י"ה העליונים הנכחדים כי שם י' מלך נאות לבש וכשאום מתנארו גורם שהקליפות שאין לחם אחיזה רק בשש קצוות מן התיזה לבר כנזכר ומי' בנאות האדם מתנאים גם כן הקליפות ח"ו ויתקים מן שרי אותיות ראשונות י"ה כנזכר והוא סוד וחדו"ה בניהה פי' אחיות החיצונים הוא בשני אותיותו"ה מן חדוה ועתה אותם גם במילוי שם י"ה דהויה שהם אותיות וי"ה הם אותיות דו"ה כמנין נאות הוא והדוה כי בו נרמזו שני אותיות ו"ה ומילוי שם י"ה שהוא דוה גם כן וזהו סור אני מלאה חלכתי וריקם חשיבני ' כי שם אלהים דם אותיות מליאה כנזכר כתיקונים ונתיע כי כהסתלק שם י"ה מן האלהים נשאר אלם בסוד נאלמתי ונשארתי באלם מן האלמים בעבור דומית פי' דום י"ה שנשארתי דומם וריקנות משם ה' שבאלהים שהוא חחיות הנערם הדיבור וכהיותו דום מן ה' שורדו או נאלמתי ונשארתי אלם כנזכר וזהו ענין אני מלאה חלכתי שהוא שם י"ה וכבר ידיעת כי אלילתך ונעמי סור י"ה שבשם בנוזר רות ובסדרש הנעלם ספר בראשית פרשה לך לך והנדר אמרת נעמי אני מלאה חלכתי כי שם י"ה שלי הויה מלא בתחין ותחת ריקם חשיבני ' כי התחתונים שלמו בפילוי שהוא דו"ה כנזכר בענין נאות ונשארתי שם י"ה לבד פשוט וריקם מן המילוי בנזכר וזהו סור במסתרים תבטח נפשי ספני נ"ת ואמרו חז"ל מקום יש לומלהקב"ה ונקרא מסתרים ובוכה. שם מפני נאותם של ישראל שנטלה מהם ונתנה לאומות העולם ' ובאיור הענין כי מסתרים הוא עלמא דאתכסיא שהוא שם י"ה אבא ואמ כי חורבן בית ראשון שעליו נא' פסוק זה היה בסוד ה' עילאה עלמא דאתכסיא והנה מילוי של שם י"ה דהה"ן נקרא מסתרים עלמא דאתכסיא והנה סור שאין החיצונים שולטים בסילוי י"ה של התי"ן שהוא תתתון משאר המילואים האלפין יודין והנה המילוי הזה נקרא מסתרים הוא בני נזה סם הכולל ט' הנאות של ישראל נרמזו שהקליפו' יש נאות זו להם מהסקום הנקרא מסתרים בנזכר וזהו

מפני גאותן של ישראל שנשלה מהם ואמר במסתרים בנימין שאחזו החיצונים במסתרים העליונים וראתה אכזריו שנלוה לה׳ את מסתרים לכן תכבה נפשי מהו סוד מה שאמרו מקום יש לו להק״בה פירוש כי ביאתנו כי מלוי שם י״ה זה שרשו בתיקון הראשון הנקרא א״ל וביאתנו כי ששה שמות של ע כלולות בשתי שמות י״ה ושתיקון זה נמצא כי שם י״ה שרשו ששה אל היוצאים ממנו והנה ששה פעמי׳ אל הם בני׳ מקום וזהו סוד מקום יש לו להק״בה ומסתרים שמו ותיקון הגאוה הוא לכוין בשם י״ה דמלוי התיקון כזה יו״ד ה״ח שבו סוד הגאוה בנזכר בשתי בחינות חפשוט והמלוי בנזכר ותכוין להסיר הגאוה זו מן הקליפית ולהחזירה אל השם יתברך בעל הגאורה האמיתיות כי לו יאתה שב״י מ׳ מלך גאות לבש ותכוין להחזירה על ידו שתמלא במילוי התיקון בנזכר ותכוין כי שם י״ה פשוט הנול׳ בג׳ גאוה הוא לאריך אנפין בתיקוני קדמאה של הדיקנא ומילוי שם י״ה הנזכר בהה״ן שגם הוא בני׳ גאו״ה לזעיר אנפין בתיקוני של הדיקנא דיליה כי הא בחא תלייא ׃ וזהו סוד גאות פרעה כנודע שבתגאה יותר משאר מלכים בעשותו עצמו אלוה באומרו לי יאורי ואני עשיתני והענין כי הגאוה הוא אחיזת החיצוני למעל׳ מן המקום העילים עד שם י״ה והנה פרעה הוא סוד הקלי׳ האוחזת עד הנרון למעלה בז״א כי שם סוד נ׳אלהים דמחזין דקטנות והם בני׳ נרין ׃ והנה מילוי השמות של י״ה של שמות אלהים שבגרון שם אחזת פרעה ושריו ומצרים עמי בני ג׳ שריהם שר האופים שר המשקים שר הטבחים הם סוד הג׳ וזיוון שבצואר הנרון דזעיר אנפין והם סוד נ׳אלהים דקטנות ׃ ופרעה מלכם עליהם ינק מן החור שביעורף זעיר אנפין והוא סוד פרעה שהוא אותיו׳ העורף שתוא אחוריים של הנרון ולכן קודם שירדו ישרא׳ ממצרים וקודם גדולתו של יוסף נסתלק אחיזת שר האופים ומת והיה פר״ן של יוסף ותכף עלה יוסף לגדולה מן הבור ע״י החלום הזה ׃ כי בו״ג יצח״ק וגמתק מירת דינו והוא יצחק הוא יוסף שנ׳עליו כי בן זקנים הוא לו דהיינו אביו והבן ולסוד מצר הנרון נקראו מצרים כי לא יש מצר צר בכל הגוף יותר מן חנרון ולכן כולו דינין ונאחזים בו החיצונים ולכן מתגברים שם ג׳מוחין דקטנות ג׳אלהים תנזכר ואינם יורדים בגוף למטה ׃ והנה גם חירם מלך צור נתגאה כמו פרע׳ושרשו גם כן בנרון כי חירם בנ׳גרון עם הכולל גם צו״ר הוא לשון מצרים והוא חסר כתיב בסור מצר צר והוא מצר חנרון והקליפות בהיותם נאחזים במצר התחתון שהוא הנרון כולו דינין לכן הם נוברין וזהו סוד מלכות ושלישות מצרים ׃ וכשרוצ׳ק״ת להכניע מלכות מצרים מה כתיב וסבסכתי מצרים במצרים פ׳ הלוא בארנו שכל הדינים אינם מתכפין ונשבתין אלא על ידי שרשם כי שורש של מצרים זה התחתון שהוא הנרון תלוי בשרשם העליון שהוא מצרים העליונים שהוא סוד מן חמצר קראתי י״ה כי הם שתי פיאות העליונים שבתיקון הראשון של י״ג מדות תיקוני דדיקנא קדישא הנקרא אל מן אל רחום וחנון וגו׳הרי לפניך תיקון ע שהוא התיקון הראשון מה פעולתו למטה לאכפייא דינין במצר הנרון ונשבתים הקליפו׳האוחזים בהם והדינים נמתקים על ידו והשפע נעימים אל הנזכרים הם עולים מקו״ם שנאמר עליו המקו״ם ברוך הוא בלשון נסתר וכל העולמות מתברכין על ידו מה שהיו קודם בינן ואנחה מחרינן וחקליפות עתה מתמתקים ומתברכין בסוד נ׳אל היורדים לבריאה בסוד אל שד׳ וליצירה בסוד אל היוה ולעשיה בסוד אל אדנ׳ יש בהם ימין ושמל נמצא שהם ששה פעמים אל המשפ״ע׳ברכה על מקום חללו של עולם זעומד כתוך חללו ואוירו של בינל הרצון ברוך הוא לעולם אמן ואמן׃

פרק שביעי

אלן לא היה תיקון א״ק דהיינו מיסוד שלו באיש הי״ג תיקוני׳ האלה לא היה תיקון אריך אנפין עם הכ׳ חביריו וגם תיקונין דזעיר אנפין ונקביה לא היו והוו שאמר באדרא רבא פ׳נשא זוהר גדול דף ס״ג ע״א תאנא אי עתיקא דעתיקין קדישא דקדישין לא אתתקן בג׳ תיקונין לא אשתכחו עילאין ותתאין ובלא הוי כלא הוו ותניא עד כמה זהירין אילין תיקוני דדיקנא עד תליסר דלתתא וכל זמנא דתליסר אלין משתכחין זהירין אלין ׃ כלא

חשבנא דאלין תליסר אשתכח דיקנא דמלכא עתיקא יקירא מכלא ׃ כלא בחד איחו סמירא ויקירא בגין דאיהו יקירא וסמירא מכלא לא אדכר ביה באתר דאוריית׳א ולא אתגלייא ׃ ומה דיקנא אתגלייא דיקנא דכהנא רבא עילאה ׃ ומהאי דיקנא נחית לדיקנא דלתתא דכהנא רבא דלתתא מאי דיקנא דכהנא רבא דיקנא דכהנא רבא בתמניא תיקונין אתתקן ובגין כך תמניא תיקונין לכהנא רבא ׃ ד״ר משחא נחית על דקניה ׃ הה״ד כשמן הטוב יורד על הזקן זקן אהרן שיורד על פי מדותיו ומנא לן דכתיב שבת אחים גם יחד גם לרבות כהן גדול של מטה משמש בכהונת גדולת בביכול כהן גדול שלמעלה משמש בכהונת גדולה דא תיקוני חד דדיקנא דעתיקא סתימא דכלא ׃ ואמר רבי יצחק ע״ה אלסל״ה ה״ו אדם קדמון באילין תיקונין ׃ לא אשתכחנו עילאין ותתאין פי׳ שלא היה מציאות כלל להתיקונים של תלת דישין עילאין וגם לא היו התיקונים של ועיר ונוקבית שהן תתאין ואמר את״ב וכלא הוי כלא הוו כלומר לא מבעיא שהתיקונים בלבד לא היו נמצאים אפילו כל עצמיות וכלים של עולם האצילות כאלו לא היה כלל אי לא אתתקן אדם קדמון באילין תיקונים מפני שאדם קדמון לאחר שבירת הנקודות נתקן מן כתר שבנקודו׳ כתר בהתפשטות אין סוף כנודע ונמצא שלחלוחות האור נקודת כתר עצמו הי׳ מאיר באדם קדמון ומכחו נתקנו התלת דישין וכל השאר שלמטה׳ ממנו ואמר את״ב ועד כמה זהירין מאירין אלין תיקונין דדיקנא של א״ק ואמר את״ב עד תליסר דלתתא היינו זיעי׳ ונוקבי׳ והראי׳ שהביא סברייתא במאמר הוא זה מה שהקדימנו שכל התי׳ והתחוק של התיקונין של יעלאין ותתאין הוא סמנו ואמר את״ב וכל זמנא דתליסר אילין משתכחין זהירין אילין כלומר כל זמן שה״ג תיקונין של התלת דישין ושל זעיר ונוקבי׳ משתכחין בשרימו דהיינו שהתתתונים מטיבים מעשיה׳ומגבירים כח התיקונים של מעלה׳ אז זהירין אלין שבמלכות א״ק מפני שהם כמו מיין נוקבין א אדם קדמון ואמר את״ב כלא חשבנא ראילין תליסר ר״ל אי תחשוב שאין לאדם קדמון י״ג תיקונים כמו שיש לאחרים אלא חכל כלל בתיקון אחד לרוב אחדותו הנמורה שהוא אין סוף ברוי בתוכו עד שמפני כך לא נזכרו תיקוני׳שלו בתור בשום מקום כמ״ש בסמוך לזה אומר שאינו כך אלא חשבנא ראלין תליסר יש גם בן באדם קדמון הזה ואת״ב אמר אשתכח דיקנא דמלכא כלומר בסוד שאמרנו נמצא אנו למדין דדיקנא של אדם קדמון הנקרא מלכא כי היא מלכות שלו ועתיקא נקרא מלכא ׃ ואמר את״ב וסוד דיקנא דאתגלייא דיקנא דכהנא רבא עילאה היינו השני תיקוני דקנא דאריך כלומר שני ראשין עילאין שבו דאלו דקנא של רישא דל״א לא אתגלייא כאשר בארתי בפרקים הקודמים לפי שהוא מכלל א״ק עצמו שהרי היא מלכות של אדם קדמון כנודע ואמר את״ב ומהאי דיקנא נחית לכהנא רבא דלתתא ׃ היינו זיעי אנפין כלומר שקשה ליה איך אנו מכני׳ לעתיקא הזה בשם כהנא רבא ועד הנה לא זכרנום אצל הי״ג תיקונים והשיב מה שאמרנו דיקנא דכהנא רבא אין הכוונה על דקנא שיש בו י״ג תיקונים שברבנו מהם ער הנה שאותם הי״ג תיקונים שבדיקנא הנ״ל אינם מכונים בשם כהנא רבא אלא הכוונה על דיקנא אחר דאתתקן בתמניא תיקונין מלבד הי״ג תיקונים הנזכרים למעלה לפי שהי״ג תיקונים הם בשערות של הזקן ואלו תמניא תיקונין בינצח של הזקן וכנגדן יש לכהן גדול דלתתא שמונה לבושים והיינו דקאמר אחר כך תמניא תיקוני לכהנא רבא רצוני לומר לכהן הגדול הנשמיי יש לו שמונה מיני לבושי כהונה שכל אחר מהם הוא תיקון אחד והוא דוגמת זעיר שהוא כהנא רבא דלתתא שיש לו גם כן שמונה נוסף על השלשה עשר תיקונים כמו עתיקא אך אינם תדירים אצלו כמו בעתיקא ׃ אלא בשעה שעתיקא הזה משפיע ליו ואין זה אלא בשעת שה״כנ הנשמיי משמש בכהונה גדולה בשלימו ובזמן שישראל מרבין במצות ובמעשים טובים שהן מיין נוקבין מעוררין למעלה להוריד מעתיקא השפע ובאה לזעיר ומן זעיר יורדת השפע לכהן גדול הנשמיי ׃ ואמר הדא הוא דכתיב כשמן הטוב על הראש יורד על הזקן זקן אהרן שיורד על פי מדותיו ונו׳ הכוונה כשמן הטוב על הראש כשפע הטוב שהוא בעתיקא ׃ לפי שהוא מכונה בשמן לפי ששמן היינו חכמה שהוא עתיקא יורד

על הזקן של זעיר וזעיר יורד על הזקן אהרן הנשמטי על פי פרזיתו של זעיר כלומר שסתוקן בתמניא תיקונין כך הוא אהרן חכ"נ ולזה מיושב למה כתב הזקן ואח"כ חזר ואמ"ז קן ואמר אחר כך ומגלן שהזקן הראשון שאומר הפסו"קאי על הכ"ג העליון וזקן אהרן קאי על הכ"ג הנשמטי וכש"כן למטה בשלימו' כ"ג שלמעל' גם כן בשליטות מכיא ראיה מפסוק שבת אתים גם יחד גם לרבו' בהן גרול שלמטה משמש בכהונה גדולה כביכול יש לו כח לכהן גדול שלמעלה לשמש בכהונה גדולה רא הוא תיקוני"חד דזקנא דעתיקא סתימא רכלא שבא מן רישא דאין והוא היקון מי אל כמוך והתיקון הזה נתתקן ע"י רבי יצחק תלמידו של רשב"י נשמתו בגן עדן והוא רבי יצחק ערבאר שנעשה הרשב"ק נוצינא קדישא ערב בעדו להביאו עמו כשיתחלק מן העולם בקדושה ובטהרה:

פרק שמיני

אחרי שאמרנו בפרק הקודם פירוש הפסוק של כשמן הטוב היורד על הזקן זקן אהרן שיורד על פי מדותיו ובארנו מלת שמן אבל לא על מתכונתו כמו שצריך להיות ואנחנו נקרים הקדמה קטנה של הנשמה יתירה מהיכן יוצאות ועם זה יתבאר גם כן סוד הפסוק הזה ראוי לנו לדעת שהנשמה יתירה באה מסוד עליית העלמו' כל עולם ועולם עולה בתוכם ומקום חבירו שלמעל' וכל פרצוף עולה נמצא פרצוף של נפש למעלה יקנה רוח ופרצוף רוח יקנה נשמה ונשמה יקנה נשמתא לנשמה ובזה הסקום שנתצב ממנו כל בני ישראל ומלאכי עולה עמו רק מטרא אחרא נשלכת לנוקבא דתהומא רבא ע"י השלהוביתא דאשא ואז התעוררות של שומרי שבת עולה אל יסוד אדם קדמון ומיסוד זה ל"נ תיקוני אריך ושם ל"נ תיקוני זעיר עם ד' שקבל מאריך כי זעיר אין לו אלא השמה ושם להיכלות שבנה"י רידה ומתמן להיכלי עצם השמים ושם לחקל תפוחין קדישין ושם למטפרין וממנו לנו ולבנינו ולזה נקרא נשמה יתירה בסוד עליה היא היתרון ואין עתה העליה שהית' בומן בי"ה קיים ובכ"ש בימי שלם על אחת כמה וכמה בימי משה רבינו ע"ה קודם חטא העגל וכל הפנימי' נורם הירידה זהו סוד נבואת ירמיהו על השכינה שירדה לעשייה לקליפות שבה שנאמ' ותרד פלאים ונאמר בעוף העגל לך רד כי שחת עמך ומקום תשיית נגר עליו להיות רע גובר על הטוב ועל מקום יצירה מתצה על מחצרה ועל מקום בריאה טוב גובר על הרע וכאצילות אין רע כל עיקר בסוד מזמור ליום שבלו טו"ב שבת ומנוח"ל עולמים ויין בזוהר דף קל"ט ע"א ז"ק ושם תראה איך משתלשלין החסד"ם מסדר עילא' לסדה נוצ"ר ומתמן ל"נ מדות של ז"א ומתמן מקבל' נוקבי' תשעה מדות ובכח הזמנה היא נותנת לנו נשמה חדשה שתתחדש לנו באמצעית התאורת המתחדשות ולהיות שחידוש של הסד ורחמים שאמרנו שבא מאדם קדמא הוא מסיר ונגיז מכלא לזה תקן הרב ע"ה ק"ק נמצ' בזמר של שלש סעודות יהא רעוא קדם עתיקא דכל עתיקין שהוא זה היסוד של קדמן בערך רישא דאין שכל תכמה ונקראו גם כן קדישא דכל קדישין בערך רישא דאין שכל תכמה נקראת קו"ש בערך האותיות של הויה המורים על יראה שהיא ה"י תתאה נוקביה דז"א ועל אהבה רבה שהוא ואו של הויה והוא זעיר אנפין וה"י עלאה היא סוד טהרה אמא עילאה בסי מקו"ה בי"קנ"א שם אהיה דאמא ולכן ראוי לשבול עצמו קוד' שיקבל עליו קדוש שבת כי קדוש' בא' מאבא ושהר' מאמא היא קודם הקדושה ממטה למעלה בהתעוררות התחתון והיור של שם הויה הוא סוד קדושה דאבא וחכמה שהיא רישא דאין שהיא למעלה על קדושו' דאצילות ואין באצילו' חכמה וקדושה למעלה מספה לכן נקרא קדישא דכל קדישין וקראו טמירא דכל טמירין בערך רישא דל"א הנגת בסוד זקן דלא אדכר ואין הוא נקרא סתרא ונסתרת והיא נסתרת יותר שהיא למעלה ממנו ואמר אר"ש סתימא דכלא על חוט אין סוף הנגוז בתוכו כאשר בארתי בדרוש של שער אדום קדמן נמצא שיסוד זה הוא שורש החסדים לכל החמש פרצופין ובשתה היסוד מתעורר על ידי הזמנתו משפיע לארץ אנפין וארץ אנפין מזרזג מינים בסוד מחא סתימאה המזוג החיך והגרון של ארץ אנפין על ידי הלשון שלו ומן נוצר ונקבה למזל תחתון ומזל עליון המזרזגים על ידי החיך והגרון של נוסזוג הזה מזרזגים אבא ואמא וזעיר ונוקביה והיא מחרשת לנו בשכר הזמנה של שומרי שבת ותיקונו נשמה חדשה מעולה עד מאוד אבל סכל מקום היא מאדם קדמון ויורד דרך גרם הפעלות והדברים עתיקים וצריך אתה לדעת להיות כי כל ההארות והשפע וחידוש הלבנה ביום השבת הוא על ידי יסוד דאדם קדמון לזה צריך כל שומר שבת כראוי הקד"ם שתו' רומז לו בשורש בתינת כתינות תהן שכהם יוצא הארת זכו"ר ושמו"ר שהם מפת החסדים וחנכורות המתהוים מהם למטה כאריאנפין והם השני מזלות נוצר ונקה וגם זה היסוד היא שורש מבחינ' שורש שלש עשרה תיקוני דקנא של אדם קדמון אלא שבאדם קדמון אינו מותר להזכירו זקן כלל לכמה סיבות גנוזות אבל הסבה הספורשת היא באדרת נשא דף קל"ט ריש עמוד א' פרשת נשא ואי תימא דקנא לא אשתכח ולא אמר שלמה המלך אלא לחיו ולא קרי דקנא אלא הכי תאנא ספרא דצניעותא כל מה דאסתיר וגניז לא אדכר ולא אתגלי ההוא מלה להוה עלאה ויקירא מכלא משום ההוא כתים וגניז כלומר האדת יסוד דאדם קדמון אף על גב שהיא בחינת זקן מכל מקום לא אדכר ואמר הסבת מפני שהוא סתיר בריש"א דלא אתדע וגניז ביסוד שלו ולא אדכר בריש"א דאין אף על פי שהיא חכמה מכל מקום רוממות ולא מתגליא בריש"א דאריך. הרי לפניך שלהבת בתחלת בהעלם הגדול לא אדכר אם כן היודע לכוין כראוי שיורש לנשמתו ממקום שורש החסדים שהוא היסוד אדם קדמון נשמה יתירה לו על ידי תוספות שמקבל"ת שכינה באמצעית הצריק הזה הזוכה להשרות שכינה על השלחן בהזמנה שצריך להזכירה בפה ולזה אמר הרב עליו השלום בזמירות נזמן לה השתא וראיה מכמה דאליה שצריך להזמין כמה לאליהו בברית מילה כמו שכתב הרשב"ד ראי לא מזמינין ליה ואמרין רא כמה לאליהו לא אתא וכל שכן שכינה שהיא יותר בלי ערך לאליה ועמה צריך הזמנה גדולה כי אם כהזמנה שמות פתו"רא חרת"א שנאבר בסקומו בשער תיקון שב"ת ובהזמנת מרגלא מבתא דנהרא על רישין אשר אבאר בסקומו הנזכר מכל מקום להוציא חלק לנמרי אי אפשר וצריכים אנו להמשיך אליה השמן הטוב ויורד מזה היסוד שהוא השפע הנמשך ממנו והוא היורד על הזקן אהרן ונקרא שם"ן כשבכנס בראש אריך שם הוא שם ב"ט הוא העולה אהי"ה שהוא שורש אריך אנפין אלא שהוא נחלק לשלש אותיות להורות על הנגיזה וההעלם וגם שלא להוציא חוצ' חנני מגלה טפח ומכסה אלף אלפי מאורת צריך אתה לדעת ששם איהוד"ה אותיות אהיה שהוא שורש נולד מהה"ן של שם ס"ג דהיינו ה"א ה"י הם מסם אותיות אהי"ה הנקביה נכיבה של מלכות אדם קדמון ושם נקבע ס"ג ומסנרת יוצאות האל"ף פירוש מאהי"ה שבו מדיעת של מלכות זאת ונעשת שם אה"ה בארבע אותיותיו כלומר שמה"ד נתהוו כל האותיות היות של שם אה"ה וכמקומו ביעזרת השם אפרשנו היטב שאין כאן מקומו אבל אירוך הערה זו בלבר לבוא לפירוש שם ב"ט צריך אתה לדעת ששם אהי"ה בארבע אותיותיו מורה על ארבע מוחין שיוררין למטה מדעת של מלכות אדם קדמון בסוד ארבע ומתחברין יחד ויורדים ונקבעים בשלשה ראשים של אריך אנפין דהייט ב נרישא דלא אתידע ו נרישא דאין ט נרישא דעתיקא דאריך ויורדות בריקנא של אריך וכוללת ב' מזלות והחסרים והנבורות נתחברו יחד בסזלות יורדין הסיפין על זקן אהרן שהוא סוד אריך וחצי האל"ף הנחלקת לשנים לשני יו"ן לבל חלק כזה ﬡ תכה ותאסר ששה עשר פעמים ששה עשר עולים אהר"ן שהוא אריך כלומר שסתחבר חלק ששה עשר של חסרים עם ששה עשר של הנבורות נעשים אהרן כנ"ל שבאותיות אהרן יש בו שבי אותיות אהי"ה ואחריני על ידי חילוף האלפא ביתא במו מלת ועד שנעשה ממנו מלת אחר בחילוף אלפא ביחות כשיורד למטה ויש בו גם כן ארבע אותיות כמו נשם אחית נחשמן הזה נקרא שמן הטוב שיוצ"ל ני"ת שנאמר בחכמה יבנה בית

שעד ריקנא קדישא

צדיקים נפלגותא דשעתי דז"א כי הנה הרשעים יאבדו חס ספירות הטומאה יתפרדו כל פועלי און הם המקטרגי' ותרם פרא"ם קרני רפ"ו "אוריא" סיכא הוא ר"ת ראם בלותי בשמן רענן הוא השם"ן השו"אשר זכרנו וכול' יאבדו ככח השלהובית ראש' ובכוצאי שבת שרוצים להתגבר אז לה' צפרני' שאחיזת' בהם סראי' השלהוביתא הנז' שהוא סוד הבדולה הסבר"ל בינינו ובין המקטרגים ונופל עליהם איכת' ובחר לא יראנו ולא ישחיתו בכל הר קדשי כי ישר יי' צורי ולא עולת"ה בו יואין הרע מתרבק מאוד במוב ובזה לחנן את הבר כי אמת יש לו רגלים · ושקר אין לו רגלים ונע"ר קט"ן נוהג נם:

פרק תשיעי

זה התיקון של אל ההינו מי אל כמוך הוא בסלכות דאתין המושפע בסלכות דלא אתידע וסוקף בסלכות דאתי וכלובש כמנו בחוץ ותענין הוא שרשב"י ע"ה הלך עם תלמידיו לשרה ועשו השבועות ושמות ע"י רבם רשב"י שהוא מקור צנור החכמה הנשפע על ידו לעולם וראה שהעולם מתמוטם ולא היו התיקונים מתוקנים ומאירים למטה ומשולבים אשה באחותה כי כאשר אנחנו אנים מסגלים תורה ומעשים טובים כראוי ואיננו עוסקים בתיקון הסורות האלו אזי כל אחד מן התלת רישין מסתלק מעל חבירו ואינם מאירים למטה וזה"י דהיינו רגלי א"ק אשר הם בתוך הקהירו אינם בסוד המתקלא כאש' זכרתי זה הסוד לסעלה בפרקים הקודמים כה שצורך לענין זה לכן החסיר הקדוש ניצוץ מרבע"ה תיקון התלת רישין בגלות החל הזה בכוונת ויחודים שנתן להם עד שראו הי"ג תיקונים מאירי לפניהם כאור השמש בנבורתו באשר אומר בתיקון השני נוש"א עו"ן ברבורי רבי חזקיהו ע"ה שאמר מסתכל הוינא ואורו חמית נהורא יקירא דנהיר לשכ"ה עיבר ומכ"ש שראה הרשב"י נשמת רוח אפינו תוא עצמו שאמר שראה כל הי"ג תיקונים מאיר לפניו ואחזרים ומעמידים עצמם במקומם הראוי להם ועוד אמר שראה מה שלא ראה שום אדם מעולם מיום שעמד משה רבינו ע"ה פעם שנית בלוחות שניי' על הר סיני ואל זה האור זכה כשה רבינו ע"ה כשעלה פעם שנית על הר סיני וגם רשב"י ע"ה ע"ה היה ניצוץ נשמתו נתעלה לזה האור אבל לא לאור לוחות הראשונות כי נתמעטו ממנו אלף חולקין של ויהרא עילא' והוו סוד האף קטנה של סלת ויקרא כי מתחילה היה רשב"י למטה ואח"כ עלה בכשה אך נהוריה נשמנא תניינא ולא בקדמא דכליך לסיני כי אז היה סעלת משה רבינו ע"ה נדול' ורבת בשביל ישראל בסוד ויתעבר ה' בי למענכם שחר לעיבור הקטנות כמו זעיר שיש בו קטנות עיבור פותין כך בכל אדם ג' גלגולים אלה והבן אבל רב המנונא סבא ע"ת היה נם הוא ניצוץ משה רבינו ע"ה ונתעלה לניצוץ אור לוחות ראשונות והוו סוד השבח שמשבחים אותו כזוהר פ' בראשית ובכה הכב"ה לראורתו אחרי מותו של רב המנונא סבא זה וכספר מקשה נזרא ממנו שם וגם נפ' ויהי אומר הני בבלאי ספשאי לא הוו ידעין שכחית דרב המנונא סבא דהוה בינייתו ונחזור לענייננו תלמידי רשב"י ע"ה נחדבקו דביקות נדול מאוד עד שהיו פניהם כאירים כאור השמש בנבורתו ושלשה מהם נדבקו ברביקות נדול ורם כל כך מה שלא הדנלו מקדמת דנא ומתו מיתת נשיקה דדבקו עצמם בהחוא פרכה אשר שם הם התיקונים וכהם ישלימו אומם ע"י מיין נוקבין שהעלו ועודם מתקנים שם ית"ש נאמר בכבודו יסדנה בכוחו ובצעירו יציב דלתי · וכן רחל מתה בהשלמו הרץ עשר שבטין וכן בצלא וחור היו כתים תבף אחר בנין המשכן וכן נדב ואביהוא שנאמר בקרובי אקדש וכן כל דורו של שלמה המלך ע"ה שעסקו בבנין ב' הבתו ונעשה להם נס ומצאו נשותיהם מהורות ותתעברנ באות הליל' וילדו בן וכר ר"ל כתו תבף ולא הוצרכו לידי יבום וחליצה דוזר הוא למעלה מעשרים שנה ומה מאוד בתקו כמו צוף דברי חז"ל בסנהדרין באותו ענין ובלתי זאת הוא כלא פירוש ולא הבנת וכן בונו אחר בעילה ראשונה כת לכתחלה ותציה חיים לכל ישראל וכן בארא רבא אומר אשכחנא פרטה דנטלו כל אינון סמכין והלת מן חבריא עליה ושאילנ' לון ואמרו חולקא דקב"ה סהלול' דרבי שמעון וחברי שהיו צופים במרכב' ושיעור קומה מי החכמה העליונה אשר כל רואיהם מתחכמים ויש מים הנגדלים חכמים והם מי הלב של שר' העולה נפ' זקן סרמז על אין וארין' ואמר שם רשב"י בדברי רבי חזקיה דהא בקיום' דא לא יהא שום בר נש עד ומנא ריתי מלכא בשיחא והוא ס"ן ק"ק אשר מימיו אנו שותי' חאר' ולה"ה נאמר עליו ברוח הקודש הוה אפינו כשית ה' נלכך בשחיתות' אשר אמרנו בצילו נחיה בנוים והלמידיו לא רצו לשכוע אל דבריו נם הוא הלך אל המקום שנלה שם רשב"י ע"ה האדרא והוא שב על מקום רשב"י ע"ה כאותו כצב על השדה שהיו סאירים בצפיה הסרכבה והיה אומר ברוח הקודש בכאן שב פלוני תלסידו של רשב"י ובכאן ישב זה וכן כולם והוא עצמו ישב על מקום רשב"י והיה סגלה להם כורות התורה והיה אומר שהאש יראה מן השכי' וסבבה אותם אלא שעריין לא ניתן רשות לעיניהם לראות ואביר אם הייתי קיים ה' שנים בא"י הייתי כורתן אתכם ואת כל העולם כולו ועל אלה אני בוכיה בכל יום נזכרי את מעלתו הנדולה ותנוראה ואני עומד ומשתומ' מריב יגון ואנחה כרוב עורון הדור הגרוע הזה בינ"ה אשר אזניו הכבד תעיני השע ואין דורש ואין מפניע ונחזור לענייננו מפני שתיקון של אל זה הוא בסלכות וסלכות נקראת אל בכל מקום ולכן רוב הסלאכים ובפרט אשר מן סלכות מקבלים הם הראלים סמיים כולם בסלת אל והוא אל מן אלהים כי גם סלכות נקראת אלהים וכאן הוא אלהים חיים וסלך עולם ואומר בספרא רצניעותא על זה התיקון נחית בשפירא בהישה דשפון הכוונה בשביל שהיו הניצים של התיקון הראשון שהוא אל סמותקן · אבל אינם סמותקן סכל וכל ואח"כ נתקן עד שאין נראה בו אודם לבדו אלא סמותקן כיופי כמו שהאדם אם הוא כולו לבן אזי אינו יפה אלא צריך להיות בו קצת אודם לזה אמר נחית נשפירו כלומר הקוצין של שם אל יורדין סמוזנין עד רישא דשפון כלומר עד תחלת השער שעל השפה העליונה שקורין בל"א נרענץ ועל זה התיקון נאמר דודי צח ואדום דגול סרבבה ודוביהם דינים סמותקי' שסכים לרחוקין יתכרך ואוהבים ישראל וכולהים לעונם והוא צח ואדום כמו בשפירו לבן ואדום כמו שכארתי ובל זה בא לו מא"ק שהוא דגול מרבבה שיש לו ר' אלפים רבוות עולסות וזה הרתיקון היה רבי חזקיה ע"ה תלמידו של רשב"י ע"ה רואה כי הוא ממטרת לסעלה כי מלכות היא עשתה תיקונה קודם ואעפ"י שהוא סוד הפיאות של הזקן והבן והיא לבן סוד חסר ל' כל הימים של יסי עתיק יומיא:

פרק עשירי

בו יפורש תיקון השני של רישא דאין הנקרא נושא עין והוא ניקון של יסוד שיש בו שערות זקן התחתון:

התיקון השני הנקרא נושא עין והוא תיקון שני דרישא דאין ונעשה מיסור דעתיק הוא ירוק כמו שירוק הוא ממוזג ולזה הוא מכריע · ואמר בספרא דצניעותא מהאי רישא להאי רישא זהו תיקון שני ששמו נושא עין ומה שאמ' מהאי רישא ר"ל מהאי רישא דפומא עד רישא אחרא דפומא והיינו השניות שקורין בל"א נרענץ וזה התיקון הוא ביסוד של עתיק ולהיות שתיקון זה מפורש יותר באדרא רבא נפ' נשא אעתיק לשון האדר ואפרש מה שנונין בהתיקון הזה וזה לשונו א"ר שמעון לרבי חזקיה קום רבי חזקיה וקאים בקיומי ר"ל שאל בשכת חיחורים והשמות שמסרתי לך ואל תיראי ואל תפחר ותורו עצמך בתיקון זה ואוקי' יקרא דתיקוני דריקנא קדישא קם ר' חזקי' שראי ואמר אני לדודי ודודי לי תשוקתו מיורים שאני לדודי משוז דעלי דשוקדו מסרתבל הויא ואורו חמית נהורא יקירא דכופנין עילאין נהיר וסליק לילהלת מאדה וחמשה ועשרין עיבר וחד חשוך הוה אתחמי בההוא נהורא כמאן דאתחמי בההוא נהורא עמיקא דמיסר מתפלנין ונהרין ומנגדין לכל עיבר מכח דעלי וסליק החוא נהורא בשפתא דיסא עלאה עמיקא דכל פתחין סבין ויקרין בההוא פתחא אתפתחן אנפי שאיל מהם פשר דחמית פתחו ואמרו נושא עין חמיתא אמר דא הוא תקונא תניינא יתיב · א"ר שמעון האידנא אתנסים תלסא

שער דיקנא קדישא

ברוך אנת רבי חזקיה לעתיק דעתיקין חס ביאורו קום רבי חזקיה שארי ואמר אני לרודי ועלי תשוקתו מי גרם שאני לרודי משום דעלי תשוקתו כלומר משום היחור של עתיקא דעלי תשוקתו הכוונה מי גרם שאני דהיינו כנסת ישראל הנקראת אני לרודי כלומר שעתיקא נחזא עמי חבת דודים ונושא לי עץ ושולח אילי ברכה משום שעלי תשוקתו כלומר משום דיסוד של עתיקא משפיע אלי שיסוד נקרא תשוקה בכל מקום להיורד שהוא חושק להוריד שפע לכלכות ועוד להיות שצדיק יסוד עולם שהוא כלול מארבע רוחות וארבע פעמים צד"ק עולה תתי"ו וכן עולה מילת תשו"קה עם ה' אותיותיו ואמר מסתכל חזינא כלומר שהיה מסתכל במרכבות שיעור קומה וראה זה התיקון השני והיינו דקאמר אס"ב ואורפ' והנה חמית נהורא יקירא כלומר ראיתי התיקון של הזקן הנקרא יקירא שהיה מכוסה מן בוצינין עילאין שהם השערות הסתירים כמו הגרות הזה התיקון נתיר וכליון לתלת מאה וחמשה ועשרים עיבר דהיינו צדדין והכוונה שהתיקון חוזר שהוא יסוד סכנים סתם החסדים אל תוך המלכות שיש בה תלת מאה וחמשה ועשרין דינין תקיפין ר"ל אלו בחינת ה' נכורות שבה דהיינו פ"ם אורך עולים ג' מאות וחמשה ועשרים דינין תקיפין כדי לכתקן ולזה נקר' תיקון ואמר אס"ב וזה חשוך הזה אתסחי בההו' נהורא ר"ל אותו הכח של חדין הקשה הנקרא חשוך לפי שהוא דין קשה המתהווה מן או"ה השכ"ח דינין נרחין כלום' נתסתק בתיקון הזה הנקרא נהורא יקירא כנזכר ומספר זה הוא מטעם לפי שבזעיר יש בו ש"ך דינים ר"ל שהל"ב אלהים הם מצד החכמה דהיינו' עיקריות של שם הוי"ה וכל הל"ב נתיבות חכמה יורדים בזעיר אנפין וכל נתיב אלהים הוא הגלגלת דין בכח עשר והיינו ל"ב נתיבות עשר פעמים עולה ש"ך דינים שהם מן ל"ב אלהים דעובדא דבראשית והם יורדים ליסוד של זעיר ויסוד נותן אותם למלכות עם שוו ש הנבחרות דהיינו מנצפ"ך שהם החמש גבורות נמצא שבמלכות הם שכ"ה וכשמתחברים זעיר ונוקבין ע"י יסוד של זעיר יש בו ש"ך דינים ש"ך דנוקבין עולי' כמנין חמ"ר שהוא זכר ונקיבה וכמנין ששם המשמש בבריתו הקדוש בנוקבי' וידוע שאלהו הנבי' מהאי באר איהו כאומרו כזותר אליהו תחת האי באר איהו שהו' סוד מלכו' דאצילו' והוא תחתיה מעולו' הבריאה הוא נשמתו ונפשו הוא סנדלפון נשאר בעשיה דאמר כו וישב תחת רחם אחד וישאל את נפשו לפות כי רחם ותמר עולים ש"ך דינים ונוקבין ומהדינים באה המיתה לכל אדם. והוא הענין האסור אצל רבה בר בר חנה בפרק הסובר את הספינה בבבא בתרא שעשרה אש מעבי רותם ולאחר י"ב חדש בא שם ואוהבו האש נשאר בנחלת שלהם ולא ככה והוא סוד שאמרו בגמרא כל המנבל ארז פיו מאכילין אותו גחלי רתמים ואסר אחר כך כמאן דאתסחי בההיא נהרא עמיקא דמימוי מתפלגין מהחרן הנרין לכל עיבר ר"ל לכל גופו של זעיר והוא כמו זעיר שתמתקו דינין מן חמים הנשפכים עליו מיסוד בינה הנקראת נהרא עמיקא. והמים שלה דהיינו החסדים מתחלקים ומאירים ומושכים לכל צד בתוך גופו של זעיר דהיינו ברמ"ח איבריו ושס"ה גידיו כך נרחץ אותו כח הדין הקשה של מלכות מן יסוד שבזעיר דהיינו בשש קצוות שבעתיקא ואמר אחר כך ממה דעלוי נא לפרש לנו מאיזה מקום יש נהרא עמיקא הזה ואמר ממה דעלוי כלומר מן הבינה שהוא למעלה הימנו והיל שזעיר הוא מז' ספירו' דהיינו מחסד ולמטה אם כן בינה שהיא למעלה מן החסד ולזה אמר וממה דעלוי ואמר אחר כך וסליק נהורא ההוא כשפתא דימא עילאה עמיקא. כלומר לאחר שנרחץ זה החשוך בתוך התיקון הזה חוזר וסליק הוא' נהורא בכור אור החוזר הוא מקיף בשערות חשפה שעל חפה שהוא בחינת מלכות שבעתיקא זו כאשר ידעת שפוד ס"ה היינו מלכות והיא נקראת ימא עילאה עמיקא ולמה היה מקיף בשפתא שלא יהיו השערות שהם כסוד דינין מקובצים בסקו' אחר בלבר ואמר אחר כך דכל פתחין מבין ויקירין כלומר שכל השערות של בינה שבעתיקא זו הם מבין ואמר יקירין שהם התיקונים של עתיקא ואמר אחר כך בההוא פתחא אתפתחין כלומר כל השפע הבא מן השערות מן התיקונים הוא בא אל התחתונים דרך פתחא אל המלכות ואמר אח"כ אמר רבי שמעון האירנא אתבסים עלמא

פי' עכשיו שפי' רבי חזקיה תיקון זה ואמר שהחדוש אשר נתחדש כנגבר ומחדושן הזה אתבסם עלמא ויבין שעל ידו נמשך מידוק ממלכות א"ק הנקרא עתיק דעתיקין ברכו ה"ש ואבר בריך אנרי רבי חזקיה לעתיק דעתיקין וחס הז' ימים שנקראים עתיק יומיא ועל ידו נמשך ברכה לעולם חזה אמר ר"ש כלהו הברך דאריין בהאי עזקא קדישא. והעתיק יומיא נקרא עזקא קדישא לפי שמאירים בו השבעה תיקונים שהם ג"ם קר"ע פ"ח שנשה א"ק בעתיקא זו שהם נתקבצו כלם באותו המקום בצורת עזקא שבתוכם יש חוהם המלך דחיזו היו"ד שביסוד של רישא דל"א שאמרנו למעלה בפרקים הקודמים וגם הצופה בכרכבא צריך לכתוב חותמות המלאכים וחותם המלך בקרבו הם השומרים העומדי' בכל שער ושער של פתחי ההיכלו' וצריך ליקח החתימות בידו להראות לחם שיפתחו בלי עיכוב ורחייח ביעלם וגם זה נקרא עזקא הה וזה אמת. ואמר אס"ב רשב"ע ה' אכהנא עלי שמיא עלאין דעילאין שהוא עיר אנפין הנקראו שמים וארעא קדישא עלאה דעילאה שהיא מלעות קדישא נוקבין דעיר אנפין היא הנקראת ארץ ואמר אס"ב דאנא הכי השתא פנים בפנים הראש של עתיק יומיא עם הזקן של אריכותיו ואותיותיו במראה ולא בחידות בנוף תשמה בלי התפשטות החומר ממנו ובלי פחר ואימה. מה דלא חמי בר נש מיומא דליק משה ומנא תניא לטורא דסיני שכאור זה היתה נשמתו נתעלה לאותו אור שקבל משה כשעלה לקבל לתורה שגיורה ורע ומצותא סבא חית מסור ניצוץ אור שקבל מלחות ראשון ושתיתה ודי מניצוץ משה דבינו ע"ה ולכן קראוהו התלמידים בתיבת קדישא ר"ל ניצוץ הקדוש מאור שמשו של משה רבינו ע"ה ויש כמה ראיות לזה עם הקבלה מן השמי' ובחלק השני של נן המלך אבאר בעזר' קב"ה ושביתיה מה שנוגע אל זה הדרוש בסקמהו הראני לי ואמר אס"ב דאנא חמי אנפאי נהדין כנהורא דשמשא בני משה בפני חמת רומץ למיסק באפותא לעלמא והוא סוד אור המלבוש לעתיד לבוא יצא הקב"ה למסה ע"י חום אין קץ ויסתקו כל הדיעים ואז יחזו בשולי והשבחת כל הקליפות והרע יהיה בטל לעולם דכתיב ונרחה לכם יראי שמי שמש צדקה ומרפא בכנפיה ועוד דאנא ידענא דאנפאי נהדין ומשה לא ידע ולא אסתכל הה"ד ומשה לא ידע כי קרן עור פניו ועוד דאנא חמי תליסר לית גליפין קמאי ונהדין כבתיבין וכד אתפרש כל חד מנייהו מפומיהון אסתלק ואתתקן ואתעטר ואתסתר בטמירות דתיקוני דיקנך ובל איזון אחריני אשתארין ובעזר דכל חד מתפרש בפומייהו נהיר ואתעטר ניתיב כמלבא בגו תלילי' ששלין חיילוי' תחתוי וכמה אינון דאתידן בניסין דמלכא עילאה נשמות ומלאכין וכד אסתיים לאתפרשא סליק ואתעטר בעטרא קדיש ואתתקן ואתסתר ויתיב בתיקונך דיקנא קדישא וכן לכל חד וחד אס"ב הוה מזדי אותם וקרא לתלמידי וחביריו מפה רבי ענוותנותו שהיה ניצוץ משה שנאמר וחאיש משה ענו מאוד מכל האדם אשר על פני האדמה ולכן אמר אזדיזו חברן קדישין וכל זה היה מפני אהבה ואחוה שהיתה ביניהם וזה הוא סוד ניעיל גמר התיקון ומיתוק האורו של תדין והחסדי ולא יזדווג מחלוקת ביניהם ח"ו ולא כמו שאירע לתלמידי רבי עקיבא ע"ה שסתו מפסח ועד עצרת מפני שלא נהגו כבוד זה לזה והיה קנאה ושנאה ביניהם וכן אמר רשב"י בפרשת תרומה דבימי דור שהיו גלי רזין דאוריית' ובאתגלי' הוה מה דהוה בגין דהוה ברדמו ואמר אס"ב דהוא בקיומא דא בישיבה הזאת להתעסק על הגילוי של אלו התיקונין לא יהא עוד דיתי מלכא משיחא. וכל החכמים גדולי ישראל וגם התנאים היו צופים במרכבה כאשר ראיתי בספר פרקי היכלות וגם רבי נחוניא בן הקנה צפה במרכבה וגם רבי עקיבא ע"ה ורבי אליעזר הגדול ומהם תיקח ק"ו להאמר ח"ח שזאתה כח ויכולת בידם להיות צופה במרכבה ורצונו של הקב"ה בכך אם יש לנו מנהיג וגדול הדור שילמד לתלמידיו איך יעשו ולא יענשו מן השמים כי הוא צריך להטהר עצמו מכל חטא ועון ואשמה הן בגלגול זה הן בגלגול ראשון וצריך להשביע המלאך הממונה על זה כידוע אצלינו וצריך להפריד הזוהמא שקבל מצד חטא א"ה ומצד הטאיו על ידי השבועה ואם ידעה יכול לעשות כל תיקוני התשובה בבללם ואז יהיה נקי ולא יצטרך אל השבעת

המלאך בעניין נלוי המאורו אבל על כל פנים צריך לידע על השמעה איזה ניצוץ הוא ומה יש לו לתקן כי לא די בידיעה שיודע הענין ויצוץ תשובה וצריך לידע אותם השמות שקלקל ואות"כ היה צופה במרכבה והלך ממנו כל זוהמתו נתפלל נורדם מת לפני מי שאמר והיה העולם בשמי מרום ואחר כך יחיהו הקב"ה והיה זה בעניין נפש יצאה כדברו שמתו כולם כשמעם שתי דבורה מן הקב"ה הלך מהם זוהמת הנחש וזה ידבק כי הקדושה מאיר והמים העליונים אשר כל רואיה מתחכמים ותכף היו זוכי לרוח הקודש ואין כל ברייה יכולה לשלוט עליהם וכתוב בפרקי היכלות אמר רבי ישמעאל צופה ומביט היכל אלהי ישראל והוא כל מה שיעשים לפני כסא כבודו יודע מה שהיה והוה ועל מה שיעתיד להיות בעולם יודע גם כן לפי משפילין לפי מגביהים לפי שהלישין אותו לפי מגבירין לפי מרוששין לפי מעשרין לפי מסיתין לפי מחיין לפי מנהילין תורה לפי נותנין לו חכמה גדולה מכולם שהוא צופה ומביט ומניר בפל מעשה בני אדם שיעשו אפילו בחדרי חדרים בין מעשים טובים בין מעשים מקולקלים נגד אדם יודע ומכיר בו נואף אדם יודע ומכיר בו רוצח נפש יודע ומכיר בו נחשד על הגזה יודע ומכיר בו סיפר לשון הרע יודע ומכיר בו ומכיר בכל כשפים גדולה מכולם שכל הפגניה ירו עליו ומכהו מלכישין אותו נגעים ומכסים אותו צרעת ומעפרין אותו בהרת גדולה מבולם שכל המסתר עליו לשון הרע מסלין עליו מכות צרורות וחבורות ריעים ופצעים שירד מהם שיורץ וכל העושה לו רעה הכשלות ריעות וקשים וגפלאות עליו מן השמים וכל השולח יד עליו כ"ר שלמעלה טולחין בו יד מקדם וכל המעיד פגיו עושין לו כלה ונחרצה ואין המסלק עליו ומוקיעין ומריעין ומנדין ומחרימין אותו שלש פעמים בכל יום ולכן נתחלפו אלו העשרה הרוגי מלוכה ולא נתנו ביד מבקשי רעתם כאשר כתבתי בסקופו הראשי לו ולכן היו המלאכים יורעים מה למעלה ולמפה מהתחלת של רשב"ע ה"ה היה גם כן עד אליהו ז"ל כאשר הוא בזוהר חדש בפרשת כי תבא וגם כזוהר שיר השירים פניא פורות גדולות אלו מה ששיש לו לארם לתקן קודם שיכנס אל המטות הללו כדף כ"א ע"ב כתיב וידעת היום והשבות אל לבבך כי ה' הוא האלהים בשמים ממעל ועל הארץ מתחת אין עוד זכאין אינון כל דמשתדלי באורייתא למגרע בחכמתא דמאריהון ואינון יודעין ומסתכלין כדין עלאין בגין דכד בר נש נפיק מהאי עלמא בהא ר"ל בחכמת הקבלה שהוא סוד יחודת דאריך כנזכר למעלה נהא אסתלקו מיניה כל דיינין דעלמא ולא עוד אלא דפתחין ליה תריסר תריי דאפרסמון דביא דיוי דחכמתא עילאה תלייא בהא ולא עוד אלא דקב"ה חקי לה בההוא פורתא דביכל דיוקנין גליפין תמן בהאי עלמא ובעלמא דאתי וקב"ה אשתעשע ביה בג"ע ואסתין תרין עלמין עלמא דא ועלמא דאתי חכמתא דאצטריך ליה לבר נש למגרע ולאסתכלא בהא דמאריה לסגרע ולאסתכלא בהא דמאריה חד הוא מגולגל או לא אז ראשון או שני או שלישי או יצא מגלגול נשים וחסידי אומות עולם או רצח"ם או מבריות שהם בו' ארצות אשר הם תלויים בגוף כי הנשמה לא תשתנה ואמר את"כ ולאשתמודע מאן איהו כאי נשוף הכתוב כתודה אחר הניצוץ ההוי צריך לתקן כדי שירבק בשרשו ואין אתברי ועל איזה אופן נברא מאיזה עולם ומאיזה פרוזף נשרש או נשתנה מפני ארית לפני שור או לפני אדם או לפני נשר וכו' מקומו למעל שנתצב מפנו במרכב' שצריך לתקן תמקום ההוא כדקא יאות ואומרו את"כ ומאן אתי ר"ל מאיזה אבר של א"ם יש כגונו אבר הזוהמא של אדם בליעל שקבל זוהמת הנחש שבאה על חוה אם הוא מסלק מפנו הזוהמא מהיום אז לא יצטרך לחיבוט הקבר שמחבשין ממנו הזוהם כאדם שמחבטים ומניר מליתו ונם הוא זוכה לרביקת גדול שמאיר עליו מקורי מה שהיה מקודם האחמא הזה מסך סנדיל שנאמר הלוא עונותיכם מבדילים ביניכם לבין אלהיכם ולאין יהך ר"ל אם השם מעיניך דמרכבה דחיינו מאדי דעיינין או מאדי דאונדנין או מאדי דצואר וכיוצ' בזה איברי של השיעור קומה בנודע שמזכרת ללבת שם של סנדלי וגם הוא מזכרת לילך דרך ניהנם שמקוף לג"ע

וגם צריך ליהן חשבון למאדית דהשכנא ומיקונא דנוקבא היינו אתתקן סוד הפרצופין של אריך אבא ואמא המתקנים ז' זכור התיקונים הצריכים להפועדים והתפלו וכוד השבת ורוי המצות ועיקרו הוא שידע סוד בריא תיקון נוף זו"ן בעולם ההוהו ובעולם התיקון ובחיית הפרקי בכל יום ויום של תרין מוחין ותרין עטרין ועתה מפרש ואיאך איהו זמין למיעל בריגא קפי מלכא קדישא אם חיה מתקן מה שהיה לו לתקן ואם משיב לא נביא אני לידע נסתרות כאלו מה שהיה לי לתקן לכן אומרים לו צפית בכרכבה ומצו הוא אם הייתי דוד' שעדי נ"ע בתענוי וברחמי היו פותחין לך ע"י אחו ל' ואחר למנדע ולאסתכלא בהיון דנשתאין מאי היא האי נפש רבית ומאן אתיא מאיזה מאיזה אבר או מאיזה ניצוץ ועל מה אתיא בהאי נוקבא מפה מרומת דהיום כאן ומחר בקבר ואחר לאסתכלא בהאי עלמא דאיהו בית שכולו איהו טוהרות נפלאות ויעל מה אתתקן פירוש על מה קאים עלמא ולכבר ברזין עלאין דלעילא לאשתמודעא לסאריה וכלל דא אסתכל בר נש בהדין דאצריתא ת"ח כל בר נש דאזיל בהאהוא עלמא בלא ידיעה אפילו אית ביה עוברין שבין סניאין מפקין ליה שכל תרעי דההוא עלמא פוק חמי מאי כתיב הבא הגידה לי אימא לי רזין דחכמתא עילאה אין אנת ריעי ואחינת בהאהוא עלמא עילאה אוליף לי רזין דחכמתא דלא ירעינא ולא אוליפנא עד הכא בגין דלא אהני בכיסופ' בנו אינון דרגין עלאין דאנאאעיל ביניהון והא עד הכא לא אסתכלנא בהו (ר"ל הנשמה אומרת כך למלאך יסוד"א המיעל אותה למעלה תניחה לי אחת תגלה לי רזין עליונים כי לא זכיתי אליהם בע"ה ולא ידעתי לדרוש אחריהם) תא חזי מאי דכתיב אם לא תדעי לך היפת בנשים אם את אתיא בלא ידיעה ולא אסתכלית בחכמתא עד דלא תיעול הכי ולא ידעית ברזין דעלמא עלא צאי לך ליה את כדי למיעל הבא בלא ידיעה והוי ידעית צאי לך בעקבי הצאן אלין אינון דבני נשא דשין לין בעקב וידעין רזין עלאין דמאריהון ובתו תגדע לאסתכלא ולמגדע ותעי את גדיותיך אלין אינון תיקונין של בית רבן דאינון נוקבי אינון בני מדרשא ואלפין אוריתא על משכבות הרועים על אינון בתי כנסיות ובתי מדרשות דתמן אולפין חכמתא עילאה אף על גב דאינון לא ידעי אנת מגדע מנו סלין אלך דחכמתא דקאמרי עד כאן יצא לנו מנדון דידן עד כמה מעלות טובות מגיע מי שזוכה לרזין דאוריתא דלאו לחוי בכיסופא לעלמא דאתי ולא יצערך אל גלגול לחזר לפה העולם והוו סוד אינון כתות השלום שאומרים יבוא שלום עתה לך למעלה בלי מגע רע וסעיק ינוחו על משכבותם ויהיה לחם מנוחה ולא יצטרכו אל גלגול עוד והלא דניאל צריק גמור היה ונתכשר בזה שנאמר ואתה לך לגורלך חלק ע"ה שלך ותנוח ולא תתגלגל ותעמוד לגורלך לקץ הימין וגם ברוך בשרה לו אביגיל את נפש אורניך יקלענה בתוך כף הקלע כאבנא בקופסתא שיצטרך אל עונשין ולהתגלגל את נפש אדוני יצרור בצרור החיים עד עולם ואפילו הכי יתיב שבע שנין לבר עד לא אתחבר ברתיכא קדישא אותם שבע שנים של בנין בית המקדש ואז חכניסו הארון למקומו ואז נמחל לו אותו עון שנא' שאו שערים ראשיכם ויפוא מלך הכבוד במהרה בימינו אמן וכן יהי רצון:

פרק אחד עשר

בו יפורש תיקון השלישי דאין הנקודא ע"כר על פש"ע אשר הוא בנצח וחוד שלו הנעשה מהוד דמלכות א"ק:

דתיקון השלישי של רישא דאין הנקודא עובר על פשע והתיקון הזה נעשה ע"י חוד דמלכות א"ק בציורוי נצח והוד שלו כאשר פירשתי זה כמה פעמים שבשבע תיקונים ובריקנא פועלים יחד ואין זה פועל בלא זה אחו שאומר אחר כך בדברי ר' חייא ת"ח דתרין תיקונין קדמאין למיתי לתלתאי כלומר תרין תיקונין קדמאין שהוא מי אל כמוך הוא במלכות והשני הוא נושא עון הוא ביסוד כל התכלית שלהם הוא כדי לבוא אל התיקון השלישי שהוא עובר על פשע והוא נצח והוד מחוברין יחד לזרע נחשבים אלו שלש ספירות כאחת כאשר נפרש בסמוך ואחו התיקון

שער דיקנא קדישא

המפורש בספרא דצניעותא שאומר קאים אורחא דנפיק תחורת תרין נוקבין דפרדשקא וזהו התיקון השלישי ששמו עובר על פשע וזה התיקון הוא בנצח והוד שהיו מחוברים יחד בטבעם ושורש היסוד שנקרא ארחא הוא המבדיל נצח מן הוד בלומר לא היו השערי' של השפה שעל הפה מחוברים יחד ונחלקו לשנים דהיינו השערות של השפה שעל הפה לא יהיו הרינין מקובצין כולן יחד בלי הפסק אלא נצח כימין דהיינו השערות של השפה משמאל והארחא הזה דהיינו שורש היסוד עומד באמצע שכן מבע היסוד להכריע בין נצח הוד ולמה הפסיק הארחא הזה בין השערות של השפה באמצע כדי שלא יהיו השערות סמוכין הלבוא הסליחה והשפע אל הפה ה' ירדר כתושבחא דהיינו ת"ת גג החיטם דרך בתורת ישראל ויעקב שלהם תרין נוקבין דפרדשקא דהיינו ישראל מימין עם רבוץ נוקביה לאה ויעקב כשמאל רבוץ עם נוקביה רחל והיינו דאמר באדרא רבא זהה לשונו תקונא תליתאה מאמצעית דתחות חושבא מתחות תרין נוקבין נפק חד ארחא כמו שפירשתי ואמר שם והאי ארחא למיקרא ביה כלומר כמו שיוכל השפע לעבור דרך שם שלא יעכבו הרינים ויאמר סלחתי ובגין כך יתיב האי ארחא דהיינו שורש היסוד הזה ואע"פ שכבר אמרנו שהתיקון השני הוא ביסוד מכל מקום גם ארחא זה מיוחס ליסוד להיותו ששלש ספירות שנתקן מהם השלש תיקונים ונתשבים כאחד כדפרישנו ואם תאמר למה נקראו יסוד ארחא וש לומר מפני שכל השפע הבאה למלכות באה לה דרך היסוד ואמר ושערי לא אתרבי בהאי ארחא משום כיבוש עזנות כלומר ולזה אומר לא אתרבי שיערי בהאי ארחא מפני שהשפע של שורש היסוד יורדת מתחת תרין נוקבין דפרדשקא הם כובשים הדינים כלומר שהם עזנות והם השערות ואחר אחר כך תנא כמה ערקיסאות מחבאן להאי פומא ולא אתגלי לחד מיניהו סלת ערקיסאות הוא בלשון ערקתא דמסאנא והוון לומר כמה רצועות כלומר כמה שורשים הנמשכים כמו רצועו של חפרצופין כמו אבא ואימא זיר ונוקביה וכל שאר העולמות שלמטה מהם מצפין להחה פומא של תיקוני דיומא סלחתי וישלח ברכה ולא השיג למדרינה ולחר מיניה להתגלות לו והוא פומא לומר סלחתי כיאם למשה רבינו ע"ה כשחיה מתפלל על עון מרגלים שאמר ויאמר ה' סלחתי כדברך והיינו דקאמ' ולא אתגלי לחד מיניהו ואמ"א דהא אסתל כלומ' תדע דלא אתגלייא דהא ההבל היוצא מן הפה אסתלק תכף כלומ' חוזר ונגנז בתוך התיקונים שלו הסקיפים סביב כמו העטרה שהרי למעלה ולמטה וגם מן הצדדים של פה יש תיקונים כמו שהם מפורשים בבחינת פ"ה והיינו דקאמר אחר כך ואתיגר כלומר אותו הבל היוצ'מן ההוא פומא חוזר לנרתק שלו דהיינו לתיקוני של סביביו ולשם אתיגר ההבל ההוא לפי שהוא הולך ומקיף בתוך כל התיקונים ומן התיקונים יורד השפע והברכ' למה שלמט' הימנה אבל הפה עצמו לא מתגלה והיינו דקאמר אחר כך ירדי ולא ירדי וכן כתב במקום אחר בארדא זו על עצמות של עתיקא לא ירדי בנין דלא אשתכח אבל מצר תיקוניה ירדי כלופ' ידיע מצר תיקוניה שבו לפי שהשפע הבא אלינו לא נתגלה אלא מהתיקונים ולא ידיע כלומר מצד הפה עצמו כדכתיב ויתם ה' על הריעה אשר רבר לעשות לעצמו הרי שהחרטה היתה טמונה בלב ולא קבל הסליחה מן הפה עצמו כמו שקיבל אצל ענין המרגלים אלא תכף שיצא ההבל של הפה אסתלק וחזר ונרתק שלו דהיינו בתוך התיקונים ומשם בא הסליחה ואמר אח"כ תנא בצניעות לספרא מהו דכתיב פש"ע כלומר מה ענייני של התיקון ששמו נקרא עובר על פשע והשיב זכו עובר לא זכו פשע כלומר פשע עומר במקומו וקשה לי מאי משמע עובר על פשע שאין יצדק לפרש סלח שפע ב"פ בפנים שונות בתלוף והשיב שרמז הפנים הראשון בסלח שפ"ע בסנגון זה דאקרי שין לפ"א ואמר לא זכו עומד ולא עובר בזעיר אנפין כלומר לא זכו עומר פשע במקומו ולא עובר שפע נוקב בזיר אנפין לפי כשהשפע עובר למטה אז היא עוברת בזעיר אנפין ואם"כ מאי בין האי להאי שהתיקון הזה יש גם כן בו"א ברלקמן ואמר אח"כ מאי וילך דנפי' ורוח דרוגא ענין רוחא דרוגא מפרש לקמן שאמר ורנא

שער דיקנא קדישא

ה'נבוראין אינן בהאי ז"א ואסתלק לאלף וארבע כאה גיבורין והכוונה שבחוטמא דז"א כלול חמש גבורות שהם ה' אותיות סנצפ"ך שיעולי'פ"ר נמצא שחמש פעמים פ"ר עולים אלף וארבע מאות גיבוראין והם יוצאים אף ותיכה והם רוחא דרוגא ואמר אחר כך וכהאי כאן דאחיר ואזהיר לשתקאה להאי ארחא רשים כלומר כמי שמזהיר לזולתו שישתוק אז הוא משים באצבעו על ארחא זה וברמז לו שישתוק וזהו אוכרו בספרא דצניעותא לאעבראה חובה כדי שהפה יכול לומר כלתחי דכתיב ותפארתי עובר על פשע הארהא הזה דהיינו שורש היסוד שהוא ענף תפארת של עתיקא הנקרא עובר על פשע. ועיקר תיקונו הוא הוד דעתיקא ומפני שהוא דין לא הניחו אותו לפעול יחידי ופעלו נה"י חבריו עמו יחדיו לבטל הרינין:

פרק שתים עשרה

הוא תיקון רביעי של רישא דאין הנקרא לשארית נחלתו והוא תיקונו של נצח דעתיקא שהוא לבן והוא בעצמו השערות שהחת השפה התחתונה שורה הכפפת אותה בשווי דק לפי הרוחב:

התיקון הרביעי של רישא דאין הנקרא לשאירית נחלתו והנצח של עתיקא קשיעה באין ועשתה זה התיקון והוא אוכרו בספרא דצניעותא תחות שפון אכחר שערא לרישא אחרא. זהו תיקון רביעי ששמו לשארית נחלתו כמפורש באדרא רבא וזהו לשונו תיקון רביעי מחתקן שערא ונחית תחות פומא מרישא חדא לרישא חרא. ונהכוונה שהתיקון הזה הוא נצח שבעתיק אחר שבא תיקון אחרא הנ"ל והפריד נצח מן הוד שהיו מדובקים יחד כמו שאמרתי למעלה הנצח הזה הקיף את הפה מלמטה דהיינו תחת השפה התחתונה מרישא חדא דפומא לרישא אחרא דפומא והוא הוא רכתיב עובר על פשע לשאירית נחלתו בלומר התיקון השלישי שהוא עובר על פשע שהפריו נצח מקיוד כמו שאמר היה כדי לתקן תיקון הרביעי הזה ששמו לשארית נחלתו ואמר אח"כ כמה דאת אמר ונשאת את התפילה בעד השארית הנמצארת הנמצא ממש לפי שנראה מן פשט הכתוב לשארית נחלתו דהיינו לסקצת ישראל ולא לכולם ואם כן אין יצדק לומר שהתיקון הזה נקר' לשארית נחלתו דהא בוראי התיקון הזה הוא לכל ישראל ולא למקצתן לזה אמר שאין פירוש הפסוק כך אלא כמו דאת אמר ונשאת התפילה בעד השארית הנמצאה דייקא בכלל דהיינו לכל ישראל שנם לשם נראה שרצונו לומר שארית מן הנמצאים ולא כולם ובאמת אינו כך אלא הנמצאת ממש בכלל כל ישראל ושארית זהו שאמר הכתוב הנמצאת היינו ממש שארית כלומר כל ישראל יחד שנקראים בשם שארית והראייה דכתיב שארית ישראל אם כן גם מה שאמר הכתוב לשארית נחלתו הכוונה לשארית הם נחלתו ורצונו לומר כל ישראל יחד ובזה נשלם תיקון הרביעי של רישא דאין שהוא נצח הנקרא לשארית נחלתו:

פרק שלש עשרה

בו יתבאר התיקון חמישי דאין הנקרא ל"א החזיק לע"ר אפ"ו שהוא בתפארת דיליה:

התיקון החמישי של רישא דאין הוא ל"א החזיק לע"ר אפ"ו והוא בת"ת דיליה כספורש באדרא רבא וזה לשונו תיקונא חמישאה נפיק ארחא מתחות פומא הח"ד לא החזיק לעד אפו הם השערות שתחת השפה התחתונית ממש באמצע ומצדדים לא יש שערות והוא קיבוץ קטן של שערות באורך וברוחב כצרדין חלק ואין בו שערות והוא תחת התיקון הרביעי של ריחב השורה שעל השפה התחתונה שקוין לעפ"ץ התחתונה מן הקצה אל הקצה שערותיו אינם גדולים כל כך כמו השאר וזהו שאמרו בספרא דצניעותא ארחא אחרא נפיק תחותי ותיקון זה הוא בתפא"ר ולהיות שת"ת שבעתיקא זו נשפע מן הדעת של עתיקא זו שהוא מיסוד רישא דא"א שהוא כולו רחמים נמורים לזה נקרא התיקון הזה לא החזיק לעד אפו פי' לא החזיק להעביר

שער דיקנא קדישא

לו חיות לאמוך ולפי שחסר של התיקון זה נשפע מן החסר של רישא דל"א שהוא כמו הנשמה שהיא בתוך הגוף נקרא חסר דלגאו ועל חסר זה הובטח עתיקא שלא ימוש ממנו לעולם כי אלה הפרזות אינם תלוים בעצמם כמעשה התחתונים ולזה הם מאירים לעולם במקומם אבל לא מאירים למטה למתק דיני זעיר ולהשלים לו י"ג תיקוניו ולגוקביה ט כי אם במעשה התחתונים · ומה שאמר ובחסר עולם רחמתיך היינו חסר אחר שנעשה ממנה גולגולת עצמה והוא נקרא חסר דלבר מפני שכל וחשבונה ג"ס קר"ע פ"ח הם כלים לשבעה ספירות של רישא דל"א הנותנים חיות וכח לאלו הז' תיקונים שבעתיקא זו וכשם שהכלים הם לבר כך חסר זה הוא לבר לאריך שהוא חסר של רישא דל"א ועוד יש טעם אחר והוא עיקר למה נקרא דלבר שכבר ידע שכח חכמה של עתיקא נעשה ממנה הגלגולת והם נכנסין ומתפשטין בגופו של אריך והם כמו נשמה אליו ומן הבינה של עתיקא נעשה ממנה גולגלתא של אבא ואמא ומן החסר של עתיקא נעשׂ פרצוף אבא ומן הגבורה פרצוף אמא ומן התפארת בא הזווג של אבא ואמא ומן הנצח זעיר ומן הוד נוקביה ויסוד של עתיקא מזווג וכבר ידעת שנ"י הם נקראים לעולם לבר מגופא אי נמי לזעיר ונוקבי הנעשים מנה"י הם נקראים לעולם לבר מגופא ולפי שנה"י של עתיקא שנעשו מהם זעיר ונוקביה הן כלולי מן החסר של עתיק שכבר ידעת שכל ספירה כלול מעשר ולזה נקרא חסר דלבר והם נקראים עולם והם כלולים מן החסר של עתיקא ונהנים מהגבורת זו שבעתיקא שהרי מן הגבורה של עתיקא נעשים פרצוף אימא ואימא ילדה לזעיר ונוקביה והיינו רכתיב יעול כחסד יבנ' שהגבורה שבעתיקא זו הוא חסר לערך מה שלמטה ולפי שזעיר ונוקביה ושאר עולמות מאירין בפעשה התחתונים וכשאין ישראל הגונים אז אינו מאיר גבורה זו לזעיר ונוקבי' לזה לא הובטח עתיקא שלא ימוש ואמר אחר כך ראקרי פאת הזקן היינו כמו שאמר לעיל ונחית שערי דרישא לרישא דפתחא דארחא תתאה דפומא דאלו חשערות המכסים הלחיים לא נקראי פאת הזקן ואת"ל כאמר דכהן מסטרא דא קאתי כבר ידעת רמשה בא מן נעה אבא ואהרן מן הור אמא וכשנכללין נה"י דאבא בתוך גה"י של אמא פנים בפנים אהור של אבא נכנס בנצח אימ' ונצח של אבא בחור אמא נמצא שאהרן יצא מנצח אמא ומשה מהור איסא לכן כינו המקובלים משה לחור ואהרן לחסר דהיינו נצח אמא אבל מכל מקו' משה שרשו מן אבא ואהרן מן אימא והיא כנוי' מהגבורה זו שבעתיקא שנעשה ממנה תיקון זה נמצא שאהרן יצא מסטר' דא וחסחברים היו מהפכים דבריו ולא הבינו לאחרית ועמקות הפשם הזה · ואמר אחר כך והאי חסר דעתיק דעתיקין הוא חסר דקשוט לפי ששרשו בא דרך ת"ת של רישא דל"א כמפורש באדרא זוטא ת"ת אמת ואמר ובגין כך כתיב כי חפץ חסד הוא כלומר כי מלת הוא בכל מקום מורה על דבר נעלם והיינו חיות הנשמה של עתיקא זה ובספרא דצניעותא אומר על תיקון זה חפי תקרובתא דכוסמא לרישא דלעילא והוא תיקון ששי שמו כי חפץ חסד הוא וכבר ביארנו אותו על מתכונתו:

פרק טו

בו יתבאר תיקון שביעי של רישא דאין ששמו ישוב ירחמנו והוא בגדולה שבעתיקא זה

התיקון השביעי של רישא דאין שמו ישו"ב ירחמ"נו והוא בחסר שבעתיקא זה והוא במקום עיקר חפני' והם ממש תרין תפוחי חפנים שאין בהם שערות והוא חלק כמפורש באדרא רבא וזה לשונו תיקונא שביעאה פסיק שערא ואתחזיין תרין תפוחין בתקריובתא דבוסמא שפירין ויאן למחזי פתח ר"ש ואמר כתפוח בעצי היער ונומר כלומר היער חיינו השערות של הזקן מה תפוח זה כלול בשלש גוונים פירוש אודם תיור ירוק כך קב"ה תרין תפיחין כלול שתא גוונין הכוונה שמספירת חסר זה הנאה מגולגלתא הכולל שיתא תיקוני ג"ס קר"ע פ"ח כדפירשתי כמו שאמר בזוהר בס"ר ובתיקונים על מלת בראשי' גר"א שי"ת · בראשית על ייהו שביעאה וממנה יצא התיקון הזה היינו הרצון תפוחין הכוללים כל הששה תיקונים שבדיקנא שיש בהם ששה גוונים כלומר תיקון הראשון הנקרא מי אל כמין שהוא בפלכות וזה כמלכות והיא לבן סוד חסר א"ל כל חיום שבארנו ותיקון שני הנקרא נושא עון שהוא ביסו' הוא ירוק כמו שירוק הוא ממחב ולזה הוא מבריע ותיקון ג' הנקרא עובר על פשע שהוא הוד הוא ארום · והתיקון הרביעי הנקרא שארית נחלתו שהוא בנצח והוא לבן והתיקון החמישי הנקרא לא החזיק לעד אפו שהוא בת"ת הוא ירוק ותיקון הששי הנקרא כי חפץ חסד הוא שהו' בגבור' והוא ארום ולהיו' שכל הזקן נשפע מן הת"ת של רישא דל"א שהוא סוד השערות שהם כרמות וי"ן כמפורש באדרא זוטא לזה נקרא עתיק"א ובכאן קב"ה שכבר ידעת ת"ת נקרא קב"ה בכל מקום · ואמר אחר כך דכל שתא תקוני דאמינא ובניהון אתקיים באור פני מלך חיים כלומר באור פני אילין תרין תפוחין דזעיר הנקרא מלך כדמפרש ואזיל מלך היינו קב"ה היינו חי' לכל אילין דלתתא ואמר אחר כך יאר"י פניו אליך פנים דלבר כלומר מלת אליך קאי על זעיר שהם צריכים לקבל אור מן אלין תרין תפוחין שזעיר ונוקביה אית זמן דחשוכאין כמו שכתוב בספרך שאינם מאירים תדיר והם נקראים פנים דלבר ואמר אחר כך כד נהירין היינו על התרין תפוחין דהיינו בזעיר דלבר וחיינו זעיר ונוקביה ואחר אחר כך ומנהון נהרין לתלת מאה ושבעים עיבר הכוונה התרין תפוחין הם שתי שמות יהו"ד צבאו' כי תפוח עם ארבע איתיותיו והכולל עולה תצ"ט כמנין צבאות וכבר ידעת כי צבאו' הוא ביסוד שבעתיקא זו ושם ס"ג הוא בבינה · והמילוי שלו הוא ל"ז והתרין תפוחין כוללי' המילוי הזה וחסר של תיקון זה הוא אות יוד של שם בן ד' לפי שרישא דאין היינו חכמה שהיא בסוד י' וי"פ לו' עולה ש"ע והם הש"ע נהורין הנזכרים בהרכבה מקומות באדרא כלומר שמן אלין תרין תפוחין יצאו ש"ע נהורין ואמר ובהאי דלתתא הוא אמת פי' ובזעיר התיקון הז' שלו הוא אמת מי"ג מדות שכתוב שהם אל רחום וחנון והוא מאת נש כאשר ביארתי למעלה · ומזה אומרו באדרא רבא תא חזי פנים דלבר את זמן דנהרין את זמן דחשוכאין ובגין כך כתיב יאר י' פניו אליך יאר פניו אתנו סלה מכאן דלא הוה תדירא אלא כד אתגליין תפוחין דלעילא הנא אין תפוחין דסתימין נהרין וחוורין תדירא ומנהון נהירין לתלת מאה ושבעין עיבר וכל שיתא תיקונין קדמאין דכדיקנ' כיח כליל הת"ד ישוב ירחמנו ישוב מכלל דזמנין סמירין וזמנין אתגליין הת"ד ישוב ירחמנו ובהאי דלתתא הוא אמת דא הוא תיקונא שביעאה דכליל שתא בתרין תפוחין דבעתיקא דעתיקין ובזה נשלם התיקון השביעי של רישא דאין נקרא ישו"ב ירחמ"נו:

פרק ששה עשר

בו יתבאר תיקון שמיני דרישא דאין וזהו נקרא יכבוש עוונותינו וזה התיקון הוא כבינה שבעתיקא

התיקון השמיני של רישא דאין שמו יכבוש עוונותינו והוא התיקון הוא כבינה שבעתיקא · ואומר בספרא דצניעותא מזלא דכלא תלייא עד לבא ביה תליין עילאין ותתאין והוא תיקון שמיני ששמו יכבוש עוונותינו כמפורש באדרא רבא פ' נשא וזה לשונו תיקונא תמינאה · נסיב חד חוטא דשערי סחרניה דדיקנא ותליין בשיקולא עד טיבורא · היינו שהשערות הזקן המתארכין זה על זה כלומר ראשי השערו'ן על ו' סביבו' השערו' עד הטיבור וזה התיקון הוא כבינה שבעתיקא ודע שבבינה זו שבעתיקא יש בתוכה יסוד של רישא דלא אתידע · והוא היסוד דבוק בתוכה כמו נשמה בתוך הגוף ונם הפלכות של רישא דלא אתידע היא נעלמת בתוך היסוד הנ"ל נמצא שבבינה זו יש בתוכ' יסוד של רישא דל"א ומלכות של רישא דלא אתידע נמצא ששם בבינה זו נ' בחינות וכולם נחשבים לספירה אחת שהוא התיקון הזה יכבוש עוונותינו ותיקון הזה נקרא מזל והיינו דאמר רז"ל בני תיי ומזוני לאו בזכותא תליא מלתא אלא בפולא תליא בני היינו

פור של רישא דל"א שממנו ההולדה ' והיי היינו בחינ
ביטה שממנה בא החיות ליצירולכל העולמות שהיא אם הבנים
ומזתי היינו בחינת סלכות דכתיב והקן טרף לבית'חק לנערותיה
ואמר לאו בזכות"א חליא סלתא היינו היכל הזכות שהוא בעולם
הבריאה דסלקא דעתך אמינא דהואיל שנגנז באותו היכל שעוט'
האדם שהם תלתים ביה קא משמע לן שאינן תלוין כי אם בתיקון
זה הנקרא מזלא ואמר קם רבי אלעזר בריה פתח ואמר הכל
תלוי בזכל ואפילו ספר תורה שבה"כל מלה דא אוקימנ'בספר'
דצניעותא והכי קאמר פירוש בארורא ה"ק נס"ד שיעילאין ותתאין
ר"תלין בסזלא דא ומעתה מתחיל להקשות וכי הכל תלוי בזכזל
על ספרא דצניעותא הוא מקשה והלא כל הדברים התחתוני' כל
אחר צריך לסה שלסעלה היכמו עד זעיר ואם האמר שזי' עצמו
שהוא הספר תור' והוא צריך למזל זה ' לזה אמר והלא תנינן כפ'
תור' קורש דהיינו זעיר עצמו ונקר'קרו"ש לפי שהכוחין הן כן אבא
חכמה הנקרא קורש ונרתקו קורש דהיינו בחינת יכור אמא שהיה
זעיר נתון במציה ' וההיכל קדוש חיינו לאח שהוא סלכות בינה
והם נקראים קודש לפי שיש בתוכם יסור אבא דהיינו חכמה שהו'
קודש כמו שאומר בזוהר ואנשי קורש תהיון לי קודש רא חכמה
ובתיב וקרא זה אל זה ואמר קרוש קדוש קדוש כלומר שאפי' נס
כן בעולם הבריאה מקבלים הקרושה מזעיר ונותנין הקרושה
לעולם היציר' ששם פקנן זעיר והיינו דקאם וקרא זה אל זה כלומר
מ"ב צרופי חויות שבזעיר שהם בעולם האצילות באים לסטה
כי"ב נהנלי אלכהן שהם בעולם הבריאה ומסכת שנותנין הקרושה
אלו לאלו מחעוררים המלאכים לסטה בעולם היצירה ונקראים
שם "ג נהולות ובעשיה י"ב תחומים והיינו החו' שכת אותי'חותם
המרכבה אם כן נם אלה תלוין בזעיר ולא בסזל ואמר אחר כך
הא תלת אינון ר"ל ביכנגד אלו ג'קדושות שאומרים המלאכים יש
לקבליהן ג' קרושת רספר תור' שאמרנו לעיל וספרש אותם שהם
נרתיקו וכו' ואמר עוד החורח נבנה בנ' קרושת כלומר התורה
שהוא המוח שבתוך איברי זעיר ככו בכיכול הפוח שבעצמו'האר'
לו הם התשע פרות שלו והענין הוא פור קרושה הוא בנ' ראשונו'
חב"ד נקראים קרושי'לפי שכבר ידעת שהג' ספירו' נמשכי'לספיר'
אחת ואחר כך בשלש סעלות כלומר חב"ד הם סעלה אחת וגו"ת
הם סעלה ב' נה"י סעלה ג' ואחר כך אמר בשלש ימים היינו גו"ת
הנקרא' ימים ואחר כך אמר שכינה בשלש כלומר בשלש ימים
הנשארים שהם נצח והוד שהם בסוד לוחות ויסוד זעיר הכלול בה
הוא בסוד ארון כמו שאמר ארון ברית הקורש והיכל היינו ר"ת
בעצמו וכתיב סאוחות השסים אל תחתו כלומ' והבי פירושו של
הפסוק לפי שהשמים העליונים מזה דהיינו זעיר הוא מלך עליהם
לכן אסר ומאותות השמים אל תחתו שהוא השמים הנשפיים כי
יחתו הגוים מהמה אבל ישראל הם הלוים בהשמים העליוני'שהו'
זעיר ואי כן שאנו תלויים בזעיר ואם כן שמע מינה שאנו תלוין
בזעיר ואמר באיסעמא משום דכל קרושי קורשייא פי'
כל הקרושות הן קרושת של אריך בין של אבא ואמא בין של זעיר
ונוקביה כולם תלויים ובאים מן חוט הזה לא חל עליה עשר
קדושין עד דעייל להי'כל היינו עד שנכנס זעיר בסור אמא שהוא
נקרא הי'כל לאחר שהיא קבל'עשרה קרושין הם כלולים באבא '
וכשנותן אבא' דהיינו עשרה קרושות שלו לאמא אז מתחבר '
עם ה' של אמא ונעשה ה"י של היכל ואח"כ כשנכנסו ה' ' ביסור
של אמא אז נעשה הרבוע בהכאה סכה יסור אבא ביסוד אמא
ותאמר י"ב - הרי כ"ל שבכ' ירעת שיסור נקר'כל ולזה נקר'היכ"ל
ואמר משום דתלי'תלין סזלי ומזלי דמזלי פי'נוצר ונקה כשנותנת
אותם אמא לזעיר ואח"כ כשנכנסו ונקבו בזעיר אז נהפכו אלו
כ' סזלות באת בש נעשה נסקו'נוצר נפ'הנ ובמקום ונקה פט"ך
ואמר בזין כך איהי תלייא פי' בסזל שהוא התיקון הזה ואיהו כמו
שאמר ותליין בשקולא ואומר אני שהשערות של הזקן הם תלויים
בשוה שלא יצא שום נימא יותר ארוך מחבירו והחוט הזה נמשך
מן התיקון השסיני הזה כמו שכתבתי אצל תיקון הראשון שנקר'אל
ונמשך מסני חוט עד רישא דשפוון של תקרוב'תא דבו"סמא שהו'
תיקון ערוך'ות הבו'שם אבל עיקר שיערות התיקון הזה הוא שאל'ו
השני סזלות הסכלולים בשיבולת הזקן התולה מן הסנטר ולמטה
והם שכובים זה על זה כזין דכר ונוקבא דהיינו כל שיבול' הזקן
הריאה הפנים כלפי חוץ נקרא סזל השסיני הזה ונקרא יכבוש
עונותינו וב"נ תיקוני אריך נקרא סזל השמיני הזה נוצר והוא
המזל העליון וכל שיבול'הזקן שהוא כלפי פנים כלפי הנרון דאריך
אנפין והחזה נקרא ונק"ה והוא המזל ח"נ ומזל התחתון הנקרא
בתוכו מזל תחתון ותיקון י"נ של אין הנקרא ימ"י קד"ם ששכשו
בעולם קודם חטא דור המבול שהיו חייס ימים ארוכים עד שאמר
עתיקא לא ירין רוחי באד' לעול בשגם הוא בשר והולך אחר תאות
נופגיות ' והיו ימיו מאה ועשרים שנה ולא יהיו ימיו מיכי קרם ועל
זה כתוב וערבה ליי' מנחת יהודה וירושלים כימי עולם וכשנים
קרמוניות ועל שהם י"נ תיקונים בסלכות א"ק נגסתר ובאין
בהחילים להתגלות וי"נ תיקוני אריך לבוש להם מבחוץ והם זה
בתוך זה ובכולם יש מזל עליון'. ומזל תח"תון לכן אומר רבי שמעון
ע"ה מזלי ומזלי דמזלי יחכן יקומתם דאבא ואמא הוא מן התחלת
הקנה דאריך אנפין ורגליהם סכהיימין בחוח דאריך דהיינו אבא
סלבישׁ כל כתף הימין דאריך פנים ואחו' ואימא כלבשת כל כתף
השמאלי'ת דאריך פנים ואחור ועל נבי אבא ואמא חופין ומכסין
עליהם השני מזלות הנזכרים שזיקא דאריך מניע עד טבור ר'לבא
דיליה ועד שם מניע התלבשות אבא ואמא עד סבורו של אריך
ומצר העורף של אריך מכסים על נבי אבא ואמא י"נ קוצין דשיערי
חוורי התולין מן רישא דאריך ומסתיימין כנגד החזה כעורף ומן
תוכפות האזה שנעשה מן זיווג חחיך וחגרן בולטת ובוקעת מן
הגרון ולחוץ ונכנס בתוך רישא דאבא ואמא ' וכן מן תוכפו'האזה
נעשית מן זווג הב' מזלות בוקעת ונכנסת תוך רישא דאבא ואמא
ונעשה להם מוחין חדשים בין באור מקיף בין באור פנימי ' והשבר
והזהר שאל תשכח זה הסוד כי הוא צורך גדול לי החכמה הנפלא'
הזאת בסוד תרין מוחין ותרין עטרין הבאים מאלו השני מזלות הנ'
דהיינו מזל עליון ומזל תחתון ' אל זעיר אנפין ע"י אבא ואמא '
ומשיג ט' תיקונין לנופיה וד' מאריך שהם י"נ ע"י המוחין ולכן
אסר ומיניה עלאין ותתאין ואפי' ס"ת שבהיכל שהוא זעיר הנקר'
ס"ת שהוא מכוסה מאיסא עילאה הנקראת ה'כל כדפירשנו '
דמתעטר בעשר קדושות שזיעיר מקבל עשר קדושות מיסור
אבא שהוא חכמה הנקרא קדושה בכל מקום ובו יור של היה זה
השפע נקרא י' קדושו'ותאנ'הכל תלוי במזל דאיהו האי חופא דכל
שערי תליין ביה הוא אותו החוט שזכרנו למעל'אסאי מזל כלומר
למה נקר'מזל משו' דמיניה תליין מזלי וכזולי דמזלי ומיניה עלאין
ותתאין ואמר עלאין לשון רבים כלומר עליונים הם השני שערות
דתיקוני דיקנא דאין ואריך ודיקנ'רא"ק הנסתר ותתאין נם כן לשון
רבים כלומר תתונים ' הוא הזקן של אבא וזקן של זעיר אנפין
ונוקביה אין לה זקן מפני שהיא נקיבה ' על כל זאת יש לה שש
סעלות ומשנת עור נ' סעלות מזעיר ועשית ס' סעלות ותיקונין
והכל ע"י אריך ואומרו ובגין כך איהו חלייא ר"ל התיקון הזה תלוי
לסטה וחופה על אבא ואם'וממנו מזדווגי'ע"י התחבר'עם בחינת
נקיב'שלו שהוא התיקון הי"נ שהם שכובי'ה על זה כאשר בארתי
בכוונ'התרין עטרין שבאי' מהם אשר אבא'במקומם ' ואומרו וביה
תליין מלי דעלמ' עלאין ותתאין ר"ל אם יזדווגו אב' ואמא על ידם
יתחדשו מלאכי'ונשמות וישיגו שפע עליונים ותחתונים גם אומרו
תחתוני'סרמז על אמרם ז"ל בני חיי ומזוני לאו בזכות'תליי'סלתא
אלא בסזל"א ואומרו שנקרא סזל כלשון יזל מים סרליו וסרוב מי
השפע הנחלים לסטה'ורוב ערכו בלי מונע נקרא סזל כי כ"כ הרב'
שפע יש בו שיוכל להספיק עליונים ותחתונים וכולם מצפים אל
השפע הזה שיבוא להם מיתוק רישועה לחנן מן הקליפו'ת השכינ'
והמלאכים שכולם הם בצער ואפי' הסתים עם החיים אשר הסד'
חיים עורנה כולם בצער נדול שנ' בכל צרתם לו צר ונאסר עמו
אנכי בצרה וכיון שמתנלה השפע הזה כול' יש להם ישועה ושמח'
וטוב לבב מרוב כל תאות טיפוק השפע הזה אשר כ"כ חזק ואין
דבר עומר לפניו ומקרר כל האשות בשיוצא מסקומו וכל בעלי
רוגז הם בשסחה והקליפות נסים לנוקבא דתתומא רבא ואפילו
הניהנם נסנר וכבה לפי שעה בשעת הריצת קרושים ויש לי קבלה
אמיתית שנסנרים שעירי ניהנם ג' ימים ואינם נפתחים אלא לאחר
ג' ימים כנגד חסד המסתק הדין של נבורה ע"י איש הכיניים ת"ת

שער דיקנא קדישא

והם ג' ימי' משכות פנוז והמיתוק בהיכל אהב"ה ג"ב למסה
יש בו רזיים ששחקים ס"ן לצדיקים ולכן נקראו רחיטין שקימו
ואהבת את י' אלהיך בכל לבבך וגו' וכ"פ אהב"ה והוא ג' הוי' ד"
זרי בזה וכרי שתדע סוד המזל עליון שהוא מזל ותיקון הוי' בואו
החוט הזה הכולל אליו כל שערות העליונים של הזקן מצד הפנים
ולחוץ והוא כולל כל השערות ההם אין ומזל הי"ג הוא כולל כל
השערות התחתונים והעליונים אליו בסוד נקיבה תכובב גבר וחו'
עסוק מאוד ואהה המיצין אל תחשוב מחשבה זרה באלו הסודו"ת
שלא תטעה ח"ו ואל תחצוב בורות נשברות אשר לא יכילו המים וא
תגלה הסודו' הא' לשום אדם שלא יפלו הסודות הללו ביד אנשים
רבים ומכ"ש בני אדם שאינם מהוגנים וכבר נאמר כבור אלהים
הסתר דבר ונאמר פן יהרסו אל ה' לראות ונפל ממנו ר"ב ח"ו רב
דייקא וגם דוד המע"ה אמר תורת ה' תמימה וגו' הנחמדים מזהב
ומפז רב גם יקרך נזהר בהם בשמרם עק"כ רב שהולך לאחוריו
בגילוי הכוונות וכשכחה ומכתיר אותם ואם עיני שכלך אין להם כח
להבין הסוד הזה או כיוצא בו תשאל לאיש בעל נפש החכם הזאת
והוא ירוה צמאונך היית נקי מיי' ומישראל ובמקומו אפרשנו
יותר בעזרת קב"ה ושכיחתיה · ומפני שועיר המקבל עשר קדושו'
של יסוד אבא וכל שפע הקודש הנשפע למטה הוא על ידו לכן
אומר ואפי' ס"ת שבהיכל דמתעטר בי' קדושות לא נפיק מכללי'
עם שאר קדושן וכלהו חליין בהאי ר"ל במזל ותיקון השמיני
האמו'כאן ואומרו ומאן דחמי להאי תקונ' אתכבשן חובי' מקמיה
ומתכפיין והוא סוד מי מי החכמה אשר כל רואיהם מתחכמים וכיון
שהוא מביט בפני זעיר והוא בו כל פנם חטאי ישראל אשר בזעיר
ונוקביה כלם מתוקנים והקליפות ותרינים אשר אורות זה נתנים
מיעוף של זעיר בכיכת חטא ישראל או ממקום החלל של בין
השוקים והזרועות אשר אינם נדבקים יחד היטב כל אות הדיוים
נסים ונרדפים ספגיו ואתכפיין ואינם כיזיזים בסצחם כמו שנא'
וסצח אשה זונה היה לך וגם אלו התלמידים של רשב"י וכיוצ'בהם
ראוי התיקונים פנים בפני הקב"ה היה מוחל להם אפ' אבק עכיר'
וגם הצדיק אחר מותו הזכו' ורוא' התיקון חח' או מי שהוא רוא את
התיקון הזה בחלום יעוננותיו נמחלי וגם רשב"י ע"ה ראה סליקו דיני
לאת' ולא ידענא לאן אחר וגם אמרו בזוהר רות שרבי כרוכבדאי
אתגניר ואתנח וראה ג"כ תיקון זה המעביר על מדותיו והבן ולכן
אומר ומאן דחמי להאי תיקונא אתכבשן חוביה מקמיה ואתכפיין
הח"ר יבבוש עוונותינו א"ל ר"ש בזרין בדי לקדיש דקדישין יתתיק
כנלה:

פרק שבעה עשר

בו יתבאר תיקון חשיעי מתיקוני דיקנא של ישיא דאין הנקרא
מצולת ים ובו נסתר בכתר אור פנימי תיקון תשיעי דמלכות א"ק
ומכחון מלכישו תיקון תשיעי דאריך שהוא לאלפים ·

התיקון התשיעי מתיקונא דיקנא של ישיא דאין הוא נקרא
מצולת ים והוא מחכמה שבעתיקא זו ונקרא ים
החכם"ה ידוע בשמתחברים יסור אבא שהוא כולל אליו ל"ב
נתיבות כיסוד אבא הנקרא חי ול"ביחי' עולה חמשי' ונעשי' חמשי'
שערי בינה וכזה נקראת ים העולה ג'שערי בינה ויש הזה נעשרה
מל"ב נתיבות החכמה שהוא עמקות ומצולת הים הנקראת בינ'כן
בזה המקום סוד מצולת ים פירושו עמקות הים הבא מחכמה
שבעתיקא וכל סוד סיח הוא מחכמה אשר היא המחשבה לדעת
השיעור של השפע שלא יהיה יותר מכרי שיוכלו לסבול העולמות
וגם שיהיה כראוי וכסדר שכן נזרה חכמתו והכל נעשה ע"ה ל"כ
קרוסים האלה היורדים מכוצינא דקדרינותא אשר הם במוחא
סתימאה דאין זה ומתקן תיקון ט' זה הנקרא מצולת ים והזו אומרו
בס"ד איגן דחליין לא נפקין דא מן דא פירושו שכל תיקוני האלה
שנזקן והם השערות של התיקונים של ערוגת הבושם עם חבריו
שתחת השפה התחתונה מהערבים עם השערות התלויים למט' מן
הסנטר כשני צדדיו וכולם חיבור אחר ולא נפקין דא מן דא והם
היא מלכות דא"ק הוא ה"ם ר"ל עומק הים הקרמתי מימי קדם
ושנים קדמוניות שפרישנו ומלכות א"ק זאת עשתה התיקונים האלה
כנזכר וכוללת כל הי"נ תיקונים האלה הנקראת מצולת ים והיא
עמקות של אין זה שהוא חכמה סתימאה ועשתה בו התיקון הזה
הנזכר זוהו אומרו באדרא רבא תיקונא תשיעאה מתערבין שערי
עם איגן שערי דחליין ולא נפקין דא מן דא והוא מה שאמרנו
שהשערות כלם מתחברים ולא נפיק דא מן דא וכל שער אחד יש
לו מוצא או' בפני עצמו ואינו יוצא מסקנו' חבירו והשערו' הם קיבוץ
שערו' וקשני' יחד סהגיסין וכלם מתחברי' עם כל התיקוני' שאמרנו
ואם שם קום ר'אבא יקם ר'אבא ואם אילין איגן שערי דמתערבין
עם איגן דחליין אקרון מצולת ים משום דנפקי מסתרי מוחא פי'
ר'אבא מתרץ למה נקר' תיקון זה מצול'ים מפני שהשערו' והאורו'
האלו נעשו ממותרי מוחא דהיינו מאזרות עודפין על כדי חיין של
המוח סתימא סהרא גו סהרא וזה העומק ים הקרמוני ב"ל התיקון
זה לוקח אין כל זכיות ישרא' ומשפיע להם בני חי' ומזוני באמצעי'
מזל עליון ומזל תחתון ושאר כל צרכיהם בזמן שעושים תשובה
שלימה ובפרט ביום הכיפורים שישרא' עושים תשובה שלימה אז
נותנים כח וגבורה אל תרי שיבולת הזקן עליון ותחתון והם סוד
לשון של זהוריה הכוללת אותם והיא אדום וסהלבן ע"י עתיקא
וכל הפנמים מתוקנים והמקטרגים האוחזי' באור פנים בסב' חטא
ישראל נשלכים לסוף עומק נוקבא דתהומא רבא והם סוד דרתין
שעירי' שני אנשי' מרגלי' לרגל את הארץ אי קיימי במהימנות' ואם
לאו או טהור' היא או פרסה נדה כביכול הנבדקות בסנה שעורי'
דסוטה בסוד מעשה של שני אחיות זו שתתה וזו לא שתתה וכו'
כאשר הוא בגמרא דסוטה והאנשים מרגלים הם עזא ועזאל אשר
יש להם אחיזה מהחלל אשר הוא בין רגלי לאה לראש רחל והם
רגלי הסומאה אשר נתקצצו ונקשרו בשלשלת עומק התהום יסא
בישא ואלו נקראים מצול"ת י"ם וכמו שלקח יוסף את שמעון
והבדיל אותו מלוי ויאסור אותו לעיניהם כי הם שני נבדלות ולא
רצה שיהיו הנבדלות יחד והיה מחלק אותם כדי שלא יקטרגו
עליו כך הוא להבדיל בסד"א אלף הנבדלות
מחלק הכהן חשני שעירי שלא יהיו יחד ויקטרגו על ישרא' והכסיל
חובק את בשרו ואוכל את עצמו כך השעיר האחד נשא עליו את
כל עונות ישראל והוא שאומרו בזו' אחרי מות ובזין דסליק ההוא
קשיגורא דישראל ואתעביד סיניגוריא דישראל בדין קב"ה נטיל
כל חוביהו דישראל וכל מה דכתיב באיגן מתקן דלעיל לאדכר'
חטייהו רבני נשא נטיל לון ורמי לון בהאי נוונא לאתר דאתקרי
מצולת ים הד' תשלך במצולת ים כל חטאתם וזה בח השעיר
נקרב אל הקב"ה כדי שהשעיר והמקטרג האחר יאבד כותו ויזדכי
נמחק כמו בימי יהושע בסוד שני אנשי' מרגלים שנמחקו בכבישת
הארץ וכזה נעשה סניגור לישראל · וכל זה נעשה ע"י איש ערי'
שהוא מוכן לשליחת השעיר חנשלך לנוקבא דתהומא רבא והיה
בו כוח בעין הרע שלו שהיה עינו פגום והוא יותר מוכן לעשו שירו'
לתנין עיר אבל הכ"ג הסקריב השעיר אחר לה' צריך שיהיה טוב
עין כנגד אריך זה והוא תיקון זה הנקרא מצולת ים נאמר בו טוב
עין הוא יבורך והוא סוד הכ"נ שלסעלה שפירשתי מקודם ודהו
אומרו ורמי לון כהאי נוונא איגון פתקין ונם השעיר המרגל האחר
שכולו חשוך והו' נסבע בחשוך ובחושך שמו יכוס תקר'נוף ליאבל
גלוי עיניים אינו כ"כ שהצדיק דין על עצמו ואם תאמר הרי דהם
בשלשלאות של ברזל בתהום רבה ונקראי' מצולת ים השוב שכח
מחניהם הוא זה והם עוד היום לומרים כישוף להכשיל את בני
ישראל ולהפיל את שונאי ישרא' כמו שלמדו את בלעם בכל דעות
שעשה כי הוא היה משומם בכל פעם בטורי חשוך אליהם ולמדו
אותו כישוף ורעות וחיאך הוא יכול להחזירם למצרים כאומרו
בזוהר ואלו הדברים הם כמסמרות נטועים נתנו מרועה אחד וא"א
לגלות אלו הסודות בדרך פרט ומהשם אשאל המחילה שגליתי
כבשונו של עולם · ולכן אומר רבי אבא באדרא רבא ומהאי
אתר'מיין כל מארי דתבעין חובן דבנינשא ומתכפיין פי'נשלכים
עם הפתקין של חובין ועבירות לנוקבא דתהומא רבא ומתכפיין
ואינם יכולים עוד להרים ראש ולעלות למעלה לחוץ לנוקבא
דתהומא רבא ולכן נקרא י"ה שבת שבחון דנהרא אימא עילאה
מים הקדמוני הזה מעומקו ומאיר הארה גדולה למטה ואינ'יכולי'
להביט באור הזה כמו שאירע לאדם המביט בשמש לא יכול
לפתוח עיניו אחר כך זהו להשמדם עדי עד כמו שכתבתי בסוד ז'
תיקונים בסוד שבת · ולכן נקראת שב"ת שבתון שכולו בסוד
עתיקא ועל זה נרכו ר"ש בזרין בדי לעתיק יומין :

פרק יח

בו יתבאר תיקון עשירי מתיקוני דקנא דישא דאין הנקרא
תחן

תתנאמת ליעקב ומבחוץ מלבישו עשיראה דאריך שמו נוש"א עו"ן

התיקון

העשירי מתקוני דקנא דרישא דאין שמו תת"ן אמ"ת ליעק"ב ומבחוץ מלבישו תיקון עשירי של ארך שמו נוש"א עו"ן והו אומרו בספרא דצניעות'חפין על נרת' דיקירו ורבבא והם השערות המכסים התיך והגרון דא"א ואל"ו דאין בתוכם מבפנים מאירים לאלו והם תרין תיקונים הכלולים בתיקון אחר בסוד שני שלישי התחתוני' של הכתר דאין המכוסים אשר הם אערות פנימיות לאלו התיך והגרון ומצמיחים שערות ותופים על התיך והגרון כי התיקונים בקעו בגלגולות של הכתר שליש העליון דכתר של רישא ואין הסגולה וכו' תיקונים עם הזקן הזה שהשליש העליון של כתר מצמיח בתיך והגרון משערות הללו והענין הוא תחת המוחא סתימאה דאריך הם התיך והגרון והם חכמה זעיבה שלו והם כעין רכר וגולגלא באמת ומשיגים שפע משערות הגרון והתיך הנזכר שהוא אורך הצואר שהאריך אנפין זולמעלה מזו והתיך והגרון הנזכר עושים ייווג ע"י השערות האלת חמזילים אלית'שפע ע"י הלשון דא"א וזה תזיווג תוא מכונת בלשון אכילה כסוד אכלורעים והוא לצורך תוספות של שני המזלות האלה הנזכרים מזל עליון ומזל תחתון ומקום אבא ואמא רתחת הגרון דהיינו הקנה של אריך והגרון נעשית כתר לשניהם והשני מזלות תופים עליהם מראשם עד רגלם כי הם מגיעים עד המיכוך שלו השערות מצמיח' הזיווג הזה עד שמזדווגין ממנו אבא ואמא ונמעטרין עטרות לזעיר ולכן שמו תת"ן ליעק"ב פי'שנותן שפע אמת ליעקב שהוא זעיר וממנו נולד זרע אמת נשמות ישרא'לזה השפע נוחלים מן ת"ת דא"א הנקרא אמת והוא קרום של חמות ופותח קרומו ונוזל טלא דבדולחא למטה על זעיר דרך התיקון הזה וזהו אומרו בארדא רבא תקונא עשיראה נתחין שערא תחות דיקנא ואפיין כנרונא תחות דקנא קום רבי יחוד' קם רבי יחוד' פתח ואמר ובאו במערו'צורים ובמחילו'עפר מפני פחד י"י וצאות ומהר"ר נאונ"ו בקומו לעירוף הארץ מפני פחד י"י מפני פחד י"י תא אתאר'דמן דאיתו לבר שהוא ז"א פחד י"י אקרי שתו'לחיין מתתלבשת דקנא קדיש'נקרא לעול'לבר מנפ'האיש מלבישי'אריך כי אם ע"ישראל שבא ותבנ'הם חוץ לתיקונים דדיקנא קדישא ויקירא זעיר אנפין נקרא פחד י"י שהוא דין ויעשה דן באומות ביום שתגלה משיח ויליר בהלות בעולם ולכן נקרא באותו שעה פחד י"י והיה הוא זעיר אנפין והנעשה מנה'דעתיקא זהנ'נקראים י"י צבאות ונפ' מנה'דאבא ואמא אבל למעלה הכל רחוקים באין וארך ואינו נקרא פחד י"י ומהדר נאונו אינן שערי דעתות דקנא ואתקרין הדר נאונו תרי ואלו השערות הם זכר תקיבה התופים על התי"ך והגר"ן ונורסים ייווג בין התיך והגרון ע"י חלשין וסלת תר"ך דזכו השערות המהודרים וסלת נאזנו הם שערות אחרים והם בסוד זכר נקיבה לכן אמר תר' שערות דתיך והגרון והגרון הוא ביניהו כוללות אותם השערות של התיך בסוד נקיבה תסובב נכר ואלו השערות הנזרמים ייווג תרין עטרין לזעיר אנפין לכן נקראים תדר נאונ"ו שכל ממשלתו ייווגו עם נוקבייהבא מן השערות התיקון הזה וסי שיש לו זקן יש לו הדרת פנים אינו סרים בסוד יוסף יפה תואר ויפה מראה ע"י זה מזדווגים זעיר ונוקבית לכן נקרא הדר נאונו של זעיר אנפין בקומו לעירוף הארץ שהוא השכינה ויזכר עריצים ממנה ונאסר לאחוז בכנפות הארץ וינערו רשעים ממנה הם הדינים והקליפו'תאחזים בה אחו תיקון עשירי הנקרא תת"ן אמ"ת ליעקב ועל זה התיקון אמר הנביא תתן אמת דהיינו זרע ושפע אמת לזעיר הנקרא יעקב ועל ידי נעשה שיש לו התעוררות להזיווג כאשר אבאר בשער תיקון זעיר ונוקבית בעזרת קב"ה ושכינתיה ברוך י"י ומבורך לעולם אמן ואמן:

פרק יט

זו יתבאר תיקון אחד עשר מתקוני דקנא דרישא דאין הנקרא חס"ד לאברה"ם ומבחוץ מלבישו תיקונו י"א דאריך שמו ופש"ע

התיקון

אחד עשר מתיקוני דיקנא דרישא דאין הנקרא חס"ד לאברה'ומבחוץ מלבישו תיקון אחד עשר דאריך שמו ופש"ע. ואמרו עליו בספרא דצניעותא. מתשערן בשיעורא שלים פירוש השיעור ששיער'התיקון זה שלא יצא שיעור נימא זה יותר ארוך מחבירו למטה מן טבורא דלבא והו הקשר ואחרית השלם שמתיחדין שלא יצא אחר חוצה מחבירו וזהו אומרו וחד סר דלא נפקי נימא מן נימא ואינו יוצא נימא אחר ממקור חבירו אלא כל אחר ואחר יש לו מוצא ומקור וצמיחה ממקום אחר בפני עצמו והוא חסר גדול הצומח לאברהם שהוא אבא המלובש בתוך זעיר ובא להסר קורס וזהו סוד פרגליו'טובה היתה תלויה בצווארו של אברהם אבינו וכו'והוא היה ליוקח האור הזה למטה לגלגל חמה שהוא זעיר תנקרא יעקב והוא אחד משני סרגליות טובות שהיו על זקן אהרן דהיינו הימני הנזכר בזוהר ואברהם היה מעורר החוט של חסד שהש'מחוט ועד שרוך נעל להשקו' מחסדי אריך לזעיר וזהו סוד גומל חסדים טובים בברכת מג"ן אבר"ם ומזה נמל חסד חסדים לכל באי העולם. ובאריך נקר' ופש"ע פירושו נושא עון ומסלק פשע אשר אינו מניח לעבור שפע התופין הללו הנכללי'בחוט אחד כי מלת פש"ע הוא בהיפך שפע דהיינו כמו שפירשתי בתיקון עובר על פשע'זכו עובר ולא עובר השפע ועובר בזעיר אנפין ואקרים שין לפ"א ונעשה שפע. ואם לאו ח'ו השפע בסקומו עובר ולא עובר בזעיר אנפין ולא אקרים שין לפא ופשע בסקומו עובר ולא עובר באומרו באדרא שם בתיקון עובר על פשע בההוא ארחא:

פרק עשרים

בו יתבאר תיקון שנים עשר מתיקוני דקנא דרישא דאין הנקרא אשר נשבעת לאבותינו ומבחוץ מלבישו תיקון י"ב מתקוני דקנא דרישא דאריך שמו ותפאה:

התיקון

שנים עשר מתיקוני דקנא דרישא דאין הנקר' אשר נשבעת לאבותינו ומבחוץ מלבישו תיקון י"ב מתיקוני דקנא דרישא דאריך אנפין שמו ותפאה תרזו אומרו בספרא דצניעותא שפוון אתפנן מכל ספרא זבאה איהו מאן דנשיק מאנין נשיקין. מי אלו השערות של השפה העליונה שעל הפה והשערות של השפה התחתונה אינם כל כך ארוכים וגדולים שלא יכסו השפתיים העליונה והתחתונה שיצא הרוח חיצוני מן הפה תזה לזעיר אנפין ומה ח'ו היו השערו'מכסים לא יצא השפע ח'ו למטה דרך הגרון ולמעל' הבל רחמים לכן לא מכסים הפה ומי שמת בנשיקה כמו משה רבינו ע"ה ויקח אל נשקת הפה הזה נמל אלעזר שיוצא ממנו למטה ובפרט בשעת סטרה של שכינת חיתה דביקנה רוחא ברוחא אשר סיסנם מר' חרש בחרשו ושב"ת בשב'תו היינו מן הפה הקדוש זעיר אנפין הוא מקבל ז' הבלים בסוד הזה הכלל אליו ז' חקוקי עתיק יסי"ו וזהו אומרו באדרא תקונא דתתיסר דלא תליין שערי על פומא ופומא אתפני. מכל מקום ויאן שערי סחור סחור ליה על השפה העליונה והתחתונה וצריך שלא יהיו שערות מכסים הפה בינו דלא אשתכח טרחותא בסה דאצטריך. שלא יצטרך למנות הרינין של השערות על הפה והכי אצטריך לנו לסלוח ולמחול ולימא סלחתי כדבריך ושוא'ואמר ה' סלחתי כדבריך ושואל רבי יהודה טרחותא בטאי קמירי מה ענין הטרחא כאן ותירץ אם יכסו השערות יהיה הינא בתר דינא כי כל שערות הם רין ודין הוא על השפה תעליונה ואם יהיו על הפה יהיה הינא בתר דינא ושם טרחותא אשתכח לפנות מעכבי סליחתינו. ומקשה את"כ וכי בעתיקא קדישא שערי דקנא פרחא אינון או דינא אינון הא כלא רחמי אתחזן אלא דלא אתחזי בגשובא דרוחא דו"א אתמר שלא יהיה פרחא בנשיכת רוח מהפה הזה לזעיר אנפין דתאנא מהאי פומא קדישא עילאה לאפוקי פת ז"א נקרא תתאה הנקרא קדש קדשים פי' קדש חר ל"א קדישי חרין אין וארך אשר הם זה בתוך זה נשבא רוחא מאי רוחא מה מיבו של רוח הזה והבל שלו רוחא דאיתרק ביה דמתלבש ביה זעיר אנפין ומהאי רוחא פתלבשין כל אינון דלתתא זכר ההוא נפיק אתפרש לתלתין ושבעה אלף עיבר ואתפשט כל חד וחד בלחודוי לאתרא פי'הרוח הזה מתלבש בו רוח הקודש רוחא דחיי לזעיר לנביאי ה' שנ'רוח ה'לבשה את עמשי מהפה הזה וגו'ולהיות שיש בתוכה שם של ס"ג ומסלו שלו כמנין הכ"ל דפומא הזה והם הז'

הנלים

הכרים שאסר קחלת חנזכרים בזוהר פ' בראשי' בהאי כר"ש בעל קכן רף ל"ס ע"ב וברף מ' זוהר נרול ח"ח עובראה הוה בחר בר נש מאינן בעלי קבין דהוה אזיל באורחא אערע בחרין חכימין מאתרי דדרא מארי דחכמתא דאורחא אמר לה שלמא עלייכו רבנן לאן אזלתו אמרו ליה לדוך פלן ערב שבת הוה אמר לון אנא אזילנא תמן אזיל ואתקן לכו אתר בי מוסבייכו אם אתון בעיתון אמרו ליה והא אנן בסומון ואנת בלא רגלין איך יתכן למהוי בהאי ארחבי אחזרו רשיעיהו לרבי וחמו ליה דהוה הים כשריפא דכבנא · עבר לון קפיצה פי קפיצות הדרך על הסוס לחכמים אשר רכבו על הסוסים ואשכחו גרמייהו לפום מערחא כהרף עין אמר לון רבנן עולו עלנא אבתריה מערחא נו מערתא עד דאיעלו לתר פרסא והוה תמן בעל קבין מתפשש סהוהא גופא והוה מהלבש בגופא אחא ואנפוי הוו נהירין כשמשא והוה תיב על כורסייא דסלכותא נחלת מאה ולסירי תחות כרסייא לרגלוי והוו קראן הבל הבלים אמר קהלת הבל הבלים הכי קרא זמנין סגיאין בלא חושבנא אמרי לון אינון מארי דדרא מאי האי וכי לית קרא אחרא בספר קהלת מיר קם והוא דהוה על כרסייא ואחיד בידיהון ואמיל לון לשבע הבלין וכבל היכלא והיכלא הוה כתיב הבל הבלים והיכלא שביעאה נשרא ועטרה בפומא דרמות יתה בההיא קפרה והוה כתיב בעטרה כל מאן דלא ידע באלין הבלי עלי כתיב הטר הקרב ימות · מיד אתחזרו אינון לאחוריא אמר לון ההוא בעל קבין אתון מארי דדרא דאזילית אבתרייכו עד כאן למנדע חכמתייכו והאי לאו חכימין אתון · ואי בתאי קרא עבירנא כל בניינא רא ובניה הוא סאים עלמא בסיפא חדא ובזמנא בתרין זמנא בחלת ובזמנא בארבעה ובזמנא בחפשת · ובזמנא בששה ובזמנא בז' ואנן האידנא כלהו אזלין בעלי קבין והאי קרא ירתנא מאבא ואבא מאבוי עד אנא · יהיב לן ממונא סגיא ושוי לן באתריהו בהרף עין · בסוף קפיצ' הדרך אמרו ליה רבי אימא לן שום רמיזא בהאי קרא דלא אתכסייא חכמתא דא מן חבריא אמר לון רבנן דאי רא עילאה אית בהאי קרא אבל אימא לכו כרמיזא שבע הבלים אינן בהאי קרא וכולהם יתאים בחבל הפה של עתיק יומיא לזעיר ונוקבא עד שהחבל הזה הוא בכל פה של עתיק של אב"ע והבעל קבין זה חיה מהיכלות דעתיק דיקניה אשר הגלגלים אין נראים שם מפני אחיזת הדינים וחקלפו' ש' רחצתי את רגלי איכבה אטנף' · והבל הזה הוא התלבשו דזעיר אנפין מבפנים ומבחוץ כדרך הלבשת המלבשת מבפנים ומבחוץ והוא סוד חשם ל"ב כו' מקיפי' הם באים מן הפה של עתיקא לאבא ואבא על ראש ז"א והם ל"ם מן מלת צל"ם וסוד הדבר הוא כי ל"ם הוא בכ"ק ז' הם כולהי' מעשר שהוא שבעים והם סוד ז' לבושי ז"א ומקיפין מבפנים ומבחוץ ואשר ז"א מקבל מז' מקיפים אלו אינו נמשך לו חיות נרול ועליו מרוקיב ובזה יהיה האדם הוא ז"א כי שם מ"ה ני' אדם ז' מקיפין הנזכרים הם ב' אותיות למ הוא מל ר"ל דבור כמו שאמרו חז"ל פעמים תשורת פעמים מסללות כי כשעה שמקבל ז"א הארת ז' מקיפין הנזכרי' שהם מ"ל או מסלל ומדבר ויוצאה כל מקף מפיו והו שאמר כי לא על הלחם לבדו יחיה האדם שהוא ז"א שבו מ"ה כמנין אד"ם כי על כל מוצא פי יד"ר שהוא סוד ז' המקיפים שמקבלים ז"א ומכחם יש לו דבור שהוא נקרא מוצא פי יד"ר יהיה האדם שהוא ז"א וכו' תלי חיותו והוא סוד הכל הבלים אמר קחלת הנזכר בספר קהלת כי כל החיות תלוים בהבל זה הנמשך מן המקיפים לחיות ז' המקיפים שהם ל"ם מן הצלם כנגדם נזכרים ז' הבלים בקהלת ובלם נמשכים מהפה הקדוש דעתיקא דהוה ולכן אומר באדרא רבא וכל מאן דזכי לאתלבשא · מינה אתלבש ולכן הם ל"ז כמנין הב"ל סילוי של ס"ג ויש בו אלף אותות לכן הם מספר ל"ז לף עיבר מכל צדדי הפרצוף מבפנים ומבחוץ ועל דא שעירין לא אשתכחו על פומא קדישא משום דרוחיהון נפיק ולא בעי מלה אחרא דהיינו שעירות לאתערבא ביה ולקרבי' בהריה ודא הוא סמירותא דכלא דלא אתדבק לא לעילא ולא לתתא ר"ל שלא יכול שום אדם לדבק ברעותי' ובמחשבתה' וסודותיו וסתריו ולא שום פרצוף יכול לאתדבק ולהשיג סודותיו והוא סתים בסתימו דסתימין דלא אתידע דא הוא דלא אתתקן ולא הות ביה תיקונא ובגין כך רוחא דנפיק לבר נצח והוד של זעיר שהם לבר מנוקבא והם תרי נביאי קשוט ומהלבשין ביה נביאי מהימני אתקרי פה ' והוא מתנלה לכל מפני שהוא לבר מזעיר אבל הפה בהאי עתיקא דעתיקין לא אתפרש ממנו כלי אמצעיות אבא ואמא לזעיר ולית מאן דידע רזהיה סודותיו הנעלמו בו מלבר איהו עצמו אבל ע' אמצעיו אבא ואמא ירד רוחו לזעיר כרפירשנו ובגין כך שעירי שקילין מחרינ דפומא ואתפני מכל מסרוי ובהאי אתרחיצו אבהתנא לאתלבשא בהאי רוחא דמתמשט לכמה עיברין באתר רבל שעירי שקילין בסחרנו פי' סביביותיו ורצון האבות הקדושי' הן הן מהרכבה חשקו למות מיתת נשיקה דביקות רוחא ברוחא והוא רוח הכלי של הפה הזה שמת בו מרע"ה במנחה של שבת והק"בה הבטיחם אל זה הפה לנשוב ממנו רוחא חיי דחיין ע' זעיר אנפין הה"ד אשר נשבעת לאבותינו והוו סור נזעיה האמורה באבות הצריק' ואמים' שלחם ונשבע להם על זה ודא הוא תקונא קדישא עלא דתריסר דמכאן אשתלשלו י"ב תחומין לעילא וי"ב תחומין לתתא בכל העולמות וי"ב צירופי הי"ה דתפילין ד"א היורדים מראש עתיקא בכל יום והוו אומרים ז' הק"בה מניח תפילין ובראיה הם י"ב שערי ירושלים העליונה וי"ב תיכלות והם סור וי"ב בקר והים עליהם ים הקדמוני יום האחרון שער ראובן אחד שער שמעון אחד וכל שבט קורא נשמות שבטו להיכלו שנא' ירושלי הבנויה כעיר שחברת לה יחדיו ערות לישראל וש"ב מנחני תפילות לי"ב שבטי י"ה וי"ב פמני הקפורות והו שאומ' בזוהר חרש"ם לך לך רף מ"ח חה לשונו כתיב ירושלים הבנויה זו ירושלים שלמעלה ששם עלו שבטים שבטי יה ערות לישראל כרי להעיד על כל צדיק וצדיק מישראל ולמה לחיות כולם מורים ומפרכים לשמו הה"ד עדות לישראל להודות לשם ' והיינו דתנן כל צדיק וצדיק יש לו מרור לפי כבודו כפי הראוי לו מאן דאתי מראובן יש מרורו עם צדיקים מן ראובן וכן כל שבט ושבט ומאן דהוה נר מאומות העולם ונתגייר מרורו במרור של גרים והשבטי' עומרים לערות לכל צדיק וצדיק הה"ד ששם עלו שבטים שבטי יה עדות לישראל להודות לשם יה"ו והוו אומרי' י"ב תחומין לעילא בדיקנא דעתיקא וי"ב תחומין לתתא בגו"ע של הכסא כבוד · והתיקון של הי"ג כולל הכל לכן לא נחשבים אלא י"ב כנגד י"ב צירופי הויה וזמקור כולל הכל וכנגדם אל והי"ב תחומין אומר שיש י"ב תחומין לי"ב שבטי אהבתא דהיינו באיברי השכינה הם כולם רק יוסף הוא מיסוד זעיר והוא בעולם וזכר כאשר אבאר במקומו והם תיקוני השכינה כאמור בזוהר פ' ויחי בסוד נפתלי אילה שלוח' עיין שם וכנגדם י"ב גבולים ותחומים בארץ ישראל נעבר הירדן לי"ב שבטי י"ה הה"ר אשר נשבעת לאבותינו לחוריש להם אלא הי"ב תחומין להיו להם לבנים בעה"ז ויושבים עמהם בעה"ב במשה שליחם · ובחלק השני נ"ן המלך אקאר זה כיר " אלהי השובה עלי בעזרת עתיק יומיא המשפיע לקב"ה ושכינתיה ברוך " לעולם אמן ואמן:

פרק אחד ועשרים

בו יתבאר תיקון שלשה עשר מתיקונא דריקנ' דרישא דאין הנקר' מימי קד"ם ומבחוץ מלבישו תיקון י"ג מתקוני דקנא דרישא דאריך שמו ונק"ה:

התיקון האחרון הוא תיקון שלש עשרה מתיקונא דיקנא דרישא דאין שמו ימי קדם ומבחוץ מלבישו תיקון האחרון הוא תיקון י"ג מתיקוני דרישא דאריך שמו ונק"ה · וזהו אומרו באדרא רבא · תקונא דתליסר דתחות דקנא מכאן ואילך ביקרא נאה וביקרא שפירא וחפיין יקר שפורא ולא אתחזיין מאנפי תקרובתא דנוקבא בר אינון תפתחין שפירין חוורין ופירישין של דברים הוא שפירותי למעלה כתקון שמיני שהוא החוט הכולל כל שיבולת הזקן הרואה הפנים כלפי חוץ ונקרא מזל עליון ונמשך עד השיבור · וזהו נקרא יכבוש עונותינו ובאריך תיקון שמיני שלו נקרא נוצר חסד · וכל שיבולת הזקן שהוא כלפי פנים צד הצואר כלפי חקרן והחוה נקרא מזל הי"ג ונקרא ימי קדם כאין ובאריך תיקון שלש עשרה שלו נקרא תק"ה ודע כי אלו השני מזלות הם כלולים בשבולת הזקן התולה מן הסנטר ולמטה והם שכובי זה על זה כעין דבר תוקב וכל נקיבה בא בקצה התחתונה ·

כן נבאן לכן מן התיקון ה"ג אשר הוא בחינ' נקיבה תסובב נגר כל השפעת המוחין ותרין עטרין היורדים לזעיר על ידי אבא ואמא ועל ידו מזדווגים אבא ואים' והתיקון ה"ג הזה מקבל כל ההשפעה ואורות ונותנם למטה מפני שהוא התחתון ושני המזלות מכסים אבא ואמא ועל ידם מזדווגים · וכל הטעמים של עתיקא הבושם הם שעטרות הכסים הלחיים אבל הפנים של ימין ושמאל שהם כוד הלחיים ימין ושמא דהיינו מה שאשר מהלחיים שאינו מכסה השיניות נקראים תרין תפוחין שפירין מפני שהוא לבן ואדום בתרין גוונין ואם היה כולו לבן אינו נקרא איש יפה ומפני שלא חחשוב שהוא כל כך אדום עד שאין כל כך ניכר בו הלבן לכן אכר ותחורין על כל פנים לבן של חסד עיקר בו מפני שהוא כולו חסד כגודע שכולו צר ורחמנותא ויליו כתיב כי עמך המליחה ולא עם אחר ועל ידו אסר יי' סלחתי כדבריך · אכל הפה הקדוש של אין ואריך אנ"פ שיש לו שני שפתיים עליון ותחתון בסוד בחינת זכר ונקיבה אע"פי כן אין שם בחינת זכר ונקיבה בשום פנים לרוב העלמו והסתרו עד שיורד למטה אל החיך והגרון ועושה זיווג ביניהם ע"י הלשון המסתובת למטה עמהם וכל יום כולל אלף פנים ר"ל אלף כפירות כי שנה נ"פ"ה וכל פרצוף לא יעבור ספור אלף בתיקני עילאי אכל מסנו ולמס"נ תסעט אלף הנה ונעשו ימים ממש של כ"ר שעות ולכל היותר ק"ן שנה ומה גם עתה נתמעט אפי' מהק"ן שנה ואין חיתום אלא מעולם היצירה ששים או שבעי' לכל היותר על פי הרוב ואין העולם נדון אלא אחר רובו כגודע וקודם שחשאו ברור המבול היה להם נשיבו דרוחא דאריך בכל לילה כשבאו בשינה לסעלה בסוד מיין נוקבין להדש נשמו' ישנות ולבן נקרא אריך בסוד אריכות שנים שהיה להם נשיבו רוחא דחיי כגודע ואחר שחטאו אסר הק"בה לא ירוץ רוחי של עתיקא שהוא נשיבו רוחא דחיי בכל לילה לא ירוץ רוחי לעולם ע"י זעיר שהוא עולם התחתון כשנם הוא בשר שכולו בשר ודם הולך אחר תאוות הגופניות והיו ימיו ק"ך שנה · וכשחטאו יותר נדחו לעול' היצירה שר של עולם הוא מסתרס מניג את העול' בסוד היבש של אשת הא"ח וכן נשכח מהם סוד העלמות העליונים ופעולתיה בשכחת נוראות שחטאו במגדל דור הפלגה וברוב המבול דבקו בשאינם מינם כי אסרו כמו שהכחות העליונות מורכבים אלו באלו כך נעשה אנתנו ודבקו עצמם כגוות · ומנשיבו רוחא דחיי של כל לילה כגודע שכל אחר צריך לישן מפני שצריך לחרש אליו חיותו וליקח נשיבו רוחא דחיי וכשלקחו נשיבו רוחא דחיי הבא מאריך למטה נשיבו רוחא דחיי מחפה והחושם וקבלו מסנגם כן חכמה מפוארה וכורות נפלאי' ואחר כך יצק אותם השי' בחומר עב כדי שלא יבינו שום דבר חכמה ולא יבינו שום דבר כישוף ה"ר וישלך עפר אל פיה ופסקו מהם השנים קרמוניות ששמשו קודם שחטאו בשנים הקדמוניות ההם נקראים ימי קדם כי כל יום הוא אלף שנה וימים ושנים הם הכלל אחד והם נאמרו גם כן ימים קדמוניים דקדמונים בגבר השבעה ימים דזעיר הנקראי' עולם ששמשים עתה בה העולם בסוד שבעה ימי השבוע ולכן אומר באדרא רבא תאנא אלין תיקנין אקרון ימי קדם זאקרון ימי קדמאי דקדמאי ואינן ראשתכחו בזעיר אפין אקרון ימי עול' ר"ל כאריך נקראו ימי קדם ימים העליונים והראשונים כי בזעיר הם הימים התחתונים הם סניגת הנקראת עולם שנ'מן העולם מלבות תער העולם בינה עולם היליך עולם התחתון ועל אלו השני מקונים הימים של אלו אריך הזעיר שנקראים ימי קדם וימי עולם נאמר עליהם וערבה לה'מנחת יהודא וירושלים כימי עולם וכשני קדמוניות · שמסתקים גם את זה והתיקון ה"ג הוא הסזל התחתון כליל לון והוא המזל התחתון כולל כל המזלות כולם · ועל שמנו נקראו יום את"ר כי הוא ליקחם אליו ונעשו בו יחוד נמור והוא היי אשר ישמש אורו לעתיד לבוא שנ' יום אחד הוא יודע ליי' לא יהיה יום ולא לילה ר"ל שלא ישמש זעיר שהוא סרת יום ומכ"ש יצירה שהיא סוד ששת ימים ועשיתם הם ששת לילות של ששת הימים ועל הזם הזה אומר בראדרא רבא · ותאנא אלין ימי קדם כלהו מתתקנן בתקונא דדיקנא דעתיק דעתיקין סמירא דסמירין כליל להון הוא סוד רישא דלא אתידע הכולל אין ואריך בסוד העלם והסתר סדיא ותיקוניו וכל גניזין עלאין ותתאין ביה גניזין · אכל בסוד הזה כלהו כלילין ביה לכן אומר שם וביה כלילין בהאי פולא דאתחלי מינה כלא כמא דאתמר · ורא יומא לא אתכליל בהרייהו אלא הוא כליל כלא · ובההוא זכנא ר"ל לעתיד לבוא בימות המשיח דאתער עתיק יומין בתיקנין דלעילא ההוא אתקרי יום אחד דביה זמין לאוקיר דקני'הה"ד יום אחד הוא יודע ליי' הוא בלחודוי יתיר מכלא · הוא דכליל כלא · הוא דאתקרי בשמא ידיע והוא אומרו בפסוק הוא יהיה ליי' ושמו יהיה בהתיקונים · בי"ג תיקונים דסיכה ורמשה · דתנינן באתר דאית יום אית לילה דלית זעיר יום בלא לילה נוקביה ומשום דההוא זכנא אמין הוא דיקנא דדיקנא והוא בלחודוי ישתכח · לא אתקרי לא יום ולא לילה · דלית יום אקרי אלא כספרא דילן ולית לילה אקרי אלא מספרא דילן · ומשום דהאי תיקונא כליל כלא לא אתידע ולא אתחזי מיניה אלא הוא · מיניה נגיד משח דרגוותא לתליסר עיבר מבוקין לכל איגון דלתתא דתנרין ר"ל אבא ואיסא ת"א ונקביה שאילו אינם מאירים אלא בהארת אריך ג"ה תיקוניו והוו בהתעוררות מעשים התחתונים הנוראים מיין נוקבין דגודע ומאירים אלו התיקונים למטה · בזה השפע היורד למטה מהמוח מתתקנין י"ג תיקונים דלעילא שהם נקראים י"ג תיקוני דיקנא קדישא עילאה ואלו התיקונין בזה הזקן מתתקנין יורדים לכמה צדדים ואינם נראים האין מתפשטים ואין יוצאים · עליה אתקרי אני יי' הוא שמי וכבודי לאחר לא אתן כי הוא נעשה ממלכת א"ק הנקראת אני והוא אותיות אין בסוד רישא דאין וכתיב הוא עשנו ולו אנחנו כי הזרע בא מהמוח כאשר אמרנו בסוד · ב' תחומין ל"ב שבטיך בתיקון תריסר הנקרא אשר נשבעת לאבותינו · ומשם יורדים כל הנשמות למטה ס"ב צירופי היוה · וכתיב ויתיב יומין יתיב באתר' ולית דידע ליה יתיב ולא שכיח וכתיב אורך כי נוראות נפלאתי נפלאים מעשיך ונפשי יודעת מאוד בסוד סקור מ"חים של הפלא העליון הוא אותיות אל"ף של רישא דאין שמשם יורדים הל"ב נתיבות חכמה ויצירן לכון בתפילת שמונה עשרה בברכת מגן אברה' כמלת וקנ"ה הכל שהוא אותיות וקנ"ה שהוא מזל התחתון דאריך שממנו באים ה' חסדים וה' גבורות סרישא דאריך על ידי חביריו תיקון שמיני שהו' זכר ונקרא נוצר חסד והו עיקר תפילתינו להשפיע לזעיר וזקביי כסוד נמל חסדים טובי' וקנה הכ"ל שתיקון קונה הוא ונקה הוא הבל וממנו באים כל החסדי' והגבורו' הנקראי' ישועה בסוד ומושיע הנקראים מעיני הישועה המושיעים לנערה המאורסה אשר צעקה בשדה שפני עשו איש צד איש שדה חדיבה והם באים וסובבים אותה ואז נקראת כוס ישועות בתחתונה אותיות אלהים חיים הסובבים אותה בד' ימינו של הקב"ה שנאמר נצבה שנ"ל לימינך ביד ימינו שנא' ימינו תחבקני והשמאל נורם אהבת נשים והוא חיסום התאוה של אהבתו אילת אהבים ולעתיד לבוא כשיברך דוד המלך ע"ה ברכת המזון על סעודת לויתן הוא יהיה שושבין להעלותה למעלה ביד ימינו בסוד מין נוקבין שנאמר כוס ישועות אש"א שנ' עלי באר ענו לה שהעלוה למעל' בסוד השיר שנ'או ישיר ישרא' ומלה' אש"א ריקא מאת"כ יקבל אותה הק"בה ביד ימינו שנא'ונשם י' אקרא אהלה פניו שיקבלנה בשמחה ואז היא עולה עמו בשוה מיה יורדת לעולם ולילית עם סמא"ל מלכות אדום הרשעה שהעלו עשו עמהם שלא כרין נאמר עליהם כי הנה השמים כעשן נמלחו והארץ כבגד תבלה והו סמא"ל ולילי' ועשו נאמר עליו אם יגבי' כנשר משם אורידנו נאם ה' וישפוט אותו על זה שעלה שלא כדין שנאמר בדבר ובדם ששפטנו ונאמר ועלו מושיעים בהר ציון לשפוט את הר עש"ו והיתה ליי' המלוכ' ברוך יי' לעולם אמן ואמן :

פרק כ"ב

אדרי אשר בארתי לך הנ"ג תיקוני צאל"ד כמו שבארתי לך בסוד הפסו' עשרה עשרה הכף בפרק' הקודמי' שאין ואריך היו לכשר אחד ונכנסו העשר של אין בתוך אריך ואריך מקיף את אין סבתוך לשסור כליו ומלכות דל"א מסתתרת בהם מבפנים והוא הרין הראש של אין שהוא בגלגולת שלו הסגולה נבנם בתוך אריך ונם ל"ג תיקוניו של רישא דאין נכנסו בתוך י"ג תיקוני אריך ונעשו חיבור אחד ומה שהו' בתוך אין עם כל סודותיו ורמזיו וגנזיו הם גם כן בתוך אריך לכן אינם צריכים פירוש אותם של אריך כי מה שאירע לאבות אירע לבני' · ומה שיש בזה יש ולכן לא פירשתי אותם של אריך לכרם · וכל זמן שאריך לא

שער דיקנא קדישא

תקן בריש חוורא דיליה · לא נחקן זעיר אנפין עם ראשו ותיקוניו
ותיקוני דדיקנא · ולא מאירין תיקוני זעיר אנפין למטה כ"א ע"י
התעוררות התחתון ולהיות כי אחר התיקן אחיזת החיצונים מגיע
עד זעיר ונוקביה וכדי שלא יתאחזו בהם החיצונים יותר מכדי
צרכם עשה המאציל ב"ה שבזמן שליטרא ותגבורת הדינין כמו
בזמן הגלו' בחול ובזמן שבית המקדש קיים בלילה יסתלקו המוחין
מז"א ונוקביה והמוחין הם שלשה מוחים בתוך גולגלתא דזעיר
אנפין ונקראים הכמה ובינה ודעת ונשארים בו"א שש קצוות לבד
ואז נקרא ז"א קטן בסוד כי קטן יעקב שנאמר מ"י שהיא בינה
יקום יעקב כי קטן הוא והוו סור קטן עד שבע שנים אין מקחו
ומסמרו קיים לפי שאין בו דעת ובזמן הגלות המר הזה אין לז"א
כי אם שש קצוות וחסרים ממנו סור הנ' מוחין עם כל תיקוניו
ובפרט תיקוני דקנא ואין נראה לו ראש כי אם כמו נער קטן מלבד
שבזמן התפלה ובשבתות וימים טובים וכן על ידי מצוה אחת או
כתיבת השם על מחכוכתו ע"י אדם אחר צריך מוסיפין כח בז"א
שיכול לעלות עד מקום אבא ואמא ויורשים מקום אבא ואמא
ומהלבשין בו המוחין דאבא ואמא בעצמם ואבא ואמא עולים
ויורשים מקום ארך וריך עולה ויורש מקום עתיק יומין ועתיק
יומין עולה למעלה סז' ספירות דאדם קדמאה הנזכר בתיקון ע'
דף קל"ב ע"א ולפעמים עולה הז"א עד מוליא התחתון שבעתיקא
קדישא אפילו עד המוליא השמיני דדיקנא דעתיקא קדישא וזה
נעשה בחזרת העמידה דמנחת שבת והכל הולך אחר הכנת
והתעוררות התחתונים ואין יכולת ביד אבא ואמא להעלות לז"א
ונוקביה אל מקומם ולהוריש המוחין הנבוהים אם לא שגם לאבא
ואמא יתוסף להם מוחין וגבורה מלמעל' מהם לכן העובר השלם
מחוייב בכל עבודתו שיושה לכבוד קונו ב"ה לכוין אל הארת
המוחין הללו ואם אין התעוררו התחתון סור מיין נוקבין לא יבואו
לארת המוחין מאריך אנפין ואז אין לו ראש ח"ו כמו איש ואין לו
תיקוני ראש רחיינו ז' תיקונים וג' תקוני דקנא היורדים ליו מאריך
אנפין ובזמן שיש התעוררות תתחתון אז יאיר אריך אנפין ואדמו
למטה בזעיר אנפין וישיג מוחין וראש ותקן · וזהו אומרו באדרא
רבא · תאנא בציניעותא דספרא עתיקא דעתיקין שהוא רישא
דל"א המגולה של מלכות א"ק שהם כח"ב שלו יצד לא זמין תקונוי
באני מלכין ומשיר מלכין ולא הוו מתקיימו עד דרחי לון ואצנע
להו לבתר זמנא הה"ד ואלה המלכים אשר מלכו בארץ אדום
בכר בירשתי אלו חרמים בשיר עולם התוהו בארץ אדום באתר
דכל דינין מתקשרין תמן וכלהו לא אתקיימו עד דרישא חוורא
עתיקא דעתיקין · כד אתתקן תקין כל תקונין דלהתא בזעיר
אנפין ואבא ואמא · תקין כל תיקוני דעילאין ותתאין בהתלבשם
אותו מקבלים ממנו ואבא ואמא מקבלים שפע מן החיך והגרון
ע"י הלשון ומן שני מזלות החופפים עליהם עד הטיבור ושם יוצא
אור לאבא ואמא לצורך זעיר וזעיר מלבישו מטיבורו ולמטה עד
הרגלים ע"י ישראל סבא ותבונם ומלכות דהיינו נוקבי' דזעיר
אנפין מלביש מלכו' דאריך אנפין מכאן אולינמא כל רישא דעמא
דלא אתתקן הוא בקרמיתא לית עמא מתתקנא ואי איהו מתתקן ·
כלהו מתתקן ואי איהו לא מתתקן בקרמיתא לא יכלין עמא
לאתתקנא מגלגלתא דעתיק יומין הנד לא אתתקן הוא בתיקוני לא
אתתקנו כל איגון דלתתא רבעו לאתתקנ' וכלהו עלמין אתחרבו
הם העולמו' הנזכרי' בעולם התוהו ולכן כל ראש ישיבה או מנהיג
שר ונו"ד בישראל צריך לנהוג נשיאותו ביראת שמים ויתקן מעשיו
בתשובה שלימה כמו שאכתוב בשער התשובה בעזרת עתיק
יומיא · כל התשתדלות שיעשה על ידו יצליח ויהיה נאהב למעלה
ולמטה · ולא לחיות ח"ו ובכלל רועי האויל שאמר חגיגא ע"ה
אוי לו אוי לנשמתו בעה"ז ובע"הב כי הכל לכבוד עצמו הוא
דורש ומשפילי' כל הרוז' להי' בכלל נודדי נדר שיש להם יראת
שמים וקונים שרהה להם ולבניה' בנשך ומרבית אשר הם ליקחים
מיחידים ומהכלל והמס נגלע בהריבית השייך להם כל שנה ושנה
ואותם יחידה סגולה בני ציון היקרים המפולאי' בפו ר"ל העוסקים
בתורה שנאמר עליה מפו ומפניניו יקרה · איכה נחשבו לנבלי
חרש בראש כל חוצות ועלייהו אתמר נתנני בידי לא אוכל קום ·
עלייהו אתמר היו צריה לראש ואינם עושים טיבו עם תל"מידי
חכמים ואנשי חיל יסובבו סעיר לעיר ולא יתענו ואומר ברעי"א
מהימנ"א פרשת נשא על אותן הערב רב שהם מגולגלים עתה
ברוחות הללו על פי הרוב מלבר מעט ראשי וכתרי הרוחות הללו
ת"ח שעליהם אתז"ל ראיתי בני עלייה והנם מועטים שאינם מהם
והם מניצוץ מרבע"ח כדי לתקן אותם שהוא קבלן במצרים שלא
מרעת קב"ה כדי לכפות ערות אביו שחוציאם בשכבת זרע של
ק"ל שנה שהוליד שדין ריחין ולילין ונפלו השיפין ההם גם כן עם
ניצוצים קדושים בקליפת מצרים והם אותם שמל יוסף וחעבור
אותם מעיר לעיר אבל באמת היה לו למרבע"ה להציחם במצרים
שהם מלו שנא' בהם וגם ערב רב עלה אתם ולא היה רצון הקב"ה
להכניסם בפעם הזאת תחת כנפי השכינה כי אם יתוקנו ויתגלגלו
בישראל ויהיו נשארים בקדושה ולא החטיאו את ישראל שנאמר
לך רד כי שחת עמך שקבלת בלא רצוני והם מצד הרע של הבל
שראש שלהם יתנ"ם ויסברו"ם בני בלעם הרשע שעשו את העגל
בכשוף שלהם כנזכר בפרשת כי תשא בזוהר וכותח מרבע"ה
ויתה לתקן הכל ולא ישאר שום ניצוץ הקראים ערות מצרים ·
וכל האומר ישראל חטאו אינו אלא טועה וכל מקום שנאמר עם
הוא סור ערב רב והם חטאו וקלקלו הכל וסתרו כותח מרבע"ה
שהיה ברצונו לתקן כל הגליות באותו פעם ונכנע שר המדבר
והחרבה מפניו והלך לפניו כפוף חתתיו ורע' לבנסם עם כל ישרא'
בחיים אל הנ"ע אשר בארץ ולהטיר משם את להט החרב
מחתהפכת ואת הכרובים · וישארו שם לעולם כמו שהיה מעולות
אדם הראשון קדם שחטא וקודם שנגרש מחגן ערן ועוד היום
פורקנא במשה תליא שנאמר ער כי יבוא שילה גימם' משה ואני
אזרחיב ביאורי בספר גן המלך ובשיר הערב רב בזוהר עתיק
יומייא ואומר שם שכל תלמיד חכם הוא ניצוץ מתורת מרבע"ה
שאמר שנקראת אנ"י ר"ל כל ת"ח הוא כמו ניצוץ ממנו אם אין
שמש של משה מזרחת על חלבנ' והכוכבי' אין להם אור וזה לשונו
ואני השוב ביניהון בין ערב רב רשעים בכלב טרית דסרח ביניהון
וחכמת סופרים תסרח ביניהון בבל קדיתא וקרתא ובכל ארעא
דישראל מפזרין ביניהון בין מלכוון ואתהדרו אינון ערב רב רעץ
על ישראל ענא דקב"ה דאמר בהו ואתנח צאני צאן מרעיתי
אר"ם אתם פירוש אתם קרוים אדם ואין א"ה קרוים אדם אעפ"י
שהם מצד הנוף ומצד הרע של אדם הראשון שקבל וחטא
מהנחש לו ולזרעו אחריו ער יערה עלינו מפרום רוח לנחמינו אין
להם חלק בנשמ"אדם הראשון הכוללת נשמת כל ישרא כאמרם
ז"ל על פסוק איפה היית ביסדי ארץ זה היה תלוי בשערו זה היה
תלוי במצחו וכו' ואומר שם ולית לון יכולת למעבר טיבו עם
תלמידים חכמים שנא' ולא ישלשנו אלהים על כל עמלו שיעמול
תחת השמש ושולט עליו ר"ע ע"ז קמצן כילי אשר הוא שר ב"מ
השולט על זה לכן אמר ולית לון יכולת · מפני שהם השליטוהו
על ממוניהם והוא לוקח ההתעוררות ממנו ובא בעל כרחו ע"ד
הבא לטמא פותחין לו וכיון שחטא א"ה היתה לילית באה בעל
כרחו ומחחממת ממנו אעפ"י שעשת תשובה ואומר החם ואנשי
חיל ויראי חטא יסובבו סעיר לעיר ולא יחוננו חם ניגונא ועיבורא
ורוחקא חשיבין ככלבין בעיניהו בנים המסולאים בפו איכה
נחשבו לנבלי חרש בראש כל חוצו' דלא אשראין אכסניא ביניהו
ואינון ערב רב עתירין אינון בחרוש בלא צערא וינונא כלל נחלין
מארי דשוחד דאינון דיינין רישא דעמא · פירוש כי רישא דעמא
רוצים להיות ראשי ישיבו' בעצמם ודיינים בעצמם מפני שמוחים
בידם טלא לעשות משפט לשונאיהם או מה שהוא נגד רצונם ומת
שנוגע היוק להם או לקרוביהם אעפ"י שהוא דין תורת והרבנים
והדיינים אין לאל ידם לעשות דין תורה ועל זה תקנו חכמים מלך
ישראל לא דן ולא דנין אותו · ואומר החם עליהם כי מלאה
הארץ חמס מפניהם עליהו אתמר חיו צריה לראש באופאה עלך
זמנא תניינא בחי"י צבאות אלהי ישרא' ושב הכרובים דכל מילך
אלין לא יפלון מפוסך בכל יכלתך למללא בהון קמי קב"ה
ולאחזאה רוחקא דלהון שיהיו בני ערב רב בשפל הסדרים
כשיבוא משיח כמו שאומר החם על מסוך ויתיצבו בתחתית החר
כפה עליהם חר כניגית ואמר אם תקבלו תורתי מוטב ואם לאו
שם תהא קבורתכם והכי יימר קב"ה לאנשי ערב רב אם תקבלו

תזרתי שהם הת"ח עליכם ותהיו לו לעבדים המשמשים את הרב כשור ליגל ובחמור למשא ואם לאו שם בגלות תהא קבורתכם ותמותו בשלשת סיני אפילה והם רויני האויל שנ' עליהם על אדמת ישראל לא יבואו ויליהם נאמר וירא העם וינועו ויעמדו מרחוק הכי יהן רחיקין מן פורקנ' ויחמון לתלמידי חכמים ולימא קדישא שהם עמי הארץ מסטרא דטוב יהיו רואים בכל האי יקר ואינון רחיקין מיניהו ואי ביעו לאתחברא בהדייהו מה כתי' בהו לא תגין בו יד בקול יסקל או ירה ירה בהוא זמנא יתקיים יי בדד ינחנו ואין עמו אל נכר ת"רוחות סיני הכסף של ערב רב · שנאמ' עליהם ורשעים בחשך ידמו פרוש שימותו כמו רשעי ישראל במצרים שהתו נג' ימי אפילה ולעתיד יהיה ט"ו ימים חושך וגו' ועל אדמת בני ישראל לא יבואו ולכן אחז"ל אין ניהנה"ו לימות המשיח אלא שיעבוד מלכיות בלבד מאן מלכי רבנן שימלכו על הערב רב שיהיו יגדים ואמר התם ג"כ כל הנביאים לא נתנבאו אלא לנוחן פרקמטיא לת"ח שהוא עם הארץ מסטרא דטוב אבל לת"ח עצמם עין לא ראתה אלהים זולתיך ואפילו הם אינם יכולים לראות בהחיצתם ובזוהר פרשת בראשית מחלקם לחמש חלקים פירוש אינן ערב רב ויש מהם רבים בדור הזה וזה לשונו וחמש מינין אינון בערב רב והם עמלקים נפילים גבורים רפאים ענקים וכנייהו נפלת ה' זעירא דהיינו מלכות מאתרהא :

עמלקים הם המשוטרים והמיני' והכסורות והאפיקירסים וחמלשינים את ישראל להמלכות ביגילות שקר ומזיקים את ישראל הן בממגם הן בנופם והעוברים על עבירות דכ"א הם נפשות הרשעים הגעשים מזיקים אתרי מותם והם חינם אשר שנא יי' הסטרים ופושעי ישראל המזיקים כל שונם וכלעם יתרות והיועאים מן הכלל הם מהזותמא גדולה מכל החמש מינים והוא ארמו של נחש וסייעהו כל המיצר לישראל ומסיתים את שונאי ישראל בעבור הנאת ממון שכר לשונם וכלעם ובלק מייעהו הוו מסטרא דעמלק ורמו להרוג ולאבד חס ושלום שונאי ישראל בכישוף שלהם וכל זה עשה בלעם בעורת תאות הממון שנרנו לו טול ע"ם מן בלע"ם כ"ק מן כל"ק אשתאר כל"ל והם הנשארים מדור הפלגה שנאמר עליהם כי שם בלל יי שפת כל הארץ ואלין אינון דאשתארו פאלין דאתמר בהו ויסח את כל היקום דהיינו סדור הסבול · ומאלין דאשתארו מנחון בגלותא דביעאה תוא הגלות החל הזה אינון רישין על ישראל בקיומא סניא בכח ובחזקה מושלים על ישראל ואינן קיימין על ישראל כלי חמס ועלייהו אתמר כי פלאה הארץ חמס מפניהם אין אינן עמלקים וגם בלעם הוא אותיות עמלק אם נחלף הבי"ת בק"ף בחילוף אלפא ביתא של א"ר ב"ק וכו' :

נפילים היא הכת השניית עלייהו אתמר ויראו בני האלהים את בנות האדם כי טובות הנה ויקחו להם נשים מכל אשר בחרו ואלין אינן מינא תניינא מאלין נפילין דלעילא דכד ביעא קב"ה למעבד אדם דאמר נעשה אדם בצלמנו ביעא למעבד ליה רישא על עילאין לההוי איהו סקיר על כלהו ולמהוי אינון פקידין על ידוי כגוונא דיוקף דאתמר ביה ויפקד פקידים על הארץ ולהיות כולם עולים ויורדים עמו ורצה בזה שיתנו לו תאות הזווג ולא מותרות זוהמת הנחש אינון ביעו לקטרגא ליה ואמרו מה אנוש כי תזכרנו דעתיד למהפי קמך אכר לון קב"ה אי אתון הייתון לתא כוותיה יתיר הויתון חבין סיניה מיד יראו בני האלהים את בנות האדם השקו בהון וקב"ה אפיל לון לתתא בשלשלאן ואינון עזא ועזאל דסייעהו דשכחהון דערב רב דאנון נפילים דאפילו נרמייתו לזנות בתר נשיא דאינון סבאן וגין דא אפיל לון קב"ה סעלמא דאתי דלא יהא לון חולקא תמן יהיב לון אגרייהו בהאי עלמא כמא דאת אמר ושלם לשונאיו אל פניו להאבידו וכוותהם היה הלא אנחנו כל כך פוגים כמו הוא למה נהיה אנחנו עכרים לו ונהיה עולה ויורד עמו ולכן הפילם הקב"ה למטה בעולם התחתון ואמר נראה דבר מי יקום אם לא העשו עבירות יותר מארם הזה וכך הוה להו כך כל אותם שבגלות ההל הזה ויליהם נאמר המה הגבורים אשר מיעולם

גבורים הם הכת השלישית · גם יש מהם בגלות החל אנשי השם ואנן מסטרא דאלין דור הפלגה דאתמר בהון הבה נבנה לנו עיר ונעשה לנו שם הם הבונים בתי כנסיות ובתי מדרשות דשויין בהון ספר תורה וינטרה על ראש ספר התורה הכל עושים לשם יוחרא ולא לשם שמים שהוא לשמא דיהו"ה אלא למעבר לון שם הה"ר ונעשה לנו שם ומצד אחר מתגברים על ישראל דאינון כיפרא דארעא ויליהו אתמר והמים גברו מאד מאד על הארץ ר"ל מצד אחד מתגברים על ישראל בנשיאות ומורישים גדולה לבניהם בחזקה ועושים מעט טובה לשם נאוה בבנין בתי כנסיות ובתי מדרשות ולא בתם לב ועליהם נאמר הוי רויני אויל ומכ"ש שנוזלים בעניני המס ומתחזקים עוות דינא בשביל הנאתם :

רפאים היא הכת הרביעית אם יראו ישראל ברוחקא סתרפאין מיניהו ואית לון רשו לישבה לון ולא ביגון ומתרפאין מנהון הן להחזיק לוסדי תורה הן להחזיק מעמד ישראל בהשתדלותם עליהם נאם' רפאים כל יקומו לתחיית המתים בזמנא דייתי פקידה לישראל לעת ביאת הגואל אתמר בהון ותאבד כל זכר למו :

ענקים היא הכת החמשית דאינון מזלזלין לאלין דאתמר בהון וענקים לגרגרותיך הם התלמידי חכמים ועשירי ערב רב מזלזלין להם ועלייהו אתמר רפאי' יחשבו אף הם כענקים ר"ל כת רפאים הם כל כך רשעים כמו כת ענקים שהם שקילין דא לדא אלין אנון דאהדרו עלמא לתהו ובוהו בסנהר שהם גרמו חרבן בית המקדש ורוא דמלה חרב בי מקדשא שהיה קיום היעולם ועל זה נאמר והארץ היתה תוהו ובוהו בחרבן בית המקדש דאיהי עקרא ושובא דעלמא מיד דייתי אור דאיהו קב"ה שנאמר יי' אור לי ונאמר יי' אורי וישעי כי הקב"ה נעלם ונסתר ממנו בגלות שנאמר הסתר אסתיר פני מהם אראה מה אחריתם יתמהון אלו הכתות מעלמא ויתאברון אבל פורקנא לאו איהי תלייא אלא באברון עמלק עד דיתמחי דכית אומאה שנ' מלחמת לי' בעמלק מדר דר חסר כתיב בלא ו"י והם הדורות הסרים של הערב רב החסרים מכל טוב ורמז כאן כ"פ דור דהיינו שני דורות מדורו של משה שהיה בו התעירובות של הערב רב לא יתמחה אלא על יד דהיינו מעט מעט בכל דור ודור עד דורו של משיח יתמחה לגמרי וזה יהיה בזמן ת"ח לאלף הששי והם הנקראים בני ת"ח ונאמר עליהם בזא"ת יבוא אהרן אל הקודש לשרה ונאמר בשנת היובל הזאת דהיינו ה' אלפים זא"ת תשובו איש אל אחוזתו ושני פעמים ר"ר חסר כתיב בי' ת"ח ובל הזמן הזה יהיה המלחמה עד ת"ח דהיינו מדורו של משה עד דורו של משיח ובאותו הזמן יקח הקב"ה המלוכה מישמעאל הדוחים את ישראל מסלכותם שנאמר לגוי נדול אשי"כנו נימטריא ת"ז ובשנת ת"ח יהיה לי' המל"וכה וכל זה נרמז הערב רב להיות הזוהמא מתגבר והולך עד ת"ח וכל זה מפני שראשי עם הקודש הם מאלו ולא רקנו עצמם מקורם כמו שאמ' ריש לקיש התקוששו וקושו קשוט עצמך קודם ואחר כך קשוט אחרים · ואמר יר הסנגים היתה בכיעל בראשונה וכמו שראשי העם הם המקלקלים כל ישראל כמו שאמר שמואל הנביא ע"ה כששאלו מלך שלא כהוגן שנאמר גם אתם גם מלכיכם תספו אם לא ילך ברכיי יי כן החזנים והכהנים הם אשר בתפילתם ובענוותם מריקים שפע על העולם וכפרט בימים נוראים ועל אחת כמה וכמה התוקע שופרי לדחות השטן ולערבבו כדי שלא יקטרג שנאמר אשרי העם יודעי תרועה ולא תוקעי תרועה בהאי יומא ביעו עמא לאסתכלא בנר נש שליח מכלא דיתי אורחוי דמלכא קדיש' דיתי ביקרא דמלכא קדישא דיבעי עלייהו ביעותא בהאי יומא · ולזכות קל שופרא בכלהו עלמין בכוונה דלבא בתכמתא ברעותא בשלימו בגין דיסתלק קטרוגא על ידוי כן יעלמא וי לאינון דשלחא דלהון לא אשתכח בדקא יאות דהא חזני יעלמא אתיין לאדכרא בניניה הה"ר אמן הכהן המשיח יחטא דהוא שליחא דכל ישראל לאשכחת העם הוא בגין דדינא שריא עלייהו וכד שליחא הוא זכאה בדקא יאות זכאין אינון עמא דכל דינין מסתלקין מיניהו על יריה כל שבן כהנא דיעליה כתכרכין יעלוי ותתאי · ולכן אומר רבי אלעזר שם בפ' ויקרא חמינא לאבא ביומא ראש השנה ויום הכיפורים · דלא ביעי

שער גוף אריך ואין ועתיק יומיא

למשמע צלות מכל בר נש לא אי קאים עליה תלתא יומין קודם לרבאה ליה · דר"ש חזה אמר הכי בצלותא דהאי בר נש ראנא מדכינא ליה אחכפר עלמא · וכל שכן בתקיעת שופר דלא מקבל תקיעותא דבר נש דלאו איהו חכים למתקע ברזא דתקיעה ועל זה נאמר אשרי העם יודעי תרועה · ונאמר ואם הכהן המשיח יחטא שהוא גדול הדור הוא מקלקל עמו ח"ו כל ישרא[ל] שלאשמת העם הוא נאי · ובן אם רישא חזורא לא אתתקן מכל שכן שלא נתקן רישא דזעיר ותיקוני דיקנ' כי הוא ראש לכל האצילו'כן הוא אצל ראשי עם קורש ולעתיד לבוא יבוא מרע"ה ויתקן כל ישרא[ל] ויהיה ראש עם קודש שנ' ויתא ראשי עם · והוא יתבע עלבון לומרי תורה מרועי אויל וגם הוא יתקן המטה שלו שהוא מטטר"ן הנהפך ממטה לנחש ומנחש למטה · להכות הנחש וסטרא דלילה · והרמז בשם משה נוטריקון מטטרון שר הפנים · והוא יזיר שלימות לכל ישראל להנבילם על מי מנחות גן עדן בחיים ויסור משם את הכרובים ואת להט החרב המתהפכת ויסיר זוהמת ערב רב שנ' וצרפתים כצרוף את הכסף ובחנתים כבחון את הזהב ונאמר ויצור בהם עשיריה ושבה והיתה לבער ואח"כ ומלאה הארץ דעה את י' כמים לים מכסים אמן :

שער שנים עשר
והוא נקרא ששר גופו של אריך ושל עתיק יומיא :

דהיינו גופו של מלכות אדם קדמון ואריך עם אין מחוברים יחד זו בתוך זו

פרק ראשון

להוות שאלו השלשה דהיינו כתר חכמה בינה מן מלכות אדם קדמון תם מגולים והם נקראים רישא דל"א כי כל ראש הוא מגולה ואין הלבוש של הגן אדם מכסה הראש כן הוא למעל'כביכול הראש הוא מגול' ואינו מכוסה מאין ואריך · לזה הם נקראי' רישא והוא הראש של רישא דל"א וכתר שלה נקר' רישא דלאו רישא וחכמ' שלה נקרא רישא דלא ידע ובינה שלה נקרא רישא דלא אתידע · ומעתם באתרי למעלה בשער העשירי ובשער התשיעי עיין שם · נמצא שכח"כ של מלכות א"ק הם מגולים והשביעה שלה הם מכוסים מאין ואריך ונכנסו בתוך אין ממש דהיינו שהשביעה של מלכו' אדם קדמון נכנסו בתוך הנלנול' דאין המגולה שהוא שליש כתר שלה ועשו שם בהנולגולת הזאת ז'תקוני' ואין הוא בסוד פר' פה להם ואריך לאין בסוד פרסה אבל אין נכנס בתוך אריך במש בסוד אור פנימי :

פרק שני

הפרצוף של אין ישלו ראש מה שאינו מכוס'מאריך דהיינו השליש העליון של כתר של חכמה שהיא רישא דאין והוא הנשאר מגולה דהיינו הנלגול' ודע כי שם היא חלף של אין ולהיו'שיער חצי הלף של האין הגיע ראש הכתר של בינה דהיינו אריך וכשירד הבוצינא דקדישותא הוא סוד מנצפ"ך שממנ' נעשו ת' אותיות אלהים והוא הניצוץ של הנבורות היורד מהמלבוש היינו מיסוד שלו כשבאה להלף הזאת אשר הוא חציה מבחוץ מגולה וחציה מכוסה מבפנים תחכה הו'או של האלף הזאת אשר היא בין שתי יודין שלה לשנים פראשה לסופה ונחלקה לשני י"ו בורה עולים ל"ב והם מטט ל"ב אלהים דמעשה בראשית ול"ב נתיבות חכמ"ה שהיא רישא דאין ומאלו נבראו הל"ב שינים של אדם הישראלי דווקא ומכאן שורש כל הנבורו'ולחיות שבאו מכח השנים ר"ל שנחלקו לשנים לבן נקראו שיניים ולחיות שהשיניים באים מכח הנבורות והם לבנים מפני חשיבו'ומיחוק החכמ'שהיא רישא דאין ונקשים מפני הנבורות והל"ב נתיבות חכמה הם יורדים למטה באבא ונעשו ל"ב אלהים ומתחלק כל נתיב לבדו ופועל בפני עצמו אבל כאן נאין אינם מתחלקים לל"ב חלקים כי אם לשני י"ו כנזכר והם נכללים שאר הנתיבות וחלקי ימין ושמאל בגוף ואין להם תגבורות כי הם נמתקים ואינם מיניחם לצאת

כל אחר לבדו מה שאין כן באבא שמתחלקי'לל"ב חלקים דהיינו ל"ב נתיבות וכשיורדים לזעיר נפתחים במספר עשר ונעשו ש"ך דינים כמנין נע"ר וכשיורדים לנוקבה נעשים שכ"ח כמנין ה"פ ארנ"ו וכמנין נע"רה וכשנפתחים יש להם יותר תגבורת מה שאין כן באין אינם נפתחי'והמיתוק אינו סניחם לפתוח ולפעול פעולת' לכן כאן ברישא ראין הם צד החסד היותר גדול שברחמים ובזה יובן מה שאמר הרשב"י באדרת נשא דף קכ"ח והאי מוחא דאיהו האי חכמתא סתימאה שקיט ואשתכך באתריה כחמר טב דיתיב על דורדייה והיינו דאמר סבא דעתותי סתים ומוחין סתים ושכך והאי קרומא אתפתח בזעיר אנפין ובגין כך מוחין אתפשט ונפיק לתלתין ותרין שכילין שהחפכה הזאת הסתומה דהיינו אין הדינין שלו הם מכנגים בשם יק שהוא דין כנודע אלא שהוא יק טוב בחכמה הזה שהיא רישא דאין ונאמר בו נכנס יק יצא סור · ואינו יק המשכר ומסלק המוחין ונעשה ישן ובעת השינ'מסתלקי'המוחין כנודע מה שאין כן באין הוא עינא פקיחא דלא נים ואין לו גבינין שנ'הנה לא ינום ולא ישן שומר ישראל אבל למטה נאמר עורה למה תישן תוחלת ישרא' · והנה שורש הדינים הם השמרים וכשהם שוקטים היין צלול והוו כאן בחכמה שהיא אין ודיק לשנא דאמר הרשב"י ע"ה שקיט ואשתכך באתריה כלום'שכחכם'אין התעוררו' לדינין ואדרב' תפארת החכמה אע"פ שיש בה דינין אין להם יכול' והיינו דאמר כחמר טב על דורדייה ר"ל כיין הטוב על השמרים שלו והוו כמו שהיין הטוב כשהוא על השמרים דהוא מתקיים וכשיוצאים אלו הדינים בז"א אז נראים הל"ב נתיבות ופועלים פעולתם שנפתחים בסוד עשר ועולים ש"ך דינים ובע"ה נפרשם יותר ותדע שאלו הל"ב דינים הם בכל פרצוף ופרצוף בכל עולם ועולם אפילו באדם בליעל אך ורק אשר שם אין התיוב של מספר הל"ב שיניים או יותר או פחות כמשפט אדם הטמא כל חמוסיף גורע ומכל שכן כשהוא חסר בכל ענייני ופעולותיו יש חסרון ואחריתו אכרון ונזרק לאשפה והאוכל משמשים באוצר שהם הניצוצי מהרת שבהם עד שהיו זבחי מתים :

פרק שלישי

להוות שתגלגול' הזאת של רישא דאין החופפת על ראש אריך שאמרנו הוא מגולה ואינו מלבישו אריך לזה הוא נקרא רישא · ואריך מתחיל להלפישו משני שלישי כתרו התחתונים שלו דהיינו נג"ת נהי"ם מכפיקים לכתרו של אריך כי כל פרצוף שהוא יותר נבוה ולמעל'מחבירו ספירותיו יותר גדולי' מאור וכל מה שמתפשטים למטה הם יותר קפנים והתקדם'היא צורך גדול אל החכמה הזאת וממנו ולמטה הספירות של שני חבירים של אין ואריך הם שוים ומשם ואילך מתמעטים בהתחלת קימתם כי רגלי כולם שוים עד סוף האצילות מלבד א"ק שמגיע עד סוף כל העולמו'חר אך בראשם יחפרירו כאשר בארתי ואני נפתלי כן לא"א החסיד מהר"ר יעקב אלחנן זלה"ה הכינותי בעניי את הסדרות האלה בסרוחא גדולה ובהתבודדות נוראה אשר לאו כל העתים מסוגלים זמוזמנים וראויים לשאוב שפע מהבריבה העליונה בששון בשמעיני הישועה להיותם יותר תקוע סמנה אמן טמנה פנה אל ראשי הפרקים והתקדמות הצריכים אל החכמה הזאת הצריכים מאוד אל המעיין המתחיל ללמוד בחכמת האלה"ה והם בעצם הסבוא והשער ליי צדיקים יבואו בו אל הזוהר שהוא סתום ואתום מאוד סלה אחת כוללת כמה קונטרסים פי' ואינו הולך ומפרש סדר העולמות לא מגלה סודות פרשיו'התורה סירוגין שלא כסדר פסוק זה מדבר בעול' ראשון ופסוק שלאחריו מדבר בעולם התחתון ומדלג כל העולמות בינתים כנודע שאין התורה כתוכה כסדרה ואלו היתה כתובה כסדרה היה אדם יכול להחיות בה את חמתים ועל אלו הסודות נאמר צדיקים ילכו בם ופושעים יכשלו בם ועל כל פנים ישרים דרכי ה' :

פרק רביעי

אמרנו למעל' סוד השיניים שבאין וכן בכל פרצוף וראוי לדעת מה טיבם של השיניים ומה מתקנים ומת פעולתם בכל כדור וכדור בפני עצמו דהיינו בכל עולם ועול'כי העולמות מונחים זה תחת זה כדמות כרורים תשובת דע שהוא

טיפין או ניצוצות של שברי כלים והוא סעם קט הנשאר דבוק ברופני חבלי וכשירדו אלו השברי לקרקע עולם העשיה נעשו מהם הארנע סוריות שהם נתהוו "רומם "צופח "חי "מרגר וכשנתגשמו הרבריט נשאר מהטיפין האמורים בלועים בתוך אלו חר מים הנזכרים וכשברי כלים אלו נתהוו הדינים והקליפות וחטיפין הניצוצות הנז בזוהר הם העשוקי ביד הקליפה כי זולתם לא היה להם חיים ואליהם רמז הכתוב באומרו ראיתי ותנה דמעת העשוקים ואין להם מנחם ר"ל אם יתנו כל חתשובות שבעולם לא יספיק להם על איזה חטא הם שבוים ביד הקליפה או על איזה חטא נשברו והלא הם עצמם לא חטאו ואין להם מי שינחמם אלא הוא כוונת המכוון להיות טוב ורע בעולם כאשר פרשתי בשע' עולם התחתו ויכול האדם בכוונתו להוציאם שנ' ויד עושקיהם כ"ח על כל פנים ישינו כח וחיל לצאת משם ואלה הניצוצות נבלעים בדצח"ם ולזה הצריכה תורה להקריב על כל הקרבנות סלה לתקן הדוכם ולזה גם כן צריך כל אדם לשים על שלחנו מל"ח כדי להוציא הטיפין העשוקים ביד הקליפות וצריך לטבול פרוסת המוציא ג"פ במלח ולכוין שב' הטבלות אלו מעלה הג' טיפין שברומם ר"ל ג' חלקי הטיפה לפי שכל טיפה היא נקודה וכל נקודה היא י' שיש לה ג' חלקים דהיינו סוף תוך ראש וסימנך אתה סת"ר לי נביבת עלייתם עם פרוסה זו של לחם היא לפי שלח"ם מכפרו ע"ח רמז למספר ג' הויות ראינן מחכדים דאנא זוה נרמז בפסוק נותן לחם לכל בשר כי לעולם חס' דו' חסר' ו' גי' ע"ח דהיינו ג"פ כ"ו ג' הויות הנזכרים ואו חנ' חלקי טיפה מתחברי אל ג' הויות אלו ואות מם של מלח שרוסות מית"ח שהיא ראש בסלת מלת שפילנה בהטבלה זו ותשוב לזנב בסלת לחם תחר היות פיה פתוחה עתה נסתם ונאלם רומה והניצוצות חוזרים למקומם ונעשים חיים מח שאין כן מקודם שהיו כמו מתי בקברם שהם השברי וצריך האדם לכוין ג"כ באכילתו ללעוס ולפחות חסאכל עם ל"ב שיניו שהם סתעוררים הל"ב שיניים שלמעלה שהם בכל פרצוף ועל ידיהם שברי האוכל בתוך הפסול וכולל אותן בנשמתו היינו ניצוצות הקדושה שיבואו כמו שכן בעצמותיו וגם בכוח התפילה וגם נשמות של צדיקים שנפטרים מזה העול' עוברות בעולם העשיה ומעלים עמהם ניצוצי טהרה אשר נתוך הקליפות לעולם היצירה וכן מיצירה לבריאה ומבריאה לאצילות ובאצילות עצמו כהארות האמנין תבירין שנשארו ברשימו שלהן לשלש הראשונות דהיינו ארץ אבא ואמא ער שתוזרים המאורות למקומן והוא סוד מין נוקבין שעולה סמטה למעלה ונפשות הצדיקים נעשו מין נוקבין למעל' וכפרט העשר' הרוני סלוב' אשר עוד היום מלקטים ניצוצים משדה אדים בסוד כותנתינו בפסוק ל נקסות י" אל נקסות היפיע אור ניציצי טהר' מהקליפה להקדוש' שהם יוצאים מסחיצתם ומלקטים ניצוצי טהרה לסוד מין נוקבין שאי אפשר לעולם בלאו הכי וכל ניצוצי טהרה יש לו סיגי' ובבוא בל"ב שיניים הם הנקראי שחקים ששוקקי בשינים מ"ן של מנצפך לצדיקים שהוא הנבורת הדינים דהיינו ס' של מות ונון של "נחש ונסתקים על ידם כי זכו כדה כנגר כדה שהניחו לשלום עליהם סדת הדין לכבור קידוש שכו ית' ואהבתו וזכו הם אחרי מותם לפתוח בל"ב אלהים הדינים האלה ולהסתיק ולעשות דין בשונאי י" הם האומות עולם והם שולטים בדין התזק הזה להסתיקם והם סור הריחיים ששם שוחקים מן לצדיקים והוא סור הכדרש על סיד פסוק מרכבו ארגמן למה נקרא שמו ארג"כן כפני שאור"ג מ"ן לצדיקים והוא כור מלבוש פורפ"ירא דיליה שנתקן על ידם ובו נתקקים כל הקדושי' שמסרו נפשם על קדושת השם ולעתיד יביט בו הקב"ה כשילבישו ורחם עליה' וינקו' נקמת' וכל הדברים כיכל ניצוצי טהרה שטעלים למעלה הם סור דיני כלכות שבכל נדניב כאשר ביארתי באריכות בשער עולם התהו וקצתו מקבל מיתוק וקצתו מעט מזיער אינו מקבל מיתוק ונזרק לכלבים כמו שאומר ואוהר יהיב נרמין לכלבא ונברר אוכל מתוך הפסולת ע"י הל"ב שיניים הללו ואח"כ מזדווגים אבא ואמא מזיער ונוקביה ויוצא מזה נשמות בני ישראל כל אחר כפי בחינותו כך מוציא נשמות לבניו ויוצאים מזה מלאכים שוכרי החוטות להגן על ישרא' והפסולת ניזונים מהם הקליפות ומותר לברור אוכל מתוך הפסולת אפילו

בשבת וזהו סוד הקרבנות של שבת שאסור בגבולין חוץ למקדש למי שיש לו שכל ולב להבין וגבל ניווג הוא ע"י עליית ניצוצי טהר' בסוד מיין נוקבין והבירור הוא ע"י הל"ב שיניים אשר על ידיהם נבררים הדינים ש"ך ושכ"ה נער ונערה בסוד אכלו רעים ש"ך דינים והמספר נבדר ע"י סוד לעיסת האכילה של הל"ב שיניים שבאדם העליון דהיינו אבא שאומר בזוהר כמחשבה אתברירו הרי לפנין סור הל"ב שיניים הם הל"ב נתיבות חכמה והל"ב ארים דמעשה בראשית זכהת הסחיטה של הלעיסה בכוונת האר' האוכל מעלה אותן הטיפין הנבלעים באותו מאכל למקום הקדושה בכח נשמתו והיינו דאמר קרא "חיל בלע "קיאנו מכמן יורישנו אל פי' שחיל שהוא אלו הטיפין הנז' שהם בלועים כנז' ויקיאינו יקיאם אותם ויוציאם לחוץ ומבטנו יורישנו אל שהיא הקדושה ולזה אמר המשורר ותורתך בתוך מעי כלום שכחת אכילתו של דוד המל"ה והבוונה שהיה מכוין בעת האכילה אל הל"ב שיניים עם כוונת אחרות הצריכות לזה היה מכנים אלו הטיפין שהם ניצוצי התורה בתוך מעיו ועם כוונ' זו אמרו רז"ל ששתי כליותיו של אברה' אבינו ע"ה היו נוטעות חכמה מכח הטיפין האלו כאשר תדעם בפרטות בע"ה ולזה ארז"ל בל"ע כרור לא יצא מפני שצריך לעיכה בל"ב שיניים להוציא מסנו אותן הטיפין ורע שאותיות סרור עולי' כמנין מות אלא שהו"א שבתוך האלף של אין תחך התיו של מות לשנם והיא היא הואו עצמה של מות ונעשית סהה"ו שני רישין של סרור ולכן צריך לע סה כל"ב שיניים שבאים בכח הואו של אלף מאין שהיא נהתכת לשנים סכח הנבורות שהם הניצוץ דקדרינות ולכך היו עצמה הנהתכת שהיא נ"כ היו של סוה החכה התיו של מות לשני רישין ונעשית סרור ולכן צריך ללעוס בשיניו כדי לתתוך חכדור לרמוז שאם לא נחתך הסרור נשאר הסרור שלם והי"ו של מות שהיא כח סטר אחרא ויצא לנו מנרון דרין שא"א לכתוב הנבורה העולים בכור כיין נוקבין כ"א על ידי שמתחלקי לחלקי ונתחכים ע"י הלעיכה בל"ב שינים כדי שלא ישארו הנבורות מקובצים יחד ואז יהיה הכיתוק כראוי וישיג כח להחליש כח הנבורות ולזה צריך להורד כיתוק משרשם שלכילה כאריך אנפין שנקראו רחמים נדולים שנ' ונרחמים נדולים אקבצך ומזה נמתקים גם הל"ב אלהים דכתיב בראשית כי אלהים בכילוי יורין עולה ברחמים:

פרק חמישי

קורם שנבאר הראש של א"א ונופו של אריך כי אין נוף בלא ראש ואין ראש בלא נוף ונעלם בת"כו אין נוכח ויר' מלכות א"ק דהיינו נופה דילה ואני אשאל הכיחלה מי' שניליתי מה שאינו ננלה בשום כפר כי כה שהוא כלובש הוא נעלם מאוד דהיינו נופו של אריך הוא כלובש באבא ואמא וזו"ן ונעלם מן העין לכן הרשב' אינו מזכיר כ"א נקבי ראש שמש' יוצא אור לכל פרצופי האצילות ומפני שהוא צורך גדול לההנהגה של השפעת חרין בוחין וחרין עטרין חיוט אבא ואמא וכ"ש ההתלכשות אין להבין בשום פנים לכן אבארנו בקיצור נמרץ מה שהוא צורך גדול וחוא זה דע כי אריך הוא שיעור כל האצילות וכמנו ולכטה בריאה והוא פרצוף שלם וא"ם כתלבש בהוכו דהיינו כלכו א"ק עם חוט של א"ם הנוזל בו ושאר כל הפרצופין הם לבושין אליו כן תמצא באדרא פ' נשא דף ק"ל כשבא לפרש דקנא דעתיק אמר דיקנא הוא דתלי בשערוי ער טיבורא דלבא נמצא שהוא פרצוף שלם שאם אין שם אלא הראש לבד היאן מניע הזקן ער הטיבור ונם אבא ואמא כתחילים להלביש החת נרונו וכככי חנ"ח שלו ער טיבורו והיאך יתכן שיכסו הפני כיון שהם נתיקוני הראש והלא הם מוזכרים בסוד ידים יכין ושמאל דהיינו חכד ונבורה אלא מחוורתא שיש לו נוף עם אין ונם מלכות א"ק יש לה נוף כאשר אבא' נפרק ששי דא"ח היאך לא פירש רשב"י ע"ה בעתיק כי אם הראש לבד היה לו לפרש כל הפרצוף כמו שפרש בזו"ן והטע' מי מה שהוא מנולה ומושג מעתיק אינו כ"א הראש לבד והנוף מלובש באבא ואמ' וז"ן לכן אא"א לבאר בו שום דבר אלא מעט מהם אקצר בפירושי וכן תמצא כשבא לבאר פרצוף דזעיר אנפין למיעבד יקרא ליקריה זיקר הוא לבוש המלביש אותו ומכסיהו שלא

שער גופו של אריך ואין ועתיק יומיא

יתגלה תהו מאמר הכתוב כבור אלהים תסתר דבר ואמר יקרא ליקריה הרי פירש שתיר הוא סלבוש שני וכן אמר רשב"י עד דלא חוורא עתיקא דעתיקין אתתקן והתיקון אינו אלא מחסר ולמטה כי בינת שבירת הכלים לא נשברו השלש ראשונות ואם אין בינתיק כ"א ראש לבר מה תיקון היה צריך וכן תמצא באדרא עצמה רף קמ"א וייצר י' אלהים את האדם בתרין יודי"ן אשלים תיקונא דן תיקונא ורא הוא וייצר מאי צר • צר צורה נו צורה ורא הוא וייצר הרי מפורש שתיר הוא לבוש לעתיק ממיכורו ולמטה:

פרק ששי

צאליך שכתר עמידת הספירות של אריך אינם כמו הפרצופים האחרים כי בכל הפרצופים יצאו חכמה ובינה שלהם בשוה זו בצד זו כסדר תסתלקא • אבל באריך אינו כן רק חשלש ראשונות שלו ח על גבי זו כזה •

כתר מוחא סתימאה
חכמה יד
בינה גרון
חסד גבורה
ת"ת
נצח הוד
יסוד
מלכות

והשאר הם בסדר והטעם אבאר למה הוא משונה מכל שאר הפרצופין ועמו יתבאר סוד קומתו וקומת רישא דל"א שהיא מלכות א"ק והוא זה דע כי אינם"י שאמרנו למעלה הז' ספירות התחתונות של עתיקא קדישא שהוא רישא דלא אתידע הנקרא עתיק יומין נתלבשו באין ואין מראשם ועד סופם מכתר שלהם עד מלכות שלהם שממנה נעשה תחומם של הראש ולא יצאו חוץ מהראש הנזכר בספרא דצניעותא דפרישנו לעיל • אבל מ"ם עקרו של דברים הוא שלא ירד כל כך אור לאיברי גופו הנסתרים באצילות כמו אותו שנתמשם בראש שהוא מוכתר אורו אבל מתמשם מהם אור להחיות כל האצילות שהוא נפש כל חי וחענין הוא כי מתחילה היה התיקון של הו' תיקונים דמלכות א"ק נכנם בתוך העשר של אין ואריך המחוברים יחד כמו שביארנו בטקומו וראה בעל הרצון שהארבע פרצופיכ שתתתיו לא יהיה להם קיום חיוב אלא בהארתו וכהתלבשותו בהם בסוד ואתה מחיה את כולם שאומר חזהר' על עתיקא כי הוא סוד בינה והיא אות ה' ראשונה שבשם לכן נקרא אתה שסודו הוא את ה' לכן היית אור המוכתר שבהשבעה תיקונים בכהאר וחכמ' שבאין ואריך שהם המוחין בכל מקום ותתמשמו ספירותיהם בתיקוני הראש והוא הנולגלתא ומחא סתימאה • ומוכתר אורם של התיקונים האחרים היה מאמף בעל הרצון אל השני ספירות כתר וחכמה של אין ואריך והשאר ירד למטה נעשה מהם שאור איברי קומתו של תלת רישין ונופם ועד היום הזה עודם נסתריכ בתוכם להאיר להם מבפנים כמו שיתבאר וחחכמה הזאת יצאה תחת הכתר הזה כי הגלגלת של הכתר היא למעלה מהממח ונתארך למטה כמבע החוט של המוח תנכנס בספרקת דרך חוט השדרה והיא תחיץ שלמעלה מהגרון והכתר של אריך נקרא מוחא סתימאה בכל מקום • ובאמת הוא טעם מספיק שאלו הספירות בה"ב יספיקו למוחין בכל מקום והשאר הם איברי חניף בכל מקום ומפני חיות שאר האיברים נעשה הכלילות הזה כדי שיחיה שאר הפרצופים בשפעו:

פרק שביעי

ואם תאמר למה ספירת בינה דאין ואריך לא נכנסת בקושרים עמהם להיות למעלה בכלל המוחין ותיקוני הראש כדרך חמוחין שהם כח"ב בכל מקום • וגם יש מקו לשאול למה למעלה בחלת רישין לא היה ראש לאריך כלל שישאר דבר מגולה סמנו מראשו כמו בה"ב דל"א ושלש העליון של אין.

תשובת דע כי ספירת בינה דאריך הוצרכה לרדת למטה תחת החיך שהיא סוף החכמה הנקראת חיך מ"ה כנודע והבינה היא סוד הגרון של אריך ולא יכלה להשאר למעלה בקישור המוחין של כתר חכמה חבדיה ולא להיות שום דבר מגול' מכתם למעלה

שער נוף אריך

שחיריכים הם יחד ארוכי' הרבה מיסד כרית קודש ובזה יפורש פסוק חנה ציון קרי' סוערנו דהו"ל למימר ראה ציון מזערינו היא המלכו שחיא באחור והנה כבר נתבאר איך נתלבשו הז' דעתיק יומיא שהיא מלכות א"ק בפנימיותן דאריך וכבר ביארתי לך ענין גפלא ונורא מאוד שלא דברו בו הקבולים וזהו מה שאמר בעל כנפי יונה בפרק שביעי של החלק הראשון ול"ל ואחר שנעשו אלו שבע התיקונין נעשה הפרצוף שלם של אריך אנפין היינו כלל קומתו שביארנו ואינו אומר איך ומה וכן מדלג ה"ג תיקוני דיקנא וכמוהו מזרזי רבים שמדלג ומה שסבאר אינו כי אם טפה מן הים אבל כלל דבריו הם טולת נקייה מה שאין כן תלמידים אחרים כתבו ענינים נקצת מה שמחריכין עולמות כמו שאומר מ"ז הגאון הגדול החכיר מהר"ר יעקיהו פנ"ל זלה"ה ר"מ דק"ק ירושלים בבתבי שאמר נ"כ שקצת תלמידים מינו ולא הבינו את רבם ער הקצה האחרון ובילם כתבו קונטריסים ויש בהם חילוקים רבים הסתריכים עולמות ואומר הרבה עצמן בספר יונת אלם שהוא מטם קצת פירוש על הכנפי יונה שראה שהוא מבחר ספריו שנתפשטו בחוצה לארץ ואתה המעיין פקח עיניך ליעיין בהסורת חללו כפי יכלחך ברצוא ושוב ופח שהוא ספק של את רבן ותעמי' על שרשו אז תתענג על י' ויתן לך משאלות לבך:

פרק תשיעי

אמרנו למעלה אבא ואימא מלבישים לאריך עד הטרין והראש שלו סגלה ולבן נקרא ריש' חוורא שכולו חסר ואין לו שום לבוש והוא מבחוץ ואין הוא בפנימיות שלו כאש' ביארנו למעלה ולמה הראש של א"א הוא מגולה הטעם הוא כי והנדל שבין אבא ואמא לעתיק הוא שעתיק מקבל האור אין סוף מבלי לבוש ואבא ואמ'מקבלי' האור על יד עתיק יומיא ועתיקא קדישא ואם היו אבא ואמא מלבישים הראש של עתיק היה האור האין סוף נכנס דרך הראש גם כדרך שנכנס בראש עתיק לזה נשאר הראש סגולה ' וסדר התלבשותם הוא אבא מלביש לארך הטרין ימין וחצי הגוף ואמא הזרת השמאלי וחצי הגוף והו שאמר הפסוק אני בינה לי גבורה שהיא מלבשת כל הגבורות של אריך דשניהם מלבישי היסוד של ארך-אלוה לא מפרשין ששתיהן ביסוד אחד ולזה אמרו בזוהר אבא סמיר יתיר שהוא בבחינת החסדים שהם נעלמי' בו ביותר ושנה' משתעשעים בכתר אחר שהטרין של אריך הוא כתר לשניהם ויש בו שני סיגים אחר לאבא ואחר לאמא והו שאמר הכתוב קנה חכמה קנה בינה שהם שני קנים אלא שהאחר לבן ואחר אדום קנת אחד לחכמה וקנה את לבינה והם קנה ושט ' נקבה שהוא לבן הוא כתר לאבא לפי שהוא המוציא ההבל שהיא התורה ונובלות חכמה של סגלה תורה ושט לאמא שהוא אדום וכן תמצא ושט עם ההא של אימא עולה ש"ך שהם ש"ך דינים הנזכרים בכל מקום ואמא היא המלבשת הנזורי' כלם כמו שפירשנו ונאמר בהם אכלו רעים לפי שהשפע בא להם מהיווג העליון של אריך הנעשה בפה ויוצא השפע למטה דרך החיך והגרון כאשר נבאר ואינ"י שבאריך אין בו בחינת נקיבי' סוף סוף עושה זווג בפה ' ואבא ואמא מלבישים הלסחות מחחת הזקן והזקן חופף עליהם מראשם ועד רגלם ' כי הם מלבישים לאריך עד הדקן דהיינו מהתחלתו והשני מזלות חופפי' עליה' עד הטיבור שלו ועד שם מגיעים אבא ואמא ' ולהיות אשר מקבלים מהפה הקדוש של אריך אנפין ע"י החיך והגרון לכן נקרא הזווג שלהם בחינת אכילה ובחינת נשיקין ומשם באים ההבלי' כי כל הבל יוצא מן הפה כנזכר:

פרק עשירי

מוחא סתימאה של אריך אנפין הוא התחלת מציאו' האצילו' וזה הסוד נרמז בקוצו של יור של הוי"ה ומשם ימשך שפע אל החיך והגרון דא"א ויעשה שם זיווג ביניהם ע"י הלשון דאריך וזה הזיווג מכונה בלשון אכילה והוא לצורך תוספות מוחין של שני המזלות הנזכרים בפרקים הקודמי' דהיינו מזל עליון שהוא תיקון שמיני הנקרא נוצר ומזל תחתון שהוא תיקון שלש עשרה

ואין ועתיק יומיא ע

הנקרא ונקבה ' ומזל שמיני הוא זכר ומזל ה"ג הוא נקיבה ' וצריך אחה לדעת כי אלו השני מזלות הם כלולים בשיבולת הזקן התול' מן הסנטר ולמטה והם שכובים זה על גב זה כעין דכר ונוקבא דהיינו כל שיבולת הזקן הרוא' המני' כלפי חוץ נקרא מזל השמיני ונקרא נוצר חסר וכל שיבול' הזקן שהוא כלפי הפנים כלפי הנרון והחזה נקרא כולה ה"ג ונקרא ונקבה ומן זיווג החיך והגרון והשני מזלות נמשך תוספות מוחין לאבא ואמא כי הקנה דאריך אנפין הוא הכתר דאבא ואמא וקומתם דאבא ואמא הוא מן התחלת הקנה דאריך אנפין ורגליהם מסתיימין בחזה דאריך דהיינו אבא מלבישי כל הכתף הימין דאריך פנים ואחור ואמא מלבשת כל כתף השמאלי דאריך פנים ואחו' ומל נבי אבא ואמא חופין ומכסין עליהם השני מזלות הנזכרי' שרוקנא דאריך מגיע עד סבור דלבא דיליה ומצד העורף דאריך מכסים על נביאבא ואמא ה"ג קוצין דשערי חוורא התולין מן ריש' דאריך ומסתיימין בנגר החז' בעורף לצורך בחשת תפילין ועיר שנאבר בסקומו נמצא שחוסף' האורה שנעשה מן זווג החיך והגרון כולטת ובוקעת מן הגרון ולחוץ ונכנס בתוך ריש' דאבא ואמא ובן חוכפות האורח הנעשה מן זווג השני מזלות בוקעת ונכנסת תוך ריש' דאבא ואמא ונעשה להם מוחין חדשים בין באור מקיף בין באור פנימי' ואעפ"י שהם מלבישים במקומם את אריך אנפין דהיינו מן הגרון עד החזה דא"א יש כח בהם לעלות למעלה ממחיצתם ע"י התפילה ושבתות וימים טובים ובן ע"י סצוה אחת או כתיבת השם על מתכונתו ע"י אדם אחר צדיק מוסיפין כח בו"א שיכול לעלות עד מקום אבא ואמא ויורש מקום אבא ואמא ומתלבשין בו המוחין דאבא ואמא בעצמם כיון שהם במקומם ממש ואבא ואמא עולים ויורשים מקום אריך ואריך עולה ויורש מקום עתיק יומין ועתיק עולה למעלה מן קצוות דאר' קדמאה הנזכר בתיקון ע' דף קל"ב ע"א ובבחינת היותו שני אל האין סוף נקרא אדם דבריאה עם שהוא קודם האצילות גם נרמז אדם זה בסוף פ' פקודי אמר ר"ש אריסת ידי בצלו וכו' זה האר' קדמון נחלק לי"ח אלפים רבבות עולמות ולפעמים עולה הנ"א עד מולא הי"ג שבינתיקא קדישא ולפעמים עולה הזעיר אנפין עד המזל'השמיני דריקנא דעתיקא קדישא וזה נעש' בחזר'העמיד' דמנח' שבת והכל הולך אחר הכנת והתעוררות התחתונים ואין יכולת ביד אבא ואמא להעלות לו"א ונוקביה ל מקום אבא ואמא ולהורישן המוחין הנבוהים אם לא שנם לאבא ואמא יתוסף להם מוחין וגבורה מלמעלה מהם דהיינו מהפה הקדוש של אריך ע"י החיך והגרון והשני מזלות הנזכרים ובעלייה תליא מלתא כי מדה שהוא יותר קרוב אל מקורו דהיינו אל בעל הרצון הטוב נוכר והרע דהיינו הדינים נמחקים ואתכפיין מה שלא היה כן בעילם התהוו אלא תרי ראשי חדא שלא לעלות יותר ממדרינותה שהיא בה ויצר אחרת שלא תדר לבסה ממדריגתה והעלייה להם הידה יראת הביטול והשבירה כי לא היה בה יכולת לסבול ולא היתה אהבה ביניהם לבסות אשה את רעות'ולכן נשברו וסתו אכל עתה יכולים העולמות להלוך מעלה מעלה ע"י המסך העולה עכה והם בסור מחקלא מה שלא היה כן בעול' התהו שהיו זו תחת זו יועתה בעולם התיקון יש אהבה ואחוה ביניהם לכן ישלהם קיום ולכן תלמידי רבי עקיבא שהיו מכ"ר אלף שסתו בשבים להיות שלא נהגו כבוד זה לזה לא היה להם תיקון כמו השברי כלים ומרגו זסנא חניינא והמבין יבין כי השלום מחקן הגלגול עם האהבה שאוהב חבירו ובזה מתוקן הוא וחבירו ואם לאו הוא מקלקל עצמו ואת חבירו עמו וחז סור הכתוב ואהב לרעיך כמו"ך ומלת כמוך דייקא שאתה מתוקן עמו ע"י האהבה שבינך ובין רעיך וחז כלל גדול של כל תיקוני התורה להבר אשה אל אחותה ואיש את רעהו יעזורו ולאחיו יאמר חזק והיה המשכן אחד ואין נאמר והיה ביום ההוא יחיה ה' אחד ושמו את' ואז אדם הראשון יכלל כל ישרא כמו המטרון הכולל כל המלאכי' ואז יהיה אחדות בכל העולמות

נמצא אם אין שלום אין כלום

שב' ת' יברך

את עמו

בשלום

שער שלשה עשר
והוא נקרא שער אבא ואמא
פרק א

כבר פירשתי לך למעלה שחכמה תתאה ובינה תתאה שהם חכמה ובינה של עולם התוהו עלו למעלה למקום חכמה ובינה של כתר ונעשו מהם ראשה ראין ורישא דאריך אנפין ונקראים חכמה ובינה שבכתר מפני שהם בתוך הרישין של כתר שנתחלק קצתו למעלה מטחירו ונעשׂ אדם קדמא שהם ורישין של כתר נכלל בהם דהיינו ברישא דאין ואריך כי כל רבר רוחני אעפ"י שנעתק ממקומו יניח שם רשימו שלה שיש בו אין ממשות וזהו שאחז"ל לא זזה שכינה עד ששתת רשם וזהו סוד מלוא כל הארץ כבודו שהוא סוד הרישם הזה שהוא היה ממלא קודם חלל העולמות כלם והניח רשימו בתוכם. וכמו שחכמה ובינה דנוּ השינו רושם מכתר דהיינו א"ק כך הניחו ח"ב הנוּ רישום כמקומם למטה במקום שהיו שם בתחילה ואחר שנתפשט אריך בעשר ספירותיו הנה זה הרשימו נמצא מלביש את אריך שהוא סתום ולמטה ער טבורו בלבר והוא תקן מהרשימו הזה פרצופי אבא ואמא ואין פרצופי אבא ואמא עוברים מטבור אריך בשום פנים אלא שאחרי תיקן זעיר נשתרבבו למטה בפרצופיהם התחתונים ישראל סבא ותבינ לצורך בנין זעיר ונוקביה נמצא רוב סדין ורוב בנין תיקוניהם של שתי נקודות חכמה ובינה של עולם התוהו עלו למעלה ליאין ואריך ומיתמן נשאר מתפשט מהם ומחובר אליהן ער שנתקנו אבא ואמא שנכללו בשרי הנקודות אחרי שנכנס אריך במקום כתר הנולל תלת רישין ונחשב לכתר אחר שפני רוב יהודו:

פרק שני

מהרשימו הנשאר במקום שהיו שם חכמה ובינ' עיקריים אחר שנתעלו הם במקום כתר רמז אין סוף

לאריך שיעשׂה מהם פרצוף שלם חיינו מרשימו דחכמה פרצוף אחר ומרשימו רבינה פרצוף אחר ופרצוף רשימו דחכמה עשׂה אותו אריך בהארה שנתן לתוכו עם חסר יד ימין שלו ונקרא מעתה והלאה אבא ושימו לסת נקרא אבא יתבאר בשיער הזה בעזרת עתיק יומין. ופרצוף אמא דהיינו רשימו דבינה עשה אותה אריך בהארה שנתן לתוכה עם גבורת שלו שהיא יד שמאל שלו ונקראת מעתה והלאה אימא ונקראים אב ואם לפי שהם הולידו בן ובת דהיינו זעיר ונוקביה ובזמן הגלות אחר התפילה ובלילה אפי' בזמן שב"ח קיים חוזר לקמנותו והוא בלי מוחין לפי שהוא זמן אחיזת החיצונים ותגבורת הדינים וככל יום ויום חוזר ומחדש א"ם תמיד מעשה בראשית ע"י אבא ואמא ומולירים אותו כבראשונה. ותמיד הוא בעינם לאלו הוא צריך יותר תיקון כאשר ואם שהם מקשטים תמיד הילד והבן שלהם ומכניסים אותו לחופה בכל יום וזהו סוד ושמים לא זכו ביניני ומקשטים אותו וחושבים תמיד כאלו לא נתקשט כראוי העיר נקרא שמים והבת ניזונת מזיו בעלה לכן הבן יורש את אביו ואת אמו אבל הבת אינה יורשת כי היא ניזונת ע"י הבעל ואבא ואמא כאחד נפקין כאחד שריין ולא מתפרשין לעלמין ויבא ביאורו בשער הזה:

פרק שלשי

אמרנו כי אבא ואמא נעשו שניהם יחד בבת אחת כי כאחד נפקין כאשר נאמר. וסדר הרתן בזה האופן

מזרוע ימין של אריך אנפין מהשלשת פרקים שכו עם חלק הנוף ער החזה בריח ועד הטיבור באורך נעשׂ פרצוף של אבא ומהזרוע שמאל של אריך שהוא נבורה עם חלק הנוף ער החזה ברוחב ועד הטיבור באורך נעשה פרצוף אמא בזה האופן מהפרק העליון של הזרוע ימין דהיינו היד והאצבעות נעשׂית מדת חכמה ומדת ביגד ומדת דעת של אבא ואל תתמה שאנו קוראים הפרק של יד והאצבעות הפרק עליון ולא תמרפק שהוא מחובר להכתף שהאמת הוא כך שהפרק של היד והאצבעות הם עליונים מאחר שהוא סוד

שער אבא ואמא

הפסוק שאו ידיכם קודש וברכו את י' ואין הידים מקבלי ומשיגים שפע כי אם בהרהם למעלה בערך שיכול האדם לעלות ידו ער הראש כשמגביה אותה מחוץ וישא אהרן את ידיו בענין נשיאת כפים אבל ו לבר נש שמרי' ידיו בחנם בלא עסק מצות התפילה כנודע שצריך להעלות הידי והאצבעות למעלה כנזכר בריש פ' יתרו בזוהר עין שם ומהפרק דהיינו הזרוע נעשה גב"ת של אבא. ומהפרק התחתון דהיינו הטרפק חסמוך לכתף והוא מקום חנוחת התפילין עד הכתף נעשה נ' מדות אחרות לאבא דהיינו נה"י. ומה שאמרתי נעשה הוא שמקבלים האר' משם ויונקים משם וכזה הם נגדלים ונבלים ונעשים פרצוף שלם מעשר ספירות כאמו' בשאר הפרצופים. ופירושן של רברים הוא שהיר של אריך אנפין יש לו עשר ספירות ומלכות היא העטרה של יסוד שלו שהיא בעולי' וזכר וזמו שש נ' פרקים כיד האדם חנשמי כן כביכול בהפרצופים העליונים ביד ימין ושמאל יש נ' פרקים וכל פרק הוא שליש ושליש אחר הוא שלש מדות דהיינו שכל הספירות נחלקי לשלש שלישים דהיינו כה"ב גב"ת נה"י והכוונה שכל פרק מהזרוע תחלקיהו בג' מדות וכל מדה עשתה מדה אחת באבא וכן ממש על זה הדרך עצמו צריך שתאמר בפרצוף אמא אות באות שמהזרוע שכא של אריך אנפין נעשה הפרצוף של אמא בזה האופן מהפרק העליון דהיינו היר והאצבעות נעשה חכמה בינה דעת של אמא והפרק האמצעי דהיינו הזרוע נתהוה נעשה גדול' נבורה ת"ת של אמא ומהפרק התחתון דהיינו הטרפק מקום חנח' תפילין של זרוע שכא של אריך אנפין נעשה נה"י של אמא ופי' נעשה גם כן שמקבלים משם האדה כל ספירה וספירה לפי מעלתה נמצא שהשני זרועות של אריך עד חצי ת"ת הם היו נשמה וגם פנימיות לאבא ואמא והחיות שלהם הם הזרועות חנו' כל פרק ופרק לספירות הנזכרים ואבא ואמא הם מלבישים הזרועות מבחוץ והזרועות נעשו נשמת להם ומזה נתגדלו שני הפרצופים אבא ואמא הנה סדרתי לפניך איך נעשו חשני פרצופין של אבא ואמא מחכמה ער יסוד ליבר וכתר שלהם עדיין לא נתהוה ולא בארתי מחיכן יצא ומהיכן נתהוה.

פרק רביעי

הכתר של אבא ואמא נעשו בבת אחת כשאר איברי גופיהם ומקום הויתם הוא מחגרון של אריך אנפין נעשה כתר לשניהם והגרון של אריך יש לו שני קנים אחר לאבא ואחר לאימא והו שאמר הכתוב קנה חכמה קנה בינה ר"ל הקנה האחר נעשה כתר לחכמה וקנה השני נעשה כתר לבינה ושני פעמים קנה עולה י"ש שהם ש' עולמות ועליהם נאמ' להתהל אהבי י"ש והוא ר"ת יובל שסימה שהוא אמא עלאה ותואה יש נם כן כ' קנים של אין בסוד אור פנימי של הכ' קנים דאריך נמצא שיש ר"פ קנה שהם כ"פ יש העולים כת"ר כי כתר אחר יש לשניהם והיינו דאמרנו שכתר אבא ואמא נעשו בבת אחת מכתר אחר דהיינו הגרון של אריך שיש בו קנה ושם והקנה הוא לבן והוא כתר לאבא שהוא המוציא ההבל שהיא התורה ונהלות חכמה של מעלה תורה. ושם לאמא שהוא אדום זכן תמצ' ושם עם הוא של אמא עולה ש"ך שהם הש"ך רינים של אימא ואמא היא הסלבשת הנבורות כלם כמו שפירשנו ונאמר בהם אכלי רע"ם שהוא גי' ש"ך רינים הנמתקים מהשפע שבא מהגרון של אריך והוא הזווב הנעשה מהפה ואעפ"י שהוא אין בו נקיבה סוף סוף עשוה זווב בפה ויש בשפתי עליונה ותחתונה בעין זכר ונקיבה ושני מזליו עליון ותחתון וכבר אמרנו שהתלבשותם מתחיל מתחת הגרון והלסתות ער הטיבור תחת שני שיבולת הזקן עליון ותחתון החזופה אותם מבחוץ והם מבפנים העולה מזה הוא ששני פרצופין אבא ואמא שלימים עם עשר ספירותיהם נעשו מהגרון דאריך ומשני זיעותיו ימין ושמאל ער החזה.

פרק חמישי

הנשני פרצופים של אבא ואמא נעשו מהרשימו של ח"ב שהיו נקודה בעולם התוהו בבת אחת והוו שאמר בזוהר ויקרא ז"ג דף קמ"א עמוד ב' אבא ואמא ס"ו ושב"י ע"ה באורא ווהא ז"ג דף קמ"א עמוד ב' אבא ואמא

כתרא נפקין כתרא שריין ולא מתפרשין והכוונה באומרו כתרא נפקין פי' שאבא ואמא לא נאצלו כמו זעיר ונוקבי' כי לתתא נפק זעיר תחילה ממעי אמו ולבתר נפקת נוקבי מבין חדוהי דזעיר נפיק רישיה דנוקבי מאחוריו דהיינו קופתה מתחלת משיבורי של זעיר אבל אבא ואמא כתרא נפקין ר"ל שנאצלו ונפקו כחדא בלי קדים זמן זה לזה . וגם מפני שמפרצוף א' יצאו שניהם דהיינו מנקודה אחת מה שאין כן זעיר ונוקביה יצאו משני פרצופין אבא ואמא ולא נשארו שם ונדחו למטה ואבא ואמא נשארו בהארה הרוחות לעולם ובמקומם ממש והם מכוסים מהשני מלות המשפיע להם וגם החיך והגרון מאירים לעולם בהם והוא השפע שאינו פוסק כמו שאמרו באדרא זוטא בסוד הפסוק ונהר יוצא מערן ר"ל נהר שהיא אמא עילאה יוצא מערן שהוא חכמה דהיינו אבא ומלת יוצא דיקא יוצא בתמידות ואינו פוסק לעולם ונאמר ובמתנא מים אשר לא יכזבו מימיו מה שאין כן בזעיר ונוקביה אין להם רבר החופה ומכסה אותם תמיד ואינם פנים בפנים אלא שעת הזווג שאין להם אלו המאורות המשפיעים עליהם בתמידות :

פרק ששי

עוד שעם אחר על כתרא נפקין כתרא שריין וכולם דברי אלהים חיים כמו שאחז"ל במגילה ששאלו ליהו זכור לטוב אליבא דמאן עשתא אסתר שהזמינה להמן הרשע ואמר ככול' תגאי וכבולהי אסוראי שכמה פרשי שבת יש בפרצופי אבא ואמא שכולם סתם המאור הגדול הרשב"ע ז"ל כמלה אותה או שהם לחודיי לכל שכל דבריו הם דברי רוח הקודש התתומים באלף עזקאן כמו דברי תורה שכל פסוק נדרש בשבעים פנים בגדרעזל מלת בראשית חבר ספר התיקונים שיש בו על מלת בראשית שבעים פנים ולהיות שהענין הזה צריכין אנו לדעת כי הוא יחוד גדול התמידי שבין אבא לאימא והוא זה קודם שעשה אותם אריך אנפין בסוד פרצוף בראש וידים ורגלים רמז להם ה"ס שיתרבקו יחד ויהיו לעצה אחת בסוד ואיש באחיו ידובקו וריוח לא יבוא ביניהם ר"ל שלא היה בהם צורת פרצוף בפועל כי אם בכח אחר ואחר כך נסדם הקב"ה ונחלקו לשני פרצופין של דכרים שלחזית כי אלו השני פרצופים באים מכח הרשימו של חכמה ובינה הסדוקים וכל כלי הנשבר אין בו כח להכיל דבר מה לכן אין בו כח לעשו' פרצוף ולכן הם נעשו בכח אחר כמו שנאמר ונם שהקב"ה רצה שיהיו לכשר אחר לתת של זה בזה ושל זה בזה כלומר צד שמאל של חכמה עיקריות הלך למקום צד בינה לצד הימנית שלה בסקום החסרים שלה כמו שהאורם המתרבק עם חבירו פנים בפנים יהיה שמאלו כנגד ימין של חבירו ויסינו כנגד שמאלו כן חכמה זאת כשנרבקה עם בינה נתנה גבורותיה לימין בינה ובינה נתנה חסדיה לשמאל חכמה ואחר כך כשנסדם הקב"ה נשארו כל החסדים בחכמה וכל הגבורות בבינה כלומר הגבורות של חכמה נעשו חסדים של בינה והחסדים בבינה נעשו גבורות בחכמה והייט סוד מה שאמרנו כתרא נפקין שנעשו רבר אחר ויש להם קיבוד גדול זה אל זה מכח עידוד איבריהם ולכן הם נקראים רעים ולא מהפרשין לעלמין כלומר כשני שופפין שיש להם כתורה אחת בשותפות ואינם מתפרשים מסנה ואילך והסחורה ההיא נקראו רעים ושותפין והסחורה ההיא לעולם קיימת שכל אחר הפס חלק חבירו לכן לא מתפרשין ואמרו כתרא שריין שאפילו אחר הנסיר יש של זה בזה ושל זה בזה ולכן לא מתפרשין לעלמין והם נ"ב פנים בפנים לכן אומר כתרא שריין שמתפשטים בתסר ונבורה של אריך שהם זה כנגר זה פנים בפנים ואינו כמו זעיר ונוקביה שהוא אחר באחור ומה שאסר לא מתפרשין פירוש שאינו כמו זעיר שפעמים יש זווג ופעמים אין זווג אבל אבא ואמא לא מתפרשין לעלמין כמאמר רשב"י ויקרא על פסוק אכלו רעים הם אבא ואמא שנקראו רעים . שהו ושכרו דודים הם זעיר ונוקביה שנקראו דודים הוה בפירוש כי אבא ואמא נאמר בהם רעים דלעלמין לא מתפרשין כשני שופפין אבל בזעיר ונוקביה נאמר בהם דודים לשון חבה שהוא שעת הזווג שהם פנים בפנים ואח"כ מתפרשין וכל לשון דודי או דודים שאמר שלמה המלך ע"ה הוא על זעיר ונוקביה . כנין ברח דודי בקשת אני לדודי והמבין יבין עוד יש טעם אחר לפי שזעיר ונוקביה נפלו ובמדרש נוקביה שירד למטה בשעת שקטרנה על בעלה א"א לשני מלכים להשתמש בכתר אחר כמו שאמר שאו חזרה ועשי בסוד נקוד בסוד אל תראוני שאני שחרחורת כר' איתי בנקודת יו"ד קטנה ועלו התשע מדות שלה לאמא עילאה כנודע ובכל דוכתא אמא נותנת להתשע מדות ונעשית בת עשר אבל אבא ואמא אינם בן דלעולם לא נפלו ולא נתסעטו אפילו רגע אחת אלא תמיד עומדים בשלימותם ואינם משתנים לעולם והם מיוחדים מהנרון שהיא כתר אחר לשניהם ופרצוף אחד דהיינו שתי ידות של אריך הם המחזיקים את זוונם התמידי שלא ישנו את תפקידם לעולם :

פרק שביעי

אחר הנסירה רמז הקב"ה לאריך שיתקן אבא ואמא בסוד פרצוף מפני שקודם שנסדם אריך ע"י השלהוביתא דאשא שלו השיג שפע גדול מחברו רישא דאין הכלול עמו ובנה את הרשימו שלהם וראה הקב"ה שלצורך קיום העולמות היה מן התכרח שיהיה בחכמה שייכות ואחיזה בבינה ולבינה בחכמה שיהיו כמו חכמה בינה שבתר דהיינו רישא דאין ורישא דאריך שהם זה בתוך זה כנודע והדיבוק הזה היה מצד אחר לבר הייט שבינה שלתה ימינו בצד שמאלו של החכמה וחבקה אותה וגם החכמה חבקה בצד ההוא ממש אל הבינה היינו ששלתה שמאלה חבקה בצד ימין של הבינה וכמו שרמז הכתוב משולבת אשה אל אחותה ותהו סוד שמאלו תחת לראשי וימינו תחבקני בסוד זכר ונקיבה . ובהיותם כן נאחזים ונרבקים יחד נפק שלהוביתא מאריך לתקנם בסוד זכר ונקיבה אחר כך ונסרם והבדיל ביניהם ותהו סוד נסירה באופן שנשארה הבינה עם שמאלו של החכמה שהיה דבוק בה כאמור והחכם נשארה עם הימין של הבינה שהיה דבוק בה כנזכר ונמצא אחר כך שהחכמה נשארה כלה ימנית לפי שהיה לה ימינה מצד אחד וימין הבינה שנשאר לה מצד אחר והבינה נשארה כולה שמאלית היינו שנשארה עם שמאל שלה מצד אחר ועם שמאל החכמה מצד אחר וזה נרמז בכתוב ויבדל אלהים בין האור ובין החושך היינו שהבדיל השמאל שהוא ערב בסוד דין מן האור שהוא ימין בסוד וחסד ועכ"ז ויהי ערב ויהי בקר יום אחר דהיינו שהערב והבוקר שניהם יחד הם כח אחד מסבת ערוב כוחותיהם מזה לזה כאמור ובבחינת היותם שני כוחות יחד לכן נקראו יום אחר רשני פעמים כ"ח מפפרי במנין יום ונמצא א"כ בכח שאמרנו שגבורות דאבא הם חסרים דאמא וחסרים דאמא הם גבורו' דאבא ולזה רמז הזוהר ברישם ויקרא על פסוק אכלו רעים :

פרק שמיני

ולפי שיגרין חכמה ובינה הנז'ל של עולם הנקודות לא היו מתוקנים בסוד פרצוף לכן כדי לתקנם רמז הקב"ה לאריך שבכללותו שהוא כלול מרישא דאין הקשור עמו באפין שאין בהם מדריגות אחור ישיש זרועו הימני דהיינו גדולה ורביע העליון הימיני של ת"ת ויסתייע בבנין הזה מאריך עם חבירו אין הכלול בו ולפי שכל הפרצופים נאצלים על ידי הארת כנודע לכן כל פרצוף נחלק לשנים דהיינו אבא וישראל סבא ואמא ותבונה ובזיר נעיר ישרא' ויעקב ובנוקביה לאה ורחל אבל רישא דא"א אין לו שייכות לזה מפני שא"ס מתלבש בו והוא רק מאור על כן לא נוכל לומר ממש זה מעצם מעצמי וזה בשר מבשרי אלא שפע דק מאוד מלמעלה ההולך במקום צר דרך הגרון והפה ונתלבש בשני הפרצופין וחשפע נעשי' מעט עב ביצרך שפע א"ס ובכר ביארתי ההתלבשות של אבא ואמא שמלבישים חג"ת של אריך ולא כל כפירות ת"ת אלא עד חציו דהיינו עד המיבור ומה שנעשה צורת הפרצוף הזה שבאבא ואמא בזרועות שבאריך ולא נעשה זה ע"י החכמה ובינה שלו שנראה שהיה יותר ראוי לעשות כן היינו מעטא שהם סוד האוזין ונקראים אור בהיר של אריך העולם כדאי להשתמש בהם לכן לא בנה אורתם בחכמה ובינה שלו אלא בחסר גבורה של

ארץ ולכנין זה רמז הכתוב באומרו אתי חכמה שכנתי ערמה בלומר אני חכמ' שכ"ן ת"י נתקניתי סתו שהוא כנוי קדו"ש דהיינו ארץ וזה רמז הכתוב גם כן אל מי תדמיוני ואשוה יאמר קדוש בלומר אם יעלה על הדעת לדמות עילות העילות אל מ"י שהוא בינה יאמר קדוש שהוא חכמה שהיא נ"כ מקבלת מכתר וכתר ממהירו ומהירו מאויר קדמאה יצר עילת העילות ערמה בני' ש"ת כלומר יש בי"ה חסרים אני בינה לי נבורה והיינו זרוע שמאל של ארץ אנפין ומלת גבורה הוא גבור ה' דהיינו ה' גבורות:

פרק תשיעי

אמרנו שמחסר לבר של אריך נעשה פרצוף אבא וכן מגבורה · אמא והענין הוא בבר ידעת כי החסר יש לו ג' פרקים וכל פרק מהם נעשית מדה אחת באבא כאמור וכן מגבורה אימא והנה הזרוע יש לה שני הארות אחד כנגד הפנים ואחד מאחור והנה בחינת קו הימין שהוא בתיקון חכמה וחסד והצד נעשו מבחינת הארת פנים וקו השמאל שהוא בינה גבורה וחזר נעשו מהארות אחור וכן על זה הדרך באימא והקו האמצעי שלהם נעשו מהקו האמצעי שהוא מן חגרון יצר חצי ת"ת של אריך והנה אמרנו שהיסור של עתיקא נשלם עד החזה של אריך וצריך שתדע שכשמניע לשם האור יוצא בגלוי בלתי שום מסך ומחפשת תאור לכל הצדדים והאור חיוצא הוא הה' חסרים · וכשימצאים החסרים הולכים לצד ימין באריך ומשם נעשה אבא והנבחרית לשמאל ונעשית אימא כאופן שכל בנין אבא מהחסרי ובנין אמא מחגבורות וזהו שאמר בזוהר אבא סמיר וריזיר לפי שמצד חגסדרה הוא כלו חסרים וגם אליו באים ה' חסרים והבן שלכל פרק יש בו תארת פנים והארת אחור לכן בנו חסרי וגבורו' בכל פרק:

פרק עשירי

הנם שאמרנו למעלה שאבא ואמא הם מלבישים לאריך ער הסיבור · על כל ואת הם מלבישים את אריך ומתפשטים ער הרגלים שלו לצורך תיקון זיר ונוקבא והענין הוא שאלו שני פרצופין אבא ואמא נחלק כל אחר לשני פרצופין וכל אחר נעשה פרצוף שלם של עשר והוא מטיבורו ולמטה נקרא ישראל סבא ומסבורו ולמעלה הוא פרצוף אבא וכן אימא מטיבור' ולמעלה נקראת אמא · ומטיבור' ולמטה נקראת תבונה והוא פרצוף שלם של ' ונאמר עליה ואיש תבונות ידלנה פי' זיר אנפין הנקרא איש תבונות ידלה השפע מסנה וכל זה מבואר באדרא זומא ואלו השני פרצופין לוקחים באבא ואמא יער כוף הרגלים שלהם שהם בחינת נהי מלכות וב' שלישי ת"ת של כל אחד מהם וחנה אף על פי שאמרנו שאבא ואמא אינם לוקחים רק חצי ת"ת דאריך לבר ואנו אומרים שנעשה באבא פרצוף אחר בן י"כוכרת הוא לומר שיתפשט למטה מחצי ת"ת של אריך הדבה לפי שהוא לוקח מהחזה דאריך שלשם מסתיים חיסור דעתיק' ואין משם ער חצי ת"ת אלא דבר מועט שאם תאמר שיקח מנצח והוד דאריך עצמו זה א"א לפי שזה הוא מקום ז"ן אשר נבארנו במקומו לכן צריך אתה לום שמתפשט ער הרגלי של אריך כלם ומלבישאות' באופן שהענין הוא שאלו השני פרצופין האחר נקרא ישראל סבא ואחר תבונה אלו הם למטה והו דווקא כזמן הזווג של זיר ונוקבי' אבא ואמא בפרצופיהם התחתונים מלבישים כל הנוף של אריך אנפין זה מצד זה וזה מצד זה ואת"כ מלבישים זיר ונוקבא להם ובשלבלב כל אחד חבירו צריך שתדע שלעולם נשאר הראש מגולה שאי אפשר להלביש הראש ולעולם לא תתחיל ההלבשה אלא בנוף נמצא מה שאמרנו שאבא ואמא מלבישים לאריך ער הסיבור ואינם עוברים סיבור אריך בשום פנים חיינו דווקא פרצופיהם העליונים הנקראי אבא ואמא אבל פרצופיהתחתוני' אינם נקראים אבא ואימא אלא ישראל סבא ותבונה והם המלבישי' הרגלים וזהו שאמרנו בדרוש אדם קדמון רגלי כולם שוים ער סוף האצילות דהיינו רגלי אריך ואבא ואימא וזיר ונוקבא והיאך אנו אומרים כי אינם עוברים סיבור אריך בשום פנים והסיום הוא שתדע כמו שאמרנו וכל זמן שאין שעת זווג של זיר ונוקבי' אריך מקפל רגליו והסיבור הוא הסוף שלו וכולו מכוסה באבא ואמא והפרצופים התחתונים נעלמים כיון שאינם רק האדרה בעלמא ורישומו של אריך דהיינו רושם רגליו מתלבש בתוך זיר ומשם הוא חיותו לצורך עצמו ולא להוליד ולעשות זווג וכזמן שאנו עושים מעשים טובים גורמים לאריך עצמו שיתפשט בתוך זיר וזה א"א אלא באמצעיות אבא ואמא שהם יורדים גם כן ברגליהם ער רגלי אריך כי א"א לו לקבל בלא מסך אור אריך וכשאין בנו מעשים טובים אריך מקפל את רגליו תלת גו חלת ופרצופי התחתונים נעלמים בעליוני' מאחר שאינם רק האדרה בעלמא ואז רגלי אבא ואמא אינם מגיעים רק ער החזה דאריך ואי"ם שאמרנו למעלה שהם ר'קנים באין ואריך העולי"ם יש ני'כתר מכל מקום הכתר הזה הוא קטן בערכו ואינו אלא החצי דהיינו יש והמעט הוא האור להיותו במקום צר כביכול שהוא חגרון ולא היה יכול אור הכתר כולו לצאת ולהתפשט ולא יצא כי אם חצי האור בפי מה שיכולי' להכיל ולקבל וזה הש' נחלק לשנים שהוא קנה חכמה קנה בינה ועל כל פנים מעט קט נכלל בו כהב' קני' דאין עד שמכל מספר כתר לאבא ואמא בשותפות ומפני שהוא מעט אינו נחשב כי אם ההצי בערכו שרב מאור אורו והמקום צר שאינו מניח לו לעבור בבת אחת דרך שם:

פרק י"א

ראוי לחקור ולדרוש למה כל זווג המיעולה הוא בישראל סבא ותבונה ולא בפרצופים העליוני' ונאמר שהטע' הוא מפני שאלו השני פרצופים העליונים זיניהם נעלם מאוד וגם עיקר אורות אבא ואמא יקרין לא נתגלו היטב ויקרין אינם מוכנים לחוליד ולהתעבר להוציא שש קצוות דזיר אנפין בגלוי ויקרין הכל סתום שהזווג שלהם אינו כי אם בסוד נשיקין לבר ליתן הכלים כאשר נבאר אבל לא בזיוו היורה כחין שיכולים אבא ואמא להזדווג בכלי רכשנל להאיר שלא יבטל הולד אבל ע"י זווג מוחין חדשים היורדים אל שני פרצופין אחרים זכר ונקיבי ונקדאים ישראל סבא ותבונה והם מחגלים להיות שנמקום ישראל סבא ותבונה שם הוא הגלוי הגמור של אבא ואמא ושם הוא הזווג הגמור והעבור של זיר ונוקבא בינין ושם מתגלים הש"ס קצוות של ז"א בינין כתוך כתן תחבונה וראיה מן הפסוק שיש שני חכמו' במציאות וכן שני בינות בנושא אחר ובכולל אחר שנאמר חכמו' בחוץ תרונה דהוה ליה למימר חכמה בחוץ תרונה וגם נאמר כי לא עם בינות הוא דהוה ליה למימר כי לא עם בינה הוא ולו השני חכמות ובינות זכור אזכרם עוד על כן אקצר בהם ואכתבם באר היטב במקומם הראוי להם:

פרק י"ב

בשעלה בדעתו של א"ס ית' לברוא העולמות היה כשתעשית בינתו ונתפשט מאורו יו"ד של שם הויה והיא נשמתו של הכתר ושם לא היה צריך כדור כי הוא צח מאור אך ורק באצילות החכמ' נברא שם כדור מה ושם קו המדה דהיינו הכדור הנותן סדה לכל העולמות שלא ירדה השפע יותר מדאי וגם בו שיעור מה שיכול להתמתק הדינין מעול' התחתו והוא מברר המנין של הניצוצין הסקבלים תיקון והפסולת המר שבדינין שאינו מקבל תיקון נזרק לחוץ לקליפות וכן בכל זווג וזווג בורדים אוכל מתוך הפסולת · וגם בחכמה לא היה הכדור הזה כל כך גבוה לפי שהכדור הזה נכנס בבינה עליה כתיב נתיב לא ידעו עיט ולזה לא היה גבוה בחכמ' והכדור הזה הוא סוד בוצינא דקדרינותא הוא ניצוץ השחרות המתלבר בשולי הטרחשת שנולד מסנה השחרות וכו' מכח הה' גבורות והוא תנותן מדה לכל המדות שבכל העולמות אין גבול ומדה אלא שכפי השתלשלות העולמות כן תתלבש להמציא שם לתת גבול וכל מקום שתמצא כתוב בזוהר בוצינא דקדרינותא תדע פירושו מזה הפרק:

פרק י"ג

אעפי שאנו אומרים שאבא הוא רחמים על כל זאת אחר שיש לו גבול · והגבול בא מכח הגבורות שהיו שנתנו הגבול · וזהו שאמר הזוהר בוצינא דקדרינותא בשש גו מחשבה

שהשפה ופי' שהיו"ר שורה היתה בתינה אותה וכדי שיכנה לה בית צריך להלקה לחלקים שנ' בתבמה יבנה בית והם ל"ב אלהים דמעשה בראשית ועל החלקים האלו אמר הכתוב וכפתיש יפוצץ סלע שהי"ר היא בחינת סלע והפתיש הוא כח הנבורות מכה בה ומחלקה וכתיב אמרתי עולם חסד יבנה כי ההפוצצות הסלעים והתנבלה הוא בכח הנבורות אבל הבנין והאבנים הם מבחינת החסד המחלקים לחלקים להמתיקם שלא ישארו יחד בהכמה דוקא כי עד שם מגיע המיתוק והכרור הזה הם ש"ך ניצוצים לפי שהם ל"ב נתיבות אלהים וכל נתיב ונתיב כולל מעשר הם ש"ך והשפה כשורשה סלמעלן עברה דרך כל הנתיבות ונתבררו מהם אלו הש"ך ניצוצין ונכנסו באמא. ונשאר אבא אוירא דכיא והו סוד ויאמר אצל כל מלת אלהים שבל"ב אלהים דבראשית שהוא אותיות אור"ם' הינרת מהמתי"ן פתוחות שבאדם קדמאה שיש שם אוירא דכיא כאשר כתבתי בענין"ת אלפים רבבות עולמות וגם הוא אותיות או"ר י' מ' ר"ל שירדה אור הי"ור הזה והביאה עמה ם"ם פתוחה שבח אוירא דכיא והבן והכרור הזה נשאר באימא כי שם הוא הכדור העקרי ולזה נקראת הי"ה בנקוד אלהים שנכנסין בו אלהה הניצוצין של אלהים דהיינו נקודות אלהים שתחת והוי"ה של בינה והבן זה.

פרק ארבע עשרה

ולפי שאמא דינין מתערין מינה הנה ניצוצי הנקודות שהם בחינות אלהים הם המכהינים תהו"ה. או יהיה לפי שעיר הוא בת בסוד נקודו' וע' זווג אמא קונה לו פרצוף ונדלה גם זווג אבא ואמא היה בשתי בחינות בנקודות הוי"ה ובנקודת אלהים ומשורש הנקודות של הי"ה נתפשט ונעשה פרצוף ונשארו נקודות של אלהים בלי פרצוף שעיר ונוקביה הם בסוד קטנות ואותו הטעם הם יונקים משם אלהים לזה ישבה הוי"ה בנקודת אלהים כי הנקודות שבאו בסוד הי"ה נעלמות בתוך אמא עצמם בעצם שכתם נתפשט ונתהוה שם הי"ה נשארו נקודות של אלהים תחתית והטעם הוא שעל ידה מתהנים כל העולמות ובפרט ועיר ונוקביה בקטנותם יונקים משם אלהים מכלי שלה ובנדלות יונקים משם הוי"ה דהיינו אור פניהי שלה אבל שם הוי"ה נעלם בתוכה מאור להיות כי דינין מתערין מינה לכן מתעוררים הדינין תחת הזווי"ה המהניגין אותה בהשפעתה להתחתונים:

פרק חמש עשרה

זכל זה האור שאנו אומרים שירד שהוא סוד יהו"ה אלהים הוא בחינת נפש מאימא של מלכה שהיא מלכות וחש"ה נשבע י' אלהים בנפשו ואין אדם נשבע בכח שלמטה ממנו לא בכח שלמעלה ממנו והיאך אפשר שי' אלהים שהוא עיר שהוא סוד הוי"ה ואלהים שהוא נוקביה או אבא ואמא נשבע בנפשו שהיא מלכות אלא פירושו שנשבע בזה האור שירד שהוא נפש מצד עצמו ולהם הוא נשמה נעלמת אלמא עיר נשבע במלכות אמא ואבא ואמא נשבעים במלכות ארץ שהיא בחינת נפש במקומה הוא נשמה אלהים:

פרק ששה עשר

מה שתמצא בתוב נשבע אד"י יהו"ה הוא בלאורה שהיא תמיד בהארת מלכות אמא ושם נתנדלה וסימנין ושם הנדולה לאות. ונקראת מטום זה באלוה"ב' שמות לפי שהיא בבחינת בינה הנקראת הוי"ה בנקודות אלהים ולפי שהיא אצל רחל ולפעמים מתפשטת עד למטה ואפילו כשהיא למעלה לוקחת סימניה של רחל לכן נקראת ארנ"י:

פרק שבעה עשר

נחזור למה שהיינו עסוקים בו והוא בי אבא' נכנסו הדינין באימא ונמצאת מלוכשרת בי' שמות אלהים וביכור של אמא יצאו' שמות של אה"ה כדי לצייר הולד פרצוף שלם כי היסוד היא סוד בית רחם נמצא עתה שאלהים הוא הי"ה ואהי"ה זות מושך מאלהים אצלו וזה מושך מאלהים אצלו למחקם ומשם נתברר אבא והטפה כשבאה מאבא באה כולה לוגן לפי שאף לאבא יש לו בחינת אלהים לעצמו ו"ש ארחי ורביני ורית ושבח לוקח אלהים נוף אודם ולזה אח"ל אימא נותנת בו אודם אעפ"י שהנתינה העיקריות של אודם היא מאבא מכל מקום אחר שאין לו נוף אודם אלא מאימא אינו מכנים אותו לאימא ועל כל זאת יש גם כן נבורו' של אמא ובכללה אית ברירה וכלם נהפכים לדם שהוא החיות של הולד הנוצר ממנה כביכול שהוא ועיר אנפין שנאמר כי הדם הוא הנפש:

פרק שמונה עשר

הדם שהוא בא מבחינת אבא אל הולד יש בו נ' בחינות הראשון הוא בחינת הדם הבירור יותר להיות הולד והאמצעי מתתבר להלב. והאחרון הוא טוהר. לפי שאבא אין בו ברירת של טומאה ולכן אין בבחינת הדם הבא מבחינתו שום טומאה. אבל עם כל זה בכל קרוש לא תנע וזהו בשהדם הזה יוצא ממלכות לבריאה. אינו פוסל וראוי הוא לה. וכל שכן למת שלמטה היסנו וכן למעלה כשיוצא הדם הזה מאימא לשש קצוות הוא טהור אבל למה שלמעלה הוא פוסל ולעולם הוא טהור והטעם הוא לפי שאבא הוא נשאר אוירא דכיא לכן אין יוצא ממנו דם טמא לאמא שנקרבה נוצר הולד:

פרק תשעה עשר

אבא אינו יוצא ממנו לעולם דם טמא אפילו בהשתלשלות הסדרינות אבל מאימא בהשתלשלות הסדרינות יש בו טומאה לכן תמצא בדברי חו"ל מ"ם פנים טהור ומ"ם פנים טמא וכל מספר ט"ט שערי בינה נגלו למשה רבינו ע"ה ולעתיד אמרו תנ"ל שיוחנן בן נורנדא היה אוכל על מהרתן הקודש בכל ימיו והטעם דטהרה וקדושה תרי מילי ניהו ומאי טהרה הקודש אלא הכוונה שאפילו במקום שהיה טוהר שבלו טהור לא היה אוכל אלא למעלה הימנו. זהו בחינת הדם הבא מאימא במקומו הוא טהור אבל כשיורד למטה בסוף השתלשלות הסדרינות יש בו טומאה וכן תמצא שמלת טמ"א מספרו עולה מ' להורות שבא מבחינת אימא וזהו סוד הפסוק ס"י יהן טהור מטמא לא אחר ואלו הם י' דמים שיש באשה ה' מאבא וה' מאמא והנה ה' של אבא כולם דם טוהר אבל בה' דמים של אמא יש בו טומאה אחר שמתפשט בכל העולמות ונכנס בעשייה שהחיצונים שולטים בה דאם לא כן לא היה שפע להחיצונים כלל וידוע שממנה ניזונים כל העולמות ומזה הדם יש זמן שאין התחתונים מסגלים במצות ומעשים טובים וחומאים בעבירות ומלכות בכיכול פרסה נדה שמקבלת טפת דם כחרדל שאינו מקבל מיתוק ואתפרשת מבעלה ואח"כ תשב על דמי טהרה ותוכלת במים חיים ושחורים המקבלת מאבא ומאמא עלאה ואז היא ככלה שנכנסת לחופה בגדלות עיבור ויניקה ועל אלו המים נאמר וזרקתי עליכם מים טהורים ומהדתם מכל טומאותיכם ומכל גלוליכם אטהר אתכם וקודם הסבילת של מי מקו"ה גי' קנ"א אהיה דאמא. צריכה לברוק עצמה ו' לילית חייבתא כד אבריקית עצמה ערקת לנוקבא דתהום' רבא והיא עולה למעלה עם בעלה לקבל המוחין ואלו הטעדות הם עמוקים מאוד ובסוד ספירת העומר אבארנו:

פרק עשרים

ואם תאמר הרי אלו העשרה מיני דמים אינם בשערת הלידה בלבר כי לעולם ישנם בה אעפ"י שאין אבא נותן בה כלום אם כן איך אנו אומרים שיש בה דמים טהורים זה יובן בסוד שאתו"ל אין האשה כורתת ברית אלא למי שעשאה כלי ועור אמרו שאין האשה מתעברת מביאה ראשונה והטעם הוא לפי שטפה ראשונה שמקבלת האשה העליונה. בה מתתקנת ונעשית כלי ולוקחות האור ההו' לשורש בה בעצמה שמשם ואילך יש בה בח להעלות מיין נוקבין ולזה יש בה עשרה מיני דמים לעולם: ומהם ה' מיני דם טהור מבחינת הטיפה הראשונה שקבלה

שקבלה מהזכר אלא שיש לחברל בין אמא עלאה לתתאה שבאמא עילאה יש טיפה א' שלקחה לשורש ומשם ולהלאה כל טיפה היא להוריד נשמה אבל באימא תתאה בכל יום היא חוזרת להיות פלה לפי שהיא בנלות וחוזרת ומתעברת אחר הזווג וחוזרת ונגרלת בכל יום בשעת הפלה · ואי אפשר להיות הזווג להוליד אם לא שיבעול וישנה ולזה בשעת הלידה צריכה למתק אורכם הדמים שלה בעשר אצבעות הידים כי כל החבלים שלה הן מחמת הדמים שלה שיש בהם פסולת מש"ה וחגרה על חלציה :

פרק כ"א

שני מיני זיווגים יש באבא ואמא הזווג הראשון הוא להחיות העולמות ולקיימם קיום הכרחי וזווג זה הוא תדירי ואינו נפסק לעולם שאם יתבטלו רגע אחת יתבטלו ח"ו כל העולמות · זווג שני לחת מוחין לזעיר אנפין ונוקביה · כדי להוליד נשמות בעולם שהוא פנימיות העולמות כנודע וזה הזווג אינו תדיר ולכן לפעמים אומר בזוהר שהפירוד מטי בכיכול עד אבא ואמא דונמת מה שאמרו חז"ל נשבע הקב"ה שלא יכנס לירושלים של מעלה קודם שיכנס לירושלים של מטה כי שני ירושלים אלן הם סוד אמא ומלכות ולפעמים מצינו בפסוק ונהר יוצא מעדן דלא פסיק תדיר והדבר מתורץ עם הנזכר ואמנם המין נוקבין של בינה לצורך זווג הנשמות שהוא פנימיות העולמות הם זעיר ונוקביה ואם הם לא יעלו אין זווג לעילא כי הלוא כבר הורעתיך מציאו' מין נוקבין בזעיר עולם התוחו הלוא בעת בעילה ראשונה התחתן שביק בכלה רוחא דיליה תהוא רוחא אשתאר בה תדיר לה כי אין האשה מתעברת מביאה ראשונה כי תחילה צריך לעשותה כלי לקבל הטפה העליונה ולכן בבעילה ראשונה עושה אותה כלי והוא אין האשה כורתת ברית אלא למי שעשאה כלי משום דשבק אחוא רוחא בה ומשם ולהלאה כל שאר הבעילות מצטיירות על ידי החוא רוחא שבה · אמנם כל הבנים משם ואילך הם נעשים בכח החוא רוחא דאית בה וכלם לוקחים מעט מהחוא רוחא עד שנשלם וכשנשלם אין האשה מתעברת עוד ולכן תמצא כי האדם חייב בכבוד אחיו חגדול כמו שאז"ל כבד את אביך ואת אמך את לרבות אחיך הגדול וחענין כי הלוא אחיו הגדול לוקח תחלה עקריות החוא רוחא והאח השני לוקח מה שנשאר ממנו ונמצא שהוא טפל אליו וכן האח השלישי טפל לשני אחים הראשונים כי הוא לוקח הנשאר מהם וחרב' מוכן ואמנם זעיר ונוקביה הם אחים חגרולים וכל הנשמות חטחורות היוצאים מזווג עליון של אבא ואמא הנה הם אחים לזעיר ונוקביה והוסיף למען אחי ורעי קראן הש"ת לישראל אחין ורעין ולכך אל תחמה מגרולת הצדיקים כמה היא שהצדיקים מבטלים גזירת הקב"ה כגון רשב"י והקב"ה נסר אורייתא מפומייהו דרבנן לצורך מין נוקבין ובדבור עולים למעלה שהוא סוד שירה כי בעודם משוערים מהלכים כגון שמש בגבעון דום ואלו לא היה משתקו יהושע לא היה יכול להעמידו · ואמנם זעיר ונוקביה הם אחים הגדולים וכלנו חייבים בכבודם ובשיצאו זעיר ונוקביה נשארה שורש אל החוא רוחא דשבק אבא באימא ונשאר ממנו גו אמא אמנם עיקריותו הוא זעיר ונוקביה לכן כשרוצין אבא ואמא להזדווג לצורך הפנימיות שהם הנשמות אין זווג רק ע"י עליית זעיר ונוקביה שם בסוד מין נוקבין ולכך זו היא עיקר כוונתינו בסוד התפלה ובסוד המצות כדי לתקן לזעיר ונוקביה שיוכלו לעלות באבא ואמא עתה אחר החורבן שנקראים נופלים ולזה נקר' משיח בר נפלי ועליהם תקנו חז"ל ברכת סומך נופלים כי הם נופלים בבריאה ואנו צריכים להקימם ולהתלוות ע"י מעשינו · אמנם הזווג החיצון הוא לצורך חיות העולמות אשר אינו פוסק אין לו צורך לעליית מין נוקבין של זו"ן פירוש אין זה זווג נמור בבחינת החיצוניות ולכך זהו סוד שאין לו צורך לעליית מין נוקבין של זו"ן על ידי מעשינו ומעצמו נעשה וזהו הטעם דלא פסיק האי זווגא תדיר כיאם היה צורך לעליית זו"ן לא היה תדיר כי בזמן שזעיר ונוקביה לא היו יכולים להזדווג היו העולמות בטלים ח"ו אך אותו השורש דההוא רוחא דשבק לתתן שהוא סוד שם ב"ן הוא המעלה את המין נוקבין והנה זהו סוד הפסוק ויהי בצאת נפשה כי מתה כי סוד ההוא רוחא דשבק בה בעלה הוא שם ב"ן דמילוי הה"ן ואל הזווג החיצון התדירי אין צורך לכוין בו בק"ש להעלו' מין נוקבין כי הלא הוא תדירי ואינו פוסק אך כוונתינו להוריד משם הארה מן הזווג ההוא שיהיה להם כח ע"ז זווג זה להעלו' מין נוקבין לצורך הזווג השני של הפנימיות ובשער התפל' אבאר סוד מין נוקבין די צרכו בעזר' עתיק יומיא :

פרק כ"ב

סוף המין נוקבין פירשנו למעלה בעולם התוהו על כל זאת צריכין אנו למודעי' מה שהרשב"י אומר בתיקוני זוהר חרש דף ה' עמוד ב' · ובג"ד כד סלקין משריין דמטרוניתא היא נוקביה דזעיר אנפין סלקין בחשאי שלא יעלו הקליפות עמה וכד נחתין משריין דמלכ' עלייהו בסו' מיין דכרין אינון ממללין עלייהו בההוא זמנא איהו יחודא דכלא קול ודבור כחרא סוד יאהדונ"הי דבגיניה אתמר גדול העונה אמן יותר מן המברך והא אוקמוה וכד נחתין משריין דמלכא נחתין בקלין שהם הקולו' של שם ס"ב והם ז' חויות ז' שמות אבגית"ץ שנופל למטרא ורוחק במחיצות לקרב האהב' והיחוד בין מלך למלכה והוא מחבר פעולתו כנודע אצל רבי נחוניא בן הקנה · הח"ד ויהי קולו"ת וברקים הוא סוד שם ס"ב הוא סוד מיין נוקבין שחוא יורד עם הקולו"ת מאימא עילאה וענן כבד על ההר הוא סוד שם ע"ב שהוא מין דכרין וקול שופ' חזק מאד שהו' סור אמא עלאה כלי המחזק של הקולו' הם כי עיקר זעיר הוא ז' ספירות והכלי המחזיק את השבעת קולות שלו נקרא שו"פר שהוא שופרא שלו והם קרני ההור של אמא המשפרת את הולד · ואומרו החם כנוגא דכסו"א דהכי אורח דמטרא לסלקא ענגא בחשאי ולנחתא מטרא בקולי קולות וסודו הוא שהענן מעלה מים מהים ואז מאיר נהר ומעלת אותו למעלה בקולי קולות שנאמר תחום אל תהום קורא לקול צינוריך ומנית אל המים העליונים וקורא לו כדי שישפוך גו שני פיפין או שלשה טיפין מים העליונים ובזה משפיע בהם כח ברכה ושורה ורצון להצמיח הכל והכל בא מכח מים של הזכר כן חזווג הוא למעלה אם לא באה מלכות במעשים טובים של צדיקים מלמטה שמלקסת מיין נוקבין דהיינו הטיפין או ניצוצו' של קדושה משברי כלים לא יעלה מלכות למעלה עם ניצוצי הקדושה ולא יהיה זווג מעולם ולא יהיה ח"ו שום טובה בעולם · ובעלייה תלויה מלתא ואלי' הי' הרוני מלוכה מלקטים ניצוצי הקדושה לצורך מין נוקבין עד ביאת משיחנו · והם בתרי הקדושים הבאים אחריהם עד ביאת הגואל :

פרק כ"ג

אמנם צאל"ר שאלו המוחין שנותנים אבא ואמא לזעיר נוקביה הם האורות שירדו לתחלבש בכלים ונשברו והוא השפע הגדול שירד וירשו אותם אבא ואמא ועכשיו חזרו ומנחילים אותם להם והו שאומר הרשב"י ע"ה אחסנתיה דאבא ואמא וכל אלו האורות והמוחין נכנסים בזעיר עד הסדר שנבאר במקומו ודע כי הלא זעיר ונוקביה נקראים בנים של אבא ואמא ואנחנו גם בני אדם גם בני איש הישבים בעה"ז נקראים בנים ליי' אלהינו שהם זעיר ונוקביה והנה הבנים שמעלה המלכות לזעיר הוא סוד נשמות הצדיקים שהם הבנים שלהם והמין נוקבין שמעלה אים' לאבא הם ז"ן המוחין שלהם שהם הנשמה הפנימית בזעיר ונוקביה שהם הבנים שלהם והנה דע כי הלא ישד' בחינות שהם נשמה לנשם' מצד אבא ונשמה מצד אמא ורוח מת"ת ונפש מסלבות שהיא נוקביה ואמנם רוחין ונפשין של הצדיקים הם מין נוקבין ורכורין דזעיר ונוקביה אך נשמה לנשמה ונשמה הם המין נוקבין ורכורין של אבא ואמא כי משם נחצבו כי נשמה היא מצד אמא והיא סוד מין נוקבין לחלק נשמתא דנשמתא שהוא מין דכרין לחבר אליו מין נוקבין שהוא סוד נשמה · והנה כוונתינו להעלות מין נוקבין לזעיר ונוקביה רק שאין בהם כח לעלות מחסת הגלו' ואנו צריכין להביא להם תחילה איזו הארה מלמעלה כדי שיוכלו אח"כ לעלות מחסת הגלו' ואח"כ יזדווגו אבא ואמא בסוד פנימי' והנה מהארות החיצוניות צריך לתת לזעיר ונוקביה מאבא ואמא מסוד החיצוניות כדפירשנו :

פרק נד

וצאלך שכל כונות התפילו הן אחר לחבר זיר ונקביה ולוונם ובזמן שבי' הסקדש קיים ביום היו המוחין דלהון תדירין ולא היו סתלקים אפילו ביום אחר התפלה אך עתרה המוחין מסתלקים מיניהו ולכן נקראו זעיר ונוקבא גופלן ואוכדין המוחין וענין תפילתינו ומצוותינו הוא להחזיר להם המוחין והענין הוא כי הלא כל כוונתם לוונם כדי שיולידו שפע ונשמות בעולם והנה ירידת טפת הזרע הוא מן המוחין ואם אין מוחין אין יולידו לכן ביאת הקטן איננה ביאה עד שיגדיל כי אין באין להם המוחין עד שיהיה בן י"ג שנה ולכן אנו צריכין להחזיר להם מוחין כי המוחין הם בשני בחינות אחד הוא סור מוחין דשש קצוות או מוחין דנ' ראשונות כמו שנבאר בע"ה בשער התפלה ובבנין זעיר ונוקבא של פרר מעשה בראשית והנה ע"י עשרה הרוגי מלוכה נעשו שני בחינות מיין נוקבין דא"א אחד נכור נופם שנזרק כמו נופו של אליהו והנוך שלו למרום בנופם ונשמתם ונופם נעשים מיין נוקבין אל צורך זווג זעיר ונוקבין ונשכרם נעשה מיין נוקבין אל זווג אבא ואמא ומשה רבינו ע"ה להיות שנהרג ע"י קין זכה לזווג אבא ואמא לעשות מיין נוקבין נכור הנשקין עילאין שכת ע"י מיתת נשיקה והבן:

פרק נה

אמרנו למעלה שהזווג התיצוק של אבא ואמא אינו צריך מיין נוקבין ואינו פוסק תדירי כמו שבארנו לכן אמא היא בעולת בעל תמיד וה' האשה שבעלה תדיר מזווג עמה מה שאין כן מלכות נוקבין דזעיר אנפין אינה בזווגה עם בעלה כי אם לעתים ירועים כנוך בעת התפלה וכיוצא לזה וכל זמן שהיא עם בעלה נקראת אשה ואחר הזווג היא נעשית נקודה והס' ספירות שלה הולכים לא אמא עלאה ונם בזמן שפרכה נדה ואחרי מהרתה כמי מקוה דאמא עילאה הולכת למעלה עם התחן שלה להמשה ' ועי"ז הכיסוי של אמא עלאה נעשה התופה הזאת כמו שנבאר על פסוק ישעיה ל"ח י"ב דורי נסע ונגלה מאהלי רעי שאמרה השכינה על נ"א שנקראת דורה ' והטיר נעשית כלה בכל זווג וזווג והוא שאומר הרשב"י באדרא זוטא ז"ג דף קמ"א ע"ב וזה לשונו בכורא רבב המנותא בנא אמר דשלטת כלכא תקונא קדמאה רגלי ואמר הנך יפה רעיתי כהלה הוא ר"ל מאימא עילאה שהיא הטיר דבוקה בנעלה באבא עילאה ואינון רעיון דלא מתפרשן לעלמין ' ותקונא תניינא אקרי כל"ה דאקרי נוקבא דלתתא שהוא מלכות נוקבין דז"א ואינון דאמרי תרוייהו להאי נוקבא דלתתא כלומר שש תלסידי חכמים האומרים ששניהם שייכים למלכות נוקב הדז"א דהיינו מלת רעיתי ומלת כלה אבל האמת אינו כן והוא אומרו ואינן לאו הכי דה"א קדמאה לא אקרי כלה מפני שהיא תמיד בזווגה עם אבא והזווג אינו פוסק לכן נקראת אשה בעולת בעל ' וה"א בתראה אקרי כלה לומנין דיעין שהיא עולה לזווג עם בעלה בזמן התפלה וכן לזמנין סגיאין כשישראל מסגלים מעשים טובים דהא זמנין סגיאין איגון דרכורא לא אתחבר עמה ואכתלק מינה ' בההוא זמנא כתיב ואל אשתו בנדת טומאתה לא תקרב לגלות ערוותה שלא יהיה רע בין ז"ו לה"א והו בזמן פגם התחתוני ואסתלק מינה בההוא זמנא שנופלים מיני דמים למטה אשר אינם מקבלים תיקון וסיתוק באותו זמן נאמר ואל אשה בנדת טומאתה לא תקרב ובשעתא דאתדכיאת נוקבא ורכורא בני לאתחבר עמה כדין אקריאת כלה ' כלה ממש אבל האי אמא עלאה לא אפסיק רעותא דתרוייהו לעלמין כהדא נפקין כהדא שריין לא אפסיקו דא מן דא ולא אסתלק דא מן דא פירוש שאינו כמו זעיר ונוקבין שנפלו ופעם יש זווג ופעם אין זווג אבל אבא ואמא לא אפסיק דא מן דא והוא זווג תדירי ולא אסתלק דא מן דא לעולם אפילו בעולם התוהו ובכל שכן עתה ' ובגין כך כתיב ונהר יוצא מעדן יוצא ודאי ולא אפסיק הס"ד וכמוצא מים אשר לא יכזבו מימיו ובגין כך כתיב רעיתי נרעותא דאחוה שריין באחדותא שלימתא והאחרות שלהם הוא שלימות בעשר ספירותיהם שאינם קיים מהם לעולם כי הזווג אינו זז מהם

מאינם כמו זעיר ונוקבין שהסתכרים נעלמים למעלה ואחר ה"הוא חוזרים לקמנותם ' אבל הכא אקרי כלה דכד אתא דכורא לאתחברא עמרה היא כלה דכל"ה איהי כמש"ה מעשה הצדיקים הנקראים מחז"ל הם כוכרים נחוליה הם אין צדיקים מצוים הנחש כוכת בחוליה דנכיש לה נרחמה ' ואז צריך ש"ע נהורין למתק אותו האור והדברים עתיקים ובגין כך תרין תקונין דנוקבא פריש שלמה ותקונא דקדמיתא שהיא אמא עלאה כתיבאה ' בגין דאיהי סתיכא ומכוכה מתרין סלין לכל סה שהוא מעלמא דאתכסיא אינו נזכר בפירוש כמו לאה שהיא מעלמא דאתכסיא ולא נזכר מיתתה וקבורתה ותקונא תניינא פריש יתיר לא סתים כולי האי שהיא סלכות לבתר תליא כל שבחא בההיא דלעילא דכתיב אחת היא לאמה ברה היא ליולדתה ובגין דה"אי אמא מתעטרא בעטר' דכלה שכתיב מיין נוקבין לאמא דלעילא ולאמא סוסיפין גם כן עטרות ומוחין נעבורה וריעותא דיי"ר ליא אפסיק סיתה לעלמין אתיהיב בה נרשותא כל חירו דעבדין כל חירו דכלא כל חירו דהייביא לדכאה לכלא דכתיב כי ביום הזה יכפר עליכם כי מכת פגם חטאי התחתונים גם אבא ואמא חסרי עטרו' הם וביון שניהן רשו' לאמא ליתן עטרו' ולתקן הפגם לטהר כל הכתמים ולמחק כל הדינין וזהו שאומר הכתוב וקדשתם את שנת החמשים שנה יובל היא מאי יובל כד"א ועל יובל ישלח שרשיו משום ההוא נהר דאתי ונגיד ונפיק תדיר ולא פסיק ' כתיב כי אם לבינה תקרא אמאי לתבונת נראה שהוא מיותר אלא כלא כפא דאבינא שמטיבורה ולמעלה הוא אמא מסיבורה ולמטה הוא פרצוף תבונה הי סיינייהו עילאה בינה עילאה מתבונה ' בינה אב ואם ובן ' ופירושו ה' אב ואם דהיינו י' הוא אבא ו' עלאה אמא ובן הוא זעיר אנפין והכל נרמז נכלל בינה ונוקבין דז"א היא נרמזת בסוד פנייה לבר כי השש קצוות שבו"א נעלם מאוד בזווג אבא ואמא כמו שנאמרתי למעלה וזעיר הוא ו"ו קטן כלא ראש ונוקבין אינה נתגלית עדיין אבל בפרצוף ההתחתון מתגלים זעיר ונוקבין שניהם ולכן אומר שם ' תבונה כלא כללא דבנין בן וכת ו"ה כי בכלת תבונה נרמז בה כוד זה שהוא אותיות בן וכת ו"ה שהוא זעיר סור וא"ו שבשם ונוקבין הוא ה' שבשם ולא אשתכח אב ואם אלא באימא ' דאימא ודאי רביעא עליהו ולא אתגלייא לבן אינה נזכרת בכלת תבונה ' אשהכח דכללא כתרין בנין אקרי תבונה ' וכללא דאב ואם ובן אקרי בינה ' וכר בעי לאכללא כלא בהאי אתכליל האי אב ואם ובן אקרון חכם' ובינת ודעת וכוונתו הוא שכוח חכמה הם ה' חסדים וכוח בינה הם ה' גבורות וכולם ליקח דעת של זעיר הוא הנכור פרצוף נער ישרי הנוסל שני חלקים אליו ומחלק אותם וכר אתרבי הוא נדול בתשע כפירותיו הוא נסיל נ' חולקין מהלת כפירות של נה"י דתבונה סור שי"ן רנ' ראשים ונכנים מהם שלש של שלש כאשר אבאר במקומו בבנין זעיר ונוקבין והו אומרו בנין דהאי בן נסיל סימנין דאבא ואמא ואקרי דעת דהוא כחדוו דתרוייהו שזעיר לוקח סימני' של אב ואם הם שני חלקי הנכללים בה' חסדים של אבא וה' נבורות של אמא והוא נסיל את הם כוסח הדעת ומכוון שם יכור הנקרא עדו"ת בי"ת סוף שמו הסוד דע"ת תמצא עדו"ת שהוא בנו ממש ונאמר בדעת תורים סלאו ומפני שנוסל ב' חלקים ה' חסדים וה' נבורות נקרא נכור ולכן אומר והאי בן אקרי כוכרא דכתיב בני בכורי ישראל ' ובגין דאקרי בוכרא נסיל תרין חולקין וכר אתרבי בעטרו' שכנדילים אינרי בהלת פרקין דנה"י דתבונה נסיל תלת חולקין שנאים לחל"ת כפירות נה"י דתבונה ונעשים מהם תלת חב"ד נג"ת נה"י בפרקים ראשונים ואמצעיים ואחרונים ' ובין כך ובין כך תרין חולקין ותלת חולקין כלא חד סלה ' והאי והאי הכיהו ר"ל שהיו לקודם שני מוחין ונעשו שלש בנה"י שלה"ת ואומר ידותא דאבוי ואכיה ירית ושואל מאי ירותא דא עטרין דחוו נגיזין בנויהו ואתכינו לבן דא שהוא זעיר וחולך ומפרש מכתרא דאבוי הוה נגיז בנויה חד עטרא דאקרי חסד ר"ל ה' חסדים נקר' עטרה אחת מפני שכולת חסדים בערך א' ' ומכתרא דאמא תר עטרא דאקרי נבורה מהם ה' נבורות ונקראים עטרה אחת מפני שכולה נבורות בערך אחר וכלהו

ובלהו מתעברין בישה של זעיר אנפין לון ר"ל ואוחו אוהיב אליו וכך נהרין אלין אב ואם עליהו בתרין מוחין ותרין עטרין הגוברים הבאים מעתיקא קדישא כלהו אקרון תפילין דרישא של זעיר אנפין והוא סוד הקב"ה מניח תפילין ובלא נפיל בן ראיריות כלא והאי ירית לברתא ר"ל מלכו' נבנית מבן זה ומקבלת מנו חה' נבורות ולא מן אבא ואמא עצמם לכן הבן יורש את אביו ואמו ולא הבת ולכן אמר ברתא מינך אתן ועל כל פנים מכאן ברא ירית ולא ברתא ברא ירית לאבוי ולאמיה ולא ברתית כמא דכתיב ופזן לכלא ביה פירוש הוא לברן ניזון מאבא ואמא ולא שום מדה אחרת והענין הוא שהוא מחלק מזון לכל העולם תלת שעי קמייתא של יום והשאר יבוא ביאורו בסיעתא דשמיא בפירוש האדרא זוטא בעה"ו יי"ל א"נ:

פרק עשרים ושתה

סוד הקנה והוושט דע כי הש"ך דינים הם באמא עילאה ונעשים בה מסוד ל"ב אלהים שבה הנעשים מל"ב נתיבות חכמה וכל אחד כלול מעשר תרי ש"ך דינים והנה הבינה נקראת שו"פר וש"ן עם ה"ד פרקי' האוחזים בשופר הם סוד תש"ך דינים כמבואר במקומו וסוד שופר זהו חקנה המוציא ז' קולות שהם קול י"י על המים וכו' שהם פנימיות מוחין ון ולסוד קנה זה של הבינה נאמר עליו העה"ב אין בו לא אכילה ולא שתי' כי שם הם בסוד ז' קולות לבד אמנם הוושט נמשך למטה כי הקנה אינו נמשך רק עד הריאה שמשם מוציא ז' קולות מהמחשבה של אבא ואמא ומשם מחפשת ל הריבור שהיא נוקבי' דז"א אך הוושט מחפשת עד בני המעיים ומשם יוצא המאכל והשתייה ובו נכנס והו' בנגד חעה"ו שיש בו אכילי' ושתייה והוא כנגד החיצוניו' דז"א ונוקביה ולכן אמר הפסו' שס"ו העם ולקחו והם בורחי שס"ו דינים ועם ה' של בינה עצמה הם ש"ך דינים ושס"ו הם בגי' ז"ם אדם שהם ז' מלכים שנתכללו והוא סוד שס"ו העם ולקס"ו:

פרק עשרים ושבעה

סוד פסוק אכלו רעים בנר יראת כי ש"ך דינים הם ושרשם מל"ב נתיבות חכמה כל אחד כלול מעשר תרי ש"ך וכשהעולה זכאי לעלות למדרגת בסוד זווג נשמתו ע' זווג שרשו שהם אבא ואמא הנקראים רעים כנודע והוא סוד אכלו רעים כי על ידי זווגם הנקרא בלשון אכילה בסוד לשון זווג הנקרא אכילה ומתחה את פיה ואז כל הש"ך דינין שם גם כן בגי' רעים נמתקים ע"י שרשם ואינם יורדים במדריגתם אלא הכל רחמים פשוטים:

פרק עשרים ושמונה

אריך מתפשט בכל מקום האצילו' מראשו זער קופו ולזה נקרא אריך שהוא בסוד נקודה למעלה ולצורך התחתונים נתארך ונתפשט בכל מקום אצילו' כדי שיהיו כל שאר הנאצלים אחוזים ודבוקים בו ובזה יהיה להם קיום ואבא ואמא מלבישי' לאריך יד המיבור וזה כמפיק להם לצורך פרצוף עצמם אבל לפי שזעיר אינו יכול להלביש לאריך אם לא על ידי לבוש אבא ואמא שמתפשטים על ידי נצח הוד ויסוד שלהם זהו שאמר הכתוב הרשים לבקרים בקרים הם נצח והוד שבקרים הם שחרית ואינם כל כך לבן כמו חסד וגבורה שהם היום עצמו ולו הבקרים הם נצח והוד והאלו הבקרים הם מתחרשים ומתפשטים וכסדר הזה מתפשטים נה"י של זעיר לצורך תיקון נוקביה זהו שאמר הכתוב חרשים לבקרים רבה ר"ת רח"ל המתקשטת ומתגדלת מחירוש זעיר בנה"י ומלבישים הרגלים של אריך על זה הפרד יורדות הארה מחכמה של אבא אל הנצח שבו ומבינה שבו ל הוד שבו ומהדעת של אבא אל היסוד שבו וכן באימא ואח"ב נצח והוד ויסוד של אמא מלבישים נצח הוד יסוד של אבא נמצא שהמוחין של נצח הוד יסוד של אימא מקיפין חיצוניו' של נה"י של אבא שבתוכם עד שנא' שמשה הוא מאחוריים של אבא ומהפנים של אמא לפי שהוא מהמוחין של יסוד אבא והן מקיפין החיצוניות של יסוד אבא שהחיצוניות הוא הנקרא אחוריים וכן תמצא שעלה משה כק"ר שהם אחוריים של ע"ב דאבא וקס"א הוא אהי"ה של יורי"ן דאימא והוא שאמר הכתוב וראית את אחורי נמצא שיש ל"ז יצוי נה"י והמוחין שבתוכם נה"י שבתוכם ונה"י של אבא מלובשים בתוך נה"י של אמא ומוחין של אבא בתוך נה"י שלו ונה"י של אריך בשל אבא ואלו המוחין שנותנין לו אבא ואמא הם האורות שירדו לחתלבש בכלים ירשו אותם אבא ואמא כמו שפירש הזוהר ועכשיו חזרו ומנחילים אותם לבן ההו שאמר בזוהר אחסנתיה דאבא ואמא וכל אלו המוחין והאורות נכנסים בזעיר על הסדר שביארנו למעלה והנקיבה אין לה סבית אביה כלום ומאן דעביד כלילא לברתיה הוא בשליחות הבעל כדרתן האב אינו חייב בפרנסתו' בתו והבן זן ומפרנס אותה והבעל נותן לה עטרה אחת סור ירושלים דרהבא כי כשתמנה ירושלים ותוסיף עליה מנין זה"ב יעלו בירך ת"ר וזן האותי' של ק"ן אלהים כלל הגבורות ואחת העטרה שעטרה לו אמו היינו דעת אחד ושרש ח' גבורות נשארים לעולם ביסוד אבל כי היכא דליקפין עליה בעלה ולינסבה צריך שהאב יתן לה נדתיה וזה כי בלילה הוא ישן והיינו דכתיב ויפל י"י אלהים תרדימה על האדם ויישן ויקח אחת מצלעותיו ואמרו חז"ל ששאל החזא כופר אלהיכם גנבא הוא וגם יש לדקדק למה אנו מברכין על השינה שהיא משש במיתה ועוד הברכה עצמה שהיא כפולה המפיל חבלי שינה על עיני ואחר לומר ותנומה על עפעפי ועוד מה שאומר ומאיר לאישן בת עין אם הוא סותם עיניו ופועם מעם מיתה אין יש האדה בעין ועוד דהוה ליה למימר עינים דשתי עינים הן והאמת כי מלכות אין לה עינים וזעיר כאיר בה כשהוא מביט בעינים בהוה שלו ומשם עוברות לה האדה דרך הנקב שבחזה לאחוריים ששם הוא תחילתה ולזה היא נקראת בת החכמה והיא הכנה עצמה לחכמה והוא שאמר הכתוב יי' בחכמה יסד ארץ לפי שהיסוד של אמא מסתיים בחזה ומשם ולמטה מתגלה היסוד של אבא ומשם תחילתה ולזה באופן שכתאור חזה היוצא מזעיר דרך הנקב החזה משם נעשים לה עינים ועתה בלילה האב נותן לה נדתיה שלה על ידי בעלה ולזה הוא ישן והשינה הוא הסתלקות המוחין והוא שאומר המפיל חבלי שינה על עיני ותנומה על עפעפי שנסתכין הנעפעים שלא להשניח בה ואמר ומאיר לאישן בת עין שהיא מלכות אז אלו המוחין נכנסין בה בעצמה ונקראת בת עין לפי שאין לה רק עין א' שהם ח' גבורו' והם האחוריים של מ"ה שהו' זעיר והוא באחוריים שלו ואז כשנכנסים בה אלו המוחין נאמר ותקם בעוד לילה ותתן טרף לביתה לפי שהוא ישן והיא מחלקת מזון לכל העולמות כאשר אבאר בסדר זעיר ונוקביה:

פרק כט

קורם האצילות היה אין סוף מתפשט בכל מה שהוא עתה אבי' ינוקא עתה אחר שצמצם שכינתו מתקן מקום שיבראו בו כל העולמו' והוא סובב את כול' ומקיפן וכול' בתוכו כבדור הארץ בתוך כפת הרקיע וסדר העולמות הוא זה קודם הכל הוא אצילות ולמטה ממנה בריאה ולמטה ממנו יצירה ולמטה ממנו עשיה ויש לשאול אחר שאין סוף סובב את כולם למה אנו קוראים לאחר אצילות ולאחר עשיה אחר שכל כך קרובה עשיה למאציל ומוקפת ממנו כמו האצילות ונכנס בתוכו תמצאו כלי האצילות מליאים מאור אין סוף ואור אין סוף נמצע בתוכם ונחלק אור אין סוף מדוב וחשקו לחרבק בכלי ששבע הטוב להישב והוא אין סוף הסקיף הסבה בכלי זה ומזבבו עד שכמעט אי אפשר לכנות לו שם כלי אבל בבריאה אין אור אין סוף נכנס בתוכה אלא הארת אין סוף על ידי מסך ונם הכלים אינם נעשים כ"א מכח הארת הכלים של האצילות ולזה הספירות שבאצילות הם חשובים מאור ואין לומר שאור אין סוף הסקיף זכך הכלי שאין חשך הכלי להיבדב אלא בחלק אשר בתוכו ולזה אינו מזכך הכלי וסדר האצילו' הוא אריך מתפשט בכל האצילות מראשו לסופו והוא מלביש אור אין סוף ולזה אריך אנפין נקראת אצילות ועשיה פירוש עשי' שבאצילות ומבחר הוא מקום כניסת האין

אין סוף בתוך האצילות ומקושר במקורו ועשייה שהוא רגלי ארץ הוא סיום גלוי אור אין סוף ומשם חוזר אל מקורו ובארץ ישבו ה' בחינות שיש לנשמה והם נפש · רוח · נשמה · חיה · יחידה · כך יש בארץ י' איברים פנימיים כמו מוח ולב וריאה · ואלו הם עשרה שליטים אשר היו בעיר ובאלו האיברים אין שום בחינת קליפה שולטות והם כנגד יחידה ולזה כל אבר שאין בו עצם אינו מקבל טומאה אם פירש מחיים וחוצה להם הנידים שהם כנגד חנשמה נחוצה להם בשר כנגד הרוח וחוצה להם עור כנגד הנפש :

פרק שלשים

ארץ הוא בחינת המשכן ותקלעים והקרשים הם לבושים המלכישים לארץ ולהבין בחינת תקלעים שאמר הכתוב חמש עשרה אמה קלעים לכתף רע כי הכתפיים של ארץ נעשים חכמה ובינה לאבא ואמא · ואלו הכתפיים הם המוחין שלהם וחכמה ובינה הם י' חכמה ת' בינה · וחכמה ובינה הם כלולים זה בזה ולזה הם י"ה בחכמה ה' בבינה הם שני פעמים ה' ועדיין אלו הב' הם חכמה שבבינה ובינה שבחכמה ואת היו"ד שבחכמה · שהיא ו"ו דל"ת הנעשית ה"א והיא בינה יתוד יש בחינה אחרת והיא בינה עצם נכללת בחכמ' וחכמה עצמה נכללת בבינ' והוי שאמר בספר יצירה הבן בחכמה וחכם בבינה באופן שהם ר' י"ה חכמה ובינה שבה וחכמה ובינה עצמה נכללת בה ובינה וחכמה שבה ובינה וחכמה עצמה נכללת בה ואלו הר' י"ה כל ה"ישהיא מבחינת חכמה מלואה כי"ד ומבחינת בינה מילואה בה"ה באופן שיש בחכמה **יוד הה** · ובבינה **יוד הה יוד הי** · וכל שם מאלו עולה ס"ה שהוא שם **אדני** והם שני שמות של אדנות אחד בחכמה ואחד בבינה וזהו שאמר הכתוב יי' בחכמה יסד ארץ ופירושו שבתוך חכמה עשה יסוד לארץ היא הסלכות והוא השם הזה של אדני ובזה כשתרגל למטה יש להם אחיזה תשורש בחכמה וכשתוליד אלו השמות השם שהוא מצד אבא הי"ו מולכת בו ויסתיים בה"ה וחשם שהוא מצד אימא הה"ה מולכת בו ויסתיים ביו"ד כזה **יוד הה יוד הי** וכשתכה אלו השמות זה בזה יו"ד בה"י הוי ש' ועוד ' בה"ח עשרים פעמים ה"ה כמילואה הם מאתים שעולה הכל ת"ק כמנין כתף ומאלו הם הב' כתפיים של ארץ הנעשים מוחין לאבא ואמא והנקודות של אלו השמות חשם של אבא כלו נקוד פתח חוץ מן היו"ד שנקודתה בקמץ שעולה הניקוד ט"ז והניקוד של השם של אמא האותיות שלו נקודות בקמץ והאותיות שלה נקודים בפתח והנקוד של קמץ שמקבלת מכתר ושל פתח שמקבלת מאבא שהנקודות הם נשמה לאותיות ואמא אינה יכולה לעשות לה לעצמה נשמה מעצמותה אם לא על ידי שמקבלת מכתר או מאבא והאותיות של הזכר הם ז' והם ז' קמצין ושל הנקיבה הם ג' והם ג' פתחין שיעולים ק"ל ובשתצרף ק"ל של אמא וע' של אבא הם קל"ע ומכאן נעשים קלעים והם ט"ו אמה שהם מצד י"ה והם קלעים לכתף שהכתף הוא שם י"ה כמו שפירשנו והקלעים הם הנקודות וטעם היות אבא ואמא בעין קלעים שהן כמעשה רשת כדי שיצא אור מאויר בעצמו לזעיר דרך אותם הנקבים ואלו הנקבים הם שתי אזנים שתי עינים ושתי נקבי החוטם והפה ואלו הר' י"ה פשוטים עולים ס' וזהו שאמר הכתוב הנה מטתו שלשלמה ששים גבורים סביב לה ופירושו הוא כי שלמה הוא יסוד דרישא דלא אחידע שפניע עד הכתפיים של ארץ באופן שאלו הר' י"ה שהם ס' הם סביב ליסוד זה שהוא שכם המגיע לכתפיים של אריך וזהו שאמר הכתוב האלף לך שלמה שהם אלו השתי כתפיים שעולים אלף שהם שומרים ליסוד זה ומאתים לנוטרים את פרי הנוטרים את תפרי הזה שהוא היסוד הזה ואחור שבתיכו שזהו את פריה חשומרים את הכתפים ויש מאתים שהם סביב להם שהם הקלעים שפירשנו ושני שמות האלו שזכרנו כשתשלב אותם עם השמות של אבא ואמא עצמם שעולים ע"כ קס"א שיעולים זכו"ר מסונלים לזכירה והאחוריים של אבא הם קפ"ד ושל אמא קרמת עולים תשכ"ח זהו שכל הזכירה הוא מצד פנים ושכחה מאחורי' וכסו שיש זכירה ושכחה באבא ואמא כן יש זכירה ושכחה בזעיר ונוקבים והשני שמות ארנות שפירשנו ניתנת אותם אבא לרחל והם ק"ל והרי"ן של נשים קל"ה שאוכר הזוהר ופירושו כי יש למעלה ל"ב אלהים ומקבל אבא מאריך י"ו ואמא מאריך י"ו ונכפלים באבא ונותנם לאמא ואלו הל"ב אלהים עולים ש"ך והם ש"ך ניצוצים ש"ך רינים וגם כן ישה' פעמים רק שעולה ש"ך רינים · וה"א אלפין של ארני המסתיקם ואלו הש"ך רינים הבאים לאמא נותנת אותם למלכות כי לפעמים אחיפת לברתא כנגא והם ש"ך ניצוצים של ל"ב אלהים ואו יש בה הב' ש"ך של אלהים ושל ארנ"י שעולים תם"ר יעל זה נאמר תסר בסרירותה היא עומדת שכל מרירות הדינים יש בה והסיתקן שלה הוא שם ש"ס הוא ב' פעמים ל"ב שלי היות שיש באבא כנגד שיש שתי בחינות של דינים של אלהים של ארנ"י באמא והשני ל"ב היות הם אחר לאבא ואחר לזעיר ואבא נתן לזעיר הל"ב שלו גם כן יעולים שסא ואז מסתיקים הנגורות ואימתי נמתקים כשהשמש חם תהו והחמימות שלו שהחויות כשבאות מאבא לאמא הם מלובשים בל"ב אלהים ומכה אחוזו הדין מתחפסות ואז חוזרים הגבורות להתחזק מכח הנבחויות שבחויות ובשרשם מתמתקות וזהו סוד חם השמש ונכס ונאמר ויבואו מרתה ולא יכלו לשתות מים ממרה כי מרים הם · והנה אבא ואמא מלבישים לארך כסדר הזה אבא מלבש לארך הזרוע ימין ומהכתף נעשה הראש שלו והיא בחינת קלעים שהוא מעשה רשת כדי שיצא אור ארך להאיר לזעיר דרך אותם הנקבים והנקבים הללו הם שתי עינים שתי אזנים חוטם והפה · והגרון הוא כתר שלהם חציו לאבא וחציו לאימא ולזה נקראו אבא יש חצי כתר וכתר עם הכולל הוא ג' פעמים אור והם חכמה בינה ודעת מוחים הנעלמים בכתר ואינם מורגשים ולזה אינו ניכר בו כי אם בחינת העצם שהוא החיצונית והעצם הזה כולו מלא נקבים וחלול בתוכה להורות על המוחין שבו שהם בסוד אויר והחצי הוא לאבא וחצי השני לאמא חציו לוקח אבא וחתר ונותנו לאמא בסוד הזווג והם ה"ו אלהים שפירשנו שהם החצי של ל"ב אלהים וחצי כתר עולה ש"ך וזהו שאמר הכתוב קנה חכמה קנה בינה כי מן ש"ך קנה אחר לחכמה וקנה אחר לבינה והתפשטותם הוא לפעמים עד השיכור של ארץ ולפעמים עד הרגלים והוא כי לפעמים עושה זעיר פרצוף שלם בן עשר ונכנסין בו המוחין של ארץ פירוש על ידי אבא ואמא אז נאמר שאבא ואמא ומזלא הן מוחין לזעיר וכרי שזעיר יוכל לקבלם אז מלבישים אבא ואמא את ארץ עד הרגלים ואז זעיר ונוקביה מלבישים לאבא ואמא מסיבורם ולמטה · בפרצופיהם התחתונים · ולפעמים זעיר הוא בעל שש קצוות וארץ מקפל את רגליו ונשאר זעיר בסקום שהיה מתפשט ארץ והוא חי מן הרושם שלהם ואז אבא ואמא אינם מלבישים לארץ כי אם עד הסיבור :

פרק לא

זעיר מלביש את ארץ על ידי אבא ואמא ורחל מלבשת את זעיר וכשהוא שערת הזוון זעיר מלביש ירך ימין והמלכות ירך שמאל שהמשכן הוא ארך כמו שפירשנו והשאר לבושים אליו והוי שאומר הכתוב ולירכתי המשכן שהוא זעיר שהוא מלביש מהיריכים ואילך יכה שהוא היסוד הנקרא יפה שמגיע כל הכוחות תעשה ששה קרשים כנגד זעיר שהוא שש קצוותיו ושני קרשים תעשה למקצעות המשכן וכנגד זעיר ונוקביה המלבישים שני יריכים ימין ושמאל ואלו הם ששה קרשים שהם בירכתים ויש לשאול כי אחר ששה קרשים היה ראוי שיהיה אחר מאלו השנים והיאך אפשר לומר שזעיר הוא לכדו והששה קרשים לנרם · ואפשר לפרש שאלו השני קרשים הם יעקב ורחל והם מלבישים מתחת הכתפים של זעיר ובתחלה הוא מלביש לארץ ולוקח המוחין כלם ואחר כך מניח הירך השמאלי לנוקביה והוא מלביש הירך הימני באופן שיש שני בחינות וצדקו יחדיו זעיר הוא ששה קרשים

מלבוש את בולו וגם הוא קרש אחד והיא קרש אחר:

פרק לב

ובזמנ אומרו והיו תואמים מלמעה ההבדל שבין תואמים לתמים תואמים הוא שאינם תמים מעצמם אלא מותאמים לפעמים וכן זעיר ונוקביה לפעמים מתיחדים ולפעמים אינם מתיחדים. אבל אבא ואמא הם תמים דעים לעולם כי כחדא נפקין כחדא שרין ולא מתפרשין לעולמין שהם על ראשו ואבא ואימא הם אל המציעת האחר הוא המציעת הגדולה שבגוף של אריך שהוא נעשה כתר לשניהם ומגיעים עד המיבור כשאין שעת זווג של ז"א ובזמן שיש זווג של זעיר אנפין מגיעים עד הרגלים של אריך כדפירשנו ואני נפתלי המחבר כתבתי ההקדמות האלה כפרצופין הנוגעים זה בזה כהתחלבשות אע"פי שלא כתבתי עדיין מבנין זעיר ונוקביה שום דבר להיות שדברי החכמה הזאת הם כשלהבת קשורה בגחלת ואם לא אבאר פרצוף אחד עם חבירו אינו באפשרות להעמיק בו כנודע להמעיין המעמיק בהחכמה הזאת שלא יטעה בקריאו הספרים המקצרים ויש מקום למעות בכל מד ומד והדלוגים אינם לשער ולספר ועל אחת כמה וכמה במקום שכותבים דבר בחיפוכו כי לא יוכל כולם לעומק השנתו ולקיצור לשונו בסוד רוח הקודש כנון רגלי כולם שרש עד סוף האצילות ותתיק יומין בבחינת סקיף הוא עד סוף העשיה סקום שחהר להיות אין סוף וארך כתבו עליו שמפני זה נקרא ארך לפי שהוא ארך בכל העולמות יחד ובאמרו אינו מגיע כי אם עד סוף האצילות וכחבר אחר אומר שאין הולך עד סוף הבריאה ולא אחזיק אינו מלבש כי אם עד סוף האצילות והמתיין בספרים אלו יכיר שהוא כפשוטו והאמת אינו כן וכמוהו אומרו שאבא ואמא אינם עוברים מבור אריך בשום פנים ואיך אומר רגלי אבא ואמא שהם עד סוף האצילות ולא דייקו במלת אבא ואמא שאינם עוברים מבור אריך בשום פנים אבל ישראל סבא ותבונה הם פרצופיהם התחתונים עוברים מלכישים עד הרגלים עד שמפני זה כתב מ"ז מחר"ר חיים קלימרי"ז זלה"ה שאין מקום לקרוא בספריהם מה שהם כותבים מעצם החכמה שלא נתנו חס ושלום מקום לטעות והמה ענייניים המחריבים עולמות ואי"ה אפרש דבריהם המותרים זה את זה בשיער בפני עצמו ועל כל פנים ספר הכוונה יונה הוא סולת נקיה אך ורק שאין לו סדר ומדלג בסדר עולמות ואין להשגם כי אם בטורח גדול מאוד:

פרק לג

אבא ואמא עומדים תחת המזלות מנפנים והם חופפים עליהם מבחוץ ועל ידיהם מזדווגים תמיד ולכן זווג שלהם הוא תדירי כי על ידם הם מזדווגים ולכן כל התפילות והתיקונים המגיעים אל המקום הזה מיד נשמעים כי הוא הסדר התמידי שאמר ואסדי לא ימוש מאתך ויש בהם שלשה שלישים כאמרם ז"ל האי גורשא תלתא הוא ובכל שליש הוא הולך אחד שהוא חסר התמידי כנודע ובפרט שעומד במקום נבוה נמצא שיש בשלשה שלישים שלשה הוי"ת העולים חסר"ן ועולים בגימטריא מול"א ועולה גם כן בגימטריא לה"ם שהוא סוד לית ם מן השמים העליונים. והוי סוד הפסוק השלך על ה' יהבך והוא יכלכלך. והוי סוד לחם אבירים אכל איש לחם אבאנ ואבא הנקראים אבירים אוכלים אותו. שיש להם אבר תקף לזווג תמידי וזווגם הוא בלשון אכילה ונישונים מן הפה הקדוש של אריך באמציעת החיך והגרון ונשני מזולות ומזה נזון משה רבינו עליו השלום בזמן היותו במרום שהיה לו אור יחידה מתרין מזלין הנזכרים והיא היתה עדיו של הר תורב שחלף הלך לו על ידי עין הענל ואין ארם זוכה אליו בעולם הזה שאינו מקבל לסובלו אבל אתרי מירת הצריק אפשר שיזכה אליו על ידי ליסוד הסוד ותיקון מעשיו ונובלות האור שנשאר במשה רבינו עליו השלום כשירד מהרום הם האירו עור פניו שנצטרך אחר כך לבטוח כשביל ישראל לסור פרוכת ופרוכת לערך ישראל ולעתיד יזכה כל ישראל אליה בשלימות שלא יהיה אלא סוד נשמה ועל כל פנים יהיו מדרגות שכל אחד מיחידה חיה נשמה רוח נפש כלול מכלם ויש כמה ניצוצים שהם נשמות עם בני ישראל והרבה עולים לחשבון נשמה אחת ואם תזכה תבין מהות דברי אלה מדרגות וערך הנשמות שבכל עולם ועולם יש החמשה פרצופין אריך אבא ואמא זעיר ונוקביה ומהם באים נרחנ"ו וכל אחד כלול מכלם ואחר תחיית המתים יתריב השם יתברך עולם הזה ויחדש עולם אחר סוד הנשמה לא יהיה אלא פרצופי הנשמה כלול מכלם שבכל העולמות והוא המרוק והברור שצריך לנשמות עם הקודש ועליו נאמר והיה ביום ההוא שהוא תיקון שלש עשרה הנקרא מולא תאוה הכולל כלם והוא יום אחר הכולל כל התיקונים כאשר כתבתי בשלש עשרה תיקוני דיקנא ובינת הגאולה תגלה אותו היום ואז יהיה יהו"ה אחד ולא יהיו כמה שמות הוי"ה שיהיו אחוריים כי אלה היורדים מפניו י"ת ואז גם כן יה"ה ושמו אחד בערך סוד יחידה ונשמה וכל איבר זעיר ונוקביה יחיו אוהל כל יצ"ב ויחידותיו לנצח ובכל העולמות יהיה שלימות ואז כל התכשיט פרצופים של נשמות בני ישראל יהיו כל אחד בשלימות כי הא כהא תליא וזה לעומת זה עשה אלהים ומשלת שם הוי"ה יהגלי ואז יתסידו אבא ואמא בזווג אור הפנימי ולא בזווג החיצון יכרין נשמתין חדתין ערתידין למיתי על ישראל:

פרק לד

אמרנו שכל התפילות והתיקונים העולים עד מקום מזלא החופה על אבא ואמא לא יחזרו ריקם לבן אמרו חכמים ז"ל בני חיי ומזוני לאו בזכותא תלייא מלתא אלא במזל והעניין הוא שבחיכל זכות שם הם הע"א סנהדרין דיינין כל דיינין רכל בני עלמא וראש להם האב"ד מטטרון שר הפנים. בר מתלת אין בני חיי ומזוני לאו בזכותא דיינין לחו אלא במזלי אם הוא זוכה לקבל תפילתו וכלהו חמצא ראיה בקראי. בני ותחפלל חנה ע"ל יהו"ה למעלה מזעיר אנפין שנקרא בשם יהו"ה כי כתם הוי"ה הוא זעיר אנפין בכל מקום כנודע ואומרו על דייקא לעילא לעילא שתי מעלות למעלה מזעיר אנפין ולמעלה ממדריגות אבא ואימא והוא אחרא דמולא עילאה. חיי דכתיב הנני יוסיף על ימיך חמש עשרה שנה יוסיף ר יקא שהוא בלשון נסתר דהורה ליה למימר הנני אוסיף שהוא לשון נוכח אלא אומרו יוסיף שהוא נסתר כלומר יוסיף מי שיש בידו להוסיף וסתם ימיו של אדם ננזרו מק"ך שנה של אחוריז"א ונוקביה כי יש לו ק"ך ספירי' מק"ך אלהים באחוריים ושנה בגימטריא כפירה. ואריכות שנים הוא מתיקוני אריך דמולא דיליה מאינון שנים קדמיניות שאמרו יומו של הקב"ה אלף שנה שלכן נקרא אריך והוא שרמז באומרו על ימיך ר"ל על סתם ימיך רזעיר הם הימי ארוכים של המולא דאריך שחולך ומתפשט עד ראש זעיר אנפין ופי הוא המוכיח מי שהוא נסתר והוא אריך שנגלם ממנו מאוד בגלות החל הזה ולאו כל אדם זוכה להעלות תפילתו למעלה. מוזי דכתיב השלך על י' יהבך והוא יכלכלך על י' דייקא שסתמו זעיר אנפין כמו שאמרתי למעלה שהוא למעלה מזעיר אנפין שמתפשט עד ראשו כנודע:

פרק לה

כמבני שאמרנו למעלה שבני חיי ומזוני תליא במולא צריך שנא' באיזה זכו' מגיע שם תפילתו ולמה שם מגיע תפילתו ונאמר אע"פי שיש בארם כמה מעשים טובים לא יפתחו לו שער המזלות כי אם בזכות הצדקה וגמילות חסר לעניים כמו שנודע זה אצל רבי יצחק ערבאה תלמידו של רשב"י שהגיע זמנו למות ובתפילת רשב"י ניצול ונעשה ערב בעדו להביאו עמו בזמן פטירתו בנזכר בפרשת זיתי והועיל עמו תפילת החוא ינוקא רבי בנאה בנו של רב המנונא סבא בפרשת בלק בזוהר קטן כשברכו בברכת המזון וזה לשונו אמר יהא רעוא דלכל חד מאלין דמשכנן ליה חיין מגו מלכא רכל חיין ביה תליין וקודשא בריך הוא יערב ליה ושכח ערב להחוא שהוא רשב"י דיסתכם בערבותיה ברהדי מלכא קדישא כיון דבריך אסתים עיניו רגעא חדא להסתכל בעולם

בעולם העליון בהשבתו כי הוא היה מעלמא דאתכסיא
וסדור המחשבה כנודע בסוד נוקא רבא ונוקא זוטא שהבאתי
בשער שמושעי המלך ורא' בהמשכתו והשיג שנשמע תפילתו וזהו
אומרו לבתר רנוא פתח לן ואמר שלם לכם מרנון טב דכל
שלמא דיליה הוא וכל שלמה שבשיר השירים הוא קוד"ש והבן:
תל ירי מצות הצדקה ניצול ר' יצחק והוסיף לו הק"בה אריכות
ימים בזכות זה כאומרו גם בשלח ז"נ דף כ"ו עמוד ב' עלה ר' חנ
לשונו תו מסכנא אחרא אעבר קפיה דרבי יצחק והוה בירית פלג
מיה דכפף אפר ליה לרבי יצחק אשלי לי ולבנאי ולביתי נפשאין
א"ל והך אשלים נפשייכו דהא לא אשתכח גבאי כר פלג מערת
א"ל ברא אשלימנ' בפלג אחרא דאית לי בביתאי אפקה והביה
ליה: אחזיאו ליה בחלמא דהוה אעבר בשפתא דימא רבא ובעין
למשרייה בגויה ר"ל שהגיע זמנו למות חמא לרבי שכעין דחנה
אושיש ידוי לקבליה ואתי והוא מסכנא ואפקיה ויהביה בידוי דר'
שמעון ואשתייב: כר אתער נפל בפומיה האי קרא אשרי משכיל
אל דל: ביום רעה ימלטהו יהו"ה: ואתחנן בערו ז"א שנתעסק
עצמו כשליח ציבור ואומר שלש עשרה מדות להוסף לו ר' מ"ג
דארך וחמשל בזה כמי שתופס בשתי ידיו ואינו מניח לאדם לילך
ליתן לו ואין בידו וכאשר ליתן לו כי הדבר הזה איננו ברשותו ובא
אדם אחר ונותן לו ובזה האדם הנתפס נפטר בשלום והולך לו
וממנא שזה נותן שכח ודוחה וברכה לזה שפטר כן הענין אצל
ז"א בכיכול שכני חיי ומזוני אינו ברשותו א"א על ה' דהיינו בכולא
שהוא עליו והנתני הזה מתתן ליתן לו מזונא ואינני ברשותו והאר'
תנותן להעני הזה צדקה מסלק את ז"א מסריבת העני כלפי
מעלה וצועק למשפט שנקראת רחמן ותנון ובעל המשפט ולדין
אתו איתם אונין פשטית תפילתי וכי אני יותר רשע מכל רשעי
עולם שיש להם כל טוב והוא איפרו בזוהר מרשדך ג"א ע"כ כתוב
אשרי כשכיל אל דל ביום רעה ימלטהו ה' או יחזיק בכתיבי יעשה
שלום לי שלם יעשה לי ת"ח דלא אתקיי נבראי אלא דא דליית ליה
מדיליה כלום ולא שאיל פריפה משום נבראי ואיהו נתהי דלא
נליד ותקא דיליה לשום נבראי ובשעת דתקא דיליה היא עומדת
מריבה כלפי מעלה ואומר וכי יותר חייבא אנא מכל שאר נוברין
דעלמא לנבראי חד מתעשר ניתא דיליה מלייטין מן דהבא ומן
כספא ולא אית לי שום פרוטה בעולם ולא אית לי לתם לאכול
ונבר ללבוש עד דיחוב קמי קודשא בריך הוא וכל אינש דחזיק
במעוי ויהיב ליה צדקה יעשה שלום לי שלים יעשה לי ותא חזי כל
אינש דאיהו דל ותב קמי קודשא בריך הוא לא אית ליה קמי
קב"ה חובא בגין דלאו איהו כדעתיה ומגא לן מאיוב בשעת דאמר
קודשא בריך הוא לשטן ואמ"ה אל השטן מאין תבא אמר השטן
לבן אל עברי איוב אמר ליה השטן קב"ה אית בר נש בעלמא
דיחוב ליה מארי כספא ודהבא ומרגליות ובנים וכל טובא דעלם'
ויתא נישא"ל נע ירך בכל אשר לו אך את נפשו שטור בהדיא
שעתא נפיק איוב מדעתיה ואמר הבי חטוב לך כי תעשוק הטוב
ממנה: ר"ל התעסק שתעשה לי: כי אבי ואמי עשו הנוף ואתרמה
התחברת עמהם בשותפות ונתת בי נפש ונשמה והנפש הוא שלך
אמרת אך את נפשו שטור והנוף שעשו לו אבי ואמי אמרת עשת
בו כל מה שתרצ'חו הטוב לך כי תעשה העשק כזה: וסוף דבריו
אמר לו הק"בה איוב לא ברעת ירבר תאמר כי לא דברתם אלי
נכונה כעבדי איוב מכאן שלא זכר לו הענן שהטית דברים כלפי
מעלה ולא נחשב לו לעבירה וחטאת מעולם כי אין אדם נתפס
על צערו האדם שנותן להעני הזה צדקה נורם להמזל העליון
שיאיר בם"ת דאיהו ז"א שהיא בהיכל אדני סוד נוקביה ויהיה נורם
זוג למעלה ולזה רבי אליעזר הזה דיבר פרוסה לעני ואח"כ מצלי
ובזה נפתחו לו שערי תפילה שהוא סוד הענין מדת דוד שעלתה
ע"י הצדקה למעלה בז"א ומקבלים האדה מסזלא ע"י אבא ואמא
כנודע בסוד המעלות ומי שהוא מציל את הק"בה מתרעומת
מריב'העני מדה כנגד מדה ביום רעה ימלטהו הבנגר זה שמלט
הוא את הק"בה בצדקתו בכיכול: וכל זה מספני החסר שעשה
והתעורר בסיפרי החסר הגדול של ארץ אנפין שהוא מזלא
המכלל כל התיקונים והוא האחרון אשר כתבתי ומסמנו נאו כל
חשפיגאל ז"א ונוקבי להוליד נשמות ולהשפיע בני חיי ומזוני כמו
שאומר גם בשלח אחד האומר שהבאתי למעלה באותו הדף

ממש אחריו ותא חזי כל יוסא דימא נפיק מלא מעתיקא קדישא
לזעיר אפין ומתברכין כל חקל הפיהין קדישין שהוא ורהל דבריא'
שמאיר מהתפיחין של הזכר שהוא נה"י שלו וכהוה מרא אגניד
לאינק דלתתא שהם ישראל ומלאכין קדישין אתנזו כניצה כל הד
וחד בפום מיכליה: הה"ד לחם אבירים אכל איש: ואי אפשר
להתעורר בני חיי ומזוני מלא בהתכר הגדול של ארץ אנפין הנקד'
סזלא ונאמר וצרק הציל מכות תני השוב כמה ונם חשובי בנים
חשובים כמה כפו שאחז"ל ותצדקה תציל ממות: והנן העני הזה
הוא שיצא ביסי הרעה כי נשמות נבראים בכל יום ואפי בזכן שאין
זוג ז"א ונוקביה הנקיבה העליונה מזרעת הכפיחים ונקיבת
התחתונה בענוש מלא שמרו השמטה שבודה נשמית חדשות וזהו
מדה כנגד מדה שניתן להם הכפיחים התה"ה והם ניצוצי הגלגול
שהיו כבר בעולם ונבראו פעם שניה בכבת חטאם ומוכרחים
לסבול עניות ויסורין של אהבה זוטא אשר היא אינה באחרות
אהבה רבה בתמידות שנ' ובכשעיכם שלחה אכלם ולתיתי לכמא
נאמר שישו אתה משוש כל המתאבלים עליה ר"ל בשביל ש'יצאת
ביסי הרעה והיא מרוכא ביסוריה של אהבה זוטא היא השכינה
וב"פ אהבה ני"ה: ואלו הנשמות הם ראדם לעוגש זה בספני
חטא שעשו כשהיו פעם ראשונה ושניה בעולם: כמו איוב שהיה
גלגול תר"ח דאיהו רת"ח בקב"ה בעין ע"ז ואלו היה צדיק לא
היה תמת זכות אבות שניצולו על הים ונעשה הוא התיש שאומר
הסרש שנתן הקב"ה שהוא הרועה לאב שהוא השפיע בזמן שהיה
צרה לישראל כשרן ואחא שר מצרים לפני הק"בה מה נשתנו
אלו מאלו וכי ניצולו על ידו ולכן נאמר אצל איוב וסר מרע ואלו
לא עשה רע סימני כהו אומרו וסר מרע והלא צדיק כשר ויודע
ירא אלהים תם וישר אלא הוא מובחר שהיה רע בגלגול ר"ת
ונתקן באיוב וביסי משה היה ועשה כרינה כלפי מעלה ער שאמר
מה שאמר כי רוב צערו ולא ידע טעם לעונש שלו ער ששלח לו
הקב"ה אליהו בן ברכיאל הבוזי שהוא אליהו הנביא והודיע לו
כוד הגלגול באומרו הן כל אלה יפעל אל פעמיים שלש עם גבר:
ולכן אל יהי הר אדם אחר כרחתו של הק"בה ונשתקן עצבו ע"י
היסורין הוכיח עליו ברכה סיסי קרם ושנים קרסוניות שכל
ההוספה מיניה קאתי שנ' ונתן את אחריתי איוב מראשיתו: וכן
בענין חמעשה של חסיד אחד שנכנס לנהר את שריהו ובאה שבת
ונפסק מלנדור שדהו ועשה לו הק"בה נס ועלתה לו אילן צלף
ומכנו היתה פרנסתו ופרנסת אנשי ביתו ועשה על זה הסאכר
מה ענין ההפארו של אותו החסיד שנפסק מלנדור שדהו כשבא
שבת וכי לא היה אדם ששמר שבת אלא הוא ולא היה צריך להיות
נכתב בספר אלא הענין הוא האדם הכגולנל"ר אם יעשה כל
המצות שבעולם ולא יתקן החטא ההוא שעשה ויקיים אותה הסגד'
שפנם מחויב הוא להתגלנל ער שיתקן כה שהקונה שנ' והשיב את
הגזל' אשר גזל שצריך להשלים לאותו האור: הצנור שהיה שופע
עליו ובלאו הכי לא יהיה לו כפרה עולמית וכן הוא הענין אצל
החסיד הזה שהיה גלגול צלפחד שהלל את השבת והוא שאה"ל
מקושש הוא צלפחד ונתקן ע"י החסיד הזה שבאה לעזרו להביאו
לידי נסיון שיתוקן על ידי הנסיון הזה להביאו למקומו הראשון
של שורש אחיזתו למעלה וכן סור הנסיון אצל יוסף הצדיק
שהוא גלגול יצחק וצר שטאל של אדם הראשון וכשנבר על
חיצה"ר ושמר את השבת וה' כרת את אחריתו בראשיתו
ממש שהשבת הסיהו וממנו היתה פרנסתו ופרנסה אנשי ביתו
ממה שהיה עני קורם לכן ועני חשוב כמת ונעשה לו נס שהיה
הפוכו של מעשה בראשית ושינוי כולו שנגנר עליו ענינו
וממנו ממש ויהי מקץ ופרנסתו והשיב את הגזילה אשר גזל
ופרנסתו היתה מאילן צלף שכרוסז בשמו צל"ף ח"ד והוא
היציה צלפח"ד והמבן יבין: וכל מקום שנכתב בנבוא
מעשה בחסיד אחר אורבי יהודה בן בנאה היה או רבי יהודא
והענין הנסיון של יוסף בפוטיפרע יוכיח הוא שבאה
בר אלעי וזה היה גלגול ר' בר אלעי כי ר' בן בנאה היה מן ר' הרוני
מלכות והבן העת לחתן על ידי הברית קודש באחרות שליטה
עם הנוברת ולא עם השפחה ח"ו כניכי הגלות
של מצרים שהוא הקלקול של א"ה שאחז"ל מושן בערלתו וזהה

יבואה העת לתקן על ידי הנסיון והיצה"ר פועל פיעולתו להכשילו בבראשונה כדי ששאר זוהמתו בו וישתאר למטה ואשרי מי שיתגבר על יצרו ויתקן עצמו כדי שיבוא בנ"ע אל מקומו הראשון כמו שאחז"ל בנדין את מקומו בנ"ע שלא יבוא אל מקומו הראשון אם לא יעשה תשובה ואשרי לך ואשרי חלקך ישמח אביך ואמך ותגל יולדתך אם תעמור בהנסיון כל המאורות יתוקנו עמך ותאיר למעלה וכמשה תהיה בכן נאה וחמד למעלה ולמטה ועניין סוד היסורין של איוב אבאר כיד ה' אלהי השובה עלי בשיעור הגלגול בענין יסורין של אהבה שהקב"ה מכה להנוף בחלאים ויסורין של אהבה כדי שתתגבר הנשמה על הגוף כי בשרואה הקב"ה שהגוף רוצ' להתגב' כתאותו הגופני ורוצ' להכניע הנשמ' כדי שלא תתגב' כח הקדושה וכדי להכניע תאות הנשמי של הגוף מה עוש הקב"ה מכה הגוף ביסורין של אהבה שנ' ויי' חפץ דכאו החלי וישל"ט נשמתא ולא נופא והקב"ה עושה זה כדי להצדיק הדין עליו ולומ' צדיק הוא יי' כי פיהו מריתי וזהו אומרו בגמרא דברכו' על פסוק אם ישים אשם נפשו מה שכרו יראה זרע יאריך ימים ר"ל אם יקבל היסורין מאהבה אכל הרשע הנדעם בעול היסורין ואינו מצדיק הדין עליו אין לו בפיה שנ' גר רשעים ידיעך מחרף ומגדף לכל סטרין כמו שאמרה אשת איוב לבעלה ברך את אלהים ומת ואמ' לה את תדברי כאחת הנבלה בלומר כאותם הרשעים המחרפים והמגדפים לכל סטרין ואינם מצדיקים הדין עליהם ומסיתי דברי חירוף וגידוף כלפי מעל'וא"ת הא אומרינן למעל' שאין אדם נתפס על צערו שאני הכא דמחרף ומגדף לכל סטרין ואומ' דברי כלפי מעלה שלא יתכן להבא על כפר ואומ' רלית דין ולית דיין כמו קין והצדיק אומר בהכניעה דבנו של עולם וכי אני יותר רשע מכל העולם כולו ורוחה דברי כלפי מעל'וזהו אומרו בזוהר שלח לך ששפע רשב"י ע"ה מריש מתיבתא של הנ"ע עצמו ז"ל יומא דא אהדרין מלין חדתין קמי רב מתיבתא על רזין עתיקין צדיק ושוב לו צדיק ורע לו שהוא בעניות ויסורין דכלהו סלקין נו מתקלא דאילנא עד דלא ייתון לעלם' ר"ל שיושבין בדין למעל'על הנשמ' קודם דרתח לעה"ז באיזה זמן תצא בימי הרעה או בימי השובה לפי משקל קליפת נוגה שהיא בקדושה או בטומאה והו אומרו ונקום מקלא דסתקלא הכי איתי לון בהאי עלמא וסורו חוא כמו שאומר הפסוק כה אמר יי' לסריסים המסרסים עצמם כל ימי השבוע ונקראים ימי הרעה אשר קליפת נוגה היא בטומאה ונקרא מאזני מרמה ומכש בשני רעבון שלא ישמש מטתו ולכן לא ישמש מטתו בימות החול שכל הנשמות הם בכלל צדיק ורע לו שיוצא מלמעלה ביסי הרעה דהיינו בימות החול אבל ישמש מטתו בליל שבת והו אומרו אשר ישמרו את שבתותי לשון ימתינו כמו ואביו שמר את הדבר ובחרו באשר חפצתי שיהיה כולו טוב בלא דוחק ועניות ועצר חנון טוב שם מבנים ובנות אתן לו אשר לא יכרת בי בליל שבת צד חטוב גובר הוא צד הקדושה ונקראת נוג'מאזני צדק ולא יומתו אבות על בנים כי מחשבת יריעת הטומאה אינת מזקת בליל שבת דווקא והו אשר לא יכרת ע"י לילית חייבת ונרבר עוד ממנו בסוד ליל שבת שהוא נקרא שער תיקון שבת ושלת לא יכרת הוא אותיות אכת"ר שהוא שם השולט על עול' הבריא'המתנב'ועל'בליל שבת ושם הוא חזוג ליל שבת באצילו' שעלתה בכר עד שם ובעלייה תלייא מלתא ונאמר ביה אז תתענג על יי' על מזלא דעתיקא קדישא נאמר בנזכר בזוהר יחרו ונחזור לענייננו אל סוד היסורין שאומר תראש ישיבה של ג"ע זה לשונו דב מתיבתא נחית ונלי ממה דשמע ליעל' מלה תרא גלי ולא יתיר מענין חידה והיא זאת אע"א דל"א סלי"ק נהורי"ה בטיש בירת אנהיר ופירושו נופא דלא סלקא ביה נהורא דנשמתא ביטשון ביה ביסורין של אהבה ויסלק נהירו דנשמתא ויתאחדן דא בדא לאהרא בנין דאית נופא דנהירו דנשמתא לא נהיר ביה עד דיבטשון כרין נהיר נהירו דנשמתא ואתאחיר בנופא ונופא אתאחיר בה כדין סליק נהירו מני נשמתא דנשמתא מהדר מרומ' ומשכח מצלי צלותיה וביעותיה מבדך למריה פי' שמצדיק הדין עליו ואומר צדיק הוא ה' כי פיהו מריתי הא כיצד כלא נהיר נשמ' נוף ומסגל מעשים טובים מה שאי אפשר ליה בלאו הכי מפני זוחמת הגוף שקבל מקורם שנתגלגל כמו איוב ולא נתן הגוף להאיר לנשמה במישים טובים והו אומרו בנין דאית נופא דלא יכילת נשמתא לאנהרא ביה עד דיבטשין ביה וכרין נהיר ואתאחי' דא בדא ואינם שונאים ומתנגדים זה לזה בהיות שהגוף רוצ' תאות הגופניות והנשמה רצתה כדברי קדושה שזה כתנגד לזה וביסורין הש"י משוה אותם שהגוף נבנע תחת הנשמה אית אינש זהו הגוף דלא אתנהיר בנהורא שהיא הנשמה ולא סליק נהורא עד דיבטשון ביה ר"ל בהגוף שקבל"ה מדכאו ביסורין של אהבה כדין נהיר' סטרא אחרא בעי למעבד הכי ובטש בחייביא וכל מה דבטש כרין נר רשעים ידיעך מחרף ומגדף לכל סטרין ולא יכיל לאנהרא כלל שאינו מצדיק עליו את הדין ואדרב'מחרף ומגדף כל מה שיכול כמו שאמרה אשת איוב בירך את אלהים ומת ואמר אליה את תדבר כאחת הנבלה כהרשעים שמגדפ' ומחרפים לכל סטרין ומתוך צדיקו אמר שילקח הקב"ה את הנשמה ולא יכה הגוף כי בזה תצא נשמתו אבל על כל פנים היה מצדיק על עצמו הדין וכרין כתיב כי מה האדם כליעל שיבוא אחרי המלך שיביא על עסו יסורין של אהבה ובעי לאחדסא ליה ולא יכיל ממש כקוף בפני אדם ועל דא יי' צדיק יבחן וכטש ביה וכדין נהיר ואתקף בנהירו יבחן כור"א אבן בחן שהוא לשון חזוק ותוקף כלום' שקב"ה נוחן להצדיק בבחינה זו תוקף וכח לשלוט על הגוף נחין ר"ש ונשיק לעפרא של ג"ע אמר מלה מלת אבתרך רדיפנא מיומא דהוינא דהשתא אשתמודע לי מלה סגו שרשא ועקר דכלא ואתה המעיין ראה גם ראה עד היכן מגיע השגחת הקב"ה להפך חאר'מרעה לטובה ורחמנותו מגיע על כל היצור אעפ"י שתחילתו דין מר וסופו מתוק ורחמים והו שאמר הפסוק אורך יי' כי אנפת בי תשוב אפך ותנחמני והוא כוונת הפסוק יסר יסרוני יי' ולמות לא נתנני ואלו היסורין באים מאבא ואמא אי יסר הנביא כדי שילבו בדרך הטוב והישר האלהים עשה שיראו מלפניו

כמו שאמר הנביא ירמיהו בסוף מגילת קינו'כי אם מאוס מאסתנו קצפת עלינו עד מאוד אפילו שיגיע חקצף לתכלית המרר וקבלו עונשם השיבנו ונשובה ואפי' אם יגיעו הגלגולים בפנים שונים על כל זאת יש תקוה להשיבינו אל העה"ז בכוד הנגלגל כי גלגול בי' חסר לבלתי ירח ממנו נרח ואם קבל הריבה זוהמא עד שמתוך כך אי אפשר לו לשוב בתשובה מתוך יסורין של אהבה ששלח עליו הקב"ה ישוב וזה נרמז בהשיבנו אתה תפעול להשיבנו בתשובה שלימה ועל כרחינו נשובה וינין משפט התולדות שלו בשיעור יומו ומולו של פעם הראשון באתריה דידעין ליה אבל באתרא דלא ידעין ליה נדחה ומרוכא ביסורין ועניות ואין זה מקומו לכן נדחה מכל טוב וצינורותיו נסתמי עד שמתקן את מעשיו ואז זוכה אל חידוש ימיו כקדם תחת המזל שחית מקודם בפעם ראשון אבל על כל פנים סוף הטוב לבוא אל התכלית ואם תאמר למה ליה לאהדריה קרא חלא כך משמיעותו לפניו כמו שמסורר הפסוק חשיבנו לאחוריו ול"ל ראי לא אהדריה קרא הוה אמינא הני מילי מחיים כדמשמע מדכתיב ברישא למה לנצח תשכחינו על כן חזר וכפלו ללמדינו שאפילו אחר דינו של ניהנם יש תקוה לפושעי ישראל שהם עתידים לשוב ולהתחרש כאלו לא הסאוסעול והוא אמרו חדש ימינו כקדם על דרך שמחינו כימות עיניתנו ואמר אדם אין אחר גמר ההקצפה שהיא עד מאוד שום טובה ורחמנות לכן אמ' השיבנו ונאריכהו די צרכו וקהלת חתם ספרו בפסוק סוף דבר הכל נשמע כי על כל מעשה האלהים יביא במשפט על כל נעלם שהוא בגלגול הראשון וחזר לעולם ונעלם כמנו ולא ידע ואשם ועל זה יביא הקב"ה יסורין לרכאותו ולמהדרו בכל דופי ועל כל פנים תצדיק הדין עליך שלא תאמר אין אחר גמר דין כלו' סובה ורחמנו'סוף דבר את האלה'ם ירא לצדק דינו ולברכו בכל עת אם טוב ואם רע כי זה כל האדם כלומר כל עצמותו לא בא שום אדם לעולם אלא ללכנו ולצרפו בצרוף את חכסף ובכחון את הזהב ואת'כ והשביע בצחצחו'נפשך ויצרך בצרור החיים עד עולם ויצילך צירוף דינך להיטב לך לאחריתך אחר גמר דין כן ביאר מ"ו הרב רבי עמנואל זלה"ה אשר אור תורתו היה זורח בק"ק רעזנ שבאיטליא בספר עשרה מאמרות חלק ה' פרק ב' גם בנבואו' ישעיהו הוא בפול הפסוק האחרון והיה מידי חדש בחדשו לסיים בנחמה ואנו אומרים דהא והא איתא למימרא דמוריכ

נפושים נמי שיחיו ריראון לכל בשר אף שיובן עור חזון למועדים להיות להם נתמה שיבואו להשתחוות למלך ה' צבאות וזה בא ממשמעות הפסוק צריק ה' בכל דרכיו וחסיד בכל מעשיו וסדרת חסידו הוא לעשות להם לפנים משור הדין ועל זה נא' טוב ה' לכל אפי' לרשעים ורחמיו על מעשיו הוא קאי על אותם א"ה שיראו עבדיו אוכלים והם יראבו ממה שנדחו להרבק במקור החיי ע"ד שאמרו חז"ל אין מקבלים גרים לימות המשיח ומפני למדנו לדין התחייה גם כן שישלמשפט רשעים האלה הפסק לדור אחרון ומצאנו לזה רמז הפסוק והיה מדי חדש בחדשו שנכפל בגבואות ישעיהו בסוף הספר יבוא כל בשר להשתחות לפני אמר ה' צבאות והם אותם שהלכו אחרי תאות הנופניות על דרך בשגם הוא בש"ר שהולך אחרי תאות נופניות שכולו בשר שבארנוהו בשער הקודם וכל הוא ריבוי שגמר המירוק שלהם יהיה להם תקונם ואפי' קרח יקום עם עדתו בביאת משיח ולזה הוא שואל בכל שני וחדשי אל משיח מתי תשוב תעלנו מתחומות הארץ ואומר להם לכן לאבות העול' זרמז לזה צריק כתם"ר יפר"ח ם"ת קרח שיפרת מן הארץ בסוף יומייא כארז בלבנון של ג"ע ישגה ואחרי נמכר לעונש ניהגם מלשון זימכר ה' אותם כיד סיסרא ונו' שהוא מלשון סטירה מיר אל יד באולה תהיה לו וזה סניע רחמנותו על כל היצור לפי שהוא בנה עולמות וחריבן והם הנשמות של העולמות שנקראו ממש נפשות של עולם התוהו כי עולם התוהו הוא סוד הנפש שנבר בו התוב על הרע שנ' ונפש כי תחטא ונו' זהם רמעו' העשוקים ברע ואין להם מנחם באמרם למה בראתנו בכך שיהיה הרע נוב בנו ועל זה נאמר משחית נפשו שא"ם ב"ה השחית עולם התוהו ונפשות של דורו או ירצה מפני שעול' התוהו הוא סור עול' הנפש שהוא רע נגבר על הטוב ועה"ז הוא סוד הרוח ועה"ב שיהי' אחר התחייה הוא יהיה סוד עולם הנשמה כולו טוב וזהו אומרו הוא יעשנה זמי יאמר לו מה תעשה נמצא שהדין נותן שירחם על בריותיו להיטב לאחריתם אפי' שהיו פושעים ביותר גאולה תהיה להם וא"ת למה לו כל זה והלא כבר פירשתי זהו בריאת הבחירה שהוא שכר ועונש ואי אפשר בלאו הכי ויריעתו של הקב"ה אינו בריעה בשר ודם כי ידיעתו של הקב"ה מקפת וסוף היצה"ר מקצהו ועד קצהו דהיינו זמן בריאת כל היצור ונלגולויהם עד התיקון האחרון שיצא לחפשי ל תינוגי גן ערן ונמצא שידיעתו של הקב"ה היא טובה להסיר תאותו וזוהמתו שקבל עד יהיה נקי ואז סוף ידיעתו לטובה כמו תחילת ידיעתו וזהו אומר אצל הקב"ה תחילת המחשבה היא סוף המעשה וסופו הוא שיצא לחפשי תגם לשובתו ונמצא שידיעתו של הקב"ה נזברת על הבחירה ואין לאדם טענה שהידיעה היא מכחש הבחיר' ולא כדעת הפילוסופים שסבלבלים יסודי התורה בסברות בלבול מוחם לכן קראם שלמה המלך ע"ה אשה זרה באומרו לשמרך מאשה זרה שסברותם בא מאריסטו וחבריו כתות אל זר קליפות יון דסחרא למהימנותא והי מדובקת באור נוגה ולית בהו נוגה שנ' ונוגה לו סביב ואומר בזוהר חדש פ' יתרו דף ע"ב ונגה לו סביב רא איהו מלכות יון דסחרא ל"ון נוגה ולאו בהו נוגה דכתי' בהו סביב בגין דלית בכל מלכוון דאינון קריבין לאור דמהימנותא כוותיה שמהם יצאו פילוסופי' ורצו להכרית בסברתם אמונת אלהות וקצתם יצאו מן הדרך בסברות מוזיפות והו אומרו אוף הכא באינון קליפין לאו מאן דקריב למוחא כהאי והאי סחרא ליה נגה ולאו ביה נגה נפקא סנו מוחא זנהיר סחור סחור ועל זה אמרו חז"ל ארור האדם הלמד את בנו חכמת יוונית ורש"ל סתרין הפילוסופים ואומר שהיא חכמה פרסים מפני שרבו חכמי דורו שעסקו בחכמת הפילוסופיא והיה מחלוקת גדול בימיו אודות ספרי המורה נגוכים כנודע בין חכמי צרפ' וספר' שנמשך זמן רב והיה תורתינו כשתי תורי' עד שהחרימו זה את זה ויש' רש"ל שלומביניה' והפך נזכות אבל באמת אפי' הרמ"בם השיג חרפות על לימוד הפילוסופיא סוף ימיו באשר יש בספר שיש סוריות מפני שראה שבמקום התנאים נזכרו בספריהם אנשי אל זר בתורתנו הקדושה לכן אל יעיין שום אדם בספריהם אעפ"י שהם בעצמם היו בכלל האמונה הקדושה אבל ראית כמה וכמה מהם ברורינו זה בעו"ה שנטו למינות אורות ספריהם וסברותם ומענותיהם עד שבעו"ה היו מלעיגים על התלמוד ועל דברי תורתינו הקדושה אשר לכם היה רחב ופתוח כפתחו של אולם · זרמזו בהם סורות נפלאים והזהירו בספר הקנה מלאכי

השכינה שלא ינשיטו מאסרי רז"ל בסברות שעלה על רוחם עד שנזכר עון שלהם במתיבתא דרקיעא ותיין בספר הרב יוסף ענין ז"להה החסיד הנדול שפלעיג עליהם במאמר האחדות בלשון צח ומצוחצח ודברי נבלעים בתוך דברי שכתב על דברי הפילוסופים מה שמספיקים עצמם מילרי תנכרים ורוצים דברי נקיי הדעת תורתינו הקדושה להנשימם על דרך הטבע כמו הרלב"נ שכתב שהים נקפא וננלד ככפור ונקרש ולכן עמדו כמו נד ומביא ראיה מלשון קפאו תהומות בלב ים וגם ענין נס האתון ונסים אחרים שרצו להנשים אף על פי שהרמב"ם תיה תביר נדול ונאמן עם הבירי על כל זאת אין לעיין בסברות אלו מלשון חלקלקות נופת טופנה שפתי זרה בטענות וסברות מזויפי' והרבק עצמך ברברי אלהים חיים של הארי' והרשב"י ע"ה ואז תנות ותשקוט לבטח ותנות ותעמור לגורליך לקץ הימין ג

פרק לו

זאת תנור אחרת קתני בסוד עיבור אמא מז"א הנמלת חסד לז"א ונוקביה מלשון כאשר נמלהו אמו כן להמחזיק במעשה הצדק לא זו שמעשי הצדקה נורם שלו להקב"ה כמו שביארנו שנ' או יחזיק במעוזי יעשה שלום לי וזהו אומרו והיה מעשה הצדקה שלום בין הקב"ה להעני הזה · אלא אף זו שזוכה להתעבר בו נשמה אחת מצדיקי וחסידי ישרא' אשר מעמד' בג"ע בהיכל חסידי השכינה וכזה אירע מעשה בימי האריזלה"ה פעם אחת ישב הרב ר' לוריא ע"ה בביתו ותלמידיו ישבו לפניו ונכנס כמוהרר שמואל אוזידא שחבר ספר מדרש שמואל על פרקי אבו' לדבר עם חרב עסק אחר והוא היה עדיין בחור רך בשנים ובראותו הרב ז"ל שנכנס קם מלפניו פלוא קומתו וא"ל ברוך הבא ולקחו בידו והשיבו לימינו ודבר עמו כל צרכו ואח"כ יצא כמהרר"ש מלפנינו וכמהר"ר חיים קליפירדו ע"ה להיות שהיה חקרן נדול אמר להרב אדעבי לא אוכל להתעסק מלשאול למכ"ת למה קמת לפני הבחור מלוא קומתך ואמרת לו ברוך הבא מה שלא נהנה כן מקודם א"ל חיין לא מלפני זה הבחור קמתי מלא קומתי ולא לו אמרתי ברוך הבא · אלא לרבי פנחס בן יאיר בבדתי שנכנס עמו למעלה מעל ראשו שנשמתו נתלבשה היום הזה בזה הבחור מפני שעשה היום הזה איזה מצוה שנהג רספ"לקייסה ועל כן נתעברה היום בו נשמתו להחזיקו ולעוררו במצות כאלו זהו סוד הבא לטהר מסייעין אותו מלמעלה כי תכף שיעולה במחשב אדם צריק לעשו' איזה מצוה נדולה תכף באה נשמה של צדיק אחר מאותו העולם שנהג בזמנו לדריף אחר אותו מצות ומתעברה בו ובזה יש כח ביד הארם לקייסה כהלכתה ולולי זאת הצה"ר של ארם היה מתנבר עליו והיה מפתיהו שלא לקייסה וזהו שאומרו בנמרא דקידושין אלמלא אלהים עזרו אינו יכול לו וכשמוע מהר"ר חיים ז"להה את דברי הרב קם ורדף אחרי רבי שמואל הנזכר לשאול לו אם צדקו דברי הרב ע"ה וכשהשיגו א"ל חייך ר"ש שתאמר לי מה מצו באה היום לידך שכך וכך א"ל הרב"ל ר"ש חייך המצו שקיימתי היום הוא שהיום באשמורת הבקר קמתי והלכתי לביה הכנסת להתפלל ובהליכתי בדרך עברתי על ביתי א' ושמעתי קול בכייה נדולה מבפנים ואמרתי אסורת נא ואראה על מה הם בוכי' וראיתי אותם כולם ערומים שבאו נונבי לילה וננבו כל אשר להם וגם מלבושיהם הפשיטו מעליהם מיד נכמרו רחמי עליהם ופשטתי את מלבושי מעלי והלבשתים מעלי לכעל הבי' ואני חזרתי לביתי והלבשתי בנרי שבת והנך רוא' בעיניך שאני לבוש בנרי שבת מיד נשקו ר"ח על פיו וחזר לרבו וסיפר לו המעשה א"ל האריז"ל ודאי כן היה ובעבור זאת המצוה זכה שנתלבשה בו נשמה ר' פנחס בן יאיר אעפ"י כן תמיד נהג לילך לפריק שבים ולגמול חסד עם האומללים והנדכאים על כן ירבק ארם עצמו בהחסד הנדול של דיקנא דעתיקא הנקרא מוא"א החופף על אבא ואמא ואנן צריכין לחסר כי ירושלי' על דינא קיימא ודינ"א היא כי דינ"א דמלכו' תא דינ"א היכוכו ארני ונגלו' החל הזה על פי הרוב יונקת סהדין כמו שאומ' בזוהר רות הזינא בספרא דאדם קדמאה מיום שחרב בי' המקדש לא תזוז שכינתא מחר כרוב שהיא הוד הוא הסובל צערינו ואין לך יום שאין קללתו מרובה מחבירו ויעניני צער וחלאים מתחדשים לשונאי ישראל וצער הנלות ע"י אומו העול' ואין מחזיק ומתעורר בחסדים ולכן ראוי ונכון לדבק בנמילות

תסרים להמשיך ההסר הנדול הזה למטה הגורם זיוג עליון ומתוק דינא דמלכותא ואזהו נעשרה צינור לשפע החסר לכל ישראל פאמרם ז"ל כל המתפלל על חבירו והוא צריך לאותו דבר הוא נענה בתילה וכמו הראשון מהעשרה בטלנים שבא ראשון לב"ד נוטל שכר כלם הוא נתנה והם אינם חסרים כי הוא ציור יסוד המשפיע לכל ישראל והו המקבלו ועל ידו בא השפע ורך הכלי שלו וכן הוא אצל אברהם אבינו שקבל עליו שכר כל הדורות מנח ועד אברהם שעל ידו נצרפו וחסבין יבין:

פרק שלשים ושבעה

חובה עלינו לבאר למה המלכות בעולם חסר נבליה ביסוד דידה · ואצל"ר שבמצב זה העולם הניקודים המלכות של יסוד אינה נראית כי היא דבוק ביסוד כלומר בלשון דבוק נקראת בלשון זכר כמו שנאמר ח"ה הדבר אשר מל יהושע ומילת היא גילוי העטרה וכשהעטרה מכוס ואינה נראית אז היא נקראת בלשון נקיבה זאת ויכתיב ואחרי עורי נקפו זא"ת ומבשרי אחוה אלוה שהפסוק נאמר על אברהם אחר שמל ועשה הרבה גרים ומלו עמו וכך פירו הפסוק אחרי שחכתתי העיר שלי שהיא הינרלה גם אומות העולם נקפו זאת שהוא האבר שלהם כשהוא עם הינרלה נקראת זאת כלומר נקפו חתכוהו וגלו ונעטר הרי לך בחריא כי העטרה קעור שהי גלויה נקראת בלשון זכר זה וכשהיא מכוסה מהערלה נקראת בלשון נקיבה זאת בסוד זאת חקת התורה בסוד פרה אדומה בסוד רינין של פ"ר האדו"ם והיא ה' תתאה ונעשית בסוד פרה אדומה ובחילי מלכות העומרות על הי"ב בקר ופרות שהביאו האדון מארץ פלשתי"ם נימטריא י' אלהים מהקליפות של נ"ך ראל תנו והיא נון של נחש ובשרפת הפרה ישלטו הדינין בחטומאת המכסה את רחל דבריאה לקיים פסילי אלהיהם תשרפון באש יצריך של עשו בית מיעולם מלאכת שהוא בא מהקליפות שנגזר מחטא א"ח שנא' בזיעת אפך תאכל לח"ם ומהקליפות באה המלאכה ואחר שיתא אלפי הוי עלמא לא יהיה מלאכה ויתנבר המנוחה ושבת לחי עולמים · ונחזור לענייננו ופשוטא כשהיא לעצמה למטה מהיסוד דהיינו במקומת נקראת בלשון נקיבה ולהיות שזה עולם הניקודים נקרא זכר לכן אינה נזכרת כלל כי לעולם היא נכללת ביסוד של כל אחד מהם תדר אבא ואמא תכל כאשר לכל הוא נכלל בעולם הזכר ועד ועד בכלל ולהיות שהנקודות הם נשמות האותיות ומהניגיה במטא לכנגם עד כאן נקרא עולם הניקודים ששם באים הנקודות לו"ן שאותיותיהם הם בליניקוד כמו שאנו רואים חיום שהס"ת בלא ניקוד ובלא טעמים ואנו משתמשין בכוונתינו בהקריאה מאריך ואבא ואמא החסרים שהם ממש הנקודות והעטרין · והזהר שלא תטעה כשתראה כתוב עולם הנקודות שהוא עולם תתאה כי היא נקודות ציורית של בעלי ההנהסה ובעולם המתקלא הם העטרין היוצרים בכל יום לזעיר ונוקבין והם הנקודות של האותיות שנפלו חמקבלים תקון ועתו:

פרק שלשים ושמונה

ארוך יש לו ר' עב' ס' רע"ב ס"ג ס"ה ב"ן עליה כתיב חשם עבים רכוכו והנה ע"ב דס"נ י' ור ה"י וא"ו ה"י ועשר אותיות עולם ע"נכי לעולם נשאר רשימו דז"א באמא ע"ב דמ"ה יו"ד ה"א וא"ו ה"א יהו"ה ע"א וא' היתיר למעלה באמא הוא ע"ב ע"ב דב"ן י' י"ה יה"ו יהו"ה עולה ע"ב אפור מעטרה שיש לו ע"ב ס"ג בעצם בגלוי והם גלויים בו ביותר כל אחד בפני עצמו דהיינו ע"ב הוא ראש לכל האצילות שאר השמות זאריך יש לו ראשיה גם כן וס"ג גם כן גלוי בו לפי שהוא מנקודות בינה אבל ס"ה וב"ן אינם מתגלים בו אלא ס"ה נגלם בתוך א' של ס"ג וב"ן בתוך ה' בתרא · והנה אריך נותן לאבא ואמא ע"ב מימינם וס"ג משמאלם ת"ב זה הוא של קטנות שיהא נותן לשניהם ואינו אלא ע"ב של ס"ג לפיכך הע"ב של אמא חזר לשמאל אבא וס"ג של אבא חזר לימין אמא כמו הנסירה שנעשו פרצוף ההו אחר השלמת קומת שניהם שהוא נרלות שלהם · ודע כי סוד קטנות הוא כדילון דהיינו התלבשו בנתינה של הידים ומרולג הראש בהתלבשו ואין הראש מתלבש כלל אלמא אין כאן מוחין מאירין וגדלות הוא בקופנימי באורח סתים ואז המוחין מתרבין ומאירין בעצם והנה יש לאבא ואמא קטנות ראשון בהסתלק שרי הנקודות אחר התלבשותם באחת לשני הפרצופין וגדלות ראשון שלהם הוא בהכנס פרקי זרועותיו של אריך להשלים קומתם כראמרן זהו קטנות וגדלות ראשון שאנו צריכין לדרוש בהם במעשי בראשי"ת אח"כ כשהוצרך אריך להתקפל נתרבה האור באבא ואמא ולא היו יכולים למובלו אפילו אחרי שנסתר האור מאריך לאבא ומאבא לאבא ונתעברה מזיעה ונוקביה · ולפי שהאור מירי עוברו מאבא לאמא ומסנה לזעיר ונוקביה הניח רשימו בכל מקום על כן חייב אורחו הרשימו קומת קטנה מחצי אבא ולמטה כולל זעיר ונוקביה והיינו מ"ה מאלף של ס"ג ו"ב ן' מה"י אחרונה כדליעיל אמנם ס"ה באבא עיקר וב"ן טפל אליו יכלול בו · ובן באימא מהחציה ולמטה כוללת זעיר ונוקבי' והיינו שם בן עיקר ומה נטפל אין בהתפשטות הנושא התחתון שהיא תבת' לפרצוף בפני עצמו והיעלין גם הוא נדחק ונעשׂ' גם הוא פרצוף לעצמו על ראש הפרצופין והוו קטנות שני לאבא ואמא ששיעור קומתה אינה אלא עד טרפשא דלבא ויש להם נשיקין הבלים ודבורי וכשם ולמטה נקראים ישראל סבא ותבונה ראויים להזדוג ולהוליד ובשעת זוונם נכללת תבונה באמא וישראל סבא באבא · והוו גדלות שני שלהם שהוא מתחדש בכל עת שיש בהם זוג ודע כי כרעת טיפת זעיר ממוח דאבא לנצחים שלו נעשית קומת ישראל סבא ובהו מסיר הטפה תחילה לנקורות ציון שבאימא או אותה הטיפה היא בסוד נקודה ועשרה אותה כלי בסוד כריתת הברית של בעילת מצוה שאין הראשה מתעברת ממנה וברחמ' נעשה פרצוף של הארה שאינו זז מאימא לעולם בסוד הרוח הנשאב מאיש לאשתו שפירש רב ייבא סבא בפרשת משפטים והוא פרצוף תבונה ויש בו סוד ואד יעלה מן הארץ להשקות את פני האדמה הוא סוד סיון נוקבן בסוד דא סליק וכו' ולא נאמר אד אלא ואר כי אד הוא ציון שהוא עולה ה' עילאה ו' של אור ריבה פרצוף זה של הארה שאב' הוא משפיע אותו אליה כדי שכשהוא תוכל להזדיע תחילה בביאה שניה ילדת זכר ככה החסרים המשפיעים אליה אחר כך · וזה הפרצוף הוא סוד נשמתן דצדקייא שושביני זעיר שהן מעוררין נוקבית ליחוד דהא אין דרכה של אשה להזדוג כמבואר בזוהר ובעוררה ערתיק יומיא וקפ"ח ושכינתיה ארחיב הביאור בבנין זעיר ונוקביה כיר ה' הטובה על אשריצה עלינו את הברכה חיים עד העולם אמן:

פרק טל

וצאלד בי מיסור אריך אנפין מרישא דיליה יוצא הבל ונחלק לשני ראשים כי פרצופיהם העליונים הם נעלמים מאוד ומזדווגים בסוד הבל ונשיקין ובזה נעשה זעיר אנפין ונוקביה קצת היולי לאור פנימי שורש עיקת פנת נשמה שלהם אבל הוא נעלם מאוד והוא האור שבאיר על ראש הולך בבטן אמו שאמרו חז"ל נר דולק על ראשו כן הוא בז"א ונבארהו במקומו בעזרת עתיק יומיא · והנה אבא ואמא מניעים עד דקנא דאריך דרמזלא אתכלילין ולכן אין האורות שלהם צריכין לחזור בסוד אור החוזר ממטה למעלה דרך השערות כמו בא"א אמנם כוונתם לתת מוחין לז"א בניחם זעיר ונוקביה מחמת חשקם ואהבתם שלהם לבניהם בסוד ושמי"ם לא זכו בעיניו כי ז"א נקרא שמים לא זכו בעיניהם של אבא ואמא · ותמיד נראה כי עיין צריכין תיקון יותר ולכן מתקנין אותו תמיד וסנחילין אותו עטרות וזרזו בורא שמים ונושיהם והאור שהיה ראוי לעלו' ליצא דרך השערות כי כל השערות נעשו בסוד אור חוזר בנוגע אותו האור יורד למטה להיות מוחין לז"א ולכן אבא ואמא הם חלקים בלי שערות ואינם כמו אריך וזעיר כי השיניו תכליתם הם לצורך אור המקיף כנוגע וכיון דאתכלילין במזלא המקיף אותם ואינם צריכים לאור מקיף אחר אי[illegible] שיערות ולכן יורדים האורות ההם להיות מוחין לז"א ונשארים הם חלקים בלי שיער וסוד השערות שהם לבחינות אור המקיף הוא נקרא זאת סוד הפסוק ואחרי עורי נקפו זאת ונקפו הוא לשון מקיף פירוש כי השיערות היוצאות אחורי האור מבחוץ הם בחינות המקיפים · ולכן אין לו שערות הראש

אבל זקן יש לאבא וכו' תיקוני' תחז סוד זקן אהרן הר"ת עולה ה' תיקוני דיקנא דאבא ולכן כפלו בפסוק על הזקן זקן אהרן הראשון הוא אומרו הזקן היא הה"א הידוע ר"ל זקן הידוע של א"א שיש לו י' תיקונים שביארנו ואח"כ זקן אהרן הוא זקן דאבא אבל אמא אין לה דקנא שהיא נוקבא כי לא יבוא הזקן התחתון עד שיבוא הזקן העליון ויראה קצת מיניה דהיינו השפה שעל הפה ואי אפשר להוליד ולהזדווג אם לא יהיה הדרת פנים של הזקן וזה סוד הספו' ויוסף היה יפה הואר ויפה מראה והוא סוד הברי' ויוסף עולה ציון וקנ"א כי משיח בן יוסף שהוא יוסף בעצמו כמו דוד הוא משיח בן דוד והוא יקנא לציון קנאה גדולה וישיב לירושלים ברחמים רבים במהרה בימינו אמן:

פרק מ

כבר ביארנו כי הסרים אל אחר אין לו זקן כי הא בהא תליא ואין לו הדרת פנים ולכן כל מי שנשסתו יש לו שורש ניצוץ מדיקנ' דאריך הוא מוליד בנים קודם זמנו כמו בצלאל ע"ה שאמרו חז"ל עליו שהוליד בן ח' שנים והרי יציר אין חמותן שלו נגמרין עד י"ג שנים ויום אחד כאשר נבאר במקומו אך דע כי בצלאל היה מעולם א"א וישרשו היה מתיקון השמיני הנקרא נוצר חסד מזל העליון וממנו קבל שפע להוליד בן ח' שנים ולהיות שהיה מא"א לכן עשה הוא את המשכן שהוא סוד א"א כמו שביארנו למעלה ולהיות שהאור' אלה"ה היה לו ניצוץ מא"א בסוד יחידה כי כבר השלים נשמתו ולא נא לעולם אלא לגאול את הדור ולתקן את העולם להחזירו בתשובה שלימה לכן שמע הזורה ורזין עתיק יומיא שבשביל אותם אריך אנפין נתנו להם סעם בשמים כן השעמים והרים אשר גלה אותם הם בסעם הבשמים לכן היה נזהר מאוד בוקן שלו שלא לגלותו כלל ועיקר לא בתער ולא במספריים לא למעלה ולא למטה בשום מקום כלל ועיקר שלא לגרע ולהשחית החסד עליאה דיקנא דעתיקא קדישא ומי שעושה כחצי ימי אדוקה לחנויג עצמו בימי החסידות יהנה והמנהג גם כן רק השער שעל השפה היא הזוהכו במספרי כל מה שמעכב האבל ומי שיש לו עינים בראשו ומוח בקרקפו ולב להבין בין שאלו הם רזי עתיק יוסיא מבעלי אמונות נתנו סרעה אחד ויש לנו רמז גדול על סוד שאמרנו למעלה שבצלאל היה מעולם א"א שאומר המסרש בצל אל היית פי' בצל התיקון הראשון של י' תיקוני דיקנא הנקרא אל של א"א ובאין נקרא גם כן אל בספוק מי אל כמוך שהוא התיקון הראשון של א"ן:

פרק מא

והנני אודיעך סוד גדול שלא השיגוהו הרבה מן הראשונים דע שנות הנו"ן נחקקת ביסוד ועקרה בביגה שהי' שלה פלולתי"ו נמצא ל"פ הם נ"ן דע כשפחתשמת הנון מן חי' כנזכר היא נקבעת ביסוד' וגם ביסוד אמא נקבעת בו מפני שיסוד אבא הוא נכנס תוך יסוד אמא ובכור ידעת שיסוד אבא הוא אריך ויסוד אמא הוא קצר מפני שהיא נקיבה והוא זכר ויסוד אבא הוא אריך מיסוד אמא יותר משליש סעם כשנתלקחו לג' שלישים חב"ד גג"ת נה"י ולהיות נ' קצרה ויש נו"ן ארוכה נון ארוכה הוא ביסוד אבא נ' קצרה היא ביסוד אמא שהיא קצר האמר איך אפשר שתהיה נון ארוכה שהיא דין גמור בסוד מנצפ"ך שתהיה באבא שהוא רחמים גמורים תשובתך דע שאבא הנון היא מל"ב נתיבות חכמה שהם ל"ב אלהים שבמעשה בראשית שנתבאר שאינם נראין אז' פועלים פעולת מפני שהו' רחמי' פשוטי' וכשיורדי' ל"ב אלהים ביסוד של אבא והיינו ל"ב אלהים שהוא בעת יחוד אבא ואמא נמצא שביחוד ל"ב אלהים הנו' עם חי העולמים עולים בין ה"י ול"ב תשמים במספר נ' נכח וכשנכנם יסוד אבא לתוך יסוד אמא ואמא שם הנון בפוף שהוא בביכול כנגד מקום התפוח בראשה אז נעשה הל"ב ח"י של אבא בסוד נ' בפרזל ומפני שיסוד של אבא הוא אריך נעשית גם בן הנון ארוכה כמותו ורע שיסוד אבא הוא בסוד ואו' וכשנכנס לתוך יסוד אמא שמוצא שם תוך כפופה הרי ו' תון כפופה ואח"כ פתחשמת ל"ב ה"י של יסוד

אבא שהם נון פשוטה הרי נו"ן ולכן כשתרצה לכתוב נו"ן יש בין שתי נונין ו' אחת שהוא רמז ליסוד של אבא כנ' נגם נשיב תשובה אחרת שלחיות שכתב הרשב' באגרא של נשא חה לשונו ל"ב נתיבין דחכמה כר' אינן באבא לא מפתחין וכר' נתחין לזעיר מתפרשין לל"ב שבילין דחכמתא ופירושא דסלתא שאלו הל"ב אלהים שאמרנו שירדו ליסוד אבא אותו החי שאמרנו הוא מפתח הל"ב הנו' בהתחברותו עמם יחד ונעשית בסוד אות אחת שהיא נ' הנו' אנ' פי שהל"ב הם שורש הרין וגם הנון ארוכה שהיא דין מ"ם אינם פועלים פעולתם שם מפני שיסוד אבא הם רחמים פשוטים וכשיורדים לזעיר שם פועלים פעולתם ומתפרשין לל"ב נתיבות הם ל"ב אלהים עצמן וגם הנון עצמה כשיורדת למטה ביסוד זעיר שם לא היה כח בח' למתקה ונשאר הנו"ן מדת הדין נמורה ורע שמהנון הזאת כלוסר משרשה למעלה סאבא ואימא משם נחצבו נשמת רב המנונא סבא ובנו נשמתו בסוד נ' ארוכה וגנו בסוד נ' קצרה ועל זה נקרא בזוהר נתא רבא הנתא הוא ד' נהדג חוא סוד יסוד וכמו שהדג בתוך הים לעולם מתנועע כך יסוד לעולם מתנועע כדי להשפיע למלכות ושורש נשמתו של רב המנונא סבא היה יהודע ובנו היה בניהו כי"ה הוא בכל זעיר זעיר שבספירות ור"ע שהוא שאירת השם של יהודע ר"ל ידע כמו וידע אדם את חוה אשתו ודהיינו יסוד של אבא שבו הידיעה בין איש לאשתו ובביהו הוא ב' יה"ו שהוא מיסוד זעיר של אמא שיש בו שם ב"ן ולזה אתקרי בניהו בן יהודע שכולל שם ב' ב"פ שהם שני שמות של הויה של מילוי ההין שעולה ב"ן כל אחד מהם שהם מיסוד בינה שהיא של אמא ולזה מת בקצרות שנים כשבא בניהו בינוקא שהיה בנו של רב המנונא סבא דהו' יהודע ומת מפני שחשליכ נשמתו באותו זמן וגם כן מת בקצרות שנים בזמן שהיה בניהו מפני הסיגופים שעשה והו שאמר הכתוב והוא חכה את האריי בתוך הבור ביום השלג ר"ל כי ביום השלג נשכל בשלג עצמו ושבר הקרח כנגד היצה"ר שהיה מסיתו ומדיחו שלא לעשותו והוא כבש את יצרו והו התבואה שהכה את האריי שהארי הזה היצה"ר והם התפוחים שסריה בהו קנ"ה ת"ש בזוהר פ' כלך עליה היינוקא ורץ אינן ההפוחין דאירת בהו קנ"ה והכוונה בזה כי כמו שהאדם הסריה הריח נכנס לתוכו ובהיותו לתוכו נבלל בוכן כביכול אלו הנשמות קדושות וטהורות ובפרט הם אשר עוסקים במרכבה והם מעלמא דנוקבא דהיינו אמא היא סריה בהם כביכול ונרבק נשמתם בשכינתו וא"ת סרוע אותם שהם סנוקבא אינם חיים בעה"ז חיים ארוכים התשובה היא להיות שהנקיבה הנפניות גרסה סיתה לעולם וגם סלכות נקראת עץ הדעת טוב ורע ורגליה יורדות מות פי' שרגלי המלכות שהם נ' מחפשפות בעה"ז והוא עולם המות והסירוד וכל הנשמות הבאים מצדה אין להם חיים ארוכים ורע שיצחק אבינו לחיות שהוא מדת הדין הקשה שמלכות הוא ענף אחד מסנה דהיינו מענפיו ולזה מכונה בשם נקיב שהיא דין כרבתי שוב אשיב אי כעת חיה ולשרה בן חרי שנתקב לשרה ועל זה נענקר על גבי הסזבח וכסעם שמת אלולי שהק"בה אמר אוח"כ לאברהם וגם נתתי לך ממנה בן ולזה אותו כו ובא לעולם הזכר על בן נמלט חזיה וגם כתיב ותבר ותלד שרה לאברהם בן הסיבו משרה ולאו לאברהם וגם שמואל נתכנה לתנה דכתיב ותתא לאמתך ורע אנשים וגם כתוב ויהי לתקופת הימים ותהר חנה ותלד בן ויעור כתיב אל הנער חנה התפללתי ויתן ה' לי את שאלתי ולכך בסעם שהרגו עלי הפני שהורה חלכה דשחיטה כשרה בורים ולולי שאמרה חנה כי אדוני אל הנער הזה התפללתי כלוסר כי הען ולא בו ועלי נחלו לו ועל כל זאת מת בקצרי שנים בן ב' שנה וחבקוק הוא נתכנה לשונמי דכתיב למועד הזה כעת חיה את חובקת בן ולזה מת ולהורע אחר כך אלישע להמשיבו בעלמא דדכורא דהיינו שם של ע"ב היוצא מן פסע ויבוא ויש שיש בהם ר"ו אותיות שהם כמנין חבקוק וגם מלת חבקוק ריפוי לתרין חבוקין חד דאמיה וחד דאלישע ורע ששרה חנה שונמית וצרפית כלן היו סגלגול הו"ה ובאו לתקן נדה מלה הדלקת הנר שרה חקנה כלם עד שירה מנעת דהיינו כמו שאר"ל שהיתה ברכה מצויה בעיסה דהיינו בשביל מצות חלה תרי דלוק מע"ש לע"ש ותרח דכתיב תרל להיו לשרה ארח כנשים

וכפנו שהות התחלת התיקון לא נתקנו בהאי לזה הנוצרן שקבענו אלא השלש גשום אחרות לתקן כל אחת כהן קצות אחת מאלה השלש: הבה תקנה גירסא רכתיב. ופניה לא היו לה עוד: שוקיה תקנה נר הכתיב ונשים שם בטנה שלח בסא ומנורה: וצרפירה תקנה חלה שנ׳ כה תקטיר לא. כלתה ומזמניך של אלו הארבעה אנשים המכינים לגך בה. ולצחק שמואל דקנוקי ועוד שלח השדה מהם ואמה וכתיב בהדיה. ואדם אין לו לעבר את האדמה פי׳ למה לא יצמח שות השדה ונתיהן הכתוב ואדם אין כ״ח של שלח הוא תיקון ארם העליון שעולה ס״ח כלומר טרם בא אלו לעולם לא נתקן שם מ״ה שיעלה כמנין אר״ם מפני ששם מ״ה הקילו שלו בלחיא תיו השור שעולה הנ״ב הוונן דקדקו׳ובה ונקבה בראם ויקרא את שמם אד״ם חזקה הוא שור שהוא התחיל עולת חובה תחלי בי בשם את שם אד״ם וחוה״א אלא שהוכר עלת ארם וכולל את הנקיבה ולזה תיתחוה אחת. כמצלעותיו שהוא המהלני חזה וכל זמן שלא נתקנה חוה נארבעה נשים אלה שתקנו השלשה מצנע לא היתה שם אדם שלם שכך נאמר היה הוה קנום והוה שאמרנו ואדם אין לעבוד אדם קין נם בניהו בן יהויקע היותו מיכוך ביגרת תרת בקצרות שטם בכל גלגולין וא״ת בונה הוא מעלקא ההבוא אם כן מדוע כת בקצרות שגים לא מפני שבעת הקנית בעולם הבריא ועולם הבריאה הוא נמהוה בחגלו מלבות ושם. בקנגם ראמרי ובאמא כן בתה בלופר שאמם׳ שבאמא אין בה שום חות ושם רק כמל מקום כשמתפשטים הנבדות למשך עושים מעולתם נמצא שמקום השקוא עולם חבריאה באמא כלבותה׳. ונבשתו רחיטו שוקא והוא רבו בנאה בגלגול בא. אחרי רבי אליעזר והוא בא בדמות שוקא. על החמור אחד מהם ומתו והיה כמלה עצמו להלמדני חכמים ומנלה להם סתרי תורה ועוקם בראשית. על פסוק ארם שמתאי תשם והו עוקן קנן נמלא בפסוק. ומנשה בן יהויקע אחר שידע רבי אלעזר שהוא בחיה ברבו המבונא בבא ועל כל זאת שלו אי׳ הא קמי מרה לא נמצא לן שמיה והוא שם. גלגול הראשון והבן ומפרש סוף הפסוק ובנתה בן יהויקע על דרך אחר: בספר בן המלך אבאדנו מעשרת קם״ה ושקיעתה׳. והוא בא בדמות שועא רובב על החמור ונל הסוס שאמ׳ השב״ע ע״ה בתיקונין וזהה חרש דף ו׳ וזה לשונו קם בוענא קדיש א. ואלהו משרין. לנשקא ההוא סנא פרח אר״ש שמעון חסידא אסבא לא נעא. לנסלא אנרא מין לנשקא ליה ובנין. דא פרח ובאה חולקנא דזכוכא. למשמע אנרא דפוקוהא דעלמא האתיקם הני אלעזר ואמר אבא מאן הוא אחוא בבא אמר. דאי רב דהמנונא. בבא אשתמודע דעשמתא מתלבשא באוירא דחבל האורתא. דבזמנא הצדיקיא מתעסקין באוירתא. כל אלין חבלים הסלקין מפומיהון באוויהא כפוח נשמתין ההוא עלמא רכבין עליקון ומתלבשן. בהו וקלין ובאוירא אוריית אתעקיהלון בסוסון ורכבין עליהו ונתקן בהאי עלמא ואפי׳ מלאכין וכ״ש בחבורא. ובמאי דאמאחבורא רביה קב״ה תשה השמים. ושמי השמים לבוא הוא בעצמו לנלות סוהות ורזין דאוירתא כמו שמצינו שנזות בפאפסטין. עתיקא דעתיקין ואמליה שמעון שמעון אלא אמר ליה רבי יהוי שהוא קב״ה הכתוב ועתיק יומין יתיב. לבושיה כתלג. חיוהשהוא אור מרישא דאחד״ה. אנפין לכן אמר ליה שכן באלי תבוא. הביה קב״ה הטה השמים ושמי השמים פנוא דכוני ואהו נחית. עליה לאוקמא שכונתיה בשתין אפוא דמלאכין ובכל נשמתין דאסתאו. ועתיקן לכבהי הראוהו לכתי כיאת אשר ישנו פה ואת אשר אינו פה עמנו עומד היום ועבשתא דאיצייל לדפוסיה אפוא מיני וקלא דיליה בא כגונא דקלא דמאי׳ שיש יש מפלא אותות של אור שיש פה ואזה ושמועת של קול דברים אתם שומעים ואתם וקל אתם רואים את הקולות שחיזו ראים אותיות של אור. ובלי דחבור זה פה אתעביד מיניה מלאך ושמתא דלית כגוני. דמתריין לעילא כר סלקא בכל לילי הנזיקא לה ויוקאדמלכא ועתיק. ותחבלים של התורה. שאמרו המכבים כתורו של רשב״י שפלם חזי לחם ששמה ואצילו נקראים בני עלו״ה הדיבור וחבל כמש״ה עשה חתיכל ומיין נוקבא להנהוג הנשמות האחזים ונאצלים מן חפרשה הזה וכן אותן האותיות ושמות ואפילו חקליפות שקראם הפסוק תורה. שהאכה כי המקיה נקראת אותן הכנ״י ולולה חיו רוכבים על חמור להסנינ

הקליפה תקשה של הזכר ובנה תבין למה המשיה רוכב על חמור שנאמר עני ורוכב על חמור וגדולים הם הצדיקים שכהפקיים הקליפה לעבוד את ישראל שנ׳ ואת אחיך תעבור ולכן נראו ברכו׳ טייעא רוכב על חמור וכן אליהו שלח בסער״ה שהוא חשפין השמי׳ שרבב עליו ונעשה לו עבר והצדיקים בכניעים נאות הקליפות ובל מקום שתמצא כתוב בזוהר שרכבו על חמור הוא טעמם להכניע הקליפות חזיק קרני פנחס כז יאיר. שהיה לו שנק אחר בנורא לתקן את בנו וגם זה הצדיק בניהו בשבא להראות עצמו לחכמים בא בדמות טייעא רוכב. על החמור לרמוז על חיסור שהוא רוכב על הסלבלבה בקוה וישבקר חסור גרם כלומר שרמזו על אברהם שקודם שנתגייר היה שמו אברם שיעולה כמנין גר״ם ואחר שנתגייר הסיב שמו אברהם שיעולה חמר חסר ו׳ העול׳ רמ״ת ודע כי כמו שיש חמור לצד ימין בקדושה כך יש בקליפה חמור מזיק והוא החמור העפרי לאפוקי החמור שבים הוא כשר ונחמנ׳ הזה מזיק וכמו שאמר רבי עקיבא שבהיותו עם הארץ היה אומר מי יתן לי תלמיד חכם ואנשכנו כחמור והשור שבים הוא טמא וגם בסמרא דישמאלא יש שור מויעה שמתרחקין ממנו כמלא עיניו שיש לו כלי הזקה לחמור ויותר ממנו הנניחה׳ הרי לפניך ששור וחמור הם מימין ושמאל של קליפה ובקדושה גם כן שור פר מקרן מפרים וחסור מצד ימין מאברהם כמו שאמרנו ורע שישמעאל היה בן כח חסור ולהיות שבא על חמותו ועל זכרים בא בגלגול חמורתא שקודם נתקן באותנו של בלעם שמתה באותו מעשה של מלאך כמו שאברו רז״ל בפסוק ואותה המיית ואת״כ חור בגלגול חמורתא של רבי פנחס בן יאיר שניצוץ רבי פנחס בן יאיר היה אברהם שקראו רשב״י חסי״א קדמא״ה שבא לתקן נפש ישמעאל בנו ולהיות שהשמעאלים הם נבזים עזלנים לפי נבזהה ישבה שלשה ימים בלתי אכילה ושתיה עד שחזיקוהו לרבי פנחס ועש״ה הוא שור סויעד ונשוו כמילואו ע״ן של ואנ״ע השלשה אותיות של עש״ו שהם השורש עוליכם תק״ן כמנין שו״ר ולקן העוקא היה רוכב על החמור כאשר אמרנו נהנ מה שרמזו יעקב באמרו ויהי לי שור וחמור בלומר שעשו וישמעאל היו תחתיו וגם לרמוז להענפים שהכם עבד ושפחת. היו גם כן תחתיו ע״ה תחת עבד כי ימלוך ושפחת. כי תירש גברתה עבד דא עש״ו כמו שבא ואת אחיך תעבוד דתיינו סמא״ל בבן שאומר הקדוש ב״ה עבד תיינו סמא״ל ושפחה היא מישמעאל דהיינו לילית שעולה ע״ה וש״ה ואל יבוא בכל עת אל הקודש עד יהוש בחל עד רע לילית ואע״פ שנאמרנו זה בשער שיעשו׳ המלך על כל ואת אין בית המדרש בלא חידוש וכאן ממש מקומו ובארנו בו חידושים רבים מה שלא המצא בשער הראשון ישמע חכם ויוסף לקח

פרק מב

ענך גדבר בנשמת בר המנונא סבא. היקרה מאוד ירשב״י ע״ה משבח אותו מאוד בפרשת ויחי שאמר אלו חזון עיני בבלאי שבתוך דרך המנונא סבא שהיה דר בבבל ונם בר בראשית שבבבל ורצה לראותו עד שראהו בחלום וכאמרה ונשא בשעה פמיכה ראה אותו בתקיץ עם שבעי צדיקים חבורין שבא לשמוע תורה מפיו ואמה ס״ן קאמר״ן ולה״ת היה גלגול מביע״ן ובזוהר הות. בתסנופים שלו לעשות זוגן הפנימי של אבא ואמא בזה הענול. שלוה קראבן איש. ח״י ר״ל שעשה זוגן. בהיותם בתים מה שא״א לאדם אחה בן אין שם זוגן רק ע״י קדוש ישפ כמו ע״י תרגו. עשרת הדברו מלובאו בשעת השבר ואנחנו קצת בתפילתינו בק״ש והגת בניהו הוא אותיות ב״ן. יתן כרפיהנו ואותיות בינה: בן איש ח״ל. שעשה נוגן בהיותו בתים. לתיתן מניצוץ מהבע״ה גלגול הבל שנהרג ע״י קין. להמוח זוגן העליון הזה. נלבן אמר הזוהר קדש פ׳ בראשית דף ל״ג ע״א עוד אמר רבי אליעזר עקיבא רמז האהקמל הבל. על מהימנותא דשמא יקראה עליאה שנ׳ תשנב יי בזוה״ח והחנא ר״ל שהנהג על אמנת ביחוח השם המיוחד לקהל יב בה״א וה״א בוא״ו ונם וא״ו קה״ן וכנל׳ בזוגן הפנימי של אבא ואם להעלות האותיות שהשיש בשכינה ורצה שהאור הגדול ההולך באבא ואמא ילך לשכינה ולבא עבוא ע״י עיר והוריד האור

לרגליו של ז"א וכליכול הוא בסוד נסור ח"ו לבלית שאינה יכולה לסבול האור הגדול הזה כמו שנאור במקומו ולכן נחרג להעלות האור תהוא למקומו ולתקן זווג אבא ואמא ולכן גם כניהו היה לו יכולת לעשות זווג זה בחיים ואומרו והוא הכה את האריי בתוך הבור ביום השל"ג אריה גי ריו שהם אורות אבא ואמא וידוע כי אריה הוא נאבא ג'חלקים שלו חב"ד נג"ת נה"י ובכולם יש ע"ב אחר דהיינו ג'עבין עולים רי"ו ובסנין אריה כסנין תשע היות שבכל ספיר שלו יש היות אחת עם הכ' יסודו של אבא ואמא שנקראים חי ח"י יורק כמוני היום " סך הכל דהיינו אריה ופ"א ח"י עולים כמנין תשע היות " והוא הסוד שאמרו חז"ל בבית ראשון היה ריבוץ אריה על גבי המזבי והוא סוד זווג אבא ואמא שנתעורר מהקרבנו של בית ראשון כי גם למעלה בקודש הקדשים דבריאה אריך ואבא ואמא נכללים בו כנודע ונקר בית ראשון והוא הכה ובמש אותם זה בזה ע"י סיגופיו והוריד הארתם וחכה את הארת לספת בתיקוניו בתוך הבור ני"צח"ק סוד הגבורות של מין נוקבין שהעלו ניצוצי טהרה מן הבור שהוא כח עלמא נוקבא דתהומא רבא דהיינו מיפין של שבעי כלים ביום השלג ביום שנבר כח הדין הנקרא שלג בזוהר מ'משפטים בסבא ז'נ דף ס"ד ע"א עלה ב' בפסו'ואם לבנו יערנה אמר ההוא סבא חבריא כד תהכון להההוא פגרא דעלמא סמיך עליה פי'הוא רשב"ע"ה צדיק יסוד עולם " תימהון ליה דידכר יומא דחלגא דאורייתא פולין לחמשין ותרין גוונין כלומר ביום הדין שמת בו שורש כוחות שם ב"ן להעלות מיין נוקבין וכן בשעת מיתתו של כל אדם שהוא יום דינו צריך להעלו' מין נוקבין והוא ישלים לכן אלו הסודות ואני אלך למנחתי ער באן נמצא שיום השלג חוא סוד יום הדין ותעלה בו מיין נוקבין והיום מזווג אבא ואמא והאיר את העולם ונמו יגון ואנחה והיתה עת דור"ם לזווג על ידי אבא ואמא מה הבדיהו בן יהוידע ע"ה בא לכלל הסוד מובטח לו שהוא בן העה"ב ר"ל בינה נקראת עה"ב מהוא הבן שלח שעל ידו תמיד זווג הפנימי והבידים הם אות שמתו פעמיו של נחש כי השלימו עצמם בזה העולם " ויתבאר במקומו בסוד ג'לשונות שחזכירו חז"ל בסוד כל ישרא יש להם חלק לעה"ב ושנית אמרם מומן הוא לחיי העה"ב ושלישית עולה על כולם מובטח לו שהוא בן העה"ב בחיים ומכ"ש לאחר מותו וידוע שכל דור ודור יש בו ניצוץ משמ אורו של משה רשלטנותיה בכל דור לכן גם בזהו בן יהוידע היה ניצוץ משה רבינו ע"ה של אותו חדור המעולה בימי בית ראשון וכפרט בימי שלמה המלך ע"ה דקאי סחדיא פאשלמותא לכן גם הוא היה ניצוץ מעולה מסשה רבינו ע"ה באלו הסודות יגל יעקב ישמח ישראל ויתברך" לעולם אמן ואמן:

פרק מג

עוד נבאר בקיצור מופלג נשמתו של משה רבינו ע"ה ארון כל הנביאים ואחרן אחיו עם נשמת מרים אחותם " ומהם נמשכים שלש מתנות טובות שאמרו חז"ל שנתן הק"בה לישראל בזכותם וחם עונג המן שנתן הק"בה לישראל במדבר ארבעים שנה והענני בכבוד של אחרן והבאר של מרים " מהם ממש מנה"י של תבונה שתמיד כלי אבא ברשותם בנודע כי אצון רעון דלא מתפרשין לעלמין והסוד הזה הוא נעשה מפרצוף תבונה המלבישו נה"י של א"א וחצי ת"ת שלדלפי שזעיר אינו יכול להלביש אורך אם לא ע"י לבוש אבא ואמ"דהיינו פרצוף תבונה שניקרו נה"י דאמא וכלי אבא כתוב דהיינו פרצוף ישראל סבא וכסדר הזה מתפשטים נה"י של זעיר לתקן נוקבי"ה והוא שאמר הכתוב ן'רשים ל'בקרים ל'בה אמונתך שרחל נקרא אמונה ת"ת נקרא אמ"ת והיא נעשית רבה וגדולה מן נה"י דזעיר כמו שזעיר נתגדל ע"י נה"י דתבונה דישרא סבא שמגדילים ג'שלישים חב"ד נג"ת נה"י ונם הפסוק הזה ר"ת רח"ל המתקשטות ומתגדלן מחירוש נה"י דזעיר ועל זה הסדר מתגדלי'נה"י של תבונ' ומשניט בה מהארת חכמה של אבא היורדת אל הנצח שבו ובניצה שבו אל הוד שבו ומהרעיא של אבא אל היסוד שבו וכן באמא נמצא שיש שני ריעין ביסוד שנאמר כי אל דעות יד"ר כי המוחין של נה"י של אמא מקיפין חיצוניות של נה"י דאבא שהם בתוכם " כי מאימא דהם יותר גלוים ונראים לכן נראים כלי אבא מבחוץ ומקיפים מבחוץ נמצא שמשה הוא מאחוריים של אבא ומהפנים של אמא דלא מתפרשין לעלמין לפי שהוא מהמוחין של יסוד אבא וזה מקיפין החיצוניות של יסוד אבא שהחיצוניות הוא הנקר' אחוריים שהוא קפ"ד דאבא והמוחין של אמא דהיינו הפנים הוא אהי"ה דיוקן וכן תמצא שעולה כשה קפ"ד שהם אחוריים של ע"ב וקס"א הוא אהי"ה של יוקן דאמא והוא שאמר הכתוב וראית את אחורי דהיינו האחוריים של אבא ופני לא יראו והיינו שאומר שם וידבר י" אל משה שהוא אבא ולפעמים וידבר אלהים אל משה שהיא אמא ואמר אליו אני יהו"ה שכלי אבא תמיד הם בתוכם ונשאומר שם וידבר ל משה ולא נא' מי הוא המדבר הוא בסוד פתיק יוסי"א רישא דלאו רישא ועתה הסתיין ראה עד היכן הגיע שורש נשמתו של משה ובתיקון שסיני שהוא רצון השלמת בחינת של שבת נסתלק בנשקה מן העולם לאורקא דר' כרעוא אסתלק רעיא מהימנא לכן נגעלו תרעין דבי מדרשא בחנוכה של שבת כי באותם הפעם נסתלק מן העולם והשלים את נשמתו אך לצורך תיקון סי מריבה שהי'בעצמו סבה לזה שהיה מגיד וקבל את הערב רב נגד רצון השי שהשתמיאו אותנו לכן צריך הוא שיתגלגל בסוף יומיא לתקן דורו של משיח שהוא נמר תיקנו של ערב רב " כמו שאומר רשב"ע"ה בתיקונים דזוהר חדש דף י"ז עמוד ב'בכבי יבואו בכבי דלות של עניות אורייתא ובואה ועניות מסתן חסרון כיס דהכי סליק חושבן בכב"ד ר"ל ובגין דא דהוא דלות לישראל שהוא משיח ואיהו ניצוץ משה דפורקנא ביה תליא שנאמ'ער כי יבוא שילח בי'משה אותמר ביה והנה נער בוכה שבביותו על עניי התורה ובואה ועניית חסרון כיס כמו שאמר ואוי'לה"ה על כל סור וסור שנלו לו מן השמי'שיתנו לו רשות לנלות לתלמידיו היה בוכה דסיגו' בספפר שער נקו ומיד אמר בתר בכיה ותחמול עליו בפורקנא ורזא דמלה ויחזקו האנשים בידי ויוציאוהו דהבי עתידין למהוי כדרא כתראה באיגון מארי סדום ועמורה ומיד ויוציאוהו מן גלותא ויכתוהו מן מארי סופנא הקב"ה יגדל תורה ויאדיר רזין דאורייתא ישאוב לנו מסעיני הישועה " ויבוא ויגאל שכולם ירעו אותו מקטנם ועד גדולם ומלאת הארץ דעה את י' כמים לים מכסים:

פרק מד

נשמתו של משה עיקרו בא מן נצח אבא ואחרן מן הוד אמא כשנעשה פרצוף תבונה וישראל סבא לצורך תיקון זעיר ונוקביה " ואז כשנגלגל נה"י דאבא בתוך נה"י של אמא פנים בפנים אז הוד של אבא נכנם בנצח של אמא ונצח של אבא בהוד אמא כי הם עומדים זה מול זה וכמו שאחר הנשמי כביכול כשעומד כנגד רעהו אז ימינו כנגד שמאלו ושמאלו כנגד ימינו כן הענין כאן נמצא שאחרן יצא מנצח אמא ומשה מהוד אמא לכן כינו הסקובלים משה לתוד ואחרן לחסד דהיינו נצח אימא אבל מכל מקום משה שרשו מן אבא ואחרן מן אמא אע"פי שיש להם חלק משניהם מפני דאינן רעין דלא מתפרשין לעלמין וכל השפע והנשמו'הוא בא משניהם מכל מקום כל רבר הוא תחר לשרשו ועיקרו שיצא משם ומפני שאב'הוא מלביש חסר דא"א כל שפע שיוצא מפנו נקרא חסדים ואמא מלבשת נבורה דא"א לכן נקרא שפעה נבורות וזה הוא משה משם הנסירה והבן כי בלאו הכי לא היה אפשר לאבא להלביש תומדים רק עתה שכולו חסר מפני הנסיר"ש לו כח זה מהוא הדין אמא נשארה כולה שמאלית לכן יש לה כח להלביש נבורה דארך והבן זאת הסתלה הסגיע למשה רבינו ע"ה בגלגול שלישי שהיו אור מוחין שקבל באותו הפעם בסוד עיבור ויניקה ומוחין פעמים שלש עם נבר והדרינהו נתעלה אל הבינה " ומקודם היה ביסוד שנקרא אל שד"י ג'סמ"ח והוא אומרו בזוהר בראשית פרשה יו"ד מן שת שהוא יסוד בריית קדש ששי לספירות פגול" ובחמא א"ה נעשה מכוסה בערל'שהוא ערות מצרי" שהוא הרע בין וא"ו לה"א והיינו ערל"ה ואח"כ נתעל'בסוד זווג אבא ואמ' עם אחיו אחרן ואחותו מרים ונעשה כתרי ואחסר של ו"א ונוקביה ומם

והם העטרות שהוא האור הפנימי של ו"א שנסתלק למעי אמא וחם מגילים העטרות לבניהם בכל יום שישראל מסגלים מעשי' טובים ועושים רצונו של מקום ב"ה וכל זה נעשה מבטישת אבא ואמא בפרצופיהם התחתונים שמכים ובוטשים האותיות זה עם זה ומרוב התענוג של שפע אריך והשמחה והיחוד של הזווג יוצאים בבטישתם ובהתנוצצותם אותיות ותיבות של שמות הנקראי' חרין עטרין ומחין דאבא ואמא ומשם מזדווגי אבא ואמא ויעי' ונוקביה והענין הוא כי כשיסוד אבא נכנס תוך זעיר אנפין עד הת"ת שלו כאשר אבאר בע"ה ובהגיעו שם שהוא מקום מגולה כי שם נפסק יסוד דאמא כי היא נקיבה ויסודה קצר לכן נקראת יסוד של"ה רחובו"ת הנהר ויסוד אבא הולך בג' שלישי מגולה על פני כולה של זעיר ער רגליו שהם ג"פ כ"ר שהוא ע"ב דיסוד אבא שנאמר עליו ושמתי כרכ"ר שמשותיך שהם ב' שלישי המכוסים ורק שליש אחר מגולה ממנו ואפי' אותו השליש אין למלכות שפע ממנו כי היא תחת רגלי זעיר בגלות החל הזה ובשעת הזיווג חולבת לאחיריו דהיינו בנה"י שלו כאשר אבאר במקומו ואפ"ה הכד הזה כימי הגלו' חנקראים בקהלת ימי הרעה ונאסר הגיעו הימים שתאמר אין לי חפץ בהם ועל זה נאמר ומשבר הכ"ר על חסבו"ן מפני שהיסוד דאבא חנקרא מבוע הוא על מלכו' הנקראת באר מים חיים כשיש לח שפע מחכמה דהיינו אבא שנ' וחחכמה תחיה בעליה והחיורין של ו"א ונוקביה בא משם ולכן תרין אחיה והיה אחת עולה ת"ח והם חי המלך של ו"א ונרבר ממנו במקומו הראוי לו בעזר' קב"ה ושכינתיה ואורות זה נקראת באר מלא מין נוקבין ומשיג שפע מין דכרין:

פרק מה

נרחוב לענייננו יסוד אבא כשנכנס תוך זעיר ער הת"ת ובחגיעו שם שהוא מקום מגולה כי שם נפסק יסוד דאמא ואז האורה שבו מכה אל צד הימין דזעיר ואח"כ חוזר הכאת האור והכה אל צד השמאל דזעיר ואח"כ משם חוזרת ההכאה לאמצע ויורד דרך היסוד זעיר והנה הסן היה מצד משת רבינו ע"ה בהכאה ראשונה וענני כבוד מצד אחרן בהכאה שניה והבאר מצד מרים באמצע בהכאה ג' והענין הוא שנת"י של תבונה יש בתוכם נה"י דאבא כינה דאבא ירדה לנאות תבונה וחכמה של אבא להור של ישראל סבא כי לא יכלה לקבל יותר ממה השיעור ודע' שניהם ביסוד שלהם כל א' מתחבר בחבירו והרעת בא בעדות שהוא סוד יום"ף הכל ביסוד אמא שנ' כי אל דיעות ה' לשון רבים נמצא שפעולת שלש אלה היו מכים וכושים למשה בזעיר שלש פעולו' אלה דהיינו המן והענני כבוד הבאר ולחיות שפעולת יסוד אבא היא קצר והיא בחינת נקיבה לכן הוציאה כרמותה ובצלמה נקיבה דהיינו מרים אחותם וחו חסוד שלפעמים לוקח הזוהר לאהרן משמאלא אעפ"י שהוא כהן ומשה שהוא לוי לוקח אותו מימינא ולפעמים אפכא ונראים דברים אלו סותרין זה את זה אלא גדול זכותו ואורו של משה רבינו ע"ה עד שבח חזק שהוא כצור חרין שנ' האלהים הריצה אותי מידדי היה מימין לכן אחז"ל קשה מזונותיו של אדם בקריעת ים סוף ומשה ע"ה בזכותו היה מושך המן של מנצפך שתי גבורות הראשונות מן השני פזלות החופפי' על אבא ואמא ומהם מזדווגים אבא ואמא בגוריו ומזה חסיתוק חזה מפרנס את ישראל במדבר התרין מזלות היו ממתיקי' שתי גבורות ואותיות הראשונות של מנצפך שהם הה' גבורות היה מעלתו כלל כך גדולה ער שחמן הוא כח הזן בא מהימין מתחם על ידי משה שבא גם כן מהימין ולהיו שניצוץ מרדכי הוא ג"כ ניצוץ משה רבינו ע"ה שלאותו הדור כי דור הלבנ' צריך ניצוץ אור השמש לכן נקרא איש ימיני כאשר נבאר במקומו ולכן אמרו חז"ל מרדכי מן התורה מנין שהוא מיסור אבא מסתתר בתוך יסוד אמא שהוא עצמו בסרעי הסדרי"ם וכשיוצא האור נחלק לכאן ולכאן לפיכך כפל ואמר הסתיר אסתיר ולזה נקראת הדסה מפני שיוצאות סביב תחרסים ומאן גינהו חג"ת של זעיר דהיינו חדוי ששם יסוד ישראל סבא ויסיר תבונה ושם האור בתובו וזה האור חסתום הוא שני היורין ושליש אחר שעולה ס' ומפני זה אנו אומרים שהשלישי הזה אינו אלא ח' כי מרה טובה מרובי בכל מקום לפיכך השלישים חמנולי' מן החסדים מרובים מן השליש הסתום ועל זה אומר הפסוק דודי נסע ונגלה באוהל רעי פי' דודי שהוא האור חמאיר למטה ומסיב לזולתו הוא חבת דודי ומאי ניהו נסע פירוש מקומן משלש בחינו' אלה גוז סמך עין כי הנך הוא יסוד עצמו כולל ת' חסרים בכלילות עשרי' הם"ך הוא סוד כ' חסרים ושליש מכוסים דהיינו גדולה וגבורה ושליש ת"ת כראמרן שעולה ס' והם סתומים ומכוסים כמו אות כמך שאין לה פתיחה כלל והענין ב' חפדים וב' שלישים מגולים ב' שלישים ת"ת ונצח הוד שהן נ"ב עולה ב' הויות ו"ח של שני שלישים כי אמרנו הנגלה הוא מדה טובה ויש לו ח"ב של חיות היתירים על כ"ד שחלקנו בג' שלישים לג"פ ח' הוא כ"ד ואי אפשר לחלק השנים היתירים לג' שלישים לכן חמגולים לוקחים השנים היתירים נמצא שהשבון ב"ן וח' עולת ע' של גם"ע ואומרי דהי נסע ונגלה שנגלה האור בלי כפוי וסימנך ע"ן שהוא נראה עין בעין בכיכול ופירוש באוהל רעי כי נרדת נה"י דתבונה בזעיר תחלה נכנסו לחב"ד שלו את"פ לזרועות ולגוף את"ב לנה"י והעליונים מניחים שרשם למעלה ויורדי להתפשט למטה ולפיכך נעשו הב' חסרים ושליש מכוסים באהל ובסוכ"ה שהוא סוד היה וארסת העולים סוכה והוא חיבור זעיר תוקביה הנכנסים לחופה ועומדים תחת האוהל וסוד האוהל הוא למנוע שלא ירד האור הרבה אפנם בעלייתו הוא עולה למקו' שרשו מגולה ובוקע לפיכך צריך רפנות מניעות לסבך שלמעלה כי למעלה אין מניעה אבל הסבך הוא רמז לסוכה שלה חסכסה זעיר ער שליש תפאר"ת שלו ומונעת האור שלא יתגל' האור ביותר לפיכך בעינן צלתה מרובה מהמתה אבל צריך שיהיו בובבים נראים מחוכם שיגיע למעלה אשר קצתו לא יהיה סחום לגמרי ח"ו כי הוא צריך להאיר ולהחיות העולמות ולחיות שזעיר הוא ז' ספירות שצריכים שימור וסוכרת שלום כמו ישראל למטה כמדבר בז' ענני הכבו' והענן היה מקבל אכזי בלסטראות והזרע נחשים ומשמרם מכל רבר רע לכן כלל

אחד מספירותיו קבל אור מקף ומוד סוכות שלום וגם מלכות מקבלת מהם ז׳ מקיפים דבר יום ביומו ער הושענא רבא שמקיפי׳ הסוכה ז״פ לחיות שבאותו הפעם קבלה כל ז׳ מקיפים ועניני כבוד מז׳ ספירות זעיר ומוכרחים הקליפות לגוף ממנה ואז ניו השמיני עצרת שלאחריו נפסקים הפרים מן האומות שהוא דין קשה מנצפ״ך העולה פ״ר ואז נאמר ביום השמיני עצרת תהיה לכם ואומר הזוהר לכם ולא לשאר עממין ואין להם אחיזה יותר וכל זה היה מאחיזתו של אהרן כמו שביארנו ולכן נקראו ז׳ ענני כבוד כי השכינה יש לה ז׳ מקיפים הנקראת כבוד״ר והוא ממש ז׳ הקפות של ירחו כי ירחו ולבנה מלמא תרא היא ורוא חדא ואחכו אחיזת הקליפות בהקפתם שבע פעמים ביום האחרון ובכל יום רק פעם אחת כמו בסוכות וכן יהיה לעתיד לבוא ולהיות שנוקביה דז״א מתחלת תחת יסוד אמא המלבשת ער סוף שליש העליון של ת״ת דזעיר ומשם התחלת נוקביה ומשם גילוי יסור של אבא וכל בקיע׳ הוא ריבוי אור והמעיין הזה מכלא הנאר דמלכות כלא מים חיים ואז היא בבעלה העליונה פנים בפנים אצל בעלה ובפרט כשהיא כוללת פרצוף לאה ומלבשת אותו מראשו ועד רגליו אבל כשהיא למטה וכשאין משה בקרני ההוד והמסוה בא לעולם הזה בשביל מעלת ישראל אז אין האורות נמשכין מלמעלה מדיקנא דאריך ועתיק יומיא ומלכו׳ היא למטה לכן כשנסתלק הנאר וחזר אח״כ בזכות משה היו אומרים שירה שנאמר אז ישיר ישראל עלה באר ענו לה ר״ל שהיו מעלים בכוונתם למלכות שהיא נקיבה לשון ענו לה׳ ואז זכותה למלאות באר׳ שהמעיין הזה שאמרנו׳ וכל תיקונינו הוא להעלות הנאר הזה ואין הנאר עולה אלא בכוור מיין נוקבין ולכן צריך כל אדם להפקיד נשמתו להנאר הזה בכל לילה ולילה וחרמז על זה שצריך לכוין בר״ת של בירך אפקיד רוחי שהוא באר ואומר בזוהר ויצא להיות שאברהם יצחק ויעקב ומשה רבינו ע״ה חיו למעלה מהנאר הזה לכן נראה אליהם הנאר הזה בכל מקום שהלכו והמים הלכו למעלה כעבר היוצא להקביל פני רבו והוא סוד מיין נוקבין העולה לקבל מיין דכרין וכשרצה יעקב לקחת בת זוגו פגע בו הנאר הזה להבפיחו על בת זוגו גם אליעזר לקח לו מיסן הנאר הזה אלא שקראו עץ כי אברהם ששרשו מאבא המלביש חסד זעיר הנידד בפעולת גמילות חסד הארת מוב עין חוא יברך על דיקנא דאריך בסוד תרין שפין מזל עליון ומזל התחתון הכלולים בתיקון אחד׳ וזהו סוד מרגליות מובה היתה תלויה בצוארו של אברהם אבינו ע״ה כשמת תלאו בגלגל חמה שהוא יעקב ולא ביצחק כי הוא אחז באמא שדינין מתעוררין מינה ומלבשת שם גבורות בגבורה דז״א ולהיות שכלי אמא ואבא הם זה בתוך זה כשמזכיר אבא גם אמא בכלל ולכן אינו מזכיר כי אם יעקב אבל אליהו כשברח לא פגע ביה האי באר׳ כי אליהו לתתא מהאי באר אינו שהוא בעולם הבריאה והעניין זכור אזכרנו עור על כן אקצר בו ובמקומו דהיינו כשער סוכ״ת של״ם אכארנו בי׳ צרכו בעזרת עתיק יומיא וקב״ה ושכינתיה׃

פרק מו

ואם תאמר והלא אומר בזוהר יעקב ודאי אינו דיוקנא דעמודא דאמציעותא וה״א משה תמן ר״ה אלא דא מגופא ודא מגשמתא ומוכרח שם שמשה הוא מגשמה דזעיר ואין אנו אומרים שמשה נשמתו מנצח דאבא׳ אלא הוא מתורץ בסוד ההתלבשות׳ שמלבישים ישראל סבא ותבונה ער סוף שליש העליון של ת״ת זעיר מלבר הראש של זעיר אנפין הוא מגולה להשגיח בתחתונים אם יש זווג וזה הוא ממש נשמת זעיר דהיינו המוחין הבאים מאבא ואמא ועתיקא קדישא ונעשים אח״כ איברי זעיר ומאירים להם בתמידות כשיש זווג והם בתוכם וכל דבר נקרא על שם שרשו זה האור של המלבוש העליון שנתעלה בו הקב״ה וברא את העולם שרוד על ידי חום של א״ם היוצא מיסוד של חצי המלבוש העליון והוא חאור חשמש ששמש בז׳ ימי בראשית שאומר הזוהר חרש מרש הנעלם פרשת בראשית דף כ״ח עמוד ב׳ זה לשונן פתח רבי אלעזר ואמ׳ מיניין גנים מאר מים חיים ונחלים מן לבנון קראיה מעיין שהוא אבא ואח״כ, בא״ר

שהוא יסוד דאבא ואמא בתוכו והמעיין יורד למט׳ בתחלבשו׳ בינ׳ ודעת שלו בפרצופו התחתון כדאמרן והם על ראש נוקבי הנקרא באר דחיינו שהיא מתחלת בסוף שליש העליון שלו והמעיין ממל׳ באר החוא דכתיב ה׳ בחכמה יסד א״רץ באינן מיים חיים שנאמר בחכמה תחי״ה בעליה ואינן חיי הסלן והמלכת וגם אבא משיג שפע ע״י בירא עמיקא שהוא מלכות דל״א והם ג״כ מיים חיים ע״י חכמת אדם קדמון שמסתתרת במלכות דל״א שנאמר עליה בחכמה תחתה בעליה ואומר הזוהר אה״כ נוחלי״ם של לבנו״ן שהוא סוד ארבע שמות היחוד שהם הוי״ה אהי״ה הוי״ה אדנ״י העולי׳ לבנו״ן וחק״ל תפוחין קדישין שמשתת גם השפע הזה והוא לבנון הוא ארין שיש בראשו חוט של א״ם אשר מלבן כל השערו׳ ומשם נקבעים ג׳ שמות הויה ברישא חוורא דיליה ועם המקור הוא י״ג דהיינו י״ב אותיותיהם והמקור של הנחלים ההם ולהיותם שמוכרח השפע להתצמצם דרך איברי הראש וקרומי המוח והגרון לכן נקראו נחלי שהוא נוזל לאט לאט מפני שהוא דק ביות׳ ואח״כ מתפשט למטה ומתגלח ונעשה מעיין ואח״כ באר׳ וכל מה שמתפשט יותר מתרחב ומתגבר וחוזק ונעשה גדול וזה הוא סוד מי השלוח ההולכים לאט שלוקחים ממנו מים לשמחת בית השואבה לנסך מים מי החסך על נבי המזבח ומפני שנקרא ראשא חוורא כ׳ זוחר לכן קראו לבנו״ן ומן הג׳ הויות הנז׳ שיש לו בראש מתפשטים מהם י״ג תיקוני דקנא וכל הספר הי״ג מהם בא ולכן אומר הזוהר בהרא פסוקא אית לאסתכלא דהאי מעיין אתפשך מן בירא ובירא מן נוחלים׳ ונוחלים מן לבנון למערב דכלהו אתצלו דא מן רא ורא מן דא כך הוא שמשא לאו נהירותא דיליה חוא אלא אתמשך הר חוטא דזיוא דנהיר לשמשא דהא תנן בסתיתין דילן אור שברא הקב״ה בתחילה שהוא עולם המלבוש אדם הירח רואה בו וצופה מראש העולם ועד סיפי תא חזי נהירותא דשמשא חוא חד משתין אלפין ושבעין וחמש חולקין מהחוא נהירותא דאסתקלריא דהחוא נהורא דאהנגיז ואפי׳ בהאי נהירותא דשמש לית אינש יכיל לאסתכלא ביה כל שכן בהחוא נהורא והא אמרן דאינש יסתכל ביה מריש עלמא ועד סיפי עלמא אלא הכי גוונ׳ בסתיתא דילן דבהחוא נהירותא יכיל אינש למנרע ולמחמי בהאי נהירותא דחכמתא כל מה דהוה וכל מאי דיהוי מריש עלמא ועד סיפי וההוא אתנגז לצדיקים לעתיד לבוא ומקשה ומאי לעלמא דאתי וסתרין כר יסוק נשמתא קדישא מהאי עלמא ויזיל בה לעלמא דאתי ר״ל השכינה כשסוליכה הנשמה מן העה״ז כנודע שנקראת קץ הימין שהיא לוקחת הנשמ׳ מן כל אדם למיין נוקבין וסביאה עמה האור זרוע לצדיק ולישרי לב שמחה׳ ובזה הוא יורע היאך מקומו ואנה ילך דרך הל״ב אלף אלפים רבבות נתיבות מוקשי מות למען סור משמאל משה תא חזי כתיב ויהי שם עם ה׳ ארבעים יום וארבעים לילה לחם לא אכל ומים לא שתה׳ מאי טעמא משום דאתתני מהחוא זווא ואע״ג דנהירותא מתמן והחוא נהירותא לא נחית עסיה לא הוו יכלין לאסתכלא באנפוי דמשה ממה דאסתכל בקרניתא כד הוה תמן ואשתארו אנפוהי נהירין כהאי שמשא וזהו באמת אורו של משה ונבואתו שצפה באור שבעת הימים הוא אור המלבוש שהולך מסוף העולם ועד סופו ואחר כך נתקפל הציו בחציו והרושם נשאר ועי״ז הרושם הזה מתגלה האור המלבוש למשה רבינו ע״ה ולפורי ורבי האר״י זלה״ה ולמשיח ה׳ צבאות שנ׳ עליו והריחו ביראת ה׳ ונאמר ברוח שפתיו ימית רשע׳ וגם אל זה זכה רבי שמעון בר יוחאי ע״ה שהיה ניצוץ משה רבינו ע״ה ולכן קראו בזוהר בוצינא קדישא ניצוץ קדוש ממשה רבינו ע״ה שנשמתו קדושה מקודש הקדשים׳

וסוף העולם ועד סופו שאמרנו הוא שזכרנו שבעל הרצון דהיינו מחרם למניו עינוי אחר והיה מסלק אורו מיניה וביה ויחלל שנשאר באותו מקום שמסבב אותו בעל הרצון מקצתו עד קצרו שחור להיות בעל הרצון מראשו ועד סופו הוא שאמרנו שנקרא אור שהולך מסוף העולם ועד סופו כי בחלל הזה נברא העולם׳ כמו שארז״ל על פסוק חנה מקום אחי הוא מקומו של עולם ואין העולם מקומו כי הוא תופס הכל ובחוכו עומדים כל הנעולמות וזהו אמרם ז״ל רגלי השכינה בארץ התחתונה של הז׳ ארצות

שער אבא ואמא

וגם האר"י זלה"ה היה רוח הקודש שופע עליו מאור שבעה הימים אור של עולם המלבוש שהי' ידוע מסנו היה הוה ויהיה רהיינו מה שהיה קודם שנברא העולם והוה מה שהוא עתה בין עולם התוהו ועולם שיהיה אחר התחייה ומה שיהיה אחר התחייה עד סוף דר הוא הסתיין הנובע רוח הקודש מלמעלה אבל תחילתו היה ע"י אליהו זכור לטוב ולהיות שרבי שמעון בר יוחאי היה ניצוץ משה רבינו ע"ה לכן בא אליו הרעיא מהימנא ולמד עמו וגלה לו סודות ויצוה ספר רעיא מהימנא שחיברו משה רבינו שנקרא רועה נאמן ויעשה על תי"ב מצות וכולו על שם י"ד שהוא מרתו של משה רבינו ע"ה זיר אנפין שהוא שם ידו"ד וכל פקודא ופיקודא הוא דורש על שם י"ד בנראה להמסיין שדורש בכל מצוה ומצוה שם י"ד וכן הוא היה בג"ע בפ' שלח לך אצל דור המדבר שהרא' להם הק"בה מרוצין דנ"ע שלמטה במדבר לרבי שמעון בן יוחאי ותלמידיו אודות הניצוץ שלו של משה רבינו ע"ה שנתגלה לו להודיעו ניצוץ מר"ע שקרבו לשם וגם להוריע חבתם של דור המדבר שיש להם חלק טוב בג"ע ויש להם חלק לע"ה ולכן אמר הזוהר פ' שלח לך על הזוא דרא כתיב אשרי העם שככ"ת לו גי' משה אשרי הגם שיי' אלהיו עין לא ראתה אלהים זולתיך יעשה למחכה לו · ורבי עקיבא ע"ה שאמר בגמרא דמסכת סנהדרין פרק חלק במשנה רבי עקיבא אומר דור המדבר אין להם חלק לעולם הבא · לכאורה היא נגד האמת בנדון דידן ועל זה אמרו בגמרא שכפיה רבי עקיבא לחכידותיה יש לשאול ומה חסירות יש בדבר שאם הוא נגד האמת העם והדור המשובח שראו את הקב"ה על הים בתוך בגבורתו והשקיע את שר מצרים ועמו בתוך הים ועל הר סיני ראו אותו בזקן נאה ונכבד הדורש בישיבה לכל אחד השמיע קולו כפי כחו וקבלו ה' פרצופי הנשמ' בשלימו' בסדר ותנצלו בני ישראל את ערים מהר חורב על עין הענל ודר היה להם חירות ממלאך המות ומשיעבוד מלכיו' ער שאום הזוהר לא הזה כדרא דמרבא מיוסא דאתכר עלמא עד דרא דיי"ת מלכא משיחא ולמה לא יהיה להם חלק לעולם הבא חלילה מלהאמין ח שיהיה כפשוטו והלא רבי עקיבא ע"ה היה גם כן אחד מהם באשר כתבתי בדרוש עשרה תרוגי מלכות אלא הענין הוא שמשה רבינו ע"ה היה תוספות בבריאה שנ' ותוסף ללדת כי די היה לעולם בתולדות דקין אם לא היה חוטא א"ה ולא נברא העולם אלא בשבילו לתקן חטא א"ה ער קצהו כנודע שהוא היה מבחר מין האנושי ותקן מה שהיה בידו לתקן אן ורק חטא הענל ומי מריבה גרמו הנגאי שחזר' הזוהמא לאיתנה ועלה ברעתו לילך עם ישראל ער שערי ג"ע להסיר משם להם החרב המתהפכת ומחרובים שהם מלאכי החבלה ולהסיף נגול ניהנם על שערי ג"ע שיהיה שם מחול ושעשועי הצדיקים וגדולה היתה מעלרתו בשביל מעלת ישראל יותר ממעלת ארץ ישרא ער שאמר אעברה נא ואראה את הארץ הטובה ולא היה הליכת ארץ ישרא צורך לו אלא ליקח לו דרך מיצרת המכפילה שהיא משם מבואי ושער לג"ע כנודע בזוהר הרש פ' נח כאשר ביארתי בשערים הקודמים ואילולי החטא לא היה גלות מעולם ולא מיתה ומלאכ' וכל רבר רע ולא היתה רעה בעולם · וזוהרה המעלה לישראל כמו שהיתה קודם שחטא א"ה והיה העולם מתוקן אבל עתה אי אפשר לשום אדם לתקן העולם כי אם משה רבינו ע"ה כאומרו בזוהר פ' בראשית ובכמה מקומו' לאיסיר שבט סיהודה ער כי יבוא שיל"ה בני משה רביה תליא פורקנא והוא יחזיר לעתיד לבוא העטרה לישנה ויבוא עם דורו לתקן מה שחסר בעון הענל ועל ידו יתוקנו כל העולמות ואז יתוקנו ישרא וערב רב הטוב שכהם והרע והמות שבהם יהיה בטל לגמרי ובאותו הזמן ישוררו ישראל ומשה רבינו ע"ה שירת הים שנ' אז ישיר משה ובני ישראל את השירה הזאת לי' ויאמרו לאמור ואמרו חז"ל שר לא נאמר אלא ישיר מלמד שישורר עם ישראל לעתיד אימתי בזמן שנת ת"ח שאומר הזוהר בשנה הזא"ת תשובו איש אל אחוזתו שהוא ה' אלפים וא"ת לאלף הששי והיא השירה תידועה שכל ישראל מצפים עליה ולכן אומר כפל ב"פ שיר יהוה ליה למימר אז ישיר משה ובני ישראל לי' וגם ויאמרו לאמור הוא כפל אלא פירושו הוא בכל מקום לאמור לדורות מלמד שאמרוה משה ובני ישראל ב"פ ובאותו הפעם ירדו במצולות הים שרי אדום אלי כואב ושרי כנען כמו אבן

והם שרי האומות בשבי מרום שיפלו מפולם הגיע שהיא על נהר רינור שמה יכתבום מהכולם צעירי הצאן שהוא אפרים הנקרא זעיר בנוי בתרגום ויחי והוא הצעיר שבשבטים ואז לא יעלו לעולם וגם צעירי הצאן הוא מטטרון שנקרא נער חנוך ואינו כל כך זקן כשנים כמו המלאכים וגם דור הקטן נקרא זעיר בנוי של ישי ובאותו הפע' יחזיר משה ע"ה בנלנו עם חדור המרב' ויתוקנו עמהם כל העולמות ושם יקבלו חלע"ה שלהם כי אף על פי שהם בג"ע אינו חלקם הראוי להם שנפגם אחר שחטאו וירדו כל העולמות ופרחו הכתרים ואפי' משה רבינו אינו במקומו דהיינו שינוי מקו"ם וננגן בכל"ע כנודע כרי שיחזיר בנלנול לתקן ישראל ואז יבוא כבר פה וכבר לשון כרי שלא יאמרו אחר הוא ואז יבוא אליו מטטרון רבו שהוא המטר ששמש עמו דהיינו בשמות שלו כל ימי חייו והוא עין הרעה טוב ורע המתהפך מנחש למשה לחכות האומות ומטטרון לנחש ובידו לתקנו שיהיה כולו טוב והוא סוד פרעונות פרעה והאומות שהראה משה רבינו ע"ה לפרעה שהגיע ערת הגאולה והוא סוד הפסוק וירא מלאך ה' אליו בלבת אש מתוך הסנ"ה גי' ק"ך אלהים שמטטרון מסתתר בו ואלהים אחרים הם שרי האומות הם סביבו והם קוץ ודרדר והוא מחלק מזון בכל יום לשרי האומות העומדים סביבו ולכן גם כן ר"ת מטטרון שר הפנים שמו של משה שפני שהוא היה רבו והראה לו סוד הגלות המכוונה לחס"נה ובא מק"ך אלהים כי חסנת גי' ק"ך אלהים והראה לו גם כן סוד דילוג הקץ בסוד אחיה שלחני אליכם כי כל פרצוף הוא עשר וי"ם אהיה עולה רדו והוא בעצמו תיקון תלת רישין שנבנה כל אחר מז' כתרים ומז' חכמות ות' בינות ויש בכל אחר עשר הוא ג"פ ע' עולה רדו ואחר כך נתגלת לו הקינון דק"בה ביצירה הוא מטטרון בסוד נשמתו היושבת בג"ע עם שאר צדיקי עולם ונופו הוא מטטר"ן וכמוהו אליהו כנודע ואחר כך הלך מעלה מעלה עם מטטרון רבו שחשיב נשמת אדם הראשון שהיה לו קודם שחטא ועליה לא נגזרה מיתה ולכן עלה חי לשמי מרום והוא ממש ענין הרעת מוב ורע שעלה ברעתו לתקן אם לא חית חטא הענל וחס מנע ממנו חלק עה"ב שלו וחלק חבירו הם בני דורו ולכן אמר רבי עקיבא ע"ה שנתגלגל גם כן כמו שיתגלגלו הם לתרויה ואמר אין להם חלקם של עה"ב הראוי להם · ובודאי עה"ב יש להם אנל חלקם אין להם כרפירשנו ער שיתגלגלו עם רבם שיאיר להם מאור שם"ש מרפא בכנפיה · ער שיחזרו כולם להאיר בבחריתם של שם המפורש כצאת השמש בגבורתו היא השמש המאירה בשכל רוח הקודש היה הוה ויהיה ובורא יכול להאדם להביט בו מסוף העולם ועד סופו כמו שביארנו בשערים הקודמים ואע"פי שנרחה בנלגול אזרות חמאו שלא יקבל חלקו עד אשר קבל עונשו מ"ם אחר כך מקבל חלקו זה לא יהיה אלא בזמן התיקון והוא שאחז"ל שבקש רבי עקיבא לחסידותיה שאמר במקום אחר אפי' רשעי בני ישראל יש להם חלק לעה"ב לבלתי ירח ממנו נדח בסוד הגלגול אעפ"י שכונתו כך שיחזרו ויקבלו חלקם והלוא אין דרכו אלא לנחם את הרשעי' למה עקם את פיו לדבר בלשון אחר אין להם חלק לעה"ב ולמדו דדקי חבריא ממנו פושעי ישרא אין להם חלק לעה"ב ויאמרו דק אי מפני מעלתם נתקרבו מפני שראו הקב"ח כמה פעמים זאמרו בפרקי היכלות כל מי שצפה במרכבה ורואה המלך בסילגולו ובכבודו שאין אומות העולם ומלאכי רוגז שולטין בו ושורת עליו רוח הקודש ואין זבובין ויתושין שורין עליו ובאמת סברתו וסברת אנשי האמת שאפי' רשעי ישראל יש להם חלק לעה"ב והא דקאמ' אין להם חלק לעה"ב לרבותא קאמר אע"פי שמעלת היתה גדולה ונוראה מאור כנודע על כל זאת לא הגיעו אנל חלקם חראוי להם מאחר שכל העולמות ירדו הרחק מאור ממדריגתם הראשונה כמו שנ' והדר פלאים חיו כתריהם נגנו הנקרא פניהם שלהם על הראשונים אנו מצטערים ומכ"ש על האחרונים שירדו מקו לקו ומצו לצו אבל על כל פנים כל צדיק יורד לניהנם להציל הזולת רהיינו פושעי ישראל המצפ צפים כתשובה כמו שאמרו חז"ל אצל אלישע אחר כמרומה לי שמתוך

שקתוך הקדושה חשיבה נפשך ובשרך תלמוד תסק עין נוהא הגיהנם סקברו כי ירד יחיעלה להעלה. כראמה אם יהיו שר של גהנם לא עבר לפנין הכינו וכל ש"ש משה. רבינו ע"ה. ורצו שיחרבו בגלגול ויחקנו את כל ישראל לקיים מה שנאמר. ואישאת רעה יעזרו ולאחיו יאמר תנק ואתקן עצמן ואומרו שבקה לתמיהותיה פירושו. שפסק. מענין זה לדיבור חסידות. שמהדר. בעבור רשעי ישראל קורם ומתפך בזכות חסידי אומן. הגילה וגם. יהכן למומה הסידות ה' דקב"ה. לבלתי. ידח ממנו נדח. ולקושטא. הכלהא נאמר כי אין נצחון ב"א כמהה. הטוב שטבע הטוב להיטיב לזולתו אעפ"י. שאינו ראוי לכך שנאמר צדיק י' בכל דרכיו נחסיד בכל מעשיו. אפי' חסידי אומות העולם אינם נדחים מהם ממש ביצומם טובים העולם בהומם צומת מי מדבר. בגן חסידי אומות העולם נשים ועבדים ואחר. כך בישראלים. ממש באומה בזוהר. כבא פ' משפטים: חמינן בספרי קדמאי דמנייהו אינון חסידי אומות העולם: וכל כך למה. מפני שקב"ה עצמו בנה. עולמות והחזיקן לתיות טוב. ורע בעולם. ונברה בהם הרע בל כך. יד שיהוש ניהנם והם רמעת הנשוקים. שאין להם. מנחם. ועליהם. נאמר י'. ממיהר בלי השקע. בלבים ומתים תאוה פנימי שלהם. שהם עצמם. נשמות טובים נרים ומפני שהוא נרחם בנוקין לכן מוהיר שאול העלה ומעלה אותם. על. יבי. צדיק אחד. על ות נאם. עוברי בעמק הבכא מעין ישתהו. גם. ברכות. יעשה מורה. והו מצות עשה להצדיקים שיהיו עוברים בעמק הבכא זה גיהנם להחזירה. ואומרים האלה כמו שעשה. חזקאל שהחיה הקב"ה. על ידו את המתים: וכתיב והעבירתי עליהם סביב אף צדיקים. ראי שמו ות. שובר מלאכי בכוח. נבואתו. ועברו בעמק הבכא. ויספיק בפסוק הזה לפרש בפשוטו. שקהה. בוכים שם בתפלה. ותחנונים: ומרוב דמעתם ורמעת החטאים בנפשות. שהתעוררו לבכות עמהם. מעין ישיתוהו לאותו העמק. בעין הים. מפסים שכר. יחזקאל. שהם עתידים לצאת. מתחת מפתן החיכל. כדרקון בשקלים ומחוה: והיא מהתהו של. גיהנם אשר. אמרנו בבמה מקומות ועם החתעוררות הזה. נשם נהבות. יניף. אלהים. ויחזוק עליהם. מים מהארים. מן הסים העליונים. טל של. תחיית המתים. המלוים. במאקר גלא. ורבו עד עת בא דברו של. מלך מלכי. המלכים הקב"ה. למחרת. כרשעים דאלה. הנקראים מתים עם. המתים. ממש. הנקראים חיים אפילו במותם. הם ממש. אותיות של. של תחיית המתים אורות עורפים של. כל. בתר. אשר. לא. זכו. עדיין. להוות מין. נוקבין. לצורך. תחיית המתים. והם. נקראי. גולגלות הכתר. אשר. פיהשטם. במקומם. הראוי להם. ואדום. פאלה. בהכות. יעמוד מורה. והם. ילכו. מחיל. אל. חיל. עד הגיעם. אחר. זמן הב. להמנוח. עם. הצדיקים. הוא. הזיל. הגבור. יראה אל. אלהים. בציון. הזן. טור. הסוסין. ועסקרם. השעים. כי. היו. אפר. תחת. כפות. רגליהם. הרשעים. ועוד. נפלא. אשר. יש. בגחסר. ואמת. אל. בת. הרשעים. שיהיו. עוונות. ופשעים. בעצם. שמשמשם. בגיהנם. שנים. עשר. תרש. לדברו. הכל. ואחר. כך. נמלן. כללת. ונשקחן. נשרפם. ניהנם. פולשתן. ורות. ספורתן. תחת. כפות. רגלי. הצדיקים: בגבורת. מלאכי. זהו. דין. התחיה. שבויצא. בתם. הרקיע. הוא. אחר. שנים. עשר. חודש. ניהנם. פולשתן. המסרים. לדין. מה. ונם. שם. אין. להם. מנוחה. אלא. שהם. עתידים. אל. הקברות. שנלהו. אליהו. הנביא. לאיוב. והנה. ואשר. הזה. שאמרנו. לא. ידהכתה. נעלים. כי. סופו. להזהה. אחסרה. קודש. וכר. נגול. הוא. בשעתו. דשעה. שלא. נגעלו. בהם. הטעות. הרשעים. והצדיקים. שאמרנו. המטהר. נכול. ניהנם. להיות. קודש. להוסיפה. על. נבולי. נן. קהן. עם. הרשעים. שנא. יהא. כולו. קודש. להקהל. חצדיקים. שהם. למעלה. מהם. נקראים. בלשון. משל. אפר. תחת. כפות. רגלי. הצדיקים. כי. לא. כלו. נחמיו. על. כל. היצוה. ובאותו זמן. יבטר. צר. סדת. הטוב. ואז. נאמר. מעמוד. שיר. ליום. שובו. שבת. ומנוחה. לחי. העולמים. והפלטתם. בגלו. נשמת. הזה. שאיבדת. פסולת. הזה. פאר. שם. הוי"ה. יגל. אותו. הזמן. שאמר. והיה. ביום. ההוא יהיה. ידו"ד. אחד. ושמו. אחד. והכנפים. יגנו. ויבלעו. נמקורבים. והכחנים. ושאר. השמחות. של. הקב"ה. של. דין. ואף. על. פי. ששאר. השמות. הסקנות. הזמים. על. כל. זאת. יכלעו. במקומם. בהי. בתראת. שהיא. ממש. מקור. שם. שלהים. אותיות נ"ב. מפני. שבאותו זמן. יתפשט. ואחסר. בלי. שים. מונע. ולא. כתן. אל. רחום. וחנון. שהוא

בי"נבוד. ואינו. כאיר. למפה. בהמידות. אבל. אור. השמש. העליון. שהוא. השה. ראשונה. שאמרנו. תולי. על. יה. קודם. שנברא. תעולם. היה. תוא. ושמו. בלבד. סך. היה. לעתיד. ואז. יהיה. ממש. אחד. ונר. שאחר. תשמות. שיהיו. נגלים. במקומם. ועל. זה. נאמר. ונשגב. ידו"ד. לבדו. ביום. ההוא. ונאמר. ולא. יכנף. עוד. מורך. והיו. עיניך. רואות. את. מורך. כמהרה. ביומינו. אמן. וכן. יהי. רצון:

פרק מו

צדיק שתרי"ג. כל. אותם. תתקנ"ר. דרזרות. אשר. היתה. התורה נגתה. לישראל. אותם. התתקנ"ר. דרזרות. היו. מקבלים. הארה. מהמוחר. של. זון. אבא. ואבא. המבדיל. בסרה. הברלות. מפלישת. הארתם. ומכשרי. אחזאלות. פלישת. האשה. כאשר. לא. תתעבר. ולבן. לא. זכו. להזהיר: וחזו. סוד. אשר. קומטו. בלא. ערת. נאר. יוצק. יסורם. פרשי. תורע. למה. הסה. קמטו. בלא. ערת. נהר. יוצק. יסורם. מפני. שראיה. שהוא. יסוד. מוצק. יסורם. לשון. יסוד. תצקים. והריקם. ממקום. למקום. ומפלי. אל. כלי. ותשפך. ממנו. נהנה. להתקנ"ר. דרזרות. ששם. היו. ומכאן. תבין. זוהר. אבא. ואמא. לצורך. תיות. העולמות. ולא. להתעבר. ממנו. שאינו. פוסק. הוא. תמידי. שנ. נראר. יוצא. בערן. להשקות. את. הגן. ואמר. וכמוצא. מים. אשר. לא. יכזבו. מימיו. ואינן. רעין. דלא. מחפרשין. לעלמין. יתפרך"ש. לעולם. אמן. ואמן:

פרק מח

וכמפני שהכ"ו. דרזרות. שהיו. מבראת. העולם. עד. מתן. תורה. היו. מעולם. התוהו. והיה. בתם. פסולת. הרבה. מאוי. לכן. לא. יכלו. להתתקן. קודם. מתן. תורה: וזהו. שאמר. תנא. דבי. אליהו. שני. אלפים. תה"ו. המעיין. עד. מתן. תורה. לתיות. שתמאמר. הזה. עם. חשבונו. צדיק. ביאור. רחבי. צדיק. לכן. לא. אבאינו. נאון. ואציג. אותה. במקומו. הראוי. לו. והענין. שנקראו. חדרזרות. הרם. שהיו. קודם. מתן. תורה. תזהו. שפי. שהקב"ה. ברא. כל. אותם. הדרזרות. ושלח וינץ. בהם. לתוהו"ל. להמית. אותם. ולא. השליטו. נפשם. בתקון. התורה. ומצות. ית. לנן. אשר. הרשע"ה. ז"ל. זהר. בדול. פרשת. לך. לך. דף ס"ב. שהקב"ה. קודם. מתן. תורה. ברא. עולמות. והחריבן. כיצל. כן. אדם. נקרא. עולם. קטן. מנודע. בזוהר. בראשית. דף. ל"ט. ח"ל. והא. כן. פרת. דרזרוקא. ליה. שיתא. אמר. ליה. הקב"ה. ניהא. קטן. ראחריב. עלמא. ואפשר. דנפלת. בשעתא. דמזוג. ואמר. ליה. בוצינא. קדיש. אמאי. כולי. האי. אמר. ליה. דא. רזא. דרבי. והכי. שכיון. דכר. נש. ראתי. בגלגולא. ואתחייב. למרמי. אף. על. נב. דיניביר. כמה. זכון. לאו. בוכותא. תליא. מלתא. דהא. מזליה. גרים. ליה. ממה. שתמצא. קודם. שבא. בגלגול: זמה. דאמר. אי. בעית. תאחריביה. לעלמא. הכי. שמענא. דכל. צדיקא. וצדיקא. אית. ליה. עולם. בפני. עצמו. והא. נופא. דבר. נש. דאקדי. על. קטן. הנין. דא. אמר. אי. בעית. דאחריביה. לעלמא. ואיתי. ליה. בנופא. אחרא: ואפשר. דתפלת. בשעתא. דמזוני: ולבן. הבאתי. לך. המאמר. הזה. כדי. שלא. תחשוב. שעון. על. קטן. דנופו. דבר. נש. תא. דרוש. המחבר. לא. ממש. דין. דאורית. כאשר. תעין. בדברי. המאמר. שהבאתי. ובמיאור. זה. הסאמר. על. דרך. הסוד. ולבן. ארז"ל. כל. המקיים. נפש. אחת. מישראל. כאלו. קיים. עולם. מלא. ועל. דרך. זה. בנה. עולמות. וחחריבן. ומבני. זה. נקראו. תזהו. עוד. שנתגלגל. בדור. מחדזורה. עצמו. ואז. נתקנו. אם. לא. חטאו. בעת. הענל. ונקראו. דור. דיקה. שוכו. לראות. הקב"ה. פנים. בפנים. תהו. ממש. כוונת. הזוהר. פרשת. לך. לך. שוכינו. למעלה. ה' ל. אמר. רבי. אלעזר. כד. ברא. הקב"ה. עלמא. זל. תנאי. הזוהר. דכר. יתון. ישראל. א' יקבלן. אורייתא. אות. ואי. לא. אנא. אהדר. לכל. לתהו. ובהו. ועלמא. אתקיים. ער. דקיימי. ישראל. על. שורא. דסיני. וקבלו. אורייתא. כדין. אתקיים. עלמא. ופתהוא. יומא. והלאה. קב"ה. נדי. עלמין. ומאן. אינון. דזנין. דבני. נשא. דהא. פתהוא. מזונ. זונין. ואמר. בת. פלוני. לפלוני. אלין. אנון. עלמין. דהוא. ברי. זבר. ונקיבא. בראם. ויקרא. את. שמם. אד"ם. והם. עולם. קטן. הנזכר. וקב"ה. אמר. אם. תקבלו. תורתי. מוטב. ותחיו. ולא. תמותו. מותא. תניינא. או. תליתאה: ואם. לאו. אהדר. אתכם. דהיינו. עולמיכם. לתוהו. ובוהו. שתמותו. מיתת. עצמיכם. פעמיים. או. שלש. כנודע.

שורש המדבר היה דור המבול ודור הפלגה וקבלו הלחות של גצח הוד ראבא ואמא כי נובלות חכמה של מעלה תורה וש בנצח שם הוי"ה כוזה "ור ה"א ו"ו ה"א עולה לו"ח ויש בהוד שם אהי"ה ברבועו העולה לוח שני כוזה א' א"ה אה"י אהי"ה : והם היו מאירים חירות היובל לישראל שנאסר חרות על הלחות אל חקרי חרות אלא חירות : חירות משיעבוד מלכיות חירות ממלאך המות חירות ממלאכות ועבודה קשה שנאמר עליה בזיעת אפך תאכל לחם והיו להם לכל אחד ואחר מישראל חמשה פרצופי הנשמה שהם נרנח"י בשלימות :

פרק מט

להיות שרבינו מנשמת משה רבינו ע"ה אדון כל הנביאים ומובחר שבכל הכתרים של אדם הראשון הנקראים חלתו של עולם : כאשר אבאר במקומו ראוי שנביא מאמר של פרשת שלח לך שהקדמנו מתינוק והנאת מעלת נפשו של משה רבינו ע"ה וזהר גדול דף ע"ח וזה לשונו ארהכי הא ר' אילעי אתא נהיר כשמשא : אמר ליה אורייתא הדתא שמעתא : אפר לון וראי ורשו יהבו לי למימר לכו מלי : אתחברו כחדא : אפוה סערתא ויתבו : אמרו וכאין אתון דאחמי לכון מאריכון כגונא דעלמא דלעילא והא לית לכו דחילו ואימתני אמרו וראי דא אחנשי מינן ארחא דבני נשא ותוהוא איהו על כל מה דחמינן בהאי פורא : אמר לון חמיתון אלין טורייא כלהו ראשי מתיבתא לעמא דא דכמרברא : וזכו השתא מה דלא זכו בהיין ואלין דישן מתיבתא כלהו בריש ירחי ושבתא ומועדיא מתכנשא לגבי טורא דאהרן כהנא תמן ומתערי לגביה ויעאלין גו מתיבתא דיליה ומתחרשין תמן ברכיו דמלא קדישא דנחת על ריש"ה ומשה רבנו דנגיד עליה : ועמיה מתחרשין כלהו בהידושין דרחימו דסלקא קדישא עד דאקרי הכא מתיבתא דרחימותא ואיהו נטיל בריל מתיבתא בשמירו דקיק : ר"ל הטל הזה דנגיד מריקניה דאהרן גוצר ונקה : נומצ בכל מתיבתין וכלם מקבלים ממנו ומשיגים רזי התורה עלידו : כמו שהיה סדר הלימוד בימי משה רבינו ע"ה מפי הגבורה למשה והוא לאהרן ואהרן לוקנים ותקנים לנביאים כך עזר היום הזה בגן ערן אצל ראשי מתיבות דרקיעא שהוא מתיבתא דההוא נער הכולל בגן ערן שלמטה כמה ראשי ישיבות הישנים בצלו והוא ראש על כולם ואותם הנשמות שהם בבריאה הם ראשי ישיבות וכולם לומדים מפי קב"ה ע"י משה רבינו ע"ה והוא אומרו מתיפפין בנשרין גו מתיבתא דנהורא ואיהו מתיבתא דמשה שהוא ו"א הנקרא תורה או"ר נעדך נוקבי"ת הנקרא נ"ר מצוה והיא תורה שבע"פ ומשה רבינו ע"ה הוא אור השמש הגדול הנקרא המאור הגדול המאיר ליהושע בן נון אשר פניו כפני לבנה ושאר הדיורות הם הכוכבים קטנים זה מזה כאמור בזוהר ר"ם בכמה מקומות לכן צריך שיהיה שולטנותיך בכל דור להאיר להכוכבים שנאמר הרחק השמש ובא השמש ר"ל אינש"י שבא השמש וכבר מת משה רבינו ע"ה מכל מקום נרח השמש בטמירו וגלגולו בכל דור לכן אמרו ז"ל ילדה אשה א' ששים רבוא בכרם אחר כי גלגולו וניצוצו בכל דור ודור ונוא באורו כולל כל הדור כולו והוא המאיר להם כנודע : ולהיות שמשה ואהרן הם בסוד נצח תור דאבא ואמא : כאשר ביארנו בפרקים הקודמים לכן אי אפשר לאהרן לכנס לפנים מן הפרגוד והפרוכת של משה רבינו ע"ה כי אם אהרן לבדו ועליו נאמ' והוא יהיה לך לפה כי משה מבפנים מנצח דאבא ואהרן מהוד דאמא שהוא מבחוץ כי משה רבינו ע"ה נסתר בדבורו ואהרן מגולה לכן אומר ולא קיימי לבר ולא עאלין לגו בר אהרן בלחודוי וכפום שעתא אקרון בשמא : ולית מאן דחמי ליה למשה רבינו ע"ה דהוא איהו מסוה דאנפוי פרים קמיה ושבע ענני יקר סחרניה מן ז' תחתיותין דאבא ואמא המלבישים ז"א אהרן קאים גו פרגודא דלתתא מן משה רבינו ע"ת ופרגודא פסיק ולא פסיק ביניהו ור"ל מכח היחוד שבין אבא ואמא אין הפסק הרבה ביניהם אלא מעט של ערך יתרון אור כלי אבא על כליאמא ולזה אומ' הזוהר בארך' אבא סמיר יתיר כי החסר נסתר יותר ולכן יש פרגוד קצת הפסק כי אבא כולו חסר ואמא נבורה אבל כל רישיה מתיבתא לבר מפרוכתא דפרגודא דא וכל שאר לבר מאינון ענני' ר"ל כל שאר תלמידי דרישא מתיבתא לחוץ מז' ענני' אבל הראשי ישיבות הם חוץ לפרוכת ולפנים מז' ענני' וכפום חירושי דנחירו דאוריתא דאתנהרא : הכי מנהרא איזן ענני של אבא כי נובלות חכמה של מעלה תורה וחוא האור שנבנה ממנו עיר אנפין ומלובש בו ואותן העננים אתקריש ברקיקי דנהורא עד דאתחזי ההוא מסוה פירוש אותם העננים נזדככו זמקבלים דקות ובוקע האור של מסוה דמשה דבינו ע"ה ואור פניו מאירים ובוקעים ע"י המסוה העננים וע"י חידושי התורה אותן העננים שהם מקורם מסך מבריל ופרגוד מפסיק בינו לה"שאר ראשי ישיבו' ותלמידיהם של דור המרב' נעשו דקים כאור עד שנזדככו ונעשו כמו סראה הלטושה ומאירים אור המסה לחוץ ועל ידי המסוה רואים פני משה ולכן אומר ומנו ההוא מסוה חמאן נהורא דרהיר יתיר מכל נהירין דעלמא ואינון אנפי משה אנפוי לא אתחזון כלל ולית מאן דחמי לון בר ההוא נהירו דנפיק מנו ההוא מסוה כתר כל אינון ענני' משה אמר פלה כתם לאהרן ואחרן פריש לרבבא מתיבתי' במה פריש בכל אינון מבתיך דאסתימו מיניה כד מטא זמניה דיחושע' והשתא איהו מהרר לון בכסדר פליאין ומקורין ומבוערין ונחלין דנבעין מכל פלה ומלה' כל פלא הוא אור אריך אנפין היורד למטה ומקורין הוא אור נוצר ונקר שנזקן אהרן והם תרין סיפין וסרגליות שהם על זקנו וסוד מבוערין הוא אור אבא הנקרא מעיין ונחלים הוא אור אמא וכולם מאור יסור שלהם : וברזי התורה סמסיכין אותן האורות למטה : כל נשן זכין דההוא דרא : אתאן למרים אוף הכי בהני זמנין ובדין סלקן כלהו כתמרות עשן גו מרבדא דא : וההוא יומא אקרי יומא דהלולא : נשן בלילי שבתות וכלילי יומין מבין כלהו אתאן לנבי מרים וידעין אשתרלוחא ביניתה דמארי עלמא וכאה דרא דא מכל דרין דעלמא נפקי ממתיבתא דמשה ופרחי לנבי מתיבתא דרקיעא יצירה' ואינן דאתחזן פרחי לנבי מתיבתא עילאה על ההוא דרא כתיב אשרי העם שככה לו אשרי העם שי' אלהיו ואור פני של משה הוא מסוד כחנות או"ר שתקן מרבע"ה וכבש הר"ע שבקלקולו של אדם נקרא כתנות עו"ר הוא טור עץ הדעת טוב ור"ע היפוכו עו"ר ומשנולד התחיל לצמח תיקן חנאולה ובטלו קצת נזירותיו של פרעה : ונבר צר הטוב של מטטרון רגהפך בזכות משה מנחש למטה וכבש הרע עד שכמעט היה נשאר העולם בממשלות הטוב ונמחה הרע מן העולם אם לא היו הערב רב ובשראחה אמו הצדקת שהניע עת דודים לתקן צד הטוב שיתגבר מעלתה ותכניע במשלת הרע אמרה בלהה ותרא אותו כי טו"ב הוא וראתה גם כן זה בנבואת ולחיות שיזכור הצדקת היא היתה עיבור חוה שקלקלה העץ הדעת טוב ורע שנ' בו ותרא האשה כי טוב העץ למאכל וכי תאוה הוא לעיניים ומפני שק"ל שנה היה מוליד שרין ורוחין ולילין לכן שלחה עטרם מביתו ולקחה שניה לסוף ק"ל שנה הולידה את משה רבינו ע"ה והדיורות שנולדו במצרים קודם לידת משה רבינו ע"ה הם עצמם היו סוד נשמת שרין רוחין ולילין ואה"כ נפתחו אוצרות וחסדרה של נהר דנגיד ונפיק נשמות קדושות ונכרתה הערלה הסכסרה הברית קודש מה שמקדים היתה מסך מבריל למנוע נשמות קדושות שלא ירדו מלמעלה אם לא צריך אחר בעשרה דורות כמו מאדם עד נח ומנח עד אברה' אבינו ע"ה וכולם הינם מכעיסין לפניו עד שבא צמח צדיק והוציא נשמות קדושות ונתבטם העולם : מזרע הצדיקים : ואלולי לא קבל משה רבינו ע"ה הערב רב שנתערבו בישראל לא היה שום חטא ורע בעולם ולא היתה בנו תערובות הזוהמא ההוא אשר לא נטהרנו ממנו עד היום הזה וזהו באמת סוד האמיתי שאמרו ז"ל שאין מקבלי' גרים לימות המשיח לבוא בקהל בצירוף הפעם כי פסקה הבירור של ניצוצי הטהרה שבירי הקליפות כמו שנ' להתם פשע ולכלות חטאת ואם יהיו גרים יהיו נכנעים מכח מורא ששלח עליהם משיח "י רוחין ושדין ולילין להביאם בשוב הרוח לעשו' רצונו וברוח שפתיו ימית רשע כאמרם ז"ל כוחיים גירי אריות הן ועל ישראל נאמ' "י ברד יגחנו ואין עמו אל נכר שהוא תערובות הזוהמא אלא כולו טוב

שבת ומנוחה לחי עולמים יתברך "י לעולם אמן ואמן :

פרק חמשים

אמרנו בפרקים הקודמים שניצוץ רשב"י הוא ניצוץ משה רבינו ע"ה ובא לזכות הדור ולהאיר שאירית בארץ לדורות הבאים על ידי אור ספר הזוה' שהיה סתום וחתום ער עת בא ארונינו מ"ו ק"ק האר"י זלה"ה וגלחו לתלמידיו ע"ה שגם הוא היה ניצוץ משה רבינו ע"ה וכוותר תרומה דף ס"ז עמוד א' יש רמז לזה שניצוץ רשב"י הוא ניצוץ משה רבינו ע"ה וזה לשונו אמר רבי יצחק וראי הכי איהו דהא יומא חד הוינא אזיל עמיה באורחא ופתח פומיה באורייתא וחמינא עמודא דענגא נגיע מעילא לתתא. וחד זיהרא והיר גו עמודא דחילנא דחילו כגיא אסינא זכאה איהו כר נש דהכי אזדמן ליה כר"א עלמא מה כתיב ביה כמשח וראה כל העם את עמוד הענן עומד פתח האוהל וקם כל העם והשתחוו איש פתח אהלו יאות הוא למשה דאיהו נביאה מהימנא על כל בני עלמא וזרא דהוא דקבילו אורייתא על טורא דסיני וחמו לסה נסין וכמה נבראין במצרים ועל ימא אבל הכא בדרא דא וכותא עלאה דר"ש קא עביר לאתחזאה נסין על ידוי וסוד עמוד הענן הזה הוא משם סוד תורה שבכתב אשר הלך לפני מחנה בני ישראל ובו אור זוהר הרקיע סוד נובלות חכמה של מעלה תורה שבכתב ויקיון אומרו של מעלה לאפוקי חכמה דזעיר שהוא למטה ומאותם הנובלות נבראת התורה שבכתב שהוא זעיר אנפין זה עמוד הענן הלך לפני בני ישראל יומם. ולילה בעמוד אש הוא תורה שבעל פה סוד תרי עמודי דנורא המלוים לארם לנ"ע אחר פטירתו כנזכר בנמרא אצל יחידי סגולה לחבר בדרא או לחברי בדרא. ומפני שמלוים את הצדיק אחר פטירתו כאמור ולא בחיים לכן אמר רבי יצחק זכאה איהו כר נש דהכי אזדמן ליה בהאי עלמא. מה שאין כן לצדיק אחר מובהר שבדורו שאינו מלוהו אלא אחר פטירתו והבן. ולכן אמר רבי יוסי קודם זה המאמר באותו תרף עצמו אמר רבי יוסי מילין אין ר"ל סוד מעשה המשכן מעין בריאת שמים וארץ. סליק לן לגו בוצינא קדישא דאיהו מתקן תבשילין מתיקין כמה דאתקין לן עתיקא קדישא סתימא דכל סתימין הוא רישא דאין ועתיקא כולל כל הדלת רישין ואיהו אתקין תבשילין דלית בהו אתר למיתי אחרא למשדי בהו מלחא ותו דייכיל בר נש למיכל ולשתי ולאשלמא כריסוי מכל עדונין דעלמא ולאשתארא וביה יתקיים ויתן לפניהם ויאכלו ויותירו כרבר י' ונו' ודרא דא דרבי שמעון שריא בגויה דעתיק

שער קדית ארבע

שראתה שירדו רצתה לקיימם בתוכה ולא יכלה ונסרקה גם היא ויצאה ממנה ס"ט רבוא אותיות מאלו השבעים רבוא אותיות מהם עצמיות מיסת זעיר אנפין והכ"א הנשארים רמז להם הקב"ה שחשלחם לכתר כדי שיעשו ג' פרצופין של ג' ראשים דהיינו חלת רישין הה האור נקרא אור פנימי של השפע היורד לו' כלים של זעיר אנפין והוא אשר ירד למסרה ונתעלה על ידי ארין אנפין:

פרק שני

אלו הם"ס רבוא אותיות הם עצמיות מיסת זעיר אנפין ר"ל של פנימיות ז' שברי כלים שנעשה מהם את"כ בעולם התיקון פרצוף זעיר אנפין צא וחשוב ז"פ ז' ותמצא חשבון מ"ט ומכאן כל השביעיות כגון ז' רקיעים שבעה כוכבי לכת שבעה ימי השבוע ז' שני שמיטות ז' שמיטות של יובל ז' ארצות ז' אקלימים וסימנך שכע ושבע מוצקות לשון ויוצק אותם ולכן אף על פי שאחר כך נתגדל זעיר אנפין באיבריו על כל זאת אינו נראה באיבריו גדול כי אם מחזיונו ולמטה הינו מחסר וגבורה ז' ספירותיו אבל הצואר והראש אינו נראה כי אם כמו נער קטן ולזה נקרא נער ישראל ממנורו ולמעלה מהו שנאמר כי נער ישראל ואוהבהו וכגדן נער ממטרון שהוא חנוך שר העולם ואם יש לתקב"ה חס ושלום רוגז על שונאי ישראל מביט בהנער הזה ותוכף משכך רוגזו כמו האדם הנשמי בביכול אף על פי שהוא ברוגזו ובכעסו כיון שבא נער קטן אליו ומביט בו ושחק כנגדו תכף מזכרת להניח רוגזו וכעסו מלבו טעמים אחרים אשר נזכיר בעזלם היצירה למה נקרא חנוך נער ומפני שהוא חנוך ובא בחיים למעלה לגן ערן אכותו קיים ומעלה מיין נוקבין אף על פי שאין צדיקים בעולם ומגין על כל העולם וכן אליהו זכור לטוב חני"ר חרצן שיצמר בבית המקדש ומקריב קרבנות בכל יום כי אי אפשר לעולם בלא קרבנו' וזכותו מגין על כל העולם כיון שעורנו בחיים הוא נחשב כעולם התחתון הוא אליהו הוא מנדלפון הקושר כתרים לרבו אחר נגר תפארת ואחר כנגר מלכות ודהו אומרו בזוהר רות דף "ט ע"ב חנוך עביד ליה קב"ה בזימנא דנטיל ליה מאתריה בקשירו ברביקו דחיוו עטורא דיה עלאה שכל דיוקנו הוא סור יציר' ותקף המנעול שאמרו חנוך תופר מנעלי היה ועל כל תפירה ותפירת היה מכוין להקב"ה שהיא השכינה שעשה לה מנעלים שלא ירבץ בה תפר ח"ו דהיינו הקליפות ברחל דכריאה וכוונתו עשה פרי למעלה ושורש למטה וגופו וזכה למנעול הזה לכן הוא שר העולם שפחלק מזון לשרי העולם שהוא מלבש השכינה ועליו ועל אליהו ז"ל נאמר מה יפו פעמיך בנעלי' בת עמי נדיב ובמקומו נכארנו ביותר ואומר הזה את"כ וקרא ליה נער ובניגיה כל נער"ה כתיב נע"ר וקיימא לגבי עילאת ותתאת לגבי עילאת בההוא רוח עילאה ולגבי תתאי בההו כלילו כליל ממטר' דחנוך רנטיל מתתא' ועל דא שולטנא דילה בתרין סטרין אחיד לעילא ואחיד לתתא כתיב חנוך לנער על פי דרכו גם כי יזקין לא יסור ממנ' חנוך לנער דא הוא מטטרון דמשיך ליה הקב"ה מתת' מנהיג ביה לגבי תתאי אם אינם ראויים זכותו מגין על העולם שנאמר על פי דרכו לפום אורח תתאה אם זכאים הוא נער ומתחדש בחידוש הלבנה וגם הלבנה היא מלבות כיון שהיא נקראת נער ומתחדשת גם הוא מתחדש ואם אינם זכאים מייבש האילן כביכול ונעשה זקן שנא' גם כי יזקין לא יסור ממנו ואעפ"י שנתייבש האילן מכח מעשים עולם התחתון והינו כי יזקין לא יסור ממנה מלהיעלות מיין נוקבין בזכות עצמו כי לא יסור מזה אלא תמיד הוא מגין ומעלה מיין נוקבין כיון שרוב מהתחתוני' וזהו שאומרו לא יסור לא יעדי מהזה אורח שמשליכין מים על האילן בגין דאית לאתמשכא לתת' שלא יתרבו העולסות ח"ו כי אי אפשר לעולמות בלא שפע אפי' רגע עין וזכו הצדיקים הללו לעשות מגופם צורה עולמית להיותם לבוש לשכינ' דבריאת אבל נשמתם ורוחם ונפשם ישבת בג"ע עם שאר הצדיקים וכמו שנער הזה יש לו שולטנות ואחיזה למעלה ולמטה כן הנער ישראל דהיינו ז"א יש לו שולטנות ואחיזה למעלה שמשיג מוחין מחלר דישין והם התפילין שמניח בכל יום ויש לו ג"כ אחיזה מלמטה ע"י תפילתן מ"ט של ישראל ואם לאו ח"ו ואיעשה למען שמ' המחולל בין הגוים והוו סור שאומר הפסוק זה לעומת זה עשה אלהים כי

פרק שלישי

דע שאחר שבינה נתנה השבע כתרים והשבע חכמות והז' בינות היא החזיקה בהם התיאת ממנה כל הז' אחרונות מן כל הז' כלים הנשברים לצד מטה והיו מרחפים לבקש כליהם ונתפשטו בעולם האצילות ר"ל מקום הראוי להיות את"כ עולם האצילות ולא מצאום וכן ירדו מעולם אל עולם ולא מצאום עד שבקשו לירד בקצה גבול עולם העשיה ואם"ח" ירדו תוך עולם העשיה היו כביכול דבוקים בשברי כליהם שכבר שלמו ברחם דהיינו להנות מהם הקליפות וכביכול היה צריך להפוך העולם לתתהו ובוהו לכן רמז לאריך שיתקפל כאשר נבאר ודע שהתנועה חואת שהיו מתנועעים פנימיות השבע אחרונות הנזכרים הוא רמז לגלות מצרים שהיה ראוי להיות ת' שנה וכן אלמא ח"ו ירדו או הז"ס כל הד' יריעות של ר' עלמות אבי"ע כי כל עולם חזו מאת שנה הינו חמשים מה' חסרים וג' מה' גבורות שכל א' כלול מי' ונמצא שהם ק' היו ח"ו שולטים הקליפות להנות מהם ותריין היו ח"ו נשקעים והיה צריך להפוך הכל לתתהו ובוהו וכן אלמא חניץ הגלו' לת' שנה עריין אנו ובניינו ובני בניינו הינו משועבדי' לפרעה במצרי' אבל מה עשה הקב"ה כשרא' שהיו יורדי' נ"ב תוך עול' הינשיית רמז לאריך שיתקפל חציו שלמטה בחציו שלמעלה הינו השוקיים בזרועות שהם נצח בחסר הוד בנגדה וכן יסוד וחצי ת"ת שלמטה בחצי ת"ת שלמעלה וכשראו לו חז' העלייה והקיפול הנוכ' נדבקו באריך כדי לעלות עמו למעל' והוא ג"כ קלסם היינו שהששה מהחסר עד היסוד עד ועד בכלל קלסם בנצח שלו שהו' נקרא שוק ימין ומלכות קלסה בהוד שלו שנקרא שוק שמאל והו שאומר רשב"ע"ה באדרת נשא איהו בנצח ואיהי בהוד והו מפני שהששה הם מעלמא דדכורי ומטים כלפי חסר על כן נדבקו מצד החסר דהיינו נצח של אריך ומלכות מפני שהיא עלמא דנוקבא וכולה דין על כן נדבקה בהוד שהיא ג"כ דין ונקודם שנגנזו הענין הזה צאל"ר שהכל נעשו כתרף עין שנעשו בארין תלת רישין ורמז תכף א"ס לאריך שיעשה מהרשימו חנשאר בסקו' שהיו שם חכמ' וביגה העיקרי' אחר שנתעלה"ם במקו' הכתר פרצופי אבא ואמא דהיינו מרשימו דחכמ' פרצוף א' ומרשימו דבינ' פרצוף א' ופרצוף רשימו דחכמה עשה אותו בהאדרא שנתן לתוכו עם חסר שלו ונקרא אבא ופרצוף רשימו דבינה עשה אותו בהאדרא שנתן לתוכו גבורה שלו ונקראת אמא שהם פנים בפנים ולא כמו שהיו בעולם התוהו יצא לנו מנרון דירדן בעודם שהאורות הפנימיות של שברי כלים מבקשים כליהם ויורדים מעולם אל עולם נעשו פרצופים של אבא ואמא בתרף עין ותכף רמז א"ס לאריך שיתקפל והעלה עמו הז' אורות פנימיות של ז' שברי כלים דהיינו הששה עם נצח והמלכו' עם הוד בשעלו למעל' ביסוד אריך נדבקו כל הז' באחד ורמז א"ס לאריך שיתנם לאבא והוא קבלם דרך מוחו ונתנם דרך יסודו שהוא סוד הזרעה המבושל היוצא מיסוד ברית קודש אל תוך אמא היינו ליסוד אמא נתנם שהוא סוד רחבות הנהר יסוד של אשה כביכול רחב ועלו עד יסוד ת"ת דיסוד אמא שהוא שלשה שלישים פרחדור חדר עליה נה"י נג"ת חב"ד כמו שיתבאר ושם ברחם אמא נתברר סוספיתא דריחב' היינו כביכול הסיגים מהטוב כן שם נתבררו הרחמים מחריני' ונעשה באותו מקום פרצוף זעיר דהיינו שהכללות מהשבעה ספירות הנזכרים בסוד עבור זה נעשו מפרטות תשעה ספירות וזה מפני שכל אחר מהשבעה ספירות היינו מחכמה ולמטה במקום חזה נוגע בו קצת דין ולכן צריך ברור הרחמים מהדינים בעודה סעוברת והו סוד תשעה חדשים מעבור הנשים היינו כביכול דומת מהתשעה ספירות מחודשים שנתחדשו בכרור המכר חוץ מעי אמא ופירוש הדברים שאין צריך ברור וחידוש אלא מה שהיה מקולקל מקודם מהדינים דהיינו מחכמה ולמטה אבל צל של כתר אינו צריך לבירור כיון שהוא זך ונקי ואין להקשות אם כח"ב לא נשברו למה מחכמה ומבינה צריך ברור כי אף על פי שלא היו נשברים על כל פנים היו בהם דינים דהיינו דהל"ב נתיבות חכמה דהיינו ל"ב אלהים שהיו בהשבעה ספירות עצמם אבל

שער קדית ארבע פב

כח"ב עצמם לא היו נשברים ח"ו ולא נעשו מהם קליפות אבל מיתוק היו צריכים שנעשו מאלהים דסלכות אדם קרמון ואח"כ יצא זעיר סמיי אמא בסוד ד"ו פרצופין היינו שסלכות היתה דבוקה לו מאחריו בין שתי כתפין דהיינו משליש תפארת הראשון ולמטה תוסר תחת רגלי אמא דהיינו מקום חצי תפארת של אריך ומתפשט עד סוף מקום שהיה ראוי להיות עולם האצילות שהוא שליש נה"י של אריך ושאר מתפשט להמטה עם רגלי השכינה שנכנסים עליה בי"ע שלש עולמות אי"ה עד הנה פירשנו ענין העלא' ז'אורות פנימיו'ת של ז' שברי כלים בקיצור מופלג כדי לחבר הדברי' א' ל אחר שלא תטעה בהם ח"ו לכן לקחתי בין העמרים וצרפתי אל העלייה של ארך קצת מה ששייך אחריו ובפרק שיבוא אבאר פעם אחרת מה ששייך לזה באריכות ומי' אשאל המחיל שנליתי כבשונו של עולם הוא יאיר עינינו בתורתו הקדושה יגיל יעקב ישמח ישראל:

פרק רביעי

ראוי שנחקור בפרק הזה שורש הרבורים איזה ענין נורם התקפלות הזה בבוחת המבוין ועל ידי איזה שיר ושבח נתעלו למעלה גה"י וחצי ת"ת דאריך ונאמר בבר יערת ששני פרצופין של אבא ואמא שלמים עם עשר ספירותיהם נעשו סנורן של אריך אנפין ומכ' זרועותיו ימין ושמאל עם הת"ת והשוקיים של א"א פ"נ"ה שלו עם חצי ת"ת נשארו מנולים שהרי חנרן נכנס להאיר לבתרים של אבא ואמא וזרוע ימין עם כל פרקיו עד הכתף עם חצי חת"ת שבצד הימנית נכנס להאיר לכל פרצוף אבא זרוע שמאל עם כל פרקיו עד הכתף עם חצי הת"ת שבצד השמאלית נכנס להאיר לכל פרצוף אפא כל פרק ופרק לספירותיו נמצא החארה הנדולה מאירה ומזהירה שבתוכם היא מתפשטת בתוך אבא ואמא והראש של א"א צריך שיהא לעולם סנולה כדי להשניח ולהאיר על כל עולם האצילות ואלו סטבורו ולמטה שהם השוקיים עם הנרית נשארו מנולים שאין מי שיכסה אותם לכן אין להם מקום לכנס ולהאיר שם והיו סתיראים שמא יתבטלו ח"ו מרוב אור נדול המסבבו מן המהירו ישברו כליו שהוא פרצופו ומרוב ההארה שלהם יאיר להם ככו שאירע לראשונים שמרוב האור נשברו לכן היו בוכים וסתחננים אל א"ס לעשות להם כיסוי ולבוש והו שאמרו רז"ל מים התחתונים היו בוכים ר"ל אריך נקרא מים בפני שכולו חסד והמים העליונים הם סחצי טבורו ולמעלה והמים התחתונים הם סחצי סבורו ולמטה והיו בוכים על רוב הארה שבתוכם שהיא סנולה שאין מקום לכנס ולהאיר נמצא עתה האור שלהם יותר נדול מאור חזרונות עם הינה שהוא נדול משל שוקיים אבל בפני שהם מכוסים ואור השוקיים סנולה נקרא אור השוקיים נדול מאור חזרונות כי שם מתפשט האור והשפע סנולה וראייה לזה הת' חסדים שירדו מכוסים בו"א אח"כ כל ספירה שהיא מכוסה תופסת כל ספירה דזעיר נ' שלישי חסד ואח"כ שנעשי' סנולי כל סדה וסדה של זעיר מספי' לה שליש וחצי דהיינו חציה של המכוסים · וכאן בנה"י דאריך שהם סנולים נשארה שם ההארה הנדולה ולא הלכה למעלה לכנות סה מסנו במו שיעלו לעשות חב"ד דזעיר כאשר אבאר בעזר'ק"ה ושכינת' לכן היו בוכים ובכוונת חסבוק היה האור נדול כל כך לעשו ממנו אח"כ פרצופי ישראל סבא ותבונה שהם הפרצופים התחתונים של אבא ואמא המכסים השוקיים הללו ומרוב האור היו בוכים:

פרק חמישי

מציונו בכמה מקומות בדברי חז"ל בסה שלוקה הקב"ה בו סרפא ודוגמתו בשריפ' בית אלהינו שנ' מסרוס שלח א"ש ובאש הוא עתיד לבנותה כן בכאן מסש באותה הבבייה שלקו במורא ופחד בת נתרפאו ונתן להם הק"בה רפואה ונזרמן בפיהם הנומריקון של בכי"ם שהיו אומרי' השר והשבח הזה "ברוך "כבוד "ה" "מקומו שהוא מסש בכי"ם דהיינו ראש תיבותיו של השיר והשבח הזה והיו אומרים הפסוק הזה בפיהם כדי שיתעלו למעלה עם אסירת תשיר הזה כי אי אפשר לעלות למעלה כי אם בסוד שירה בעודם משוערים סהלכים ופירושו של דברים הוא כמו שהיורדים בסרכבה צריכין לוסר שירות ומכח אותן השירות נפתחים להם שערי המרכבה · והיו נכנסין להיכלות והם סראים החותמות ושמות המלאכים המסוגים על כל שער ושער שבידם ספתחי ההיכלות ומזכירי' אותם ובכח אותן השירות שהם אומרים נפתחים להם השערים וגם יורדי המרכבה עצמם ניתוסף להם כח בשירותם שאומרים ויהיה להם כח ללכת עד למעלה שאם לא יהיו אומרים שירה לא היו יכולים ללכת כי בעודם משוערים סהלכים ושמש בנבעון דום יוכיח שאם לא היה משתקו יהושע לא היה יכול להעסידו נמצא שבכח השירה השמש מהלך בכל יום ממזרח למערב וגם בראש פרקי היכלות לרבי ישמעאל כ"נ אמר כן ו"ל מה הם אלו השירות שהיו אומרים יורדי המרכבה וכו' עיין שם והוא כבוד ונדולה למלך מ"ח שלא יכול לילך שום אדם למילה אלא בהכנעה ובכיפור שכחו חרי לך בפירוש שהשירה נותנ'כח לכל רבר רוחני או נרם שמימי להלוך כן בכאן ממש השוקיים של אריך הין משוערים השיר הזה ומהלכים ומתקפלים רוק והשבח ברבר לשון לסור"ם דהיינו ליסורי אצילו' ז"ל ובכייה הואת היה שאומרים הפסוק הזה היינו השבח הזה בפיהם ואם בעל נפש אתה תוכל לחבין הסוד הזה על מכונתו וגם המלאכים כשהולכים למעלה בכל לילה ולילה בהיכלי בריא' ומעלים עמהם נשמות בני אדם הישנים בעה"ז להיות סיין נוקבין לצורך חידוש נשמות ישנות וגם מחלקת מזון להם שנ' ותתן טרף לביתה שהם בני בית שלה וחק לנערותי' אלו הם ההיכלות וכאותם פעם יש להם לקליפות שליטה בע"הז שנ' ותרסוש כל חיתו יע"ר של אילני סרק שאינם עושים פרי ובעור שהם משופטים בע"הז יער חצי הלילה יש למלאכים נייחא לעלות למעלה שלא יעלו עמהם וברמאות עושים להקליפות שנרחו לנסרי למטה ומשוטטים כתות כתות החמור והש"ור והבור סבע"ח והבע"ר שסימנם נפן שכמ"ח וכלבים צועקים והם כוברים העשרתי מצאתי אין לי אבל העלו חרס בירם כיון שסתנל'עת רצון בחצי הלילה שהק"בה הולך לטייל עם הצדיקים בנ"ע נרדפי לסקומם לנוקבא דתהומא רבה ושרי להו לצדיקייא למנויי ברמאות כיעקב סדה בנגד סדה כאשר עשתה הנחש כן שלם לה אלהים שנ' עם נבר תתבר ועם עקש תתפל וכל זה מפני ששמעו אדם וחוה להנחש · ברמאות נתפתו וברמאות נתרפאו ע"י יעקב נתברך העולם ל"ט ברכות כנגד ל"ט קללות שנתקללו בימי אדם וחוה נכנא שנם המלאכי' משוערים בעלותם להיכלות וסת הם אומרים לדוד מזמור ליי' הארץ וסלואה ונו' מי יעלה בהר ה' ומי יקום במקום קדשו והשלש כיתות המלאכים המזמרי' בלילה נזכרים נם' ויקהל נזוהר ברבר פה קדש בוצינא קדישא וזהו סוד התפילות מסש שאנו מתפללים שעל ידי הבוזה מעלים אנו העולמו'ת מקומם לשאוב מים חיים מהמעיין שממנו נובעים מעייני הישועה על עמך ברכתך סלה:

פרק ששי

מים התחתונים היו נכים עד שנתרפאו על ידי השיר והשבח שהיו אומרים "ברוך "כבוד "ה" "מקומו ועלו ע"י התקפלות ארץ למעל'כי א"ס רמז לארץ עצמו שיתקפל ויוכללו שוקיו בזרועותיו הלת נו תלת דהיינו נצח הוד יסוד וחצי תפארת התחתון בנדולה נבורה וחצי תפארת העליון וזהו האמור בספר הזוהר אתקפלו תלת נו תלת וסה שלא חשש השליש העליון פריבי אורו כמו התחתונים שהוא סנולה כמוהם מפני שהוא מעולה מאור יותר משליש התחתון באופן שלא היה יראת מאור הטהירו כלל ונם ריישא דאין ול"א לא יראו מאור הטהירו שהם מתפשטים עד סוף הפהירו להיות שהם מכוסים מאריך והראש צריך להיות לעולם סנולה להאיר לתחתונים ונם אם היה אבא ואמא מלבישים נ"ב ראשו ה"ו היו מתבטלים כי היה נכנס אור א"ם בהם כמו להעתיק שלא ע"י מסך ודע כשעלו רנלי דא"א למעלה שהם נה"י קלטו ונעלו עמהם הז' אורות פנימיות מהכלים הנשברים שנפלו מסעי כיוה כנזכר לעיל והששה קצוות מהם נתקבצו כולם במקום אחר דהיינו בנצח אריך ונתפשטו בכל העשר דנצח דאריך זה אמנם הספירה השביעית

שער קריאת ארבע

השביעית שהיא מלכות לפי שלא נשברה רק נתמעכה וזה רעותה עליה ולא רצתה לכנס עם ששת קצוות נבנצח ונכנסה היא לבדה בהוד ראריך ועל זה אומר בספר הזוהר איהו בנצח ואיהי בהוד ד"ל איהו בנצח דהיינו זעיר נכנס בנצח - איהי בהוד שהיא מלכות נכנסת בהוד ראריך והיה חציה ת"ת של אריך כתר לשניהם לז"א ולמלכות הנז' פה התחיל הקטרוג של הלבנה שהיא המלכות שנכנסת בהוד נקראת לבנה וששת קצוותיה שבנצח נקראו חמה וכשראתה המלכות שהיתה לה מעלה יותר מז"א כי כל הקצוות של ז"א לא נהפשטו כי אם בנצח בלבד של א"א והיא חשבה להיות פרצוף לעצמה לכן קטרגה ואמרה אי אפשר לשני מלכים להשתמש בכתר אחד ואלו השני מלכים הם ז"א ומלכות כנזכר וכתר אחד הוא חציו ת"ת התחתון של א"א ונקרא כתר לפי שהוא כרמות כתר לנצח והוד ואז אמר לה הקב"ה לכי ומעטי את עצמך כלומר שתלך ותכנסי לתוך יסוד של א"א בכוד טפ"ה דהיינו מה שנזר הקב"ה אל ששה קצוות שבנצח שיעלו ויכנסו בסבור אריך דהיינו בנקודת ת"ת שבת"ת שלו ונזר למלכות שתצא אחריהם ותעשה גם לכלו וזהו מה שרמז הכתוב צאי לך בעקבי הצאן ולפי ששש קצוות הם סביבותיה והיו כלם כלולי' מעשר עולמים ששים ומהם ששים מלאכים המובני את הכסא דבריאה בגודע ועל זה נאמר חנה מטתו שלשלמה ששים גבורי סביב לה - ומה שנדבקו האורות לנצח והוד ולא ליסוד הוא לפי שרגלי נצח והוד הם יותר ארוכים ויותר מתפשטי' ויורדים למטה מיסוד כמו כביכול האדם שנשמי הרגליים הם יותר ארוכים מחברית ומתפשטים למטה לכן נדבקו בהם:

פרק שביעי

אחר שנתקפל א"א ונכנס נה"י וחצי ת"ת התחתון המנולה תוך גדולה גבור' וחצי ת"ת היליון המכוסים של א"א אשר שם מקו אבא ואמא מבחוץ רמז הקב"ה לאריך אנפין שיקח הטפה הזאת אליו כדי לעשות מן טפה פרצוף שיתדבקו כסוד מרצוף אחר העיבור של אמא ויכן עשה א"א ונשק יד ימינו ולקח הז"א המעורב יחד עם נוקביה בסוד טפה כאסור - ועלתה טפה זו למעל' ברעת דאריך שהוא ככוון כנגד יסוד דרישי דל"א כי יסוד דל"א כולל הקו האמצעי רעת ת"ת ויסוד דאריך כנודע בתיקוני דגולגלתא - ועלתה עמה כי לא ירד השפע מלמעלה אלא דרך היסוד בסוד זרע ברית קודש - ולכן נקרא יסוד שלום משמים שלום בין ישראל לאביהם שבשמים וקרב אותם אליו בהשפעתו ומטהר אותם שנ' הרקתי עליכם מים טהורים וטהרתם מכל טומאותיכם הרי שגם לעתיד יקרב אותם כי אין השפעה אלא ע"י סוד ברית קודש וכשהגיע הטיפה הזו לדעת אריך שהוא על ראש אבא שהוא לימין נתן אותה הטיפה לאבא דרך חלזא דמוחא דידיה ומשם ירדה טפה זו דרך חוט השדרה של אבא וזה חוליו' דרך ער למטה' בנצח הור של יסוד אבא שהם בסוד תרין ביצי' ושם נתכשל טפה זאת והובדלו הדינים מטפה זו ונתמן מתכשלת ומתעברת בסוד זר"ע ובבר דאתכשלת חזרה ועלתה למעלה עד פי האמה דאבא דאיהו ת"ת דיסוד אבא כי הוא מוכרח לחזור למעלה כדי שיהיה יורה כחץ אל תוך יסוד אמא להתעבר ואז הטה אבא עצמו לצד אמא שהיא בשמאל ואמא לצד אבא שהוא בימין וקבל הזרע בפרוזדור שלה שהיא יסוד דיסוד אמא הנקרא ציון ולכל זה רומז הכתוב באומרו מי מרד בשעלו פי' באגרופו ימין שהוא כולו חסד - מים שהוא הטיפה הזאת הנקראת מי"ם ונתן אותה לאבא כאסור ושם באבא נתן לה מרה היינו שקצב שם מרת הזעיר שהוא עתיר לחבנות מטפה זו בסוד מרת הלח וזהו אומרו ושמים כזרת תכוך"ל שמים שהוא זעיר תכן מורת ר"ל במרת זרת שהוא מרת חיבש וזהו אומרו וכל בשליש עפר הארץ - הארץ היינו מלכו' נמצ' שזעיר ונקבי' הם במרת שעל שהוא זרת - ושליש היינו ג' טפחים:

פרק שמיני

ודע בשעה שעלו השוקים להכלל בזרועות באותה העלייה העלו עמהם האור של הכלים הנשברים הנזכרים לעיל ופירושו שלא יכלו להתעלות כל ניצוצי טהרה לגמרי דאם כן היה העולם מתוקן לגמרי ולא היה צריך תיקון להוציא ניצוצי טהרה שביר הקליפות ולא היה יצה"ר בעולם והיו זבחי מתים כמו שיהיו לעתיד אלא העלו עמהם קצת היותר מעול' ומשובח מהאור העליון ונשאר שם ניצוצי טהרה בתוך המאנין תבירין לחיות חיות לקליפות ער זמן שיקויים פסוק והוצאתי את בלעו מפיו ולא יגהרו עוד אליו גוים וזהו סוד אמירת הענל אלה אלהיך ישראל כי יש בו ניצוץ קדושה ורי בזה יצא לנו מנרון דירין שאותו החלק האור המעולה מן טיפין וניצוצי טהרה נבנה ממנו מציאות זעיר ונוקבים בהיבור אבא ואמא והיתה מעוברת מהם חלת גו חלת כאשר נבאר בפרטות בס"ד ואל תתמה בדברים שכתבנו מבישול ותרין ביעין וטפה וכיוצא בהם כי כבר ניתן לנו רשות בנראה בדברי איוב באומרו ומכשרי אחזה אלוה ורז"ל אמרו דברה תורה כלשון בני אדם ודע שכל הפעולות שאמרנו ושנאמר הם כלם שמות פועלים פעולות משונות כפי מדריגתם ר"ל שכשנאמר טפה מעוברת היינו אותיות של שמות מעורבים שלא נתחברו אותיות של כל שם על הסדר - אלא כולם מעורבים יחד ולא ניכר שום שם לעצמו וכשנאמר א"א פשט יד ימינו ולקח טפה זו הוא שם אחר שבחסד של אריך אנפין שלוקח השמות הללו המעורבים ומכניס אותם בסות של אבא שיש בהוח הנז' שם אחד גדול שלוקח השמות הללו ומסדר אותם ומוריד אותם דרך חוט השדרה שכו שם אחר כתוב באורך השדרה בגוף ב' פקודי בהילו' וכשנאמר שירדו לתוך תרי ביעי של יסוד של אבא יש שם שתי שמות שיש בהם כח לכשל השמות האלו ולברוח שיהיו ניכרים כל אחד לעצמו ולהבדיל האותיות שאינם לצורך אלו השמות ופירושן של דברים אלו הן להיות שכשירדו בשבירות אלו האורו' של ז"א למטה שהם שמות ונתחזו מהם שורש הקליפות והדינים כאשר ידעת מאלו השמות הקליפות והדינים יצאו שמות אחרים מהם ונדבקו בשמות הקדושה האסורים למעלה וגם שאמרנו למעלה כח שמות הקליפות והדינים הגם שאין קליפות עדיין מ"מ שורש הקליפות היה שבו היו הקליפות בכח ואלולי חפא אדם הראשון לא היו יוצאות לפועל - ואם תאמר ואם לא היו הקליפו' בפועל אין חטא א"ה שלא היה יצה"ר בעולם אלא כי חדינין הבאים משבירת הכלים מצאו חנוף של הנחש מוכן לקבלם אחר שנפגרו מז"א מכח הבישול של תרי ביעי של יסוד דאבא וירדו למטה ולא מצאו מנוח לכף רגלם ער שנתהווה הנחש שהוא הוא ישופך ראש והיא היותר מוכן לקבל אלו הדיני' כאשר נפרש בעז"ה והוא הוא פירושן של דברי' שכל הדברי' האלהיים בין ריחניים בין נשמיים כלם נעשו ע"י רל"א שערים הנז' למעלה שהם כ"א שערים שהתורה נבנית מהם ורע שאלו האותיו' מתחלקות לששת חלקים היינו ב' פשוטות וז' כפולות שהם בג"ד כפר"ת ונ' אותיו' אמ"ש מתחלקות לשלשה חלקים חסד דין ורחמי' ואותיות מנצפ"ך הם יותר דין קשה מכלם ומהם הן יותר קשה מכולם - ומנהה נתהוה הנחש והיא עצמה צורת נחש וכן גם הנחש יותר דין קשה מכל החיות ואותיות מנצ"פך הם הדתפשטו"ת של ה' גבורות ושרשם נקרא בזוהר בוציא דקדרינותא והם עולים פ"ר וכן עולה סנדלפון שהוא מלאך היער וחשבתו הכי כנרמז בפסוק אכלתי יער"י עם דבשי כאשר נפרש בעז"ה והנחש נתהוה משושפינא דנו"ן רא - כאשר נפרש בעולם העשיה בעזרת הצור וישועתו ולהיותר שאותם כחות הדינים שהיו דבוקים בזעיר ונקבי' להיותם תאבים להטהר ולהתקדש ולהיות שהופרדו והושלכו למטה לא מצאו מנוח כי אם בנחש הזה ובנוח אלו הדינין בנחש נתקנא הנחש באדם בסבת חוה והמיל בה זוהמא ואחר כך השיאה לאכול מפרי וכשראתה שהיא נפלה ברשת יצה"ר בקשה להפיל גם לאדם ונתנה לו לאכול ואכל רבתיב וחתן גם לאישה עמה ויאכל ואחר שאכלם גלתה ידיעתו חזר ואכלם עם ידיעתו מפני כי תכף שלט בו יצה"ר

שאחר שאכל אותם ה' נבורות שהיו ממותקים בה' חסדים חזק
לתקפם וכשנכנס הפרי בבטנו מיד נתהוה בו יצה"ר והיא האכילה
גם כן לבעל חי ונפלו כולם ברשתה חוץ מעוף אחד ששמו חולדה
דכתיב וכחול ארבה ימים והוא התחלת יצה"ר בעולם בפועל ומזה
נתהוו הקליפות וסטרא אחרא כי עד עתה לא היו הדינין בפועל
והקליפות היו בכח דק מאוד שלא היו נראים כלל כשל משלו
בו בעלי החכמה הקדמונים לפתילה השואבת מהשמן דשמיר
וכשרוצי לכבותה שוקעין אותה באותו שמן שהיה שואב וזה היא
אפיסתה שלא היתה יכולה לחאיר מבחוץ להעמיד תולדו כדמותו
וכצלמו כאמרם ז"ל אדם הראשון היה סוליד שרץ רוחין ולילין
ע"י חטאו נתעבו הדינין ויצאו הקליפות לפועל וקטרגו על הקדושה
כמו שאמר הפסוק הוא ישופך ראש ואת תשופנו עקב פי שלהיות
שגולדה קטטה בעולם והקליפות רוצים לינק מן הקדושה ואינה
שולטת כי אם בעקב הקדושה והקדושה רצונה להסיר ניצוצות
הקדושה הבלועות בראש הקליפות וסימנך ר"ע שהוא "ראש "עקב
בזה חסא ע"ר בכור יהוד שהיה שסו ע"ר דהיינו עקב ראש להורו
שעקב הקדושה שולטת בראש הקליפות להסיר בולעו ספיו
כרכתיב שכרת ראשי תנינם על הסים כלומר שמשבר ראשי
הקליפות על עסקי הסים שהם טיפין של חסר הבלועים בראש
הקליפות שנקראו תנינם חסר להורות לראש הקליפה הוא שאם
ושכ"ע בא בזה הפסוק עצמו שאלו התנינם יש נקב בראשם
לרמוז ל בית קיבול שיש להם בראש לשאוב השפע מעקב הקדוש
זער בכור יהודה לא עשה כן אלא שתת ארצה והגביר הקליפות
בשפכו השפע של ברית קודש ארצה בירי הקליפות ועשת שראש
הקליפות שלט בעקב הקדושה ונתהוה ממנו רע דהיינו שהפך
ע"ר לר"ע והמיתו ה' שהוא השליט אילנא דסותא ולזה נרנק
בסות הרי לפניך שבשביל חטא א"ה נתתו כל הדברים הנ' ורע
בי ה' נבורות הם ה' הויות בנקוד אלקים שעולים ק"ל ולזה יש
אדם בנהר ניחון עד צוארו ק"ל שנה כמנין אלוה גבורו שקלקל
ועם כל זה לא נתקנו כראוי כי לילית הרשעה כשראתה נורל
קלקולו נתגברה בקליפותיה ויתה באה בעל כרחו של אדם
ומתחמכת ממנו ומוליד ממנו כמה שרץ רוחין ולילין ולזה לא
נתקן אותו הק"ל כראוי וכנגד זה אנו אומרים ויהי נועם בכל
מוצאי שבת שיש בו ק"ל תיבות עם הפסוק שחזר חש"ץ ורע
שק"ל עולה ע"ן כמנין ה' נבורות שקלקל ויש גם כן ה' הויות
חסרים שעולים גם כן ק"ל כמנין ע"ן שהם שתי עינים והוא
שקלקל עד שתי עינים חמש כנגד חמש ולזה אמר הפסוק ר"ע
בעיני ה' רע בשתי עינים שהם חמש כנגד חמש דהיינו חמש
הויות הנ' ובזמן הגאולה יהיו עיניו כיונים על אפיקי מים רוחצות
בחלב שכולם חסרים הרי לפניך איך נתהוה יצה"ר והקליפות ע"י
א"ה והו אופן אחר מעין שאמרה תורה וכן כזה כל האיברים
הגופניים הכתובים בתור' ורע אהובי ורעי כי אלהים סורו עמוקות
זכללים קצרים שרשי התורה עומר ונבנה עליהם נחמדים מזהב
ומפז רב ומתוקים מדבש ונופת צופים:

פרק תשיעי

דגם שאמרנו שאריך היה בורר אוכל מתוך הפסול ואחלה
האוכל והטוב למעל על כל זאת לא היה ברור כשלם
עד אחר פתיחת רחמה של אמא שיצאו הסים עכורים כביכול עם
הולד כמו שיבוא בפרקים הבאים בעה"ו וכולם מצאו גוף הנחש
מוכן לקבלם שהיא היתה בריאה כמש שנ' ובורא ר"ע וסנרם
בעלמא נוקבא דתהומא רבא וכל הדינים נשלכים לשם והוא
הנקרא מצולות ים תאמר ירדו כמצולו' כמו אבן ואם ח"ו יש להם
שליטה הוא בסיבת חמאינו ויש להם רשות לעלו' מנוקב דתהומא
רבא וכולם כמשלתם מינקתם מהגוג"ה הזאת שנ' עליה ונוגרת
לו סביב שנ' סביב רשעים יתהלכון והיא תתת משטרן הנקרא לו
ונאמר שרפים עומדים ממעל לו דמשטרן והיא המקלא האסור'
בזוהר משפטים ועל ידה פתתה הנחש את חוה ועל ידה היא
יונקת חמרים שנ' מים נגועים ימתקו והחמרים נקראו מ"ם.

ויש קליפות כנגד היכלי מלכות בריאה כי התחלתם מהידים
שלה שנ' שממית כידים תתפש והיא בהיכלי מלך וכנגדם כתות
הדינים אלף אלפין מארי תרסין ומכנה מתפששים ז' היכלות
חתסורה והטומאה וביצירה נ"ז אלפין סארי רבבא ובעשי' כנגד
התסורה צ"ו אלפין דרגין כארי דיללא וכבריאה הקלי' מוטעת
והקדושה טרוב' דהיינו טוב נובר על הרע וביצירה שוים אבל לא
טעורגים דהיינו כל כך מחנות טובאת בסכפרם כמו היילות
הקדושה של מיכאל שר החסד ועמו שש שרים אחרים שתחתיו
הלוחמים מלחמת ה' עם כסאל סלך סלכים על כל שרי הכשחית
הכולל ז' שרי קנאה שנאה ואיבה וכשהלכנה במילואה מחודשת
בסוד מסטרון נער הכתחרש סוקן לנער אז הוא נותן כח למיכאל
וחביריו לשרוף השעיר של ראש חודש באש והוא כוחו של עשיו
איש שעיר והכף כתים כל החיילות השואבים חיות מסמנו וכך
הטומאה היתה הולכת ורלה ופחותה וחסירה אם לא היו הרשעי'
בחטאם נותנים כח וחיות לכתים חלה שנית וכשהלכנה בחכרונה
אז מסטרון גם כן זקן ונתפך מסטה לנחש ושש כחו כביכול עד
שסתעורר זכותו עצמו ומתחדש בסוד נער שנאמר תתחדש
כנשר נעורייכי כי הנשר תאותו וחשקו תמיד לקרב לשמי' ונשרף
נוצותיו ונופל למט' וחוזר וסתחדש כבראשונה ולכן נקרא חשכיל'
נשר מפני שחשקה תמיד להתקרב לבעלה שנקרא שמים והוא
זעיר ורי בוה. וכמו שיש היכלות מלכות של בריאה
כך יש כנגדם לצד שכאל היכלות התסורה הרחק מסטחוי קשרת
הטוב עומר לבדו והרע עומר לבדו רחוק מפי' אמה ומהיכלות
הללו מתפששים ביצירה שבעה סרורים בקדושה ובטומאה וקליה
ד' קליפות רוח סערה ענן גדול אש מרלקחת וגוגה לו סביב
שהם סוד ד' מלכיות הרשעה והכי איתא בזוהר חרש פ' וישמע
יתרו דף ע"ד ע"ב ו"ל והוא אש איהו דקא אחיר בנויה והוא
נגה דכתיב וגגה לו סביב האי איהו לגו מן כולא ודא איהו דקא
מאחר בסותא הכא איהו רוא דארבע מלכוין דכתרן כולא רוח
סערה דא מלכות בכל ענן גדול דא איהו מלכות מדי ואש
מתלקחת דא איהו מלכות ארום וגגה לו סביב דא איהו מלכות
יון דכתי' לון נגה ולאו בהו נגה דכתיב בהו סביב בגין דלית בכל
מלכון דאינון קריבין לאורה מהימנותא כוותיה אוף הכא כאינון
קלים לאו מאן דקריב למותא כהאי והאי כחרא ליה נוגה ולאו
ביה נגה נפקא סנו פותא ונהיר סחור כחור ואלין' מלכות
מתחלפין כד שלמא האי על אינון אחרינין אתחיין כל אלין ואעל
והוא דשלמא לקבלה מהאי נוגה ובזה שלמא למהוי קריב. ודע
כי הכל נעשה זה לעומת זה וכמו שיש בקדושה עשר ספירות ואין
סוף עליהם לא שהוא אין סוף ממש ח"ואלא במקום א"ס של
קדושה להיות כי ספירות הקדושה בת א"ס נתוך כולם לבן אין
צריך להזכיר אלא עשר ולא אחר עשר כהיות כי האין סוף בכולם
מכתחר כמו שאמרנו אבל הקליפות להיותם חומריים לגבי
הקדושה כמו שארז"ל שהם בקוף בפני אדם והראייה שאין בהם
דעת ופי' זה הוא שכבר ידעת שמכח חכמה ובינה מתהוה דעת.
המשל בזה הוא כמו שאדם האנושי שלום' חכמה ומבין דבר מתוך
דבר מכח הבינה ומתוך ההבנה הזאת מסכים לדבר אחר וזאת
ההסכמה הוא הדעת הגולד מחכמתו ובינתו וכן בספירות חכמה
ובינה כשמסכימי' ניצוצותיהם יחד התבלית כללות היוצא מחיבור
ההוא נקרא דע"ת ולזה לא נקרא ספירה מפני שהיא נקודה ואין
לו כלי שהוא גולד מחכמת חכמה ובינה אבל בקליפות אין בהם
דעת שכבר נאמר ועופר והאבדתי חכמים מאדום ותבונה ונו'
וכחיב לו חכמו ישכילו זאת מכלל שיש ביניהם חכמה ותבונה
שהם מסטרא דשמאלא רק שאין בהם דע"כי החכמה והבינה שלה'
אינם מן הקדושה שיש בהם דעת. והכי איתא בתיקונים זה לעומת
זה עשה האלהים כנוגה דאית מלכות קדישא. הכי אית מלכות
חייבא דנקראת לילית. כנוגה דאית יסוד דאיהו מי"לה הכי אית
ערלה דחמן סום"א ערל ובת זוגו ערלה נחש אשת גוגים כי יסוד
שבקדושה הוא עינא סקיפא דלא נים תמיד תדירא והזרע בא
מן העיניים אבל בטומאה הוא תנין עיור כי סרסו הקב"ה שלא
יתיא תולדות דסטשטשי עלמא ח"ו כנוגה דאית דתנין ירבין

שער קרית ארבע

דקשוט ומסתר דמסאבו תאומיו תומיו ולקבלייהו אתמ תהומות יכסימו ירדו במצולות כסו אבן כנוונא רעמודא דאמצעיתא עוניא"ל דמתמן ענן מלך הבשן שהיה בו ניצוץ "שמעון "בן "נתנאל ר"ת בשן והו אל תי"ראו אותו מפני שיש בו ניצוץ שמעון בן נתנאל יר"א חטא שמוכר בפרקי אבות פרק שני כנוונא דתריו דרועין דקשוט את אגיאל עוזיאל ופירושם מתמן אנן וביה נאה נאה סום וכוכבו רמה בים · יתיאל מתמן עזאזל ומתמן עזא ועזאל ואיהו חזריאל שנ' עליו יכרמסנה חזיר מיער ועלה אחסר ועל חרבך תחיה ואיהו שיניאל ואיהו עשו איש שעיר ומתמן שעיראל בישא ומתמן שיר באשה ערות · כנוונא רבינה דאית אלף בינה · את ליפי עשיו · לקביל חכמה הנקר"או"ם הנדו"ל בענקים את ארם בליעל · לקביל כתר עליון לעילא כרחיאל וסחמן נכרתיון כל אלין רעבריין על פחגמי אורייתא כל אלין קליפין לעשר ספיראין ועשר כפירות הנקראים מוחא הם בגוויהו ואין קליפין אינון מחיצה בין ישראל לאביהם שבשמים ועתיד קב"ה לאעברא להון מן עלם ולאתחזאה לישראל במוחא הה"ד ולא יכנף עוד מוריך והיו עיניך רואות את מוריך :

פרק עשירי

אשרי העם שככה לו גי' משה רזא דריציא מהימנא ניצוץ שלוכס"ו ק"ק תאר"י ולה"ה שהאיר עינינו ברזי התורה סן עולם התוהו ואלמלא הוא לא בא לא זכינו לאור התורה מעולם כי אי אפשר להשיג השכליים הנבדלי' רזי התור' בשלימו' כי אם ע"י ניצוץ משה רבינו ע"ה שנ' שם חלקת מחוקק ספון ונגז זגרו תורת משה יעבדי וכפרש ברזי עולם התוהו שבל אצילות וספירות ומערכות פנימיים וחיצוניים כולם נבראו מאצילות אחד של הז' ספירות של שבחי כלים דהיינו מאור פנימי שלהם נבראו שבע בשבע מוצקות ז' חיכלות דבי"ע הקרושים וז' היכלות הטמאים עם י"א קליפין וכל ז' שרים הטמאים וכלם נבראו משבחי כלים עצמן ואור פנימי וכלים שלהם כולם נאצלו מאצילות התשוב"ה דהיינו חבינה של עולם התוהו ואצילו' הטומאה כולו מסך מבריל בין המיצלות הקרושות ובשברא הקב"ה את הז' ספירות שנשברו ונתבטלו מן הביעה נאצלו מתחלה על תנאי שיתאצלו ממנה אצילות הן לשוב הן לרעי הן לקיום ולהיעמרת נצחיית הן לשממון ולרעין עולמית כי א"ס ברא עולם התוהו על תנאי שיתרב ויבנה מכליהם של ששה ספירות רע ואלמלא האר"י ז"ל שהאיר עינינו בסודותיו לא היה בנבראי מעל' ומטה שישיגו סוד העולמו' האלה ואם יש בדור העורון הזה מי שיתגלה אליו סודות על ידי שלוחו יתי אם לא יזיה לו מקורם הקרמית סודות הארי' ולה"ה לא יזכה כי אם לסודי מהר"ם קורדואר"ו ולהיו' שנגור להגלו' סודות הללו על ידי משה רבינו ע"ה כי ניצוצו הוא בכל דור והדברים עתיקים אוצר יי' יבואו

פרק יא

אמרנו בעולם התוהו שמתחלה נאצל מכל ספיר' וספירה של שבחי כלים כחות נשמות זכות וטהורו' ומאותן הנשמות נאצלו כת המלאכי' אותם שהיו מצד החסר וזולתי ארבע מחנות שכינה ואלו הנשמות שהן אצילות המלאכים עמדו בכח נגד כתוך חיק המאצילי' נעלם מכל וקור' צאת הנשמו' והמלאכי' מכת אל הפועל בעולם התיקון נאצלו עולמות של משחיתים המתנגדים אל הקרושה במחשבתם לעלות ולקציץ בנטיעות ח"ו ולעקור האילן עם כל נטיעותיו ולסאבא מקרשא ח"ו ואלו הם האויבים שמזכיר דוד המלך ע"ה בשיריותיו ובתשבחותיו וקורם בריאתם היו נופלים שמות ואותיות של שבחי כלים שכולם דינים קשים ביותר מעורבים לא ראי זה כראי זה ויצאו מהם כרמותם וכצלמם קנאה פירור וריבוי שלא כסדר שנתפזרו האותיו' ולקח אות אחר מקום חבירו דהיינו גזל מקומו והיינו גניבה גזילה וכן דרך האומות עולם נוהלים ארצות זה מזה וגחלים וחומסים ממון וכל זה בא מכח בונה עולמות ומחריבן כדי שיהיה טוב ורע בעולם ובנפילתם נאצלו מהם שלש עולמות של קדושת משחיתים מסכים מבדילים כנגד בי"ע ועליהם הדינים עוסרים דהיינו דיני שברי כלים · בראש נאצל עולם אחד מצורות ורוח ומדמיונים משחיתים שם ראש האצילות שר על כל החיילים קמטיאל אלה הם האכזריים שהתחילו לקטרג ולבלבל האצילות ומיד יצא כרוז מאת שר התשוב"ה שהיא בינה של עולם הרוח והו הנקרא כרוז"אל כי הכרוז יוצא מאבא ואמא ליסר הבנים או לגזור גזירה הן לקיום עולם הן לשממון ולרעין עולם וכרוז הוא אותיות זכור שהוא ע"ב קס"א דהיינו הירה דיורין במילואו עולה ע"ב הוא באבא ואהיה במילואו ביורין עולה קס"א הוא באמא ומבין שניהם יוצא חברת ואח"כ נתעבה יותר ונעשה קול ע"י זעיר ורבור ע"י גוקביה ורווקא בעולם התיקון יש קול ודבור בעצם אבל שם נשברו ונתבטלו ולא הזיה שליטה אלא לאם הבנים שמסנה יצאו החיילות האלה וכל הפעולות ובאמרה בה היו נכללים הז' קולות דזעיר וחרבור דנוקבין כי כלם יצאו מאמא וחזרו למיני אמא ורי בזה ונחזור לענייננו מיד יצא כרוז מאת בת קול התשו"בה שהיא אם חבני' ואמרה מסוכ"אל החרב מה שבראת אסוף אצילותיך אליך לפי שאין רצון מלך מלכי המלכים שיתקיימו בעולמו ונקרא מסוכיאל שהוא מסך מבריל בין ישראל לאביהם שבשמים שנ' סכותה בענן לך מעבור תפלת והוא הנקרא ע"נן גדו"ל ואש מתלקחת הסות' שערי תפל' ופתחי רחם הלירה שלא יצאו צדיקים לעולם · והיא הערלה המכסת בריח קודש ויליו אמרו חז"ל מהיצה של ברזל היא מפסקת בין ישראל לאביהם שבשמים · ואותו האצילות של קמטיאל שנאצלו מתחילה חזרו בבתחילה ונמוחו פיעין אצילותם היתה אפיסתם כרגע משל משלו בו בעלי חכמה זאת לפתילה השואב מהשמן תמיד ורולקת וכשרוצין לכבותה שוקעין אותה באותו השמן שהי' שואב ודולק ומאיר ושם חוזרת ומתרבה ואינו מאיר לחוץ שאינו מיומיד תולדות משחיתים שיתששו עלמא ח"ו וזו היא אפיסת · אח"ר זה נאצל עולם אחר מצורות משונות ומדמיונים זרים שם ראש אצילותם שר על כל החיילים בלי"אל אלה הם רעים מן הראשונים לקטרג ולבלבל כל מיני אצילות עד שנגזרה גזירה ויצא מאמר ממלך מלכי המלכים והיתה אפיסתם כרגע כאפיסת הראשונים : ואחר זה נאצל עולם שלישי מצורות משונות מן הראשונות ומן השניות שם ראש אצילותם שר על כל החיילים עיתי"אל שנאמר עליו ביד איש עתי המדברה לעזאזל ומצורף אל עתי אל אחר ונעשה עיתיאל עת ר"ת אלה הם קשים מכולרצונם וחפצם להיות זה הראש לאלוה ולהשחית ולקציץ אילן עם כל נטיעותיו ער שיצא מאמר מפני הרצון להיות אפיסתם קרובה כאפיסת הראשונים והאמצעיי' ונגזירה גזירה שאצילות כזה לא יוסיף עוד לצאת לאויר העולם ולא יזכר ולא יפקר ולא יעלה על לב לעולם ועליהם אמר איוב ע"ה אשר קמ"טו בל"א ע"ת נהר יוצק יסורם פי' קמטו הוא קמטיאל בלא הוא בליאל ע"ת הוא עתיאל וכולם באו מאצילות הבינה הנקראת נהר ומכח הצקת והרקת ריבוי שפע משם יסורם כי נשברו ונתפזרו והולידו כרמות' וכצלמם ועליהם אחז"ל שהקב"ה בנה עולמות והחריבן: אחרי חורבן הרעולמות ברא עולם התיקון של אבי"ע כאשר אנו עתה בביאורם והיה מאמר הרצון לברוא נשמות הכלולות באדם הראשון והם נכללים בחלתו של עולם והם הכתרים שלו שמהם נאצלו כתות המלאכים ובל מחניהם שבינת וסימנם ארנ"מן שמ"י כי אוריאל וגוריאל הוא שם אחר והם ז' רואי פני המלך היושבים ראשונה במלכות כשישראל עושים רצונו של מקום אבל באמרת מלבר שמ"י הם שבינה כאשר אוכרים בעולם היצירה בעזרת קב"ה ושבינתיה כי שלשה מלאפים הנרמזים בזה שמ"י לעלם הם נעלמים מאור והם הב"ד ריציריה ואלו השבינה יש להם מלחמה ערוכה עם שבינה שרי הקנאה שראשם סמאל חרש"ע ומסחם נאצלו רקיעים ו' ככבי לכת וכסו שיש ז' שרי מלאכי הקודש כן יש ז' שרי הטומאה ביצירה כמדורי הטומאה ונקראים שרי הקנאה והשנאה אמנם לא נתן להם רשות לעשות שום דבר כי אם ברצון הכל וכולם רצים לעבודתו כי רצונו בכך להיות רצונה בידו להלקות לחושא במה טובה היא חרצונה אלמלא הרצונה

לא היה הצדיק זוכה אל חג"ע וכמה טובות ישועה ונחמות ננזוזות ולא היה פריה ורביה נמצא בעולם השר הראשון המקטרג ראש הקנאה הוא סמאל הרשע וכל כחו הוא נקרא רשע מצד עצמו אלא מצד שרוצה להרבקלהתקרב הקרבה נדולה אל אצילות שאז מיט לינק מן הקדושה זהו בבריאה דאית כבאל דבריאה וריצירה ועשיה כנז' בזוהר בראשית אבל בכאל דיצירה עבר על כצות שצוה לו הקב"ה כמו אדם הראשון עצמו ועבר על נ"ל ערית ת"ז ושפיכות דמים המבין יבין השר השני הנקרא כשניהו שמו ועפיא"ל וכל מחניהו השר השלישי אל המחנות שמו זעמיאל וכל כחניהו השר הרביעי קצפיא"ל וכל מחניהו השר החכשי רגזיא"ל וכל מחניהו השר הששי עבריא"ל וכל כחניהו השר השביעי טשלכיא"ל וכל מתניהו אלה הם האחרונים ונזם משלחת מלאכי רעים רחמנא ליצלן מהם ושר הנדול סיכאל הכ"נ שר החכר עם ששה השרים הנחמדים חבירם הנעימים נקראים שומרי החומות והם השומרים מבואות המרכבה לכל יכנסו כתות ז' שרי הקנאה ח"ו ויגרמו רעה להמתים עם החיים אשר המה חיים עורך ותיא העיר ירושלים המליאה נשמות של ישראל שנ' על חומותיך ירושלים הפקדתי שומרים . ואלו כתות התנר שרי הקנאה הולכי כביב ירושלים של פעלה לחטוף איזה שפץ היוצא דרך שם או איזה נשכהנדחית מב"ד שלמעלה רחמנא ליצלן שנ' סביב רשעי יתהלכון פי' סביב ירושלים שלמעל' כרום זלות לבני אדם הנדחי לידם . ושרי הקנאה המה וכל חיילהם הם דומין כדמיון צורת אדם כצויירות במראות האש הנדולה ונם צורת סוסי אש כלם צורת רוחני ופלחמותם וחניתותיהם ומרכבותם כצורת אש מלהטו' לא פסקע האש חיסורי דנל פמל הרשע וכל שריו וחייליו דמות אש אדומה וכוחותם וכל מיני אצילתם אדומה הוא אדום סוסו אדום מלכושו אדום שרהו אדום כלין אדומים ולעתיד יקח לו הקב"ה לבושו שנ' מדוע אדום ללבושיך הנה זה נא באדום חמוץ בנרים והוא לבוש האימה שלו שנתן לישראל במתן תורה כנז' בזוהר בלק ובענל לקחו על ידי שלוחיו ק"ך רגוא פלאכי חבלה אכל על הכתרים עצמם של זיו שם המפורש דהיינו אור המקיף של כל ישראל לא זכה בהם שום צר ואויב מעול' לא משה לקחם ונתן אותו להראוי אליו שנ' ומשה יקח את האוהל והיה כל מבקש ת' יבוא אל משה וגו' ואור המקיף הוא כמו אור הל וסוכות שלו"ם הפרוסה עלינו ע"י שומרי החומות הנקראים כתות פלאכי השלום המלוים כל צדיק אחר מותו להביאו לירושלים של מעלה שנ' יבוא שלום הולך נכוחו ינוחו על משכבות ויש לירושלי' של מ"לה שבע פתחים ושבע חומות וז' שוכרים כנזכר בזוהר חדש פ' נח בסדרש הנעלם אשרי מי שזוכה לעלות ולראות את פני הארון ה' אלהי ישראל :

פרק י"ב

זה לעומת זה עשה אלהים לעומת הקדושה היכלי מלכות דבריאה משני זרועות עולם עלמא תתאה יש מרכבה חיצוניות לקליפה וצורו' חיות טמאות נושאות אותה וחיא כך בניוה היינו בקרן דרומי' סוחרית יש צורת אד"ם ונח"ש ובמערבית דרומית ארי"ה וסו"ס ובשמאל היינו צפונית דרומית יש שו"ר וחמו"ר והבהמות הטמאות יורדות משם כי כל הבהמות והחיות והעופות יש להם נפש חיורדת מלמעלה ונשפעת עליהם מהחיות הנושאות את המרכבה אם שהורה נשפעת מסטרא דקדושה אם טמאה נשפעת מסטרא אחרא והו סוד הבדיקות דרבנן שנותנו סימנים של נבלה וטריפה הנשפעת מסטרא דסמאנא . ויש כח בקליפה שזכרנו שהוא זכר ונקיבה כולל אותו הרוכב ושולט על המרכבה היא ומשפיע בהם רוח חיוני ותחת מרכבה הטמא תנז' בגנר עולם היצירה יש לה מרכב' שנית והיא כמין תחיכה מרובע' ושולט עליה כח קליפה ואשמראי יוצא ממנו ותחת התחיכה כלפי סופה יש עקרב ותתי צורות תחתיה ועליהן סמא"ל שנותן בהם רוח דוגמת הקדושה ובצד ימין יש אסימון הנז' בזוהר פ' בראשית זהר נדול דף י"א עמוד א' בפקודא אריבור לנסרא יומא דשבתא וכו' ואומר שם ופח רחשיב סטרא אחרא לאחבני בעלמא ולאתחקפא אתבני בהאי לילא כטר' דסוב אחתקף ואהבנין נופין ורוחין קדישין בהאי לילא מכטרא דסוב ובנין כך עונתן על תלמידים חכמים דידעי רא כשבת לשבת דהא כרין חמאת רא סטרא אחרא ככא דאיהי חשיבת למעבד עביר סטרא דקדושה ר"ל להשהדל בפריה ורביה להוציא נשמות והחסרון בא להקלפ' מעול' התוהו שהשש כלים נשברו ויסוד הוא יום ששי בנין השכשו' חשיבת למעבר ולהוציא נשמות רשעים ולהוציא ח"ן משחיתים שהיו מטשטשי עלמא אם היה להם בריאה מכלי של מלכו' שהוא ליל שביעי שבת כלה מלכתא היא הנקבה המוציאה נשכו' לכוונת הסבראה הזו לא נשברה ונם לילית שהיא הנקיבה היא זונה המזרת עם בני אדם אין לה זוג קב ניעלה כי פירש את הזכר וצנן את הנקיבה ומהכמת עצמה בזנות בני אדם בקרי ידי בזה ונחזר אל לשון הזוהר אזלא ושפיטא בכבה חיילין וסטרין דילה וחכאר כל אינון דקא משמשי קרסי הו בגילוא דנופיהון לנהורא דבוצינ' וכל אינון בנין דנפקין מהמן הוו נפקין רשוי עליהון דההוא סטרא אחרא ואינון רוחין ערטילאין דחייביא ראקרון נשמתין ערטילאין ואז שרי' בהו לילית וקטיל' לון כיון דאתקרש יומא ושלט קדשה על עלמא ההו' סטרא אחרא אזעירת נרכה ואטמרת כולא ליליא דשבתא ויומא דשבתי ברא כימין וכל כה דילה דאזלי על שרנא נטפירו לכהמי על נלוייא דשמשא ולבתר אטכרון נו נוקבא דתתוכא רנא עד דנפק שבתא ופה שאוכר ושריאת בהו לילית וקטילת לון הוא כפני שלילית הזאת ראמנא לצלן יש לה שלישה בילדים שיוצאים מהבועל לאור הנר או עם אשתו ערוכה או בזמן שהוא אסור לבעול כל אותם הילדים שיוצאים כאלו הנז' יכול לילית להרנם בכל זמן שהיא רוצה כפני שנזכרו בידה זהרו סוד ששוחקים הילדים כשהם נטנים מלילית שהיא שוחקת עמהם ושמעתי כי שכשוחק הילד כשהוא קטן והוא ישן בליל שבת או בליל ראשי חדשים שאז שוחק לילית עכהם שטוב לאביו או לאמו או לכל מישרואה אותו משחק יכה נתיבו באצבעו כך לך מכאן ארוזה שאין לך כאן חנייה זה יאמר נ"פ ובכל פעם שיאמר הלחש יכה בחוטם והוא טוב כאור כפני שכיד לילית להורם כשתרצה ובהיות שהרשות בידה להרנם לאלו הקטנים נקראו הנפשות הללו נפשות עשוקו' והו כזר פסוק עוש כשפט לעשוקים פי' שהקב"ה יעשה לעתיד לבוא משפט לעשוקים פי' לאלו הילדים העשוקים מלילית על שנהרנו קודם זמנם והו כזר דמיתה העשוק' והענין הזה וכזר אזכרנו עוד בעזרת השי"ת בסדר היצירה אצל הסקלא דהיינו קליפת נזנה לכן עהה אקצר כו ורואה נפלאות הכים דעים ברוך הוא נפסוק אדם עשוק נרם נפש יצר כזר' יים ל יהמכו בו וארז"ל על זה על ראשטה אסכין וכיף כשיפין יפופון כשיבער הקב"ה את הרוח הטומא' דהיינו לילית וכחנותיה מן הארץ אכן :

פרק י"ג

אסימון זה רוכב על נעמה ונעמה רוכב על אנר' נת כחל' ואנרת זו רוכבת על כמה מיניה נרדיני וחבילי מחירין ומשמאל יש צורת נהש רוכב על תנין עור והתנין זה רוכב על לילית חייבא שתעקר במהרה בימינו אמן והתנין העור הזה עושה שושבינות בין כמאל ולילית כי התנין שבים אין לו עינים כן התנין העור שלמעלה כדמות צורה רוחניות בלי עינים פי' כלי נוונים מה שאין כן ביכוד ברית קודש שלמעלה שהוא סוד הקשת ובוב' נוונ' נהירין לונן אדום וירוק מצד האבות ולכן אמר הזוהר אלעזר ברי אם תראה הקשת בענותי נהירין תצפה לרגלי דכשיתא כי בזדאי באותו הפעם נכשכי' נוונו' זכות אבות להברי' קודש שנ' וזכרתי את בריתי אברהם ונו' וכבולם כתיב בריתי ואת"כ והארץ דהיינו השכינה אוכור ואוציאה כהגלות ויהיה הזיוו כבראשונ' ואז יהיה ה' אחד ושמו אחד וסן המרכבות הללו של סטרא דקדושה של סטרא אחרא יורדת נפש בעלי חיים נפש הבהמו' מכח השיר שבשתי המרכבות אם טהורות מצד ימין וטמאות מצד שכא ונפש האדם מאדם ולכן יורדות מנגר הכל עצם השמים ולבנת הכפיר ולפעמים נמצאת שם נשמת אדם רשע שבעוונותי' חייב להתנלנל בבהמה וחיה ועורת נפש חיה או בהמה זו מוכרי' לו וסערבי' עכה הנשמה ההיא ולכן היא מתנלנלת בבהמה וחיה ובזה יתנלה

סור הקרבן המקרב את הרחוקים ולפעמים יקרה מזונות הבהמה אשר בה נשמה חוכה להיו' נקרבת על נבי המזבח וכשיעושים בה עבודה הגונה מתקרבת לשרשה ונתקנה ואף גם זאת אם אותה הבהמה הנקרבת אינה נשמה מגולגלת מכל מקו' במעשה הקרבן היא מתקן אותה בניצוצות שנשארו עשוקים בשבירת הכלים הראשונים שנתערבו בארבע מינים דומם צומח חי מדבר כנודע ובקרבן מתקן הניצוץ אשר הוא עשוק ביד מין החי והוא סור טרפו' והכשרות גם כן כי הבהמה אשר היא נכללת באדם כשר נדבק בשרה בשברו ונתקנת והבהמה אשר יצא בה טרפות סימנא מלתא היא אין בה ניצוץ טהרה וקדושה והמאכילו לישרא' שלא לדעת מדביק בו סטרא אחר' ח"ו ולכן נענש המאכיל מדה כנגד מדה לכלב משליכין אותו כעובדא דההוא שבת' אמנם הבהמה אשר היא טהורה ונשחטה בהכשר ומום אין בה ראויה לאכילה שאז ניצוץ הקדושה שבה מתקרב יורד אל הקדש כשנאכלת לאדם כשר וזהו סוד עם הארץ אסו' לאכול בשר שלא נתקן סוד ניצוץ הקדושה שבה כשנכנסה בו ורי נזה שישמין חכם ויוסיף לקח ועשה אזניך כאפרכסת לשמוע דברי אלהים חיים ומלך עולם רזי עתיק יומיא שלא נתגלו אפילו למלאכים הקרושים:

פרק יד

סמאל נקרא נחש בריח כמו להבריח בן שמא לטהור שיש למעלה בריה התכון כך בכאן כי זה לעומת זה עשה האלהים ולילית נקראת נחש עקלתון · המפתה את בני אדם לילך בארחות עקלקלות ועליו נאמר ביום ההוא יפקוד" בחרבו הקשה על לויתן נחש בריח ועל לויתן נחש עקלתון והרג את התנין אשר בים זהו תנין עזר ואילו נברא שלם ח"ו בשלימות אצילותו היה מחריב העולם כרגע אחר ים זה האמור כאן הוא מצולות ים הוא עמוקו' וסוף הים רחיצו הקצה האחרון שלי שהיא לילית כמו להבדיל בין טמא לטהור ובין קודש לחול מלכות נקראת ים סוף סופא דכל דרגין בן נכאן ולכן התנין מחובר ותקוע בים והוא הינרלה שלה התקוע בתוכה ונקשרת בו בכלב ולהיות שהוא אדום וכליו וסחניהו ורגלו אדומי' להיותו ממרירות חמות וארס רק תקשה ביותר לכן אצל פרינה נתינורי' היר החזקת מדת הגבורה עליו שנאמר אצבע אלהים היא פירוש ה' אצבעית של יד שהאל כנגד ה' אותיות של אלהים ולכן אמרו חכמים ז"ל כל מכה ומכה היתה של חמש מכות וכו' שנאמר אצבע אלהים היא ולכן נשפטינו פרעה והילו כים דהיינו בסצולות ים ולכן נמשל פרעה להתנין הנדול הרובץ בתוך יאוריו וכשיניע הרצין מארץ מלך מלכי המלכים ברוך הוא שימיתם ויחסר האצילות הבא מצד סמאל ולילית באמצעית השר הסומא בכליון גמור על יד נבריאל שר הגבורה המיוחר מלחמה עמהם בסיוע שר החסד אז יתקיים הפסוק והיה ביום ההוא יפקוד" בחרבו הקשה ונו' וראה מה שאמרו חכמים ז"ל חכמי האמת בכ"ב פרקי המוכר את הספינה עתיד נבריאל לעשות קנוניא עם לויתן הוא סמאל שנא' תמשוך לויתן בחכה ובוקרא רבא בפ' ויהי ביום השמיני אמר שם לויתן קנינן של צדיקים לעתיד לבוא וכל מי שלא ראה קנינן של אומות העולם בעה"ז זוכה לראותו לעתיד לבוא ועל שני התנינים אלו נאמר ויברא אלהים את התנינים חנדולים ואחז"ל תנינם חסר כתיב ואמרו באגרה כי הנקיבה הרגה ומלחה לצדיקים לעתיד לבוא דע כי בהמאמר הזה דחקו עד מאור הקדמונים לפרשה על דרך הסוד ומצאתי בספר האורה שחבר רבי יהודה החסיד מק"ק רעגנשפו"ג ומספר הקנה וזה לשונו וראיתי כי בואת האגדה דחקו בעלי האגדה עד מאוד ונמצא אדם אחד בתוכם וחסיר גדול היה ופרושה היה כל ימיו עד יום פטירתו · ונתינה כפרה ימים עד שבשרו המלאך זאת נחלת עברי" וצדקתם · זאת היא הקבלה המסורה לתוך המעוטף במלית של אור האש הגנוז · והוא נחלת עברי" וצדקתם והחכמים שבדורו כהם אומרים הדברים כפשטן ומהם בביאור על גלוי ונסתר · ומהם בכוונה ברורה נעלמה · ואני בינבור כבוד אלהי ישראל אשר שלחני אליך להגיד לך ולהלמידך דבר סתר הנני מודיעך קשוט דברי אמת · לויתן האמור לויתן זה יצרת לשחק בו כמו שאמר נעים זמירות מלך ישראל כוון באומרו לרמה טור זה בענין נסחר · ולא אמר לשחוק בו שחוק במשמע ושחוק בעלמא · רק השחוק האמור בכל מקום הוא שמחה ושחוק לצדיקים · על כן לא נאמר אלא לשחק בו · וזה השחוק יהיה לעתיד לבא · כשיתנבר נבריאל ויפל לארץ סמאל וממשלתו וכל עזריו ושריו המקטרג עלינו ועליכם אשר הדי"ח והפיר אותנו ואתכם מיום שחרב מקדשנו ומקדשכם וערינו וערֵיכם · ומאז ועד יום בא נקמתינו ונקמתכם האשה אוננה עם בעלה · ואצילותה מכוסה כרבבי רבבות שרי חבלה · וגדודי זעם מושלים בשמים המ' דוממת · והש' אינה שוכחת · וכשיעלה הוא ויאחז באה"ה יתנברו שרי הגבורה ויתעוררו שרי מעלה לנקום נקמת ההרוגים על שמקטרגים נרמו הרינתם ושרי מעלה ישבינו בכשר הדג של מעל' כשתשוב ותהיה החדינ'בם והנקמה למטה באדו' · שנ' ונתתי נקמתי באדו' ביד עמי ישרא"ל אז האש' תתענג עונג שמח' וששון עם בעל' כבתחלה והצדיקים שלכלה יתעגנו בה שהיא ברית מלח עולם נגזה ליעתיד לבא · והאכילה המעורה היא השבת ששינו יודעי חשם העליון והקדוש וישמחו שמחה גדולה על אותה השבת המעודה היא נקראת בשמי מרום מעורת נן ערן זהו מה שאמ' המלאך להחסיד זאת נחלת עברי" · וגם רעו לכם שנם לילית תהרג · כי השושבין אשר היה בינה ובין בעלה יאבל סם המות לעתיד לבא ע"י שר הגבורה כי או כשיעלה הוא ישתתף נבריאל עם מיכאל להכניעו ולהשפיל ממשלת הזדון אשר בשמים ובארץ ויתקיים מה שאמר כי נבר עלינו חסדו ואמת" לעולם הללויה · ורעו לכם כי ברית מלח עולם היא מלבות לויתן · וזהו סור מלחה לצדיקי' לעתיד לבא שתתחבר האש' הנקרא' מלח היא עולם על הברית כי עולם וברית הם צדיקים צדיק וצדק והרג המלוחה היא כי' ובזמן החבור שיגו בעלי החכמה השנה אמתית היא הסעודה הנבחרת · אמר ליה ברוך סעמך וברוך אתה לי" כי בשרתנו בשורות טובות הניחם ילך לו · מה טוב ומה נעים ויפה דברי מתקו כמו צוף והסור הזה נוקב עד התהום ונחמרים מזחב ומפז רב ומתוקים מדבש ונופת צופים אבל יותר עמוק הוא בזוהר' בא ואזהר שם חברייא ידעין ברזי דמעשה בראשית אבל זעירין אינן דרעין בדוא דתנין הנדול עין שם שאיב ניצוצין מצלמין דאתחברו סור ניצוצי טהרה והיא האכילה של הרג ההוא שיקחו חלק כחלק מאותם האורות וחטיפין ההם · ובמקומו אנארנו כיד י" א להי הטובה עלי בעזרת קב"ה ושכינתיה יתברך שמו לעולם אמן ואמן:

פרק טו

סמאל הרשע שוכרנו יש לו י"ב כתורת מחבלים תחתיו המקטרגים על י"ב שבטי" ה עליוני' ותחתוני' ואלה שמותם השר הראשון שמו ביערון נקרא כן על שם שהוא רביעי למעלה שלמעלה ממנו וגם הוא מלא רעה וגם הוא לשון איש ביע"ר לא ידע וכסיל לא יבין את זאת תכלית השכינה בעלייתה למעלה לעוג הנקראת זאת שנאמר בזאת יבוא אהרן אל הקודש וזהו סוד השחר שעיר לעזא"ל שיפנה מהשכינה ולא יאבד מקרשא השר השני אדימרון גוונו כעין הדם המעורב במים · השר השלישי צללדמ"רון גוונו כמראה האצלות השר הד' שחר"רון גוונו כולו שחורים · השר החמישי שלהבי"רון גוונו כדמות שלהבת אש · השר הששי עפר"רון גוונו כדמות העפר השר השביעי עבר"רון גוונו כדמות ענבים והוא וכל מחניהו מתלבשים בענבים המסבבים בעולם כל מיני נזקין השר השמיני נחשת"רון גוונו כעין נחושת השר התשיעי נחש"רון גוונו כעין נחשים הוא וכל מחניהו · השר העשירי דרגנ"רון גוונו כעין דגים והנוונים כעין צמחים השר הי"א בהמי"רון כל גוונים שלו כדמות בהמות איומות ונוראות והוא שר מושל על אלף שרים חזקים כהרים וכל שר ושר אין מחניהו · השר הי"ב נשמ"רון הוא וכל מחניהו צורות נשים רעות ומזיקות מכל הכתות המזיקות וכעלי חבמה זאת הבקיאים בשימוש השמות אומרים שנ"ב שמות תפילתן שפעמים הוא וכל מחניהו נראים כדמות חתולים גדולים ונשחרים וכן יש שבע כתות אחרות ממונים על ז' ימי השבוע הנקראים בשלש"ן

חרלמון קנטפיט טרסיט שרר"ך מישך עב"ד נג"ו לפאלכו שבעה
אלו המלאכים ממונים על שבעה ימי השבוע ואחד מושל על
כלם · והממונים עליהם הם תל"מה וסמאל וקצקפו"ני המלך והם
ממונים על החשבעה להעניש שונא וכל אחד ואחד יש לו כתה
בפני עצמו וכולם להעניש ולחבל שונאי ישראל רחמנא ליצלן
והסטים עקלקלותם יוליכם י' את פועלי האון שלום על ישראל
והרבה עמו פרות וחוא יפרה את ישראל מכל עוגותיו יתברך "
לעולם אמן ואמן :

פרק טז

העשיוך היא למטה מכולם וכולה מלאה כתים ומרורים
היוצאים מז' מרורי החיכלות דיצירה והיכלי
בריאה ושמם כשם הז' היכלי מלכות דבריאה ומעורב שם רע גם
כן כי הרע גובר על הטוב בעשיי' כי יש שם ביניה' כתים ומרורים
רעים של הניתנים ומשמשים רעים בתוכם והנבורות דעשייה
מעורב בתוכם הקליפות והיולים שהם החרב אשמראי רבא
מלכא דשרי שהוא מלך על כל אינון שרין דאיך שמכירים זוהר
פקודי ונקראים נסירא בחיכל שמרי חיך חקרובה אל הקודש ויש
שם שרין ארמאין מגיעים שם ודרי' שם ואשמראי זה יש לו רשות
לקטרג ולחבל ביום שני של שבוע לא זולת אבל שרין יהוראין
שקראם רשב"י נסירא בפרשה פקודי בהיכל שמרי חיין כי הוא
מוכרל מהקליפה ועומדים להגן על ישראל לעשות נסים על
ידם אם ישראל אינם כראים לעשות להם נסים על ידי המלאכים
ומושל עליהם אשמראי אחר ונקראים שרין יהוראין שלומדים
תורה ושומעים מאחורי מפרגוד וחם חיין שבשמרים וחלק עה"ב
שלהם ביו"ד של שרי"ל שד יש לו חלק ביו"ד ועל כל פנים הם
מריעים קשים והם מקנאים אותנו שיש לנו מעלה גדולה ויתירה
עליהם ונזכרים בכסה מכוסות בזוהר ובפרט בפרשת פנחס
ברעיא מהימנא דף ק"ח זוהר גדול עלה ב' חרב לשונו ואוף הכי
מארי משנה דאינון כמלאכים דמשמשין לון שרין דאינון יהוראי
וישטין באות שרי' ואית שרין ומזיקין מסטרא דסמאל דאתקריאו
שרים עוברי עבורה זרה · וזה לעמת זה עשה האלהים ובנין רא
אמרו מארי מתניתין דאינון שלשה מינין סיניהו חד מין דלהון
כמלאכי השרת וחד כבני אדם ומין תליתאי כבעירין ואית בהון
חכיסין באורייתא דבכתב ורבעל פה · ולא למנא אתקרי יוסף
שרא על שם ראוליף ליה שר ולאו למנא אמרו מארי מתניתין
אם הרב רומה למלאך י' צבאות תורה יבקשו מפיהו ואשמראי
מלכא הוא וכל משפחתיה הא אוקימנא דאינון שרין יהוראין
דאתכפין באורייתא ובשמהן דאורייתא ר"ל בהשבעת שרי
צלותיה ובשאלה בתקיע על ידיהם ונם הרשעים של ישראל נדונים
בגלגול שרים ומזיקין ובפרט בניצוצי קרי אותם הנשמות נקראו
מהם אלו ואשמראי זה שוכרנו למעלה שהוא מלך על שרין
ארמאין הוא תחת ממשלת סמאל ונקרא שרא רבא כנגד האצילות
של מעלה ומלך מלכוון כנגד האצילות של מטה ואשמראי תחת
ירו ולילית שבחא דבתא משתמש בה סמאל שרא רבא ואשמראי
מלכא רבא ושרי משתמש בלילית ועירתא ובצורת שיש לסמאל
וצורת אשמראי וחותמיו והשבעותיו הלוא רבים המה ואני אפרש
קצת ממנו במקומו הראוי לו · וביוצא בו דמות תואר לילית
רבתא ועולמתא והמחלוקת שנפל בין סמאל ובין אשמראי על
ענין לילית עליכתא אין כאן מקומם · וזה האויר שבקליפת
עשיה נחלק לג' עליוני אמצעי תחתוני · ובמקום שאשמראי
עומד מתחילים החלקים העליוני ניתן לאשמראי מלכא רבא
וישרי · חחלק האמצעי ניתן למלכא דשלים ברוחא ושמיח
קפקפו"ני ואנתתיה צרעיתא דמשתמש בה פלנותא דשתא ·
ופלנותא רשתא באתתא אחריניתא שמח סנריתא · והחולדות
היוצאים מהם הם צורות משונות זו מזו ובני צרעיתא מצורעים
ויש מחכמי קבלה אומרים שכל המצורעים נולדים מכח זה
התולדה המגונה ובני סנריתא אין להם הכרת פנים ומלחמרת
ערוכה בין אלו השני הכתות · וכל רוחות רעות וכל הזיקין
מזוועות באים מכח אלו התערובות אבל ממשלת אשמראי
ואיכותו מושלת עליהם ומה שנתחדש להם כוריעי' אותם שלמטה

שער קריית ארבע

מאת הקב"ה על עשרה הרוגי מלכות להשלים זוהה וגוהב נפש בישראל וסברו בות יהבת הנו. ושסורה לו נקמה להנקם סמנ בעת שפקוד יי' על צבא המרום במרום שנשתם הוא וכל שרי מלכות כמרום בגרים וכבשים שליום הכיפורים וכן אמר רבי ישמעאל כ"ג כל התנאים הללו וכל התראות הללו התרו בו והתנו בסם"א והוא אפר קבלתי עלי רבתרו עשרת אבירים הללו.

ואמר רבי ישמעאל ז"ל מה עשה והרי"אל יי' צבאות אלהי ישראל באותו שעה לא הספיק לוסר לסופר כתוב גזירות וסכות גזילות ומבוהלות כבירות מוטלות על גפ"ם הרשעה מפני חמה שנתמלא על סמא"ל שקיבל עליו כל התנאי הללו אלא מיד הוא עצמו נטל הקולמוס וכתב. וכן כתב ליום נקם שעתיד ושמור לגפ"ם הרשע תעלה ענן אחת ותעמוד למעלה מגפ"ם ותוריד שחין עליה ששרש חרשים על האדם והבהמה והכסף והזהב והפירות ועל כל כלי מתכות ואח"כ תעלה ענן אחרת ותרחה חביריה בסקוסה ששרש חרשים ותוריד נגע הצרעת וספחת ובהרת וכל מיני נגעים כולם על גפ"ם הרשעה עד שיגיע השעה שיאמר אדם להבירו הא לך נפשה שעה היא וכל אשר בה בפרוסה אחת ויאמר אליו אינה מתבקשת לי וכן בכל חצות הלילה שהיא העת שהקב"ה מטייל עצמו בג"ע עם הצדיקים ורחל מבכה על בניה מאן לתנת כי איננו ריקא. כיומן קדמאין והיא אולה בתר ברה בשוקים וברחובות דלא יבאשון ליה אומו העולם. סיד והמלך קם בחצותו אל גנת הביתן וגזר לנקום נקמות לתלות את המן על העץ והמן הוא דוגמת סמאל ואסתר היא דוגמת השכינה ש' ותלבש אסתר מלכות ולא כתיב לבוש מלכות וכן הוא בזוהר פ' תצוה דף פ"א ופיכן אף לא הביאה אסתר המלכה עם המלך אל המשתה אשר עשתה כי אם אותי שהוא סוד גורל לעזאזל שהוא שמה כחלקו ובתיב ויצא המן ביום ההוא שמח וטוב לב בהוא חולקא דגבי ל גאזל ליה ולבתר כד אתי מלכא עלאה לבי מטרוניתא מטרונית תבעית עלתא ועל בנהא מן מלכא ואפילו בזמנא דישראל בגלות וצלו צלותן בכל יומא איתי מלכא דא לקמי מלכא עלאה ותבעית על בנהא וכרין אתגזרו כל אינון נוקטין דזמין קב"ה למעבר עם אדום ואתגזר הין זמין דלסוריא דא לאתעבר מעלם כמא דאת אמר בלע המות לנצח. וסימן בזמנא דגלותא כי נסברנו אני ועמי להשמיד וגו' כי אין הצר שוה בנזק המלך מאי בנזק המלך כד"א והבריחו את שמינו מן הארץ ומה תיעשה לשמך הגדול דהא שמא עלאה לא אתקיים בקיומיה ודא איהו בנזק המלך. וכרין והמן נכתב מלפני המלך והמלכ' כרין נהירו דאנפין ובל חירו אשתכח. ישראל נפקי לחירו בההוא יומא וכל הצרות והגזירות באים על סמאל ועל עמו ועל אותו הזמן נאמר דרך כוכב מיעקב והאביר שריר מיער גפ"ם הרשעה שתיעקר במהרה ביומינו אמן וכן יהי רצון:

פרק יז

זעיר ונוקביה כשהיו בסיר טים' ולקח אותם אריך אנפין כיד ימינו ונתן אותם לאבא דרך המות שלו ער שירדו לנצח והוד של יסוד של אבא כנזכר בפרקי הקודמי' את"כ יעלו לראש היסוד ומנקודות יסוד של דעת של יסוד אבא יצאו זעיר ונוקביה ונכנסו דרך יסוד אמא לתוך מעיה כאשר נבאר וקורם שנבאר הדברים הללו צריך אתה לדעת כי כשלקח הטיפת האריך אנפין נתן בידו שיעור לזעיר בזה האופן היינו שעשה שיהי' לזעיר ו' קצוו' דהיינו גר"ת נה"י שעד עתה היה טפה שלא היתה שיעור ועכשיו נתן לו שתי שיעורים אחר בכח ואחר בפועל שהפועל הוא גר"ת נה"י שהם כו דרך עיקר: ואותו שבכח הוא חכמה בינה ודעת ופירושא דמלתא כך היא כבר ידעת ש"א חוא חיבור שש קצוות והוא גר"ת נה"י נקראים זעיר אנפין הוא ו' קצוות כי כלי חכמה בינה ודעת אין בו אלא שאריך אנפין עשה לו. בית קיבול כדי שיוכל לקבל חב"ד ובית קיבול זה הוא בסוד טיט גאולתא והענין הוא ש"א להיות שאין לו מוחין שהם חב"ד שהרי נער קטן אין בו דעת ואחר כך יונקתו ומגדלתו נותנת להודעת מעט מעט כן ז"א בביכול בהיות שאין בו אלו המוחין כמישינו הטובי אנו ממשיכי שאמא המוחין בזה האופן שנה"י של אמא נכנסי לתוך חב"ד שבזעיר בכח נעשים בפועל סכה המדיחה שאמרתו שעשה אריך אנפין בז"א ת"א זה נבנה מג' חסדים וגם' גבורה וחזקה נקבצה במקום הראוי לה לישב שזו סוד הרמז בפסוק פ' מדד בשעלי מים ושמים בזרת תכן וחפו פירושו כי שהוא אריך אנפין היינו בינ' מדד אותו בשעלו שהוא אנרופו של ימין כי דרך משל האדם אינו עושה כי אם בימינו ובימין יש ה' חסדי' שהם בה' אצבעות ופירוש אצבע הוא שם אה"ו וסימנך את השמים ואת הארץ שהוא גושפנקא רחתים בי"ה שמיא וארעא שהוא סוד ז"א ונוקביה ושם זה מלא ביודין כזה אלף ה' יו"ד ה' שעולה קס"ג כסנין אצב"ע ודע שכשנאמר אצבע ער קרו הוא זה השם. ודע ששם זה הוא שם גדול שבו נחתמו שמים וארץ הרוחניים והגופניים. והרוחניים הם ז"א ונוקביה וע"כ קראו בזוהר פ' בראשית גשפנקא רחתים ביה שמיא וארעא ודע שאלו ה' אצבעות יש לכל אחד שם מאלו אחו"ה מלא ובתוכם יש ה' חסרים שהם ה' הויות יש לכל אחד מהם הויה אחת והחויות גבורות מזיר יש בהם פ"ם שבא כנגד פ' ספירות שבו שעולים קי"ף והויות של חסרים שבו הם מנוקדים קמץ ויש בהם פ"ם קמץ כנגד חשעת ספירו' שבו וכל ניקוד קמץ הוא י"ום פ' קמץ עולים קס"ד ושורש הויה של חסרים הוא כ"ו ויעור שורש הויה של גבורות שהוא כ"ו שבי נמצא שישק"ף קס"ד כ"ו כ"ו סך הכל עולה שע"ו לו' שהוא זעיר שנקר' וא"ו מפני שהוא עדיין ו' קצוות ופירוש חדב' שאריך סדר בשעל"ו זעיר בעודו מים שהוא טפה בלי פרצוף ותכשיו ספרש המדידה ואומר ששמים בזרת תכן רהיינו זעיר בורת שהוא מדת היבש וכל בשליש עפר הארץ שהיא נוקביה שהתקין אותה אריך שתהיה סדתה בשליש זעיר כלומר שזעיר בשהוא פרצוף יש בו ס' מדות חב"ד גנ"ר נה"י ומלכות מקום חנייתה הוא אחורי הת"ת של ז"א בסוף שליש העליון של ת"ת של זעיר נמצא שמלכות היא כמדת שלש ספירות של זעיר שהם נה"י ושני שלישי ת"ת נמצא שזעיר הוא יחר גדול סמנה שני שלישים שהם חב"ד גדולה נגורה שליש ת"ת נמצא שמארין ניתן שיעור לעפר הארץ שהיא מלכות התקראת עפ"ר הא"רץ:

פרק יח

צריך אתה לדעת כי יש באבא שם הזהוה כמילוי יודין כזה יו"ד ה' ו' ה' כי ארבע מילואים ראשי הראשים הם יוצאי' משם הויה ע"ב באבא ס"נ באמ"ם זעיר ב"ן בנוקבי' ובאבא הוא שם ע"ב ביודין באופן זה בראשו היינו בכתרו יש היו"ד במילואה יהה"י ראשונה במילואה בצד ימינו והה"י אחרונה במילואה בשמאלו. וחוין במילואה באמצעיתו ורמזו זה בספר הזוהר באומרו יוד פומא דחרבא תרין חתין שתי פיות ואו נופא דחרבא והענין הוא כי זעיר משיג שפע הנקרא חרב מאבא וחוא ההרב נוקמת נקם ברית לגרש הרינין וחקליפות מהכלי שלו וגם חוא בונה אותו ממילוי ע"ב שלו כאשר אבא בעזר עתיק יומיא:

פרק יט

דא ונוקביה כשנכנסו בתוך מעי אמא בסוד טפ"ח נתן להם אבא מסילואו היוד של מילוי ה' אחרונה שבו וגם ו"ו של מילוי ויו שלו וה"וד של מילוי ה' ראשונה שלו וגם ו"ד מיוד ראשונה שיוצים ל"ו ופירושא דמלתא הכי הוא כי חכמה דהיינו אבא יש בו שם ע"ב של יודין כזה יו"ד ה' ו' ה' וחוא מחולק בו בזה האופן יוד בפרטות בחכמה שלו וא"ו של מילוי יוד בדעת שלו ר' של מילוי יוד בבינה שלו ה' בחסד שלו ' של מילוי ה' הראשונה בגבורה ו' ראשונה בת"ת שלו ' של מילוי ו"ו בנצח שלו ו' אחרונה של מילוי וא"ו בהוד שלו ה"י אחרונה שתי אותיותיה ביסוד ומלכות יחד כי הוא בעולם חזכר מלכות נבלעת ביסוד דידיה. ובששם אבא לזעיר בתוך מעי אמא לא נתן אבא לזעיר ממילוי שלו כי אם חל"ו שאמרנו שהם כמנין הל"א וסימנך הלא כחלב תחיכני ורע שכבו שטיפת הקיבה ששמימין אותה בתוך החלב מבררת היפה ממנו ומקציא אותו וחשא מתב אותו ונעשה קום החלב שהוא כמים שאיגו שוה כלום כמו כן חזרע

שער קריית ארבע פו

פרק כא

והנה ירוע כי אחרי הקפאת הגבינה נגרל ונפרש סמנה נסיובי רולבא הם הנקראים מי חלב היינו שעצם הגביה נשאר עופר לבדו ותמצית שלו נגרל סמנו וכן ברסות אי כניכול נעשה למעלה כי עצם הכללות הנ' של זעיר נשא עופר בעצמו דהיינו פחיתת חסרים שהשפיע כנזכר והחיתת הנבורות הוא שנתפרש ונגרל זכר הענין הוא שנגרל ממנו שם י"ה שרומז לאבא ואמא ונם שם היוה שרומז לתיקי ד' שמות אלו דהיינו ה' והיה עולים פ"א וכשיסיר חסרון ממספר הנאמר שהיו כלולים בכללות באמור נמצא שנשאר נ"ט שהוא במספר נ"ב לפי שהכללות נשאר או נסוד ונב וחנן סוד המאן דאמר אב היתה ולזה נמצא במילוי שם אלקים הרומז בכללות שיש בו נ"ט אותיות כמנין נוב פי' ה' אותיות אלקים ו"ג אותיות דמילוי ל"ר אותיות של מילוי המילוי הם בין הכל נ"ב ו"ו כללים הם כמנין נ"ב פי' כללות שם אלהים הוא כולל א' ה' כללות של מילוי אלהים וא' כללות של מילוי הקיללוקים ו' בכללות הנ' כזה בראש אלקים השטוח היא כולל אמר ואח"כ מילואו כזה אלף למד ה"י יוד סם הם ה' כוללי' ואח"כ מילוי מילואו כזה אלף למד פא: למד מם דלת: הי יוד יוד ויודלת סם הוא כולל א' נמצ' שהם ז' כוללי':

פרק כב

ונחזור לענין יצירת הולד דהיינו יצירה ויצור זעיר אנפין בסיני אמו כי אחרי שהאירה הדלת של מילוי חיור לתת קומה וקצבה אל מדת המלכות הוסיף עור אבא ונתן לאמא חיו של מילוי היור שלו להתתא ולעיין כל איברי זעיר באופן שיהיו ניכר כל אחד מהם בפני עצמו מי גדולה מי נבורה וכו' ועיר נתן להבדיל רה"י אחרונה שהי' נתון בסני אמא מקופל ומונח בפנים והשלים בועיר כל איבריו בצביונם ובתיקונם בסוד ע"ר ונשאר ועצמות וגידים וצריך אתה לדעת כי עי"ר שאמרנו אינו מסיים עד חלילה להאמין שהוא כפשוטו אלא הוא תלוי בשם אלקים כתומש שיעולה סאתיים כזה א"ל אל"ף אלה"י אלהי"ם היינו ה' של סלת עור ושם אל ושם של היוה כמלוי אלפין שיעולה מ"ה שניהם עולים ע"ו ס"ח כמנין עו"ר ראיבשר זה שאמרנו הוא שם אל"ים במילואו שעולה שי"ן של בשר כזה אל"ף למ"ד תי"ו מ"ם ושם אלהים כתומש הנזכר עולה ר' הרי ש"ר מלת בשר וכ' כוללים ששתי בחינות וספרי אלהים הרי כש"ר ובכשר יש בו שוויקי סומקי יש מהם חווי היינו שהחווי הם משם פ"ו במילוי זרין שעם היותו אחוריים בערך הפשוט סכל מקו לפי ערך שם מרובע הוא פנים ת"ב ביורק חווי' וסרובע סומקי' עצם חלוי בשם פ"ו מרובע לכך הוא קשה כי עצם עולה מאתיים' עורקי' חלויים בשם א"ך שעולה קס"א דהיינו ב"ם קס"א וכ"ם ב"ן עולם כמו עורק"ים ולכן יש בעורקים מהם ארומים יותר זה מזה נידים דהם תלויים בחסרים על כן הם לבנים ורכים ותלויים בשם ס"ג יור ה' וי"ו ה"ה כמנין נירים ומותרה"ה הזאת אחרונה שנשארה שהיא במין דלת נתן אותה לנוקביה דועיר דרך אמא נמצא שעיר ונוקביה נכללו משם של ע"ב ג' יורין של מלוי ה' וי"ו ה' ועור היוו של מילוי היוו ועור היוו והדלת של מילוי ח' יור ועור ההי' אחרונה דהיינו כרעה דיוו שלה ומותר ההי שהיא דלת שבין שניהם הוא עשרה בי' ההי' ו' ד' עלות עשר חכל עולה ג' שעולה ב"פ כ"ח רמז ל"ב כתות א' דאבא וא' דאמא בני' יום והיינו דכתיב ויהי ערב ויהי בוקר יום אחד' דהיינו ערב סדת מלכות ויהי בוקר שהוא פוד זעיר שניהם יחד תוא יום אחד נשאר עדיין לבאר סה נעשה סיור שבראש וא' של מילואה ותה' והי משטרה ימנית:

פרק בג

הנה ביצירת הולד שהוא זעיר נשתתפו' גם כן אימא דהיינו שהיא גם היא עם הה' חסרים וח' נבורות שלה נתנה חלקה וחה' חסרים שלה הם בה' שמות החויה כמילוי אפין ומילוי הוי כלא אלף שעול כל א' מהם כמנין ר"פ והם רמז לה' סיני מראו' אדנים ומאה נברכות בכל יום:

שער קרית ארבע

דם טהור וזה' גבורות הן בה' שמות של אהיה כוה א"א ה"י אה"ה בריבוע שכל אחד מהם עולה גם כן כמנין ר"ם והם רמז למיני דם אחר שמהתיכם וירידתם למטה נמשכים מהם ה'סראג' רסים של מוסאה מאימא מתפשטים לשאר הפרצופי' עד שבאים בבריאה ונעשים שם לפתחים ה' מראות דמים של מאמאת ודע כי הה' הויות של חסדים הנז' הם תלויים בה' אותיות של מלי הויה ידשם ס"ג עולים האותיו' הנז' רס"ג מ"ב שהוא עולה בחשבונו אם"א דהיינו השם ס"ג הוא כזה יו"ד ה"י וא"ו ה"י ומן ג' יורין שלו והויו של מילוי יו"ד זג"ם וא"ו ראשונה של וא"ו עולים מ"ב והם תלויים הה' הויות של חסדים הנזכרים שעולים ס"ב שהוא כמנין אלו"ה שהוא נשפנקא דנשמתא ' הה' הויות תלויות בשם מ"ב זה כי לעשות שם בן ד' שיעלה דם נוכל לעשותו ב"נ אופנים להסיר האל"ף מן הא ראשונה או מן ו' ונזכר למעלה או מן ד' אחרונה ולהסיר הנ' אלפין שאו"מ ב' כנזכר לעיל ומן הר' ו"א ה"ה שיהיה אותיות הנשארות משם ס"ג שנולים כמנין אהי"ה בהן תלויות ה' שמות של אהיה הנזכרים נמצא שם ס"ג עולה ס"ב ואל"ף ועולה ב"כ ג' פעמים אהי"ה שיש בשלשה שלישי אמא פאמו' כזוהר באדרא קדישא כמא דתתיקא קדישא אשתכח בתלת כך כל שאר בוצינין בתלת שתם ג' שלישי כל פרצוף:

פרק כד

עד חנה דברתו בהתכת הטיפה של ו"א ונוקביה ס' יוסף שהוא מסס יצירת הולד בתוי' אמא והתחוותו מסור פה לחלקים בתוי' אמא · עתה צריך אתה לדעת התעוררות לזווג מהיכן לקחו אבא ואמא שהוא רוחא חדא דשיך בנורה שאסור רב ייבא סבא בפ' משפטים וזהו הבי'אה ראשונה לעשות כלי הנ'אות בינ'ל מצוה הכתו'ת בתוליה ואמא אינה צריכה לזה רק פעם אחת בז' ימי בראשית כדי להתעבר מז"א ונוקביה ולעשותו בה' חדש"ם איברים מחודשים ומבוררים ונקיים מכל פגולה וכמו שאב ואם תנשמי כביכול צריכים לחזרוו עצמם בהשפעת שכבת זרע שלהם כך כביכול צריכים אבא ואמא להזדווג לצורך זעיר ונוקביה לעשותו גדול הכמו' כי סור העיבור הזה הוא סוד הקטנו' ראשון וצריכים אנו לחקור מאיזה התעוררות נעשה זווג הראשון של אבא ואמא כי באותו זמן לא היו צריכים ביעולם הסעלים מיין נוקבין לצורך זווג אבא ואמא והיה הזווג הזה בתורת חסד שנ'אמרתי עולם חסד יבנה ונאמר שהתעוררות הזה היה באותו זמן כשנכללו התלת התחתונים נצח הוד יסוד בתלת העליונים של אריך אנפין דהיינו גרולה גבורה תפארת או היסוד של אריך הוציא הכל מצינורו בתוך ת"ת ואותו ההכל להיותו תוך ת"ת ות"ת עזבור באמצע הזרועות בתוך הוכרת אותו ההכל שיצא מיסור להפרד אנה ואנה כשתי הזרועות גרולה גבורה · והנה זה ההכל מצד הנותן שהוא אריך יהיה מילואו של שם ס"ג כזה ד' ה' א' ו' העולה הב"ל ומצד המקבלים שהם אבא ואמא יפורש מלת הכל כך ה' אמא · כל הוא בהפוך ל' נתיבות של אבא שכולל ב' נתיבות חכמה ומצד דבר הניתן יפורש מלת הכל כך ה'היינו ה' פעמים כל הוא בני ק"ס סור זעיר ע"ן חיים כמשיעזומספרו וזהו חשבון אותיות הויה המתרבות זו על זו וזו על זו שתים שתים וזונת כזה יפ"ה עולה נ' הפ"י יעול' נ' וס"ה עולה ל' הפ"ו עולה ל' סך הכל עולה ק"ס נמצא שבזווג הזה אבא ואמא וזעיר ונוקביה כולם סניעים מעלה ושגח מההכל הזה · והלואי ידעת שהמחזיק של אבא ואמא פי' כלי המוח נעשה מהזרועות ועתה מזה ההכל שנכנס בתוך הזרועות נעשו ממש מוחין לאבא ואמא ועתה שיש להם מוחין יש להם התעוררות לזווג וזה הזווג עתה של אבא ואמא היה כתור' חסר שנ'אמרתי עולם חסד יבנה"ת הוא אותיות בינה ואבא ואמא כשהם מזדווגים הם רבוקים רוחא ברוחא בסור הנישוק וכשרי אחזה אלוה ויש נשיקות שהן מלאפים כמו וישק יעקב לרחל שנקרא שרק בקרקוק מלאפו' ויש נשיקות במקצת כמו ישקני מנשיקות פיהו שאחו"ל מנשיקות ולא כל נשיקות הראשונות קודמת לבעילת מצוה שהן הכנה לאימא עצמה לעשות כלי ה'שותי' קודמת לבעילת קדושה שהוא להרבות את הדמות לפיכך צריכה נשיקה במקצת שלא יהבו התחתונים על הולד ולא יהא מזווג כראוי ובזה האופן לעולם נושק אבא לאמא תחילה כי דרכו של איש לחזור תחילה על אביזיתו ואמא מעלית הבל נגדו · ואח"כ נושק אמא לאבא והוא מעלה הבל נגדה וכשאב' נותן הנשיקה במקצת לאמא מצד בינה שלו בלבר כטעם ישקני מנשיקות פיהו ולא כל נשיקות שאי אפשר לסבול הארה מחכמה שלו ואז אבא מקבל הבל מאימא מצד חכמה שבת כי הבל בינה שבה היה מתבטל בהארות החכמת אבא אלו נכנם בתוכו וכשאמא מחכמה שבה נושקת לאבא מקבלות אמא הבל ממנו מצד בינה שבו שאין כח באמא לקבל יותר משיעור זה · ודע כי מפניות שני זרועותיו של אריך נעשו חכמה ובינה לאבא ומן אחוריי שניהם נעשו חכמה ובינה לאמא וגבורת אבא הן חסדים לאמא וחסדים ראשונים שהיו לאמא נעשו גבורות לאבא לכן אבא נתן הבל לאמא מצד שמאל דהיינו בינה צד הגבורה שלו ואמא נתנה לו הבל מצד ימין שלה שהוא חכמה נמצא שגבורת הבל אבא מבינה הן חסדי' לאמא שקבלה הבל בינה שלו בחכמה שבה וחסדים של אמא הבל החכמה שלה נעשו גבורות לאבא כי הוא מקבלו ומצד בינה שלו דהיינו צד שמאל שלו נמצא לפי זה שבינה שהם גבורותיו של אבא הם חסדים של אמא שהם שמקבלה ההבל הזה בחכמה שלו שהוא חסר שלה וחכמת של אמא שהם חסדיה נעשו גבורו' לאבא כי הוא קבל הבל שלה ע"י בינה שבו וכל זה הוא מכח הנסירה יצא לנו מגרון דידן שאבא יש לו הבל ונשיקה מאמא ואמא יש לה הבל ונשיקה מאבא נמצא שיש לכל אחד שתי נשיקות ושני הבלים בערך מה שנותנים ומה שמקבלים ובנשיקות ובהבלים הם שוים כי כל אחד נותן נשיקה ונותן הבל ומקבל הבל אבל באבא יש תוספות שישנו באבא ואינו באימא והוא הדבור שצריך לפיסה אבל היא אין לה דבור ויפה השתיקה לנשים כי נגאי הוא לה לתבוע בפה ובואת תחקרמה תבין למה מצינו בדברי הרשב"י פה קדוש ע"ח נשמה לנשמה ורוח לרוח שכן אומר בזוהר פ' וירא דף ק"ג ע"ב קב"ה אתידע ולא אתידע בגין דאיהו נשמה לנשמה ורוחא לרוחא נניו ומסיר מבלא אבל נפש לנפש לא מוכיר וצריך אתה לדעת שמתנשיקות הם הנשמות ומהבלים הם הרוחות ובהיות שיש שתי נשיקות אחת של אבא ואחת של אמא · יש נשמה ונשמה לנשמה שהם שתים ובהיות שיש שני הבלים אחד שלו ואחד שלה יש שני רוחות רוח ורוח לרוח אבל אין דיבור אלא באבא אבל באמא לא שנגאי לה לתבוע בפה ולכן בהיות שאין כאן אלא דיבור אחד אין לנו אלא נפש אחת ולא נפש לנפש בעינן נשים מסוללת · וצריך אתה לדעת שנשיקות אבא לאמא הם נחשבת לשתים בבחינת הפועל והמתפעל ומכין שניהם נעשה מציאת זעיר אנפין באופן זה הזרועות של זעיר אנפין נעשו במקצת אמא מהנשיקות של אבא ואמא · והשוקים של זעיר אנפין נעשין מהבלים של אבא ואמא וכבר ידעת שאבא יש לו נשיקה והבל · מהנשיק שלו נתהוו זרוע ימין של זעיר אנפין דהיינו חסר ומהבהבל שלו נתהוה שוק ימין של זעיר אנפין דהיינו נצח ומן הנשיקות של אמא נתהוה זרוע שמאל של זעיר אנפין דהיינו גבורה ומהבל של אימא נתהוה שוק שמאל של זעיר אנפין דהיינו הוד וכבר ידעת שיש עוד נשיקה והבל לשניהם כלולות זו בזו כשנשקין זה את זה מאותו הנישוק הכלול משניהם נעשה ת"ת ומן ההבל הכלול משניהם נעשה יסור והמלכות של זעיר אנפין נתהוה מן הדיבור של אבא והוא ה'בחכמה יסד ארץ פי' אבא יסד ארץ שהיא מלכו' ותדע שזה הזווג של אבא ואמא היה רק מאור ולא היו נעשים ז"א ונוקביה כראוי אלא ספירותיו היו רקים כקרני חגבי' כי באבא ואמא למעלה הזווג הוא בפה שנומדים תחת הפה של אריך אנפין ולכן לא היו ז"א נעשים כתיקונם עד שירדו חיותיהם בפרצופיהם התחתונים שלהם דהיינו ישראל סבא ותבונה ואז נתגלמו ונתעברו כמו שצריך להיות יבוא באורו בפרק הבאי בעזר' קכ"ה ושבתת"ה:

פרק כה

התוחין של אבא ואמא שקבלו מאריך לחיזלתם כי בזה נתיזרר להם זווג תמידי ואהבה והתרבקות זה בזה להיות זווג כיניהם לעולם ולא יתפרשון זה מן זה · ולא כמו מלכות

מלכות שאחר כל זווג וזווג נעשית בתולה וכלה ויש לה בתולים מתרש וצריך חיד של אמא להוריד לתם"ר שמעבה בירה בתולי'. ולכן אמא נקראת אשת איש תוקביה ח"א נקראת נערה בתולה ובל"ה בשיר השירים ואמא נקראת רעיתי ואם יש צריקים על ירם נעשית זווג ונפתחו בתול"יה ואם ח"ו אין צריקים צריכה לנשיכת הנחש רנכיש לה ברחמה והדברי' עתיקים אוצר ה'יכואו וזווג זה של אבא ואמא שאכרנו לחיותו זווג ראשון כעולם לא היה נעשה עם מיין נוקבין כמו זווג ז"א ונוקבי' עתה שצריך מעשה הצדיקים רק עתה נעשה בתורת חסר שכן עלה ברצונו המשוש לעשות להם התעוררות אהבה חזוג לעולם בתורת חסר שכורה יש קיום והעמדה לעולמות עליונים ותחתונים שנ'אמרתי עולם חסר יבנה בשמא עתה שכלילות חשוקים בזרועות היתה סיבה לזווג אבא ואמא ולבריאת העולם. מה הזווג הזה מעורר הנשיקין ולהיות שסרנלא בפי המקובלים ומפשרי אותה אלוה. כמו שאמרו חז"ל דרכו של בעל אבידה לחפש ולבקר אחר אבידתו וברכו של איש לחזור אחר אשתו מוה הטעם עיקר התעוררות חזווג ולהראות האהבה הוא סוד הזכר לכן אבא נושק קודם לאמא ויש לו תנועה להתנועע אליה אבל היא אין לה תנועה ואינה מתנועעת אליו כי נאי הוא לה לחתנועע ולתבוע בשת. הנשיקין הוא מסס התדבקותא רוחא ברוחא. והו אהבה והתעוררו נרול של אינן רעין דלא מתפרשין לעלמין וגם תלמידי בוצינא קדישא פה ק"ק רשב"י ע"ה היה להם אהבה והתדבקותא רוחא ברוחא ממש וכן אומר בזוהר תרומה ביומוי דרשב"י באחנלייא הוה סה דהוה כנין דחון חברייא בחזיזו דביקורא רוחא ברוחא אבל תלמידי האר"י זלה"ה נפלה קטטה ביניהם ע"י נשיהם ננזרה נזירה על שונאי ישראל נם אתם נם תלכיכם עמכם תמפו וראה בקבלת שבת למאל מרקר לפניו ואמר פסוק זה. ועליו נאמר אל תשמחי אויבתי כאשר נפלתי קמתי אבל כשיפיל הקדוש ברוך הוא ושבינתיה ממשלת איש שעיר איש הזדון חזה צר ואוב משמים ומארץ לא. יהיה לנפילתו תקומה ואהם יגביה כנשר משם אורידנו נאם ה' ויקויים הפסוק ועלו מושיעים בהר ציון לשפוט את עשיו והיתה ליי' המלוכה ונאמר והיה ה' למלך על כל הארץ ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד:

פרק כז

סוד הנשיקין הוא לחרבות את הצלם וחרמות שלו"א בסעי אמא ר"ל נשמת זעיר אנפין והוא זווג נעלם מאוד שנעשה פעם ראשון בעת הבריאה בתורת חסר ומה באה החוא רוחא דשביק לה בנוחה כי לעולם מיין נוקבין של הבינה הוא לצורך זווג הנשמות שהוא פנימיות העולמות הם זו"ן ואם הם לא יעלו אין זווג לעילא כי הלא כבר ידעתך מציאות מיין נוקבין כי הלא בעת בעילה ראשונה חתתן שביק בכלה רוחא דיליה והוא רוחא אשתאר בה תדירו ולזה אין האשה מתעברת מביאת ראשונה כי תחילה צריך לעשותה כלי לקבל הטפה העליונה ולכן בבעילה ראשונה עושה אותה כלי ונהו אין האשה מורתת כרית אלא למי שעשאה כלי משום דשביק ההוא רוחא בה ומשם והלאה כל שאר הבעילות מצטיירות ע"י ההוא רוחא שבה. אמנם כל הבנים משם ואילך אם נעשים בכח ההוא רוחא דאית בה וכולם לוקחים מעט מההוא רוחא עד שנשלם וכשנשלם אין האשה מתעברת עוד ולכן תמצא כי הארם חייב בכבוד אחיו הנדול כמו שאמרו חז"ל כבר את אביך ואת אמך את לרבות אחיך הנדול ותענין כי הלא אחיו הנדול לוקח תחלה עקריות ההוא רוחא והאח השני לוקח מה שנשאר ממנו ונמצא שהוא טפל אליו וכן האח השלישי טפל לשני אחים הראשונים כי לוקח הנשאר מהם והרבר מובן אמנם זעיר ונוקביה הם אחים הנדולים וכל הנשמות המהוות היוצאות מחזווג יעליון של אבא ואמא כנודע הם אחים לז"א והו סוד למען אחי ורעי קראן השי"ת לישי אל אחין ורעין ולכך אל תתמה מטעלת הצדיקים כמה היא נדולה עד שקב"ה נזר וצריך מבטל נזרותיו ואמנם זו"ן הם אחים הנדולי וכולם חייבים בכבוד כשיצאו זו"ן נשארה שורש אל ההוא רוחא רשבק אבא באמא נשאר ממנו נואמא אבל עקריותו הוא זו"ן לכן כשרוצין אבא ואמא להזדווג לצורך הפנימיות שהם הנשמות אין זווג רק על ידי עליית זו"ן שם בסוד מ"ן נוקבין ולכך זו היא עיקר כוונתינו בסוד התפילות ובסוד הסצוות כדי לתקן לזו"ן שיוכלו לעלות באבא ואמא ובפרט עתה אחר התרבן שנקראו נופלים ואנו צריכים להקימם ולהעלותם ע"י מעשינו ואשר אסרנו שזווג אבא ואמא הוא זווג תדירי הוא דווקא חזווג של אבא ואמא שמזדווגים כליה להחיות העולמות ולקיימם קיום הכרחיי וזווג זה הוא תדירי ואינו נפסק לעולם שאם יתבטלו רגע אחת יתבטלו כל העולמות אבל הזווג השני הוא לתת מוחין לזו"ן כרי להוליד נשמות בעול' שהוא פנימיות העולמות כנודע שלזה אנחנו צריכים להעלות פנימיות העולמות בתפילתינו וזה חזווג אינו תדירי ולכן תמצ'נו' שלפעמי' חפירוד מפי כביכול עד אבא ואמ'דנמ'כה שאחז"ל נשבע הקבה שלא יבנם לירושלים של מעלה עד שיכנם בירושלים של מטה כי ב'ירושלים אלו הם סור אמא ומלכות ופעמים מצינו פסוק ונחר יוצא מערן דלא פסיק תריר עין בארוא זומא נרבי רב המנונא סבא ע"ה וקשיין אהדדי והרבר מתורץ עם הנזכר ואמנם המיין נוקבין של בינה לצורך זווג הנשמות שהוא פנימיות העולמות הם זו"ן ואם הם לא יעלו אין זווג לעילא כי הלוא כבר הודעתיך מציאות מיין נוקבין כי הלא בעילה ראשונה התתן שביק בכלה רוחא דיליה והוא רוחא אשתאר בה תדירו ולזה אין האשה מתעברת מביאת ראשונה כי תחילה צריך לעשותה כלי לקבל הטפה העליונה ולכן בבעילה ראשונה עושה אותה כלי ונהו אין האשה מורתת כרית אלא למי שעשאה כלי משום דשביק ההוא רוחא בה ומשם והלאה כל שאר הבעילות מצטיירות ע"י ההוא רוחא שבה. אמנם כל הבנים משם ואילך אם נעשים בכח ההוא רוחא דאית בה וכולם לוקחים מעט מההוא רוחא עד שנשלם וכשנשלם אין האשה מתעברת עוד ולכן תמצא כי הארם חייב בכבוד אחיו הנדול כמו שאמרו חז"ל כבר את אביך ואת אמך את לרבות אחיך הנדול ותענין כי הלא אחיו הנדול לוקח תחלה עקריות ההוא רוחא והאח השני לוקח מה שנשאר ממנו ונמצא שהוא טפל אליו וכן האח השלישי טפל לשני אחים הראשונים כי לוקח הנשאר מהם והרבר מובן אמנם זעיר ונוקביה הם אחים הנדולים וכל הנשמות המהוות היוצאות מחזווג יעליון של אבא ואמא כנודע הם אחים לז"א והו סוד למען אחי ורעי קראן השי"ת לישי אל אחין ורעין ולכך אל תתמה מטעלת הצדיקים כמה היא נדולה עד שקב"ה נזר וצריך מבטל נזרותיו ואמנם זו"ן הם אחים הנדולי וכולם חייבים בכבוד כשיצאו זו"ן נשארה שורש אל ההוא רוחא רשבק אבא באמא

שער קרית ארבע

אנפין ואם בעל נפש אתה תבין כוונת חיבור הדברים רזין דעתיק יומיא ואשאלה מיי מענה לשון להרהיב שכלי ולהרים רגלי בדזי ופורי מעשה בראשית ורזי עתיק יומיא ה' אלהי גל עיני ואביט נפלאות מתורתיך:

פרק כז

ועתה צריך שתדע עיבור ראשון הוא קטנות ראשון שכל מה שאמרנו באלו שש קצורה של ז"א הוא בסוד העיבור בהיותו כמעי בינה כשהיתה היא מקבלת האורה להתעבר ממנו והוא עיבור ראשון וקטנות ראשון עתה צריך אתה לדעת מתו סוד העיבור למעלה ואל ישאון לבך שלמעלה יש נשיקות והבלים ודבור הנשמי ועיבור ח"ו כי אין שם לא צלם ורמות נשמי אלא הכל האותות גדולות של שמות נוראים כמו שפירשנו אצל ע"ן ואו"ן ואצבע שכולם שמות נוראים שהם פועלים ברוחניות מה שפועלים האיברים הגשמיים אבל הוא רק מאור והבן אדם העבור מחומר הגם אינו יכול לציר זה במחשבתו כי אם בראותו למעלה בצפיתו במרכבה אשר כל רואיהם מתחכמים על אחת כמה וכמה השותים מי החכמה עצמה. וכל זה מה שאנו מדברים הוא דרך השאלה ומשל לשכך האוזן שרברה תורה בלשון בני אדם כן אנו מדברים בבאן בלשון בני אדם לשכך האוזן ולחבין סתרי תורה שנ' ומבשרי אחזה אלוה ועתה שניתן לנו רשות לעשות משל צריך לירע מהו סוד עיבור שלמעלה שנתעבר אמא מזיר ואיזה הארה של שמות הסרוסן כמלת עיבור והכוונה מלת עבור תחלק אותו לשתי תיבות. ותאמר ע"ב רי"ו ופירושו ע"ב הוא מימין כזה יו"ד ה"י ויו"ד ה"י. ויו"ו הוא משמאל הוא שם אהי"ה כמילוי יודין שעולה קס"א הנם שם של הויה במילוי הוי"ה שעול"ב ן כזה יו"ד ה"א ו"ו ה"א חנה כ"ן וקס"א עולים ר"ג וחסרי עור שלשה למספר ר"ו וקח אתה שם אלהים וחלק אותו לשלש חלקים. א"ל מימין בינה מ"י משמאל ה' באמצע בין שני רדים כי היא עצמה החלב הסריקה לפי בניה בימי נדלו ראשון כאשר תדע במקומו בסוד חיניקה בסעייתא דק"בה ושכינתיה. ועתה אין העת לפרש סוד החלב של הח"ו הזאת בשני אופנים יפה ושמאל של שני דרים דאמא עילאה כי כל זמן שהעיבור ראשון קיים עודנו בסוד קטנות הרי שם אלהים נחלק לשלשה חלקים. ור"ג שיש לנו משני שמות קס"א וב"ן הרי ר"ו וגם דע שאלו השלשה שמות הנזכרים אהי"ה והוי"ה ואלהים הם מצד הבינה שנתעברה מזיר אנפין הרי לפנין פירוש מלת עיבור שהוא ע"ב ר"ו ופירושו שאותו הזמן שנתהוה ז"א היתה בינה מקבלת האורה מאלו השמות ובהארתם נעשה ונתהוה ז"א בתוך מעי הבינה:

פרק כח

ודע שש שלשה מיני עיבורים מבשרי אתה אלוה כמו שש שלשה זמני עיבור באשה. יש אשה אשר תחזיק עוברה במעיה ז' חדשים מקופיי לבד ואח"כ תלד. ויש אשה שלא תלד עד ט' חדשים ויש אשה שלא תלד עדי"ב חדשים. וידוע כי כל מסובב למטה לא יסובב על אופניו אם לא ירגיש מכוונים פרטי המסובב עם הסבה כי כל מה שיש למעל' ברוחני ישנו למטה בגשמי כי ממנו נברא ואין המשלח זולתי לארון הכל לעשות כרצונו כי ברורי בראשית לא נשתנו. כך אם לא היה למעלה באמא ג' זמני עיבור אצל ז"א לא היו למטה באשת הגשמי ג' זמני עיבור וצריכים אנו לחקור סבתו למעלה באצילות איך בעבור הראשון נמצא בו כל אלו הפרטים ז' י"ב וכבר אמרתי לך כי אמא שהיא בינה נתעבר מזיר אנפין והוא מקופל בבטנה תלת גו חלת פ"נ"י בנג"ת. דהיינו נצח בחסר הוד בגבורה ויסוד וחצי ת"ת התחתון בחצי ת"ת העליון וצאל"ר שכל אחר כלול משלשתן נצח כלול משלשתן דהיינו מחג"ת וכן תור כלול גם כן מחג"ת וכן יסוד נמצא ערוה ששלשה פעמים שלש הם תשעה הנה מבואר לפנין עיבור תשעה. ועיבור שבעה הוא שכבר אמרנו למעלה כי חצי תפארת התחתון נכלל בחצי העליון ולהיותה מרה אחת תפארת נכללה חציה בחציה לא חצריכה להכלל מאחרים ויי לה בכלילה הזה שנכללת חציה בחציה. אבל נצח והוד כל אחד כלול משלשה ספירות חג"ת חם ששה. והשכייני הוא כלילת תפארת חציה בחצי ונחשבת כמספר לחודש אחד נמצא יש לך ז' חדשים. וזהו שאמרו משה נולד לשבעה להיותו מלנאו מספרת תפארת חציה בחציה ויעקב מלבר ממדת יסוד וזהו כוונת חרשב"י ע"ה שאומר משה מלנאו יעקב מלבר זהו עיבור שני של ז' חדשים. עיבור שלישי שהוא מי"ב חודש הוא בבחינת המלכות בסוד הפסוק ואחר ילדה בת ואמרו רז"ל שנשהתה י"ב חודש וגם רינה רומז למלכות שהיא מדת הדין חרפה וגם דינ"א באלף הוא סוד דינא דמלכו"ת הא דינא ובהיפוכו הוא ארנ"י שהוא שם המלכות כנודע נמצא שהם ארבעה נצח הוד יסוד מלכות ותכלל מדת המלכות משלשה ספירו' שהם חג"ת כמו שנכללו נה"י כל אחד משלשתן דהיינו חג"ת הנז' ואלו הארבעה ספירות נהי"ם כל אחד כלול משלשה הרי שנים עשר חודש וזהו עיבור שלישי:

פרק כט

ור יאיר עינינו ברתי תורתו הקדושה מה צורך יש בשלשה זמני עיבור של ט' י"ב כי הוא מלתא בלי טעמא ואיזה שמות מאירים עליו באותו זמן שחשבונם עיבור ונאסר כי העיבור הראשון הוא של ז' חדשים שהגיע לזעיר חידוש אור מהז' אורות של נה"י חצי ת"ת התחתון דאריך שנתקפלו בחצי ת"ת העליון ובאותו זמן יונק זעיר שם קמ"ג שהוא שם אהי"ה כמילוי אלפין כזה א"ף ה"א יו"ד ה"א ועמו שם מה כזה יו"ד ה"א וא"ו ה"א ועוד מספר אותיות של שם בן ד' שעולת כ"ו עם ב' כוללים של שם מ"ה ושם כ"ו הרי רי"ו העל עליהם שם של ע"ב בנזכר הרי ויעבור שהוא אותיות עיבו"ר וסוד עיבור של תשעה חדשים הוא בעבור ראשון של קטנות ראשון של ז"א שאנו מדברי עתה בו הוא שיונק זעיר מאמא מאלו השמות היינו שם קס"א שהוא שם אהיה כמילוי יודין כזה אל"ף ה"י יו"ד ה"י ועמו שם בן כזה יו"ד ה"ח ו"ו ה"ה ושני שמות אלו עולים כמנין יגר' עם כללות שם אלהים מחולק לשלשה חלקים דהיינו א"ל ה' י"ם הרי מספר ר"ו והטל עליהם שם ע"ב דאבא שהוא הזרע של החי' חזאת בשני אופנים יפה כמנין חס"ר הרי מנין ויעבור שהוא אותיות עיבור. וסוד העיבור של י"ב חדשים הוא שיונק זעיר מאמא מאלו השמות היינו שם קנ"א שהוא שם אהיה כמילוי הה"ין כזה אלף ה"א יו"ד ה"א ועם שם ארנ"י שעולה ס"ח הרי שניהם עולים ר"ו והטל עליהם שם ע"ב דאבא הרי ויעבור שהם אותיות עיבור והוא ממש סוד עיבור שני שחזרת אמא ותתעברה מזיר אנפין ונוקביה פעם שנית אחר גדלות ראשון דהיינו היניקה אותו חיעבור הוא בשביל המלכות שלא היתה ניכרת בעיבור הראשון שהיתה או בסוד ונב ולסבת ההתקפלות לא היה נראות אלא צד החיצון של ההתקפלות שהוא נה"י שהיה מכסה שליש האמצעי שהוא גנ"ת והשליש החיצון הוא כלול באופן זה היינו שכל א' מהג' היתה כלולה מהבירותיה הסמוכות לה נצח כלול מיסוד והוד וכן כלם נמצא שכין שלשתם הם תשעה חדשים כי נה"י רומזים סוד החדשים ורמז לזה חדשים לבקרים שהם נה"י הם החדשים וגם כן בכל אחד מאלו ח"ג כלול מעשר ונ"ם עשר הרי ל' וזה נמשך העיבור ט' חדשים בעבור ראשון אמנם בעבור שני שהיה מלכות נראית נמצא שצד החצון של התקפלות היה של ארבע שמלכות נכללה עם כל אחד ואחד מהם והיתה מפילה לכל אחד מהם בסוד נקיבה דסובב גבר דהיינו נה"י ובהיות כל אחד מהם כלולה מארבע דהיינו מלכות עם השלש ספירות הנזכרים נמצא שהם ארבעה ושלשה פעמי' ארבע' הם י"ב חודש לכן נמשך זמן העיבור השני י"ב חודש:

פרק ל

כלל הדברים שאמרנו שהעל' אריך בקיצור הוא תלת גו תלת ניצוצי האור שהיו בתוך המאגין תבירין ואמרנו כשיסוד נכלל למעלה בתוך ת"ת הוציא הבל מתוכו ואותו ההבל נתפשט דרך צינורי הזרועות דאריך לאבא ואמא ועשו אז להם מוחין ובהם השיגו התעוררות לווגו ואז בסעי אמא נפלל היותר זך וברור ונקי מהאורות

פתחאירה שהעלו עמהם חשוקיים מהז'כלים שנשברו ונתבטלו ואור היותר זך וברור שבהם נעשה זיוך אנפין והפסולת נפל למטה ומצאו הנוף של הנחש מוכן לקבלם וצריך שתדע שכל נקודה מהמאנין תבירך היתה כלולה מעשר ספירות כח"ב גנ"ת נהיים נמצא שכל נקוד' יש לו כתר חכמה בינה ושאר העשר וכבר ידעת שנקודות כח"ב נתפשטו לאריך אנפין הכולל תלת רישין ושירי הנקודות שמסנו נבנה אבא ואמא ונעש להם פרצוף כאשר אמרנו למעלה ואז עלת האור היותר גדול זך מהמאנין תבירך למעלה ששיך לבנין כח"ב של תלת רישין שכלולים בוחכמת"ן ובינה העיקריים והניחו רישום למטה ועל כל פנים אורם של כח"ב הוא יותר טוב ויותר זך מאור ז'כלים הנשארים כי אע"פי שעלת"ה אור כח"ב מהז'כלים של תחתו למעלה נשארה למטה מהחלק האור של ז'כלים עצמם עם הצל והרשימו של כח"ב הוא האור היותר עב שלהן וכן כשחעלה אריך ברגליו השבע תחתיות של המאנין תבירן ורישומן של שלש ראשונות נשאר למטה הצל של ז'תחתיות וצל הצל של שלש ראשונות ועתה בעת התחוות זיער אנפין ונוקביה בתוך אמא הנה החלקים האלה שהעל' אריך ברגליו נמסרו מאבא לאמא בסוד נקודות תבררו אוכל מתוך הפסולת ומהאוכל התוא נתחוה זיער בסעי אמא ונעשה מן הרשימו של כתר חכמה בינה שבכל אותם מהם כתר חכמה ובינה של ראש זיער אנפין כי העוכר בסעי אפו גם כן יש לו ראש אלא שהוא חלוש מאור כאמרם ז"ל שראשו סוגח לו בין ברכיו וכו' ואינו יכול להרים ראש כי הוא נעשה מהצל ותרשימו לבר עד שסנחל יסוד אמא בדרך יציאתו בעיבור שני ישתה על כן ירים ראש:

פרק ל"א

ציאלך שגם כתר חכמה ובינה ודעת דזיער נתחוו בסוד נשיקין ומחתבלים שאמר קחלת הלמוד זה סקל וחומר ומה האיברים האחרים שאינם נקראים חכמה ובינה מחכמה ובינה של הנשיקין מפני שהם קו ימין וקו שמאל מכל שכן חכמה ובינה של זיער עצמם שנבנו מהם ומפני מה לא נזכרו בנשיקין מפני שהם דקים מאוד בסוד היולי וכמעט לא היו נכרי' מפני רוב דקותם כי לא נתחוו בפועל גמור כלים שלהם ובחיות שבתר חכמה ובינה ודעת שנתחוו לזיער נוקביה הנז' היו חיולים וכמין נקודות לכן עתה לעשותם בסוד כלים צא"ל כי כשעלו למעל' בכתר שבכתר הז' כתרי' והז' חכמו' והז' בינות סעול' תנקודות שהיו באמא כגו' נשאר הרוש שלהם באמא וכן נשאר נ"ב באבא בעברם דרך שם כנזכר לעיל ונובלות אבא ואמא נכללו בנקודת הרשימו הזה ונעלו יחדיו למטה כנזכר לעיל' ונם ארז"ל לא זזה שכינה עד שעשתה רושם כי אע"פ שאור קדוש חולך במקומו הניח רשימו במקומו כן למטה ברשימו וצל הז' תתחתונות של עולם התוחו הנ"ל ונובלות הרשימו אחד אל אחד ומסנו נבנו מחכמי"ם של ז'א אך הוא הלוש מאור שאינו יכול להתחזק ראשו בקומה זקופה עד אח"כ וכשנתקפלו תלת נוהלת באריך כנזכר לעיל נקלשו ועלו למעלה גם אורות הרשימו הזה כמו שנעשרשו בשאר האורות אך לא נתערבו עם אותם שנשברו כי הם יותר דקים ומאורות הרשימו הזה נתחוו מהם סוד מוחין בזעיר דהיינו שבעת לידה נתנה אבא לאמא דרך היסוד שלהם ואמא נתנה אותם לזעיר ונוקביה והם נעשה כלי מוח זעיר ונוקביה שהם בתר חכמה ובינה הנז' לעיל שלא היו ניכרים ועתה נתקנו והיו לראש זכת שלא נתן אבא לאמא אור הרשימו הזה בינת הזווג כמו שעשה בשיפה של ז'א ונוקביה הוא לפי שאור הרשימו הזה הוא יותר דק משאר האורו' של חטיפה ולכן לא נתערבו יחד ונתן אור זה של הרשימו שהוא יותר דק לבר בעת הליד' ועל כל פנים אור הנובלות של חכמה ובינה שוכרנו בשער עולם התוחו בסוד שאר"ל נובלות חכמה של פעלה תורה פי' נבנה מסנו ז"א שהוא סוד תורה שבכתב ונובלות בינה שכינה כי מצא מין את מינו חכמה ובינה שהם מן הנתרים תדבקו בהרשימו של חכתרים לעשות כלי מוחין לז"א:

פרק ל"ב

ונבר אמרנו שתנקודו' של רושם כלי הסוח של זיער שהם כתר חכמה בינה הנז'שתתחו מוחזנלים של אבא ואמא נשיקתם בזוכר ובנעם שלא היו ניכרים לחוב רקותם וכעין זה העובר במעי אמו נראה שאין לו ראש להי'או. ראשו בין ברכיו כמאמר ז"ל ואח"כ בעת הלידה כשניתן לו הרשימו הזה אז עבר ראשו ותחו רמו מנחל בדרך ישתה על כן ירים ראש וכלל זה יהיה בידך שבכל מקום שנאמר נח"ל הוא יסוד ושים לבך כי ר"ת של מנחל בדרך ישתה עולה ג"ב במספר שם ב"ן רמז שבכל יסוד דנוקבא יש שם ב"ן אלא שיש ביניהם איזה הפרש לפי שביסוד של אמא הוא בסוד וו"ן כמה נקוין י"ד ה"ח ו"ו ה"ה שהם י"ו וזן שעולה ק"ב ועם הי"ד הם ק"ב רמז לשם יב"ק והיינו שאמר הפסוק ויעבור יעקב את מעבר יבק ר"ל יעקב שהוא ריוקניה דזיער עבר מעבר זה דהיינו יסוד זה ויצא לחוץ ושם ב"ן שנמלכות אינו בסוד וזן כי אם בסוד יזרע שבתחלן כי כל ח"ת היא י"ד בתוך הדלת כזה ה' כנזרע ביחוד ק"ש שחעין והדלת גרולה והוא ד' עבים שאחר מהם שם כן וצריך לכוון שהעין היא גרולה כשיעור שתי עיינן לרמוז לשם ב"ן העולה עין שתי פעמים וכשנבוא לסוד יחוד ק"ש נפרש בסעייתא דשמיא הצריך לענין זה:

פרק ל"ג

כשנכלל אריך חלת נו תלת כנו' לעיל העל'א ונוקבי' בסוד טפה למעל' בירו כניכול והכניס בתוך ספירות התכמה שהיא אבא דרך ראש אבא וירדה אותה הטפה דרך חוט השדרה עד סוף נה"י של יסוד אבא בסוד תרין ביעין דרכורא ולהיות ששם מתנשל הזרע ומתמתקים הנבורות אז עלתה זאת הטיפה וחזרה למעלה עד ראש העפרה של יסוד של תכמה ויצאת בסוד יוחה בתוך אל תוך מעי אמא ושם על"ידי למעלה בסוד פרוזדור עד הנקודה של ת"ת של יסוד אמא ושכבה תא סוד העלייה כאשר נבאר בס"ד ואח"כ במקום הזה ישוב זיער נוקביה בכלי נה"י של יסוד אמא והוא נבנה בסוד שלישי דהיינו חב"ד גנ"ת נה"י שהם ס' חרשים וכאן הוא סוד הברזל כלומר שנתברר הרעים מהכלים של זיער נוקביה ולהיות שאלו הרעים הדבוקים בזיער עדיין לא הגיעו להיות קליפה לחיות שלא ירדו עדיין למטה לזה הדינים שם בסוד מים עכורים וכביכול דוגמת זה חמים שבשליא שיוצאים קודם הולד. ודע כי בתוך יסוד של אמא יש ג' מדרינות שם הראשון ממטה למעל' פרוזדור והשני חדר והשלישי עליה. ופירושם פרוזדור הוא נה"י שליש התחתון שביסוד אמא. חדר הוא שליש האמצעי שביסוד אמא עליה הוא חב"ד ריסוד אמא והנה כשזיער הוא בנה"י זה שהוא נחיצת הדינים של אמא והם סוד ג' חרשים הראשונים לזה אחז"ל ג' חרשים הראשונים רע לאשה ורע לולר מפני שאם יריק אבא לזיער הארה ביותר במקום הדינים האלו יהיה רע לכלים האלו דאמא וח"ו מפני שאינן יכולין לסבול החסדים והאורות הגדולים של אבא וח"ו ישברו והיינו רע לאשה רע לולר פירוש לפי שכשהוא באותו מצב דהיינו בפרוזדור זה הנזכר כליו הם קטנים ולזה אז"ל המשמש מטתו ביום תשעים כאלו שופך דם פירוש מפני שאפשר שמכח האורה שנתן לו אבא ישברו כליה חיינו ביסוד דיוקנו הנזכר ונם זיער לא יהיה לו יכולת לסבול וישברו כליו נם כן ולזה הוא כאלו שופך דמים וה רע לאשה ורע לולר ורע שאף על פי שאמרנו לך שהוא רע לאשה ורע לולר מכל מקום בלילי שבתות יכולים לחזדוג שכח האורה של שבת ניצולים אפי' זיער מפני שהאורה שבהם שהיא מעתיקא קדישא נותן כח והעמדה לאור אבא כדי שלא יזק ומפני זה הוא בסוד מוסף מחזק אור המרוכה והיינו דאמר אביי משמש ורחוץ ואינו חושש ושומר פתאים י' פירוש משמש והולך בלילי שבתות שכך עונתן של תלמידי חכמים בלילי שבת בלילי שבתות והאחרים ועמי הארץ ופתאים ניצולים מזכות תלמידי חכמים מפני שכשבא להם האורה דהיינו משם הזווג רעתיקא קדישא גם אלו הפתאים הם נשמרים והיינו דכתיב שומר פתאים י' כלומר מאותו שם הוי"ה רעתיקא קדישא המאיר לתלמידי חכמים נשמרים גם כן הפתאים וכו' חרשים אמצעיים שעול"ה זיער מן הנתרים

שער קרית ארבע

פרק לה

המלכות

כשנלחם למעלה בקיפול אריך בהור שלו רצתה לבלוע חמים המלוחים הסובבים אותה כי היא כמו הארץ שסובב עליה סביבות ים אוקינוס כך הדינים הללו היו סובבים את המלכות מכל צדדיה קורס עלייתה ורצתה לבלוע חמים האלה כדי למתק וכך היה רצונו ית' לסדר את החניך הזכר שבים ולהרוג את הנקיבה למלחה לצדיק לעתיד לבוא ר"ל בעליית מלכו' נמתקת ונעש' ר' מאה עלמין דכיסופין ותענוג הוא שכבר ירעת סוד שבחי מלכות שיהיה בו טוב ורע טוב למוד דתיינו לצדיק ורע לרע דהיינו לרשע ופירוש של דברים הוא שעץ הרעת טוב ורע שאומר הרשב"ע ה"ה המלכות בבחי מקומות תיינו שכשנשברו הכלי' ומלכות אתבטלת זמן אותו הביטול היה בסוד דין בעוד הדינים שנתחזקו אחר כך מהן הקליפות והיו סובבים המלכות מכל צדדי' בסוד ים אוקיאנוס הסובב הארץ וזה הים אוקיאנוס הוא מה שנרמז בזוהר דברים פ' קדוש בספרא דצניעותא אומר רשב"ע ע"ח קולטרא בקומרא סנפירא בעדבית פ' קולטרא המוטרות ר"ל שחדינים כולם מק' בצים כמו צרור אחר קשה: בקומרא פי' קשר אחר: סנפירא ר"ל שאחר שנתפשט מעט מן חצרור הקשה יהיה בסוד סנפיר שהוא מתפשט ואינו קשה כל כך ר"ל שהיו הדינין סובבין ומקיפין המלכות ולא היו יכולין לינק בה מפני שלא נשברה לא מקיפין אותה מבחוץ ואחר שהיה אריך מתפשט ורגליו מגיעין ער הבלים הנשברים שהוא קרקע תחתירו וסימנך מקום אשר אסירי המלך אסורים שם ער תחיית המתים ואמר הקב"ה לאריך שיתקפל כאשר כתבתי בסוד מים בכים או נרבקה מלכות בהור של אריך ורצתה לבלוע אלה המים כדי למתק ולא אסתיי מלתא בשביל הקשרוש אבל מכל מקום נשבר בהם והיינו דאמר קרא שברת ראשי תנינים על המים כלומר שברת ראשי הדינים שהם בסוד תנינם: על המים כלומר קורס שנתגברו ולא היה להם נוף אלא בעודם מים כשהיו מקיפין את המלכות שברת בהם ומרירותם בסוד לענה וראש שאלו ח"ו היה להם בנין ונוף היו משתטשי עלמא אכל מכל מקו' באותו שברה של הבת שלהם נתמתקו קצת דהיינו סוד הנקיבה שהיא כנגד מלכות ר"ל נקודות מלכות נמתקה מכל וכל אבל מכל מקום שרשה מן המים המלוחים שהם דינים והיא הנקיבה שנמלחה לצדיק לעתיד לבוא אבל הזכר היה קשה ואי אפשי למתקו ומכל מקום נסתרש כלומר בכר ידעת שהדגים יש להם כמו זרע בזוכם וכשיצא מהם הזרע הנז' נברא ממנו כמה אלפים דגים לית מרמו כדי שלא יצאו ביצי צפרדעונילעולם ודע שזה הזכר לחיות שנסתרס נמתקו מעט קושי הדגים שבו ונעשה בסוד סנפיר והיינו דקאמר הרשב"ע סנפיר בידבוי ותיבת סנפיר עולה ר' מאות כנגדם ארבע מאות שקל בסף של אברהם שהיו כדי למתק זה הסנפיר של הזכר הנזכר ונקוה לו בו הסערה ולזה כל מיערת הצדיקים יש להם צורת עכנא שהוא צורת נחש והיה אמו בפיו כנזכר לשם בספרא דצניעותא כדי למתק ארסו של נחש וזה הסנפיר שאמרנו שנמתק בעלייתו עם המלכות בתוך הור של אריך מהם יצאו אותם ארבע מאות עלמין דכיסופין המזומנים להצדיקים כנזכר בזוהר דתיינו שהמלכות נתפשטה בתוך דאריך ותפשטות לעשר ספירות ולהיות שהחור הזה הוא נכלל באריך וכבר ידע שהחכמה ונקראת רישא ראין נכללת בתוך אריך בסוד עשרה הכף ובסוד ובקב באשתו יהיו לבשר א' ואין המתפשט בתוך אריך הוא בסוד שם ע"ב שיש בו ר' יודין ואו' יודין הם סוד ר' מאה עלמין דכסופין שאמרנו ונקרא דכסופין לחיות שבבאן לומר במצב הזה הוא הקטרוג שנכספה המלכות שהיא יחיה לה בתר לבדה והיא היתה סבת מיעוטה ולכן נקראים עלמין דכסופין. ונם נקראים כיסופין מלשון נכספה וגם כלתה נפשי לחצרות בית אלהי והיא תאוה וחשקת הצדיקים שכוספים להנות ולהיות ניזונים מזיו השכינה מאה עלמין הללו להיותם באים מלמטה ונתקנו ע"י אריך הוא דבר חמשתיי אל ריחניות נשמת בני אדם ואינו כל כך דק שהוא צער לנשמה לחנות מאור דק אבל זה אינו כן וזהו טעם שאמרו ל

לעתיד

והתחתן דהיינו פרוזור זה לתוך החדר הנוכל דהיינו הנ"ת ריסוד אמא או רע לאש'ושוב לולב פירוש לפי שבאותו המצ' יש שם נ"כ גבורות דהיינו נבורה ואנפ"י שהם חנ"ת ויש בהם חסדים ג"כ מכל מקום הם בסוד רין מפני שהם מאמא דדינין מתערין מינה וגבורת זו היא שורש הגבורות והחסדים האלו להיות שהם בסוד דין אינם פועלים פעולתם אלא כביכול הם נכנעים תחת הגבורה ולזה כשבא להם באותו המקום האירה של אבא אפשר להם ש'שברו ואם לא ישברו לפחות יהיה להם היזק גדול שיהיה להם צער מרבוי האור של אבא ולזה הוא רע לאמא ואלו זעיר להיות שכליו עתה עולים ומתגדלים או אבא מורגו ומלבנו בסוד חסד ומגדיל איבריו כדי שיהיו יכולים לסבול אורו ונהנים מאורו ומתחזקים ולזה הוא טוב לאשה וכל שכן לולב שעתה נתגדלו איבריו של זעיר יותר ויותר ומורגו ומלבנו ביותר כלומר שנסיר ממנו כל כחות הדינים ואינו מניח לו כי אם הגבורות המפותקים היינו מלבנו שנסיר ממנו כח האורם והדינים וקליפות שהיו בבחינת דבוקי' כו ולזה הוצרכו הליבון והברור לברר אוכל מתוך הפסולת שמותר לעשותו בשבת שהוא עת תוזנו ואותו היותר זך שברים נדבק ביותר עב מהחסדים ואותו היותר זך שברים נדבק ביותר עב מהחסדים ואותו חיצוניות נדבק חלק בחלקו פירוש נצח הוד יסוד של החסדי' עצמם בחנ"ת של אותם חחסדי' וכן חנ"ת בחב"ד ולזה כלם החדרים ל נקודה בסוד שפה שכל החסדים הלו נתחברו יחד ונעשים בסוד שפת זרע לכן דהיינו החסדים והזרע יורה בחץ בסוד מים חנגרים חרי לפניך שהחסדים נקבצים כלם יחד ונעשים נקודה אחת מימיות והחלקים האלו בזכות החסדים בזעיר עצמו נשארית בסוד שפה ולזה אנפ"י שזעיר זה עלת ברגלי אריך ונדבק בנצח שלו ומלכות בחור שלו והוסרו ממנו חיצוניות וחדינים מכל מקום נשאר רבוק ובלוע בתוכו אותם החלקים הנזכרים ולזה לא נתבררו הדינים האלו ממנו כשהיה בתוך אריך עד שנכנס לתוך מעי אמא ואבא הוא סאיר בו ומתלבן ונזדככת כנוב ולמעין תרע תוכן הדברים מה הם אלו החלקים וחיצוניות והזכרת הנזכר דע שבכל קליפות יש בהם רוגמת הקרוש עצמה וכן בריעי ובחסדים ומה שאמרנו חיותר זך שבקליפות נדבק עם היותר עב שבדינין ר"ל חב"ר שבקליפות נדבקים עם נה"י שבדינין ומה שאמרנו היותר זך שבדינין נדבק ביותר עב שבחסדים ר"ל שבחינת חב"ד שבדינים נדבק בנה"י שבחסדים וכאן לא נזכרת מלכות מפני שיש בה דין ואינה נזכרת בפני החסדים ואין"פ שיש בגבורת זהור שהוא גם כן דין דע שהם בסוד זכר ואמר הרשב"י ע"ה בס"ה דינים דרכורא קשים ברישא וניתים בסיפא דינין דנוקבא ניתין ברישא וקשין בסיפא. ולפי שאין הדבר נקרא אלא על שם גימר לכן הואיל וגמר דינין דרכורא ניתין בסיפא אין בזכורין הזך אמנם דינים דנוקבא קשין בסיפא לא ישמע על פינו ומה שאמרנו כה"ב בקליפות וגם דעת דע לך שחקליפות להיות שהם עכים ומטאים לזה גם הכתר שלהם הוא טפל ועב שיכול אני לראותו לומר כי הוא זה ואלו בקדושה הכתר הוא עליון ואי אפשר לנו לדבר בו וגם כן לראותו ויעלו נאמר במופלא ממך אל תדרוש ולהיות שאין יכולין לדבר בו אין אנו מזכירים אותו כי אם בסוד אריך כנזכר בפרקי אריך עצמו ולהיות שהקליפות הס"א לזה אנו אומרים בקריש יתגדל ויתקדש שיש בשני תיבות הללו כ"א אותיות שהם פחוקים לבטל כ"א קליפות וכנגדם כ"א פסני הקטורת שהם להכניע הכ"א קליפות האלו וכן גם כן עשרת ירידות שעל המשכן שעליהם אמר"ל כל המוסיף גורע ואו הי"א יריעות עזים הם נגד כ"א קליפות שיתבטלו במהרה בימינו ויומתקו הזכרי' והנקיבות בסוד וישלח יהושע בן נון מן השטים שנים אנשים מרגלים ונאמר או תבואנה שתים נשים זונות אל חמלך או דייקא ולא סקורים לכן ונבולם יהיה נוסף על הקדושה שנאמר קומה אלהים שפטה הארץ כי אתה תנחל בכל הגוים ונאמר והיה י' למלך על כל הארץ ביום ההוא יהיה י' אחד ושמו אחד:

לעתיד לבוא צדיקי' יושבים ועטרותיהם בראשיהם שהם הגבורות המכותקים שאין פחד לעתיד לבוא להנות ממנו כי הנה הרשעים יאכדו באותו זמן לכן הזהב הוא דין והוא יותר יקר הערך מכסף שיכולים הצדיקים בכל אות נפשם להנות ממנו כי הוא יותר עב מכסף שהוא סוד החסר ובאותו הזמן יאבדו הרשעים ויתפרדו כל פועלי און ואתה מרום לעולם יהו"ח ונאסר ועלו מושיעים בהר ציי"ן לשפוט את הר עשו והיתה ליי' המלוכה יתברך י' לעולם אמן ואמן:

פרק לה

אחד התשיעי חדשים שהוא אחר עבור ראשון של תשרה חדשים של קטנות ראשן תקף יצא ז"א עם רחל רבוקים בנק אחד לבר ולא בקו שבאו אל מעי אמא בסוד גב אלא בסוד ר"ו פרצופין ונהו שאחז"ל אדם הראשון שהוא סוד ז"א ד"ו פרצופין בראו ורבוקים בגב אחד לבר ונחל א"ל לשניהם ורחל יצאת עם זעיר ביציאה ראשונה סטיבורו ולמטה ומתחלת מאחוריו מבין תרויהי דהיינו מסוף השליש העליון של ת"ת ולמטה מלבושת עד הרגלים ויש שם נקב בסוד המבור מכוון נגד נקב ששי בראשה בקדקדה ומסנה חשפעתה ותיותה לעולם וכשיש זווג היא נגטרת ובאה אליו פנים בפנים וזעיר כי רחל אינה כוללת אלא נה"י וחצי ת"ת ואינה אלא חצי נקודת הגוב וחצי הגוב דהיינו החלק העליון הכ"ד וחצי ת"ת העליון היא לאה לא יצאתה עם זעיר ביציאה ראשונה להיות הדינין תקיפין כי זעיר ונוקבא בבטן אמו הוברריו מעט מהדינים ושם נחלקה טפת מלבוש לשתים מסוראה מתניה ולמטה רחל ומסוראה מתניה ולמעלה היא לאה ולהיות שיש בה דינין תקיפין יותר פרחל לכן לא יצאת עם זעיר ביציאה ראשון' ונשתהתה שם שנים עשר חדש ויצאה עמו ביציאה שנייה ובין כך נסתקו דינית ולולי הנ"ה של אמא שסאירים בה בסוד הארוכות שסתאריכת כדי להכניסם בתוך זעיר את"כ בסוד הניקה וסמתיקים דינית לא היה לה כמעט מיתוק כי הם מאירים על ידי זעיר ללאה ונעשו לה עיניין והיינו דכתיב ועיני לאה רכות ופירוש רבי אברהם אבן עזרא שם בפסוק ארוכות וניבא ולא ידע מה ניבא והוא ממש כוונת הסוד שסתארכות נ"ה דאמא ונעשו ללאה עיניין וממתיקים אותה והיא לוקחת תמיד מראשו של זעיר כובר הדינים ולהיות שאמא מתפשטת עד מבוריו של זעיר ובהרכנתה מגעת עד הוד גם היא נמתקת על ידי הארת בינה וסימנך ושם הגרולה לאה שלאה תמיד היא עם בינה ושם נתגדלה אבל רחל להיותה מתחלת מטבורו של זעיר אנפין ושם אינה מגעת הארת הארוכות האלה ואין לה עיניים לכן נקראת עולמיתא שפירתא דלית לה עיניין ובהארת הציצי' שסשימים בגוף הלב בפרשת ציצית נאמרו מצותי' וראיתם אותו הוא צריך לכוין בשם הוי"ה דעיניין כי הציצית הם מתחיליהם בסוף השליית וסתפשטים למטה בגוף החזה כאשר אנאר מורה השער כיד י' אלהי הטובה עלי:

פרק לו

לאה להיו' שתי דינין תקיפין הוצרכ' אמא להניח אות בסעיה אחר יציאת זעי' ורחל מבטן שלה דהיינו אחר היניקה כ"ד חדשים שהוא גדלות ראשון שחזרת אמא ונתעכבת מהם שנית שהרכינה עצמה וחזרה ולקחה את זעיר עם רחל ונתקפלו זעיר ורחל תלת גו תלת והחזירה אותם למעיה וה העיבור שני הוא קטנות שני וזהו שאומר הרשב"י ע"ה בתר דאוליפת להון הדרת ואתעברת מיניהו ואשתה להון תריסר ירחי ואחר כך ילדה אותם בסוד נפיקו והיינו דאמר רשב"י ע"ה ואשתילו באחר אוחרא ואשתילה הזאת יצאה לאה רבוקה עם זעיר דהיינו ראשה בראשו והיא סוד קשר של תפילין שמתחלת משם להתלבש וזהו סוד שארי"ל משה זכה לבינה היינו לאה היא קשר של תפילין ולמה נקראת הפרצוף הזה לאה ולא בינה השעם הוא לשתי סבות האחת כשביל שנחלקה נקודות מלכות ולאה היא חבור של הנקודה ולהיות שהיא נקיבה נקרא כתר שלה וחבירו בלשון נקיבה והיא כוללת תצי הפרצוף של מלכות שהוא חב"ד חצי חג"ת לכן לאה לא נקרא בינה וסבה שניה להיות ששתתה כ"ד חדשים יותר מזעיר במעי אמא והיתה

יושבת בכלכות של בינה ושם נתגדלה וסימנך ושם הגדולה לאה אם כן לעולם לאה היא מלכות ותיבנו חב"ד וחצי חג"ת ולזה יעקב אבינו ע"ה שהיה כולל זעיר מראשו ועד סופו ר"ל השני פרצופין ממראה מתניו ולמעלה נקרא נער ישראל וכמראת מתניו ולמטה יעקב לקח את שתיהן לאה ורחל כלומר כנגד פרצוף ישראל הוא לאה וכנגד פרצוף יעקב הוא רחל והראיה כשנקרא ישראל מיד כתיב רחל והיינו דקאמר יעקב מהרה עלי רחל כלומר בסרתי שאבי נקרא ישראל מתה רחל:

פרק לז

ודע שהטפה הזאת היינו זעיר ונוקביה כשנכנסה בתוך מעי אמא זעיר היה בסוד חבל ונוקבי בסוד שתי תאומות של חבל וקן הוא בסוד אחור של זעיר שהוא דינים של זעיר ותאומה שלו נרולה כשיניר השתי תאומות של הבל להיותה מקבלת כל דינים של שתי תאומות ושתי תאומות אלו הם סוד רחל ולאה ורע שרוחל ולאה שתיהן כמלכות אלא כשיצא זעיר ממעי אמא החלק הראשון שכמלכות שהיא רחל יוצאה עם זעיר דבוקה ואחוריו מחצי חוט השדרה ולמטה: והחלק חשני שהוא סלכות שהיא לאה נשארה במעי אמא ונרבקה במלכות אמא תתנדלה שם וכשיצא זעיר בסוד עבור שני יצאתה עמו החלק הב' שבמלכות שהיא לאה דבוקה עם זעיר מקום קשר של תפילין עד מקום חצי חוט השדרה וביציאה הזאת היה בסוד הבל ושתי תאומותיו והוצרך העבור חשני כמו שאמרנו מפני העול שאומר בזוהר בתר דאזלית לך הדרת ואתעברת מיניהו והטעם הוא שלקחה אותם פעם שניית כדי להגדילם ולחזקם כדי שיוכלו לקבל המוחין ולא ישתנו להניהג העולמות וסימנך הוא יתננו עלמות ורע לך שיבור ראשון נקרא קטנו ראשון והעבור ב' נקרא קטנות שני ויציאה ראשונה עד כ"ד חדשים שהוא זכן הניקה הוא גדלות ראשון ויציאה שניית עד זמן ט"ו שנה שהוא את התופרה הוא גדלות שני ויש לעורר פה קשיא אחרת שסקשים אותם הקרסתים האיל ויעקב הוא זעיר ורחל מלכות ולאה בינה איך נשא את שתיהן שלאה היתה אמו והבן אינו מן הראוי שיקח אמו לאשה והם תרצו שחבר בינה עם בתה ועשו הקשיא תירוץ אנל לפי דרכינו יתורץ היטב כי לאה ורחל שתיהן במלכות אלא שרחל יצאתה עם זעיר ביציאה ראשונה כמו שאמרנו למעלה ולאה נשארה דבוקה במלכות בינה ויצאת גם היא עם זעיר ביציאה שנייה נמצא שלאה היתה תמיד עם מלכות ושם נתגדלה וסימנך ושם הגדולה לאה ולזה כינו לאה בשם בינה אמנם היא לעולם במלכות ורע שבלילה הוא זווג לאה ובבוקר הוא זווג רחל שאמר ויהי בבוקר והנה היא לאה מזה ידע שבלילה היתה לאה מזדווגת עמו ואמר בערב היא באה אל חמלך ובבוקר היא שבה ולאה היא נועם י' הנזכר בזוה"ר חדש ס' בלק שסמנה משתעשע הקב"ה עם הצדיקים בג"ע בחצות הלילה: ורע בני כשחזווג הזה של לאה רחל מוסר' טימניה ללאה ולאה מתפשטת עד למטה' ונכללת עם רחל ונעטרת מאחוריו של זעיר בלולה עם רחל בכח וסובבת פניה לפנים של זעיר ומזדווגת עמו בסוד נקיבה תסובב נגר וכשחזווג הוא של רחל אמא אותיות לברתא סנהא כלו' שסוסרת כליה לרחל ואז רחל מתגדלת וכוללת פרצוף לאה ונעטרת לפני' של זעיר לזווג ואחר הזווג חוזרת ומתדבקת לאחוריו של זעיר כמו שהיתה לפנים ומפני זה היה יכול יעקב להזדווג עם לאה ורחל שהיו שתי תאומות של הבל שהוא יעקב מלבר ששה שהו' נלגול שלישי היו לו מותי נדלות והיו סלנאו וזהו שאומר בזוהר יעקב מלבר ושה כלנאו ורע לך שנשם' יעק' היה מכלי של זעיר ושה היה' נשסתו ספניסיותו של זעי' וכנג' הרעת של משה דור הסרבר נקראו דור רעה ועל זווג לאה אומר בזוהר פ' בלק דף ה"ב ע"ב זוהר חדש וקב"ה תיאובתיה בהאוה חידושי אוריתא דחדשו בה צדיקי' לסוד מיין נוקבין ואשתעשע באינון מילין וכן בכל צדיקא וצדיקא לבתר כלהו מתתקנין דבר ונוקבא לזווג להוציא נשמות לנרי' וקב"ה בת' ראית בהו ואשתעשע בהו ככל אינון רזין דחכמת' דלהון בזווגו הקדוש להדש נשמות חישנות אתנלי עלייהו ואינון חמאן בההוא נוגם י' כרין כלהו חדאן בחדוה סגיא של זווגהם

שער קריית ארבע

זהוא מהורא נשמות הגולרים מהם ומהזהוא משיכו דהוא ומהורא דיהודה דלהון עברין פירק ואיבין לעלמ'רא נשמו'לרי'שהם ביעה"ז מהזהוא אבא עאל התות גרפי דשביתתא . עד זמנא דאצטריך שנולד הגר ביעה"ז מהו שאכתרה רות ותהי משכורתך שלימה מעם ה' אלהי ישראל תחת אשר באת לחסות תחת כנפיו והו שארי'ל תחת כנפי השכינה ובזה אקרי גר צד"ק ולא יתיר דהיינו מלכות הנקראת צד"ק של היכל לבנת הספיר שם יושבים הגרי' ואם תזכה תבין דברי הרשב"י בזוהר שלח לך בעניין זה כי משם ומכאן תשתיים כלהא והו סור ותהי שרי עקר אין לה ולר וקשה פשיטא אם תיהה עקרה פשיטא דאין לה ולר לכאורה נראה שהוא מיותר אלא בין לנו הפסוק לגלות לנו סור שהיו אברהם ושרה מזרזונים כעיקהנשמות של הנ"ע המוציאים נשמות לגרים ולא נופים כן אברהם ושרה היו מוציאים זוג רוחני נשמות לגרים של עשרים דורות שהיו לפניו ואשר יהיו לאחריו והכינו את אשר יביאו והו אחז"ל בפרקי אבות ער שבא אברהם אבינו ע"ה וקבל עליו שכר כולם דוגם'סוד שמקבל שפיע כנגד כולם ונותן אותו להפרצופין שתחתיו והוא אינו חסר כלום כי מפני שיצא השפיע דרך ש לא זז משם ער שיצאה רושם ושורש וכן הראשון שבא לבית הגסרים מקבל שכר כנגד כולם בסוד יסור שקראה צריק ואברהם עשרת את הזווג להוציאם מכור הברזל שלמעלה ולהמציא להם נשמות והו ואת הנפש אשר עשו בחרן ולא הם חין עקר ועקר לא כוותת הפסוק הוא כן על פי הזהר לינין את היתה עקרה שלא היה לה זלר ביעה"ז כי לא היו מולידים להוציא גוף אבל להוציא נשמות היו מזרזונים כיצין עה"ב והוא צמח צריק שעשה פרי למעל'ה ושורש למטה בל יסוס לעולם בזכותו יגיל יעקב ישמח ישראל יתברך יי לעולם אמן ואמן:

פרק לח

נחזור למה שאמרנו כשעברה הטיפה שהיתה באב'כנוס' דרך אמא אז מלכות של תבונה הפרישה ולקחה לעצמה חצי הנקודה מנקודת הזנב של הטיפה באופן זה שכשיצ' זעיר מבטן אמא לא היה דבוק עמו אלא חצי נקודת הזנב שהיא הטיפה התחא שהיא בסוד רחל הדבוקה בזעיר מאחוריו מבין חלוהי'ואח"כ כשהטיפה אמא לזעיר אחר היניקה בהטיפה"ה תהיא הטיפה שניה לו גם כן חצי נקודות חזנב הנזכר שהיא סור לאויר ולפי שהנקודת תחיא לא מצאה מקום לצאת מבין חרגי להיותה שם מקום רחל וגם לא מצאה מקום לצאת מלמעלה דרך חללי החוח לסבת שערות דאריך המכסים על שערות דזעיר לכן יצאה דרך חעורף שהוא נקודת תלו"ן שהוא מרכז ופגה עסת דזעיר ושם נשארה דבוקה עם זעיר וגעשתה בסוד פרצוף ורגליה מגיעת על ראשה של רחל במצא שהתפשטות פרצוף ל"אר הנזכרת היה עד סוף השליש העליון של ת"ת דזעיר ולכן קובעים המזוזה שהיא בסוד לאח בשליש העליון של מזוזת הפתח כי מזה"ת גי' ם"ח כמנין ארג"ן הרומז למלבוש ולפי שמקום תחלת התפשטותה שהוא מקום הלח רחוק מהקדקד מפח לכן צריך שתהא נקלטת החוק מהמשקוף מפח שהוא סוד שלישי העליון של ת"ת דזעיר והו סור לו שהיא הפתח שמשם מתחלת להלביש זעיר בפרצוף שלה ומסיים' בסוף שליש העליון של ת"ת על ראש רחל שמתחלת להתלבש שם מחצי טבורו עד סופו והו סוד שאחז"ל אין מלכות נוגעת בחברתה אפילו כמלא נימא שכל אחר יש לו נכול בפני עצמו:

פרק לט

אמרנו כי מאחוריו דזעיר כמקום הריבוק שלהם דהיינו של רחל וזעיר יש דמות נקב בזעיר ולעומתו נם כן נקדקד נוקביה ולפי זה נקרא נקיבה פי' נקב ה' דהיינו ה' שהיא רח"ל תיותה בא מן הנקב שבקדקדה פי' שזעיר נופיה משפיע בה והתור הזה שבזעיר הוא מפולש עובר עד לפניו ולזה צריך לשים חציצית לפניו בנגד החור הזה כדי להמשיך דרך אותו החור השפע מזעיר לשערות רחל שהם הציצית הנזכרו כי לפי ששערות דחל משבעים הם ארוכים לכן צריכים הם להשפע הזה של זעיר כדי ללבנם בסוד רחמים כמו שעשה ארץ בשעה זעיר שהם סמבעם שחורים כדכתיב קוצותיו תלתלים שחורות כעורב ותלבנו משערות ארץ שהם לבנים דכתיב ועתיק יומין יחזיב לבושיה כתלג חיור ושער רישיה כעמר נקי ולזה צריך האדם ליתן עיניו נגד הציצית בשעת קריאת פרשת ויאמר שהיא שבעים ושתים תיבות כנגר שם של ע"ב דעיינין וכפרט בכוונת הפסוק וראיתם אותו וזכרתם את כל מצו' ה' ועשיתם אותם כנוסח'קריא' בדי להמשיך שפע חארת עינים אל רחל לפי שהיא עולמתא שפירתא דלידה לה עיינין הנזכר בספר חזוחר ורמז לזה ועיני לאחל רכות ורחל היתה יפת תאר ויפה מראה ולא נזכר עיינין . ולכן צריך לכוין להמשיך אליה חארת עינים דהיינו שאיר אור לרחל מנצח והוד דתבונה אשר הם בזעיר מאירים בשעת דצון ער חכמה ובינה שלה ונעשה לה עיינין ויש להשם חוז ע"ב תנין כנגר ע"ב תיבות שכפרשת הואת במנין חס"ד שהוא סוד ליבון השערות הנז' וש בו כ"ד עיגולים גסוד ורבקה שם ב"ה על שכמה בסוד כ"ה ת' תחאה הוא למעלה משכמה כי יסור אמא אינה מלבשת ומכסה אלא שליש העליון של ע"ב ראבא והוא כ"ר הראשון ושני כרים האחרונים הם מלוים בסוד ברית קודש של הזכר שהוא ארוך נמצא שהכ"ר העליון מאמא הם על שכם רחל המתחלת מסוף שליש העליון של ת"ת זעיר והבן פירושו בסוף השער הזה"ת כ בעזרת קב"ה ושכינתיה יתברך יי לעולם אמן ואמן:

פרק ארבעים

ולפי ששערות הישה דזעיר הנזכר מצערות עד החזר החתו שיעורן חז"ל שיעור חטלית שהוא כדי שיכסה ראשו ורובו של קטן דהיינו עד החזר הנזכר שתחת החזה ובשם נראים שערות רחל שהם הציצית ותוקבים בשערות זעיר שהם ברפיון טלית לפי שהם מסתבכים בשערות אריך ומשערות שניהם נתחז כמין בגד חטלית : ודרקו דברי בעל העטר שאמר שצריך שיהיו הציצית נופף על הכנף מצר אחד לבר ולא לשני צדדים דהיינו שיעבור הציצית בשני נקבים בצד אחד לבר וכמו שבזעיר נכנסים בו ת' מוחין דהיינו ד' מאבא וה' מאמא כאשר יתבאר בסייעתא דקב"ה ושכינתיה בסוד החגרלה ובסוד התפלין דתיינו ד' בתי תפילין לרעת רש"י וד' בתים לדעת רבינו תם כן בחלכות רחל יצאו מתוך השערות שלה כרמות ח' שערות שוורות . וסקולעות כל אחת מח' חוטין שהם ס"ר כנגר ס"ר כנפי' שבכל חיה מארבע חיות הקודש שהם בין כולם ת"ו וסימנך רנ"ו ליעקב שמחה וסוד השערות הוא שהשערות נכנסים בתוך זעיר או בתוך נוקבי' מאבא ואמא או כשנכנסים באויר מרישא דל"א ואינם מוצאים מקום להתפשט אנה ואנה לסבה שיתבאר בהגרלה בסיעתא דשמיא חוזרים דרך אור חוזר כדי לשוב לעלות לשרשם ויוצאים דרך המוח ונוקבים גלגולת חראש ויוצאים לחוץ . לפי בשיורד השפע דרך המוח תכף נסתם הגלגולת כדי להחזיק השפע ולכן כשחוזר למעלה חוזר ונוקב המוח וסקורם אינו חוזר עוד לקכלם לפי שנתעבו ולזה מתפשטים למטה דרך חוץ ומהטעם הזה הם בסוד דין כאשר כבר בארנו לפי שנעשו בסוד אור חוזר וכל אור חוזר הוא דין אמנם שערות דאריך הם לבנים לפי שאינם בסוד דין ממש כי אינם נחשבים דין רק לנכי החסרים שהם שם באריך שהם חסרים נדולים :

פרק מא

נחזור לענייננו לסור עיבור ראשון וקטנת ראשון שמן הרשימו של הכתרים נעשה כלים להכ"ר של זעיר כמו הילר אעפ"י שיש לו ראש הוא חלוש מאוד ונם אין בו דעת עד אחר שש שנים סור אור פנימי שבא אליהם כמו שיתבאר כס"ד ומשאר הבחינות של נדולה נבור'ת"ת עד נצח והוד בכלל נעשה שאר חנוף של ז"א על הדרך הנזכר לפעל שנבור חיות'ך ובורר

לברוך אך נשארו הי"ם שלא נבררו עד זמן הניקוי ועל כן נאמר בתורה אשה כי תזריע וילדה זכר וטמאה שבעת ימים כי בעת הלידה שצא ז"א ממיני אמא להוציא לאויר העולם יצאו שרי הדינים והמוחרות שלהם שהם הפסולת סמרה שנשאר שאינו מקבל תיקון ומיתוק ממה שנשאר במלכו שבכל אחת מנקודותיו והוא סוד רם נידות מז נקודות כנגד שבע נקודות ראשונות שנשברו כשנחשוב נקודות יסוד לשתים כדלעיל בסוד השבירה חציו העליון וחציו התחתון ועל כן תטמא שבעת ימים וחנקיבה תטמא י"ד ימים לפי שלצורך ההתוות פרצוף מלכות הוצרך לברר מהז מלכיות שיש באלו השביעיה ועם שבע התחתונות שנקוד' האחרונ' שהיא עצמה כולה מלכות הם י"ר אבל בראשונות דידה אין שום טומאה ולכן הטומאה י"ר יום ואח"כ בזמן הניקה שכבר נדחה הפסולת הבלתי מקבל תיקון כמו שהמנקת הרם שהיה ראוי להיו נדות שלה מתהפך להלב כך הדינין של הוד יסוד ומלכו' נתבררו בניקה ונמתקו ונעשו חלב והכל היה אחר יציאת ברא וברתא מן אמא עילאה כי בפתיחת הרחם יצאו זיר ונוקבא ויצאו ונפלו מים עכורין והדינין שאינם מקבלים תיקון והמותרות נפל למטה בנוקבא דתהומא רבא ונשאר הטוב לברו והרע לברו עד כאן הוא עיבור ראשון וקטנות ראשון:

פרק מב נקרא גדלות ראשון

בל זמן שהיה זיר במעי אמו בעיבור ראשון נקרא קטן שהיה קטנות האיברים וגם נוקבי היתה קטנו האיברי' מאור לפי שנחלקה סלכות בית דוד לשנים בסוד לאה ורחל ובניקה שנתלבנה ונטהרה לאה מן הדינין השפיעה לזעיר נם את לאה אכל מעבור ראשון לא יצאת לאה עמו עד אח"כ וכל זמן הקטנות אבא ואמא מאירים עליהם בשם אלהים במילואם של הזין יודין ואלפין שלו ומילוי של יודין הוא מוח חכמה ושל הזין מוח בינה ושל אלפין והוא טעה דעת שהוא חסר וגבור' כמו שבגדלת יש ד' מוחין של הויה נעשו ב' שרעת בולל חסר ונכוחה כן בקטנות לפיכך המילוי של אלף הוא אחר שהם שנים שהאף צורה שני יודין ואו כזה א' אמו ציור אחר יד ואו דלת כזה א' בזמן שישראל עושים רצונו ית' באין לו"א שלשה חיות הפמליות אלו ג' אלקים והנהנ' הויות וג' אלהים עולים ג"פ יב"ק שעולי' של"ת והוא שאמר הפסוק שלו ויהי ויפרפרני הוא סוד פרפר כפל הדינין ובנלות אינו מקבל התארה מאלו החיות והוא נחר נראני נתר עולה ג"פ אלהים וסודם בנתן ונרון עולה ג"פ אלהים עם חכולל ההכוונה שאינם נאים הנ' הויות מלמעלה ונשארו הנ' אלהים כי בנלות אין לו האורה מן התהיות כי בעונותינו אפילו אלהים אינו שלם כי חסר ממנו שם י"ה ונשאר אל"ם והוא נשמתי דומיה פי' שרו"ם י"ה ובקריש שאנו אומרים אמן יהא שמי"ה רבא הוא אותיות ש"ם י"ה רבה בנ' מלואיו יודין אלפין תחין בי' אמן שיתמלא שם י"ה ויעשו שם אלהים שלם ורע כי בקטנות הם ג' אלהים מכינה ונ' מחכמה כלולים בבינה והוא שאנו אומרי' בקדיש יתנדל שם אלהים שבבינה ויתקדש שם אלהים שבחכמה שמיה רבא פי' שם י"ה שיתמלא ויעשו שם אלהים שלם והוא שאנו אומ' הסב' נפ' משפטים כל אינון דיוקנין דהוו כמא דיוקנין דלעילא וכנין דהוו כדין משי בהאי עלמא אתקרנת בהו שכינתא באלין תריסי פרקין תריסר מתיזין אתמחתו משי דכתיב כל אלה שבטי ישראל שנים עשר מתיזין דישראל אלה אקרון לאתמחא שמא דמ"ה סור אמא למהוי בניינא כדקא יאות למהוי ישראל בכללא דשמא אלהים אלה איהו ישראל בכלל פי' אלה הוא ו' קצוות כי ו"פ ו' ני' אלה ויזיר נקרא ישראל לכן אומר אלה איתו ישראל בכלל כי הוא כולל כל ישראל דהיינו הו' קצוות: מ"ה ברא אלה חבר אלה בהריה וזהו בניינא על תיקוניה שמא חדא ממש התוא דאמ' ליה לייעקב התוא כמנא דעשו דכתיב כי שרית עם אלהים ועם אנשים וחכול ' לעילא בתקונא קדמאה בבניינא קדמאה כל אינ' זראי בניינא קדמאה איהו ולא נקרא בנין אלא מה שנפל מקורם וזהו כנייינא קדמאה של ששת ימי בראשית ועל דא לית לישראל שציאו לעלם ולעלמי עלמין וה"ו אלמלא ישתציאו ' שמא דא לא הוי דכתיב והבריתו את שמינו מן הארץ ומה תעשה לשמך הגדול שמא נדול דא בניינא קדמאה שכא קדמא אלהים והשתא דישראל אינן בגלותא כביכול כל בניינא נפל ולוסנא ראתי כר יפרוק קב"ה לבנוי מגלותא ויתחבר מ' ואלה דהוו כהו פירודא בגלותא ' יתחברון כחדא ושמא דאלהים יהא שלים על תקנידה עם שם ה' מה שהיה מקורם אלם והיינו סור יונת אלם סור השכינה הנקראת אלהים אל דמילך מלום שירה ולעלות למעלה ולעורר רחמים ולזכור חרבן בית המקדש באמרה זכור ה' לבני אדום את יום ירושלים וגו': ועלמא יתכסם הה"ד מי אלה כעב תעופנה וכיונים אל ארבותיהם לעלות היונה למעלה מה שמקוד' לא מצאה מנוח לכף רגלה ואי אפש' לה לעלו אם לא ע"י הדבור של השיר ומוכרח לעשות מאלם אלהים ' ובנין ראיהו שמא חרא לא כתיב ס"י ואלה בוא"ו שהיה הפסק אלא מי אלה שמא חרא בלא פירורא דהשתא בגלותא אסתלק ס"י לעילא כביכול אמא מעל בנין ואינו מלכשת אותו עד השיבור של ז"א כמו שהוא בעת רצון ובנין נפלו ושמא דהוה שלים החוא שמא עילא' קדמאה נפל ועל דא אנן מצלאן ומקדשין בכתי כניסיות על שמא דא דיתבני בבה דהוה' יתנדל ויתקדש שמי' רבא אמן יהא מבורך מאן שמיה דהוא רבא החוא קדמאה דכלא בנין דלית ליה בניינא אלא כחר ס"י לא יתבני לעולם אלא באלה ועל דא בהוה ומנא ס"י אלה כעב תעופינה ויחסון כל עלמא דהא שמא עילא' אתתקן על תקוניה ואי שמיה רבא דא אתתקן ואתבני על תקוניה ישראל שליטין על כלא וכל שאר שפהן יהרוין על תקוניהו וישראל שלטין על כלא דהא כלהו תליין בשמיה רבא קדמאה לכל בניינין כי סקורם היה קטנות האלהים ואח"כ גדלות של היה רוק ותנין נסבא למה אסר יתנדל ויתקדש שמיה רבא ומצרף עמו אמן יהא שמיה אלא לכוין על שם הכוונ' שהקרמנו בנזכר לעיל וגבורות יש ע"ב ס"ה ג"ם ה"ב והוא המוכתר שבגדלות והוא הממתיק דיני זיר שקבל בקטנותו:

פרק מג

אחר ותשעה חדשים של הקטנות ראשון דהיינו עיבור ראשון דאמא נפתחה רחמה של אמא עלאה ויצאו חמים עכורים מהשליא כביכול והם הדינים אשר נפלו למטה ותכף יצאו זיר ונוקבא דבוקים מצד אחר לבר ויצאו בסוד ד"ו פרצופין ונכשיו מתנרלים ע"י יניקתם החלב מהבינה שבינה יש לה דרים הנקראים אל שר"י לשון שרים ואל הוא חסר שנ' חסר אל כל היום והוא בא מן עתיקא לאמא מהפאות ומחי"נ תיקונים כי תיקון הראשן נקרא אל וזה התיקון יתיב לאכפיה דינין למתקם ולהסכם לחלב שהוא חסר וחיינו החלב שבשני דרי הבינה כמו שאמרו"ל שעשה לה דרים בסקום בינה ואלו הדרים הם בסוד אלהי"ם וזהו סור אלד"ר ומי"דר אל דר אחר סימן ומי דר אחר משמאל וההי' הנשארת מאלהים הוא החלב כאש נבאר בסייעתא דשמיא ואם תאמר למה לא נהפך אותיות מ"י לאותו ים כאשר הוא בשם אלהי"ם מפני שהוא סור מי חסם הוא דין והיור היא רחמים והיא תיקוד הסבינה בחוץ שלא יתהנו הדינין ולא יתנברו והיניקה היא י"ח חדשים לפי סברת ר' יודא דהיינו ט' חדשים של בינה והתשעה חדשים של הבנה הכולל מהששה שלישים שליסים של בינה ושל הבנה בכל אחד חב"ד נג"ת נה"י סך הכל כ"ד חדשים לפי סברת רבנן וסור החלב הוא משם אהי"ה פשוט כפול משולש מרובע כזה א' א"ה אח"י אהי"ה זהוא עולה ד"ם ועתה הסיר ד' אותיות האחרונים שנמתקו נשאר כסנין חלב הרי שהם נהפך לחלב והנה הה"י של אלקים יש לה שתי צורות וסימנך דוד"י ד' על י' צורה אחת כזה ה' ד' על י' צורת ה' שניה כזה ה' עולים שניה' כ"ד הינו כ"ד לצד ימין לאלדר"ך שנית לצד שמאל למי ד' ד' ועלה' החלב מצירוף הה"י הזה לכלילת שתיהן ושני כרי"ם הם שני שרים שבהם החלב נמצא כי שני פעמים כ"ד עולים מ"ח חסיר שמונה הוא דד' השורש חכול"ל ימין ושמאל היינו ב' דלתין מן שני פעמים דוד"י ויאשר החלב ד"ל כמין חל"ב:

שער קרית ארבע

פרק מד

זעיר אנפין היה קטן האיברים וכלים שלו צריכים גדלות ומיתוק מהרק החלב של אמא וגם נוקבי היתה קטנות האיברים שהרי לא היתה מנעת אלא בין חדוי דזעיר ולאה עדיין לא יצאה מאמא עילאה ביציאתם ממעי אמא לכן כדי למתק ולגדל איבריה השפיע אמא עלאה מחלבה בסוד שני דדים שהם אלדד ומידד ה' באמצע כזה א"ל ה' מ"י וריה הם נצח והוד של חבונ' הנכנסים בסוד זעיר ומגיעים עד נצח והוד דזעיר בהארת וברר אחד של חבונ' דהיינו נצח כתוב א"ל וברר השני של חבונה דהיינו הוד כתוב מ"י והה"ו היא בצורת ודי באמצע דהיינו שצור' הה"י נעשה בכ' אופנים בד' ו' כזה ה' וברי' כזה ה' והו' ודוי שעולה כ"ר וג' מילואים של הה"י דהיינו יהא עולים ט"ז שהם בין הכל ס"ם כמנין חל"ב וזהו חלב נקיבה שהיא קל' ר"ל חלב אמא היא קל בחשבונו למצוא חשבון חל"ב ואינו צריך לצמצם בכלילות הספרי' אבל חלב הזכר של אבא הוא יותר כבר מפני שהוא שיגוי מעשה בראשית וצריך צמצום וכלילות בחשבון חל"ב והוא באופן זה כי ה"א ה"ה ח"י שעולים ל"א ושששה אותיות וג' מילואים הרי חלב במספרו והחשבון הזה הוא צמצום בכלילות האותיות והמילואים לכן הוא כבר ובאלו הדדים והחלב הגו' היתה אמא מנקת לזעיר ונוקביה וזה נקרא גדלות ראשון לזעיר ונוקביה:

פרק מה

גדלות ראשון היא הניקה שנמשכת כ"ר חדשים והטעם הוא שמרת ההור צריכה למיתוק ח' חדשים פירוש מח' ספירות שבליה המחדשים אותה בסוד מיתוק לכן נקראו חדשים' כי היא כלולה מהשבע שלמעלה שבכר הוברו במקומם רק הי"ם לא נבררו עדיין וצריכים בירור ומיתוק כמו הילד שאינו יכול לילך ברגליו עד אחר הניקה כן נצח הוד הם השוקיים לא היה להם כח לפעול פעולתם ולהשיג מיתוק ומאחר שהוד כלולה מהשבע שלמעלה ממנו שנבררו דהיינו כשאתה מוצה מכתר עד הוד הם שבעה ועם הוד הם שמונה וכן יסוד ושביעה של מעלה הם שמונה' וכן מלכות ושביעה שלמעל' הימנה הם שמנה וכשתמצ' יסוד תדלג הוד כי ערביה דוד ערביא צריך' כראי הוא לו לאפוקא לעצמו החידוש של החדשים האלה כי בפעם א' נבררו הג' אלה והגיע לחם מיתוק מהז' של מעלה מהם' נמצא שיש כאן אצל הי"ם ג"פ ח' שעולים כ"ר חדשים לפי סברת רבנן האומרים שהניקה היא כ"ר חדשים אבל לרבי יהודה דסובר שאין הניקה אלא ח"י חודש די לו לזעיר המתוק להוד יסוד מלכות מבינה שלהם ולמטה שהן חמשה לפי שבינה היא המנקת לכן סובר ר' יהודה שהחשבון מתחיל מבינה ולמטה וכל אחת מהי"ם צריכה מיתוק וברור וחידוש מהחמש' שעליה לכן הוד וחמש' הם שעליה ששה ויסוד וחמש' שעליה הם ששה ומלכו' חמשה שעליה הם ששה נמצא שהם ג"פ ששה עולי' ח"י חודש לבן סובר שהניק' היא ח"י חודש ועם הניקה נתפשטו התלת שהיו תלת גו' ואע"פ שאנו אומרים שהוד יסוד ומלכות נשארו בסעיה הכוונה הוא שחידוש הברור שלהם נשאר בסעיה ולא נתפשטו ונתבררו עד זמן הניקה שהרינין שהיו בהם נמתקו ונעשו חלב שהניקה אותם ונתפשטו כל אחד ואחד בפני עצמו ומוסיפים כח לנרל האיברים ולעשו' מלאכתם וגם בהגדל' מוסיפים כח כנו' ומבשרי אחזה אלוה כשם שבשעה שנולד הולד אע"פ שיש לו שוקיים ורגלים אינו יכול להלך עד שמניקים אות' ואחר זמן הניק' הולך על רגליו מכח החלב כך למעלה נצח הוד שהם השוקיים לא נבררו עד זמן הניקה ואע"פ שכבר נצח נתברר על כל זאת עדיין לא נתפשט מאחר שהוד הוא שוק שמאל עדיין לא נתברר בסעי אמא גם נצח אין לו כח' להתפשט ולפעול פעולתו ביאי אפשר לילך על רגל אחד לכן גם נצח אינו פועל כלום בלי הוד:

פרק מו

אעתי שאמרנו בפרקים הקודמים מספר חלב וענינו על כל זאת נאמר אותו באופן שלישי ואלו ואלו דברי אלהים חיים כי גם אלו השמות חיו מאירים על זעיר אנפין בסוד

פרק מז

סוד השדיים שמניקות החלב ומהם יוצא החלב לזעיר ונוקביה שהם הבנים ובכר אמרתי לך שלמעלה אין שום דבר נשפי ח"ו חלילה מלהאמין זה לא הם שמות גדולי ונוראים הפועלים רוגמת האיברים הגשמיים ברוחניות על דרך משל וצריך לדעת ולחקור מה אלו השמות הנקראים שדיים והם בסוד ויעבור ידו"ד שהוא אותיות ע"ב רי"ו' ועל"ב הוא מימיני של בינה ורי"ו הוא בשמאל בינ"ה דהיינו בשני שדים של ימין ושמאל של בינה שהיא האם המנקת הבנים ידו"ד היא באמצע שהיא החלב עצמה שעולה הכל כמנין שד"י לשון שדים נמצא שע"ב רי"ו כ"ו עולה שדי כמו שהשדיים הם נקראים ימין ושמאל אל"ד ומידך כמו כן נקראים אל שד"י וכן קס"א קס"ג עם עשר אותיות שהוא השורש שלהם עולה שד"י וקמ"א הוא מילוי אחיה ביודיו כזה אלף ה"י יו"ד ה"י וקס"ג הוא מלוי אחיה באלפין כזה אלף ה"א יו"ד ה"א וכן שם אלהים תחלקיהו לשלשה חלקים כזה א"ל ה"מ"י דהיינו אל מימין ומ"י משמאל ה' באמצע הב' שדים וזהו סוד אל ד"ד ומיר"ר פי' אל"ד אחר ומי"ד אחרת וכשמנקרת לבנים בינה נקראת אל שד"י לשון שדים על שם שהשדים מריקים חלב לבנים ואות ה' של אלהים יש לה שתי צורות כזה ד"ו ד"י וסימנך דור"י ויה"א של מילוי ה"א עולה חל"ב עוד ה"א מליאה מאותיו' יה"א והה"א עצמה עולה ל"ה וחמשה של חשבון ה' עולה ס' כמנין חל"ב הרי ה' עולה שני פעמים כמניין חל"ב מן הה"א שבאמצע יעלה חל"ב ל"ד ימין שהוא אל ולד"ד שמאל שהוא מ"י כשם שסן ה' שהם אלהים יצורף מנין חל"ב בשני פנים כאמור וזהו סוד אל"ד ומיר"ד' ויש לשאול למה באו אלה"ה ומיר"ד במחנה ולא יצאו האותיות עם האחרים אחר שהיו גברתונים וארו"ל שהיו אומרים משה מת והושע מכנים לארץ וכו' אבל חסור הוא שהם אחים למשה מאחר והיו מעלה עילאה מדור דעה כי משם היה משה רבינו ולא נכנס לארץ כי אם יהושע שהוא מזעיר אנפין מטבודו ולמטה ואמר הכתוב וישארו שני אנשים במחנה שהשדים הם חנן לגוף ועוד אמר והמה בכתובים מפני שהיו מן השוקיים של ארך אנפין שנכללו בזעיר ושוקיים הם הכתובים כנודע וגם תדע כי בזמן שהניקה מניקה לבנים נקראת את שדי על שם השדיים שמריקים החלב לבנים כל זמן הניקה שהוא שתי שנים וגם כל זמן שהיא מנקת אז שם אהיה שבה הוא במלוי שעולה חל"ב כי אז משפיע זה השם על ז"א ונוקביה על אותו הדרך שכתבתי לך אבל כשאינה מנקת אז

עולה שם אהיה שבכינה קס"ו כזה אלף ה"י יו"ד ה"י עם ד' אותיות והכולל קס"ו כמנין עליון כי עתה שאינה מנקת אמא לבנים נקראת אל עליון גומל כערך זה השם שבה שעולה עליון וגומל הוא מלשון כאשר גמלתו אמו והיי נמלתו שאין לה חלב עור · וכשמנקת נקראת אל שר"י לשון שדים כאשר כתבתי ובסוף היניקה השפיעה גם כן את לאה לז"א שהיא סור חצי הגב והיא מלבשת מאחוריו ממקום הלוז עד הטבור שהוא ראש רחל ·
כאשר כתבתי בפרק ל"ח בשיעור הזה ;

פרק מח

צריך אתה לדעת השפיעה אחרת בחשבון א"ל עליון גומל שיש בו נ' אורין ואלף אחת שיעולה אל ובמספר מרובע יעולה שם זה קס"ו כמנין עליון כזה יו"ד יו"ד ה"י יו"ד ה"י וא"ו יו"ד ה"י וא"ו ה"י עולה קס"ו כמנין עליון והוא סור א"ל עליון באופן אחר כי לסעלה בארנו ראשי עליון ליברו בשם אהיה במלוי יודין עכשיו זה וזה בשם ס"ג דהיינו כספר ל ומספר עליון שניהם בס"ג שהוא באמא ואז נקראת אל עליון גומל חסדים · כטעם כאשר גמלתו אמא כאסור וכזה תבין מאמר הזוהר בתר דינקא לחו הדרת ואתעברית מיניהו ופי' כדי לשכך האוזן כמו שהגיד אחר שנולד ער ט' שנים אין כיאתו ביאה לפי שאין בו דעת וגם אחר כך אין בו דעת שלימה עד י"ג שנה ויום אחר כך בז"א אחר שיונק ונהנה כאותו האור של שם אהיה כסור אל עליון יד שנתפשטו כל העשרת שהם ט' שנים ויום אחד חזר ונכלל בתוך הניקה לתת לו מוחין דהיינו האור הפנימי שלו חזר ונכלל בתוך הניקה לא הכלים של"ו והוא עיבור שני שהוא נקרא קטנות שני שחזרה אמא וקלטה בסיעה דהיינו ביסור שלה זעיר ונוקבא כדי לעשות לו גדול שני לחזק איבריו וכדי לכללו בשש קצוות דירה ובשש קצוות דאבא לכן נתקפל זעיר תלת מצד פנים דהיינו נה"י דירה לעומת חג"ת דירה ונם כפרת ת"ת נתקפלה אמצעית התחתון בגגד אמצעי העליון באופן שנמצא יעקב מכוון בגגד נער ישראל וכן נתקפלה נ"ב מצד אחוריו דהיינו רחל בגגד לאה נמצא לפי זה שלאה סמוכה לזעקב יותר מרחל ולפיכך נשא יעקב לאה קודם רחל והתקפלו"ת נקרא קטנות שני לפי שבהיותו בפעם הראשון במעי אמא נקרא אז קטנות ראשון ואח"כ נתגדל באמו ועתה שחזר והקטין עצמו כדי לכנוס שנית בסעי אמא נקר' קטנות שני ונמשך זה העיבור י"ב חדשים שהם שלשה חדשים יותר מהעבור הראשון והיה זה לפי שבעיבור הראשון נקור' מלכות לא היתה ניכרת שהיתה אז בסור זנב כנזכר לעיל ולסבר התקפלות לא היה נראה אלא צד החיצון של ההתקפלות שהוא נה"י שהיכולה שליש האמצעי שהוא נ"ת והשלישי החיצון ההוא כלול באופן זה היינו שכל אחד מהנ' היתה כלולה מחברתה הסמוכו לה נצח כלול מיסוד והוד וכן כלם נמצ'שנים שלשת הם תשעה והם חדשים כינה"י רומזים סור החדשים ורמז להה חדשים לבקרים שהם נה"י הם חדשים המחדשים ספירותיהם וגם כן כל אחד מאלו חג' כלול מעשר ושלשיתמים עשר הרי שלשים ומזה נמשך העיבור ט' חדשים אמנם בעיבור השני שהיתה מלכות נראית נמצא שצד החיצון של ההתקפלות היה של ארבע ספירות נה"י שמלכות נכללה עם כל אחד ואחד מהם והיתה ספירה לכל א' ואחד מהם בסוד נקבה תסיבב נכר דהיינו נת"ם וכהיות כל אחר מהן כלולה מארבע דהיינו מלכות עם השלשה הנזכרים והיא אינה מן המנין שלא למנות ד' של חלקה לבד דהיינו סך הכל ד' פעמים ד' יהיה ט"ז ולפי שהיא נקיבה וטפילה בחשבון לשלש האחרות לכן אינם אלא ג"פ ד' שהם י"ב חדשים לכן נמשך זמן העיבור השני י"ב חדשים והוא בסור ואחר ילדה בת שנשתהתה י"ב חודש סוד המלכות הצריכה תיקון בעיבור הזה וסוד העיבור הזה שיונק ועיו משם קנא שהוא שם אהיה במלוי ה"י כזה א"ף ה"א יו"ד ה"א עם שם ארנ"י שהוא מספר ס"ח הרי שניהם עולים ר"ו הטל עליהם ש ע"ב ראבא הרי ויעבור שהם אותיות עיבור חהו סוד עיבור שני ואחרי היותו בבטן אמא בעבור שני י"ב חדשי כאמור יצא משם ונוקביה עמו כצביונם ובקומתם באופן שלא הוצרך בפעם הזאת כפעם הראשון לניירול האיברים לפי שהיה כביכול שלם באיברים ורמז לזה מאמרם ז"ל כל מה שנברא בששת ימי בראשית בקומתם נכראו ובצביונם נבראו :

פרק מט

כוד הרבר הוא כמו שכל הנשמות אשר בחיים נכללות כל אחר ואחר במלכות בבל לילה כשאנו ישנים שהיא מתעברות מהם וכל בוקר מתחדשות הנשמות בעולם כל אחד ואחר בנופו אשר היה בו מתחל' שנ' "חדשים לבקרים" רבה אמונתיך ר"ת רחל שנעשית רבה ונדולה מנשמות של ישראל כעיר ירושלים מלאה נשמות הדרים כה והיא נקראת אמונה כנגד זעיר שנקרא אמת והוא סור אמת נאמנה ולכן אנו אומרים בידך אפקיד רוחי בכל לילה לרמוז על השכינה שתקדה הנשמה אליה בסוד מיין נוקבין לווון כך היא בינה נכללת מזעיר אנפין ונוקביה ומתעברת מהם ונעשו שניהן מיין נוקבין לווון אבא ואמא כדי שיתנו להם מוהין הוא סוד בתר דינקא להו הדרת ואתעבר' מיניהו כמו שפירשנו והכל כדי לשכך האיזן וכוונת אבא ואמא להתעבר מהם לטובתם ולהנאתם והנה זעיר הוא בסוד הקטנות ער היניקה של החלב ועתה נעשה נדול כמו שאבאר לך הנדלתו בסייעתא דק"ב ושכינתי' וכבר ידעת שלמעל"ל שיך לא עיבור ולא חלב ולא שום דבר נשמי וכל מה שאנו אומרי' הוא לשכך האוזן וברברה תורה כלשון בני אדם כך אנו סדברי' כאן אם כן צריך אתה לדעת סדר הנדלתו כיצד נעשה והכוונה היא שצריך שתדע קורס הקרמה אחת והיא זאת רע כשהזיר הוא בסעי אמא הוא בסור ו'אשר היא בתוך הה"י כזה ה'וסוף קוץ הוא"ו שבתוך הה"י היא פסיעה לבר כזה ה' שוה הרגל נראה כמו ת"ו הוא סה שאמרנו פסיעה לבר שאומר הזוהר בטעם זנב היתה והכוונה הוא שהוא"ו עצמה כוללת שש קצוות דזיעיר שנתקפל תלת נו תלת במעי אמא כטעם מקופל וסוגה כפנקס" וענין הפסיעה של הה" לבר הוא רמז לנוקביה שיצאה מאחוריו והיא פסיעה לבר על שם העתיד שתצא מאחוריו כמו שתדע זה במקומו בע"ה וכשיצא ז"א לחוץ אז הוא בסוד הוא"ו מהשם וראש ו'נ' רומזלנ' עליונות ואמצעי'הו' רומז לשש קצוות שהיא כמו ו'קטנה והחלק של מטה הדק הנקרא פסיעה לבר רומז למלכות וראש הוא"ו שאמרנו הוא בסור קטנות שעדיין הוא בסוד שש קצוות בלבר ואז הם איברי של זעיר אנפין בקרני חנכים קטנים ודקים ועל ידי החלב שיונק נתגדלו איבריו ונעשה פרצוף שלם שאז נקרא זעיר אנפין אמנם לא נתגדל כראוי כמתיחת איבריו אלא ע"י נה"י דאמא הנכנסים בתוכו ומותחים בחוזק איבריו לארכו ולרחבו ולכן עיקר הגידול הוא על ידי הפרקים של נה"י של ביני הנכנסים ומאירים בתוכו ואותה ההארה היא עיקר הנדלתו ונקרא נם כן נדלות ראשון :

פרק חמשים

סוד הנדלתו של זעיר אנפין היה משלשה פרקים דנה"י של תבונה הנכנסים לתוך ז"א ומשלאים אותו שיהיה לכל קרה נ' שלישים כמו שבנו ואז אמרם ז"ל

האי נוירשא תלתא הוא · וכרי שתכין הענין
הזה היטיב שלא תטעה אצייר לך
הצורה ברמותה ובצלמה כמו
שצריך להיות ישמע חכם
ויוסיף לקח מואת
הצורה

שער קריית ארבע

נצח של תבונה

חב"ד בוקא ראשמא הוא הפרק הסמוך לחלל הנוף ונקרא השליש האחרון:

גג"ת הוא השליש השני ונקרא מקום צומת הגידין:

נה"י הוא השלי' הראשון מקום הפרסה והאצבעות:

יסוד תבונת

חב"ד עליה

גג"ת הדר

נה"י פרוזדור

הוד של תבונה

חב"ד נקרא בוקא ראשמא הוא חפרק הסמוך לחלל הנוף ונקרא השליש האחרון:

גג"ת הוא השליש השני ונקרא מקום צומת הגידין:

נה"י הוא השלי' הראשון מקום הפרסה והאצבעות:

פרצוף נער ישראל

שר הסבור

חכמה דזעיר

חב"ד

גג"ת

נה"י

חסר דזעיר

חב"ד

גג"ת

נה"י

פרצוף יעקב

מתחיל מסבורו ולמטה

נצח דזעיר

חב"ד

גג"ת

נה"י

פרצוף זעיר אנפין

כתר זעיר

חב"ד

גג"ת

נה"י

דעת זעיר

חב"ד

גג"ת

נה"י

ת"ת

חב"ד

גדולה

נבורה

ת"ת חצי הסבור

נה"י

יסוד דזעיר

חב"ד

גג"ת

נה"י

פרצוף לאה

מתחלת ממקום קשר תפילין מאחוריו שהוא מקום חלת עור חצי המוכר והוא ראש רחל:

בינה דזעיר

חב"ד

גג"ת

נה"י

גבורה דזעיר

חב"ד

גג"ת

נה"י

הוד דזעיר

חב"ד

גג"ת

נה"י

פרצוף רחל

בת זונו של יעקב

כתר

חכמה בינה

דעת

נדולה גבורה

ת"ת

נצח הוד

יסוד מלכות

כתר

חכמה בינה

דעת

נדולה גבורה

ת"ת

נצח הוד

יסוד מלכות

פרק נא

ועתה צריך שתדע סדר הציור הזה הוא מציאות הנידול של זעיר אנפין והוא כוח האופן ששלשה פרקים הראשונים של נה"י דתבונה מתפשטים בתוך זעיר בראשונה מפני שאנו לוקחים ראשון התחתון הקרוב אל זעיר אנפין כי אנו מדברי' ממטה למעלה בחפרקי' של נה"י דתבונה והפרק הראשון הוא כביכול דרך משל מקום הפרסה והאצבעות דהיינו פרסות הרגל עם אצבעותיו כי נצח והוד הם השוקיים ויש להם ג' פרקים כמו להבריל אצל הבן אדם חנשמי נם הם נחלקים לשלשה חלקים והפרק חשני הוא מקום צומת הגידין והפרק האחרון הוא בוקא דאשמא הוא הפרק הסמוך לחלל הנוף ומפני שנה"י דתבונה הם סמוכים לזעיר הם נכנסים ראשונה בזעיר ונקראים ראשונים בערך שהם סמוכים ומתחלה נכנס פרק הראשון של נצח דהיינו נה"י בחכמת זעיר שהוא תכף תחתיו והוא ענף החסר כנודע אז עולים שני שלישי חסר ז"א הסמוכים לחכמה לפי שעה ומתנדלת ונעשית חכמת זעיר שלימה משלשה שלישים שליש א' של נצח בינה דהיינו נה"י וב' שלישי חסר ז"א דהיינו חב"ד נג"ת שלה שעלו לחכמה שלו להנדילה ומאלו נעשית חכמה שלימה נ' שלישים והוא שאומר הזוהר חסר חסרים פירוש נצח דבינה נקרא חסר כי הוא ענף החסר ומפני שנכנס נה"י דנצח בחכמה דזעיר נקרא נם כן חסר בזוהר בלשון יחיד שהוא שליש א' ושני שלישי חסר שלו שעלו לחכמת זעיר מפני שהם חסרים והם שני שלישים נקראו בלשון רבים חסרים ובחכמה יש חסר חסרים כן כוונת הזוהר נם כן אצל נבורה נבורות כאשר אבאר · כי כל הקי ימין הוא בסו קו אחד הנקרא חסד וכן בקו שמאל נם כן כולם נקראים נבורה· וכן פרק הוד של בינה ירד לתוך בינה ז"א במקום חב"ד שלה וב' שלישי נבור' משלים אליה לפי שעה שעלו למקום בינה ז"א נעשית בינה שלימה מ' שלישים נמצא יש בת נבורה לשון יחיד הוא נה"י לאחר דתבונה וגבורות הוא לשון רבים הם כ' שלישי נבורה שעלו נקראו בלשון רבים בזוהר גבורות ועל דרך זה יתפרש נצח נצחים הוד חודות ואלו יסוד יסודות לא קאמר מפני שיסוד אמא קצר כביכול מפני שהוא של אשה כביכול הנקרא רחוב"ות הנה"י ואינו מגיע לזעיר כלום מיסוד בינה בירורי הפרקים הראשונים מפני שאינו מגיע לזעיר מזה הטעם שכתבנו וכאשר אבאר ונתחזר לענייננו שני שלישי תפארת זעיר עולים למקום דעת להנדילו ונעשה דעת משני שלישים אלו בלבד לפי שעה שהרי יסוד אמא קצר ועדיין אינו מגיע

מגיע לראש זעיר בפרקים הראשונים עד שיוררים הפרקים השניים של נצח והוד דאמא ואח"כ יורד פרק שני של נצח אמא להכפמה זעיר דחיינו גן"ת של נצח אמא ואותו הפרק הראשון שהיה קודם בהכמת זעיר יורד עתה בחסד זעיר ומצא בו רק שליש אחד שנשאר בו כי שני שלישי חסד עלו לחכמת זעיר להגדילו ולישלה לו שלשה שלישים כאשר בארתי למעל' נמצא שיש עתה בחסד זעיר ב' שלישים אחד שירד מנצח אמא שהיה קודם בחכמת זעיר והשליש השני הוא שנשאר בחסד שהשנים הראשונים שלו עלו לחכמת זעיר והשליש השלישי עולה מנצח זעיר מושאל לפי שעה נמצא חסד זעיר שלימה משלשה שלישי' והוא סור אחז"ל במצוה עד שליש במצוה כל כך צריך להרר אחר המצוה עד שיוסיף שליש דחיינו שליש מלמטה מנצח זעיר שנעשה ע"י חסד זעיר שלם והוא סוד נצח נצחים ר"ל שליש נצח שנשאר בו רואה לשון חזיר נצ"ח וכ' שלישים שבאי' ממקום אחר כאשר אבאר בסקומו ובן הור הודות ואח"כ יורד פרק התחתון לחסר כדי להגדילו יורד אז שליש האמצעי של נצח בינה בתוך חכמת זעיר ואינו חסר כלום ובן פרק שני של הוד אמא דחיינו נן"ת יורד לכינ' זעיר והפרק הראשון שהיה שם מהור אמא יורד לגבורת זעיר ומוצא שם שליש אחר לכר שנשאר שם כי שני שלישים הראשונים של גבורות זעיר עלו להגדיל בינת זעיר נמצא שיש עתה בגבורת זעיר ב' שלישים דחיינו שליש אחר של הוד אמא שהיה קודם בבינה ושליש שני שנשאר בגבורה עצמו ושליש אחר עולה מהור זעיר ומושאל לפי שעה לגבורת זעיר נמצא גבורת זעיר שליסה משלשה שלישים ורק שיסור בינה אעפ"י שיש לו שלשה פרקים דחיינו פרוז"דור חד"ר עליי"ה על כל זאת מפני שהוא סור של נקיבה אינו אריך כי אם רחב כביכול ואינם בשיעור ג' פרקים דנצח והוד דאמא שהם ארוכים ואינם נחשבים בערך פרקי נ"ה דאמא כי אם שליש וחצי מפני שהוא קצר בסודי' של אהי"ה אם כן מקרים דחיינו בפעם הראשון שלא ירד מג' פרקי נצח כי אם השליש הראשון או לא נכנס מיסור שום דבר בתוך ז"א אבל עתה שנכנסו ב' שלישי נצח אמא מצד ימין לגדל לחכמה ולחסר לזעיר כאשר ידעת ושני שלישי הור אמא מצד שמאל לגדל לבינה ולגבורה דנ"א או נכנס השליש של יסור בינה בתוך דעת ז"א ונשאר חצי שליש של יסוד מבחוץ ונם שני שלישי של נצח והוד שנשארו עדיין בחוץ וכדין היה שלא יכנס בדעת אלא חצי שליש ממנם הרכינה אמא את עצמה להכנים בו שליש אחר שלם כי השליש שלם של יסור אמא העליון שוה לפרק האחרון של נצח הור אמא ולא היה ראוי להכנים בתוך דעת אלא בירידת הפרקים האחרונים דחיינו חב"ד שלה' ממעלה לסט אם לא היה התרכנה כאשר ידעת נמצא דעת זעיר שליסה משלש' שלישי' דחיינו שליש אחר מיסור אמא שירד לדעת ושני שלישים של ת"ת זעיר שעלו לדעת זעיר נעשה דעת זעיר שליסה משלשה שלישי אבל תפארת זעיר לא נשאר בו כי אם שליש אחד לבד כי השני שלישים שלו עלו לדעת עם השליש אחר שעולה אליו מיסוד זעיר נשאר ת"ת זעיר לפי שעה משני שלישים הנזכרים בלבד כי יסוד אמא קצר כאשר אסרנו ונשאר יסוד שהוא יוסף יהום מאם לכן לא נכנס שום חלק ממנו בירידת הפרקים הראשונ' של נצח והוד דאמא בתוך זעיר אח"כ יורד הפרק האחרון של נצח אמא דחיינו חב"ד של נצח בתוך חכמת זעיר והשליש השני שהיה בתוך חכמה יורד לחסר זעיר והשליש הראשון של נצח אמא שהיה קודם בחסר זעיר יורד לנצח זעיר ושני שלישים שמצא שם נצנצ כי רק שליש א' ממנו עלה לחסר זעיר נעשו שלש שלישי' וכזה נעשה מרת נצח זעיר שלימה משלשה שלישים וכן בצד שמאל יורד פרק ראשון של הור אימא לתוך בינת זעיר והפרק השני שבבינת זעיר מנצח אמא נרחה לגבורת זעיר והשליש הראשון שהיה בגבור' יורד להוד וחוצא שם שני שלישים במקומו כי רק שליש אחד עלה לגבורת זעיר נמצא שהם שלשה שלישים בחור זעיר אחד שירד ליו ושנים שנמצא נעשית הור זעיר מרה שלימה משלשה שלישים ועכשיו בשיוררים הפרקים האחרונים של אמא בתוך חכמה ובינת של זעיר אז יורד החצי שליש מיסוד אמא לדעת זעיר והשליש הראשון של יסור אמא שהיה מקודם בדעת זעיר נשעה שירדו הפרקים האמצעיים של נצח הוד אמא לראש זעיר עתה יורד ת"ת זעיר נמצא ת"ת שלם משלשה שלישים דהיינו גן"ת של נצח אמא ואותו הפרק הראשון שהיה קודם בחכמת זעיר יורד עתה בחסד זעיר ומצא בו רק שליש אחד שנשאר בו כי שני שלישי חסר עלו לחכמת זעיר להגדילו ולישלה לו שלשה שלישים כאשר בארתי למעל' נמצא שיש עתה בחסד זעיר ב' שלישים אחד שירד מנצח אמא שהיה קודם בחכמת זעיר והשליש השני הוא שנשאר בחסר שהשנים הראשונים שלו עלו לחכמת זעיר והשליש השלישי עולה מנצח זעיר מושאל לפי שעה נמצא חסד זעיר שלימה משלשה שלישי' והוא סור אחז"ל במצוה עד שליש במצוה כל כך צריך להרר אחר המצוה עד שיוסיף שליש דחיינו שליש מלמטה מנצח זעיר שנעשה ע"י חסד זעיר שלם והוא סוד נצח נצחים ר"ל שליש נצח שנשאר בו רואה לשון חזיר נצ"ח וכ' שלישים שבאי' ממקום אחר כאשר אבאר בסקומו ובן הור הודות ואח"כ יורד פרק התחתון לחסר כדי להגדילו יורד אז שליש האמצעי של נצח בינה בתוך חכמת זעיר ואינו חסר כלום ובן פרק שני של הוד אמא דחיינו נן"ת יורד לכינ' זעיר והפרק הראשון שהיה שם מהור אמא יורד לגבורת זעיר ומוצא שם שליש אחר לכר שנשאר שם כי שני שלישים הראשונים של גבורות זעיר עלו להגדיל בינת זעיר נמצא שיש עתה בגבורת זעיר ב' שלישים דחיינו שליש אחר של הוד אמא שהיה קודם בבינה ושליש שני שנשאר בגבורה עצמו ושליש אחר עולה מהור זעיר ומושאל לפי שעה לגבורת זעיר נמצא גבורת זעיר שליסה משלשה שלישים ורק שיסור בינה אעפ"י שיש לו שלשה פרקים דחיינו פרוז"דור חד"ר עליי"ה על כל זאת מפני שהוא סור של נקיבה אינו אריך כי אם רחב כביכול ואינם בשיעור ג' פרקים דנצח והוד דאמא שהם ארוכים ואינם נחשבים בערך פרקי נ"ה דאמא כי אם שליש וחצי מפני שהוא קצר בסודי' של אהי"ה אם כן מקרים דחיינו בפעם הראשון שלא ירד מג' פרקי נצח כי אם השליש הראשון או לא נכנס מיסור שום דבר בתוך ז"א אבל עתה שנכנסו ב' שלישי נצח אמא מצד ימין לגדל לחכמה ולחסר לזעיר כאשר ידעת ושני שלישי הור אמא מצד שמאל לגדל לבינה ולגבורה דנ"א או נכנס השליש של יסור בינה בתוך דעת ז"א ונשאר חצי שליש של יסוד מבחוץ ונם שני שלישי של נצח והוד שנשארו עדיין בחוץ וכדין היה שלא יכנס בדעת אלא חצי שליש ממנם הרכינה אמא את עצמה להכנים בו שליש אחר שלם כי השליש שלם של יסור אמא העליון שוה לפרק האחרון של נצח הור אמא ולא היה ראוי להכנים בתוך דעת אלא בירידת הפרקים האחרונים דחיינו חב"ד שלה' ממעלה לסט אם לא היה התרכנה כאשר ידעת נמצא דעת זעיר שליסה משלש' שלישי' דחיינו שליש אחר מיסור אמא שירד לדעת ושני שלישים של ת"ת זעיר שעלו לדעת זעיר נעשה דעת זעיר שליסה משלשה שלישי אבל תפארת זעיר לא נשאר בו כי אם שליש אחד לבד כי השני שלישים שלו עלו לדעת עם השליש אחר שעולה אליו מיסוד זעיר נשאר ת"ת זעיר לפי שעה משני שלישים הנזכרים בלבד כי יסוד אמא קצר כאשר אסרנו ונשאר יסוד שהוא יוסף יהום מאם לכן לא נכנס שום חלק ממנו בירידת הפרקים הראשונ' של נצח והוד דאמא בתוך זעיר אח"כ יורד הפרק האחרון של נצח אמא דחיינו חב"ד של נצח בתוך חכמת זעיר והשליש השני שהיה בתוך חכמה יורד לחסר זעיר והשליש הראשון של נצח אמא שהיה קודם בחסר זעיר יורד לנצח זעיר ושני שלישים שמצא שם נצנצ כי רק שליש א' ממנו עלה לחסר זעיר נעשו שלש שלישי' וכזה נעשה מרת נצח זעיר שלימה משלשה שלישים וכן בצד שמאל יורד פרק ראשון של הור אימא לתוך בינת זעיר והפרק השני שבבינת זעיר מנצח אמא נרחה לגבורת זעיר והשליש הראשון שהיה בגבור' יורד להוד וחוצא שם שני שלישים במקומו כי רק שליש אחד עלה לגבורת זעיר נמצא שהם שלשה שלישים בחור זעיר אחד שירד ליו ושנים שנמצא נעשית הור זעיר מרה שלימה משלשה שלישים ועכשיו בשיוררים הפרקים האחרונים של אמא בתוך חכמה ובינת של זעיר אז יורד החצי שליש מיסוד אמא לדעת זעיר והשליש הראשון של יסור אמא שהיה מקודם בדעת זעיר נשעה שירדו

פרק נ"ב

הנה לך בפירוש הנדלת הוריות היה ע"י השלישים עם כל שאר הפרצוף של ז"א והטעם שכל הגידול דהיה ע"י שלישים משום דכתיב וכל בשליש עפר הארץ ופי' שעפר הוא תפארת וארץ היא השכינה והוא שאחז"ל הכל היה מן העפר אפילו גלגל חמה הנה בפירוש כתיב שת"ת הוא עפ"ר ושכינה כולי עלמא ידעי שנקראת ארץ וארץ מעפר היא אם כן מאחר שת"ת ושכינה נקראים ארץ ועפר וגלי קרא וקאמר וכל בשליש עפר הארץ הוא אראי להודיענו שת"ת ומלכות שנקראים ארץ ועפר כללותם והוויותם הוא על ידי שלישים כאשר פירשתי ואמרם ז"ל הכל היה מן העפר אפילו גלגל חמה כי חסרה דהיא ת"ת ולבנה היא שכינה ולא ת"ת הוא עפר שחרי החמ' באה משם כאמרם שגלגל חמה נעשה מן העפר אלא עפר נקרא במציאותו בבינה ושכינה נקראת ארץ הנה זעיר נקרא עפר וארץ היא מלכו' והפסוק אומר וכולל עפר הארץ שניהם כאחד פי' ת"ת בהצטרפו למלכות גלי קרא על שניהם שכללותם והוויותם על ידי שלישים וכיון שאתא הפסוק לירן ניסא ביה מלה' ופירושו מי מרד בשעלי מים שיש הפרש בין מרה לזרת שהמרה להיותה בית קיבול אחר שהיא סליא' ומחוקת סה שראוי לה להחזיק ואינם יכולים למרוד עוד עמה עד שיריקו אותה ואז יכולים למרוד עמה שנית וכן הוא כל זמן שהיא סליאה אינם יכולים לסרוב עמה מרה שניה עד שיריקו אותה וכן הוא עד שמוררים עמה כל הצדק למרוד אבל הזרת להיות שאינו בית קיבול והיא מרת חיבש ואינה מרת הלת מוררים והולכים ומוררים בפעם אחת ואינו צריך להריק אותה בשרוצים

בשרוצים למרוד עמם שנית מאחר שאינה מדת הלח ועתה הכוונ׳ בפסוק מי מדד בשעלו מים ושמים בזרת תכן וכל בשליש עפר הארץ והנה כך פירושו מ״י שהיא הביצה מדד בשעלו מים ר״ל הביצה לקחה באגרופה דהיינו שע״ו ועיר ונוקביה שהיו בסוף טפח הוא סור מים שאינו ניכר כל טפח ושפה ואותיות תיבות של שמות כסדרם וסים כולל ביניהם כמה טיפות ואינו ניכר שום א׳ לברו והביצה הברילה והפרישה במדידתיה זעיר לברו ונוקביה לברה והמדידה היא מדת הלח משמשת ליסוד מ״ם חשבונו מל״ך שהוא ז״א ועם המלה הוי״ה ואדנו״ת צ״א שהוא זעיר ונוקביה ׳ והוא סור ויהי מבדיל בין מים למים שהבדילה והפריש בין מים של ז״א למים של נוקביא שהיו מקודם מעורבים בסוד טפח אחת לברו עוד מדת מ״ם עצמה שמי׳ שהוא סור זעיר בזרת תכן שהוא מדת היבש המשמשת לסוד רקי״ע בסוד רקיע השמים שלא נתקרש עדיין ולתים הוו ואתקריאו בתר דא ועשה שמים אש ומים בסוד הזוג כנודע והכל תכן בזרת אורך השמי׳ שמרקע את עצמו מקצה השמים עד קצה השמים ונתן לו נבול במוחין ובזרועות ובשוקים דז״א ואומרו וכל בשליש עפר הארץ ר״ל מ׳ כל בסוף השליש העליון של ת״ת ז״א ׳ עפר הארץ שהיא נוקביה תציא מן השליש העליון של ת״ת שלו דהיינו בסוף השליש הזה יש מקום הטיבור ודרך הנקב יצאה מאחורי כנגד החזה וזהו סור מאמר הרשב״י מבין תרין דרועין נפקת לאחור מבין חרוחי נמצא לפי זה הסוק שמפרש ואויל פירו׳ עפ״ר הארץ שהם ת״ת ומלכות איך נעשו שניהם על ידי בינה וכלילותם והיותם וגידול׳ היתה ע׳ שלישי כמו שפירשנו לעיל איך נתהוו שוקי זרועי זכותי זעיר אנפין:

פרק נג

אמרנו למעלה שחכמה חסר נצח הם קו ימין והם נקראי׳ חסדים כי העגפים נקראים על שם הגוף כנודע וכן בצד שמאל בינה גבורה הוד הם קו שמאל וכל העגפי׳ נקראים גבורה על שם הגוף ועד״ז יתפרש נצח נצחים שאמרנו פי׳ נצח דזעיר יש בו נצח אחד דהיינו התפשטות נצח דאמא ׳ וכן הוד יש בו הוד אחר דאמא ואלו יסודות יסודות לא קאמר שהרי יסוד אמא קצר ואינו מגיע כל כך להתפשט למטה ׳ ואינו מתפשט אלא עד תוך ת״ת בשליש שלם שלה בפרקים האחרונים ומגיעי על ראש רחל במקום המבור ששם סוף שליש העליון דת״ת זעיר אשר שם שליש יסוד דאמא תיורד פרצוף ז״א אל תוך ת״ת שלי ומלא שליש העליון שלו ומה שלא השפיעו והורידו נה״י דאמא השלשה פרקים שלה׳ הכל בבת אחת ולמה הורידו השלשה פרקי׳ שלהם רק פרק אחד בפעם אחת לברו כאמור הוא כדי שלא ישתבר כלי חכמת זעיר ח״ו מריב האור ובלוי ידוע לפניו שכלי זעיר היו חלשים ולא יעצרו כח ח״ו להכיל האורות בפעם אחת וכן בתחלת הבנין של המוחין וכלי׳ דזעיר שהעלה השליש העליון והשני של חסר להשלים חכמת זעיר לשלשה שלישים וכן נצח כדי שלא יהיה חסר זעיר חסר ברירת השליש האמצעי דנצח אמא עלו חב״ר דנצח זעיר להיות נה״י לחסר זעיר ועליות וירידות לו נעשו כדי שיתמזגו ויתערבו יחד האורות שלהם דהיינו אורות דנצח אמא עם האורות דחסר קו ימין של זעיר וכן על זה הדרך בשאר הקוים ולזה יש להם שיכות האורת מאמא וזה נקרא נרלות ראשון ומתיחת איברי כלי זעיר שנ׳ ויפתחם כאוהל לשכת אוהל כל יצען בל יסע יהידותיו לנצח״י ימלוך לעולם אמן ואמן:

פרק נד

זעיר אנפין נעשה ע״י הגידול הזה בן תשע מדות ומאזתו׳ ההשפעה שהיתה מעליית הפרקים למעלה ומחזרתם האיר דרך אחוריהם לנוקביה ונעשו לה שש מדות אמנם מוחין ליית לה ולזה נחפשטו נה״י של אמא ונתארכו עד נה״י של זעיר צמא שכלי נ״ה של זעיר יש בתוכם ג׳כ האורת נה״י מאמא ויסוד לא הגיע לשם מפני שהוא קצר כמו שכארנו ומ אותה האורת היתירה שהיתה בנצח הוד דזעיר נכנס ביסודו וח״ס וד שלה אותה ה׳ האר׳ דרך החור שבזעיר׳ לראש נוקבי׳ דרך אור החר ונכנסו לראש נוקביה ונעשו לה מוחין הרי זעיר ונוקביה שלימים מן מ׳ מדות לכל אח״ם חב״ד נג״ת נה״י ותרין כתר זעיר וכתר נוקביה לא נעשו עד שנכנסים אורות עודפים של תרין עשרין דהיינו של ס׳ חסדים זה׳ נבורות וקצת מהם נכנה ממנו כת״ר זעיר וקצת מהם נכנה ממנו כת״ר נוקביה כמו שיתבאר אל ידו״ח יאיר לנו להבין רזי תורה על מתכונתם ויקויים בנו ומלאה הארץ דעה את יהו״ה כמים לים מכסים ברוך ״י לעולם אמן ואמן:

פרק נה

עוד נשאר ענין את׳ שצריך אתה לדעת פירושו שפכה ריבוי אורו של כלים התחתונ׳ של אריך דהיינו רגליו נסוד מים כלים נבנו פרצופי ישראל כבא ותבנה אותם״ב ובשנכנס ז״א ונוקביה בסוד טפח לאבא ואימא שהם פרצופים העליונים נעשה הזווג ביניהם בסוד נשיקי״ן והם ו״ד של היור של שם הוי״ה והם מסבורים ולמעלה ולפי שבמקום אבא ואמא לא נתגלו היסוד ועדיין אינם מוכנים להוליד ולהתעבר להציא שש קצוות בגלוי ועדיין הכל מתום שהזווג שלהם אינו כי אם בסוד נשיקין 155 על כן הם רמזים באות יוד של השם שהיא נקודה אחת קטנה ומה שאמרתי לך למעלה בסוד הנשיקות שאבא מקבל הבל מאמא ואמא מקבלת הבל מאבא צריך שתדע עתה שאימא אינה מקבלת אלא האורת הבל אבא מצד בינה שבו שאין בה כח לקבלו מצד החכמה שכו ׳ ואבא בשמקבל הבל מאמא אינו מקבל אותו הבל שמצד בינה שבה היה מתכשל מרוב האור נמצא לפי זה שבינה של אבא שהם נבוריותיו הם הסדים של אמא וחכמה של אבא שהם חסדית הם הנבורות של אבא ׳ והחסדים של אבא הם מהחסד דידה הכלול בחכמה ומזה תבין שם סור זה בפרק כ״ו משער הזה דהיו פירושו על נכון ואלו ואלודברי אלהים חיים ויש כמה פנים לפני׳ ובשבעים פנים התורה נדרשת והכל הוא אם׳ כי כך דברי הזוהר גם כן שהם והם כמה סודות בפלה אחת כנודע הרי לאבא שתי חכמות ולאמא שתי בינות על הראשונים נאמר חכמו״ת בחוץ תרונה ועל אלו נאמר כי לא עם בינות הוא ׳ וכן בשנכלל׳ אבא ואמא בסוד הזווג בסוד נשיקין ומנחילים מוחין לבתי בראי׳ שלהם שהם נצח והוד של פרצוף תבונה כי שם מתגלים הששה קצוות דז״א ונוקביה ובגין ז״א ונוקביה בפועל נמור כי שם הוא ממש גלוי האור הנה הוד אבא נכלל בנצח אמא ונצח אמא נכלל בהוד אבא כמו לחבריל שני בני אדם העומדים פנים אל פנים שמאלו של זה בצד ימינו של זה וימינו של זה בצד שמאלו של זה כך הוא בכיוצל כי הם לעולם פנים בפנים ואינן רעים דלא מתפרשין לעלמין ומיסודות שניהם הכלולות זה בזה כעין מעשה הכרובים כסדר איש ולויות פני׳ רז״ל עם הלויה שלו שהיא הנקיבה שהיה מעורים זכרות ונקבות שלהם ״ תשמוש זה לרמוז על הזווג התמידי שהוא ביניהם שלא מתפרשים זה מזה לעולם ומיסודות של שניהם נעשה דעת לזעיר שכח אבא ואמא מעורבים בו ועליו נאמר בלשון רבים כי אל דעות ידו״ד לרמוז על שתי יסודות אלו ולכן ז״א הוא בכור ויורש שני חלקים של ה׳ חסדים הנכללים ביסוד אבא וה׳ נבורות הנכללות ביסוד אמא והוא עדות לדעת ז״א שהוא כולל אותם לרמוז שהוא בכור ונוטל פי שנים החסדים והנבורות ויריח תרין חולקין כמו שיתבאר בסוד תרין עסרין דיתין ליה אבא ואמא ועל זה נאמר בני בכורי ישראל דהיינו דעת נער ישראל ולא יעקב שהוא למטה מטבורו לבן אחר הנשיקין שהם זווג עליון באבא ואמא עצמם שהם עומדים תחת הפה דאריך כנודע נעשה תמיר הזווג והעבור ראשון ושני ע״י הפרצופים התחתונים של אבא ואמא הנקראים ישראל סבא ותבונה ׳ ושם הוא הגלוי הנמור של אבא ואמא ושם הוא הזווג הנמור בעין ושם מחגלים ששה קצוות דז״א בעגבים התבונה וראיה מן הפסוק שיש שני חכמות במציאות דהיינו שני פרצופי חכמה הנקרא אבא ׳ וכן שתי בינות דהיינו שתי פרצופי בינה הנקראת אמא דהיינו מסבור׳ למעל׳ אמא ומשבור׳ ולמט׳ תבונה שנ׳ חכמו׳ בחוץ תרונה דהוה ליה למימ׳ חכם בחוץ תרונה בלשון יחיד לא אומ׳ בלשון רבים לרמוז על שתי פרצופי חכמ׳ כנוכ׳ שהם

מטבורו ולמעל הנקר אבא ומטבורו ולמט הנקר אמא ו"נ כ"נא כי לא עם בינות הוא דהוה ליה למימר כי לא עם בינה הוא אלא לא היה אלא פרצוף אחר אלא אומרו לשון רבים הוא סורה על שתי פרצופי בינה מטבורה ולמעלה אבא ומטבורה ולמטה תבונה וזהו כוונת פה קדוש הרשב"י ע"ה באדרא זוטא וזה לשונו כתיב כי אם לבינה תקרא לתבונה תתן קולך כיון דאמר כי אם לבינה תקרא אמאי לתבונה נראה שהוא כפל לשון אם לא היה לבינה אלא פרצוף אחר אלא בינה היא פרצוף אחר ותבונה פרצוף אחר וזהו אומרו אלא כלא כמא דאמינא ר"ל למעלה מזה קורם שמביא לשון כפרא דרב המנונא סבא אומר שנקרא תבונה דכלא כלילן באלין אתוון דהיינו ב"ן וכ"ת הוא אותיות תבונה גם ו"ה שסידם זעיר נוקביה ותיכה בן ובת שחבית משמשת לכאן ולכאן וכלחו חד כללא והיינו לאפוקי בינה היא אותיות ב"ן י"ת ונוקביה עדיין אינה נתגלית ועדיין ליתלה איכרים כראוי כי היא נקורה קטנה ולא נזכרת כלל ער כאן הוא לפעלה מזה המאמר ונחזור אל זה המאמר שלמטה ושואל אה"כ הי מינייהו עילאה פ' איזה פרצוף למעלה מחבירו או בינה או תבונה ומתרץ בינה עלאה מתבונה בינה פ' אב ואם דהיינו אבא ואמא ותיכה בן י"ה הוא ז"א דהיינו אב ואם ובן בנוייהו בין שתי אותיות י"ה תבונה כלא כללא דבנין אפילו הכת מה שלא נזכרת בשלת בינה רק בן י"ה וזהו אומרו כללא דבנין ב"ן ובת ו"ה הוא ו"ה הוא זעיר והה"י היא נוקביה והכל נרמז בשלת תבונה כרפירשתי ולא אשתכח אב ואם אלא באיסא כי אבא סמיר יתיר וכלי אבא הם תמיר ננוזים בכלי אמא אע"פי שאינם נזכרים ספני ההעלם הגדול ואומר שם דאמא ודאי רבייא עליייהו ולא אתגלייא אשתכח דתרין בנין אקרי תבונה וכללא דאב ואם ובן אקרי בינה וכר ניצי לאכללא כלא בהאי אתכלילו והיינו אב ואם ובן אקרון חכמה וכינה ורעת בנין דהאי בן נטיל סימנין דאבוי ואמיה בכתרים שלו חב"ד שבם ורגלי אבא ואמא וכיון שנטל סימנין דאבוי ואמיה אקרי דעת ודעת בהיפוכו ערות ביהוסף שמו ויסור הוא ערות הנסתר בדעת ויסוד כולל תרין עטרין שהם ה' חסדים זה גבורות הנכללים ביסודות שניהם אשר הם זה בתוך זה ולא מתפרשין ודעת דזעיר מקבל התרין עטרין מיסודות שניהם לכן אומר ואקרי דעת רחוא סהדותא דתרוייהו וחאי בן אקרי בוכרא דכתיב בני בכורי ישראל ובנין דאקרי בוכרא נטיל תרין חולקין חלק שלו ה' חסדים וחלק נוקבי' ה' גבורות ולוקח חלק שני יסודי הנ"וכר אתרבי בעטרוי יורד הל' של צלם דחיינו שסתחלקים לשלשה חלקים התרין מוחין של אבא ואמא נעשו שפה אחת בשני יסודות שלהם ותתרין עטרין הם בנ"ה של אמא דחיינו ה' חסדים בנצח וה' גבורות בהוד וזהו סוד הל' של צלם דו"א לכן אומר וכר אתרבי בעטרוי נטיל חלת חולקין וכן כן ובן כן תרין חולקין וחלת חולקין כלא חד סלא וחאי וחאי חד הוא הבי הוא דאתא דאבוי ואמיה ירית מאי ענין ירותא דא עטרין דהוו נזיזין בנוייהו ואחסינו לבן דא מסטרא דאבוי הוה נזיז בנויה חד עטרא דאקרי חסד שכל הה' חסדים כולם נעשו חיבור אחד ונקראים בשם חסד ומסטרא דאמיה חד עטרא דאקרי גבורה וכלחו מתעטרין ברישיה ואחיר לין וזהו כשבאים אלו האורות לראש ז"א שבאים לדעת שלו הוא הכחל' לכל חבריו של ובדעת חדרים ימלאו כלחו אקרין תפילין דרישא וכלא נטיל בן דא וירית כלא והאי יהיב לברתא וברתא מיניה אתון שהוא מקבל ה' גבורו שלה ואה"כ מחלקים לה וגם כל דא מכאן נברא ירית ולא ברתא ברא ירית לאבוי ולאמיה ולא ברתא ומניה אתון נרתא כמא דכתיב ומזון לכלא ביה ואי תימא כל האי והאי אקרין צדיק וצדק בסוד הצדיק אכר ואין איש שם על לב לזה נקרא צדיק שהוא נותן לשכינה השפעתו אפי' שאין נותנין לו חלקה ונקראת צדק ונצדיק וצדק כחד אינון וחד כלא הכי אב ואם כלילן ומתחברין דא עם דא ולא מתפרשין לעלמין ואב שמיר יתיר מפני שהוא חסדים והם דקים יותר מגבורות אמא שהם עבים לעיל החסדים וכלא אחיד מעתיקא קדישא שהם עוסדים תחת הפת של עתיקא קדישא ושפע החיך והגרון דיליה הם על ראש אבא ואמא והשפע הולך בראשם ולהידים של אריך הם בתוכם בסוד אור פנימי והתרין מזלות הם מכסים את אבא ואמא

הפרצופים העליונים פולם עד ראש זעיר אנפין שמלבישים ישרא סבא ותבונה עד רגלי אריך וכל התעוררות שזונם הוא על ידי התרין מזלות שחופים עליה מבחיץ מראשם ועד סופם עד טבורו של אריך וזהו אומרו ותליין במזלא קדישא יקירא דכל יקירין כי המזל העליון כולל המזל התחתון שהיא נקיבה כביכול ותעליון הוא בסוד זכר לכן אומר לשון יחיד וכאשר יתבאר בפרק שיבוא אחר זה ואומר בסופו כלהו בהו כתימין ואינון פ' אבא ואמא כתימין למזלא קדישא עתיק דכל עתיקין ביה כתימין ביה כליליז כלא הוא כלא הוי בריך הוא בריך שמיה לעלם ולעלמי עלמין וש"י אשאל המחיל' שגיליתי בכשנו של עולם ודוע לפני קב"ה ושבינתי' דלא ליקרא דילי עבידנא ולא ליקרא דבית אבא עבידנ דגלינא רזין סמירין דאתסטרין מסלאבייא קדישין אלא בנין דא דע את אלהי אביך ועבדיהו ואם איקלי ידיעה מסנו בספר אינברנו כיון שהזהיר הכתוב שלא יבדנו שום אדם לא למי שיש לו ידיעה מאלהי אביו שיכיר אותו בסוד מרכבתו העליונה ורזין סמירין דיליה היאך מתקשרין העולמות בסוד התפילה ומעשה המצוות בכוונ' הסודו' ההם כנודע וזהו אומרו בזוהר שיר השירים דף פ"א עמוד ב' כתיב וידעת היום והשבות אל לבבך כי' הוא האלהים בשמים ממעל ועל הארץ מתחת אין עוד זכאין אינון כל דמשתדלי באורייתא למנדע בחכמתא דמאריהון ואינון ידעין ומסתכלין ברזין עילאין בנין דבר בר נש נפיק מהאי עלמא ' נהא פ' בחכמת חקבלה אסתלקו מינית כל דינין דעלמא ולא עוד אלא דפתחין ליה תרייכר תריי דרזי דאפרסמונא דכיא דרזי דחכמת עילאה תלייא בהו והוא סוד י"ב צירופי היוד תפילין דק"ה מנח להו בכל יומא והם י"ב שעריי ירושלים העליונה שנ' שיר ראובן אחד ונו' י"ב שעריי גן עדן י"ב מנחני התפילות הם סוד יחידה שסוכרת האדם להתגלגל ער ששיני יחידה כנודע והם י"ב נחרי אפרסמונא דכיא שהוא הקצה האחרון שיכול הבן אדם לעלות אליו וזהו סוד שאמר רבי אבהו קודם מיתתו על שראה י"ב נהרי אפרסמונא דכיא והכולל הוא י"ג אמר ואילין דאמרתי אני אמרתי לריך יעתי שאחזור לזה תעולם בסוד הגלגול חגם טרחתי בזה העולם אכן ס' ששפשת את ה' ופעולתי אתי ושכרי לפני והסוד צריך ביאור רחב ובמקומו אפרשנו אלה ונחזור לעניננו ולא עוד אלא דק"ה חקיק ליה בהאוא פורפירא דכל דיוקנין נליפין תמן בהאי עלמא ובעלמא דאתי זהו סוד הצדיק מהפכין סדת מרין למדת הרחמי בכוד הפורפירא חזאת מאחר שסובל יסורים בסוד ומארי דחנוכא דחיק שדחק את הראויים לעשות ניחא לשכינתא הן בגופם הן בממונם כדי שמרוב הצרו לא יהיה להם פנאי לעסוק ולתקן תיקוני הסרכבה בליסודו ושני פעמים מנצפך הם בני פרס"ר ואם יסתק הרין עם אמנת נ"א ל' ארני עם צ"ו אסף מארי דיללה ופר"פר שהם נהרות דמשק עם דמשק יצמו יהי בנבול א"י וירושלים ' והרב חרח יהיה פוחח על אדום בסתיקת הדינין שהם אוהבים לישראל ושונאים לאומות כולם ינקמו נקמות ולעתיד לבוא ילבוש חקב"ה לבוש אדום האדום הזה שכצורים בו חת"ת שסנגלו צער ודחק מסאדי דחוכא שהוא סמא"ל חרשע שכבלי יסורין של אחב"ה וכ"ש אותם שסכרו נפשם על קדושת השם דינא הכי מרה כנגר מרה בינבור שפשטו צואר"ם לשבח לשלום נחם מרת הרין כרצונו ובעולם הבא הם עולים להיכל אהבה לכן נקראו רחימין בזוהר שם ות ובזוהר חדש פ' בלק לפי שקיימו פסוק ואהבת את י' אלהיך בכל ובכל נפשך ובכל נפשך אפילו הוא נוטל את נפשך ' לכן מרה כנגר מרה מלאכתם שם בהיכל אהבה לשחק את הסדת הרין ולעשות מכנו רחמים בעורים ושם עומדים הרחמים ששוחקים מ"ן של מנצפך לצדיקים ואותיות מן של ה' גבורות מנצפ"ך הם קשים ביותר כי המם היא מוסעצמה ואחקשל נחש עצמה היא עצמה צורת נחש כנודע שנבראת מסיפסופיתא דרגון הזאת ויתה הם בעורים בהיכל אהבה והשעירים אינם נפתחים כראוי אפי' כית רצון ער יסוד המשיח והמלאך אורפנ"אל הוא בהיכל אהבה דיצירה ובבריא הוא בסוד שם הוא בכלל כל דיוקנין כנודע ועל ידו נתהוה הפורפירא הזאת לכן בעת החרבן נצע אסרתו בזעפורפירא דיליה ולעתיד נאמר סי זה בא מאדום חסוץ בגדים ונאמר מדוע אדום ללבושיך והדינים יבואו על רחוקין ית' כי הדין צריך שיהיה נשלם אם ישראל יעשו תשובה

יתהפך

שער קרית ארבע

יתחפך על האומות וחה סוד תכתוב עת אשר שכרו אויבי ההודי׳
לשלום כתם והנפך הוא ושלשו חטח בשגאיהם כי ריקם לא־
יזיח גזירתו של מקום הנחש אינה חולכת מהמשפט ע״ר הכסיל
חובק את בשרו עצמו של נשא השניר עליו את כל עיוותים
והכי הוא בזוהר חרש פ׳ בלק על פסוק ואתן אדם תחתיך א״ת
אדם אלא ארום נמצא שכל הדינים יבואו על רחוקין ית׳ וזהו
סוד השופר של דיני אלהים שיתקע אליהו הנביא זכור לטוב הוא
סנדלפ״ון ג׳ מנצפך ונ׳ס״ר והם ימין ושמאל בני׳ פר׳ פר׳ ועכ״ם
המיחוד שנכלל במלת טוב דהיינו פר״פר טו״ב נ׳ פורפ״ר־א־
שנמתקו כל הדינין בכח בזמן ההוא ודיני אלהים של השופר הוא
כך אלהים במילואו עולה ש׳ כזה אלף למד ה׳ יו״ד מ״ם ׳ ואלהי׳
כפשוטו פ״ו ואלהים ברישיונו עולה ר׳ כזה א׳ל אלה אלהי אלהים
דהיינו שופר שיתקע ממקומו ויוכלל באמא ששם נמתקים הדינים
וסודו שהוי של זעיר אנפין הוא הסוכל צער חטא של ישרא׳ בעו״ה
שנ׳והודי נהפך עלי למשחית ונאפר כל היום ריה הוא אותיות
הז״ר ונא אמר והרו״ח בנר״חה סוד גלות שכינה כל היום יומו של־
חזקו״ה אלף שנה שאומר הזו׳ לא ישלטו עממין בישרא׳ יתיר מאלף
שנין והוא חצי פרי מ״ר של הדינין וחציו מתוק לכן כתות בני
אלהים ריציר שהם כנגד ספיר׳חוד ומקבלים ממנו מהם משחיתים
דרכם ונעשים מפטרגים ומהם מישרים׳ דרכם והם מליצי יושר
מלאכי רחמים שנ׳יהי היום ויבואו בני אלהים להתיצב על יד׳ו־
ויבוא גם השטן בתוכם ולעתיד לבוא כלם יחזרו למשלשת ישרא־
כשימתק הוד שיתיה כולו מתוק וזהו סוד ותקע כף ירך יעקב
בהאבקו עמו ועור היו׳מבקש עליל׳א חירך בסוד חני ברכי דרבנן
דמשלחי מינייהו הוה וגם מרדכי היה מראה להמן הירך כנורע
בתרגו׳ מגלת אספתר ובמקומו נ׳מא ביה מלתא ׳ ונחזור לעניינינו
אל זה הסאמר וקב״ה אשתעשע ביה בנ״ע וסוד חשעשוע הוא־
חכלילות בזיווג שמעלה מיין נוקבין וזהו אומרם מזמן לחיי חעול׳
הבא והוא זווג תדירי שמעלה מיין נוקבין ל זווג אבא ואמא בסוד
נשמתו ׳ ואחסין תרין עלמין עלמא דא ועלמא דאתי ׳ חכמתא
דאצטריך ליה לכר נש לסנגע ולאסתכלא ברזא דמאריה חד
לסנגע לאסתכלא ברזא דמאריה לקיים פסוק וירעת חיום
שחתחלנו בו בסודי בראשית ומרכבה ׳ וחר למנגע ליה לנופיה־
ולאשתמודע מאן איהו פי׳ שיביר גופו ע״י שאלת חלום ל המלאך
הממנ׳ על גלגולים של בני אדם שמוכרח לגלות לו הגלגול שלו
אם הוא גלגול ראשון או שני ומאיזה ניצוץ הוא ואיך אתברי
ובאיזה אופן נברא לתקן חטא פלוני שמא נתעקר מאתריה מעץ
חיים אל עץ הדעת טוב ור״ע וחיישינן שמא אה״ר היא ומאן אתי
מאיזה אבר של אדם הראשון שכלם היו תלויים בא״ה כאמרם
ז״ל זה היה תלוי בשערו וכו׳וכן יש בו בנגרו אותו אבר הטמא־
של אדם בליעל וצריך לחסירו משם והמותר מנקה חיבוט הקבר
או גם כן הוא מאבר ההוא שבמרכב׳ומוכרח לתקן אות׳הציורים
של הפרצוף ההוא ׳ ולאן יהך שמוכרח ללכת דרך תגיחנם חמקיף
הנ״ע בנודע או יראה שלא יהיה בו חטא המעכבו לעלות שנאמר
ונבהרתה הנפש החיא מלפני שלא יעלה מיין נוקבין למטה עד
שיקבל עונשו וגם אמרו ולאן יהך מרמז אל עליית׳ ממדריגה ל
מדריגה אף אחר כמה שני׳ בנ״ע ודנים אותו מהעבירות קלורח־
דהיינו בהיסח דעת של תפילין או שהתפלל שלא בכוונה לפעמים
ותיקונא דגופא היאך אתתקן נוף הפרצופין ותיאך מתקנים תיקוני
דגופא ז״א ונוקבי׳ה קישוטי החתן וחכלה וסוד העלייה שלהם ז״א
ונוקבי׳הם תרי פלגי דגופא בסוד כל מי שאין לו אשה אינו נקרא
אדם שנ׳זכר ונקיב׳בראם ויקרא את שמם אדם כי שם היה עצמו
עולה אד״ם כזה יו״ד ה״א וא״ו ה״א ומילואו בלי אותיות השורש
עולה חו״ה והוי סוד חפסוק ויבן ה׳ אלהים את הצלע אשר לקח
מן האד׳ דהיינו המילוי הזה דירו״ג׳ב מפור פסוק רי״ח ניחח אשת
לי״י שהוא סוד ארבע עולמות אב״יע פ׳ יש נאכל לאישים והוא־
סוד אשה מלכות חמקנית בעשייה אש ה׳ תחאה ואלהים במילוי
יודין עולה אש עם המלה ויש ריח והוא סוד יצירה סוד הרו״ח
הנכלל בקרבנו אינן תפוחין ראשת בחו קב״ה ויש ניח״ח שהוא סוד
בריאה ויש לי״ שהוא סוד אצילות וזהו סוד הקרבן שמקרב כל־
העולמו׳ עד שמעלים הניצוצי מהרה למקומם לתלת רישין כנורע

כך הנשמות של בני אדם וכשאין לו אלא נשכה רוח נפש דעשיי־
כי גם עשייה ושאר עולמות נכללים כל אחד כחבירו בסוד ז׳
פרצופין אריך אבא ואמא זעיר ונוקבי׳ה ובעצמם נתח״י
כי מהם באים כנודע מאריך באה יחידה שאין לו בחינת נקבות־
מאבא באה חיה מאמא נשמה מזעיר הרוח ומנוקבי׳ה נפש
ואם אין לו המערכות האלה אלא מעשייה לא ישיג הרוח ריצירה
אלא בגלגול אחר ועל דרך זה אפילו לתקן בעולם אחר יכול־
להתגלגל כמה פעמים אם יגרום החטא והיינו ברי׳ה אפילו כאלף
לא בטיל כי כך נשבע הק״בה לאברהם לכלתי ירח ממנו נדה
ומוכרח להטפל שלא יאברו ח״ו שנ׳לך ולזרעך את הארץ הזא׳
דהיינו ארץ החיים ואיך הקדושה הא בהא תליא ר״ל זרעך בכלל
ובפרט הן צדיקים הן רשעים רק שיהיה בו איזה ניצוץ קדושה־
כנון גרים וכיוצא בהם ידשו ארץ החיים דהיינו הג״ע לאחר שיצא
מכור הגרזל והיינו אמרו ולאן יהך אם יחזור אל מקורו או יעלח
עור מעלה אחרת להשיג ניצוץ מעולה שלמעלה ממנו ועל זאת־
יתפלל אליך כל חסיד לעת מצוא אשה שיהיו לו בנים זרע ברך
ה׳ שהוא סוד אצילות הנקרא הויה ולא יהיו לו בני גלגול כי מן
הגלגול אל הבכים והם נקראים עוברי בעמק הבכא שצריכים
למות כמה פעמים ועל זה אמרה תורה את ספיה קצירן לא־
תקצור והמחייב גלגול נקרא ספיח הנופל מן זרע הדגן הראשון
ובעו״ה מפני שלא שמרו ישראל את השמיטות אין לנו נשמות־
חדשות עתה בעולם מעט מזעיר רק בתרי הדור כנון רשב״ע״ה־
והאר״י וחביריו וסוד זה הוא כי הנקיבה העליונ׳מזרעת בהתחתונ׳
חספיחים והם חנשמות שחטאו בזמן בית חמקדש קיים או לאחר
כן ואין כן דוד בא ינר שיצאו אלו ויקבלו עונשים ואז נשמו׳חדתין
עתידין למיתי ואז ישמחו כל חד וחד בבת זוגיה מה שנעלם עתה
ממנו שכמעט אחד מאלף זוכה לבת זוגו הנגזרת לו מששת ימי
בראשית אותות גרם החטא כנודע ולעתיד לבוא יתוקנו כל־
הפגמים אחר מהם לא נערר ואפילו העברים והשפחות יתוקנו
לעתיד לבוא שנ׳על העבדים והשפחות אשפוך את רוחי נאם ה׳
ונאמר כי בולם יורעים אותי מקטנם ועד גדולם ונאמר ומלאה־
הארץ רעה את ה׳ כמים לים מכסים וגם אמרו ולאן יהך רומז אם
הוא מעיינין דמרכבה מביט בו טהרא׳אל ומעיין בו איזה מקומו
ומוליכו לעיינין דמרכבה ואם ממארי ראורנין יוביולהו למאארי־
ראורנין ואם ממארי דצואר יוביל׳הו ל׳מארי צואר ואם הוא
ממארי דרגלין יוכיולהו למארי דרגלין כי כל אחד הולך אל־
מקומו ונחלתו וכן הענין של ה״ב שיערים דשיער גן ערן ה״ב שכמי׳
עומדים על הי״ב פתחים של ההיכלות וקורא כל אחד לבני שבטו
שהולכים מזה העולם ממני ומשבטי אתה בואו אלי דרך השער
הזה ששמו כשמי וכן הוא במדרש הנעלם לך לך רף מ״ח זוהר
חדש וזה לשונו הה״ד ירושלים הבנויה זו ירושלים של מעל ששם
עלו שבטים שבטי יה עדות לישראל כדי להעיד על כל צדיק
וצדיק מישראל ולמה להיות כולם מודים ומברכים לשמו הה״ד
עדות לישראל להודות לשם י״ וכל אחד ואחד מכיר את שלו
ומשבח ואומר רבונו של עולם ראה מה הנחת בארץ וזהו להודות
לשם י״ והיינו דאתן כל צדיק וצדיק יש לו מדור לפי כבודו ולפי
הראוי לו מאן דאתי מראובן יש מדורו עם צדיקים מן ראובן וכן
כל שבט ושבט ומאן דהוא גר מאומות העולם ונתגייר מדורו
במדור של גרים וחשבטים עומדים לעדות לכל צדיק וצדיק הה״ד
ששם עלו שבטים שבטי יה עדות לישראל לחודות לשם י״ אמר
רבי יהודה נשמתו של כל צדיק יודעת ומכרת לעולם חבא מה־
שאינו יודע מלאך חשרת הה״ד אמרו צדיק כי טוב כי טוב
ממלאכי השרת וכתיב אור זרוע לצדיק ולישרי לב שמחה כ״ת
ר׳עקיבה ׳ וחוא אור זרוע של גן עדן להמתיק הגבורות מרה
בגבר מרה מפני ששלט בו סרת חרע שהיה מהרוגי מלכו׳כנודע
ונחזור לענייננו אל זה הנאמר והיאך איהו זקין למיעל בדינא
קמי מלכא רכולא וצריך שיחשוב כל יום מעשהו שיטעון בדין מלך
מ״ח בעומדו לפניו אחר מותו ישל אותו תקנת בזה חעול׳ מה שהי׳
לך לתקן וצריך ג״כ שיתקן בפרטו כל מה שיש לו לתקן בגלגול זה
מה שהעוה מקודם בגלגול ראשון או בפעם הראשון שהיה

בזה העולם וצריך לעשות השכנ׳ אחת הירוץ לנו שינלה לו הק״בה ע״י עבדיו שר העולם בעלייתו בלילה לראות את פני האדון ה׳ אלהי ישראל מה שיש לו לתקן ואם הוא מגולגל או לא ומה שצריך לבוחנת הבחוש המסומאה המונר את נשמתו מכח חטא אדם הראשון שהו׳ סור היצה״ר שנכנל אדם ואדם עד שכמעט אין אחר שיצול מזה הענין שיש לו נפש מסטרא דקדושה מעורב בו רע אבל יש אנשים שהשלימו חקם בזה העול׳ ונעדו את הצנם כאדם המנער את עליתו ונשאר׳ כולם טובי׳ ואינם צריכי׳ לחבוש הקבר כנודע ויש ענין גדול הקרוב ל׳ השכל שיכול הבן אדם להבין איזה סומא היא בו ויכול לחקור ולדרוש בעצמו איזה סומאה היא בקרבו אודות שיטהר לבו יותר לתאות עבירה אחת יותר מכל העבירות שבעולם ואע״פי שיבואו אל ידו עבירות אחרות יעסוק בכולם ולא יתנו לבו אליהם רק העבירה שהיא מאותו אבר הסמא של אדם בליעל שנפל בתוכו מכח חטא אדם הראשון שנשתו מסנו איברים שהיה כולל קודם חטאו כל נשמות ישראל כאמרם ז״ל בספרא דצניעותא פרק חלק זה היה חלוי בשערו וכו׳ על פסוק איפה היית ביסודי ארץ ותעיין בספר חרדים שמעתיד התי״נ מצות כל פצוה ומצוה נאיברו הראוי לו שיעל ידי האבר הקדוש ההוא נפעל המצוה ההיא כן זה לעומת זה עשה אלהים ויש בנגדו אבר הסמא המשל בזה נשמות שהיו חלויות ביד אדם הראשון וידי אדם העליון היו נופלים בזמן החטא ביד אדם בליעל ואנו מעלים אותם כל יום ויום בתפילתינו בסור מיין נוקבין וכסו שבוונתינו היא כך אנו מיעלי׳ ניצוצי נשמות והתעוררותם אל הזווג העליון ונשאר בהם זוהמת יד האדם בליעל וצריכה מצות התלויות ביד לחסיר החלודה תהיא והזוהמא ההיא וכן כל האיברים ישמע חכם ויוסיף לקח ועל זה אמרו ח״ל במסכת ערובין נמנו וגמרו טוב לו לאדם שלא נברא משנברא ועכשיו שנברא יפשפש במעשיו ואמרי לה יחשמש במעשיו וקשה למה נחלקו ברצונו של הק״בה שהיתה למוכה שברא את האדם וכל העולם לא נברא אלא בשביל האדם ובכל יום ויום נאמר וירא אלהים כי טוב והיאך נחלקו בית שמאי ובית הלל בזה הענין ומגנים רצונו של הק״בה ח״ו לצדיקים כאלו לנגוד רצונו של א״ס ב״ה והפץ ״ שמעשה ידו יצלח ולזכות את הבן אדם ברוב חסדו והיאך טוב לו לאדם שלא נברא אלא מחוורתא שכאן אי אפשר לתרץ על דרך פשוטו אלא דרך הנסתר וכך הוא פירושו טוב לו לאדם שלא נברא משנברא פעם אחת קודם את הבריאה שהוא עתה בו ר״ל שהיה קודם בריאתו ואת גם כן בעולם ונתגלגל אודות חטאו שעשה באותו הפעם ויותר טוב היה שלא יברא פעם אחרת וישלים חקו באותו פעם ולא יבוא לידי גלגול ועונש צער גופו הראשון כמו שאבאר בסייעתא דשמייא בשער הגלגול אבל על כל פנים טובה היא בריאות האדם ברצונו הקדוש ברוך הוא בפעם הראשון ובריאתו שנית ומכאן ולהלאה הוא ברוב חסדו ית׳ לכלתי ירח ממנו נדח ואמרו ועכשיו שנברא יפשפש במעשיו פי׳ ועכשיו שנברא פעם אחרת ומלת עכשיו דייקא ר״ל בריאותו עכשיו פעם אחרת שלא עשה רצונו של הק״בה יפשפש במעשיו שעשה בראשונה שנתחייב גלגול אודות זה וזה לא יהיה אלא על ידי נביא כגון הארי זלה״ה שאמר ברוח הקודש כל הסודות של הגלגולים אחר מהם לא נעדר ממנו אבל עתה שאין לנו לא נביא ולא חוזה די לנו בשאלת חלום שזכרנו שהמלאך מגיד לו מי הוא מאיזה גלגול הוא ומה שיש לו לתקן זעל איזה עון נתגלגל ואמרי לה ימשמש במעשיו תינה מאן דרניל בשאלת חלום וסגול בכך אבל מי שאינו יודע פעולת השאלת חלום ואינו מסגל לכך יש מי שאינו ראוי לענות אותו מה יעשה שידע על איזה עבירה נתגלגל יעשה זה הענין ימשמש במעשיו רצה לוסר ימשמש זה בשכלו על איזה עבירה חשקו נוכר יותר מכל שאר העבירות בידוע הוא שהיה קודם זה הפעם גם כן בעולם והיה מסשה בעצמו היצה״ר באותה העבירה ובשביל זה נתגלגל לתקן העבירה ובגלגול זה עריין היא מלפפתו ומבקשת ליסודו הראשון ותחזקה אותה הסומאה בקרבו וקנתה שביתה אצלו ועל זה אוז״ל כל העובר עבירה ושנה בה כאלו הותרה לו שאין לו מנוחה מבירוי היצה״ר ולא זו בלבד אלא אף זו אפילו בפעם הראשון שנברא יכול למשמש במעשיו איזה קליפה היא אצלו סטענת הליפוף הנזכר ועל כל פנים מי שנותן להיצה״ר כח וגבורה ומשמה אותו בו בגירוי עצום וחזק הוא מחזק הסומאה ומרבק אותה בו כל כך עד שקשת לו להפרידה ממנו וידוע שיש ה׳ חושים לנשמה כמו שיש ה׳ חושים להגוף כנודע ששש המישוש גם כן לנשמה ומאלת הסודות ישמע חכם ויוסיף לקח להתחכם בו ומה טוב ומה נעים ומתוק הסור חזה לחזך המעיין בסודות הללו ועריין הבליעה מהסתוק נשאר זכור אזכרנו עוד במקומו בשער הגלגול על כן אקצר בו ועל זה צריך ליתן דין וחשבון לפני מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא אם היה מסתר עצמו מזוהמת הנחש שבאה על חו״ה והסילה בזה זוהמא ואם תקן בגלגולו מה שהיה לו לתקן ואם חס ושלום לא היה לו פה להשיב ומצח להרים ראש רחמנא ליצלן אוי ואבוי לו על אותו חרפה בושה וכלימה שנדחת מכל השיערים ולא יזכה להעלות מיין נוקבין ועל זה נאמר ונכרתה הנפש ההיא מלפני שלא יזכה לזווג זיער ונוקביה ומכ״ש אל הבינה עצמה ששם חלק עולם תבא שלו לא יזכה להעלות מיין נוקבין בנשמתו והנן אמרו והיאך איהו זמין למיעל בדינא קמי מלכא דכולא שיכול להשיב על כל דבר ששואלים אותו ליעתיד ולכן הי׳ צופים במרכבה ושם נצרף עיסתם והלכה לה הזוהמא כיון ששמעו קול חיות הקודש נרדמו ונפלו מת על עד שהחיה אותם הקדוש ברוך הוא בראיתא בפרקי היכלות דרבי ישמעאל והטעם הוא שילכה לה הזוהמא ואומרו וחר למנדע ולאסתכלא ברזין דנשמתין כמו שאומר זוהר רות הרוצה להחכים יעסוק בעלמא דנשמתין בסור הוריעני נא את דרכיך שאתה נוהג עם בשר ודם מראשית ועד אחרית חן שכר ועונש של ניהנ״ע וגלגולי׳ על זה התפלל משה רבינו ע״ה לידע העניין הזה מאי היא האי נפש דבית מה טיבה מאיזה עולם היא של אצ״ע וכמה מעלות יש לה עוד לילך בגלגול שתוכה אל מנוחתה ומאיזה ספירה היא שצריך לנהוג במידותיה להשפיע לה על ידו ועם זה יתוקן נ״ב נשמתו אם הוא גלגול ראשון או שני או שלישי בכל הפרטי ומאן אתיא האי אבר שבמרכבה ומאיזה אבר של אדם הראשון שנתדבק בו אותו אבר של אדם בליעל כנגדו להחטיאו כמו שכתבתי למעלה וזה פירושו שלמעלה שחזוהר עצמו מפרש דבריו שכתב למעלה מזה ואומרו ועל מה אתיא בהאי טפה טפה סרוחה דהיום כאן ומחר בקבר מה יש לו לתקן וחר לאסתכלא בהאי עלמא דאיהו ביה שהוא דומת עולם שלמעלה כל ענייניו הם משל ורומא לעולם שלמעלה שנ׳ומבשרי אחזה אלוה ר״ל ומבשרי שהוא הנשמי אחזה במשל אלוה שהיא עולם העליון הקדוש וגם יחקור לתקן העולם כמו שתקן רשב״י בצדרא הקדושה אדרא רבא שתיקן ז״א ונוקביה בתרין סמכין לפי שעה פנים בפנים כמו שאומר רשב״י בתחלת האדרא עד איסת ניתיב בקיומא דחד סמכא יעולם הזה על מה אתתקן ר״ל במה מתקנים אותו בכוונת רזי טעמי המצות תיקוני האר׳ ואם יעשה כל זה קודם שילמוד סודות התורה המפרשים סתרי הפרשיות אז יצליח יי׳ דרכיו ואז ישכיל לקיים הפסוק וידעת היום והשבות אל לבבך כי ה׳ הוא האלהים וגו׳בירושו תליא מלתא שצריך לדעת אלו הסודות על בוריים ואמ״כ ילמוד סודי הפרשיות של התורה וזרזו אומרו ולבתר ברזין עלמא דליליא לאשתמודעא למאריה ואם השאל רבך יבוא לידע אלו הסודות לכן אומר וכל זא אסתכל בר נש מנו רזין דאוריתא רזין דהשגעת כי כל השמות היוצאים מפסוקי התורה הן מוסרים החכמים זה לזה זא חזי כל מאן דאזיל והוא עלמא בלא ידיעה של הסודות הללו אחר מירתו יפיאל שר החכמה שואל אותו אם ישלו ידיעה ברזין דאוריתא ומי שלא עסק בחכמה זו בשערי מיתתו אף על פי שיש בידו כמה תורה ומעשים טובים יפיאל זה ריחה אותו לחוץ והשרפים שחחתיו שהם כולם בעלי שש כנפים שורפים אותו בהבלי כנפיהם וחוזר וסרחרד וחוחרים ושורפים אותו עד שמתגלגל רחמיו של הק״בה ונראו

ובראו עמם אחרים והם הנשמות החושקות בחכמה זו ולכם
רודף אחר החכמה הזו מפני שלכן מקורם תחו אומרו באן אפילו
איה ביה עוברין סבין סגיאין מפקין ליה סכל תרעי דההוא עלמא
פוק חסי סאי כתיב הכא הנידה לי אימא לי רזין דחכמתא עלאה
איך אנת רעי ואנהינת בההוא עלמא עלאה פי' רזי עולם העליון
איזליף לי רזין דחכמתא דלא ידענא ולא אוליפנא עד הכא בגין
דלא אהיה בכיסופא פי' בחרפה בגו אינון דרגין עילאין דאנא
אעיל ביניהו דתא עד הכא לא אסתכלנא בהו ואהיה נדחה מכל
השערים של ג"ע ת"ח מאי כשיבים לו אם לא תדעי לך היפה
בנשים אם אנת אתיא בלא ידיעה ולא אסתכלית בחכמתא עד
דלא תיעול הכא ולא ידעית ברזין דעלמא עילאה צאי לך לירך
אנת כדי למיעל הכא בלא ידיעה והוי ידעית צאי לך בעקבי הצאן
אלין אנון רבני נשא דשין לון בעקב וידעין רזין עלאין דמאריהון
מבהו תגדע לאסתכלא ולמנדע את כל זה נתתי אל לבי לחקור
ולתור בחכמה בגין דלא אייעול בכיסופא קמי פלטירין דמלכא
קדישא ועליהם נאמר סיד " ליראיו וברימו להודיעם כי גדול
סייעתא דשמיא ואף על פי שאמרנו שנדרתה סכל השערים אם
אינו יודע רזין דאוריתא חיינו דוקא כמו שאומר התהר בפרשת
ויקהל דיכול לאדבקא ולא אדביק בדקא יאות אבל אם אין שכלו
סובל זה מה יעשה הניצי הזה אם לא נתן לו הקדוש בריך הוא לב
ושכל על זה ובזה יובן מה שארז"ל כשנפטר האדם מזה העולם
שיאלים אותו מה שלמד ואומרים לו צפית במרכבה בשיעור קומה ואם לא למד משליכין אותו לגהר דינור והלא מצינו
למעלה בגן ערן מאדי מקרא ומאדי משנה כראיתא בזוהר פירוש
שלח לך אבל הוא כמו שפירשנו שאם היה כח בנשמתו להשיג
ולא השיג מוכיחין ומיסרין אותו על זה והוא מה שארז"ל משל
למלך שלקח שני עבדים שימלאו לו חביות מים לאחר נתן דלי
שלם ולאחר נתן דלי שבור ושבר שניהם שיה ובזה יובן גם כן מה
ששנינו אחד המרבה ואחד הממעיט כלבר שיכוין לבו לשמים
דלא אפשר למיסר שאם אדם אחד ירבה בתורה ובמצוות והאחר
לא כל כך שיהיו שקולים לפי שכין לבו לשמים אלא הענין הוא
יש אחד שנשמתו מעולה ביותר ואם יקרא בתורה ישנ לאין
תכלית ויש אחר שנשמתו למטה ואף אם יעמול בתורה לא ישיג
כל כך לזה אמר אחד המרבה ואחד הממעיט אחר שאין בידו
מפק לעלות יותר לכן יראה בתורה לאפוקי שלא יראה לל"מוד
כלל מאחר שאין לו הבנה אלא על כל פנים ילמוד אותו המעט
מה ששכלו יוכל לחקור שאמר כל אשר בכוחך עשה מתו
אומרו ובלבר שיכוין לבו לשמים לעשות מה שמוטל עליו ואני
הצעיר המחבר הסאר הוה נפחלי בן הפייט מהר"ר יעקב אלחנן
זלה"ה בראותי תשוקת החרדים אל ה' לשמוע דבריו דברי חיים
חיים רזין דעתיק יומיא חברתי להם ספר זה שילמדו מסנו קצרת
פרטי מעשה בראשית ומעשה סרכבה ורזין טעמי התורה בגין
דלא להוו בכיסופא לעלמא דאתי קמי תרעי דפלטירא דמלכא
אזכ" תתהלל נפשי ישמעו ענוים וישמחו כי אפילו הקדוש בריך
הוא ושכינתיה יוצאים לקראת כל צדיק וצדיק שיגיע רזי התורה
כמו שתראה באורוא ושא תחו כוונתו שאמר שם הרשב" הפסוק
מזה ב" תתהלל נפשי שלוקחים אותו למיין נוקבין וכגגר אלו
הצדיקים היינו לקראתו ללותו ולשמוע תורה מפיו אומר הפסו'
ישמעו דברי תורה ענים וישמחו באולפן הדתין דאורייתא
ולעתיד לבוא לא יצטרך שום אדם ללמוד זה את זה שנאמר
ולא ילמדו עוד איש את רעהו כי כולם יודעים אותי מקטנם ועד
גדולם ונאמר ומלאה הארץ דעה את " כמים ליש
מכסים:

פרק נז

בן יתנאר עיבור שני ונדלות שני:

לחבון סוד הצ"ם וגם מאמר הרב פה קודש קדשים
בוצינא קדישא הרשב"י ע"ה על תרין עטרין
דירתין אבא ואמא לועד אנפין וגם מה שאמר הרשב"י ע"ה בתר
דיוקא להו הדרית ואתעברת סיניהו וצריך אני לחקרים הקרמת
אחת ואחר ההקרמה הזאת נפרש דבריו בסייעתא דקודשא בריך
הוא ושכינתיה חבור הדברים מיוסרים על ארבי פז הנחמדים
מזהב ומפז רב ומתוקים מדבש ונופת צופים אמרנו בשערים אמא
ואמא בתר של אריך היא הנלגלת ובה מוחא סתימאה שהוא
חכמה שלה המתפשטת עד הגרון ועשית החיך על הגרון הם זו
למעלה מזו ומה שהוא בראש נכלל בשם מוחא סתימאה נמצא
שאין בראש רק מבחר שני תיקונים העליונים שלימים דהיינו
גולגלתא כתר ושלא דברולתא שהיא חכמה דאין ואריך הנקרא
מוחא סתימאה אם כן נשארו ארבע ספירות של מלכות רישא
דלא אתירע שהיא מלכות אדם קדמון סתם וארבע ספירות שלה
שהם מתפשטים בגופו של אריך הם מת"ח עד היכור עד ועד
בכלל כי עתיקא אין לו מלכו' בפני עצמו רק העשר' של יסוד היא
הבחינה של מלכו' שבו ומלכו' ד"א דהיינו רחל מלבשת את"כ
מלכו' של אריך ע"י מלכו' אמא דהיינו תבונ' ומלכו' של אבא י' ואב'
ואמא מלבישי לאריך עד הגרון והראש שלו סגולה להאיר לעול'
האצילות ולכן נקרא בזהר רישא חוורא שכולו חסר ואין לו שום
לבוש שמכסה אותו כי לעולם הראש מגולה כמו שהוא בביכול
אצל כל פרצוף ופרצוף שבכל עולם ועולם יש ת' פרצופים אריך
אבא ואמא זועיר ונוקבין והראש שלהם מגולה ואין הוא
בבחינותו של אריך עד בראשו ובגופו כאשר בארנו במקומו ולמה
הראש של אריך אנפין מגולה הטעם הוא זה ההבדל שבין אמא
ואמא לעתיק הוא שעתיק מקבל האור אין סוף בעצמו כלי לבוש
ומסך ואבא ואמא מקבלים האור על ידי עתיק יוסיא הוא ראש
עתיקא קדישא ואם היו אבא ואמא מלבישים הראש של עתיק
היה אור אין סוף נכנס בם דרך הראש כדרך שנכנס בראש
עתיק לזה נשאר הראש מגולה ואבא ואמא שניהם משתעשעים
בבחר אחד שהגרון של אריך הוא כתר לשניהם ויש בו שני
מיסנים אחד לאבא ואחד לאמא וזהו שאומר הכתוב קנה חכמה
קנה בינה שהם שני קנים אלא שהאחד לבן והאחר אדום קנת
אחר לחכמה וקנה אחר לבינה והם קנ"ה וש"ט וקנה שהוא לבן
הוא כתר לאבא לפי שהוא המוציא ההבל שהיא התורה ונובלות
חכמה של מעלת תחרה גם ושש לאמא שהוא אדום וכן תמצא
ושש עם חבא של אמא עולה ש"ך שהם ש"ך דינים הנזכרים בכל
מקום ואמא היא המלבשת הנבורות כלם כמו שפירשנו ואמרי
בהם אבלו רעים לפי שהשפע בא להם מהצוו העליון של אריך
הנעשה בפה ויוצא השפע מזווג החיך והגרון בראש אבא ואמא
כאשר בארנו ואינם" שבאריך אין בו בחינת נקבה סוף סוף
עישרה זווג בפה בשני שפתים העליון הוא בסוד זכר והשני
הוא כמו נקיבה ממש ואבא ואמא מלבישים חלסתות מרחת
הזקן והזקן חופף עליהם מראשם ועד רגלם כי הם מלבישים
לאריך עד התחלת הריקוע מבפנים והשני מולות נוצך ונקת
חופפים עליהם עד הטיבור שלו ועד שם מגיעים אבא ואמא
ולהיות אשר מקבלים מהפה הקדוש של אריך אנפין על ידי
החיך והגרון לכן נקרא הזווג שלהם בלשון אכילה ובחינת
נשיקין ומשם באים ההבלים כי כל הבל יוצא מן הפה
כנודע ומשם בא סוד הדיבור כי אין דיבור בלא הבל וזהו
כוונת הברכות שאמרו חז"ל כל הנהנה בלא
ברכה כאלו גוזל אבין ואמו:

פרק נז

הא לנו נמי מנרן דידן שמוחא סתימאה של
אריך אנפין הוא התחלת מציאות האצילות
והמוח הזה נרמז בקוצו של יו"ד של חוירא ומשם יחשוך
שפע אל החיך והגרון דאריך אנפין ויעשה שם זווג בחינתם
על ידי הלשון דאריך וזה הזווג מכונה בלשון אכילה
והוא לצורך תוספת מוחין של שני המוצלות הנזכרים
בסקומם דהיינו מזל עליון שהוא תיקון שמיני הנקרא
נוצ"ר ומזל תחתון שהוא תיקון שלש עשרה הנקרא ונק"ה
ומזל שמיני דהוא זכר ומזל ת"ג דהוא נקיבה תא"ל לך

כי אלו חשני מזלות הם כלולים בשיבולת הזקן התולה מן הסנסר ולמטה והם שכובים זה על זה כעין דכר ונוקבא דהיינו כל השיבולת הראשה הפנים כלפי חוץ נקרא מזל השמיני ונקרא נוצ"ר חס"ד וכל שיבולת הזקן שהוא כלפי פנים כלפי הגרון והחזה. נקרא מזל ה"ג ונקרא נק"ה ומן הצוואר של החיך והגרון והשני מזלות התופפים על פרצופי אבא ואמא עד ראש ישראל סבא ותבונה שהוא השיבור נמשך תוספורת סוחן לאבא ואמא כי הקנה דאריך אנפין הוא הכתר דאבא ואמא וקומתם דאבא ואמא הוא מן התחלת הקנה דאריך אנפין ורגליהם מסיימין בחזה דאריך דהיינו אבא מלבישי כל הכתף הימין דאריך פנים ואחור ואמא מלבשת כל כתף השמאלי דאריך פנים ואחור ועל גבי אבא ואמא חופין ומכסין עליהם השני מזלות הנזכרים שרקנא דאריך מגיע עד סבורא דלבא דיליה ומצר העורף דאריך מכסים על גבי אבא ואמא י"ג קוצין דשערי חוורא התולין מן ראשא דאריך ומסתיימין כגבר החזה בעורף לצורך בחישת תפילין דיעיר שבאבר במקומו נמצא שתופפות הארח שנעשה מן זוג החיך והגרון בולטת ובוקעת מן הגרון ולחוץ ובנכם בתוך ראשא דאבא ואמא וכן רתופפות הארה הנעשה מן זוג השני הלורת בוקעת ונכנסת תוך ראשא דאבא ואמא ונעשה להם מחין חדשים כין באור מקף כין באור פנימי אף על פי שהם סלבישים במקומם את אריך אנפין דהיינו מן הגרון עד חחזה דאריך אנפין יש כח בהם לעלות למעלה מסחיצתם על ידי התפילה ושבחות וימים טובים וכן על ידי מצות אחת או כתיבת חשם על מחזותו ע"י אדם אחר צריך כמו שנבאר במקומו סוסיפין כח בזיר אנפין שיכול לעלות עד מקום אבא ואמא ויורש מקום אבא ואמא וסתלבשין בו המוחין דאבא ואמא בעצמם כיון שהם במקומם ממש ואבא ואמא עולים ויורשים מקום ארך דאריך עולה ויורש מקום עתיק יומין ועתיק יומין עולת למעלה מששה קצוות דאדם קדמאה הנזכר בתיקון ע"ד דף קל"ב ע"א ובכתיבת היותו שני אל האין סוף נקרא אדם דכתיב עם שהוא קודם האצילות גם נרמז בסוף פרשת פקודי אשר רבי שמעון אריכת ידי בצלו וכו' מה תאדם קדמון נחלק לית אלפים רבבות עולמות ולפעמים עולה זיר אנפין עד פולא"ה ה"ג שבעתיקא קדישא ולפעמים אפילו עד המולא השמיני דזקנא דעתיקא קדישא הנקרא נוצר חסר וזה נעשה בכוונת חזרת העמידה דמנחת שבת והכל הולך אחר הכתר. התעוררות התחתונים אין יכולת ביד אבא ואמא להעלות לזיר אנפין ונוקביה אל מקום אבא ואמא ולהורישן המוחין הנבוהים אם לא שגם לאבא ואמא יתוסף להם מוחין ונבורה מלמעלה מהם דהיינו מהפה הזקרוש של אריך על ידי החיך והגרון והשני מזלות הנזכרים ובעליה תלייא מלתא כי מה שהוא יותר קרוב אל סקורו דהיינו אל בעל הרצון הטוב גובר על הרע. והרע דהיינו הדינים נסתקין ואתכפין:

פרק נ"ח

התרין עטרין דירתין אבא ואמא הוא על ידי תיקון שמיני דזקנא דאריך שהוא נוצר חסר ותקן

י"ג שהוא נק"ה מזל תחתון וכנר פירשנו בפרק ששה עשר של השער הזקן הקדוש ותבונה של עתיקא קדישא הוא שער העשירי בו נתבאר תיקון שמיני דדישא דאין ששמו יכבוש עונותינו הוא התיקון הוא בכינה שבעתיקא ויש בתוכה יסוד דדישא דלא אתידע והיסוד דבוק בתוכה כמו הנשמה בתוך הגוף כי ביה הוא קרום הסחה דהיינו קרומא דאוירא וכנגדו סוציאים לחוץ האוית שיצא פקידא וגם המלכות נעלמת בתוך היסוד הזה כי החסוס הוא קצת יותר עולה למעלה מהעיניים עצמם המלאות דבוק ביסוד בעולם הזכר לכן החסוס נקבעת בין האות העיניים שהם רחמי וחו רחמי וחוא סוד תיקון ז' חססא דאיהו פרדשקא. והג' נחשבים לפניה אחת ונקראו מזל השמיני רצוני לומר האותם בוקעת כאות בתיקון הזה וחוא החוס הכולל כל שיבולת הזקן הנקרא הפנים כלפי חוץ נקרא מזל השמיני ויכבוש עונותינו ותתיקון השמיני דאריך מלבישו סבחוץ ונקרא נו"צר חס"ד וכזעיר הוא בחלוף את בש פפ"ה נ סח"ק והמזל השני שהוא מזל תתתן נקרא יסי קרם הוא תיקון י"ג של תיקוני דקנא הסבואר בפרק כ"א בשער הזכר. ואין התיקון האחרון שלו נקרא יסי קרם ואריך מלבישו מבחוץ ונקרא ונקה והוא החוס הכולל כל שיבולת הזקן שהוא כלפי פנים צד הצואר כלפי הגרון והחזה היותר קרוב אל אבא ואמא וסמוך להם לתחילם סחין ואלו השנים הם חופים על אבא ואמא סבורו דאריך וזהו אומרו בזוהר דקנא דדישא חוורא תלייא עד סבורא דלבא. ומה שנקראים בספרא דצניעותא ובאדרא קדישא באדרת נשא חופא דכתרא כלא הוא כפני שעיקר חשערות של מזל העליון שהוא מבחוץ ומזל התחתון שהוא סבפנים הוא החוס הסובב אותם השערות סביב מסטה למעלה ואין ריוח בין הסיבוב הזה כדי שלא יתארכו יותר בו למטה אחד מחבירו ותיקון זה הוא החוס הוא עיקר התיקון ההוא הכולל אליו שערות עדרי הביידי ונמצא שהמזלות הם שכובים זה על זה כעין דכר ונוקבא ואף על פי שהם הרבה שערות נכללים בשני חופין הכוללים הכל לעשות זוג מוחין חדשים בעת רצון ונקבה דהיינו מזל תחתון הוא מבפנים מאחר שהוא קרוב יותר אל אבא ואמא נקרא מזל תחתון ונקראים מזלות שכתם נחל שפע המוחין מלשון יזל כטל אמרתי דלא מעצר:

פרק נ"ט

אחרי שתראה ה' אותנו כל אלה הסזלות הנעימים נאפוף כלל הדברים ותבן כל אלה החקרסות אשר הקדמתי לפניך בשני הפרקים אשר למעלה מזה הפרק ונאמר שצריך אתה לדעת שמזל עליון הוא תיקון שמיני דדיקנא דאריך שהוא נוצר חסר ותיקון י"ג שהוא נק"ה מזל התחתון ומקום אבא ואמא מתחיל ותחת דקנא דאריך ומקבלים האורה ממנו דהיינו תוספות המוחין שזכרנו מחיך ונרחק שהם כור חכמה וכינה דאין ואריך דרך ראש של אבא ואמא נשפע השפע הזה ונם מקבלים האורה מי"ג תיקוניו הנכללים בשני מזלות האלה מזל עליון ומזל תחתון שהם נוצר ונקה ועל ידם מזדווגים אבא ואמא כי הם החופים עליהם מבחוץ עד ראש ישראל סבא ותבונה וכבר אמרנו שווזג אבא ואמא בפרצופיהם העליונים הם נעלמים מאוד ומשיגים המוחין התגלות בפרצופיהם התחתונים של ישראל סבא ותבונה שיעליהם החרין מזלות ועתה כדי לתת לאבא ואמא התעוררות להזדווג לצורך ז"א ונוקביה כמש מזל עליון במזל תחתון בחישה אחת ונצמנגו הנבורות בגודל חסדו של ונקה וסכח אותה הבחישה מאותם האורות אחרת. העליון נותן לאבא חמש חסדים ומכניסם בדעת שלו כי הוא הסחלק לאורים שג' ונרעת הדרים ימלאו וה' חסדים נעשו טפה אחת מעולה מאור והמזל התחתון נותן הה' נבורות לאמא דרך דעת שלה ונם הה' נבורות נעשים טפה אחת דהיינו קשר וחיבור אחד והבחישה האחרת שנתהוה מהם הה' חסדים והה' נבורות הוא סור בחישת אבר הזכר בנקבות הנקיבה כביכול ומבשרי אחזה אלוה ולא שייך שם שם זה רק כיסורות דאבא ואמא אלא לצורך זיעיר ונוקביה פושל שם הבחישה ליהם במעלה עליונה כי לא שייך נקיבה שם בפועל כ"כ והוא סור שמחת וחרות האורות שסכים זה על זה ומתנוצצים אותיות ושמות בסור הסלוי מאותיות השורש יוררים למטה ומסלאים איברי זיעיר ואח"כ חוזרים למעלה אל ראש זיעיר בכור התפילין דסנח להיו קכ"ה ההם באסתי"ב צירופי הויה בעצם הסתסלאים מהשורש של הויה עצמה שג' מעבור ה' על פניו ויקרא י"י שיש שם נ' הויות כ' מצד הפנים וא' מאחוריים והם י"ב אותיו' ועם הכולל נתפשט מהם י"ג תיקוני דקנא וכשסכים ומתנוצצים זה מזה ומתרבים במילואיהם וסולידי כרבותם וכעלסם נעשו ל"ב צירופים כי"ה חסדים לה' נבורות הקראים תרין עטרין הם עולים עשר ועור טיפת מוח אבא ויוד טפת סוח אמא הם שנים כללם י"ב צירופי הויה כמו שיתבא"ת כ"ב בעניני התפילין וסהם בראש דבריאה מרתפשטים י"ב נהרי אפרסמונא דכיא ועם דמקור דהוא י"ב וביצירה י"ב גבולים ובעשיה י"ב דתוסים שהם חתרסמה הסרכבה וכנגדם י"ב שערי

גן עדן וי"ב שערי ירושלים העליונה והשפיעה זו מעוררת תאותם ומזדווגים יחד אעפ"י שהם תמיד יחד מדובקים בסוד רעייתי באמור בזוהר כחדא שריין כחדא נפקין וכו' תיינו דווקא הזווג הראשון שזכרנו כמה פעמים שהוא קיום העולמות לברו ולא להוליד ולהתעבר נשמות ולתקן בניין ז"א ונוקביה על השלימו כמו שצריך להיות לזה צריך זווג יותר מעולה ומוחין חרשים יותר מעולים כנודע ודעת ראבא מחלק הה' חסדים הנזכרים באופן זה א' לגדולה וא' לנבורה וא' לת"ת ואחד לנצח ואחד להוד ומשם נשפעים יהד כולם ליסוד ראבא ויעל דרך זה דעת אמא מחלק הה' נבורות שנתן לה מזל תחתון ואח"כ נשפעי כול' ליסוד דירה ובהזדווגם יחד אבא ואמא נכנסו הה' חסדים מיסוד אבא אל תוך יסוד אמא:

פרק ששים

הנה נטיש מזל עליון במזל תחתון לקיים מה שאומר הזוהר בתר דינקא להו הדרת אימא ואתעברת מיניהו וזהו סוד עיבור שני ממש כל זמן שהשלישים של החכדים הם מכוסים בזעיר בהרכנת אמא כמו שיבוא ואחר שהלכה אמא ונסתלקה למעלה שהחסדים מגולים נקרא גדלות שני והשמר והזהר שלא תשכח כלל זה כי על ידי בחינת המזלות מקבלים אבא ואמא ה' חסדים וה' נבורות ועם אלו הה' חסדים וה' נבורות מזדווגי אבא ואמא ומתעברת מ"א ונוקביה לחכניס להם מוחין חרשים וחדשים בתר דינקא להו הדרת ואתעברת מיניהו ועל ידי זווג אבא ואמא יוצאים שני טיפין הנקראים תרין דהיינו טפת אבא מזריע לובן הם ה' חסדים וטפת אמא מורעת אודם הם ה' נבורות ובאדר' זוטא קראם פעם אחת תרין חולקין הם תרין מוחין קישור וחבור אחד והתרין עטרין גם בשם אחד היינו המוחין והעטרות נדרשת זעיר ולפעמים תלת חולקין בנה"י של אמא ואומר שם שהכל הוא אחד דהיינו ה' חסדים הם קשר אחד וה' נבורות קשר אחד הם שני חלקים ומוח אבא ואמא הם חיבור אחד כמו שיתבאר בעזרת קב"ה ושכינתיה ונחזור לענייננו באותו הטפה שיוצאת מאבא עם ה' חסדים שקבל ממזל העליון והטפה של אמא עם ה' נבורות שקבלה ממזל תחתון הם י"ב תיינו מוח חכמה ובינה הם שנים וה' חסדים וה' נבורות הם עשר עולים י"ב וכשיוצאין מבינה חסד' מוחין חכמה ובינה נדולה נבורה והיינו מ' של צלם מפני שכל אחר כלול מעשר הם מ' ואלו הד' אורות אין ז"א יכול לסבלם מרוב האור הנדול עד שאמא מרכנת עצמה ומשפלת וכוללת אותם האורות בנה"י שלה ואז יכול ז"א לסבלם מפני שהוא מקבלם על ידי מסך אמא כי בראשונה אי אפשר לו לקבל כי אם ע"י מסך עד שנתעבו ואז נסתלקה אמא למעל' ואז מקבלם זעיר מנולה בסוד אור סקיף והארבעה מוחין ח"ב ג"ר נסוד המ' של צלם הנזכרת נעשית עתה שלשה בזה האופן מוח של אבא נכלל אותה הארה בנצח אמא ומוח אמא פי' הארת מוח אמא נכלל בהוד שלה: וחסד ונבורה פי' הה' חסדים והה' נבורות נכנסי' ביסוד שלה וכן נכנסים בראש זעיר מלובשים בנצח הוד יסוד שלה בחכמה ובינה ודעת שלו בזה האופן הארת נצח בחכמה של ז"א והארת הוד יורדת לבינת ז"א והאר יסוד ברעת של ז"א שזהו הבכור היורש פי שנים בכל אשר ימצא לאביו לאמו דהיינו תרין מוחין ותרין עטרין והוא סוד מלת צל"ם שאומר הפסוק בבריא' הראשון שהוא סוד ז"א שג' נעשה אדם בצלמנו ונאמר בצלם אלהים ברא אותו תיינו אלהים חיים אמא עלאה והוא סוד פנימיו' נשמתו של זעיר אנפין וידוע כי הנשמה היא מבפני' ומקפ' מבחוץ גם כן ואותו החלק נקרא צלם אלהים וזהו הטעם שמתחיל נותנת לו האורו' מכוס' ונותנ' ל' נשמה ואור פנימי מבפני' ובחזרת של אמא למעלה משיג בגלוי אור מקיף מבחוץ ואם תוכה להבין דברי אלה תשמח בהם כי הם טעמים נכונים ואמתיים ואינו ח"ו מלתא בלי טעמים דברי חכמים כרכובות וכמסמרות נטועי' נתנו מרועה אחד: וזהו פירוש מלת צלם דהיינו מ' בתחלת כי אנו חושבין ממטה למעלה והוא סוד עמירת אות צדיק של צלם ראשונה שהם ט' מרות זעיר אח"כ ל' של צלם הוא כור נה"י של אמא כלול מעש' ואח"כ מ' של צלם שהם ארבעה חכמה ובינ' גדול' נבורה שכך נמצא עתה במקומו בעת רצון אבל לפי הפירוש אשר אנו מפרשים הוא מל"ן שהוא מלמעלה למטה סדר הבריאה זכך סידורו המם היא סוד ארבעה מוחין כל מוח כלול מעש' ואח"כ הלמד שהוא סוד נה"י דאמא הנז' ואח"כ הצ' של צלם נעשית במוחין ודרועין וירכין של ז"א פי' תחלה במוחין שהם חב"ד ואח"כ הדרועין שהם חג"ת ואח"כ הירכין של נה"י דזעיר נמצא כי מן השש קצוות נעשים תשעה והוא שלם בתיקונו שעד עתה היה בסוד וא"ו שכשאין המוחין שלו מאירין והראש שלו חלוש מאוד בסוד דקות הוא דהיינו ראש של היו"ד וראשו רוכה לילה ונער קטן רק הש קצוות היו ברמות איברי אדם נדול אבל ראשו לא היה אלא כמו אצל נער קטן נמצא הצלם שלם כזעיר וכן באופן אחר תדרוש הצדיק של מלת צלם שהוא סוד תשע תיקוני דקנא דזעיר אנפין כאשר אבאר בארי היטב כיר ה' אלהי הטובה עלי בעזרת קב"ה ושכינתיה אחת שאלתי מאת ה' ואותה אבקש כל ימי חיי לשאוב מים מסעיני הישועה אולפין הדתין דאורייתא להי' חישועה על עמ"ך ברכתיך פלה:

פרק סא

מה שאומר הרשב"י תרין מוחין ותרין עטרין דיתין אבא ואמא לזעיר אנפין הנה תרין מוחין של אבא ואמא כבר פירשנו ועתה צריכים אנו לבאר מהו תרין עטרין וכבר ידעת שאלו השני מוחין דהיינו חסר מן אבא ונבורה מאמא שהם בתוך היסוד שבכל אחד מהם והכוונה שיסוד של חכמה נקרא חסר על שם שהוא מימינא והיסוד של אמא נקרא נבורה על שם שהוא מצד שמאל אמנם אין שום פעולה בעולם ליסוד אלא ע"י מלכות וכשאנו אומרים מלכות של אבא הוא נלוי העטרה של יסוד שנ"ה יחד הם סוד מילה ופריעה שהוא זכר וביסוד של אמא דלא שיך למימר בה מילה ופריעה שהיא נקיבה צריך שתדע שיש בה נקודה אחת שהיא נקודת ציו"ן שהוא בגי' יוסף וגי' קנאה וזהו סוד אין אדם מקנא לאשתו אלא נכנס בו רוח טהרה מאמא כי קדוש הוא אבא וטהור הוא אמא ואהבה הוא זעיר וריאה הוא נוקביה וארין על נביהן קודשקדשים בערך אבא שנקרא קודש לבד: והשני עטרות דיתין ליה הוא כדי לתת ליה התעוררות לזווגו עם נוקביה וזהו שאמר הפסוק צאנה וראנה בנות ציון הם לאה ורחל שהויתם ע"י ציון ריסוד אמא בסלק שלמ"ה שהוא זעיר אנפין בעטרה שעטרה לו אמו אמא עלאה ביום התנתנו וביום שמחת לבו שנכנס להופה עם חבלה דהיינו נוקביה וכלי תבונה הם עליו כמו הסוכה והחופה ונקרא שלמ"ה כי אמא עושה שלום במרומיו דהיינו שמים בין אש ובין מי"ם כי היא ממתקת את הנבורות ומה שאמר בעטרה לשון יחיד ולא אמר בעטרות לשון רבים מאחר שהם שנים חסר מאבא ונבורה מאמא לפי שהמוחין והעטרין כשיוצאים מאמא שיולדות אות' הם ארבעה וכשנכללו בנה"י דהיינו פרצוף תבונה שנכנסן בזעיר אנפין דהיינו בחכמה ובינה ודעת שלו שלשת כי מהם נעשו חכמה בינה ודעת של זעיר אנפין דהיינו מנה"י דחבונה כנודע ואח"כ כשהדעת דזעיר בתקפו נכנסין החרין עטרין בדעת זעיר ושם נעשים עטרה אחת שדעת כולל כלם ובערך זה אומר בעטר' לשון יחיד ולא בעטרות לשון רבים וזהו ענין הנדלת הדעת שחסר לו חצי שליש שאמרנו למעלה מיסוד אמא הקצר ואינו רק שליש אחר וחצי ובצירוף החסדים והנבורות דהיינו עתה העטרה הזאת נתנדל מרוב הארת החסדים וחנבורות כראמרן וזהו הסוד שאמר הזוהר על דעת דכליל תרוייהו פי שהוא כולל הה' חסדים והה' נבורות דדיינו התרין עטרין והוא כולל גם כן אליו תרין מוחין דהיינו עשר הויות מאבא העולים ס"ר שנאמר עליהם וירא ירו"ד כי ס"ר לראו בסוד השנת פרע"ה וכולל נם כן עשר אהיה מצד מוח אמא העולים רד"ו שמה סוד נלות מצרים לתקן אורות אמא עילאה בנדלות ז"א להוריד אורות אמא עליו ועשר הויות ועשר אהיה עולי' ע"ת סיר הפסוק עת לעשות לה' לו"א הפרו זווג תורתיך ועם ארבע אותיות השורש הן שם הויה הן שם אהיה אינם רק ארבע הוא בג"ן דע"ת או נעשים את' וכולל כלם ובזה הסוד הוא כולל תרוייהו:

פרק ס"ב

ובואת ההקרסה תבין למה בתפילין שין של ארבע ראשין מצר אחד ומצד השני שין של ג' ראשין. ושתיהם מחוברות בבית אחר אחר מצד יהין ואחר מצד שמאל אבל הכוונה היא שמעיקרא היו חמשה ארבעה תרין מוחין ותרין עטרין הוא סוד השן של ד' ענפים וראשי' שהם כתרי זעי' ואח"כ נכללו בשלשה שהם נה"י של בינה עליהם זהו סוד השין של ג' ראשין ואח"כ נכללו ברעת ז"א ושם הוא כולל שניהם והוא הבית המחברן לכן אינו רק בית אחד לשני שינין אלו מזה אחד ומזה אחר ובזה יובן מה שאמרו חז"ל הקב"ה מניח תפילין בכל יום הכוונה הוא כי זעיר שהוא הקב"ה מניח בראשו אלו הד' אורות שאמרנו שהם חסדים חכמה ובינה וגדול' וגבורה שהם התרין עטרין שבתחלה הם ארבעה וכשנכנסים בראשו הם שלשה וכולם דבר אחד נכללים ברעת זעיר ואם כן הקב"ה מניח תפילין בכל יום והנה כוונת המאמר של הזוהר אשר אמרנו אבא ואמא אינון רעין דלא מתפרשין לעלמין אינו אלא לתת חיות לסדרת זעיר ונוקבין לתתין העולמות אבל לתת עטרין לזעיר להזדווג עם נוקבין אינו כי אם במעשינו הטובים ויחוד של ק"ש כאשר נבאר במקומו בסייעתא דקב"ה ושכינתיה אז מתעברת אמא מחמשה חסדים וחמשה גבורות ויולדת אותם ומאלו האורות מתעטר זעיר מארבע מהין שאמרנו וזהו סוד הקב"ה מניח תפילין:

פרק ס"ג

ועתה אוסיף לקח לבאר ענין התפילין וענין הכתיש' שאמרנו למעלה אפרש קודם ומתוכו יתבאר ענין התפילין ועשה אזניך כארפכסת לשמוע דברי אלהים חיים ריזין שכסרה אותן עתיק יומיא. הבחישה שאמרנו למעל' שנעש'מן מזל עליון ממזל התחתון דהיינו נוצר נקה כרי להשפיע עם החרין מוחין גם כן ואפ"פ שאמרנו למעלה ענין סוד חרין מוחין הבאים מאבא ואמא על ידי הזדווגותם אין הכוונה לומר שלא היתה להם אור חרין מוחין מלמעלה מהחיך והנרון שזכרנו והוא ממש התעוררו' חכמה ובינה שהם החיך והנרון שפירשנו במקומם חלילה פלהאמן כואת שלא תהיה מלמעל' ח"ו אלא הכוונה היא שהאור' של החרין מוחין באים ממש ממהות עתיקא אשר קצתו בהחיך למטה ומהבינה אשר בחזיקה אין סוף למטה בהגרון כאש'כתבתי במקומו והם על ראש אבא ואמא ומשפיעים בו חמוחין הללו דהיינו מוח חכמה ומוח בינה אבל היו דק' מאור כשירדו מלמעל' נעשו עבים ומגולים כשירדו לאבא ואמא והיה להם גילוי וכן לעולם כל האורות היורדים מלמעלה מוכרחים לצאת לעולם על ידי זווג אבא ואמא ועיר ונוקבין כדי שיתעכו ויצאו לפועל וכדי שיהיו מחש"בה קו"ל ורבו"ד וכל פרצוף צריך שיהיו לו ד' חלקים נרנח"י שמהו אריך אבא ואמא ועיר ונוקבין והנפש עב מאור לערך החלקים העליונים וכל פרצוף כלול מכלם כן נכון מפני שהם תבמה ובינה עליונים מצא מין את סינו באבא ואמא ונתוסיף להם כח וגבורה באבא ואמא והוסיפו עליהם אור ויצאו בגלוי ונעשו בערך שהזעיר יכול לקבלם והנה נקודת חכמה של מוחא סתימאה והחיך הנזכר עם ה' חסדים של נוצר ירדו לאבא ונקודת בינה עם הה' גבורות ירדו לאמא ומרוב אהבה שהוא ביניהם נשפע ע"י השפע הזה מווגו שלהם והנה נקודת חכמה זו שהיא בהחמש החסדים הנזכרים וכן נקודת בינת שהיא בחמש גבורות הנזכרים למעלה שתי נקודת אלו חן נקראים תרין מוחין הה' חסדים וה' גבורות עצמם נקראים תרי"ן עטר"ן תרין מוחין וחרין עטרין דירתין אבא ואמא לו"א הנזכרים בספר הזוהר וכאן הוא שורש הסם של צלם שאמר תכתוב אך בצלם יתהלך איש שהוא ס"א וסוד הענין אמרנו למעלה כי ד' בחינות או שהם תרין מוחין וחרין עטרין הם כלולים מעשר אם כן הם מ' של צלם ואח"כ הסדריגות הללו כשהן באמא נכנסת בנה"י דירה דהיינו נקודת חכמה עם הה' חסדים נכנסים בנצח ונקודת בינה עם הה' גבורות נכנסים בהוד כי הם כלולים מעשר ואח"כ חה' חסדים והה' גבורות שהם ההרין עטרין נכללים ביסוד אבא יהה כי הוא הדרך לכל השפע היורד לזעיר כבזכר אמנם התרין מוחין הנזכרים נשארו בנצח והוד של תבונה ועם התרין עטרין אשר ביסוד הנחשבים לאחת הם שלשה חלקים והיינו דאתמר בספר הבהיר חכמה בנצח בינה בהוד והם נחלקים לת"ת וממלכה פ' שהם יורדים אח"כ ונחלקים לזעיר ונוקבים ולפי שהספירו בחלקו' לישרה כנודע אם כן הרי לך בחינת שלשים והיא ל' ממלת צלם אח"כ יורדים המדריגות האלו בחשע ספירות ונעש'מהם תיקוני דרקנ'של זעיר שהם תשעה כאש'אבאר בסייעתא דקב"ה ושכינתי' וכל אחד מהם כלול מעשר הרי לך צ' ממלת צלם נ' מל"ך שהוא ז"א והוא סוד אך בצלם יתהלך איש דהיינו שם א"ך הוא אחרית דההן שהוא שם קנא עם מספר צלם על'בני איש ולמה נקראים הה' חסדים והה' גבורות עטרין לפי שהם באים ויוצאים מן סוד העטרה דהיינו שהה' חסדים יצאו מאבא דרך המלכות של יסוד שלו שהוא נקרא עטרה של ברית קודש וכן הה' גבורות יצאו מאמא דרך המלכות של יסוד דירה שנקראת גם כן עטרה וזה הכלל כל מלכות נקראת עטרה וכל זכר נקרא כתר כנודע. ואם תאמר כיון שכל השפע היוצא מאבא ואמא עובר דרך שם אם כן כל השפע העובר משם ראוי היה להקרא בשם עטרין אמנם עקר הרבים הוא לפי שמקור השפע הזה של ה' חסדים וה' גבורות כולם יצאו ממלכות של כתר עליון ששם רישא דל"א כנודע והוא המקור תהוא ממלכות הנה כשעבר השפע הזה דרך מלכות של יסוד דאבא כנזכר מצא מין את מינו ונדבק עמו ולזה נקרא עטר' מלשון ושאל ואנשיו עוטרים את דור ר"ל סביב הה' שהיא מלכות סביב היסוד שהוא ביסוד מילה והמלכות הוא סוד פריעה. ולכן חיבר הרב ע"ה בזמירות שלו בשבעין עטורין דעל נבי חמשין היינו ה' תיקונים דנולגלתא דעתיקא שהם ע' ונקראים עטורים מפני שכלם הם מאירים בכל האצילות ביסוד עטרין. הרא שסוד מלכות הוא גלוי העטרה בכל מקום ושנית שהיא ראש עתיקא והראש הוא ענול לכן האורות שלה באים עגולים והשמות שלה"ם עומדים בעגולים ואלו הז' כלולים ט' הם ע' מאירים כאבא ונכנסין בחמשה של תבונה דהיינו ת"ת נצח הוד יסוד מלכו' שהם ה' והם נקראים חמשין שערי בינה כלולים מעשר וכשורדים אלו השבעים אורות שהם סוד י"ן קידוש של שבת בפרצוף תבונה נעשים חמשה חסדים כללם עשר הם חמשים שערי בינה. ואלו חשבונים הם כנגד ע' חיבות שבקדוש של שבת:

פרק סג

הנה התרין מוחין דהיינו נקודת הכמה וה' חסדים ונקודת בינה וחמש גבורות שהם התרין עטרין נכללים ביסוד אבא יהה כי הוא הדרך לכל השפע היורד לזעיר כבזכר אמנם התרין מוחין הנזכרים נשארו בנצח והוד של תבונה ועם התרין עטרין אשר ביסוד הנחשבים לאחת הם שלשה חלקים והיינו דאתמר בספר הבהיר חכמה בנצח בינה בהוד והם נחלקים לת"ת וממלכה פ' שהם יורדים אח"כ ונחלקים לזעיר ונוקבים ולפי שהספירו בחלקו' לישרה כנודע אם כן הרי לך בחינת שלשים והיא ל' ממלת צלם אח"כ יורדים המדריגות האלו בחשע ספירות ונעש'מהם תיקוני דרקנ'של זעיר שהם תשעה כאש'אבאר בסייעתא דקב"ה ושכינתי' וכל אחד מהם כלול מעשר הרי לך צ' ממלת צלם נ' מל"ך שהוא ז"א והוא סוד אך בצלם יתהלך איש שהוא שם קנא עם מספר צלם על'בני איש ולמה נקראים הה' חסדים והה' גבורות עטרין לפי שהם באים ויוצאים מן סוד העטרה דהיינו שהה' חסדים יצאו מאבא דרך המלכות של יסוד שלו שהוא נקרא עטרה של ברית קודש וכן הה' גבורות יצאו מאמא דרך המלכות של יסוד דירה שנקראת גם כן עטרה וזה הכלל כל מלכות נקראת עטרה וכל זכר נקרא כתר כנודע. ואם תאמר כיון שכל השפע היוצא מאבא ואמא עובר דרך שם אם כן כל השפע העובר משם ראוי היה להקרא בשם עטרין אמנם עקר הרבים הוא לפי שמקור השפע הזה של ה' חסדים וה' גבורות כולם יצאו ממלכות של כתר עליון ששם רישא דל"א כנודע והוא המקור תהוא ממלכות הנה כשעבר השפע הזה דרך מלכות של יסוד דאבא כנזכר מצא מין את מינו ונדבק עמו ולזה נקרא עטר' מלשון ושאל ואנשיו עוטרים את דור ר"ל סביב הה' שהיא מלכות סביב היסוד שהוא ביסוד מילה והמלכות הוא סוד פריעה. ולכן חיבר הרב ע"ה בזמירות שלו בשבעין עטורין דעל נבי חמשין היינו ה' תיקונים דנולגלתא דעתיקא שהם ע' ונקראים עטורים מפני שכלם הם מאירים בכל האצילות ביסוד עטרין. הרא שסוד מלכות הוא גלוי העטרה בכל מקום ושנית שהיא ראש עתיקא והראש הוא ענול לכן האורות שלה באים עגולים והשמות שלה"ם עומדים בעגולים ואלו הז' כלולים ט' הם ע' מאירים כאבא ונכנסין בחמשה של תבונה דהיינו ת"ת נצח הוד יסוד מלכו' שהם ה' והם נקראים חמשין שערי בינה כלולים מעשר וכשורדים אלו השבעים אורות שהם סוד י"ן קידוש של שבת בפרצוף תבונה נעשים חמשה חסדים כללם עשר הם חמשים שערי בינה. ואלו חשבונים הם כנגד ע' חיבות שבקדוש של שבת:

שער קריית ארבע

בינה אח"כ שהוא שמע זה' גבורות שנחלקו מנקודת בינה ולהכי קרי להו הודיות שהם פתערים יחד בנקודו' יסוד של אמא בנוכר לעיל ולכן סביבה ליה שצריך שיהיו פרשיותיהן סמוכות זה לזה ואלו דברי אלהים חיים הם אלא מר אמר חרא ומר אמר חרא ולא פליגי כי דבריהם הם שמות ושפע שני סידורי תפילין בשם זעיר כל היום ורש"י רמז לכנסת ה' חסדים וה' גבורות שחסדים נפרדים מהגבורות כי החסדים נשארו בזעיר אנפין והגבורות הולכות לנוקבי' אלא שנקודת בינה שהוא שורש שלהם היא נשארה בת"ת דזעיר בשליש העליון שלו שהוא בסוד ארגות דהיינו שם של ס"ה ונקודות חכמה שהיא שורש' חסדים כנזכר נשארה בריעא דזעיר והוא שם מ"ה ושניהם יחד עולים מנין נ"ס וזה צריך לכוין בנוסח תקע בשופר גדול לחירותינו באומרו ושא נס לקבץ גליותינו שהם ז"א ונוקבי' שהם אינם מחוברים תמיד בעת הגלות ושניהם נקראים נופלים ואנו צריכים להעמידם בסור עמידה שהיא תפלת י"ח ועליה' אנו מתפללים סומך נופלים ועל זה ביין דוד המלך ע"ה בסזמור תהלה לדוד באומרו סומך יי' לכל הנופלי' שנפלו בבריא' ואנו צריכי' להעמידם בסור העמידה ואומרו וזקף לכל הכפופים הוא סור הכתרים של ז"א החסרים בזמן הגלות ז"א הוא סור אדם הראשון שנפף הקנ"ה קוסרו והעמידו על מאת אמה' שנאמר ותשת עלי כפכה ותורידני וע"ז אנו מתפללים באי אמ"ה זוקף כפופים ומכאן תראה מי שסרלג הברכות בנוסח הזה עתיד ליתן עליו את הדין ונם ברכת נותן ליעף כח הם מדלנים והשושים אינם יודעים שכל התפלות נתקנו ברוח הקודש ברוין וסודות עמוקות מאוד והאותיו' והתיבות הם במספר נגד שמות ופסוקים ירועים וטעם ברכת נותן ליעף כח וסור ברכת מלביש ערומים הוא כי הלא האדם בעה"ז הוא חוטא בהכרח ואי משפטיו מעליו לבוש הקדוש ונותנין עליו לבוש חקליפה המתלבשת בו רוגמת ויתנצלו בני ישרא' את עדים ונמשך עליהם ונהמת הנחש וכן גם כן אירע לאדם וחוה כשחטאו ואמנם כפי ערך החטא כן העונ' שאם חטא הרב' אשר שיסתלק הלבוש כולו ואם לא חטא הרבה אין הלבוש כולו מסתלק רק שיסלק מעט ויחלש כמו שנאמ' צור ילדך תשי וכנגד ב' בחינות אלו נתקנו השני ברכות הנזכרים אמנם בלילה בשהוא מפקיר נשמתו בידי המלכות היא מחרש אותם בסור חרשים לבקריכ ומי שאין לו לבוש כלל נותן לו לבוש ומי שיש לו אלא שהוא חלוש היא נותנת לו כח וכל זה הוא בעת בוקר כדאמר קרא חדשים לבקרים ולכך נעשה תירוש זה על ידי שם אל שהוא חסד המתעורר בבוקר שנ' חסד אל כל היום וזהו שאנו אומרים ובטובו מחדש בכל יום תמיד מעשה בראשית כי טובו הוא סור החסד כמו שאמר קרא אך טוב וחסד ירדפוני ועל ידי החסד הנקרא טוב מתחדש בכל יום תמיד מעשה בראשית בסור חרשים לבקרים ואמנם זה סוד אבא שהוא שם אורפנ"אל שהוא סוד אל והוא גימטריא מלבוש והוא בגימטריא שע"ח נחזור שכפנים העיניים כמבואר אצלינו בענין לבישת המלבושים והמעלים והוא בגימטריא השם"ל לבוש חבינה המלבשת לזעיר ונוקבי' ובזה תבין באומרך מלביש ערומים לסור המלבוש הנזכר והכל נמשך משם אל כי שני אל במילואיהם הם בגימטריא שע"ח עם אותיות האלו שורש ומילוי כזה א"ל אלף למד הם ח' אותיות חצרף אל חשבון ש"ע של כ' אל במילואיהם הרי שע"ח כמנין מלבוש והנה מי שנפשט המלבוש הוא ברכת מלביש ערומים שהוא לבוש מחדש מראשו ועד סיפו וכנגד חבחינה השניה שהוא לבוש חלוש אנו אומרים הנותן ליעף כח והנה אומר הזוהר בסבא פרשת משפטים כי לבוש הנשמה הוא משם אליה שפי' א"ל ו"ה על סוד פסוק בבגדו בה כי הלבוש נמשך משם אל אל זעיר אנפין ונוקבי' שהוא ו"ה תהו מי מלת אלוה אל וה ועל זה אמר מ"ו ק"ק האר"י זלה"ה ונכון לומר ברכת הנותן ליעף כח עם שאר הברכות אעפי שלא נתברן בנמר ובשאבוא לבאר סדר התפילות הוא הנקרא מעין גנים אפרש באר היטב על דרך אחרת עמוקה מזאת ברכת הנותן ליעף כח בסייעתא דשמיא כי כבר כתבתי ראשי פרקים על הספר הזה וקב"ה ושכינתי' יסייעני להשלימו יגדיל תורה ויאדיר אותי לעיין ברזי התורה ויצילני משגיאות לכן אוי ואבוי על אותם החוגים המשנים ממנהג

ומנהג שתקנו חכמים וקדמונינו שקבלו הסודות ורזי התורה ויסדו התפלה על אותן הסודות וכל המשנה ידוע להתחתנה ובפרט אותם שאומרים באי המולך בכבודו תמיד ימלוך עלינו ומזכירי' שם מולך בתפילתינו הקדושה על שם המולך מהודו ועד כוש שמלך מעצמו ובאמת הוא גזל המלוכה בכח ולי' ישראל המלוכה כי הוא ברא הכל ובפרט אם יבוא ח"ו בהחשבתו ע"ז של מולך כי ידוע שהמחשב של הגן עדן את' בראצה גם הפסוק עצמו יי' מלך יי' ימלוך לעולם מוכיח שע"ז נתקן המלך בכבודו שהוא מלך עתה בזמן שהעולם קיים הוא ימליך לעתיד אחר שיחרב העולם באלף השביעי וכן הוא נוסח אתה הוא עד שלא בראת העולם' וכן נוסח קומה בעזרת ישראל קום משנים ואומרים קומה לעזרת ישראל והוא להם חרפות גדול וטוב בזה שהרי"ש ממה מדרשים שחקב"ה כביכול עצמו בגלות שנא' עמו אנכי בצרה וראיה מפסוק ושב יי' אלהיך ושיב לא נא אלא ושב שתו' עצמו ישוב מחלוקת ובעונותינו הוא לו שנעשה ובפרט בזוהר על פסוק צריק ונושע רייקא וכזוהר נזכר הענין הזה כמה פעמים ומפני אחבת הקיצור לא אציננו בכאן ופירושו קומה יי' בעזרת ישראל הוא ועמו יהיה להם ישועה כאחד' ומי יתן והיה לבב אנשי גדולי הדור שיש בידם למחות לנעור בם עד שיאמרו הנוסח שהוא ישן נושן בדפוס ולא חדשים מקרוב' באו לא שמעתם אבותיכם וזוראי שהוא מוחה ונועור בם ראוי לו לבא במחיצת הקדוש ית"ש הנדול ולה"ת ויעם אותם שיסדו התפלות דהיינו אנשי כנסת הגדולה וגם הקולות יחדלון ויקחו להם כוונה נכונה בסודי התפילו' ככו שראוי להיות ועל זה נאמר נתנה עלי בקנלת על כן שנאתיה וגם נביאי הבעל קראו בקול גדול לכן יהיה חשוק הכוונה ולא הכול והנענין ובפרט בענו"ת לעת קושי הגלות החל הזה שמחרצה של ברזל מפסקת בין ישראל לאביהם שבשמים לכן צריך כוונה גדולה להעלות הקולמוס שהם סוד שם המפורש וידוע מתפילתו של משה רבינו ע"ה שהיתה מעין שם המפורש כראיתא במדרש פרשת וילך וחענין הזה זכור אזכרנו עוד בשער התפילות על כן אקצר בו:

פרק סד

נחזור לענין סוד ארנות שהוא שורש נקודים בינה ושם מ"ה שהוא סוד חכמה חנקרא אדם הנדול בעגלים לעיל זעיר שנקרא אדם הקטן כי מ"ח גימטריא אדם ויש אדם נדול וקטן בסוד מי יקום יעקב כי קטן הוא ושני שמות אלו עולים כמנין נ"ס ובזה יובן מה שאחז"ל מ"ם וסמ"ך שבלחות נב"ס דהיינו עומדים והענין הוא כי מ"ם וסמ"ך רומזים לזעיר ונוקבי' לפי שזעיר הוא בסוד ו' קצוות כלולים מעשר הרי ס' ומוחין דירה שהם ארבעה בחב"ד כלולים מעשר הרי מ' וכללם מאת ברכות בכל יום לזעיר ונוקבי' שיש להם נם כן מ"ם וסמ"ך ושים לבך לזה שמילוי מ"ם הוא מ' אחרת לרמוז על מוחין דנוקבי' שהם נם כן ארבעה ומילוי סמ"ך הוא מ' וך' גימטריא ס' והיא ס' אחרת שהם רומזים לנוקבי' שנם היא כלולה מעשר וחם שש קצוות דירה כלולים מעשר' עוד רע כי נצח הוד של אמא הם בסוד ליחות וזה מעיר עליו כי לוח עולה רם ובנצח יש שם הויה עם ו"ו בלא אלף שעולה במנין לוח בזה יו"ד ה"א ו"ו ה"א וגם כן בהוד יש שם של אהי"ה מרובע בזה א' א"ה אה"י אה"י שהעולים נם הם כמנין לוח ורמז לזה והלחות מעשה אלהים המה דהיינו נצח והוד שהם הלוחות מעשה אלהים המה שהיא אמא הנקראת אלהים חיים והמכתב מכתב אלהים הוא פירוש מלת מכתב עולה כמנין נתי"ב לא ידעתי עיט שהוא שער החמשים מנ' שערי בינה רומז שבלוחות היו כלולים כל חמשים שערי בינה' וכבר ידעת כי זעיר ונוקבי' שהם מ' וסמ"ך כאמור הם מקבלים המוחין שלהם על ידי נצח והוד אלו הנקראים ליחות אם כן יצדק לומר שזעיר ונוקבי' הם בנצח והוד בבחינת המוחין האלו שקבלו האחרה על ידם כאשר בארנו למעלה שעל ידי המוחין האלו נעשו זעיר ונוקבי' בסוד י' דהיינו כל אחד ואחד עשר ספירות כי בלעדם לא יהיו זעיר ונוקבי' שלימים אלא זעיר בסוד שש קצוות ונוקבי' בסוד נקודה ועל ידי קרבנו של אדם הראשון שהוא הירה ראשון

שהעיר מיין נוקבין לתתא הצריכים להתעוררות מיין דכורין דלעילא שהוא מה שאמרו רז"ל שור שהקריב ארם הראשון קרן אחת היה לו במצחו כמו שיתבאר שעל ידי זה הקרבן ירדו לזעיר הנוקביה המוחין ונעשו בסוד עשר באמור ובשחטא או נתקלקלו על ידו הצינורות ועל ידי מעשה דור אנוש ודור המבול עד שבא נח ותקן בקרבנו כמו שיתבאר ואחר שחטאו העשרה דורות מנח עד אברהם וכל השאר דורות עד שעת מתן תורה שאז בנתינתה נתרככו ישראל כמו שאמרו"ל ישראל שעמדו על הר סיני פסקה זוהמתן ואז אחר שנתן התורה הכל חזר לאיתנו הראשון לרזא בזעיר ונוקביה · ובין זמן חטא א"ה לזמן מתן תורה אעפ"י שעלו המוחין הנזכרים למעלה באמא מעיין נשאר בזעיר ונוקביה איזה הארה כדמות מוחין והיה זה להם על ידי השני נקודות של חכמה ובינה הנזכרים למעלה שבהם שני שמות האמורים היינו שם אדנות ושם ס"ג שעולים שניהם כמנין נ"ם כנזכר וזהו כוונת שאמרו חכמים ז"ל מ"ם וסמ"ך שהם זעיר ונוקביה שבלוחות שהם נצח והוד דאמא הנקראים לוחות כאמור והם כמו לוחות לזעיר ונוקביה מסתן תורה ואילך שנתקן הכל ובמה היו עומדים קודם מתן תורה בזמן הקלקול שבין שהלוחות לא ירדו מאמא לזעיר ונוקביה שהם המוחין במה יתפרנסו מאיזה שפע כיון שאין זכות להוריד מיין נוקבין ותירץ המאמר בגם בלבר באותו זמן היו עומדים פירוש בשביל הארת רשימו שנשארו מנקודת חכמה בינה שהם שם של ס"ה ושל מ"ה שעולים נ"ם בגם והיו עומדים היה להם קיום והעמדה · ועוד רמז אחר כמלת בגם שהם ג' אותיותיו שלפני אותיות בנ"ם שהם א' מ' נ' לרמז לשורש של שם מ"ה ושורש של שם ס"ה עולה אם"ן כמנין יאהדונה"י וסלת נ"ם עולה קל כמנין שם מ"ה ושם אר"י פירוש שהיו עומדים בכח הארת אלו השמות ועתה המעיין יתקור שורש המוחין של זעיר ונוקביה שהם עיקר החיות ושמות זעיר ונוקביה הנכתבים בתורה בגבל מקום והם ס"ה הוא ז"א ושם ארנות הוא נוקביה כנודע שעולה כמנין תרנ"א במילואו והוא שער ופתח לחכמה מלמטה למעלה שנאמר פתחו לי שערי צד"ק מלכות שנקראת צרק אמונה בם אורה יה ונאמר זה השער לי' צדיקים יבואו בו מפני שצריך יסוד עולם הוא בריית קודש הנכנס בה בסוד הזווג ולכן אומר הזוהר בפרשת נח שאם נח שהוא סוד יסוד ששמר בריתו בדור המבול שהיה שטוף זמה לא שמר ח"ו בריתו לא היה נכנס בתיבת שהוא סוד מלכות מעולם לא יזכה אל ארץ החיים שהוא גן ערן למעלה בז' היכלות מלכות אלא מי שהוא צדיק ששמר בריתו שהוא דכתיב ועמך כולם צדיקים לעולם ירשו ארץ דהיינו ארץ החיים נצר מטעי מעשה ידי להתפאר :

פרק סה

סוף מיין נוקבין הוא זכות תפלתינו תכות יחוד ק"ש ונפילת אפים ושאר מעשים טובי' ונם נשמת הצדיקים העולות למעלה שכל הנזכרים והאלה מתעוררים מיין דכורין הללו כלומר המוחין הללו הנזכרים של זעיר ונוקביה שאנו מעוררים אותו בתפלתינו ואותרי שמתעוררים מיין דכורין אלו של זעיר נקראים נם הם מיין דכורין אחרים יותר מעולים ממה שלמטה מהם יסוד הדבר הוא הלא זעיר אנפין ונוקביה נקראים בנים של אבא ואמא ואנחנו בני אדם חישובים בעה"ז נקראים בנים לי' אלהינו שהם זעיר אנפין ונוקביה והנה המיין נוקבין שבעולה המלכות לזעיר הוא סוד נשמות הצדיקים שהם הבנים שלהם ומיין נוקבין שמעלה אמא לאבא הם זו"ן היינו המוחין שלהם שהם הנשמה הפנימית דזעיר ונוקביה שהם הבנים שלהם והנה דע כי חלאת באדם יש ד' בחינות שהם נשמה לנשמה מצד אבא נשמה מצד אמא רוח מה"ת ונפש ממלכו' שהיא נוקביא ואמנם רוחין ונפשין של הצדיקים הם מיין נוקבין ודכורין של זעיר אנפין ונוקביה אך נשמה לנשמה הם מיין נוקבין ודכורין של אבא כי משם נחצבו והנה כוונתינו להעלות זו"ן בסוד מיין נוקבין רק שאין בהם כח לעלות מחמת הגלות ואנו צריכים לתת להם תחילה איזו הארה מלמעלה כדי שיוכלו אחר כך לעלות ואחר כך יורונו אבא ואמא והנה אותה הארה הם מקבלים מזיווג התמידי שהוא

להחיות העולמות ואינו להוליד נשמות כי איך תוכל לקבלו מלמעלה אם לא יש תחלה זווג אבא ואמא כי עדיין לא עלו מיין נוקבין אלא מוכן מלתא שהוא מהזווג התמידי שאינו צריך מיין נוקבין והוא זווג החיצוני של אבא ואמא דלא פסיק להחיות העולמות שנאמר ונהר יוצא מעדן להשקות את הגן יצא לא נאמר אלא יוצא דלא פסיק לעלמין ונאמר כמוצא מים אשר לא יכזבו מימיו ונאמר ושאבתם מים בששון ממעיני הישועה לי' הישועה על עמך ברכתך סלה :

פרק סו

ואחרי אשר בארנו טעם חלוק הדעות שבין רשי' ורבינו תם בסדר הנחת פרשיות בבתי תפלין של ראש נבאר טעם חילוק הדעות בזה שבין סברת בעל שמושא רבא והראב"ד לסברת רשי' ורבינו תם · וגם יתבאר בסמי קא סיפלגי וזהו כבר נודע שרש"י ורבינו תם סוברים ומורים שניהם כי סדר הפרשיות מתחיל מן שמאלו של הסניח דהיינו קדש מימין ר"ל שמושא רבא והראב"ד סוברים להתחיל מימין הסניח דהיינו קדש מימין אך בעל שמושא רבא והראב"ד חלוקים ביניהם בזה כי בעל שמושא רבא סובר שסדר הפרשיות והנחתן בבתים הוא כסדר שנכתבו בתורה דהיינו קדש והיה כי יביאך שמע והיה אם שמוע והראב"ד סובר שצריך שהיו הויות סמוכות להדדי ושורש וטעם מחלוקת רשי' ורבינו תם עם בעל שמושא רבא והראב"ד רומז למצב הה' גבורות והה' חסדים קודם שנתחזו מבחינות מוח עליון והתחתן הנזכרים היו הה' חסדים ונקודת חכמה בחסר דרישא דל"א שהיא הגולגלתא נקו יסין כי מרוב השסחרה החליפו ביניהם בסוד זווג והתנוצצות המאיר ומכה באור השמש המתנוצץ ומכה מרוב זוהר ואינו עוסר במקום אחד לכן חכמה ובינה ההליפו מקומם בהתנוצצם כעין זווג מרוב אהבה ורביקות שיש ביניהם ואינו דבר זר מאחר שכל הראש הוא חבור וחלק אחר אם כן סברי שנקודת חכמה שהיא פרשת קדש תחא מונחת בימין אליבא דכולי עלמא יש להתחיל מפרשת קדש שהיא כתובה בפרשה ראשונה :

פרק סז

אמנם סדר רשי' ורבינו תם רומז אל מצב הה' מדרינות האלו הנזכרים אחר שמזל עליון ומזל התחתון קבלו זה מזה כנזכר לעיל אחרי שחסר דלא אתידע נתנה ליסוד דל"א נקודת חכמה וה' חסדים שקבלו אבא ואמא ויסוד נתן לחסר שנו חכמ' בהתנוצצותה נקודת בינה וה' גבורות שלה לפי שאז במצב ההוא היה נקודת חכמה ביסוד שחכמה היא פרשת קדש ויסוד הוא צר שמ"ע כנודע שהוא אחר מן הה' גבורות על כן סברי רשי' ורבינו תם שצריך להתחיל סדר הפרשיות מצר שמ"ע שהיא פרשת קדש וטעם מחלוקת שבין שמושא רבא והראב"ד היא הטעם עצמו של רשי' ושל רבינו תם כי בעל שמושא רבא כובר כרש"י בענין סדר הפרשיות מטעמיה דרש"י כנזכר לעיל והראב"ד סובר כרבינו תם בענין שצריך שיהיו הויות סמוכות להדדי מטעמיה דרבינו תם הנזכר לעיל :

פרק סח

התפילין שמניח הקב"ה הם כמו הנשמה בתוך הגוף של הבן אדם ומקפת אותו מבחוץ כך למעלה התפילין הם המוחין הנכנסים בראשו ויוצאים לחוץ ומזיר עד אריך יש נ' בחינות של תפילין שמניח אחת של אבא והם של רש"י זלה"ה שהם הארבעה מוחין של אבא הנכנסים בו ואחת של אבא הויות להדדי והם של רבינו תם שהוא שם של חכמה יה"ו והוד"ת "יתהלל "המתהלל "השבל "ודוע ופירוש השם הזה לפי שמאבא נפקא ברתא ואמא ברא · והוא שאומר הכתוב "בחכמה יסד ארץ שהיא מלכות כתוב שמים שהוא ת"ת בתבונה ולוח הב' ה"ן רומזים הראשונה אל בינה שבחכמה"ה שניה מלכות ואחר כך הוא"ו שהוא זעיר ולית כאן בהויה הזאת ענך כונן שמים בתבונה שכלה בחכמה · והתפילין השלישית הם תפילין של ארץ שמשיג זעיר אנפין והוא סברת בעל שמושא רבא

ואלו הן שאסרו בפנתם בזוהר תפילין דמארי עלמא כתר ומאי
ניהו מארי עלמא ירו"ד דאיהו י' חכמה ה' בינה וכו' אז מניח
תפילין אלו קדש לימין הסניח ולזה כללות האומה הישראלית
שניחין תפילין של אמא שהיא המנהגת העולמות כלם ועדיין יש
פתח לאדם לעלות ולהוריד חסותין משם ולזה אדר"ל קטן היודע
לגעגע פירוש להוריד חסותין חיים בלולב יעולה חיים שיעולה ב'
אה"ה והו"ה אחת כללם ס"ח כמניין חיים והם חי המלך שהוא
ז"א המקבל שפע התפילין הבאה מאחיה שסודה בינה ומהורה
שסודה חכמה ומפיהם הוא והעולמות שתחתיו יעמדו חיים וקיימים
ומי שרוצה לכוין יותר מניח תפילין של אבא והם של ר"ת לפי
שעריו יכול לעלות על ידי נשמתו אבל משם ולמעלה דהיינו
באריך אין יכולה ביר שום אדם לעלות ולזה אין מי שיוכל להניח
אותם התפילין של אריך סבורת בעל שמושא רבא ולכן יש חסידים
ואנשי מעשה שמניחין תפילין של רשי' ער חצי היום ומשם ואילך
תפילין של רבינו תם אבל התפילין של אריך אי אפשר לשום אדם
להניחם רווקא אבל זעיר מניחם בשעולה בסקום אבא ואמא
ומנחת התפילין הוא ענין שמע ישראל שאנו אומרי' ופירושו שזעיר
חוא קטן בעל שש קצוות לבר וזו היא ע"ן שבשסע חיא עין קטנה
פי' שזעיר הוא שש קצוות ומלכות נכללת באות אחת ובשעולת
בש"ם משסע שהיא אמא שעליה נאמר ומח תעשה לשמך הגדול
בעשית עין רבתי והולך וגדל עד שהשש קצוות נכללות בשש' תיבות
של פסוק שמע ישראל ואז נכנסין בו ד' מוחין זו היא הד' של אחד
ואז יש לו י' ספירות ובשהוא בעל ששה קצוות מלכות היא נקודה
אחת שהיא העין פירוש בשהוא בן עשר אז היא בעלת שש קצוות
הוא אחד א"ת ד' בשזעיר שנקרא א"ח הוא בן עשר אז היא בסוד
ה' בארבע קצוות שלו שהם חצי ת"ת ונה"י והוא י' ואז היא בעלת
שש קצוות וזהו בריך שם כבוד מלכותו לעולם ועד שהוא שית
סטרין דילה כמו שפירש הרשב"י זלה"ה ועתה זעיר הוא יוד עם
הראש שלו עם המוחין שהם י' אבל סוף סוף הוא ו' שהם ו' קצוות
והם עיקר בו כי המוחין אינם תדירין בו כי לאחר התפילה הם
חוזרים למעלה בזמן הגלות ובלילה בזמן שב"ה קיים שאז תגבור'
הדינין ומן ישלטו החיצונים בהמוחין דיליה בסבת חטא התחתונים
והיה צריך לחזור הכל לתוהו ובוהו ח"ו ולכן עשה א"ם בזמן דגבו'
שהמוחין מסתלקים מזעיר ונוקביה לצורך קיום העולמות רק בזמן
התפילה הם באים או ע"י מעשים טובי' לפי שעה ואח"כ מסתלקי'
אבל לעתיד לבוא יהיה ח' אחר ושמו אחד ופי' מלת יהי"ח שדי'
פעמים י"ה ופירושו כמו שאבא הוא י' למעלה שלם בעשר
ספירותיו עם נוקבית כך יהיה ז"א יוד עם נוקביה וכל הפרצופין
יהיה להם שלימות אחד שנ' ויהי ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו א'
יתברך יי' לעולם אמן ואמן:

פרק ס"ט

להבין חיענין הזה של המוחין שאינם תדירין בזעיר ונוקבי'
צריך אתה לדעת החילוק בין סור הגלגול לסור
העבור כי הסגולגל אינו יכול לזוז ממקומו אבל הבא בסור העבו'
כיון שלא בא מתחלת היצירה הוא נקל להחזיר למקום מחשבה
דע שש גלגול של עביריה שאז תתגלגל הנפש בנוף אחד לבד לא
בשיתוף וכשלא עשתה מצות עשה תתגלגל חציה או אותו החלק
שלא עשתה מצוה בנוף יחידי לא בשיתוף אבל כשלא עשתה
מצוה לא תעשה אז תבוא משותפות עם אחרות כמותה או קרובה
לה שאין לה זווג וכל אלו השלשה מתגלגלים ואינם זזים ממקומם
מיום שנולד האדם עד שיתות' אבל עיבור הוא שכשבא איזה
חטא נכנסת בתוך הנוף אחר בחיים' וכשנתקן תצא מיד ואם
יבוא לצורך מי שנכנסה בו על ידי מצות גדולה שיעשו אחרו
עליו חז"ל כאלו לא אלהים עזרו אינו יכול לו נכנסת לו בחיים
בשיתוף נשמתו ואם יארע לו שום נזק אינו מרגיש ברבר כלל ואם
יחטא מיד תלך הנשמה בחיים וזהו ענין נדב ואביהוא שנכנסו
בחיים בפנחס לפי שעשה מצוה גדולה במעשה זמרי שקנא לה'
וכה להם וכשחטא שלא רצה לילך ליפתח הלכו להם וזהו שנאמר
לפנים יי עמו ולא עכשיו זהו שאמר הכתוב באליהו וילך אל
נפשו הלך לבקש נרב ואביהוא שהם נפשו כמה דאת אמר אנחנו
שמאים לנפש אדם שהם היו שני גיצוצי קין כנודע מהשוב שבו

אלהים בסוד ק"ך אלהים וספירות שיש מאחוריים של החסרת פרצופים ארך אבא ואמא ויזעיר ונוקבית כנודע בסוד ד' כתורת שאינם רואים פני שכינה וגם הם נסתרים בסוד הוי"ה פרצופין כנודע כי קוצו של י"ד ה א ארין והגיע כאצבע עם הקיץ התחתון שהיא היור עצמה הוא אבא ה' ראשונה היא אמא והוי"ו הוא זעיר אנפין דהיינו ו' קצוות שהם עיקר בו והה"י אחרונה רביעא מלכות נוקבית דזעיר אנפין וגם הוא סיוע מן התרכים שהוא סוד ה' תרכים מלשון קסטיא תרין שקי מם סמ"ך אלהים ימיים העולים ת"ל כי יש ה' אלהים ימינים ושמאליים ושניהם עולים תל"תל ועם חמשים אותיותיהם עולים תלתל"ם אבל השמאלים הם בכל יראה ובכל יסצא כי אם הם כלולים בשל חסדים ואז יש נצחון לישראל על האומות והו סוד קוצותיו תלתלים שהם סוד הדינים של עשרה אלהים הנזכרים והם השערות לכן הם שחורות כזיבדו ויש בר"ת ש"ך דיני' שנם הל"ב אלהים הנבללים בכלילות ' עולים ש"ך מהחברים עמהם ועל ידי הווג נסתקים אבל באופן ער"ת אחד לגרולה ' אחד לגבורה ' אחד לת"ת אחד לנצח אחד להוד ומשם נשפעים כלם יחד ליסוד דאבא ' ועל דרך זה דעת דאמא מחלקה ג' גבורות שנתנו לה מאריך ואתר כך נשפעים יחד ליסוד דירה והזדווגם יחד אבא ואמא ונכנסו ה' חסדים ליסוד אבא ביסוד דאמא ' נמצא שה' חסדים וה' גבורות כולם יחד ביסוד אמא ועתה נבאר כיד חילוק האותות של החסדים והגבורות הללו בקיצור סופלג שהוא טוב לזכרון ולתפוס אותו בעין שכלו כאסרס ז"ל לעולם ילמוד אדם להלמידו בדרך קצרה שאי אפשר להבין חילוקי אותה באריכות ואחרי הקיצור נבאר אותם באריכות עם כמה סודות היוצאים מהם אל " יאיר עיני ונביטה נפלאות מתורתו יתברך " לעולם אמן ואמן :

פרק עב

הנה בחיות החסדים והגבורות הללו ביסוד אמא השפיעת אותם לזעיר ונוקבית כדי לתת להם התעוררות ותאוה להזדווגם יחד ובאופן זה היינו שהיא מרכבתו עצמה ביסוד שלה ' ומכחה זעיר בבחינה פנימיות של כלי דירה ער שליש העליון של ת"ת דזעיר כי ער שם מגיע היסוד הזה נכח ולא יותר והוא כמש על ראש נוקבית השפע הזה הוא לזעיר כדי לגדלו ולהזקו ער שיהא ראוי לביאה ולזווג כניכיל ומתוך כך יזדווגו יחד וזהו אמרם ז"ל קטן פתות מבן תשע שניכם ויום אחד אין ביאתו ביאה לפי שאין לו סתרים ' והזרע בא מהמוח וכלל זה יהיה בידך כי כל השפע הבא מצד החסדים הוא דרך יסוד תן באבא תן באמא כי יסוד דאבא הוא כור יורה כתן ויסוד דאמא בסוד אשה כי תזריע ואמא מחלקת ונותנת לזעיר חכשת חסדים וחמשה גבורות כנזכר יכסדר הזה דהיינו שנותנת תחלת אותם הגבורות והחסדים יחד לדעת של זעיר כי הוא המחלק כאסור ורמז ליוסף שהוא יסור הוא המשביר ונופר כי אף על פי שיוסף הוא סוד יכור מכל מקו הוא גם כן בסיד דעת לפי שדעת דזעיר הוא המכוון בגבר יכור בארך שהוא צדק וסניק ער בגבר הדעת הזה דזעיר וכמו שיתבאר בע"ה אח"כ נותן הדעת חמשה גבורות לנרם ליסור בכור טפח בתורת פקדון ורמז לזה בחירת האוכל לפקדון לארץ וזה דרך ת"ת אמנם הת"ת לא החזיקו מהם כלום לפי שהיא בסוד רחמים לכן לא רצה גם הוא להחזיק הגבורות הללו אצלו ותור ושלח אותם למקומה כדי שכנסו בראש רחל ובהגיעם לתור רבין חדוי דזעיר נכנסו בתור רחיא ומשם נכנסו בראש רחל כדי לתקן לה כלי הראש שלה וכל פחה כלם לפי שהיא בסוד רחמים לכן לא רצה גם הוא להחזיק הגבורות הללו אצלו ותור ושלח אותם למקומה כדי שכנסו בראש רחל ובהגיעם לתור רבין חדוי דזעיר נכנסו בתור רחיא ומשם נכנסו בראש רחל כדי לתקן לה כלי הראש שלה וכל פחה כי ער עתה היו קטנים בכמות ובאיכות ובסוד הגבורות הללו נתחזקו כליה ונתגדלו ולכן רוב הנשים שערותיהם ארוכים וגם פניהם ארוכים בחמת שפע הגבורות הללו וכל שפע פעולות הגבורות הוא על ידי אור תזור לכן עלו מיסוד למעלה דרך התור הנזכר :

פרק עג

קורם שתדע איך נתחלקו החסדים הללו אגלה לך ארבע כללים קצרים הצריכים מאוד מאוד להחזיק אותות החסדים

שתדע סוד עיבור שני ומוחין ונרלות שלו וכולם מיוסדים על אדני פז דברי עתיק יומיא מתוקים מדבש ותופת צופים :

פרק עא

עתה נחזור לסוד הצלם שאמרנו הם סוד תרין מוחין ותרין עשרין דירתין אבא ואמא לזעיר אנפין אמרנו למעלה ת"חסדים נתנם אריך לדעת אבא שהוא חסחלק לאחרים בסוד וברעת חדרים יסלאו והם האכסדרין שאומר הזוהר שדעת סמלא אותם וח"דר הוא אותיות נוטריקין חסר דין רחמים שלשה קיים שסמלא הדעת הזה לנ' שלישי כל סדה וכן התשעה נבורות נתנם אריך לדעת אמא והשפעה זו דאריך לאבא ואמא מתעוררות תאותם ומזדווגים יחד כי אף על פי שהם המיר יחד מדובקים בסיד דעיתי שהוא הזווג החיצון לצורך קיום העולמות כולם אבל להוליד הנשמות צריך זווג פנימי ביותר ובעולה מאוד ודעת דאבא מחלק ה' חסדים הזכרים שקבל באופן ער"ת אחד לגרולה ' אחד לגבורה ' אחד לת"ת אחד לנצח אחד להוד ומשם נשפעים כלם יחד ליסוד דאבא ' ועל דרך זה דעת דאמא מחלקה ג' גבורות שנתנו לה מאריך ואתר כך נשפעים יחד ליסוד דירה והזדווגם יחד אבא ואמא ונכנסו ה' חסדים דיסוד אבא ביסוד דאמא ' נמצא שה' חסדים וה' גבורות כולם יחד ביסוד אמא ועתה נבאר כיד חילוק האותות של החסדים והגבורות הללו בקיצור סופלג שהוא טוב לזכרון ולתפוס אותו בעין שכלו כאסרס ז"ל לעולם ילמוד אדם להלמידו בדרך קצרה שאי אפשר להבין חילוקי אותה באריכות ואחרי הקיצור נבאר אותם באריכות עם כמה סודות היוצאים מהם אל " יאיר עיני ונביטה נפלאות מתורתו יתברך " לעולם אמן ואמן :

פרק עב

הנה בחיות החסדים והגבורות הללו ביסוד אמא השפיעת אותם לזעיר ונוקבית כדי לתת להם התעוררות ותאוה להזדווגם יחד ובאופן זה היינו שהיא מרכבתו עצמה ביסוד שלה ' ומכחה זעיר בבחינה פנימיות של כלי דירה ער שליש העליון של ת"ת דזעיר כי ער שם מגיע היסוד הזה נכח ולא יותר והוא כמש על ראש נוקבית השפע הזה הוא לזעיר כדי לגדלו ולהזקו ער שיהא ראוי לביאה ולזווג כניכיל ומתוך כך יזדווגו יחד וזהו אמרם ז"ל קטן פתות מבן תשע שניכם ויום אחד אין ביאתו ביאה לפי שאין לו סתרים ' והזרע בא מהמוח וכלל זה יהיה בידך כי כל השפע הבא מצד החסדים הוא דרך יסוד תן באבא תן באמא כי יסוד דאבא הוא כור יורה כתן ויסוד דאמא בסוד אשה כי תזריע ואמא מחלקת ונותנת לזעיר חכשת חסדים וחמשה גבורות כנזכר יכסדר הזה דהיינו שנותנת תחלת אותם הגבורות והחסדים יחד לדעת של זעיר כי הוא המחלק כאסור ורמז ליוסף שהוא יסור הוא המשביר ונופר כי אף על פי שיוסף הוא סוד יכור מכל מקו הוא גם כן בסיד דעת לפי שדעת דזעיר הוא המכוון בגבר יכור בארך שהוא צדק וסניק ער בגבר הדעת הזה דזעיר וכמו שיתבאר בע"ה אח"כ נותן הדעת חמשה גבורות לנרם ליסור בכור טפח בתורת פקדון ורמז לזה בחירת האוכל לפקדון לארץ וזה דרך ת"ת אמנם הת"ת לא החזיקו מהם כלום לפי שהיא בסוד רחמים לכן לא רצה גם הוא להחזיק הגבורות הללו אצלו ותור ושלח אותם למקומה כדי שכנסו בראש רחל ובהגיעם לתור רבין חדוי דזעיר נכנסו בתור רחיא ומשם נכנסו בראש רחל כדי לתקן לה כלי הראש שלה וכל פחה כלם לפי שהיא בסוד רחמים לכן לא רצה גם הוא להחזיק הגבורות הללו אצלו ותור ושלח אותם למקומה כדי שכנסו בראש רחל ובהגיעם לתור רבין חדוי דזעיר נכנסו בתור רחיא ומשם נכנסו בראש רחל כדי לתקן לה כלי הראש שלה וכל פחה כי ער עתה היו קטנים בכמות ובאיכות ובסוד הגבורות הללו נתחזקו כליה ונתגדלו ולכן רוב הנשים שערותיהם ארוכים וגם פניהם ארוכים בחמת שפע הגבורות הללו וכל שפע פעולות הגבורות הוא על ידי אור תזור לכן עלו מיסוד למעלה דרך התור הנזכר :

פרק עג

קורם שתדע איך נתחלקו החסדים הללו אגלה לך ארבע כללים קצרים הצריכים מאוד מאוד להחזיק אותות החסדים

שער קריית ארבע

החסרים הא' הכלל הראשון הוא שצריך אתה לדעת כי זה טבעו של ריע זעיר כי כשהוא כשפניע לזולתו החסרים הנשפעים עליו הוא מחלק ומשפניע אות' על יד על יד זעיר שם פ' כמ' ובמשקל ובמשורה כי הם חביבים עליו ואינו נותן אותם בפעם אחת מידו כמו הגבורות אמנם כשמשפיע הגבורות הנשפעות אליו משפיעים בשופע ובבת אחת וכבולעם כך פולטם · והכלל השני צריך אתה לדעת כמו שכל השפע הנשפע מאמא לזעיר הוא דרך יסוד דירה · אלא שהראשון הוא בסוד אור מחפשם והו בסוד אור חוזר כנודע שחוזרים החסרים לעלות למעלה בסוד אור חוזר להיות אור מקיף לו בגלוי והכלל השלישי צריך אתה לדעת כי בינ' ה' חסרים הללו שנתחתו מבחי' דנוצר ונקה דאריך כנזכר ליעל הוא מעולה מאוד באופן שכל אחר מחמש החסרים שאלו דאריך פי שנים להם על כל אחד ממדות כלי זעיר דהיינו שחצי אחר של חסר דאריך שהוא שליש וחצי ממלא מדה אחת שלימה ממדות זעיר וכבר אמרנו שכל שפע הוא נדרש בשלשה שלישים כמו כל הכלים של זעיר וספירותיו נדרשים פנ' שלישים כן כאן כל חסר מנ' שלישים וכן כל הה' חסרים הנזכרים · הכלל הרביעי צאל"ד אע"פ שאמרנו שכל החסרים הללו זה דרכם שחצי אחד של חסר דאריך ממלא מדה א' שלימה ממדות זעיר כאמור מ"מ אותם החסרים שהם מכוסים תחת כנפי יסוד של תבונה שהוא מגיע ומכסה ער השליש העליון של ת"ת דזעיר כנזכר ליעל הנה הם מקטינים עצמם בהיותם שם מכוסים כיסוד כדרך הנר הקטן אצל אור השמש הגדול שאז שלהבת הנר מקטן עצמו ולבן אותם החסרים המכוסים מיסוד חנוכ' הם שוים כגודל למדת זעיר אבל אותם החסרים המגולים שאינם תחת רשות יסוד אמא הנזכר הם פתגדלים בטבעם באופן שמחצית כל א' וא' מהם דיו למלאות מדה אחת שלימה ממדת זעיר והטעם הוא לפי שיתה הם מגולים ורחוקים מהאור הגדול של יסוד הנו' הרי פירשתי לך ד' בללים קצרים המיוסדים על ארבעת ארני פז הצריכי' מאור לענין חלוק החסדים מתוקים מדבש וצופים ·

פרק עד

ועתה אחרי הודיע יי' אותך כל זאת נבאר דרך חלוקת אלו הה' חסדים שמחלק הדעת דזעיר לזעיר נוקבי ·

זהוא באופן בתחלת נותן דעת דזעיר חסד אחד שלם לגדולה דירה · וחסד אחד שלם לגבורה דירה והוצרך חסד א' לגדולה דירה וחסד אחד שלם לגבורה דירה לפי שזעיר מפני שאלו החסדים הם מכוסים מיסור אמא כנזכר וכל זמן שהם מכוסים יש להם חסד אחד שלם וכיון שמתגלים חסד וגבורה מכיסוי אמא אינם יכולים לככלם ויעזר נותן חסד אחד שלם לת"ת והנה השליש התליון של ת"ת קבל והחזק השליש אחר של חסד לפי ששליש האחר של חסד הוא גם כן מכוסה מאמא מהרכנתא כי ער כאן מגיע הארת יסוד של אמא כנזכר ועל כן שליש אחד של ת"ת היה מכיל שליש אחר ממש של חסד זה היוזד בו אמנם הב' שלישים האחרים של ת"ת לא יכלו להכיל הכ' שלישים האחרים של חסד היוזד ונשפע לו מן הדעת לפי שיתה בהיות חלקי החסד החוא מגולים היו מתגרלים ומתרחבים ומתרבים מאור ולכן שני שלישי ת"ת המגולים הנזכרים לא יכלו להכיל רק שליש אחד כשני שלישי חסד הללו נמצא מה שנשאר חוץ למדת ת"ת אינו כי אם שליש אחד וכמה יעשה בו יתאבר בסיעתא דזעיר ונוקביה הוא קכ"ה ושכינתית יתברך יי' לעולם אמן ואמן :

פרק עה

אחר כך נותן דעת חסד אחר שלם לנצח וכן להוד · ולפי שאלו החסדים גם כן היו מגולים כנזכר · לכן לא יכלו נצח והוד להכיל מהם רק חצי חסד לכל אחד מהם ·

נמצא כאן גם כן עודפים על מדת נצח חצי חסד א' שהם שליש אחד וחצי ועל מדת הוד נשאר עודף ג"כ החצי חסד שהוא שליש אחד וחצי ויסוד קבל אלו הכ' מחצית העודפים שהם חסד אחר שלם וגם הוא לא יכול לסבלם להיותם מגולים ואז חזר ושלח אותם למעלה דרך תור הת"ת בסוד אור חוזר ושלחם כולם ולא החזיק לעצמו מהם כלום לפי שכבר היו בו אור רשימו של אלו כ' חצאי חסדים שקבל מנצח והוד כאמור ובחזרתם למעלה מב' חצאי חסדים הללו מחיסור דרך חור נתקנו מותי רחל כי העודף מנצח בעלותו למעלה יצא דרך חוד ונתקן מות חכמה של רחל והעודף מהוד בעלותו ובצאתו דרך חור נתקן מות בינה דרחל ורשימו של שני חצאי חסר הללו בנצח וחוד שנתערבו יחד ביסוד כאמו' כמין נץ היוצא מתחת הפשיש רשימו זה האיר בדעת דרחל וחזקו עם זה החרקפתא דידה שהיא הכתר · נמצא עתה שחלקנו היטיב בסדר חלוקה הקודמת ד' חסדים שלימים ושני שלישים ולא נשאר בידינו לחלק רק שליש אחר של חסד א' הנותר כת"ת דזעיר אחרי שבו השפע שליש אחר לשליש עליון דת"ת הנזכר ושליש אחר לשני שלישים המגולים כאמור ומעתה השליש הנותר מת"ת נתחלק לשני חלקים אמנם חלק אחר מעט יותר מרובה מחבירו כי לא נחלק שוה בשוה כמו שיתבאר וכדי לכוין השבון המעט יותר העודף על חבירו ולדעת איך גם הם נכללו בכתר של זעיר צאל"ד כי חלוקת מספר האורות של ההויות אינו לחצאין שוה בשוה רק הוא חצי היוה מצד זה וחצי היוה מצד זה וכשתחלוק השם היוה מוכרח אתה לחלקו בנתינה באותיו' דהיינו י"ה שתי אותיות וגם ו"ה שתי אותיו' ובאופן אחר אי אפשר נמצא מספר יה"ה הוא ארבע יותר מספרו' ו"ה זה הוא המעט יותר שאמרנו וכל חלוק ההויות בכל הספירות הוא בכדר הזה וכששלת היסוד המחצית מהחסד כאמור לזעיר ונוקביה שלה למעלה היותר גדול שהוא י"ה לכתר זעיר כי כל הנותן נתין יפה נותן נמצא שהיה בחצי היוה זו שנתן לזעיר שתים יותר ממחצית השוה המגיע לו שהוא בספר י"ג כי כ"פ י"ג הם כ"ו בספר שם היוה · וכשתחלוק שנים העודפים הללו בין זעיר ונוקבי' בכדר ודרך החלוקה כאשר יתבאר מגיע לזעיר מן השנים היתירים הללו' שלישים ולנוקביה ב' שלישים נמצא א"כ עתה לזעיר ד' שלישים חלקי' ועם השני שלישים מהמעט יוחר האמור מהעודף על שליש היוה א' כנזכר הם בין הכל שש שלישים שהם ב' שלימים הוספ ב' על כנין כתר ויעלה מכוון ככ"תר שהוא כמנין ב"פ איש רמז לב' פרצופין דזעיר שהא' נקרא יעקב והא' נקרא נער ישראל ונקרא מיתה תפארת ישראל והו שמקונן הנבי' ירמיהו ע"ה השליך משמים ארץ תפארת ישראל כנראה שהוא בפל שמים הוא זעיר ותפארת ישראל הוא ג"כ ז"א אלא שמים כולל ז"א כשני פרצופין וארץ דהיינו מלכות פרצוף רחל מחוברת בתפארת ישראל משבורו ולמטה והקב"ה השליך משמים · דהיינו אר"ץ מתפארת ישראל בי משם התחיל הפירור ולעתיד יעלו שניהם ויחזרו למקומם ויאירו בכתריהם כבראשונה ועולה עמו ואינה יוררת והו שאומרת מלכות בעת הגלות אל תשמחי לי אויבתי כי נפלתי קמתי ונאמר ביום ההוא אקים את סוכות דוד הנופלת ובדי לכוין המעט יותר צריך אתה לדעת כשתחלוק מספר היוה אחת דהיינו ו"ו לנ' שלישים כי כן כל הדברים מתחלקי' לשלשה חלקים לפי שהכל היא נקודה וכל נקודה שהיא שורש כל הדברים מתחלקת לשלשה סת"ר דהיינו קוף תוך ראש ורמז לזה וכל בשליש יפר הארץ וכן ושלישים על כלו וכן ארז"ל האי נודשא תלתא הוא נמצא בשעת חלוק הדר אחת לנ' חלקים במספרה יקלה בירך שמונה לכל שליש ושלשה שלישים הם כ"ד והשנים הנותרים ממספר כ"ו של היוה אי אפשר לחלקם לג' חלקים שהם שנים הם המעט העודף והבינהו כדי שלא אצטרך לפרשנו פעם אחרת :

פרק עו

חלק אחר משליש זה הנחלק לשנים הנותר בת"ת שאמרנו למעלה עלה ויצא דרך החור ונכנס בדעת רחל דהיינו בשיעה שעלה למעלה חצי של נצח ושל הוד אחר שחיו ביסוד ובהדי דקא אזלי ויילי קלטו עמהם חלק חסר זה שהיה יורד מת"ת זה ויצא עמהם דרך החור ואז כנזכר למעלה נכנס בדעת רחל והחזיק הקרקפתא דידה בחיזוק יפה :

פרק עז

והנה אחרי כן אמא נתיעלתה מהרכנתא זו והאמורה ושבה למקומה

לסקומה הראשון באופן שסעיתה נשארו מגולים גם כן גרוליה וגבורה שהיו סכוסים מיסוד דידה כנזכר למעלה ובאותו פעם התניקה מרה · מרה במותה כאמור ועתה מרה אתת לא יכלה עור הצפינו בה החסר האחר שלם · מאותם שחלק להם רעיה דזיעיר כאמור וכן שליש של ת"ת המכוסה שהחזיק שליש כמוהו לא היה יכול להכיל השליש של חסר ההוא הראשון שהיה נו באופן שיצא מגדולה כעתה אחרי סילוק אמא חצי חסר אחד שהיה בו ואז עלה למעלה להכסה זעיר ויצא גם כן חצי חסר א' מגבורה ועלה למעלה לבינת זעיר אמנם חכמה ובינה אלו לא החזיקו לעצמם חצי חסר זה שלם רק שלחו ספנו לרע"ה וכת"ר כמו שיתבאר בסמוך · ויצא חצי שליש של שליש חסר שהיה בת"ת כאמור ועלה דרך הדעת למעלה תכף והחזיק הקרקפתא דזיעיר · ונעת ההיא עלה גם כן החלק הסרוכה משליש חסר שכבר נחלק לשנים כאמור שנותר מת"ת המגולה ועלה גם הוא דרך הדעת דזיעיר והחזיק גם הוא קרקפתא דידיה בחזק יותר גדול ועצום :

פרק עח

הנה חכמת זעיר אע"פ שהיתה רבות האיכות היתה פעמ חכמות ולכן הספיק לה שליש חסר בלבד מחליש וחצי שקבלה מגדולה בהתגלותה כאמור והחצי הנותר להשלום שליש וחצי שקבלה שלחת אותו לדעת דזיעיר ודעת לכתר שהוא קרקפתא כאמור וכן עשתה בינה שהספיק לה השליש א' בלבד מן השליש וחצי שקבלה מגבורה בהתגלותה והחצי העורף שלחה לדעת · ודעת לכתר דזיעיר שהוא קרקפתא נמצא כתר דזיעיר שלם דהיינו מחצי שליש של שליש חסר זה שנכנס בנוקביה ומעט יותר כאמור · גם חצי שליש משליש א' שיש בת"ת מכוסה עתה שנשאר מגולה בסילוק אמא הספיק לזה השליש חצי שליש וחצי השליש הנ' חלק לו אל כתר הרי שליש שלם לכתר ומעט יותר וגם מנה"י אמא שנכנסו בתוך זיעיר להגדילו נמצא כי עתה חצי ת"ת התחתון של אמא יבוא על נלנולת ראש זיעיר ונעשה לו ג"כ שליש א' ממנו ועוד הנ' חצאי שליש ששלחו לו עתה חכמה ובינה מן השליש וחצי שהיה בהם שהספיקה להם השליש מכלי החסר כאמור הרי כאן שלשה שלישים שלימים ·

פרק עט

הנה צאל"ר כי אע"פ שאמרנו למעל' הרכה פעמ' שיצאתה רחל בצביונה ובקומתה אין כוונתינו לומר בצביונה ממש כי לא היו עדיין איבריה יכולים להתפשט ולעשות פעולתם פ' כגון חסר שיעשה פעולת חסד וגבורה פעולת גבורת וכו' רק היו כמו קרני חגבים ורמז לזה יריה אפורות פי' כוחותיה וגם יריה רומזים על גדולה גבורה שהקראים ירים ימין ושמאל שלא היה יכולת בהם לפעול מאומה כי לא היו ספירותיה נבראות בתוכה רק כמין נקודה ובהיות מלכות במצב הזה כמין נקוד' הוא כי נחשוב אריך עם תלת רישין א' לפי שאלו הנ' יצאו מכתר עליון ושני לו אבא ושלישי לו אמא הרי ג' ספירות של עולם התוהו ויצירה שהוא כלול מו' קצוות הרי ט' ונקודה זו שהיא רחל היא העשירית סוד הסעשר והסוד העשירי יהיה קודש פי' כי פרצוף אבא מ"ס נקד' קודש וכבר אמרנו למעלה שרחל נבנתה מאבא שנ' יי' בחכמה יבר ארץ לכך אומר הפסוק העשירי שהיא רחל יהיה קודש במצב הזה דהיינו שיש לה הויה ומציאה מקורש שהוא אבא כנ' ולהיות שרחל היא לזיעיר עזר מן הדינים והקליפות מאחורו נאמר עליה ישלת עורף מקודש שהו' אבא ומציון שהו' סוד יסוד אמא יסעריך יהיה לו סיעד וסמך לישלות ולשאוב חיות וכח לפעול פעולותיו ובמצב הזה היתה רחל כמין נקודה רלית לה סגרסה כלום :

פרק שמונים

ועתה כדי לבאר כלל כדי שתהיה היא ג"כ בת י"כמוהו ינצח הור יכור דזיעיר פעמינו והוציאו אור מאחוריהם שמש לא כדרך החור דזיעיר כי לא יצאו דרך החור רק האורות הבאים מלסילה אבל הבאים מזיעיר עצמו היו מפעמים ומכעכים כנ' ומן האורו' שפעמינו ויצאו מנצח דזיעיר ונכנסו ברחל נבנה ונשלם כל קו ימין של רחל בלוסר מפרק אחד ושליש א' של נצח נבנה

פרק פא

ראוי לדעת ולחקור אחוריים של נה"י דזיעיר שאמרנו שמהם נבנה רחל מה הן אלו השמות הנקראים אחוריים כי למעלה אין שום דבר אלא אותיות של אור שהם חיים וקיימים לעד ולעולמי עולמים ומשפיעים חיים לחמקבלים מהם וצריך אתה לדעת להיו' שזעיר נבנה משמו' הארה דאחיה ראם' לכן האחוריי' של נצח דזיעיר הוא אחור של קס"א כי שם קס"א עצמו הוא בפנים של חסר והוא כאה אלף ה"י יו"ד ה' והאחוריים הוא כזה אלף אלף ה' אלף ה' יו"ד אלף ה' יו"ד ה' ואחוריים של הוד דזיעיר הוא אחוריים של שם קנ"א כי שם קנ"א עצמו הוא בפנים של הוד והוא אלף הה יוד הה · והאחוריים שלו הוא אלף אלף ה"ה אלף ה"ה יוד אלף ה"ה יוד ח"ה · ואחוריים של יסור הוא שם קס"ו שהוא אחור של שם ס"ג סרובע כי שם ס"ג הוא בפנים שלו כזה יו"ד ה"י וא"ו ה"י · ואחור דס"ג המרובע הוא זה יו"ד יו"ד ה"י יו"ד ה"י וא"ו יו"ד ה"י וא"ו ה"י ומכאן תבין סוד פנים של כל פרצוף ופרצוף ואחוריים שלו כדרך שכתבתי לך ותבינו על פתכונתו והמילואי' האחרי' אכתוב בפרק ושער בפני עצמו בעזרת קב"ה ושכינתיה · והיינו מילואי הויות ואהיה ואלהים וכל השמות הידכן מוצאם ומקומם והוא כוונת המאסר בזוה' חרש סדרש הנעלם פ' לך לך דף נ' ע"א בסופו ד"א ישראל נמשלו ליונה והכנפים למצות בשינה שהם שליסים במצות לא יש בכל העול' מי שיכול להם כמו שכתו' כפ' בלע' הא אקוב לא קבה א ומה אזעם לא זעם יה"ה ואח"כ ונו אחרי יהיה ויהר אף יי' בהם · ופי' כיון שרצונו של הקב"ה לעשות דין בישיים סססימים כל הספירות בדין ההוא דהיינו שנוחן הגבורות לנצח שבחסר נמצ' כל הגבורו' כסכימים אהיות השפע שמקבלת ומצא מין את מינו וניער וכן יוצא מוח בינה קודם לכות חכמ' בז"א בזיב הדין של ר"ה כנודע וזהו התעוררו' הרכיל המלשין עבדא בכארי' וכן ספיר' חסר מושלת בפחת ע"ה הדרך ההו סוד לא זעם יי' שהיא רחמים עכ"ז מקצת אותיותיו רומזות לדין שברחמים כי רחמים כלול מחסר ודין כנודע וכיון שספירת גבורה שבחסר של הויה אינה מסכמת ומקבלת הגבורות לא זו שלא מניחה הדין לפעול בעולם ולא ירד שפע כח הדינים למטה אלא אדרבה החסר יוצא כנגדו במקומו ומחלישו ומקררו ער שכל האשות מקרורי' ונמתקי' וה"ה לחפך וזהו אומרו ויחר אף יה"ה בהם וסכל שכן שהו אחרי אלהים שנתנו תבורת לאחורים של אלהים קדושים שנקרא אלהים של ישראל לאפוקי אלהים אחרים וכלא אחרי דייקא היינו שהיו נותנים תבורת כמעשיהם הרעים לאלו אלהים קדושים דהיינו או האחוריי' היו מפשיכי' עליהם מה שהיתה מקודם מנהינם הפנים של השמות הללו ונחזור להמאמר הזה"ל ועל דא ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם אשר אתם זונים אחריהם ומהו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם זה רק רע כל היום המבין יבין והאחוריים נקרא רע בערך הפנים כנודע ומזה נתקלקל יום חמשי שהוא הור שהוא לא נסתכן עריין ער לעתיד וזהו השוק שקלקל ספא שרו של עשו כהאבקו עם יעקב ולא יכול לו לחת לכחותיו וקליפותיו למעל' אחיו' וגרש אותו בחכמתו בכל האחיזו' של שאר הסעירות וזהמת עשו שהו' וזהכת הנחש שבאה על חוה והמילה בה וזהכא היא נרמה להיו' לו אחיזת בהוד הזה וכיון שהוד נתקלקל נתקלקל נ"כ קצת מדת נצח וזהו אומרו ועם נצח ישראל לא ישקר כולו כי השוקיים פועלים יחד להשפיע נבואה בעולם ולקנץ גרחים ואם זה איגו פועל פעולתו גם דזיעיר אינו פועל מאומה כמו הבן ארם שאינו יכול לילך על רגל אחד אלא בשני רגליו הפועלים

שער קריאת ארבע

ותפעלים יחד פעולה אחת וכן למעלה אצל השוקיים לכן נאסרה
ניד הנשה בשני שוקים מפעם זה והבן ויעור היום מבקש ירכי
דרבנן דמשלחי מינייהו הוי והוזמנה הזאת שהיא העפר הנדבקת
ברגלי השוקיים האלה דבריאה עד שיקויים פסוק והיה ביום ההוא
יעמדו רגליו על הר הזתים שבעתיקא השפע נקרא יין דהיינו
הגבורות כמו שאמר הרשב"י ע"ה בפותחא דעתיקא כחמר טב
דיתיב על דורדייה ומה שאמר דורדייה הם הגבורות שהם בו אלא
שאינם נראים שם כפני שנצח והוד שלו הם בושטין הגבורות
ומחנק אותם וכשבאה ההארה מאריקרמאה ומוסיף אור בעתיקא
או הנצח הוד של עתיקא מתרבים מן האור והם צדיקים להשפיע
האור לאבא ולאמא ונם כזעיר ונוקביה וכרי שאותו השפע לא
יצא מעורב עם השמרים שהם הדינים עם החסדים או טוחנין
אותן הדורדייא שאמרנו ונעתק משם דורדייא דיין ונעשה בידי
זיתא והיין נעתק באבא ומחליף שמו ונקרא שמ"ן טו"ב והו סור
הכתוב ורגליו ביום ההוא על הר הזתים של אבא על ידי
אמא זעיר יעלה שם כי ידוע שכלי אמא תמיד כלי אבא כתוכם
ופועלים יחד ת"י העלייה יהיה נמתק וזעיר דהיינו רגליו שרואה
נצח והוד שלו ואז כל הגבורות יבואו לרחוקיו"ת לעשות נקמה
בגוים ואז יצא כגבור כהלחמו ביום קרב או כוונת המאמר שאומ'
ר"ע ר"ע כל היום הוא סור ר"ע שהיא נוסרקין ראש"ע עקב להורו'
שבחמאינו ראש הקליפות שולט בעקב הקדושה כנודע שם בסור
חמא ע"ר בור יהורה ר"ע בעיני ה' ועל אלו השני דרכים יפרש
הפסוק שמביא המאמר ועל דא ר"ע ר"ע יאמר הקונ' ב"פ ר"ע א'
בגנר חסר הפני' שנתקלקל בחסכמ"הגבור שלו ומכ"ש האחוריים
והקונה הוא הקב"ה בסוד וקונה הכל וגרמו בזה שנתקלקלו הל"ב
אלהים שהוא סוד הל"ב של הקדושה בסוד אחרי לבכב"ם ואחרי
עיניכם שהיא סור רע בעיני יהו"ד כי ה' יות גבורות עולות ע"ן
מ' הויות חסרים עולה ג"כ ע"ן ימין ושמאל והפגם עולה עד
שתי עינים דזעיר שהם חמש כנגד חמש שבולם היו מאירי מקודם
לעולם ומשגיחים עליהם שנ"הנה לא ינום ולא ישן שומר ישראל
כך חסין"ת ישראל עביד נרסיה כמאן דרמיך והגבורות גורמים
שינה כנורע והו אחרי עיניכם ולכן אומר שם ועל דא וראית את
אחורי בעין העגל אבל פני לא יראו הה"ד השיב אחור מינו מפני
אויב ונכתיב אסתירה פני מהם אראה מה אחריתם ועל דא בשעה
שישראל היו בלב שלם עובדים הקב"ה מה היה פנים בפניכם
דבר ה' עם משה והו סור העריות סור ערי"ה ועריו"ת דהיינו עריה
שמכנים רע בין ור שהיא אבא ובין ז"א ילאה שהיא אמא ועריות
הוא שמכנים רע בין ואו שהוא ז"א לנוקביה שהיא ה"א תתא והו
אומרו הה"ד ערות אבי"ך וער"ות אמך לא תגלה ויש אבא ואמא
למעלה בסקופים ונם ז"א ונוקביה הם אב ואם שלנו שנ' נגיש
אתם לה' אלהיכם וגו' והו שאכר בספרא דצניעותא וי למאן
דגלי ערייתהא ואומר שם ויש אחור של קדושה הה"ד אחרי ידו"ד
ילכו כאר"ה ישאג ואתקרי פנים לנני משה ואחור כלפי מילה
ויש אור ראתקרי חול לנבי מעלה וקידש לנבי משה והו בקש משה
ליהיע זה שהיה לנבי מעלה ואמר ליה כי לא יראני האדם וחי
ואת"כ בקש שיתן נשמה לישראל מן הפנים לנבי משה ונקראו
אחורי לנבי מעלה וא"ל וראית את אחורי אתה דראה והם לא
יראו תרי תיבין שהוא סור ו"ה שהיה לנבי אחורי ולנבי ישראל פני
ועל זה אמר ולא יראו ולא אמר ולא תראה והכוונה הוא שבקש
משה רבינו ע"ה שיתן הקב"ה לישראל נשמה מן הפנים שלמטה
שהיא ביה"א עלאה והיא פנים לזעיר ונוקביה שהם סיר ו"ה
ואחוריים לנבי' שהוא אבא ואמ"י שהם פנים בפנים בזווג על
כל זאת נעשית מאחוריים של זרועו' דאריך אנפין כאשר פירשתי
במקומו והנו אומרו וראית את אחורי ופני לא יראו שאומר המרש
הנעלם אתה תראה והם לא יראו ודיוקו הוא מן מלת וראית הוא
לשון יחיד ונוכח למשה רבינו ע"ה ופני לא יראו הוא לשון רבים
ונכתר שהאמירה היה למשה על ישראל שלא יזכו לראות הפנים
של מטה וסור הדרכ הוא שנשמת משה רבינו ע"ה הוא מאחוריים
של אבא ומהפנים של אמא לפי שהוא מהמוחין אשר הם ביסוד
אמא וזהן מקיפין החיצוניות של יסוד אבא וידוע שכל אור חיצון
הוא אחוריים וכן תמצא שעול' משה רבינו ע"ה כמנין פק"ר שהם

אחוריים של עב דאבא וקס"א של אחיה דיודין דאמא שפוהם
עולים מש"ח וזהו שאומר הכתוב וראית את אחורי ופני לא יראו
שהם הפנים של אבא ואומרו וראית דייקא אתה תראה ולא ישרא'
שהם לא יכול לראות פני לנבי מטה ולנבי דידי אחורי ושם הד'
הוא לפה המוחין אשר באמא מקיפים חיצוניות יסור אבא כבר
פירשתי לך שהמוחין יצאו מאבא ואמא אל יסוד תבונה והיסוד
תבונה מקבלם בפנימיות שלו שהוא תוכו וידוע כבר כמה פעמים
שכתבתי שתמיד כלי אבא הוא בתוך כלי אמא ובפרט כלי
המשגל המחבר אבא ואמ"י וזוג תמידי כי אינן רגע דלא מתפרשן
לעלמין נמצא שיסור אבא הוא בתוך פנימיות יסור אמא כולו נכנס
בתוכו כמו ברית המיעור כביכול אצל הזוג הנשמי נמצ'שפנימיו'
דיסור אמא מקיף החיצוניות של יסוד אבא אשר בתוכו ורחבר
מבואר למבין וס"ת אשאל המחילה שגליתי כבשונו של עולם
וידוע כבר מראש האצילות הקדוש והטהור עד סופו אפילו שם
יהו"ד בעצם יש בו בחינ'פנים ואחורי כל זמן שהוא למעל'מחבירו
נקרא פנים לנבי מטה ואחוריים לנבי מעלה ואפילו האותיות כל
אחר ואחד אחור לנבי חבירו שלפניו ומזה תבין שאר המדרגות
עצמם עד שיורד אל פתיחות המדרגות ולכן זהו סור סולם נרם
המיעלות כל מה שהולך למעלה הוא דק ויש לו מעל' יותר מחבירו
שתחתיו וכל זמן שיורד הוא פותח והולך במדריגות תנפש ולכן
האורות אינם יכולים לעלות אחרי שירדו חוץ מאורות אבא
שבז"א אחרי הזוג מכהלקי' בגלות ההל הזה ובלילה בזמן שהיה
ב"ה קיים ולכן יש ה' פרצופים בכל עולם ועולם דהיינו ארך
שהוא סור יחיד אבא הוא סוד חיה אמא הוא סוד נשמה זעיר הוא
סוד רוח מלכות הוא סוד נפש והו ממש פתיחת ירידות הכדרגי'
שזה למטה מחבירו הוא אחור לנבי' מעלה ופנים לנבי מטה
והנפש היא פתוחה מכולם ויש נם כן מדריגות אלו בעולמות
עצמם כי עשיה היא סוד הנפש שכאירה מלכות האצילות שם
והו שאמר רשב"י ע"ה כי ברתא מקננא באופן שהוא כנרלפו"ן
ויצירה היא סוד הרוח כי ברא מקנן ביצירה ובריאה היא סוד נשמ'
כי אמא מקננת בבורסיא ואצילות היא סוד נשמתא לנשמתא
ושם הויה ישלו"ת כדרינוח אלו עם קוצו של יוד שרוסמת הן
בעולמות לאצילות שהוא כדמות כתר ראש הראשים לבחינ'
בי"ע הן בפרצופים של כל עולם ועולם רוכזת לארץ נמצא שם
היה כולל את כולם וכן עולם העשיה היא סוד ששה לילות של
ימי החול כנודע שהיא כוד לילה ויצירה היא סוד ששת ימי החול
עצמם ובריאה הוא סוד יום השבת קוד"ש ואצילות הוא שבת
שבהן קודש קדשים וכן בהפרצופין של אצילות עצמו נוקביה
דזעיר נקראת יראה וסוד לילה דהיינו ליל שבת כלה מלכתא'
וזעיר אנפין נקרא אהב"ה ומדת יו"ם שבת קודש והוא קונה זה
השם ליהוה בקודש עצמו ויורש מקום אבא ואמא כשקור' הבנים
אליו לאכול עמו סעודת שבת וכיון שרם בקודש מראשם וזעד
רגלם בזמן שב"ה קיים נקראים קודש ליל יום . והו שנאמר זכור
את יום השבת לקד"שו ואבא ואמא הם טהרה וקדושה ואריך
הוא שבת שכתוכן חמתגלה במנחה של שבת בינינו מקיחא דילי'
הנקרא עת רצו"ן כי מלכות ראי"ק שבה התיקונים נקראת עת טוב
ורעוא דרעוין הוא סוד רצון המתגלה בהאי עת בפרסיות וכיון כל
אחד ואחד פרכה דהיינו פרוכ' ופרנוד מפסיק בינתיים ומכ"ש בין
יצירה שהוא עולם החול וכין בריאה הנקראת קודש ויש נ"כ פרסת
דהיינו פרכת ומסך ופרנור בין בריאה הנקראת קדש לאצילות
הנקראת קודש קדשים והו סוד הפסוק להבדיל בין הקודש ובין
החול ובין קדש הקדשים ומינתה המאמר שהביא דהיינו חלק
האחרון הנשאר מהמאמר שהבאתי למעלה מביאור על מתכונתו
וזה לשונו ת"ח בחובא דאדם קדמאה אברו הפני' עילאין של אבא
ואמא ובחובה דענל הפנים תחאין של זעיר וגוקביה דאתקרי אחו'
לנבי עילאה ובכל גלות ונלות אברן ואיהו רזא דברכא ועם כל
דא נרמזו בשם ידו"ד דהיינו י' פנים עלאין ה' אחור לנבי י' ופנים
לנבי ו' זעיר ו' אחור לנבי ה' עלאה אמא ופנים לנבי ה' התאהו
נוקביה דז"א ה' אחור לנבי ו' ופנים לנבי רזא דלתתא ומאי איהי
ידו"ד דאתקרי אחור לנבי ידו"ד דלעילא ודא המבדיל בין קודש
לחול ובין קודש הקדשים ידו"ד דלעילא אר"ם עילא"ה ז"א שם

חויה עולה מ"ת פנים אדם • ידו"ד דלתתא אדם הקטן מטטרון שר הפנים שאומר בפרקי היכלות שקרא הקב"ה שמו"י הקטן שנ'עליו כי שמי בקרבו והו אומרו את ידו"ד דלתתא דאיהו תליתאה עולם השלישי יצירה והו אומרו תליתאה דאקרי אחור לגבי שמא תניינא ושמא תניינא של בריאה איהו פנים לגבי היה דא ורא הוא הסבדיל בין קודש לחול ובין קדש הקדשים ער כאן המאמר להיות שהמאמר הזה הוא תועלת גדול לצירופים האלה ויוצאים ממנו כמה חידושים לכן הצענתיו לפניך הנה ולהיות שאלו האחוריים של הי' דיעיר שהם נגנו קו רחל כנו'הם עצמם נגנו מנה"י דאמא לכן נגנו בשמות אמא שהם קס"א וקנ"א וס"נ הם כולם שמות דאמא והם ראשי חצירופי שמהם נולדו חבירים המסלאים איברי השוקיים כולם ומהנו תבין סוד צירופ"ם האותיים המסלאים ומתנוצצים על ערדי חבירים שתתרגו וישולבו אשה ל אחותה ומהם תולדות שמות תנולדי מהזווג של התנוצצות תהוא והם שמות משונים זו מזו ויוצאים מתולדות אלו כמדת מלאכים וכמה מחנות כאשר אכאר בעולם הנבראה איה"ב יתברך יי' לעולם אמן ואמן:

פרק פ"ב

עתה נחזור לענייננו לאלו השמות של נה"י שאמרנו צריך לכוין בתפילת י"ח כי באומרו אל עליון גומל חסדים טובים צריך לכוין כי א'של מלת אל שהיא א'דאד"ה ביודין שהוא שם קס"א והלסר שהיא דין שהיא רומות לשם קכ"א דהיינו הלסר שבאלף של אתה דקנ"א הנ'כמו שיתבאר עם שם קס"ו חנוכר שהוא אחוריים של שם ס"נ שהוא אחוריים יסוד דיעיר שיולדה בני'עלי'ן (גומל הוא לשון כאשר נמלתו אמו) גומל חסר והאירו חסדים טובים לרחל שהם כלי הסוחין דירחדה'יינו חסר והו לשון גומל שמגדל ומאיר לחסדים טובים דרחל כי שלש ראשונות נקראו חסדים טובים ומלת גומל חוזרת לדיעיר כי מלת גומל רומות לבת"ת עצמויש בו שם יה"ו מלא אפין שעולה ט"ל כזה יו"ד ה"א וא"ו ונותנו ליסו'ומאי'ליסוד נ"ב משם יה"ו שיש לעצמו ששיתים עולים גומל עם הכללות כליסר שסכח שני המאורות הללו מבצבצים נה"י לרחל כנו' כי יסוד סחלק האחרת שני שמות הללו לשכיניו ושלשתם גמלו חסדים טובים כנזכר וקוקה חכל ר"ל שביסוד של דיעיר יש שם קס"א כמנין קונה כשקבל החסדים הבאים דרך אמא והו קונת הכל פי'יש לו שם קונה כנו'בשביל ס"כ'לפי' בשביל ה חסדים שבאים ליסוד שנקרא כ"ל הוא יורש שם זה של קונה • ול"ך הוא חיפוך אותיות כ"ל בסוד תתהפך כתומר חותם נמצא ל"ך חיא אמא עולה חמשים שיערים סוד ה' חסדים כלולים מעשר ר"ל הוא יסוד מלמטה למעלה שהרי' חסדים כשירדו לו מיסוד דאמא ירשו שם של קס"א זה גם וקנה חוא אותיות ונקה הוא מזל תחתון שקבל מסזל העליון ה'חסדים והוא עצמו נתן ה'גבורות וכולם קבלם כ"ל זה שהוא יסוד זה • וזוכר חסדי אבות זוכ"ר עולה רנ"ל שהוא שם קס"א ושם ע"ב ר"ל שבשני שמות אלו שהם אחד מאבא ואחד מאמא פוקר מוכר זיעיר ומשלים חסדי אבות דירחל שהם נג"ת דירדה וסביא גואל לבני בניהם וכו'ר"ל שסביא חסדים והארת לבני בניה'שהם נה"י דירחל שהם נגנים מאלו האורות מאם של תבונה דהיינו נוא"ל כלומר אמא היא תבונת זו נותן להם גאולה וחצלה מן הקליפות שנה"י דירדה שהם רגליה יורדות פות ולוח בכח הארה זו הם רוחצים רגליה שנ'רחצתי את רגלי פ' שרוחצת אותם מדביקות הדינים והקליפות שהם דבקים ומסתבכים בה ונקראים נה"י בני בניהם • לפי שחכמת וביטה נקראים אבות • וגנ"ת נקראים בנים ונה"י בני בניהם של אבות הקדמונים וזה עושה יציר לתועלת עצמו שלא יתערב עם זונתו כשבא להזדווג עמה שום קליפה ושיהיו רגליה מרוחצים וזהו למען שמו שם ו'שהוא בזעיר הסאיר ברחל בכוד זוגו כי שם הויה עולה כמנין שמו כשתכה כל אחד משני חצאין שלו על עצמו דהיינו י"ה פעמים י"ה ו"ה פעמים ו"ה עולה כמנין שמו וזה נותן אותו למלכות תהו למען שמו וגם באהבה פי'בשביל אהב"ה שהחסדי'נקראים אהב"ה כי כ"פ אהב'ג'שם הויה וכל נקודת מאהב"ה הנ'עושים אותה כמנין ארנו'ר"ל ה'פעמים אהבה ני'שם ארנ'י מכח אלו האורות מתגלו'רחל

בסוד נסירה ובאח פנים ל פנים רזיעיר ומזרועות עמו כמו שנבאר בעזרת קב"ה ושכינתיה • ובשביל זה גם כן כביא גאולה ושסירה לה כנו'וגם שם באהב"ה הוא תיבה אחת של הספורש כראיתא בס"ה פ'תרומה שכשמזדווג זיעיר עם נוקביה יורש שם זה:

פרק פ"ג

מלך עזור וסושיע ומנף'הענין כי כשבאו הגבורות באפ' ליסוד דזיעיר וממנו לדעת רחל ראשונה מחלק דעת רחל חלק גבורה אחר לגדולה ואחד לגבורה אחר לנצח וא'להוד דירדה ואח"כ כולם יחד נכללו ונכנסו ביסוד דירדה ורמז לזה ויביאו' עד חר"ן וישכו שם • פי'הרבר כי יסוד דירחל במצב הזה נקרא חר"ן לפי שנ'קוים הללו של רחל בזמן הזה נגנו מגבור'שהם שם אלהים וג"פ פ"ו עולה חרן ולכן יסוד דירדה במצב הזה נקרא חר"ן ובחיות כי גבורות אלה שרשם היה בדעת דירחל לכן אח"ל רעתן של נשים קל"ח ר"ל ק"ל ה'לפי שה"פ כ"ו עולים ק"ל ורומז כי הת' גבורות הם ה' החיות באמור • ולפי שהחיות אלו נקודות בנקוד אלהים לכן הם מכוונים בשם אקים כי הנקודות הם הסניעים ובזה יובן פור מה שאמרו בספר הזוהר דיניך דרכורא קשין ברישי וניחין בסיפא • ודיניך דנוקבא ניחין ברישא וקשין בסיפא ופי'הרבר כי ה'גבורות אלה כאשר היו בראש זיעיר בדעת שלו כאמור היו קשין ולא מצאו מקום לנוח בו כדי לסתק גבורות הללו כי ירדו מסגו תכף ומיר ליסוד זה דזיעיר ותתו קשין ברישא ומה שאמר ונייחין בסיפא דהיינו ביסוד זיעיר כי הם אצלו בפקרון שנ'והיה האוכל לפקרון לארץ שהיא סלכות ולא יצאו תכף ומיר לדעת רחל לא הם מסתיגים על החסרים שבאים גם הם שם ושם נייחין גבורות הללו שהם דינין דרכורא כשהם ביסוד זה • ואומרו דיניך דנוקבא נייחין ברישא היינו כשזיעיר שולח אותם לדעת רחל הם בגייה'לפי' שמוצאים שם בדעת שלח החצי חסר שנותר סבצח ומתסתקין מהם ולכן הם נוחין שם אבל בדרתם למטה מן הדעת דירחל הם קשין בסיפא • כי לא מצאו שום חסר שיסתקם אח"כ כשבאים כח החסרים שבדעת רחל ומאירים ומשפיעים ביסוד דירחל והם מתתיקים מעט הגבורות הללו זה סלך שהוא סלכות יש לה ע"ר שהוא אור זרו"ע הם כח החסרים שבאים לנצח דירדה ומושי"ע הם החסרים לחוד דירדה הוא שצריך ישועה יותר מכולם כנודע שנו מסתכנים הקליפות כאשר יתבאר וזהו דכתיב והודי נהפך עלי למשחית ולא היה לו תקנתכי אם ע"י בני חשמונאי ולא נמתקו כי אם ג'גבורות חשלישי אחר פחות מעט כאשר אבאר בסקומו בעזרת קב"ה ושכינתיה ומנן הם החסרים הבאים ליסוד דירדה שכולל בנ'שלישי ונ'אל שעולים מנן כי שם יסוד חוא ל חי כנודע שלא יהיה דבוק אל הקליפות שמתקרבים ומסתבכים כרגליה כי זה רומז הכתוב מצאוני השומרים הסובבים בעיר הכוני פצעוני נשאו את רדידי סעלי שומרי החומות ומה שאמר נשאו את רדידי שהוא התכלת שיש לה על רגליה והוא התכלת שהיו פורסין על המשכן והוא סוד חז'פרגלאין הנזכרים בספר הזוהר פ'חרו עמור קס"ד זוהר קטן כאשר יתבאר בסאמר התוספתא של יתרו בחלק שני של הספר הזה בעזרת קב"ה ושכינתיה הוא הנקרא ג'ן המלך ובחלק זה בסקומו תראוי לו בשעיר המרגלא ותשמות עולים בסנין תכלת שהם עצמם חמרגלא הנו'והשמות הללו נקראים שומרי החומות שהם שומרים באיזה סקום יכנסו וירבקו עמה גם המלאכי'שבמשכן נקראי'שומרי מבואו'חמרכב'לבל יקרבו ל'הם חקליפות וזהו שאמר הפסו'על חומותיך ירושלי'הפקדתי שומרי:

פרק פ"ד

צדוק אתה לדעת שכל הת'חסרים וה' גבורות מתחברים יחד ונכנסים בתוך יסוד זיעיר הנזכר ומתסתקים ג'גבורות ושליש פחות מעט והסעם הוא להיותם ג'גבורו'מסותק' ושליש אחר פחות כי הכינה נסתקה ע"י הכתר וגבורה ע"י החכם ויסוד ע"י החסר אמנם הור שלא הגיע ל היו הארת לא נסתק כי אם השליש והענין הוא כי הור לא נסתק ויסוד נסתק מפני שהרגלים הם יותר ארוכים למטה מיסוד שהוא הברית והוא צר שמל שנ'והודי נהפך עלי למשחית והוא ע"י הת"ת ושלש גבורו'הנסתקו' הם ג'הויות שיגילים ע"ח השלישי

שער קרית ארבע

חפחות מעט עולה ז' כי שליש הוין היא ח' כאשר אמרנו למעלה
בפרקים הקודמים ומעט זה הוא חלק אחד מח' ונשאר ז' כי הוא
היותר פחות מעט שתוכל ליקח הוא אחד מח' חלקים וכשתצרף
המנין ז' עם הע"ה יעלה מיל' וכשהמוהל יכוין בעניני המילה שהוא
מגלה הערלה ומתסתקין השלש' נבורות ושליש פחות מעט כמו
שאמרנו אז מתמלא שם אלהים מלא ביודין כזה אלף למ"ד ה"י
יוד מ"ם הוא ש"ין עולה כמספר ערל ה'והה' של ערלה היא כנגד
ה אותיות של שם אלהים ואז יכוין כשתוחך הערלה אז נתהפך
הדין של שם אלהים להיות רחמים כמילוי יודין והיינו הגבורות
שהיו בסור אלהים שעולה כמנין מילה נהפכו ונעשו כמנין מילה
והיינו שם של מצפ"ץ ר"ל שם אלהים סלא ביודין בני' ברחמים
וכמנין מצפ"ץ שהוא רחמים גמורים וכבר ידעת שמלת פרעה
הוא אותיות פרעה ואותיות הערף שפרעה לקח הג' רינים שהם נ'
ווידין שבעיניך שכל אחד מהם הוא כנגד אלהים אחד ונ"פ אלהים
עולה כמנין גרון והאחר יתיר הוא כנגד מצר הגרון שהוא קשה
יותר מכולן והוא רמז נח"ר גרו"ני במספר שור ולכן מי שעושה
הברית מילה על זאת הכוונה קים לן שלא במהרה יחטא הילד
ויהיה יראת אלהים לנגד עיניו ויעמיד בנסין כמו יוסף הצדיק
וסוד הפריעה שאמרנו שהוא סוד גלוי העטרה הוא שמתגלים
החסדים מכח מתוק הגבורות הללו בעשות הפריעה ונרמוז זה
בשלת פריעה היינו פרי"עה הוא אותיות פ"ר הם ה' גבורות של
אותיות מנצפ"ך והם בסו' ה'הויות כנקור אלהים ומהה'הויות הללו
נ'גבורו' ושליש פחות מעט נמתק בפריעה זאת יותר ממה שכבר
נמתקות ועם זה נ' מילה והיינו סוד פריעה כי למעלה באצילות
בעשותינו זאת הפריעה נ' גבורות ושליש מתמתקים ומביאים
שפע לעולם ובפרט בכוונת המוהל שיעשה בעוברא דהיינו כל
צרכי המילה וחברכה שהיא מילולא והכוונה היא המחשבה בזה
וראי יעשה רושם למעלה ובוראי אותו הילד לא במהרה יחטא
ובוראי הרם הוא נרשם למעלה בהיכל עצם השמים באותו
הפורפיר' באופן שמתמתקים גבורת בינה ונבורות נבורה ונבורת
יסור ושליש נבורות הוד כי כל אחיזת הקליפות הוא בהוד כמו
שנאמר והודי נהפך עלי למשחית ושליש דהוד זה לא נמתק רק
מעט בימי מתתיהו שהוא בסוד הוד הזה ולא נמתק לגמרי אעפ"י
שהיה מן הראוי שלא יקבענו בו כי אם ז' ימים בלבד כמספר הז'
שהוא השליש פחות מעט אף על פי כן עשו אותם ח' ימים כדי
לרמוז שנם החלק הח' יש בו קצת מיתוק דהיינו שבהז' ימים היה
הנס שלם אבל ביום האחרון לא היה כל כך שלם ותדע לך שאף
על פי שאמרנו שהנ' נבורות ושליש נמתקות לא היו כל כך
ממתקים קודם חמילת כי כשירדו הז' חסדים וחה' נבורות
דאבא ואמ' לתוך היסוד דזיער דאצילות לא נמתקו כ"א ב'בלבד
שהם נבורת בינה ונבורת נבורה שהשלשה הם עתידים למתק
לימות המשיח אבל בשעת הפריעה שנגלית העטרה אז לפי שעה
מתמתקו נם נבורות יסור ושליש נבורת הוד דהויה אחרת נמצא
נ' הויות ושליש פחות מעט ממתקת באותו שערה של פריעה
שעולים כמנין מילה ונבהויות יסור נמתקי' אז מן החסדים שבתוך
זעיר שאז בזכות מילה יורדי' ניסוד דיד"ה וממתק הכל וזה השליש
פחות מעט הוא נמתק בשעת פריעה זו מחשליש פחות מעט של
אסר שנעשה כתר למלכות והיינו עטרה שהיא רומזת להם
והשליש פחות מעט הנזכר בלבד הוא סוד העטרה ולפיכך צריך
שיעברו על הילד ז' ימים וביום השמיני יטול בשר ערלתו ולרמוז
שבאותו שעה מתמתקין חסד שלם של נבורת יסור זה ז' שהוא
שליש פחות מעט הנזכר שהוא עקר המתוק הזה שהוא נלוי
העטר' כאמו' ולפיכך יום א' בלבד רומז להסר א' שלם וז' הימים
לשליש פחות מעט שהוא ז' לפי שעקר המצוה הוא השליש שהוא
הפריעה וביום השמיני בחתיכות הערלה מתמתק החסר שלם
של נבורת יסוד ונבלוי העטרה שהיא הפריעה אז מתמתק השליש
של נבורת הוד כאמור שהוא לברר סוד העטרה וזהו טעם של
מל ולא פרע כאלו לא מל ולזה צריך לכוין המוהל בשהוא חותך
הערלה למור היכל נוגה שהוא היכל הוד שבצד עצם השמים
ומשמאלו והמלאכים שבו ויכוין בפרט למלאך יהרי"אל שהוא
כולל האחרים שבהיכל זה ובעשייתו הפריעה יכוין שמתגלות אז

פרק פה

זעיר אנפין תחילה הוא בסור שש קצוות לבר ואח"כ נתגדל
על ידי מוחין דגדלות ונודע כי יש לו מוחין דאבא
ודאימא ובאים מלובשים בנה"י דאמא ודאבא כי תחלה נכנסין
שית פרקין תתאין דנה"י דאמא בזעיר אנפין ואז עדיין נקרא זעיר
אנפין בחינת שש קצוות לבד ואז מתגלים הארת הנבורות
ומתפשטין בזעיר אנפין כנודע אף על פי שלא נכנסו תלת פרקין
קדמאין דאמא ממקומם סאירים ויורדים תוך ז"א בסוד הארה
והנה תחלה נכנסין הנבורות ומתפשטין בז"א כנודע ובבר ידעת
כי לאה ורחל הם מן החמשה נבורות שהם עשרה דנבורה נעשה
פרצופיהן ולכן בתחלת ירידת וכניסת הה' נבורו' תוך זעיר אנפין
בראשו אז נעשה פרצוף לאה במקום המכוסה ואחר כך ירדים
הנבורות יותר למטה ער מקום רחל במקום הנלוי ומתקנים
ועושים פרצוף רחל ולהיות כי עדיין לא נכנסו מוחין דאבא אשר
הם המבטלים הקליפות בסוד המחשבה המבררת וזורקת הש"ך
ניצוצין כנודע ולכן אז הקליפות אוחזים באותם הנבורות שירדו
על הסדר תחלה בלאה ואח"כ ברחל והנה החסדים עדיין לא
נכנסו תוך ז"א ונשארו למעלה על ראשו כי כיון שעדיין לא נכנסו
מוחין דאבא מסבטלין ומשביתין וכותשים את הקליפות לגמרי
הנה הקליפות היו אוחזים גם בחסדים והיה פנם גדול מאוד לבן
הנבורות יורדים תחלה כאשר לא ירדו רק בחינת מוחין דאמא
של שש קצוות דז"א כי אעפ"י שיתאחזו בהם החיצונים אינו כל
כך פנם כמו אם ח"ו יתאחזו בחסדים ובפרט כי אדרבא כוונתו
יתברך לתת חיות אל הקליפות מהנבורות אשר מהם שורש
הקליפות מה שאין כן בחסדים ולכן הנבורות לברם יורדים בז"א
בהיותו בן שש קצוות מה שאין כן בנדלות החסדים אמנם את"כ
נכנסים ג' פרקים ראשונים של אמא וכבר ביארנו כי שלש פרקין
קדמאין דאמא יורדים ביחד עם תלת פרקין תתאין דאבא בבר
אחת וחשעם עם הנוכר כי כדי שלא יהיה אחיזה לחיצונים בשלש
ראשונות דאמא ובפרט בחסדים כנזכר וכן יורדין עמהן שלש
תחתונות דאבא להכרית הקליפות אך בשש תתאין דאמא אין
השש אם יתאחזו בהם החיצונים ואדרבה צריך להת להם חיות
כנזכר ואז בררת שלש תתאין דאבא יורדין ג' ראשונות ואמנם החסדים
בתוך הדעת על ידי סוד דאמא אשר שם כאשר כתבתי ואין עתה
פחר מן החיצונים הרי איך הנבורות נכנסין ומתפשטין בזעיר אנפין קודם החסדים והנה החסדים יורדים ומתפשטים
בז"א לצורך בנין פרצופו כנודע והנה הארת הנבורות הוא נכנס
תחלה קודם החסדים אך הנבורות עצמן אשר בדעת בג' ראשונות
דאמא שצריכין לירד ברחל לצורכה כנודע עדיין לא ירדו ומה
שירד הוא החפשטות הנבורות לבר ולא שרשם והנה נבורות אלו
אינם יורדים למטה כי יש פחר מהקליפות שלא יאחזו בהם כי הם
נבורות תקיפין כנודע אעפ"י שנכנסו תלת תתאין דאבא על כל
זאת לא יספיקו למנוע ולברות יניקת החיצוני' ואחיזתם בנבורות
התקיפין כי משם שרשם ואמנם לצורך חיותם כבר הספיק להם
בהתפשטות הנבורות לכן נשארו עדיין למעלה ואינם יורדים
והנה עתה בהכנס ג' פרקים תתאין דאבא שכנס קצת מן היסוד
שלו כי הוא דכורא והוא אריך ואינו כמו יסוד אמא שהוא קצר
ואז כורת אחיזת הקליפות בנזכר ואז בחינת עמו"ן העליונה אשר
בלאה נפסקה ונתבטלה אמנם בחינת מואב התחתונה לא נתבטל
כי שלש פרקים תתאין דאבא לבר נכנסו ונשארה למעלה

בראשא דז"א ולכן לא נתבטל רק בחינת עכען שהוא במקו' הפחין דז"א אבל מואב שהוא לבסה לא נתבטל וזהו הטעם גם כן שלא ירדו הגבורות למטה ברחל כי אין בה הג' פרקים דאבא הנשארי למעלה בראש ז"א לבטל הקליפות כהם לכסה בפקום רחל ולכן בין שאינם יכולים לירד בפקומם נשארים למעלה בראש דז"א עליו ולא נכנסו ממש ונשארו עם הפרקים קדמאין דאבא והנה צריכין לירד אל הגבורות בהכרח להקין רחל כנודע ויש להם פחר לירד ולכן מה הם עושים חוזרים אלו הה' גבורות של יסוד אמא ומצטרפים עם ה' דיסוד אבא כנודע כי ה' חסדי וה' גבורות ביסוד אמא וכנגדם ה' חכדים וה' גבורות ביסוד אבא ועולים אלו העשר ה' דאבא וה' דאמא בכור כיון נוקבין עד פקום אבא ואמא ועושים זווג שני דאבא ואמא ויוצאים ה' חסדים דאבא וה' גבורות דאמא ט' שחם עשרה אחרים וההסדים אלו דאבא הם גבורות כי מכח מיין נוקבין הגבורות לברם ניעשו כנזכר אך נקראים חכדים בירוך אוהם של אמא ונם זהו סוד ה' חסדים דאמא כי הם גבורות דאבא בלבד הטעם הנז' למעלה בפרק כ"ד בשער הזה וידוע שבקרושה תמיד נשאר רשימו הקרושה הראשון אעפ"י שנכחלקה ואם כן הם ל' גבורות כי סקיד היו עשרה והם ה' דאבא וה' דאמא ונשאר רשימו שלהם למטה ברם עלותם ואח"כ עלו בסוד מיין נוקבין חדי ל' גבורות וכלם לצורך רחל וסוד זווג שני זה נרמז אצלינו בכוונת אבות בסוד וקנ"ח הכל שהוא מולא עילא המזווג לאבא ואמא ונקרא ונק"ח אותיות וקנה והנה אחר זה הזווג השני שבאו עשרה אחרות נתיערנו עם הראשונים ומחקנ' ונתכסמו יחד ואין פחר עתה שיתאחזו בהם הקליפו' ואז נכנסין ומתפשטין ויורדין בז"א עד רחל ונבנה פרצוף שלה ועתה חוזר קליפו' עמון לקרמות ברדת הגבורות תק"ז במקום לאת ומח שנתבטל תחלה חוזר למקומו ולכן נקרא בן עמי פי' בן עמון הראשון שנתבטל כנזכר מה שאין כן במואב שהוא כנגד רחל והו אמרו בזוהר פ' בשלח וזה לשוני וזאת הנחלים ארנון נחליא דאשתאבון ואתנגדו פתהו' אחר עילאה דאתקרי ארנון מאי ארנון דאזווג עילאה דלא מתפרשין לעלמין כמה דאתמר תהר יוצא מינרן וסור הענין כי נבול מואב פי' אצילותיה ופרצופה כשנגבלה ונתחכמה על ידי אבהן הירח והו שאמר כי ארנון גבול מואב פירוש כי על ידי זווג עלא עצמה השני של אבא ושל אמא כנזכר למעלה הנקרא ארנון על ידי זווג נגבלה מואב שהיא מלכות כי כל גבולה ופרצופה ע"י הנבורות היה ואלו ירדו מזה הזווג דאבא ואמא כנזכר וזה הבין בי שם בזוהר כל כוונתם בפסוק הזה רמזו על כח הנבורות כמו שנ' שם את והב בסופה כמו ראת אכר לעקוקה שתי בנות הב הב ' פי' בסופה והיא רחל אשר שם הנבורות וכמו שאומר הזוהר את"כ שם אחר אכרו מאי ארנון זווגא עילאין וברא משתרשין שרשוי וכן לאושפא קרבין וכו' ולאושפא חיילין ונבורין וכו' ועיין שם והענין הוא כי על ידי נחלים אלו הם הישר נבורות ה' דאבא וה' דאמא והם הנחלים שכשתי הקוחות הנקראים נם הם נחלים ואלו יוצאין ונגרין מזווגא עלאה הנקרא ארנון בכור הזווג השני ועל ידי אלו נתקן מואב יורדו בה הנבורות שהם ל' נבורות והו סוד את ורב בכופה הם הנבורות היורדת שם ואמנם שם ארנון הוא כי ארנן חסר בלא וא"ו והוא בגי' ט' והם סוד ל' נבורות הנזכרים למעלה כל אחר כלולה מעשר הם ש' ולכן נקרא זווג עליון זה ארנן שהוא בגי' ש' על שם הנבורות היורדות אל מלכות בכח זווג זה ואלו הם הנחלים היורדים מארנן עילאה אל מואב והוו סוד על כן יאמרו המושלים הם אבא ואמא המושלים והשליטי עליונין בואו חשבון פי' אוכרות לאותן הנבורות אשר לא היו יכולין לרד' למואב עיר סיחון מפחר הקליפות כנזכר ולכן באו חשבון פי' כמו ועלו בסוד מיין נוקבין אל זווג וביאה עליונ' של אבא ואמא והעלו מיין נוקבין אל אבא מחשבה עילאה והו כוד באו חשבון ועל ידי כן תבנה וחכונן עיר סיחון היא מואב רחל תחאה כי על ידי זווג ירדו הנבורות לרחל וכללו אותה בסוד בניין נופא אשר מחפשים הגבורות בדעת שלה עד הור שבה והו שנקרא בנין גם כללותם ביסוד שבה לצורך זווג לעשותם כלי כי מיין נוקבין נקרא כוננות בסוד מקרש ה' כוננו ידיך והם הירים סוד הנבורות הבאים ליסוד דרחל למען כיר כתמר כדי שהביאה הראשון לא יהיה לבטלה והירים הם סוד ה' אותיות אלהים וה' אותיו' מנצפך והם הירים של אמא עלאה חיורדים לכעך בחולי רחל ועת' אחר הזווג הכולל מסתלקים גם הירים עליונים כסתלקים שהם יורד נבוה מהמוחין של ישראל סבא ותבונה והענין הוא כי זווג ק"ש של לילה בורם כוננת ותקון כלי של היסוד דנוקבא שהוכל את"כ בזווג היום להעלות מיין נוקבין וסוד ההכוננות זה הוא כי הלא עליית הנשמות בלילה הוא ברהם של המלכות שהוא היסוד שלה והוא נקרא י"ד אשר הוא סוד כוונת פסוק בירך אפקיד רוחי שאנו אומרים בלילה והלא הענין הוא כי ה' נבורות שהם ה' אותיות אלהים וה' אותיות פנצפך ושרשם הם למעל' בה' בקומו בחוכם בפוסא בדרועין בירים באצבעין ובכל אחד כהכקומות או כלול' כל הה' נבורות רק לאינו ניירת שם רק נבורה את לבד בחוכמא בה כלולין ונעלמין כל הה' נבורות וכן הוא בפוסא אכנם בסוף הה' מקומות שהוא סוד האצבעות שם נתנלו כל הה' נבורו' ולכן היו כנגדם ה' אצבעות שהם סוד הי' הנז' זיד זה מין הבינה אמא עילאה ומשם נמשכות לכסה עד יסוד המלכות ותקנה ועשאה בחינת כלי והענין כי הלוא אין האשה מתעברת מביאה ראשונה גם אמרו חז"ל אין האשה כורתת ברית אלא לסי שעשאת כלי פירוש כי מן הביאה הראשונה נותן הזכר בנוקבא ה' נבורו' ואלו הן נשארת בה תמיד בסוד שם ב"ן דהוא רוחא דשרי בגוה ובכחם מעלה מיין נוקבין תמיד בשאר הביאו' וש שם הנז לקבל השפע ולציירה בצורת ולד ואם לא היתה אותה הכלי היו כל הטפות ח"ו לכת לבטלה ולכן אין האשה מתעבר מביא ראשונה כי אות הטפה עוש אות' כלי ואין ולד מצטי' עד שיהיה שם תהלה בחינת כלי ואמנם בזמן הראשונים היו מוציאים הבתולים באצבע והיו ממעכין ביד והענין כי כדי שביאה ראשונה לא תהיה לבטלה לכן הן ממעכין באצבע כדי שתהיה בה נזכר כלי שבה מתוקן ואז תוכל להתעבר מביאה ראשונה והנה גם בחינה זו היתה בנוקבא העליונה מלכות כי ירדה היר העליונה של אמא ביסוד שלה ושם מיעכה ביד ונשארה שם אותם הה' אצבעות לצורך כלי המלכות וזהו שאמר הפסוק מקר"ש ארנ"י כוננו ידיך פי' המקרש הנקרא ארנ"י כוננו אותו ידיך העליונים ואמנם כאשר המוחין מסתלקים בכל יום כנודע שהם נה"י דאמא מכל שכן שגם הידי' שלה שהם יותר נבוה הם מסתלקים משם ולכן בלילה אנו צריכים להכשיך אותם הידים ולחזקה בחינת כלי לצורך זווג היום ולכן אין זווג מתיגל לנשמות חדשות רק לחדש נשמות השנות דוגמת כדי שנם הכלי שלה נחדש בלילה בק"ש ובשכמ"ל כאשר יתבאר בסקומו ואחר שאמ' ק"ש ונעשה בה בחינות הכלי אז אנו אומרים "בידך "אפקיד "רוחי באותו היר שתקנוה עתה שם אפקיד רוחי כדי שתתחדש ואח"כ בזווג היום כבר מוציא הכלי מתוקן ועושה נשמות חדשות רק שהוא כסוד אחור באחור כנזכר וכן הוא באב' ואמא כי בפסוק שמע ישראל או מזווג אבא ואמא זווג נמור וכת אותן המוחין נותנת גם כן למלכות ביחוד בשכמ"ל להוציא נשמו' חדשות כנזכר וכן נזכר בחיקונים כי שמע כנגד בינה ובשכמל"ו כנגד מלכות והנה לפי שבאצבעות יד שמאל נתגלו הה' נבורות כי ה' חסרים נתגלו באצבעות יד ימין לכן הוצרכו למסוך אותם המלכות בכל יום בתפילה של יד לקשרה בזרוע שמאל שהיא כנגד נבורה הוד דאריך אנפין שהיא שורש הדינין כולם ועל ידו ימתקו כל הדינין שבה כנודע כי אין מתוק הדין אלא בשרשו ואמנם כבר ידעת כי המלכות נקראת אסת"ר אשר רחם' צר והביטה על בעלה כי היא תמיד בתולה ומעיזה סתו' ולכן בכל יום אנו צריכין לחדש בה בחינת כלי שבה והנה דוגמת מה שביארנו בעליית הנשמות בעת שינתם בלילה כן הוא סוד השינה והדורמים דז"א כי נשמתו עולה למעלה אל הבינה להיו' שם בסוד מיין נוקבין כדי לזווג את אבא ואמא שישפעו באותו זווג מוחין לצורך המלכו' כדי לבנותה ולהנדילה כמותו ואמנם אם גם שביהם זו"ן היו עולים בסוד מיין נוקבין הנה היתה צריכה לקבל המוחין על ידו ובזה לא היתה נגרלת בשיעור מרתו כיון שהארתה באה על ידו אי אפשר שחיתה שזה אליו ולכן הוא לברו עולה בסוד מיין נוקבין ואח"כ נותנין המוחין לה לעצמה שלא על ידו והנה נשמות שלנו אנו רואי' בסוד השינה שעולים של הזכרים ושל הנקיבות והטעם כי כיון

שצריך מין נוקבין אלו הנשמות הוא לצורך ההתרשות הנשמות של הזכרים ושל הנקיבות לכן צריכין לעלות בין זכרים בין נקיבות כימין נוקבין של הזכרים מוזילים לצורך הנקיבות ומין נוקבין של הנקיבות מוזילים לצורך הזכרים כי לעולם אין מין נוקבין עולים אלא לצורך עילתו וכן כשצריכים זן מוחין אז יעלו שניהם בסוד מין נוקבין וז"א מעלה מין נוקבין לצורך נוקביה ונוקביה מעלה לצורך ז"א ואז כיון שבא השפע לשניהם א"כ מוכרח הוא שתהיה הנקיבה מפילה לזכר אך כשהמוחין לצורך הנקיבה לבד אז עולה זעיר לבדו בסוד מין נוקבין לצורך נוקביה ואז היא נוטל מוחין שלה בעצמה שלא על ידו כי אינם באים מעוברי יחד מוחין שלו ושלה כדי שיטהם הוא תחלת הכל הנה ביארנו שני דרושים אלו יחד בפרק זה באר היטב רהיינו דרוש יניקת הקליפות מהאר' הגבורות קודם שיכנסו בזעיר ורחוש כוננות היד וכלי של מלכות ועשה אונך כאפרכסת לשמוע דברי אלהים חיים רזין שכם אותם עתיק יומיא וזכור ואל תשכח הכללים הללו כי כולם צריכים לך אז תגיל באלהי ישראל ובקדוש ישראל תתהלל יתברך יי לעולם אמן ואמן:

פרק פז

יונין החשפעת היתה באופן זה שאמא האירה והשפיע דרך היסוד שלה בפנימיותו של זעיר הה' חסדים הנז' שהיו בה ועור הרכינה בסוד כלי יסוד דידה וכסת' נוקבא דזעיר ער סוף השלישי העליון של ת"ת כי ער שם מנעות האורת היסוד של אמא אבל הראש של זעיר נשאר מגולה כי אין דרך המלבוש לכסות הפנים וכלל זה יהיה בידך כי כל סוד מלבוש שהוא מכחוץ תמיד הראש מגולה והלבשה זו שמכחוץ היא בסוד דין וזהו סוד ויעשה אלהים לאדם ולאשתו כתנות עור וילבישם ואמרו חכמים ז"ל בספרו של ר"מ היה כתוב כתנות אור שהוא בסוד אור פנימי ואלו הם בסוד עור שהוא דין כאשר יתבאר והוא רמז להלבש זו שאמרנו שעשתה אמא לזעיר בכלי שלה שהם בסוד דין להיות מאמא דדינין מתעברין מינה והיינו שהזכיר הכתוב ה' אלהי לרמז לאב ואמא וכלל זה יהיה בידך כי לעולם כשמתפשטים כלי אמא תמיד כלי אבא הם בתוכם ולבן נקראו כתנות אור ועור אור מצד אבא ועור מצד בחינות כלי אמא:

פרק פז

בקטנות שני חיינו עבור שני נתקפלו איבריה שכבר נתגדלו והיו יכולין להתקפל אח"כ ובתוך מעי אמא קבלו כליהם הארה מבחוץ מאו' מעי אמא ואותו אור לעולם דבוק בהם נמצא שבליהם יש להם אור פנימי ואור חיצון בסוד כוס של ברכה שצריך שתיפה מבפנים והדחה מבחוץ והאר הארה הוא ברור שני שמבררת הכלים מן הדינים את"כ ילדה אותם בצביונם ובקומתם אחר כך צריך לתת לה' מוחין כי הקטן הגם שיש לו ראש אין לו דעת וצריך לתת לו מוחין שהם בסיס הדעת דהיינו חכמה בינה דעת שהם התרין מוחין והתרין עטרין כאשר נבאר וכלל הדברים שמפנימיות חז"ם הנשברים הנז' ניעשו הכלי' של פרצוף ז"א ונוקביה הנזכרים ונדלות אמא נותנים לו הארה ונעשים אור פנימי לו ולנוקביה חוזרת היא היציאה הראשון מעבור ראשון ואחר כך אמא אחר שיצאו לחוץ היא משפעת להם חסדים בסוד יניקה משם אהיה שלה בסוד אלדר ומידר וע"י היניקה נתגדל ז"א ואח"כ חוזרה אמא ואתרכינת עליה ואתעבר' מיניהו היינו שנתקפל זעיר תלת גו תלת כמו שעשה אריך וכן גם כן עשתה נוקביה איבריה כבר יצאו בפועל בגדלו"ה הנז' ואח"כ בקטנות שני היינו בעבור שני קבלו כליהם הארה מבחוץ מאור אמא ואותו אור לעולם דבוק בהם וכליהם יש להם אור פנימי ואו' חצון והארה הזאת מכררת אותם הכלי' מהדיני' ודע כי כל הכלים שבכל העולמות יש להם אור פנימי ואור חיצון וכל החיצוניות הוא אחוריים תיבות של דינים כי כל אחוריים הוא דין תבחוץ הדינים של השברי כלים כנגד כ"ע ונהנים מרחוק מאור החיצוניות הזה ומהם נהנים הקליפות וזהו דווקא בבריאה שהיו עומדים מרחוק אבל ביצירה הם שוים אבל לא מעורבים ובעשיה הם מעורבים וחרע גובר והעלייה הוא התיקון וכל בחינתיו בהתפלות לעלות העילמו ולעשות מאור חיצון אור פנימי כאשר אכתיב בכוונת התפילות בעזרת ק"ה ושביעתיה וכין שבעשרה מאחוריים דאתיבנו החיצון פנימי נמצא הרין נמתק ונעשה רחמים ונסתר החיצוניות שלא יהנו ויעלו הקליפות עמהם וזה לא יהיה אם לא ירד השפעה עליהם מאור אבא ואמא דרך גרם המעלות ורי בזה הכלל הגדול שכתבנו את"כ צריך ליתן להם מוחין כי הקטן הגם שיש לו ראש אין לו דעת וצריך לתת לו מוחין שהם בסיס הדעת דהיינו חכמה בינה דעת כאשר כתבתי שז"א כולל ה' חסדים וה' גבורות בדעת וזהו סוד וברעת חדרים ימלאו מפני שדעת מחלק הה' חסדים לחסד וגבורה ת"ת נ"ה שבזעי' וה' גבורות הם בפקודין ביסוד שלו חהי והיה האוכל לפקדון לארץ פי' לגדל לנוקביה וכאריהו בעזרת ק"ה ושכינתיה איך אמא נותנת לזעיר בבחין ורזין ריכין חסדים הללו ומתחלה נותנ' אותם לדעת זעיר כי הוא המחלק נמצא שדעת זעיר כולל חמש חסדים וה' גבורות וזהו וכדעת חדרים ימלאו מפני שדעת מחלק החמשה חסדים לחסד ולגבורה ולת"ת ולנצח ולהוד דזעיר לגדלם ולתת להם

שער קריית ארבע

הם מעיינים והדע גובר והעלייה הוא התיקון וכל בחינתיו בהתפלות לעלות העילמו ולעשות מאור חיצון אור פנימי כאשר אכתיב בכוונת התפילות בעזרת ק"ה ושביעתיה וכין שבעשרה מאחוריים דאתיבנו החיצון פנימי נמצא הרין נמתק ונעשה רחמים ונסתר החיצוניות שלא יהנו ויעלו הקליפות עמהם וזה לא יהיה אם לא ירד השפעה עליהם מאור אבא ואמא דרך גרם המעלות ורי בזה הכלל הגדול שכתבנו את"כ צריך ליתן להם מוחין כי הקטן הגם שיש לו ראש אין לו דעת וצריך לתת לו מוחין שהם בסיס הדעת דהיינו חכמה בינה דעת כאשר כתבתי שז"א כולל ה' חסדים וה' גבורות בדעת וזהו וברעת חדרים ימלאו מפני שדעת מחלק הה' חסדים לחסד ולגבורה ת"ת נ"ה שבזעי' וה' גבורות הם בפקודין ביסוד שלו חהי והיה האוכל לפקדון לארץ פי' לגדל לנוקביה וכאריהו בעזרת ק"ה ושכינתיה איך אמא נותנת לזעיר בבחין ורזין ריכין חסדים הללו ומתחלה נותנ' אותם לדעת זעיר כי הוא המחלק נמצא שדעת זעיר כולל חמש חסדים וה' גבורות וזהו וכדעת חדרים ימלאו מפני שדעת מחלק החמשה חסדים לחסד ולגבורה ולת"ת ולנצח ולהוד דזעיר לגדלם ולתת להם

פרק פח

ורע כי ישרם"ח איברים בעבור תלת גו תלת כמ"א במעי הבינה וכן בגדלות וזהו כור הפסוק רחם רחמתי לראש נבר פ' ג' רמ"ח הם רחם רחמתים וזהו פרטיותיהם הרמ"ח של העיבור הוא שם אלהים פשוט בפול משולש מרובע עולה ל' בור א"ל אל"ה אלה"י אלהי"ם הרי מאתים וס"ו אותיות הנזכר וזהו כסניין יר"ה בים והם סוד אח"ור שעולה יר"ה ואו חיר"ה עם מלת אלקי' הוא רי"ו תוסיף ל"ב נתיבו הם רמ"ח הנה לפניך רמ"ח של ע"כ ראשון ופירושו שבהיותו ז"א במעי אמו היה יונק ומושפע משם אלקים הנז' בנזכר והרמ"ח של קטנות הוא רי"ו שהם ג' ע"ב בזה האופן שם ס"ג ועשר אותיותיו ושם ס"ה וכ"ו עם אחר המיוחדת בשם ס"ג ושם ההויה בראבוע בזה י' ה' ו' ה' ו' ה' הרי ע"ב שלישי הם ג' ע"ב שעולים ריו"ל ב' נתיבות חכמה פו' יב' אלהים הם רמח שני פי' שבהיות זעיר בקטנות היה יונק ומושפע מאלו השלשה ע"ב הנז' והל"ב אלקי' כנזכר והר"מ איברים של גדלות הם ע"ב ס"ג מה ב"ן שעולים רל"ב ויו אותיו של יו הארבע' שמות הרי רמח עוד תדע שבעבור ראשון תלת גו תלת היו אז כ' אלהים סבינה פי' המוחין וב' מוחין מצד אבא כי עדיין אין לו דעת וחיבת אלהים יש לו בן אותיות כזה אלף למד ה' יו"ד מם · אלף למד פא' למד מם דלת הי' וא"ו דלת מם מם אלהים הרי בן אותיות זהו סוד בני אלקים ור"פ בן כנגד הר' אלהים שאמרנו העולים קל"ר מקום שכוחו של תינוק רופס הוא ז"א שנקרא נער קטן הוא תינוק נזמן דזקטנות עולה יצחק וזהו סוד צחק עשה לי אלהים כל השומע יצח"ק לי ויצחק הוא דין בנוצץ וצריך אתה לדעת שבקטנות יש לו ג' אלהים מאבא ושלש מאמא פי' נ' מוחין נמצא ' אלקים ששה בקטנות וארבע בגדלות ועולים תלתל זהו סוד תלתלי"ם פי' כמנין ' אלהים הי' ומ"ם של תלתלים הוא סוד ן' אותיות של ' אלהים כאשר כתבתיך למעלה ושם פירשתי לך ג"כ סוד המוחין של הגדלות בפרטות וסוד הג' אותיות וסוד היוד מ"ם של תלתלים והשטר שלא תשכח הכללים האלו שפירשתי לך כדי שלא תשכח אותם כי כלם צריכים לך בסוד הקדיש וסוד התפילה ויתה עוררתיך לידע במקומו תראני לו איזה דרך ישכון אור יי"לא"ו:

פרק פט

עור הנה כתבתי לך כללים קצרים בסוד חלוק החסדים והגבורות עתה נבאר החלוקה באריכות ואעפ"י שאין כן דרך המחברים לכתוב קודם דרך קצרה ואח"כ באריכות אלא שרצוני להביא עניינים מוכרחים מעורבים בחלוק החסדים והגבורות עד שהראשונה תקורה ענין אחר ביניהם ממהר' לבוא לכן רצוני תית להביא קודם פרטים קצרים סולת נקייה בקיצור מופלג כדי שיהיו לזכרון בין עיניך וזה החלי בעזרת אלי ונואלי כבר כתבתי שז"א כולל ה' חסדים וה' גבורות בדעת וזהו סוד וברעת חדרים ימלאו מפני שדעת מחלק הה' חסדים לחסד ולגבורה ת"ת נ"ה שבזעי' וה' גבורות הם בפקודין ביסוד שלו חהי והיה האוכל לפקדון לארץ פי' לגדל לנוקביה וכאריהו בעזרת ק"ה ושכינתיה איך אמא נותנת לזעיר בבחין ורזין ריכין חסדים הללו ומתחלה נותנ' אותם לדעת זעיר כי הוא המחלק נמצא שדעת זעיר כולל חמש חסדים וה' גבורות וזהו וכדעת חדרים ימלאו מפני שדעת מחלק החמשה חסדים לחסד ולגבורה ולת"ת ולנצח ולהוד דזעיר לגדלם ולתת להם

שער קרית ארבע קב

לתם חיות וחמש הגבורו׳ם בפקרון ביסוד זעיר והוא והיה האוכל לפקרון לארץ כדי לגדל לנוקביה שתחלתה היותה מזנב לפרצוף הוא משירי החסדים ונירולה מן הגבורות כאשר נבאר בעורת קב״ה ושכינתיה וחילוק ההסדים בזעיר הוא בזרת האופן חסר אחד שלם לגדולה של זעיר וחכר א׳ שלם לגבורה של זעיר וחסר אחד שלם לת״ת של זעיר אלא שצריך אתה לדעת כי השני חסדים שנכנסו בזרועות נכנסו סכוסים כולם כי הם מטפת אבא וסכנסים ביסוד אמא ועם זה הכסוי נכנסים בדעת זעיר וזרת החסר שירד לת״ת לא היה כי אם השליש לבד מכוסה בשליש ת״ת זעיר והשני שלישים מגולים והטעם להיות יסוד אמא הנכנס בדעת זעיר קצר ונשלם בזה השליש המכוסה של ת״ת ולכן השני שלישים של החסר יוצאים מגולים לשני שלישים של ת״ת והחסדי׳ ג״כ של נצח והוד הם מגולים מפני שכל החסדים יוצאים מיסוד אמא וצנור יסוד אמא להיותו קצר שתוא של אשה ומבשרי אחוזי אלוה נשלם בשליש ת״ת ואפי׳ ער שם לא היה מגיע לולא שהרכיב׳ והשפילה עצמה ובזה הגיע ער שם נמצא שיש שני שלישים של חסר שיש שם שני שלישי של חסר שנכנסו בת״ת מגולים וגם השני חסדים של נצח והוד מגולים נמצא שיש שני שלישים חסר ושני חסדים מגולים בכוד אור חיצון ושני חסדים ושליש מכוסים בסוד אור פנימי ונאל״ד כי חזרו׳ הי׳ערכו כל א׳ סדה חסר שלם להיו׳ כי נכנסו סכוסים אבל בת״ת להיות ששני שלישים הנכנסים בו נכנסו מגולים מספיק לאלו השני שלישים שבו שליש אחד לבד מוחסר מפני שצריך אתה לדעת זה הכלל ששליש חסר אחד מגולה מספיק לשני שלישי הכדה נמצא לפי זה שהחסר הנכנס בת״ת זעיר שליש אחד מהחסר נשאר מכוסה עם השליש של ת״ת ושני שלישים שנשארו מגולים שליש האחד לקחו השני שלישים של ת״ת לעצמם והאחד ככח האור חנדול בלט לאחוריו ונעשה ממנו ראש נוקביה שעד עתה היתה בסוד זנב וזהו מאמר הרשב״י דנספקת מבין הרוחי כאשר נבאר במקומו ולזה המזח׳ שעולה בשם ארנ״י שצריך לשים אותה בשליש העליון כמו שהמלכות יוצאת מחשליש העליון והוא וחיה שר״י בצריך שיש שם אחיזה לצרים לכן יצאתה לאחור להגן על הקליפה כאשר נבאר בעורת קב״ה ושכינתיה ומהשני חסדים מגולים שבנצח והוד זעיר נעשו מוחין לנוקביה כאשר תדע בעורת קב״ה ושכינתיה:

פרק פט

נחזור לחסר אשר ירד לת״ת להיות השני שלישים שלו מגולים וכן השני חסדים שירדו לנצח והוד הנה אותן תהארות החזקות המשיכו אחריהן את התמש גבורות שריזין ברעת ואת השני חסדים ושליש שהיו מכוסים בזרועות ובשליש העליון של ת״ת וכל החסדים וחגבורות יחדיו יורדים ער היסוד והארתם מספקת להשלמת השליש שהי׳ נגרע ממנו וגם להגדילו ולההיותו והנה החמש גבורות נשארו שם בפקרון לצורך המלכות כשעם והיה האוכל לפקרון לארץ והחסדים חוזרים בכח ההארה הגדולה באור חוזר לעלות מגולים וזאת ההארה עצמה תכפיף להשלמת הדעת בעברים דרך עליו אלא לפי גדולתו הוצרכ׳ תאר׳ כולם להשלמת חצי שליש וכאן הספיקת ההארת של ת׳ חסדים וה׳ גבורות להשלמת חצי שליש אחד ועוד שהרי הגבורו׳ משתנו כאן אצל יסוד אמנם הה׳ חסדים אשר אמרנו שהם נמשכי׳ כולם ויורדים ער היסוד הנה הם חוזרים בכח ההארה הגדולה ל״עלות מגולים שמקודם נאו קצתם באור פנימי וקצתם באור חיצון וכל״ן עתה חוזרין באור מקיף ואור החסדים החוזר ומתעל׳ מיסו׳ ולמיעל׳ הוא סור חסר דנפיק ספום אמה האמור בזוהר ולהיות שאמרנו כלל למעלה שליש אחר מגולה מהחסר מספיק לשני שלישי המד׳ יש ראיה מת״ת שאמרנו שלשני שלישיו מספיק שליש מוחסר המגולה כי השליש האחר בלט לעשות ראש נוקביה דזעיר אם כן עתה באור מקיף מספיק לכל סדה של זעיר שליש וחצי מהחסר שירד אחר כך לנצח מספיק שליש וחצי לעצמה מהחסר אשר ירד מדע׳ זעיר נשא שליש וחצי גם להוד מספיק לו שליש וחצי לעצמו נשאר שליש וחצי מאלו השלשה שלישים משליש חצי של נצח יוצאת חכמה של נוקביה דזעיר מהשליש וחצי של הוד יוצאת בינה של נוקביה דזעיר והטעם שצריך שליש וחצי מפני שסדרה חכמה היא שלשה שלישים ולכל שני שלישים של המדה כמפיק שליש אחר מגולה מהחסר נמצא שמאלו השלישים של החסדים שמנצח והוד נעשו המוחין של נוקביה:

פרק צ

עתה אשר חזרו האורות כאור מקיף נמצא שהחסדי׳ שירדו מכוסים בזרועות של זעיר שהם גדולה נבורה ותפארת באור חוזר חזרו להיות מגולי׳ אם כן יש יותר בכל סדה של זרועות זעיר גדולה נבורה שליש וחצי מהחס׳ של דעת שירד בו וצריך אתה לדעת מה נעשה ממנו בשלמא מאותן של נצח והוד נעשו מוחין לנוקביה והוצרכו לשם אבל אלו מה נעשה כהם מזה השליש וחצי שיש מיותר בכל אחד אבל צריך לומר כי שליש אח׳ לבד המיותר בגדולת זעיר עלה להכטת זעיר ונשאר וחצי במקומו ושליש אחד מגבורה המיותר עלה לבינה של זעיר והחצי נשאר במקומו ואלו השני חצאי של גדולה גבורה עלו לדעת של זעיר ואם תאמר למה נכאן למוחין של זעיר שהם חכמה ובינה ודעת מספיק להם שליש אחד לבד לכל היותר ולזרועות ולשוקיים צריך שליש וחצי והנות׳ להיות ששם בדעת זעיר נכללו מעיקרא החכשה חסדים וגם החמשה נבורות ויש לנו כלל שכל דבר של קדושה ורוחניות אף על פי שמתפשט ממנו ומתפרד אנה ואנה ונשאר ההארה במקום׳ ואינה נעקרת לגמרי אם כן לחיו׳ שהיו מעיקרא בתוך דעת חמשה חסדים והמשה גבורות היתה כל כך ההארה אשר הספיק לדעת ותתפשט לשכניו חכמה ובינה ומספיק להם שליש אחד לבד ובמקום החצי שליש יש להן אותה התאורה:

פרק צא

ועתה צריך לדעת בתר של זעיר מחיכן נעשה הכוונה שכבר בת״ת שלו יש שני שלישים מגולים וגם אמרנו ששליש אחר מספיק לעצמו והשליש אחר יעשה ממנו ראש נוקבי׳ מכח הבלימה אשר בוקע האור לאחוריו מזה השליש עצמו שבוקע לאחוריו לקח קצתו לכתר זעיר כי לא הוצרך כל השליש הזה של החסר מגולה לראש נוקביה אלא מחציו נעשה ראש כתר נוקביה ומחציו נעשה ראש כתר זעיר ולא חציו ממש אלא יורד טעם לקח ראש כתר זעיר מראש כתר נוקביה גם ידעת ששליש אחד יש בת״ת מכוכה לפיכך היה יכול לסבול שליש אחד שירד בו מן החסדים ששם נשלם יסוד אמא עתה כשחזר האור מגולה בסוד אור מקיף גם זה השליש המכוכה חזר להיו׳ מגולה ואינו צריך כולו לזה השליש של ת״ת הנשאר מכוכה אלא נשאר חצי שליש מזה החסר גם כן כמו שנשאר בנצח הוד גדולה נבורה שליש וחצי אם כן מה החצי שליש שהיה מכוסה עתה היא מגולה שנעשה ממנו ראש נוקביה ומשניהם נעשה כתר של זעיר ונהיו׳ שאמרנו למעלה שנ״י אמא נבנסו בתוך זעיר להגדילו נמצא כי עתה חצי ת״ת התחתון של אמא יבוא על ראש הגלגולת של זעיר ונעשה כתר זעיר מכל אלו הפרשים מזה החצי תחתון של ת״ת אמא ומהחצי שליש המכוכה הנעשה מגולה ומרובו של אותו שליש המגולה אשר בקע ונעשה ממיעוטו כתר נוקביה מאחוריו ולכן אומר הרשב״י ע״ה מבין חרוחי לאחוריו וכאן היתה קצרה קטרוג שאמר א״א לשני מלכי״ם ז״א תוקבי׳ להשתמש בכתר אח׳ לחיות שני כתרים שלהם מזה השליש האמור ונתמעטה נוקביה שלא לקחה חצי אלא מיעוטו וזעיר לקח רובו ועיקר סוד המיעוט שאמר לה צאי לך בעקבי הצאן יתבאר בעורת קב״ה ושכינתיה.

במקומו בהנהגת המלכות מהנותיה. שהם בינ׳ הנקראים מחנות שכינה.

פרק צב

ואם תשאל למה כתר נוקביה יצאה מבין חרוחי של זעיר ולמטה

ולמטה ולמה כל עצמה של נוקביה יצאתה מאחוריו אלא מלפניו פנים כפנים הסתם הוא מפני שהרעים הם באחוריים מבחינין יש אחיזה מהחיצונים והקליפות ואם לאחזה נוקביה יוצאה מהאחוריים ושורת המקום ההוא הוי"ו החיצונים נאחזים שם באחור זעיר והוו שנ' אעשה לו עזר כנגדו שהיא לו עזר באחוריו מאחוריו כדי שלא יתדבקו בו החיצונים והקליפות והוו לא טוב היות האדם לבדו שלא יאחזו החיצונים הנקראים ר"ע והם לא טוב לאדם שהו"ז עיר אם יהיה לבדו לא יהיה מי שינין מאחוריו על אחיזת החיצוני כי כל ניקבתם הוא מאחוריו זהו סור הכתוב השיב אחור ימינו מפני אויב פי' ימינו נוקביה דזעיר דכתיב נצבה שגל לימינך והכוונה לחשיבה מאחוריו אלא מלפניו ספני אויב לשמרו מכח הקליפות ונם ר"ת של הפסוק הזה הוא אימא והיא נוקבי' של זעיר אימא תתאה וראי שהיא ימינו של הק"בה כדכתיב נצבה שגל לימינך ונקראת טובה וכרכ' ושמחה למי שיש לו אשה יראת י' לפיכך הוצרך להשיבה אחור באצילותה מפני אויב להנן ממנו וזעיר ונוקביה הם נרבקים באחוריהם וכותל אחד לשניהם והוא סור ק"ך אלהים ממש אותיותיהם הם הגב שלהם דתיינו ס' צירופיו לזכר וס' לנקיבה וזהו שאמר הכתוב הנה מטתו שלשלמה ששים גבורים סביב לה שלשלמה הוא הק"בה דהיינו זעיר אנפין ומטתו היא המלכות . ששים גבורים סביב שהם אלו הששים אלקים שאמרנו ואינם ששים של נקיבה אלא של הזכר לשמרה זהו שאמר מגיבורי ישראל והם הששים שנותן לה זעיר מהק"בה שהוא המלך שהשלום דהיינו יסוד שלו והששים של נוקביה הם שאמר שלמה תמ"ח ששים המה מלכות ופפני שיש בותל א' לשניהם מאחוריהם כי ב"פ ס' הם ק"ך והוא צירוף אחר לכן נקרא כותל אחד וכוסף הזווג שצריכים להיות אנפין באנפין צריכה נס"ה בשם היוצא מפסוק פיתם את"ירך שה"ת גי' אהדו"ני שהוא זעיר ונוקביה בזווג ס"ת שם תת"ך שהוא מקום החתך שנחתך בעת הנסירה שהוא באחוריים והוא סור כ'להים שהם ג"כ באחוריי העולי' כל א' כמלוי ש'ואם תסיר השור' ישאר המלוי שהו' כמנין ריש"ת ובני"ר ד' שהו' סור חנוך בן יר"ד והוא סור פסוק ורו"ח אלהים מרחפת על פני המים המשקים המים הזדונים שלא יעלו ויהנו מהאחוריים האלה . וב"פ רו"ח הוא בני"ת"ך שהוא סור ב'המילואים האלח והוא החותך את הק"ך אלהים הנז' לשני פעמים ששים והנה ג"פ אומדים אשרי ובכל פעם שם תחך יש לו בוונה ומנין אחד של שם ידוע המושל באותה שעה כאשר אנאר בסדר התפילה אי"ה ושם זה הוא ג"כ שם הפרנסה היוצא מזווג זעיר ונוקביה וחותך חיים לכל ח"י שהוא סוד יסוד הנקרא ח"י ולכן שם יאהדונה"י נרמז בחשבון ר"ת של הפסוק הזה והוא החותך ופוסק השפע הראוי לשכינה כי הוא החותך מזון מזעיר לנוקבי' והמחתך הוא חשמל הוא אורפניאל אור הפנים של המלכו' תוסיף חמישים על מספר חשמל כדי שיעלה למנין חתך הוא כנגד הה' ספירות של זעיר דהיינו גדולה גבורה ת"ת נצח הוד כל אחד בלוה בעשר ומזאת הנין לוקח לפעמי צד הקליפה כשהאדם חוטא וכשחוזר בתשובה אז סתגבר אור נוגה והיא הנו"ן בלילות החמש גבורות של צד הקליפה הנרמזות בפסוק אל תו"ו איש את אחיו הנרמזת בפ"חקת שהיא ספתה כרמאות ע"י נוגה שפע חסרים של השכינה שג'מים נגועים יפחקו וע"י הנוגה פתחה הנחש את חוה העליונה היא השכינה ליקח אור ממנה והיא הנו"ן של מלת נחש עצמה ונחזור לענייננו לענין ק"ך אלהים שהם אחוריים דזעיר ונוקבי' הצריכי נסירה כדי להחזירם אנפין באנפין בעסירה ולזווגם בשם שלו"ם שהוא סוד שיטת שני סנהדרות זה תוך זה ולכן הברכות של י"ח שקורם שם שלום הם סוד ספירות שלו ושלה להחזירם פנים בפנים כאשר נאמר בסקומו והנסירה היא בארבע פרשיות של שמע ולזה צריך ליתן ריוח בין הרביקים שאר לו והוא סור אחוריים של זעיר ונוקביה יש בהם ק"ך אלהים שיש בו ה אותיות שהם ה' גבורות שהם באחוריים אותיות בזנות מאה ועשרים בתים כ"פי שהחיצונים אוחזים באחוריים הללו שהם אלקים קדושים . והראיה שהם עצמם נקראו אלהים אחרים ונאמר זה ליעומת זה עשה אלהי"ם דיקא . ולא היה בי בפנים אינם יכולים לאחת וכשהם דביקים זם בזה אין מקום להיצונים לאחוז שם ולזרע נאצלו אחור באחור וכשנסירין אותם אפשר להחיצונים לאחוז שם והמים הזדונים רוצים לעלות ומתו החיקון ורו"ח אלהים מרחפת על פני המים ורו"ח אלהים יורד מלמעלה ומשקיטם שלא יעלו והוא המילוי של האלהים דיודין העולה שי"ן וב"פ מילויה עולה תת"ך שהוא סוד הנסירה עצמה ונורם שלא יעלו החיצונים גם כן ולזה צריך ליתן רוח בין הרביקים שהוא מקום לאותו רוח שיורד ביניהן ולא יעלו החיצונים ולזה מצמנים לו ניתנם לפי שאין בהם בחיצונים לעלות למעלה ולעורר הדינים בי הדינים נמתקים באותו פתח בשעת הזווג כנודע ובאלו"ך אלהי"ם הם תלויים החיים של ארם וזהו שאמר הכתוב והיו ימיו מאה ועשרים שנה וכוח הפסוק הוא כי אדם הראשון וזכה ולקחת יחידה מאריך והשעם כי עתידה שעון נתנין נשפה לאדם כי אם לפי מעשיו כמו שפירש כאורה זכה יתיר וכו' אבל אין פי שישית ליחידה כי אפי' בשה רבינו ע"ה שהיה מבחר האנושי לא היה לו יחידה אלא כזמן היותו כמרכיב שעלה לקבל לוחות הראשונות היו לו בשליחות אבל אחר כך נתמעטו ממנו אלף חולקין זהרה עילאה סור אלף קשה של ויקרא אבל לאדם הראשון שלא היה לפי מעשיו כי אם נברית הבורא יתב"ך נתן לו הכל דהיינו גרונ"י ולזה נתנו בג"ע שהוא מעולה ביותר לפי שהע"ה הוא בעל שש קצוות ולא היה יכול לסבלו ונתנו בגן עדן שהוא מעולה ביותר וכשחטא נסתלקה סמנו מחידה וכפה קומתו ואז היה יכול להלוך בזה העולם ולזרע גרשו מגן עדן ושלח אותו לזה העולם וזהו שאמר הכתוב ויאמר ידו"ד שהוא עתיקא לא ידון רוחי שהיא הנשמה הנאצלת ממנו באדם פי' זעיר הוא לבוש לעתיקא ובערך עתיקא זעיר נקרא אלקים וזהו שאמר הכתוב ידו"ד הוא האלהים פי' הזיר הוא עתיקא ומתלבש בזעיר שהוא אלקים ע"י הוא שהיא בינה כמו שאמר הכתוב ועבר הלוי הוא וכן שניהו באדרת נשא דף רסח ו"ק שנקרא זעיר אלהים ברזא לשונו וייצר תרין יודין למה הוא דעתיקא קדישא ורזא דרזין וייצר מאי צר צר צורה בנו צורה ומחו צר צורה בנו צורה תרין שכהן דאתקרי שם מלא י' אלהים נמצא שזעיר נקרא אלהים ואמר עתיקא לא ידין שהוא מלשון נדינה מלשון מלבוש לא יתלבש דזוי באדם שהוא משש קצוות זהו שאמר לעולם שהוא שש קצוות בשנם שהוא משה בזעיר והוא בשר העולה כ'אלהים אחר של יודין ואחוריים של אלהים וב' כוללים אם כן שהוא סלונפ בזעיר שהוא אלו האלהים והיו ימיו מאת ועשרים שנה שהם ק"ך אלהים שהם ק"ך ספירות שבאחורי זעיר ונוקבי' ומלת ספיר' נ"ש"ג"ת ואו ממש הצל של הרו"ח והנפ"ש שבא מזעיר שנקרא רוח ומנוקביה שנקרא נפש וכללם הוא ק"ך אלהים הנזכרים שהם ק'לרוח ס"ם לנפש והם נקראים צללים שג' עזי ששות היום זהו יום הדין של המיתה ונסו הצללים של רוח ונפש והער על עה כי צל עזה ק"ך אלהים תנזכרי' לאפוקי הצלם של הנשמה שהוא מאחיזה עם מילואיו אשר הם עולים חות"ם לכן בליל החותם נגזר על הנשמה החיא אם יחיה ואם ימות ותכף נתעלמה תצלם של הנשמה כל אותו הלילה והוי למחרתו בסוד רצוא ושוב ואינו בקביעו עד ל' יום קודם המיתה שמתחלק לנפשי אבל הצללים הנ"ל אזלו ער שיעות היום והענין הזה זכור אזכירנו בשער הצל"ם של הנשמה והצללים של רוח ונפש על כן אקצר בו והצללים הם שהולכים ומתפרדים מן האדם כשמגיע זמן מיתתו לפי שזה הצל הוא תקוף ושומר את האור שלא יזקוק וסמוך למיתתו מתפרדי מפנו קרי שיוכלו להזיק וכנגד ש' בחיצוני ק"ך אלהים אחרים ועם השורש קב"א לפי שכל המסיח נורע ואינם נקראים צל כי אם ליל"ה כדכתיב ובמושב לצים לא ישב והליצנות הזה הוא נסירה של אשת זנות היא לילית וסתיקו העכירה והלשון הרע נופת תטופנה שפתי זונה ואולי לתיות שהם לריעה נקראו נשיקות שונא . ואע"פי שנקיבה השמאה אין לה יד ורגליים לוזון כי נתקצצו רצלינחש על את הנקיבה בקשופה נראה כאלו יש לה ידים ורגלים והוא בפוד הנשופין שלה לפתות בני אדם בהתלבשות החיכלות וכמו שש נסירה במחרה בן ישנם בסומאה וסציאת הנסירה של הסומאה היא אשר עזבת אלוף נעוריה ויורדת ומונה עם בני אדם הישנים למטה בסומאת קדי

והם גולרים שרין רוחין ולילין והם נקראים בני אדם שנאמ' וננע
לא יקרב באהליך וכבר כי ידעת כי הזכר של הקליפה נקרא
לויתן נחש בריח על שם הבריח התכון והנקיבה נקראת נחש
עקלתן על שם אשר מעקלת לפני אדם ומהפכו לכמה עיקולים
ער אין תבלית · והנקיבה כאשר היא עושה זווג הוא להת לה כח
ולקבל שפע להשפיע אל התחתונים · והנחש קדום שחטא א"ה
היו לו ידים ורגלים והיה עושה זווגו על ידי תכוף ודביקות זה
בזה והיו לו ידים ורגלים בגגך ד"ר גלי המרכבה · ואחר שחטא
ירדו הסלאכים ואז קצצו ידיהם ורגליהם ופירוש קצצו הוא אשר
נסתקו אותם ד"קליפת וחזרו להטהרה למקומה להיותם כותרת
קדושים כרי שלא יהיה הבוק ודבקו להנקיבם והנקיבה כמו שהיה
מקודם וכוה יתסתקן העולם מעט שלא יעמדו תולדות והשפע
שלהם היה להעמיד תולדות קדום חטא א"ה לסור פריה ורביה
של אדם כי לא היתה תאוה בעולם אם לא ההשפעה וכן יהיה
לעתיד לבא שיתפללו הצדיקי לתת להם תאות להוליד בן צדיק
כדאיתא בפ' תולדות במדרש הנעלם בפסוק ויעתר יצחק לי'
לנוכח אשתו בי עקר"ה היא ואין תאוה נמצא ודי בזה סה שבארתו
הנסירה בהקליפה ובקדושה כי זה לעסת זה עשה אלהים ומה
שאומר הפסוק אצל בעלת אוב אמו של אבנר ראיתי אלהים עולים
מן הארץ יובן אחרי שנדע בהויות שמואל שקול כמשה ואהרן היאך
הוא אפשר לעלותו על ידי אוב אבל מה שעלת היא אותה הבהינ'
שהיא בקבר ועומדת על העצמות היבשות ער תחיית המתים לפי
שיש ה' בחינות אלהי"ם בנפש של כל אדם הישראלי כמו שיש
חמשה שמות לנשמ'וכן נפש עולה ה'אלהים והחמשי היא המדרינ'
התחתונה הנקרא'הבל"א דגרם"י לפי שחלק הנפש עצמה שומר'
על הקבר עד שתעכל הבשר שנ'אך בשרו עליו יכאב ונפשו עליו
תאבל שאין לה מנוחה ואין מקבלים אותה לא בגיהנם ולא בג"ע
רק היא מגדרה מדוך לדוך על הקבר ואינה נכנסת בתוך הקבר
ואלו הנכנסים בתוך הקבר הם סוד אלהים דקטנות וזהו מה שעלה
על ידי האוב ובשעה הנשמ' נהצלת ניפא כיה סלתא מסודי הריש
מתיבתא דס שלח לך והוא סוד עמוק היאך יעלה על דעת לב
האנושי להעלות רוח דק כזה ומי מעורר אותו ומפני שצריכים
אנחנו לכאר ענין הלין שהוא הצל אשר ירא מלפני אלהים לצורך
ביאור פרקים אחרת נכאר עמו כעם ונאוה שהוא תולדות הלצנו'
להיות בי צדיקים ביאור בכאן כתיב זר יהיר לץ שפו והענין הוא
שיש בארם ב' בחינות וחם הכעס והגאוה והאמת הוא ששניהם
באים מצד הגאוה שאם האדם לא יחשוב עצמו לכלום לא יכעס
אבל סוף סוף הגאוה הוא עיקר שהמתגאה הוא בעצמו ע"ז וזש"ה
כי תועבת ה' כל גבה ל"ב ול"ב אלו הם ל"ב אלהים שבתכמר
וברתיב י' מלך גאות לבש לבש וכשהוא מתגאה כביכול אין אני
והוא יכולים לדור בעול' שהוא ששה קצוות לפי שהמתגאה גורם
לאלו האלהים אחרים שעולים למעלה לאחוז בצל העליון שהוא
בשש קצוות ואז נסתלק אבא למעל' והוו כאלו דחקו רגלי השכינ'
ונסתלק י"ה מאלהי"ם וי"ה הוא בחינת אלהי"ם כי יו"ד פעמי"ם
הוא ש'הוא אלהים דיורין ויו"ד פעמים ה"ה הוא עולה ר'והוא
אחוזים של אלהים ויו"ד פעמים ה"א עולים ק"ך צירופי אלהים
ונסתלק י"ה מאלהים נשאר אלם והוו שאמר הפסוק על יונת
אלם רחוקים שהנשמה נקראת יונה שנ' יונתי בחגוי סלע שהוא
הנשמה של הת"ת בינה"ו השמיעיני את קולך בתור'ונשאר'הנשמה
אלם לפי שנתרחק ממנה י"ה וזהו שאומר הכתוב ולא יאריך ימים
כצל אשר איננו ירא מלפני אלהי"ם פי'הרשע הזה לא יאריך ימים
כצל החיצון הזה אשר איננו ירא מפני אלהים וכשוה מתגאה
מתעלה למעלה וכמו שהצל הזה איננו מאריך ימים כך הרשע
הזה לא יאריך ימים וש"ה זר יהיר לץ שמו שכשהזר הזה הוא
יהיר מצד הגאוה אז לץ שמו הוא בעצמו ע"ז אבל הכועס
אינו ע"ז אלא כאלו עובר ע"ז · ולפי שהוא אותו בגאוה גם כן
כמו ששרשנו מצא הוא פונם בשמות אלהים ואדנות לפיכך
קרא עכם הכולל עולה אלהים אתי לפי שפונם בשניהם אבל
עיקר פגימתו באדנ'י ונתו שאמר הפסוק כובר האבן ונטל החול
וכעס אויל ככבד משניהם · פירוש כבדים הם הדינים שהם מצר
המלכות שנקרא אבן ונטל החול פירוש נטל משא והם הדינים
מאמא ששמה אהי"ה העולה ד"ס בחשבון אחוריים שהוא יו"ד ל
וכעס אויל ככבד משניהם לסי שהוא אוחז ופונם בשניהם וכשהגיא
שב בתשובה ומתקן בכינה חשוב ותכוון כמלת יה"א שהוא מלוי
שם י"ה שנסתלקו בעתו וסחזיר אותם למקומם והו שאמר
הכתוב מכתם לדוד כשאורם הוא סך ומשפיל הוא עצמו מרה
שהיה מ"ת מקורם בגאותו וכנגם בקליפה אשר שם הסיתה נעשה
בתשובתו ת"ם והו סוד מכתם לדוד שהוא תיבת מ"ך ת"ם ובזה
נתבאר הכתוב למנצח על יונת אלם רחוקים לדוד מכתם והצלם
הזה אין לבהמה חלק בה אבל בני אדם הן גוים הן ישראלים יש
להם שותפות באלו זקן"ך אלהים רק שהישראלי יש לו קן"ך אלהים
קדושים והגוי יש לו הצל אשר איננו ירא מפני אלהים מסוד
עכירת אלהים אחרים וזהמתם וזהו שנ'סור צל"ם מעליהם וירו"ר
אחנו אל תיראום · ואם תזכה תבין מה שפירשתי לך בזה הספר
סור עמלק היעולה כמנין מ"ר מסות שאמר אנג אכן ס"ר מ"ר
המות הזה והוא סור כ"פ ק"ך אלהים עולים מ"ר והעשר הדות
העולים ס"ר הו מכבים אש של ניהנם הזה והוא היה צועק שכר
הסרירות מהשוק של הור שקלקל מאמאל שנ'ותקע כף ירך יעקב
ונסתק השוק על ידי ההויות הללו והם היו מסירים הסרירות הזה
שהמות דהיינו כח הקליפה של אנג לא היה אחיזה בהשוק הזה
ונתבטל והו שאומר הפסוק אצל עמלק על ישראל ואתה עיף
ויגע ולא ירא אלהי"ם ר"ל שלא הייתה מחירא מפני אלהים הרי
העולה במילואוק"ך ב"פ העולה עמלק לפי שבקדושת המילו'
דהיינו היסוד מכוסה מנצח והוד שהם השוקיים והם יותר ארוכים
ומתפשטים למטה מהברית קורש לכן השלך זמורות למעלת
לסתום השפע של צנור היסוד ח"ו גם כן שלא יצא השפע לעזור
לישראל · ויש בקדושה ב"פ ק"ך אלהים כמנין כסא ר"ס ונשא
ובטומאה ומוצא אני מ"ר מסות את האשה רחמנא ליצלן שנ'
ואחריתה מרה כלענה · ונאמר אשכלות מרורות למו והוא סוד
גם תנין חלצו שר הניקו גוריהן והחלב שבאשכלות האלה הם
חמת תנינים רחמנא ליצלן ועל זה נאמר והמתים עקלקלותם
יוליכם ה' את פועלי או"ן שלום על ישראל והוא יפרה את ישרא
מכל צרותיו יתברך י' לעולם אמן ואמן:

פרק צב

נחזור לענייננו שאמרנו שהסלכות יצאה מאחורי
מבין חדוהי לחצילו מאחיזת החיצונים
והקליפות ואם תאמר שהיה ראוי לזה הטעם לצאת מראש זעיר
כרי שלא יהיה להם אחיזה בראשו ולא מבין תרוהי לבר אלא
מראשו ויש לומר אף על פי שיש להחיצונים אחיזת ניקה רפה
מאור מרחוק מחשערות שהם שחורות בעורב כנודע בסוד
קוצותיו תלת לי"ם והם י'אלהים ימיניים ושסאליים על כל זאת
אחיזתם רפה מאור מהשערות הללו או מהעורף נסברת
הסא ישרא להיות שהראש הוא למעלה הרבה מהזרועות ואחיזתם
שם רפה מאוד ואין לה שורש אחיזה לקליפות רק מזרועות זעיר
ולמט'כי משם ולמפה היתה השבירה בעולם התהו בסוד מאנין
תבירין שמשם אחיז הקליפו'ומשם יוצא'נוקבי'מבין הדוהי מאחורי
להגן בעדו מהם ועור לאה מנן בעדו מן הראש עד החזה שהוא
ער טבורו שהיא פרצוף העליון של מלכות אף על פי שאינה אלא
הארה בעלמא ושסירת'מוקפת שכן ראשו של זעיר פני ליה מהכי
כי אחיזתם שם הוא כמאן דיהיב נרסין לכלב' והכלבי עזי נפש לא
ירעו שביעה והם עברים להקדושה סואב האחיזה שהיא למעלה
מהזרועות הרבה אבל למטה אם ח"ו אחיזתם שם פרוצה הוא
בסור הפסוק תחת נ'אלה רגזה ארץ תחת עבד כי ימלוך ותחת
נבל כי ישבע לחם ושפחה כי תירש גבירתה ואם בעל נפש
אדרה תנין הרסז אם אחיזתם דחדת נ'אל"ה שהם חכ"ד
דהיינו מהזרועות ולמטה דהוא פועל שקבר ימלוך
ח"ו ונם ירמוז דחדת נ'ראשונות שהם שם קצוות
שעוסרים התחתונים כי אלה"ה הוא גי' ופ'סור ו'
קצוות כל אחד כלול משתה אם אחיזתם שם
היא נורמת ח"ו כל אלה:

פרק ציד

להבין אחיות הרינים והקליפות האמור למעלה צריך אתה לדעת כי בראש זעיר שם שורש הקליפות הנאחזים בשערות השחורים שלו אך מראש נוקביה דזעיר שם שורש הרינים לבד והם אדומות והנה הסברא נותן שהיה להיפך כי הרינים עומדים ראשונה ואח"כ נולדים מהם שמות אחרים שמהם יצאו הקליפות כנזרע ואינם אחד ואינם כל כך עב כמו הקליפות עצמם שהם עבים ונסים עד שאתה יכול לראות היטב אפילו הכתר שלהם אם כן היה מן הראוי אפכא שהרינים יהיו להם שורש בראש זעיר והקליפות יהיו שרשם מראש נוקבא אבל הטעם כי ראה המאציל עליון שורש הרינים אם יהיו ברישא דזעיר היו רינין קשים מאוד כי רינין דרכורא קשים ותקיפין ברישא כי הם מוחין מבחינת נה"י דאבונה נוקבא והיו הרינים קשים מתגברים מאוד ונאחזים שם הרבה וכן אם שורש הקליפו למטה בראש הנוקבא אשר בכל הקליפות סובבים אותה בסוד כשושנה בין החותים היו נאחזים בה תסיר ונחרב העולם לכן רצה א"ס ב"ה בחכמתו לשנש הסברא הזו ועשה ששורש הקליפות יהיו יונקים מראש הרכורא דזעיר אשר האור בא להם מרחוק ואין לחם יכול להתאחז שם יותר מראי כמו אם היו למטה. בראש נוקביה וכן עשה א"ס ב"ה ששורש הרינין למטה בראש נוקביה דזעיר אשר מוחין דיליה הם מנה"י דזעיר הם רגלים ברישא והם הרינים ממותקן ותכין לשון הכתבי יתנה שאומ' כפרק כ"ב כסותו שבראש זעיר אין להם כלל אחיזה להיות שהוא למעל הרבה ואין לקליפות שורש רק מהמאנין תבירין שהם מחסר ולמטה דהיינו זרועות זעיר ומשם יוצאות נוקביה מאחוריו להגן בעדו מהם כי שם הוא ראשה ושורש הקליפות הוא משערות הראש וצריך לנרוש במקום תיבות הקליפות תיבת הרינים ואז לא יהיה עיכוב להמעין להבין הדשש על מחבותו דבר דבור על אופניו ואיש על מקומו יבוא בשלום כי כן דרך האדרא וזוהר ותדקדק ברברי אלה להבין חידותים על אמתתם ולשונם בעומקת הסתים האחרים האלה כי שרים דרכי ידו"ד צדיקים ילכו בם ופושעים יכשלו בם יתברך יי' לעולם אמן ואמן:

פרק שה

העולה מזה שנשביל שלא יהיה כח ואחיזה לקליפות בזעיר עצמו מסבודו ולמטה לכן יצאתה נוקביה מאחוריו וחו חשך' שאנו ששים בסוף שליש העליון של הפתח לרמז כי למטה מן השליש העליון של הפתח הוא סוד התחלת ראש נוקביה ושם הוא השיבור והוא סוף השליש תעליון של ת"ת דזעיר התחיל האור להתגלות ומשם בלט לאחוריו לעשות כרער נוקביה וחו סוד והיה שדי בצריך פי' שם שד"י שהוא המזוזה צריך לחיות בסוף שליש העליון של פתח לרמז אל סוף השליש המכוסה של ת"ת שמשם התחיל האור להתגלו בשביל צריך שהם הקליפות וחיצונים להגן מהם וכדי שאעמידך על סוד המזוזה אציץ לפניך הקרמה אחת ומסנה תבין מה ענין פתח המזוזה בכאן עם פורות אחרים השייבים לזה הענין והוא זה שצריך אתה לדעת פוד שם חיות הוא תיקון הפרצופין של עולם האצילות כי כתר לעת עתה נקרא אריך אנפין בולל תלת רישין והוא קוצו של יו"ד לרוב העלמו וחכמה ובינה הם אבא ואמא בל אחד בלול מי' בפרצופיהם העליונים והתחתונים ואבא כפשוטו הוא יו"ד של שם חיה דחיינו הנו שבאמצע ותקוץ התחתון ה' עילאה היא אמא שהיא' ספירות והעד על זה צורת ה' חיא דלית וא"ו העולים עשר ולפי שיוצאים ממנה בן ובת שהם בסוד ד' ו' ה' צור' הנזכר ולחיות שבאמא הגבורות נוברים שם בנזרע שהיא מבכה יד השמאלי של אריך אנפין וכונסת אליה כל הגבורות לכן בה"י שלה דלת נזכרת על הוא"ו לפיכך לעתיד לבוא שאמא אמא סוד חעה"ב צדיקים יושבים בסוד הוא"ו ועטרותיהם בראשיהם שהם הגבורות בסוד הר' מלכות ועל שם שיצאו ממנה אלו הב' בחינו' נקראת היא בעצמה ה"א. והנה מסוד עיבור אמא יוצא תחלת הוא"ו שהוא זעיר משש קצוות לפי מה שנכנס ראשון יוצא אחרון ולזה יוצא זעיר שהוא ו' קצוות סוד הוא"ו וקונה מקומו שהוא עלמא דדבורא לכן יש לו מקום בפני עצמו אבל מלכות אינה

כן אין לה רשות בפני עצמה ואין לה מקום אלא מאחוריו מחצי שבורו ולמטה ואח"כ כשיוצאת היא נוקבת בהחזה שלו ויוצאת מאחוריו והטעם שיצאה דרך בו כדי שיהא הוא שולט עליה ולא יהיה כל אחר רשות לעצמו עוד שנית לפי שהיא כח הדינים ולזה באות לה הגבורות דרך נקב כדי שיתיו מועטים ויוכל העולם לסבלם ועוד טעם אחר בכי שיכנסו הגבורו' בזעיר קודם הניקם אליה ויומתקו בו וכשיוצאה דרך נקב בו לחוץ אז היא נקודה צורת יו"ד והו הקוץ שבאמצע היו"ד דהיינו הנין שבאמצע ואח"כ היא מתפשטת לכאן ולכאן ונעשית דלת לפיכך אמרו חז"ל אין האשה ראויה לביאה עד שתחבא בת שלש שנים יום א' הוא שהגדלי הזאת מתפשטות למטה נעשית ראש לשלשים שהם בינ"ה ונשמה אליהם ובירידתם נקראת י' נקודה סתומה קמוצה בעצמה שאין לה אור ואז היא אומרת אל תראוני שאני (עיין זוהר שיר השירים בפוסק משבני) שחורחור והעולמות הם נכללים בשתים עשרים שהם מפשרון ומנרלפון זכר ונקיב והנה במטטרון מתלבש זעיר כי ברא מקנן ביצירה ובכנרלפון הדלת הזאת ומזווגים יחד ראשי הם נשמה ל בריאה כלה כי נפש רוח נשמה שלהם יושבים בג"ע עם שאר צדיקים וגופם נעשה צורה ופועל דמיוני לפעולת עולם התחתון והנשמ' היא בראש ושמה קצוות מתפשטי' ביצירה והם נשמה אליה ובכל אחד מאלו העולמות נעשים פרצוף שלם אלא שבבריאה הפרצוף שלהם הוא מבחינת הראש והזווג שמזדווגים בבריאה נקרא נשיקין לפי שהזווג הוא בבחינת הפה והיינו דתנינן בספר יצירה בברית הלשון הוא הזווג הנעשה בבריאה שהוא בבחינת הפה ובברית הסעור הוא הנעשה ביצירה מו' קצוות שהיא היסוד במשמעו ברית הסעיר וברית שבמטטרון הוא סוד יסוף הצריק המשביר בר לכל הארץ וחו המכוון בפסוק ישקני מנשיקות פיהו כי טוב דודיך קורש קדשים וכן מצינו שנקרא בריאה י"ה כמו שאמר רבי ישמעאל כ"נ ע"ה ראיתי אכתריאל י"ה וכו' ותקתהם תיאך מעידים על האשה שילדה ולמחר בריסה בין שיניה שהעיבור שלה בבריאה אינו כי אם בפת לפי שכל הפרצוף שלם אינו כי אם בחינות ראש לבר ועל הזווג הזה נאמר אכלו רעים שתו גם כי אמא מקננת בבנים יא ולכן בקש הזווג ללשון אכילה וביצירה הוא זווג וקצות בבחינו' חנוך בן ירד ותהו לפתח חטאת רובץ ולמטה מהאצילות יש קליפות אבל יש הבדל עצום כי בבריאה הקליפה מתעטת והקדושה מרוב ועוד שגיה שהקדושה ישבת לעצמה והקליפה לעצמה והזווג של קדושה שם יפת. אבל למטה ביצירה הקליפה מלבשת הקדושה חהו שאמר ועץ הרעת טוב ורע שהטוב והרע סמוכים זה לזה כמו שאומר הכתוב ונגוה לו סביב זה היה פגם ארם הראשון שפרץ הלבוש הזה מלביש הקדושה ונתן מקום לחיצונים ליקח ממנה ותחלת הפגם היה במה שאמרה חוה ולא הגיעו בו שאל לא היה נוגע הנחש באילן אפילו שאדם היה אוכל ממנו מהטוב שכו לא היה פוגם אבל אחר שנגע בו הנחש ופגמו לא היה לו לאכול ממנו ואמרו חכמים ז"ל במדרש חנוך חופר מנעלים היה ועל כל תפירה ותפירה היה מכוין לחק"ה ופירושו כי מספרין נקרא נעל שהוא מלביש לזעיר בבחינת נעל וזה הזווג של מספרין הוא סוד היבום בביכול כי מה ששנינו מיתה למעלה אינו אלא התעלמות האור והתלבשו במטטרון שהוא האח הנקרא ה' הקטן לזה הענין ונקרא נער כמותו כי גם זעיר נקרא נער ישראל והוא הסיבם על ידי זווג דסנרלפון לזה חלצה במנעול חליצת כשירות לפי שהמנעול הוא לרבר שעורי דק וצריך לחלוץ לזכר אבל הסנדל הוא מעור קשה והוא לסנרלפ"ן ונמצאת חולץ את עצמו לפיכך שנו חכמים אם יבוא אליהו ויאמר חולצין במנעול שומעין לו כי הוא עיקר המצוה. חולצין בסנדל אין שומעין לו עכשיו כי חשבנוהו בנקיבה וכבר נחנו העם בסנדל אמא ראוי היה שלא לחלוץ בסנדל מטעם שאמרנו והסנעל הזה הוא שפרץ אדם הראשון ויצאתה הקדושה לחוץ ויונקים החיצונים ממנה ובא חנוך ותפרה וסתמו שלא יכלו החיצונים ליקח ממנה לזה זכה ונתעלה לואת הבחינ' וזהו שאומר הפסוק הנה בשמים עדי וסהדי במרומי עדי ני'חנו"ך שסלקו הק"בה לחעיד על דור המבול וזהו בשמים שהוא ביצירה בנגד זעיר וסהדי במרומים זה אליהו כמו שאת"ל אליהו מהאי באר איהו והוא בני ב"ן שהוא ביסוד שלה המעלים נוקבין מהדדי לעילא וזהו שהד"י הוא

אותיות שר"י שהוא היסוד שלה והה"ה ם' נגוריות הסיעלים מיץ
ניקבין דהו סוד שיערות בית הרחם כניכול ולו"ו אינו בשמי שהוא
יצירה כי ז"א נקר' שמים כקנן כיצר ונקר' על שכו אלא במרומים
שהוא עשייה ויש ביצירה הבדל עצום כי ביצירה אפשר לעשות זווג
אע"פ שאינו חשוב כ"כ אחר שקליפה מקפה אותו סוף סוף אפשר
להזדווג הקדושה מבפנים אבל בעשייה הקליפה נוברת ומעורבת
עם הקדוש ולזה כל המזדווג שם הו' עמה לפי שהרע הוא מעורב
בטוב והזווג שם כעין הנשים הסוללות זו בזו כי אין שם אלא
מלכות שבו ומלכות שכה ושתיהן בחינת נשים לפיכך תמרה
האשה הצרפית על אליהו כשאסר לה קחי נא לי פת לחם בידך
כאלו בא לחקור אותה על עסקי טומאה היוצא מנופה לשכב
אצלה להיות עמה כדאיתא בפרקי רבי אליעזר והיא חשדה אותו
במה שאין בו ונענשה ע"ז שכתיב לה בנה וכל אלו השמות והאותיות
צריכין אנו להעלות בתפילתינו להזדווג למעלה באצילות וכל"ן
בערך האצילות אין לנו אלא נקודה לבר ואעפ"י שתעלה אי
אפשר להזדווג לכן אנו צריכין להגדיל בחינותיה שבעולם העשייה
ולהעלות ביציר' וברוך שאמר הו' להגדיל בחינת' שבעול' חבריא'
לפי כדור הספרדים ולפי כדור שלנו הוא ישתבח ולהעלותם
לאצילות ואחר כך מזדווגים בשים שלום ולוח היא נקראת רלת
שהוא כלילת או הארבע עולמו' אבי"ע והוא הדלת של יהו"ה
לפי שהשלש אותיות של י"ה הם סוד אבא ואמא ויזיר הוא הו"ו
ובשלישי שלו נעשית הרלת שהיא מלכו' ויש לה ג' כחינו' תחילתה
ו' והוא הקוץ שבאמצע הי"ו דהיינו הניו שבאמצע ואחר כך
כיפשטות לכאן ולכאן ונעשית דלת ואח"כ נעשית דל"ת סליאה
והנה' כתחלתה היא נקודה אחת כראמרן וכשהיא מתגלית
בזיר' יוצאות כחות מאחוריו חיסוד של אמא משתלם בזעיר
בחסד שלו נמצא שיצאה מלכות בסקום מלכות של אמא שהיא
הרלת ולזה נקרא ד' ומשתלמת בנה"י ואו יש לה למד שמתפשטת
באלו השלשה כל אחד בכלל מעשר הם ל' של מילוי דלת והת"ו
של מילוי דלת הוא מה שאחזה מהת"ת שני שלישים ואו היא דלת
מליאה ואז ראויה לביאת שיש לה שלש שנים שהיא מתפשטת
בנה"י וספירת נ' שנה וג' כפירות הם שלש שנים ויום אחד מה
שלוקחת מהת"ת ואז היא דל"ת שהיא לשון שיער לפי שמותמרת
פתח הת"ת שממנו יוצאות ולזה אנו אומרים אדני שפתי תפתח
שהפתח אותו השער שהיא מוגדת אותו ואז יש לה ג' דלתות הד'
שמתפשטות בהם והד' של אמא ואלו הם ג' צירים בסוד השני
יודין שתחלת כל דלת היה יוד כאשר כתבתי וגם ב' דלתות
וכשכתרבקים שני דלתות יחד נעשו מהם קומה זכה ד' והיא
הסם של לסרכה הסשרה והו הקומה שלה ולהיות שהיא כדמות
דלת ושער הסותמת הפתח והפתח עצמה הוא סוד הנקב של
הסבור לכן ראוי לקבוע בה מזוזה הרומזת לנוקבא כי מזוזה היא
עולה אדנ"י שהוא מלכות וצריך להניחה בשליש העליון כי שם
הוא סוד הפתח וצריך שם נוקבא להגן מאחורים מהצרים שלא
יאחזו שם כי הוא נקב מפולש מעבר אל עבראבל צריך להניחה
לפתוח מטה מלמעלה והוא מקומה של לאה והיא סוד הפתח הוא
צורת תפארת כי ת"ת הוא המשקוף ונצח הוד הם שתי המזוזות
והרגל העקום של התפארת הוא הוד לכן מניחים את המזוזות
באלכסון ובעקמומיות הוא נשייתה לו החיצונים וצריך להניח מצד
שכל היוצא שהוא יסין הנכנס ולכן צריך שכל היוצא בסוד השיב
ימינו אחור כפני אוב כראמרן ולפי שכשהיא יוצאת היא נוטה
אל השמאל ולזה כותבין בה שם שד"י כנגד פרשת והיה אם שסוף
שתם ה' גבורות ושד"י הוא סוד המעלה בסוד סין נוקבין והוא
הטעם גם כן למה שצריך להכיס בציצית בק"ש לפי שהיא
עולמיתא שפירתא דלית לה עיינין שאינה מסקום העיניים שהיא
יוצאת מהחזה מבחורו ולמטה אבל העיניי' מביטים בחזה ומשם
יוצא האור לה ונעשה לה עיניים וזהו סוד שאמרו הז"ל מר אמר
גב היתה ומר אמר פרצוף היתה ולא פליגי כי האומר פרצוף הוא
מרבר על לאה שהוא בראש שאחוריו למעלה בסקום הפרצוף
והאומר גב מרבר על רחל שהיא יוצאת בסקום הגב וגם מתחלה
היתה גב ואח"כ נעשה פרצוף ולזה צריך להכיס הציצית בעיניים
להכשיך לה עיניים בנגד החזה וזהו סוד החושן והאפור שהחושן
היה בפנים ער החזה ורת לבר · והאפור מאחוריו מירוש החשן
הוא היסוד של אמא חנכנס בזעיר עד החזה ששם החסרים לזעיר
והם הנקראים אורים והנקיבה היא האפור ונקראת תומים והרמז
ויעקב איש תם בעלה של תם בעלה דמטרוניתא הנקראת ת"ם
כדאיתא בזוהר פרשת שלח לן על פסוק תמים תהיה עם י' אלהיך
שהו' ם עיין שם ולזה התשון חוא זרת ארכו כנגד היסוד של
אמא הנכנס בזעיר וכנגד התשן הזה יצאה לאה מאחוריו והאפור
היא רחל שהי' יוצאה מאחוריו מהחזה ולמטה ולזה לא יוה התשן
מעל האפור דלא לאפרשא לן והנה אפו"ר עולה צ"א מורה על
יחוד שניהם כאחד שהוא בני' יאהדונה"י ולפעמים עולה רח"ל
כיסוד של אמא במקום לאה · ועל זה נאמר ותגנוב רחל את
התרפים שהוא מלשון בית התורף שהוא היסוד ותרפים תרי
משמע היסוד של אבא ושל אמא וזהו ותקנ' רחל באחותה לפיכך
אמרו חז"ל מה שעשתה יראה עטרה לראשה עשתה ענוה עקב
לסוליתה כי יראה היא רחל והיא למטה מהיסוד של אמא נמצא
יסוד אמא עטרה לראשה וענוה היא לארץ שהיא למעלה ויסוד
אמא עקב לסוליתה כי חמן אסתיימת ומשה היה סבחינת לארץ
למעלה חהו תפילה למשה "איש האלהים ר"ת לאה והו שאמר
הכתוב והאיש משה עניו מאוד ורחל היא משם ולמטה וכשהיא
בסוד האפור מתפשטות בכל הד' אז היא צריכה תפירה ותיקון
לפיכך אין האשה כורתת ברית אלא לסי שעשאה כלי והו שאמר
הכתוב באר חפרוה שרים שהם ראשירה חב"ד והאבות גם הם
נקראים ראשית שנאם' מראש צורים אראנו שהם נג"ת והם שרים
כנגד נה"י כרוח נריבי העם הם ימינא ושמאלא נג"ת וכל זה על
ידי המחוקק שהוא יסוד וזהו שאמר במחוקק במשענותם שהם
נצח והוד ולזה אין האשה מתעברת מביאה ראשונה לפי שאין לה
מיץ נוקבין להעלות אלא בביאה ראשונה ליוקחות החמשה גבורות
ומשם והלאה היא מעלה מיץ נוקבין מהגבורות ומתעברת
ורי בזה:

פרק צו

אף על פי שאמרנו כי יניקת הקליפות מנוקבי הדינים
מראש זעיר היינו דווקא כמו שזכרנו למעלה בפרקים
הקודמים באלהים דקמנות המאיר בראש ז"א והגבורות קודם
מאירים לז"א והחסרים דגדלות באים אח"כ הם ההויות עצמם
כי יש גדלו' דאלהים נ"כ כנודע והם ג"כ החסרים לערך הגבורות
אבל תהויות שבאו' מתרין עשרין לזעיר ואמא מרכבת ביסוד שלה
עד סוף שליש העליון של ת"ת זעיר או ודאי השערות של זעיר
אנפין נמתקים והרעים אינם יכולים לאחזו שם ובזמן שהבינה
מלובשת בזעיר אין שום צד ואויב יכול ליגע בהם ולאחזו משם
אפילו מרחוק רק בקסנות יהבי נרסין לכלבא ועל זה נאמר אני
י' הוא שמי ובכורי לאחר דהיינו אל אחר לא אתן אני י' ולא
אתר ולעתיד לבוא (ר"ל לעתיד לבוא יהיו כולו גדלות שבי שהוא
סוד חוי"ת שנאמר והיה ביום ההוא יהיה י' אחר ושמו אחר ולא
יהיה קסנות לא ראשון ולא שני ולא גדלות של אלהים אלא כולו
גדלות של הוי"ה ודי למבין:) נאמר י' כדר יבחנו ואין עמו אל
נכר ר"ל בזמן הגדלות השני של היות עצמה יוצא האור להגהיב
את ישראל ואין עמו אל נפ"ד דהיינו אחיזת הקליפות דהיסוד
ענין עץ הדעת טוב ורע הוא זעיר ונוקבין אף שעקרו ביניהם
מכל מקום שרשו הוא בזעיר ונוקבין ושם הגיע הפגם של חטא
א"ח ומטבורו דז"א ולמטה חוא סו"ב ור"ע חוא מסקום שנשלם
יסוד ביה שער מקום שפגיע שם יסוד בינה אין שם אחיזה ויניקת
לקליפות אם כן מקום יניקת הקליפות דהוא רע ולמעלה ממנו
דהיינו מטבורו ולמעלה חוא טוב נמצא שמצד סוף שליש העליון
ולמטה נקרא רע בערך יניקת הקליפות ולזה אנו משימין המזוזה
בסוף שליש העליון מפני שהוא מקום הטוב וחהו סוד והיה שו"י
בצריך פירוש במקום שמתחילים הצרים שהם הקליפות ליגע אז
שו"י סנין ובאחיזה שיש להם אפילו מן אחוריו של הנקב ההוא
אין להם אחיזה ולפי זה תקן המאציל שתהיה מלבות לאחוריו ז"א
שלא יאחזו בה הקליפות וחהו סוד שער כנגדו פירוש עזר מן
המתנגדים לו ולא תהיה להם אחיזה אלא בה אבל האחיזה

הואת היא באות במקום הראש שלה לפי שהוא ענגול ואינה נדבקת עמו היטב וגם במקום הזרועות והרגלים באותו חלל להיות שאינם רבוקים השב יש להם אחיזה ומזאת הבחינה נקראו רע שנאחזים ויונקים משם הקליפות ולא ח"ו שיגולים עד שם אלא ששורש יניקתם ואחיזתם משם כי האור המתפשט מזיע לנוקביה ואינו נדבק בה היטב בסבת חלל הוא נשפך עליהם ודע כי שם של מ"ה שהוא במילוי אלפין הוא בז"א וכשהכתר היור מליאה בה"א כזה יו"ד ה"א ותאמר כן יו"ד דהיינו עשרים פעמים ה"א שהוא ששה הם מאה ועשרים וכשהכתה ה"א מלאה בוא"ו ותאמר ששה פעמים י"ב הם ע"ח וע"ח וק"ך הם מאתים ושמונים ושוגדה ותחזור ותכה ואז"פ עמים ה"א הרי שבעים וכשנוכים אחרים כך הכל עולה ור"ע הרי שם מ"ה עולה כמנין ורע וכמנו נעשה כתנות ע"ר שיהיה רע ומשנו יניקת הקליפות מכה שהיה קורם חטא א"ה כתנות או"ר מקיף דאבא ואבא של היות חסדים גרולים ולא היו החיצונים יכולים לאחוז שם כלל וצאל"ר שכל שם שבא בחכמה הוא באחוריים ונקרא טו"ב לפי שכבר ירעו שמילוי השם מ"ה היא מאהה"ו ואין פנם מגיע בה א"כ תסיר שנים מי"ם שהוא המילוי רשם מ"ת ישאר טוב פירוש מנין טוב שהוא י"ו ונוקביה של ז"א גם כן נקרא עין הרעת טוב ורע טוב כבר ירעת כי המוחין שלה הם הספירות נהי של ז"א פירוש מן החסרים שיורדים בהם וחורים ובולעין לה והגבורות מיסור ז"א באים לרעת דירה וחשלש גבורו' של ורעות דירה גל"ת נסתקים עם הג' חסרים שיורדים לת"ת נצ"ח ה"וד ו"א שהרי דרעין דירה מכוונים לירכין דיריה בסור תנוים ואסוראים והשני גבורות נצח הוד שלת נשארים בלי מתוק הרעים דנוקביה הם נחים ברישא ותקיפין בסיפא עם כל זה באור חזר נסתקן סעם אחר שנחקבצו כל הגבורות ביסור שלה ום שם חוזרת למעלה בסור מין נוקבין לצורך הזווג:

פרק צ"ז

דע שאין לחיצונים יניקה בה עצמה כיאם מהסבור ולמטה לפי שיסור ז"א מגיע ער סבור דירה זה שלא כנגד זה שהרי הם רבוקים אחור באחור וטוב הם חג' חסרים הממתיקים חג' גבורות שהם ג' הויות שהם י"ב אותיות וג' גבורות הנסתקים הרי חמשה עשר ושני גבורות הנסתקים קצת הרי שבעה עשר במנין טוב וחר"ע הוא משלשה אלהים העולים חרן וג' אלהים הם ס"ואותיו' וג' שמות הם ח' הרי ח' חר"ן עולים ור"ע נמה שאמרנו שאין אחיזה לחיצונים כ"א מן הסבור ולמטה וכבר אמרנו שאפי' בז"א אין להם אחיזה מאחוריו יש לתרץ שג"כ בקליפות יש זכר ונקיבה והזכר הוא רוחני יותר מהנקיבה והשורש שלו מסבור רחל ואינה מסבורו מז"א מאחוריו ונוקביה השורש שלה מסבור רחל ואינה יכולה לאחוז למעלה שגם זה לעומת זה עשה האלהים:

פרק צ"ח

למה קודם הזווג הם רבוקים אחור באחור כדי שאלהים אחרים לא יתאחזו בהם ואין להם אחיזה לא במקום הראש שלה לפי שהוא ענול גם במקום הזרועות והרגלים מקום העגול שאינה נדבקת בטוב באותו חלל ואל תתמה ותמיה לומר שהקליפו' ח"ו עולים ער שם והלא אומר בזוהר על שכינתא דאצילות אתמר אני יי' אני הוא ולא אחר וכבודי לאחר לא אתן שהיא נקראת בשם שהיא מלבשת לזעיר ורבי יוחנן קרא למאציה מכבדותיה. אבל שכינתא דבריאה סביב רשעים יתהלכון אלא הענין הוא ששורש יניקתם ואחיזתם הוא באותו המקום ההלל כי האור שהולך מזעיר לנוקביה על שאלו המקומות אינם רבוקים משם מפני שהם עגול נשפך לקליפות מרחוק והענין הוא כי האחוריים הם טור אלהים והם ק"ך צירופי אלהים קדושים והוא החיצוניות של עולמות בי"ע ואלו הק"ך אל"ים הם ער סוף העטייה ושם אחריהם באים הקליפות ומהתילים אחורי ההילולים

ורבוקיה דבריאה בנוגע שנאמר שמם עמדו בידים תתפש והאי בהיכלי סלך עמשבים משם בסוף כל עמשיה והם נקראים שהם אחרים בערך אלו הק"ך אלהים שהם אלהים דקדושה והנה ששם חסא דהיינו ש"ח ומאים בעולם נבללים אלו האלהים אחרים בשרשם בסור האלהים הקדושים שבאחוריים וע"י בלולותם בשרשם הם יונקים מן השכינה והיו סור כל אחיזת החיצונים בקרושה כי אינם אוחזים רק ע"י בלולותם בשרשם אלא ח"ו שהם נכנסין עצמם והוי סוד עדו ערו ער היסודה כי אלהים עצמן שרשם מיין נוקבין שביסוד דנוקבא כי הם ה' גבורות ה' אותיות אלהים ובאשר רוצה המלבות להתעלות מיין נוקבין נבללים בל האלהים של הקדושה שם ביסוד שבה בשיש ח"ו ונפגם אז אותם אלהים אחרים בשרשם ונבללים עמהן ואפ"י שהן אינן נכנסין ח"ו על כל זאת יונקין בסוד הכללו' והו שאמר הכתוב ושפחה כי תירש גברתה כי צריך העליון מזווג עם השפחה כביכול בכור הנוכר והוא שאמר הכתוב ערו ערו ער היסוד בה בנוקבא כי יניך שם כניע הפנם כביכול והו שאמר אלהים באו גוים בנחלתך פי' כי החיצונים הנקראים אלהים אחרים הם נאחזים באלהים דקדושה ועל ידי בן באו תוך נחלת הקדש ולזה אמר אלהי' ולא אמר יה"וה והנה היותם אחוד באחור ספני שהם רעים ויוצאים מסנואלהים דהיינו האחרת אחוריהם דז"א ונוקביה אז נדבקים כי הענף נשאר דבוק בשורש האילן אשר משם יצא ואלי"ן הם האלהים אחרים שהם סים עבורי' שנפלו ונדחו מן השליא ולא יכלו להתמתק בזווג העליון ו' אזארפרי מר שורש הרע ועוד שלהם דביקה באלה"ם קרושים הנמתקים אשר הם בכל אחורים פרצוף ופרצוף אחד יש בה' פרצופין של כל העולמו' והנה בהיותם אח"כ בפנים בפנים היה ראוי שיהזרו להרבק בסור ההסדים הנהנים ממנו אליה אך הטעם הוא כי אבא ואמא שקומתן שוה בפנים לבן הם מהדבקים כאחא טרין ולא מהפרשין רא בן דא ולבן ונתם תרוי אבל נזיר אנפין ונוקביה שאין קומתן שוה אינם רבוקים זה בזה אלא בהיותם פנים בפנים נכללת לאה בראחל או רחל בלאה וקוכתם שוה ומפני שלאה היא פרצוף האחרת כמו תבונה יכולה היא להתכלל ברחל שהיא חברתה:

פרק צ"ט

נחזור למה שאמרנו שחזרים יונקים מראש נוקביה אבל"ן היא מבנת שלא יאחזו החיצונים בו"א בה עם זה יובן סוד החילוק שכתן נדר לשבועה ולבד עונש הנשבע לשקר חמור מהנדר והלא אמרנו כי השבועות הם במלכות במלך יעצמו שהוא למטה והנדרים הם למעלה בבינה בחיי המלך והוא מכפר שני אוה"ם שבבינה והוא אחת שעולים כמנין חיים והם חיי המלך ופרנסתו הבאה מהבינה בסוד ד' פרשיות שהבר' אותיות הוי"ה' בתים הם ד' אותיות שם אהי"ה וכ"א אזכרות בהפרשיות האלה הם מבפר שם אהי"ה כמו שיתבאר בסוד ההפלין נעזרת קב"ה ושבינתיה. אם בן שהנדר הוא בבינה למעלה והשבועה היא למטה כמלכות לכך חסור עונש הנשבע מהנודר לשוא. אבל במה שאמרנו הוא מוכן שהקליפו' החיצונים סביב הכלבות הם שגא' סביב רשעים יתהלכון וכשנשבע לשקר נותן כח לקליפות להיות להם אחיזה במלכות ולכן עגשו גדול אבל הנודר אף שהוא למעלה בבינה בחיי המלך אין להם אחיזה שם. ואעפ"י שאמרנו שחמור עונש הנשבע מהנודר לשוא על כל זאת יש נפי שבועה שאין עגשה מרובה מעונש הנודר לשוא תת היא השבועה להבא כמו הנדר שאין נדר לשעבר כלל נמצא לפי זה שאין הנדר ולא השבועה להבא יוצאי לעולם בפיו לשקר ואף על פי שיכזל לפנום אחר כך בשניהם במעשיהו אין בה כל כך מן הנגאי כמו אותה השבועה שהיא עצמה שקר בשעה שיוצאת מפיו והטעם שהתשמירה התורה בשבועה וההזירה עליה אפילו לשעבר יובן עם מה שאמרנו למעלה שהקליפות והחיצונים הם סביב למלכות שנ' סביב רשעים יתהלכון וכשנשבע לשקר נותן כח לקליפות להיות להן אחיזה במלכות ולכן עונשו גדול אבל הנודר אף כי הוא למעל' בבינה בהיי המלך אין להם אחיזה עי' מעשה שכמלכים חיי המלך שלא ירדו המוחין ח"ו והוא הדין בשבועת להבא

להמנא כמו שבארנו והשבועה הוא סדר המלכות תקריאת באר שבע כי הוא הספירה שביעית לזיר לילשביעי של שבת אחין יום בלא לילה ונם יש לת"ז באורות כחשבון שבות השולים באר שכלם מסתלקים ת"ו בענוש השבועה תוך שאמר הפסוק ויקרא את שמה באר"ר שב"ע כי שם נשבעו שניהם ובזה יובן למה הנזירים וחלים על דבר מצוה ולא השבועה לפי שהנזרים הם בחי' המלך בבינה הם גדולים מהמצוה שהיא במלכות מגבורו ולמטה ולכן חלים על המצוה שהנזרים למעלה ממנה ולכן אנו מתירין ביום הכפורים את הנזרים כי אז אנו משפיעים מבינה במקור ולכן אנו מתירין הנזרים באותו היום שכוונת קדושתו שם למעלה בבינה והשבועה להיותה בכתר מצוה לא חלה על הכוונה שהרי הם שוות במלכות כדפירשנו:

פרק מאה

ובזה יובן מה שאמר הריא מהמנא ע"ה בפרש משפטים זהר נדול דף נ"ב שבועה לא חלה אלא על דבר שיש בו ממש נדר חל אפי' על דבר שאין בו ממש והא אוקמוה בסתניתין והלא עוד אלא יתיר אמרו נדרים על נבי שבועות עולין וכו' אבל הנשבע באלו נשבע במלך עצמו וכל הנדרים כאלו נדר בחי' המלך עד כאן לשוני והנה מתוך ביאור פרק שלמעלה מזה יספיק אל הבנא קצת האומרת שבועה לא חלה אלא על דבר שיש בו ממש נדר חל אפילו על דבר שאין בו ממש והא אוקמוה בסתניתין והיא נופא קשיא דהא אמרינן תנן בפרק שני נזירים זה וזהו בשבועות כנזירים ואי אשכחנא תקנתי קונם אני שלא זה בלא זה יחל פירוש מרובן ואין זה נדור שלא תוכל להשבועה אין בה ממש שבועה שאיני יושן אפור פירוש מן התורה והאמת כי בשעת תתין לפי פשוטן של דברים הדבר מבואר אפור תפציר כמבי שיש בו ממש אנפשיה ונשבע אסור אסר אנפשיה אפילו לרבי שאין בו ממש כגון איש אבל בשבועה תורה והשבועה עצמן והמיתון בעליונים מנוסח שלהם נלמוד כי השבועה חלה על דבר שאין בו ממש עצמו שיש בו ממש ואוסר אני יפתל ונהפם באותה השבועה וכל אני יש בו ממש אבל הנדר אינו אלא הוא כאמרו הרי עלי זה אין בו ממש שאינו נתפס כמו הערר במלך עצמו אלא הוא חי אחלך יחל על השבוע כמו על הכוסה שהרי כל אדם מושבע מהר סיני על קיים המצות והנדר חל עליו זו ועל כפי דקדוק רמיתו במקום שאין בו ממש והסרקדק בסוגיית זה הספר של הריא מהמנא שם באורך יבואר בפשיטות הכתוב בזה כפי מה שבארנו והביטה היא סור העה"כ והוא דבר שאין בה ממש שאין בו לא אכילה ולא שתייה לא צדיקים ישבין ועטרותיהן בראשיהן ונהנין מזיוה ולכן ב"ה אין בו לא אכילה ולא שתייה אבל השבועה להיותה בכתר השכינה שהיא סוד העה"ו הוא דבר שיש בו ממש אכילה ושתייה וכל המורים התליוי בה הם כולם אכילה ושתייה של שבת וכפרט עונג שבת והעונג מבוא למבין ויאירו ממנו עיני חכמים והמשכילים המהירים כזוהר הרקיע יבינו להשמרת הזוג וסורותיו אחר מהם לא נעזר יתברך יי לעולם אכין ואכין:

פרק קא

נחזור לענייננו כמו שזיר נתנדל מפרקי ה"ה של בינה עליונה שנכנסו בו לתת לו חיות והארה לנדלו.

בכח נוקביה נעשת ונבנית מפרקי נצח והוד ויסור של זעיר שיש בכל אחד מהם נ' פרקים ומנצח נעשה לו קומים חכמה חסד נצח והוד קו שמאל בינה נבורה הוד ויסוד דעת ת"ת ויסוד דיוקן נצח דזעיר יש לו נ' פרקים חב"ד נב"ן מהפרק ראשון שלו חכמה דיוקן והפרק השני שלו נדולה דיוקן והפרק שליש שלו נצח דיוקן נמצא נעשה כל קומין זכן בזה האופן נעשת קו שמאל דיוקן מן הפרק התלוין של דיוקן דיוקן נעשה בינה דיוקן מן הפרק השני של חד נעשה נבורה דיוקן ומן הפרק השלישי של הוד נעשת הוד דיוקן נמצא שכל קו שמאל של רחל נעשה מן הוד דז"א ומהשלשה פרקים של יסוד דיוקן שהם חב"ד נב"ת נה"י נמצא גם כן הקו האמצעי של נוקביה

בזה ואזמן מהפרק הראשון של יסוד בעשה דעת דיוקן ומהפרק השני נעשה ת"ת דיוקן ומפרק שלישי של יסוד דיוקן נעשה יסוד דיוקן. ויכתר דיוקן נעשה מפרצופו של שליש מהזהר המנולה של שני שלישי ת"ת המנולים כי כבר ידעת שיש בת"ת ב' שלישים מנולים אחר מהם הספיקו לעצמם השני שלישים לצרכם והשליש המיותר כלם לאחוריו ונעשה ממנו ראש נוקבין דזעיר כנ"ל שלה לא נעשה מנצח והוד יסור של ז"א כמו שנתבה ס' מדרש שלה מפרקי נה' כאמור ועוד צרך אותה לדעת שמעיקרא כאשר יצאה מפתח הנקיבה שבקע בשבורו לאחוריו ראש נוקבין דזעיר בתר שלה מאותו השליש שזכרנו אשר בקע הרך חמבור באחוריו הפעם לא יצאה כי אם נקודה אחת בלבד והיא היתה בלולה בי' אחר כך נתפשט כל חנגן של תס' מדות שלה רחישו חב"ד נג"ת נה"י שלה מפרקי נה"י דז"א כמו שביארנו לפעלה. נמצא שלא נבנה מנה"י דזעיר כי אם ס' מדות הנזכרים כי כתר דזעיר נבנה בשליש חסר אחד המיותר משני שלישים של ת"ת המנולים ונם בקודות מלכות דמלכות עצמה היא היתה התקודה הקדמת אשר היתה מקודם כלולה מעשר אלו שתי מדות לא נבנו מנה"י דזעיר ומפני זה אמרה הזוהר תעשירי יהיה קודש ליהו"ה סור המעשר בכל מקום והמעשר הוא שהמעשר אותו מעשר לפי שקבלה ס' פרקים מזעיר שעשו לה ס' ספירות וחס' פרקים דזעיר דהם חיצונים לה ואותה הנקודה היא העשירית וחיא תעיקר ואותה שנתפשטה כולה באו להמוחין דידה שהם אור פנימי וחיות של חכמה ובינה על ידי השליש וחצי של חסר המיותר בנצח והוד של זעיר כאשר אמרנו למעלה שליש וחצי מספיק למדה שליסרב בלולת ג' שלישים נמצא שהנצח שהוא צד ימין של זעיר בא מות הבמה של נוקביה דהיינו מן החסר שמיותר בו שליש וחצי מהשליש וחצי המיותר בהוד דידה יצא בינה של נוקביה אלה החסרים חם חשל שי העודפים שנותנים למוחין דידה האחרה וחיות ואחרי שהמוחין שלה חכמה ובינה נעשו מהחסרים נכנסו בדעת דידה החמש נבורות שחין בפקודין ביסוד זעיר כי על ידי שפלם האור לאחור נעשה מעקרא דעת דידה ואחר כך נכנסו בו החמש נבורות ונחלקו לה' מדותיה לנדל אותם נמצא שדעת דידה אין לה רק ת' נבורות לבד מה שאין כן דעת זעיר כולל ה' חסרים וה' נבורות תחת דעתם של נשים קל"ה פירוש קל ה' מחמש הויו"ת נבורות שה"פ כ"ו עולה ק"ל אבל דעת זעיר הוא מחמשה הויו"ת חסרים וחמשה היות נבורות שהם עשרה היות ודעת דנוקבית הוא חצי דעת דזעיר שהוא מחמש נבורות לבד ואלו הה' נבורות שבדעת דידה הוא מחלקם למדות שלה שהם נג"ת נצח והו' ובאי אחר כך כולם ליסוד דידה כמו לזכר בסוד העבור והזווג שהוא צריך שיין נוקבין כאשר תדע זה במקומו ובזה תבין מאמר הזוהר דיין דדכורא תקיפין בראשא ונתים בסיפא. דיין דנוקבא נתים בראשא ותקיפין בסיפא והכוונה להיות שהמוחין דזעיר שנתנדלו מתהוו מפרקי נה"י. אמא ובדעת דידי' נבנסו הה' חסרים וחמשה נבורות ונתפשטו כל החסרים והנבורות תכף מנדולת ולמטה נמצא שמוחין שלו שהם חכמה ובינה של ז"א שהם המוחין שלו אין להם בראשונה מהחסדים כלל ולכן דיין דדכורא קשין בראשא שיש בדעת שלו ה' נבורות גם כן ונתים בסיפא שמתפשטים בממדותיו התחתוניות הח' חסרים לכן נתין בסיפא. אבל דיין דידה נתים בראשא לפי שהמוחין דידה נעשו מהחסרים דהיינו משליש וחצי חסר המיותר בנצח והוד דידה ותקיפין בסיף להיות כל בניינה דהיינו תורעות והשוקיים מנבורות לבד המתפשטים בבניינה בנג"ת נה"י שלה לכן נקראו תקיפין בסיפא ועל זה נאמר שמאלו של זעיר שממנו באים הנבורות לרחל תחת לראשי כי אין לנבורות יחוס עם הראש דידה כלל אלא למטה ממנו כתחיליכם הנבורו להתפשט במדותיה ונכפפת נוקביה תחת הראש כדי שנם למטה ממנו לא יעברו בשעת הזווג יותר מראי לפיכך ימינו מחבקני שסביב לנוף הנקיבה כל הימין שלו ששם חסדיו מתפשטים וסקיף ומחבק אותה לחסתיקה:

פרק קב

ועתה צריך שתדע בי כשבאים נצח הוד יסוד של אבא להכנס בתוך זעיר נכנס קודם הכל בראש ז"א

שער קדית ארבע

המלכות של אמא חצות המלכות של תבונה פולטת האורה בדולה
ונעשה פרצוף שלם של לאה בבנד הדעת של ז"א מאחוריו שם
תחילתה ראשה סגעת שם ונעשה ממלכות ביניה כשבא לעשות
כולן לז"א והו סוד שאורי"ל חוראיתו הקב"ה לנשה קשר של
תפילין והכוונה דרך כלל לפי שאין האור לפרצוף לאה רק ממלכות
ביניה לכן היא כמו הקשרי של תפילין שהוא חוזר עזר ואין בו שום
תורה מבפנים כמו הבהמים וחיות שהבתים שלהם תורה בפנים
מפני שפאים מהארת המוחין שיש בהן האורה גדולה אחל"ה בקשר
אין בו שום האורה מהמוחין לכן אין בו שום תורה ולהבין זה יזכר
בפרישות סבר דעת כי אדיר אנפין יש לו שערות וקצין תימין
והנימין של אדיר אנפין נמשכין עד ראש ז"א וכשיורד אותו האצילות
מבח מאחוריו של ז"א בראשו חוצאים הבי' בתים להזן בתוך
חפנים פוארות המוחין לכן אין בו שום תורה ולהבין זה יזכר
חלאחריה מציאת הבתים ואחר שחוצאים המוחין חוזר האור של
מלכות תבונה שיש שם אמיצא הקשר של תפילין לכן אויל"ל שקשר
של תפילין צריך להיות כמין ד"ל"ת ביניהן חד' בתים ונעשה ז"א
פרצוף לאה. והמוחין של לאה מציאתם נעשה מד' אלפין שיש
בד' שמות אה"ה שמא יודין בראש זעיר לעשות מוחין ללאה אלו
חד אהיה הם א' של אלפין זא' של חוק וב' של יודין חשמינ"ם
פיחוד"ש ביזדוג קב"ה ושכינתיה:

פרק קג

ויע כי זה לעומת זה עשה אלהים כבר ידעת המוחין של
לאה הם ד' אהיה שנים במילוי יודין וא' במלוי אלפין
וא' במלוי ההין ולאה נקראת מד"ת על שם ד' אלפין שהם באל"ו
הארבעה אהיה שעולים מד"ת והזו מה שאמר הכתוב ומד"ת ילמי
מה היא. ולעומת זה יש בקליפות קליפה אחת הנקראת מ"ת לי
שם סור המיתה בקליפה כמדע והעניין הוא כי שורש הד' אלפין
עצמן אנו מסדיק מן הקליפות שהם החיות שלה וכשנסתלק ד' מן
מד"ת אשר אחזו הקליפות ישאר מת ואמנם בקרושה עצמה יש
שתי בחינות אלו שהם מד"ת ות"ם הנ' נפ שלה לך על סתוק
חמים תהיה עם ירד"ר אלהיך שחולק שם תיבת תמים לת"ם
ובקליפה הוא מת ובקדושה ת"ם ויעקב לא השיג בכל מד"ת לק
בשני אותיות ת"ם שג' ויעקב איש ת"ם כי בשורש הד' אלפין עצמ
לא השיג זאם תמנה ג' אהיה כי כ' ראשונים של יודין הם בהיום
א"כ יהיו ג' אהיה לבד תויר ג' אלפין שהם בי' של"ג חהו סוד
הנותן של"ג כצמ"ר כי כמו שבאש"חסי' שורש הד' אלפין מן מד"ת
ישאר חם כך כשתסיר שורש ג' אלפין משלג ישאר צמר והו הנותן
שלג כצמר וגם זה סוד הפסוקאם יהיו חטאיכם כשנים כשלג
ילבינו ואם יאדימו כתולע כצמ"ר יהיו כי מחלבנים העונות ע"י
אמא עלאה ששם הצמר והשלג בסוד שמות אהי"ה וגם של"ג גי'
שכח"ה ואם יחזיק אדם את מצחו בשלג שלשה פעמים ויכין בכל
פעם לשלש' אלפין של קס"א קנ"א קס"ג שלשתן ג' שלג
ויועיל הרבה להעביר השכחה וזה שאמרנו למעלה שע' שמות
שלו מהלבנני' ע' ונות ישרל' זהו סוד יום הכיפורי' הוא כמו אמא ולכן
אמרו בזוהר על פסוק והוא הכה את האריי בין השלג בסמ"ג בראשי
דאתרן כבי דינא עלאה שהיא בינה בית דין ה' עלאה דמינה דינין
מתערין והנה בשל"ג נעשה שג"ל בקרושה בסוד נצבה שגל
לימינך וכנגדה בקליפה והשגל יושבת אצלו במלך פרס וורו
סור והוצב גלתה הועלתה תרגום של הוצב כלבתא והוא נכנס כן
פירוש והשגל יושב' אצלו כי בקליפות הוא בסוד כלב בסוד
בלאדן מלך בבל שהיו פניו דומין לכלב וכלב גי' כ"ן שהוא שם בן
שבפלכו' והשגל של הקדושה נקרא אילותא בסוד איל ת' השחר
השחר גי' תמ"א כחושבן אמ"ת ואם תצרף אליו נ' אלפין של נ' אחיה
הנו' דהיינו מספר השורש שלהם יצלו רמ"ח כמנין המוחין של
לאה הנזכרים:

פרק קד

ועתה דע כי שיעור פרצוף לאה וקומתה מנעת עד סוף
שליש ת"ת ז"א המכוסה אשר ידעת ששם הוא ראש
דחל. ובזה תבין אין מלכות נוגעת בחברתה אפילו כמלא

מהעשך

פהעשר נקודות פה שאין כן בתכונה ולאה שהם בהארה ולכן נכללין ויש ב' זווגים אלו עליון אחר יותר מחכירו כשנכללים הכל לפי שעתו ועת רצון של שבת והסודרים כמו שאבאר בעזר"ק ושכינתיה ורע"ז זווג דלאה הוא בלילה זהו שאמר הפסוק ויהי בבוקר והנה היא לאה והלך תכף להשתדל לזווג עצמו רחל תכף ומיד בערב היא באה ובבוקר היא שכבה על בית הנשים · אבל זווג יעקב עם רחל אינו כי אם ביום ויתבאר בסוד הנבירה בעזר"ק ושכינתיה אמרנו שפרצוף לאה אינה מתפשט רק עד החזה ומזווג זעיר עמה לסתק הדינין שלה ויש להקשות אם לאה אינה מתפשטת כי אם עד המיכור אין זעיר יכול לעשות זווג עמה כי יסוד דזעיר הוא למטה ולאה אינה מתפשטת עד שם ויש ליסור עם תחקרמה שאמרנו למעלה שבהגרל העלה שליש יסור עד ת"ת ולאה מתפשטת עד שם אז נעשה הזווג ומתצי הלילה ואילך מתפשטת לאה עד למטה הזווג הוא בבוקר כשמחיר השחר בסוד אילת השחר ורחל שהיא בסוד נקודה יורדת בבריאה וזרו שאמר הכתוב ותקם ביעוד לילה ותתן טרף לביתה וחק לנעריתי פי' שיורדת לבריאה לתת מזון ליעולמות שהם נערותיה ואותו זמן דהיינו בחצות הלילה הוא עת רצון שמתגלית העת רצון של נועם ה' היא לאה ויבוא באורו בתיקון חצות כיעורת קנ"ה ושכינתיה :

פרק קו

וצריך אתה לדעת כי בלק היה מקומו למטה בין רגלי לאה לראש רחל מקום עזא ועזאל הוא מקום הצדדים שאינו מדובק יפה אבל בלעם הרשע מקומו למעלה באבא מקום בית חבליע' של הגרון ולכן תמצא שאם' כחזה שרי יחזה "נופל ר"ת שין כי מקום שין הפילין אשר הוא מקום מוח אבא ונתקן את"כ כנודע אחר שני גלגלי דוסם נסוד לכן בלעם נגד ואת"כ היה שנית לאבן דוסם שנ' דמת לכו בקרבו והוא היה לאבן ועזה ועזאל שאמרנו הה"א של עזה כשנחשוב אותה בג' מלואים יודין התי"ן ואלפין יעולם א"ל כזה ה' ה"א ה"ה כנגד ל של עזאל לומר כי עזה ועזאל שניהם משורש אחת סבין רגלי לאה לראש רחל עזה מצד רגל ימין שהאיר יותר חזק ואין כל כך כח לקליפה ועזאל מצד שמאל יש יותר כח הקליפה ויצריך שם אל להכניעם וכל הגוים הם מצד בלעם שהוא בלאומים פי' מביות למר שהוא הריע של הבל והוא נם כן סוד וירא מלאך ה' אליו בלבת אש פי' בארבע מאות שנה שישבו בני ישראל במצרים נתקנ"ל"ב של הבל והוא בלבת אש פי' הל"ב נתקן בזכותו של משה ובזה תבין פירוש הפסוק והוא יטפוש חבל בצדק פי' ישפטו לאותם של בית למר ששיעבדו את ישראל ת'טה והבהות שנתקן הבית לסר של הבל ולא נשאר אלא הת' של משה היציא משה את בני ישראל מא"ץ מצרים · ולא אהרן אפילו שאהרן היה הגדול ולשונו צח והוא היה כהן לאל עליון מפני שמשה היה מצד הטוב של הבל כמו שאבאר והוא היה מוכרח להוציאם והוא הוא סוד ותרא אותו כי טוב הוא פי' בתיה בת פריעה ראתה בנבואה והכוונה שבשרה אדונינו הוא מצד הטוב · וצריך אתה לדעת כי משה והבל הם היו משורש אחת בזה תבין למה כתב משה ספר בלעם וגם תבין מה שאחז"ל ראוי' היו הנרכות אשר נתן בלעם לישראל שיהיו ע"י משה אלא כדי שהמלאך ריע ביעל כרחו ייענה אמן גם תבין מאמר ר"ל על פסוק ולא קם נביא עוד בישראל כמשה · בישראל לא קם אבל באומות העולם קם ומנו בלעם ועם זה תבין למה זכה בלעם לנבואה באומות כמו בישראל אבל הכוונה כמו שאמרנו להיות שניהם דהיינו משה ובלעם משורש הבל · משה מהטוב ובלעם מהרע של הבל לכן כתב ספרו של בלעם ולכן קם בא"ה נביא כמשה בטומאה אבל לא בקדושה שהיה מציץ מנוגה א"ס של הטומאה ריצירה שהוא פנימיות שלהם המובדל מהם וזה גם כן פירושו שהמלאך ריע ייענה אמן בעל כרחו פי' הצד הריע של בלעם יכניע ובזה תבין מה שאמר כחזה שר"י יחזה שפי' מלת שר"י בארת בש בקם כמנין בלעם ולכן אחר מחזה פי' שרי היה רואה על ידי מסך הוא כחזה ולא שרי יצמו ופירושו הוא כי שרי הוא נ"מ טטרון שר העולם הנקרא שר"י ויודע כי מטטרון הוא ניעל ומלביש השכינה דבריאה ונוגה מלביש למטטרון מבחוץ כנגד הקליפות היא סוד התרגום העולה ויורד עם ישראל בגורת

ומאחר שאינו קבוע עמהם ומאיר אליהם מבחוץ אומר הזוהר ולית בהו נוגה בזוהר חרש פ' יתרו בסעשה פרכבה ולכן בלעם הרשע שהיה רואה קליפת נוגה הסלבשת מטטרון כל ימי החול ובשבת היא עולה עמו והיינו על זה שראה התרגום שהוא נוגה שאמר מחזה הוא תרגום של מראה והזוהר זהר גדול בפ' יתרו אומר דף ל"א נוגה לשונו כלעם לא תג ולא אהדר דמנופא דמטר' אתרא הוה מתדבק ביה ועם כל דא אסתכלותא דטרחיק הוה (קצת קדושה) מסתכל בנו ההוא מנופא ואתדבקותא בסטרא אחרא דהא בכטרא אחרא אית נהורא דקיק חד דנהיר כתרגונא כר"א ונוגה לו סביב ובדא אסתכלותא הוה מסתכל מרחוק וכך ככלהו מלין הוה מלה זעיר ביה מהוה נהירא כבתר כותלא הוה אסר ולא ידע מאי קאמר · כהוא נהירו דסתים דעינא ואתגלגל עינא ואחזי בר נש נהורא סתימא ולא חזי ורזא דא שתום העין ואוקמוה שתום סתום וכלא חד דהא לית סטרא אחרא דלית בית נהורא דקיק הנזכר גם כן בפ' ויקהל והוא בספרא דקדושה דנהיר סחיר סחור כנוגא דרוב חלמין דבסניאות חבגא אית חד גרעינא דחסין בר אילין בספסי דקיקין הצימין דכלהו כמאבי יחיר ובכל' הוה בלעם ירין זכאה חלקיה דמשה דאיחו לעילא בכל קרשין עילאין ואסחכל בבה דלא אתחיב רשו לבר נש אחרא בעלמא לאסתכלא וכבה דבלעם הוה חמי נהירא זעיר דקיק כסבתר כוהלא מנו ההוא סטרא אחרא · אוף הכי משה מנו נהירו עילאה רב ומני הם עטרין דז"א הבאים ע"י ה'ספירו' חבונה כללם חכמי שיעורי בינה · כי הה' כלולים מעשר ונקראים בכל מקום חמשים שיעורי בינה המתגלים בז"א שאותו בהם משה רבינו ע"ה שאותו בפנימיותו ונסהלק בהאורת עינא פקיחא ואלו הבתרים של ז"א היה רואה משה הוא נהירו עלאה רב ומני הוה חמי לדרתא כסבתר כותלא חד חשוכא דקיק דאחזי ליה ולאו בכל זמנא כמה דבלעם לא הוה מסתכל ההוא נהירו בכל זמנא והוה שאסר בלעם אשורנו ולא קרוב זכאה חולקיה דמשה נביאה סהימנא מה כתיב ביה וירא מלאך י' אליו בלבת אש מתוך הסנה · הוא סוד שורש הקליפו' שראה השכינה מלובשת בבגדי שפחה ונענש על זה הבל שהציץ בשכינה וגם נדב ואביהוא נענשו על כך ומשר ע"ה תקן חטא הבל בסור ואסתר משה פניו כי ירא מהכיט אל האלהים שהם אלקים קדושים היו מלובשים באלהים אחרים שהם ק"ך צירופי אלהים ושורש הק"ך הם הל"ב אלהים דבראשי' ואלהים דיודין עולה אש עם הכולל וזהו אוכרו בלבת אש מתוך הסנה וגם הסנ"ה נ"ק"ך כמנין ק"ך בתים שבונה שם אלהים וכוונת מרב"ע היה להסתיקם את אלו הק"ך אלהים כדי שיהיו נאולת יעולם ורמז הענונות שלא נסתקו עד לעת"ד לבוא ולכן חסר ה' שהיה לו לומר בלהבת אש ואסר בלבת אש חסר ה' לרמוז שלא יתוקנו עד שיבואו ה' דברים שחסרו ולכן אומר הזוהר הסנה ודאי הוה בנו קדוש ואתדבק ביה רכלא אתדבק דא בדא טהור ומטמא דלית טהור אלא מנו מטמא ודא דא מי יתן טהור מטמא קליפה ומותא דא בדא סלקא ודא קליפה לא אתעדי ולא אתבר עד זסנא דיקומון מתין מעפרא כרין יתבר קלי' ונהירו ינהר ביעלם' בלא סתימו מנו מוחא זכאין אינון צדיקיא בעלמא דין ובעלמא דאתי והו שאמר בלעם "הנה "ברך לקחתי ר"ת הבל שכוונתו של בלעם הרשע ליקח הת' של הבל שהוא צד הטוב להכניעו תחת הריע ולנכור על הטוב ואת היא הזוהמא שקבלה נשמתו של הבל כזוהמת נחש שבאה על חוה שאומרים התיקונים על פסוק יש צדיקים שמניע אליהם כמניעה הרשעים אכרתי שגם זה הבל סוד הבל בנו של א"ה שהציץ בשכינה בקרבנו חב ביעוברא וכמחשב' ונהרע ותכפר לו שהיעלה עמו אור שהוריד עליה שכמנה כמיעט הגיע לה ביטול ח"ו שלא יכלה לקבלה אור אפא שלא ע"י יעיר וראה אותה מלובשת בבגדי שפחה כביכול בגרב ואביהוא שוגו עיניה מזיו שכינ' ונתקן זח ע"י משה שירא כהביט על אלהים וכשרא גורל קלקולו הסכים לפסור נפשו על קרש' השם שנ' והבל הביא גם הוא למה אסר חפסוק גם הוא וכי ח"ו חביא גם הוא לסטרא אחרא קרבנו כמו קין שהביא קרבנו לק"ץ ימים שהו שורש לילית הנקרא קץ ימים וקץ כל בשר המקצר לבני אדם ימיהם והשורש שלה הם סוד הנבורות הקשות האחרונות והיצר על זה

סוף תיבות של מילוי קרבן דחנינו קו"ף ר"ש ב"ת נ"ן הוא ר"ת פשטן
תהו פרי הארמה ומפני שהוא סופי תיבות של קרבן דמז לקץ כל
העולמות של מעלה שחביא והודיר גבורה קשות דחסא ליצלן
מאשת זונה הואת ומזה נעשה קין הורג נפש ב"כ קץ הימין וקץ כל
בשר להבל אחתי כי משורש והסתו יצא עפר ופריו שרף מעוסף
יצא לגן מנדון דירן שחבל כשראה קלקולו פסר נפשו בקרבנו על
קדושת נשם לתקן קלקולו ולתקן קצת נ"ב חסא א"ה ונתיל את ב'
בזה אל הבינה כי אי אפשר לעלות אל זוז אבא ואמא עילא אם
לא ע"י הרינה ממש כי כיון שחטא חבל אז יצא הברה מלפני אמא
עילאה שיתחייב מיתה הוא וכל זרעיותיו דהיינו עיקר שורש נשמתו
ואם לא יהיה פית על כל פנים יסתלק קודם זמנו וחון סוד תפסוק
שאוסר ואם ירחיב ה' את גבולך ויספת עוד שלש ערים וגו' הנרא
קשה אחר שיבוא משיחנו אשר ראוי שלא יהיו רוצחים כמו שאומ'
התפוק לא ישא גוי אל גוי חרב אין אמר ויספת עוד שלש עריס
מלבד הראשונות אין זה כי כל זרעו של הבל כלם נתחייבו מיתה
ולכך הרגו קין להבל ואפנס משה חרג את המצרי קודם זמנו
להעלותו על ידי שם מ"ב חטא בזה ונתחייב גלות שגלה למדין
והוו ושמתי לך מקום אשר ינוס שכה ואותיות שמח הם אותיות
מ"ש וגם מלת לך ריילא וירוע שהרגו בשם מ"ב שנ' הלחרגני
אתה אומר כאשר הרגת את המצרי וארז"ל שהרגו בשם המפורש
הזה שהוא להעניש שוא וחנה שבעתים ק"ם קין יקם נוטריקין
יחרוקרח מצרי שכולם נפלו בידי משה והיו נפש רוח ומקצת
נשמתו של קין לקח יתרו והכניע את עצמו וגתן לו את התאומה
היתירה שבשביל הרג קין לחבל דחינו ציפורה בתו ונתקן בזרע
שהשליך הקנאה של התאומה יתירה וקרח לעולם הזה מקנא עד
שנבלע כי הוא בו איהו התעוררות שלקח מקח רע לעצמו וזהו
ויקח קרח לקח מהתפרת של קין קנאו המסאכתא והיותר טוב
שבשביתו של קין לקח אהרן ומזה היה אחיו של משה שהוא הבל
ונדבר מזה במקומו הראוי לו בשער גלגול הנשם ונתזור לעניננו
לפי שחטא הבל בחשבון ראשו באלף יוד מן אור"י שחטא ממ
אה"ה בסוד א' הבל אחיך שיהם הזכרים שהוא הכמה ות"ת שבת
בגורן שכל פרצוף כלול מחבירו ולכן נתחייב הוא וכל זרעיותיו
מיתה והסוד קול דמי אחיך דמו זרם זרעיותיו ותתח תקון הבל
ע"י שהרג הוא מתלה לבינה לחמשים שערים שלה ולכן סוד
הקליפה של הבל שהיא בלעם הנפרדת ממשה הנה בשהרג זכתה
אותו ניציץ הקדושה שבו ועלתה בסוד הבינה אחר צירוף עונשו
ולכן הבל ונבל חם אותיו שוות רק שהה"א של מלת הבל מתחלם
בגוף של נבל לומוה כי התחיל לתקן סוד חביא אשר חטא בה וזהו
סוד הכמו נבל ימות אנבר כי נם אבנר מסוד חבל ונהרג להתעלו
בבינה רוגפת גבל ודי לסבין וכן בשאר התגרגים של הבל והגר
חם שני קנים זכו אחישנה לא זכו בעתה ותתח אם יצא הקין בעתו
או וראי שנתקנו כל זרעיותיו אך אם זכו ויקרים הקץ או עריין לא
נשלם תקון הבל ותהו אם ירחיב וגו' כי תשמור את כל המצו'כלום'
כי יהיה מחסת זכות שיקרי או ויספת עוד שלש ערים כרי להשלי'
זרעיותיו של הבל רק לא ימותו במזיר רק בשונג כי או רוח
המשחאה אעבור מן האויר אך יהרגנו על ידי אנש בשונג ואו
יתחייבו ההורגים גלות ולכן צריך להוסיף עוד שלש ערים כרי
להשלים זרעיותיו בבהירות גדול:

פרק קז

בזה תבין סוד נפלא שאומר הרעיא מהימנא ראנת קבלת
לעריב רב ונירות לון וקבילות לון קודם זמנם לאכסייא
על עריית אכזן ואיתן החטיאנו לישראל ואנב אורחא תבין סוד
פסוק נפלא שאמר מרבע"ה נפ' שלח לך זאם ככה את עשה לי
הרגני נא הדוג ואל אדאה ברעתי וחכמיס ז"ל מקשים על זה
ברעתם מביני ליה והם מתרצים על דרך הפשט סר כראית לירי
סר כראית לי ואתה אחי פקח עיניך וראה על דרך סוד האמת
דברי אלהים חיים והכוונה שצריך שתדע שמשה רבינו ע"ה הידה
גלגול הבל ומימיך מש"ה נשטריקין משה "שת "הבל נמצא אם
תדקדק תמצא בית לסד של הבל הם בינצמם הלמד בי"ת של
כלם הוא של משה היא הא של הבל: כי משה רבינו ע"ה

ולכלם היו שניהם מחומר ונוצץ אחר אלא שצריך שתדע שכשהמיל
הנחש הזוהמא בחוה חוה היתה אם כל חי לכן מאז והלאה כל
הנולדים הבאים לעה"ז היו סורכבים משב"ב וד"ע ומשה היה מצד
השוב של הבל ובלעם היה מצד חרע של הבל וכבר ידעת מאמר
הרשב"י ע"ה שאמר שראשי הערב רב היו בני בלעם הרשע יונים
וימברוס ומשה רבינו ע"ה היה גם הוא מגלגול השוב של הבל
ובלע' ובניו עם הערב רב היו מצד חרע של הבל לכן משה רבינו
היה משתרל עליהם בתפילתו כמה פעמים כי כל האומר ישראל
חטאו אינו אלא טועה כי כל מקום שנ' העם ולא נאמר ישראל
פונתנו על ערב רב ותראה בכל חטא כתוב העם אבל אום והזהר
שרבים מישראל היו משתתפין עם הערב רב בלביהו ולכן אמר
לו הקב"ה בעון הענל לך רד כי שחת עמך שהוא בלעם שלא מרע'
הקב"ח שלא היה לו לקבלם עד יומו ושיחה תניינא הוא השרישם
ה' בישראל והיה הזהר משה רבינו ע"ה ומתפלל עליהם למרת י'
יחרה אפך בעמ"ך והכל היה על הערב רב שהיה משתדל עליהם
על היחם מחלקו והכונה להרחיק הרע מהבל ולעשותו כולו טוב
ואמר משה כשראה שהאספסוף אשר בקרבם התאוה תאוה אמר
משה אם ישראל חוטאים ולא חשא חטאתם יותר טוב שתהרגני
מפני שהערב רב יגברו ובהתנערות הערב רב נמצא אשר גוברות
צד הרע של הבל וצד הטוב ירחה ממנו וזה שאומר אם ככה את
עושה לי שלא תמחול לישראל אלא שינצירו הערב רב יותר טוב
שתהרוג אותי ואל אראה ברעתי פי' שיגבור עלי צד חרע בצדי
פי' חרע של הבל וחו' סוד בלע חטוח לנצח ר"ת הבל פי' כשיבלע
המות שהוא צד הרע של חבל או ומחה י' אלהים דמעה מעל כל
פנים כביכול מחפנים חעליונים חכמה ובינה ונם טרחל המבכרת
על בניה ובזה ירעת ששמה ובלעם היו משורש אחד כזה חבין מה
שאמרנו בישראל לא קם אבל בא"ה קם ומנו בלעם על היות שניה'
מנוצ את' וחוכר אחד זכה לנבואה כמשה בסטרא דיליה דקדושה
כך הוא בסומאה להחגריל בין טמא למהור ובין קודש לחול:

פרק קח

חערב רב הנזכרים היו אותם הנקראים עם בכל מקומס
וחם אותם שהיה מלוה אותם פרעה שאם המרגש
על פסוק ויהי בשלח פרעה את העם אין שילוח אלא לשון לויה:
ואומר המרגש שם שחיה זה בעל כרחו והיה לו זה שברון לב שהם
היו ממש מצרים ועלו מן הארץ בעל כרחו ולזה אותם וזה היה גם
גדול ועל זה נאמר מנורת רשע תבואנו שנ' ויאמר אל עמו הנה
עם בני ישראל רב ועצום וגו' ונוסף גם הוא על שונאנו ועלה
מן הארץ ועלה על ידי לויותו גם בן והם היו שאמר פרע' להם לכו
אל יוסף אשר יאמר לכם תעשו אם גזר על התבואה והרקיבה וכו'
וארז"ל כי יוסף מהל אותם וסור נשמת הערב רב הם אותם ניצוצי
שכבת זרע של קרי של אדם הראשון באותם ק"ל שנה קודם לידת משה
רבינו ע"ה שהתחילו המוחין של נשמות הרשות וטובות לצמוח שנ'
הנצנים נראו בארץ אלו משה ואהרן עת הזמיר הגיע לומר ולברו'
הקליפות וחרע מן הטוב ויפסוק נשמות הרעים ויוכבר היתה כרת
ק"ל שנה כשילדה משה רבינו ע"ה וחזר כימי נעוריה לרם נידותה
כאשר נבאר בשער הנשמות וחק"ל שנה ששבו ישראל כמצריס
קודם לידת משה רבינו ע"ה היו להביא ולהציל אותם ניצוצות של
קרי של אדם הראשון בק"ל שנה אשר לקטם ערות מצרים כנודע
ולכן נדתו בעבודה קשה לצרפם וללבן אבל הודעתיך כבר בשער
עולם התוהו כי ניצוצות אלו באו בחלל בדור המבול ובדור הפלגה
גם הם חטאו בעון אדם הראשון והיו משחיתים זרעם כנודע והנה
אותם הניצוצות שהיו בניהם של אדם והנה אותם אשר יצאו
בדור המבול הנה אלה היו הם סוד אלו המצריים שמל יוסף
והחזירם אל הקדושה בסוד ברית העליון לפי שיצאו משם בסוד
קרי והזו את העם העביר אותם לערים מקצה גבול מצרים כי אז
שהעביר יוסף הם אותם שמל ושלמלם לצרפם וללבנם ואלו הם
הערב רב והזו הסוד ראמר על עמו הקנה עם בני ישראל כי הרחלת
אמר הנה עם בני ישראל ואח"כ ויקחו מפני בני ישראל וסור
חענין כי הלוא עברים היו אותם שנימולו והיו נוהגים בעריה מנהג
ישראל

ישראל אומנם ראה פרשה אלו הנקראים עם בני ישראל ואתם
ישראל משם עצמם והוה הנה עם בני ישראל וגו' וחזו ויאמר אל
עמו הנה פ' כי הנה גם אלו היו מצריים דק שלא היו עמו של
פרשה רק עם בני ישראל ולכן ויאמר אל עמו אל המצריים שלא
היו עם בני ישראל ואח"כ ויקוצו מפני בני ישראל שהם ישראל ממש
ובזה תכין קצת טעם למה נגלו ישראל במצרים בשכיל ניצוצות
אלו שלקטם יצרות מצרים והבן והוה סוד וגם ערב רב עלה אתם
כי אלו היו סוד הערב שנתערבו ניצוצות הקדושה אלו במצריים
ולפיכך רצה משה להעלותם אך הקב"ה ראה שהגיע עדיין לא היו
מתוקנים וראויים ולא היה רוצה להוציאם עדיין ואמנם ב' מיני היו
והזכרים בזוהר שהיו מכשפים גרולים ואלו נקראו ערב רב ויש
מכשפים הנקראי' ערב קטן בזוהר פ' כי תשא ראית ערב רבא
וערב זעירא או היה כישוף שלהם בזמן התחלת מנחה גדולה ואלו
הכישוף שלהם בזמן מנחה קטנה שנופלים טפת נבורות למטה
מאותם הזמנים והקרבן של תמיד בין הערבים דיקא היה מחליש
הכישוף והתגברות הזה והיה מפתח השע"ך דיומם עם ב' כוללים
ששים מיני ש"ך אחר מן ל"ב אלהים בכללו עשר והשני מן ר"ן
של ארני והה' אלפין מסתיים אותם בסוד ניע"ר נער"ה ש"ך
ושכ"ה רינ"ש"ך עם ב' כוללים האלה הם בני כב"ש ולכן צוה
הקב"ה על שני כבשים את הכבש האחר תעשה בבוקר ואת הכבש
השני תעשה בין הערבים ולכן צ' את בני ישראל עולה אל"ף
אדנ"י דעשיה להחליש צ' אלפין מארי דלילא ונם בעשיה היא
צוותא ממש צא תאמר לו שהיא ע"ז האומרת לא אחיך ישראל כי
ניצוץ קדושה ניצוצי טהרה בקרבו וע"י הקרבן והוצאתי את בוליו
מפיו ולא יהגרו עוד אליו גוים וע"י זה הקרבן היו נופלים בנוקבא
דתהומא רבא ולא היו להם כל כך לשוטט בעולם עד חצות הלילה
והעשן של הקרבן היה מפזר אותם ודי כזה ולכסות הקרבן נבאר
זה הענין ר' צרכו ביצורת עתיק יומיא ואלו הערב רב יצאו מסוד
הדעת העליון הנקרא ר"ב לא מצד היסוד הנקרא קטן ולכן ערב
רב בני ד'ע"ת שהיה כשה רואה תיקונם בסוד עשר הויות שנאמר
זירא ידו"ד כי ס"ר לראות העולם ס"ר והעשר הויות הם העיקר
כי הם מאבא וכוללים כלי אבא שהם עשר אהיה שהם מלוכשים
בהם ושניהם עולים ריע"ת ושניהם בפסוק אחר ויאמר ה' אל משה
כה תאמר לבני ישראל אהי"ה שלחני אליכם וי"פ אהיה עליהם
ר"ת כמנין גלות מצרים וידוע ג"כ כי ז' חכמות וז' בינות ת"כתרים יש
נשלח למעלה ונעשו מהם תלת ריסין וכל אחר מהכתרים יש
לו עשר בפועל נמצא שהם ג"פ שבעים עולים רד"ו לתקן אותם
ולהוריד נשכות הנקראים כוחין שהם נשכות רוד דעה עם משה
ואהרן וסרים ע"ה ואלו שחטאו ונקצו למעלה בסוד ים קשה ערף
וחזרו לקליפת פרעה שהוא אותיות הערף שנאחז בערף זעיר
דהיינו שהיה יונק מאור העורף דזיעזיר עם שלשה שריו הנזכרים
בתורה שהוא שר האופים ושר המשקים ושר המכחים שהם ג'
אלהים שכנרן והוא סוד הנ' ווריזין שכצואר שאומר רבי יהודה
בכסבת חולין שצריך לשחוט הוורידין שכצואר כדי להחליש
והם סוד עם קשה ערף הנזכר בפ' עקב והוה שאומר הפסוק קדש
לי כל בכור כי יש קושיא אותה גדולה בפסוקים אלו כי התחיל
אמר השי"ת קדש לי כל בכור ומשה לא עשה כן רק ויאמר משה
אל העם וגו' ואח"כ בפ' שנייה אז צוה מצות השי"ת והעבר פסר
רחם וגו' והוה תיכה גדולה אך הענין כי הלא כבר ביארנו כי
מרכע"ה היה רוצה להכניסם תחת כנפי השכינה ולא כן השי"ת
לפי שעדיין לא היו מתוקנים וראויים והנה השי"ת אמר קדש לי
כל בכור בבני ישראל ולא בעם שהוא הערב רב לפי שעדיין לא
היו מתוקנים ולכן אין ראוי לקדש את הבכורות שלהם ובפרט כמו
שידענו כי עץ הקרי יגולה עד הדעת העליון הנקרא בכור ואמנם
משה רבינו ע"ה ראה שאם עתה מצוה שהיתה ראשונה בצאתם
מכצרים והיה נותנה לישראל ולא להם היו חוזרים למצרי' בראותם
שאין בבנים בסוד אחד כמו שעשו אה"כ בעגל שראו הארון
נוסע לפני בני ישראל ולא לפניהם וכן הם היו חוץ לענן ולזה
אמרו קום עשה לנו אלהים אשר ילכו לפנינו משפר זה התחיל
משה רבינו ע"ה לומר מצוה זו השוה להם ולישראל שהיא מצות
החמץ וכלל דברים הודיעם שאין להם הלק בכורות קדוש' בכורו'
והענין כי הלוא תחלה נאמר בלשון רבים אשר יצאתם היום אתם
יוצאים וכל שאר הפרשה נאמר בלשון יחיד ואם כבור וגו' כי יביאך
ה' אלהיך והוא כי בתחלה דבר עם הערב רב ואחר כך עם ישראל
ואמר מבית עבדים פי' שמצרים נקרא בית עבדים שנשתעבדו
שם ישראל ואין הכוונה שהם נשתעבדו שם והוה ויאמר משה אל
העם שהם הערב רב ואומר כי בחוזק יד וגו' פי' כי לי בני ישראל
לא היה צריך כל כך חיזוק כי בטענה נדולה בא משה אל פרעה
שלח את בני ישראל ויעבדוני אך אלו שהיו מצריים כמותם לולי
חוזק יד והניסים והמופתים לא היה משלחם פרעה והוה כי בחוזק
יד הוציאנו וגו' ולכן גם אתם בלא יאכל חמץ כי נורשו העם
ולא יכלו להתמהמה והענין כבר הודעתיך שערב רב הם בסור
הדעת העליון דביניה וסוד מלכות של הבינה הוא סוד המצרה
שמורה העליונה והיא הד' דאחד רבתי כמו שנבאר בסור המצה
ולכן נצטוו ישראל במצה מצוה ראשונה לצאתם מארץ מצריים
וחנה גם שם הוא סוד דעתן של נשים קל"ה כי מצ"ה ני' קלה שהם
סוד הנבורות דהיינו ה' הויות נבורות עולם ק"ל והם ה' הויות
לשמור אותם מחימוץ ושאו"ר הקליפות שלא יתדבקו בהם והערב
רב לא רצו לשמוע אל משה רבינו ע"ה וקרקלו אותו ואותנו עוד
היום בגלות החל הזה כאשר בארתי בשיר אבא ואמא בענין ה'
כתות שלהם נפילים רפאים ענקים נבורים עמלקים שהם עור היו'
הזה רודין את ישראל לומדי תורה במקלות ובאכזריות ואינם
נושאים בעול ואומרים דכובר הסם עלייהו כמו שהוא ברעיא
מהימנא דפ' בהעלותך ער שיבוא משיח ה' ויערה עלינו רוח
ממרום לנצחנו ויקיים בהם ויתיצבו בתתיותין הדר ויכפה עליהם
הר כגינית ויאמר אם תקבלו ת"ת עליכ' כשור לעול וכחמו לכשוי
מוסב ואם לאו שם בגלות תהא קבורתכם ויקיים בהם ולאדמרת
ישראל לא יבואו ולא יוציאם משיח בקיבוץ גליותינו וכל המחזיק
לומדי תורה נאמר עליו עץ חיים היא למחזיקים בה ולא יכות
בגלותא ועליו אתמר כל העוסק בתורה אפי' בלומדי תורה של
תורה מחייהו וכל שאינו עוסק בתורה אין של תורה כחייהו והנביא
קורא אותם רועי' האוי"ל ' ולעתיד לבוא ישפוט ה' עם הרועים
האלה שהיו מתגאים על הציבור כתנם וכספם נתנו בגשך הם
אשר אכלו את ישראל בכל פה ומי שיש בידו לתחות ואינו מוחה
עתיר ליתן עליו את הדין ואוי להם מהבת קול האומרת בכל יום
אוי לכם מעלבונה של תורה ולעתיד לבוא משה רבינו ע"ה יבוא
ויתבע עלבונה של תורה מכל אחד ואחד לברו ולהם אות' היום
הבא ' כצאת השמש בנבורתו יתברך ' לעולם אמן ואמן :

פרק קט

כלל הדברים שאמרנו למעלה כי שורש נשמת משה רבינו
ע"ה היתה מצד המוב והוא שאמר הכתוב ותרא אותו
כי פו"ב הוא פי' כין שראתה שכינה עמו תבף ידעה שהוא מצד
המוב של הבל והנה יוכבר היתה בה עיבור נשמת חוה כשלקחה
שנית נשמת חוה נתעברה בה מחרש וכזה חוזה לנערתה תרזנו
סוד ותהר האשה למה לא אמר יוכבר אלא בסוד האשה אשר
נתת עמדי ולכן כמו שאר' פירש מאשתו ק"ל שנה עד שהוליד את
שהוא נלגל משה רבינו ע"ה גם עמרם פירש מאשתו ק"ל שנה
עד למשה רבינו ע"ה ולכן נקראת ב"ת לוי בכתי ויקח את בת לוי
ולא אשתו בת לוי אלא רמז שחזרה לנעוריה ומכאן התחילה צד
המוב להבראות אבל בלעם ויונים ומכרים בניו עם הערב רב היו
צד הרע של הבל ומש' רבינו ע"ה הרג המצרי בשם המפורש אבל
לבלעם לא רצה להמיתו בשם המפורש רק בחרב הפמא שנתלקחה
עליה נחש כראיתא בזוהר פ' בלק ולזה אמר תמות נפשי מות
ישרים ולא אמר אמות מות ישרים רק תמות נפשי שהיא נשכרתו
מתה כות ישרים בגלגל נבל שנ' ותתי אחריתי כמוהו שיורש גן
עדן אך נופו לא מת רק מיתת שמאים כנודע וכמו שאבא בשיר
הגלגל של הנשמות אכתוב בארוכה ענין זה ואשמטם את ים
החכמה לארכו ולרחבו ביצור' קב"ת ושכיתי לפי שנתגלגל בדום
ותקן בגבל אום הזוהר בפרש בלק ולבסוף עביד ניח קב"ה נהה א
חייביא מה דעבר אבל באם כל נפו ועצמותיו נפלו בטער תקיפא
של נוקבא דתהום רבה בתשיאל שהוא בגגר הור דקדושה ולכן

הנחשים הזיקו יותר באלף החמישי מבאלף הששי שהוא בן
כי באלף החמשי הוא כנגד חור ומלכת שבא חית' צריכה לאותם
הנחשים אבל לא יהיה להפוש אחריה שלמה המלך ע"ה
ירד לה המלך את כל אש' עם לבב להפליץ שכבת זרע במלכים
חרש לכוונה חמישה אחפושחשים וכיון שהשליכם עלידם
המלבוש חרש הזה תכף הם נתפסים כנזכר בזוהר ומשם מקבלים
עו"א ועו"אל שהם חינפין של שר' ראתעניש וגפלו בהרי חושך
ועל זה נאמר וירא בני אלהים את בנות האדם כי טובות הנה והיו
מכתות בני אלהים שהם מקבלים מהור ובעברי קטיגוריא שלהם
על אדם הראשון הוירים למטה ונתגשמו חנו עם בנות האדם
וצריך אתה לדעת כי עוא ועזאל הם המלאכים שקטרגו על אדם
דהיינו שאמרו למה בראת אותו עתיד להבעיט לפניך אמר להם
הקב"ה אלו ידעתם בעולם השפל הייתם חושבים כמותם הוירדם
למטה והם בני אלהים דכתיב ויהי כי החל האדם לרב על פני האדמה
ובנות ילדו להם ויקחו להם נשים מכל אשר
בחרו ובלם מזרע קין דכתיב ויה קניתי איש את י' שהיה רוצה
ורעו תקיפין ובריאין סיעין רונמת בריות של מעלה ואחרי שתמאו
נתגלגלו כיון שהמלאך הזה ז' ימים בארץ נעשה עב כמו נוף שלנו
ואי אפשר לכל עשרת כתות המלאכים להתגלם ולהתעכות כל
כך כמו כתות האישים ובני אלהים ואחרי שנתגלמו באופן ששלש
בתם יצר חרע אחרי שבעת הימים שפרחו מן השמים על הארץ
ולא היו יוד כמלאכים וכשבקשו לחזור למקומן חכרו שם
המפורש כדרך כל המלאכים שעשים נמים בסתר לבני אדם
שעולים למעלה על ידי שם המפורש לא יכלו לעלות כי גרתו
מבח גזירת הפרולא שהם כחות חרק"ך אלהים המלובשים בתך
הקליפות שיצאו ומחצו ראשם והפילו אותם לארץ בחרי חושך

על דוד רבים היום עכו"ם המתפרצים איש מפני אויביהם וקראי מלכות בית דוד עבר תתחייב מיתה אחז שאסר הפסוק ויהי כעשרת הימי' שהם עשרת ימי תשובה וראה יי' שלא עשה תשובה וינוף יי' את נבל ויכת לבו בקרבו והוא היה לאבן וקשה שהיה לו לומר ויהי לאבן אך הכוונה כי כל [illegible] ובלעם חטא בפיו ונתגלגל בחלה באבן דומם ונבל הוא כלעם ביאר הכתוב הטעם שכת לבו בקרבו ולא דבר סרה אלא נגר דוד הוא כי זכרה נפשו מה שתחל' נתגלגל באבן והוא היה תחל' בעין זה אבל לעתיד לבוא יזוקקו כל ניצוצי חרשעים והו שאסר הפסוק שאי סביב עיניך וראי ונסרא"ת של "נקבצו באו" לך הוא נב"ל וכבר הודעתיך שהוא גלגול בלעם ומעולם לא עלה בלב אדם שיצא קדושה מטומאה גדולה כואת ואטפ מצינו אחר כך שנתקן על ידי נבל ומשם התחיל להתתקן וכל שאר הנשטרו חיוצאות משם כשיבואו לעתיד אחר תחיית המתים יתמה לעתיד כל היעלם עליהם אך אפשר ליתן טחור מטמא ואז שאי סביב עיניך וראי כאדם המתמיה ונשא עיניו לראות דבר תימא דבר המבהילו ועליו נאמר מ"י דהיינו בינה של עולם התוהו יתן פהוי משמא שחוציאה ד' מלכאין קדמאין דמיתו ושוב זרע מעורב היה כתם אבל לא אח"ד דהיינו כתר שנעשה אריך ועליהם ועל כיוצא בהם נאמר ונרפתים כצרף את הכסף ובחנתים כבחן את הזהב ואז יהיה כולו טוב שבת ומנוחה ועולם הנשמה לחי העולמים:

פרק קיא

המקום שלהם נקרא תרמ"ור במדבר בהרים שמקום השוכנה נקרא מדבר הגדול והנורא מקום נחש שרף ועקרב צמאון אין בו מים של שפע תרמור הוא אותיות מור"דת היא לילית מורדת וחייבת הסורדת על ביצלה ומזונה עם התתחונים עם בני אדם שמזיאים קרי וזהו האמור אצל שלמה המלך ע"ה וכן שלמה המלך את תרמור במדבר בהרים וכי בנין היה בזוהר בהרים אלא מהו וכן שהיה מסתכל בחכמתו והיה יודע אותו מקום להיות יודע בו חכמה עליונה ולשון וכן נגור מלשון וכינו במקרא דיעזיא וכן הוא אומר בסבא פרשת משפטים כתיב ושבתי את ארצה את כל העשוקים אשר נעשו תחת השמש והמה דמעת העשוקים ואין להם מנחם ומיד עשקיהם כח ואין להם מנחם.

האי קרא אדמינא ביה הוא אומר במקום אחר אבל שבתי וכי מאן אמר תב שלמה. אי נימא לתבר מלה דא כמלקדמין ואמר שהה אחרא יאות. אבל שבתי וראה לא יתכן לומר אלא שקודם שאמר ענין העשוקים ראה אותם ממקו"א חזר למקומו ואמר ענין זה תמן תנינן בכל יומא תנא אקדים שלמה בצפרא והוה אנפוי למסר מזרח ואמי מה דאמי בחשבעתיו כדיוק לנו בחשבעת הואת שצריך ליעמוד נגד פני מזרח ולהזכיר צירופים שיבואו הנשמה עליונה ממני חיה תנשר הנשואת חכמא ולבתר תב למסר צפון וקאים תמן (מפני שצריך משם להוריד כח הנשר כי השלחן הוא בצפון סוד תנשר והוא שלשנו דשלים על חרשין) מאיך עיני וקיף רישית בראי שעתא הא עמודא דאשא (הוא מסוד שם מ"ב דנוקבא דו פרודין ביצירה ועמודא דענגא הוא שם ע"ב דזיוני דבריאה והם שמירה גדולה ללכת יומם ולילה אפילו דרך הנהם כנודע בגמרא ונמירי דלא אתחזי עמודא דנהורא אלא לחד או לתרי בדרא. אבל בשלמה כתיב וישב שלמה על כסא יי' למלך שמלך על הצלונים ועל התתחונים.

והיה מצוה עליהם שיבואו לעבודתו מפני שבזמנו הוה קאים סיהרא באשלמותא וירית סיהרא באשלמות' מובים ורעי' ואחטו היה נוכר על הרע ונעשו כתות הרעים יבדים והו השעם שאין דשות להשתמש בשמות עתה שהרע נוכר על הטוב בגלות המר הזה ואין לך יום שאין קללתו מרובה מחבירו) ונחזור להמאמר ועמודא דענני הוו אתיין ועל האוא עמודא הוה אתי נשרא הדא והאוא נשרא הוה רכיבא ואקף וכן הוה אתי. נדפא ימינא על נבי עמודא דאשא ונפא ונדפא שמאלא על נבי עמודא דענגא (והענוד ענן היה מימין דהיינו ממזרח ועמוד האש היה מצפון וכן היה משביע לאלו השני צדדים מזרח ועפון האמורים למעלה הם הן הולכים לפני ישראל בשיצאו ממצרים) על נבי עמודא דענגא ועמודא דאשא וההוא נשרא עלייהו וסנרין לקמי שלמה מלכא אתא נשרא ומאיך לקמיה ויהיב ליה אינון טרפין נשיל לון שלמה מלכא והוה מריח בהו והוה ידע בהו סיבן אסר דא איהו דנופל ורא איהו דגלוי עינים בשעת דתרין טרפין הוו הוה ידע דתרוייהו נופל וגלוי עינים בעאן לאודעא ליה מלין מה עביד תנים כרסייא בגושפנקא דהוה חקיק ביה שמא קדישא ואיהו נשיל עוקא דהוה חקיק עליה שמא קדישא סליק לאגרא שלא יראו אותו בני אדם ורכיב על ההוא נשרא ואזיל ליה וההוא נשרא הוה מסתלק לרום ענין ובכל אתר דאיהו עבר הוה אתחשך נהורא וחכימי דהוו בההוא אתר דאתחשך נהורא של יום הוו ידעי והוו אמרי שלמה מלכא תוה אזיל ואעבר הכא ולא ידעי לאן נשרא הוה אזיל טפשין דהוו תמן הוו אמרי עננין הוו אינון דקא אזלי וחשיך עלמא נברה נשרא בהדיה ופרח ארבע מאה פרסין הוא סוד מהלך ד' קליפות רוח סערה ענן גדול אש מתלקחת ותנה לו סביב וכנגדם ארבע מאות איש של בני ישו והוא בעשייה בתהו"ם רב"ה הנקרא בזוהר עלמא נוקבא דתהומא רבא והם נקראים הרי חושך שנא' וחושך על פני תהום שהוא אותיות הם"ת ובקרושה הדלית של מלכות והיא שער החיצון אשר נברחים מכוחה ד' שורות אומנים בעולם העשייה תחת יד כנדל"פון אליהו זכור לטוב. חהו אומרו ופרח ארבע מאות פרסה עד דמטי לטורי חשוך ותמן איהו תרמור במדבר בהרים ואיהו נחית תכן זקף רישיה וחמי מוראה חשוך והוה ידע תמן כל מה דאצטריך והוה ידע דתמן יעול הורה רכיב על נשרא כמלקדמין ומאס ונעאל לגו מורין עד ההוא אתר דאיתא תמן שהם הדינים של ק"ך אלהים המרורים כזית ומרו"ר עולה מות שהיא כח סטרא אחרא קרא בחילא יהו"ה רמה ירך בל יחזיק שהיה קורא להיד רמה שהיא כנגד ת"ת ויש בשם מ"ב שלשה פעמים י"ד דהיינו יד הגדולה יכין יד החזקה שמא יד רמה קו השמצעי ושלשה פעמים יד עולים מ"ב ואלו הי"ד שסורת האחורנים של מ"ב הם להפר ולהבריח שרין ומזיקין שלא יזקו ויתפרדו כל פועלי און להשמרם ערי ער האוחזים באחורי אחוזים העליונים עאל תמן עד דקריב להההוא אתר שוי עוקא קמיה זקריבו לגביהו תמן הוה ידע כל מה דבעי מאינון חכמתין נוקראין דבעי למנדע הן מעשה שרים וכישוף כל מין ומין בפני עצמו כי המסתדרין הו מחויבים לידע כישוף כדי שיהיו יודעים איזהו מינם ואיזהו אחיזת עינים וגם היה יודע מהם סוד הינשוקים של לילית ועבריה ועל כל העונשים שממונים לענוש בני אדם ולהזיק אותם שיש להם עלילה ואיזה חטא לתפוס בני אדם במצודה שלהם כאשר אני יודע הרבה מהם כדברי חזוה' ומדברי האר"י ז"ל ואצינה אותם בפני עצמם במקומם הראוי להם ואין כאן מקומם וגם היה יודע מהם ניצוצי טהרה שידעו בנפשות הגוים עובדי ע"ז והיה רוצה לכללות פשע ולהתם חטאת בנשואו נשים נכריות שהיה יודע ניצוצי טהרה שבהם והם החטיאו אורנו אח"כ עד שלא היה לו לב לעלו' למעלה אחר שהשליכו אשמראי מלכא דשדי למטה ואפילו מטתו שלשלמה ששים גבורים סביב לה מגבורי ישראל שהיה מוכיר ששים צירופים קודם הליכתו לישן ונחזור אל המאמר כיון דהוה אמרין ליה כל מה דביני כרין הוה רכיב על ההו' נשרא ותב לאתריה כיון דהוה יתיב על כורסיה אחישיב בדעתיה והוה ממליל בדעתיה מלין דחכמתא יקיראי בההוא שעתא אמר שבתי אני ואראות דמעת העשוקים ואין להם מנחם יבוא פירושו במקום אחר וכן בפרשת פנחס דף ק"ז ע"ב עלה א' אמר רבי חייא הא דשלמה מלכא תוהא היא דרגנין נשרא רבראבא הוה אתי לגבי שלמה מלכא בכל יומא ויומא והוה שלמה מלכא רכיב על גדפוהא ואזבל ליה ד' מאה פרסי בשעתא חדא אובל ליה לתרמור במדבר בהרי אתר חד איהו לגבי טורא דחשוכא דאקרי תרמ"ור במדבר ולאו איהו אתר דתרמורא (שאמרו ז"ל אין מקבלין גרים מן התרמודאים אלא מכוון כנגדם היא בולה וזהמא ואין בו ניצוץ קדושה) אלא תרמור דאיהי במדבר בהרים ותמן מתכנשין כל רוחין וסטרין אחרנין וההוא נשרא דהוה שאם לתמן בשעתא חדא ביין דקאים על הההוא דוכתא אנבה נשרא ושלמה כריב פתקא ואמרי תמן ואשתזיב מאינון רוחין ונשרא הוה מסתכל גו חשוכא רטורין לאתר דתמן

שער קרית ארבע

עזא ועזאל ראיגון חמן בשלשלאין הפרולא נעיצין נו תחומי ולית
רשו לשום כר נש בעלמא למיעאל תמן ואפי׳ עופי שמיא דהיינו
על ידי השבעה אינם יכולים המבטפים ניף חי רזוקא להכנים שם
חוץ מבלק שחיה עזאה אמר ר׳ נישיף בשיתו ויומו ומזלו
הצריך להיות מכסף וזהב וסיני מתברז ובלחשים ובהשבעות
ומקטירין ליה קטרתא ועושים חרשין וקסמין ומשביעים בליליא
לסיתרא ובימסא לשמשא והניף הזה עולה ער מקום עזא ועזאל
ואותו גלוי עינים מוריעו סורות גדולי ולכן היו קוראים אותו בלק
בן צפור בן צפור מטט ואותו הצפור הוא הכישוף שאמרה התורה
וש סו ידעוני מפני שיורד רזין וסודין מגלוי עינים מה שנעשה בכל
העולם ומה שיהיה אחר זמן רב ומגלה לו עתידות ולולי יראתי
שמא ישתמשו בו בני אדם שאינם מהוגנים הייתי מביא הפעולה
הזאת בכאן ומצא מקטר קטורת ויובר ע״ז שנקרא ידעוני
ומשתמה לאל אחר ובזה הכישוף היה יורד מה לישנו הכל מעזא
ועזאל רק שלא היה יורע לשוטט ולמרות שם כמו כלעם במלולא
דיליה היה פורח ושומע מפי עזא ועזאל יעמו אבל בלק לא הירה
יודע כי אם ביעוברא דרחיינו במעשה של אותו צפור ידעוני ולכן
אומר הזוהר על בלעם ויעל בלק דא בעובד׳ דא במילולא וכולם
מעזא ועזאל והוא פי׳ נפלא ׳ וכגלל הק׳בה באיסור אוב אצל
ידעוני מפני ששניהם הם פעולה אחת לידע עתידות הן שמיעלה
המת לחגיר לו עתידות או הידעוני הוא ג׳כ לידע עתידות חדשו
שאומר בזוהר חדש כפ׳בלק בלק הוו ליה ידים ולא הוה ליה לישן
ובלעם הוה ליה לישן ולא היה ירין והמבין יבין ונתזור להמאמר
דם׳ מנחם ולית רשו לשום כר נש בעלמא למיעאל תמן ואפילו
עופי שמיא כר בלע׳ וכיון דנשרא הוה מסתכל נו חשוכא רברבא
מאיך לתתא ונטיל ליה לשלמה מלכא תחות נירפתא שמאלא
ומסכיא ליה וקיימא על אלין שלשלאין ואזלא ומקרבא לגבייהו
ושלמה כרין אפיק עזקא דחקיק עליה שמא קדישא ושוי בפומיה
דנשרא ומיד אינון הוו אמרי כל סה רבעי שלמה מלכא ומתמן
הוה ידע שלמא מלכא חכמתא עילאת תה״ר ויבן את תרמור
במדבר בהרים וכי בניינא תה עביד בהרים אלא מהו ויבן אסתכל
בסוכלתנו וידע לההוא הוכתא למגרע ביה חכמתא עלאה כד״א
ויבינו בסקרא עד כאן הפאמר ויצחה בני אם חכם לבך ישמח לבי
גם אני כי גלוי וידוע לפני קב״ה ושכינתיה שאלו הדברים צריכים
מאור לדברי התורה ואין׳פי שצריכים ביאור רחב במקומם על
כל זאת תראה חיכן שרשם ומאיזה פרצוף הם יונקים ולא ערכתי
לפניך אלו הסורות לו לא היו צריכים לך ותבוא למקום המאמרי׳
זתראה נפלאות שלא תהיה תתם פסומא ממשש בצהרים ואם
תזכה יאירו לפניך כאור השמש בצאתו בגבורתו ותהיה כמעין
המתגבר ויגעש לי ולך יחי בצון שנתי׳ באותם הנזונים מזיו שכינ׳
ושאוב מים מפעיני הישועה אולפן חדתין דאורייתא ה׳ גל עיני
ואביטה נפלאות מתורתך יתברך ״ לעולם אמן ואמן׃

פרק קיב

זום הכיפורים אין רצונו של הקב״ה לשטוף קטרוג על ישרא
הוא אוהב משפט הוא נוחן עצה בשיעור המשולה לעזאל
לאחר שלא יקטרג וכיון שלא יהיה לעזאל מענה מעזא לא יפעל
עזאל מאומה כמו להבריל בין שמאלא לימין נצח והוד לא יפעול
אחר כלי חכירו כרפירשנו בסוד היניקה ומקויים בם יתפרדו כל
פיעלי און וצריך שתדע כי בשכבכו יהושע את הארץ שלח ב׳
אנשים מרגלים והיו מגבורות עזא ועזאל שנמתקו בבכישת הארץ
זלכן כששלחם הלכו בית אשה זונה שהיא הקליפה הגדולה וקשה
למהקה ובהיות שתכף כשנכנסו שם נמתקה לכן אמרה נפלא
איסתכם עליגו ספני כי היו באים הגבורות במתוק ולכן לא קם
עוד רוח באיש ואר״ל כי באו שרי יריחו לשכב עמה מפני שכבר
נמתקה צד הגבורה והטעם הוא כי רינין דרכויא דקיק ותכף הם
נמתקים ולכן לא קם עוד רוח באיש וארו״ל אבל דינין דנוקבא
בהיות כי הם קשים לא נמתקו עד זמן שלמה המלך ע״ה והוא סוד
אז תבואנ׳שתי נשים זונות פי׳ אז נמתקו ולא ער יתה עין בכפרא
דעניעוא בפור בני אלהים עד ראתא יהושע בנות האדם דהיינו
תענוגות בני האדם שרה ומרות שהם נשים זונות של שני מרגלים
ששלח וגם באדרת נשא הוא סוד גדול ובהיות כי עדיין לא הגיע
הזמן לגמרי עד לעתיד לבוא יניע מיתוק לנקיבות הקשות לכן נשתי
הסוראת לבבו ולכן יבוא כשיה על החמור כדי להכניע הקליפה
הקשה מצד הזכר הנקרא חמור כי מצד הנקיבה נקראת אתון והוא
סוד הפסוק ושעשע יונק על חור פתן שהוא הקליפה ופירושו
ושעשע יונק שהוא ממטרון שנקרא נער על חור פתן שהו׳הקליפ׳
ספני שכבר נמתקה ועל מארת צפעוני שהוא הנקיבה שנקראת
לילית בהיות שלבר נמתקה נמול ידו חרה ולעתיד לבוא
כשהמתקת כל הקליפה או כח הטהרה גובר ונראית כמעט
קליפה כאלו היא טהרה והוא סוד המאמר לעתיד לבוא הק׳בה
מביא ליצה״ר ושוחטו בפני הצדיקים נראה להם כהר גבוה מפני
שאינם רואים אלא מתרת שבה ואינם רואים צד הקליפה שבה
והם בוכים מרוב השמחה ולרשעים נראה להם כחוט השערה
מפני שאינם רואים אלא קליפה בי׳רואים איך נתמעשה הקליפה
ואינם רואים צד הקדושה שבה כמו הצדיקים אלא צד הקליפה
שבה לבר ולכן רואים אותה כחוט השערה כפני שכבר נמתקה
ולכן בוכים איך לא יכלו לגבור עליה כי כל כוונת שצריך האדם
לכוין ולעשות במעשיו הטובים הוא להכניע הקליפה ובזה תבין
למה שלמה המלך ע״ה לקח את בת פרעה לו לאשה אבל כוונתו
היה לכוף הקליפה הקשה כי היא בת מלך ובהיות כי עדיין לא
הגיע הזמן לא יכול עכה לא נשיו הסוראת לבבו ׳ ומפני העבירה
הזא שיעבר על שלשה לאוין שבתורה לא ירבה לו סוסים לא ירבה
לו נשים ולא ירבה לו כסף וזהב נגזרה עליו לפרוש מפלכותו ג׳
שנים לבקש על הפתחים והיה בדלי דלות ושם השיג את נעמה
העמונית וגירה וכפני שאין מקבלין גרים ביסי שלמה נעמה
נתקבלה בזמן הנ׳ שנים שהיה בדלי דלות ובעניות ולא חזר
למלכותו אלא בזכותה כדאיתא באגרת שלמה היה שם בבל׳ים
לרקיע לשמוע סורות מפי עזא ועזאל ולא היה לו פחד ואימה
וכל צבא מעלה היו כזרעים ומשתחוים לפני הק׳בה והיו משבחי׳
אותו שהעמיד מלך כזה בישראל וחין ממלאים לו כל רצונו שנא׳
וישב שלמה על כסא ה׳למלך וזה מולך על העליונים והתחתונים
גר והביאו אבנים וצרכי בנין לבית המקדש וכשנקש השמיר היה
מביא אשמדאי מלכא דשדי בשלשלאות של ברזל וטבעת עליו
שחקוק עליו שם המפורש וזה הפום אצלו ימים רבים אפי׳ אחר
בניו בית המקדש וכשגרמה החטא בקש שיתיר אותו וילה מוד
אהו שהוא ענין גדול ונורא מאוד והתירו ושאל ממנו שיתן לו
טבעתו שהיה החוק בו שם המפורש והוא האמינו כי היתה סיבה
מאת ה׳לשלם לו כפעלו על שעבר ג׳לאוין ילך ג׳שנים בגלות
וכשלקח הטבעת השליכו לים ובא דג א׳ובלע אותי אז השליכו
ארבע מאות פרסאות בארץ הנמים וגרשו מעל מלכותו ואבר
כל תפארתו כי השליכו למרחוק והיה שואל על הפתחים ואמר
אני שלמה הייתי מלך בירושלים והיו משחקים מדבורו והיו אומרי׳
מלך כזה ישאל על הפתחים ועכר בזה הצער ג׳שנים על שעבר
ג׳ מצות התורה על לא ירבה לו נשים ולא ירבה לו סוסים וכסף
וזהב לא ירבה לו מאור תכשל בבולם ובסוף הזמן הזה בסוף
השלש שנים רצה הק׳בה לרחם עליו לכיון דוד עבדו ולמען
הצדקת נעמה בת מלך עמון שיצא ממנה משיח בן דוד שיתחבר
אליה ויכיאנה עמו לארץ ישראל תכיאו הקב״ה לארץ עמון ובא
לעיר הסלוכה שבה משכ״ם והיה עומד כרחוב העיר משכם״ם
ומלצר המלך שר הסבחים שושה ומבשל מאבל המלך בא
לקחת מה שצריך לעשו׳למלאכתו ומצא שם את שלמה עומד שם
ולקח אותו באנגריא שהוליך מה שלקח והליכוהו לבית המבשל
וראה מה שהוא עושה ואמר שלמה שיעמוד עמו וישרתיהו ואינו
רוצה אלא המאכל בלבד ונתרצה וישב עמו וישרתיהו ויעמידהו
אחר איזה ימים אמר לו שיבשל למלך מאכל׳ כמנהגו כמו שהוא
היה אומן גדול באלו המאכלים ונתרצה לו המלצר והוא עשרה
ובשל מעדני המלך ובשאכל המלך מאותם המטעמים
שהביאם המלצר ומעם מאותם דהמבשלין אמר
למלצר ושאל מאותו מי בישל אלו המאכלים
שער ערתה לא הבאתי לי כדם וסיפר לו כל
המאורע

הפאורע שאנותו האר'נשל' וצוה לעכרין שיקראו אותו ובא לפני
המלך ואמר לו אם רוצה אתה להיות לי סלצר ואמר הן ושלח את
הסלצר מלפניו ושם אותו במקומו ושכש לו ובשל לו כל מאכליו
ויהי אחר הדברים האלה ראתה אותו בת מלך עמון שמה נעמה
ואמרה לאמה שרצונה לקחת את האיש הזה הסלצר לבעל ואמה
ניערה בה ואמר לה יש במלכות אביך שרים רבים ונכבדים שתקח
אחד מהם הטוב בעיניך ואמרה איניני רוצה אלא זה הסלצר
והפצירה בה הרבה ולא הועיל שאמרה על כל פנים אין רצוני
באיש אחר אלא זה עד שהוכרחה אמה לגלות הענין לבעלה
להמלך שרצון בתו היא ליקח את הסלצר לאיש וכששמע זה הדבר
חרה לו זה עד מאוד ורצה להרוג את שניהם אבל לא היה רצונו
של הקב"ה ונעשה להם נס שנכמרו רחמי המלך עליהם ולא רצה
לשפוך דם נקי וקרא לאחר מעבדיו וצוהו שיוליך אותם
למדבר שמם ושם ימותו מאלהים והטרים עשה כאשר צוהו
המלך ותניחם במדבר והלך לדרכו והמלך לשרתו כבראשונה
והם הלכו משם למצוא אוכל להחיות את נפשם וכא לעיר אחת
שהיתה על שפת הים והוא הלך לבקש אוכל לנפשם ומצא מוכרי'
דגים וקנה אחר מהם והניחו את הדג הזה לאשתו שתבשלה
אותו וכשפתחה אותו הדג מצאה הטבעת בתוכו שחקוק עליה
שם המפורש ונתנה את הטבעת הזה לבעלה ותכף הכיר את
הטבעת הזה ושם אותו באצבעו ותכף שב רוחו אליו ורעתו נתישב'
עליו ועלה לירושלים ונרש את אשתו אשר שב על כסא מלכותו
ושם כתר מלכות בראשו ואחר כך שלח לקרוא לאביה שהוא
מלך בני עמון ואמר לו למה הרגת שני נפשות בלי רשות ופחד
ואמר ה"ו לא הרגתים אלא נרשתים למדבר שמם לא ידעתי מה
נעשה להם אמר שלמה המלך ע"ה לו ואם תראה אותם יוכל
אתה להכיר אותם דע שאני הסלצר ובתך אשתי ושלח לקראתה
ובאה ונשקה ידיו והוא שמח שמחה גדולה והלך לו אל ארצו ואחר
זה המעשה לא לקח בתחשבנו עוד לשוטט עוד את פני רקיע
השמים כבראשונה ונפל עליו פחד ואימה עד שהיה מתירא אפי'
על מטתו בלילה שנאכר הגה מטתו שלשלה ששים גבורים
סביב לה מגבורי ישראל ולא מלך על העליונים כבראשונה
ונפגמה הלבנ' עד יערה רוח ממרום לנחמנו על ידי משה בן דוד
להעלות אותה בתרדושה אל מקומה הראשון שנ' אלכה ואשובה
אל אישי הראשון כי טוב לי אז מעתה ואז היא עולה עמו ואינה
יורד' וחושב' על שלמה המלך ע"ה אשר בהעותו והוכחתיו בשבט
אנשים ובנגעי בני אדם בשבט אנשים זהו שנ' ויקם ה' לו לשטן
לשלמ' הדר ורזון בן אליעד ובנגעי בני אדם זהו חשלכ' אשמדאי
מלכא דשדי וזהו מחלוקת רב ושמואל חד אמר מלך והדיוט וסלך
שהיה תוזר על כל פנים למלכותו אחר ג' שנים וחד אמר מלך
והדיוט ולא שב למלכות העליונים כמו שב כראשונה וישב שלמה
על כסא ה' למלך אותו כסא ה"א היה לו באחרונה ולא חזר אליו
ומר אמר חדא ומר אמר חדא ולא פליגי כי חד סובר וסדבר על
מלוכת התחתונים שחזר אליו וחד אומר במלוכת העליונים שלא
חזר עוד אליו ואינו מזכיר מלוכת התחתונים כי בזה גם כן הוא
מודה שחזר אליו ולא נאמר במלכים ארבעים שנה מלך מישרא'
וישכב שלמה עם אבותיו אלא מחוורתא כראמרן ואם בתגלגל
בירושלים כשחזרה בפנימותה ולכן אמר אני חגבר ראה עני
בשבט עברתו ואין לו למי כל כך צרה כמו לאדם שרואה אותה
בשלותה לכן אמר אני הגבר יכול אני לומר מה גרם שבט
עברתו ולא אדם אחר מפני שנתגבר נצר משלמה קאתי מסלקת
שבא אחרי שגירה אלא שלבת לא נכנסה עמה ולבסוף גלהדר
נבמהתזוזה למדה לכן רחקו בניה מישע אם כן לא על חנם
בקש דניאל להשיאו עצה טובה באמרו מלכי עליך ישפר וחטאיך
בצדקה פרוק ונענש על זה כי סוף סוף ולדה במותה ועל דא
קרא למלך מלכיא ואע"פי שכמסכ' שבועות דרשותו כלפי מעלה
מכל מקום אין מקרא יוצא מידי פשוטו שכן שלמה ישב על כסא
ה' ונובלות כנרולתו ניתנה לו לפי שעה לנבוכד נצר בשכר שיחה
נאה וארבע מאות כד הוה ספריה דמרורך בלארן ולא יתואר
הק"ב מלך מלכיא בלבר אלא מלך מלכי המלכים ובארנזהו
ולא מצינו לא סנהדרי המלכים שנקרא בפי הנביאים מלך מלכיא
שלתו כי הנה סנהדריב קראו הושע מלך שרים אבל לא מלך

מלכי אבל נבוכד נצר נתנבא עליו ירמיהו שהמליכוהו מן השמים
על כל הגוים ועל כל הממלכות גוים רבים וכלכי עצומים וכתיב
וגם חית השרה נתתי לו לעבדו והרבוי הזה נתקיים שבעה עדנין
בשני רבויין הללו כי באו למעט כנדרי הנתינה שלא היהה לעבדו
כל אותן השנים וריבה בנתינה אפי' אותן השנים לשמרו מן הנזקין
והמיתה שנדמה לכל מין שהוא סינו ונשטר מזה שלא הזיקוהו עד
שחזר ליקב סלכותו הדרו ויזו כל מלך באוכות לא דמה אליו
בגדלו אמנם משלו נתן לו הקב"ה לנבוכד נצר זהכה של ירושלים
שיהרבה ממנו נתנה אכו כבתא לכלך שלמה ולא נכסר בעונו של
שלמה אלא בירו עזלית חוי לחם חרכה על ירמיהו כדכתיב
בכתוב שצוה עליו רב טבחים קחני ושים עליו והנה בקש
דוד להחליש כחו לא להאבידו כי בו יכיפר עון יעקב שהו האריה
החצוני שהכה דוד המלך ע"ה שנ' גם את הארי ואת הדוב הכה
עבדך ולפי נרולתו מפלתו כי בתחל'הוכ' ולא מת ובסופו והכרתי
לבבל שם ושאר וגן וגכר ומכה שהוכה הארי ולא מה יוקר כיפת
וראיה היא נפלא'בעינינו למוסר ירמיהו שאמר כי אם הכיתם כל
חיל כשרים הנלחמים אתכם ונשארו בם אנשים מדוקרים דייקא
מכת ההכא'איש באהליו יקומו ושרפו את העיר הזא' באש ולבסוף
נתקיימה כה נבואת ישעיהו שנתפכה כמהפכת סדום ועמורה
יצא לנו מנדון דידן כי שלמה המלך היה חייב גלות לאכוף ארת
נעמה העמונית לא בשלותו כמו נעמי אשת אלימלך אספה ליה
את רות המואביה בשעת עניה ומרודיה ואז כתיב ורות דבקה בת
דוקא לא בשלותה כי המר לח שרי מאוב וכן מאלף נשים שנייר
שלמה לא נתקבלה ככלן להעמיד ממנה ממלכת ישראל אלא
נעמה העמונית שנשאת לו בשעתה ברלי דלות לקיים מה שאמרו
חז'ל בכסכ' יבמות על פסו'מיני אתך בעניותך הוא דעליך יפול'
וכשם שגלתה נעמי לאכוף את רות כך נלח שלמה לאכוף ארת
נעמה היא נעמ ה' עלאה אשר שם רחיבות הנהר כאשר אבאר
לפיכך נקרא בנה רחבעם כי בקש הקב"ה לעשותו כשיח וירבעם
יהיה לו לכשנה שכנגדו בפרום דוד עילאה ושר העילם מטטרון
רק הכסא דבריא'נדל מכנו דאטר מר אין ישיבה בעזרה דביא'
אשר שם ירושלים שלמעלה אלא למלכי בית דוד בלבר וראוי
היה שירחיב ה'לבו של רחב'ם בשביל עם הקודש שהיה מריה
ודאין והיהה ביראת ה' אלהלא וכינו וכשצפה בו דוד ברוח הקודש
אמר עליו ועל עצמו רבות עשית אתה ה'אלהי נפלאותיך
ומחשבותיך אלינו שאמר עמין ומואב והתיר בנותיהם ובו ביום
נולדה אמו של רחבעם ואותה עריפה נגלה לדוד ברוח הקודש
ואמר שירה עליה וזכתה יותר מרות שנקראת אם המלך שהם
כראיתא בפ' הסובר את הספינה על פתוך ויש ככא לאם המלך
ונעמה היא אם המשיח לדעת חז'ל ושכח יעיר על נועם ה' אלהינו
כשם שנקראת רות על שם שיצא ממנה דוד שריוהו להק"ב רה
בשירות ותשבחות וכשרצה לתקן כל ישראל בימי מ'ו ק"ק
תאר' זלה"ה אחר שהלך ירמיהו בגלו' שכינה בכל מקום ומהדש
קינות בכל יום על ירושלים עיר הקודש ועל קב"ה ושכינתיה נא
באחר מתלמידיו ושמו מורינו ורבינו הרב רבי אברהם הלוי זלה"ה
שהיה חסיד קדוש ופרוש כל ימי היותו בארמת עיר הקודש בק"ק
צפת תוב"ב והוא היה כל ימיו אפטרופוס נרול לשבת מכריז
ומזהיר את ישראל תמיד אנשים ונשים על שמירתו וכה משפטו
כל ימי חייו מידי שבת בשבתו לכתת רגליו בשווקים וברחובות
בבתים ובחצירות לילה ויום מחצות ליל ששי לזרז את העם
שיכינו את אשר יביאו ושהתהא אשה משכמת ואופה ושיהיו נוטלין
החנויות סמוך למנחת כדי שתהא פנאי ביום להתקדש לקראת
שבת כלה מלכתא בטבילה וברחיץ פניו ידיו ורגליו בחמין וחלוף
שמלותיו בקריאה הפרשה שנים מקרא ואחד תרגום וידוע
שירמיהו תמיד היה מוכיח את ישרא' שיחזרו בתשובה ולא יחרב
בית המקדש אע"פי שעשו לו עינויים והושיבו אותו בתוך הבור
בטיט על כל זאת לא הניח מלהוכיח את ישרא' וכן תיקון שבת
היא בביאה הנאולה כדברי חז'ל אמלא שמרו ישראל שני שבתו'
כהלכתן מיד נגאלין כנודע בתיקון שבת כי בעלייה תלייא מלתא
ואם יהיה עת רצון שיעלו העולמו'מעלה שהיתה בימי דוד ושלמה
אז יגבר הרע על הטוב כי המקום נורם נהדינים והקליפו'ימתקו
לא ירעו ולא ישחיתו בכל נבול הר קדשי וכנודע נ"כ שרצה האר'
זלה"ה

שער קדושת ארבע

בשמחת קב"ה ושכינתיה יתברך ש"ל לעולם אמן ואמן:

פרק קיג

הנה ביום הפרד לוט מן אברהם גם כן נפרדו קליפו' עממין ומואב מן קדושת מלכות דאברהם והענין הוא כי כל קליפ' שנפרד' מן הקדושה לוקחת עמה על כל פנים ניצוץ קדושה מה שאפשר לה לתפוס והוא החיות שלה ובלא זה אי אפשר לה להפרד וקליפ' עממין תפסה ניצוץ לאה שאורה בא מן מלכות אמא עילאה כנודע וקליפות מואב תפסה ניצוץ קדושה מן מלכות יצמה ונתפשטה מלכותם בכבוד ונדולה עד שהוציא חקב"ה שתי פרידות טובות ואז נכבה נחלתם ולא זכרו ולא יפקדו עוד והטעם שדוד המלך ע"ה יצא מרות שהיא מלכות ורחבעם יצא מנעמה שהיא בינ"ה ח"א עלאה והיה ראוי שיהיה להפך כי דוד המלך ע"ה היה ראוי לצאת מבינה מלמעלה ממקור האור ורחבעם היה ראוי לצאת ממלכות אבל הכוונה היא שהבינה יש לה הארת ניצלמת לפי שלא יש שם אחיזה לקליפות במקומה לכן אינה צריכה להתנלות בהאור' שם ולא הוציאה אלא מעט הארת שם שהוא סוד רחבעם אבל במלכות יש שם יותר אחיזה לקליפות ומפני זה צריך שיהיה שם כל כח התאחדות המעולה וכביר מצאה ידה של קליפו' מואב להוציא כח וניצוץ גדול לכן יצא מאותה הארת התהוותה דוד המלך ע"ה פי' אוכל מתוך הפסולת ואלו הקליפות נזכרים בזוהר פ' בראשית דף עשרה ע"ב עלה כ' פקודא תשיעאה למרחם על רעל למנזר נרמיה ולעאלא תחות נדפוי דשכינתא · סוד תחת כנפי השכינ' הוא נבוזרה דמרורין הנקראים כנפים וכו' ותחות נדפא שמאלא דחיינו נבוזרה דמרורין דחיינו היכל הרצונות תחין אכפרין אוחרינין ומתפרשאן לתרין אוסף אחרנין דאינן עמון ומואב ובלהו אקרון נפש חית בסוד יצירה וכמה ארזין סתימין אחרינין והיכלין אחרינין בכל נדפא ונדפא ופיניהו נפקו רחין לפרשא לכל אינון גיורין דמתגיירים ואקרון נפש חיה אבל למינה שהם מניצוץ קדושת ולהלן עאלין תחות נדפוי דשכינתא ולא יתיר אבל נשמתא דישראל נפקא מגו גופא להתהוא אילנא ומתמן פרחין נשמתין לגו האי ארץ גו סעתא לגו לגו תוך היכל אלהי ישראל ולא דיוק לבנות הספיר מבחוץ ורזא דא כי תהיו אתם ארץ חפץ ועל כן ישראל בן יקיר דחסו סעתא עליהו ואקרו העמוסים מני בטן ולא מנדמין גיורין לית להון באלנא עלאה חולק וסכ"ם בגופא דילהון אבל חולקא דלהון בנדפין אינון ולא יתיר גרי הצר"ק אינון דתמן שרון ר"ל צדק היא לבנות הספיר מלכות הנקראת צדק יען בה ומתחת מדור חדש כנגד צד שמאל יש קליפות לוט הנקראים עמון ומואב ורעבי כמו שיש בקדושה בינה כן יש בקליפה עמון וחכוונה כי כבר ידעת שמלכות בינה היא לאה והוא סוד קליפת עמון וקליפת מואב היא כנגד מלכות רחיינו רחל כמבוא למעלה והוא בזה האופן כשיורדים ח' חסדים וה' גבורות בתוך ז"א את תוך נאחזים שם עמון כשומא' נוע"ם במחרה וגועם הוא שם אחיה ביורין שעולת קס"א כזה אלף ה' יו"ד ה' ובואו עולה קס"ו מפני כי יש בתור' נועם מלא הוא עם ד' אותיות אהיה והכולל עול' קס"ו ונעם חסר בלא ויו עם חמלה קס"א הנזכר או שם ס"ג פשוט כפול משולש מרובע עולה ג"כ קס"ו תעולת מזה שנועם הוא בקדושה בסוד יהי נועם ידור אלהינו עלינו ועמון בשומאה ומה שרשפם עמון מהקדושה יצאה נעמה העמוני ופירוש נעם' נועם ה"א עילא' וחזרה להקדושה נמצא שנעמה יצאה ממה שתפס מקדושת נועם וממה שתפס קליפת מואב מהקדושה יצאה רו"ת וחזרה לקדושת ודע כי שם ארנ"י מלא כזה אלף דלת נון יוד עולה תרעא שהוא תרגומו של שע"ר תרומות אל מלכות שהיא תרעא ושער להכנס למקום מעלותם גם להתפלל וזהו שנ' זה השער לי' צדיקים יבואו בו ונאמר פתחו לי שערי צד"ק אבוא בם אודה י"ה ויש בה ז' חיכלות וז' שערים · כאשר אבאר בשער עולם הבריא' בעזרת קב"ה ושכינתיה יצא לנו מנרון דירדן כי ארני עולה תרעא שניא' רומזי' במלכות ובשתסיר השורש משם ארנ"י העולה תרעא שהוא ס"ה כמנין ארנ"י יאשר בידך המלוי לבר עולה רו"ת כזה ל"ף ל"ד ו"ן ו"ד וזה המילוי לקחה קליפת מואב כשנפרדה מהקדושה · ועמון לקחה הריבוע הנזכר למעל' והכוונה בהיות שם ברחל אחיות הקליפות אין החסדים יורדים והוא בזה האופן כשנכנסים ד' חסדי פרקי

זולה"ה להל' הגאולה ממן קבל סבת כי יש לנו קבל אמתי שבאות והיה רצון תהיה הגאולה בבהרה ביסינו וכן היתה המעשה פעם א' בי"ש סמוך להכנסת כלה יצא עם תלמידיו חוץ לעיר צפת לבוש ד' בגדי לבן שלמה ועמהם יצא וכתונה וכנסים כרי לקבל השב' והתהלו מסור לדוד הכו לי' בני אלים משמעות מיוסד לקבלת השבת ומזמור שיר ליום השבת ומזמור י' מלך בגיון נאה לסבב העיר בסדר ירושלים וסור הקפת המזבח ביום הערבה שהוא להכרית עיר ירושלים שלמעלה האויבי' שנ' סביב רשעים יתהלכון ואמרי' המו ככלב ויסובבו עיר וזה נכרת כל אחת הקליפות מהשכינה כנודע וכך הרב ע"ה היה מסבב עיר צפת תו"ב בסוד לקבל פני שבת המלכה בשירים נאים · ובתוך שהיו משוררים אמר הרב ע"ה לתלמידיו חבירים רצונכם שנלך לירושלים קודם השבת ונעשה שבת בירושלים וירושלים היא רחוקה מצפת יותר מכ"ה פרסאות השיבו קצת מן התלמידים אנו שומעין בכך רצוננו לילך לשם וקצתם השיבו ואמרו נלך מקודם ונודיע את הלבר לנשינו כיון שאמרו נלך מקודם ליתינו נתחדר הרב חרדה גדול והכה כף אל כף ואמר אוי לנו שלא היה לנו זכות להגיע שלמל' היתם כולכם משיבים כפה אחד שרצונכם לילך בשמחה גדולה תכף הזו נגאלים כל ישראל שעתה היתה השעה עוסדת להגאל ·

ומתוך שמאנתם ברבר חבר הגלות לאיתנו בעו"ה וידוע שמפני אותה התת רצון בא האר"י זלה"ה לעולם הוא נשמת משיח בן יוסף כנודע בכאורי כשער גלגול נשמו' נמצא שתיקן שבת היא מביא הגאולה גם היה הזקן מהר"ר אברהם הלוי ע"ה אשכנזי דורש ומזהיר על התשובה מעשים המתעוררים בני ארם לתשובה כאשר אבאר בשער התשובה והיה שוכב עצמו בקטפה של חרולים ערום ואמר שמי שרוצה להנצל מעונש שריפה יעשה כך וצוה לתלמידיו שיזרקו עליו אבנים ואבר כך ינצל הבן ארם מעונש מקול וכן כלם דונמתו והודיו יוציל יותר שנזכר כו' פיתות ב"ר על דרך הסוד כאשר אכתבנו בשער הנ' ונעשה התעוררות נדול על ידו עד שמצאו לפני בית הכנסת הגדולה של האשכלאני ארם אחד יושב בשק ג' ימים וג' לילות בבכיית רבה וכן היה מקרים וחלך בכל חצות לילה ורפק על פתח הבתים של ק"ק צפת וקורא עליהם עמרו לתיקון חצות ללמור בעת רצון הזאת ולא היה מאמין שיעמור עד ששמע אותו שלמר מה ששכלו ונתן הן בקרא ומשנה ותלמוד ולא היה חצות לילה עד שנשמע קול לומדי תורה עד למרחוק וכרזוך כך הלה אותו הצריק וחגיע עד שערי מות ונכנם אצלו רבו הראר"י וה"ה לבקרו ואמר לו רצונך שתלך לירושלי' ותתפלל בנגר כותל מערבי תתרפא מחוליך מיד נדר לילך לירושלי' עיר הקודש ותכף נתרפא מחליו ואז מכר מטלטלי חבית לצורך התאות הדרך כי היה עני נדול והלך לירושלים ובחגיעו כנגר כותל מערבי רזה קורע כריך הרואה בית מקדש בחרבנו ותכף נתגלתה עליו שכינת שראה אותה בכיכול בסו שראה אותה ירמיהו הנביא הולכ' מבית קדשי הקדשים ראשה פרועה כראיתא במדרש איכה וגם על זה נתקנה קינה אז במלאת ספק ומה טוב ומה נעים שיאמר אותה גדול ונר שביעיר וכיון שראה אותה רבי אברהם ולה"ה בצער נדול כזה אז חרים קולו בבכי וצעק צעקה נדולה ומרה והיה רץ מבת דוב העיר בראשו כנגד בית אחר אשר שם והכה ראשו בכותלי הבית ונתעלף מרוב צער ונפל לארץ ואז ראה שהשכינה לקחה ראשו בין ברכיה ומנחה את דמעות עיניו ואמרת לו אברהם בני התנחם כי יש תקוה לאחריתך ושבו בנים לגבולם ואחר זה שב אל דיעתו בבראשונה וחזר לצפת תוב"ב ותכף שאל אותו רבו ראית בזה וכזה והיה אומר הן ואמר לו את כל זה ראית בזכות התשובה שנתעוררה על ידך ובזכות זה הוסיפו לך מן השמים כ"ב שנה בעבור השכינה היא תורה שכינ"פ הנבנית מכ"ב אותיות ובעבור נשמת ירמיהו הנביא ע"ה אשר היא עמך רק חזק ואמץ ביראת ה' להוסיף בהתעוררות התשובה לבני העיר ובזכות חרא כנישתא יבנש גלותא ונשמתו היא תועילה לך לעזרך ולסייעך באו המצות וזהו סוד אמרם ז"ל אלמלא אלהים עזרו אינו יכוללו עזר נרבר בענין סוד רית הם ואביה ונימה הימונית מה ענין ניצוצם ושם יתבארו לך סיר יניקת הקליפות עם כמה סורות של פסוק על כן יאמרו המושלים בואו חשבון תבונה ותכונן יצר סיחון עם פסוק דשפי א"ש שלהבת י"ה וע"י יתבארו לך כמה מאמרים של הזוהר

פרקי נה' בלבר וכשנכנסים כל השלשה פרקים של נצח הוד ביגה העליונים בתוך ו"א כמו שכתבתי למעלה בחילוק הגדלות תחתא כאר היסב ואז נכנס יסוד חכמה בה' גבורות וכה' חסדים ואז מתבטל עמין בזאת התארה של יסוד חכמה ואז ה' חסדים של בינה יורדין לז"א לצרכו ואם חיו יורדין הגבורות לא תיה כח לנוקביה לקבל' מריב כחם מה שהם תקיפין ולכן חזרין ונעשים פיין נוקבין וחזרת האורות שחוזרת למעלה או חוזר ועושה זווג שני בקישראל סבא ותבונה ויוצאים ה' חסדים וה' גבורות אחרים ומכתיקים לאלו ה' גבורות ראשונות נמצא שיש קורס הכל ה' גבורות בינה וה' חסדים של חכמה ועולים עו"ו ועושי זווג וכוצאים ה' גבורות אחרים מבינה וה' חסדים אחרים מחכמה וכבר ידעת הכלל שיש לנו שכל דבר רוחני אף שעולה ומתחלק במקומו נשאר הרושם במקומו הרי שלשים ך' מאותם שנשארו עם הרושם כאסור ועשרה שהוציאו מזווג שני הרי שלשים וכבר ידעת שכל אח' כלול מעשר הרי שלש באות וזהו כוונת פסוק רשפי אש שלהב' יה אלו הם לחיות מוחין לנוקביה של ז"א וזהו רשפי אש של הבת יה ר"ת ראשי יפ' מלת שלהבת הוא שתי תיבות ש"ל הבת פי' ראש הברת וכל זה משם י"ה יור חכמה הא בינה אבא ואמא ולכן ארנך הידה נבול מואב וארנן יעולה א"ש ויובן עם זה מאמ' הזוהר שאם ארנ"ן חיבורא דאבא ואימא וזהו שאסר הכתוב אש יצאה מחשבון פי' ממחשבה שהוא חכמה וזהו בואו חשבון פי' בואו הגבורות וחשבון שהיא המחשבה חכמה ובזה תבנה ותכונן עיר סיחון פי' יה"ת בנין וכוננות לעיר שהיא נוקביה ומבה שאמרנו למעלה שבביאת יסוד אבא בתוך ז"א נתבטל עמין כשחזרו הגבורות למקומן חזר עמין להיות לו אחיזה ולכן נקרא בן עמין הראשון ולא אסר בן סיחון מלך האמורי הראשון מפני שמואב לא היה אלא א'שלא נתבטל ודע כי שלהב' עולה יה כי צד ג' חשבונות יה עולים כת"ר בזה האופן יור על"כ והא' במלואה עולה ט"ו תכה ותאסר ך' בעמים ט"ו עולי' ש' עור תמלא חת' בה' אחרת בזה ה"ה עולה י' תכה ותאסר יור בעמים י' הם ר' עיר המלא הא באף כזה הא עולה ששת תכה ותאסר ך' בעמים ו' הם ק"ך הרי סך הכל תר"ך כמנין כת"ר והחשבון י"ת שעולה אם"ן כזה יור הי יור ה"ה יד הא הרי צ"א עולה סך הכל תשי"א כמנין אשת"י שהיא הבת הנו' וחשבון י"ה שעולה כ"ו כשר יגר ה"א שהוא השורש הרי ט' וכ"ו עולים ש"ל הב"ת או באופן אחר תמצא חכ"ו והיינו הנ"ל שהי' סהה שהם יהא יגר ו"ר מהיוד של י"ה בלתי אות השורש הרי כ"ו ותשי"א עולים שלהב"ת זהו פי' של הבת י"ה והשלהבת הזאת של האש שפירשתי היא השלהבת הנזכר בזוהר פ' בלק בתחילתו דף פ"ה עמוד ב' עלה ב'זה לשונו ת"ח בשעתא דתריבו ישראל אריא דסיחון כרוא אתיב בחלבו דשמיא את כנשו נגרן שלטנין על שאר עמין ותחסון כלבו דאמוראה היך אתחריב בהאוא שיתא כל אינון שולטנין דדמו מסנן על שבע עממין אתכנשו ובעו לאהדרא מלכו לישנה כיון דחסו תוקפא דמשה אהדרו לאחוריא ההי"ר על כן יאמרו המושלים בואו חשבון אינון שלטנין ממנין עלייהו דאתכנשו והוו אמרי בואו חשבון מאן הוא דין דתריב לה' תכנה ותכונן כרקדסיתא ותהדר מלכו לישנה' כר חמו גבורתיה דמשה ושל הובא דמלכו פי' אש השלהב"ת ש"ל הב"ת דמלכו"ת שיצאה מהארת החסדים ובטל אחיזת הקליפות כי היתה מקורם ארץ מואב השרים של הז' אומות שבא"י אמרו כי אש יצאה מחשבון ולהכה מקרית סיחון כיון דכתיב מחשבון אמאי קרית סיחון והוא כפל דהא קרית סיחון חשבון הוה דכתיב כי חשבון עיר סיחון מלך האמורי אלא של הוב"א דמלכו שביא נפק ויאלת ותריב כלא והשלהבת הזה היה שורף כל אחיזתם וחרב והרס כל בניינם והיא דוגמת השלהובית דאשא היוצאת מתחת כסא הכבוד היוצאות כרגלי סטטרון הנרמזת בריחית הרגלים בחזון המבדלת בין הקליפות ובין קליפת נוגה העולה עם העשנה למעלה והוא כוד בפרוח רשעים כמו עשב ויציצו כל פועלי און להשמדם עדי עד והשלהובית הזאת כשליכם לנוקבא דתהומא רבא כי הנה אויבין יאבדו יתפרדו כל פועלי און וחרם כראם קרנ"י כטוראה דקדושה ואז צדיק כתמר יפרח לזווג ותמר עולה זכר ונקיבה כנודע ואז עולים כל העולמות להכלל בבריאה ועל אותו העת רצון כיון האר"י זלה"ה להביא הגאולה שהיא עת זמיר עריצים מן הארץ החיים שנשלכים האויבי לתהום

רפה' והשלהוביתא הנזכרת היא מזוסנת להכרית ולהתריס מלכות ישמעאל וארום בעת הקץ והיא השלהוביתא התלויה בין שמיא וארעא ויעמור ג"כ ברקיע ס"יום בצר צפון וייעשת מלחמה עם הכוכב שנ' עלי דרך כוכב מיעקב והאביר שריר מעיר זפ"ם ע' השלהבת הזאת וזה לשונו בפ' שסות דף נ' עכור כ' עלה כ' בסופו כדין יתער חד כוכבא באמצע הרקיע כנוון ארנוונא להים ונציץ ביסמא לעיניהון דכל עלמא ויקום חד שלהובא דאשא מסטרא דצפון גו רקיעא ויקום דא לקביל דא ארבעין יומין דחבהלין כל בני עלמא לסוף ארבעין יומין יציחון קרבא כוכבא ושלהובא לעיניהון דכלא ויתפשט ההוא שלהובא ביקידו דאשא מסטרא דצפון גו רקיעא ויחשוב לסבלע ההוא ככבא וכם שליטין ואומיא ועממי יתבהלון מהאי כדין יפתלק ההוא כוכב לסדר דרום וישלוט על ההוא שלהובא של הגבורות וימתקו מצד דרום החסד ויהבלע זעיר זעיר ברקיעא מסקי ההו' כוכבא עד דלא יתחזי כלל והו שנ' והיה בית יעקב א"ש ובית יוס"ף להב"ה ובית עשו לקש ודלקו בהם ואכלום ולא יהיה שריד לבית עשו כי ה' דבר יתברך י"י לעולם אמן ואמן:

פרק קיד

כדי לבאר לך ענין קליפות עמון ומואב ואחיזתם באר היטב עם הפסוקים השייכים לזה הענין נקדים לך הקדמה והיא זאת שצריך אתה לדעת סוד עמון ומואב הט שתי קליפות האחזות בשתי הזין כי עמון הוא ה' עלאה בינה ומואב ה' תתאה מלכות כנזכר בזוהר וא"כ קשה איך מואב יצא ראשונה ואחריו נולד עמון והפך מזה הוא למעלה בפ' תהין כנזכר אך האמת הוא כי עמון הוא אותיות נועם כי ה' עילאה נקרא' נועם שנ' ויהי נועם ה' אלהינו עלינו אלמא זאת נקראת נועם והקליפות הנאחזות בזה מתהפכת מנועם לעמון כי נעם כולה אהיה דיודין עולה קפ"א והוא בבינה גם נועם במילוי וא"ו הוא בני קס"ו אחוריים של שם ס"ג דבינה אסנח קליפות עמון זה אינו באמא עילאה עצמה רק במלכו' של תבונה שנעשית מפנה בחינת לאה קשר של תפילין ובחינת לאה הנקראת תמיד ביגה כנודע כי מסלכות הבינה שורשם כנודע והיא שאנו קורין אותה עתה נוק"ב וה' עילאה ומסנ' יצא עמון ומן ואהל ה'תתאה יצא מואב ולפי שלאה אח"ר של בינה שם ס"ג נקרא היא נועם בוא"ו שהוא קס"ו אחוריי' בס"ג הבינ' וכנזכר עמון מלא בואו ג"כ והנה נודע כי לעולם הקליפה לוקחות ניצוצות הקדושה מעורבי עמה ולכן מה שלקח קליפות עמון היא סוד נעם העמוני כי היא בני' נעם הקדושה ממש וכן מה שלוקחות קליפת מואב חוץ רות חמואביה והוא כי שם ארני הוא ברחל ומלואו תרי"א תסיר שם ארנ"י ישאר מילוי רו"ת המואביה וכן מואבי עם המלה והכולל יעלה מואבית כמנין ארנ"י שהוא השורש ועתה נבאר סוד הקושייא הראשונה כי איך תקרא הבכירה מואב והצעירה עמון והתיפוך הוא כי עמון הוא ה' עילאה בבירה ומואב ה' תתא צעירה אך הענין הוא כי עמון יש לו ב' בחינות כי בתחלה הוא קדם והוא הבכור קודם מואב כי הוא בסוד ה' עילאה ואחריו יצא מואב ה' תתאה שנייה אך את"כ נתבטל אותו עמון הראשון ואת"כ חזר ונתלה פעם שנית ובערך פעם שנית זו נקרא מואב בן הבכירה ועמון בן הצעירה אך בפעם הראשון וראי הוא שעמון יצא ראשונה ובזה חבין ענין נאה למה בן הבכירה נקרא מואב ולא נקרא בן אבי כמו בן הצעירה הנקרא בן עמי ולא נקרא עמון אך הענין עם מה שביארנו כי הראשון נקרא עמון אך אחר שנתבטל וחזר להתכלית פעם שנית נקרא בן עמי בן עמון הראשון כי מכח בן עמון הראשון יצא זה ואם כן נחשב כאי הוא בנו לכן נקרא בן עמי בן עמון הראשון וא"כ בערך זה נקרא אמו צעירה כי ילדתו אחרי מואב ואולי זהו ריבוי נם באמרו והצעירה גם היא להורות כי שני פעמים יולדתו כנזכר ואמנ"ל נתבטל מואב והוא מואב הראשון לכן לא נקרא בן אבי כמו שנקרא עמון בן עמי ובאור ענין זה בו יובן ג"כ למה מואב נקרא על שם האב מה שאין כן בעמון והענין הוא כי הלא ז"א בתחילה הוא נטור ששה קצוו' לבד ואח"כ נתגדל ע"י מוחין דגדלו' נוגדע כי יש לו מוחין דאב' ואמא ובאי מלובשים בנה"י דאמא ואבא כאשר בארתי לך בכר במקומו ובפר' כאשר אנאר בסדר התפילות וק"ש והעמידה כי רחל נכנסין

שער קרית ארבע

שית פרקין תתאין רנה"י ראמא ואז עירין נקראי ז"א כחינת שש קצוות לבר ואז מתגלים הארת הגבורות ומתפשטים בז"א כנודע אעפ"י שלא נכנסו תלת פרקין קדמאין דאמא ומסקומם מאירים ויורדים תוך ז"א והנה תחלת נכנסין הגבורות ומתפשטין בזעיר אנפין כנודע וכבר ידעת כי לאה ורחל סך החמש גבורות הנקראות עטרא דגבורה נעשה פרצופין ולכן בתחלת ירידת וכניסת החמש גבורות תוך ז"א בראשו אז נעשה פרצוף לאה במקום המכוסה ואחר כך יורדים הגבורות יותר למטה עד מקום חזה אל במקום הגלגלתים ומתקנים ועושים פרצוף רחל ולהיות כי עדיין לא נכנסו מוחין דאמא אשר הם המבטלים הקליפות בסוד המחשבת המבררת חורקת הש"ך ניצוצין כנודע ולכן אז הקליפות אוחזין באותם הגבורות שירדו על הסדר תחלה בלאה ואחר כך ברחל ובבחינה זו תקרא לאה נכירה ושם הקטנה רחל וכן על דרך זה קדם עמן למואב והנה חסדים עדיין לא נכנסו תוך זעיר אנפין ונשארה למעלה על ראשו כי כיון שעדיין לא נכנסו מוחין דאמא המבטלין ומשביתין וכורתים את הקליפות לגמרי הנה הקליפות תיו אוחזים גם בחסדים והיה פגם גדול מאוד כי הגבורות לבדם יורדים תחילה כאשר לא ירדו רק בחינת מוחין דאמא שהם ששה קצוות דז"א כי אעפ"י שיתאחזו בהם החיצונים אינו כל כך פגם כמו אם ת"ו יתאחזו בחסדים ובפרט כי אדרבא כוונתו ית' לחזר חיות ל הקליפות מהגבורות אשר מהם שורש הקליפות מה שאין כן בחסדים ולכן הגבורות לבדם יורדים בזעיר אנפין כהיותו בן ששה קצוות מה שאין כן בחסדים ואמנם אח"כ נכנסים ג' פרקים ראשונים של אמא וכבר באתי כי שלשה פרקין קדמאין דאמא יורדים ביחד עם תלת פרקין תתאין דאבא בבת אחת והטעם עם הנזכר כדי שלא יהיה אחיזה לחיצונים בשלש ראשונות דאמא ובפרט בחסדים כנזכר ובן יורדין עמהן שלש תחתונות דאבא להפרדת הקליפות אך בשש תתאין דאמא אין חשש אם יתאחזו בהם החיצונים ואדרבה צריך לתת להם חיות בנזכר ואז בדדת שלש תתאין יורדים ג' ראשונות והחסדים ברדין הדעת מיסוד אמא ואין עתה פחד כי החיצונים חיי איך הגבורות נכנסין ומתפשטין החלה בז"א קודם החסדים והנה החסדים יורדים ומתפשטים בז"א לצורך בנין פרצופו בנודע והנה הארת הגבורות הוא נכנס תחלה קודם החסדים אך הגבורות עצמן אשר בדעת בשלש ראשונות דאמא שוכיכים לירך ברחל לצרכה כנודע עדיין לא ירדו ומה שירדו הוא התפשטות הגבורות לבר ולא שרשם והנה גבורות אלו אינן יורדין למטה כי יש פחד מהקליפות שלא יאחזו בהם כיהם גבורות תקיפין כנודע אף על פי שנכנסו תלת תתאין דאבא על כל זאת לא יספיקו לסגור יניקת הקליפות ואחיזת החיצונים בגבורות תקיפין כי משם שרשם ואמנם לצורך חיותם בכר הספיק להם בהתפשטות הגבורות ונשארו עדיין למעלה ואינם יורדים והנה עתה בהכנס ג' פרקים תתאין דאבא נכנס קצת מן חיסוד שלו כי הוא רבורא והוא ארוך ואינו כמו יסוד אמא שהוא קצר ואז הוא בורת אחיזת הקליפות כנזכר ואז בחינת עמון העליונה אשר בלאה נפסקה ונתבטלה אמנם בחינת מואב התחתונה לא נתבטל כי שלשה פרקים תתאין דאבא לבר נכנסו ונשארו למעלה בראשו דז"א ולכן לא נתבטל רק בחינת עמון שהוא במקום המוחין דז"א אבל מואב שהוא למטה לא נתבטל וזהו הטעם גם כן שלא ירדו הגבורות למטה ברחל כי אין בה הג' פרקים דאבא הנשארים למעלה בראש ז"א לגבול הקליפות מהם למטה במקום רחל ולכן כיון שאינם יכולים לירד במקומם נשארים למעלה בראשו דז"א עליו ולא נכנסו ממש ונשארו עם הפרקין קדמאין דאמא והנה צריכין לירד אל הגבורות בהכרח לתיקון רחל כנודע ויש להם פחד לירד ולכן מה הם עושים חוזרים אלו הה' גבורות של יסוד אמא ומצטרפים עם ה' דיסוד אבא כנודע כי הה' גבורות והח' חסדים הם ביסוד אמא ובנגדם ה' חסדים וה' גבורות ביסוד דאבא ועולים אלו העשר ה' דאבא וה' דאמא בסוד מיין נוקבין עד מקום אבא ואמא ועושים זווג שני באבא ואמא ויוצאים ה' חסדים דאבא וה' גבורות דאמא שהם עשרה אחרים והחסדים אלו דאבא הם גבודות כי מכח מיין נוקבין דגבורות לבדם נעשו כנזכר אך נקראים חסדים בערך אותם של אמא ואם וזהו סוד ה' חסדים דיסוד אמא כי הם גבורות דאבא במקומו ונחזור לעניננו כי ירדנו שכל אור של קדוש תמיד נשאר רשימו של קדושה הראשונה אעפ"י שנסתלקה ואם כן ל' גבורות הם אלו כי היו עשרה הראשונות והם ה' דאבא וה' דאמא ונשאר רשימו שלהם למטה פרם עליהם ואח"כ עלו בסוד מיין נוקבין כנזכר חרי הם עשרים אחר כך ירדו בסוד הזווג השני ' אחרות הרי ל' גבורות וכלם לצורך רחל וסוד זווג שני זה נרמז אצלינו בברכת אבות בסוד וקנה הכל שהוא סוד מזלא עילאה המזווג לאבא ואמא ונקרא תק"ח שהם אותיות קו"נה ע"ש במרקים הקודמים מה שכתבתי והנה אחר זווג זה השני שבאו ' אחרות נתערבו עם הראשונים ונתקנו ונזכככו יחד ואין פחד עתה שיתאחזו בהם הקליפות ואז נכנסין ומתפשטין ויורדין בז"א עד רחל ומהם נגבה פרצוף שלה ועתה חוזרת קליפת עמון לקדמותה ברדת הגבורות תוך ז"א במקום לאה ומה שנתבטל תחלה חוזר למקומו ולכן נקרא בן עמי פירוש בן עמון הראשון שנתבטל כנזכר מה שאין כן במואב וביערך זה עמון הוא העיר ומואב הוא הכבור ויתה נבאר הפסוקים ובו יתבאר למה נקרא מואב והנה הכתוב אומר כי אש יצאה מחשבון והעין כי הלוא בלק מלך למואב הוא שהוא בנגד קליפו' רחל וחשבון עיר סיחון מנגול מואב הוא והו סוד על כן יאמרו המושלים בואו חשבון ונם ארנן נגול מואב והעניין בו יתבאר מה שאומר בזהר פרשת בשלח וזה לשונו ואת הנחלים וארנן נחליא ראשתאבן ואתנגידו מהחוא אתר עלאה ראתקרי ארנן מאי ארנן זווגא עילאה דלא מתפרשן לעלמין כמה ראת אמר ותהר יצא מערן וסור חעין כי נגול מואב פירוש אציליותיה ופרצופה כשנגבלה ונתחתה על ידי אכהן הוח וזהו שאמר כי ארנון נגול מואב פירוש כי על ידי זווג עצמה עילאה משני זווגא אבא ואמא כנ"ל הנקרא ארנן על ידי זווג זה נגבלה מואב שהיא מלכות כי כל נגולה ופרצופה על ידי הגבורות הם ואלו ירדו מזה חזווג דאבא ואמא כנזכר ובזה תבין כי שם בזוהר כל כוונתם בפסוק הזה רמזו על כח הגבורות כמו שאמר שם את והב בסופה כמה דאת אמר לעילוקה שתי בנות הב הב בסופה ים סוף דכל דרגין והיא רחל אשר שם הגבורות וכמא דאת אמר אחר כך שם אחר אמרו מאי ארנן זווגא עילאה וברא משתרשים מימי וכו' לאושפא קרבין וכו' ולאושפא חיילין וגדורין וכו' ע"ש כי על ידי אלו הנחלים הם העשר גבורות חמשה דאבא וה' דאמא והנה שבשתי היסודות הנקראים גם הם נחלי"ם בנודע ואלו הם יוצאין ונגדרן מזווגא עילאה הנקרא ארנון בסוד חזווג השני הנזכר למעלה ועל ידי אלו נתקן מואב וירדו בה הגבורות שהם ל' גבורות הם אלו ונתקן מואב וזהו סוד את והב בסופה הם הגבורות הירודת שם ואמנם שם ארנן הוא כי ארנן חסר בלא וא"ו הוא בגימטריא ש' והם סוד הל' גבורות הנ"ל בל אחר כלולה מעשר הם ש' ולכן נקרא זווג עליון זה ארנן שעולה ש' על שם הגבורות הירודת אל מלכות בבח הזווג הזה ואלו הם הנחלים היורדים מארנן עילאה אל מואב וזהו סוד על כן יאמרו המושלים הם אבא ואמא המושלים והשלטים עליונים בואו חשבון פירוש אוטרות לאותן הגבורות אשר לא היו יכולין לרדת למואב עיר סיחון מפחד הקליפות בנזכר לעיל ולכן בואו חשבון פירוש כמו ועלו בסוד מיין נוקבין אל זווג וביאה עליונה של אבא ואמא והעלו מיין נוקבין אל אבא מחשבה עילאה ותרצו סוד בואו חשבון וע"ז תבנה ותבונן עיר סיחון היא מואב רחל תתאה כי על ידי זווג ירדו הגבורות לרחל וכוננו ושכללו אותה בסוד בנין גופא אשר מתפשטים הגבורות בדעת שלה עד הוד שבה וזהו קורא בנין גם כללותם ביסוד שבה לצורך זווג לעשותם כלי מיין נוקבין ונקראו כוננות בסוד מקדש ה' כוננו ידיך כאשר ביארתי במקום אחר זהו סוד תבנה ותבונן עיר סיחון ואמנם אח"כ אמרו כי אש יצאה מחשבון עתה התגבאו על אביד חקליפו' מואב הנאחזת ברחל זהו שאמר הפסוק כי אש יצאה מחשבון הם סוד הגבורות כל אחר כלולה מעשר ועשר מעשר הם בני אש עם הכולל כי כולם אש ודינין וגבורות תקיפין ויצאה אש זו מחשבון היא מחשבה עילאה כי מתחוא זווג ילאת הנקרא ארנון יצאה האש הזה כי ארנן ואש עולים חשבון אחר דהיינו נ' מאות

ואחת

ואחת והנה אש זו יצאה מהשבון ונכנסה ברחל הנקרא' עיר סיחון כאשר בארתי למעלה בסוד בואו חשבון ומשם תבנה ותכונן עיר סיחון היא רחל ואחר כך שנכנסו הגבורות ברחל עיר סיחון אז יצאה להבה סקרית סיחון כי הלהבה שרשה מן האש הנזכר ומשם יצאה להבה זו ואכלה ער מואב כל הקליפות הנאחזים בהגבורות היוצאים מארנון עילאת ותחזור לענייננו כי המלכו' נתקרב על ידי חשבון אבא עילאה שהוריד ה' גבורות מטפה דיליה ממוחקות ומתקו את הגבורות הראשונות ועל ידי כך נבנית המלכות רחל ולכן נקראת מואב כי שורש תיקונה מן אבא עילאה שנאמר י' בחכמ' יסד ארץ והבן ושמור בירך כלל זה בכל מקו שנזכר בחינת הארה מיסוד אבא אל רחל בסוד ותתצב אחותו מרחוק ורי למבין חתו סוד רשפיה רשפי א"ש שלהבת י"ה כי הגבורות של נוקבא הנקראים רשפים ונחלים הם רשפי אש פירו' בתינת לשון גבורות שהם בגימטריא א"ש עם הכולל כנזכר וביאר מהיכן יצא אש זה ואמר שהו' שלהבת יה ר"ל של הבת היוצא מן י"ה היינו י' אבא ה' אמא שהוא סוד ווג אבא ואמא הנקרא ארנן אישר נם הוא בני' אש כנז' והנה נבורו' לו נכנסין בראש רחל ברעת שבה ועל ידם נבנית ולכן רשפיה "רשפי "אש "שלהבת "יה ר"ת ראשי פירוש כי נבורות אלו הם לבנין ראשי הנקרא בסוד שמאלי תתת לראשי דהיינו למוחין שבה וזהו אותיות שלהבת של'הבת פירוש ראשי של הבת שהי' נקראת ב"ת כנזכר ועתה נבאר איך יצאה שלהבת זו מן י"ה והענין הוא כי י"ה יש בו נ' סלואים יו"ד ה"י ו"ד ה"א יו"ד ה"ה הם בגימטריא צ"א כמנין אם"ן כנזכר והנה סדוונים אבא ואמא הנקראים י"ה כנזכר בסוד ג' מילואים הנזכרים ואז בשש יו"ד מליאה בה"י סליאה ונעשים ש' וכן מכה יו"ד בה"א הם ק"ך וכן מכה יו"ד בה"ה הרי ר' סך הכל נימטריא כת"ר כי בחינת אלו נעשים כתר אל הנוקבא רחל ומזדווגת עם זעיר אנפין בסוד שם יאהדונה"י שהוא בגימטריא צ"א בנגד חשבון שלשה מילואים י"ה הנזכרים הפשוטים בלתי הכאה רק שהם סליאים במילוי שלהם וכשתחבר צ"א עם כת"ר בגימטריא אשת"י כי אז נעשית אשתו של ז"א תוסיף על החשבון הזה אותיות המלוי של המלואים הנז' שהם ו"ר מן יו"ד יא"ה מן ה"א ח"י ח"ה הם בגימטריא כ"ו תחבר מנין כ"ו עם מנין אשת"י הם בגימטריא שלהבת הרי לפנך איך יצא שלהבת משם י"ה ושלהבת עם הכולל הם בגימטריא תשל"ח והו שאמר הפסוק שלח נא ביד תשלח ותחזור לענין סוד מואב כי מואב בגימטריא מ"ם הוא שם הו"ת העולה מ"ם כזה יו"ד ה"א ואו"ו ה"ת והוא שם מלא באלפין חוץ מן ה"א אחרונה מילואם בת"ת והיא סוד רחל ח' תתאה הנקראת מ"אב כנזכר למעלה אשר נעשית מה' נבורות שחזרות ויולות בסוד מיין נוקבין ונכפלות ועתה אחי ורעי תראו נפלאות תמים דעים כי אין דבר בתורה שאינה מרמזת סודות נפלאים אפילו שמות האומות כנראה בהכנת שכל ההמון איש ישראל שאין שום סוד יוצא ממנו חלילה מלהאמין כזה ח"ו אלא כולם סודות גדולות וגוראות ואפילו ער אחר תתחייה שנאבדה הנשמיות כל יוכר ובל יפקד לעולם התורה לא יתבטלה ותחזיק ח' וקים לער ולעולמי עולמים וראה מה שכתבתי אצל פרשת ואלה המלכים אשר מלכו בארץ אדום ובפרס נברא רבא דקא מסהיד עלי דברי הזוהר בכמה מקומות ובפרס ארנן וזוגא עילאה וסביאו נם כן הספר בריח סנוחה כללו של דברים האלו שהשמיות כולה שכמותי של הקב"ה זסודות נוראים "י' יראנו נפלאו' מתורתו הקדושה המתוקה סרבש ונופת צופים וינלה לנו רזין סתירין שכסה אותם עתיק יומין ונזכה לילך מחיל אל חיל ונראה אל אלהים בציון ונאמר הנה אלהינו זה קוינו לו ונגילה ונשמחה בישועתו בבתרה ביטינו יתברך י' לעולם אמן נאמן:

פרק קטו

סוד הנעודות הוא תלוי בהחסדים ובפרצופי עליונים וצריך אתה לדעת כי כל נקודה היא יו"ד וכל יו"ד היא חכמה ובאריך יש בו סוד קמץ בסוד וקמין הכהן שכולו חסר וכמו שת"ת הוא ו' נם חכמה שהיא ראשן ראין הנסתרת בסוד אור פנימי באריך היא כמו זעיר דרישא דלא אתידע שהרי ז' תיקונים

בלולים ברישא דאין ואריך וכל זעיר הוא ו' סוד וא"ו של הקמץ והיו"ד שתחת נקוד הוי"ו של הקמץ היא בסוד חסר דאריך הנסתרת באבא ואין לך חסר נדול כמו חסר דאריך והא דאמרו בזוהר אתון בניינה נקודות בחכמה טעמים בכתר פירושו אתון בזעיר בניינה דהיינו תבונה ונקודות במלכות דחכמה טעמים בניינה שבכתר והטעם בכתר עצמו לפי שאריך עקרו הוא בינה כנודע אלא שהוא רבוק ברישא דאין נוף אחר עם חכמה ולזה נרמזו נקודת אריך ביו"ד שתחת הו"ן של הקמץ וסוד אבא שיש לו נקודת פתח הוא לפי שזעיר שלו הנקרא ישראל סבא הוא בסוד ו' כדרך כל אור שהוא כלול משש קצוות ודווקא ישראל זה יש לו נקודת פתח אבל אבא עצמו יש לו טעם הביע כמו יו"ד למעלה סהאות לרמוז שהוא רחמים פשוטים וסוף סוף בא בסוד טעם שהוא ארוס ואינו חסר נמור כי שם הל"ב אלהים דבראשית והצי"רי היא תרין יודין הוא סוד דינין מתערין מחבונה שהן ממותקין בסוד חסר אבל בינה עצמה סמבורה ולמעל' הוא בסוד זקף קטן על האות לרמוז על תרין אמא ותבונה וכששולטת י"ור על יור אחרת היא דין אבל מחבונה ולמטה הואיל והם יורדין אחר כך לכנס בחסר דזעיר הם ממותקין וכחסר זה אין דין ומצטרפים שם תרין נקורות אלו בהיות דחסר דזעיר שהיא סורה חירק להיותה מנצח של תבונה וגם היא יו"ד לרמוז שהיא ענף חכמה ולוקחת בראש שתי נקודו' של זעיר הרי סגול ובדעת וזעיר שהוא האורה בסוד מוחין ברצוא ושוב מתהפך למגולתא בסוד סעמי"ם ונרמז כתר זעיר בנקודה העליונה שבה שהוא הפר נסור וחכמה ובינה של זעיר כשתי נקודו' שוות והבל דרך האורה כאמור:

פרק קיו

בשורך החסר השני מן החמשה חסרים הנקבצים ברעת זעיר לכנוס בנבורות זעיר נעשית בסוד שבא כמו זקף קטן העליון בסוד דין וכשירד החסד השלישי לתפארת זעיר שהוא סוד ו' לוקחת הנקודה של כת"ר של שהיתה בסגולתא עכשיו נעשית עיקריות בת"ת כמו חולם ואם תאמר הואיל ובא בסוד ו' למה לא לקח גם הוא נקודת פתח כמו שאמרנו באבא תשובת כל דבר מפורש שאינו צריך דבר אחר שיורה משמעות הענין ההוא עצמו צריך להלביש צורה אחרת כן הכא והואיל והוא סוד הויה עצמה לכן לקח דבר סתם שאינו נראה מתחלה ובו יתהלל ויתפאר לכן לקח נקודות חולם והנצח יש לו נקודת חירק לרמוז שהוא ענף החסר לפיכך באו כמין יו"ד נסורה וההור נקוד שיש לו קיבוץ כי ניקוד שבא הבא סנסורה ריצה להסריק סעם עם נקוד חירק וצירופן שלש נקורות בלכסן לרמוז פסיעה לבר בנקורה התחתת' שנתחברה לה מן הצד מנצח כן זוגו ושתים הראשונים מגבורה שעל הראשונות ולחזק דינו הוא מתחזק ומתמזג עם החירק שלא ינברו בו החיצונים והיסוד להיות שהוא ענף החסר שמקבל החסד דנסיק מפוס אמה לפיכך באה נקודתו כמין יו"ד נסורה וההוד ניקוד שלו זעיר ולוקח עצם מעצמיו לוקח הפתח בצרו ונקור החולם של זעיר לוקח אות' באמצע הוא"ו והוא שורק ואלו היה לו לנקוד ניקוד חולם לא היה הפרש בינו לבין זעיר עכשיו ויש שורק היא כמו קמץ שהוא זקף בצד האור לא תתתיה ולא עליה שהיא תוספות חבה בסוד סלפופים וישק יעקב לרחל והוא סלא פום ומלכות אין לה נקודה בערכה אבל יש לה נקודה בערך השפעת דהיינו חש"ק וסימנך כי חשק י' באותיך והו' סור חולם שבא קמץ כי היא חקל תפוחין קדישין ולזה לוקחת מן החסרים קמץ · ומן הנבורות שבא · ומן הרחמים שהוא זעיר חולם · ומפני שעיקרה דין לזה היא משסה נקודת שבא בראשה שהוא כח הנבורות המקבלת דעת שלה בסוד קל"ה ואחריה קמץ ואחרונה שבכולם חולם כמשפט ומה יוצא שם צבאות כי הם נקור חשק סמש והו סור רק באבותיך חשק האסור בתיקונים והנה היו"ד מסתקת השבא ה' נקוד קמץ בבינה שלה שהיא ה' ראשונה של שם היוה דידה כדי למתקת והחולם בסקומו

על הוי"ן לכפול

הרחמים:

שער קרית ארבע

פרק קיו

אנב אורחא יש לשאול מאי טעמא אנו עושין תגין בס"ת ואין אנו עושין נקודות ולא טעמים והנקודות והטעמים מניעים האות ותתיבה והתג אינו עושה כלום והוא כי הם ח חוא דיוקין אל השכל כלים שנפלו למטה והתג הוא האור החופף עליהם להעמידם לבד הוא האור הירד מלמעלה להתלבש בהם והוא בסוד רו"ח אלהים מרחפת על פני המים הזירונים וזה הרוח לא נכנס בתוכם כשירדו למטה ונשברו כי לא ירד עמהם כי אם הבלא דגרמי שהוא הנפש אבל הרוח נשאר למעלה תופף עליהם שלא יאברו בתוך עומקי הקליפות והוא שאמר הכתו' ורוח אלהים מרחפת וסוככים עליהם שלא יאברו לגמרי ופי' מרחפת מ"ת רפ"ח והם הרפ"ח ניצוצין שירדו ולזה אינו עושה בו תגיעד ואת"כ אנו מעלים אותו וגותנים בו נקודות וטעמים שהן מצד החכמה וכתר כמו שמצינו בזוהר בכתר איהו טעמים בחכמ' איהו נקודות בבינה איהי אתוון ופי' כי זיעד בכתר איהו בסוד טעמים ומצד החכמה הוא בסוד נקודות ובבינה הוא בסוד אתוון כי שם נעשו פרצוף ולזה אנו נותנים בו אלו השני בחינות עליונות ואלו הן מנעגיעין אותו וכן תמצא שהאותיות שהן צריכין ת"נהכ"ז שיעמדו נץ והם ז'כנגד ז'נקודות שירדו ופירושם שמן על גץ וע"ז הוא גי' אדנ"י וי"ב אותיותיו של המלוי ושמן היה דבוק שם שלא הוכררו בתיגות הדיגים שהיו באותם הכלים כמו שביארנו במקום שברי כלים בשיר עולם התוהו ואם תאמר שנאברו לגמרי אינו כן כי אם הגץ היוצא מתחת ידי הפטיש ולזה אלו הן' אותיות הם צריכין ת"ג שהיא הנשמה החופפות עליה לפי שהיא עיקר הנקודו' שירדו אבל השאר הם בתיגות אברים אליה ואינן צריכין תגין והתגים הן שלשה לרמוז אל ג מוחין שמחזיקים בזוהר האותיות והנקודות והטעמים וסתיקים אותם על הסדר לעשות מהם תיבות ואותיות של שבות שנתבשלו בזוהר כראוי שאנו מסגלים מצות ומעשים טובים ובפרט בשלש תפילות אנו מזווגים אבא ואמא ויזיר ונוקביה ומצלים מיין נוקבין מאלו הניצוצי טהרה שהם מסס אותיות של דיגין ונסתקים ומבושלים כראוי וקונים אותיות בעבור אמא ונקודות ע"י אבא וטעמים באריך וכך הוא בכל יום ויום ער שליעתיד לבוא יהיו הקליפות מתים כקליפת מצרים שמתה ואין בה ניצוצי טהרה שנ' וינצלו את מצרים עשאוהו במצולה שאין בה דגים ולכן נאמרה ביאת מצרים מאחר שאינו תועל' שום קרושה שם למה יובילו שם גלות שכינה מאחר שאינו תועל' כי הלא אדרבה יחיות מחרש ח"ו וכבה יער הק"בה כל ניצוצי טהרה מן הקליפות ואח"כ המאגין תבירין שהם מתים עם שאר המתים יקומו ויביא להם צלמין הדשים ואז ביום ההוא יהיה ה' א' ושמו אחד שיתגלה מלכותו ולא יראה שום קליפה עוד ולכן אין בס"ת לא נקודות ולא טעמים שאנו מעלים הניצוצים הללו מהקליפות ונעשים להם ע"י קריאתינו בה נקודות וטעמים ואתוון מחדש מבוררים והמה גוספים על בנין זיעד וצריך להחזיק ידיו בשני עץ חיים שלה ולא יסיר אותם ממנה כי הם מכוונים אל נצח והוד דתבונה העושים זווג ומנחילים מוחין לבניהם שהם הטעמים והאותיות והנקודות האלה והבל נעשה ע"י זווג אבא ואמא ועיקר הזווג הוא נעשה ע"י שתי הברכות ראשונה ואחרונה והיא אשר בתר בנו מכל העמים שהם הקליפות הוציא הבתירה הזאת שהיה בורר אוכל מתוך הפסולת מתוך הזווג הנותן הברכה הזאת ואותם הניצוצים יעזים ע"י קריאת התורה והזו ותתן לנו את תורתו וידוע כי הבחירה מניע על ישראל גם כן כי כיון שעולים ניצוצים המתדבקים בשמות זיעד בתוספת אור אהבה וחבה כן מתחדשים בכל העולמות נשמות ומלאכים ושרפים ואופנים ושמות כנודע נמצא שהבחירה הזאת מגעת גם כן אלינו כי כמו שאדם בכוונתו בתפילה כן הוציא נשמות לבניו ולבנותיו כנודע שבתפילה הליא מלחא ובקריאת התור' אנו מעלים את הניצוצים של חיות הקליפות ובתפילה אנו מוציאים נשמות הנעשים מזווג מקודם ע"י קריאת התורה ונאמר כלה זרע אמת וכן אנו אומרים תורת אמת ויעל ידי הזווג נתקרבו הניצוצים אל הזורת אמת ממה שהיו מקורם בעלמא דשקרא וכן סוד וחיי עולם נטע בתוכינו שהם סוד חיי המלכות הנקראת עלמא דלתתא עלמא דאתגלייא המקבלת חיים מעלמא עילאה עלמא דאתכסייא ממה שהיו מקורם שביים ביר המות וזהו סוד כן העולם ועד העולם משקלקלו המינין וכו' היו מחקנים שיאמרו כן העולם ועד העולם עה"ז שהיא מלכות ועולם הבא שהיא אמא עילאה וקלקול המינין גרם ח"ו שלא יהיה תיקון לכן החכמים תקנו קלקולם שהיה זווג ז"א ונוקביה שהוא עלמא דלתתא סזדווג ע"י הזווג היגליון אבא ואמא המלבשי עצמם בז"א ונוקביה נמצא ב' עולמות כלולים זת בזה ומלובשים זה בזה שנא' מן העולם ועד העולם וע"י זה הזווג יוצאי נשמו ע"י לקיטת ניצוצי טהרה כימי קדם שנ' וערבה ליי' מנחת יהודה וירושלים כימי עולם וכשנים קדמוניות י"לאו:

פרק קיח

ודע כי כשם שנכנס בראש ז"א הלמד מהצלם של תבונה דהיינו נה"י שלה והמוחין והעטרין נתלקים לשלשה חלקים כאשר ביארתי במקומו כך הלמד מהצלם של חכמה שהם גה"י נכנסים בתוך בינה ודע גם כן כי כמו שבמלכות של תבונה נעשה פרצוף שלם של לאה כן מסלכות חכמה ניעשה צפורה וכל זה הוא בסוד גדלו' שהם המוחין של הסדים כי הסים מגדילים האילן ובין שהם בסוד חסדים לכן הם טובים ומתקים ואשרי המתחבר בהם כי זוזגם עולה יפה' אבל היוצאים מהארת הקטנות בשיוצאים הדינים שהיו בגון תמנע וכושית ופוטיפרע אוי להם ולשכניהם המתחבר' עצמם בזוזגם כי אין זוזגם עולה יפה כי כולם פרי מ"ר ואין שום מחיקות יוצאה מהם לכן כתמנע בא עמלק אשר נשבע הק"בה לקעקע ביצתו מן העולם ואשרי אותם הרוחי' אותם בכל מיני רחייה שלא לזוזג ולהתחבר בהם וסוד הענין הוא כי כמו שמלכות בינה כשהיא בגדלות יוצאות לאה כן כשהיא בקטנות יוצאות תמנע גם יש בקטנות כמו שהמלכות חכמה כשהיא בגדלות יוצאות ציפורה רק כשהי' בקטנות יוצאות כושית ובזה תבין מה שאמרו"ל שמשה לקח את המלך הכושית לו לאשה כשמיך בכוש כראיתא במדרש וכשלקחה נעץ חרב בינו לבינה ולא נגע בהנוקבא קודם שלקח את צפורה והיו לו לאשה גם תבין בזאת ההקדמה מה שאמרו רז"ל שתכנע באה ותלת פני יעקב שישאנה ולא רצה ועצ"ל הסיבה: גם תבין למה יוסף הצדיק לא לקח את פוטיפרע לאשה אלא את אסנת בתה ולהבין כל זה צריך שתדע שבל אחד יעקב משה ויוסף הצדיק רחמו את הדינים והיו בירחים מהם שלא רצו להרבק בהם ורוחים אותם ולהבין כל זה בפרטות צריך שתדע שבקטנות יש שלשה אלהים מאבא ושלשה מאמא: ודע שמלת אלהים עולה ב"ן בזה האופן דהיינו ח' אותיות אלהים ו"נ אותיות במילוי כזה אלף למד ה"א יו"ד ם"ם ומלוי המלוי ל"ד בזה האופן אלף למד פא' למד מ"ם דלת הא אלף יו"ד וא"ו דלת ם"ם כ"ם הרי ד"ל ו"ח עולים ב"ן וזהו ויבואו בני האלהים ולהבין זה יותר בפרטות צריך שתדע כי שלשה אלהים אלו יורדים אל הנרון ז"א כי שם מיצר הצואר וכולו נבנים מהדינים כי שם מוכרח להתקמץ השפע ולהתכנס בעצמו ואינו מתפשט כמו בחלל הגוף שהוא רחב ואלו הם סוד נח"ר גרון"י ופירושו ששלש אלהים עולים כמנין נרו"ן עם הכולל וכמנין נח"ר והוא חרן שסודו חרון אף של מקום על שנאני ישראל ושם היתה אחיזתו של פרעה באשר אבאר ויצא גלות וישיבוד על ישראל מהאחיזה הזאת כי היה גדלות לז"א עד יעבור זעם רה"ו שנה שבא משה רבינו ע"ה והוריד הגדלות לז"א ולנוקביה וזהו סוד וילך חרנה ששלטו בו הדינים על שהיה הולך יעקב חוצה לארץ ואלו הג' אלהים הם בסוד קטנות ודע כי ש"ך דינים באים מל"ב נתיבות חכמה כל אחד כלול מעשר והם כמנין ה"פ דין בני ש"ך ויעוד נוסף עליהם ה' דינים רמוזים בה' שבסוף תיבות הרנ"ה והם משלימים ה' גבורות דאינך ה"פ ד"ן לחמשה שמות אדנ"י אשר בחמש תפילות בכל יום עם חזרת שחרית ומנחה שהם בגימטריא שכ"ה וזהו סוד נע"ר נער"ה תדעהו במקומו לפיכך רחה משה את הכושית מלישא אותה רהיינו לשכב אצלה כי שכ"ה דינין עם הכולל עולים כמנין כו"ש ומשה רבינו לרחיזהו יונק מיסוד חכמה שהוא מן החסדים

החברים נעץ חרבו בינה לביניה ויעקב גם כן דחה את הדינין והיה בורח מהם להושיבו מיסוד עליון מלבר ומשה מלגאו כאשר ידעת במקומו כי המנע עולה כמנין ב"פ מנצפ"ך שהם הדינים הקשים לכן לא לקחה יעקב והנה פיסיפרע עולה כמנין תנ"ה שהם נ' מילואי שם אהיה וידוע כי מלוי בניסטריא אלהים שהוא דין לפיכך הרחיקה יוסף הצדיק ולקח את אסנת שהיא התפשטות לארך למטה כשהי' נכללת ברחל במקום יוסף הצדיק שהוא יסוד ועיר בסוד הרכבה אמא ונם פוטיפרע היא סור הדינים שהם אחוריים של ע"ב מ"ה בן שהם פק"ד קס"ד ק"ל כזה יו"ד יו"ד ה' יו"ד ה' ו' ה' זו"ן יו"ד ה' ו' ה"א עולה פק"ר שהוא אחוריים של ע"ב ואחוריים של מ"ה עולה ק"ל כזה יו"ד יו"ד ה"א יו"ד ה"א וא"ו יו"ד ה"א וא"ו ה"א ואחוריים של בן עולה קמ"ד כזה יו"ד יו"ד ה' יו"ד ה"ה יו"ד ה"ה ו' יו"ד ה' ו' ה"ה והכולל הם בניסטריא מנין פוטיפרע ולא רצה להרבק באחוריים שהם דינים ורבק באסנת שהיא בפנים ר"ל של נ' שכות אלו דהיינו הוי"ה כפשוטו שהוא פנים והשני הוא כצפ"ע שהוא פנים והג' הוי"ה נריבועו שהוא פנימ נם כן שלא נשתנה ע"י מילוי עריין ועור חויח דיודין העולה ע"ב כזה יו"ד ה"י ו"ו ה"י ועם היה דאלפין העולה מ"ה כזה יו"ד ה"א וא"ו ה"א עולה תקי"ח עם הסלה עולה סך הכל כמנין אסנת עם ד' אותיותיה ועם זה יובן גם כן מאמר הזוהר דפרשת בראשית דף כ"ה עמוד ב' עלה כ' יעקב ומשה ויוסף כתרא אזלין שכלם שורשם מן גדלות זעיר הסלובש בחסדי אבא ואמא כאשר נבאר בסור יעקב יבקע שנאמר אך יצוא יצא יעקב מבקיעת יסור אבא כאשר תדע במקומו לכן כתרא אזלין שהם משורש אור אחר אלא שאחר יותר פנימי מחבירו ובפרט משה רבינו ע"ה כולל כלל ועיר במקומות המכוסה מאמא עלאה והוא ממש ממוחין שלו באור פנימי שלו ואומר שם יעקב סירס ונופית אציל ליה בארעא קדישא יוסף מית נופיה לא אתקבר בארעא קדישא אלא נהמוי משה לא האי ולא האי אסאי וסור הדבר הוא הנה יוסף לא נקבר נופו בארץ רק עצמותיו כי הוציא ממנו שכבת זרע בקרי על דבר אותה המצרית ורחה בזרי ארי השכינה הנקראת ארץ ישראל שלא יצאו אליה העשרה פפין של עשרה הרוגי מלכו' לא קבלום החיצוני' ולכן שלטו את"כ עליהם החיצונים וניצולו כידם כאשר ביארתי בשיר עולם התוהו ולוח אורות חיסום נופו שהיציא קרי לא אתקבר נופו בארץ ישראל אך לפי שלא נגבר המעשה נקברו עצכותיו שנאמר והעליתם את עצמותי מזה אתכם . אסנם משה רבינו ע"ה אע"פ שלא יצאת ממנו טפה על כל זאת לקח אותה האשה הכושית הנזכר' בדברי הימים של משה ולקחה כבעל עם אשתו מ' שנה ולכן לא נופו ולא עצמותיו נקברו בארץ ישראל הנקראת אשה יראת י' וזהו סוד לשון הרע של מרים שאומר הפסוק על אורות אשה הכושית אשר לקח ונתפס בזה העון שלא יביא את ישראל לארץ ישראל שהיא השכינה ויעקב לפי שלא לקח תמנע פלגש עשו לכן נקברו עצמותיו ונופו כי לא עשה כה ליקותן ונם לא התציא שכבת זרע לכן לא נענש ועל הענין הזה נאמר אל תגעו במשיחי ובנביאי אל תרעו וכתיב אשר בידו נפש כל חי ורוח כל בשר איש בכנשין מתימאין דיליה לית לכשמע כלל דהא מכאן דביריה רחין ונשפתין דצדיקיא וסילין מתימאין דאיהו עביד לית לאעלא בהון ומכל שכן לסכור אותם ולאחרים ולדרוש אותם ח"ו ברבים גדול ענינו מנשוא וכלל הדברים שהקדוש ברוך הוא לא נתן ענש למי שלא עשה רע כשביל ההוא שעשה רע שנאסר לא יוכחו אבות על בנים ובנים לא יומתו על אבות איש בחטאו יומת כתו"י ליריאיו . ומ"ש אשאל התחילה שגליתי בכתובו של עולם רק למען שלא יהיו ראשי הפרקי' נערכים מן הספר הזה י' חפץ למען צדקו יגדיל תורה ויאדיר בלבי במקום המתנבר נוטע חכמה ודעה מאת י' כנים לים בכנים יתברך י' לעולם אמן ואמן :

פרק קיט

הנה השלשה אלהים שאמרנו שיורדים בקטנות מצחת הוד יסוד דאבא ולכן הם שלשה העולים חרן ומתפשטים למטה בגרון דזעיר אנפין והם כוד כוחין דקטנות של ז"א והוא כוד אחיזת פרעה מלך מצרים כי קליפתו היתה אוחזת ער הגרון למעלה באלו הנ' אלהים דקטנות והם כניסטריא נרון עם הכולל והנה מילואי השמות של שם י"ה שבשמות אלהים שבגרון שם אחיזת פרעה ומצרים . ושריו הם שר האופים שר המשקים ושר הטבחים הם סור הנ' ווירידין שבצואר הגרון דזעיר אנפין והם סור נ' אלהים דקטנות ופרעה מלכם עליהם יונק מן החור שבעורף זעיר אנפין והוא כוד פרעה שהוא אותיות הערף שהוא אחוריים של הגרון והקליפות כשיונקים מן זה החור נקראים עם קשה עורף . וינקתם מכקום חזה הוא דווקא בזמן הגלות הסר הזה שהאומות מצרים לישראל והקב"ה אינו שומע תפילתם מפני שהשערות כסכים האונים והעורף מנולה ז"שה כי פנו אלי עורף ולא פנים ונאמר הטה אלהי אזנך ושמע וכשמניע הערה רעוך שישראל כמגלים מעשים טובים אז השערות והחרים לכסות העורף ומגלים האזנים לשמוע תפילה וכגלות כצרים היה העורף הזה מגולה והאזני' מכוסה לכן היה השיעבוד כל כך על ידי פרעה מלך מצרים שהיה אוחז שם בגורל גאותו ויעלייתו שם ולסוד מצר הגרון נקראו מצרים מיצרים כי לא יש כצר צר בכל הגוף יותר מן הגרון ולכן כולו דינין ונאחזים בו החיצונים ולכן מתערבים שם שלשה מוחין דקטנות שהם ג' שמות אלהים הנזכר ואינם יורדים בגוף למטה והנה גם חירם מלך צור נתנאה כמו פרעה ושרשו גם כן בגרון דזעיר אנפין כי חירם בניסטריא נרון עם המלה גם צור הוא לשון מיצרים כי צר חסר כתיב והוא סוד מצר הגרון בסוד מצר צר וכדי שתבין ענין פגם הנאוה ותיקונה תבין בשם י"ה כי נאוה בניסטריא ה"א והוא שם י"ה מן אלהים גם מילוי של ה"א בהה"ן כזה יו"ד ה"ה הנה אותיות המילוי הם ור"ה הם גם כן בניסטריא נאו"ה אשירה ליה"ה כי נאה נאה הם כ' פעמים נאוה הנזכרים אחד שהוא בשם י"ה הפשוט של אלהים ואחד הוא באירות המלוי דהה"ן הכל בשם אלהים כי כל הנאוה שירשה בשם י"ה העליונים והנבוהים כי שם י' מלך נאות לבש וכשאדם מתנאה נורם שהקליפות שאין להם אחיזה רק בשש קצוות מן החויה לבר בנודע ועל ידי נאות האדם מתנאים גם כן הקליפות ח"ו וינקים כן שתי אותיות ראשונות י"ה כנזכר ותחו סוד והו"ח בנדתה כי אחיזת החיצונים הוא בשני אותיות ו"ה מן והדו"ה ויעה אוחזים גם במילוי שם י"ה דהה"ן שהם אותיות וד"ה הם אותיות דו"ה כמנין נאו"ה והו והדו"ה כי כן נרמז ב' אותיות ו"ה מלוי שם י"ה שהוא דוה גם כן והו סוד אני מליאה הלכתי וריקם השיבני י' כי שם אלהים אותיות מלי"אה הנזכר בתיקונים ורע כי כהסתלק שם י"ה מן האלהים נשאר אלם בסוד נאלמתי דום יח החשיתי פירוש נאלמתי ונשארתי אלם מן האלהים בעבור דומיה דחיינו דום י"ה שנשארתי דוסם וריקניות משם י"ה שבאלהים שהוא החיות הגורם הדבור והחיותו דום מן י"ה שזהו דומיה אז נאלמתי ונשארתי אלם כנזכר וזהו ענין מליאה הלכתי שהוא שם י"ה וכבר זדעת כי אלימלך ונעמי הם סוד י"ה שבשם כנזכר במדרש רות של הזוהר ובמדרש הנעלם ספר בראשית פרשת לך לך והנה אמרה נעמי אני מליאה הלכתי כי שם י"ה מלא בחה"ן ויעתה ריקם השיבני י' כי התחתוני' שלטו במלוי שהוא דו"ה כנזכ' כמנין נאוה ונשארתי שם י"ה פשוט לבר וריקם מן המילוי הנזכר וזהו סוד נאות פרעה מצרים כנודע שנתנאה יותר משאר מלכים בעשותו עצמו אלוה באומרו לי יאורי ואני עשיתני והענין כי הנאוה הוא אחיזת החיצונים למעלה מן המקום ועולים עד שם י"ה שבשלש אלהים הנזכרים שהם מוחין של קטנות ושם אחיזת פרעה ומצרים .

והקליפות בחיותם נאחזות כמצר התחתון שהוא הגרון כולו דינין לכן הם נוברים . וזהו סוד מלכות ושליטת מצרים וכשרצה הקב"ה להכניע את מלכות מצרי' מה כתיב ביה ואכסכתי מצרים במצרים פירוש כי הלא נודע שכל הדינין אינן נכפין ונשבתין אלא על ידי שורש של מצרים זה התחתון שהוא הגרון התלוי בשרשם העליונים שהוא מיצרים העליונים שהוא סוד מן המצר קראתי י"ה כי הם שתי פיאות העליונים תיקון הראשון של י"נ מרות תיקונא דזקינא הנקרא אל מן אל רחום וחנון ונוסר כאשר ביארתי במקומו בשער הזקן הקדוש כי הוא א"מן אלהים שהוא בניסטריא פא"ה דהיינו פ"ו כמנין אלהים עין שם במקומו בשני צידי הפנים .

שער קרית ארבע

הם י"ה יה"ה והם תיקון ראשון הנקרא אל כמבואר באצילינו ושם נתבאר כי שלשה אלו נכללים באותו אל והם אל שדי צ' יהו"ה אל ארני נמצא אם כן כי שני שמות י"ה שהם בשני צירי הפאות הנזכרים בסוד מן המצר קראתי י"ה כנזכר כל אחד מהם כולל נ' שמות אל והנה הם שתי שמות י"ה וכוללים ששה פעמים אל בששי המיצרים הנזכרים בסוד מלת האל הגדול הנזכר בברכת אבות ועיין שם היטב כל כוונתינו שאין נעשה מן אל נ' מילואי הה"י של אל שהם יה"א שהוא ממש ששה מילואים של ה' עצמה ביודי"ן וכהה"ן ובאלפין דהיינו ה"י ה"א ה"ה עולים אל הרי שהם ששה אל וכולם בסוד י"ה וכלם הם בסוד תיקון הראשון של י"ג תיקוני דיקנא וכו' אתגלייא דיקנא עילאה אתכפיין כל הדינים כנזכר באדרא רבא ואז כל האלהים שבגרון שהם דינים והם מצרים התחתונים שהם ששה אלהים דהיינו ששה מוחין דז"א נ' אבא ושלשה מאמא וכלם דקטנות ונקראו מיצרים התחתונים ממותקים במיצרים העליונים דיקנא וכשמאירים אורות הדיקנא קדישא דאריך שם בגרון דזעיר אנפין שזהו סוד וסכסכתי מצרים במצרים כי יסתכלו מיצרים התחתונים במיצרים שהם העליונים ואז יתבטלו הקליפו' הנאחזות במיצרים התחתונים ועם זה תאבד ותתבטל מלכות מצרים ופריעה מלכה הנאחזים שם ונמצא כי ששה שמות צ' הם במיצרים העליונים וז' הוא חסר ולכן ממתיקים ששה אלהים שבמיצרים התחתונים כי כל אלהים הוא דינין וכבר ביארנו כי אל יעלין שבדיקנא שורשו הוא אל מן אלהים ולכן הוא נורם להשבית הקליפות כי הדינים ממותקים בשרשם כי שורש אלהים הוא שם של צ' הנזכר גם תכין כי שני שמות אל הנזכרים הם שני שמות של י"ה כנזכר על ידי אלו שמות י"ה דאריך ממותקים שם י"ה מן האלהים למטה בזעיר אנפין בסוד אמן יה"א שמיה רבא דהיינו שם י"ה רבא במילואו דהיינו יה"א נעשית גדול ורבא כמבואר בסוד הקדיש והוא סוד י"ה מן אלהים כנזכר וזהו סוד הפסוק במסתרים תבכה נפשי מפני גאה ואחז"ל מקום יש לו להקב"ה ונקרא מסתרים מפני גוה מפני גאותם של ישראל שנשלה מהם וביאור הענין כי מסתרי הוא עלמא דאתכסיא שהם שם י"ה אבא ואמא כי חרבן בית ראשון שעליו נאמר פסוק זה היה בסוד ה עילאה עלמא דאונכסייא והנה מלוי של שם י"ה דהה"ן נקרא מסתרי"ם והו סוד שאין החיצונים שולטים במלוי י"ה של הה"ן שהוא התחתון יותר משאר המילואים דאלפין ויודי"ן והנה המלוי הזה נקרא מסתרים היא בגימטריא נ"ה עם הכולל כי הגאוה של ישראל נרמה שכל הקליפות יש להם גאוה זו מהם הנקרא מסתרים כנזכר והו שאמרו חז"ל מפני גאותן של ישראל שנשלה מהם ואמר במסתרים בגימ' שאחזו החיצונים במסתרים העליונים וראתה אכזריות שישרא"ל גלו לאומות העולם את סתריה לכן תבכה נפשי והו סוד מקום יש לו להקב"ה ונקרא מסתרים פירוש כי כבר ביארנו לביעלה כי מלוי שם י"ה זה שרשו בתיקון הראשון הנקרא אל וביארנו כי ששה שמות צ' כלולות בכ' שמות י"ה שבתיקון זה נמצא כי שם י"ה שורשו ששה אל היוצאים ממנו והנה ששה פעמים אל הם בגימטריא מקום והו סוד מקום יש לו להקב"ה ומסתרים שמו נתחזר לינייניו כי תיקון הנאוה הוא לכוין בשם י"ה דמלוי הה"ן כזה יו"ד ה"ה שבו סוד הנאוה כנזכר בשתי בחינות הפשוט והמילוי כנזכר ותכוין להסיר הנאוה זו מן הקליפות ולהחזירה אל הש' ביעל הנאוה האמיתית כי לו יאתה כי י' מלך גאות לבש ותכוין להחזירה על ידי שתמלא שם ה' במילוי הה"ן כנזכר ותכוין כי שם י"ה פשוט העולה בגימטריא נאו"ה הוא לאריך אנפין בתיקוני קדמאה של הדיקנא דיליה ומילוי שם י"ה הנזכר בהה"ן שגם הוא בגימטריא נאוה לזעיר אנפין בתיקון של הדיקנא דיליה ואז הדינין אתכפיין והחיצונים אינם שולטים שם ויעל ידי זה נחלש פריעה חירם מלך צור שהוא היה גם כן תכם גדול כי שלמה המלך ע"ה שלח שר אחר והוריד לחירם לשכינה מירושלים של גיהנם ואחר כך העלהו והיה שולח לו פתקין מה שראה שם והו כוד יהי שלום בין שלמה ובין חירם והיה מסייע לבנין בית המקדש ורצה הקב"ה ליתן לו חיי העולם הבא ולא בחר אלא בחיי העולם הזה והיה חי עד בימי נבוכד נצר האורות שעשה עצמו עבורה זרה נפל בידי נבוכד נצר הרשע ולא זכר לו נמילות חסד שנמל לאבי אביו שלמה המלך ע"ה והזה זרח מאת הקב"ה לשלם לו כפעלו כי על הכל הקב"ה מוחל ואינו מוחל על כבוד שמו וכשם שנפרע מעוברי כך נפרע מכיהיה של כל אומה ואומה שנאמר ובאלהי מצרים אעשה שפטים אני י':

פרק קך

אדרבי אשר ביארנו צואר ז"א והעורף שלו עם שאר סודות ראוי שנחזור לענייננו כדי לבאר שאר פרטי ז"א אנפין ואח"כ נבאר ראשו עם י"ג תיקוני דקנא שלו שיורש מאריך שלא נמצא את"כ ענין חבור ראשו שנפסיק בענין אחר וקודם ראוי לדע' כוונת מה שאמרו חכמים למה הפעוטות פי' הקטנים משש שנים ויום אחד מקין מקח במטלטלין ולא בקרקעות ולמה בן תשע ויום אחד ראוי לביאה ולא פחות מזה ולמה בן י"ג שניים ויום אחד נקרא גדול אלא צריך אתה לדעת שכל זה הוא בזעיר אנפין מתחלה היה שש קצוות לבד ואחר כך נעשה בן תשע שנים כי שנה גימטריא ספירה ואז ראוי לביאה כי נכנס מאמא מעט דעת מיסור שלה ואחר כך נעשה בן י"ג בתיקוני דקנא ונעשה גדול כמו שצריך להיות וכדי שנבאר ענין זה באר היטב ראוי אתה לדעת מה שאמרנו למעלה בפרקים הקודמים בחילוק החסדי' שנצח הוד יסוד של אמא נכללים בתוך כתר חכמה בינה דעת גדולה וגבורה ושליש ת"ת שיורדים החסדים מכוסים עד שם נמצא שהם ו' שנים מהששה ספירו' שכל מדה היא שנה והעד ע"ז ספירה גי' שנה וכל ספירה היא משונה פעולתיה מחבירתה לכן הפעוטות מקחם מקח במטלטלים לבד שמטלטלין אורתי מרין לרחמים ומטלטלין האוכל מתוך הפסולת וגם מרחמים לדין כדי להיות מזון כראוי ור' חדשים משליש ת"ת המכוסה שצריך לנו לחשבון הי"ג שנים כמו שיבוא ותתה אנו לוקחים אותו ביערך יום אחר מפני שלולא שהרכיבה אמא אפילו עד שליש ת"ת לא היתה מגעת היינו שש שנים ויום אחד ואחר זה הרכיבה אמא נמצא לנו לחשבון י"ג שנים ד' חדשים כדי שיהיו לו מוחין ויקרא גדול ואח"כ בשעולים בסוד אור חוזר ונעשה לו מקיף כי בקודם לא היה ז"א יכול לקבל אלו החסדים כ"א ע"י כסף אמא על יד על יד ואח"כ יכול לקבל אותם מגולה כשנסתלקה אמא עולים החסרים עד הכתר מלמטה למעלה דהיינו משליש ת"ת עד הכתר נמצא שהם י"ב שנים וז' חדשים והטעם שאנו מונים הששה שניכם מכתר והחסדים לא נתפשטו אלא מדעת ולמטה הוא מפני שבטישרת המוחות הוא על ראש זעיר דהיינו שהשערות של הדיקנא דהיינו סוף שני הסוללות האלה הכוללים שערות הזקן שיוצאים מבבי שתם החסרים והנבורות הם על כתר זעיר ובתוכו וגם שהמוחות האלה הם מכתר דאצילו שהוא אריך בראמרן לכן אנו מתחילים למנות מכתר ומפני שיעקב הוא דיוקן דזעיר בקבלתו החסרים הללו הסבוסי' והמנולי' לכן לא נתברך יעקב עד חיותו בן ס"ג שנה הס' שנה הם כנגד ו' ספירות כתר חכמה בינה דעת גדולה גבורה כל מדה ומדה כלולה מי' עולי' ס' כנגד הס' שנים שנה ושליש הת"ת הוא כנגד השלש שנים שהם שליש מעשר מה נעשה בהיותו איזה ימים בחלק השנה הרביעי של ס"ד כדי ליתן לו שליש מאותו שנה הרביעית ומפני שאינו שנה לא נזכר בדברי רז"ל רקס"ג שנה וכבר ידעת שהחסדי' עד שליש ת"ת ירדו מכוסים והיה האוריורד ובוקע מבפנים חהו סוד יעק"ב צירופו יבקע לרמוז שמאלו הבקיעית של האור המכוסה יצא יעקב כאשר תרע בעזרת השם וזהו יעקב יבקע הששים שנים של יעקב כנגד הששה מדות מכתר עד ת"ת והשליש כנגד השליש המכוסה ואחר כך חזרו אלו החסרים לעלות מגולים מבחוץ בסוד אור חוזר והטעם היה לאור חוזר הזה כדי שיקבל זעיר אנפין האורת מוחין חכמה ובינה ודעת שלו דרך פנים בפנים מאור אריך אנפין ואבא עילאה כלי התלבשות בפרקי אמא כי כשירדו האורות מכוסים היה זעיר אנפין מקבל הארת החסרים ע"י מסך אלא שהוא באצילות בלתי נפרד חס ושלום ולכן הרכינה אמא עצמה כדי להכניס כל יסודה בתוך זעיר אנפין וירדו האורו' מכוסים ובזה יהיה כח בז"א לקבלם כמו שבריאה ויצירה מקבלת מאצילות כי אם על ידי מסך כן אין ז"א מקבל מאריך אנפין רק על ידי פרקי אמא

שהן כעין מכך כדי שיהיה לו כח לסבול האורות שיורדים לתוכו ולהסתיר יותר אור ובזה חושך פי' יותר אור גלוי וכדי שיהיה כח לזעיר לקבלו בזה חושך כעין מכך מבדי' ולכן ירד עד שליש ת"ת מכוסה ואף שם לא היה מתגלה בהרכנת אמא בבדי' שתכניסה החצי שליש עליון של יסוד דיקה בת"ת זעיר · אלא שהוצרך הגילוי בחזה להוציא נוקביה מבין חדוהי מאחוריו נמצא ששם מתגלה האור לצורך עצמה ואחר שנתגלה החסדים חזרו בסוד אור מקיף להאיר לו בגלוי בלי מסך נמצא שיש לנו י"ב שנים ושמנה חדשים חצים מצד הירידה וחצים מצד העלייה חסר עתה להשלום הי"נ שנים ויום אחד וארבע חדשים ויום א' וישלמו עם השליש המגולה עלקחו שני שלישים ת"ת לעצמם בירידה ויום א' הוא מה שבין חצי ת"ת בינה דהיינו אמא לגלגולת זעיר או יהיה אותו הסעד ממה שלקח כתר זעיר יותר ממה שנשאר לנוקביה דהיינו לכתר נוקביה כראמרן הרי י"נ שנים ויום אחד ויום זה לוקח אני לששה שנים יום אחד וגם לתשע גם לי"נ שנים :

פרק קכ"א

ועתה צריך אתה לדעת י"נ שנים אחרים ויום א' לנוקביה שאז האשה כשהיא בת י"נ שנים ויום א' נקראת בוגרת והיא ברשות עצמה שכבר היא אשה ואל תתמה אם שני האופנים הם בזעיר עצמו אם כן כיצד אתה אומר שאלו הי"נ שנים הם לנוקביה זאת אינה קושיא אחר שתדע במקומו ביזעיר קב"ת ושכינתיה איך זעיר ונוקביה אינם כי אם רמ"ח איברים וכותל א' לשמה' ואשתו כגופו ומה שיש לו הוא גם כן לה נמצא שהי"נ שנים ויום אחר אשר נגבר מגילים נ"ב לה והוא בזה האופן כבר ידעת שבחינת היבק' היא כ"ד מדשים הם שני שנים וידעת גם כן שאחר הניקה בחמשה בינה ודעת של ז"א מתלבשים נה"י של אמא בזה האופן קודם נבנסים ב' פרקים לבד ואז אינו נכנס שום דבר מיסוד אמא להיותו קצר משליש אחר וחצי לכבר אלא ער שיכנסו בו חמשי פרקים האמצעיים שאז נכנס שליש יסוד בינה בדעת ז"א כמו שאמרנו בפרטיות למעלה נמצא כשנכנס השליש של יסוד חכונ' בדעת ז"א היא ששה שנים כיצד שתי שנים מהניקה · ושתי שנים מהפרקים הראשונים של נצח והוד ושתי שנים משני פרקים האמצעיים של נצח והוד הרי ששה שנים נמצא ששבשה שניכם יש לומעט דעת אל שנכנס השליש של יסוד תבונה בדעת זעיר שמתמו נעשה דעת שלו כגודל ולכן כששה שנים מקחי מקח ומכרו מכבר בכסלטלין ונקרא מטלטלין על שם שמטלטלים ומתנועעים ששה קצוו מדין לרחמי ומרחמים לדין כפי פעולתינו ומעשינו · ולפן כמטלטלין לבר מקחו מקח שרומז לשש קצוות כאשר אמרנו שאז נכנס יסוד בינה עליונה בדעת ז"א ויש לו מעט דעת ולכן מקחו מקח כראמרשנו · והשתם שכן תשע שנים ויום אחד ביאתו ביאה בפני שכשש יגיד תשע הוא שבשלש שנים אחרונים נכנס הפרק השלישי מנצח אמא והפרק השלישי מהוד דירה והיכד שלה כלו בדעת ז"א וכבר ידעת שנצח הוא מן פרקים והוד ג"כ יש לו ג' פרקי' וכל פרק הוא שנה אחת הרי ששה פרקים עושים ששה שנים ושני שנים מהניקה הרי שכונה שתים ויגיד שנה אחר כשליש יסוד הבונה שאז נכנס כולו בדעת ז"א ויום אחד להצי שליש ואז ביאתו ביאה אבל לא נתפשטה האורת הנמשכין מתוכו כהחכמים שידדו עתה בדעתו ולכן אין אשה מעוברת מכנו יגיד שהאורת החסדים מתפשטים בדעת שלו שאם אין אור מקיף מאין יבואו הצדים אל העובר הנוצר אבל יבואו האורת והחסדים בדעתו או יהיה ראוי להתעבר אשה מכנו כי הזרע נאה מן הסוה אבל כן ם ניני דאף רק לביאה ולא להתעבר וכדי לעשותו בן י"נ שנים ויום אחד כדי להתעבר אשה מכנו לזה חסר עתה ד' שנים ויום אחד והם השלישים המיותרים מהחסדים שירדו בתוך דעת זעיר מהם החסדים שהיו בזרועות כשחזרו בסוד אור חוזר נמצא בגדולה ביותר שליש וחצי · ושליש וחצי מיותר בגבור' ועלה שליש אחד מגדולה להכנה ושליש אחד מגבורה לבינה ישארו שני חצאי שליש מגדולה וגבורה שעלו לדעת זעיר הרי ג' שלישים הם ג' שנים · חסר שנה אחת ויום אחד להשלום הי"נ שנים ויום א' · דע שהשנה הזאת הוא אותו השליש שהיה בת"ת מכוסה שעתה חוזר מגולה ויום אחד הוא בזעיר אותו הסיגם שנטל כתר זעיר יותר מכתר נוקביה הוא השליש שנלט לעשות כתריהם : הרי בפירוש י"ג שנים ויום אחד · בשני אופנים הראשון בזעיר זעיר עצמו שיש בו כוח הגירול אשר אכתרי לדין הפעוט ומתי יהיה ראוי לביאה ומתי יבוא להוליד והדרך הזה הוא בזעיר נוקביה כי אשתו כגופו דמי והוא ממה שנוצרה בת זוגו עמו שאין בו קצת התילוקים האלו כדאמרן :

פרק קכ"ב

עתה מה מעלה משנת נוקביה בעיבור ראשון דתלת כלילן כחלת וגם כיניקה וכעיבור שני שנותנק לו מוחין מה יתרון משנת נוקביה בכל אלו הבחינות שהרי היא עולה עמו וראוי לדעת אין ומה אבל בבר ידעת שאריך הוא נשמ לכל הא'לין וכתפשט בכל המדות בזה האופן מזדוג יסין זעיר חצי ת"ת נגר החזה נכנס בתוך אבא ואמיר בולהחיותו ולהגדילו · וכזדוג שמאל וער חצי ת"ת כנגר החזה נכנס באמא לתאיר בה ולגדלו וגם ידעת שנת"י של אריך אנפין נכלל בגדולה גבורה וחצי ת"ת העליון נמצ' שנ' מדות וחצי נכללו בב' מדות וחצי בזה האופן נצח בגדול הוד בגבורה ויסוד וחצי ת"ת בחצי ת"ת לבר הנה לפנך בפירוש שלשה וחצי בשני וחצי חאת היתה הסיבה לעיבור ראשון של אבא ואמא להוציא ז"א כאשר ביארתי בהתחלת השער הזה ואז נוקביה דז"א בעיבור ראשון נעשית ככו יסוד כהתחלת הוא רובע ישראל ומלכות רביע סכדת היסוד פי' יסוד הוא רביעי מכדת הת"ת שהוא ישראל כי בשיעה שירד האור בעולם התהו מחלון של ביבה על נקודות ת"ת היה השפע בו גדול כדי ארבע נקודות תנה"י בכוונת הסכון שיהיה את"כ פרצוף אחר מטבורו ולמטה והחל תופסת שיעור מקום ארבע נקודות הללו לכן היא רביעית בעשרת הדברות שבת כלה מלכותא ואין להקשות והלא קודם שבא האור לת"ת מוכרח האור לירד על גדולה וגבורה · כי אין אנו דורשין כאן האור שנתרבה תחילה על גדולה וגבורה לפי שהן מתעלות על ת"ת הרבה בסוד נשיאת כפים ואנן קיימין הכא בעיקר קיומו של זעיר שהוא ת"ת הכולל הכל והאור של נקודת מלכות שגם הוא עבר על ת"ת קודם אין אנו עוסקים בו עתה אלא בכלל אורו של יסוד של עולם התהו כיון דליית לה מגרמה כלום אלא מחלק היסוד לפיכך ארעא אתנטלת בסוד מעולפת ספירים הא לשון נתעלף אצל האיש הירא ורך הלב שאסור לו לשחוט כיון שאינו יכול לראו דם בנמר' חולין וביורה דיעה בהלכות שחיטות בן העגין בכאן נתחלשה ונתבטלה מאור גדול של ספירות לשון ספירים הוא אור של יסוד ד' חלקי אורה של ספירות כדפירשנו למדנו מזה שיסוד של נקידה הוא רביעי האור שעבר על נקודת ת"ת ושנרה והנה נקידות יסד נחלקה לשתים חלקים חצי של הצעין שהיו בו בחצי כלי שלי לדיריה שאין לאחרים שותפות בו וחצי לצורך המלכות שהא והיא שותפים בה אלכא שבל ניצוץ הנקודה שהיתה בחלה ביסוד זה נוטל שלשה חלקים לצורך עצמו וזה נוטל רביעי וכשנחלקו ועלו יסוד ומלכות למעלה בחצי ת"ת בעבור ראשון או יסוד אשר היה רביעי ממדת הת"ת שנקראת ישראל בסוד רובע ישראל נעשה ממש כמדת הת"ת כי כל הכח והחלקים שהיה לכל אחד בעולם התהו לא נערך אף בהתקון ומה הרשיכו יש בו מכש ככל שכן באור עצמו שיש לו כח הרביעי הזה ואם יסוד השיג כח כדי ארבע ספירות וכשקבלה הכלכות מכנו קבלו גם היא הכח הזה ואז מלכות עלתה מדרינ' שנתגדלה כסדת היסוד ת"ת מכש ומלבשת איתם מאותריהם שלא בשעת הזיוג ובשעת הזיוג מלבשת אותם פנים בפנים יצא לנו מגדון דרין היאן קנהה מרכו' מקומה בעולם התיקון כנגד ארבע ספירות אלו הנה"י בסוד רובע ישראל כיסוד דעולם התהו שקבל כח שפע תנה"י ות"ת קבל הוא שפע נה"י ויסוד נחלק לשנים הרי נ"כ ארבע לכן ת"ת רוא זעיר בכל מקום וכולל השאר חביריו והרובע הזה הוא גם כן ניסוד שנחלק לשנים לכן הוא קבל הרובע הזה מהפארת הזה שיצא עליו בסוד נה"י והוא עצמו שנים ואז כלכורת הירה מקבלת השפע הזה ואז נחה הערה עליה ונקטרנה על בעלה ומכל מקום קנרה

שבעתה אצלו מת"ת ולמטה וכת זה ומעלה את השינה ביעבור ראשון ובחבבת המוחין מאיסא לז"א אז נעשית נוקביה פרצוף שלם מעשר ספירות כדפירשנו פי' מתחלה היה בו ובה כח התלבשות והרובע הזה אבל לא בפעל דהיינו בסוד נקודה ויתה בבחינת המוחין יצאה מסוד נקודה שהיתה מתחלת עכשיו נעשית בעלת עשר נקודות וצריך אתה לדעת שמחצי ת"ת ולמט' מאריך אנפין היא נשמה של זעיר אנפין מראש ועד סוף שנותן בו חיות והארה לנרנלו ומהעטרה דיסוד של א"א מקבלת שפע נוקביה דזעיר והיא נשמה אליה נמצא מזרועות א"א חיות אבא ואמא ומחצי ת"ת ולמטה חיות ז"א ומהעטרה נוקביה דז"א נמצא שאריך אנפין הוא חיות ונשמה לאבא ואמא ו"א ונוקביה ואריך כלול בתוכם מראש ועד סוף ואור המאציל בתוכו נמצ' שהוא מחיה את כולם פי' את כל העילמות מלמעלה למטה כאמור:

פרק קכג

וצריך אתה לדעת אעפ"י שאמרנו שמחסר וגבור של אריך ער חצי ת"ת נעשו פרצופין של אבא ואימא על כל זאת הם מתפשטים ער הרגלים שלו צריך שתדע שאלו השני פרצופין שהם אבא ואמא כל אחר מהם נחלק לשנים וכל אחר נעשה פרצוף שלם של עשר ספירות ואבא מטיבורו ולמטה נקר' ישראל סבא ויש לו עשר ספירות ומפני שיש בז"א מטיבורו ולמעל' ישראל אחר דהיינו ניצי ישראל שנ'נער ישראל ואוהבהו ונ"ר ישראל בנגר זה נקרא ישראל זקן דהיינו ישראל סבא ואימא נ"כ מהחזה ולמטה נעשה פרצוף שלם של עשר ונקרא תבונ"ה כנגד בינה שהוא נ"כ לשון תבונ"ה ומפני שהוא כולל באותיותיו תיבת בן וב"ת ה' עילאה לרמז שבה עיבור בן - וכת ונולדו על ידה בצביונם ונקומתם לכן נקראת תבונ"ה ולוקחים באבא ואימא ער סוף הרגלים שלהם שהם בחינת נהי"ם שלהם וכ' שליסי חת"ת סכל אחר מהם והנה אף שאמרנו שאבא ואימא אינן לוקחין רק חצי ת"ת דאריך לבד ואנו אומרים שנעשה באבא פרצוף אחר בן עשר מוכרח הוא לומר שיתפשט למטה מחצי שבת"ת של אריך הרבה לפי שהוא לוקח מהחזה דאריך שלשם מסתיים היסוד דיעתיקא ואין משם ער חצי הת"ת אלא דבר מועט ואם תאמר שיקח מנצח והוד דאריך עצמו זה אי אפשר לפי שזה הוא מקו' זעיר ונוקביה אשר אמרנו לכן צריך אתה לומר שמתפשט ער הרגלים של אריך כלם ומלבישי אותם באופן שהענין הוא שאלו השני פרצופין שאחר נקרא ישראל סבא ואחר תבונה אלו הם למטה ולפי ערך המדריגות אי אפשר לזעיר לקבל שפע אריך אם לא ע"י ישראל סבא ותבונה שהם פרצופי הארה שנעשו מהארת מים בוכים והתפשטות של אבא ואימא בפרצופיהם התחתוני לפעמי' ער הרגלים של אריך ולפעמים מתעלמים פרצופי הארה למעלה כנון בזמן הגלו' ואז אין לזעיר מיחץ ואז גם אריך מקפל את רגליו כאשר אבאר ובשזעיר בן י' ספירות פרצוף שלם נכנסין בו המוחין של אריך ע"י אבא ואמא עד שנאמר שאבא ואמא ומולא הן הן מיחץ לזעיר וכדי שיוכל זעיר לקבלם אז מלבישים זעיר אנפין ונוקביה לאריך המלבש כתוך אבא ואמא ולפעמים זעיר ונוקביה בעל שש קצוות ואריך מקפל את רגליו כמי בזמן שהעלו פרגלי אור של ו' שברי כלים כמבואר במקומו כן כיוצא בו בזמן תגלות ובזמן שזעיר בעל שש קצוות ואריך מקפל את רגליו ונשאר זעיר במקומו שהיה מתפשט אריך והוא חי מן הרושם שלה וחיות הזה הוא חיות העילמות אלא יכולים להיות כלי שפע מאתו י"ה אפילו רגע אחד כמו חזוק החיצק של אבא ואמא רלא פסיק לעול' אבל בזעיר ונוקבי אין חזוק באותם רגע רק חיות מן הרושם שאמרנו ואז נשארו בו שש קצוות לבד ואבא ואמא אינם מלבישים לאריך כי אם עד הטיבור:

פרק קכד

ולהבין היאך אפשר שיהיה זעיר בעל שש קצוות ל"כ שמעולם לא מצינו תינוק בלי ראש ד"ת כי זעיר לעולם הוא בעל שש קצוות ויש לו ראש ג"כ אלא שאיברי הראש קטנים ושיעורו בפני אדם גדול לא יהיה אלא מהכתפים ולמפה ולמה נקרא זעיר שאינו עשו כמה כפני אדם גדול כי אם מהטבורו ולמטה שהם בחינת שש קצוות ולכן נקרא גם כן נער ישראל ולמטה נער ממטרון אחיו כמו שאשר אבא' בבקומו בעזר' קב"ה ושכינתיה נקרא גם כן נער כי ברא מקנן ביצירה הזרועות והלב והרגלים שנכנסים בזעיר כשהוא בעל שש קצוות הם ששה אורות והם אותם שנפלו כשנשברו הכלים והשלשה מוחין נשארו למעלה וש"ה ואהיה אצלו אמון פי' הז"ל אמון מופל' אמון מוצנע אמון פדגוג ואלו הם השלש מוחין שנשארו למעלה לפי שאם היו הכתפים בזעיר היה האדם בינוני פגום גם בשלש ראשונות של זעיר ולא היה לו תקומה"ח' יתה כשהאדם חוטא אינו פוגע בהם אחר שאינם קבועים בו אלא הם מסתלקים ואפילו בששה קצוות שבו כיון שאין להם ראש כשהאדם חוטא נאחד מהם פוגם בו בלבר לא בכולן והוא יותר נקל להתכפר וכשהאדם שב בתשובה וחוזרין המוחין למקומן יש בו כח להא' כל הפרצוף ולתקנו כי כיון שהשלש ראשונות שבו הן תוספות הרי הוא לעיתים מסתלק והולך וחוזר והוא טיגם כל פחות משלשה כלבור דמיא אלא הכלי' של המוחין נשארים והוא ההיולי שלהם בדי שבחת' רצון יקבלו מחין ובשמסתלקים המוחין הוא באלו ישן בביכול שנ' עורה למה תישן תוחלת ישראל כמו הבן אדם בביכול כשהוא ישן הנשמ' מסתלק למילה כך המוחין שלו מסתלקין להעי בינה וזהו שאומר התרגום של מגילת אסתר כד חטין בית ישראל עביד נרמיה כמאן דדמיך וכשמקיין משינתו כביכול שומע הפלתן של ישראל וניצולים מן הצרה שהם בח אף בגלות המר הזה שנ' בלילה ההוא נדדה שנת המלך ואמרו חז"ל שינת מלכו של עולם ונאמר ברניל ובהכשלם יעזרו עזר מיעט ספני שיש בזעיר שיערות שעפעפים שהם נורמיכ השינה שהם ריסים אבל עינו של אריך רומה לדב שבמים שאין לו עפעפים ואינו ישן לעולם וזהו שאומר באדרא רבא עינא פקיחא דלא נאים ונטיר תדירא כגוני ימא שנ' הנה לא ינום ולא ישן שומר ישראל ונאמ' הנה עין י' אל יראיו למיהלי לחסדו כי אין שם רק עין אחד דהיינו אעפ"י שיש שני עינים הם אח"כ הוא רחמי וחשני רחמי נו רחמי כי מספר שני' יחייב ימין ושמאל חסר ודין מה שאין כן באריך שהא' היא רחמי והשני הוא רחמי גו רחמי והעינים של זעיר יש בהם ימין ושמאל ונתקלקלו בחטא א"ח ובחטא שאור הדורות שנ' ויהי ער בכור יהודה ר"ע בעינ"י ידו"ד ולעתיד לבוא יתוקנו עיני זעיר ע"י משיח בן דוד שיהיה גלגול אדם הראשון שיתחדש או כבראשונה בזמן שהיה יציר כפיו של הקב"ה ויחזור לו הקב"ה היהרא עלילאה שהלך ממנו ונאמ' עליו אדמיני עם יפה עינים בסוד אד"ם שהוא אדם דוד משיח ובזמן הגאולו נאמר עינך רוחצו בחל"ב ישבו' על מלאת וגם מוחי זעיר יתחדשו כבראשונה ע"י עיבור אבא ואמא מחרש שלא היה עיבור כזה אפי' בששת ימי המעשה כי לא יהיה רק זווג אור פנימי בסוד עולם הנשמה שיהיה אחר חרבן העה"ז ואז גם אבא ואמ' יתחדשו ע"י אריך וכן יתחדשו הפרצופין זה למעלה מזה ער הסבה הראשונה ביחוד חזק ולא ישארו רק ה' חלקי נשמה הכלולה מנפש רוח נשמה היה יחידה שבנשמה עצמה ואז ביום ההו' יהיה ה' א' ושמו א' כי יתמו חטאי מן הארץ ורשעים עוד אנם ולא יפגמו עוד ולא יהיה עוד יצר הרע בעולם ואז ז"א ונוקביה יהיו חיבור א' ולא יתפרדו כמו אבא ואמא דאנן רעין רלא מתפרשין לעלמין שנ' והרביתים ולא יומעטו כמו עתה שהולכים המוחין אחר התפלה ובנוקביה הנקוד העליון בתר בלבר קבועה בה והיא כוללת עשר דרה ואין הפגם מניע שם אלא בזמן החרבן חוששין להגן בעדה בברכה הנוספת שתקנו ביבנה והיא סוד ברכת המינים ברגע יאבדו ולא יהיה להם תקוה והשפעת אחיזה במלכות הקדושה אלא מלכו"ת זרו"ן מהר' תעק"ר וחכניעם ובריך ת' השובר אויבים מאחיתו' שנ' שברת ראשי תניני על המים על עסקי הטיפין הקליפיים בם ויבינ"י אלו חזרים ולולא שהוצרכה כתר דמלכות לצורך בנין וקיום העולם גם היא היתה נגנזה אמנם השינה מרות אחרות של התפשטות קומתה כולם בה הוספות שאינם בה אלא בשינת הזווג שבאי' לה מוחיה והו שאמר הכתוב בשם זעיר ואהיה אצלו אמון שם הייתי מתנדל ומי היה שם חכמה ובינה ודעת שהם מופלא ומופנע ופרנוג החכמה נקר' אומן

פוסלא בסור הכתר כי כתר עצמו הוא אור מקיף ולכן מתחילים מן חכמה במקום כתר וקנתה מקומה ושמה ואמנן מונע ר"ש בינה כי שער החכמים לא נגלה אפי' לסר"בעה ואומן פרנוג הוא חרינת המסתיר החכמים והגבורות כי הוא המחלק שפע לכל שנא ובדעת חדרים ימלאו ותדר הוא נוטריקין חסר דין ורחמים ' ולכן נקרא פרנוג פירוש מנהיג ' ר"א אף אמון רבתא שהיא לישן נקיבה והיא הכתר שבמלכות שנשאר ג"כ לפעלה בעיבור ראשון לסינה שאמרנו:

פרק קכה

אעפ"י שמסתלקין המוחין מז"א נשאר לו הארת המוחין ולנוקביה מבוחין שבאו לו שחרית וכשמסתלקים המוחין נשארו לו על ראשי לבחינת מקיף והוא סוד הנחת תפילין כל היום שישארו אלו המוחין הארתם כל היום תהו סוד התסירים הראשונים שהיו שוחין שינה אחת אחר התפילה כדי שישארו המוחין עצמן של תפילה שינה אחת אחר התפילה והארת אלו המוחין שבאים לו בבוקר מאין באים מאחר שבלילה מסתלקים המוחין מזיר אנפין ונוקביה מכל וכל ועור מן הראוי שקור שיניחו תפילין של ראש ואח"כ של יד כאשר יתבאר בערוך קכ"ח ומשכיניתיה בסוד התפילין ויסוד הרכ"הוא אחר חצי לילה שאז הקב"ה נכנס להשתעשע עם הצדיקים בגן ערן כי עיר קריא"הגבר של חצות הלילה הקליפות משוטטות בעולם וניתן להם רשות לשוטט ולהזיק באותו הפעם אותו שלא מכריזי עליו ברקיע הזהרו בפלוני ובתורתו או במעשיו הטובים ומפני זה ניתן להם לשוטט בעת"ז כדי שיוכלו הפלאכים והנשמות לבנם לחיכלות השכינה מיצירה לבריאה וראיה ששירתם הוא מי יעלה בהר ' ומי יקום במקום קדשו נקי כפים ובר לבב אשר לא נשא לשוא נפשו וגו' ואם ח"ו היו אוחזים בהם הקליפות לא היו יכולים להכנס אל הקודש פנים' שנ' ואחר הקרב יוסה ולכן נתנים להם העה"ז לשוטט ולהתחיל האיש ההולך כלילה בדרך ' זאז כתות השור וחסור בשוטטים בעולם יסוד תחסור הוא כי כמו שסדרת החסר היא ראשונת לבנין העולם המדור כך הוא בעולם הפעם שהחסור הוא ראשון בעולם הפעם למוסאת השור שהיא ראש לארבע אבות נזיקין והכצא שלא נזכר חמור בתורה קודם אברהם שנאמר ויושכם אברהם בבוקר ויחבוש את חמורו ולכך אסרה התורה ופטר חמור תפדה בשה שהוא סצר הפדורה ואם לא תפדה וערפתו כדי להחליש כח הפוסאת וכזה תבין אברהם אבינו ע"ה עם שאר צדיקים רככו על החסור וגם רב הסנונא סבא וכנו שהראו עצמם אחר מותם לפני החכמים כרמות טייעא רוכב על החסור וכן רב ליבא בבא אחרי מותו וכן חמשית שבעני ורוכב על חסור אלא כדי להכניע והקליפה מקשה מצד הזכר הנקרא חסור כי מצד הנקיבה נקרא אתון ואיתא בסדרש תנא ר"א אומר שלשה משמרות הוי הלילה ועל כל משמר ומשמר יושב הקב"ה ושואג כארי שנאמר ' ממרום ישאג ממעון קדשו יתן קולו שאוג ישאג על נויהו ויסיון לדבר משמרה ראשונה חמור נוער שניה כלבים צועקים שלישית תינוק יונק משדי אמו ואשה מספרת עם בעלה תנא ארבע רוחות נבראו בעולם רוח פנת הסורה רוח פנת המערב רוח פנת צפון רוח פנת דרום ולארבע פנות הללו ברא הקב"ה ד' מלאכים שממונים עליהם ביום ובלילה מיכאל שר החסר גבריאל שר הגבורה רפאל הוא ממונה על רוח מזרחית עד חצי היום וחצי היום עד הלילה רפאל הוא ממונה על רוח מערבית והוא ג"כ שר הכתר לערך חכינית שאחריו השמשים בלילה ועליהם כתיב הסר אל כל היום וכתיב יוסף יצוה ' חכדו בתחלת הלילה גבריאל שר הגבורה והרי הוא ממונה עד חצי הלילה עם רוח צפונית ולכן עד חצות הלילה בו הרמוש כל חיתו יער שמקבלים תגבורות ואז הרשעי' נדונין בניהנם ואין מי שמתפלל עליהם כיון שהוא זמן שבני אדם ישנים ואינם עוסקים בתורה אז חרון אפו נמתק ולחיכת השור תנופת ברוחו אש של הניהנם מתיו וסכנו ביזר אשו בחוזק ושתי כחות של דין יש בעולם וכשמתחברים פועלים דין חזק והם נקראים שור וחסור ועליהם רמזה התורה באומרה לא תחרוש בשור וחסור יחדיו ומפ' השור שולפת ביום והיא כבושה תחת סדת החסר השולט ביו והיא כחו של עשו חמא בישא וכללי שהיא זמן סדת הדין סדת החסור שולטת ומקטרגת ובמשסרה הזה הראשון תחסור הזה נתן ואומר חב וב וכשתחסורים השפלים החסרים הנבראים מסנו שופעים קולו צועקים ונוערים גם הם וכאותו שינה שופעים כל המזיק קול החסור ובאים עם זו המדה ואלו הם נקראים קשב פרירי והו שאמר הכתוב מדכ'באופל יהלוך מקשב ישור צוררים משסר שניהם כלבים צועקים והוא זה כשברא הקב"ה האדם נתן לו כ' סלאכי"א של רחמים וא' של דין כדי לשמרו כדכתיב כי סלאכיו יצוה לך לשמרך בכל דרכיך ובכל לילה ולי"אות' המלאכים מעלין הנשם' לפני הקב"הושואבת חיים לנוף ואומרת לפני הקב"ה רבש"ע הנוף שהכנסתני בו כך וכך עשה כך וכך דבר והמלאכים שעולים עסרה מיתידים שנ' ואתם ערי נאם ' ואני אל וכשארם נפטר הסלאכים הולכים עם הנשמה עד מהלך ש' שנה שכך שנו רבותינו כך השמי' ועד הארץ ח"ק שנה ומש"ה עולים לשמי מרום אם יש זכו לנשם' היא תעלה וקורם שיעלו כניחים אותה במקו' שיש שם ל"ב אלף רבבות נתיבות מהם ישרים מהם עקלקלות וכלם נקראו מוקשי מות דרכי שאול ובכל נתיב ונתיב אש אוכלה ורוח אוכרים א' א' אם תראה שום נשמה שתכנס בשום דרך מהדרכים חללו אמו' לי רש שם דרך א' ובאותו דרך כרח א' כמו כלב ובזמן שתשמעה בשום נתיב מנחיבות אלו הכלב רואה אות' ומיד צועק וכשמשמיעין המזיק ומלאכי חבלה את קולו יורעים שיש שם נשמה מיד ' הם באים ותופסין אותה וקולעין אות' דכתיב ואת נפש אויבי יקלענה בתוך כף הקלע עד שמשליכים אותה לגיהנם ועל זה התפלל דוד הצילה מחרב נפשי מיד כלב יחידתי מן המדה הזאת חנקרא כלב ועל זה נא' ולכל בני ישראל לא יחרץ כלב לשונו וכיון שהנשמות והדרכים ההם יש דרך שנקרא אורח חיים ויעליו כתיב אורח חיים למעלה למשכיל למען סור משאול מטה אורח חיים שסר מוסר ועזב תוכחת מתיה פי' מתיעה בנתיבות שאמרנו ואותו הנתיב נקרא אורח חיים יש בו מהלך ג' ימים חשך ואש ומשם ואילך כלו אור וכל שאר הנתיבות כלם אש וחושך ואפיל' מנודח ונקראי עמקי שאול ואותו מקום של חשך ואפילה באורח חיים נקרא גי צלמות לא אירא רע כי אתה עבדי והקוראים ק"ש על מטתם כהקונה כשעוברים דרך אורח חיים ארץ גזרת ' נוטע לפניהם דרך ג' ימי' ללמד להם מנוחה ומצנים לפניהם אותנ האש כמאמר ר"ל כל הקורא ק"ש על מטתו מעננין לו ניהנם שנ' בפרש שדי סלכי' בת חשלג בצלמון א"ת בצלמון לא בצלמו וניצול מרין נבריא השולט עד חצי הלילה שהיא חוקף אומה המר' בחצ הליל' מפש שהקב"ה משתעשע עם הצדיקים בג"ע ואותו שעה מתעורר המלאך נוריאל עם רוח דרומית ואומ' עורי צפון ובואי תימן גן עורי צפון זה גבריא' עם רוח צפונית שהוא ממונה עליו ובואי תימן זה רוח דרומית עם נוריא' הממונ' עליו הפיחי גניולו בשמיו לערן בהם הנפשו שבג"ע יבוא דודי לגנו זה הקב"ה ויאכל פרי מגדיו אלו מעשיהן של צדיקים ודוד המע"ה שחי' ורע קור זה היה קם בחצי הליל' דכתיב חצו' ליל' אקום להודות לך כנור היה תלוי למעלה מראשותיו וכשהיה רוח צפונית מנשבת בו היה הכנור מנגן מאליו ע"י גבריאל הממונ' על רוח צפוני' וע"ז נא' מה רב טובך אשר צפנת ליריאיך ע"כ המאמר ותנין השישות הוא סור הזווג של יעקב ולאה ולאה היא לוקחת כל אורך ז"א ומתארכת ומתגדלת בכח ס' ספירו' של רחל שבאי' להם בסור תוספות כנודע ולאה לוקחת אותם בהלוא כל אלו הם ' ובהם מתגדלת ומתגברת בכל אורך ז"א ודוחהאת נקודת רחל שהיא סוד הכתר בראש הבריאה והיא בחצי הליל' צועק וקורא להקב"ה בסור להים אל דמי לך ואתה היא בוכה על חרבן הבית כל חצו שנ' קול ברמה נשמע נהי בכי תמרורי רחל סבכה על בני כאש אבאר בפרק שיבוא אחרזה בערך קכ"ה ושכינתי תחזור לעיניניו שלאת מתגדל מחצות הליל' ואילך עד נכון היו והזוג הזה בעת שמשחיר השחר בסוד איילת השחר ואז רחל סוסר סיסניה ללאה שהם חוג ספירות שלה שהם בסוד תוספות כי בזמן שלאה מתגדל רחל היא נקודה ובזמן שרחל מתגדלת לאה חוזרת לקטנותה ובחצי הלילה לוקחת לאה סיסניה של רחל ומתגדלו בהם כדי לעשות חוג בחצי הלילה ואילך וכשאיר היו אז הם שלה יורדים איה ולאה חוזרת לקטנותה אחורי נעי ישראל ואז ואותה נקוד' של כת"ר רחל עולה לאצילות מצד פני בצד שפא כי יכול היא לעמוד מצד פני בהיות נקוד הכתר אבל מה שאמרנו שאינ יכול לעמיר בצד פני הם בחי' ספירו' שלה וכשהיא נבני פהם ספירות ג"כ אינ יכול לעמוד פנים בפנים עמו אבל בהזותה נקודת יכולה לעמוד בצד פנים והולכת

מצד שמאל ומשם מקבל האורת מוחין להבין הענין דע כי בלילה מסתלק' המוחין מז"א ונוקביה מכל וכל ואז היא מתעברת בסוד תלת גו תלת והמלכו' חוזרת להיות נקודה כפו בתחלת האצילות והמוחין שלו עולים למעלה הרבה ואינם מאירים עליו כלל ולכן לא יש תפילין בלילה כי האורת המוחין מתחלקים לגמרי ונם סמנה מסתלקים המוחין ונכנסים בתפארת ויש לה מעלה לנקיבה על הזכר כי המוחין שלה אינם ממתלקים ממנה על כל זאת נכנסים בת"ת שלה ומשם מאירים לה אבל לזכר מסתלקים לגמרי ואין לו האורת מהם בלילה כלל וכזה נבין סוד הפסוק שאומר שימני כחות' על לבך שאומרת השכינ' לחקב"ה אינם שמסתלקי' המוחין מתיחדים ת"ת עם המלכות אמרה היא להקב"ה אף על פי שאני נפרדת ממך בהסתלקות המוחין עם כל זה שימני כחותם שהם אותם המוחין שהם חותם שלי יהיו על לבך להאיר לי מהם וכשיאיר היום אז נעלה ונקידה באצילות ונרבקת ביר שמאל ואז יתאין המוחין ומאירים בראשה וזהו הנחת תפילין של יד ביתך הזכר הם כורוע שמאל אבל בנקיבה משים אותה על ראשה ואם תאמר למה אין האשה חייבת להניח תפילין של יד על ראשה ואמר כי כשמקבלת אלו התפילין היא אינה פרצוף כי אם בסוד נקודה ולכן אין האשה חייבת בתפילין אבל האיש יש לו אלו התפילין בזרוע השמאל שלו לקבל אלו המוחין לכן אמר כחותם על זרועך ואמר הטעם כי עזת כמות אהבה ר"ל כי היא יש לה אהבה רבה להזריק עמו ולכן היא מרכבת על לבו ואז הוא כשראוה שהיא בא מצד שמאל אז הוא מקנא ועולה לקבל אלו המוחין שלו ואז הם באים לו בסוד התפילין ובעזרת קדושא בריך הוא ושכינתיה נכאר בסוד תפילין כל פרשיו באר היטב ומאחר שזכור אזכרנו עוד על כן אקצר גו'

פרק קכג

שעשוע של הקב"ה בחצות הלילה כשמתחיל זווג לאור עם יעקב הנקראת גורנם יחו"ח ואז ד' נשמות

סדוונים בסוד זכר ונקיבה לחרש נשמות חישות ואז מולידים נפשות לגרים כראיתא בזוהר שלח לך ובזוהר חדש פרשת בלק ואברה' אבינו ע"ה ושרה אמנו קודם לידת יצחק שהיו עקר ועקרה מנוף המוליד בנים ביצה"ו על כל זאת היו מולידים נשמות לגרים הנקראים חרן שהם במקום התיבונים הנקראים חר"ן שנאמר ואת הנפש אשר עשו בחרן והיה להם לצדיקים הללו דיונפה מיין היצה"ב בר"ולדותם של הגרים ולא היה זווג שלהם לתם ואשרי למי שמתעורר זה הזווג בחצות הליל' ומקוים על חרבן הבית בזמן בניית רחל ואז נעשים נשמות הצדיקים בג"ע הבירים ליו שנאמר הבירים מקשיבים לקולך השמיעני את קולך ערב ומראיך נאוה ואז גם הרשעי' יש להם נייחא קצת בגיהנם ואין כ"כ דין חזק שמצטרפותם והקב"ה מושך עליהם חוט של חסד ביום שלא יכלו לו כל בעלי דינין היה זוכה את"כ לראות בנחמות ציון וכן הוא בזוהר חדש פ' בלק ח"ל והיינו שבחא דחסידי קדמאי כד מתערי בפלגו' ליליא ולבתר מסדרי שבחייהו ולעאן באורייתא שתשועא דקב"ה מאי היא אלא כל צדיקיא דקיימין בריוקניהו מתלבשין בנהא דערק בכל יומא ויום ואתחזי במלא רוסין קב"ה לאחיאה מיתיא עאלין כלהו לגבי משיח ושאלין מה רשאלין והא אתערו חבריא לבתר מתכנשין ומשתהלין כלהו ברעותא עילאה דכלהו סתיבתי דיתסן ועלייתו כמה ממנין ומתחדשי תמן כמדת חידושין באורייתא לבתר נפקי כלהו ואמאן כד ייתו אתי לגבי אפרק איהו נפיק ואינהו עאלין וקיימין קמי אבהן וחדו בחו בכמה בנין קדישין די בסתתיהו חדאן כלהו וקיימין מתתקנין כדקא יאות וכד אשתדלותא דאשתדילו כל חאוא יומא בחידושי אורייתא וקב"ה תיאוכתיה בהאוא אורייתא דצדיקיא חדשו בה מילין כי הוא סוד מין נוקבין לזווג יעקב ולאה בחצות הליל ולזווג הצדיקים אשר בג"ע ואשתעשע בסוד הנאת הזווג באלין טלין וכן בכל צדיקא לבתר כלהו מתתקנין דכר ונוקבא וקב"ה כדאת דאדה בהו ואשתשע בהו בכל אלין רזין דאכסתא דלהון אתגלי עלייהו ואינון חמאן בההוא נותם"י סוד לאה כדין כלהו תראן בחדוה כגיא עד דמתפשטי זוא ונתורא ומתהנו' משיכו דזיוא ונהורא דחדוה דלהון עכדין איבן לעלמא דא סוד נשמת גרים דהוא איבא על תחות נדפוי דשפינתא עד זמנא דאצטריך שיוצא נשמת הגר בלידתו לאויר העולם וזהו תחת כנפי השכינה וכן משתעשע בכל צדיק וצדיק בסוד מיין נוקבין לזווג ואמר זכאה מלכא דבנין אלין אתברר להולקיה וערביה ונקיא אתער מאמצעיתא גנתא דרקיעא סוד יצירת ר"ל מז' מרורין ואמצעיתו הוא סוד מרור אהב"ת וקורא בקל תקיף ואומר וכזר י' לבני אדום את יום ירושלים האומרי' ערו ערו עד היסוד בה כדין יתרמילו וקרקורא דילה וכל צדיקיא דתמן אתערו בבכייה ונקא אתער מאמצעיתא גנתא דרקיע' שהוא סוד אהבה שהוא כנגד ת"ת והוא הזכר המנחם את רחל שנ' מנעי קולך מבכי כי יש תקוה לאחריתך ושבו בני' לגבול' ואותו הקול תקיף שבתעורר מאמצעיתא גנתא דרקיע אשתמע בש"ץ דרקיעין (כמנין שמ"ם בסודייצירה יש ש"ץ רקיעים בהיכל אהבה שכה ומתפשטי' מן ש"ץ נימין דזעיר כאשר באנאר בסוד שערות ז"א ותקונא דקנא דילה) בגין דלידת חדוה ושעשוע לקב"ה אלא בשעת' דקיימא בחדי צדיקיא דתמן ובגין דאומיו אמר אם אשכחך ירושלים תשכח ימיני אם לא אעלה את ירושלים על ראש שמחתי למה אמר על ראש שמחתי כדי שלא תאמר דזוקא בחצות הלילה אלא בכל אתר ראית חדוה לקב"ה קלא דא נפיק וקארי כדין נפיק מתמן וסליק ובטש בדקיעין ושאג שאגין יתר דכל חילי שמיא כלהו בערבוביא ולשון ערבוביא הוא ערוב חשמ' בבכייה ודי למבן כדין נשבא רוח ובטש בפרפן דההוא אלנא דרבכא וכל ענפין דילה בשפין דא ברא ונקא אתער סנו גופא דאלנא וקרא זכר לעולם בריתו דבר צוה לאלף דור אשר כרת את אברהם ושבועתו ליצחק כין דקלא דא אתער שמע אברהם סבא ואתיר כדין אהו דיניא למלכא ואתנחם בחדיה בההיא שעתא אתיר רוחא חדא מסטרא דדרום וכל דעו חדוות ואסותא אתיר בעלמא וכדין צפרא ורעוא אשתכח וניחא איהו לכל אסירי מלכא דאינון בבי מדיניהו וכאה עמא דיכלין למנדע מדיון מסיתין דמלכ' קדיש' ועתה בני אהובי חנצמר בלבו דברי אלהים חיים קח מוסר דברי הזוהר ותאמר דיו לעבד להיות כרבו שבכל שמחה ושמחת של הקב"ה בא לפניו קול בכיית רחל עיר שהקב"ה מנח' לה ובן יהוה בכל שבח של הבן אדשראנו על חרבן הבי"ת אז לא יהיה שמחה שלימה אצלו וראיה מן ויולן דמיתיון דברכות ואפילו בנין לא יהיה בשלימות כי יחשוב שירושלים ובית המקדש בחרבנו ותדע נאמנה שאם לא יזכור ראנת חרבן הבית לפניו אז יהיה קטרוג עליו ולא יצאה השמחה אלא בערבוביא שיניע עליו עונש ועל זה צוה רבי יהודה חסיד לפני מלתו שלא יבנה אדם בית של אבנים מפני שימות מהרה של עין הפק וכן יצאה מאירה בבנין אחרית חרבן ביתו וכבר זכו בני יונדב כן רכב שלא ישלוט עליהם צר ואויב מפני ששמרו מצות אביהם וישבו באהלים ודאגו על חרבן בית המקדש ולכן בכל סעודת מצוה אומרים דברי תורה על השלחן ושמים הרכשה בנחת. קשות ובנין ירושלים בלי שלא יהיה קטרוג על שמחת חשמחת הזאת ובפרט למאנין תבירין דיליה חלקו שיושב הקדוש ברוך הוא ובוכה עליו ואז יוצאים המקשרנים ונוקמים נקמתו יתברך ממנו שנאמר אני י' אשכון את רכא ושפל רוח להחיות ל"ב נדכאים כי בכל צרתם לו צר בסוד יסורין של אהבת זוטא אשר היא בגלות ואינה בזווג עם בעלה כימי קדם ולעתיד לבוא נאמר ותרבה לי' מנחת יהודה וירושלים כימי עולם וכשנים קדמוניות וכל המצער עצמו ודואג על חרבן הבית וגלות השכינה בכל חצות לילה ובפרט בימי הרן שהם שני חמשי סוד של נבורה וחדד שנאמר עליהם ביום רעה ראות שלא יתפוס אותך המקטרג אשהבאישיש לזרשות לקטרג ביום שני וסמיכי דחמשא לצלן שצריך להתבודד בתפלת תפילין כל היום ויפרש תפאיו ויעשה חשבון צדק עם קונו ויעסוק בתורה כל היום כשני מחזירים שהם ישובים במערה שני ימים בכל שבוע שהיו קודש לי' אשר לאותם שנגע יראת אלהים בלבם לחשוב אחרית ויבכה על עוונותיו כי שערי דמעה לא ננעלו ונגזר אודות דמעת עשו שלא יגאל ישראל כי אם בדמעה שנאמר בבכי יבואו ובתחנונים אובילם ובפרט דיו לעבד להיות כרבו בסוד בכיית רחל הבוכה על חרבן הבית ומה הבן אדם קרוץ מחומר שלא ישוב מבוקשו כי אם בבכי ותלהים נאמר

פרק קכז

ונחזור לענין זעיר ונוקביה לסוד הצלם שהם סוד מוחין דיליה וצריך אתה לדעת כי כמו שיש למעל' מז"א בינה יעליונה דהיינו תבונה שיוצאין ממנה ל"ר ס"ס סוד הצלם שזכרנו אשר מהם נעשים הצדיק של צלם שהם ס' ספירות ז"א וגם תשעה תיקוני דקנא דיליה כך יש בתיתא ל' ס' מאבא דהיינו ישראל סבא ונכללים באמא כמו שבארתי לך במקומו שבכל מקום שהולכים בלי אמא תמיד בלי אבא נכללים בתוכם וכשם שאמרנו למעלה שהל"ר ס"ם שיש למעלה מז"א שהם ס"ם הם סוד חכמה ובינה ושני מוחין מתלבשין חכמה בנצח בינה בהוד ב' עפרין ביסוד כל אלו מאמא כדי שיוכל להסבלם ז"א ונמצא שמתלבשת המ"ם בלמ"ד כך הלמ"ד ס"ם של אבא מתלבש המם בלמד כדי שתוכל אמא להסבלם כדי ליתן אותו ההאור לז"א והוא בזה האופן חכמה ובינה נ"נ של אבא עצמו מתלבשים בנצח הוד יסוד שלו והוא סוד המם פ"ר מדת כל א' מהם כלול מי' הרי הם מתלבשים בנה"י כל א' כלולה מי' תרי ל' ונה"י של אבא נכללים בנה"י של אמא בסוד הזווג ודע שהארת הפיפה כשיורדת מאבא עיברת מה' צינורות שלו עד שהגיע ליסוד שהם נדולה נבורה ת"ת נצח הוד ולכן כוללת הפיפה של אבא ה' חסדים הפיפה של אמא גם היא עוברת דרך ה' צינורות שלה וכוללת ה' נבורות ואע"פ שעוברת הטפה של אבא דרך צינורי השכא שלו נבור' א"ת לא נקראו אלא חסדי' ואע"פ שעוברת הטפה של אמא דרך צינורי הימין שלה נדולה נצח לא נקראת הארת טפתה אלא ה' נבורות:

פרק קכח

ומה שאמרתי לך למעלה בהקדמת הנשיקות שאבא מקבל הכל מאימא ואמא מקבלת הכל מאבא צריך שתדע עתה שאימא אינה מקבלת את הארת הכל מאבא אשר מצד בינה שבו שאין בה כח לקבלו מצד חכמה שבו ואבא כשמקבל הארת הכל מאמא אינו מקבל אלא אותו שמצד חכמה כי אותו שמצד בינה שכה אם נכנס בו מתבטל פרוש האור נמצא לפי זה שבינה של אבא שהם נבורותיו הם חפרים של אמא וחכמה של אמא שהם חסדיה הם הנבורו' של אבא והחסדים של אבא הם מהחסד דיליה הכלול בחכמה הרי לאבא שתי חכמות ולאמא שתי בינות על הראשונים נאמר חכמות בחוץ תרונה ועל אלו נאמר כי לא עם כינות הוא וכן בשעה שנכללים אבא ואמא בסוד הזווג הנר' הור אבא נכלל בנצח אמא ונצח אמא נכלל בהור אבא ומיסודות שניה' הכללי' זה בזה נעשה דעת לזעיר שכה אבא ואם מעורבים בו ועליו נאמר כי אל דעות י' ודע כי יסוד אבא יוצא מתוך יסוד אמא שני שלישים ויורדים בתוך ז"א לת"ת ויסוד שלו כי אותו שנשלם יסוד אמא בשליש ראשון של אבא הנכנס בנר"ו זעיר ובשליש ת"ת שלו נשא' יסוד אבא בלי מסך ופולם שם בתוך ת"ת זעיר הארה נדולה ובוקע שם יסוד אבא בקיעה אחת ונתקף הזהר ומתכסה בתוך זעיר עצמו ואח"כ בוקע ובולם הארה שניה בתוך יסוד זעיר ומיסוד זעיר יוצא לחוץ והוא סוד אך יצוא יצא יעקב פי' שיסוד אבא בוקע שתי בקיעות בתוך זעיר דהיינו בקיעה אחת כאשר נשלם יסוד אמא בשליש ראשון של ת"ת ובקיעה אחרת בתוך יסוד ז"א והוא סוד הבל הבלי פי' ב' הבלי' אשר בוקע ופולם א' בתוך נוף ז"א וא' בתוך יסודו ומאו הבקיעות שבוקעים ופולמים מיסוד אבא מהאור הנדול מה' חסדים שבו נעשה יעקב והוא אך יצוא יצא יעקב פי' מכח השתי בקיעות יוצאות מאורות יסוד אבא משם יצא יעקב והנה שמו נגזר מלשון יבקע שהם אותיות שוות:

פרק קכט

ודע שמציאות יעקב נעשה בנה האופן יסוד אבא בקע בתוך נוף זעיר בב' שלישי ת"ת בקיעה ראשון' ובקיעה שניה בתוך יסוד ז"א ומיסוד זעיר יצא האור הנדול שבכל מיסוד אבא ונעשה פרצוף שלם מיעקב לפניו"א בזה האופן אחוריו של יעקב נגד פניו של זעיר ונעשה פרצוף מהחזה ולמטה שלו ז"א וכנגד פרצוף של יעקב יצאה נוקבי' שהיא רח"ל מאחור ז"א מבין חרוטי מבין תרין דרועין כמו שידעת נמצא לפי זה שבמקום אשר נשלם

ששו אתה משוש כל המתאבלים עליה בעה"ו ומה גם בע"הב שואלים אותו ציפית לישועה שבכית על תרבן הבית ואז זוכרת לראות משיה בנ"ע בכל יום כראיתא בזוהר פ' בראשית דף ו' ז' ג' ע"ב עלה א' רבי חייא ראה לר' שמעון בן יוחאי ע"ה אתרי מותו ושמע הכת קול היוצא בנ"ע תתאין דמיכין סתימין בחורכון אתערו מאן מנכון די חשוכא נהפכין לנהורא שית היכלוהי ומדורים חשוכים ובמעשים טובים מהפכים לאורה ובם הדיוקן נקראים וזה חשוך מפני שהוא ניצוץ שממנו נולד השחרות בשולי המרחשת הקדירה בצינעא דקדירונא ואם מסגלים מעשים טובים עושים מקליפה פחרת והעולמות החשוכים נוספים על נבולי נ"ע בסוד קומה אלהים שפטה הארץ כי אתה תנחל בכל הגוים ובסוד הרחיבי מקום אהלך שנתרחבה נבול הקדושה והטומאה מצמצמת עצמה כמו שיתת ארץ ישראל היא בצבי שאינו מתוק עורו שמוכרחת להתצמצם או מי שנורם שרשע אחר מישראל חוזר בתשובה אין שיעור לשכרו כנזכר בזוהר תרומה הה"נ בן סוד חשוכא מתהפך לנהורא עוד אסר הבת קול מאן מנכון דמהפך מעמא מרירא למתקא ער לא יתן הכא לעה"ב דהיינו מי שמפתק דיני הור ודיני זעיר ונוקביה בכלל דהיינו ה' הויות נבורות כאשר ביארתי במקומו וידוע כי הור וכתות בני אלהים הם חציו פרי מתוק וחציו פרי מ"ר ועוד אסר הבת קול מאן מנכון דמהכאן בכל יומא לנהור' דנחיר בשעתא דמלכא פקיד לאילתא ואתקרי מלכא מכל מלכין דעלמא מאן דלא מצפה דא בכל יומא בהאוא עלמא לית ליה חולקא הכא אהכי הסו כמרז מן חבריא סתרינה כל אינון עמודין דקיימין וחכא דסליקו לון למתיבתא דרקיעא אלין סלקין ואלין נתתין ועילא דכלהו מארי דנרפין שהוא יופי אל שר על כל השרפים בעלי שש כנפים שבידו סוד שם ס"ב שיש בכל תיבה ותיבה ששה אותיו' ונקראים בנפים שבו פורחים למעלה והוא סוד מין נוקבין דיצירה המעלה כל הצריך לעלות בכתב האש העולה למעלה בסוד דא סליק דזוהר פרשת בשלח' והוסדו ועילא דכלהו מארי דנרפין דהוה אתי להעלות להם למעלה והוא אומאה דשמע מאחורי דפרגודא דמלכא מפקד בכל יומא ורביר לאילתא די שכיבת לעפרא של עשייה ואין מקום אותם בסוד סומך נופלים ומשית הנקרא בר נפלי על שם סוד ביום ההוא אקים את סוכת דוד הנופלת ונאמר אל תשמחי לי אויבתי כאשר נפלתי קמתי אויבתי היא לילית חייבית שונאת את השכינה לה לא יהיה תקומה בסוד אמלאה החרבה כשזה קם זה נופל ובזמן ההוא דדכיר לאילתא בעם בעיסין בהתיא שעתא בחלת מאה ושערין דקיקין ובלילהו סרתתין וזעין קמיה ואזיל דמעין על דא ונפלי אינון דמעין דתיתין כאשא לנימא וכא ומאינון דמעין קאים ההוא סמנא דימא ואתקיים לקדש שמיה דמלכא קדישא וקביל עליה למבלע כל מימי דבראשית מים חיובים וכביש להו לנורא בשערא דיתכנשין כל עממיא על עמא קדישא ויגנבון מיא ויערון בגניבו אדהכי שמע קלא דאמר פנן אתר דהא מלכא משיחא אתי לסתיבתא דר"ש וכו' בהאוא שעתא סח ליהר' שמעון ההוא אומאה דאומי מארי דנרפין כרין דאזדעזע משיח ואריס קליפה ואזדעזעו דקיקין ואזדעזע יסא רבא ואזדעזע ליית ן וחשיב עלמא לאתפכא ועם כל דא יתן החי אל לבו כוראי יכון היטב בברכ' בנ' ירושלים וברכם את צמח דוד עבדך ועבודת בית המקדש תזכור בברכת רצה ולא כפו האנשים הטרפלליס והרגילות מחבר ואותיות והתיבות ולבם כל עמהם ומחשבה זרה חושבים והקרבן פגול הוא לא ירצה לקרבן אשה ריח ניחוח לי' וכשיצא נשכרו יבוש מלאך אחר וכנריפה של אש בידו מתחב האותיות והתיבות שהיה מבליע פיו האומרם בלא כוונה ונשלך נשמתו למקומ' מסולי והמוקרשין הוא כאלו הקריב אש זרה ולא יזכה לזווג ע"ב שהוא סוד מין נוקבין שלא יהיה מיין נוקבין לזווג ז"א ונוקביה זאז נאמר הכרת תכרת הנפש ההיא מיעקב ענוה בה זנאמר ונכרתה הנפש ההיא מלפני שלא תזכה לעשות מין נוקבין סוד עול"ת דמיר העשוה כהר סיני לרחץ ניחוח אשה לי' ועל אותם הצדיקים אשר חם חסיד דבוקים רחמא כרחמא ומתפללים בכוונת נאמר עליהם פרם יקראו ואני אענה עוד הם מדברים ואני אשמע ונאם ערבה לי' מנחת יהודה וירושלים כימי עולם וכשנים קדמוניות יל"ו:

שער קרית ארבע

יסוד אמא שהוא בפוף שליש ראשון של ת"ת ז"א פלפניו יצא פרצוף יעקב מהאור שיצא דרך יסודו ומאחוריו יצא מקביה של יעקב שהיא רחל מהאור של אמא במקום שכלה יסודה.

פרק קל

ועתה דע שהנבוטשת שבוטשת משליש ראשון של ת"ת ועיר לעשורת מקליה היא בהארת שם אהיה כמלוי ההי"ן ועם הכולל עולה כמנין נק"ב ושם הוי"ה הנקב שיוצאות נוקביה מאחוריו ונם צריך שתדע שז"א מהכתר שלו עד מקום שנשלם יסוד אמא נקרא ישראל וסוף שליש ראשון של ת"ת ולמטה נקרא יעקב כמו שאמרתי למעלה ונם הוא מהבחר ז"א עד מקום שליש ת"ת מאחור ז"א כמו שתדע בערך קכ"ח ושכינתי ופרצוף מקביה של יעקב נקראת בחל היוצאות מבין תרין חרוטי כנודע:

פרק קלא

כלל הרבדים שאמרנו למעלה למטן תדע הסדרו חללו באר היסב נחזור למה שאמרנו כמו שלמעל מז"א יש לם"ד פ"ם מאמא סוד הצלם שזכרנו למעלה כך יש לם"ד מ"ם מאמא ונכללים באמא וכשם שאלו הד' שהיא חמ"ם דהיינו תכמה ובינה זתרין עטרין דתלבשין חכמה בנצח בינה בהוד תרין עפרין ביסוד כל אלו מאמא כדי שיוכל ז"א לסבלם כך חל"מ מאמא ח"ב נ"ג שלו מתלבשים בנה"י שלו על אותו הדרך עצמו שאמרנו למעלה באמא דהיינו ם' בל' כדי שתוכל אמא לסובל ואח"כ מתלבשים נה"י של אבא בנצח הוד יסוד של אמא בסוד הפרצופי התחתונים שהן ישראל סבא ותבונה והוא בזות האופן הבינה של נצח אמא מתלבשת בבינה דהוד של אבא נמצא שיש שתי בחינות וזרז אומרו כי לא עם בינות הוא והחכמה של הוד מתלבשת בחכמה דנצח דירה דהם"ש חכמות בחוץ תרוגה והחסדים של אמא הם נעשים נבורות של אבא כי ה'נבורות דירה עם ה'נבורל' של אבא הם חסדים ונבורות של אמא והחסדים של אבא הם מחסד דיריה וגבורות שלו והן מחסד דירה וזה שאפר כי על דעות י' כי דעת ז"א הוא מכ' דעו דעת אבא ודעת אמא כי הם נכללים והחסדים עם הנבורות וכשנכנסים אלו המוחין בראש ז"א שהן מלובשין בנה"י של אמא מהנ' פרקים של נצח נעשית חכמ' וחסד ונצח של ז"א הקו ימין ומהנ' פרקים של הוד נעשית בינה וגבורה והוד ז"א קו שמאל ומהנ' פרקים של יסוד נעשית דעת ת"ת יסוד קו האמצעי של ז"א כמו שאמרנו למעלה ואח"כ הל"ם של אבא שאמרנו מתלבשין ר' סוחין שלו מה"ב שלו אח"כ נכנסים מלובשים בנה"י של אמא ונכנסים בתוך ז"א חנצח של אבא עד אשר מגיע לנצח של אמא פאמור שהפרק הראשון הוא חכמה מז"א והפרק הב' הוא חסד וחפרק הג' הוא נצח וכן צד שמאל והדעת שהם ה' וחסדים וה' נבורות שנתלבשו ביסוד של אבא נכנסו בתוך יסוד אמא והו' שליש וחצי בערך מדת דעיר כדליעל וכן ב' שלישי יסוד אבא כשלימות שני שלישי ת"ת ועיר שנשאר האור מגולה בהם ועוד עובר יסוד אבא על יסוד זעיר על פני כולו אמא שני שלישי יסוד אבא עומדין הרבה על שני שלישי ת"ת זעיר והו חבל חבלים הבל אחד לעצמו ואח"כ שני חבלי וכל הבל הוא מיסוד שבוציא הבל בתוך ז"א יש חיסוד של אמא עד שליש ת"ת והוא הבל אחר והסוד של ת"ת יסוד שלו מתפשטים לפטרי מיסוד אמא שני הבלים יחד כי אמנם יסוד אבא אחר שנשלם יסוד אמא נשאר בלי מסך ונתפשט בשני שלישי לתוך שני שלישים התחתונים של ת"ת זעיר ופשם ליסוד זעיר על פני כולו:

פרק קלב

מן האור הנדול שיוצא מאותן החסרים שהם בתוך היסוד אבא אחרי שנשאר בלי מסך בוקע בתוך זעיר בקיעה ראשונה בחזה שלו ופולם שם האולה מריבה ותכף חזר ומתכסה בתוך זעיר עצמו ובוקע את"ל בקיעה שני בנבול דהיינו מבור ז"א ויצאה יעקב והוא אומרו אך יצא יצא יעקב ויעקב נגזר מלשון יבקע בקיעות דהיינו שתי בקיעות האחת הוא האור שהיה בתוך היסוד של אבא בשעה שנשאר בלי מסך והשניה בתוך בטן של ז"א ויצא אחר כך דרך יסוד זעיר האור שקבל מיסוד אבא תעשה יעקב פרצוף שלם לפניו של ז"א אחוריו של יעקב נגד פנים של ז"א מהחזה ולמטה ולאחוריו של ז"א יוצאת רחל שהיא נוקביה מהאור של אמא במקום שכלה יסוד אמא ורע ששם מ"ח שהוא יור ה"א וא"ו ה"א ויש בוא"ו של מ"ח נ' אותיות הוא כנגד ת"ת שיש לו נ' שלישים נמצא כי האל"ף של וא"ו היא כנגד נ"ת שם כלה יסוד אמא מחתילת ת"ת של ת"ת כי נשלם בסוף שליש העליון ויש שם אחיה שם מלוי בההין אל"ף ה"ו"ד ה"ה עולה קנ"א וכשנשלם יסוד אמא ששם הוא שם אהיה הזכר עושה שם נק"ב ששם קנא וכלילת שם אהיה עצמו עולה נקב וזהו סוד נקבה נקב ה' פי' ה' אחרונה של אהיה נוקבת ויוצאות מאחור ז"א וכותל א' לשניהם לו"א ונוקביה ובן הכתפים ובין השוקי' יש חלל שם יש אחז' לחיצוני ולקליפות והיא האחיז' מה שנותן להם כח חליצן בליצנותו דהיינו שנותן כח לק"ך אלהים שביאורו אותם במקומם שהם כמנין לץ לפיכך נופל בניהי"ם שהוא כמנין ק"ך אלהים ול"ץ שמשם בוערים כל האשות ולבן אמרו רז"ל כל לליצנותא אסירא בר מליצנותא דע"ז שהולאי ישלטו שם הריגין ולכן כל הנותן ריחו בין הרבקי' מצננים לו ניהנם מפני שחרבקים של ק"ש הם ס' כמנין ששים נהחלקים שנחלקים אלו הק"ך אלהים לס' ב"ם ומאחר שנחלקים אלו הדינים אין לחם כח לפעול ולהשיג תנבורת ללהב ולהש שריפת העולם רחמנא לצלן ובפרט רין קרוביו שבניהנם שמשיג להם מנחה בזאר' הכוזר' ומאחר שזת נותן ריחו בין הדבקים של אחור ז"א ונוקביה שהם הק"ך אלהים ממש והא סוד נסירת הזווג מאחור לפנים כנודע ממקומו שביארתידי צרכו ומניע שם על ידי המכוין האורה ונוסר את הכוזת של שניהם ואינו מניח לקליפות שישלטו שם כי תכף עולים התלמות למעלה ונעשים כרמורי כנפים לז"א ונוקביה ומקבלים ג"כ שפע והרבקים של ק"ש להיות שהם ס' נמצ' שהק"ך אלהים נחלקים לשנים ונכנסת החאורה של זעיר ביניהם וממתיקים ולכן מצנני' לו ניחו' בעה"ז ובעלמא ראתי בעה"ז כשיורד לצפית במרכבה כנון ר' ישמע"ל בן אלישע ואחיה"י כי הנ"ע מוקף כניהנם וחקליפות וחניהנם הוא כח הדינים וחקליפות א"כ מדה כנגד מדה כמו שזה נרם של ישלטו חרינן באחוריי"ם נם בו לא ישלטו וכאשר נותן ריחו בין הדבקים של ק"ש שהם כנגד הדבקי' של ז"א ונוקביה אז חקליפה נכנסת ואכלה ומחתה את פיה ואמרה לא פעלתי אתי:

פרק קלג

כלל הרבדים שאמרנו שמאותה הבוטשת הנבוטשת משליש ראשון של ת"ת זעיר לעשות נוקביה היא בהארת שם אהיה כמלוי ההי"ן שעולה קנ"א חח השם הוא בהארת יסוד אמא ושם בוטש האור לאחור זעיר ושם נוקבו מאחוריו לעשות פרצוף נוקביה וזה השם עם הכולל עולה קנ"ב שהוא אותיות נק"ב סוד נקיבה פי' נקב ח' כי הח' של אהיה נוקבות ויוצאת מאחור ז"א והכותל של ז"א וכותל נוקביה שניהם כותל א' לז"א ומקביה אך אינם ממש בריבוק אחור באחור מכל וכל כי בין הכתפים ר"ל הזרועות ובין השוקים שם יש חלל ושם יש אחיזה לחיצונים שהם הקליפות ומי נותן להם כח ותנבורת לשלוט שם אדם במעשיו הרעים ובפרט האדם המתלוצץ משליט ומנביר לדינין התקיפין שהם ק"ך אלהים כמנין ל"ץ שיהיה להם אחיזה דביקות במקום החלל שיש בין זו"ן הנקראים רבקים ולכן הליצים הם בני אלהים שעושים שיתעורר כל כח אלהים והדינין בכח אחת ולכן אמרו"ל כל לצנות אסיר כר מלצנות דע"ז כי שם הלואי שיתעוררו כל הדינין וישלטו להשפילה ולנרעה ולהכניעם אבל בטהר' אין אנו צריכין כח הדינין ולא אסר רחמ"ע ובמושב לצים לא ישב פי' אותו מושב לצים שהוא להתעורר האלהים לא ישב לא נתן להם כח וישוב והעמדה א"כ נמצא הליצן נותן כח ותיות לקליפות והדינין התקיפין לחבנים בין זו"ן בין אותם הדביקי' כמו הפתפ"י והזרועות והשוקים ונם בעורף של נוקביה ואם שומר אדם עצמו שלא יתלוצץ בזה לא יכנס בין דביקות זו"ן שום קליפה לא יתמלא כל אותם הדביקים מאור ז"א שיתמלא אותו מקום החלל כי מהארת זעיר אין כח לקליפות לבנס שם והוא סוד מטתו שלשמה ששים נבורים ופירוש ששלמת המלך עליו השלום היה מכוין להלק"ו הק"ך אלהים שלא יהיה להם שליטה ותנבורת והתעוררות

בעולם ומה היה עושה היה מחלק הששים אלקים מן הששים האחרים כדי שלא יתגברו אלו עם אלו ואותם הששים היה ממלא אותה האורה בק"ש שהיה אומר על מטתו והיה מכוין להפריד הדביקים שיש בק"ש שהם ששים והיה ממתיק לאלו הששים אלקים שהם גבורים וקשים ברעם והיה ממזגם ומהפיקם בק"ש שהיה אומר על מטתו שהיה מכוין להפריד אלו הדביקים לתת ריוח ביניהם ואמנם הדביקים של ק"ש הם בשמונה תיבות שאות סוף התיבה היא עצמה האות כמו שבראש התיבה שאחריה ואלו הם בכל לבבך על לבבך בכל לבבכם עשב בשדך ואבדתם מהרה על לבבכם הנף פתיל אתכם מארץ אלו האותיות דהם ל"ל ל"ל ל"ל ב"ב מ"ם ל"ל פ"פ מ"ם עולים בכפפר קטן ששים ואל תחמה על חשבון מספר קטן זה והלא מעולם לא רצה הרב האר"י זלה"ה ק"ק לכוין מספר קטן כי הכוונה מספר קטן הוא לתתא במטטרון וכוונתינו ליעלות לאצילות שהוא סור מספר גדול והיה מצחק על תלמידו החשוב מהר ר' חיים קלפיזי זלה"ה על שהיה מונה מספר קטן לפעמים והיה אומר לו מי שאין נפשו מהוקנת בא לרעותו תמיד מספר קטן אבל כאן צריך להיות דווקא מספר קטן כדי למעט כח ותגבורת הדינין. ובפרט הדינין של ק"ק אלהים המגיעים ביצירה ושם מתנברים כי שם טוב ורע מסוכים זה לזה וזהו סור החרב שביד מטטרון שהפך ממטרה לנחש ומנחש למטה ושם הוא סור מספר קטן והחרב הזה קורא הזוהר חרבא שננא בידיה ויצר תלוי בו ש"ך דינין כמנין נע"ר מטטרון ויש להם שמונה זוגות כמנין אותיות יהדונה"י שהוא סור זוג זעיר וגוקביה שמטמו מניע אור הנסיר לשם תת"ך החותך את שני הפרצופין האלו בכותל אחד שיש לשניהם והכוונה הואת צריך המכוין לכוין בקריאת שמע ואז בודאי מצננים לו ניהנם ואף על פי שהפוסקי מביאים מספר ששים דביקי בכשמעו ולא בספפ הזה אינם אלו של הזוהר וכוונת חז"ל אלא כאשר ביארנו ושהם שמביאם הכפר באר מים חיים בקרי' שמע כחלקה שני הנקר' מקור חיים ואלו הם הששים דביקים הנזכרי' בתיקוני הזוהר תיקון ד'זה לשינו וכליכ בעשרה שית זמנין עשר עד דסליק לששים ואנן אתוון הדביקים בק"ש דכנייהו אתמר כל המשים רינה בין הדביקים מצננין לו ניהנם ושלמה עליהו אמר בספרו תנה מטרו שלשלמה ששים גבורים סביב לה ואינון נמרין ערסיה ולקבליהו ששים הנה מלכות אלין דכורין ואלין נוקבין אלין דקריאת שמע דכורין אלין דתקון משה ואילין דתקין שלמה נוקבין ואלין בירח קיבול ואין דרגין דשלמה אינן בית קיבול לדרגין דמשה וכך מתחבר כלא חד שלמ"ה אתהפך למשה עד כאן. פירוש כי אותיות שלמה הם אותיות למשה ושלמה היה כולל אותם ס' פעלות של נקיב' ומשה היה כולל אותם של הזכר וכשהם מתחברי בסיר ק"ך אלהים הם כולו אחד כשהם באחור ולזה היה משה רבינו ע"ה ק"ך שנה למתק ק"ך אלהים הללו ונם לתקן הנ"ם ס' יום ראשונ' ואכציים שהיו בכעס ואחרונים שביום האחרון היה יום כיפור ירד מן ההר והקב"ה היה מוחל לישראל עון העגל וצריך הארם לכוין לתת ריוח בין הדביקי' למתק אלו הק"ך אלקים והוא סור הנה מטתו שלשלמה ששים גבורים סביב לה ואבר מגיבורי ישראל ופירוש מתגברות הדינין שיושים האוכה ישראל בסעשיהם הרעים ולא שום אומה אחרת נמצא שמה שהיה עושה שלמה המלך ע"ה שהיה מכוין בק"ש שעל מטתו להפריד אלו הדביקים כדי למתק סיצירופים אלהים בהק"ך אלהים ונואת הכוונה היה מכניס האורת ז"א בין הדביקים שכינו ובין נוקביה ואז אין לקליפות כח לכנס ולשלוט ביניהם כלל ועיקר נמצא בק"ש הכוונה מחלק הק"ך אלהים לשנים ונכנסת האורת זעיר אנפין בשני וחלקים פי' בששים ששים ומתקם. ובזה תבין כוונת מאמר רז"ל כל הקורא ק"ש ונותן ריוח בין הדביקים מצננין לו ניהנם וכי מה שייכות ק"ש אצל ניהנם אבל דע שכוונ הניהנם היא כח הקליפות והדינים אשר נוגרים שם אם כן זה שקרא ק"ש בכל דקדוקיו ממתק הששים גבורים פי' הק"ך אלהים ממותקים הששים בכל צד אם כן ראוי הוא שיצננו לו ניהנם מרה כנגד מרה כמו שזה גרם שלא ישלטו באחורים של ז"א גם כן לא ישלוט ניהנם כלל מפני שזה עשה שלא יכנסו הדינין שם בין הדביקים של ז"א ונוקבית בק"ש שקרא בדקדוקיו גם כן מצננים לו ניהנם שלא יהיה כח וחיות לקליפות והשלשה לק"ך אלקים לשלוט. ואלו הה הנזירין לפרזלא הדוחים את מי שאינו ראוי לעלות כנגן עזא ועזאל דהם נדחו מאחורי אחוריים והם נתלו כרגלי הריניב:

פרק קל"ד

כל בר ישרא הן צדיקים הן רשעים מוכרחים לבנם לניהנ קורם עליהם לנ"ע כנדצ שהרשעים מוכרחים לעמוד במדור הניהנם עד הכבס הנעץ מהם ואפילו הצדיקים כי כל אדם לא ניצול מהרהורי עבירה שנ"אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא יעשה טוב דיקא שהמעשה הוא טוב אבל בהרהור עבירה יחטא והק"כה דן מדה כנגד מדה הרהור כנגד הרהור פחד ואימה אשר שם כמלאכי חבלה ורובים וארזת של אש ומהרהר ברעתו שתכף ילקחו אותו לדון והפחד מכפר על הרהור עבירה ותכף טובל עצמו בנהר דינור ועזריאל המלאך עזר לו ומוציאו מהניהנם ואנב אחתא שהק"ב מורידו שאול ועל עסו נשמת רשע של ישראל שהיה כעצמו תשובה עם רמדומי סיתה דהיינו ברכרוכה של נפש שנ תשב אנוש עד דכא עד דכרוכה של נפש ורעותא הזאת תגר ונזין דפרזלא ופעלהו מהניהנם והו הסוד המבואר בזוהר חדש מפרש הנעלם פרשת לך לך אומר שם תענוני אינון מרורין דיצירה לאותם שק"ם כדקא יאות בכוונתיה עם השמות המבוארים שם ונותן ריוח בין הדביקי' והו אומרו כדקא יאות חוץ מן כוונת השמו שצריך לדקדק באותיותיה ליתן ריוח הדביקים כדאמרן וזה לשונו בדף מ"ח ע"א על בריאת הנשמה קורם שיבוא לאויר העה"ז לכנס בניף הסזומן לו כראי"ו ג"ע וניהנם כרמפרש ואזיל שם כזה הלשון אמר להק מלאכא את זמינת דתיפוק וקב"ה אכר די תפקון מכאן בסוד זכר ונקיבה תוהו ואמרו לאנא אזלין אמרו ליה תרין מלאכים שנכראים עם כל נשמה ונשכה ומשמרים אותו אחר מימין ואחד משמאל קב"ה אמר לך לך מארצך וממולדתך ומבית אבין אל הארץ אשר אראך מארצך דא ננתא דיערן דלהתא דיציר ומתוכה בתים והיכלות דעשייה למארי כקרא כי אין מקרא יוצא מידי פשוטו ומבית אבך דא ננתא דערן דלעילא דבריאה והו מבש בית אביך שהק"ב משתעשע בו עם הצדיקים בחצות הלילה בארץ אשר אראך דא ארעא חשוכה ושפילה ואחזיאו ליה כל ננתא דערן ואחזיאו ליה היכלין וניתין כדורין עלאין וכבה היכלין דכסופין וכבה ביתין וכבה מרורין וכמה דרגין שהם כעלו שבכל היכל והיכל שכל צדיק שיש לו כיעלה יגל חבירו ישוב על כעלה ודרגא יותר חשובה כי יש כמה צדיקים שהם משבש ראובן וכו' וכולם בהיכל אחר אין מעלו יש לכל אחד על חבירו והיינו דאכל וכל חלק וחלק שיש לו לצדיק נפני עצמו אפר להוכה אינון היכלין אמרו ליה תרין מלאכין ארבעין והרין היכלין אינון כרקפן מכמה נוונים שהם העינים המאירים בשלש נוונים אדום וחוור וירוק לאפוקי החגין עור הוא סומא שאין לו נוונים והוא החגין שבים כאשר ביארתי בסקומו וכל אנש דאתקבי שמא דארבעין והרין שכהן כדקא יאות ירית לון והוא ממש כוונ"ק ש' שעל המט' כאשר אבאר במקומו וידוע כי יחור שמע ישראל ובשכב"ו הם בפני עצכם וכוונתם כפני עצמם כאשר אבאר בחר היטב בענין ק"ש שעל המטה בכור הנה מטתו שלשלמה והנה בין ואהבת עד ובשערין מ"ב תיבות וסימנם וברכת נ"ם ויכין ל' שפ מ"ב שהוא

אבניתץ קרעשטן נגד יכש בטר צתג חקב טנע יגל פזק שקוציות

ויכוין לעשות ראשו כרכבה לשם זה וידוע שזה השם הוא נקרא ש"ש בנפים כפני שיש לכל תיבה אותן שש אותיות והוא החת יד יפ"אל ומטטר"ן עליו כי יופ"אל הוא שם אחר משבעים שכותיו של מטטרון והוא כעלה אותו לישיבה של מעלה וחנה יהידה נוריית למורינו ורבינו הרב האר"י זלה"ה כאה הבורא ית' כי בכל לילה ולילה לאחר שהתחיל לישן היתה נשכתו יוצאת וכשרת כל השבילין וכל התיבות שהוא צריכה לעלות כמתיבתא דרקיע

שער קריית ארבע

ועלתה על שהגיע אצל המלאך הממונה על כל הנשמות שהוא
מטטרון שר הפנים המוליכו לפני בוראו . והיה מטטרון שואל
אותו לאיזה ישיבה רוצה לילך והוא היה בוחר לו בישיבתו דרשב"י
ע"ה ולפעמים בישיבתו של רב המנונא סבא או רב ייבא סבא או
בישיבתו של ר' אליעזר הגדול ולפעמים בישיבת רבי עקיבא או
בישיבת הנביאים או בישיבתו של בצלאל או אהרן הכהן ותכף
היה מוליך אותו לשם כרצונו והיה אומר אם יכתוב אדם שמונים
שנה סהחכמה וסודות העליונים שמוכרים לו בלילה אחת לא
יספיקו לכתוב הכל כי התורה היא רחבניות ואין לה סוף ומתגדלי
גלוי הסודות בג"ע היא מתנה שלימה רצופה אהבה ונבואה וזכרק
שלא ישכחם לעולם ונבואה היא דבר הנוסף על אחר מעשרה
מקומו שמקו המועט מחזיק את המרובה . והיה נודר להתלמידים
שעם הזמן יתקן אותם עד שגכם הם יזכו לעלות וישמעו תירוצי
תורה כל אחד כפי נשמתו באשר אבאר במקומו אבל העוונות
גרמו שלוקח מהם ארון התורה קודם זמנו ועל כל אלה כל חכמי
ישראל בוכים ומתאוננים במר נפש שנתגלה בימיהם אור שבעת
הימים ובפתע פתאום נגנז מהם ונשארנו כיתומים כלי אב ובלי
מתקן את נשמתינו ולא נשאר לנו מי שיוכל ליתן לנו יד כי נפלת
עטרת ראשינו אוי מה היה לנו עד יצרה רוח ממרו' עלינו להחזיר
נשמת משיח בן יוסף לזה העולם והוא יחזיר העטרה לישנה ובכר
נמתקה בימינו קצת קושי עול קליפות אדום וישמעאל שלא היה
עלינו עול גלות גזירות ושמדות כמו שהיה לפניו ולפני אבינו
שהיה גם כן חסיד גדול שנתגלה אליו אליהו ז"ל כנודע מכותו
היה מנין על הדור ונשארה עד אחר כמה שנים הקליפות במיתוק
קצת והיו טלכים טובים כארום ובישמעאל כי אפילו אחרי מיתה
מיתה חי תלמידו החשוב מהר"ר חיים קלפיריו נ"ע והיה גם כן הוא
מנין על הדור ואחר זה התחילו השמדו' על שונאי ישראל להתגבר
ואין לנו מנחם עד שתראשונה פקודה שנית ממהרת לבוא
ומלחמות מתגברות ודבר וחרב ורעב היה בע"ה על שונאי ישראל
וכל זה מפני כי אין דורש ומפגיע לעשות תשובה על ביאת משיח
ולחיות כי אין כאן מקומו לבאר התשובה הצריכה לזה אציננו
בשער תקון משיח ועל האר' זלה"ה אני קורא את המקרא הזה
רוח אפינו משיח ה' נלכד בשחיתותם אשר אמרנו בצלו נחיה
בגוים ועון הדור גרם לקלקל לתלמידיו שלא יגשה שליחתו אוי
נא לנו כי חטאנו ולולי תפילת אנשי ירושלים שהם מתפללים
נגד כותל מערבי בבכי ותחנונים והם פרושים וחסידים גדולים
לא היה העולם קיים ח"ו ועליהם נאמר ובהר ציון תהיה פליטה
הם היהודי אשר הם דרים שם ועוסק בחיי עולם הבא והוא הסוד
שאומר בזוהר חדש מדרש הנעלם פ"נת רבי אליעזר אומר כל
הגלות שנלחת כנסת ישראל נתן לה זמן קץ ונתעוררה תמיד
בתשובה וגלות האחרון אין לו קץ וזמן אלא הכל בתשובה שב
ושבת עד י' אלהיך ושמעת בקולו וכתיב אם יהיה נדחך בקצה
השמים משם יקבצך ה' אלהיך ומשם יקחך אמר ליה רבי עקיבא
אם כן היאך יהא דא להתעוררא כולהן כחדא מאן בסייפי שמייא
ומאן דהוא בסייפי ארעא היאך יתחברון כחדא למעבד תשובה
אמר לו רבי אליעזר תייך דאי יחזרון בתשובה דישי כנישתא (כנסת
האר' זלה"ה עם תלמידיו) או חרא כנשתא (כנון יושבי צפת
ויושבי ירושלים עיר הקודש תבנה ותכונן במהרה בימינו) בזכותה
יתכניש כל גלוותא דקבה איסתכי תדיראי אימתי יחזרון ויעבוד
להון טבא רכתיב ולכן יחכה י' לחננכם מחכת תמיד אימתי
יעשו תשובה עד כאן המדרש הנעלם כלל העולה שם אכניתץ
וכו' הוא שם שש כנפים בשתים יכסה פניו ובשתים יכסה רגליו
ובשתים יעופף כל שתי אותיות ממנו יש להם פעולה אחרת
לכסות הנשמה מן המזיקין והן עליית הנשמה בלילה בעת השינה
הן אחר פטירת האדם שעולה הנשמה לפניו בוראה לו דין
וחשבון לפניו או עליית התפילה הכל על ידי שם זה לכן יש
לאומרו קודם פטירתו אחר וירוי כפרת מיתה שיקבל עליו ד'
מיתות ב"ד והן הפרקי בשעת התפיל' כאשר אבאר במקומו בשער
התפילה בעזרת קב"ה ושכינתיה אבל אין לאומרו כי אם בדרך
בקשת אנא בכח וכו' שתקן רבי נחוניא בן הקנה ע"ה והו שאומר
בתיקוני זוה"ח דף א' ע"ב בסופו שזה לשונו שם אכניתץ עליהו
אתמר שש כנפים שש כנפים לאחד והאי שמא איהי סנולתא
דיליה (פי' סגולה ופעולה שלו) לכפאה לנשמתא כד סליקת
לעילא בכל ליליא וליליא לאהדרא על עובדין טבין דבר נש
ממלאכי חבלה ומכל מזיקין ורוחין ולילין ושדין (והער על זה סלח
קרע שטן) ובהן פרחית לעילא בשתים אתוון מכל שם הכסדר
אנפהא מנהון ובשתים אתוון תכסדר רגלהא . ובשתים אתוון
פרחית לעילא ואוף הכי לרוחא ואוף הכי לנפשא כאשר כתבתי
בפרק חמשי של השער העשירי הנקרא שער הזקן הקדוש ונזכרים
שם המלאכים השרפים השומרים אותו ומלוים אותו בדרך וכאש
ביארתי בספר מעין גנים בשער הראשון הנקרא שער התפילה
ושם פרטתי אותיות השמות היוצ הם מכסים להנשמה ונפש רוח
ובו' כן שם בדף ר' ע"א ושבע שבתות לכל חד שית יומין סלקין
מ"ט פי' שבע תיכו' של שם מ"ב הם כנגד שבע ימי השב' שבשבעה
שבועות של ימי הספירה ששראל עולים עד חיובל שהיא אימא
ובכל שבוע שש ימים ושם זה הוא ביצירה הנקרא עולם התוכ
אבל הוא כור ד' מדורין היוצאים משבע היכלות דבריאה יורדים
ביצירה ונשארים בראש היצירה כנגד ג"ת נהי"ם שהם שבע ושם
כשם ההיכלות והוא המעלה בסוד מיין נוקבין הצורך לעלות ולכן
אומר ושבע שבתות ולכל חד שית יומין סלקין מ"ט שש אותיות
ובלילת יום השבת גם הוא בחשבון נמצא שיש ז"פ זהם מ"ט יומין
אי"פי שאינם אלא מ"ב אותיות חשבינן כלילת ז' שמות ביסוד ז'
שבתות והו אומרו והאי איהו ופפרת לך שבע שבתות השניכם
אינון מ"ט שני'ם מ"ט יומין שבע שבתו' לקבל שבע שמהן אין ראינו
אבניתץ וכו' אינון שבע שמהן ולכל חד שית אתון לקבל שית
יומי השבוע לכל שבת ושבת ואלין אינון דאתמר שרפים עומדים
ממעל לו שש כנפים לאחד וכלהו מ"ט שבע שבתות וארבעה
ותרין יומין ושבע שבתו' שבע טפירין ולכל חד שית דרגין וסלקין
מ"ט פנים טהור דאוריתא אמא עילאה חמשים יום דספירת
העומר כאשר אבאר בשער ספיר' העומר ונחזור לענייננו ואומרו
במדרש הנעלם פ' לך לך כדקא יאות לדקדק באותיותיה ליתן
ריוח בין הדביקים שאל ליה לשבעין דרגין ובהון שבעין ותרין
חלונות מרקמין בכמת נוונים אמר מאן אינון אמר כל אינש דקרי
ק"ש שמא דע"ב תיבין כדקא יאות יריח לון . וזהו סוד פרשה
שניה מוהיה אם שמוע עד ושמתם ועד בכולל יש ע"ב תיבות
וסימנם ונתתי עשב ע"ב של עשב הוא סנין ע"ב ושין של עשב
הוא שלשה ויו של ויסע ויבוא וית של אברה יצחק ויעקב כראית
בזוהר בשלח והוא סוד חלונות דבריאה שז' היכלות חם שבעין
דרגין ונקי ע"ב שמות של ויסע ויבוא ם"ם שהוא סיין דכרין ויתאי
ממנו ע"ב מלאכים המקבלים הנשמה ממלאכי מ"ב אשר מעלים
הנשמות בסוד מיין נוקבין ויכוין שזרועתיו ניעשו מרכבה לשכם
זה כי הוא בסוד ויסע גדולה זרוע ימין ויבוא הוא פחד גבורה
יצחק זרוע שמאל לכן חם צירופיו למפרע כטבע האש שטבעו
לעלות למעלה ם"ם הוא סוד רחמים של ת"ח הנוטל מזה ומזה וזהו
אומרו נם בשלח דא סליק מ"ב אש ורא נחית ע"ב מים היורדים
בסורד וצריך לאומרם כדקא יאות לכוין באותיותיה לחת רוח
בין הדביקים יעאל ליה להלן ואחזי חמשין מדורין אחריבין מרקמן
בכמה גוונים אמר למאן אינון אמר ליה לכל ב"נ דקריק"ש שמא
דחמשין תיבין כדקא יאות יירת דא כי יש מן ושמתם את דברי
אר כימי השמים על הארץ חמשים תיבות ושמתם אינו בכלל
כי שורש זעיר נשאר בסעיא אמא תמיר כי גם ארבע פרשיות של
ק"ש נרמזים אל אבא אמא זעיר ונוקביה ואלו הנ' תיבות הם
כנגד נ' שערי בינה המחלבשים בזעיר והם ה' ספירות תבונה
כלולים מעשר עולים חמשים כמנין אדמ"ה הנרמז בפסוק למען
ירבו ימיכם וימי בניכם על האדמ"ה ויכוין שהבטן שלו והמעיים
הם המרכבה לשם אל ולשם אהיה שמספרם ב"ן דל שני אלפין
שהם שרשי שני שמות ישארו חמשים כמנין אדמה ובפ' רביעית
שהיא כנגד נוקבות שהיא פ' ציצית יש בה ע"ב תיבות עם ה' אהיה
אמת הוא שם הוה דעיינן שצירתיהו במקום אחר ויחשוב השני
שוקיים וברית המעור שהם מרכבה לשם ע"ב זה הוא כדי לתקן
ניצוצי הקרי שהלכו מסוד אות ברית קודש שנבראו ממנו מזיקין
כאשר נבאר במקומו בסוד ק"ש שעל המטה וזהו אומרו במדרש

הנעלם

הנעלם פ' לך לך עאל ליה להלן אחזי ליה שבעין ותרין מרורין אחרינין מרקמין מכמה נוונים אמר למאן אינון אמר ליה לכל בר נש דקורא ק"ש שמא דע"ב תיכין דאית בפרשה רביעאה אמר להון ומכח אנא ארווח להו אמרו ליה בעצבון תאכלנה אמר להון ומה העצבון אמרו ליה נעשה ונשמע עשייה בעובדין טבין ושמיעה באורייתא אפיקו ליה מננתא דערן ואזלו עמיה לגיהנם ועמודא דענגא למיהך בהו ביממא על רישיה הוא שם ע"ב תורה שבכתב המלובשת באור אבא ההיינו ישראל סבא שמורא ע"ב כי גובלות חכמה שלמעלה תורה שבכתב ועמודא דאשתא למיהך בהו בליליא סוד תורה שב"פ שם מ"ב לשמרו משרי ניהנ' ויענשו אמרו ליה תא חזי אתרא דא איהו חשוכא ביממ' ובליליא אחזיאו ליה כל מדורין דגיהנם ואחזיאו ליה לה"ט החרב המתהפכת סוד קליפת נוגה המלובשת ממטרון לפעמים נכללת בטומא' לפעמים מתהפכת ונכללת בקדושה כפי מעשה התחתונים והוא סוד כתה אשר נחתך לנחש ומנחש למט' ויתואר גם זה הפסו' על מטטרון שנקרא מטה והוא חזן לשרי עולם שתחתיו ולהט עולה ד"ם ונ"כ הוא בסוד רבוע של אהי"ה בסוד תול שמתי נבול לים שלשלמ' היא מלכו'אומרו שם ואחזיאו ליה הכלבי' עזי נפש לא ידעו שביע' הם מבדת הכלב העומד על אם הדרך לנגב ולהכשיל לכל הנחשלים אחריך שלא יכלו למצו'תיכו'ההולכי בדרך חיים ואין להם מעשי' טובים לכן אינם זוכים שיצוה הק"בה על המלאכי'הממוני' על הלוי' שנ'כי מלאכיו יצוה לך לשמרך בכל דרכיך ונאמר ואתה עיף ויגע ר"ל למצוא התיבות ולא ירא אלהים לפי שאין בך מעשים טובים ויראת אלהים לכן אתה טרוח בהתיבות וכמו שקליפות עמלק למעל' עומד על פרשת דרכים ומזנב כל הנחשל'ים שהוא אותיות נחש מלה שורק כלפי כיעל'אות ברית קורש שאינו נכנס לגיהנם כן קליפת עמלק למטה עומדו על פרשת דרכים למנוע אותם שלא יכנסו לארץ ישראל המכוון כנגד ארץ החיים שלמעלה שנם שם עומד קליפת עמלק על פרשת דרכים למנוע כניסת הנשמות לארץ החיים ואמר המדרש הנעל'שם את"כ אמר'לון מאן אינון אחרנין דאיהו אינון ארבעין ותרין היכל'ן חשוכין וכמה נוברין בשלשלאין בצואהון ואסורין מן יהיהן ורגליהן באותו אבר כמאמר חז"ל בו ובפרט בבצנת השיכות ונונעות לאותו אבר כמאמר חז"ל בגדרים רם"ח איברים ושס"ה גידין יש באדם העולם תרי"ג כנגד תרי"ג מצות דהיינו רם"ח מצו'עשה ושס"ה מצות לא תעשה ואותם הרשעים שבגיהנם אינן צותין ואמרין ויי ויי לנא דאזלינן בהבלי עלמא ולא אזלינא לבתי כניסיו'ולא קרינא שמא דארבעין ותרין שהוקן דלא אזליפנא ליה ויי לנא ויי לנפשנא ובעל האסורין ממונה עליהם לסרדם ולעשות להם עינוים והשר של גיהנם שמו ערס"אל שערסו של נחש הוא ונותן להם לשתות כו"ס התרעל' כנגדם הצדיקים שותין כוס תנחומין וכוס ני'להים חיים והוא כוס ישוע'ת ששותין כדי שיזכה בהם כח שיוכלו לקבל סובתן כדי שלא יהיו נכוין כחותנין או משפע שלהם וכוס התרעלה הוא ני' אלהים אחרים והוא נותן להם כח לקבל פורענותן כי לפי שכל דינת האנשי ישרוף אותו העונש מיר מינו כן רצונו של הקב"ה שברא דבר והפוכו ריסור מהרשע החלודין שקבל כאשר אבאר בעונש הרשעים בעזרת קב"ה ושכינתיה ואומר את"כ עאלו לירה להלן אחזיאו ליה שבעין ותרין תלתין חשוכין וכהן הוו עאלין השלשלאין מן צואריהן עאלו ליה לתלין ואחזיאו ליה חמשין שיערין ובלהו נקבין כי להבריל בין ממא למהור גם בקדושה יש חמשים שערים הם בתבונה שהיא סוד נקבה נקב ח'עלאה ורגליהן מן חייביא הוו יאלין באינון נקבין האינן צותין ואמרין ויי לו נלנא דאזלו בהבלי עולם ולא אזלינא לבתי כניסיות ולא למדנא שמא דחמשין תיבין מן ק"ש יאלו ליה להלן ע"ב מדורין ודיקוק אסירן בנקבאין מן כוזיין מן ביתא כי זה לעומת עשרה אלהים בסוד הירושה מזהה שהיא סוד נוקביה דו"א שהיא במקו' הנקב מתחלת כסיכור ז"א ואינון אמרין ויי לנא ויי לירגנא דלא אתקשרו תפילין בירת'הם היפון של מלכו'שבה סוד תפילין של יד שמאל שבראשה יאלו ליה להלן ואחזיאו להו כל מדורי גיהנם אמר כל בר נש דעלמא יעול באתרא דין ואפי'מאן דאיהו חפשי הרא הוא דכתיב קמן ונרול שם הוא ונבד הפשי מארונין שצריך לעלות דרך גיהנם אודות הרהור עבירה כראמרן אא כל גבר דידע שמא דק"בה כדקא יאות ניצל מחבילי טרי"ק הרי הוא דכתי' אשנביהו כי ידע שמי יקראני ואענהו ת"ח כל נברא דעביד עוברין סבין דאיהו עשיה כל מצוה וכצו' דיעביד דיסתלק לעילא וקיימא קמי קב"ה ואמר אנא בפלניא דעבד לי יהיב ליה מלאך א' דיעזרניה באתרא חשוכא דגיהנם דאיהו באתרא הדין דכל פתנמא דאורייתא דשמע כל מלה ומלה יהיב ליה קב"ה כלאך א' לכל מלה ומלה דיעזרוניה ועל דא ו' ביח בו יומם ולילה למען תשמור לעשו'ככל הכתוב בו כי אז תצליח את דרכיך ואז השכל ואם את תעביד דא דק"בה פקדך דתתעסק באוריית'יומם וליליא ותעביד כל מה דאית בה לא תדחל מאתר דא הה"ד הלא ציויתיך חזק ואמץ אל תערוץ ול תחת קב"ה יהא עמך בשעתא דתתעסק באורייתא ביממא ובליליא וקב"ה יהא עמך בשעתא דתתפטר מעלמא ותיעול הכא עד כאן המאכר וכן הוא אומר בזוהר חדש פ' כלך דף צ"ו ע"א כד בר נש נפיק מהאי עלמא כלהו בין צפרדעי בין חפרפרעי בין עכברי בין חולדי בין כלהו עכברין דאהדרן לחפרהון דא לחפרהון ליה לאדם קדמאה כל בני עלמא . ומתמן נפיל ארחא אולנ"ע או לגיהנם כל אינון דארחייהו לנ"ע מתקרבין לנו חומה דלבר מאינון תלת חומות דחמן בורין נפיק חד ממנא ואתיר קמיה וקארי ואמר וכאין אתן צדיקי'בעלמין כלהו והוהו ממנא עזרי"ל שמיה אוליף לון ארחא ואזיל קמיה עד תרעא חדא דגיהנם והאי ממנא קרא בחילא צנון תננא צנון יקדתא בסוד כל הנותן רוח בין הרביקי'מצנני' גיהנם כשעול'אחר פסיתו בהאיה שעתא בנהלו כצנניו ליה ויאלין כלהו וטכלין ועברין . כלהו חייבא אחמסרן בידא דרומה ויאלין בגיהנם וכל אינון זכאין לא אתמסרן בידי אלא בעי'דהאי ממנא כיון דטכלין ועברין . ההוא ממנא אזיל קמייהו עד דמטו לשור חומה דגנתא דערן והוהו ממנא קארי לפתחא ואמר פתחו שיערים ויבוא גוי צדיק שומר אמונים . כדין פתחין פתחא . ואעיל לון לגאו וכן לכל פתחא ופתחא ואעיל לון לגאו וכן לכל פתחא ופתחא כי ז'פתחים שם נו'היכלות כיון דעאלו לגו אתר דצדיקייא אחרינין קיימין כמה חדוה על חדוה וכמה חרוי על צדיקייא וכל בני מתיבתא תראין לסוף תלת יומין דאתמסרן בהיכלין ירעין נפקין ואוירין נשבין ומצטרפין כלהו בדיוקנייהו ומכאן והלאה ירתי אחסנת ירותא כדקא חזי לכל חד וחד חיוהא דאתחזי בגן עדן מחיזו יקרא קדישא ואתחדן תכן ואתחדן כלהו צדיקייא כאן תאמי חדוה דא וכיסופא דא דהה'נועים י' ער כאן המאמר ואומרו ועאלין בגיהנם וכל אינון זכאין לא אתמסרן בידו ר"ל אינם נמסרים בידי דומה להיותם נידונים שם וישארו שם ח"ו אלא על כל פנים הולכים דרך גיהנם לבעלו הנולה שבקטן ונדול שם הוא ועבר חפשי מארוניו וכל זה בזכות שנתן בעה"ז רוח בין הרבקים מצננים לו ניהנם וזהו אומרו קרא בחילא צנון תננא צנון יקדת'והוא אוליף לון ארבא שלא יבואו לידי הכלב שהוא קלי' עסלק ועל זה נאמר כי ישרים דרכי ה' צדיקים ילכו ב"ם כסוד שם מ"ב המיעלה הראוי לעלות ופושעים יכשלו ב"ם באינון מ"ב מדורי ניהנם וצדיקים יבואו למ"ב מדורין דנ"ע ואומרים למלאכי משכני אחריך נרוצה הביאני המלך חדריו נגילה ונשמחה בך כי אין מנחת ללמור בכל הישיבות אלא תורתו של הנפטר ונא יבוא שלום הולך נכוחו ינוחו על משכבותם :

פרק קל"ה

כל מי שקורא ק"ש כתקנ'ואין בו שכיון דופי של חטא נימהו עולה בישיבה שלמעל'בלי מיניק ובפרט אם יש בו איזה מצות מסונלו'לה יש חמשה תנאים אחד שבאותו יום יכוין היכב בתפילתו ער שיהיה נורם זוע עליון בינ'ת נפיל אפים והוא סוד מי יעלה בהר י' פ'סי הוא האיש שיכול ליגלי'נשכתו בליל' בהר י' שהוא נ"ע של מיצל'והשיב הפסו'ואכר נקי כפים ונו'אשר לא נשא לשוא נפשו פ'כשיעש'באותי יום נשיאו'נפשו באומרו אליך י"נפשי אשא שכאשר נשא'נפש באותו היום לא היתה לשיא ויעל חנם רק שהי'כח כידו לנרום זיע עליון ע"י נפילת אפים שלו ונמצ'שלא היה לשיא נשיאת נפשו הנה איש כזה תיעלה נשמ'תו למיעלה בלילה באור י" ובבקום קרשו ולישות זוע עליון שנעשה אחר חצות הלילה כנודע ע"י מיין נוקבין שיעושה נשמתו השנית צריך שיהן ביום ההוא צדקה בהקנה שהוא לא ירע למי נורמנו

שער קרית ארבע

וגם הקבלה לא ידע מפי גוסלה ושזיה בסקום ראשי פנין לתת
לו צדקה ואינו צריך שיעשה כולם רק אפילו אם לא יעשה אלא
אחד מאלו כתקנה ספיק לעלות נשמתו בלילה ההוא רק אם
עשה עבירה גדולה הסוגע אותו מלעלות ואין אנו מדברים אלא
במי שרוצה להתנהג בדרכי ״ ואינו עושה עבירה במזיד שלישית
צריך שיהיו נגר פניו כל החטאים שבאו לידו אותו היום יהיו נגר
עיניו ובעת שכיבתו ויתורה עליה בפיו אחר ק״ש כנודע שסידורו
אחר ישב בסתר עליון ואלין אקרין מארי דחושבנא בכל לילה
וצריך שלא יאבר אחד מהם רק כל החטאי׳ וכל הדקדוקים שיעשה
ביום ההוא יתודה עליהם בעת השכיבה ולא ישכח אחד מהם
רבינו שיהיו עליו תפילין כל היום ההוא גלי הסח הדעת מהם
עם הכוונה הידוע אצלינו ״ חפשית מאן דזכי לחייבא באורו
חיום וכנע לאיזה רשע מאיזו עבירה והחזירו בתשובה מעון ההוא
או שמרבר על לבו דברי תשובה והם מועילים כי האמת הוא מי
שיהיה שלם תעלה נשמתו אך אלו המצות יש בהם סגולה להעלו׳
חנשמה בליל׳ ואמר האר׳ זלה״ה שאין צורך לזכור כל מה שעשה
ביום ההוא ראם כן אין לרבר סוף אפנם אחר שסרה זוכר כל
מה שיכול לזכור כהחטאים שעשה ביום ההוא מפיק וצריך גם
כן לכוין אל הששים גבורים הם הששים מלאכים המובבים הכסא
כראיתא בזוהר חרש מרמש הנעלם פ״לך לך דף מ״ו ע״ב בסופו
אחר הדברים האלה היה דבר ה׳ אל אברם במחז״ה פי׳ אברם
שהיא הנשמה היא העולה למעלה בלילה במחזה בחזיון לילה
בגמ״ל תרדימה על אנשים רבי עזריה פתח משכני אחריך נרוצה
הנשמה אומרת להכלאך מסטרון המוליכו לפני בוראו משכני
אחריך נרוצה הביאני המלך הק״בה תרדימ הם ההיכלות אמר רבי
יצחק כל הקורא קריאת שמע בתקנה על מטתו עולה נשמרת
לשוט בארץ החיים אמר רבי בנימאי בתקנה תא שמע ששים
אותיות יש בק״ש של לילה שיהא מכוין בהם לרעת המובבים את
הכסא הכבוד שהם ששים הה״ד ששים גבורים סביב לה מגבורי
ישראל תנו רבנן זמנא חרא אזיל רבי דוסתאי למחסי לרבי אליעזר
בן ערך אזרכן ליה רבי חגי א״ל ליסא לן מר אורחא רתקנא קמיה
למאן אזיל א״ל למחסי סבר אנפי עתיק יומין א״ל מאן הוא א״ל
מאן דתחתין קמיה דברבא דמלכא עילאה בריך הוא וכו׳ שמע רבי
אליעזר ונפק לגביהון אמר אתון מארחין רסגיבתא עילאה פלונת׳
שלימתא תיתו גאבי ותחמת ותיתון רלא הוה גלי לעלמין רכתיב
כי לא יראני האדם וחי (ותיתון הוא כמו ותחיון אינפ״י שתראו
אותו שאינו נגלה לעולמים) ואתון תיתון יתכין קמיה אשתיק
ואינון אשתיקו ליאל לארדינא שכל ההוא קלא דהוה אמר אימא
לאלין מה ראינון בעאן דאינון בעין החיים רוכאין אינון עד דנחי׳
רמש ליליא אכלו עד דהוו אכלי אשתיק ואינון אשתיקו כד אכלו
קמו למשכב אמר לון אית מנכין רשמע מלהא אימא לי פתח
רבי דוסתאי ואמר אנן סברא נסביר וטיבו למנרע את אימא לן
אמר לון שמעתין האי מלתא דאמר רבי יצחק כל הקורא ק״ש
בתקונה על מטתו נשמתו עולה לשוט בארץ החיים הה״ד ששים
גבורים סביב לה מגבורי ישראל אמרו ליה לימא מר אמר לון
בק״ש את שתן אתוותא ידיעאן עד ובשערך ועל כל ארת ואת
את אות יקרא דמלכותא קדישא דשליטא עילאה ופולחניה דבר
נש קמיה עד דיקרב דעתיה לכורסי יקרא דמלכותא קדישא
ובהה׳ שעתא נפיב לון מן פומיה דמאריראפייא די שמיה כשמא
דמאריה והוא אסיק להון לעילא עם נשמתהון רצדיקיא קמיה
מרבחא יקרא דלעילא ונסבין לון שתין מלאכין דסחרין כורסיה
יקרא כל חד וחד אתחד ומזמרין בחין כל ליליא הה״ר ולקח הכהן
הטנא מידך והניחו לפני מובח יי אלהיך ולקח הכהן רא הוא
מטטרו״ן (הטנא נ״ס דבקי״ם מלאכי״ש הסובבי׳הכסא) הטנ״א
אלין שתין אתוותא בק״ש דליליא וכד אוליף להו נפיק נשמתייהו
וחמו מה דחמו ואתיארו אכר חר לחר לא ניתיב כאן לית אנן
חזין להאי כאן דאיתו מלאכא עילאה להוו כהאי יקר מאי הוה
דעתייהו חזין מלאכייא דחיין להו לבר ואצטריו עד דחמו מה
דחמו ונשמתיה אעבר להו ואשתיזבו חמו להחוא כהנא רבא
דאתא למיקבל אולפנין דרבי אליעזר ואמר רבה קדישא סק
סק א״ל משכני אחריך נרוצה א״ל כאן אלין נגין א״ל דרבי
דירא איתן אמר ליה רשותא רחזית ״ קב״ה אמר לי לקבלא אפין
האנא עיילינא קסיה הה״ד חביאני המלך חדריו ונחיך קדישא
כל חילי רשמיא גנילה ונשמחה בך הה״ד יעלזו וסידים בכבוד
דא הוא מטטרון גנילה ונשמחה בך אמר רבי יצחק כך לכל
צריקייא עביר קב״ה למטטרון שר הפנים דיכלכך נשמתייהו לעיל׳
הוא אמר סק סק ונשמתיה אסיק ליה ואומר משכני אחריך נרוצה
הואיל ובעותיה אנא עיל לאורכין עילאין בסוד הביאני המלך
חדריו וגו״א בסתירה זהו שנאמר ומראה ככבוד ה׳ כאש אוכלת
בראש ההר זהו מטטרון הסוליכו לפני בוראו עד כאן המאמר
גם זה הכוונה אל ק״ש שיהל המטה אשרי הסכוין הפעלה חואת
בוראי ילך כל לילה בישיבה של מעלה ועליו נאמר ילכו מחיל אל
חיל יראה אל אלהים בציון ונאמר אשרי תבחר ותקרב ישכון
חצריך נשבעה בטוב ביתיך קדוש היכליך יתברך ״לא״ן:

פרק קלו

כלל העולה מכאן כי זעיר ונוקביה שניהם כותל אחד בסוד
ד״ו פרצופין בראם וגב אחר להם לגבי ״ וגם הא״א
אחרונה של אהיה נוקבת ויוצאת מאחור זעיר אנפין לכותל נוקבי׳
בי כותל אחר לשניה׳ לבן צריכים נסירה אבל יעקב לריך להיות שהוא
פרצוף וגוף בפני עצמו שנעשה כהארת יסור אבא שבוקע לחוץ
וממנו יצא יעקב אחוריו לפניו של זעיר לבן אינו צריך נסירה
כמו שנבאר להיות שאחוריו של יעקב נגר פני זעיר באופן שמאור
אבא שבתוך ז״א שבוקע מתוכו לחוץ יצא יעקב והוא מאמר
הרשב״י משה מלגאו יעקב מלבר ופירושו יעקב מלבר כמה שיוצא
מהארת יסוד אבא ולחוץ ונכשה מלגאו מההארה של אבא מיסוד
אבא עצמו שבתוך ז״א והאחיזה של משה בחכשה הקומות אחר
בדעת והשני כשבא בין הזרועות שמתרחב האור ההוא יותר גדול
או ויסתר משה פניו כי ירא מהביט והשלישי כשיוצא ביסוד אמא
ולזה נבואות משה רבינו ע״ה מדכורא ר״ל מיסוד אבא שהוא תוך
ושאר נביאי׳ נבואתם מנוקבי׳ פי׳ מהיסוד של אבא שהוא בתוך ז״א
והרביעי בסוד שת שהוא ביסוד אבא שיש בה בחינות שלש פרק׳
הפרק עליון שיש בדעת זעיר למש״ה הפר האמצעי לשת ״הפרק
השלישי היא סוד העטרה של הבל ונקרא כן על שם ההבל דנפיק
מפום אמא והיא אחיזה החמשי למשה שכוללת בנשמתו האורות
הללו ומקבל מהם נבואה והשפעתו וכבר זכרנו בפרקים הקודמי׳
כי יסור אבא כשלים ביסודו של זעיר אנפין וכתיב וחשופי שדי
רוכזו על גילוי עטרת זעיר שכתוכו עטרה של אבא ירצה כאשר
מגילין היור וכסירין הערלה שהיא ערות מצרים כן המילה אין
מתגלה אותו האור והיא בחינת שת שנולד מהול כדי שההבל יצא
מפי היסוד בלי שום ערלה ומזאת הבחינה יצא יעקב פי׳ מגילוי
אותו האור לחוץ לפיכך נקרא איש תם שגם הוא היה נולד מהול
והבל שלא היה מהול לאו לגריעות׳א שהיה בסור ההארה בלתי
מוגלמת כי כל הבל הוא דבר שאינו נתפס ואין שם ערלה בפועל
אלא שהבל אמא שהציץ בשכינה ר״ל האור היוצא מיסוד ונקוב
ליעקב היה רוצה שילך ויאיר לשכינה ולא יעשה פרצופו של
יעקב והוא הציץ בשכינה ואינו שוב שילך אותו האור הנדול
לשכינה שאם כן היתה מתבטלת לגמרי שהוא אור גדול ותקף
נמצא שפי׳ חשופי שת והוא גלוי יסוד אבא כתוך ז״א שמתגלרת
ליעשות פרצופו של יעקב והוא משה שת הבל כי משה רבינו
ע״ה היה בסוד שלש גלגולין ראלה משלשה פרקי יסוד אבא
מהפרק עליון דהיינו חב״ד שלו׳ שהוא כדעת זעיר נעשה
משה ומפני שיסוד הוא גם כן קו רמצעי לכן הוא כדעת
שגם הוא קו האמצעי ומהפרק האמצעי נעשה שת ומהעטרה
נעשה הבל והוא סוד משה שת הבל והגלגול הוא בעלייה
כל עוד שמרגלגל נתעלה יותר ממטה למעלה ולהעלות
האור הזה שהוריד על שהציץ בשכינה הוצרך להרוג על קדושת
דשם להעזרת מיין נוקבין והוא סוד אומרו בזוהר
חדש פ׳ נראשית אמר רבי אלעזר עקיבא רמז
דאתקטל הבל על מהמגוהא דשפא יקרא עילאה
דמלכא דכתיב

ונשנב יי לברו ביום ההוא והכוונה שכלכות נקראת אמונה וה"ת נקרא אמת ולהיות שכמעט נרם ת"ו ביטול לשכינה אבל לעתיד לבוא לא יצטרך להקדושים להרוג על קירוש השם שיתקנו סדר שעותיו להם ולהכלל כדי שיתגדל ז"א בגדלותו וישיג כח ויאזיר ח"ל ולעתיד יהיה נשגב לברו ולא ע"י קרושים ויהיה פרצוף שלם תמיד ולהיות שמשה הוא גלגול הבל ושת ולכן כשראה מרא' ארי' אז ויפתר משה פניו כי ירא מהבים ל האלהי וכיון שראה הבל שחט' נהמרמר על זה והסכי' בחרינתו שנ' והבל הביא ג"ם הוא לברורת את עצמו לקרבן אשה ריח ניחוח לה':

פרק קלז

כלל הרברים מה שאמרנו למעלה שיעקב נעשה מאו' החכם' שבתוך ז"א שבוקע בתוכו ומשם לחוץ מאותו האור כמו שירדת יצא יעקב וזהו מאמר הרשב"י משה מלגאו ויעקב מלבר וסימנך יעקב מלבר שהוא לשון ואותיות יבקע שפי' בוקע האור לחוץ פסח שיצא מהארה לחוץ ומשה מלגאו מהתארה שברישך ז"א מהחכמה והאחיזה של משה הוא בחמשה מקומות הראשון ברעת ז"א השני כשבא האור של יסור אבא בין הזרועות שמתרחב שם האור והוא יותר גדול מחו סור ויפתר משה פניו כי ירא מהבים והשלישי כשיצא מיסור אמא ולוח נכואות מרבע"ה מדכורא ירצה מיסור של אבא שהוא תוך ז"א ושאר הנביאים נבואתם מנוקבי"ן פי' מהיסור של אמא שבתוך ז"א והרביעי כסור שת שהוא ביסור של ז"א כי עד שם מגיע יסור אבא והחמשי בסור העטרה והוא הבל וזהו אומרו וחשופי שת כי כשמגלין היור היא המילה ומסירין הערלה משם אז מתגלה האור והוא שת וצריך שתרע שחטא הבל היה במה שהציץ בשכינה ' ופי' האור היוצא מיסור ובוקע לייעקב היה רוצה שיכך ויאיר לשכינה ולא יעשה פרצופו של יעקב וזהו הציץ בשכינה ואינו טוב שילך אותו אור הגדול לשכינה שאם כן היתה סתבטלת לנסרי שהוא אור גדול וחקיף נמצא שפי' השופי שת הוא גליי יסור אבא כיון ז"א שסתגלה לעשות פרצופו של יעקב ויסיר של אבא ע"כ ש"י נו נ' פרקים מהפרק העליון שהוא ז"א בדעת זעיר נעשה משה ומהפרק תאמצעי נעשה שרת ומהעטרה נעשה הבל וזהו סור משה שת הבל:

פרק קלח

להבין כל פרטי ז"א בחלוק הפרצופין של האדה שבו נאמר אעפ"י שבארנו שז"א מטבורו ולמעלה נקרא ישי אל דהיינו נע"ר ישראל והוא סראש ז"א עד סוף העליון של ת"ת של ז"א ומטבורו ולמטה עד רגליו יקרא יעקב ונוקבי של ישראל נקראת לא"ה ומציאת פרצופה הוא כנגד דעתזעיר ופניה כנגד אחורי זעי' מתחלת מקום קשר של תפילין ונגיעת עד השבו ומטבורו ולמט' רחל ויש להם כותל לשניהם אבל כשנדקדק בפרטי האדה בעת רצון שיסור אבא הוא בתוך ז"א והוא נכנס תוך יסור אמא אמא אינה מכסה יסור אבא כי אם עד שליש של ת"ת דהיינו עד סוף שליש העליון של ת"ת זעיר ומשם ויוצא יסוד אבא שהוא זכר שהו' ארוך יותר סיסור אמא שהיא בכנגד מקום התפוח באש' שהוא קצר ומבשרי אחזה אלו' ולכן יוצא יסור אבא בגלוי מהחל' השליש השני של ת"ת זעיר עד סוף יסור ז"א וכבר אסרנו למעלה שמיסו' אבא נבקע שתי בקיעות ונעשה יעקב שהוא פרצוף האדה אחוריו נגד פניו של זעיר מכוון כנגד מקום רחל שהיא מאחורי זעיר דהיינו מטבורו ולמטה עד רגלי ז"א וכשם שיעקב זה הוא מטבורו ולמט' מכח ריבוי האורות של גילוי יסור אבא ממקום שכלה יסור אמא כך יש יעקב אחר במקום דעת זעיר ישאר זה הפרצוף עצמו במקו' תפילין מכח אור אבא העובר עליו עושה רושם שם בפרצוף האדה של יעקב אחר המגיע על ראש יעקב התחתון שהוא מטבורו ולמט' וכשם שלאה היא נעשה ממלבו' אמא סרוב האדה שפולטת שם בדרת הפרקים הראשונים אל מקום הלוז של ז"א שהוא מקו' הדע' כך יעקב הוא מעטרה של אבא הבוקעת מידי עברה במלא קומתו של זעיר והו' לא יכול להביל נורל האורו' ונוקבי יסור אמא להוציא לאה במקום קשר של הפילין פני' שלה לאחור זעיר וכך בוקע יסור אבא להוצי' יעקב במקום תפילין סוף סוף יסור אבא מכוסה בכאן ביעקב העליון שהוא בפנים ממש בתוך ז"א לפיכך אין יעקב זה צריך ללאה אחרת ונם לאה דזעיר לא הוצרך לא ליעקב זה ליקח האורות העודפי' חיוצאי' מיסור דאמא אל מלכותה שלא יפסכו למטה אל מקום הדינים והקליפות ואחוריו של יעקב נגד פני' של זעיר עצמו ופני לאה לאחורי שניהם וכמו שכנגד יעקב התחתון יוצאה רחל זווג של זעיר דבוקה בהי כך יצאה נ"כ לאה אחר כנגד מקום הלוז של יעקב התחתון שהו' סוד הדעת ולאה זאת התחתונה יוצאה מריבוי האדה של אבא שאין ראשו של יעקב התחתון סוכלו ולאה זאת היא בת זווג אחור שלה לפני זעיר ופניה לאחו' של יעקב התחתון ומפני שהוא יוצא מגילוי יסור אבא שאינו סכוס שם מיסו' אמא לכן צריך ללאה אחר שלא יצאו לאיבור ח"ו האורו' העודפי' שאין ראשו של יעקב התחתון סובלם ולכן מזה נעשה פרצוף לאה התחתונה ולזה לקח יעקב לאה קורם שנשא רחל כי היא סמוכה אליו מה שא"כ רחל שהוא מאחורי זעיר וזעיר מפסיק ביניה' אבל יעקב העליון שהוא יוצא מאור אבא המכוסה כאור יסור אמא אין כאן יראה להאורות העודפים כי הם יוצאי' מכוסים דרך צנור ולכן אינו צריך ללאה אחרת ויעקב העליון עם לאה העליונה הם עושי' שושבינות לישראל סבא ותבונה שעל ידיהם מזדווגים אמנ' כשעת שישראל סבא ותבונה עולים ונכללים בפרצופיהם העליונים שהם אבא ואם ואז נם יעקב של מטה נגד החזה כתו יפה וכולל בעצמו האורות העודפים ומתפשטים ללאה שלו שהיא התחתונה ונכלל ביעקב של מעלה ורחל בלאה ואז נשלם הזווג לזעיר ונוקבי' ולשכך האוזן נאמר כי כשם שיש סוד הדעת המיחד למעלה באבא ואמא בשעת הווזג כך למטה בסור הבחינה התחתונה של תבונה עם בחבינ' התחתון של אבא לזווג יש דעת א' וכשם שנחלקו הפרצופין של אבא ואמא כל א' מהם לשנים כאמור כך למטה בשכינ' תתא יש אלו השני פרצופין המדה הראשונה כהחזה ולמעלה והשניה מחזה ולמטה אבל יעקב הקטן ממיבורו ולמטה ולאה בת זוגו אינו ענין לבאן אלא למיוחסה של מלכות שנתמעטה הנהגתה בפנים שונים מה שאין כן בינה נחלקת בפרצופה עצמה דהיינו בנוסה וכידה טובה ותשפיעתה ואין להם פרצופי אחר מבחוץ לא בנוסם משכורם ולמטה בדם הבא אנן קיימין באשלמותא דסיהרא כשהיא קומה שלימה בסוד הזווג וכשם שבעולם של מעלה נכלל הא' בחבירו כך בעולם של מטה שכינה זהו סוד ל דעות יי' כי יש שתי דעו' בזווגי אבא ואמא ובנגדן זעיר בזווגו ובנם זה יובן הפסוק והיו תואמי' מלמטה הכתו' על פרצוף רחל עם יעקב ולאה דהארה שהם ג"כ מהחזה ולמט' ויחדיו יהיו תמי' על ראשו דזעיר ל הטבעו' האחת היא פרצוף לאה המותאמת עם יעקב אחר שהוא שוה לה למעלה בנגד פניו וכל אלו פרצופי הארה שנעשים מיסור אבא כשמסתלק למעלה גם הם מתעלמים ומסתלקי' אבל זעיר כולו מתחלה ועד סוף הוא קבוע במקומו ונקרא ישראל בזמן שיורדים אלו האורות של שני יעקב הנזכרים כוללים אותו מבחוץ כאלו יעקב נמצא הוא עצמו בחינה נעלמת כולה ישראל ' אבל כשלא נדבר בבחינת פרצופי הארה המסתלקים כי אם בדרך פשוטו נמצ' זעיר אנפין עצמו הקבוע במקומו מראשו ועד חצי ת"ת שלו נקרא ישראל ומחצי ת"ח שלו ולמטה נקרא יעקב ועל הדרך הזה נאמ' כי יעקב מזדווג עם רחל וישראל נכלל עם יעקב דהארה ומתייחד עם לאה כשיורדים פרצופי הארה והו סוד סתרי תורה פ' ויצא על פסוק וישכב עמה בלילה הוא ולא אמר יעקב עיין שם שכוונתו ישראל וג"כ תיעין בסוף חיי שרה נמצא שפרצוף יעקב יש לו כותל בפני עצמו ורחל יש לו כותל בפני עצמו עם זעיר אבל זעיר ונוקבי' כותל א לשניהם ומיעיד אני עלי שמים וארץ כי מרחא יתירה מרחי ופחד ואימה היה עלי כשסררתי סוד פרק זה על מתכונת כי הוא חומרא גדולה ושום ספר לא יספיק פירושי על נכון ואם בעל נפש אתה תוכל אתה להבין כמה הניע מסירת נפשי על רזין דאורייתא ותן אל לבך להבין דברי אלהים חיים רזי עתיק יומיא אחת שאלתי מאת יי' אותה אבקש גל עיני ואביטה נפלאות מתורתיך לאדם מערכי לב ומיי מענה לשון אינו יתברך יי' לעולם אמן ואמן:

פרק קלט

הנה אמרנו למעלה שזעיר יש כותל א' לשניהם והם דביקי'

שער קריאת ארבע

זה בזה תכין פסוק ואתם הדבקים בי' אלהיכם חיים כולכם היום והוא ת"ת ומלכות הנקראים י' אלהיכם שרביקים זה בזה וזהו שאמר משה לאותם שבכנסו לארץ ישראל אבל דור רעה שטס היה רוצה שלהם מתו כולם במדבר והטעם למה מתו דור רעה ולמה נאמ' חיים כלכם היום תכין עם הכנת כמה קשיות אשר ראוי להקשות כדי להבין הענין ואלו הם הקושיות ראשונה לאיזה טעם נקראו דור דעה שנית למה היה משה רבינו ע"ה רועה שלישית למה נתנה תורה על ידו ולא על ידי אחר רביעית למה נתנה תורה להם חמישית למה ישבו במדבר ארבעים שנה ששית למה משה רבינו כשבקש אנשי חי"ל לדון את ישראל מצא ואלו נכונים לא מצא כמו שארז"ל במדרש ובמה אשתרנו למעלה בפרק הקודם אל זה יהיה הכל מתורץ והוא בזה האופן כי להיות שיסוד אבא נכנס תוך יסוד אמא ויסוד אמא אינה מכסה יסוד אבא כי אם עד שליש ת"ת זעיר לכך ומשם ואילך יצא יסוד אבא בתוך ז"א עד סוף יסודו וזהו סוד יוסף שהוא יסוד זעיר הוא יתום מאם אבל לא מאבא שנ' בן "פה "תואר "יפה "מראה ר"ת יתום ר"ל שנשאר יתום מאם כנז' למעלה בפרקים הקודמים ונחזור לענייננו כבר ידעת שיסוד אבא נוקב שתי בקיעות ומלכות הנקיעות יצא יעקב כראמרן שיעקב הוא אותיות יבק"ע וכנגד השני בקיעות אמר בכתוב אך יצא יצא שרי יציאות של בקיעות האור ומזה יצא פרצוף יעקב כלפנים של זעיר כאשר כתבתי בפרק קל"ח וכן שבזעיר אנפין ולמעלה יצאות לאה מאחוריה ראש כנגד מקום הדעת כך יעקב יצא מאחוריו ראשו כנגד מקום הדעת שלו מסבורו דז"א ולמטה לארך אחרת נקראת דרד"ע הנזכרת בפסוק דמלכים שנ' ויחכם שלמה מכלכל והימן וזרד"ע שהיא נעשה מעריבת אורות חכם' שהוא אבא לכן מכל אלו הפרשים השיג שלמה המלך ע"ה חכמה מהשפ"ח עלית ומדרדע זאת שהיא מלכות יעקב זה דהיינו נוקבי' ובת זוגו יצאו דור דעה והיא מאחור יעקב כנגד מקום הדעת שלו כמו שמלכות ז"א יוצאה מאחוריו נמצא מכל אותו הדור נזדכו מבחי' לאה זו ושורש כולם מיסוד אבא שהוא משה ומאז שידעת זאת הקדמה שדרד"ע יצא מיעקב ושורש יעקב היה מחבקיעים שבקע יסוד אבא שהוא השורש שלו שסבנו נבוה יעקב ודור דעה שהיא נוקבים ובהתלקות יסוד אבא שהוא משה השורש נתחלק גם כן דור דעה וכזה תבין גם כן משה למה היה רועה של דור דעה כי להיות משה כיסוד אבא ושורש דור דעה גם כן משם והוא החיות והשורש שלהם הסאיר להם וממנו נעשו לכן מובטח הוא להיות רועה שלהם שנם הם מאבא כמו שאמרנו משה מלבאו ויעקב מלבר וכזה תבין גם כן לכה נתנה להם התורה כי שרשם מחכמה ובמקום שנבקע אור יסוד אבא וירדה מאיתו האור ממש התורה וגם תבין למה נתנה התורה על ידי משה רבינו ע"ה כי כולל משורש אחד ולכן נקראת על שמו וכרו תורת משה עבדי ועל זה אמרו רז"ל נובלות חכמה של מעלת תורה לאפוקי חכמה דז"א זעיר שיש מאותו האור שנובל מחכמה נעשה ממנו תורה והיא אור התורה ממש שנובלת ממנו ובזה תבין גם כן מה שאסר מרבינו ע"ה לישראל הנבנים לארץ ישראל ואתם הדבקים בי' אלהיכם שהוא ת"ת חיים כולכם היום לפי שת"ת אינו מסתלק הארתו לעולם ולכן אתם קיימים תצחיים לעולם אבל אנו אנשי דור דעה להיות שמסתלק משה הוא רועה שלנו שהוא ואנו מחכמה ובשאארת חכמה מסתלקת ממנו והוא מתכסל ואינו נכנס לארץ ישראל גם אנחנו לא נוכל לכנס לארץ ישראל כי אם נסתלק הארת חכמה אנו מתבטלים מאילינו גם בזה תבין למה ישבו במדבר ארבעים שנה מפני ששם ע"ב הוא בחכמה ויש בו ר' יודי"ן יולים ארבעים שנה ובהיות הארת דור דעה מחכמה שיש בחד' יודין של שם ע"ב לזה ישבו שם ארבעים שנה כדי שיקבלו הארה משורש היודין של שם ע"ב ושאר חשבון שם ע"ב הנשא סארבעי' שנה שלו שהוא ל"ב נתיבות חכמה שהיפיינו על משה רבינו ועל דורו הם נכללים ברוב בנין ורוב מנין של שם ע"ב שהם בנין הארבע יודין הנז' וזרד חיודין הופיעו עליהם ל"ב נתיבות חכמה ולהיות שהם חסר גדול יזרד כשאר אותיות שלו לכן הם יצאו מהבנין להחליש כח הטומאה של הדבר העכים להטהר אור חללה להיו' נוסף על הקדושה כי כולו חלול ואויר אין סוף שהוא מקומו של עולם וכולם עומדים בתוכ' ולכן צריך שהרה ותפר למתק כח הגבורות והדינין להסיר לחט החרב הסתהפכת ואת הכריבים לשמור דרך עץ החיים שלא יצא הגבואה ושפע רזי התורה לעולם וכוונת משה רבינו ע"ה היה להסרים מגן עדן ולעכור דרך ארץ ישראל לילך בחיים אל הגן עדן ולהחזיר שלימת אדם הראשון לאיתנו בזהרא עילאה ואל המעלת הראשונה שהיה נוסף על שלימותו אם לא היה חוטא אבל ביו"ת עון העגל גרם הגליות שנ' וימירו את כבודם בתבנית שור וישא ירו להם להפיל אותם במדבר ולהפיל זרעם בגוים ולזרותם בארצות ונחזור לענייננו ובזה תבין נ"כ למה מצא משה אדונינו אנשי חיל ונבונים לא מצא והטעם הוא כי כלת חיל עולה מ"ת תחלק מ"ח לשני חצאין עולה כ"ד כ"ר לכל צד שנ' ושמתי כרכד שמשותיך ואלו הם כנגד ב' שלישי יסוד חכמה המגולי' מפני שכל שליש מיב"ב הוא כ"ר והכ"ר כ"ר הנז' הם ב' שלישי יסוד אבא שיוצאי מיסוד בגלוי כי שס ע"ב היא ביסו' אבא ונחלק לג' שלישים דהיינו ג"פ כ"ר עולה ע"ב וכנגד אלו השני כ"ר העולים חיל המנולים אנשי חיל מצא. אבל נבונים לא מצא מפני שהם באים מצד השליש המכוסה ביסוד אמא. ומפני שבדור דעה שהוא מסבורו ולמטה אינו משמש כלל יסוד אמא אלא יסוד אבא לכן נבונים לא מצא והטעם הוא שפרצוף יעקב נעשה שלם בפני עצמו עם נוקבי' דרד"ע מפני שבא מיסוד חכמה אבל זעיר ונוקבי' שבאים מיסוד בינה הם שניהם מחוברים והם מכוחל אחר דהיינו גב זעיר ונוקבי' מחוברים וכותל אחר משמש לשניהם אל "יאר לנו להרחיב לכבינו ושכלינו מליאה דעה וחכמה את "י' נמים לים מכסים יחברך "י'
לעולם אמן ואמן:

פרק קמ

ודע שיש דלת רבתי ודלת זעירא וכלם בשביל בשתי בחינותיה שיש בה הדלת הגדולה בבחינ' עליונה ודלת זעיר' בבחינת תחתונה וזהו סוד לאה ורחל כי לאה היא הבחינה העליונה בדלת גדולה ורחל בבחינה התחתונת דל"ת זעירא כשם שיש למעלה בבינה שני דלתות רבתא וזעירא דלת רבתי בחינה עליונה בינה. ודלת זעירא בחינה התחתונה בסוד תבונה וכל אחת כלולת מעשר ונם צריך שתדע שאמא עלאה עד ת"ת שלה היא סוד הדלת רבתי אשר נקראת בינה ומת"ת שלה ולמטה היא בסוד הדלת זעירא הנקראת תבונ"ה. וגם צריך שתדע כי כמו שיש באמא ב' בחינות אחת עד ת"ת שבה. ובחינת אחרת מת"ת ולמטה בסוד בינה ותבונה. כן יש בז"א ממש ב' בחינות והם נולדים מאלו השני חצאין שבאמא א' עד ת"ת שבת. ובחינה אחרת מת"ת ולמטה בסוד בינה ותבונה ואלו החלקים טולירים גם כן חילוק אחר כזה בזעיר עצמו בב' בחינותיו אחד עד ת"ת שלו ואחר מת"ת ולמטה והם בסוד ישראל ויעקב והוא נולד בזה האופן מאימא עצמה. כי כבר ידעת שז"א הוא מחזה שלה ולמטה שהוא ת"ת שלה ומבשרי אחזה אלוה הדוגמא באשה שתתעבר אין הולד יולה מן האיטומא שהוא מקום ת"ת שלה והוא ראש הכתר שלו שזמנו נעשה הגלגולת והפרקים של נה"י של בינה נכנסו במרותיו של זעיר כי המוחין הם מפרקים הראשונים והזרועות מהפרקים השנים והשוקיים נעשו מהפרקים השלישיים וכן פרצוף שבינה שהיא נבנית מהפרקים של נה"י דזעיר והנולגל' שלה מתחזה שלו כי מג' פרקי נצח נעשה קו ימין ומג' פרקי הוד נעשה קו שמאל ומג' פרקי יסוד נעשה קו האמצעי וכתר שלה נעשה מחריטי מבן דדיעזי וכשם שנעשה יעקב מבקיעת אורו של אבא מכוין לשכינת בבחינה התחתונה כך בסקים דעת זעיר יאשר זה הפרצוף עצמו והוא יעקב היעליון ונעשה מכת אור אבא המתוכר דרך עליו וכשם שלאה היא ממלכות אמא כך יעקב הוא מהנצחיות של אבא הבוקעת מידי עברה במלא קומתו של זעיר והוא לא יכול לסבול גודל האורות ונבקע יסוד אמא להוציא לאה במקום קשר של תפילין פנים שלה לאחורי דעת זעיר כך בוקע יסוד אמא להוציא יעקב במקום תפילין והוא יעקב אחר וכמו שכנגד יעקב יוצא רחל מסבורו ולמטה כך למעלה יוצא יעקב אחר וכנגדו לאה

שהם עושים שושבינות לישראל סבא ותבונה אמם בחינה שישראל סבא ותבונה עולים ונכללים באבא ואמא גם יעקב של סמה כנגד אזנה עם לאה שלו עולה ונכלל ביעקב של סעלה ורחל כלאה ואז נשלם הזווג לזעיר ונוקביה וכשם שיהוד הדעת למעל' באבא ואמא כשיש זווג שם הוא על ידי הדעת בבחינה עליונה אשר נקרא בינה כן למטה בסוד הבחינה התחתונה שהיא מת"ת אמא ולמטה עם הבחינה התחתונה • ודע כשיש זווג אז הוא נעשה בסוד הדעת כי יש שם דעת אחר נמצ' שיש שני דעות לסעלה באבא וצריך שגם כן בזעיר ולמטה יש כמו אלו השנים עצמם דהייט ב' דעות למעל' באבא השנים עצמם שני דעות אחר לבחינה עליונה כשיש זווג עם לאה ואחר לבחינה התחתונה כשיש זווג עם דחל והנו סוד כי אל דעות יי' וזסוד הדרוש תבין פסוק והיו תואמים מלמטה ויתחילו יהיו תמים על ראשו פי' תאמי' ר"ל אותו יעקב שהוא מהתז ולמטה זיתחילו יהיו תמים על ראשו הוא ביערך אותו יעקב אחר אשר יוצא מכנגד פניו שוח בשוח • ועל הפרוש התחתון נאמר תואמים בלשון יהיו תמים על ראשו אלא אלף גם יודעת כי ז"א יד"ת שלו נקרא ישראל ומת"ת ולמטה נקרא יעקב חזווג ישראל הוא ביערך אותו יעקב אחר אשר יוצא מכנגד פניו שוח בשוח • ועל הפרוש התחתון נאמר תואמים בלשון יהיו תמים על ראשו

שער קדית ארבע

שהוא ת"ת נה"י של אמא נכנסים בתוך זיר אנפין ומשם נעשה פרצוף שלם ואז חצי ת"ת התחתון של אמא נכנס תוך כתר זיר אנפין נמצא שאמא יש לה כ' פרצופין פרצוף אחר של ו' כדות שלם נקרא ביה והוא העליון ופרצוף אחר תחתון של ארבע מדות התחתונות שלה נקראת חבונה וכן ממש כן"א הששה מדות העליונות שלו כתב"ר ג"נ נקראים בינה פירושו ב"ן ה"ה שסודו בן אבא ואמא שנרמזים בהתלבשות ה"ה והו ביניהם שש ספירות עליונות שלו ובערך הדדי שלו פירוש ארבע ספירות תחתוניות שלו ת"ת נה"י נקראים תבונה גם כן שצירופו ב"ן ות"ת והלוחות הם נצח הוד של אמא שנכנסו תוך זיר ונעשה פרצוף שלם מעשר מדות זו גם כן הש' עליונות נקרא ס' והארבעה תחתונות שלו נקרא מ"ם בערך שכל אחד כלולה מעשר. אם כן זהו פירוש המאמר היות מ"ם וסמ"ך דהיינו פרצוף שלם של זיר מהלוחות פירוש מנצח הוד של בינה עליונה א"כ גם גדול הוא. ולדקדק יתר נוכל לומר שתבונה היא מד' מדות לבר שהם ת"ת נה"י נעשו פרצוף שלם הנקרא תבונה וז"א הוא משש קצוות בסוד העיבור שאינו רק משש קצוות תלת כלולין בתלת ונעשה גם הוא פרצוף שלם מעשר תחו של סוד מ"ם וסמ"ך דהיינו מם בערך תבונה שהיא מארבע מדות ושש קצוות של ז"א שהם נעשה אחר כך פרצוף שלם בסוד סמ"ך וזהו נעשה על ידי הלוחות פירוש נצח והוד של אמא עליונה. א"כ גם גדול הוא זה שהמ"ם תעשה פרציף שלם והסמ"ך ג"כ בפני עצמה תעשה פרצוף שלם וזהו הנס גדול שנעשה על ידי הלוחות ובוראי נ"ם גדול הוא עוד נופל לדקדק ולומר שאמא עילאה נקראת בינה ותבונה. ונקרא מ"ם סמ"ך ונקרא וא"ו דל"ת גם תבונה יש לה אלו הפרטים המדות העליונות שלה נקראות בינה ותחתונות נקראות תבונה ונקראים מ"ם וסמ"ך ונקראים גם כן וא"ו דל"ת ח"א יש לו גם כן כל אלו הפרטים נקרא בינה בערך שהוא ב"ן ה"ה ונקרא תבונה בערך שהוא ב"ן ובת ונקרא וא"ו דל"ת. ובכר ידעת שאין נכנס תוך זיר אלא נה"י מבינה לכר. ודאי שהוא גם גדול. ודע כי מפי ניצה יצא הבל אחד שמכנו ואחרה מקפה לכל ז"א כשהיא רביעא על בנין ובזה יש לו קיום לז"א ולכן נקר' בינה פום ממלל דברין ויתה יש להקשות בזמן שהבינה עולה למעלה עם אבא לחתיחר לזווג יהיה אז זיר אנפין בלי האירה של אמא א"כ כיצד יהיה לו קיום. דע כי יש בת"ת של ז"א שם אחר של הירה שעולה מ"ה וכמלכות שם אחר שהוא ארנ"י ועל ידי שני שמות אלו מתקיים זיר אנפין כשעול' בינה לזווג עם אבא והם מ"ה וארנות שעולים ס"ם וכזה תבין פירוש המאמר מ"ם וסמ"ך שבלוחות בנס היו עומדים שפירושו זיר אנפין ונוקביה שנקראו מ"ם וסמ"ך הנה כשעולה בינה לזווג אל אבא אז נשאר זיר בלי שפע אימא ואז מתקיים זיר אנפין ונוקביה כנ"ס שהם השני שמות הנזכרים שם ס"ה וארנות שמאירים בו:

פרק קמר

בזמן שאימא רביעא על בנין בכור אזם הבנים שמחה כי נחלי אמא הולכים בשפע רב להשקות את בניה ז"א ונוקביה שנאמר הן שמים לא זכו בעינין ותמיד נראה בינינה כאלו הם צריכין תיקון יותר לכן היא תמיד מקשטת את בניה ומוציאה הבל מפיה שממנו האירה מקפת לכל ז"א כשהיא רביעא על בניה וזה ההגל הוא עיקר חיות וקיום ז"א ולכן היא נקראת פום ממלל דברין כי מבינה אתון דברין וזה ההבל בא מרבוי דברים בכוונה שאותיות עלמא דאתי היא בינה הם אותיות גדולות השולטות כשבת שהוא מעין עולם הבא כי הוא יום שכולו שבת ומנוחה לחי עולמים ולכן אומרים אל אדון וכו' ובחול הוא סוד עולם הזה שולטים אותיות זיעירין שהם אל ברוך גדול דיעה יבין זה במקומו והאור המקיף הזה הוא סוד חשמ"ל וסודו הוא שבעה מקיפים הם על ראש זיר אנפין מאיכא עילאה והם ל"מ מן צל"ם והנה כארנו במקומו בסוד הצלם שהמוחין היו מקורם ארבעה וניעשו ג' אחר כך כללם ז' והם סוד ז' מקיפים וכאשר זיר אנפין מקבל מז' מקיפים אלו אז נמשך לו חיות גדול ויעליו מתקיים וגזה יחיה האד"ם העליון הוא ז"א כי שם מ"ה גימטריא אד"ם

נמצא כי שבעה מקיפין שאמרנו הם שני אותיות מ"ל של חשמ"ל שפירוש רבור כמו שאמרו חז"ל עתים חשות עתים כמללות כי אז מקבל זיר אנפין הארת ז' מקיפין הנזכרים שהם מ"ל אז כמלל ומדבר ויוצא כל מקיף מפיו וזהו שאמר הפסוק כי לא על הלחם לבדו יחיה האדם שהוא זיר אנפין שבו שם מ"ה כאנין אד"ם כי על מוצא פי י' שהוא סוד שבע' מקיפים הנזכרים שמקבלם זיר אנפין ומכחם יש לו רבור שהוא נקרא מוצא פי י' ובאותם יחיה האדם שהוא זיר אנפין ובו הלוי חיותו וזהו סוד הבל הבלים הנזכר בקהלת כי כל ההויות תלויים בהבל הזה הנמשך מן המקיפים ולחיות שהמקיפים הם ז' שהם ל"מ מן צל"ם כנגדם נזכרים ז' הבלים בקהלת והם סוד שבעה ענני כבוד וז' הקפות המוזהר וז' הקפות זיר יחיו כי הדבור הוא חותך כל הקליפות בסור מל שמל הערלה ומגלה חברית קודש וכשהוא מרבר שלום לכל זרע ישראל הוא מהרס כל המסכים והמחיצות של ברזל שביניהם לאביהם שבשמים ואז נשלכים ל נוקבא דתחומא רבא ויש עתים שהן חשות כשאין הרבור יוצא מפי הקב"ה אז שורק והקליפות שהם גבית הערלות הם מסך מבריל בין ישראל לאביהם שבשמים ולעתיד לבוא נאמר ולא יכנף עוד מוריך והיו עיניך רואות את מוריך יתברך י' לעולם אמן ואמן:

פרק קמה

סוד ההקף שאמרנו הוא סוד פסוק כלו ס"ג יחדיו נאלחו אין עושה טוב אין גם אחר הנה שם אל במילואו גימטריא קפה שהוא אותיות הק"ף שהוא בחינת הבל המקיף וכל מקיף שרשו מבינה שהיא קו ירוק המקיף את כל העולם עלמא דאתגלייא ער שנעשה פרוכת ומסך בין אצילות לבריאה ומקנטת בבריאה ומכ"ש עלמא דאתכסייא שמקפת אותו והנה שם אל זה הוא באהיה שהיא בינה כי צר א' של אצל צורת יו"ד בגימטריא עשרים ועם האלף עצמה הרי כ"א כמנין אהי"ה גם בשם ס' ג של חבינה יש בה שם י"י אי והוא בגימטריא אל ושם ס"ג הנ"ל ומילוי הב"ל שהוא ל"ז והוא לרמוז על הבל אור המקיף של בינה היוצא משם מקיף לז' תחתוניות דזיר ואלו הם סוד ז' הבלים שאמר קהלת והם יוצאים מפה חבינה ולכן הם ז' הבלים כנגד חמשה מוצאות שבפה של הבינה והם גרו"ן והי"ך ולשו"ן ושני"ם ושפתי"ם והחמשה מוצאות הם כנגד גדולה גבורה ת"ת נצח הוד עוד יש ב' כוללים בפה עליון אשר כוללים כל החמשה מוצאות והם יסוד ומלכות כי יסוד כולל ה' גבורות בתוכו וכן המלכות ג"כ כוללת ה' גבורות פעם שנית כי זה נקרא ב"ל ואת נקראת כל"ה כנודע ותרוייהון כחדא אזלין שנאמר ויתרון ארץ בכ"ל הוא וכל צדיק וצדיק שאינו שומר בריתו אינו זוכה לכנס לארץ החיים שהם ז' ארצות וז' היכלות דמלכות והם ז' הבלים הנזכרים וסוד הדבר כי גרון ושניים יחיד הם חג"ת והשפתיים הם נ"ה והפה הם השני כוללים שהם יסוד ומלכות שהם כ"ל וכל"ה וגם הם סוד הפסוק הכל ס"ג פירוש בכל ה' תחתוניות כל המציאות מתקיימת על ידי הבינה שבה סוד שם ס"ג ואמר הכל לכלול השני כוללים של הפה בנזכר שהם יסוד ומלכות שהם כ"ל וכל"ה וגם הם מחקיימים משם ס"ג ונתאמצו כל הז' תחתוניות ויתקיימו בהבל שם ס"ג זהו שאמר הפסוק יחדיו נאלחו פירוש כי כשהשנים ביחד הכל ס"ג וזהו שאמר הכל ס"ג יחדיו אין עושה טו"ב פירוש שעיל ידי גרם הסתלקות טוב העליון שהוא היסוד כשאין בו כוללת החמש אז אין גם א' כי גם המלכות מתבטלות מהיסוד הנקרא טוב או אפילו אחר לבד שהיא המלכות לא יש כי גם היא המתבטלת וזהו אומרו הכל סר יחדיו נאלחו כי העשר חסדים וגבורו' הנכללים ביסוד ומלכות כנזכר למעלה כ"ם באים מיסוד הבינה כנודע והנה ה' חסדים וה' גבורות הנזכרים הם ה' הויות מנוקדים סגול והם חסדים שנאמר והייתם לי סגולה מכל העמים כי ישראל הם יונקים מניקור סגול מה שאין כן האומות שנאמר עליהם וימינם ימין שקר שהוא ימין של שמאל קליפת ישמעאל וה' פויות נבורות מנוקדים בניקוד אלהים והנה עשר הויות הנזכרים

המכרים הם בגימטריא ס"ר כי ה' חיות הם בגימטריא ל"פעמים הב"ל עם הכולל והענין הוא כי הז' הבלים הזכאים כשם ס"ג הם בגימטריא ס"ר כדמירשנו הרי כי הפסוק הכל ס"ר חסוק הכל ס"ג ענין"א הם וכוונה אחת להם וכלל היוצא מזה כיצה דארך אנפין אעפ"י שנקרא פום ממלל רבנן על כל זאת אינו יוצא ממנו אור מקיף אל הז' חתחוניות אבל הבינה הם אם הבנים מרחמת עליהם כאם על בניה ונותנת להם אור מקיף כוד אל להקיפם ולשמרם מאחיזת הקליפות בסוד ככשר יעיר קנו על נחליו ירחף יפרוש עליו כנפיו ובסוד ושמים לא זכו בעיני כי שמים שהוא זעיר אנפין לא זכו בעיני הבינה והיא אמו ותמיד נראה אליה כאו הוא צריך תקון יותר ועודנו צריך שמירה מעולה מראשונה ולכן נשפעת עליו בסוד אור מקיף הנזכר לקשטו ולעטרו כי כל אחיזתם הם בהרגלים שנ' רחצתי את רגלי איככה אטנפם בסוד מים חסין של ערב שבת והיא השלהוביתא דאשא היוצאת סרגלי כסטרין להבדל בין הקליפות הנרבקים עם קליפות נוגה ההולכת אל הקודש פניהם בזמן הוספת מן החול אל הקודש בסוד שבתו"ן שהוא"ו והנו"ן היא תוספת בלשון יו"ן האוחזת בקליפת נוגה והו אומרו בזוהר תרש פרשת יתרו ולידת דקריב למוחא כהאי והיודע החילוק שבין איש לאישו"ן נרת עין יודע גם כן החילוק שבין שבת לשבתו"ן נמצא שכל הארות אריך אנפין אי אפשר לזעיר לקבל כי אם ע"י אמא המקשטו ומשמרו בסוד הקפתה אותו בשמונה הקדושים שלא יאחזו וינקו ממנו הקליפות שנאמר אני י"י הוא שמי בסוד הבינה שנאמר עליה ועבד הלוי הו"א וכבודי לאח"ר שהוא אל אחר לא אתן והוא לתעלה בשמים לא אתן במתנה ניצוצי הקדושה לאחר חלדת וארובה נגזר עליו להחזירם ל' הקדושה ולהוציא בלעו מפיו ועל ת"ע התחונות שנעשה בשמות של בישוף כנון ע"ז של ירבעם והעגל שהיו אומרים אלה אלהיך ישראל הם הפסילים אף על פי שיהנו לא יהנו בגרונם עצמם כי אם בכח שמות הנזכרים ונלמו של נבוכר נצר יוכית שהיה נפיו כלי שחקוק עליו שם דמפורש ודניאל הוציא את בלעו מפיהם ועליהם נאמר והחלתי לא אתן לפסילי כי סופם מוכיח על תחילתם שלא היה להם קיום ונשמדו מהרה מן העולם כי הטומאה היא עזות והולך והקדושה דומה מתרבה ועול מעלה מעלה עד זמן שיתברר אוכל כתוך הפסולת ועל אותו זמן נאמר והיה י"י למלך על כל הארץ ביום ההוא יהיה י"י אחד ושמו אחד:

פרק קמי

כלל הדברים שאמרנו למעלה מלת ל' במילואו עולה תקף ואל עולה גם כן אה"ה פירוש כזה האלף של אל כצורתה זאת א' ו' ר' עולה עשרים ועם הכולל עולה אחת ואל הוא גם כן סוד שם של ס"ג על שם שיש בו ג' יודין העולים ל' ואלף אחת שבאמצע הוא"ו של ס"ג עולה אל וגם צריך שתדע כי שם ס"ג המלוי שלו הוא ל"ו כמנין הב"ל ונמצא שהבלל היוצא מבינה הוא אור מקיף לכל המדות ואלו הם הז' הבלים שאמר קהלת בפסוק זה הבל הבלים הכל הבל · וכשאומר הבלים הם שנים כי מיעוט רבים הם שנים הרי ז' הבלים · ופירוש שבכל הז' מדות יש בו מלוי שם ס"ג שהוא ל"ו כמנין הב"ל ואלו הז' הבלים הם כנגד ז' מדות ג"ת נה"י נמצא לפי זה שבכל הז' מדות יש בהם מילוי ס"ג השלה ל"ו והם גם כן כנגד החמשה מוצאות וכ' כוללים שהם הפה והחוטם והם כנגד ה' מדות הנזכרים גת נה"י ס"ג ונבוזה הבן פירוש הפסוק כולו ס"ג יחדיו נאלמו אין עושה שוא אין גם אחד · ופירושו הוא כולו ס"ג פירוש בכל המדות יש בהם שם ס"ג שהוא המילוי שעולה ל"ו כמנין הב"ל והמדות הם ז' כנגד ז' הבלים והו כולו ס"ג ובערך הכוללים השנים שהם יסוד ומלכות מפני שכלד ידעת שיסוד כולל הה' חתחתונות והמלכות ע"כ כוללם בשש זווג אם כן בערך ו' הב' כוללים יסוד ומלכות נקראו יחדיו ובשאין עושה טוב פירוש שיסוד בפל כשאין עושה זווג אין גם אחד פירוש גם מלכות מתבטלת שאין לה פרנסה כלום לא כה שמקבלת ועתה אין משפיע בה יסוד שהוא או"ב שהוא יסוד לכן אין גם אחד · ומה שאמר במקום אחר הבל

פרק קמז

אמא עלאה מקבלת מאריך אנפין אור חסקף הרי מהפה שלו הנקרא פום ממלל רבנן על סוד הדרך שיש למעלה בפאות אדרך אנפין שני שמות אל א' מימין דהיינו בפאה הימנית ואל שבצפאה השמאלית והשלישי במצח רא"א ומאלו השלשה שמות אל הם שורש שלשה קולות בראשית יצירה עשיה שהם ל' שורי רבריא ול' היה דיצירה ול' ארצי דעשיה והנה אל במילואו עולה הקף וב"פ הקף במילוי של ימין ושמאל עולה ש"ע נהורין דהיינו חשם ל' דם מאחוריים וכן יש בפנים ימין ושמאל נמצא שהם סוד שעש"ע וזהו שנ' ושעשע יהק"ק על יהוד פתן להגיל מאחיזת הקליפות תן זעיר שנקרא נער תן כספרון נקרא יונק משדי אמו"ן ונקרא ג"כ ניר כמדע תקיר גם כן יונק החלב משדי אמו הנ' בנמרא דברכות כמו שנבאר שם בפירוש האגדות שלנו כי בוראי בספרה השלישית בפומיה קרן ישורון המוחין דזעיר ע"י החלב ואמא שהוא סוד גדלות דאשון זבאה הסוד מתרש בכל יום תמיד מעשה בראשית בסוד עיבור יניקה ומוחין דז"א ודי בזה וכמו שיש בארך שני ש"ע ש"ע כן יש בבינה שלשה שמות ס"ג בשלשה שלישים שלה כמנין נ' אהיה יש בהם ודהיינו בכל ס"ג הנזכר שם יא"י שעולה אל ויש בהם בחינות ימין ושמאל העולים ש"ע ש"ע כי ב' של ימין ושמאל הם בני ש"ע ש"ע אחר מתפנים בחילוף מצטרף עם הכולל דהיינו הזה שלש נמצא שיש שעשע בבינה זהו סוד ושעש"ע יונק כי ב' בחילופיהם

שער קריית ארבע

הם ש"ע ושמות אלו של ל' הם שרשם משם ס"ג ושם ס"ג האחוריי' שלו קס"ו כמנין יונ"ק והו ושעשע יונק על חור פתן הם הקליפות כי כאשר יש ש"ע נהורין אז נעשת חשמ"ל שהוא בגי' מלבו"ש המלביש למקף אל הקדושה שלא ישלטו החיצונים וזה רזא הכיסוי לכל אחד מארבע עולמות אב"ע כל אחד כפי מדריגתו לך הוא יותר עב מחבירו ועשייה יותר עב מבולם כי שם עיקר אחיזת החיצונים ולכן אחר תפילת י"ח שהמשכנו האיר הקדוש' ואז כדי שלא ישלטו החיצונים באותה ההארה שהמשכנו אז אנו פסיימין העמידה במלת בשלו"ם המברך את עמו ישראל בשלום שהוא אותיות מלבו"ש דהיינו חשמ"ל והכוונה כי בזמן האורת הקדושה אז הוא נקרא מל שנ' וה הדבר אשר מ"ל יהושע ותורך הערל' מן המילה כי אז הוא פום ממלל רברבן ודובר שלום לכל זרעו ובהדיבור הוא פועל נפלאות שנ' וברוח שפתיו ימית רשע ובשו"ן יש שליטה לחיצוני' או הוא נקרא ח"ש ושותק ואינו חותך והעילה המכסה את ברית קודש והחשמלים המקבלים אינם ממליצים בער זרע ישראל והו אומרו במסכת חגיגה במתניתא תנא ערות חשות עתים ממללות והמבין יבין והנה כמו שיש האורת ש"ע אלו בקדושה כן הם בחיצונים בהיפוך פעולתו וזהו סוד והארמה לא חש"ם בני שתי פעמים ש"ע וכן כנגדו בקדושה בר"ת הפסוק "מפני" שיבה "תקום" ר"ת משת"ת אורות שבפנים דארך והדרת פני זקן כנגד זיע ויראת מאלהיך כנגד המלכות שהיא סור הירא' וכמו שיש בקדושה ש"ע כן יש בקליפה ע"ש שנ' ע"ש יאכלם ולכן רבי אחאי בר יאשיה לא חיו עצמותיו מרקיבין לפי שלא היתה לו קנאה כמלי דעלמא שהיא הקנאה הנמשכות מן החיצונים כי אז עצמותיהם מתרקבין ותעש יאכלם שהם הש"ע שבקדושה נעשים ע"ש בקליפה וזהו סור ע"ש יאכלם וכן יאבל נשרו של מת והרמה שבבשר הסת נקרא ע"ש לכן כשאין לו קנאה במילי דעלמא אז הוא טוב לו שלא ישלום בו רמה ותולעת שנאמר עליהם ורקב עצמות קנאה לאפוקי מי שיש לו קנאה במילי דשמיא כגון פנחס בשתים נאמר עליו הנני נותן לו את בריתי שלום מרמת ותולעת שנאמר עליהם אף בשוי ישכן לבטח ושלום ממלאך המות כי פנחס הוא אליהו הנביא זכור לטוב הוא סנדלפון הנקר' מלאך הברית שעושה הק"בה נימים על ידו בעת הגלות חמר' יהי רצון לפני הק"בה שיבוא עתה העת שיקויים הפסוק שאמר הנביא מלאכי ע"ה הנה אנכי שולח לכם את אליהו הנביא לפני בוא יום ה' הגדול והנורא והשיב לב אבות על בנים ולב בנים על אבותם יתברך יי' לעולם אמן ואמן:

פרק קמ"ח

אמרנו שהן' התחתוניות דזיעי הם משיגים הקף מאמא עילא' כן הם ז' שמים עילאי דעילאין הם מכש כמו גלגל המקיף וסוד ברית התיכון המבריח כן הקצה אל הקצה דהיינו מקצה השמים עד קצה השמי' וג"פ ארנ"י שהוא ימין ושמאל ואמצע עולה קצ"ה שמלכות היא מלבשת זיעי הז' תחתוניות שלו במקום שכלה יסוד אמא וירדת כי הידים הם ארוכים ומתפשטים למטה בג' פרקיהם ומחבקים הכלה שנאמר שמאלו תחת לראשי וימינו תחבקני. מה שאין כן בא"א שנ' בהם וישא אהרן את ידיו ל' העם ויברכם וגאמר שאו ידיכם קודש שהוא קור אבא שבתוכו יד ימין רא"א וברכו את ירו"ר שהוא ז"א שתריקו ברכה עליו בכוונותיכם וכמו שהמקיף יוצא מפי אמא ע"י א"א לז' תחתוניות דזיעי כן יוצא לז' תחתוניות דנוקבי ע"י דזיעי בסוד ז' הקפות יריחו ז' הקפות דהשיגנא רבא לשבר אחיזת הקליפות האוחזים בת שע"ה לאחוז בכנפות הארץ וינערו רשעים ממנה וכן יש היקף בשלש עולמות אלה בי"ע להצילם משליטת ואחיזת הקליפות בזמן שישראל עושים רצונו של מקום וכן בכל ארם וארם ישלו אור מקיף הכציל אותו מפגעים רעים של המזיקים ונקרם שלשים יום שלפני המיתה סר צלם מעליהם ומאותו הזמן עריין המיתה הולך וגובר ואנחה ואין שמחה לפנינו כי הלב יודע מרת נפשו ויליו נאמר א"ך בצלם יתהלך איש אך הבל יהמיון סלאך המות כאשר נבאר בשיעור הצלם של הנשמה. על פסוק

ער שיפוח היום ונסו הצללים תרי של רוח ונפש אבל הצלם של הנשמה הוא הולך למעלה ע"י מסטרין בליל החותם שהוא א"ך לחורש תשרי שנאמר א"ך בצלם יתהלך איש וגאמר על מסטרו"ן עבר טוב. כעבד ישאף צ"ל ומראו לפני הק"בה אם אם תקן כל יום ויום הנחקק בו סח שהי' לו לתקן ולילי החותם שהיא קורם מיתתו אינו קבוע במקומו אלא הולך ושב ומראים לו מקומו בג"ע אבל שלשים יום קודם מיתתו הולך ומסתלק ואינו חוזר עוד כבו שהוא בזוהר ריחו יפ"אמור ועליו נאמר ימים יוצרו ונאמר ויקרבו ימי ישראל למות והוא ממש נברא מימיו ושנותיו דבר נש וראוי כל בן אדם שלא יפגם שום יום מימי השנה כי כלם עומדים לפני הק"בה ואם נפגמו מעגישין אותו כי המלבוש הוא החומא שנאמר וידעו כי ערומים הם ויכלו להם חמזיקים ונתן להם חש"י לבושי התחתונים כנזכר בזוהר שיר השירים בסוד לבושי אדם הראשון ואם הם מקבלים ותומה צריך לכבסם בניהנם עד שיצא כהם הנגע שנאמר וכבס את בגדיו וטהר אחרי חכפס את הנגע וטהר וכן אצל יהושע בן יהוצדק הפ"ג נאמר בזכריה ויהושע היה לבוש בגדים צאים ועומד לפני המלאך ויען ויאמר אל העומדים לפניו לאמר הסירו הבגדים הצואים מעליו ויאמר אליו ראה העברתי מעליך עונך והלב' אותך מחלצו' ויאמ' הצניף הטהור שיסו על ראשו וישימו הצניף הטהור על ראשו ולבישוהו בגדים ומו' ובעה"ב יש לאדם לבוש אחר מזיו אור עליון ולא היה בעה"ז חלק ממנו רק אצל מרדכי ואסתר שנ' והלבש אסתר מלכות ולא אמר בגדי מלכות אלא באותה שעה זכתה לפסירת מלכות שנתלבשה מלבוש כזה ולא לבוש הנשמי וכן מרדכי שנ' ומרדכי יצא בלבוש מלכות ולמרנו סחום מן המפורש כי אשה ובעלה שניהם היו שותפים בלבוש הזה ותקונו כי נקיבה נבר בעה"ב להחציא נשמות לנרים כנודע בזוהר שלח לך מהרישׁ מתיבתא של גן ערן דדור המרבר: ורי נזה לרוות צמאון הסוד הזה אבל במקומו יפורש זה הענין ביאור רתב בסייעתא דשמייא יהי רצון מלפני אבינו שבשמים להשיב לנו הלבושים של הר סיני שנ' עליהם ויתנצלו בני ישראל את עדים מהר חורב ואם משה יחזיר האוהל לישרל שהוא עתה כחוץ לטחנת והוא אור מקיף מכל שכן יחזיר לנו האור פנימי והוא משל לכלי שממלאין אותו מים מה שיכול להכיל נכנס בתוכו והשאר נופל סביבותיו ונעשה אור מקיף. וגא' עליו יי' ברך ינחנו ואין עמו אל נכר יתברך יי' לעולם אמן ואמן:

פרק קמ"ט

ואתה שיש ה' חסרים וה' גבורות העולים פ"ר כאשר פירשנו בפסוק הכל פ"ר תבין איך שם ההויה הוא בן"א משני פנים הראשון הוא כמשמעו כזה **יהו"ך** בורא האופן הי"ד היא עשרה רומזת על הה' חסרים וה' גבורות היודי' מאבא ואמא ואות ה' רומזת על חמשה חסרים שמתפשטים בז"א ואות ו' של הויה הוא היסור של זיעי אנפין והה"א אחרונה היא בערך הה' גבורות שלקח אותם יסור ז"א בפקרין לנוקבי' שנ' והיה האוכל לפיקרין לארץ שהיא מלכות הנה לפנין כוותה הויה אחת. ומפני שמצאנו חויה אחרת כזה י"ה ה"ו היא מר"ת הפסוק "יתהלל "המתהלל "השכל "ויורע והוא בן"א עצמו אמרתי להגיד לך אין התפשטות בזיעי והכוונ' היא כמו שאמרנו בי"ד של הויה בפשוטה בערך הה' חסרים וה' גבורות. הה' רומזת על ה' חסרים המתפשטים בז"א וה' אחרונה רומזת על ה' גבורות שלקח בפיקרין יסור לנוקבי' והוא"ו הוא יסור עצמו נמצא שההפרש שבין השם הראשון להשני הוא שעולה יסור למקום הדעת ליקח הה' גבורו' או כשיורדו הגבורות ליסוד ושניה' אמת ויציב בערך חשליש העליון שעלה להשלים לדיעה נקראת עליית יסור ובערך השליש שנשאר במקומו נקרא ירידת היסור:

פרק קנ

אמרנו למעלה אותו השם היוצא מפסו' יתהלל המתהלל השכל וידוע אותי דהיינו הוי"ד רומזת על ה' חסרים.

שער קדית ארבע קבא

חמדים וה נבוזות והא ראשונה חם ת' חמדים המתפשטים בז"א ה' שניה הם החמשה גבורו' הנשארים להתפתק וא"ו היא באחרונ' שכולם באים ליסוד נמצא ההפרש שיש בין שתי החויות האלו בי השם הישר רומז ליסוד שיעלה למקום דעת ליקח חמשה גבורות והשני רומז לחמש גבורות שירדו אל היסוד כי בערך השליש העליון של יסוד שיעלה להשלים סרת ת"ת נקרא עליית אמנם אולינן בתר רוכא בהויה שניה כי בערך השני שלישי' שנשארו ליסוד במקומו הנזכרו הגבורות לירד אחריו ולא היה זה אלא אחרי המיתוק שנתבאר לעיל לפיכך נתיחס השם הראשון לתפילין דרש' ששן מוחין ליעיר מאמא והשם השני לתפילין של ר"ת שזן מוחין לאבא. וסוד חדבר הוא סת שאמרנו בערך השליש העליון מיסוד שעלה להשלים מרת תפארת כמו שאמרנו במקומו בסוד חלוק החסדים ובאותו האורת שעלה שליש העליון נגד הגבורות ירדו הגבורות אחריו לפיכך רש"י מסדר התורה היו קודם לה"ישרומזת לה גבורי' ר"ל שהוא מורידי אותם בעלותו אחריו. אבל ר"ת הולך אחר השני שלישים של יסוד שנשארו במקומם ולא ירדו הגבורות ונשתהו בראש ז"א עד שנמתקו בזווג אבא ואמא. כאמור בסדר חילוק החסדים והגבורות לפיכך בסדר התורה כתוב ר"ת קודם לו"ו ר"ל שהוא מוריד

שער קרית ארבע

ונחני בגבול תנחם ומשה רבינו ע"ה שהיה מבחר מן האנושי עלה בדעתו לתקן תקן א"ה עד קצהו לטהר האויר החיצון הזה שהוא מחוצה לג"ע ובשם הזה שאמרנו העולה מקום ובשם א"ל זה הדרך מכוון והיה מקיף להר סיני ונתקדש המקום של הר סיני על ידו ונתברך המקום שלו ונתקדש כיתן קדושת א"י בכוונת השם הזה שהוא בא משמות אסא דהיינו משם ס"ג שלה והיא מי המקוה המטהר טמאים ניצוצי עולם התוהו כי על ידה נעשה מ"ט פנים טמא ומ"ט פנים טהור בטור שברי כלים בגדרש ברוש עולם התוהו ובידה לתקן הכל ברצון המאציל הכל ובכוונת קדושת הר סיני משך כוונתו לטהר את המדבר הגדול והנורא מקום נחש שרף ועקרב צמאון אשר אין בו מים לטהר מקומו ולהחליש כח צבא הטומאה והיה השר של המדבר הולך תפוס בכבלי ברזל לפניו ואלמלא ובינו לכנם מן המדבר הזה לא"י דהיינו שלא היו מתים ברשותו הדור המדבר תכף היה משוחר האויר התיצון ומקודש בטהרת המדבר הזה כי היא נקראת מדבר העמים והיא גבול עסי רבים כגן אדם ומואב ומיחון ועוג ועמלק ורובו בכולו אבל בעוך הענל משבו שני כוחות הטומאה של שור וחמור בתוך אויר המדבר הזה ונתקלקל שם אלהים כל בניניא נפל מי נסתלק מלה פי אמא מיגל בנין שג' ובפשעיכם שלחה אשכם במו שאומר הסבא בפר' משפטים ולכן אמרו עשת לנו אלהים דהיינו אלהים אחרים אשר ילכו לפנינו שלא היה להם מקרמת דנא שום כח והליכה שכחו ונחלשו מכח רוב קדושת מר"ע וקדוש' דור דעה חשיגו חיות וכח ודשות לשוטם בהמדבר הזאת כמאז ומקדם והוה שאמר דוד המע"ה בספר תילים וימירו את כבודם בתבנית שור אוכל עשב שכחו אל מושיעם עושה גדולות במצרים שהוא כוח שם אל הנעלה נמילואן הק"ף ענני ככוד להחזיקם מטומאה ולקדש המקום של המדבר הזה שכן אל עולה מקום עם הכולל ברוש רישון ונאמר שם וישא ידו להם להפיל אותם במדבר ולהפיל זרעם בגוים ולזרותם בארצות ואמנם בארצותינו של הק"ב חיה ע"י משה רבינו ע"ה להוציא הטוב מן הרע ולהיות הטוב לבדו והרע לבדו ויחל כח היצר הרע שיחזור כולו טוב מנוחה ושבת לחיי עולמים אבל עין הענל גרם בזה"ה עיגרב טוב ברע שנירד וגזור עליו גלות שהוא עירוב טוב ברע דהיינו עירוב ישראל שהם מצד הטוב ברע שהם האומות והם מצד הרע והנה אומרו השכונה שנשבע הק"ב להפיל זרעם בגוים ולזרותם בארצות לתקן שנית אויר התיצון של ארץ העמים מאחר שלא זכינו לתקן אותה ע"י המדבר בגסים ונמלאות מחריבים אנו לתקן אותה בעצבון הגלות הזה עד ירחמנו עושינו ועל כל זאת מתיבים אנחנו להיות במדבר בימות המשית ס' יום לתקן אותן ס' שנה מחרש ומכת יגאה האומות ובהמדבר הגדול והנורא יתגלה אליה משיח ויורד להם הטל ושם יוקימם על רגלם ושם יתגלה עליהם אור אבא ע"י משה רבינו ע"ה שנית בהמדבר הגדול העולה ע"ב ובו ארבע יורין הם אזה מ שנה ואזה עם הנשבה ואת"כ יכבוש משיחנו כל העולם לתקן הכל ואיזה התיצון ונכבוש את כל הגוים לעבדו ואז אחר ימות המשית יחדש הק"בו עולמו ובם מקום הגיהנם שיהיה ויתקדש ויהיה גוקף על גבולי הנגערן עם הרשעים פושעי ישראל שכתוכה שעגו אמן על קדיש יונתן בן עוזיאל אחר אכילת לויתן והשור הבר ויין ללכת מחיל אל חיל ויראו אלהים בציון אמן עם כתות הצדיקים ועם מן חסידי אומות העולם שהיו מצטערים בימות המשית שלא היו עובדים הש"י מקומם ניצרת משיח ויתחדרו על עוונותיהם גם מהם יזכו אל התמלה הגדולה כו לא כלה רחמיו על כל היצור ועליה נאמר שוב ה' לכל ורחמיו על כל מעשיו והוא כמאן דאמר בפרק חלק בסנהדרין ישובו רשעים לשאולה כל גוים שכחי אלהים אבל חסידי אומות העולם אינם בכלל שכחי אלהים ובכל שכן פושעי ישראל שיהיה להם תקות ק"ו ממוזה החוב אחרי טהרת האחרי הכפר הנגע מה' יהיה להם תקות כי חצי כלים הם אינם כלים דהיינו חצי הגיהנם כלים ויטהרו בקדושת הגן ויהיה שם מחול הקב"ה עם הצדיקים נביא שמקום עמהם יתטהר ויתקדש ברוב דעת הכבייה שלהם בניהם כעניים בוכים ודמעת הצדיקים עליהם ההולכים בדרך גיהנם וקוקיים להם פסוק עוברי בעמק הבכא מעין ישיתוהו מרוב

בכייתם של הפחד המכפר עוונותיהם של הרהורי עבירה גם ברבו יעשהו מור"ח לגיהנם הזה הנקר' עמ"ק הבכא" שהם בוכים פושעי ישראל על עוונותיהם ומצדיקים הדין עליהם ומחזירים ואין לך חטא שלא יכפיק הזידי הזה הזה יוציל להם לעתיד לבוא ואז גם אותן העמים יתקדש בקדושת ארץ ישראל בכיבוש רבים ששים רבוא מישראל כנגד צבא התליונים שהם ס' רבוא וכנגד ס' רבוא כוכבי מתניתין וכנגד ס' רבוא אותיו' בתור' וכנגד ס' ריבוא כוכבים וכנגד ס' רבוא שמות שיש לו לסנהדלפון כשמתעל למעל' וכנגד ס' רבוא שמות שיש לו להק"בה כנגדש בפרקי היכלות של ר' נב ולכן המספר ששים רבוא סכוון למעל' ולמטה וקיים זה המספר פרחיב גבול אלמנה ומבטל רשות הטומאה עין זהרם ויקהל על סוד הפסוק ויקם משה את האוהל בסור הרחיבי מקום אהלך ויתרותיך חזקי בכיבוש רבים ששים וישראל שילכו לקבץ גליות ולטהר ארץ העמים ולכן ארז"ל שא"י יהיה לעתיד לבוא כל כך גדולה כמו כל העולם כולו בטהרתו ואז יוריד הק"בה הבית המקדש משמי שמים העליונים אשר כולו אש מעשה ירין של הקב"ה וישמשו בו ישרי כמלאכי הקודש המשרתים בשמי מרום וזהו המקדש שעלה ברצונו של הקב"ה להורידו משמי מרומים אחר יציאת מצרים ולכן הזכיר אותו משה רבינו ע"ה בשירת הים שזכן אל מקדש י' כתנו ידיך ולא ישלטו בו ידי אדם מעולם וזהו פמיכתו י' ימלוך לעולם ועד שראה ברוח הקודש שלא יורידו עד לעתיד אורות עין מיכה שנ' ועבר בים צרה ונ' ולעתיד לבוא יורידו הק"בה בזמן שימלוך י' לעול' ועד שהוא אחר ביאת משית ולכן לא אמר י' מלך י' מלך רק ימלוך וחמבין יבין וכמו שמלכותו קיים לעולם ועד ולנצח נצחים כך בניין בית המקדש שלו קיים לעולמי עד ולעולמי עולמים ומעשי ידיו חיים וקיימים לעולם ונשמורת שבראם הם חיים וקיימים לעולם ועד מפני שהם ניצוץ מעצמותו ברוך הוא שנאמר ויפח באפיו נשמת חיים וכל הנופח מעצמותו הוא נופח ועל הבנין הזה אומר הפסוק אם י' לא יבנה בית שוא עמלו בוניו בו ואם תרצה לדעת גדולת בנין בית המקדש תדע אותו מהומרת ירושלים שנאמר ואני אחיה לה חומת אש סביב ולכבוד אהיה בהוכח נאם ירמ"ד ומה חומותיה כך בית המקדש על אחת כמה וכמה ועל זה נאמר גדול יהיה כבוד הבית האחרון מן הראשון כי מאחר ששני בתי מקדשים היו בנין מעשה ידי אדם נקרא ראשון וכולל אותם בשם אחד ובירת המקדש שיורידו הקב"ה משמי מרום לעתיד לבוא נקרא אחרון שכולו רוחני ואינו מן הראיות שיכלל אותו בכלל בית ראשון ושני שהיו מעשה ידי אדם ואחר כלל ואחד יעמדו העולמות לפני מכה ראשונה באור החמה כלבוש ואז יהיה עולם הנשמה וביום ההוא נאמר מזמור שיר ליום השבת שכולו טוב ומנוחה לחי עולמים ונאמר והיה ביום ההוא יהיה ידו"ד אחד ושמו אחד ונפש ורוח יובלעו בעולם הנשמה במקום הכסא והכסא עצמו עלה מעלה אל מעלה אחרת גדולה וירוחה לעולם נשמה אחרת שלמעלה חימנו כי הכסא עצמו הוא בגנר הנשמה דאצילות כמו רוח לכן כולם יובלעו בסבה הראשונה ובעלייה הזאת מלהאה ולכן יהיו במקום הוא ושמו אחד שעליו נאמר"ל קודם שנברא העולם היה הוא ושמו בלבד והוא עולם המלבוש שהיכוכו בשל"ם וכן בזמן מתן התורה נאמר י' עוז לעמו יתן י' יברך את עמו בשלום וכן חשבון שם אורפניאל ומלת חשמל והכל בא משפע אור המלבוש הנקרא עדים של הר חורב יתברך י"ע לעולם אמן ואמן ונאמר יהי כבוד י' לעולם הבא ישמח י' במעשיו:

פרק קנג

ואתה שהודעתיך שם הזה ומרטיותיו עתה אני רוצה לגלות לך שם ק"ו המדה שאומר הזוהר לפי שיש מברות

סגדות הרבה ואתה תבחר בזאת והוא בחי' האפן שמולו קמ"ש ה"ה ו"ו ה"ה הנה שם זה לפניך שנקרא קו האמצעי שמולו קמ"ש והיינו ווים · והנה עתה אתה רואה לפניך בזה השם י"ה שעולין ק"ב ועם ר' אותיות השם עצמו עולה ק"ך והוא קו האמצעי זה השם עם הי"ר שלו עצמו עולה יב"ק ניתוך זו השם עולה נגר עיניך כי בשם זה יעבר יעקב את מעברי יב"ק פי שזה עולה יב"ק וכן שם אהיה ושם חויה ושם אדנות עולים יב"ק ונם שם אלהים ושם הויה עולים יב"ק · וכן יה"ו מלא משולש כזה י"ד יו"ד ה"י יו"ד ה"י ו"ו עולה יב"ק · ופירוש הפסוק הוא שיעקב היה בבוונתו מכוון שיעבור השפע הזה ליסוד צדיק קודש שלו שהוא יוסף בסוד יחוד שבין זעיר ונוקביה יעקב ורחל ע"י וכן שהוא נגיד צדיק ונמשך מן ברכה של יעקב שעומד תחת יסוד אמא העליונה בתפארת דהיינו בסלכות תבונה הנקראת ברכה וברכה עליונה וכל זה היה יעקב מושך מן יסוד אבא הנקרא קדושה חדשה ממש נשמיקוק של יב"ק שהוא "יחוד "ברכה "קדושה סוד הדבר הוא כי המדות כולן בכלל נקראו קין לפי שהשפע יורד מאחת אל אחת כדרך קישור ושם חויה זה הוא בכל המדות ולכן נקרא בשם קין המדה שהוא קו האמצעי שהוא מושך השפע לכל המדות בדרך קו ולכן כשאנו בקרוא אל י"ע עושים מעשים טובים באותו הקו אנו מושכים הקויים מלמעלה למטה · על דרך החום אל תחום קרוא לקול צינורין ועל זה אמר הפסוק חוק וקוה אל י"י ר"ל הזק קצת במעשים טובים וקוה אל י"י והנרמז שקו השפע יורד מאריך אנפין לאור שנקרא ה' הנך רואה בעיניך איך הכל רומז לשם הויה והוסוד שיתי י"י לנגדי תמיד שהוא כלל כל הכוונו' כלם ומושך שפע הפנימי עד אור עצמות ותופס כל הנאצלים והוא היה הורה ויהיה לאפוקי השאר שסות שהיו ליתיר נבליני במקוריהם שהיא אחור חויה עצמו שהיא כוד נשכה תהו סמש כוונת משה רבינו עליו השלום בכל תפילותיו ובל כוריו ובפרט בספר הרזיא מחכמא שעשה על תרי"ג מצות וכל בוסמה רמזיו של כל מצוה מעמיד על שם היה כנורע לפי שקרא כי כי הוא מידותו ושורש אחדיותו ולכן היה אדון כל הנביאים וגם אני חקטן זיראצ"ל דמן חכריא לקחתי כוונתי להתפלל והכרכות כלם מיוסדים על ארבע אדני פו אותיות שם הויה והייתי מרגיש ורואה נפלאות שתם שמש בפתיחת החכמה ופותחים ארובות השמים תעלינים אשרי מי שוכה להם ועל זה נאמר בכל דרכיך דעהו והוא ישר אורחותיך בפואות המרכבה ויצילך מכל נזק ופחד ויקויים בך וראו ממך כל נוי הארץ כי שם י"י נקרא עליך לכן אומר הברית מנוחה שכל פסוק ופסוק שיש בו כ"ו אותיות הוא קודש קדשים ומה אם המכפר שלו כל כך חביב מכ"ש השם עצמו ולכן כל אותיות תורתינו הקדושה עם סנצפ"ך אנם אלא כ"ז בסנין השם והכולל ואם תכוין לעולם בשם הויה שבכל ברכה וברכה לבנין הפרצופין ואורם הגדול חיורד מלמעלה ע"י כוונתך לכן בכל דרכיך תריהו תצליח ותרויח ותהיה אהוב למעלה ונחביב למטה ולא יהיה לך שום מקטרג ומפסק עליך וכל זה מועיל כל שנה ושנה וטוכה הכוונה הואת מאוד מאוד וחרגיש בעצמך הפלא ופלא פעולת הכוונה אכל מיום ז' בתמוז עד יום י"א באב שהוא בין המצרים אז לא יספיק הכוונה הזאת לנדה כאשר אכאר במקומו בסייתא דקב"ה ושכינתיה יל"ו :

שער ששה עשר

והוא נקרא רישא דזעיר אנפין

הכולל השערים ודיקנא דליה ת' תיקוני הפנים עם כל פרטיו :

פרק א

הראש של זעיר אנפין עם שערותיו וחזקן שלו בס' תיקוני שהם קבוצים כו נבנה סבבי שת סזל עליון שהוא תיקון שמיני דאריך שהוא נוצר חסר וכשישת סזל התחתון שהוא ונקה וסוד הרבר סקום אבא ואמא מתחיל תחות דיקנא דאריך

והחזן ושתי תאומותיהם ועל זה נאמר והיה המשכן אחד שפירושו שלם ותמים כלי מסרון כך יהיה ביום ההוא יי' אחד ושמו אחד דהיינו נקביה הנקראת שם משמע העולה ד' עבים וב"ן א' ועתה היא נבנה משם הגדול שהיא בינה הנקראת שם הגדול שנאמר ומה תעשה לשמך הגדול כי היא המגדלת את איבריהם הקטנים והשכינה נקראת שם הקטן אבל ליעתיד לבוא יהיו באיבריהם ובצביונם ובקומתם וצלמיהם שלם ותמים ואז גם האותיות בציון והנשאר בירושלים נזן ערן שלמעלה ולמטה ישוב שלימותו דהיינו ה' פרצופי נשמתו נהנתי' ולכן קדש יאמר לו עם כל הכתוב לחיים בירושלים עם כל ה' פרצופי נשמתו יתברך יי' לעולם אמן ואמן:

פרק שני

בלל גדול נקוט בידך שתיר אנפין אפילו ביניקה לא היה לו כתר אלא אב"א לבר ואפילו תב"ד לא היה לו אלא בסוד אור חיצון וכלי כי אותה ההתלבשות של אמא ליעיר לא היה אלא בסוד כתנות עור שהשתוה הוא עץ הדעת טוב ורע שהוא רין אבל לפי כפירתו של ר"מ שכתוב בתורה כתנות אור הוא סוד המוחין שבתוך האור החיצון והכלי וכולו חסדים וכולם תשובה שאמר ויראו אלהים את האור כי טוב וכן בתיבת אחת ישוב ורע כן בכלים אחת שבתוכם המוחין והיה גם כן ר"ע עיין לפי שלא עמק עדיין כראוי עד שבא אדר המוחין ודו"ק שכל תיקוני המוחין של יניר אנפין הם בסדר שבו בתשעה פיות שבו דהיינו חב"ד גב"ת נה"י והיינו על זה שרירי חפתיים של יניר הכל פרצוף מבוקף ובינה שהם חסד וגבורה להראש כאשר פירשתי בסדר דיקנא דאריך אנפין ז' תיקוני עין שבו שנעשו ז' תיקונים של אריך אנפין משבת' דמלכות אורם קדמאה נראש הסלכות האחת דהיינו שלשה ראשות שבה נשארו במקומם רק ה' תחתונות שלה הם שבעה ימי בראשית הם מלבושי בינה שפירות דאצילות הבחינה נקראים עתיק יומין שהם ז' ימים תיתיקים מסלכות אורם קדמון ז' ימים הללו נתלקים אל י' ספירות כי תגולגלתא כללה משלשה שעלית מנסחרים בתוכה ותופפים עליה באורם על דרך לבוד קורש הקו שהוא שבשלל שלשה ונה שאירע לאבות אירע לבנים ויהיה כל תיקוני לקשר אורם קדמון בעולם מאצילות שאי אפשר לעולם בלאו הכי ואור האין סוף הוא תוך העתיק וחכמה דינה דאצילות שהם אבא ואמא מלבישין את אריך אנפין הנקרא עתיק קדישא הוי' תחתונית של לבר על הדרך הנזכר למעלה ונקראים אבא ואמ"נ א' שהוא ו' קצוות דאצילות שהם ו' ספירות מלבישים את אבא ואמא הז' תחתיות שלהם וכל קצה הוא צורת ו' הם ו' קצוות ו"פ ו' הם גי' אל"ף ובהם מתלבשת הבינת הנקראת מ' תגישה אלה"ם דהיינו ם' יראת אל"ה ונוקביהן דז' אחיות מלכיות דאצילות מלבשת את יניר הז' תחתונית שלו בסוד נקבות הסובב גבר ובינת חזון חוזרת ליו פנים בפני הנה הת' פרצופין דאצילות שהם עתיקא קדישא אבא ואמא זו"ן לכל אחור וא' ישלו פרצוף בפני עצמו כולו אותיות של אחד מאיר ותתן חיים לכל העולמות שלמטה מהם והוא מצויר בסדר עמידת השמות המונח ארם הכולל רמ"ח איברים ושס"ה גידין ושם היה כנגד אותם בסוד שאמרו בזוהר שמי עם ה' הוא שם"ה זכרי עם ו"ה הוארם"ה אבל בעל הרצון עצמו שהוא למעלה מעולם המלבוש ולמטה ממנו ובתוכו וסביבותיו הסובב כל עיגול העולמות כמו שנ' הנה זה עומד אחר כתלינו משגיח מן החלונות מציץ מן החרכים עליו נא' ומה דמות תערכו לו אפילו השם לא יוצדק בו עצמו אלא ע"י התגלותו קצת בעולם המלבוש עם צירופיו שיליו אמרו חז"ל קודם שנברא העול' היה הוא והיינו בעל הרצון בלשון נסתר ושמו דהיינו עולם המלבוש שנתגלה בו רצונו ב"ה שבן רצון עולה במנין שמ"ו ומה שאמר הכתוב אצל הר סיני כי לא ראיתם כל תמונה זולתי קול דברים אתם שומעים מתוך האש אין הכוונה שמכחשת ח"ו תמונת האותיות של כל פרצוף ופרצוף לא על היות קב"ה בעולם הנשמי הזה על הר סיני זמן רב ולא נשתנה ונתעבה תמונתו כמו המלאך בין שיהיה למשך ז' ימים רצופין שוב אינו יכול לעלות כי נתעבה ונתגשם עד שכל אחד יכול לראותו כמו שאמרו בזוהר רות והחירוש הוא להראות אלהותו ורוב דקותו על כל המלאכים שפעמים נראה ופעמים אינו נראה ועושה שליחותו ועל כל זאת אינו יכול לדבר למטה בקביעות ז' ימים רצופים והעד על זה שנא' פנים בפנים דבר יי' עם משה ובודאי ראהו מהימנ"ה ודבר עמו באשר ידבר איש אל ריעהו במראה ולא בחידות והבן כזה שנאמר וכל העם רואים את הקולות עיין ת"ש מוטעם לחיך והחלק טביעו כמו עצמותו והכוונה הוא שאין לו תמונה מיוחדת אלא כפי המקבל מא"א כי על הים ראוהו כבחור ואצל כתר תורה בזקן בישיבה לכן נאמר סה דמות תערכו לו שאין לו תמונה מיוחדת ומה שנאמר זולתי קול כוונתו על אמא עילאה שממנו יוציא הקול לז"א בסוד ז' קולות של מתן תורה סוד השופר ואינה נראית כמוהו"א ומי שיש לו עינים בראשו יבין מתוך דברי חז"ל שכך הוא ודו בזה (ולא יקשה לך אם ראהו פרע"ה למה נא' ומה דמות תערכו לו שהרי נא' ותמונה אינכם רואים זולתי קול משמיע שהקול עצמו היו רואים שנ' וכל העם רואים את הקולות) ומה שיעיהו הנביא גי"ה אמר וארא את יי' יושב על כסא רם ונשא ואף על פי שתרצו בגמרא כאן באכפקלריא המאירה וכאן באכפקלריא שאינה מאירה ונאמר אני אעביר כל טובי על פניך וראית את אחורי ופני לא יראו ואפילו זה היה בעין העגל שאמרו הפנים עילאין ופנים זה לא ראה אותם אבל פנים תתאין ראה שהוא אחור לבני עילאה כאמור בזוהר הערי"ז כה שאמרו חז"ל מלמד שנתעטף הקב"ה כש"ץ לפני משרי רבינו ע"ה ואמר כסדר הזה יעשו וכו' יצא לנו מגרון הירון כי זעיר אנפין כלביש ז' תחתוניות של אבא ואמא כי הידים שלהם הם יורדים ומתפשטים למטה כבכול כמו ירי פשר ודו שנאמר וכשרי אחזה אלחה וכאלו ה' נעשו שבעה תיקונים של זעיר אנפין בראשו דהיינו גולגלתא שלא דהיינו סוחו שבתוך קרומו של קרומא דאוירא כצחא הוא שעירותיו של ז"א עינים שלו תרין ולא כמו אריך שהם נחשבים עין א' רחמי והשניה רחמי גו רחמי אבל בכאן הם שנים דהיינו עין ימין ועין שמאל והחוכמה ובכולו שבעה הז' תיקונים דאריך שנכנסו בתוכו ז' ספירות מלכות א"ק כן ממש בכאן בזעיר ספירות כתר זעיר שנכנסו לבוקיו שבתוך תחתוניות דאבא ואמא והם נעשו ע"ק לראשו ואין צורך להאריך בזה איך נהלבשו בי כבר הוא מבואר למעלה בז' תיקוני אריך עיין שם ובן בתיקוני דיקנא אלא שיש הפרש גדול בין דיקנא דאריך לדיקנא דז"א כאשר נבאר בסייעתא דקודש' בריך הוא דשכינתיה ואלהי ישראל הוא אלהים חיים ומלך עולם יפחול לי שגליתי בכשונו של עולם ויקויים בי גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך מחוקים מדבש ונופת צופים אמן:

פרק שלישי

ואלה המוחין שאמרנו שנעשה ממנו ראשו של ז"א אינם בתמידות אלו והענין הוא כשנמנה ז"א על ידי א"א שקעלה אותו הטפה ברגליו ובנה אותו ע"י אבא ואמא נתן שעור לזעיר שיהיו לו ששה קצוות דהיינו נג"ת נה"י איברים בקומת איש נתן לספירותיו דזעיר שתי שעורים אחד בכח ואחד בפועל שהפועל הוא נג"ת נה"י שהם בו דרך עיקר ואותו שבכח הוא חכמה בינה ודעת ומכ"ש כתר עצמו ופירושו רמילתא כך היא כבר ידעת שז"א הוא חבור שש קצוות והוא גג"ת נה"י חיבור אלו השש קצוות נקראים ז"א פירושו פנים קטן כמו נער כי ראשו קטן נמצא שעצמות ז"א הוא חבור שש קצוות כי כלי חכמה בינה ודעת אין בו אלא שאריך אנפין עשה לו בית קיבול כדי שיכול לקבל חכמה בינה ודעת והם בו כמו היולי ובית קיבול הוא בסוד טעם סגולתא והענין הוא שז"א להיות שאין לו מוחין שהם חכמת בינה ודעת שהרי נער קטן אין בו דעת ואחר ניקתו והגדלתו ע"י פרקי נה"י ראמא נכנס לו הדעת מעט מעט והזקן כי נער אין לו זקן ואינו יכול להזדווג כי הזקן התחתון בעליון תליא שהכריס אין לו זקן כי זעיר אנפין כביכול בהיות שאין בו אלו המוחין במעשינו הטובים אנו ממשיכים מאמא המוחין שהם סור התפילין שנאמרים במקומם בעזרת קודשא בריך הוא ושכינתיה והוי סוד הפסוק מ' יקום יעקב כי קטן הוא כי אמא נקראת מ' מספר חמשים

שיעורית נוקבא דקיימא לשאלת ויעקב הוא ז"א ואלהים אמרת ומלך עולי יאיר לי סוד נשמ רוח אפינו אריך אנפין הוא שמו הגדול יד"ה והוא סוד רוח הקודש היוצא משתי נהירין החותם דאיהו פרדשקא דיורד מאור שמו הגדול של עולם המלבוש דרך רוח אויר קדמון לקיים בי סה שנ והשביע בצחצחות נפשך ועצמותיך יחליץ והיית כגן רוה וכמוצ מים אשר לא יכזבו מימיו והוא סוד אינון רעין דלא מתפרשין לעלמין ולבתר החופש אני כתפלת אשר עליו נאמר ותהלתי אחסום לך יגיל יעקב ישמח ישראל יתברך יי לעולם אמן ואמן:

פרק ד

ולהבין היאך אפש שיהיה זעיר בעל ששה קצוו לפי שסעולם לא מצינו תינוק בלא ראש דע כי זעיר לעולם הוא בעל ששה קצוות ויש לו ראש גם כן אלא שאיברין קטני ושיערו בפני אדם גדול יהיה מהכתפים ולמטה ולזה נקרא זעיר שאינו עושה טרה בפני אדם גדול כי אם מהרוחות ולמטה שהם בחינת קצוות והזרועות שכנכסים בו כשהוא בעל ו קצוותם ששה אורות וחם אותם שנפלו כשנשברו חבלים והשלש נשארו למעלה וזהו שאמר הכתוב ואהיה אצלו אסון פי חז"ל אומן מופלא אומן מוצנע אמון פרגוד ואלו הם השלשה שנשארו למעלה ונעשה מהם תלת רישין ונשאר למט הצל שאינו כל כך מסש שבנה ממנו ראשו של זעיר ולכן אינו כל כך קטנ וגדול ואם היו השלש ראשונות קבועים בזעיר היה האדם ביונו פונם בהם אחר שאינם מקבלים תיקון אם היו אחזים בהם התיצונים ולא היה לזעיר ח"ו תקום עתם כשהאדם חוטא אינו פוגם בהם אחר שאינם קבועים בו אלא רשם מסתלקים ואפילו כשש קצוות שכו כיון שאין להם ראש כשהאדם חוטא באחד מהם פוגם בו בלבד לא בכולו והוא יותר נקל לתתכם וכשהאדם שב בתשובה תחרין המוחין למקומן יש בו כח להאיר כל הרצוף ולתקנו כי כיון שקטלש ראשונות שבו הן תוספת הרי הם לעיתים מסתלקים והולכים מחורים והוא מעם כל פחו משלש בלבור רמיא ובנוקבא הנקודה העליונה כתר דידה בלבר קבועה בה והיא כוללת דידה ואין הפגם מגיע שם אלא שבזמן התירבן היו חוששין הסגהדרין לחגן בעבדה גבוהה הנוספת שתקנו ביבנה דהיינו ברכות המינים לפי שעיקר סוד כתר שלה היא מאמא כי באמא כן כתוב ויבנה הוא אותיות ביה וגם סלה ביבנא שלה שם אדני השבון ס"ה שנאמר וד' בהיכ"ל קדשו"ס מפניו כל הארץ ואמרו חז"ל כל מקום שנ' ו"ה הוא ובית דינו סוד זעיר ונוקבא כי הזכר הוא רחמים והנקיבה היא דין וסלת היכ"ל וסלת ה"ס כל אחר עולה אדני וסוד היכל קדשו של ז"א ונוקבי הוא סלבוש אבא ואמא ונעשית חופת חתנים וסוד סוכ"ה נ' שם יאהדונה"י שישבים שם ומסיימים שם חתן וכלה ז"א ונוקבי וסלת ארץ היא סוד שבינה שכה שם אלהים סלא באלפין עולה ארץ החיים שהוא אלהים חיים זמלך עולם ורי בזה ונחזור לעניינינו אמנם ט' מרות אחריות של התפשטות קומת כלליהן תוספות בה וזהו שאמר הכתוב בשם זעיר זאהיה אצלו אסון שם הייתי מתגדל ומי היה שם חבמה וביה ורעת שהם מופלא ומתנע ופרגוד ז"א אף אסון רבתא שהם ט' ספירות דמלכות שנשארו ג"כ למעלה לסבה שאמרנו ולכן אכר רבתא שהם רוב התפשטות וגדלות קומתה ולעיתיד לבוא לא יתגלמו לא ג' ראשונות דזעיר ולא ט' ספירות דמלכות לא כולם ישארו למטה בקישוטין דנהורא סני כי כאותו הזמן לא יהיה מורא מהקליפות שנ' ופרה ורוב תרעה יהר ואריה כבקר יאכל תבן ושעשע ינק על חר פתן לא יריעו ולא ישחיתו בכל גבול הר קדשי ומלאה הארץ דעה את יי ככים לים מכסים יתברך יי לעולם אמן ואמן:

פרק ה

עתה יש לנו לבאר מה שאמרנו בשיעור קרית ארבע בתר זעיר דהיינו ראשו מהיכן נעשה צריך אתה לדעת מה שאמרנו שנתפארת זעיר יש שני שלישי חכר מגולים וגם אמרנו ששלישי אחר מסעיף לעצמו והשלישי השני נעשה ממנו ראש נוקבא מכח הבליטה אשר בוקע האור לאחוריו מזה השליש עצמו שבוקע לאחוריו לקח קצתו כתר זעיר כי לא הוצרך כל השליש הזה של

חסר המגולה לראש נוקבא אלא כחציו נעשה ראש בתר ושל ומחציו נעשה ראש כתר נוקבא ואעפ"י שאמרנו שמחציו נעשה ראש כתר זעיר אין הכוונה על חציו מכוון ככמש אלא יותר מעט דהיינו "ה הוא יותר ד' מאותיות ה"ה ואותו החלק הגדול לקח ראש כתר זעיר יותר מראש כתר נוקבא גם ידעת ששליש את' יש נת"ת זעיר מכוסה לפיכך חיה יכול לכבול שליש אחר שירד בתוכו כן מחסרים ששם נשלם יסור אמא עתה כשחתר האור מגולה בסוד אור מקיף גם זה השליש המכוסה הזר מגולה ואינו צריך כולו לזרד השליש של ת"ת הנשאר מכוסה ונשאר חצי שליש סוה התהר נ"כ כמו שנשאר בגדולה וגבורה וכנצח והוד שליש וחצי אם כן בזרד החצי שליש שהיה מכוסה עתה ששב מגולה עלה עם החצי שליש המגולה שנעשה ממנו ראש נוקבא וכשניהם נעשה כתר של זעיר ובהיות שאמרנו למעלה שנה"ראמא נכנסו בתוך זעיר להגדילו נמצא כי עתה חצי ת"ת התחתון של אמא יבוא על הנלטלת ראש זעיר ונעשה גם כן ממנו כתר זעיר ומכל אלו הפרטי שאמרנו נעשה ראשו דהיינו סוה ההצי התחתון של ת"ת אמא ומחצי של"ש המכוסה הנעשה מגולה ומרובו של אותו שליש המגולה אשר בקע שם ונעשה ממיעוטו כתר נוקבא מאחוריו ולכן כאה המלכות בסוד אותה פסיעה שבסוף ו"ו שבתוך אותה' כסבואר בשער קרי' ארבע בסוד אושים פסיעה לבר הוא מפני שאה"כ בהגדלה היתה צריכה לבוא ולהיות באחורי זעיר כנודע כי שם ביתה ולכן נשארה שם בסיום הוא וחזרה שם אל האחור של הוא וכאשר נתארכו נ' אותיות של הוא"ו ע"י הגדולה שהם נה"י דזעיר כנודע אז נשארה היא באחורים שלהם והטעם שיצאה נוקבא מאחורי ולא כלפניו פנים בפנים מפני שהאחורים הוא דין ובדינים יש אחוריים מהחיצונים והקליפות לכן יצאת מאחוריים כדי שלא יהיה אחיזת להם מהק"ך צירופי אלהים אשר הם באחוריים של זעיר ונוקבא ובאחוריים של כל פרצוף עד סוף העשייה ולזו נקראים אלהים קדושים שנ' כי אלהים קדושים הוא הם כותל הקדושה בכל מקום ויצאו שמות של חול משברי כלים דהיינו קס"א צירופי אלהים אחרים בסוד כל המוסף גורע והם הנקראים נזירין דפרזלא הדוחים את מי שאינו ראוי לעלות והם נקראים דינים אשר מהם יצאו שמות הכישוף והקליפות והם פסש אחריתם כנגד ההיכלות של כי"ת פסש והם מתחילים מחיכלי נוקבא דבריאה ובאחורי אחורים חללו נחלו עזה ועזאל לכן נקראים אחורים והרי חושך ולא אור כי הקב"ה ברא טוב וברא רע או"ר וחושך ועל זה אנו משבחים בכל יום יוצר אור ובורא חשך ולו השנים עזה ועזאל הם כתרי כותות הסומאה ואם הם יסתקו עם נקיבותיה הם השחי נשי זונות שבאו ל שמה"ע ונפלו תחת רגליו ונכנעו שנאמר אז תבואנה שתים זונות ל המלך ולא מקורם לכן והם נשיהיהם של שנים אנשים כרגל"ר"ש שחיו בקיאין בכישוף והרשין והם היו מגבורו עזא ועזאל כאשר נבא בסקומובסייעת דקב"ה ושכינתיה:

פרק ו

למה השני פרצופין זעיר ונוקבא הם דכוקים אחור באחור קורם הזווג כדי שאלקים אחרים לא יתאחזו בהם ויתגיין כי תאחוריים אסרתו הם סוד אלהים והם ק"ך צירופי אלהים והם עד סוף העשייה כסבואר בסקומו ושם אחוריהם באים הקליפות ונמשכים משם בסוף כל העשייה והם נקראים אלקים אחרי בערך אלו הקך אלהים שהם אלהים חיים דקדושה והנה כשיש ח"ו חוטאי גבללים אלו האלהים אחרים בשרשם בסוד האלהים הקדושים שבאחוריים ועל ידי כללותם בשרשם הם יונקים מן השכינה והוא סוד כל אחיזת החיצונים בקדושה כי אינם אוחזי רק על ידי כללות בשרשם ולא שהם ח"ו ינכנסין ינעצם חלו סוד הפסוק ערו ערו עד תיסוד בה כי אלו האלהים שרשם מין נוקבין שביסוד דנוקבא כי הם ה' גבורות ה' אותיות אלהים וכאשר רוצה המלכות להתגדל כיין נוקבין נכללים כל האלהים של הקדוש שם ביסוד שבה וכשיש פגם ח"ו אז אוחזין אלהים אחרים בשרשם ונכללים עמהם ואעפ"י שהם אינם נכנסין ח"ו על כל זאת יתקין בסוד הכללות והוא שאמר הכתוב ושפחה כי תירש גבירתו כי צריך העליון סזרוג עם רשפתת כביכול בסוד הנזכר ומזה תבין סוד תאנא הכועל ארמית קנאין

מענין כו' להכריח ואל הדעת עם השפחה כי על זה נאמר ושפחה כי תירש גבירתה וזהו שאומר הכתוב יערו יער היסוד נאדי יער שם מגיע הפגם כמ"ש כול וזהו שאמר הכתוב באלהים יאור נדם בנחלתיך פי' כי החיצונים הנקראים אלהים אחרים הם נאחזים באלהים דקדושה ועל ידי כך באו תוך נחלת הקודש ולזה אמר אלהים ולא אמר י' והנה היותם אחור באחור מפני שהם דיני ויוצאי ממנו אליה ואז נדבקים כי הענף נשאר דבוק באילן אשר משם יצא והנה בחיותם את"כ בסוד הזונו פגם בפנים היה ראוי שיחזרו להדבק בסוד החסדים הנתנים מסנו אליה אך הטעם הוא שהם מלובשים מאורות אבא ואמא ואז הדינין נכנעים כי אורותי' נקראים חירות היובל חירות משיעבוד מלכיות וגורמים משם הוריד של גדלות שנ' בו אני ה' אני הוא ולא אחר אין עוד מלבדו כתיב ונאמר אני י' הוא שמי וכבודי לאחר לא אתן הוא ולא אחר ואדרבא בו נכנעים הקליפות ולעתיד לבוא אורות החירות והיובל דאמא יכניעו את כל צבא המומאה עד קצותו אשר לא יוסיפו עוד בני עולה לענות את ישראל בכראשונה שנ' בשנת היובל הזאת תשובו איש אל אחוזתו ואיש אל משפחתו תשובו שכל אחר מישראל יירע משפחתו ושבטו וכל הסורות לא יתעלמו מהם ומחתי הגדולות יהורו ולא יסורו עוד מהקומם שהם שם הויה עצמו ממש ולא מחתי הקטנות שהם שם אלהים שנ' והיה ביום ההוא יהיה ירו"ה את' ושמו אחד והכנפים והמסבים יסורו מכוואות הקדושה והמרכבה שנאמ' ולא יכנף עוד מוריך והיו עיניך רואות את מוריך ואומר ונגל כבוד י' וראו כל בשר יחדיו ואסר הגה אלהינו זה קיוינו לו ונגיל ונשמחה בישועתו יתברך י' לעולם אמן ואמן:

פרק ז

אמרנו שיצאה נוקביה מאחוריו כנגד טבורו של זעיר להגן מן האויב שנ' חשיב "אחור "ימינו "מפני "אויב ר"ת אימא והיא נוקביה של זעיר אימא תהאה וראי שתיא ימינו דכתיב נצבה שגל לימיניך בכתם אופיר ונקראת טובה וברכ' ושמחה למי שיש לו אשה ירא"ד ואמרו חז"ל שמי שאין לו אשה שורה בלא חומ"ה וכו' ובודאי היא לוחימה נשנכה להצילו מאחיז הקליפות הרוצים לאחוז באלהים קדושים לפיכך היוצרך המאציל ב"ה להשיבה אחיר באצילותה מפני האויב להגן ממנו והוא סוד שאחז"ל מיעול לא ראתה חטה פניקה שלו לבה כיון שהי' באחוריו אין זעיר יכול להכיש בה יבמת חתפלה וכ"ש היא יוצאה מאחוריו ובאה בפני' ואז זעיר קב ס בה והיא מליאה ומיזרה ביאיר זעיר הנקרא חסד ואם תאמר היה ראוי לזה הטיפה יצא מראשו כדי שלא יהיה להם אחיזה בראשו ולא מבין חדיהי לבד אלא בראשו י"ל שפרצוף לאח בגן בעדו מן העורף תחת אחור שבעורף עד החזה אינם אלא תאוה ושמירתה מיעפת שבן ראשו של זעיר סני לית בהכי אבל מכל מקום יש להם קצת יניקה ואין האויה מרחוק מהשערות של זעיר של הראש שהוא ענול ומהעורף מן החור שבעורף בסיבת הטאינו כאשר נבאר בעזרת קב"ה ושבינתי' ומהשערות דנוקביה וגם ראשה הוא ענול וגם אינם" שהם דבקים אחור באחור ובותל א' לשניהם אך אינם ממש בחבוק אחור באחו' מכל וכל כי בין הזרועות ובין השוקיים שם יש חלל ושם יש אחיזה לחיצונים שהם הקליפות ונם בין הכתפיים ובעורף של נוקביה ואם ארם מתלוצץ גורם שיגיע להם למטה איזה הארה ואחיזה להדינין החקפין או להקליפות ואם יקרא ק"ש בחקונו אז נותן ריוח בין הרביקים ומפלא אותו החלל שפע עליון משמות של גדלות שאין להחיצונים אחיזה בו ואם תאמר היה ראוי להיות שיהיה זעיר מכוסה מכל צדדיו והראש שלהם לא יהיה ענול כדי שלא יהיה להחיצונים אחיזה ויש לומר שכך היה כוונת המאציל הכל ב"ה ליהן לחם חיות כבר נש דיהיב נרמין לכלבא משלחנו של מל"ך ב"ח ולכן מראש זעיר שם שורש הקליפו' הנאחזים בשיערו' השתורים שלו אך מראשנוקביה הם שורש הדינים לבד משערותיה שהם אדומות והנה הסברא הוא להיפך כי היה מן הראוי שהדינים שהם יותר דקים מחקליפו' שהם עבים יהיה שרש מן ראש זעיר והקליפות שהם יותר עבים יהיה שרשם מן ראש נוקביה שהיא אינה רקה כל כך כמו זעיר אבל הטעם הוא כי ראה המאציל עליון שורש הדינים שהם כראשו דזעיר היו דינים קשים מאוד כי דינין דנוקביא קשים ותקיפים כראשו כי הם מוחין מבחינות נה"י דתבונה שהיא נוקבא ואין הדינים קשים מתגברים ונאחזים מאוד בזמן מוחי' קטנות וכן אם שורש הקליפות לסטה בראש הנוקבא אשר בכל הקליפות סובבים אותה בסוד הסוכ כשושנה בין החוחי' כן רעייתי בין הבנו' היו נאחזים תמיד ח"ו והיה משם נחרב העולם ולכן רצה המאציל העיניין בחכמתו לשבש הסברא הזו ושורש הקליפות יהיו יונקים מראש הדכורא אשר האור בא להם מרחוק ואין להם יכול להאחז שם יותר מראי כמו אם היו למטה בראש הנוקב וכן שרש הדינין למטה בראש דנוקבי' אשר מוחין דילה הם מנה"י דזעיר והם נתים בראשו ובזה יהיו הדינין ממותקין ועשה אחניך כאפרכסת לשמוע דברי רזי עתיק יומיא כי כלם הקדמות נכוחות למכין וישרים למוצאי רעת וצריכים לך במאור לתיקוני הראש של זעיר אעפ"י שמקצתם ביארתי לך בשערים שכתבתי על כל זאת כאן מקומם ממש ובזה תדע החילוק מה שבין ראשו של זעיר לראשו של אריך אנפין ואני נפתלי זעירא דמן חבריא בן לא"א החסיד מהר"ר יעקב אלחנן זלה"ה אחלה פני המעיין לבל יסבר סברא מה שקש להולמו כי הסברא כתם אולת מונעת החועלת ורבת הנזקים אלא ילך למארי מרין ורזין דאוריתא ויבארם על אמתתם ולא יממך על שכלו כי אלו הסודות הם סתומים ותתומים באלף עזקאן כי יש בזה הפרק כמה חילוקים עם שאר הספרים של תלמידי האר"י זלה"ה למי שאינו בקי בהם אורות הגמנומים אבל למי שבקי בהם יודע אותם על אמתתם ברוך שכתר בהם ובמשנתם לא יקשה לו שום קושיא בעולם אלא דברי ם"והאר"י זלה"ה הם למסמרות נטועות מבעלי אס"פות נתנו מרוע"ה נאמן אחד ואני הפילתי לך י' ערת רצון אלהים ברוב חסדיך ענני באמת ישעך גל עיני ואביט נפלאות מתורתיך ואשאב מים אולמן חדתין דאורייתא בששון ממעייני חישועה ונאמר ומלאה הארץ דעת את י' כמים לים מכסים יתברך י' לעולם אמן ואמן:

פרק ח

קודם שנבאר הראש של זעיר אנפין נז' תיקוניו וט' תיקוניו של חזקן הקדוש והשערות של ראשו צריך ארזת לדעת שראשו נעשה מדינין תקיפין נוטן חקטנות והנה ראוי שתדע כי כל אחיזת החיצונים הם מסוד המוחין של קטנות שהם סוד אלהי"ם ששה מוחין והם ששה אלהים דהיינו שלשת אלהים כאבא ושלשת אלהים מאימא כמו שכנגדלות הם ר' מוחין ונעשה ג' מוחין בנה"י שלהם כן הוא בקטנות והנה המוחין הללו נהם יונקים החיצונים ולכן ראוי לחקן אלו המוחין ולהמשיך המוחין דגדלו כדי שיסרו וישבתו החיצונים שהוא סוד חויות ה' חסדים וה' גבורות שהם נכרתים מאחיזתם ונבנים הקליפות ובן גם כן מוחין דנוקבא הם גם כן מסוד שם אלהים ולפעמים כשחקליפות אוחזים בו אפילו שם אלהים אינו שלם כי שתי אותיות "ה הם מתכסים ונעלמים משם אלהים ונשאר אלם מדברכלו נמביכול ואינו משורר ואינו עולה בשיר כי בעודם משוררים מהלכים וכל דבורן הוא סור מיין נוקבין של למור התחתונים באומרו פלוני בני אומר כך והוה סור שאתו"ל במסכת עירובין אלו ואלו דברי אלהים חיים דברי האוסרין והמתירין אומר הש"י יונתן בני כך הוא אומר עיוור בני כך הוא אומר אבל מ"מ הלכה כבית הלל כיון שכתוב בית שמאי לשם שמי כמו בית הלל ראוי להקב"ה להוציאו מן הפה להיות מיין נוקבין והוה סור דבור ושירה והוא כוונת הפסוק נאלמתי דומיה פי' כאשר הוא דומיה שהוא ד"ם "ה שאותיות "ה מאלהים דומם ואינם מתגלים בשביל החיצונים אז נאלמתי ונשאר מאלהים אלם ובפרט עתה בגלותינו שאנו בו נאמר נאלמתי דומיה וחזר הזעיר לקטנותו והענין הוא שכל עיקר הסוד ושורשו הוא שם "ה שבאלהי' שהם יסוד ישראל סבא וישוד תבונה שהם סוד שם "ה דהיינו יוד אבא ה' אמא וכשזכור ושרשי המוחין ישאר אלם וכאשר יבואו שורש המוחין שהם "ה מאלהים אז יתוקן שם אלהים קצת ואורת היא ההגדלה הראשונה של אלהים פשוט ואח"כ צריך הגדל שנית והוא לסלאות שם אלהים במילואו שהם במילוי יודין שהוא סוד חכמה דזעיר בקטנות ואלהים דהתן כבינה שלו ואלהים באלפין

שער רישא דזעיר אנפין קבד

מהדיעת דלפי שכרעת דזעיר כלולים ה' חסרים וה' נבורות
בכן מילוי אלפין שלו האלף יש לה שני ציורים הראשון יו"ד
למעלה ויו"ד למטה וא"ו באמצע כזה א כנגד ה' חסרים שבו
משם אלהים עצמו האלף השנית יו"ד למעלה וא"ו באמצע דלת
למטה כות א שהיא כנגד הנבורה סוד הדלת שהיא דל"ת
ועניה בסוד גלתה יהו"ה מעוני לפי שהדלת נתנה כמלת יהודה
בין שם הויה לא לשבח אלא מרמז הגלוי הוא מיעוט וחסרון הלבנה
והיא עולה ויורדת עם ישראל . וכן קכ"ה שנ' עכו אנכי בצרה .
וכן סוד הפסוק כי גרים תושבים אתם עמדי ונאמר והו"א אסר
בזיקים בתוך הגולה ונחזור לענייננו ברע"ה זה שאמרנו יש אחיזת
חקליפו' סור חמץ ושאור של פסח שהם בסוד הנבור' כי שם אלהים
עולה שאור דהיינו במילוי יוהך עולה ש וכריבוען ר' והאלף היא
כנגד שם אלהים עצמו ושאר הוא בתורה חסר . וא"ו ולזה בפסח
אנו מזהירין שלא לאכול לא שאור ולא חמץ כדי שלא ישלטו
החיצונים מפני שהיניקה היא במוחין של קטנות וצריך להשמר
גם כן מהרישים שלא יהיה להם שום אחיזה לכן פרעה הרשע לא
היה יודע כלום משם הויה כל ימי גלות מצרים שלא באו מוחי
גדלות ואפילו שם אלהים הקדוש היה צריך תיקון בסוד יו"ד ה"ה
של אלהים ולכן היתה תנבורת הדינין ונלות קשי השעבוד ולזה
אמר מי ה' אשר אשמע בקולו לא ידעתי את ה' כי זה השם הוא
מחזק את לבו שלא שמע מיוקף הצדיק רק שם אלהים ואת"ה
בעל כרחו הודה יי' הצדיק ונומר כאשר אבאר בסדר של פסח
בסעיתא דשמיא . אפשם גם שם אחיזה דאימא יורדים עם מוחין
דגדלות אך בקטנות אינם יורדים רק המילואים שלהם בלתי
אותיות חשורש אך נוקבא דז"א יש לה מוחי אלהים ולוקחות עמה
פנים של אחיזה דהיינו בוכ"ו ולא אחיזה עצמה וצריך שתדע כי
יש דם חיות ודם טהור דם נידות ודמי לידה ושביל והוא כי כז"א
יש ה' חסדים וה' נבורו' ושי' חיות ויש ו' שסות אחיזה בל שסות
אחיזה הם בבינה ובחכמה הם תחיות וכשלו החסדים בדעת זעיר
אנפין הם הכל אחד וכשבאים יורדים למטה בגרון הם כל אחד
לבדו וכבר ידעת ששם ס"ח הוא בזעיר ויש בו ג' אלפין רמז
לשלשה אחי"ה תעולים שם ס"ג שבו ג' שלישים והנה הי"ד של
שם הוא בראש ז"א והה"י כשיורדין החסדים והנבורות דרך
הגרון שם אחיזה שהוא שם נותן דם החיות לזרועות ימין ושמאל
וידיעת ששם של אחיזה פשוט כפול משולש מרוכב עולה דם כזה
א' א"ה אח"י אחי"ה עולה ר"ם וגם שם הויה במילוי אלפין כזה
ע"ר ח"א ו"ו ה"א כשתסיר א' אחת של ו"ו מן הויה הזאת נשאר
כמנין ד"ם והנו סוד הפסוק שופך דם האדם באדם דמו ישפך
ונו' בסוד תיקון יצחק שנעקד על נבי המובח לתקן עון שפיכות
דמים של זעיר אנפין שפגם א"ם ידע כי משם אה"ה שמצד
החסדים הוא דם טהור ושם אחיזה שמצד הנבורות הוא סוד דם
נידות כי בכור ירעת בשעיר אבא ואמא שיש ה' אחיזה מצד החסדי'
וה' אחיזה מצד הנבורות . ה' אחיזה של חסדים הם מצד אבא
וה' אחיזה של נבורות הם מצד אמא . ולזה תמצא שחשש בימי
דמים טמאים באשה כנגד ה' נבורות וה' מיני מראות דמים
טהורים חבאים מצד החסדים . ובאלף של ה"א ראשונה שבשם
מ"ה שהוא השליש חמבוסה של אחיזה דאימא נמשך ממנו דם
החיות ובהתפשטות הדעת למטה ובא האלף של אבנא ונ"ן
שבשם מ"ה שהוא השליש המכוסה ששם סיום יסור אמא ויצאים
הת' חסדים והת' נבורות בגלוי ששם יש אחיזה לקליפות כי כל
עוד שהם מכוסים ביסור אמא אין לקליפות יכולת לאחוז שכח
ויוסף דעת יוסיף מכאוב כי הדעת למעלה כשהוא מכוסה אין
אחיזה לקליפות שם וכשמתפשט למטה ויצא מיכור אמא יש
להם אחיזה ושפם הם ה' דמים טמאים וה' דכים טהורים וכשכא
האלף אחרון שבשם מ"ז היינו שנותן ה' חסדים וה' נבורות לרחל
ומצד החסדים נמשך ונקרא דם טהור ומצד הנבורות דם נידות
ובגלות הסר הזה ובפרט בזמן גלות כצרים אז נסתלק אורו של
ז"א למעלה והיה בכור קטנות והקליפות היו נאחזים ממוח עורף
זעיר ופרעה מלכם הוא אותיות הערף והנה נ' אלהים של אמא
שאמרנו הם יורדים גם כן אל הגרון אשר שם מקום צר של דין
שאינו סניה השפע לצאת ברוחב וכשהדינים גוברים שם ח"ו
אז הוא סור נח"ר נרוג' כי ג' אלהים עולים נחר וכן חר"ן וכן ביעקב
נאמר וילך הרנ"ה שנתן עצמו ביד גלות מצרים בלבתו חוצה
לארץ שכלם דיני דחרב יד מצרים שמלכה בכיפה והוא אומרו
מתבוססת בדמיך ופי' מתוך הקליפות שנקראים ס"ת בוס"ת
בדמיך דם נידות ודם טוהר ' ובאשר יצאו ישראל ממצרים נפסק
הדם והתחילו החסדים והנבורות לירד מהגרון ולמטה . וכשבאו
שני אורות מקיפין מוחין הה' חסדים מיסור של בינה שהוא
שלישית ת"ז ונם להוריד הנבורות צריך אור מקיף נמצא
שהחסדים והנבורות לכל אחד יש לו שני אורות מקיפין דהיינו
לה' חסדים מקיף אחד ולה' נבורות מקיף אחר שהם שבעה
לחסדים ושבעה לנבורות הם י"ד ונם י"ד אחרים ללאה ולרחל
וי"ד ליעקב וו' נבורות שמקבלת רחל הם בין הכל מ"ט ימים שהם
ז' שבועות כלל העולה מזה שראשו של זעיר ושערותיו והגרון
שלו נבנו מדינים רבים כאשר אבאר ולא כמו חסדי ראשו של
אריך אנפין ולכן נקרא מצחו של זעיר אנפין מצחא
תקיפא מארי נצח קרבין שנאמר ה' כנבור יצא כאיש מלחמות
יעיר קנאה ריע אף יצריח על אויביו יתנבר . ואלמלא המוחי
נדלות של חוזה אי אפשר לעולם להתקיים וכיון שבאו שלשה
שסות הויה אל השלשה אלהים דאמא הם בני של"ו או זעיר
יושב בשלום ובשלוה כי בפני רוב הדינין תקיבין כל העולמות
ח"ו בינוני ואנח' ואז מקונן זעיר אנפין ואומר שלו הי' ויפרפר"ני
שהוא מנצפך ב"פ עלוה פרפר א'מנהרו' דמשק והוא כפל הדינין
רחמנא לצלן והדינין אינן נמתקים אלא בשרשם . כי כל זמן
שהם מתפשטין ח"ו נאחזים בהם החיצוני' והם רעים ובשתשרשם
ויאיר בהם י"ג מכילין דאר"ך אז הם מתבשלים ונמתקים ובפרט
בשמניע זמן שליטתם דהיינו לעת ערב בו תרמוש כל חיתו יער
דהיינו מנחת וערבית נופלי שתי שפי דינין למטה המדליקים אש
הגיהנם והרשעים נר נין וצריכים אנו להתפלל עליהם והוא רחום
יכפר עון ולא ישחית ונו ולא יעיר כל חמתו ומשני טיפין דינין הם
פר מנצפ"ך עם שכ"ה דינין של נער נער"ה ואוי לו למי הפוגע
בהם ולזה תקן תק מנחר ויעקב ערבית ובזמן שליטת הדינין
יסתיר כל צדיקי את עצמו ידאגו על הנלות ונפרסו ביום שני שהוא
כנגד מדת הנבורות של זעיר שבו מקטרג אשמדאי וסיעתו וש
לו רשות לחבל ונאי ישראל על מי שמכריזין עליו ברקיע ובי'
חמשי שהוא כנגד הוד שבו מקטרג שרו של עשו ובהם ישבין
בשמשם בית דין עליון ותחתון להתמיד הפקידה שנ' ואפקדנו
לרנעים ונחזור לענייננו ביום שני וחמשי ישבין בשמשם בית
דין עליון ותחתון להתמיד הפקידה והבחינה שנ' ואתקדנו לבקרים
ולרנעים תבחננו כאשר יש שעות ביום שהם דין ויש שעות של
רחמים לכן הימים ומלאכים ממונים עליהם רעים וטובים וכן
חדשים ובפקופם אבאדם והוא צריך מאוד לאותם הפועלים
בשמות לידע איזה שעה ואיזה יום ואיזה חודש הן לפעולה טובה
הן לפעולה רעה רחמנא לצלן והוא שאמר שלמה המלך ע"ה לכל
יש עת וחפץ נזמן תחת השמש שהוא נוקב ה' דז"א ולא למעלה
מהשמש וכן אמר עת לדרוש ועת למות י"ד עתים טובים י"ד עתים
רעים י"ד ימים שהלבנה במלואה וי"ד ימים שהלבנה בחסרונה וכן
הדין של הפקידה והבחינה האדם נדון בכל יום אם אינו חוזר
בתשובה כי הקב"ה מחכה אם יחזור בתשובה לבטל הנזירה
שנגזרה עליו בראש השנה שעבר שאירו בזעיר אנפין י"ג מדות
רחמים של אריך אנפין שיהיו לו לעם כן י"ג כאשר אבאר ונם
השערות של אריך שהם לבנים הם סלכנים השחורות של שערות
ז"א ואז נא אם יהיו חטאיכם כשנים כשלג ילבינו ואם יאדימו
כתולע כצמר יהיו ואז בודאי הרשעים המצירים לישראל נמתקים
ויעושים טובה לישראל ואם הוא חטיר נדול כל צורריו יתניירו בנון
ר' יהורה חכיד ז"ל כל מי שהיה מצערנו היה מתניר מתוקף רחמי
קדושתו הממתק את כל הדינים . כי הוא היה מכתרי אותו הדור
והעולם עמד בזכותו ויעמר בתענית כל ימיו ואם ביום שבת קודש
לפי שהאבילה היתה מצערת אותו והתענית היה לו עונג גדיל
ונכ"פ הדין נשלם בפועלי און עמו של כמאל שהוא נוטל לוותין
עליה ויעל עמיה בסוד עת אשר שברו אויבי היהודים לשלום בהם
ונהפוך הוא ושלמו היהודים באויביהם כרצונם . כי כמאל
דהוא הנחש הערליון אינו נפדר מקטרוגו אלא ער שנשלם
המיתה רחמנא לצלן ובתשובתו של בר ישראל הוא נורם שנשלם

הוין בעפו של המקטרג ומדילמא יכול שנאמר ואתן אדם תחתיך
אל תקרי אדם אלא ארום ולאומים תחת. נפשך מזרעא דהוה
ליכתיב ביה ולאום מלאום יאמץ וכל זה הוא מאשר יקרה בעינ
נכברת שתיקרת מעצמך בתשובה יקויים בך מה שנאמר הכסיל
הוא חובק ידו ואוכל את בשרו וגו' אחז"ל ונמצרי מית תחתיניהו
בטילנוי דהא כי הנחש אינה הולכת בקטרוגה לפני הבירה בין
שלפעלה שר שהמיתה נשלמת והוה ממש סוד הפרדין של המיתה
שנאמר אם יש עליו מלאך מליץ אחר מני אלף ואמר פדיהו
מרדת שחת מצאתי כופר. והוא טור הכפורת של ערב יום כפור
כי ממנא מילתא היא והדין נשלם בובר ואומרים עליו זאת
אליפחז ואת תמוכחך זה התרגגל ילך למיתה ואני אלך לחיים
ולשלום. וראה אחי כי כל המנהגים חללו הם סודות גדולות
הנעלמי' מבני אדם החרשים והשורים שבדור הזה שמהזג אבותינו
לדורה היא וכן כאן כור הכפורת הוא להראות שהדין נשלם על
הפרות והכופר הכי איתא בזוהר חדש פרש' בלק דף צ"ו עמוד ב'
וזה לשונו אזלי חבריא ליה דמשו בי חקל חד ושמשא תוה תקיף
לזוהא חמו הוא בי חקל בשפירו דעשבין ומיין נפקין לכל' סטר
ואזלא חקלא סגיאין יתבי חמן אמר רבי אליעזר כמה יאות אתר
דא לגיהנם ביה אדהוו יתבי הא חזיוא רבבא אתי בחקפא
רשמשא ואעבר קמייהו אמר ליה רבי אליעזר חזיוא חזיוא ממי לך
מאורחך דהא תפ ואתנחם על תוכיה על מה דעבד ולא יסוף
למעבר ההוא מלת תוהו חבריא אמר רבי אבא מאי הוא אמר
לך שתוקו אמר רבי אליעזר חזיוא חזיוא לבתר ולחישו לך אתנחם
ושוי כרעוהי ולא יחוב ביה לעלמין ממי לך מאורחך קם חזיוא
בקיומיה ולא נשיל הכא והכא. תב כמלקדמין אמר ליה חזיוא
חזיוא ידענא מה את ביי תוב מאורחך דהא נזי חזיבא אתי דעבד
ביש לחד יהודאי והא הוא נאים במיערתא דילך זיל וקטליה מיד
אזדר התיא חזיוא ודלג דילונין קמייהו אמר רבי אליעזר אי לא
חזינא הכא כמה בישין הוה עבדא והיא חזיוא דהוא בר נש חד
יהודאי עבד עבדא דתובה ועד דלא תב בתיובתא לחישו לה להאי
חזיוא לקטלא ליה ואמליך הוא בר נש בין כך ובין כך ואתנחם
מחוביה ואמר דלא יהוב לעלמין להאי חטא' ועל דא אשתזיב מך
וינא אמרו חבריא לרבי אליעזר כמה ידעת אמר להו סימנא
יהיב לי אבא ואנא אשתמודענא ביה אמר ליה תינח חזיוא
דאשתמודעת ביה. תהוא דאתנחם ותב מחוביה במה ידעת אמר
להו כד הוה אזיל דהיה חזיוא קשקשוי הוי סלקין ונביח וקיף ואיהו
דאזיל בבהילו רוח' אחרת היה אזיל לקבליה הוה קרי קמיה הוב
מארחך דהא תב מחוביה ואתנחם דהוה בר נש והיה חזיוא
בישא לא חזי אינש עד דיתנון ליה כופר בהדיה באתריה דהאי
דהוה בר נש דאתחייב קטלא ותב מארחיה ואתנחם רכך אחריוי
דחזיוא עילא ותתא פירוש סמאל הוא הנחש העליון שנאמר' ליתן
נחש בריח ולויתן נחש עקלתון היא לילית ולסטה הנחש הנשמי
שחתו שלחם הוא ממש מות דחמר' ליעלן כיון דאתחייב ליה רשו
לא תב עד דאשלי' החוא דינא בישא דאתחייב ליה רשו למעבר
או דיתנון ליה באתריה חיבא אחרא בכתרא היא בריקנייא לא
ישוק כיון דאתחייב ליה רשו אמר ליה תינח כל החוא. גו
דאמרית דחבית ליה קופרא במה ידעת אמר לון כיון דמלילית
לחזיוא. החוא דחזה דהוה אזיל לקבליה ולחיש ליה דיהוב
לאתחזיה דהא אתנחם והוה בר נש דלג על אודנוי ואמר לי תוהא
חבריא אמר רבי אליעזר חבריא נחך ונחמי דהא חזיוא בבר עבדי
מה דעבד קמו וקריבו לגבי חד סנדא בוהא בי חקל אשכחו
להחוא גוי רמיא והחוא נחש כרך על עקביה ולא הוה אבדיל
מיניה ובחר אתפריש סעקביה וסליק על גרוניה ואכרך חמן
ומחמן נחית על עקביה ולא הוה מתפריש מיניה אשכחו ליד
אחנקייא מליא דינרין דגלגלחר יהודאי באורחא וסהא ליה נטל
רבי אליעזר את האחנקי אמר בריך רחמנא דבכולא עבידנא
שליחותא תבו לחהוא אתר דחמו. פתח רבי אליעזר ואמר מאשר
יקרת בעיני נכבדת ואני אהבתיך ואתן אדם תחתיך ולאומים תחת
נפשך מאשר יקרת יקר מביני ליה והכי אצטריך מאשר אתיקר
בעיני מהו יקרת מכלל דמנרמיה אתיקר הכי הוא ודאי רכל בר
ראיהו בחיובא קמי קב"ה בקדמיתא הוא מזלזלא קמי קב"ה ולבתר

בלא קשיעא כלל והשתא חברייא קב"ה יהיב לי אמוותא ועשק לי וערב לי ער כאן תאמר ומה שאמר והשת' חברייא קב"ה יהיב לי אמוותא ועשק לי וערב לי הענין הוא כמאמר בזוהר ישן פ' בלק ג' דף צ"ח ח"ל עד דהוו אולי האיזנה תר מטא לגבי רבי אליעזר שרית וקא מצפצפא קמיה אמר רבי אליעזר יונה כשרה היית תדיר בשליחותך זיל ואיליה הא חברייך אתאן לגבך ואנא עכשיו ניסא יתרחיש ליה לתלת' יומין ולא ינפיל עליה דתילו דהא בחדוא אזן אזלין לנביה אתיב ונבא אחרא ואמר לא תדיעא סביא ובאיש בעיני כגי על חד רמתא כליא דאתחיב תחותיה ויוסי שתיה' פי הפדיון שיעתן תחת חמיו של רבי אליעזר הוא רמון מלא תמרה ורבי יוסי דפקיעין שמו שאוכר ומספר הנעשה אחר זה ער שגם רבי אליעזר עם חבירו הלכושם וחצילו אותו בסיעתא חר גדיא בנו של רבי יוסי דפקיעין שבבה ש"ע דמעין וגם הרבי יוסי דשה ניצול מיד מלאך המות שרצה לינשוק אותו כן תיעולם והק"בה נתן בתתיו לפרין תליסר בני נשא וכ"ב שנה וכ"ב אותיות והוא הערבות שעשה קב"ה שיבוא אחר כ"ב שנים בלי איחור ויכוב כי המלאך המות לא רצה לפטר אותו מן הדין כמו שאמרנו למעלה שהמת' צריכה להיותה נשלמת כי הבי ארחוי דתשא עילא ותתא' ואינו הולך מן הדין ער שינתן לו הק"בה פדיון תחתיו ומאה שהיה ר' יוסי אדם חשוב נתן הקב"ה ב"נ בני אדם תתתיו תמורה וכל זה דוקא שיך בת"ח המעביר על מידותיו מושך המוחין מדיקנ' דאריך לג"א ער שנעשה נם הוא ב"נ מדות ברקנא דיל' וזה הוא ורב חסד מפת כלפי חסר ומעביר נם כן על מדותיו ועושה עמו לפני משורת הדין וזהו סוד שאחז"ל במכבת במות משה רבן אמר את בספר יסיך אמלא ואת אמרת הגני יוסף על יסיך המש עשרה שנה אכל איזה חכמים דכליין עיינין עיני השכל דדחקין כלה דאורייתא בסור עין לא ראתה אלהים זולתך יעשה למחכה לו כד"א ואיהו חכה את איוב בדברים הם מרייקים בפסוק בכלה יוסף שהוא נסתר וסלת האגני הוא נוכח דהוה ליה למימ' אוסף שמרמז על ג"א שאמר הגני על עצמו שאוסף לו ימים אכל זה אינו ברשותי אלא ביד אריך אנפין שהוא יוסף על ימיך וזהו דווקא שנם לי יתוספו הימ' קר"ם ב"נ מבילתין דדחמי בסוד יומו של הקב"ה אלף שנה שהו' ג"א כשמקבל מא"א הימי קדם ואז נקרא ורב חסד משה כלפי חסר ואלו הצדיק' זכו שלא ניתן דינם ומשפטם ביד ע"א מטרדין הישבים בחיכל זכות וסטטרון אב"ד שלהם כמאמר רשב"י כליקי דינאי לאתר ולא ידענא לאן אתר וכו' דהא ידענא דדינאי לא אתסר למלאכי עילאה אלא קב"ה ידין דינאי דתנינן מכילוי דמלכא עילאה נמי לזכותא חדיר שנ' ורב חסד משה כלפי חסר והסוד הוא שסוד אריכות הימים הוא תלוי בארך שהוא עצמו לשון אריכות השניים בסוד ביום אכלך ממנו תמות ואצל המלאכי' היום הוא כ"ד שעות ואצל אריך הוא אלף שנה תעיר מקבל אותם מאריך עיין בשער התשיעי הנקרא שער תלת דישין פרק כ"ת ותראה נפלאות בענין התשובה אדם הראשון ותמצא כיאורו על נכון מה ששיך לכאן ישמע חכם ויוסיף לקח' ועל אותו הפדיון אומר שם בזוהר פ' בלק אמר רבי אבא לר' אליעזר מאי הני' תותבא מני כמה דחמינא אם ליה יונה דאשתאת בשליחותיה דרבי יוסי חמי דאיהו בבי מרניה וירעך מהאי יונה דאשתזיב והלופא אתייהיב עליה ואתסי פי פדיון אתייהיב עלוי ונתרפא ועל זה אומר הפסוק רפאני ' וארפא ונזכה הפסוק נתן רבי יוסי חמיו שהה הוראה לקב"ה על שיעשק אותו מידי מלאך המות וגרב לו שנתן לו משכנות אחרים בערו' וכן אצל רבי יצחק ערבא"ה שנעשה ערב בעדו רשב"י ע"ה עיין זוהר פ' ויחי וסוד הפדיון מבואר גם כן בזוהר בראשית בפרוש כ"ב אותיות של רב המנונא סבא ע"ה באות הפ"א שעלתה לפני קב"ה ואמרה ליה נימא קמך דיתברי כי עלמא כי אני פרו ורביו לסכרי עלמא אמר לה אית אנת ר"ל הפדיון הוא טוב אבל אם לא הית עון מתחלה אינו צריך פדיון ולכן אמר לה הקב"ה אבל בך אתרשי פשע בסטירו בנונא דחויא רמתי ואעיל רישיה בין נופיה הכי מאן דחב בפוף רישיה ואפיק ידוי עכ"ל בפ' בראשית ז"נ דף ה' עמוד ב' עלה ד' ופירושו הוא כי כוונת הפ"א בעלייתה לפני הקב"ה עיקר טענתה היה בפני היותה פרות לשון פדיון והוא קיום העולם שיפרה את החוטאים מרות שחת ולכן כי יברא העולם והשיב ל"ה הקב"ה טענותך הוא על קיומך פדיון אם אמרת בשלמא שאתה תפדה לנמרי בלי תמורה היה ראוי דאתברי העול' כך אבל אין אתה בלי תמורה אלא פדיון בתמורה משל כמו שכוי אחר שנורזן מעותיו לפדיון ויוצא משביו או שנותן אחר בעבורו שיעבור בו ואין זה נקרא פדיון שלם וזהו שאמר לה הקב"ה אני נקראתי ישועה שמשמיע ישועה לנמרי ולא פרות זה תחת זה כמו המעש שהזכרתי המובא בזוהר פ' בלק על ר' יוסי דפקיעין אשר נטה למות ובא בנו ינוקא בן ה' שנים ובכה עליו ש"ע דמעין ואז עלו אותן הש"ע דמעין לפניו יתברך ואז נמנו ונגמרו ב"ד שלמעלה ופדאוהו מן המות והמלאך המות לא רצה להניח ולפטרו לילך מאצלו עד כי לקח בעדו בתמורתו י"נ אנשים וזהו שאמר הכתוב פדיתו כרדת שחת כתאתי כופר פי' אם פדית אותו שלא מת רבי יוסי מפני שכתאתי כופר בעדו י"נ אנשים ולכן אמר לה הקב"ה להפא ארתה אינך פורה כי אם בתמורה כנחש הנושך חוזר למקומו כך אתה כפופה הראש שלך בפנים כזה פ' שראשה טמיר ונגוז וזהו ממש כמו חנחש הנושך וממס את עצמו בדרך כין חורי גוש עפר וממטר עצמו בסערת אחר כך אתה מראה סימני טהרה שאתה פדיון וכפרה ואת לקחת את תמורתו עיין פרק כ"א של שער ששי הנקר' שיר עולם התהו ותמצא מה ששייך ענד לענין הזה ושם תרווה את צמאונך וזהו הסור שאמר דוד המע"ה במזמו' קל"א כי עמך הסליח' ולא עם כ"ר ע"א סנהדרין של המלאכים למען תורא שחסיר יהיה יראתו על פניכ' להעביר על מידותיך ואז גם הוא יעבור על מדותיו ואומר בטופו על כל פנים יחל ישראל אל ' הוא הכלך חעלין כי עם ' החסר כי"נ מכילין דדחסי ואם אינכם ראוי שהקב"ה בעצמו ירין ריניכם הנקרא בשם יהו"ד תעשו תשובה ואעפ"י שנגזר עליכ' ח"ו מות יש לכם רחקוה בפדיון וזהו שאמר הכתוב והרבה עמו פדו"ת ונאמר ואתן ארו"ם תחתיך בכוונת האל תקרי אדם לא ארו' ולכן אמר והוא יפדה את ישראל מכל עוונותיו כלומר בזה האופן הוא פודה את ישראל מכל המקטרגים העומדים לפניו י"ת לקטרג כי מכל עבירה נעשה מקטרג אחר ' והוא כאלו נאמר והוא יפדה את ישראל מכל המקטרגים והמשחיתים שאינם רוצים לילך מן הדין ער שיה"ה הדין נשלם על שונאי ישראל ע"י פדיון שבארנו ולכן אמר קויתי ל' י"קותה נפשי ולדברו הוחלתי שהוא ידין דיניי ולא המלאכים ואני מיחל להפסק שלו שנ' ולדברו הוחלתי והחסר הוא גדול מאור ער שאחז"ל אצל ישראל מחשבה כמעש' דמי וזהו שאומר הפסוק לך י' החסר כי אתה תשלם לאיש כמעש"ה דייקא ולא מעשה ממש אעפ"י שאינו אלא מחשבה חושב לו כאלו עשאוהו ואין לך חסר גדול מזה שאינו דבר הפסוכו מה שאין כן במחשבה רעה חוץ מיני' שמחשבתה צריך תשובה גדולה כי על הכל הקב"ה מוחל ואינו מוחל על כבוד שמו אלא בתשובה גדולה ראמר ר"ש אין לך דבר שעומד בפני התשובה כלל ואדם הראשון יוכיח שעבר על ל"ש עבירות על ע"ז ועל גילוי עריות ועל שפיכת דמים והקב"ה קבל רשונתו כנודע כי עשה התשובה חפורה וקשה מאוד שעמד בנהר ניתון ועשה תענית ק"ל שנה ' כנגד ה' נהורות שהם עיני זעיר שקלקל כאשר אפרש במקומו בסעיית' דשמיא ' יצא לנו סנדון דידן כזמן הנלות ז"א עביר נרמיה כמאן דרמך בכיכול כמבואר בתרגום מגילת אסתר על פסוק בלילה ההוא נדדה שנת המלך וסוד השנה הוא שהמוחין מסתלקים מלהאיר ולהשניה בתחתונים שנאמר בלילה ההוא שנת המלך ואחז"ל שנת מלכו של עולם והדינין תקיפין מתלהטים כלהם החרב המתהפכת בפדיון שביארתי למעלת בסוד והפוך הוא דהיינו ז"א ע"י אמא שנקראת הו"א שנ' ועבר הלוי הוא ע"י אריך שנקרא נ"ב הוא מתלבנים דיניו וממתיקים אותו וזהו שאחז"ל הקב"ח יושב מכבא דין על כסא רחמי שנמתק' דיניו כמו שבארתי בשערי חקורמים ואז כל הדיני' נהפכו על צוארי שונאינו בזמן מפלת המן מינון לשמחה ומאכל ליום טוב והיינו עת אשר שלי"ט ארם באדם לרע לו וראי ויעל זה גא' עת אשר שברו אויבי ההורים לשלוש נהם ונהפוך הוא ושלפו ההורים בשונאיהם כרצונם אבל קורם מפלת המן נסתלקו המוחין שחזרו את"ב בימי הישועה והנס הנזכרים בכתוב ליהודים היתה אורה ושמחה וששון ויקר ואז"ל אורה זו תורה ושמחה זה י"ט וששון זו מילה ויקר תפילין

תפילין ויש לשאול מהו קשר אלו הארבע מצות שכנגד חכמים באין והבוחה כי תורה מאבא שכן נובלות חכמה של כילה זו תורה עם טוב מאמא מילה מהיסור וילך אלו תפילין שהם המוחין וכל אלו הבחינות נכנסים בשכינה עתה בחג ומכל שכן בז"א של בו עזרה למה תישן תזהלת ישראל שיש לעיניים שלו גבינין דעינא הנורמים שינה כה שאין כן לאריך אנפין שאין לו עפעפים ולא שייך בו שינה שנקרא עינא פקיחא דלא ניים ונטיר תדירא. שנא' הנה עין ה' אל יראיו למיחלים לחסדו עין דיקא ולא כתיב עיני שאין בו בחינת שמא כנודע במקומו שכיארתין די צרכו ניגל יעקב ישמח ישראל ובשמחגל' הארת אריך אנפין למשה אז הדינין דזעיר הקדושים נעשים חרב להאומות העולם שהם טוב לישראל ורע להאומות שנאמר הנה חרבי על אדום תרד שנאמר ובאו האלות האלה על אויבין ועל שונאין אשר רדפוך והוסיר אמרם ז"ל אין בן דוד בא עד שיהיה הדור כולו זכאי או כולו חייב כמו שאל מרדכי ותחייבו כליה ה"ו ויגזרו על שונאי ישראל שכתו' ומוכרחים לעשות תשובה ואז יבואו כל הדינין כולם ויתהפכו בסוד לרחמ החרב המתהפכת מנחש למטה להבות את האומות ואז יקויים פסוק רותה בשמים חרבי ונאמר הנה חרבי על אדום תרד ונאמר ביום ההוא יפקוד ה' כתרבו הקשה הם הדינים שיומתקו משלם לעתיד לבוא בפוד ה' היות בורות שיומתקו משלם לעתיד לבא מה שעתה הודי נהפך יגלי לישחית וגבורות הוד היא אינה נמתקת והאלף שלו הוא סוד הגלות כי הוא הסובל צערם.

והפקידה יהיה על ליותן נחש בריח ועל ליותן נחש עקלתון וביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד ויבער אה הקליפות מן העולם שנרמו הפירוד לקיים מה שנאמר את רוח הטומאה אעביר מן הארץ ובעת ההיא יגברה מדת החסד דיקנא דאריך דבעי קרא לאוקיר דיקנא קדישא דיליה שנאמר יום אחד יודע ליי' אשר הוא לא יום ולא לילה והיום הוא אור דקנא דאריך שאינו ממדת יום של ז"א ואינו ממדת לילה שהיא נוקבי דז"א אלא מאותו היום של אור ז' הימים של אריך אנפין מכאן אנו שומעין שיחנלה הזקן הקדוש של אריך אנפין ויעשה ניסים ונפלאות שנא' ונשגב ה' לבדו ביום ההוא והשם דזה הוא מדת החסד בעצמו שבדיקנא בנ' של שיו יש ג' חויות שחן ב' אותיות והכולל דהיינו המקור הם ג' מדות של רחמים וכשישלוט הזקן הקדוש אז יכבה כל האשות של הדינין תקיפין ואז הגוים חרוב יחרבו כי מקוריהם יומתקו ואפילו הנקיבות שנאמר אז תבואנה שתים נשים וזנורת אל המלך שהשלום שלו להשחחוות לכבודו ולהדרת קדשו ואז כולם יטו שכם אחד לעבוד את מלכנו ואלהינו וידעו כולם כי והיה ה' למלך על כל הארץ ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד יתברך ה' לעולם אמן ואמן:

פרק תשעה

אמרנו למעלה בפרק שני של השער הזה כמו שנעשו הז' תיקונים של אריך שנכנסו בתוכו ז' ספירות מלכות אדם קדמון והראשונה כלולה משלשה שעליה כמו היכל קודש הקדשים של בריאה שהם כי כת"ב תופסים עליה וברזוהר שהיא אוירא דלא אתפס כאשר ביארתי במקומו בשבעה תיקוני אריך כן ממש בכאן בעשר ספירות כתר יציר שנכנסו לתוכו ז' התחתוניות דאמא וז' תחתונות דאבא בתוכם שהם אינן רעין דלא מחפרשין לעלמין ועושים בתוך כתר זעיר שבע' תיקונים והראשון דהיינו הגולגלתא כלולה משרשה שעליה כמו שהוא אצל ראש אריך ומה שאירע לאבות אירע לבנים. והם נעשו עתיק לראש זעיר אנפין ואחר כך נעשו תשעה תיקוני דקנא דזעיר אנפין בסוד תלת פרקין שהם שלש של שלש כללם ט' שהם הב"ר גנ"ת אה"י דאפיהענין הוא כי נצח דאמא יש לו תלת פרקין עליוני התחתוני ואמצעי והוד יש לו גם כן אלו תלת פרקין שהם ששה פרקים ויסוד תלת של יסוד אמא שהם תשע פרקין והם כוח הגדי של תלת צלם מהם נעשו תשע תיקוני דקנא דזעיר אנפין ותשע פרקין אלו ממש דאבא הם בתוכם דלא מתפרשין לעלמין לכן אינם נחשבים לי"ח פרקין והיעד על זה שלא בנו שתיהן אלא כתר אחד וחכמה אחת ולא שתי בתרים ושתי חכמות בפרצוף אחד ואף על פי שיסוד אמא הוא קצר כנודע על כל זאת יש לו שלשה שלישים רק ששלישיו קשנים מאוד בערך השאר שלישים עד שבערך השאר שלישים אינם נחשבים אלא לשליש והצי וכדי שחסר מן יסוד אמא משלם יסוד אבא כי הוא מתפשט ב' שלישים יותר למטה מיסוד אמא כי הוא יותר ארוך מיסוד אמא שלישי וחצי. והחצי שליש הנותר הוא כי איברי הזכר הם בכלל עולם יותר נדולים מאיברי הנקיבה והנדלות הראשון ומכ"ש הקטנות תכל היה בסוד הזווג החיצון לתקן כלי זעיר דהיינו כתגורת עור והנדלות השני הזה אשר הוא סוד המוחין הוא בסוד זווג הפנימי ונשמת זעיר אשר רובו בראשו והשאר מתפשט בשאר איבריו כי הנשמה יש לה רמ"ח איברים ושס"ה נידין כמו הגוף ונאצלה כן התורה עצמה שיש בה רמ"ח מצות עשה ושס"ה מצות לא תעשה והראייה כשהנשמה הולכת מן הגוף בשעת מיתת איברי הגוף מושלים כאבן דומם. כך הוא בכאן להבדיל כמה הבדלות בין קודש לחול אלא שצריך אתה לדעת כי הנשמה היא מקפת את האדם מבפנים ומבחוץ בסוד הצלם אלהים בזמן שעושה רצונו של מקום ואז אין שמן ואין פגע רע מן המזיקים ואומות העולם כמו שאומר תזוהר חדש פרשת לך לך דף ג"א ע"ב ז"ל תא חזי מלאכין קדישין ומלאכין מסאבין אזלין עם בר נש בכל אתר דאזל אי בר נש זכאה הוא אזדווגו ליה מלאכין קדישין וינטרין ליה בכל אתר דאזיל הה"ר כי מלאכיו יצוה לך לשמרך בכל דרכיך ואם לאו יסתלקון מניה מלאכין קדישין ויזדווגון ביה מלאכין מסאבין ואנהיגו ליה לגיהנם ובהאי שיעתא נאמר קראתי ואין עונה בשעת דחקו ובשעה רשלישי עליה רוח מסאב' או ברעין או שלטין עליה אומות העולם או סכנות בעלן לך מעבור תפלה. גם תפילתו תועבה. ובאותו הזמן מסתלק הצלם מהם שנאמר סר צלם מעליהם וי' אתנו אל תראנו וכל מי שאינו אוכל נבילות וטריפות ופפרס בשר בחלב הצלם אלהים לא סר ממנו לעולם והחיות יראים ממנו מאוד לקיים מה שנאמר בצלם אלהים ברא אותו זסמיך ליה ומוראכם ותחתכם יהיה על כל חית השדה והמזיקין ואומות העולם הם בכלל החיות של המזיקין של מעלה שנאמר כי תרכוש בל חיתו יער גי' פ"ר מנצפ"ך שהם הדינים הקשים של יער דעשייה שכולו חושך ולילה אבל יש בהם שבעה היכלות דהיינו מדורין לאינן הלומדים פשוטו דאוריתא וכן הוא אומר בזוהר גדול פרשת משפטים דף נ"ו עלה א' עמוד א' חדש לשונו תאנא במאי זכו דניאל חנניא מישאל ועזריה דאישתזבו מאינון נסיוני אלא בגין דלא אסתאבו במיכליהון אמר רבי ליעזר כתיב וישם דניאל על לבו אשר לא יתגאל בפת בג המלך וגומר ותאנא בסתימו דמתניתין מיכלא דההוא רשע בשרא בחלבא הוה ונביזה עם בשרא בר מיכלן אחרי והא סליק ליה בפתוריה כל יומא ורניאל בר אסתמר מהאי כר דמו יתיה לגנבא די אריוותא אשתלים בצולמא דמאריה ולא אשתני צולמיה לצולמא אחרא ועל דא דחלו אריוותא מיניה ולא הכלוהו וההוא רשע בשעתא דמלכות אתעדי מיניה ועם חיות ברא הוה מרוריה אעדי צולמא דאנפוי מיניה ומההוא יומא לא אתחזי צולמיה ביה צולמא דבר נש. וכל בעיירא דאתי אתחזי ליה צלמא דזיניה ונוקבי והוו אתיין עליה כלהו ובכמה זמנין הוו אכלין ליה חיות ברא בר דאתגזר האי ענושא עליה בגין דכתיב והוא במלכים יתקלם בגין כך כלהו ביה אתקלסו כל ההוא זמנא תא חזי מה כתיב ולמקצה ימים נראה מראיהם טוב דצלמא דמאריהון לא אעדיו מניהון ומאחריני אעדיו. מאן גרים האי בגין דלא אתנעלו בגיעולי מיכליהון זכאה חולקיהון דישראל דכתיב בהו ואנשי קודש תהיון לי וכפרם אחרי מותו בעלותו לראות את פני הארון ה' אלהי ישראל שלא יזיקו אותו וישלטו עליו המקטרגי' כייעתו דחד גדי' מקלסי בקלפוי שנאמר עליו לא תבשל גדי בחלב אמו. ויקויים בו פסוק וארון ברית ה' נוסע לפניהם דרך שלשת ימים לתור להם מנוחה.

כאשר ביארתי בשערים הקודמים. ובשער תשמה אבאר סוד הצלם הזה על מתכונתו בס"ד ושכינתית. אל ה' ויאר לנו בתורתו הקדושה לגלות לנו רזין דאורייתא הנעלמים

המנו אותה שאלתי מאת ה׳ לשאוב לנו אולפן חדתין דאורייתא
מאותן רזין של עתיק יומיא • אשר יחגלו על ידי משיח הנמשח
בשמן משחת קודש שבוא בקתר׳ טמירו אמן נעל זה נא ושאבתם
מים בששון ממעייני הישועה ואין מים אלא תורה שנ׳ הוי כל צמא
לכו למים ואין מעייני הישועה אלא תורתו של משיח הם הרזין
שכסה אותם עתיק יומיא וגזר עליהם שלא יתגלו עד בואת
הגואל והוא יחזיר העטרה לישנותה ואותן הרזין נקראים
מעייני הישוע׳ כי הוא ישיש אותנו מסבות חושך העוונות ומסכני
הסבורים אשר עלינו ברזין דאורייתא ובאותן השמות יסייע
וישיש את ישראל • וכן תרגם יונתן על פסוק ושאבתם מים וגו׳
אולפן חדתין דאורייתא מני׳ רזין וסתרי תרשים של התורה שלא
שמע אוזן אדם מעולם ואני תפלתי לך ה׳ עת רצון אלהים ברוב
חסדך ענני באמת ישעך שהם מעייני הישועה שהוא אמת ושורש
ישעך וכיון שיחגלו סתרותיו דאריך גם הארעות יתגלו למסתר
בזמן הגאולה והוא הטעם שנזהר שלא לגלות הסודות ולא יתגלו
חעלמות קודם זמן חעת רצון בסוד השבעתי אתכם שלא יגלו
את חסוד • ובזה תעוררו את האהבה קורם שתתפץ פניעל הרצון
ועל זה הגני מתיר את בשרכם כצבאות או כאיילות השדה • ועל
זה נעגשו רבים ומצורף לזה שולפרים חסודות בנאות ובזו ולא
בתשוקה וחשדה חשק גדול בבכי ותענית יראת גדולה ושותה
במצא את דבריהם כמו שמצינו אצל מ׳ו הרב מהר״ר חיים ויטל
ע״ה תלמידו של נסב״י טוריגו ורבינו אור שבעת הימים האר״י
זלה״ה שהאריך ז״ל לא רצה לגלות לו רזין דאורייתא ואפר לו עד
כאן מותר שבתוכנו לא • אינך ראוי לגלות לך יותר מיד נתפלש
בשק באפר כל הלילה ובכה בכייה גדולה כל הלילה לפני קב״ה
ושכינתיה שיתנו לו רחמים וחן וחסר בעיני האר״י זלה״ה רבו
בישישו אליו בבקר שאל ידחת אותו יותר ושמע הק״בה תפילתו
ויצא בת קול שאל ימנע ממנו שום טוב מכל מה שישאל • ולא
עמו החכמים שברור הוא המקובלים עצמם ע״פ החכמה הזאת
בנאוה גדולה מאוד עד כי הגדילו להשתי׳ אם ישמע מרבו חקדם
הספר או דף ועמוד הראשון הוא יתפאר בעצמו שיש לו הבנה
ושכל ידיעה בספר יותר מרבו ואינו צריך לשמוע יותר ולקבל
מרבו והוא בעיניו תלמיד ורבו צריך לו ויפער פיו לכלי חקדרן
בשכלו מה שלא שמע אוזן אדם מעולם ומה שעלה ברוחו וחכל
אוזות קנאת איש מרעהו ומשיל עליו משל הקרסוני כמו יהוא
בן נמשי שנכתר בכתר המלוכה על גרם צל המעלית ונא׳ עליו
כי בשגעון ינהג בקתבמינו שהפירוש אנשי חוחים אל לכם ליתן
ולחלק מעלות לבעל המעלות ולחקטין עצמם בדבר חכם ומעל
שאין בהם ומה שלא חלק הק״בה להם סתר סיני ועליהם נא׳ הוי
חכמים בעיניהם • וראוי למנוע מהם רזין דאורייתא אם לא יכיר
בו שהוא שותה בצמא את סודותיו ובכביית וחשק גדול ואע״פי
שיהיה מן חגדולים אשר בארץ כי אין אנו יודעים לחלק מעלות
בני עליה אשר הם מוטעים כי העליונים בעה״ז הם התחתונים
בעה״ג וזהו שאר״ל עולם הפוך ראיתי ואמר לו אביו חייך בני
עולם ברור ראית שכן צריך להיות וכבר פשוט הוא שאין לו חלק
בעולם הסור שהוא ישל שם הרית ואפילו בה׳ של הויה אין
לו שהיא הנשמה עצמה דאמא ה׳ עליאה וידוע כי כשאשיב רבי
אליעזר בנו של רשב״י ע״ה הנשמה הקדושה עשה רשב״י ע״ה
מעודה גדולה ועל ידי הנשמה שבאה בארבע נדפין רנשר הידה
יודע מה שלא ידע אדם מעולם והיה מגיד עתידות ואפילו הרות
דזעיר שהוא ישל שם הויה אין לו נשמה כן ולא זו אלא אף זו אפילו
ה׳ של אימא התאה אין לו כי עולם האצילות כולו יקראו ה׳פרצופין
של הנשמה עצמה שהוא עולם הסור ואחו לומר אין נשמה אלא מעשיה שהוא עולם הפשט וכל עולם כלול מה׳
פרצופין נמצא שיחידה והיא ונשמה ורוח ונפש הם בעשיה עצמה
וכל אחד כלולה מכלם • לכן אין נשמה רומה לחברתה ומה שם
עלה שמתרחקים מחכמת קבלת משה כמו שאומר מזהיר חרש
פ׳יתרו דף פ״ח ע״ב ול״ל ובזמן דיתי מלכא משיחא בסוף גלותא
בתראה דאתמר ביה הן עיר היום נדול (בסוד יומו של הקב״ה
אלף שנה הם אלף של שנה גלות אלף חחמשי שהוא כנגד הוד שנ׳
והודי נהלך עלי למשחית ואמר בל היום רעה וכן הוא בפ׳קדודי
לא ישלטו עממין בישראל יתיר מאלף כנין בסוד האלף לך שלמה
שהוא חול שהם האלף שנין של גלות אדום) ונחזור לספר הזהר
ולא יכלה עיר הצפיני ותקח לו תיבת נומא • כנוונ׳דאתר בספר
תורה • אורייתא יהיה גניזו דילה בדרא בתראה • ובת אכתמר
כנוונא רנה בתיבה דהוה אזיל על מייא הכי האי ר׳ל משה רבינו
ע״ה אזיל בין ערב רב דאינון מים הזידוני וגניזו שלו הוא בין אותן
הרשעים שכרורו של משיח כשושנה בין החוחים ובסוף גלותא
בתראה שוי ליה הקב״ה למשה בהאי תיבה דאזיל בגלותא ומנא
לן דבסוף גלותא אייתי ליה הה״ר ותשם אותו בסוף ר״ל לא תקרי
סוף אלא סוף פי׳ בסוף הגלות ועל ההוא סוף בתיב והיה באחרית
הימים ושבת עד ה׳ אלהיך (ושכינתא אתקריאת אחרית הימים
בסוד שבעה ימי השבוע) והיא השביעי משבעה חימים הנ׳ בכתר׳
לך ה׳ חגדולה והגבורה ונ׳כנוע׳ ותשם אותו בסוף • דהיינו בסוף
מ׳שנין בתראין דגלותא לקבל יהו עלו ישראל לסוף מ׳שנין דאזלו
ישראל במדברא לארעא דישראל בהוא זמנא כי רם ה׳ ושפל
יראה ותתצב אחותו מרחוק דא חכמה דילה שנ׳ אמור להחכמה
אחותי את (הזה סוד חכמה תתאה שנ׳ואיש כי יקח את אחותו
חסד היא של א״א המזווג) ותתצב • ביה וירא ה׳ ויתיצב • פרחוק
פמרחק תביא לחמה • ועיר ותתצב אחותו דא חכם שהיא חכמת
הקבלה סודי׳ התורה מרחוק (שהם ממש רזין דאורייתא) מרחוק
בהוא ומנא מתרחקים ישראל מחכמת קבלת משה ואחרחקא
איהי מיניהו (כאשר אבאר במאמר שני מתיקונים שאביא אחר
זה המאמר המבאר שם ולית מאן דיתעיר לה באלון מרות לנבי
בעלה) ובההוא זמנא ותרד בת פרעה לרחוץ על היאור ותתא
מרת חדין לקטרגא על ישראל ואיתרחיצת מדמא דישראל דאינון
דמים מיעת דלהון דאינון חיחון וכולא על סב״א ויההוא או״ר
(של הזק״ן הקדוש הנקרא עתיקא קדישא ועתיק יומיא הבבשל
מינים רזין דאורייתא מתוקים מרבש ונופת צופים) דאתמר ביה
וירא אלהים את האור כי טוב על אור דאורייתא דהוו מתרחקין
מינה אור דמשה ואי׳ ונערותיה חולכות על יד היאור ותרא את האומו
דאינון ערב רב כן כל אומין דעלמא פתייעין עליהו דישראל
לאעקא לן מן עלמא וכולא על סבא דההוא או״ר ל״ל לפי
שאינם עסקין בחכמת קבלה משה לוונ אשה יראת ה׳ לבדה
כי הוא זוג פנימי מאור • ועוד בתקוני זוהר חדש דף ו׳ ע״ב פתח
ואמר וכו׳ דהא שכינתא הות בגלותא ולית בכו מאן דיתער לנהה
לרצאת להלגבי בעלה ולא עוד אלא כמה מארי מ דרשות דאינו
חברין לגבייכו צוותין בכל יומא וליליא באורייתא בע״פ בתורה
בכמה קושיין וצוותין בה בכלכין דאמרין הכי הכי בנוונא דניהם
דצוותה הב הב הה״ר לעלוקא שתי בנותיך הב הב (בלב הישב
בפרשת דרכים צוה הב הב לחפוץ נפשות וניהם צוה בעצמו
הב הב והוו סור שתי בנות ופרשתי ענין הכלב בסקום אחר) הב
לן עותרא בעלמא דין חב לן עותרא בעלמא דאתי כפא דאוקמו
למור תורה הרבה ויתנו לך שכר הרבה • ולית מאן דישתדל
באורייתא לסלקא שכינתא כה כן גלותא ולחברא לה עם בעלה
דאינון אשתין עינן סתימין לבא ובנין דא קלא נפיק בכל ליליא
כד נפק קב״ה בנ״ע דסלקין נשבתין קסיה וההוא קלא אמרי סה
אקרא זיל ואימא לון רישתדלון באורייתא לחברא שכינתא עם
קב״ה כנוונא דדור דאסר אם אחן שיתה לעיני ולעפעפי תנומה
עד אמצא מקום ליי משכנות לאביר יעקב • ואיהו הוה משתדל
באורייתא לחברא אמא דאתמר בה ואל תמוש תורת אמך עם
בעלה ורא שכינתא מסטרא דחסד אתקריאת נמילות חסדים
לישראל ומסטרא דנבורה אתקריאת עקידה וקרבנא • ומסטרא
דעמודא דאמצעיתא אתקריאת תורה ולית מאן דיתער לה בגין
מרות לנבי בעל׳ הת״ר אין מנחל לה מכל אוהבי׳ כל רעיה נדו בה
היו לה לאויבים בתיובתא וקושיא ומחלוקת בתורה שב״ם וכו׳
ואתמר בהון ויסרו את חייהם בעבודה קשה דא קושיא בחשר
דא ק״ו ובלבנים בליבון ההלכות וכו׳ וסדרי הוא שא״א להניע אל
פסק הלכה אלא ע״י קשיות ברוחק נדול כי הקליפה מעכבת
הסובב האור של התורה שב״ם מכל צד ולכן כשהבת הסלע רא
ברחא דמלכא תורה שב״ם לא יצאו אלא בפין בפין ולכן ויסרו
את חייהם בקושיות עד שיצאו המים דאורייתא רבים בשפיכת

אחת בלי הפסק ואז יצאו הרזין דאורייתא טעמי תורה שבעל פה
אין צורך להטרחא גדולה של הקושיות אלא כל פשוטו תכף
סדו עליו מבואר כי הרזין הם עיקר לכה חפס חלכת היא כך ומה
שפונם למעלה אם לא יעשה כדברי חכמים זה תלוי בעיקר סור
הדין ההוא והכל יהיה מבואר ע"י משיח ה' הנמשח בשמן משחת
קודש ובפרט שהגלו עמו עולמות היוד של הויה חנסתרים
מאחנו עד יעתה דאתמר ביה הסתר אסתיר פני מהם אראה מה
אחריחם • ודוע כי כל פרשה ופרשה סורותיה אין להם סוף כי
כל אור רוחני אין לו גבול רק הנמסר בסרוס ע"י רוח הקור' שגם
לו אין שיעור וגבול שכ כמו שאמר האר"י ז"ל אילו הייתי דורש
שמוני רצופי בלי נחם לא יכולתי לסיים מה שלימדתי עתה ברגע
חזה בפ'בלע' ובאחת ובפרט טה שזוב לעלו' בלי מעיק אחרי מותו
למקומו הראוי לו אם לומר רזי התורה כי מי שלא עסק בחכמה
זו בשעת מיתתו אע"פ שיש בידו תורה ומעשים טובים יופיל ראש
השרפים רחמה אותו לחתן והשרפים שהם תחתיו כולם יש להם
שש כנפים שורפים אותו בחבלי כנפיהם ויזור ומתחדש וחוזרים
ושורפים אותו וכן נידון עד שמתגלגל רחמיו של הק"בה עליו
ובוראו פעם אחרת והם הגשמו' החושקות בחכמ'ו שלקו מקרמת
דנא • וכל זה אי יכול לאדבקא ולא אדביק הוא נידון על זה כי
פגם בהי"ד של השם ואת זה צריך לתקן כאשר אבאר בענין
הנשמה בהיכלי בריאה בסייעתא דשמיא ואני נפתלי בן לא"א
החסיד מוהר"ר יעקב אלחנן זלה"ה איחל לתשועת י' להאיר אותי
ע"י מאורי חניר חרציז ברזין דאורייתא יגיל יעקב ישמח ישראל
יתברך י' לעולם אמן ואמן:

פרק עשוירי

עתה נבאר הת'תיקוני' שבגולגלתא דא"א ותראה החילוק וההבדל
שיש בין תיקוני גולגלתא דא"א לתיקוני דגולגלתא דא"א:
התיקון הראשון של זעיר אנפין נקרא:

גולגלתא תקיפא

אמר ר' שמעון לחבריא השתא אתתקנו ואתכוונו דעתא
(ביחודים ושמות וכוונו שמסר להם) לאתתקן תיקוני
דא"א הין יתתקן והין יתלבש בתיקוני מתיקוני עתיק יומין קדיש'
דקדישין סמירא דסמירין סמיר'מכלא (ואומר הפה קדוש קדיש'
דקדישין כנגד חכמת אדם קדמון הנסתרת בסלכות דיליה שנ' י'
בחכמה יסד ארץ • כמשל האדם הכותב ביד והתיבה שתופס
בשכלו שצריך לכתוב כי הכתיבה באה מן המוח כן כאן החכמה
היא נותנת פעולה ושיעור למלכות א"ק לפעול כאשר ביארנו
בשער אדם קדמון סתם בפרק תשיעי ואומרו טמירא דסמירין
בנגד א"ק סתימאה שיסוד שלו נסתר בחכמת א"ק סתם ואומרו
סמירא דכלא הוא חוש אין סוף הבא מן יסור של המלבוש כנודע
במקומו) ותחזור לאדרא קדישא דהשתא חוכתא עלייכו למגזר
דינא קושטא"ח יאה ושפירא ולאתתקנא כל תיקוני' על בורייה פי'
פי' ראשו של זעיר נתקן מדינין של אמת כי אהיה הוא באמת
ואהיה פעמים אהיה עולה אמת לאפיקי הדינין של סטרא אחרא
הנקרא עזות הדין שבהם והתעותו אנשי חיל דקאי על עשרת
הדיבי מלוכה שנעשה להם עזות גדול במשפט הקליפו' של דמה"נ
נפים שנדונו אחדות העשרת שבטים שמכרו את יוסף אף על פי
שכדינו של הק"בה היה דין אם לא ידעו מזה שום דבר שהם '
ניצוצות של קרי שיצאו מן יוסף הצדיק ע"ה וקבלום החיצוני' ויצאו
אחר החורבן בסוד עיבור עשרת השבטים שמכרו את יוסף בזמן
ששכ"ש וירח קדרו בינת הדור ונהרינו להעלות מין נוקבין ואומרו
יאה ושפירא על שיש בו רין ורחמים שהוא לבן ואדום (אין אדם
נחמד למרא' רק אם שבניו לבנים ואדומים כן בזעיר יש בו רחמים
לכדו ודין לבדו נראה בו שנ' דוד' י' צ"ח ואדום דגול מרבבה מה
שאין כן בא"א שהוא לבן לבד נוהר בו ויקליו נא' מעיין גנים באר
מים חיים ונחלים מן לבנון) ונא' ההר הטוב הזה והלבנון שהריני'
סתלבנים ומחקים שם • ונם הגולגלתא שלו נעשית סרינים קשים
עד שהיא קשה כי גולגלתא דא"א נעשית מחזרות רבות שביארנו
בפרק י"א ובפרק י"ב שלי שער הקלרת רישין ונם מכח הבקיעה

שבקעה סלכות דל"א בנ' ספירותיה ברישא דאין ומכח הבקיעה
הזאת נתחלקה האלף לשנים היינו האלף שברישא דאין שהיא א
של שם ס"ג הבאה מן האונים של א"ק ולכתפ דינים אלו שאמרנו
שם לכן הגולגלתא היא קשה ומפני שהחזרה של אחורי חכמה
היא יותר דין חזק לזה העצם שבאחורי הראש הוא חזק והחזרה
שמתוך החכמה היא יותר רפה בדינים לכן העצם אשר הוא מצד
הפנים הוא כך ולהיות שהגלגול כלומר העצם נתהה הקושי שלו
מאלו החזרות ואלו החזרות הם משבעה כלים והם זו אחר זו ובין
מצד הפנים נמצא שהם מהחזרות הרבה לזה עצם הגלגולתא של
הראש הוא חלול הוא כמו עצמות קטנים מדובקים יחד והאחרה
של בחינת כתר המאירה בו הלבינה אותה חגלגול ונעשית לבינה
כן הוא בא"א ומאחר שראשו של ז"א נעש' מחרין עטרין היוצאי'
מן אוירא דכיא שבמוחא סתימאה של עתיקא קדישא הוליד וצייר
בדמותו וכצלמו כל מגמת ציור ראשו נתן לז"א • וכן הוא אוכר
באדרת נשא אחר זה המאמר שהצענו לפניך בראש הפרק הזה
ז"ל תיקוני ז"א מתיקוני דא"א אתתקנו ואתפשטו תקוני
מכאן ומכאן ר"ל לכל הצדדי' וכן תמצא שם כשבא לבאר פרצוף
דזעיר אמר למיעבר יקרא ליקריה ויקר הוא הלבוש המלביש אותו
ומכסיהו שלא יתגלה וזהו שאמר הכתוב כבוד אלהים הסתר דבר
ואמר יקרא ליקריה פי' שזעיר הוא מלבוש שני וכן אמר עד דרש'
חווה עתיקא דעתיקין אתחקן בלבושו היינו כזעיר וכן הוא אומר
באדרא וייצר י' אלהים את האדם בתרין יודין אשלים תיקונא נו
תיקונא ודא הוא וייצר מאי צר • צר צורה בנו צורה ודא הוא
וייצר הרי כפורש

יקרא ליקריה ר"ל לבוש ללבושי כי רבי יוחנן קרא למאניה מכבדותיה שהלבוש גורם כיפוי שלא יזלזלו בו בני אדם והגילוי גורם זילותא • ואמרו למעבד יקרא ליקרי' הוא זעיר שהוא מלבוש שני • תקן וזכין ואפיק מבוצינא דקדרינותא תר ניצוצא נשב ביה ואתתקן וסליק רעותי' ואתפשט לתלת מאה ושבעין עיבר וניצוצא קאים ושארי נפיק אוירא דכיא ואסתגלגלא ואתפשט ונפיק חד גולגלת תקיפא לארבע כסרין ובהאי אוירא דכיא אשתאיב ניצוצ' ואתאחיד ואתכליל ביה ס"ד אלא אתסטר ביה ובנין האי גולגלת' אתפשט בכסרוי והאי אוירא הוא סמיר דסמירין דעתיק יומיא ברוחא דנגיז בהאי גולגלת' אתפשטו אשא מסטר חד ואויר דכיא קאים עליה מהאי סטר ואשא דכיא קאים מהאי סטר מאי אשא הכא אלו הוא אשא אבל כוצינא דא דאתכליל באוירא דכיא נהיר למאתן ושבעין עלמין וזינא מסטרוי אשתכח ובנין כך האי גולגלתא אתקרי גולגלתא תקיפא ופירושו הוא כל התיקונים של ז"א נעשו מרישא חורא הזה שהוא אריך הנקרא רישא חורא ובשרש לתקן תיקוני ראשו כדי לעשו' כיפוי ולבוש לכיפוי הראשון וללבשו כיפוי שנית היה פתוק ומוציא ניצוץ אחר מכדרך הנבורו' הנקרא בוצינא דקדרינותא הוא הניצוץ של אש אשר נולד ממנו השתרות בשולי המרחשת • כן הוא למעלה יורד כנגד"ך שהוא ניצוץ הנבורות אשר מחשבה אותיותיו נולדים ויוצאים שם אלהים והוא הניצוץ אשר ממנה נולד השתרות של שערות הגולגלתא דז"א והל"ב אלהים שכתוב הגלגלת' וש"ך רבים כאשר אבאר וכל שמות אלהים מכאן יוצאים והוא התותך האלף של אין לשני כדי שיהיו שני י"ו לצורפן למספר אלהים ובעתיקא נמתקים אבל כשיורדים למטה פועלים פעולתם בז"א אבל יורד עמהם שם אל מימין ושמאל של המצח דא"א שמילואיהם עלים ש"ע נהורין הוא המספר הנ'בהמאמר שלפנינו וכן יורדים עמהם מילוי שם ס"ג רביעה שהיא אריך עצמה וכל דבר היורד מלמעל' הוא בסוד עשר כראית'כדעיא מהימנ' אבנא למשקל בה דא ' דהיינו עשר ועשר פעמים ל"ו שהוא פילוי ס"ג הנ'עולה כמנין ש"ע נהורין לאבהיה דינין כשישראל עושים רצונו של מקום ושם ס"ג הוא ביניה דינין מתערין מיניה ואלו השמו' מוציאו מן את מינם וניערו הדינין ומתחו הגלגלתא לארבע כסרין וזהו אומרו הניצוץ אשר יורד בסוד הקטנות נתפשט לש"ע בעיבר וניצוצא עמד והיה ממתין שיצא עמו אוירא דכיא היורד מן האוירא שבתוך המח אשר נעשה ממנו השל והמוח דז"א כדי שיהיה בתוך הגלגלת ויסגר בתוכו אבל לא אתכליל בתוכו כי אוירא דכיא עומד לצד ימין נהא"ש הזה עומד לצד שמאל אשר מילואו אלהים ביודין עם הכולל עולה כמנין א"ש וגם שם מצפ"ץ חילוף שם הויה של י"נ מרות שנ' ידו"ד ידו"ד אל רחום וחנון עולה ג"כ עם הכולל כמנין אש ויש נ'שמות הויה וחילופיהם כרישא דז"א היורדים מלמעלה כי הי"נ מרות הם בז"א ו"ג מדות של מי"ם כמוך שאמר מיכה ע"ה הם ברישי' דאין דהיינו בריקנ'דיליה ונ' מדות של א"ק אינם נזכרים לא בתורה ולא בנביאים כמו שאמר הרשב"י בפרק שני דספרא דצניעותא דיקנא דמהימנות'לא אדכר וכבר ביארתי זה בסקומו ושם כ"ו ו' העולה של היורד מלמעל' פסלא דברולתא אל סלא דז"א והוא פניב של הויה אבל אינם מתערבין הלובן ואדומים שהם רחמים ורק הנקראים אוירא דכיא שביניהן ואשא דכיא שבשמאל שאינו כמו בראש א"א שנצח הוד יסוד פועלים בכלילות הנרא שאין שם בחינות שמאל כולו חסד ורחמי'ולכן אומר אהבליל מלקא דעתיק אבל כאן ממש נחלקי'ליכין ולשמאל השערות והפל של המוח אשר הוא צ"ח הלובן ואודם וכל א'לברו ולכן כשיחיה הקב"ה את המתי' לעתיד לבוא בפל של זעיר יהיה בשני אופנים לא ראי זה כראי זה אלא לפי עולם דהיינו כחורת הצדיקים ואלה ליראפן ולדראון עולם לכחות הרשעים כאשר אבאר בתיקון שני שלו הנקרא ס"ל אור"ם הנקרא צח ואדום בהרח ספרין ימין ושמאל ואינו כמו פלא דברולתא של אריך שהוא כמו מראה הברולח בצמצום עין אדם רואה ומביט בו ציחצוחי אודם אבל כאן הוא ממש אודם ולכן כשני צדדים ימין ושמאל ואומרו מאתן ושבעין עלמין • הוא פוד מנצפ"ך שעולה פ"ר הסר מהם ימין ושמאל דהיינו ב"פ מנצפ"ך שהם עשר אותיות ישאר כמנין ר"ע שהם המאתן ושבעין עלמין הנז'והשורש נשאר למעל' טוב היינו החסדים שבו והוא סור ז"א הנקרא עץ הדעת טוב ורע היינו הגבורות שבו שטעמו ביארתי לך בכר מכח הדיני'הינקים משערותיו ומערפו וממקומות החלולים כאשר ביארנו במקומו ונקרא ר"ע בערך שיונקים ממנו החיצונים משמות של קטנות •

ולכן המנצפ"ך קראו בוצינא דא דאתכליל באוירא דכיא היורד מקדמא דאוירא נהיר למאתן ושבעין עלמין היוצאים מנגלגלתא דז"א ומתפשטים בעולם חבריאה ושם נעשי"ע ר"ע עלמין הנמתקים מעשר הויות העולים ס"ר ועם הכולל של כל הויה נפני עצמה עולים למנין ע"ר בסוד אני ישינה מכח הדינים ולבי ע"ר מן ולבי ער ונא'עור"ה למה תישן תוחלת ישרא' סוד ע"ר ו"ה זו"ן להורות שהעין היא קודמת להריש ז'נק"ב תקדוש' שולטת בראש הקליפו' טן'הוא ישופך ראש וזהו סוד הפסוק של ע"ר בכור יהודה היה רע בעיני י" וממנו נמשכים הארה שתי עינים של זעיר ימין ושמאל כי שתי פעמים עין עולים קלק"ל דהיינו חשבון ס"ר של עשר הויו' והמיתוק הזה ראה משרה שנאמר וירא יהו"ה כי ס"ר לראות וכאן יפה אצל כח הדין דמנצפ"ך להחלישו לגרום מספר עשר שהוא השורש שנשאר בסקומו למעל' ולהוסיף כח על מדת הרחמי'מספר עשר להחזיקו על הדין שיסתיקו מהו שנ'וי' המפיר על סדום וגו'ואמרו חז"ל בבראשית רבה כל מקום שנ' וי' הוא ובית דינו פי'שהמיתוק עמו בכל מקום כי לולא זאת לא היתה פליטה ללוט ואשתו ובנותיו וזהו כוונתו בכאן שאמר בוצינא דאתכליל באוירא דכיא שהוא סוד העשר הויות הנז' היורד כלול עם הניצוץ שהוציא הבוצינא דקדרינותא של מנצפך אשר ירדו ימין ושמאל נהיר למאתן ושבעין עלמין בסספרו דיצירה כנודע שהוא הניצוץ אשר נולד ממנו השתרות מכתרי אשתכח כנודע שהוא הניצוץ אשר נולד ממנו השתרות כל כתות בני אלהים • ולכן אומרו ובנין האי גולגלתא אתקרי גולגלתא תקיפא ומקבלים מגולגלתא הזאת בסה וכסה אלפי אלפים ורבוא רבבות מאורו' וחיילות וכחות הדינים יתאים אח"כ אורות עודפים ובוקעים דרך הגולגלת ועומדים למעלה ממנו • ונלגולת הזאת היא עגולה וכשבאה הארה התיקונים דאריך עליו מיד נעשה א"א פ'פניו ארוכים שנ'ארך אפים להאיר לספיה וללכן דינין דיריה ורנוקביה העולים כמנין חמר שהם ש"ך דיריה וש"ך דנוקביה ועולים ג"כ שמש כשמתקים ביפוד הנקרא שמש המשמש עם נוקביה ובאותו הפעם מעורים השתי יסודות זה עם זה כמעור איש ואשה • ואין לזעיר פנים ארוכים אלא כשמאירה הגולגלתא דעתיקא למטה בהגולגלתא שלו בסוד אריכות אנפוי דעתיקא דאחפשט לתלת מאה ושבעין רבוא עלמין ואורותיו התפשטות נקרא ארך אפים אורך הפנים נעשה ממנו דהיינו מן פרצוף אל של ימין ושמאל של שני צדדי המצח • אשר חשבונם עולה ש"ע נהורין הם התפשטים אל זעיר אנפין ומאריכים פניו אבל אינו משיג כי אם רכ"א נהורין מהש"ע נהורין הנ'כמנין ארך אפים והנשאר מן ש"ע נהורין דהיינו ק"ן נהורין פאירים למלכות ומתקנים פניה • וזהו סוד הפסוק גם צפר מצאה בית ר"ל צפור עולה ש"ע נהורין מצאה בית להאיר לזעיר ונוקביה אבל ורד"ר שהיא מלכות ק"ן לה בלבר ומלכות דאצילות נקראת צפור דרור וחירות מן החיצונים שאין שולטים בה ת"ו ואינם סביבותיה כמו שהם סביבות מלכות דבריאה שנאמר סביב סביב רשעים יתהלכון ועל מלכות דאצילות אתמר אנ' י" הוא שפי וכבודי לאחר לא אתן ותהילתי לפסילים ומלכות נקראת אנ" כנודע בסוד אני ראשון שהוא מלכות דאדם קדמאה שהיא ראש האצילות ואנ" אחרון שהיא מלכות דאצילות שהיא סוף האצילות ומקנן באחרון שבעולמות דהיינו עשיה והיא עתיק לבריאה ואלונ' עולמות בי"ע הם נ' סחנות שכינה הנכנים על פרקיה וקינן שלה היא בעשיה עולם האחרון שבכל העולמות שלמעלה כאשר נבאר בסייעתא דק"בה ושכינתיה נמצא כשתסיר ק"ן נהורין דמלכות מספר ש"ע נהורין דאריך ישאר ארך נהורין לזעיר שהש"ע נהורין וזהו אומרו באגרא כד אסתלקאן אנפי דאריך באנפוי דזעיר כדין מתארכין אנפי דזעיר ואקרי ארך אפים הרי לך בפירוש כי זעיר אתקרי אר"ך אפים על שם אר"ך נהורין שיש לו

שער דישא דזעיר אנפין

מהש"ע והו סוד הפסוק של י"ג מדות רחמים שנאמר י' וגו' וידו' שהוא זעיר מקבל שם א"ל ימין ושמאל שהוא רחום וחנון כי שם באריך כולו רחמים ואין בו בחינת שמאל שהוא דין ואפילו בשמאל הם רחמים נסתרים · ואומר הפסוק י' שהוא זעיר אר"ך אפים זעוד תמצא אם תדקדק שמלת אר"ך אפים עם מילוי האותיות עולה ש"ע הא כיצד תמצא מנין ארך אפים עולה שנ"ב להשקיט פרות הבשן שהם הא"ח הנקראים כך ומלוי של אלו השני תיבות ארך אפים עולה ח' אותיות מנין האותיות ולא המספר כזה אלף ר' ש כ"ף פ"א ו' ד' מ"ם הרי"ח אותיות · כך חבל ש"ע נהורין הנה לך בפירוש שיש לז"א בכח ש"ע נהורין והם מתפשטים לזעיר לעשות פניו ארוכים · אבל לא בכל עת כי אם בעת רצון ועתיקא קדישא פניו ארוכים בכל זמן ועדן ואין בו שינוי שישתנה לרחמים או לדין כמו שנאני ירו"ד לא שניתי ומלת אני מרמז למלכות א"ק שבראשו אבל זעיר שיש לו לעתים פנים של זעם ופנים שוחקות בשיש לו אור מתארין מזלין דאריך שהם למעלה מראשו יש לו פנים שוחקות ואריכות ונקרא ארך אפים ונאמר ישא ידו"ד פניו אליך וישם לך שלום וכשחם ושלום מתלקין ההארות של הגולגלתא דאריך ואינה נוזלת שפע על ראשו של זעיר ע"יאבא ואמא אז יש לו פנים של זעם שנאמר ויחר אף י' בם וילך ונאמר כי רוח עברה בו ואינני · ובזה האופן הוא קונה שינוי שנ'משנה פניו ותשלחהו בגירושין מן חעול' הזה ולא נדרוש זה הפסוק לטובה אלא אצל חנוך ואינו שסלקו מן חעולם ותית משנה פניו מבשר ללפירי אש ותשלחיהו מן העה"ז להיות מלאך מטטרון שר ונגיד על חוצבי שלהבת א"ש להיותו שר הפנים של השכינה · ואע"פי שנדרש זה הפסוק משנה פניו על מי שהולך בגולגל אז צריך הק'בה לשנות פניו ותשלחיהו מן הקטרוג שלא יכירוכו ויאמרו זהו שחטא עבירה פלונית כשהי' קודם זה הפעם בעולם ואינם יוצאי' מן הכית דין עד שנשלם הדין כאשר ביארתי אצל מאמר זו דפר' בלק באופרו דהכי אורחוי לתויא עילא ותתא וכו' ועל כל פנים כוונתו של הקב"ה שנקרא רחם חסר למוב' בדי שלא יכילוהו המקטרגים אבל היה יותר טוב שהיה משלים עצמו בפעם הראשון ולא היה צריך לחזור לזה העולם לתקן מה שקלקל וזהו שאמר ל' טוב היה לו לאדם שלא נברא משנברא קודם זה הפעם ר"ל מאחר שהיה בזה העולם בגלגול ראשון או בבריאה ראשונה ועתה שנברא פעם אחרת אז אין טוב לו ברוחי אחרות כמה מיני צער שנוטל לנו ולידעי תן נעני סורות האר"י זלה"ה ובפרם אודות צער נופו הראשון ומה שנעקר ממקומו ויורד בעולם של מטת משמנו וממנו נברא מהו סוד שיני מקום כמו שתמצא בטבא פרשת משפטים אבל רחמנותו של הק'בה שא כלה על כל היצור לכלתי ירת ממנו נדת וכטעם המשנה דמסכת סנהדרין פרק חלק כל ישראל יש להם חלק לעולם הבא שנ'ועמך כולם צדיקים לעולם ירשו ארץ נצר מטעי מעשה ידי להתפאר פ'כי על כל פנים ישחלק לעולם הבא אבל יש אשר יזכה אל החלק הזה תכף ומיד ויש מי שלא יזכה אל החלק שלו אלאאחר כמה דורות ועל כל פנים טבע הטוב להטיב ולקושטא דמלתא נא' אין לך רבר נצחי לא במדת הטוב היא הנשמה שהיא חלק אלוה ממעל כי ממה שנ'ויפח באפיו נשמת חיים ואח"ז כל הנופח מעצמותו הוא נופח לכן מוכרח הוא שילכו כולם מדחי אל דחי על ידי כור הברזל עד אשר יתטהר ויתלבן ויקרא צדיק בסוד שנאמר ועמך כולם צדיקי לעולם ירשו ארץ חחיים כי צדיק הוא יסוד ברית קודש מאחר שהיצלה נשרפה לא יצליחה לכל והזוחמא נשלך במדור התחתון של ניחנם ונקרא צואה רותחת שנא' עליו צא ראו כי אמר לו ובהם נידון מב"ף וסיעתו וכדומ' לו הסלעיגים עד דברי חז"ל נמצא ראוי היא לכנס לארץ החיים שהם היכלי השכינ' שהוא הנ"ע כסו נת ששמר בריתו מזונה ולוה נקרא איש צדיק תמים ובגימין זכה אל יסוד ברית קודש ולא השחית דרכו על תארץ כמו דורו שהוא דור המבול ראוי היה לכנס לחיבת שהיא מלכות בגי'בפ'נח בזוהר פלח ראשון ולמה כל כך להק'בה להטפל בהרשע הזה לצרפו וללבנו והשיב הקב"ה לפי שהוא נצר מטעי שורש מניצוץ אלוה ממעל שנטע בגן ערן שנאמר ויטע י' אלהים גן בערן מקדם וגו' ואומרו מעשה ידי להתפאר ר"ל שמעשה ידיו של הקדוש ברוך הוא יש להם התפארת ויתרון פאר על מעשה ידי בשר ודם המבלין אותו והם עצמם כלים ונפסדים אבל הק'בה ומעשה ידיו של עצמותו הם חיים וקיימים לעד ולעולמי עולמים והשינוי הזה של זעיר אנפין גורם כמה שינויים סרע לסוב ומטוב לרע לאשר ביארנו בשער קרית ארבע שזעיר ונוקביה נקראו שניהם עץ הרעת טוב ורע בסור רע וקח ואחיזת החיצונים סרחוק ועץ החיים היא בינה ביחודה עם אבא העומרים בחדר דקנא דאריך הכלולים בתרין מזלין ולכן קרא הספר הנאמר ברית מנוחה ת"ת דהיינו זעיר אנפין ענף קשורה בעץ החיים שבינה מלבשת אותו ער מכוחו ונקשר בה ולפני החטא היתה עמידת זעיר אנפין ונוקביה באבא ואמא עצמם בפרצופיהם העליונים ותבונה וישראל סבא נכללים בהם והיו מכוסים מן התרין מזלין של דיקנא דאריך ער שהיו ישבים בצל עץ החיים שזעיר הוא מלך עולם לוקח לו חיים ממנו ולא דין ומיתה הבא מסוד הדין מ"ר ממות כפל חק"ך דין עולים מ"ר כי הכל היה נמתק ואפילו בריאה היתה עומדת כאצילות כגודע כמו שהוא עתה בעליית שבת וכנגר כפל חרינין בחטא אדם הראשון שנתגברו כאלו נעשה כפל המרירות ונעשה מן מ"ר מרו"ר דיעולה כמנין מו"ת ואז עלה סות בחלונינו שנתקלקל כמאל דאיהו חד מחלוני שמיא וכל זה מכח שנחגרשו זעיר ונוקבין כביכול ממקום המיתוק במקומם שהם עתה שנאמר ויגרש את האד"ם זה זעיר שהוא סוד האדם העליון שיש בו שם מ"ה כמנין אד"ם ומילואו עולה חוח שהיא שכינתו הקדושה המרומזת במילת א"ת שהיא גם כן בעו"ה נרונה בשילוחין שנאמר וכפשיבם שלחה אמכם עיין בזוהר איכה על פסוק ויגרש את האדם ומצא שורש זה הענין גם משה רבינו ע"ה רצה להמתיק אלו חק"ך אלהים סוד המרירות של המו"ר דסטרא אחרא שנאמר הסנ"ה בוער בא"ש הרינן הסנה נימטריא ק"ך כמנין ק"ך ברים שבנה שם אלהים וכוונת משה רבינו ע"ה היה להמתיק את אלו הק"ך אלהים כדי שיהיו נאולת עולם וגרמו העונות שלא נמתקו ער לעתיד לבוא ולכן חסר ה' שהיה לו לומר בלהבת אש ואמר בלבת אש חסרה' לרמז שלא יתוקנו ויומתקו הק"ך אלהים עד שיבואו ה' דברים שחסרו בבית שני ואז יתוקנו כפל הרינין והמרירות קליפו'ארץ עסל"ק וארץ אר"ם כמנין ב"פ ק"ך אלהים ימין ושמאל אשר הם גבול וכותל וקצה הקדושה בכל מקום סביב ארץ ישראל ואחת הנוספת במלת ארם היא תמיר בחיצונים בסור כל המוסיף גורע ואחריהם אלהים החיצונים הנקראים אלהים אחרים ולכן יגיע ירושלים ער דמשק של אר"ם ויובלע בקדושת ארץ ישראל שנאמר עד דמשק שימי משכבותיך ודי בזה ולכן משה רבינו ע"ה השיב לנזות ראשונות מאבא ואמא עצמם מפרצופיהם העליונים דהיינו מנצח והוד שלהם חנקראים לוחות שהשפיע שלהם הוא בלשון אכילה ונשיקין מהאה דאריך עצמו תחת החרין מזלין ואז השינו חירות משעבוד מלכות וממלאך המות כי שבו לעלות תחת צל עץ החיים כבראשונה ואם לא חטאו בינגל היה משה רבינו ע"ה מתקן פנם וחטא א"ה יגר קצתו כי בלא מזכי אבא ולו ניתן לחל הזה לתקן ואחר שחטאו נאבדו הפנים עילאין ונסתלקו הנצח והוד של אבא ואימא מפרצופיהם העליונים והשיג או לוחות שניות מנצח והוד דתבונה שהם הפנים תתאין ובסבת החטא נגנזו נצח והוד דתבונ' ג"כ את"כ כגודע שנם ללוחות שניות נגנזו עד יעמוד הכהן לאורי' ותומים והוא סוד הפסוק כי גוי אובד עצו'ת המה ואין בהם תבונה וסוד הדבר הוא כי הלוחות הראשונים היו מנצח והוד דאמא עלאה וחנח קודם חטא הענל היו מחי זעיר מאמא עלאה עצמה כנ"ל אבל אחר הענל נסתלק אמא עלאה לפי שמנמו בפני השיר דאיהו מסטרא דאמא עלאה כי אריה הוא אבא ושור אמא וארם זעיר ונשר נוקביה כאשר ביארתי בשיר' הקודם ונשאר פרצוף תבונה לתת מוחין לזעיר ומרב"ח היה מוכיח את ישרא' באומרו כי גוי אובד עצות המה אובד בניתי לא נא' אלא בפתח להורות שכבר אבדו העצות האמיתיות דאיזנין מאבא ואמא עילאין ובספר יצירה נאמר דזכליות יועצות שהם נצח והוד וגם עתה תחובו חובת גלות שיאבדו מהם גם חעצות

התחתונים

ותתחתונים שאפילו נצח הוד יסוד של תבונה אין בהם וכאן לא זכר לשון אבידה כי לא נאבדו לותחות שניות לא נגנזו וזהו שאמר ואין בהם תבונה וכל זה היה משום שלא נתרצו לישב בצל אילן עיזאדי סוד יחידה דאריך התופף על אבא ואמא שאין בו שינוי מרחמים לדין ומטוב לרע ובחרו לישב בצל עין חדיעת טוב ורע כמו שהוא בזוהר אכור קוף הסדרא זוהר גחול דף נ"ב ע"ב עלה א' וזה לשונו תא חזי דהא בני נשא לא ידעין ולא מסתכלין ולא משגיחין בשעתא דברא קב"ה לאדם ואוקיר ליה ניקירו עילאה בעא מינה לאתדבקא ביה בגין דישתכח יחידאי ובלבא יחידאי ובאתר דדביקות יחידה דלא אשתני ולא אתחפיך לעלמין בהחוא קשורא דמהימנות דכל ביה אתקשר הה"ד ויעין החיים בתוך הגן פירוש מלכות א"ק כשכע תיקוני ראשו של אריך אנפין עם דקנא דילה נקרא מהימנותא כמו שאומר בפרק כ' דספרא דצניעותא דקנא דמהימנות לא אדכר והיא נתקשר בעשר ספירותיה בעשר ספירות דאצילות ולכן אומר קשרא דמהימנותא דבלא ביה אתקשר ואיכא היתה ישכח תחת נרונו ומקושר עם הפה דילה ומכלם היה יונק אדם הראשון ולכן המוחין דאמא עילאה נקראים עץ חיים בקשורה במקום נבוה כזה וכן נאמר הייעור לעהיד לבא על הר נבוה עלי לך מבשרת ציון מקום הר"מה מקום המצפה שהיא תהיה בתוך אימא עילאה שמשם יוצא שכרן של צדיקים בגן עדן ומשם מצפים הצדיקים שכר העולם הבא ומה שנקרא מקום הרמה גם כן נרמזת על אמא בסוד ה"ר מ"ה שהיא הרה ומתעברת כן זעיר אנפין שבו שם ס"ה כמנין אדם שכך נקרא נוקביה נכלל בו בסוד אדם וחוה מילואו נעלם בתוך מספרו עולה כמנין חוה אבל הזכר שהוא זעיר כולל הנקיבה ותופס אותה בשם ס"ה כולו נימטריא אדם והוא כוד הפסוק ויבן י"י אלהים את הצלע אשר לקח מאדם דהיינו המלוי הזה שנאמר זכר ונקיבה כראם ויקרא את שמם אדם ואמר רבי אליעזר עלה כל מי שאין לו אשה אינו נקרא אדם והסבין יבין לבתר דסאמו מאורחא דמהימנותא ושבקי אילנא יחידאה עילאה מכל אילנין ואתו לאתדבקא באתר דמשתני ואתחפך מנוונא לגוונא ומטב לביש ומביש לטב ונחתין מעילא לתתא ואתדבקו לתתא בשינוי סניאין ושבקו עילאה דכלא דחוה חד ולא אשתני לעלמין הה"ר אשר עשה את האדם ישר והמה בקשו חשבונו רבים יהמה בקשו חשבונו רבי ודאי כדין אתחפיך לביהו ולא עבדו את בורא כלב של בתהו סטר ממש נתהפכו נמנין לטב וזמנין לביש זמנין לרחמי וזימנין לדינא כההו סלה דאתדבקו בה ודאי המה בקשו חשבונות רבים ואתדבקו בהו אמר להו קב"ה שבקת חיי ואתדבקת במותא חיי דכתיב ועץ החיים אשר בתוך הגן עץ דאתקרי חיים מאן דאחיד ביה לא מתים טעמא דמותא לעלמין ואתדבקית באילנא אחרא הא ודאי מותא הוא לקבלך הה"ר רגליה יורדת מות ·

וכתיב מוצא אני מ"ר ממות את האשת י"י שמוצא אני מר ממות שוכן את האשה שנתקלקלו דיניה והמיה ונעשו דם נידות · ממה שהיו מקודם השוו פעמים ק"ך אלהים ימין ושמאל היעולים מ"ר נמתקים והיו חיים וקיימים בסוד הפסוק וראשו את י"י יושב על כסא ר"ם ונשא לאכפיה דיקין יתיב על כורסייה דרחמי ועל"י חטא אדם הראשון נתחפך ונישא סר ממות ונדחה השכינה ממקומה עד אשר רגליה יורדות מות דחיינו נה"י שלה ובשבת היא אומרת לפני הקב"ה רחצתי את רגלי לעלות עלייה שלישית ואיכסה אטנפם כימי החול שנית ובקשתה שתהא עולה עמו ואיהי יורדת ולכן אומר הזהר ודאי כאתר דמותא אתדבק ושביק אתר דחיי בגין כך אתגזר עליה יעל כל עלמא מותא · זכרון אשתני ארם לכמה גוונין זמנין לטב וזמנין לביש זמנין רגונא זמנין ניקיא זמנין דינא זמנין רחמי זמנין חיי זמנין מותא ולא קאים בגוונא חדיר בחד מיניהו כגין דהחזי אתר נרכא ליה ועל דא אקרי להם החרב המתהפכת מן קיורא דא לסטרא דא מן טב לביש ומן רחמי לדינא מן שלום לקרבא אתהפיכת היא לכלא מקרי טוב ורע דכתיב ומעץ הדעת טוב ורע לא תאכל ממנו וגו' מכענין חטא א"ה אפרשנו דו צרכו בסייעתא דקב"ה ושבינתיה ת"ח לעלמא דאתי כתיב כי כימי העץ ימי עמי ביבי הנץ ההוא עץ דאשתמודע הנקרא עץ החיים הנושב חיי מחוטמא דאריך אנפין מנוקבא אחת חיי ומנוקבא שניה חיי דחיי ביה וסמכא כתיב בלע המות לנצח ומחה י"י אלהים דמעה מעל כל פנים נמצא שזעיר אנפין חידה מתוקן קודם חטא אדם הראשון מחיקוני גולגלתא דאריך אנפין ובן קצת על ידי משה רבינו ע"ה והיה נקרא ארך אפים כאמור לסעלה אבל לזמנין נקרא זעיר אנפין שאין לו פנים אריכים וכן הוא אומר באדרת נשא דף ס"ד ע"ב עלה ד' האי גולגלתא אנהיר בתרי נוהי להאי סטר ולהאי סטר ימין דחמי ושמאל דהיינו דין אשא ואוירא דכיא ומהאי אוירא דכיא אתפשט מגולגלתא לאנפוי ק"ן דכתי עלמין ובגין כך אתקרי זעיר אנפין מכח שם אהיה חיעולה ק"א בסוד אל קנ"א הוא ובגין נקראת חוה שנאמר ויקרא הלי הוא חה האל הוא אל מאלהים כמו שמתלק אותו הרשע בסוד אל הים וגנאר אותו במקום אחר ושם י"א הוא שם גוהא יוצא מן שם ס"ג של אימא שיש בו ג' יודין ואלף אחת העולים אל ושם אל זה ממתיק את שם אל דאלהים ומפנו יוצאים ק"ן רבוא עלמין כי דינין מחערין מניה ולכן נקרא ז"א ואין פניו אריכים עד שאחר כך באים הק"ן אורות מהש"ע נהורין לזעיר לתרם לנוקביה וזה נתקנו הק"ן רבוא עלמין מוזו אומרו שם ובשעתא דאצטריך אתפשטו אנפוי ואריכין בהחוא זמנא בגין דישנת באנפוי דעתיקא דעתיקין וחיים על עלמא אבל באריך הש"ע נהורין אינם מתחלקים ליסין ולשמאל לארך אפים ק"ן לדרו"ר כי אין שם דין וכשיורדים לדעי מתחלקים לימין ולשמאל · ק"ן לשמאל דזעיר וארך אפים לימינו ולעתיד לבוא אחר סעודת הלויתן אמר דוד שהוא סוד מלכות בית דוד לי נאה לברך ולוקח כוסו רו"ה ביד ימינו ונכוונת זאת הברכה המלכות נעשית קומה שלימה עם בעלה ואז נשלם מראשו הארת הארך אפים כי רו"ה נימטריא חכי הוי ואז פניו בנגר פניו ונקראת מנורת בסוד ז' קני המנורה של שבעה ספירות אמא עלאה המאירים בראשה ובראשו מכח שבע אורות דעתיק יומיא המאירים בחמולות שעליה · ומתפשטים עד ראש זעיר אנפין שנאמר כי גדול מעל שמים חסדך ונאמר ותתפלל חנה על י' ונאמר חשלך על י' יחבך והוא יכלכלך ונאמר הנני יוסיף על ימיך חמש עשרה שנה · ועל זה אמרו רז"ל בנ"י חי' ומזו"י לאו בזכותא תלייא מילתא אלא במלא שמניע על ראש זעיר אנפין הנקרא שמים כאשר אבאר באריכות הענין הזה בפרק בפני עצמו ובפרש בתענוג שבת כלה מלכתא היורד מראש עתיקא שמזמנת בכל סעודה וסעודה עמה בעלה ועתיקא קדישא בסוד ענ"ג שנ' וקראת לשבת ענג שהוא נוטריקון ער"ן נה"ר ג"ן וסוד שורשו הוא עתיקא קדישא וזעיר ונוקביה ועל זה נאמר אז תתענג על י' כי הויה סתם הוא זעיר אנפין ולמעלה מראשו הם המזולות המגיעים על ראשו ועל זאת ההארה התפלל דוד המלך ע"ה במזמור חפרנסה שנאמר י' רועי לא אחסר ונו' על מי מנוחות ינהלני הוא השפע הקדוש של הש"ע נהורין היורד מרישא דאריך אל המולות על זעיר וגוקביה נקרא ס"י מנוחות כי אין מחר ממדת הדין ולות נקרא חסר עליה זאין שם מחלוקת ממדת הדין אשר הוא מתנגד אל מדת החסר אלא הדין נמתק שם תכף ואינו מתפשט ומתחלק לחלקים לל"ב אלהים אלא בסוד תרי"ן ו' חעולים ל"ב כרי שיתפשטו להתחתונים הל"ב אלהים כאשר אבאר במקומו ומן הש"ע נהורין הללו דאריך יורדת כח ההנרה וסודו שם אל דאלהים ושם אל של שם ס"ג שאמרנו אשר שניהם כמילואיהם עולים ש"ע נהורין שנאמר י' רועי לא אחסר ומלת לא היפוכו של שנאמר האל הזועה אותי מעורי ער היום הזה וזה אמר יעקב ע"ה שהוא סוד ז"א ועליו הוא סוד המלא עליה כי הוא כולל ז"א בשני פרצופיו ישראל ויעקב כנודע ולזה צריך לכוין במלת לא שנבראת הכוון בתחלת הברכת ראשונה שנוסחה ברוך אתה י' מלך העולם האל הז"ן את העולם אעפ"י שיש חולקים בזה שלא לאומרו על כל זאת לא משנת חסידים היא וגם סוד אל הוא ריציחה נימטריא ז"ן שצריך לכוין ביום שני כנודע ויש נוסחת וכנה עוד שני פעמים אל כלבד הראשון הנזכר דהיינו הא אבינו שלכנו אדירנו וגם אחר זה אל שבכל יום ויום הוא החטיב מטיב יטיב לנו כי אין מדת הסוב כמו של עתיקא שהוא חסר עליאה וסוב מאוד לרעים ולטובים שנאמר מה תהלל רשע כחסד

שער רישא דזעיר אנפין

זחסד אל כל חיים • ואלו השלשה פעמים אל הם כנגד שלשה עולמות כריאה יצירה עשייה שסודם אל שד"י דבריאה ואל היה דיצירה ואדני דעשייה • המקבלים כח הזן מזעיר אנפין ונוקבית על ידי השם אל דעתיקא היורד מראשו והם סוד נפש רוח נשמה של עשייה ויצירה וכריאה המקבלים חארה וכח הזנה של הנשמה בעין הצריקים שכנ"ע הניזונים מזיו שכינה שנאמר ויחזו את האלהים ויאכלו וישתו ואחר כך מחרשים סודות התורה ונאמר והשביע בצחצחות נפשך ונאמר והתענגת מזו כבודה דהיינו מזיו שכינה הנקראת כבוד עילאה ונאמר כל כבודה בת מלך פנימה ובשבת כל העלמות עולים למעלה באצילות ובפרט בשעת מנחה שלו עולה זיע ער התיקון השמיני לפעמים והוא הנקרא נוג"ר חסד והוא תמול העליון והעולמות כלולים ברצוך התלול שמניח במקומו והבעל נפש שיש לו עיניים בראשו ומוח בקרקפו ולב להבין יראה ויבין מה שאמרו המקובלים שכל ששת ימי החול יונקים מיום השבת וניזונים ממנו בסוד שש קצוות שלו שהם עצמם ששת ימי בראשית כמו שאומר הזוהר על פסוק כי ששת ימים עשה יי' שמים וארץ ולא נאמר בששת ימים כי הם עצמם עשו שמים וארץ ובאמת אל מטפרין מגיע התקון השמיני מקטן ביצירה • ויצירה הוא עולם החול ושש קצוות דו"א מקננים בששה קצוות דמטטרו"ן דיצירה • ועליהם נאמר ששת ימים תעשה מלאכה כי הוא עול החול כמו שאמרנו ושש קצוות כללם נקרא שבים וארץ מסבבם כי נקיבה תסובב גבר ונם הש קצוות עצמם דהיינו שורש ז' מביאים להם חיות ושפע שנתנים מהם כל ימות השנה וכן הארוך המכוון ביום א' אל שדי סוד נשמה דקביאה והוא מעיר לעצמו האות הנשם של שבת שעבר ממה שקבלה בהיותה ביום שבו שיגבר באצילות וקבלה משם אל הגזבר שבצד ימין של עתיקא וכן ביום ב' מקבל מהארת רוח דיצירה שהוא אל היה וכן ביום ג' מקבל מהארת הנפש דעשיה שכורה אל ארני המים ד' ואילך צריך לכוין חוזר חלילה בשלשה שמות הללו בשלשת ימים שלהם דהיינו יום ד' אל אדנות יום ה' אל היה יום ו' אל שדי כי ששי הרביעי ואילך שחוא נמשך אחר השבה הבא על פי הנמה שמיום חרביעי ואילך צריך לחכין לכבוד שבת ולכן אנחנו מכוונים לתעלות העולמות בתפילתינו לאצילות לכבוד השבת מששה למעלה ואנו נורמין לקבל בריאה הארת אמא כי אמא מקננת בקורקייא בסוד אל שדי שהם סוד השדים שלה המריקין חלב הקסה שכר עולם הבא להנשמות אשר שם על ידי אל דאריך היורד דרך המזלות לאמא וגם יצירה מקבל הארה מזעיר אנפין המקנן ביצירה שפורו ל' היה וזעיר מקבל גם כן הארה משם אל דאריך ביום השבת ומשנו מתנוצץ ביום ב' וה' ליצירה וזעיר הוא סוד רוח ולכן הבת דינין ישבין בשני וחמישי לתי שזעיר הוא בנבוך בשני וחמשי באשר אנאר במקומו בעזרת קב"ה ושכינתיה וצריך לכוין לכלול כל הכחות ראבא ואריך המושפעים ביסוד דזעיר מהם ומשם יצא והזנה והטובה לעולם כאשר אנאר במקומו בסוד ברכת המזון ועל סוד זה אמר דוד המלך ע"ה על מ"י מנוחתי ינחלני בוראי מי שזוכה לזה יש לו מנוחה מאויבין למעלה ולמטה ודוד המלך ע"ה היה מכוין להוציא שפע של שם אל הנקרא מי מנוחות למשוך אל מרתו מי מנוחות למלכות בית דוד שתעלה למעלה עם בעלה לקבל שפע זה מהמעיין הנובע בין לבנון ולכן אומר ינחלני ויהי מבקש שימשיך השפע הזה כמענל"ו אר"ק שהיא מלכות בית דוד הנקראת צדק ולין בה שנאמר ינחני במעגלי צדק הסקבלת דרך נתיבות זעיר ממוחא דיליה וזהו למען שמו' דהיינו שם אל ואומר שם דשנת בשם "ראשי" כיסי רוי"ח והם אוה השפע של הכ"א נהורין דש"ע נהנרין של אריך החבאים אל זעיר אנפין ונקבית שהיא מרת דוד בשהיא פנים כנגד פנים עם זעיר בסוד מגורה פרצישנו או גם היא נבנית מהאחוך נהורין וכוחאור חזה בא גם כן לרחל שהיא נתונה בין חרין דרועין דמלכא בהסוק הימין שבו צריך להיות נתונה הבוש של ברכה שהוא בגימטריא אלהים חיים וצריך ליתן עיניו בו להמשיך לה גם כן חלקה כהש"ע נהורין משלם אף על פי שאין לה אלא ק"ן בקביעות אבל זיעיר נותן לה מארך שלו לפי שעה לה להיות לה למושיע מן האויבים ומה שאמר דשנת בשמן ראשי הכוונה הוא שכל מגמתינו להמשיך למלכות שפע הקדוש הזה מעתיקא ומנצח והוד דעתיקא בא השפע למטה לזו"ן ואלו הנצח והוד דעתיקא הם בוטשין ושוחנין בו הנבורות דהיינו השמרים שבתוך עתיקא שאינם נראים כמו בזעיר אנפין כמו שאומר הרשב"י ע"ה במוחא דעתיקא שהוא כחמר טב דיתיב על דורדייא והדורדייא הוא סוד הנבורות שבו אלא שאינם נראים וכשבאה החארה מאדם קדמאה ומוסף אור בעתיקא אז הנצח והוד של עתיקא מתרבים מן אותו האור והם צריכים להאיר ולהשפיע באבא ואמא וגם בזעיר ונוקבית וכדי שאותו השפע לא יצא מעורב עם השמרים שהם הדינים עם החסדים מוחנים אותו חרורדייא שאמרנו ונעתק משם דורדייא דיין ונעשה ביה זרא והיין חמר טב ריתיב על דורדייא שאמרנו נעתק מבחינת יין ובא לבחינת שם"ן זהו באבא שכבר ירעת ששמן הוא סוד חכמה ואם תאמר למה למעלה בעתיקא נקרא יין ועתה באבא נקרא שמן ששם בעתיקא אפ"י שנקרא יין אינו עושה רושם אותו השם שיתדבקו מחסתו הדינין ויתחזקו אבל באבא ואמא אינו כן כי ב' הפרצופין יחד נתקנו מן הבינה העקרית שנעשה ממנו אחר כך אריך אנפין כאשר אמרנו בשער תלת דישין והבינה דינין מתערין מינה • והוא מה שהיה שם בעתיקא שקט שלזה לא נראה כלל והיינו כמו ישן ומן הבינה והלאה מקיצים אותם הדינים ומתערבים ובשיורים לזעיר ונוקבית אז הם בסוד נחלי שמן דהיינו היסודות שניהם כי היסוד של אבא מלובש בתוך יסוד של אמא שהיסוד נקרא נחל וזהו סוד נחל כרית שהוא חכורת ונכנס בתוך מעי אמא ומשם לזעיר ומזעיר לנוקבית ואותו הנחל נבנס בתוך יסוד של נוקבית ומפני זה אליהו היה שותה מזה הנחל דכתיב ומן הנחל ישתה ונאמר מנחל בדרך ישתה על כן ירים ראש על ז"א אתמר ועל משיח בן יוסף שיהרג בשערי ירושלים שהדרך עובר משם לעיר והה השפע ירים ראשו שנופל לארץ ויחי טיר והיר על זה הר"ת של "מנחל" בדרך "ישתה" הוא נוטריקון משיח בן יוסף וכן תמיר כשיוצא ז"א ממעי אמו שלם באיבריו שותה מן הנחל הזה ותכף מרים ראשו כי בו ננגנים ה' חסדים וה' נבורות שיוצאים מעתיקא הנקראים חרין עמרין ואז מקבל התרין עטרין הנזכרים וחרין מוחין כמו שפירשנו בשער קריית ארבע וכן היה במעשה בראשית וכן אנו אומרים בכל יום בתפילת יוצר אור המחדש בטובו בכל יום תמיד מעשה בראשית ובפרט בשנת שורה בתוספות האורה שאמרנו והם נגנזים אל מלכות בית דוד למלאות הכוס רויה הזאת מי מנוחות ומשכי' כל הנחלים עצמם בהארתם והם סוד י"נ נהרי אפרסמתא דכיא אחר שהיה שמן זית נעשה שמן אפרסמון וכל הנחלים הם נכנסים בתוך מלכות בית דוד כלי אמציו וזהו שאמר דוד המלך ע"ה רשנרו בשמן ראשי כוסי רויה נמצא א"ך טוב וחס"ד ירדפוני כל ימי חיי ושבתי בקביעות בבית יי' להיותה בית לכינלה שנאמר תפארת אר"ם לשבת בי"ת ונמירו דאין ישיבה ביעזרה אלא למלכי בית דוד לבר כמו שהוא אצל ישיבה מטטרו"ן בסעודת ושעורי אחר בסוכת חגיגה בפרק אין דורשין • ומי גורם ישיבתו זה אריך אנפין הנקרא אור"ך ימי"ם כי ממנו בא אריכות הימים • וארוך ימים בלא וא"ו הוא סוד רכ"א נהורין דזעיר וסוד כוסי רוי"ה גימטריא רכ"א נהורין אשר ממנו מקבלת מלכות בית דוד והוא"ו מרמזת על זעיר אנפין שהוא סוד וא"ו של שם חויה שיש לו אר"ך נהורין מאריך אנפין אשר ממנו בא אריכות ימים והו ממש הכוונה שפירשנו בפסוק ושבתי בבית יי' לאורך ימים • ואני תפילתי שאלתי מאת יי' שבתי בבית יי' להאיר באור בתורתו לאורך ימים שחיו משמשי' קודם דור המבול שהיו מאריכים ימים ממה שעתה ימי שנותינו שבעים שנה משבע ספיהותיו דזעיר אנפין שנאמר ויאמר לקוצרים יי' עמכם והוא זעיר לימים הראשונים אשר למעלה ממנו הנקראים ימי קדם ושנים קדמוניות ועל זה נאמר השיבנו יי' אליך ונשובה חדש ימינו כקדם רצוני

לסוד ברורות הראשונים שהיו מאריכים
ימים מאריך אנפין יתברך יי'
לעולם אמן
ואמן:

פרק י"א

הנקרא שלא דאחזתי ביה תרי נוני והוא הנקרא ס"ל צ"ח ואד"ם

טל זת ואדום של זעיר שהוא המוגה בתוך הגולגלת דזעיר' ואינו כמו הטל של עתיק קרישא הנקר' שלא דכדו'לתא כי הוא הגישה מהחסדים והגבורות הנוטפי' בכל יום למטה ומצ' החסד הוא זת ולבן · ומצד הגבורות העומדים לשמאל נעשת אדום וכו החסד לבדו והגבורות לבדם כה שאין כן בעתיקא הוא הכל רחמים אינפ"י שגבורה דמלכות אדום קרמין נגנם בחכמה דאין ואריך אין כה רין כמקום חזה וכולה רחמים כמו חברולה שגופו לבן אלא כשחבים בו תראת כמו אורם ואין בו כן הגבורה דמלכות א"ק הדינין שבה אין בהם כמש אבל כשנוטפים למטה בגולגלתא דזעיר אדום מתפשטים לימין ושמאל בסוד הפסוק שאומר דודי צח ואדום דגול מרבבה יוצאים מהם כפה רבבות עולמות ובכל יום זיום נוסף הטל מגולגלתא דרישא חוורא של עתיקא לתוך גולגלתא של רישא דזעיר אנפין למלאו טל ומח"ן כל העולמות כולם · וזהו אומרו בזוהר ארזת נשא דף ע"א עמו' ב' עלה ד' מח לשונו בגולגלתא ד"ל בגולגלתא דאריך יתבין בכל יומא תליסר אלפי רבוא עלמין דנטלין עלוי וסכין עלוי פ' י"נ נהרי אפרסמונא דכיא שבעולם הבריאה הם מתפשטים מאלו חשלשה הויות שברישא חוורא הזה וחסקור שלו הוא י"נ אותיות ומאלו מתפשטים הי"נ תיקוני דקנא דיליה ואלו האותיות הם אותיות עודפים שאינם יכולים להיות בהמח ומתפשטים לשערותיו של הזקן שלו וכן בגולגלתא דזעיר אנפין אומר הזוהר באדרת נשא דף ס"ז עלה ד' עמוד ב' בגולגלתא דא יתבין תשעה אלפי רבוא עלמין דנטלין עלוי וסכין עלוי פ' שהם מקבלים ממנו ומומכים על השפעתו להחיותם ולהיות שיש לו תשעה תיקונים לכן יוצאים מהגולגלתא ס' אלף רבוא עולמות אותיות עודפים על כדי חיין וכל זה הוא בעולם הבריאה שמתרחבים בסוד עולמות ומפני שנחלקים בזעיר אנפין לימין ולשמאל שהם שני חלקים לכן הם פועלים פעולות הלוקות לעתיד לבוא בשיגיע זמן תחיית המתים אלה לחיי עולם דחיינו כתות הצדיקים ואלה לחרפות ולדראון עול' לכתות הרשעים מפני שיש בו צ"ח מארו"ם ונחזור להמאמר שהתחלנו ומהאי גולגלתא של רישא חוורא נטיף שלא דאיהו ולבר ר"ל לזעיר אנפין שהוא לחוץ תחת התיקוני דקנא היומר תחת המזלות ומהוא שלא דאחר מרישיה ההוא דאיהו לבר יתעדן מחייא לעלמא דאתי ולכתיב שראשי נמלא פ"ל מלאתי לא כתיב שמשמע נחלקא מעצמו ולא כאורות שלמעלה דהיינו מטל דעתיקא וזהו אומרו נמלא מאומרו חרישא חוורא נתמלא פ"ל וכתיב כי ט פ"ל אורות טליך ר"ל שהטל של זעיר אנפין הוא חיבור שתי אורות דחיינו טל של עתיקא ושל זעיר ויש בו תרי"ג אורות כמנין אורו"ת ולכן אומר מי שעוסק בתורה טל תורה מחייהו וכו' וכן הוא בזוהר חדש בתיקונים · וזהו אומרו אודעת נהורא חוורתא דעתיקא ומהוהו שלא מתקיימין קרישי עליונין והוא מגא דטהנין לצדיקייא לעלמא דאתי כאשר בארנו אחר זה המאמר נמשיך הוא שלא לחלקא דתפוחין קדישין הוא רחל דבריאה חה"ד ותיגל שכנת השל והנה על פני המדבר דק מחופפם בכפור על הארץ שהיא סלכות הנקראת אר"ץ והיא סלכות דבריאה והשפע הזה היה מטהר פומאת המדבר הנדול והנורא וכהנו היו משכילים ומבינים רזי אורות התורה ולא היו מוציאים רעי כי הבל היה עתיקא ספהר וכולו טוב וכבבה מעץ חיים שאם לא תסאו בעול חיו חיים וקיימים לעולמים ויהיו דתהוא שלא חוור כתאי גוונא דאבנא דכרולתא דאחייא כל גוונין בגוית הח"ד ועינו כעין הבדול"ח וכן הוא באדרא זוטא דף קס"ב עמוד ב' עלה נ' בהאי גולגלתא נטיף שלא מרישא חוורא והוא שלא אתחזי בתרי נוני ומיניה אתקן חקלא דתפוחין קדישין ומהוהוא שלא דגולגלתא דא מחנין מגא לצדיקייא לעלמא דאתי ובידא ומינין מיתייא לאחייא ולא אזדמן מגא דנפל מהוהוא שלא בר ההוא זמנא בזמנא דאזלו ישראל במדברא מן להו עתיקא דכלא מהאי אחר כה דלא אשתכח לבתר הה"ד הנני מסתיר לכם לחם מן השמים של זעיר אנפין הנקרא שמי' וגם הוא חקוק בת"ת דלא

שער רישא דזעיר אנפין

שהם זכחו את יצרם והראו גבורתם וסבלו יסורין לשם שמים
מאהבת קב"ה ושכינתיה אין עומד לנגדם בעלותם להראות לפני
האדון יי אלהי ישראל והם מחריבים כל בניני הקליפות והוא סוד
הפסוק שאכזר עת אשר שלט אדם באדם לרע לו ודאי וכן הוא
בסכא פ' משפטים רף מ"ג עמוד א' עלה ב' בסופה ווה לשינו
ותו וראי הוא רזא עילאה יתירא מכלא · בעמורא דקיימא
לטקלין נו אוירא דנשבא אית טקלא חדא בהאי סטרא ואית
טקלא אחרא בהאי סטרא · בהאי סטרא מאזני צדק · ובהאי
סטרא מאזני מרמה · והאי טקלא לא שכיך לעלמין ונשמתין
פלקין ינאלין ותבין פירוש שעולות הנשמות למעלה מהעולם הזה
להיות מיין נוקבין לקב"ה ושכינתיה ונם נשמות אחרות יורדות
למטה להכראות בעולם הזה בכור מיין דכרין ומוכרחים כולם
לילך דרך קליפות נוגה שהיא ערב הקדושה ונאמר עליה ואתה
תשופנו עקב פירוש הקב"ה אמר לנחש חוא ישופך ראש ואתיינו
הבן אדם שיעשה רצונו של מקום יגרום שיערב הקדושה ישלטו
בראש הקליפות שנאמר שברת ראשי תנינים על המים ר"ל
בשביל המים הם הניצוצות של הקדושה הבלועה בראשם ופעולת
העקב להוציא ניצוצות הבלועים בראשם הנעשקים שם והשבוים
שם ואם לא יעשה רצונו של מקום נקראת מאזני מרמה וראש
הקליפות שולטות בעקב הקדושה וכל הנשמות חבאות שם הם
נעשקות שנאמר כנען בידו מאזני מרמה לעשוק אהב ונא ראיתי
דמעת העשוקים ואין להם מנחם ופודו יתבאר במקומו בשער
קליפת נוגה בסייעתא דקב"ה ושכינתיה והכי פירוש הפסוק ואתה
תשופנו עקב ר"ל ואתה קאי על הנחש תשופנו עקב תשוך אתה
הנשמות בזמן שהולכים דרך עקב הקדושה בזמן שהיא שולטת
בעקב הקדושה כי אי אפשר בלאו הכי כי שם שערי הנשמות שנא'
אין זה כי אם בית אלהי"ם מקום הרע שישבים שם לחטוף נשמות
ביום רעה ח"ו וזה שער השמים כי קליפת נוגח היא ביצירה ויצירה
הנקרא שמים מקנן שם וכן חוא בזוהר חדש פרשת וישמע יתרו
מתיבתא דרקיעא דא מתיבתא דחהוא נער מטטרו"ן דיצירה והיא
אחרי מטטרון תכף ואותיותיה נגנים מאותיו' התרגום של התורה
לכן יש תרגום בתורה בגוף יחד שהדותא וכדומה לו שהיא אור
קדוש והיא בתנות אור שפנם ופרע אדם הראשון וצונה להעצל
בקדושה ולעשות חסד עם ישראל או יהיה פירוש הפסוק אפכא
הוא ישופך ראש פירוש הנחש תשוך את הקליפת נוגה שיתיחד
ראש מקורם החטא ויהיה ברשותה במוד מאזני מרמה וכלת הנ"א
מרמז לנחש הרומזת על אדום שנאמר עשו הוא אדום הוא ברשעו
מתחלתו ויער סופו כלומר הידוע המהפך ראש לעקב וגם מדה
כנגד מדה בעת הנקמה אין לנחש הריגה אלא בראש אף על פי
שיחתוך ויבקע אותה לכמה חתיכות הם נרבקים · אבל כשפוצץ
הראש לחתיכו' אינו מתחבר כן הוא למעלה אצל הנחש הקדמוני
ואומרו ואתה תשופנו עקב ר"ל אתה הבן אדם תשופנו פי' נשיכה
שלך יהיה מעקב הקדושה שתהיה עקב הקדושה שולטת בראש
הקליפות ודי בזה וצריך אתה לדעת כי קליפת נוגה היא שולטת
כל ששת ימי החול על כל העולם כולו וכל השפע היורד
מלמעלה יורד על ידה כי היא סביב הקדושה דכתיב סביב רשעים
יתהלכון ובאותו זמן הוא כרום גלות לבני אדם ר"ל הוא זילותא
גדולה לנשמות בני אדם העשוקים שם וכתיב ונונח לו סביב והיא
הסקלא הנז' שלפעמים היא נכללת בקדושה ולפעמים בטומאה
וכמקומה אפרשנו בסייעתא דשמיא וצריך אתה לדעת כי מטטרון
שר הפנים הוא שולט בכל ששת ימי החול ורגלי המלכות
מתלבשים בו והוא נ"ל של השכינה וחוא ק"ן לה כי נעל עולה
ק"ן כמו שנאמר ודרור ק"ן לה ויש לה ק"ן אורות מ"ש נהורין
דאריך וחהו סוד ושעשע יונק על חור פתן י"נק הוא מטטרון נער
המקבל משחי פעמי' ש"ע אשר מספרם נעשה מב' שמות שזכרנו
בפרקים ובשערים הקודמים מכח הארת שתי ש"ע אלו אין לפתן
כח להזיק אלא ארבעה נתבטל תכף ואין להם כח ויכולת להזיק
ראש ולהביט בהאהרה הזאת אלא הם נסים לאחוריהם כדי שלא
יהיו זבחי מתים ועל זה הנעל נאמר מה יפו פעמיך בנעלים בת
נדיב דהיינו מטטרו"ן וסנדלפו"ן חנוך ואיהו זכור לטוב המה נעלי
השכינה שהמה חוצצים שלא ידבק הנפר ברגלי השכינ' הנקראת
בת נדיב אבל השכינה עיקר התלבשותה הוא בנעל זה שהוא
מטטרון ששמו כשם רבו יחו"ה הקטן והוא סוד נעל והליצרי
כאשר נבאר במקומו והכי סדר החשפיצה שכינה מתלבשת
במטטרון ומטטרון בקליפת נוגה כדי להשפיע לסטה לישראל
על ידה ואי אפשר כלאו הכי מפני שהיא למטה מסבבת הקדושה
והיא תאיבה לעשות חסד עם ישראל כדי שתוכל להנצל בקדושה
אלא שהחטא גורם והנה שכינה מתלבשת בטטרון בזה האופן
ששה קצוות דיבה בשש קצוות דירית חבר בחסד נבורה בגבורה
וכן כולם ובכל יום מימי השבוע הוא נותנת לו אות אחת ממילוי
שם בן דיבה והוא סוד ההתפשטות ובכל יום מימי השבוע נותנת
לו כח להתלבש בקליפת נוגה להופיע ולהשפיע לעולם בשביל
ישראל שנאמר שמוני נוטרה את הכרמים כרמי שלי לא נטרתי
כאשר אבאר בשער תיקון קליפת נוגה · בסייעתא דקדושא בריך
הוא ושכינתיה · ואם יכוין כל מה שאבאר בו אז ניתן כח
למטטרון ומיתוק לקליפת נוגה וכוללה בקדושה וזכה יזהיר לו
שפע נדול בכל מה שירצה הן מהחפצה הזאת · הן מדבר אחר
ותפילתו אין לה מעיק כי קליפת נוגה שהיא מלך על כל העמים
קליפת אומות העולם אשר תחתיה בבר היא מריצה מבנו ואז
אינה מנחת שום קליפה ומטרא אחרא לקטרג עליו ומטטרון נותן
לו שפע מאותו האות עצמו שקבל מהשכינה ואשרי לו ואשרי
חלקו אם יכוין בו בראוי · וצריך אתה לדעת שבכל יום לעת ערב
מתעוררים הבעלי דינין והמקטרגים וחבלי מריקין כדי לפעול
פעולתם הרעה בסוד בו חרמוש כל חיתו יע"ר עולה פ"ר כמנין
מנצפ"ך ובמנין סנדלפ"ן שר הענין דעשייה שבו אילני סרק לעת
ערב בשעת מנחה · והם ששת הלילות של ששת ימי החול דיצירה
בנודע ובשעת מנחה נופלים למטה שני טיפי דינין הנזכרים ר'
וש"ן עולים ת"ר כמנין וקר"ק כל בניש ות וה ארום ירשה וגו'
כי לעתיד כל הדינים יוכתקו לישרא' ויהיו סר לאומות להשמידם
מחרם מן העולם כולו בסוד נגוף לאומות ורפוא לישראל ומהשני
טיפות הללו נעשה החושך של הלילה ואז כתיב הם תסיסאר שור
וחמור משוטטות בעולם ער תצות הלילה שהקדוש בריך הוא
מטייל ומשחיעשע עם הצדיקים בגן עדן וחכף ומיד הם נוחים
לנוקבא דתהומא רבא בעת קריאת הגבר שהוא מלאך גבריא"ל
אשר קסת הסופר במתניו לכתוב מספר החבירים העומדים
בחצות הלילה ללמוד תורה והוא קורא בקול גדול לעמוד ולעסוק
בתורה בנזכר בזוהר פרשת בראשי"ת תתאין דמכין דשיגרא
בחורי כון אתערו וכו' ונא' קיל אומר קרא והוא משיב מה אקרא
כל הבשר חציר כלומר בחנם אני קורא ואינם משגיחי' בי כאשר
אבאר במקומו בסוד תיקון חצות והחרנגול שחור דוקא מכוון
כנגדו למטה לידע ממנו סימן לעמוד חצות לילה וכן דוד המלך
ע"ה אמר חצות לילה אקום להודות לך על משפטי צדקך ואז זוג
לאה עם ישראל הנקראת נועם יי' שהיא ממש נגיות רוב טובו
חצפון לצדיקים בירצן התלין כנזכר בזוהר חדש פרשה בלק אשר
בכל חצות לילה יוצא אור מנועם יי' ועל ידו מזדווגים הצדיקים
בעולם הבא זכר ונקיבה ומוציאים נשמות לגרים ודי בזה ונחזור
לענייננו כל ששת ימי החול היא נכללת בטומאה אבל ביום ששי
בעת המנחה בעת שקליפת נוגה עולה להכלל להדבק בקדושה
עולים נם הם להכלל עמה · ובזה יתאות השלהוביתא דאשא
מתחת כסא הכבוד ומבדלת ביניהם ומפלת אותם בגוקבא
דתהומא רבא · וחז שאמר הפסוק בפרשת רשעים כמו עשב
והרשעים אלו הקליפות כמו עשב הוא הקליפה של נוגה כיון
שעשב הוא מאכל בהמ"ה וקליפות נוגה היא משפעת להקליפות
הנקראים בהמה שאין להם שכל ותבונה בסוד אבדו חכמים
מאדו' ותבונת מחר עשו ואם חזכה להבין סוד הפסוק ארור אחה
מכל הבהמה שאמר הקב"ה לנחש יגיע לך שכל להבין אמרי נועם
מה ששייך לכאן כי הנחש וחילותיו נתהדרו בכפי קדושא בריך
הוא ושכינתיה שאי אפשר להם להראות לא בניהנם ולא בגיהנם
הזה אלא כרמות בחמות וחיה וזה בכלל בהמה הוא כראיתא
במסכת חולין ואף על פי שאיזה חיות מראים עצמם לפי שעה
כדמות אדם כגון ארם בלייעל חבירין שהיא כמו וחיילותיו אבל
על כל פנים הם פגומים בלי שערות דראש והזקן והראש הוא הוד

כאור

מאור בקצה גבוה ושפוע ואינו עגול ושתם העין יוכיח בסור עזא
ועזאל דוגמתו בלעם בן בעור בעולם הזה וגם הרגלים הם פגומים
לא כבני אדם כרגלי החגיר או בדגלי התרנגול ומי שהוא בקי
בעניינים אלו דבריו יעידון וינידון שהוא אמת כאשר כתבתי ועל
כל פנים יש להם טום אחד ועל זה נאמר נמשל כבהמות נדמו
והראיה ממל נראה בשור למעל' או כחזיר וכפרס בשעת הסניפה
כ"ם נראה לכני אדם כשור שחוד ובאמת לא ינצל האיש דרואה
אותו וגם "שור" "חמור" "כלב" וכיוצא שהוא קליפת אדום וישמעאל
ומלך שהוא בהמה ועל זה נאמר ורשעים כחשך ידמו וגו' כמיל
בחושך הולך ובחושך שמו יכוסה ומהם כסיל הוא חרשע הנזכר
בקהלת וברברי נביאים נרא בחושך ישם שמו בהמה וחד סור
שהרשעים בניהם אינם ירדים שם בהמה חשך נוטריקון "חמור
שור" "כלב" לרמוז על מה שאמרתי ובאמרת יש סור אחר על ענין
הפסיל כי התורה נדרשת בע' פנים ועל זה הסור נאמר מלך זקן
וכסיל אשר לא ידע להזהר עוד והם משרתיו של סמאל הרשע
הנקראים כתות הכסיל והם במדריגה התחתנה ושפילה בין שאין
להם רשות להזיק רק לסיעות בני אדם ולפתותם שילכו בדרך
זאורה מיקוד ומוכילם למים או לאשדות היער ואנמי מים ועושים
להם אחיזת עינים עד שהכן אדם רואה לפניו דרך ישר ופשוט מאור
או כפר ואושפיזא והוא שקר וכזב וזהו פירוש הפסוק מה יתרון יש
לו להסלך הרשע הזה שיעושה רשיעתו בכל יום עם משרתיו
וסחנותיו לבני אדם עד ששחוק קולם נשמע למרחוק וזהו עושה
בכל יום ובכל לילה ואין לו יתרון ואדרבא יענש על זה לעתיד
לבוא שישחט אותו קב"ה שנאמר ביום ההוא יפקוד יי' בחרבו
הקשה על ליתן נחש בריח שהוא סמאל ועל ליתן נחש עקלתון
שהוא לילית ובכל עת זמן עושרה רשיעות ומפתה בני אדם
לעבירה וכן להכשילם כנזכ' ואין לו יתרון מזה והכן אדם שנכשל
פעם אחת בדבר מגונה נזהר אחר כך שלא יכשל עוד והוא מלך
זקן מששת ימי בראשית עושה רשיעות ושפות הוא ויבריו ואינו
יבול להזהר עוד אלא הוא ככלב שב על קיאו ולבן נקראים כתות
חכסיל ישאין להם רשות להזיק אלא זמת שעת מעשה ושחוק
כשמרמה בני אדם מדרך הישר ומראים להם בתים ואושפיזות
בלילה וחכלו הוא אחיזת עינים משוטה גדול ואין בידם לפעול
פעולה אמיתית וכשמרמאים בני אדם או הוא בא אל הביתו
ושוחק והם שוחקים עמו ונשמע קולם ער למרחוק ועל זה נאמר
כן מתת כסילים ובהמה הוא סור עשיה אשר שם הלילי של ששת
ימי התול נרפרשתי ומלת בהמה ניסטרי' כלב וגימטריא שס ב"ן
ואלי"ה וכזר למוב גימטריא כ"ן הוא הסלאך כנדלפ"ון הממונה
עליהם להכניעם ולהשקיעם כדי שלא יכלו ח"ו העולם וזהו סור
שאמרו חז"ל אליהו בא לעיר כלבים שוחקים שנמחקים על ידו
ואינם בעלי רינו ודין לכלות ח"ו עולם ומלואו ואז גם הכלב
התחתון חפתו שכבה ונחזור לעניינינו אל סור קליפת נוגה הפסוק
אומר אחר כך ויציצו כדל פועלי און שהם המחבלים אשר תחת
הקליפות השמחים לעלות ראשיהם למעלה כדי שישאבו
מהקדושה ויתנו להם שפע להשחרם ערי ער וארורה העלייה
הזאת רע שהוא סבת נפילתן לנוקבא דתהומא רבא כנזכ' למעלה
וגאמר וחשך על פני תה"ם שהוא ניטריקון "חמור" "שור" "כלב"
ותהום הוא עלמא נוקבא דתהומא רבא ותהו"ם הוא אותיות
המו"ת דחסנא ליצלן ולכן נקרא עולם של הקלי"פו' עלמא דסותא
וזהו שאומר קהלת ע"ח אשר שלט האדם באדם לרע לו וראי
כנזכר ונית כחה של שבת מתעוררים הבעלי דינין גם כן כמו
שעושים בכל יום לעת מנחה אלא שסתגלה הרצון הנזכר דהיינו
הפוכו נו"צר חסר והוא יסוד עינא פקיחא שאין בו שערות
עפעפים שהם דינים וגורמים שינה והסתלקות המוחין וזהו סור
התרנגול של מגילת אסתר על פסוק בלילה ההוא נדדה שנת המלך
מלכו של עולם כד חטין בית ישראל קרם קב"ה עביד נרמיד
כמאן דרמיך שנאמר עורה למה תישן תוחלת ישראל וזהו דוקא
בזיר אנפין אבל באריך אנפין נאמר הנה לא ינום ולא ישן שומר
ישראל סבא דלילא ונאמר הנה עין יי' אל יריאיו למיחלים לחסדו
ולקנוי עינא דרחמי ורחמי ותניינא רחמי נו רחבי לפי שבולם חסר
ואין בה דין כלל והם בחינה אחת לפי שלא נתחלק לדין ולרחמים

כמו אצל זעיר לכן נקראים בשם עין אחת וזעיר מכל דארת
נדולה בשערה הזאת ומאיר הארה נדולה וכשרואים הקליפות
סרחון האהרה הזאת ורוצים להסתבל נכהים עיניהם כמו שאירע
לאדם כשמביט בשמש והם בורחים מהרי' למקומם ובאותו שיעה
כל העולם בנחת ולזה אנו אומרים ואני תפילתי לך יי' עת רצון
קודם הוצאת ספר תורה במנחה כדי לעורר הרצון באותו ההארת
לזעיר אנפין דאיהו ספר תורה ובשעה הזאת מת משה רבינו ע"ה
דאיהו דהיינו נשמתו מן זעיר ובשעה הזאת מת כשה רבינו ע"ה
ונסתלק ברעוא דהאי רצון שעולה משה עם הכולל ועולה נם כן
במנין שמ"ו כי בשם הויה היה לו דביקות נדול בנארת ברעיא
סהימנא שהוא החיבור שלו שניטה אותו אחר ספר הזוהר ונתגלה
להרשב"י ע"ה מכח הניצוץ שלו הנקרא נוצץ קדישא וגם בוצינא
דנהורא של אור השמש של משה וכל סצוה וסצוה דהיינו פקודא
דא וכו' הוא מפרש על שם של הויה שהוא ממש מדתו ומדריגתו
וגם משה עולה כמנין רפ"ק וקס"א והוא אחוריים של ע"ב דיודי"ן
דאבא ופנים של אימא דיודין העולה קס"א ורי בזה ונחזור
לענייננו אל הפאמר של הסבא דפרשת משפטים שהתחלנו בו
אית נשמתין עשיקין כד שלטא אדם בארם רכתיב עת אשר שלט
ארם בארם לרע לו' לרע לו ודאי' אבל האי נשמתא דהות
לסטרא אחרא איש זר ואתעשקת מיניה' דא איהו לרע לו להאי
איש ז"ר ואיהי בתרומת הקדשים לא תאכל ער דיעביר בה קב"ה
מה דיעביד' אתא קרא ואוכח ואמר ובת כהן כי תהיה לאיש זר
הכי הוא' הכא את רואה היך מתעשקין נשמתין אלא האי עלמא
אתנהג כלא באילנ' דדיעת טוב ורע והוא כמו נתינת טעם באומרו
אלא למה מתעשקין נשמתין וסתרץ מפני שהעיל' הזה מתנהג עתה
על ידי עץ הדעת טוב ורע ר"ל מסטרון דיצירה בהתלבשות
בקליפת נוגה' ואמור נמצא כד אתנהגן בני עלמא בסטרא
דטוב' טיקלא קיימא ואכרע לסטרא דטוב' וכד אתנהגן
בסטרא דרע אכרע לההוא סטר' וכל נשמתין דהוו בהאוא
שעתא בטיקלא שהוא נוגה עשיק לן סכאל ולילית ב"ם ונטיל לן
ומתים ב"ם בשהם קטני אבל אין לו רשות עליהם שפורתים תכן
מידו כמו שאומר הסבא על פסוק בבנדו בה ודי לסבין אבל לרע
לו דאינון נשמתין כפיק לכל מה דאשכחין מכטרא בישא ושיצאין
כלא וסימנא לדא ארונה קדישא דאתעשק גו פלשתים ושלישו
ביה לרע לן' אוף הכי הני נשמתין אתעשקן מסטרא אחרא לרע
לו' ואם השוטה הזה רואה שנהרס כל בנייני למה הוא מקטרג
את"כ כיון שלא עלתה בידו כלום וגורם לו היזק לכן קראו שלמה
המלך ע"ה כסיל כאומרו טוב ילד מסכן והכם כמלך זקן וכסיל
אשר לא ידע להזהר עוד להזהיר לא נאמר שפשטן להזהיר
לאחרים אלא להזהר הכוונה היא אשר לא ידע להזהר את עצמו
זהו היצר הרע מפני שכבר הוא רואה אשר מפתה בן אדם אחד
לעבור עבירה ואינו מועיל לו ומפתה את השני ואינו מועיל לו
והורג את השלישי ואינו מועיל לו למה הוא חוזר ומפתה אחרים
והוא ככלב שב על קיאו אלא זאת היא כוונתו כשהורג לצדיקים
אולי ידבק בנפשו ויעלה עמה ומאחר שרואה כמה צדיקי נהרגים
על ידו וכן כמה ילדים הנעשקים ואינו מועיל לו כי פורחים מידו
והוא נדוחה היה לו להזהר וזה אינו נזהר אם כן זקן וכסיל היא
שהכסיל הזה הוא זקן ששת ימי בראשית וגורם כשטותו כמה
רעות ואינו סועיל לו ומור העשוקים שאמרתי בהמאמר דסבא פ'
משפטים' הוא כך מפני שלילית יש לה שליטה בילדים שיוצאים
מחבניהל לאור הגר או עם אשתו ערימת או בזמן שאסור לבעול
כל אותם הילדים שיוצאים מאלו הנזכרים יש יכולת ללילית
להרגם בכל זמן שהיא רוצה ספני שנמסרו בידה' וזהו סור
ששוחקים הילדים כשהם קטנים מלילית ששוחקת עמהם יכזמן
שהילד הוא קטן רשן אדמלילית אשתו חרשים שאי שוחקת לילית
עמהם שאו טוב לאביו או לאמו או לכל מי שרואה אותו משחק
להבות בחושמן כאצבע ובשיכת בחוטם הילד אמר כך לך מכאן
ארורה שאין לך כאן חנייה וכ' פעמים צריך להכות בחוטם הילד
ובכל פעם יאמר כך כנזכר וזהו טוב מאור מפני שכיר לילית
להרגם ברצונה ובהיות שנתנו לה רשות להרגם לאלו הקטנים
נקראו נפשות הללו עשוקים וזהו סוד הפסוק עושק משפט

שער רישא

לעשוקים פירוש שהקב"ה יעשה לעתיד לבוא משפט לאלו היתומים העשוקים מליצית על שהרגוה אותם קודם זמנם · והוא סוד הפסוק שאמר שלמה המלך ע"ה ראיתי דמעת העשוקים ואין להם מנחם למה נהרגו · בר נש דחד יומא דין ליה דינא · למה יתומו בנים קטנים בעון אבותם אבל אלתי הרוחות לכל בשר בעל המשפט אל אמונה ואין עול · וסודו הוא בנמרא דברכות ורמינהו קראי אהדדי כתיב פוקד עון אבות על בנים וכתיב לא יומתו אבות על בנים ובנים לא יומתו על אבותם לא קשיא כאן כשאוחזים מעשה אבותיהם בידיהם וכאן כשאין אוחזין מעשה אבותיהם בידיהם · תניסין דמליץ עיינין יראו פירוש על מה שאמר כשאוחזין מעשה אבותיה' בידיהם ר"ל שמחשבה רעה שאדם חושב על אשה אחרת בשעת תזונו או על נחת ישיבה למטה הנשמה ולהחליפה ורואה הקב"ה אם יוקן מחשבת רעה יצורף למעשה מחשב מות זכאי ולא יסות חייב· תחו אומרו בסבא פ' משפטים וקב"ה חכמא אי אתקים בעלמא יחכין והמבין יבין ותחו שאמרו ושאלו הסבא דבי אתונא ורציצא דמיית בביעתא בהי נפקא רוחיה · חשיב להם רבי יהושע בהי דעאל וכי יעלה על לב שכל האנושי שבתבו בגמרא דברי הכל ושטות שלהם אלא הכל מרמז על סודות נפלאו' והוא מרמז על ענש הילדים והו פירושו ורציצא שהוא חילר הקטן דמיית בביעתא דהיינו בילדותו והוא כאפרוח שלא נפתחו עיניו שאינו יודע על בוריו סיב הינ"ן בה"י נפקא רוחי' ר"ל באיזה דין ומשפט נפקא רוחיה ונשמתיה · חשיב רבי יהושע בהי דעאל שהוא אביו והוא הכניס הזרע בשלייתה דאמיה שהיא כמו ביצא המוזרת כי בכר קבלו הפילוסופים מפיקין גרס רבם סוף תגלגול ולזה תענש כאשר יזעק להרגיל בספרו ובספר חיבל י' ואנחנו נקדים מאמר א' מהזהר חדש מדרש הנעלם דף ס"ם ע"א וזה לשונו דבר אחר דויד יו"ד לגנו לערוגות הבושם לרעיות בגנים וללקוט שושנים ·

תא חזי כל השירים קודש ושיר השירים קודש קדשים וכנסת ישראל משבחת ליה לקב"ה ואומרת דויד חת"ר דויד צח ואדום רועל מרכבה רבבות אלפי ישראל ר"ל שיש לו לעין צרבי כולם · ת"ח בשעתא דיהא פלגות לילא אתער שלהובא חדא ואתיר ואעיל תחות גרפוי דתרנגולא וקארי ובחדיא שעתא קב"ה ירד לגנו דאיהו גן ערן ולאורה דאידת ליה לקב"ה ובחדיא שעתא איתער תרנגול דליליא ואמר קומו כל אינון רשינת' בחוריהון הא שעתא איתי לאתחברא אילתא בבעלה זכאה איהו כל בר נש דיקום בפלגות ליליא לאתסקא כאורייתא דקב"ה וכל צריכייא אציתו לקליה הה"ר חבדים מקשיבים לקולך השמיעני ובהאי שעתא דאתעסק באורייתא אתרק עליה חד חוטא דחסד ובהאי שעתא ירד לגנו למי ירד לערוגות הבושם ומאן אינון ערוגת הבושם חהוא דכתיב בחו בשמים ראש · ומאן אינון צריכייא דליעלא דאינון בנות' דערן דליעלא וצריקי' דלתת' דאינון בנות' דערן דלתתא' דאקרי הע"ה והעת"ב וללקוט שושנים מאן אינון שושנים אלין צדיקייא דאתעסקו באורייתא ואינון כרחשן אורייתא כשפוותיה ההי"ר שושנים א"ת שושנים אלא ששונים שאפילו בקבר רוחשות תורה · א"ל וכי לאילן דאתעסקו באורייתא קטיל לון קודם זמנם ואינון צריקים דלא תאבו ת"ח ירבעם ינוקא חזי · והוה זכאי ולא הוה ליה חובא · אפר קב"ה למלאך המות זיל ואייתי לירבעם בן נבט בחחיא שעתא אמרו מלאכי השרת י' אדונינו מה אדיר שמך בכל הארץ מה דאיהו שכך איהו אריר ביה וחו' צריק ועל זכותיה ייתי לנא שפיע אמר לון קב"ה יהא רעוא דלכון דאשכיק ליה אנא שכיק ליה ובתר כן נפיק לתרבות רעה עביד תרי עגלא דדהבא וחמא והחזיא את ישרא' אמר להון קב"ה הרי כל שפע דהוה יהיב לכון אתהפך לכון בוחמא הוה טב לכון דאייתי ליה הכא בשעתא דהוה זכאי והה אוליף ליה מטטרו' באורייתא בשעת' החזיא פתחו כולהו ואמרו צריק אתה י' וישר בשפטיך ועל דא קב"ה ירד לגנים וללקוט שושנים ולכן אקדי מטטרון נגר שלוחך לנערים ולינוקא חורת י' תמימה כי הוא רבי שלהם וכן נקרא רבן של תינוקות' ובזוהר אומר מתיבתא דהוא נער מטטרון דהיינו ר' של תינוקות' והיא מתיבתא דלתתא כי מתיבתא דליעלא היא מתיבתא דקב"ה והיא ישיבת ג"ע שהקב"ה הוא ר"מ דליעל · ונחזור לענייננו אבל ע"כ הילדים שמתים ע"י לילית ב"מ פורחים מיד הלילי' ונעשקים בידה פתאום הלכך בפרש' ראשתה דמשפטים יש קרי וכתיב לא יעדה ולא יעדה וע"כ פ' והפדה לעם נכרי לא ימשול למכרה כמה דאת אמר וימכרם י' ביד יבין מלך כנען בנגדו בת הוא שם אלא שהוא נושענקא דנשמתא ולבושו ונטירו דיליה עליה והנסוד המסוס פוקד עון אבות על בנים ועל בני בנים על שלשים ועל רבעים ואומר הסבא שם חיך הוה עשיק שלמה מלכא צוח ואמר אדם עשוק בדם נפש ער בור ינוס אל יתמכו בו כיון דהוא עשוק בדם נפשו הוא או בנו או בן בנו יחזן עשוקין בטקל וכתיב ער בור ינוס אל יתמכו בו ער ההוא בור רק ינוס מאתר קדישא ואל יתמכו בו בהאי עלמא כיון דאיהו עשוק בדם נפש איהו או נעריה להוו עשוקים מההיא סטרא אחרא אית עשוק משאר עשוקים כד"א לא תעשוק את רעיך איהו עבר ויעשק איהו עשוק בבנוי מסטרא אחרא ועל סוד זה אמר הלל על דאטפת אטפוך ומוף מטיפיך יטופון וחכל מכת שאינם צנוי' בתשמיש המטה ונושה עם אשתו מעשה זונה שהיא אשת אל אחר דהיינו לילית ולכן הם עשוקים מידה ונם בשנת רעבון או בשעה שמד' הדין הוא על שנאני ישרא' הוא בקבלה שאין שום נשמה יורדת מלמעלה שלא תהיה ניעשקת ולכן אל ישמש ארם מטתו בזמנים האלו והם הימים אשר תאמר אין לי בהם חפץ ונאמר ע"ת לחכך ויעת לרחוק מחבק לכל יש עת וזמן וחפץ תחת חשמים ומזה אומר ג"כ הרשב"י ע"ה בפרש' וינש אצל יוסף הצדיק דף קי"ג עמור ב' עלה ר' על פסוק וליוסף יולר שני בנים בטרם תבוא שנת הרעב · וזה לשונו רבי שמעון אומר רזא דא איהו ריזא עילאה בהחיא שנת הרעב בין דאיהי שלטא בע' לאסתמא מבועיה בנין דאי לא סתים ליה נרם לאמשכא רוחא להחוא ולדא מההוא סטר ויהיב דוכתא להה' סטר למפשי ביצלמא סטרא דמסאבא בסטר דקדושה · וחו רזא דכתיב החת שלש אלה רגזה ארץ תחת עבר כי ימלוך ותחת שפחה כי ירושי נביותה ותחת נבל כי ישבע לחם ובנין כך יוסף צדיקא דבריה סליק וסתים מכועיה בשנת הרעב דלא לאתעריא בהדה כלל ולמיהב לה דוכתא ומאן דאפתח מבועיה בהחוא זמנא עליה כתיב כי' כנדו כי נגים זרים ילדו דחא אין אקרון בנים זרים ואי' כי' כגדו וראי' · ובנין כך זכאה חולקיהון דישראל דלא אתחלפו רוכתא קדישא בריוכתא דסאבא · ועל דא כתיב ויוסף יולד לי שני בנים בטרם תבוא שנת הרעב דהא מההוא זמנא דשלטא שנת הרעב אסתים מבועיה וסליק מקוריה · דלא לסיהב בנין לסטר מסאבא ולא לאהלפא רוכתא דקדושה בדוכתא דסאבא ובגין כך נש לא לחכאה למאריה דקדושה כד יהי ישלום כדכתיב וחקויתי לי' חנסתיר פני מביח יעקב וקויתי לו זכאין אינון דירעין ארחוי דקב"ה ונטרי פיקודי אורייתא למיחך בהון דכתיב כי ישמים דרכי י' צדיקים ילכו בם ואינם משמשים עוקמים אושלא בזמנם כשיש עת רע תחת השמש אבל פושעי' יכשלו בם וכתיב ואתם הדבקי' בי' אלחיכם חיים כולכם היום וכתיב והתקדשתם והייתם קדושים כי קדוש אני י' רמה קב"ה ביצא לקדשא לישראל בכלא ולא יהא לון בסטר מסאבא כלום והענין כי שנת הרעב בא פר שלטין לון שמהן שם אלהים ברבוען ושז הוה ברבוען עולי' רע"ב קוה א"א ל"ה אלה' אלה"ם עולה מאתים ושם היה עולה ע"ב ברבוען כזה ייה"ו יה"ו וה ס"ה עולה רע"ב ובזמן חשוכין שולטים ומאירים אז השמות שם אלהים במילוי יורין עולה ש"ן כזה אלף למד ה' יוד ם"ם עולה ברחמים וכסנין שם בצ"ן שהוא מיעולם הבחיאה ומלכות דאצילו שולחו הארות היניקו לסו ע"ה להצילם כיניקת הקליפות ושם זה הוא רחמים ושם ע"ב דיוקנא יו"ר ה' והוא עמו עולה בין הכל כמנין שבע והם שולטים בימי השובע אבל בחג הסוכות צריכים אנחנו לכוונם בשם זה בגימטריו שבעה עולה שבע מוח יוד הי ויו הי הנקודות הם עולים ש' כי כל נקודה היא י' היא כצורתו י' ושם ע"ב עמהם עלה בין חבל שבע ובקוד סגול שהוא בחסד ונאמר עליה והייתם לי סגולה מכל העמי' שאין אור א"ס מתגלה לזיעזר דאצילו אא בהתלבשו תחלה בסדרת חסד כי ב' חצאי חברים הכתובים עולים הנשים כתר לזע"ז וחצי חסד המבוש בחסד זיז עולה ראשונה ויקר חג זה חוא לחבוא שובע ביעולם כמנין שם הנזכר עם נקודיו אבל עיקר זה השם הנ' בכתר ובאמת חסד הוא כתר של טבעת ימי הבנין ובמקומו אפרשנה יותר דרהיינו בשעת חג הסיכות אבאורנא דרכך בסיעתא

דועיר אנפין

סעייתא דקב"ה ושכינתיה · ודי בזה יצא לנו מנרון דיוקן המאמר שהתחלנו עת אשר שלט אדם באדם לרע לו ודאי וסימנך ארוזה דאתיעשך נו פלשתים לרע לך ודאי כן. אותם הנהרגים על קדוש השם אחר ששלטו הקליפות עליהם ועשה בהם מרת הדין כרצונו וכאות נפשו מ"ר כנר מרה נתן ה"י בירם אחרי מותם הסדרת הדין לשחקו ולמתקו בהיכל אהב"ה להכות בהם האותות לעשות טובה עם ישראל ובפרט אותיות מן של כנצפ"ך שהם קשי ביותר כדפירשנו ושוחקים אותו לכל צדיק וצדיק והוא אומרו בזוהר פ' בראשית מאן מנכין דמחפף סעמא מריירא למחקא ותשוב לנחור' כרוזא דא נפיק בכל פלגות לילי וכן אלואחר שובבו את יצרם ועמדו בגבורותם ובבלו יסורין מכח אהבת הקב"ה ושכינתיה אין עוכר לנגרם אחרי מותם עולים להיכל אהבה הזה לשחוק מ"ן לצדיקים לעלמא דאתי והוא מזון להצדיקים אשר הם ניזונים משפע עולם הבא היוצא ממקומו דאצילו' לעולם הבריאה ונקרא מקום הרכה מקום המצפה ממקום שמצפים הצדיקים שכר עולם הבא · ונם לצדיקים הם צר"ק וצר"ק שהם יסור ומלכות דהיינו בזיכל יעצם השמים והיכל לכנסת הספיר הנקראים צדיקים כנרש במקום אחר בזוהר · ונם כשטרנגים הקדושים אז ננור על סמ"אל נזירות חרשות ועל עמו שנקום הקב"ה לתיתר לנוא וכן הוא בפרק היכלות דר"י כ"נ וזה לשונו ולא עור לא אפילו הוא עצמו נשל הקולמוס וכרוב ליים נקם שתתיר ושמור לנפ"ם הרשעה תשמור ענן אחת על נפ"ם הרשעה ותוריר שחין וצרעת ונגע על הכסף והזהב ועל הארם והבהמה וענן אחר תוריר דבר ב"ם על נפ"ם הרשע' ועל אנפיה ותרחה חברתה במקום עד שתגיע השעה שיאמר לך ארם הא לך נפ"ם הרשע' וכל אשר בת בפרוסה אחת ותאמ' לו אינה מתבקשת לי כנזכר פרקי היכלות זה היה אצל עשרה הרוגי מלוכ' וכן הוא בכל פעם שתובע רין ונהרגי' הצדיקים על קירוש שמו י"ת מכח חרון אפו של הקב"ה על סמאל הרשע שהוא עומר בעזות נגר מליצי ישור ותובע רין על שונאי ישראל זכרי לרצות סמאל את הקב"ה נושל הוא בעצמו הקולמוס וכותב על עצמו נזירות קשות ומבוהלות אחת משונה מחברת והקדושי' יראו בעצמם הנקמות כי כולם יהיה אותם הקב"ה כדי שיראו בקבות בשונאיהם ושיטום ונבובר נצר וחבריו ומלכי אומו' עולם וישריהם הרשעים שעשו רעה לעם הקדוש כולם יתיהם הקב"ה ואז צדיקים יראו רין בשונאיהם וישמחו ושמחת עולם תהיה על ראשם ששון ושמחה ישיגו תם ינן ואנחה · ופרוי" ישובון לציון ברנה נמל חרמון שיורד על הררי ציון כי שם ה' את הברכה חיים עד העולם יתברך" לעולם אמן ואמן:

פרק יב

אמרנו שמהטל הזה שברישא דאריך אנפין הנקרא רישא חוורא שבו טל"א דבדולח"א שהוא תיקון שני של שבעה תיקונים ג"ט קר"ע פ"ם ממנו נמשך תמיד בגולגלת דזעיר אנפין שיש בו תלת חלקין בסו' שין של ג' ראשין של תפילין כי בנצח הוד יסוד דאמא נעשים שלשה חלקים וכן נכנסים בדעת זעיר כאשר בארנו במקומו והטל הזה תמיד נמשך מאריך לגולגלתא דזעיר אנפין וסמלא אותם הנ' חללי דגולגלתא רק שבזעיר הוא נחלק לשני חלקים חסר ודין דהיינו ימין ושמאל לוכ"ן האו"ם בסוד הפסוק דוד"י צ"ח ואר"ם וירדי נאכר על זעיר בירעים הם אבא ואמא כנרש בפסוק אכלו רעי"ם שתו ושכרו דודי"ם בשעיר עולם התהו והשביעה משבעת לזעיר שהוא נקרא קב"ה וקוראה אותו דוד"י שיחן לה משפע של הי עילאה ואמא עילאה· שיש בה שתי צורות ה' ו' ה"י בסוד דוד"י כנרש בשעיר קר"ת ארבע שיש בה ימין ושמאל גם בן והיא ה'תא' ואז באו לה אלו השתי צורות הללו בסוד היניקה· כסואליו רק שהיא מקבלת אותם על ידו· ן וכן הטוה הזה נתחלק לשני חלקים ימין ושמאל והיא מקבלת גם כן הטל הזה ממנו כי הטל הזה אינו נעצר לעולם כאשר אמרו ח"ל במסכת תני' פרק ראשון לכן תמיר הוא נמשך לגולגלתא דזעיר וכשלא אותו וכן הוא באדר' נשא דף ט"ז עמוד ב' עלה ד' וזה לשונו בהאי גולגלתא נמשך טלא מרישא חוורא באתסליניה תדיר ומהאי טלא זמינין מיתייא לאתייאה והוא שלא דאתכליל בתרי גווני מסטר דרישא חוור'חוור כגויה דכליל כל חוורי אבל כד אתישבא בהאי רישא דזעיר אפין אתחזי בידה כוסקא כהאי ברולתא דאיהו חוור ואתחזיא גוונא כוסקא כגוונא חוורא והגון כוסקא יש בו ממש בזעיר לכן אומר ואתחזיא גוונא כוסקא כגוונא חוורא ופועל פעולתו בתחיית המתים להחי' ית' דחקא צדיקים לחיי עולם · והוא אומרו שם באדרא ובגין כך כת"ב ורבים מישיני אדמת עפר יקיצו אלה לחיי עולם ואלה לחרפות ולדראון עולם · הצדיקים לחיי עולם בגין דאתחזיאו להוה חוורא דאתי כסטר דעתיק יומין אריכו דאנפין וחרשעים לחרפות ולדראון עולם בגין דאתחזיאו להוה כוסקא דזעיר אנפין ובלא כליל בהוה טל"א הה"ד כי טל אורו"ת טלי"ך הרי של של לבן וצח פלוגן מאור וטל של אותם וכן יש שנים א' מצר אריך אנפין והשני מצר זעיר וההוא טלא דנשוף נמשך כל יומא להקלא דתתוחין שחיא מלכות כגוונא חוורא וסוסקא והאי גולגלתא אנהיר בתרי גווני להאי מסך ולהאי מסך וכן השערות שלו כאשר אבאר בתרי גווני יורדים חחברים והגבורות מרישא חוורא לזעיר אנפין ע"י נה"י דאבא ואמא והם תרין עשרין ותרין"א סאבא ואמא וכרי להעמידך על עיקר כוונת הם"ל הזה דלא מעצ' ונוסף למשה תמיר נאמר כבר ידעת בפרק תשעה של שער רישא דל"א שלקחה בינה הסרוקה מאותם השבעים רבוא אותיות כ"א רבוא כמנין שם אה"ח דאריך שהוא בינה ובו ג"פ ז' למרינות ג"פ ז' כלולים עשר דהיינו שלשה פעמים ע' לתלת ריישין תקולים דר"ז כמנין י' אחיה וכמנין שני נלא"ם מצרים אשר היו תקון ראשו של ז"א מאריך אנפין ולכן חללת נבואתו של משה רבי"ה התחיל בשם אהיה שלחני אליכם להורות שהתיקון תלוי בוולכן לקח כ"א רבוא אותיות לבנין תלת ריישין ונשארו מאותן דזעיר רבוא מ"ם רבוא אותיות שלא יכלה בינה היניקות לקיים בתוספה בכוונת המכוין כדי שיבנה מהם פרצוף ז"א שהוא עצמו נ' ספירות ז"פ ז' הם מ"ם והם מ"ם שערי בינה שנתגלו למשה רבינו ע"ה והוא שאומר הכתוב והחסריהו מעט מאלהים תיים שהיא הבינה והיא שער החמשי עצמו והסבין יכין וחסר מעט מאלהי' הוא מספר א' שהוא שער אחר ודיוק ותבין וזהו פירוש מלת מע"ט בפסוק הזה והם מאורות הגנוזה המלבישים את זעיר עד מבורו ואחר סיוכ פרצוף בינה עצמה שהוא למעל' מזיר הם שערי תבונה שהם ה' ספירות עיקריות כלולים מעשר עולים חמשים · לכן נקראו שערי בינה כי השערי' הם סוף הבינה עצמו והם בהללא חנייא דמוחי דזעיר דמתפתח לנ' תרעין וכו' כאשר אמאר בסעייתא דקב"ה ושכינתיה · והם מ"ם שערי בינה שנתגלו למשה רבינו ע"ה כי ז"א יצא מבינה שנאמר מבצן מ"י יצא הקרח וכן היא מלבשת אותו עד השיכור ומלת מ"י עולה ה' חמשים שערי בינה וכן יש בפרצוף תבונה נ' אהיה דיורין ואלפין ורהזק שיש בהם ה' יורין העולים חמשים והם ממש נ' שערי בינה כי הפוך מלת שיר ותמצא עשר דהיינו' עולה מניינה עשר · ויש מ"ם פנים טמא שנברלו מסוסקא דזעיר אנפין בסור ברור אוכל מתוך הפסולת בעבור אמא שהובדלו הדינין מזעיר ויורד היום הם יונקים מחסוסקא דילה וכפרס מהשערות תחלקים לימין ושמאל ואומר הרשל' בארוא רבא פ' נשא שבהשערות האלה מקבלים רכיין וכסאבין מהאי כסרא ומהאי כסרא יש לחם שייכות שנברלו מסנו והיו בו קורס הבירור לכן עור היום יונקים מזה חסקום וכן יש בזעיר מ"ם פנים מהור ומ"ט פני' ממא נברלו מסנו שחיו דינים קשים ולא הניע להם מיתוק עד לעתיד לבוא שיברא הקב"ח בריאה חרשה וכשל עזר ונפל עזור דר"ת היו הטומאה ומחנותיה ושני פעמים מ"ם עולה צ"ח ואדום והוא מסס הטל הזה שהוא צ"ח ואדום של זעיר הנקרא רודי צח ואדום וגו' אבל שיער החמשים שהיא כוללת כל השערים וכל הסודות הנעלמות לא השיג ונוכל לומר שלא השיג משה רבינו ע"ה הבונה עצמה אלא אורח המתנלה מבודו של זעיר ולמעלה דר"ת היו בזעיר עצמו אבל שיער החמשים שהיא תבונה עצמה הכולל כל שעריה עצמה לא היה משיג כל כך והעד על זה כי ז' ספירותיו של זעיר הם ז"ם ז' עולים מ"ם והם אורה של תבונה המתגלה בזעיר עצמו ורק בת לא השיג בעצמותה וכל ההשגה של משה

שער רישא זעיר אנפין

רבינו ע"ה בהם היה שחשיג אותיותיה ושמותיה הפיגלים פעולות נוראות ופעל בהם כל ימי חייו כי כבר ניתן לו רשות מן השמים מה שלא ניתן לשום אדם שב' עליו בכל ביתי נאמן הוא שכל מפתחות החכמה היו מסורין בידו וממנו היה נובע מעין חכמה והם חמים אשר כל רואיהם מתחכמים ומכל שכן השותים מהם אבל ז"א השיג על מתכונתו ואעפ"י שהיו לו הלוחות מאמ' עלאה קורם חטא העגל הם ע"י אורות נצח הוד של הבונה וישראל סבא והאירו ע"י התלבשת הבונה שהם החותן המתגלים בז"א מלבושי' על ירח ולא יותר והכל היה ע"י ז"א והוא היה מפנימיותו ונשמתו ונחזור לענייננו מאלו הכ"א רבוא נגבו תלת רישין כי ג"פ ו' הוא כ"א רבוא הנז' כי כולם ז"פ עשר סוד שבעים פנים לתורה שהיא ז"א ובעשיית תלת רישין נכללו הי"ח אלף רבוא עם הכ"א רבוא כי כשעלו הכ"א רבוא בגוף הכתר שהיה בצורת כדור נכללו הכ"א עם הי"ח ונעשו ט"ל רבוא וזה היה האור פנימי שלו גם כי כי"ח א' רבוא הנז' יש האלפין דוגמת זיר אנפין שיש בו שם יה"ו במילוי אלפין כזה י"ר ה"א וא"ו העול"ם ומפני דוגמ' זאת הכתר נקרא זיר לגבי שחירו בזה האופן הטהירו נקרא בינה אדם קדמון נקרא חכמה · איר קדמון כתר באופן שכתר הוא במקום זיר הגם שיש רוגמא אחרת יותר נבוה מזה כמו שנמצא בזוהר פ' תרומה שאומר שמתוך דבריו משמע למבינים שאויר קדמון עם כל מה שיש בחוכו הוא בערך מלכות לגבי הגליפו והמלכות לערך זיר ואין לנו רשות לדבר למעלה מזה ובכתר של זיר חקוק בו שם כוי"ו עול"ם וגם בעול' התיקון הוא חקוק בתלת רישין אבל עקרו בת"ת של רישא דלא אתידע דהיינו תיקון שלישי הנקרא קרומא דאוירא כי הטל הוא המוח מונח בתוך הקרום והטל הזה שאמרנו הוא חיורר על אבא ועל ראשו של זעי' שנאמר פתחי לי אחותי רעיתי יונתי תמתי שראשי נמלא ט"ל והטל הזה הוא שהחיינו במתן תורה כשמתנו בשמיעת קול אלהים חיים מדבר מתוך האש והוא הטל שעתיד להחיות המתים דכתיב כי טל אורות טליך שהם ב' טללים דהיינו טל של זעיר ושל של עתיקא ונעשים ג' טיפין כי הטל של עתיקא הוא משולש בסוד תלת רישין כל אחד נתן חלקו כהטל הזה ולכן גם כן בזעיר יש תלת חללי דמוחא דגולגלתא מתה בהו כאשר אנאר בסעיית' ושמייא וחם חכמה ובינה ורעת כוללם והתלת חולקין שיוצאים מנה"י דאמא אל תוך גולגלתא דזעיר עושי' בו ג' חללי' דגולגלתא בחכמה שנו שתוא חד חללא יש בול"ב נתיבות חכמה שהם ל"ב אלהים דבראשית ויוצאים ממנו ש"ך דינים כנודע ומהחלל השני יש בו ג' שעירי בינה ג' יומין דאורייתא ג' אלף דרין ג' תרעין דהירותא הוא סוד בינה וחחלל חשלישי הוא סוד הדעת שהוא המחלק לכל גופו של זעיר החסרים והגבורות ויש לו אדרין ואכסדראין של אור וחר"ר הוא "חסר "דין "רחמים דהיינו חר"ר המלך המלא מחכמה ובינה שלמעלה ממנו ומקבל מהם והם מונחים בתוך הרעת הזה ואבאר כל זה באר היטב בשער זה בסייעתא דקב"ה ושביניהם ואלו הג' טיפין הם בתוך ג' חללי הגולגלתא וסימנם "מלך "מלך "מלוך ויר ויש בו ג' היות לרמוז על ג' טיפין של טל הנזכר ועל זה צריך לעמוד על רגליו באומרו "מלך וגו' להעיד שיעתיד הקב"ה להחיות המתים בג' היות הנזכרים שעולים כ"פ ט"ל לרמוז על ב' טללי' שאמרנו אחד על אריך ואחד על טל של זעיר ועולה ג"כ יהו"ד את"ר ומאחר שכל הדור שיהיה בזמן ההוא צריכים למעוט טעמ' דמות' כעין דור המדבר ששמעו על הר סיני אנכי ולא יהיה לך ומרגו להסיר זוהמתן ואם לא היו חוטאים היו נשארים כך בלא זוהמה שנ' אני אמרתי אלהים אתם ובני עליון כלכם שלא תצטרכו לפיתה אכן כאדם הראשון תמותון וגו' ואם לא היו חוטאים לא היו צריכים עור לטרוק ועירוף המיתה כן יהיה באותו הדור שיהיה בזמן התחייה שצריך להסיר זוהמתן ואפילו רב אחאי בר יאשיהו שלא היה לו קנאה במילי דעלמא וגופו שלם עדיין על כל זאת שעה אחת קודם תחיית המתים יכלו וירקבו כדמתרץ בגמרא · ואח"כ יהיה הקב"ה ויעשה גופם כבראשונה כי אין מלך בלא עם ולזה נזכר ג"פ בפסוק הזה המלוכה של השם יתברך וג"פ הוי' לרמוז על תלת רישין הכלולים בו ויעולים בשמין חס"ו וזהו שאמר נותן לחם לכל בשר כי לעולם חס"ו ובני מזל"א כי הטל יורד דרך חמזל הזה המגיע עד ראש זעיר אנפין שנ' כי גדול מעל השמים חסד"ך ועד שחקים אמתך פי' שחקים ששם שוחקים מ"ן לצדיקים בכ"ח הטל הזה הוא בסדרת אמ"ת שהוא היכל אהבה בסוד תתן אמ"ת ליעקב והוא אהיה פעמים אהיה העולה אמ"ת ר"ל משם אהיה שבאמא המקננת בבורסיא יוצא הטלי הזה ועליו נאמר כשמן הטוב היורד על הזקן זק"ן אהרן שיורד על פי מדותיו כטל חרמון שיורד על הררי ציון שהוא סוד יוסף הצדיק שזכה לאשגחותא דעינא טבא של אריך אנפין שנ' בן פורת יוסף עלי עין ולא כתיב עינים והמפרש יבין שם מאירה יסוד אמא ושם מסתיימת ההארה הנדולה העליונה של הטל הזה וביסוד הזה יש בו החסדים והגבורות עד יסוד אבא והם ההרים הגבוהים הנקראים הררי ציון כי שם צוה י' את הברכה חיים עד העולם הבא שיחיה מן הטל חזה את כ' את כל המתים ובהדבור הזה נסתלק מ"ו אור שבעת הימים בזעינא קדישא חרשב"י ע"ה כאומרו באדרא זוטא לא הספיק למימר עד העולם עד ראשתכבו מילוי ונחזור לענייננו וצריך כל אדם לומר הפסוק הזה י' מלך וגום' ב"פ מעומד אחד כנגד הרוח ואחד כנגד הנשמה שהנוף נבנה מארבע רוחות הנושבות בעצמות כשנפתחים קבריהם כנגד נפש רוח נשמ"ה חי"ה שהם ד' רוחות אבל יחידה אי אפשר להיו' בעה"ז אלא בגן ערן כנודע וגם משה רבינו ע"ה לא היה לו יחידה אלא בזמן היותו במרום אבל אחר כך נתמעטה קומת נשמתו כמו אדם הראשון וכל הפרצופין נתמעטו ואין לנו אלא ה' חלקי הנפש כולו האי ואולי יהו סוד אנחנו טמאים לנפ"ש אד"ם שבו תלויים כל הנשמות ונצרפים ע"י כור הברזל עד שנשתלם אדם הראשון ואז תהיה הגאולה ואומרי נפש לרמוז שלא נשתייר בו אלא דהגם"ש רחיינו ה' חלקין כי כל אחת כלולה מכל' וכל צדיק משלים אמת אחת בארם הראשון ונחזור לענייננו בשעת תחיית המתים יורד שם כו"ו שהוא הפנים של שם יהו"ד ופותח את קבריהם ופעם שני הוא שאומרים אותו ב"פ להראות כי ג' היות אלו הם משני טלליו שהם טל של אריך וטל של זעיר ולכן גם כן צריך לומר ב"פ י' מלך ושם כוי"ו סלא אלפין כזה כ"פ וא"ו זי"ן וא"ו עולה טפטפיה והוא אחד משמות של סנדלפון כי ששם רבוא שמות יש לו כשמתעלה וכוי"ו הוא התרב שבימינו ועל ידי חשם כוי"ו פותח את קבריהם וסוד הארבע רוחות הם זה דע כי מלכות מתחלת מת"ת של זעיר ומתפארת עד יסוד זעיר הוא שעור קומתה · וכבר אמרנו לעיל כי זעיר נקרא רו"ח והם הוא כי במו שטבע הרוח הוא חכם ולה · כן זעיר יש בו דין ורחמים ועל כן כל אחת מספירת זעיר נקרא רו"ח והוא נותן הארה למלכות ובכוחו הוא בונה את הגוף ומחיה אותו בנפש הכשר שניתנת בו והו שאמר הנביא יחזקאל ע"ה מארבע הרוחות ובו' זהו סוד שאומר בפרקי היכלות אמר רבי עקיבא בכל יום ויום מלאך אחד עומד ברקיע ואומ' י' מלך "מלך י' ימלוך לעול' ועד וכל נדודי כעלה עונין אחריו וזה המלאך הוא אלי' הו הנביא הוא סנדלפ"ן שהוא ממונה על התפילו שקושט מהם כתרים לרבו והוא עתיד לעמוד להזמין הגופים הקמים בעול' התחייה בג' שמות חניה הנזכרים שהם כ' טללים שאמרנו והם עולם במנין ע"ח שהוא ב"פ ט"ל בְּמִנְיַן חֶסְדּוֹ וכמנין מזלא ולזה הוא אומר י' מלך וגו' כדי לעורר התחייה מפני שבהתעוררות שלו מלמד זכות על ישראל כמו שאומר הכשב"י ע"ה על פסוק כי יקרא קן ציפור לפניך שכשאדם לוקח הבנים ומשלח האם האם ציוה"ק לפני הקב"ה וסנדלפון זה הממונה על העופות הוא מעורר לפני כסא כבודו רחמי' על ישרא' כאומרו הנה הציפו' הזא שלקחתו בניה והיא נודד' מן קינ' ומבכה ילילון ובניך ישראל שהם בגלות וחשכינ' מבכה כביכול דכתיב רחל מבכה על בניי ואת"ל תעורר רחמיך עליה באות שעה הקב"ה בועט בשלש מאו' רקיעי' ומזדעזע העולם כולו · והליתן נודד ממקומו · ומוריר שני דמעות לים הגדול ומתעורר חמשית ממקומו וחוזר ואומר סנדלפון הרב התר יוצר בראשית ואז יוצאים שני קהלי ההוד מתחת כסא הכבוד ואומרים אשריכם מלמדי זכות בני ואז נשבע הקב"ה שיגאלם דכתיב נשבע י' בחיינו זעיר אנפין בימינו זו תורה וכזרוע עזו זו תפילין אם אתן עוד את דגנך למאכל וגו' ובגנד סנדלפ"ן

נאפר רום"ח המלאך שמפורות בידו כל הנפשו'ת והנופות הנקברו'
בשחק"ב יהיה הסתים מבקש אותם מידו והוא נותן אותם על
פי פנקסו להמלאך סנדלפון והוא מה"ח אותם בטל הנזכר ואז
מתעורר מפטרון ומסכבין שמו ישראל כי שמו כשם רבו ועיר
אנפין הסתום בו הנקרא נע"ר ישראל מטבורו ולמעלה ועולה
לסרוגין היינו ומפעורר תשעה לתקון בשופר שהוא אחר מקרני
החזר הנזכ"כי תרגים של הור הוא שופר"א וזהו סור תקע בשופר
גדול לחירותינו שכל הדינין יבואו באותו חזמן לרחקון יתברך
ובאותו השופר הוא תוקע ובאותה התקיעה עומדים על רגליהם
אותם שהיתה סנדלפון ואחר שהם עומדים על רגליהם ואומר
מפטרון המוסב שכנו ישראל ברכו את י' המבורך וכל נדודי מעלה
ומטה גם האנשים יענו אחריו ברוך י' המבורך לעולם ועד' וכן
מפטרון זה בכל יום קודם הגץ החמה עומד באמצע הרקיע בפור
ה"ה וחקוק על מצחו ישראל ואופר בקול רם ברכו את י' המבורך
וכל נדודי מעלה עונין אחריו ביהל"ו והיינו דאמר ר"ע כשמגיע
לברכו יש חיה אחת ששמה ישראל וחקוק על מצחה ישראל ועומד
באמצע הרקיע ואומר ברכו את י' המבורך וכל נדודי מעלה עונין
אחריו ביהל ועד שהוא מסטרין שר הפנים של השכינה
והוא חנו"ך שכלקו הק"בה מן הארץ לשמי שמים העליונים של
יצירה כאשר אבאר בפייטת רק"כה ושכינתי בעולי היצירי' בפסו'
חנו"ך לגיער על פי דרכו גם כי יזקין לא יסור ממנה והוא אשר
נהפך בשרו ללפידי א"ש והוא חכמ' דיציר כאשר אבאר במקומו
ומזה הטל יחיו המתי לעתיד לבוא ויש גם כן מיני אורות עודפין
על כדי חייו של כתר בעולם התוהו דהיינו נובלות הכתר שיהיו
פיין נוקבין של תחיית המתים וזהו שאמר בפרקי היכלות שיש
למעלה אופנות של תחיית המתי ומחטל הוא שוחקין מ"ן לצדיקי
שהוא מן מנעפך בשחקים שהם בחיכל אחבה ויש בהם אינון
רחימין שמסרו נפשם על קדושת השם שקייסו פסוק ואחבת את
י' אלהיך בכל לבבך ובכל נפשך אפילו הוא נוטל את נפשך
ועבשיו אינם יכולים לשחוק את חרין כראוי לכלות את האומות
עולם ושחיקתם אינו אלא לפי שעה כדי שיהיה קיום לעולם מפני
מדת הדין אבל בזמן הגאולה יתוקנו על ידם הפנמים כולם
ויגבירו מדת הרחמי על מדת הדין ועל אותו הזמן נאמר וברחמים
גדולים אקבצך ורחמי רישא חוורא נקראים רחמים גדולים ורחמי
זעיר אנפין נקראים רחמים סתם ושם אלהים במילוי יודין עולה
ברחמים הוא אל"ף למ"ד ה'י ו"ו ם"ם וכנ"מצ"ע ועל ידי אינון
רחימין יתוקן שם אלהים ותיהיה רחמים גדולים ממח שהיה
מסהלק קדם השם אל"ה מן ס' אמא מעל בנין אפהלקא שמא
דא נפל ולא יתוקן אלא לעתיד לבוא ' ונם למשה רבינו ע"ה
בעת נאולת מצרים תראה לו השם הזה לתקנו שנאמר וירא אליו
מלאך י' בלבת א"ש שהוא אחים ביודין העולה א"ש עם חכולל '
וכן ראה אותו מתוך הסנה נ"ק"ך צירוף אלהים ובזה יהיה נאולת
עולם אם לא נרמו האמא' ועל זה היה מצטער הרבה משה רבינו
ע"ה שלא עלתה בידו כמו שעלה במחשבתו וגם מ"ו אור שבעת
הימים האר' זלה"ח היה מצער עצמו מאוד שהיה מניח את
התלמידים בלי שלימות תיקונם כדי שיאירו את כל העולם כולו
בנבואתם והיה בדעתו להביא הגאולה בימיו לזמן שנאמר בדניאל
אלף שלש מאות ושלשים וחמשה ובודאי היה בדעתו לנאול את
ישראל ולזה בראו הק"בה לזכות את ישראל ומצד עצמו לא היה
צריך להבראות ועל זה אמר אלמלא הייתי קיים ת' שנים בארץ
ישראל הייתי כתורי את כל חעולם בתשובה שלימה והייתי מביא
את הגאולה ובשנת שש מאות ואלף ששי בלכר רוח אפינו
משיח י' בשחיתותם אשר אסרנו בעלו נחה בנים ונסהלק
בישיבה שלמעלה אין כ"ש יושבים יחד בארץ ישראל קודם מותו
שלמד עם תלמידיו תורה כנודע נמצא שהחמשה שנים שאמר
לנאול את ישראל היו כלים לזמן אלף של"ה וכימניך מלכות בית
דוד הבא מהורא שאמר שבי אלסנה בית אביך עד ינדל של"ת
בני והוא אלף שלח ואין לנו מי שיתן לנו שם מדותיקון לנשמתינו
ואין לנו מי שיחדש לנו עוד רזי התורה עד יערה עלינו רוח ממרו'
לנחמינו ויברא אותו הק"בה פעם שניה לנמור תיקונינו מרע
שהתחיל לתקן ועל כל פנים לא יאחר יותר משנת ת"ת לאלף
ששי · ועל זה הקץ נא' ואעשה למען שמי המחולל בין חנוים ·
ומה גם היום עד שהראשונה פקודה שניה מטהרת לבוא ובע"ה
אין דורש ואין מפגיע לעשות תשובה בלב שלם בכל תיקוני
האר' זלה"ח על חבלי משיח שיהי' ניצול ממנו וכדי שיקיל מעלינו
מעט עול הגלות כי כל הצרות הבאות היום על שונאי ישראל הוא
כדי להחזיר את ישראל בתשובה שלימה שכן נשבע הקב"ה שלא
יגאל אותנו עד שנחזיר בתשובה ואי אפשי אפתח בתיובתא כמלא
עינא דמחטא אנא אפתח לה תרעין רברבין הם חמשין דרעין
דחירותא · לכן כל בעל נפש ישוב בתשובה שלימה ויעשה כל
התשובה המבוארת בתיקוני התשובה של האר' זלה"ה ואז יפסוד
התורה בקרושה וטהרה · בטבילה ותפילין כל היום ובודאי יהיה
ניצול מחבלי משיח ואם יהיה בר אבחן וכר אוריין יהיה לו מעט
גילוי עיניים יראה במעט כל הקדוש בעיניו ויצחצח שכלו מרמיון
הנבואה · ועל זה נאמר הלוא עונותיכם מבדילים ביניכם ובין
אלהיכם וכשמטירים בתשובה חמסכים הכבדילים אז יפתח עין
הראות של הנשמה · ויחיו לו עיניהנשמה ולא יהיה לו עיני בשר
ויאירו חלומותיו כרמיון הנבואה ממש אשר אין בה פסולת כי
הוא יעלה בלילה לישיבות של הנ"ע עליוני מטפר"ן שר הפנים
המוליכו למעל' אם הוא ראוי לכך והנשמה אומרת משכני אחריך
נרוצה הביאני המלך חדריו נגילה ונשמחה בו בשעשועיך דלידה
שהק"בה משתעשע עם הצדיק בג"ע ויש צירופי ומצות מסוגלות
לזאת תעליה לחיות מיין נוקבין להשכינה להדש נשמת חישנות
ואז יהיה אחוב למעל' ונחמד למפה ויהיה נכתב בספר המשכילי'
אשר יבינו ויהיה בחברת כל הכתוב לחיים בספר ועליו נאמר
והיה הנשאר בציון והנותר בירושלים קדוש יאמר לו ונאמר ובהר
ציון תהיה פליטה והיה קודש וכל ויהיה בשנת ת"ת לאלף ששי
ואותו הדור נקראים בני ח"ת לפי שיגאל אותם הק"בה לאלף
ת"ח ויבוא משיח והזור העשירה ליושב ויקח הכולכ' סבני ישמעאל
הרוחים אותנו ממלכותינו כנזכר בזוהר ס'אמור על פסוק ששת
ימים תעשה מלאכה בסוד שתא אלפא חור עלמא ויומו של הק"בה
אלף שנה ויום הששי הוא ערב שבת ומחצי היום ואילך מתנוצצות
קרושת שבת כנזכר בזהר פ' תולדות ואם כן הוא מן הראוי
להוסיף מחול על חקדוש שיהיה הגאולה קודם חצות והיינו קודם
חצי האלף הששי כי סדת סובה מרובה מסדת פורענות וקיבוץ
גליות מוכרית להיות קודם הסנחה כדי שיזכו כולם אל מנוחת
השבת המתנוצצות מחצות ואילך וביאת משיח צריך להיות
קודם קיבוץ גליות ובנין בית המקדש ובנין ירושלים עיר הקדש
שיורידם הק"בה משמי מרום הוא קודם לקיבוץ גליות · וקיבוץ
גליות הוא קודם לתחיית המתים · ותחיית המתים הוא האחרון
שבכולם דכתיב בונה ירושלים י' נדחי ישראל יכנס · והיפא
לשבורי לב · וסחבש לעצבותם בונה ירושלים תחילה ואחריו
נדחי ישרא יכנס · ותחיית המתים שהוא סוד חרופא לשבורי ל"ב
ומחבש לעצבותם הוא אחרון שבכולם ומזמן קיבוץ גליות עד
תחיית המתים יהיה מ' שנה וכל הצרות וכל המלחמו' תעוררו על
שונאיהם של ישראל ואשרי חנגלה שהם רפתיב בעת ההי' ימלם
עמך כל הנמצא כתוב בספר ואותם הימים יהיו ימים אשר תאמ'
אין לי בהם חפץ וזה יהיה ארבעים שנה ואלו השנים נקראו חבלי
משיח וכל אחד קודם לחבירו מ' שנה לכן תהיה הגאולה קודם
חצות בע"ש דחיינו אלף הששי לכן יהיה הגאול' בשנת ת"ח לאלף
הששי וזהו סור בשנת היובל ה'או"ת דהיינו אלפים וא"ת שהוא
ת"ת לאלף הששי תשובו איש אל אחתו ואיש אל משפחתו תשובו
וגם דוד המלך ע"ה אמר וא"ת היא סנוחתי ערי ער פה אשב כי
אויתיה פירוש כל תאותו וחשקתו היה שחראה בתפילתו כדי
לעשות משיח ולא להחגלגל פעם אחרת בסור אד"ם
אלמלא לא חטא בבת שבע והו אמרם ז"ל בפסוק ויפרד
שני חבלים להמית וחבל השלישי להחיות רצה דוד המלך
ע"ה להמית גם את השלישי אסר לו הקב"ה תשאירם
ותניחם לימות ומשיח ואסר לו בזה שלא עלתה
לו כוונתו בידו להיות משיח אלא ימית
דוד ויבראו הק"בה פעם שלישית בסור אדום
שהוא נוסריקון אד"ם

שער דישא דזעיר אנפין

"רוד משיח וזהו ממש משיח בן דוד וזהו שאחז"ל במסכת סנהדרין פרק חלק אי סן תיי הוא דוד שמיה אי סן מתייא הוא דוד שמיה לקיים מה שאמר הנביא יחזקאל בשם ה' ודוד עבדי יהיה נשיא עליהם לעולם ונאמר רועה אחד יהיה לכולם ומלך א' יהיה לכול' וע"ז תיקן הפייטן בסדר ההושענות דהושיענא רבא צמח איש צמח שמו • הוא דוד בעצמו • וזהו מרה כנגד מרה אדם הראשון הביא מיתה לעולם וכל הפגמים שנגרמה חלק ר"ע על חלק השוב ואזו נגרו האומות שהם מסטרא דרע על ישראל שהם חלק הטוב ומשיח שהוא נשמתו ממש יתקן כל הפגמים ועל ידו יגבר חלק הטוב שהם ישראל על חלק הרע של עץ הדעת טוב ורע שרשם האומות ויכניעם ויצוה עליהם המחבלים וכחות המשחית אם אחר מהם ימרור בו כאשר עשה שלמה המלך ע"ה שנ' וישב שלמה על כסא ה למלך ואחז"ל שלמך על התחתונים ועל העליונים אפי' על השורי' והרוחות והעיבות ועגין אשמראי מלכא דשידי יוביח ועגין מלכא שבא יוביח ששלח את הדוכיפת באגרת אחריה עם כל העופות וזה שם כסא של אור לסיגלה בישובה של מעלה ועם למקום עזא ועזאל ללמד מהם חכמתין נוכראין כראית בכבא פ' משפטים בזוהר ומי שיש לו חכמה יראה גדולתו בתרגום שני של מגלת אסתר באגרת שכתב שלמה המלך ע"ה למלכות שבא הפרשים שלו הם הרוחות והמזיקין שיהיו אוחך ואת עברין ועמיך על מטותיהם וכו' וכן באלף פעמים יותר יהיה ליסות המשיח מלוכת המלך המשיח ברוח פיו ימית רשע ואם אומה אחת ימרד' בו ימית אותה תכף רק הכל יטו שכם אחד לעבוד את ה' אלהי ישראל בלבב שלם כיראה ופחד • ומשיח עבו ה' יהיה למל"ך עליהם כמו שנ' ואני נסכתי מלכי על ציון הר קדשי ואז יתגלו לנו רזין תתרין דאורייתא סתרי בראשי' שלא נתגלו עדיין שנ' ושאבתם מים בששון ממעיני הישועה ויתתרגם ואלפין אולפן חד רזין דאורייתא ומפני שיתחדשו על ידי המשיח לכן נקרא מיניי' הישוע"ה וגם דוד המלך ע"ה התפלל על זה שיהיה משיח ויתגלו על ידו אולפן חדתין דאורייתא וקראם אש"ת שיע"ך כי התורה נקראת תורת אש"ת ונאמר תחן אמת ליעקב שהוא זיעיר והוא פוד התורה ומפני שיתגלו על ידי הישועה וכזמן חישיעה לכן קראם אש"ת שיע"ך והו סוד הפסוק ואני תפילתי לך יי עת רצון שיפיוכו נוצר חכר שהוא תיקון שפיני ומקום מרתו של דוד ע"ה נקראת אנ"י ראשון שהיא סוד המלכו' של אדם קדמון שהיא ראש האצילות ונקראת ע"ת טו"ב ואנ"י אחרו"ן שהיא מלכות נוקביה דזיעיר אנפין שהיא סוף האצילות והיא מקננת בעשייה ונם רגלי השכינה בהארץ התחתונה וכוונותו של דו"ד המלך היה להעלות מדתו לראש האצילות שהם ז' תיקוני מלכות אדם קדמון כי שם היתה מקומה בעולם התוהו אם כן כמשינו הטובים יכולים אנו להעלות המלכות ער ראש אריך כי שם היתה מקומה בתחלה כאשר בארנו במקומו בסייעתא דקב"ה ושכינתיה ואז אלהי"ם ברוב חסדך ואפילו אלהים פלא ביודין העולה ברחמים סהם יהי' רחמים גדולים כנודע שאין שם בראש אריך דינים אלא חדינים מסותקים והם חסר ויעל כן יענני באמת ישעך בי כבר המדת הדין הוא מרוצה ממני ונמתק מהרישא חוורא וראוי לי לגאול את ישראל גאולה עולמית ואתה תגלה על ידי הרזין דאורייתא שהם שמורים לאותו הזמן משחת יסי בראשית וחם הנקראים אמ"ת ישע"ך • ואני נפתלי זעירא דמן חבריא תפילתי תמיד לרישא חוורא דעתיקא קדישא יעיר לי אוזן כליס ודי' זיכני באולפן חדתין דאורייתא בכל יום ויום ואחללה שמו לעולם ועד חשיבה לי ששון וישע"ך ורוח קדשיך אל תקח ממני יגיל יעקב ישמח ישראל יתברך יי' לעולם אמן ואמן:

פרק יג

חשם של כתו העולה ס"ל הוא לעולם נרע"ת זעיר שהוא המוח שבחלל השלישי של תלת חללי דגולגלתא כאשר אבאר בסייעתא דקב"ה ושבינתיה • ולכן ניקוד החולם הואבזיעיר לרמוז לדעת שהוא בראש והשם כתו זה הוא נוטף להשם לדעת זה מטלא דברולחא שהוא התיקון השני של ז' תיקוני

ג"ם קר"ע פ"ח דרישא חוורא ולעולם הואנוטף לתטה ולזה רמזו חכמים ז"ל באמרם טל אינו נעצר שהוא רמז לטלא דברולחא זה ושם כתו זה עלי' בא"ת ב"ש ככנין עשר הויות והוא לפיע"ף העולה ס"ר ככנין עשר הויות • לרמוז שהוא כולל הכל דהיינו ה' הויות חכרים וה' הויות נבורות וכבר ביארנו במקומו כי דעת זיעיר אנפין הוא המחלק לכל איברי הגוף והוא כליל תרויהו דהיינו ה' חסדים וה' נבורות ותמצא זה בשער קריה ארבע באר היטב ושם זה הוא גם כן בהיכל עצם השמים שהוא על היכל אלהי ישראל של הזכרים שהוא בהוד מלכות של יסד זיעיר דבריאה הנקרא עצם השמים ר"ל מה שיש בהיכל אהבה שהוא תפארת יש ביסוד שלו כי גיף וברית חשבינן חד ולכן נקרא עצם השמים ר"ל עצמיות ממש של זיעיר דבריאה הנקרא שמי"ם • וצריך אותה להיעת כי בחיכל וה יש בו ג' פתחים בסוד שלש אותיות של שם יהו"ה במילואו העיל"טל הפתח ימין היא בסו"ד והאמצעי היא " בסוד הא והפתח השכאלי הוא בסוד ואו ועיקר נקודתו של שם יהו"ה זה הוא כך היור היא בחירק ואותן ה' היא בקמיעו"ן ו' היא בשבא וכל אותיו' המלוי ונם " האחרונו' הם בחולם כזה: וך הא ואן החירק שהיא תחת היוד היא סוד אור שם יצחפחירון ועיקר הקמץ הוא שם בהירון והניעון שהחרת הרקיע של הקנין הוא שם בית והשבא הוא סוד שם ורחצבורן היינו הנקודה התליונה והנקודה התחתונה של השבא הוא סוד שם יואחצבירון וחולם המלוי הוא סוד שם כוז"ו ויוצא בפסוקי הרמ"בן ושם כוזו הוא לעולם בדעת זיעיר שבא אליו מטלא דברולחא ולבן ניקוד החולם הוא בת"ת לרמוז לדעת שבראש • ובפתח של צר יסיר שהוא בסוד יו"ד לפנים היכנו ששה צעדים שהוא במדרינת חכד דהיכל זה יש בו שם כתו שיוצא בפסיק וברדת הטל על המחנה כי ט"ל נ' כתו ושם זה נקרא לישן ט"ב ט"ל חיים והוא טל שתחיה בו הקב"ה להחיות המתים וט"ל זה יונק מטל"א דברולחא שברישא דלא אתידע כי גם שם הוא בסוד שם זה שהוא כת"ו שעולה ט"ל ונקרא כוס תנחומי"ן שהוא הפך כוס התרעלה כוס חמתו והגה כו"ס תנחומי"ן עול"ת בני תמ"ר ובני'שס"ש ושמש הוא יסד בכל מקו"ם כי הוא המשמש בסוד הזווג ברית קודש • ונקרא חיין כי חיין במילואו כזה חית ו"ד יו"ד נון עולה תקס"ד כמו תנחומין שלה גם כן תקס' ונקרא ח"ה ושני פעמים ח"הוא שם משמות הקודש וכן יהזקיאזו המלך ע"ה אמר ח"י יודך ונו' ונקרא יסוד ח"י לפי ששם ה"ו כלא הוא ביסוד והמלוי מלבר אותיות השרשיות עולים ח"י וטעם שמילואו הוא ביכוד כי הוא עצמיותו של ת"ת שיש בו שם יה"ו עצמו כלא מילוי אבל במילואו עצמו הוא ביסוד כי נוף וברית חשבינן חד וגם מילוי עולת אלה"ם ויסוד זה הוא בה' ספירות סמאליות וגם שם זה של כתו ממתק הש"ך דינים הזירדי' ונמשכי' מאבא • כאסור באודא רבא וש"ך דינים אלו הם הדינים מל"ב נתיבות חכמה כל אחד כלולה מעשר עולה שך היינו שכרישא דאין יש אלף אחת כזו א ואותה האלף מסכת שחציה מכוסה מרישא דאריך נשארה חציה מגלה ברישא דאין כאשר פירשתי במקומו ורישא דאין להיות שהוא עגול לי"ה נתעקמה האלף מעט ובאה באלכסון כזה א ואח"כ רישא דאריך נתעגל בסוד השבינה תיקונים שנכנסו בו מרישא דאין שהם ג"ם קר"ע פ"ח ונפתה האלף דרך רחבה ר"ל יוד למעל ויור למטה וי"ו באלכסון ואת הצורה קצמה נזכרת בזוהר ס' בראשית והוא הרקיע המבריל בין מים למי' דהיינו התרין יודין שהם בסוד מי"ם שהם חסדים והוו מפרש המחלוק ביניהם והם המי העליוני' ומים התחתונים הנז' נם' בראשית והרקיע מבריל וחציה הראשון שהוא היור וחצי הואו הם חסדים וחציה השנית שהיא היור וחצי ה"ו השניה"ת הם בסוד דין מפני שנכנסו בו דיך ואריך היא הבינה כנודע ואחר כך נם אותו החצי העליון שהוא י"ו העליון דאין נכנסים גם כן באריך דהיינו בראשו בסוד הארה ומפני זה גם הם נעשו שם באריך דין והם הל"ב אלהים דבראשית ולהיותם שם באריך שאף על פי שהוא בינה הוא בסוד כתר ולכן העיניים

שרומזים לל"ב אלהים או הם לבנים אעפ"י שהם קשים שהם דינים אבל הם בסוד יודין להיותם פנים מרישא דאין דהיינו' שהוא סוד רישא דאין שכולו חסד ול"ב פעמים ' עולה ש"ך והוא ממתק נ"ב הש"ך דינים דזעיר כי בזעיר יש שם נם כן ש"ך דינין לפי של"ב נתיבות חכמה מאירות בחלול הראשון דנולנלתא ' וגם בזעיר יש בו סוד הל"ב שינים שנכשכים כאותם שלמעלה ממנו שרש דאבא אבל אינם נראים לו אלא אחרי הניקה וההנדלה שאילולי כן לא היה לו כח לסבול אותם לזה הולד אין לו שינים כ"א אחרי הניקה זמן רב מעט מעט כדי שיוכל לסבול ולהבדיל בסוד הבדלות ומבשרי אחזה אלוה ממו שהוא אצל תינוק הינוק משרי אמו אין לו שינים לא אחרי הניקה ובזמן שהשינים התינוק בוער כמו האש והאש כבר עליו ונופל עליו חולי אדמות זה האש כן כביכול להבדיל כמה הבדלות למעלה בזעיר צופים השינים מעט מעט אחר הניק והשינים הם דין שנקרא אש כי אלהים עולה אש עם הכולל ולכן נם כן בזעיר בו האש ומזה האש שהוא דין נולדים ופוחים השינים בזעיר וחמבין יבין ובזעיר הם נחלקים חציים שהם כמנין ע"ן בתפארת דנעיר ישראל וחצים כמנין ע"ן בתפארת דיעקב כי כמו ששרשם הם נחלקים למעלה כך הם נחלקים למטה ומפני זה הם נחלקים בפה שהם למטה ' סוחנות ה' בכל צד ושני חניכים שהם סמוכות לסוחנות אחת ליסין ואחת לשמאל וארבעה שינים שהם ו' וכן למעלה וכלם יורדים מזעיר זה ליסוד זה דבריאה ' הנקרא עצם השמים ושם כו"ו זה הוא ממתיקם ושני פעמים ש"ך אחר דאבא עצמו ואחר דזעיר עולים שמש לכן כולם נשפכים ביסוד זה שהוא שמש צדקה ' ול"ב נתיבות חכמה נמשכים מאות אלף של אלהים לשניים כנ"ל והוא סוד הל"ב שינים והוא הל"ב אלהים דמעשה בראשית ולעתיד לבוא מצא הקב"ה השמש האת מנחיתיק ' דחינו התרי ש"ך דינין דזעיר ונוקביה והרשעים נידונין בה והצדיקים מתרפאין ממנה והיא סמוסנקא ' להם ולרשעים חלהט אותם היום הבא הבוער כתנור בסוד נוף ורפוא כאשר פירשתי זה כמה פעמים ' אל ' ויאר לנו בתורתו הקדושה להשיג סודותיה הצפונות וסמונות בה פסל תרמון שיורד על הרדי ציון כי שם צוה ' את הברכה חיים עד העולם יתברך ' לעולם אמן ואמן:

פרק יה

נוקביה דזעיר אנפין יש לה נם כן הל"ב אלהים דאבא שהם הל"ב נתיבות חכמה וסוד הדבר הוא מה שאומר הזוהר באדרא נשא דיקן דרכוליא הם ש"ך ושל נוקבידא הם שכ"ה הרי שלנקיבה חמשה דינין יתירים מבאיש שהם השורש מהחכמה גבורות שהיא נבנית מהם והוא סוד אשת דהיינו א"ש ה' וזן ה' אותיות מנצפ"ך והיא היא סוד ה' אחרונה ' כי מלכות נבנית מן חמשה נבורות הללו הרי שיש לה אותם הל"ב של אבא בעצמם שגם האשה יש לה שינים אבל ליהיותם מאבא ליה הם יותר קטנים מעט משל איש שהם דינים קפנים אבל לו הם נדולים כי הוא המשביר לכל וכבר אמרתי שדיקן דנוקבא נייחין ברישא וקשים בסיפא כלומר שברישא הם סוד השינים שהם קטנים ואחר כך יש להה"ו מיני דמים של טומאה שהם קשים בסיפא שהם יוצאים מסופה פירוש מיסוד שלה ולכן כדי לסוג דין עם רחמים דהיינו כמו שאמר הרשב"י באש שבצפון הנא קר ניוחר והוא דאוי להיות רחמים וכא יסוד האש שהוא דין ונתייסר בו כדי למנ קרירות דהיינו ורוח צפון תחולל נשם כלומ' שכמו שבנשמים הזה אנו רואים שנקרשים הטיט בעבים ואינם יכולים להויל מטר עד שבא אליהם רוח אחר שהוא הם מעט והם ננעלי' סים ולפעמים נוולים של"ג ואף על פי שאין אנו רואין אותו הרוח החם אף על פי כן תראה בחוש שבזמן שיורד השלג נשבר כח הקור וכן המטר לפי שבא מכח רצפון אף על פי שאינו מורנש לנו כך למעלה מכל הע' למות בצפון הוא מבונה הרין כדי למתק קרישתו שהוא בסוד רחמים ולכן נם כן אלו המלאכים שהם בצד דרום בהיכל עצם השמים התחתון של היכלי מלכות כפונים לקבל בעקרי יולדת נקיבות אע"פי שהם דין כדי למזג דין ברחמים והו הנוסח שהספרדים מתפללים בכל יום נא אל יחסר המזג וספני זה תראה

שהנקיבות הן קורת בטבען שהיה ראוי יותר לנפות טבעם להחמימות לזיותם דינים אלא שבא כח דרוש וממתיקים ונרוב המתוק לאז"ל משם עד שמקדרים ורי בזה ' תפץ למען צדקו יגדיל תורה ויאדירה בלבי ובלב כל המכתיפים בצד קורתי כי שם צוה ' את הברכה חיים עד העולם אמן יהברך ' לעולם אמן ואמן:

פרק טו

עתה צריך אתה לדעת שאלו הל"ב נתיבות חכמה הם בכל פרצוף כי אין פרצוף בלא חכמה שבמות הוא הנותן שכל וחכמה ושיעור להשפע היורד למטה שלא יהיה יותר מדאי ולא יהיו יכולים לקבול ומשער שפע המלאכים ושכלם לבדם ושכל ושפע התחתונים לבדם לכן יש ל"ב קרומים המפסיקים שלא יצא השפע יותר מדאי שאי אפשר לעולמות לסבול בעין שאירע לכלים הנשברים ח"ו וכמו הזיר שהוא נהנק בגרונו אם באה לו החלב בריבוי לכן הם ל"ב אלהים של מעשה בראשית ולכן הם בכל פרצוף דאצילות בחכמה שלו בדי שיצאה החכמה בשיעורה שגזרה חכמתו יתברך שהעולם יוכל לסבול והוא מקבץ כל חלקי השכל בפרטיותיה ושולחות אותה להזיז"ו לכל א' ואחד כפי הראוי לו ולהצדיק' אשר בנ"ע חלק יותר חשוב ונעים להשיג סודות בהמדות ורזין דעתיק יומיא וסתרי מעשה בראשית לכל ריבי מתיבתין בסיעותיהם ובדרנותיהם אשר זוכים כל א' לכדו כנזכר בפרש' שלח לך בזוהר אצל רישי סתיבתין של דור המדבר ונם אותם הל"ב אלהים הם המוחין האצויים להולדה שמולידי' זעיר ונוקביה ואותה ההולדה היא שמולידים נשפורת צדיקים וחסידים ונם רוחות תרשורת לנו מוז"ן דכתיב ורוח חרשה אתן בקרבכם כלום' שבאותו הרוח הנוסף על הצדיק הסכוך כונת האר"י זלה"ה מתחדש בהבנתו ובשכלו וישיג בו יותר ממה שהניל להשיג בכל דבר הן ברחני הן בנופני ותנשמו' והרוחות חדשות נעשים מהל"ב נתיבו' שמתפשפים מאבא אל תוך אמא ועוברין בתוך נה"י של אמא ונכנסין בזעי' כלולין בסוחין שלו דהיינו בחכם' שלו אעפ"י שבתכם' שלו הם מתפתחין לל"ב אלהי' דעובד' דבראשי' כמו שאומר הרשב"י זלה"ה באדר"ז ל' האי חכסתא כד נתתא למוח' דזעיר אתפתחית לל"ב אלהים דעובדא דבראשית כלומר שאלו הל"ב אלהים הם נכנסים באבא ואינם נראים כלל אבל כשיורדים לחמה בז"א שם יוצאים ובאים להוץ והם ל"ב אלהים אבל בשבת אלו הל"ב אלהים הם נמתקי' בשלש' עלי הדס שהיה ההוא סבא נושא בידו וסביאים לביתו לכבוד שבת כראית' במסכת שבת אצל רשב"י ע"ה כשיצא מהמערה ואלו הנ' עלי הדס רומזים בנ' ענפים של השין של אבא שהם נה"י שכוללים בתוכ"נה' של אבא וניתוכף אורח להם מתוכפו' שבת ומסתיקין הל"ב אלהים ונעשו כולם בסוד חכדים עם חדוה של נבורה ונעשים ל"ה דהיינו נ' ענפין של ש"ן הרוכות על שלשה ענפי נה"י והל"ב אלהים הם חל"ה חיבות שבקידוש של שבת וסכת המתקה זאת בחדוה הזאת אז הזוון בהקב"ה ושבינתיה פולידין הנשמות שאסרנו למעלה ויעל כן חיבר ס"ו ראור שביעת היסים האר"י זלה"ה נוסיפות שבת שלו למעבד נשמתין ורוחין חדתין בחדתין ותלתין ' ובתלתא שבשין שהם הנ' ענפין של ש"ן של נ' רישין דהפילין הנזכרים לכעלה ' וכוונתו לתת טעם לתיקונים של הכלת כדי שלא תאמר מה תועלת יש בהתיקונים לכן אמר למעבד נשמתין וכן בכל זוג וזוג יורדים הל"ב אלהים הללו שהם כלל העולמות כולם והכלי זוג קב"ה ושכינתיה ואני הפילתי לך ' עת רצון נל עיני ואזני' נפלאו' מתורתיך ינל יעקב ישמח ישרל אמן:

פרק טז

בחלול הנלנולת יש נ' חלולים והיא נחלקת לנ' חלקים והטעם הוא כי כבר ידעת מה שכתבתי באר היטיב בשיער קדיש ארבע בסוד מה שאמר הרשב"י ע"ה בזוהר תרין סוחין והדין עסרין דירתין אבא ואמא לזעיר אנפין והסוחין הם שנים דהיינו סטת מוח אבא הוא חסר וטפת מוח נבור' ואמא והמוחין והעטרין בשיעורא מאמא שמולידות אותם הם ארבעה וכשנכללו בנה"י דהיינו פרצוף תבונה שמכניסין בזעיר נעשים

שלשה חכמה ובינה ודעת ואחר כך ברזיא זעיר שאמרו עליו בזוהר דכליל תרוייהו פי' שהוא כולל התרין עטרין שהם ה' חסדים וה' גבורות דהיינו עשר הויות ה' הויות חסדים וה' גבורות ויעור כולל אליו התרין מוחין של חכמה ובינה והוא כולל אליו עשר הויות ועשר אהיה ראינון בני ע"ת לעשות ליי' ועם ארבע אותיות השו"ש הרי דיעת אז נעשים אחד כולל את כולם וזהו סוד שין של תפילין של ארב'ראשי' וש ג"כ שין משל'ראשי' ועונפים שמתחלה היו ארבעה מוח אבא ומוח אמא וה' חסדים עטרא ימינא וה' גבורות עטרא שמאלא שהן ארבעה אח"כ נעשי' שלשה דהיינו מוח של אבא בנצח אמא לימין ומוח אמא לשמאלה בהוד שלה והתרין עטרין שהם הה' חסדי' וה' גבורות יחד נכנסי' ביסוד של אמא • ובזה נעשים שלשה ענפין של השין וכן נכנסי' בראש זעיר מלובשים בנצח הוד יסוד דירה בחכמה בינה ודעת של זעיר באופן זה של נצח בחכמה דזעיר ושל הוד דאמא בבינה של זעיר והתרין עטרין שביסוד שלה נכנסים בדעת של זעיר הלוקח שני חלקים כמו בן בכור היורש מאביו ואמו פי שנים בכל אשר ימצא לו ולא הבת שהיא ניוונית מהבן כמו שבאו המוחין מאבא ואמא לזעיר אנפין והוא לוקח המוחין דהיינו הלמ"ד של התלם וזהו אומרו בארזא זוטא דף קמ"ב עמוד ב' עלה א' ורז לשונו בהללא דגולגלתא גהירין תלת גהורין ואי תימא תלת ארבע אינון דהיינו תרין מוחין ותרין עטרין וזהו אומרו כמה דאמינא אחסנתא דאבוי ואמיה ירית והוא ירושת אביו ואמו שהם אבא ואמא שכוללים אלו האורות אח"כ בנה"י שלה' וכן נכנסי' בראשו של זעיר ומתחלקים לשלשה חלקים לחב"ד של זעיר כאשר ביארנו למעלה די צרכו ומזה היו נעשים תלת חללי גולגלת דזעיר אנפין ולכן אומר הזוהר וחלת וחרין גניזין דלהין דמתעטרין כלהו ברישיה שמתחלקים המוחין לשלשה חלקים והם חכמה ובינה ודעת ואח"כ נעשים פי שנים בראש הכבור דהיינו בדעת שלו נעשים שנים החסדים לבדם והגבורות לבדם וכן דעת גי' עשר הויות שהם חסדים ועשר אהיה שהם גבורות דאמא עם ארבע אותיות השורש שלהם ודעת הוא בית א' כוללם והראי' שנחלקים לשנים כשירדים למטה לאיבורי נוקבא דזעיר אינם נחלקים אלא לשנים דהיינו חסדים והגבורות כשהחסדים החסדים באור מקיף ונשארים הגבורות לבדם שם לפקדן ביסוד דיריה • ואינון תפילין דרישא ממש העולים בסוד אור חוזר ונעשים כמין דוק ובזוזרת קב"ה ושכינתיה אבאר סוד התפילין באר היטיב בשיר בפני עצמו ואומר שם באדרא ולכתר מתחברין בעטרו ונהרין ונאלין בחלת חללי דגולגלתא אשר שם חכמה ובינה ודעת ונפקין כל חד בסטריי זה לימין וזה לשמאל וזה לצד האמצעי בסוד הי' שלהם כאש' ביארנו בירידתם לקוי זעיר לחב"ד וגנ"ת ונה"י וזהו אומרו בסטרוי ומתפשטין בכל גופא ואלין מתחברין בתרין מוחי ומוחא תליתאה כלילן להו הוא סוד הדעת כלילן להן אותן האורות שהם בהתרי מוחי חכמה ובינה דזעיר הדעת כולל אותן שהוא בן בכור ובפרט מה שהוא כולל אליו האורות מיסוד אמא שבו בפרקים הראשונים ומדעת נעשה ערות ביהוסף שמו ואין ערות פחות משנים שנא' על פי שנים יקום דבר ונם הדעת הוא ברא בוכרא היוצא מזרע פי האמה של יסוד אמא וזה לו לעדות שיורש את אביו ואת אמו ולא ברתא ולכן על דעת דזעיר אומר שם ואחיך בחאי כסרא של חסדים ובחאי סטרא צר שמאל של גבורות ומתפשט בכל גופא ואתעביר מיניה תרי נוונ' כלילין כחדא ונהיר אנפוי בלובן ואודם ואסחיר באבא ואמא שהוא בן שלהם אחר שלוקח הירושה פי' שנים שלהם והם אביו ואמו אמתיים שלו וכן אצל אלה תולדות יעקב יוסף שהיה זיו איקונין שלו דומה לשל אביו וכל הרואה אותו אומר זהו בנו של יעקב וזהו ערות ברורה ביהוסף שמו של אביו שכל הרואה אותו טועה בו ויסובר שהוא אביו וקורא אותו בשם אביו וכן אצל יצחק בן אברה' אברה הוליד את יצחק ואחז"ל כדי שלא יאמרו מאביסל ך נתעברה שירה והיה זיו איקונין שלו לו לעדות ולראיה דומ' לשל אביו שכל הרואה אותו אומ' זהו בן אברהם וכן כאן אצל ז"א הדע' לקחה התרי נוונין שלו לובן ואודם חסדים וגבורות ומהם מאירים פניו בסוד הדעת דזעיר אלו התרין חולקין החסדים ורגבורות וחכמת אדם תאיר פניו התרין תפוחי הפנים שלו והם דשני נוונים של אביו המאירים פניו ונם זה לו לזעיר לעיות שזו תפוחי פניו הם רמות דיוקנו הם דוכין לשל אביו ואמו והם ממש נוונין שלהם לובן ואודם החסרים והגבורות בכוני תפוחי חב אדם במשכיות כסף הם לובן והם תפוחי הפנים ימין ושמאל וארתעביר מיניה תרי נוונ' כלילן כחדא ונהיר אנפוי ואסתיר באבא ואמא נוונ' דאנפוי והוא אקרי דעת בינות שהוא יסוד שנ' ערות ביהוסף שמו וכתיב כי אל דעות י' הפוך רעות והמצא ערות והוא לשון רבים שבו יסור אבא ויסור אמא וש בו חסרים וגבורות וש נם כן שני דעות באבא ר"ל שיש שני מיני דעת באבא דעת אחר ובישראל בבא דעת אחר וכן באמא ותבונה וכן בניר ישראל ויעקב שני מיני דעת והיינו כי אל דעות י' לשון רבים •

ומאחר שיש ברעת דזעיר תרי נוונ' חסר ודין לזה אמר שם בנין ראיהו בתרי נוונ' לו נתכנו עלילות להשמאל או להימין לעשות חסר או דין אבל לעתיקא קדישא לא נתכנו עלילות כי שם בעתיקא כולו חסר ורחמים ואין בו דין מאי טעמא נתכנו לתאי • בנין דירית תרין חולקין וכתיב עם תסיר תתחסר ועם נבר תתבר ועם עקש תתפל והא בקשוט אוקימו חבריא דכתיב ויגד יעקב לרחל כי אחי אביה הוא וכי בן רבקה הוא ולא כתיב בן יצחק וכלא רמיזה בחכמתא • ועל האי אקרי שלים לכלא בסוד שנ' ויבוא יעקב שלם שיש בו שני חלקים דין ורחמים מה שאין כן בעתיקא שיש בו חסד לבד • ובזה אתחזי מהימנותא אם הבן אדם יש בו טוב ורע פי' שיש בו שכל ודעת להכחין בין טוב לרע ומחזיק בטוב מוכרח הוא להיות ששומר אמונתו בלבו שנאמר שומר מצוה לא ידע רע שאינו עולה במחשבתו שום רע מה שאין כן בעתיקא שכולו טוב ושבעו טוב לכן הוא מטיב לזולתו אבל אינו בא מכח אהבה ואמונה לכן זעיר נקרא האל הנאמן ובנין כך כתיב ויגר יעקב שהוא לשון רמיזה ולא כתיב ויאמר הני נוונ' מתפשטין בכל גופא של זעיר אנפין ימין ושמאל בסוד הצד' של מלת צלם ע"י ימין ושמאל של אמא וקו האמצעי ונתפא אתאחיד בהו פי' כי החסרים והגבורות הם עצמיות גופו של זעיר אנפין והוו חיותו ועצמותו וקישורו כי הם ממש איבריו שנעשים מהחסדים והגבורות כאשר בארתי במקומו בסוד רחיית הפרקים ראשונים ושניים ושלישים • כאמור בסוד הצד' של מלת צלם • אבל לעתיקא קדישא סתימא דכל סתימין לא נתכנו ולא ייאין ליה ר"ל אותן הנוונים רהא כלא אשתכח בחר כי כולו חסד חיים לכלא לא תלייא כידא דינא כלל • אבל בהאי ר"ל בזעיר אנפין לו נתכנו והאי עלילות שנאמר גדול העצה ורב העלילה אשר עיניו פקוחות על כל דרכי בני אדם • ר"ל להרעו להטיב להם כפי דרכם אבל לעתיקא קדישא הוא טוב וטבע הטוב להטיב לרעים ולטובים וכל השגחותו לטובה הוא • יהי רצון שישגיח עלינו לעתיקא קדישא בעינא טבא ללבן עיניו של זעיר שנאמר בו וטוב ע"ן והוא יבורך כי שם צוה י' את הברכה חיים עד העולם יתברך י' לעולם אמן ואמן :

פרק יז

אמרנן בפרק שלמעלה הקודם אל זה שיש בזעיר חרן נוונין חוור וסומק וירוק היא נוון תליתאה והבל בא מכח שלשה מוחין של הלמ"ד דצלם אשר נעשה ממנו חכמה ובינה ודעת בזעיר אנפין ולכן גם בהגולגלתא הואת עשו תלת חללי דמוחא מוחא בהו ולכן אומר באדרת נשא דף נ"ס עמוד ב' עלה ב' וזה לשונו בחללין דגולגלתא תלת חללין אשתכחו דישרייא בהו מוחא וקרומא דקיק חפייא עלייהו שמוכרח דשבל הזרע שהיה סרוס כמו בקרוסאי דאוירא וחזקו של עתיק יומין וחזק מאוד וסגר אותו שלא יצא המוח הזרע למטה כי אם ברחיקו מפין זעירין והקרום הזרע חוא קשר בזקן שהיה שנים רבים לכן הוא סוגר הסיב את השל הזה שלא יצא חוצה כי אם ברחיקו

שאי אפשר ליעלם בלא מ"ל לכן אינו נעצר אבל המל של זעיר אנפין הנקרא נער ישראל מוגה בקרומא דק כמו הקרום של נער קטן ובקל נוטף ומשפיע למטה ואינו סתום כמו של אריך אנפין ואינו קשה לכן אומר שם בארא וקרמא דקיק חפיא עלייהו אבל לא קרומא קשישא סתימא דעתיק יומין כי מלכות דאדם קדמון שבעת תיקונים שלה נקראו ערתיק יומין ובגין כך האי מוחא אתפשט ונהיר לתלתין ותרין שבילין פי' ובגין כך כאחר שלא נסגר הקרום של זעיר אנפין לכן יוצאים הל"ב אלהים שהם דינים ומתפשטים לש"ך דינין ולשב"ה דינין דנוקבא • ובכוונת המכוין הוא דקיק ופתוח הקרום דזעיר אנפין לפעול ולהתפשט פעולת הדין אבל הקרום של שתיק יומיא הוא סתום ואינו מתפשט כל"ב אלהים הנ' רק לשני י"ו של האלף דאין ומספר של הל"ב נמצא שם בכלילות שתי י"ו של האלף הנזכרת וידוע כי שביל הוא מאבא בכור הל"ב בחיבות חכמה כי שביל ונתיב הוא דבר אחר ויסוד של אבא נקרא שבי"ל וכאחר שאינו סתום לכן הוא מתפשט לל"ב אלהים הה"ד ונהר יוצא מעדן שהוא אבא (ר"ל נהר הוא השביל יסוד אבא שהוא נקרא ערן בכל מקום אבל ביעה עצמה נקרא נהר דהיינו יסוד אמא דיוצא מערן שהוא חכמה דהיינו אבא עצמו דרך יסוד שלו שהוא השביל שלו ואינו רעין דלא מתפרשן לעלמין בזווג תדירי ויסוד אבא ויסוד אמא סעורים זה בזה תמיד כמיר איש ולויות וארו"ל כמיר איש עם הלויה שלו שהיא דינקיבה ולכן אומר מערן ר"ל נהר יוצא עם ערן ע"ש שהזכר כולל הנקיבה באחרות חזק ואומרו להשקות את הגן הוא זעיר אנפין שתשפיעם של הל"ב אלהים על ידי הנהר שהיא הבינה • והיה לארבע ראשים של תפילין שאמרנו • ואת"כ נעשה ממנו שלשה ורתאנא בתלת חלקין דגולגלתא מותא שריא • מחללא חד מחא אתבקיע חד מבוקא לארבע סטרין ונפיק • סההוא מותא דשריא בהאי חללא תלתין ותרין שבילין לרותח דחכמתא והו מוח חכמה של זעיר אנפין שבתוך הגולגלתא דילה מחללא תניינו מתבקעא ומתפשט חד מבוקא אתרא ופתפתח חמשין תרעין כאלו חמשין תרעין אתאחדן חמשין יומין דאורייתא חמשין שניי דיובלא נ' אלף דרין דומין קכ"ח לאתבא רוחיה לית ולשרייא ביה כל אלו נמשכים מן הבינה דזעיר אנפין שנרשין הגלגולת ואלו הנשמות חדתין שיתדיין להברא בזמן החירות ועולם הנשמות שיבואו מבינה והם הנתת רוח שלו שיתוקן קודם הנשמות השנות וכרין תרתין ערתידין לתיתי כדברי ההוא סבא בזוהר נדרים פ' נראשית ולהיות שזעיר אנפין הוא נקבה מז' כפירות נמצא כל אות כוללת משבינה ז"פ ז' עולות מ"ם והבינה דזעיר אנפין היא שער החמשים לכן היו חמשים יום מיציאת מצרים עד יום שקבלו את ישראל התורה מהר סיני ובו נתכררו ונתלבנו מן מ"ם יומין מם"א ורבקו עצמם בם"ם פנים שהור ער הניקם אל שער החמשים של בינה עצמה שכולו טהור ואין שום פנים טמא כנגדה כמו אצל המ"ם פנים דר"א ז"ם ז' ואז נפתח להם תרעין דחירותא ופסקה זוהמה מכל וכל כמו זעיר אנפין שתברר אוכל מתוך הפסולת מכל הז' ספירות שלו והובדלו הדינין והמותרות מן כלי זעיר בעולם ותיקון ואז אמא עילאה השפיעה עליו רחמים ונתמתקו ספירותיו על ידי התיקוח וחגדלות כן הוי ישראל ביציאת מצרים שהוצרכו לבירור כי נשמאו בכל ם"ם פנים טמא שהן גילולי מצריים לכן הזהירו לבירור כזה וחוסיף ספירת העומר כמו אצל זבח ונדר שנאמר וספרה לה ומצוה למתני יומי ושבותי כי בכל יום היו מסלקים עצמם משומאת פנים אחר של טמא והיו עולים הטהרה הגדולה של שער החמשים עצמה ואז זכו לתורה שהן המוחין שוכ' בהם ז"א אחר שנתברר אוכל מתוך הפסול ואז נשיטא היה להם חירות מכל ייכל כיון שכלקו עצמם מכל טומאת גילולי מצרים שהם ם"ט פנים טמא ולא זאת בלבר אלא עלו למדריגת התתרתא המוחלפת שאין בה טומאה כי החיצונים אינם יונקים מהבינ' כלל וכוראי בדין היה להם חירות מכלאך המות משעבור בלבית ולכן בחמשה העגל ורגבתו נשארו אותן החמשים יום עוד היום שאין לחם ברור שלם אלא על ידי הגואל האחרון והם הימי' שלא נטהרה אשה לבעלה והם ימי דין הם הימים שתאמר אין לי בהם חפץ וצריך הבן אדם לזהר בהם שלא יענש לילך במקום סכנה כנודע ליודעי כוחם על אמתתם ובפרט תלמידי רבי עקיב' בן יוסף ע"ה שהיו כ"ר אלף כולם מתו מפטה ועד עצרת רחמנא ליצלן ועל זה נאמר ביום טובה היה בטוש וביום רעה ראה שלא יתפוש אותך המקטרג כי הרשת והמצורה פרוסה על כל החיים ואין מבין ואין איש שם על לב כי מפני ימי הרעה נאסף הצדיק • ויותר טוב שלא ילך ברוך באותן הימים כי כל הדרכים בחזקת סכנה הם והשטן מקפרג בשעת סכנה • ובפרט מי שניזוק בהם בגלגול ראשון או שני ורוגמתו או אבותיו מתו באותן הימי' ואותו השעה ואותו היום צריך לשמור את עצמו כי אינו כחוק והמוציא חבירו מחזקתו עליו הראיה להביא ראיי' של זכות ולהנצל ובקושי מוציא את המקטרג מחזקתו רחיינו חזקת סכנה ולכן גם כן אנו מתענין עם שכם בראשי חו"ש שתתקבל אותו באותו יום ואחרע מזליה דזרעיה בכל שנה ושנה ער עול' באותו יום ולכן ימי הריעה כנגן ס' באב וי"ז בתמוז נשארים בלי מיתוק והם ימי דין וכן עשרה בטבת עד יבוא סורה צרק לנחמנו ולתקן אותם שנא' צום הרביעי וצום החמשי וצום העשירי יהיה לבית יהודא לששון ולשמחה יכון ימי הטובה כנגן פסח שהיה בו גאולת מצרי' וגאולת פורים צריך לשמות בהם ער עולם ונשארים בסתיקותם ושוברם ואנחנו מוחזקים בהצלחה ואומות העול' אחריהם סכלם בלי הימי' לכן אין לך יום רומה לחבירו ואין שעה דומה לחבירתה כי על כולם יש כלאך ממונה עליו לפעול פעולתו או פעולת החסר או פעולת הדין לכן כל הרוצה לפעול בשמותיו הקדושים של הקב"ה צריך שידע לכל פעולה איזה שעה המסוגלת לכך ויצליח בכל פעולותיו מאוד מאוד ודי בזה • ונחזור אל המאמר של הזוהר שם בארא של נשא אומר מחללא תליתאה נפקין אלף אלפין אדרין ואכסדראין דרעתא שרייא עלייהו ודרי בהו ופרישו שסור הרעת דזעיר אנפין הוא שורה בחלל השלישי מן הגולגלתא האמת ומפני שרעת הוא המשביר לכל הארץ והוא בסוד יוסף כי יסור יוסף סניא שם ונבנה ממנו רעת כנודע בסוד רחיית הפרקים שפירשנו לכן חוא המסטיק שפע לכל איברי ז"א והוא המחלק החסדים והגבורות לזה אומר אדרין ואכסדראין שהם חדרי רבים שכוללים אליהם השפע הגדול הזה שנ' ובדעת חדרים ימלאו והדר הוא נוטריקון חסד רין רחמים ואומר אלף אלפים שהם שלשה אלפים כנגד שלשה אלהים במלואם וריבועיהם עולים אלף כזה א"ף א"ף למ"ד אל"ף למ"ד ה"א אל"ף למ"ד ה"א יו"ד אל"ף למ"ד ה"א יו"ד ם"ם עולה אל"ף ויש שלשה אלהים אלו כנגד חב"ד דזעי' המוגחים בתוך הגולגולת ודעת זעיר כולל כולם אליו נמצא שהם שלשה אלפים דהיינו אלף אלפין והאי תלתא שוי פרוריה בין האי תלתא ובין האי חללא פי' דעת עוסדת בין חכמה ובינה באמצע שניהם בין ימין ושמאל ולכן אתמלא מתרין סטרין מימין דהיינו חכמה ומשמאל דהיינו בינה הסריקים שפע לכל איגון ארדין של דעת זעיר שנאמר ובדעת חדרים ימלאו שלין תלתא מתפשטים לכל נוקבא לאחי סטרא ולאחי סטרא ובאינון אחיד כל נוקבא ואחיד בתו נוקבא מכל סטרוי ובכל נוקבא אתפשטון ואשתכחון ר"ל כל איברי הנוקבה של זעיר אנפין הם מתפשטים מן החסדים והגבורות היורדי' מלמעלה כאשר ביארתי לך באר היטב במקומו • ואני תפילתי לך י' עת רצון ירוה צמאוני מטר היוצא מערן להשקות את תגן וישניע בצחצחו"ת נפשי מן תתרין מזלין הנקראים צרו"ר החי"ם כמו שנאמר את נפש ארתי יצרור בצרו"ר החי"ם ראמילה"ה

ודבריהם כי שם צוה י' את הברכה חיים עד
העולם יתברך י' לעולם
אמן ואמן :

פרק יח

נקרא קרומא דאתפתח וזהו תחילת שלישי מז' תיקוני דזעיר אנפין •

דתיקון חשלישי משבעה תיקוני ד"א הוא נקרא קרומא דפפק

שער רישא דזעיר אנפין

דפסק ואחפתח ואינו כפו קרומא דאוירא דאריך אנפין שהוא התיקון השלישי שלו אותו הקרום הוא חזק וזקן מימים רבים ופוגר הדינים של הל"ב אלהים שלא יתרבו ויצאו חוצה רק יהיו מקובצי בכלילות שני"ו של שני חצאי האלף דאין ואותו הקרום הוא חופף על המוח מסביב וסובר אותו השיב רק טיפין יוצאי נדחק ונזלים למטה מעט מזיעה שאי אפשר לעולם בלא ט"ל ומזה מתעורר הרעש היוצא מן המוח ומזדווג זעיר אנפין עם נוקבא אבל הקרום של זעיר אנפין הוא דקיק ויכול לילך האור דרך שם ובפרט מה דאדרבשפש ואחפסיק ויוציא ל"ת תלתין ותרין שבילין שיתרבו הדינים ואם לא יורד למטה השפעת א"א מרישא הוירא דילה לא יתמתקו דיניו לעולם ח"ו והעולם כולו בצער וניגון האנח"ח"ו מכח ריבוי הדינין ובזמן שהקב"ה מרחם עצמו על העולם אז מאיר למטה ומלבן שערות דזעיר אז נקרא מלך מחל וסולח ורב חסד ועובר על פשע. וכל העולם כולו בנחת והקליפות נשקעים בתהומא רבא ופלו השני קרומים הוא סביא באר השב בזוהר באדרא רבא דף ס"א עמוד ב' עלה ב' חד לשונו בהלולא דנולגלתא קרומא דאוירא דאחפתח עילאה סתימאה דלא פסיק והאי לא שכיח' ולא אחפתח והאי קרומא אתחפייא על מוחא דהאי חכמתא סתימא וכנייכו כך אתכסייא האי חכמתא סתימאה דלא אתפתחא כההוא קרופא וההוא מוחא דאיהו האי חכמתא סתימאה שקיט ואשתכיך באתריה כחמר טב על דורדייא והו פירשתי לך בבר שרורדייא הם השמרים וחם הדינים נמתקי' ושוקטים ונשבבים כמו שנ' חסת המלך שכך"ח והאי דאמרי סבא דעתיקי סתים ומחיה סתים ושכיך כדי שלא יצאו הדינים ויכפלו בכלילות עשר כמו שהם יוצאים ומתפשטי' אם לא יש מי שיסגרם דהיינו האותיות שלהם כדי שלא יצאו חוצה ויתמלאו במילואיהם וזו מ עברים ח"ו ונוקים מהם העוות דינים שהם להים אחרים. והאי קרומא אתפסק מזעיר אנפין וכגוני כך מסיחא אתפשט ותפיק לתלתין ותרין שבילין הה"ר ונהר יוצא מעדן מאי מעמא משום דקרומא אתפסק דלא מחפייא על מוחא. ועל כל פנים קרומא פסיק לתתא בזעיר אנפין להוציא מילוי הדינין וכפל הדינין בכלילות עשר כגון מן ל"ב נתיבות חכמה שהן באבא עשר אמירין דהיינו עשר ספירות שלו וכ"ב אותיות התור' דבזעיר אנפין נעשים ממש ל"ב אלהים ומהל"ם להים נעשים ש"ך דינים ושכ"ת דינים לדינים הנוקביה וזהו מאמר הרשב' דער לא קבילת דכורא אתקריאת נער בלוא' מעולת ש"ך והיא דינים נמוריים ומראתקבילת דכורא עלה בסוד חזוון אחקריא נערה בת' להורי' שנתחקו תדינין שבת עם הה' אלפין של אתי' כי חמשה פעמים ארג' עולה שכ"ח וחמש פעמים דין של אדני עולה ש"ך לרמז על העיבור של האלפין המובדרים תחו הסוד שאמר שמואל בנפרא ד"נא דמלכו'תא דיל"א ל"ל הסוך דיל"א ותמא אדני והוא כמלכו' דהיינו בנוקבית דן"א והוא דין עם קצת מיתוק של הש"ן ולו הל"ב אלהים הם השינים שבתה הארס תלתין וחם באים סכח הנבורות הם לבנים מפני החכמה ונקשים מפני הנבורות והל"ב נתיבו' חכמ' הם כלולים מעשר ונעשו ש"ך דינים הנמצאים מהלב אלהים של בראשית והוא יותר חסר שבדינין נגד מה שלמטה מהם לבן הם לבנים ולבן אמרנו למעלה במאמר שבאמרנו והאי מחאי דאיהי האי חכמתא סתימאה שקיט ואשתכיך באתריה כחמר טב על דורדייא והיינו דאמר סבא דעתיקי סתים וכוסיא סתים ושכיך והאי קרומא אתפתח בזעיר אנפין ובגיני כך מחיה אתפשט ונפיק לתלתין ותרין שבילין שתחבמה הזאת הסתומה דהיינו אין הדינין בילה שהם מפנין כשם יין שהוא דין בנודע אלא שהוא יין טוב זה שהוא בחכמה ושורש הדינין השמרים וכשה' שוקטים היין יהיה צלול והוא בחכ"ה דייק לישנא דאמר תרשב"ע ח"ח שקיט ואשתכיך באתריה כלומר שבחכמה אין התערובות לדינין ואדרבא תפארת החכמה אע"פי שיש בה דינין אין להם יכולת והיינו דאמר כחמר טב דיתיב על דורדייא ר"ל כיין הסוב העומד על השמרים הוא מתקיים וכשיתאים אלו הדינים בזעיר אנפין אז גלאים הל"ב נתיבות ופתלים מעולתם שעולים ש"ך דינים. ויש למעלה ל"ב אלהים ומקבל אבא מארין"ו ואמא מארין"ו ונכפלים באבא ואותם לאמא נאלו הל"ב אלהים עולים ש"ך והם ניצוצים של ש"ך

וינים ונ"ב יש ה"פ דין של אדני שיעולה ש"ך וה' אלפין של אדני הממתיקים ואלו הש"ך דינים הבאים אמא נוהגת אותם למלבוש ולפעמים אותיות לברתא מנהא והם ש"ך ניצוצים של ל"ב אלקים ואז יש בה השני ש"ך של אלקים ושל אדני שיעולים תמר ועל זה נאמר תמר במרירותא עומדת שכל מרירות הדינין יש בה והמתו' שלה הוא ששש והוא ב"פ ל"ב של היות שיש באבא כמו שיש שתי בחינות של דינים של אלקים ושל אדני באימא נהשני ל"ב של הוי' הם אחר לאבא ואחד לזעיר ואבא נותן לזעיר הל"ב שלו גם כן ועולים ששש ואז מסתיקים הגבורות ואימתי נמתקים כשהשמש חם וזהו החמיסו' שלו שההויות כשבאים מאבא לאמא הם מלובשים בל"ב אלהים ומכח אותו הדין מתחממות ואז הגבורו' חוזרים להתפתק בכח הגבורות שבהויות ובשרשם מתמתקות וזהו סור הפסוק והם חשמש ונמס. וזהו סור ויבואו מרה"ה ולא יכלו לשתות מים ממר"ה כי מרים הם ויורהו יהו"ה עץ וישלך אל תוך המים ויפתקו המים ופי' כי השם היה דיה ממתיקם כשתחלק הש"ך דינים לשני הלקים למספר עץ שהוא חצי ש"ך וגם נמתקו עמם קצת לפי שיה ב"פ ק"ך אלהים העולים מ"ר השולטים במדבר וזהו הסוד שאמרו פלשתים מי יצילינו מאלהים האדירים האלה המכים את מצרים בכל מכה במדבר והלא במצרי' היו חמכות אלא הוא אומר במדבר לפי ששליטתו של מצרים היה במדבר דהיינו כח מדבר שהיא מדבו של כל הטומאה והיא מדבר הינמים ושם היה צריך להיות הכניעתם והשפלתם אלא שהחטאנו גרם שנשאר ותתיקן לעתיד לבוא ע"י מדב"עה בם יום שעתידים להיות הצדיקים במדבר העמים ויסגלו רעב גדול עליהם לתקן הם' שנה שלא שמעו בקול ה' ונרפו פגם ולא תיקון ויהיו בורחים שמה מפני כובד עול א"ח ושמדות ונדיות שיגזרו באותו הזמן על שונאי ישראל ושם יתגלה אליהם משה רבינו ע"ה ואור ה' יזרח עליהם לא יסור מהם עד לעול' ומסתיר להם מן השמים ושליו ועגן ה' ילך לפניה' עם בארה של מרים כי מפני הפגם נאבדו נ' מתנות טובות מהם וע"י התיקון יחזרו כלל הגולה באומרו במדבר הוא כאלו אומר מצרים כי הוא מרכז הטומאה. וכוונת מדב"עה היא לתקן אויר המדבר למהרו ולקדשו עם אויר החיצון שתוך עיגול אין סוף כי הוא נקרא מדבר העמים שכל האומות חיו להם חלק בו ושר המדבר היה הולך כפות לפניה' כמו גדי עד שחטאו בעגל והחזיקו ברוח הטומאה והנבירו באויר הטומאה של המדבר להחזיק ולהתפשט טומאתו בשוליה כח השר הטומאה המנהיג הטומאה והמדבר והטוליך נחשי' ועקרבי' שנאמ' המוליכך במדבר הגדול והנורא נחש שרף ועקרב צמאון אשר אין בו סים ואין לך טומאה גדולה מזו שיש ג"כ אלי הצורות למעלה בעלמא נוקבא דתהומא רבא. כנודע לידועי חן ובן כשחטאו לקו בנשיכת נחשים השרפים ומתו לסים וינוסבתו ויבואתי זה הסוד בסקומו' אתרים די צרכו על כן אקצר בזה"ל אז אמר ישעיהו הנביא ע"ה ישישום מדבר ציה ותגל הערבה ותפרח כחבצלת וגו' ובל זה היה אחר ביאת משיח שיתקן אויר העולם שהוא חוץ לגן ערן והכל מאויר הינוק הפנימי שבתוך אין סוף שקלקל אותו אדם הראשון בחטאו וגרגש מהגן ערן לתקן האויר החיצון בהבל פה של התורה ומעשה המצות כנודע וגלות שומרים לפי שלא חיו בני תורה נתן להם הקב"ה רק פיאה אחת לקדש ולתקן פיאה אחת מן אויר העולם. דהיינו לחלת וחבור ונהר נתן אדם נהר מבטיין שהם יושבים על הנהר ההוא אבל גלות ירושל' שהם בני יהודא ובנימין יפוצו מעיניותם תחת לארבע רוחות ואויר העולם לפי שהם בני תורה מחוייבי הם לתקן את שאר אויר העולם שלא תקנו בגלות שומרון וכל ארץ ואויר מזה"ח שריך יהודא" על כל פנים להיות גולה שם או נשבה שם ושם יתקן בניצוצי תורה ובניצוצי נשמות עם השכינה וימצאו מהניצוצים הללו נשמות ער שיתבררו הקדוש' ויוציא כל הניצוצים מיד הסוסא החומיות שלהם כמו"ש וחזאתני את בולעני ספיו ולא יהרוג עוד אליו גוים ונאמר חיל בלע וקיאנו מבטנו יורישנו אל ומזהו ביאורתי במקום אחר ואז יהיה הסיאורת שבחי סתים ולא שאמר עור אלהיך ישראל ונאמר ונחזה לעיניינו העשרת ויושבים חיושבים מעבר לנהר פנסיון הם נוכרים נמספר הזוהר חרוש פ' בלק באומרו עשר שבטין יניחון

קרבא

קרבא לאורבע מטרי דעלמא בהדי משיח דאמשחו עלייהו ועמה יבוא תגיבור שרה משכט דן שיעשה נקמות באומות העולם בגבורה שהיא בלתי שיעור והיא חוץ להמבע והיא הגיבור הנזכר ב"ו פר"בלק זאתר בחל רף צ' עמוד א' עלה ב' · מזכיר שם שלשה גיבורים שהיו מסדרת ההר שהיא השינה מיתוק ימים הם קורין ויצאו ג' גיבורים אלו ממיתוק אמא לחוקל לישראל. הם בנגר הלת פרקי הדר · והראשון בשם שבשרשו אחרי בלעם הרשע בציווי פנחס ונהגלה לו האורח שפרח בו בלעם והפילו עליה למטה לפני פנחס והרגוהו ולכן נקרא צליה שפשפן עלי אורח על והוא אורח דעבד תהו דרשע דרכתי יהי דן נחש עלי דרך דא שמשון שפשפן עלי אורח דא צליה · הנושך עקבי סוס דא עזרא חיצרי דהות כהדיה דרדור והה אתי סדן וכנינה תליא גבורתיה בדור דכתי' ויעקר דור את כל הרכב כמא דאת אמר הנושך עקבי סוס וספני שלא נזכר גבורתיה כספר שמואל ומתים כולו לדור לכן לא נזכר כג' גיבורים אלו אלא שמות הקדושים לפר לדור אין יצאו אריבו כפעולות גדולות אבל הוא עצמו לא עשה כלום ושמות הלו היו ממעלתו ומדריגת נשמתו ספרת הוד ויעול רובנו אחור דא שריה דאין למיתי בחדרה משיחא דאפרים ואיהו יהא משכנא דדן ומסך איהו למיעבד נוקמין וקרבן בשאר עמין וכד דא יקום כדין הוי מתכא לפורקנא דישראל דכתיב בתריה לישועתך קויתי' והוא יעשה נקמות בגוים תוכחות בלאומים לאסור מלכיהם בזיקים ונכבדיהם בכבלי ברזל וזרזו אומרו בזוהר פרשת שמות וקודשא בריך הוא יגיש קנאה לחר שופר זעירא הוא הסלע המשית שיבוא מצעירי השבטים שהוא משבט אפרים כמו שתרגם יונתן בן עזי'חי על פסוק ואולם אחיו הקטן ירגל ממנו זעיר בנוי שהוא שבט אפרים ממנו יבוא משיח בן יוסף ויגאלנו כמו שנ' ח' ה' אם לא יחכבון צעירי הצאן וכוונת הפסוק על אדום שיחסב וישלך את שר אדום ממולם הנער ממשר"ן שיעול בגדר דינור ויסיר ממשלתו ממנו ומי יעשה את צעירי הצאן שהם שבט אפרים שהוא גולד אחרון שבשבטים והוא הצעיר ישראל נקראו צאן שנ' ואתם צאני צאן מרעיתי אדם אתם עם המשיח דאמשחו עלייהו שהוא יהיה משיח בן יוסף משבט אפרים והוא ממש סוד נשמת אדם שפרחה ממנו קודם שחטא בשעה שעלה במחשבתו לחטוא כמו אצל חטא ארם הראשון שפרחה נשמתו ממנו ומשיגה תנוך ממטרי"ן ולכן לא מת כי בשעת החטא נגזר מיתה על אדם הראשון על הנשמה הקדושה שלו לא נגזרת כי היא ממלקת בנקיות מן החוטא ואין לה חלק בחטא כי הנפש והוא החוטא שנ' ונפש כי תחטא ואמר הנפש תחוטאת היא תמות כי הנשמה היא בא מן שם היה עצמה דכתיב כי הלקח' עמו מה השם לא אוזף לאחרן לא לא"ה אלא לישראל לבדו ולא לע' שרים שלמעלה · כי מלת נפשה עולה רמ"ק וקס"א עם נ' שערי בינה וכן שם מ"ה שיעולה אר"ם בגיקור סגול עם ג' שערי בינה · עולה נשמ"ה · אבל רו"ח הוא סוד מלוי שם אלהים ביתרון העולה ברחמים · וכן נפ"ש ני"ח"ל עולה ה"פ שם אלהים שכן כל אחר מן נרנח"י כלול מכלם לכן יש בנפש ה' חלקים דהיינו ה"פ אלהים בנוסף ולזאת שהנשמה באה מבינה דהיינו אמא. לכן כלול שם אהיה עם שם היה וגם חמשי שערי בינה כי הנפש באה מנוקביה דז"א זה מו"א ונשמה מאמא חית מאבא יחידה מאריך אנפין עד בוא ונחזור לענייננו לעשיר לבוא תקן נשמת תמרורית של הר כי תרגום של הוד הוא שמורא לכן נקר' הוד זעיר שיהיה זעירא כי פפריתיו הם קסני בעיך אמא שממנו אתוקדברכין ל' ארון על כל המשפט על כל אות מלפ"ביתא שיהה אהבה שאין כן בחול שאין לבל אות מאלפא ביתא אהבה אתה בחרתנו ל' כריך גדול דעה וסו"ל לכן נקרא ז"א והוא מתקן מהוד דאמא שבתוכה הגר דאבא ואמו אומרו בזוהר דברכין בבינתי : וכל הנמנים יתוקנו ע"י א"א ועליו אנו מתפללים השיבינו ה' אליך ונשובה חדש ימינו כקדם שמש ז' חיות ים"י קר"ם ולא כמו דכתיב בי שנותינו שבעים שנה ואם ובגבורות שמונים שנה ויתרהב לה' מנוחת יהודאירושלים. כימי עולם וכשנים קדמוניות כי החיות שלנו עתה בחם הוא מז"א שיש לו ז' ספירות ומעלות בלולים עשר הם ע' אבל יסו של הק"בה חוא אלף שנה כי שנה ג' אלף שנה גבנית מבינה שנקרא הק"בה חוא אלף שנה כי שנה ג' ספירה ולכן מזכרת האדרא אצל כל אור דנוקבא מן א"א אל ועיר אנפין ונוקבית אלף אלפין כי כל אור וספירה שלו כלולה מאלף שנה ג' ספירה עולה עד אלף דהיינו אחד שאחז"ל ולפני אחד מה אתה סופר בסוד א"ק עולה עד אלף וחזו שאסר איוב מי יתנני כירחי קר"ם שלא היה שום חטא בעולם קודם שחטא א"ה והיה לו חיות מא"א כי שם נזה ה' את הברכה חיים עד העולם ית' י' לעולם אכין ואמן :

פרק יט

התיקון הרביעי משבעה תיקוני דזעיר אנפין והם השערות הנקראים שחורות כעורב :

השערות של זעיר אנפין הם באים מן הכחין של קטנ' ויסוד אבא יש בו ג' אלהים שהם ארבעה וכן ביסוד בינה ב' אלהים שהם ארבעה וכנגדן יצאו שמונה חומין של הציצית והם ארבעה מוחין כצד אבא מנצח הוד יסוד וסלכות שנו וכן הם באבא ארבעה מוחין אחור' מצד נצח הוד יסוד מלכו' שלה והנה אבאר אותם בפרק בפני עצמו בסוד הציצית עין רכורא ציצית נוקבא וכל שער ושער יש לו בעולם הבריאה עולם בפני עצמו כי יש לו פרצוף עשר והפך שער ומסבא עשר וזהו סוד הק"בה מדקדק עם הצדיקי' כחוט השערה ובענין השערו' שבזעיר אנפין יש בהם שלשה בחינות ונחלקים לשלשה חלקים והם קוצין שיצאו ממוח הרעת שבגולגלתא וזהו סוד קוצותיו תלתלים כי הקוצין הם חמשה אלהים רחמים וחמשה דגבורה והם של קמנות והם בנ' תלתל ועם חמשים אותיותיהם הרי הכל בני תלתלים ועשרה אלו הם בדעת זעיר ונקראים קוצותיו וזהו סוד קוצותיו תלתלים והנימין סמוה תחתה והשערות הם סמוה הכמה ר"א וכלם חם אורות עודפין על כרי חיין של אותן הכלים של ז"א ר חיינו כלי המוחין של חב"ד ד"א שלא היה יכול כליהם של המוחין להכיל האורו הללו ויצאו חוצה כסוד אור חוזר ונעשו בסוד שיערות נפין וקוצין תלתלים ממוחין של האש וכלם אותיות ושמות של אלהים כאמר תחלויים באוך בסוד שערות הנזכרים והם פועלים נפלאות והלויים כדמות שערות ואל תאמן שיש ח"ן למעלה שערות ממש אלא אותיות אלו עומדים כדמות שערות ממש תחו שנאמר כי בצלם אלהים עשה את האדם כדמות אדם העליון ותלמות עליונים ממש יש אדם העליון קדוש וטהור בנוי מאותיות שנותנים חיים והכפה ומזון ושפע ברכה והצלחה לעולם ונקמות לארבי ה' וישנ"כ אדם הסמא הסמא לכל הדבקים בו ובני מאותיות של כישוף אבל האדם הזה ממתרס שאינו פוליד ואין לו בנים וקרוא תנין עזר כמו שאמרו ל' בלעם היה מוכיח וחנני בשתי רגליו לפי שאין להעצה אחר דקדושה עם יסוד שאין להם יכוד וקיום שכל פיעולה היורדת מדעלה משפעתו הקדושי ב"ה יש לה קיום ועסידת בנים וחזר חזק על ידי נה' שהיינו מתבטל עולמה ואין יש לפעולתם קיום ויסוד עד עולם אבל אדם הסמא והבליעל אין לו בנים כי שקר אין לו בנים כי נתקצו בנים נח לכן לכל הפעולות של הקשקש של הקסמים והכלפים אינם אלא על זמן שבע שנים או פחות מזה אין יהיו מזה בפי בוחם של כל אחר ואחר ואזאחר כך ילך לאבדון וראיה מבלעם ראש המנחשים שנחרג בחדי ימיו וכן כולם אין להמי ואבוי לון המרמק עצמו בהסמא רוחי מפני האורח לבו כנחש שהלכו בים לאחרן אחורי ראחור המסון ונחש בנחן לכן ובלעם שהיו נותנים עיניהם בראחור המסון יזהר לכן הם הלמדין של בלעם הרשע ויורים לרשעי שורר אבל אשרי לון למי דזמרנק עצמו באדם העליון הקדוש ודנוראא הבנוי מאיברי שמות הקודש בכל עולמים ועולמי נאסר עליו ואדם הדבקים בידו"ד אלהיכם חיים כולכם היום ויורש עולם דהוה ונהל"ה ב' כי המקדש עצמו מלסטה מקדשין אותו כלמעלה שנאמר והקדשתם והייתם קדושים כי קדוש אני י' אלהיכם וכל הפעולות של אדם הבל על הזה הוא שצריך המבשך להקטיר קטורת ולזבוח לפניהם ולעבוד עבודה זרה

שער רישא דועיר אנפין

או עשרה רציחות כמו אצל הרוגים דלקן שעיר
אל זה הכישוף לשחוט בבני אדם נמצא יורד לבאר שחת.
אף על פי שכל המנחדרין היו מוכרחים ללמוד כישוף על
בוריין כדאיתא בסנהדרין ובפרט אברהם אבינו ע"ה
שהיה לו מסכת ע"ז של ארבע מאות פרקים וסודו הוא שכתוב
המסכתא חזאת תהיה נכתבים ומבוארים פעלות נוראות של כישוף
ומעשה שדים על מתבונתו בסדר וכל סדר בנין אדם בליעל
ופעולותיו ומשמשיהם למי שרוצה להשיג עבירות תאורת הסמון
וזנות או שאר פעולות מהם היה צריך לו לעבור ע"ז אחרת לכל
פעולה כדי שיעשה הסומא תהיה רצוגו וכתוב אצל כל פעולה כל
שהוא כעין קטורת אסור ובפרט עבירות אחרים הנזכרים ואחיות
עינים פטור אבל אסור מפני שאינו עושה מעשה וכל זה מסר
אברהם אבינו ע"ה לבני הפילגשים בסדר מתנות והעד על זה
לפלגשים הוא שתי תיבות פיגל שם שמסר להם שם טומאה.
שנאמר ולבני הפילגשים נתן מתנות ולכן שואל הפרקי אבות
מה בין תלמידיו של אברהם אבינו ע"ה לתלמידיו של בלעם
הרשע ונקשה על השאלה הזאת אפילו תינוק בן יומו יודע ההיפוך
והחילוק שבין זה לזה אלא הענין והתירוץ הוא כמו שאמרנו
שא"א ע"ה עשה מסכתא ומפרים רבים על כותרת הטומאה וכן
על שמות הקדושים בפרט ספר יצירה המיוחס אליו והמנהדרין
הם תלמידיו שקבלו ממנו איש מפי איש וכן חשינו הספרים שלו
והיו פיעלים בכישוף להתלמד וכן לידע כיצד נעשו ולהתיר
הקישור שלהם לרפוא למי שצריך ולמי שהזיקו המכשפים ועל
כל פנים לא היו עושים מת שהוא כעין ע"ז ושאר עבירות אלא
נמשיית קישואין וכרומה לו ואלו הסנהדרין נקראו תלמידיו של
אברהם אבינו ע"ה שקבלו כל סדר הכישוף ומעשה שרים
מהמסכתא של ע"ז שהיו סדורים בה כל הפעולות וגם פעולות
קדושים היוצאים מספר יצירה המיוחס לאברהם אבינו ע"ה
ויכול כל אדם היודע סודו לבנות בו עולמות ובני אדם ולהחריבן
ולבראם על ידי אות ובהמה ורמש ואיתו יער בגן עגלא תלתא
באבי ורבא והתירץ מבואר מעצמו אף על פי שאלו פועלים
בכישוף כמו אלו התלמידים אינם שוה כי תלמידיו של בלעם
הרשע תמשכים אחר הכישוף עד עת שיעבור הקדוש ברוך הוא
הרוח הטומאה מן הארץ עושים וה מפני תאורת חמסון וענין
הרעה בממון של אחרים ורוח גבוהה הנפש רחבה שאינם רוצים
לאבול מזיעת אפם ומרחתם ורוצים להיות שרים ומלכים על כל
העולם עד שלא יהיה מי שיגזור עליהם וישתעבד בהם וכזרע
מוכרחים לרציחת נפשות שרצה לקלל אומה שלימה ועבד ע"ז
כמו שכתבתי אצל כישוף של עוא ועזאל שצריך לשרוף תרנגול
בפניהם כעין קטורת ולהשתחוות לפניהם ובפרט שהיה מזנה עם
האתן שלו לכן ראוי הוא שירדו לבאר שחת אבל התנהדרין הם
תלמידיו של אברהם אבינו ע"ה חם אשר קבלו הסכסתא הזאת
ונסתר יצירה בקבלת איש ספי איש כולם נקראים תלמידיו ספני
שנמשכים אחר קבלתו הם פועלים לידע הכישופים כיצד בעשו
ברי שידעו לחכין ולהגריות לדון דין המכשפים ואף על פי
שפועלים בכישוף אורנת פסק הלכה וכן להתיר כישוף הגיזוק
על ידיהם לא ירד לגיהנם על ידי זה כי אם לגן ערן ויהיה אהוב
בעיני חמקום וביניני הבריות ולא כמו האיש הבליעל שכישף
ונסית והדיח את ישראל מאביהם שבשמים. וכל זה קבל מרבו
רבי יהושע בן פרחיה שהיה גם כן אחד מן הסנהדרין על זה נאסר
ונגעלא יקרב באוהלך באוהל של תורה ודונמתו ויעקב איש
תם יושב אוהלים ללמור תורה. וכוונת זה הפסוק
שלא יהיה לך תלמיד שאינו הגון הנקרא נגע שמקריח את
ובשולו כרבים כגון תלמידו של רבי יהושע בן פרחיה שכישף
והסית והדיח את ישראל מאביהם שבשמים ולכן הוא נדון בצואה
רותחת שהוא המדור התחתון של גיהנם שנופל שם כל הזוהמא
מהנפשות היושבות בהמערות שעליה והוא כמו בית הכסא שם
נופל כל המותרות אשר אין בו ניצוץ קדושה ולבן נקרא צואה
רותחת בסדר קיא צואת בלי מקום שנאמר עליה צא תאמר לו
עהוא הפסולת והזוהמא הנופלת מן הנפשות הנרבקת על ידי

עבירות ומי שיורד שם אין לו ניצוץ קדושה רק זוהמת נחש
הקדמוני לכן אינו עולה ואינו יוצא מהגיהנם לדורי דורות ולעולמי
עולמים אפילו בשבתות וימים טובים לפי שלא שמר אותם והוא
היה זוהמת נפש קין הורג נפש וזהמת אל אחר שנלגלגו קין"כב"ף
"ספה"ם ר"ת קין והיא נפש המקלל שרגזו אותו באבנים במדבר
שחיה מגרף את השם והיא זוהמת הנחש שבאה על חוה ויצאו
ממנה קין קינא דמסאבותא. והיא חלק הזוהמא של
נפש קין שלא יטהר לעולם אף על פי שכמה ניצוצות ממנו נתקנו
והיא ממש ע"ז אל אחר לכן עשה עגמו ע"ז ועליו נאמר ויצאו
הצרעים מגן ערן של מטה: וראו בפנרי האנשים הפושעים
בי דיקא. שעושים עצמם אלוהות כי תולעתם לא תמות
ואשם לא תכבה והיו דראון לכל בשר ונאמר קודם זה הפסוק
והיה מירי חודש בחדשו ומירי שבת בשבתו יבוא כל בשר
להשתחוות לפני אמר ה' מכלל זה ארצה שומע שאלו הצדיקים
יבואו מהגיהנם להשתחוות לפני הקדוש ברוך הוא ושכינתיה כל
שבת וראש חודש מראמר כל בשר שיש בהם עוד ריח נופני
דהיינו בשר כל משך זמן השנה הראשונה אחרי מיתתו כי משפט
רשעים בגיהנם י"ב חודש ולא יותר ועל כל פנים כל שבת וראש
חודש יבואו ולגן ערן של מטה ואחרי שנה תמימה ישבו עוד
שנה תמימה בגן ערן של מטה וכל שבת וראש חודש יעלו
לגן ערן של מעלה כי אי אפשר להם לסבול הענג של גן ערן
של מעלה תכף וארבא יהיו נכוים כחופתם ויצא לנו מגדון
דירן אלו ששמרו שבתות ומועדים הם יצאו מגיהנם לגן ערן של
מטה אבל אלו האנשים הפושעי' בי שלא שמרו שבתות ומועדים
לא יצאו ומזיד הוא בכלל שבת בלשון הפסוק שבתון
וכן הרבה לראיה ובפרט אלו שיצאו מהאמונה הקדושה וגזרו
לחלל שבת ויום טובים ועשו עצמם אלוהות. דין הוא שלא
יצאו מהגיהנם כראיתא בזוהר פרשת תרומה אף על פי שרין
גיהנם בטל בשבת על כל פנים לא יצאו חוצה מהגיהנם ומה
אני מקיים ואשם לא תכבה אלא אלו נאמר ואש גיהנם לא
תכבה יכול אני לומר שאש של גיהנם בוער אפילו בשבת וימים
טובים תלמוד לומר ואשם רצונו לומר שהם עצמם אש שבוער
בהם כל ימי הששת ימי מעשה ואותו האש שבגופם לא הכבה
אבל אש של גיהנם יכבה ואינו בוער כל שבת וראש חודש וימים
טובים ושלום על כל ישראל ודי בזה. ונחזור לעניננו
שבקטנות יש לו לזעיר אנפין שלשה אלהים מאבא ושלשה
מאמא וצריך אתה לדעת שבקטנות יש לו ג' אלקים מאבא ו'
מאמא פירוש ג' מוחין מכל אחד נמצא שהם עשרה אלהים
ששה בקטנות וארבעה בגדלות העולים ח"ל ת"ל וזהו סוד
הפסוק תלהלי"ם פירוש במנין ' אלהים והי"ד והמ"ם של
תלתלים הוא סוד חכשים אותיות של עשר אלהים ודע כי יש
רמ"ח איברים לזעיר אנפין בעבור דלדת גו דלדת כשזעיר
אנפין בקטנות הוא דלדת גו דלדת במעי אמו
וכן בגדלות מהו סור רח"ם רחמת"ם לראש
נבר שהוא זעיר אנפין פירוש שלשה רמ"ח איברים שלו
שאותיותיו הם רח"ם והו פרשיותיהם תרמ"ח של עיבור זעיר
אנפין השיג אלו השמות והיו לו רמ"ח איברים והוא שם
אלהים פשוט כפול משולש מרובע מתושע עולה
מאתים כזה א' א' ל' אל"ף אלה"י אלהים הרי מאתים
וחמשה עשר אותיות הנזכרים הם כמנין יר"ח בים והם
בפוד אחור שעולה יר"ח ואלו הי"ה עם מלת אלהים
הוא ריו הוסיף ל"ב אלהים דאינא שעולת בין הכל
רמ"ח הנה לפניך רמ"ח של עיבור פירוש זעיר אנפין
במעי אמו היה יונק ומושפע משם אלהים הנזכר
ומכאן נעשה איבריו וחרב"ת השני של קטנות הוא
ריו שהם שלשה ע"ב בגד דאיתון שם ס"ג ועשר
אותיותיו ושם מ"ה והספר כ"ו של הויה עצמות
עם א' דהמיהוה בשם ס"ג כי לעולם שורש
זעיר נשאר במעי אמא ושם הויה נרכובו כזה

' ה' יה' ו יהו"ד הויו ע"ב שלישי הם

שער רישא דזעיר אנפין קלו

פרק ד

השערות הם אורות גדולים ומבוצי של אורה כנודע והמזיקים אין להם שיער כראש או בזקן אבל כל גופם מלא שיער להורות שאין להם שורש למעלה והם נדחים מכל קדושת סבואות המרכבה · אבל גופם כורה לדין חוק והם בעלי רוגז ככלב המחרחר ריב וכרין ומגלה שיניו לנשוך את הבריות כן הם מורים על רוע פעולתם ומזגם ומבעם רק דעכל היום ואין להם חלק בטוב כי מאש דין תו"ה יצאו והאש של הרוגז תאכלם והוא הטבע שלהם וחכמינו ז"ל שאלו קושיא אחת ורבו קראי אהדדי כתיב שער רישה כעמר נקי וכתיב קוצותיו תלתלים שחורות כיעורב לא קשיא כאן בישיבה כאן במלחמה דאמר מר אין נאה בישיבה כזקן ואין נאה במלחמה כבחור וכור הרבר הוא כי גם בעתיקא הנקרא זקן יש בו שערות שהם שרשי הדינין רק ששם הם מיושבים על מקומם לאכפיא דינין כחמר על דורדיי' שקיט ושכיך באתריה אבל הדינין בז"א הם במלחמת כי הם מתעוררים שם ואינם מבוקפים ומיושבים ולכן שערות של עתיק יומין הם כעמר נקי ושערות דז"א שהורות "כיעורב ר"ת ש"ך דינים וסור הציצית הוא לשון שער שנאמר ויקחני בציצית ראשי וגם כן הוא לשון הבטה והסתכלות כמו מציץ מן החרכים ווזאת היא הארה וכבר ידעת שלמעלה מראש ז"א היא הלידה של צלם והוא אור מקיף לזעיר אנפין וכבר ידעת דקודי דשערי מא"א יורדין ער רישא דזעיר אנפין וקודי דשערי דזעיר אנפין יורדין ער דישא דנוקבא להאיר לה שהשערות הם בראש כנגד הכוח והם מבפנים והם יוצאין לחוץ והם מכוונין דאורה שיוצאת מהן הארה גדולה והוי כוונת הרשב"י באומרו ציץ דכורא ציצית נוקבא ·

לרמז למה שאמרנו שהשערות של אריך אנפין יורדים לראש זעיר אנפין פירוש ציץ הוא מה שיבוא מצלם חכמה ציצית הוא מה שיבוא מצלם בינה פירוש מהיסודות של שניהם · ששניהם הם בתוך זעיר ומה שיקח זעיר לעצמו נקרא ציץ ומה שיקח לנוקבית נקרא ציצית אם כן הטלית שאנו מתעטפים בו הוא רמז לאור הסקיף של זעיר אנפין והוא משלשה מקיפין כן כתר שהוא אריך יוצא דרך השערות ומקיף וכצלם חכמה ומצלם בינה וכחר וחכמה הם המקיפים להם לבר בחשאי · אבל בינת נקראת פום מטלל דרבנן הכקפת לזעיר בהבל היוצ' מפיה נמצא שכקיף זעיר הוא הטלית שהוא ארוג ככל הכקיפין כולם וזהו שאומר המאמר שהבאתי לעילה וכלהו אחידן ביה ומסתכלין בשערי דילה היוצא מאבא מבהורא עלאה שהוא של כתר וגם אמא נותנת מוחיה עיין שם באדרא זוטא ומה טובים ונעימים דבריו ואם תאמר אם כן גדולה מצות ציצית מכצות תפילין דק"ל שירי תשמישי מצוה נזרקין ושירי תשמישי קדושה ננגזים ו"ל כי מצוה נקראת שכינה ואפילו הטלית עיקרו לצורך הציצית שהוא תשמיש לשכינה בכור תחלת מחשבה היא סוף הכעשה לפיכך כשאנו מתעטפים ומניחין כל הציצית לצד שמאל ששם השכינה שמאירים לה ותשמישי קדושה הם התפילין שבאים לזעיר אנפין וכבר ידעת שהשערות של אריך אנפין הם כעמר נקי לבן ומזעיר אנפין השערות הם שחורות כמו שאמר הפסוק קוצותיו תלתלים שחורות כיעורב ושל נוקבית השערות הם אדומים כארגמן ומימן שלהם אש"ל שהוא ניסריקין "אדומים "שחורים "לבנים וזהו פור ויטע אברהם אשל בבאר שבע כי מדת אברהם הוא החכר הנצחנות והסלבנות השיוריה והציצית הם רמוזים לשיוריה זעיר א"כ הנה ראוי לדעת לכה הם שכוונה חוטין ולא יותר מאחר שהם רמז לשערות גם כן למה הם הציצית בקצוה הטלית בכנף הבגד למטה והיה ראוי שיהיה בראש אבל כבר ידעת שהמוחין של זעיר אנפין הם באים לו מאבא ואמא והמוחין של אבא הם ארבעה · ושל אמא הם גם כן ארבעה הרי שמונה מוחין של אבא הם ארבעה היות שנים של יודין ואחר של אלפין ואחד של ההין ארבע יה"ו לבר מהויה ושל בינה הם מארבע שמות אהי"ה ואלו השערות נכללים בטלית ולמטה הם מחלבנים לפי שלמעלה ההסרים הם מכוסים וכשהם מתגלים למטה נמתקים הדינין

שלשה שמות ע"ב שיעולים רי"ו ול"ב נתיבות חכמה פירוש ל"ב אלהים הם רמ"ח שני פירוש בהיות זעיר בקסנות היה יונק ומושפע מאלו השלשה ע"ב הנזכרים והל"ב אלהים כנזכר והרמ"ח איברים של נרלות הם ע"ב ס"ג ס"ה ב"ן שעולי' רל"כ וט"ז אותיות השורש של אלו הארכיעה שמות הם רמ"ח שלישי דזעיר אנפין יש לו הרכה דינים בראשו ער שיוצאי' מתוך חכמה ובינה ודעת של הגולגלתא דילה קוצין ונימין ושערין שביארנו שערות הם מבועי האור לדידה נימין הם החוטים היותר ארוכי' ומגיעי' ער רישא דנוקבא כי על רישא דילה יוצאות הארה מהמוחין דילה שראש נוקבית היא לשמאלו אשר שם הפ'לין של יד ושערי הם יוצאים מהחכמה של ז"א נימין הם יוצאים מבינה של זעיר אנפין וקוצי הם יוצאים מהדעת שלו והכל בא מקטנות דזעיר שהשיג שמות אלהים מאבא ואמא · והם כולם יוצאים מסוד אור חוזר שיוצא מיסוד וחוזר למעלה והם אורות עוברים על כדי חייו ויוצאים בסור אור חוזר למעלה דרך חכמה ובינה ודעת של הגולגלת' ומתחלקים לשלשה בחינות דהיינו קוצין נימין ושערין ולכן אומר הרשב"י ע"ה בארות האזינו וזה לשונו בגולגלתא דרישא תליין כל אינון רברבין שרים גדולים ונאמנים · שהם רומזים לשורש שלהם למעלה · הן טהורים הן טמאים המקבלים מהם · ואלפין ר"ל אלפים ורבבות מקוצי דשערין דאינון אזכמין מכח ריבוי בעלי הדין הנקראים בני אלהים וזהו סור ויבואו בני אלהים להתיצב על י' כביכול להלחם על סגינורי מדת הרחמים ויבוא גם השטן בתוכם הן החיצונים המקבלים משערות ראשו בזמן הקטנות והם אשר הם לשמאל מאורות צדיקים שלו כאשר אבאר בסייתא דקנ"ה ושכינתיה ואותן השיורים שחורות כעורב מסתבכין דא עם דא · אחידין דא בדא · אחידין בהדדי עלאה דמיעטר ברישיה מאבא ומוחא דאתעטר מאבא · ינעשו כסין בנר כשבא אליהם נחדי דאריך אנפין וכל נימא של אריך מאיר לנימין דזעיר אנפין כי בכל קצא וקוצא ש"ץ נימין כמנין שמי"ם שזעיר נקרא שמים והם מסתיימים שיבוא סביבא דמוחא סתימאה נימין שלו להשפיע לאלין דזעיר אנפין ומשם מתזן מוחא דזעיר אנפין ונניד ונפיק לתלתין יהיין שבילין ונחזור לענייננו להמאמר שהתחלנו לבתר דנפקין נימין על גימין מנהירו דמיעטר ברישיה מאבא ומשאר מוחי וכלהו אחידין ומסתבכי באינון שיורין דאחידין מאבא שהם סוד אלהים דקטנות כאשר ביארנו למעלה ובגין דאינון מסתבכין דא עם דא ומסתבכין דא בדא כלהו מוחי אחידין במוחא עלאה שניזונין ממוחא סתימאה דאריך אנפין וכלהו משיכין דאתמשכין מהלא דמוחא ומתיברין דא בדא ברביא במאבא ס"ט פנים פתור ס"ט פנים סמא הם אשר הושלכו מפסול' ז"א בבירור אוכל מתוך הפסולת ולכן מקבלים ממנו ואחידין ביה ככל אינון טימין ורזין סתימין ומתגליין בי התסרי' שבער ימין לערך הנבורות שבצד שמאל נקראו חסרים והם טמונים וסתומים · וצפונים יותר מהגבורות כמו שאומר באדרא אבא סטיר יתיר לפי שהוא חסד זהוא דק הגבורות הם עבים יותר · ולכן אומר סתימין ומתגליין מהשיורות שבאריך הם לבנים כיעמר נקי אבל אי אפשר שתהיה זאמר כל כך לבן כסיד הלבן מפני שהם דינים אבל בזעיר אנפין הם שחורות כעורב כמו הקליפה כביכול להבדיל בין הטמא מהטהור שהיא שחורה אבל לא קליפה ממש והוי שאמר כעורב שהוא טמא והוא קליפה אבל לא עורב ממש ואחר כך נמתקים מעט ונעשים לבנים מעט איתתי בצמק שבאו אליו הארת כשבאו אליו השערות דאריך אנפין ומתהפה משניהם כמין בגר והוי סור הטלית והוא לבן וכוונתו להביא השיורות דאריך אנפין ולערבם עם שיוריתו דזעיר אנפין בכדי שיהיו לבנים גם כן וזהו שאמר הכתוב היה י' כאויב ולא אויב ממש שהוא ודאי מדת הרחמים לעשות חסד עם ישרא' בכל עת אבל הוא מוכרח לפעול פעולתו כפי מה שמקבל מלמעלה וחכל עומדים בכח מוכרח לעבור את אדנינו המלך המשיח צל הכל הוא אין סוף היעמר אחר כרחינו כשניתן מן החלונות ומציץ מן החרכים להאיר לנו ולתרץ לנו כח לעשות רצונו יתברך שמו לעולם ויתקדש על ידינו ויקויים בינינו היעוד שאמר יחזקאל הנביא ע"ה והתגדלתי והתקדשתי ונודעתי לעיני עמים רבים יתברך י' לעולם אמן ואמן:

שער דישא דזעיר אנפין

פרק כא

דיקנא דרכורא קשין כדישא ונחים בסיפא מזה הטעם ולזה לוקחים הציצית בירם ומשימין אותם כנגד הלב מפני ששם מתגלים החפרים ואז נמהקים שם והטעם שהם לבנים כמו"ש ליסוד בינה כשבוקע בתוך זיקא אז יוצא האחרה מאחוריו זיקא וכמתיק השערות של"ו שהם הניכין והם שחורות כיערב מפני שבקטנו' הם המוחין של אלהים ואז נבקיעה יוסתקו והטעם שהם שמנה כבר פירשנו והטעם שעושים הציצית בכנף לא יותר מג' אצבעות מפני כי הגבורות הם חמשה והג' כהן בלבד ממותקים ע"ג גלגלי החכמ' ר"ל ההתחתוני' של ת"ת נצח הוד והשנים שלמעלה הם חסר וגבורה הם בלי מיתוק וחיינו ראמרינן דינין דרכורא תקיפין ברישא ונחים בסיפא ולכן לא יותר משלש אצבעות שלא יפגע בגבורה הרביעי' כי היא בלי מיתוק ולא פחות מקשר אגודל מפני שנה"י של בינה כשנכנסים בתוך זעיר אנפין השני פרקים מהם לבד ונכנסים בשיעת ק"ש וכשבוקע יכור השפע חוזר לאחוריו בסוד שער הראש של זעיר אנפין שחוזר ועולה מהפרק הראשון לגמרי פירוש מאלו השנים שנכנסו מפרק ראשון לגמרי עולה האור לאחוריו · ופרק הראשון האמור כאן הוא האמצעי של נה"י אמא שהוא עתה ראשון בראש זעיר ממש ומוציא לחוץ קיוצותיו תלתלים ומן השני שהוא התחתון לנה"י של אמא בשיער בראש זעיר אנפין לא נשאר כי אם הרשימו לבד ולכן אנו עושים הנקב בכנף על קשר אגודל כדי שתדר האור לפחות מן הפרק שיש ממנו רשימו בראש זעיר שאם אנו עושים הנקב בפחות מאגודל ירד האור מן הפרק שאינו ממותק ואין הארת מיתוק בו עדיין שהרי עדיין לא הגיע שם שום פרק מנה"י של אמא כלל הדברים אם בא אדם לכוין בשעת קריאת שמע ובפרט בפרשת ציצית כי שם מקום כוונת זה הענין שזעיר נתחלא משפע אמא עד הפרק התחתון שלו ושיש בראשו כח להוציא שיער זה אינו כוונת אמת והוא שקר רק כך צריך לכוין שנתמלא זעיר שפע מאמא עד הפרק האמצעי זהו אמת והציציות המונחים למעלת מקשר גודל דהיינו אצבע אמצעיות מורה לזיר משלח קיוצותיו למקיף לנוקבים גם כן פן חרשימו של פרק אמא התחתון שכבר היה בראשונשאר בו הרושם אחר שנדחו אלו האמצעיים וכל שכן שהוא אמת כששלח קיוצותיו מן הפרק העליון שלו שהוא מוח האמצעי ממש של אמא שהוא כתלבש ממנו בראשו באותו שיעה וי' חפץ למען צדקו יגדיל תורה ויאדיר בלבי ובלב כל חכמי ישראל המסתעפים בצלי ובצל אשל י' אלהים חיים ומלך עולם ואכלו מעץ החיים ויחי לעולם יתברך י' לעולם אמן ואמן:

פרק כא

עוד נשאר לך ענין אחד לרעת מה שאמרנו בפרק הקורם אל זה שהמוחין הם ארבעה ובאמת אין לנו אלא נצח הוד יסוד אמא שיוצא מהם המוחין בסוד למ"ד של הצלם והיאך אנו אומרים שהם ארבעה אלא שצריך אתה לרעת הקרמה קמנה הזאת שקוצי דשערי דאריך אנפין בסוד באחוריו רז"א ומאורה הבמישה נחלק בראשו סוד אמא לשנים דהיינו חסדים לחוד וגבורות לחוד ואז יוצאים הבתי הפילין בנגד פניו במצחו וחוזרים לחיות ארבעה מוחין באותה האורה של קוצי דשערי דאריך אנפין ועל כן יש בתפילין ארבעה בתים שמכסים לפרשיות לפי שבאים המוחין מכוסים וארבע פרשיות הם כנגד ארבע מוחין ועל כן הם ארבעה ויעוד טעם אחר יש על זה שאמרנו שתלת נו תלת של זיער אנפין שהוא נצח הוד יסוד שלו בגדולת נבורת ת"ת אז כאשר נכללים מלכות הוא בסוד העשרה וכשחוזרים ומחפשטים אז מלכות חוזרת למקומה ולכן הם ארבעה בערך מלכות שהיא מחפשטת ואחה המעיין תעמיק בשכלך בכל הרמזי' אשר כתבתי לך בזה הפרק ואפס קצהו תראה של רזי תפילין וכלו לא תראת עד אחר כלות ביאור הפנים של המלך הקדוש והנורא בריך הוא אשר נעלם מאתנו בזמן הזה ולעתיד לבוא נזכה לראות אותו שנאמר ואכר ביום ההוא הנה אלהינו זה קיוינו לו ונגילה ונשמחה בישועתו בכהרה ביכינו אמן יגל יעקב ישכח ישראל יתברך י' לעולם אמן ואמן:

שער דזעיר אנפין

פרק כב

אמרנו שבקטנות זעיר אנפין משיג ה' אלהים מאבא וה' אלהים מאמא ובכח אלו הנבורות נעשו השערות של זעיר אנפין והם שחורות כעורב מכח הדין כמו שאמרו רז"ל האי שחור אורם הוא אלא שלקה שהוא כח הדין ואלו כח הדינין הם עשר אלהים מאמא ובלי אמא בתוכת וחוזרים אחר שירדו למעלה בסוד אור חוזר ובל אור חוזר הוא דין אם כן זה שהוא דין עצמו כל שכן שהוא דין קשה כ"כ עד שהאדום נהפך לשחור וזהו שאמר הכתוב קיוצותיו שחם השערות הם ת"ל ת"ל שעולה כמנין עשר אלהים ואותיות ים היתירים שבסוף מלת תלתלי"ם הם מספר האותיות שיש בעשר אלהים שהם חמשים אותיות ולזה סיים הפסוק שחורות כעורב · ובאלו היו אומרים קליפות פלשתי"ם שיעולה כמנין עשר אלהים וירא מאור מאלהים קדושים הימניים של אמא שהם חמשה מצדו שהם ביד ימין דז"א ויורדים ליו בסוד ההתלבשות ולכן אמרו מי יצילנו מיד האלהים האדירים האלה הלא המה המכים את מצרים בכל מכה במדבר והו שאמרו רז"ל שכל מכה ומכה שהיתה במצרים היתה של חכש מכות שנאמר ישלח בם חרון אפו עברה וזעם וצרה משלחת מלאכי רעים והמה רומזים לה' אלהים הימניים ויש בם גם כן ה' אותיות בכל אחד מהם וכל אחיזתם הוא מהקטנות והרשעים כים נגרש כשבא הגדלות של היות שהם המותן ומוג פנימי נתבטלה אחיזתם שנא' אני י' אני הוא ולא אחר ותכף נשקעים בתוך עולם תהום רבא · וזה הטעם שליטת אחיזתם בסוד הקטנות הוא כדי לפרנס אותם ברגע אחת ותכף בורחים מן הגדלות ומובדחים להחבא חדר בתוך חדר · בעלמא נוקבא דתהומא רבא · וצריך אתה לרעת שבשחיו ישראל יוצאים למלחמה היו נכללים חמש אלהים ימיניים עם חמש שמאליים כדי להנקם מהאויבים ולא היה נראה מאלו הישר אלהים כי אם הימיניים שאלו היו נראים השמאליים היו נאחזים בהם הקליפו' ולזה הרצוצות שהם שחורות כנגד השערות הנזכרים הימין יחתר אי וכה משל שמאל ולזה רומז הפסוק של כי תצא למלחמה על אויבך ונתנו י' אלהיך בידיך ושבית שביו ומלת כ"י ות"ו של מלת תצ"א עולים כמנין ת"ל כנגד ה' אלהים הימניים הנראים עם שם המיוחד שהוא הו"ה ואדנו"ת שעולים צ"א כמנין אמ"ן שהוא גם כן צ"א שהוא שאירית פלת תצא וכך הוא משמעות הפסוק כי תצא מורו כנזכר למלחמה על אויבך הפשיטא שיהנם י' אלהיך שהוא היה עם האלהים בידיך באלו החמשה שהם כנגד ה' אצבעות שבימיניים · אבל שערות נוקביות הם אדומים ופניהם של רוב נשים אדומות כפני הגבורות האלה ורוב פרצופת נבנית מהגבורות האלה · כאשר ביארתי בסקומו של שערות אינם נמחקים ער שבאים עשר היות דגדלות ואז גם כן נמחקים שערות זעיר ומתלבנים משערות אריך ונסתבכים שערות אריך עם שערות זעיר ונתהוה מהם כעין בגד שהוא סוד הטלית · ובאריך השערות הם אחד הכל רחמים ואינם נחלקים לימין ולשמאל כמו בזעיר אבל בזעיר אנפין נחלקים לימין ולשמאל ויש ביניהם אורח חיים אחר הנקרא אורח צדיקים שנא' ואורח צדיקים כאור נוגה הולך ואור ער נכון היום שהוא מכוון בתוך ומלת נכון הוא כמו מכוון באמצע היום שהוא זעיר אנפין הנקרא מדת יום והחלק היפה סמדת יום הוא בראשו והיא סוד האורח צדיק' זה שהוא באמצע הראש המאיר מאריך אנפין ואני נפתחי הפילתי לי' אל אמת חי העולמים יאיר לי על ידי ראש אריך אנפין הנקרא עתיק יומיא מאורח צדיקים הזה אשר בראש זעיר אנפין להבין משל ומליצה דברי חנאים חכמים וחידותם רורשי חסורו' ברזין דעתיק יומיא וחמשה פרצופין הנכללים בשם "חורו" "הגדול" "וקדוש" "הוא" לשתות מים חיים מהמעיין חכמה חנוזלים מן לבנו"ן שהם ארבעה שמות היחור העולים לבנך יגל יעקב ישכח ישראל יתברך י' לעולם אמן ואמן:

פרק כב

השערות של זעיר אנפין בזמן חגדלות של המוחין נעשים מחמשה חויות של ה' גבורות דהיינו בנקוד

בנקוד אלהים שאותיותיהם עם הנקודות עולין כמנין תלמ"ר שכלו
דינים דהיינו המחלוקת שיש בדין בגון אסור מותר טמא מהו כשר
פסול ואלו תחמשה הויות נותנת אמא לזעיר והם יורדים בזעיר
עד יסוד שלו ובשבגיעים לסוף יסוד אינם מוצאים מקום לצאת
ויעולים למעלה ויוצאים דרך החור שבין כתיפין ונכנסים למלכות
וכאירים בה וממלאים כלה והם מתקנים תקון כפירות המלכות
ושערותיה כאשר ביארתי במקומו והנבדות הנזכרים אחר
שתקנו במלכות מה שהיה להם לתקן חזרו ויצאו דרך החור
שבראשה ונכנסו דרך החור של זעיר דהיינו אל תוך זעיר ומשם
עלו למעלה לראש זעיר ונעשה מהם חפילין כאשר תדע במקומו
בע"ה ונתחזר להארות שנשארו בתוך זעיר ונוקביה שבהם נעשו
השערות דע כי ההארות שנשארו בתוך נוקביה עלו למעלה דרך
הראש של נוקביה ובקעו הנלנולת ויצאו לחוץ ונמצאו רגלי לארך
ולא יכלו לעלות למעלה לכתר אז ירדו לכסה בכתר אזר חיזון
ונעשו מהם שערות של נוקביה ומפני שהם חמשת
היות נבורות בימין ובשמאל ונחלקו שלא יהיו הדינים יחד דוקו
בזעיר לאפוקי בארין שכולם רחמי נו רחמי לזה אומר הרשב"י
באדרא רבא ז"ל בפלנות דשערי אויל חר אזרתא דנהיר למאתן
ושבעין עלמין ואותן הי"ר עלמין הם סוד האורח המחלק השערות
והם חמשה הויות ליכין עם כלילת המספר שהוא ה' והוא עולה
קל"ה בסוד שאורו"ל רעתן של נשים קל"ה ר"ל דעת נוקביה שהי'
אשה יראת ה' דעת שלה ק"ל ה' פי' שבכנה רק מה' הויות נבורות
ולכן כמו כן דעת זעיר שיש בו ה' חויות חסרים וה' הויות נבורות
ונכנית מהם כמו שאומר הזוהר בפ' שלח לך יצא לנו מנרון דידן
שיש באורח צדיקים זה חמש הויות חסרים ליסיי עם מספר ר'
חסרים עצמו עולה קל"ה והוא ליסין וקל"ה לשטאל עולים שניהם
מאתן ושבעין עלמין והאורח צדיק' זה מאיר באלו השמות ליעל'
הבריאה ונעשים מסנו מאתן ושבעין עלמין כי כל שיער בעולם
הבריאה נעשה ממנו עולם אחר לאותן הנשמות התלויות בשערות
של אדם הראשון הפוך שיער ותמצא עש"ר וכל עשר הוא פרצוף
ועולם בפני עצמו שיורדים מחגיסין וחשערות הללו ששים רבוא
נשמות לעולם הבריאה ונחזור לעניינינו ואם תאמר מדוע לא
יצאו דרך החור של זעיר כמו שעשו ה' הויות אלא כשנכנסו
ההויות פעם שניה בזעיר נתמלא כלי זעיר מהם לכן כל אותם
ההארות שהיו בתוך נוקביה לא יכלו לכנוס בתוך זעיר מפני שהי'
כסתם החור שבזעיר מפני רוב ההארת של ההויות ולזה עלו
למעלה דרך הראש כמו שאמרנו מהחארה שנשארה בתוך זעיר
מההויות עלתה גם היא למעלה דרך הראש ורצתה לצאת מסקום
שיצאו גם ההויות דהיינו מקום תפילין ולא יכלה מפני שההויות
עצמם היו דבוקים באותם הנקבים שנקבו דרך יציאתם דהיינו
מקום חנתח תפילין ולכן לא יכלו לצאת וחזרו ועלו דרך הראש
ונקבו הנלנולת ולא יכלו לעלות למעלה מפני ששערות ארין
בושבים על ראש זעיר וירדו למטה על ראש זעיר ונעשה מהם
שערות זעיר והארות האלו של ה' נבורות שאמרנו שעלו למעלה
שעשו שערות של נוקביה לחיות שנוקביה נבנה מן הנבורות שם
נתחזקו ביאתר ולזה השערות שלה הן ארוכות וארוכות והו אמרם
ז"ל האי שחור אדום הוא אלא שלק"ת הגיע לו מיתוק יותר מנוקבי'
שהן נשארו אדומות והבן היטב קושיא אחת לשאול מדוע אלו
ההארות לא ירדו למטה מן ההלכות כשהגיעו לסוף יסוד שלה
ומדוע השערות נעשו בסוד אור חוזר התשובה היא שצריך אתה
לדעת כלל אחד שאמר חרשב"י ע"ה בפרשת בשלח ונם בפרש'
שמות שהפרש שיש בין שם ס"ג ובין שם ע"ב ששם מ"ב עולה
למעלה ושם ע"ב מתפשט למטה ד"א סלי"ק ור"א נח"ת מפני
שהרין נכשל לאש ואשא עולה תכיר כן כל ההארות והשמות
הבאות מכח הרין הטה עולים למעלה כמבע האש ואינם יורדים
למטה כי אם על ידי כח ששולח אותם בחזקה ולזה כשמגיעים
לסוף שליחתם מיד חוזרים למעלה ולכן שם מ"ב שהוא מכח
הרין משתכשך בו כל יורדי מרכבה שמעלין נשמתן למעלה ונשא'
הנוף שלהם כמו מת ובכח נשמתן ובכח אותן התחתונים שהיו
מעלין עם נשמתן למעלה כדי להראות לכל סמונה שבכל היכל
היכל תחותם שלו ובשחיה רואה חזקתו היה סניח אותה הנשמה

לכנס לפנים ולירד לעומק צפיית המרכבה ולזה היו צריכין טהר'
נדולה מפני שכח הדין צריך טהרה נדולה והראייה רבי נחוניא
בן הקנה שהיה צופה במרכבה והיה העולם צריכין לו ובקשו
תלמידיו אשה שהיתה ספק נדה וספרה ז' ימים נקיים ושבל והיתה
ספק בטבילת אם היתה בהערב שבת או לא והביאו טלית הדש
ומלאו אותו הדם ואמרו לאשה ננעי בטלית באצבעך הקטן ספק
ננעה ספק לא ננעה והביאו הטלית עם הדם לפני דבי נחוניא
בן הקנה וננעו בהדם על ברכיו בעור שהיה בתוך הטלית והכף
פטרוהו מן המרכבה ואלו שם ע"ב אינו כן אלא שמתפשט והולך
שנמשל למים הנגדים במזרי זאינו צריך כל כך טהרה למשתמשי'
בו שהוא מן תולדות הויה שנ' תרקתי עליכם מים טהורים מכי
החסד וטהרתי אתכם מכל טומאותיכם ומכל נילוליכם אטהר
אתכם והוא הנהר היוצא מקדש הקדשי' הוא הנהר החוצב ונשכו'
דעל זה נאמר אני יי' השוכן אתם בתוך טומאותם והטהרה היא על
ידי אמא שעליה הנקראת מי מקו"ה העולה קנ"א והוא שם אה"ה
דאמא שליש האמצעי שלה ועם הכלה עולה קנ"ב אותיות נק"ב
שהוא סוד החור של טבור ועיר היוצא בדרך מפולש מעב' ל עבר
עד מאתורי סבוב זעיר אשר שם נוקביה הנקראת ה' תתאה ועם
כלת נקב נעשית נקבה ונאמר מ"י דהיינו אמא יתן טהור מטמא
לא אחד שהוא אריך וסוד המקוה אבאר בי צרכו במקומו הרשוי
לו בסייעתא דקב"ה ושכינתיה יהי רצון שיטהר אותנו הקב"ה מכי
המקוה דלעילא ויעזרה עלינו רוח הקודש כמרום לנחמינו ונצל
כנפיו יסתירנו ונזכה לחזות שכינתו בעינינו ועל זה נאמר ונגלה
כבוד יי' עלינו וראו כל בשר יחדיו כי פי יי' דבר יתברך יי' לעולם
אמן ואמן:

פרק כר

סוד אור"ח צדיק"ם הנזכר באדרא רבא פ נשא הוא
כך כשמגיעים שיערות אריך על ראש זעיר הם עושים
שם בראשו של זעיר ארבע פעולות הפעולה הראשונה היא
שנקראת פלנות דשערי דהיינו שמחלק שערותיו של זעיר באמצע
הראש פלנא ימין מצד אחד ופלנא דשמאל כצד אחד וקו פלנות'
דא שקורין שאטיל בל"א שהוא נעשה כמין שביל בין השיערות
הנזכרים ונקר אורח צדיק' ועליו נא' ואורח חיים כאור נוגה ואית'
בספר הזוהר כי באורח הזה שם ארבע מאה דעלמין דכיסופין
מלשון נכספת ונם כלהה נפשי לחסרה ננזה כזאת ונאמר נכספוף
נכספתה לבית אביך וסוד ארבע מאה עלמין אלה הוא כי באריך
יש שם הויה במלוי יודין וארבע יודין אלו כלולים מעשר ועשר
מעשר הם ארבע מאו שקל ככף עובר לסוחר הוא הצדיק הכחזיר
לעלות מהיכל אל היכל כסוחר הזה עם הסחורות שלו הולך
ממקום אל מקום כך הצדיק עם המעשים טובים שלו וכסף הוא
לשון כיסופין ושם הויה דיודין חקן הארבעה אלפים רבוא אותיות
שנכנסו אל כל כליה ואח"כ נעשה ארך אנפין בנוער שכינה
חסדוקת נעשה ממנה אריך נכנצא שהשכינה לכל אחד מכפירותיה
ארבע מאות רבוא ואלו הארבעה מאות רבוא הם מאירים ברצוך
כלי אריך ואחר כך יוצא האור הנזכר דרך סבורו של אריך ומאיר
בפלנותא דשערי דרישי דזעיר אנפין דהיינו מן הפצח ער הקדקד
דהיינו דרך אמצעיות הראש ששם מתחלקים השיערות חצי ליכין
וחצים לשמאל מפני שהשערות הם דינים ובהארה הזאת הם
ממותקים ועל כן מתחלקים לשנים כדי שלא יהיו הדינין יחד ואו
הארבע מאו' רבוא אותיו' הם ארבע מאה עלמין דכיסופין שאמרנו
הם המאירים בפלנותא דשערי דא ושם של האורח צדיקים ועל
זה נאמר באדרא רבא וזה לשונו בפלנות דשערי אזיל חר אזרתא
דנהיר למאתן ושבעין עלמין שפירשתי למעלה סוחם וכיוצא נהיר
ארחא דנהירין ביה צדיקיא לעלם דאתי והוא סוד דרך חיי לאותן
העולמות כשיוצא מן העולם הזה אל העולם הבא מאיר עליו האו'
הזה למצוא הדרך הזה הדא הוא דכתיב ואורח צדיקים כאור
נינה הולך ואור עד נכון היום פי' שהאור הזה מאיר מאריך בשני
דרכים הדרך ואחר הולך ואור כלומר מאיר ואינו פוסק ואומרו
עד נכון היום שהוא זעיר הנקרא יום כי הוא כדת יום ובחצי מצחו
שנקרא נכון היום פי' נכון מכוון באמצע ובדרך השני מאי' לצדיק

שער רישא דזעיר אנפין

גם כן שהולך מעולם הזה ואור לו כמו שאומר רבי אליעזר בזוהר
חדש מדרש הנעלם פרשת בראשית אצל אור שברא הקב"ה
ביום ראשון היה מאיר מסוף עולם ועד סופו והוא גנוז לצדיקים
לעתיד לבוא ופירש בו רבי אליעזר כך תיקון נשמתא דצדיקא
יעול בה ליעלמא דאתי כי בזה האור ירא הדר הוה ויהיה עד סוף
העולם להכיסא ברמיזא ואוסר האדרא רבא ומינרה אוחרא
אתפרשא לשית מאה ותליסר אוחרן דפליג בזעיר אנפין דרכתיב
ביה כל אורחות י' חסד ואמת והוא מה שאמרנו למעלה שאותיות
חמשה הויות עם נקודותיהם עולים כמנין תלסו"ר ובמנין ס"ת של
שחרית ובמנין לילית וכמנין שם עשצ"י המבטל כח לילית היוצא
ממזמור שיר המעלות מאין יבוא עזרי ובשיר השמות אפרש
מוצאו באר היטב וכח פעולותיו והנה אומר הזוהר גם משפטים
י"ה עם שמי הוא שס"ה ו"ת עם זכרי הוא רמ"ח כי שם הויה כולל
כל התורה כולה והוא על דרך סוד זה כי שם הויה כנזכר עולה
במנין תלסו"ר שהוא כל התורה כולה רמ"ח מצות עשה ושס"ה
מצות לא תעשה כללם תרי"ג מצות ולכל מצוה דרך להיכל
מיוחד ולכל פרוצף ופרצוף רמ"ח איברים ושס"ה גידים כלם
אותיות ושמות הקדושים והוא אומרו בזוהר שם"י עם י"ח והוא
שס"ה ו"ה עם זכרי הוא רמ"ח ואשרי למי הזוכה לאותן עלמין
דכיסופין וזאת תיש משם הארת התרי"ג אורחין בזעיר אנפין וזהו
אומרו באדרת נשא דף ס"ב ע"א זהר גדול בפלגותא דשערי
אזיל חד אורחא דנהיר לסאתן ושבעין עלמין שהם סוד שער
החדות עם עשר כלליותיהם העולים ע"ר בסוד אני ישינה ולבי ער
ומינית נהיר אורחא דתהירין ביה צדיקייא לעלמא דאתי. הדא
הוא דכתיב ואורח צדיקים כאור נוגה הולך ואור עד נכון היום.
ומינית אוחרא אתפרשא לשית מאה ותליסר אוחרן דפליג בזעיר
אנפין דכתיב ביה כל אורחות י' חסד ואמת וכשישראל עושים
רצונו של מקום הם יורדים עם הטל למטה ומתחדשין ריזין
דאוריייתא שנאמר כי טל אורות טלך אותות גיסטריא תרי"ג וכל
האורחות הללו הם חסד היורד מא"א על ידי שערות שלו ליעקב
שהוא זעיר שהאמת שלו שנאמר תתן אמת ליעקב. והתורה
שבת רמ"ח ושס"ה נקראת אמת שנאמר אמת קנה ואל תמכור
כנגדם כמו שכתוב איכה על פסוק ותשלך אמת ארצה ועשרה
והצליחה אומתי המלונות נותרת ומצלחת בנזירותיה בזכות ששלשה
משליכין דברי תורה לארץ ועתידה אמת מארץ תצמח ממרי
שעתה בזמן החורבן השליך משמים ארץ תפארת ישראל ואין כאן
ליבון השערות ולכן נקראו נופלים ושיח נקרא גם כן בר נפלי
והשכינה גם כן שנאמר ביום ההוא אקים את סוכת דוד הנופלת
ומי שיש לו לב להבין יכוין בברכת סו"מך נופלי"ם להקימם
מבריאה לאצילות שהיא סוד העמידה ובברכת אהבה נגבור נזכר
גם כן בו סומך נופלים ורופא חולים שנאמר בקשתי את שאהבה
נפשי ונומר כי חולת אהבה אני מוד אהבה רבה ומתיר אסורים
כי הדודים אסורים עתה מלהזדווג בכל עת ובפרט בזמן שנאמר
ואל אשה נדות טומאתה לא תקרב לגלות ערוותה שלא ליראן
מקום לר"ע בין ו"ו לה"י שהוא זעיר ונוקבא וגם נכון באומרינו
ומתיר אסורים לעשרת השבטים האסורים אהורי הרי חופך שנ'
לאמור לאסירים צאו והנאולות תהיה על יריהם עם חד כשיהא
דאמשחו עלייהו כנזכר בזוהר חדש פרשת בלק דף ק' וזה לשונו
בהדיוא יומא יתערון עשר שבטין לאנהא קרבין לארבע סטרין
דעלמא מהרי משיחא דאמשחו עלייהו ויקבל משיח שבן משחרת
קודש על יד רכתן צדק ושבעים רועים מהימנין עמיה. ומשיחא
דא משבטא דאפרים הוא ומורעיה דירבעם בן נבט הוי מבריר
דאביה ויעלימא מת ההוה יומא דמית אתייליד ליה בר ואתנטיל
מבי ירבעם למדברא וחמן נטלו כאה ושבעין גברין כלהו זכאין
משבטא דאפרים דלא אשתכחו בחובא דירבעם ובאו חיים לע"ע
ומהאי בריה דאביה נפיק האי משיחא ועל דא כתיב וספדו עליו
כל בית ישראל וקברו אותו סתם האי נבואה לשעתא ונבואה
לעתיד כי הוא לבדו יבוא לירבעם אל קבר יען נמצא בו דבר טוב
אל י' אלהי ישראל בבית ירבעם דו האי משיח דאיהו דבר טוב אל
י' ולחכימא כרסיזא דבר טוב אל י' כי המשיח הזה יהיה בן טוב
אל י' שנ' י' אמר אל בני אתה אני היום ילדתיך חזו טור ארע"ל
שבקש הקב"ה לעשות רחבעם משיח וירבעם יהיה לו לכשנה
שכנגדם כמדום דור עילאה ושר העולם רק הכבא יגדל ככנו
דאמר מר אין שיבה בעזרה אלא לכלכות בית דוד לבד והכשיח
לקח נשמת ירבעם שהלכה ממנו קודם שהכה ועליה לא נגזר
העגש המיועד לבית ירבעם כמו שפרחה נשכת א"ה ממנו בזמן
מחשבת החטא והיא זיהרא עילאה חכה בה מטטרו"ן הוא חנו"ך
ולכן לא נגזר עליו הביהה כמו על א"ה ובניו ואלו השני מלכים
א"א להם להחשמש בכתר אחד רק המשנה יצא ויבוא על פי בן
דוד כמו מטטרון הנקרא יהו"ה הקטן והוא אח היבום בזכות
בסוד הגלות וכל זה בא מיסוד עולם התהוו בסוד מלכות בירח
דור פליגי שנחלקה שפע המלכו' לשנים וטפין מלכות היה בתחל
ליכור לפי שעה בזמן שנקרא חי שלא שיגה מלכות שבירח בסוד
מלך שאול ויהונתן בנו שאמר אנכי אהיה לך למשנה וגם שאול
אבי יורע כן בהסוד הזה. לכן היה רודף אחריו כמו השפע שהיה
רודף לשבור כלי המלכו' בית דוד ומי שיש לו לב להבין יבין הסוד
של הדורות הללו על מתכונתם. ישמע חכם ויוסף לקח יגל יעקב
ישמח ישראל יתברך י' לעולם אמן ואמן:

פרק נח

אמרנו למעלה כי יל"ע הפל למפה אותיות י"ה שהם חסד
ואמת וסודם הוא ע"י הב' שמות הללו בגים כל
האורחות של תרי"ג והוא שפ"ב כוח יו"ד הי' וי"ו ה"י העולה חסד
וע"י שם אהוה כי אהיה פעמים אהיה עולה אמת וכל זה הוא ע"י
שערות אריך המגיעים על ראש זעיר שהם עושים בראשו של
זעיר ו' פעולות הפעולה הראשונה היא שנקראת פלגותא דשערי
דהיינו שמחלק שערותיו של זעיר באמצע הראש פלגא א' דימין
מצד אחר ופלגא דשמאל מצד אחד וקו פלגותא דא שקורין בל"א
שאפי"ל שהוא נעשה כמין שביל בין השערות הנזכרים ונקרא
או"ר צדיק"ם ועליו נאמר ואורח צדיקים כאור נוגה הולך ואור
עד נכון היום הוא ז"א הנקר' נכון היום פי' ספון בחציו וזה האורח
צדיק' הוא בא"א ירוד ומתפשט למטה בז"א ועושה לו ג"כ שביל
זה באמצעיתו שמחלק השערות לימין ולשמאל ואורח זה מתפשט
לאסור ותתר שמא ושחור כי כולם אחזים בשערות זעיר אנפ"י
השמא אינו בו רק נאחזים בשערו' הללו בזמן הקפנות וזהו אומרו
כל אורחות י' דוקא שהוא ז"א הנקרא י' שהם יש בו חסר כימין
ואמת שהם דינין דקשוט משמאל ע"ש ע"ב ואהי"ה דאבא ואמא אכל
בא"א אין בו צד שמאל דהיינו בעצם דין שכולו פנים ורחמים ול זה
נתאוו ישרא' שנ' הישי' בקרבינו אם א"ן בין ז"א שנקרא י' כתם
כאמור וכין עתיקא פתיכאה דאקרי אף ועל מה אתענשו בשום
דלא עבדו בחביבותא אלא בנסיוני רחביב ועל נפוחם את י' יצא
לנו מנרון דרין שהלוק השערות בזעיר אנפין הם משם ימין ושמאל
ושחורות כעורב שהיא סוד הקליפה לכן אומר כעורב ולא עורב
ממש כי קליפה היא עוות הדין אפל מ"פ יש בו דינים הקשין ונא'
היה י' כאריב ולא אויב ממש ובא"א יש בו רחמים גדולים שנא'
וברחמים גדולים אקבצך רבעא לאוקדד דקניא ביום החוא שנא'
יום אחד הוא יודע לי' לא יום של מרת זעיר אנפין ולא לילה של
מרת לילה דנוקבא אלא דקנא דיליה סבש ולמה נקרא אורח זה
אורח צדיקים לפי שכל צדיק הצדיק בין שהולך מעולם הזה אינו
יורע דרך הגן עדן אלא על ידי האור הזה המאיר למטה ובזה הזה
מביט ורואה בשכלו על ידי האור הרוח הקודש היוצא מחופמא
קדישא יורע היה הוה ויהיה ורואה בו מסוף עולם ועד סופו
כראיתא בזוהר חדש פרשת בראשית דף ק"ח ע"ב. והא תנן
בסתניתין דילן אור שברא הקדוש ברוך הוא בתחלה אדם הרי
רואה בו וצופה מראש העולם ועד סופו תא חזי נהירו דא דשבשא
הוא חד משיתין אלפין ושבעין וחמש חולקין כהחוא נהירו דא
דאסתלקריא דהחוא נהורא דאתגניז ואפילו באי נהירו דא
דשמשא לית אינש יכיל לאסתכלא ביה כל שכן ג' החוא נהורא.
והא אמרן דאינש יסתכל ביה מרישא דעלמא ועד סיפא
דעלמא אלא דכי נזרא כמדגניתא דילן דבהחוא
נהירו דא יכיל אינש למנרע ולמחזי בנהירו דחכמתא
כל מה דהוה וכל מאי דיהוי פרישית דעלמא ועד

סייפיה והוא אתגניז לצדיקים לעלמא דאתי מאי לעלמא דאתי כדכתיב נשמתא קדישא מהאי עלמא ויזיל בה לעלמא דאתי · ואת חזי כתיב ויהי שם עם יי׳ ארבעים יום וארבעים לילה · להם לא אכל ומים לא שתה מאי טעמא משום דאתחזי מההוא זיוא זאוה על נב דנחית מתמן וההוא נהירותא לא נחית עמיה לאו הוו יכלין לאסתכלא באנפוי דמשה · ממה דאסתכל בקדמיתא כד הוה תמן ואשתארו אנפוהי נהירין כהאי שכינא דאסתכלו בה המאירה המקבלת מההוא זיוא ונהורא ולכן נקרא משה רבינו ע״ה נביא שלם בשלימותו מן האור הזה שנאמר עליו ונהורא עמיה שרי והוא ראתגניז לצדיקיא לעלמא דאתי · שנאמר אור זרוע לצדיק ולישרי לב שפתה והיא רפואה לצדיקים טנ׳ שמש צדקה וסרפא בכנפיה ונאמר ואוהביו כצאת השמש בגבורתו ולרשעים היא ציר שגירונין בה שנאמר ולהם אותם היום הבא · כמו כן הקליפות הרוצים לעלות עם קליפת נוגה במעלי שבתא ביעת הוספת מחול אל הקודש ויוצא השלהוביתא דאשא מתתרכא הכבור ומשליכים לנוקבא דתהומא רבא · שנא׳ בפרוח רשעים כמו עשב והיינו קליפת נוגה ויציו כל פועלי און ואדרבא העליה היא להשמדם ערי ער והיא כבת עומק נפילתן למטה יותר למטה תחת למרירותם וכן במנחה של שבת שרוצים לעלות מנוקבא דתהומא רבא שהיא העת של שליטתם בימי החול שנ׳ כו תרמוש כל חיתו יער ואז מתגלה העת רצון של המצח דעתיקא הנקרא רעוא דרעוין ומאיר במצח דזעיר אנפין הארה גדולה למטה שמהארה חזאת הם נופלים למטה כמו שאירע לאדם הסביב בשמש ואפילו הראייה הראשונה אין לו · כך היא בת כפל נפילתן למטה ואז היא שעת רצון של רעוא דרעוין ולכן אנו אומרי׳ ואני תפלתי לך יי׳ עת רצון וישׁ לאומרו בעטיפת הטלית :

פרק נו

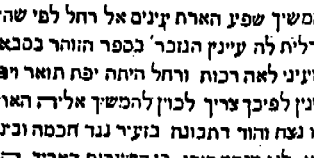
הפעולה הראשונה היא שנקראת פלגותא דשערי שאמרנו נעשית מסור אריך מסס אשר יש בו ארבע מאות עלמין דכסופין פירוש נכספה וגם כלתה נפשי להצרות אלהי והוא לשון חסרה נגזזה ונאמר ונכסף נכספת לבית אביך וסור ארבע מאות עלמין אלה הוא כי באריך יש שם חורי בחילי יורי״ן ור׳ יורי״ן הו כלולים מעשר ועשר מעשר הם ארבע מאות שקל כנף ענבר לטוהר הוא הצדיק המחזיר לעלות סהיכל אל היכל כסוחר הזה המחזיר עם הסחורות שלו מעיר לעיר כך הצדיק הזה על ידי המעשים טובים שלו וכנף הוא לשון דכסופין שם היה דיתין תקן הארבע אלפים רבוא אותיות שבכבסו אל כל כליה ואחר כך נעשה אריך אנפין כנודע שבינה הסדיוקה נעשה ממנה אריך נכנא שהשינה לכל אחד מספירותיה ארבע מאות דבוא ואלו הארבע מאות רבוא הם מאירים בתוך כלי אריך ואח״כ יוצא האור הנזכר דרך טבורו של אריך ומאיר בפלגותא דשערי דרישא דזעיר אנפין דהיינו מן המצח עד הקדקד דהיינו דרך אמצעיות הראש ששם מתחלקים השערות הצים ליסין וחצים לשמאל · מפני שהשערות הם רבים וכהארה הזאת הם ממותקים ויעל כן הם מתחלקים לשנים כדי שלא יהיו הרבים יחד ואלו הארבעה מאות רבוא אותיות הם ד׳ מאות עלמין דכסופין שאמרנו שהם מאירים בפלגותא דשערי דזעיר אנפין השערות הם חמשה הזיות של חמש הזיות גבורות שהם בנקור אלהי״ם כזה **ויהוה** שאזיותיהם עם הנקודות עילים כמנין תלמו״ד שכולו רבים ומחלוקת שיש ברבים כנגד אסור פמא מהור כשר פסול להבדיל בין הטמא והמסור ובין הקודש והחול :

פרק נז

הפעולה השנית היא ששערות אלה דאריך חמה מסתכלים ומתערבים יחד עם שערותיו דזעיר ומערוב שערות אלה נהנהו כמין בנך ברישא דזעיר ללבן שערותיו כמו דתשלית שהוא לבן · והוא מסס סור השלית ומפני שערות דאריך המסתכלים בשערות דזעיר לא מצאה פרצוף לאה מקום לצאת מבין חדרי להיות שם מקום רחל ולא מצאה מקום לצאת למעלה דרך חללי המוח לסבת שערות דאריך המכסים על שערות דזעיר לכן יצאה דרך העורף שהוא נקודת דלוז שהוא מרכז ופנת עסת הפרצוף דזעיר ורגליה מניעות על ראש רחל ושערות רישיה דזעיר הנזכר מגיעו׳ עד החור ההוא שהוא בבקום הדיבוק שלהם דהיינו של רחל וזעיר ומשם חיותה מקום המסבור לכן שיעורו ח״ל שיעור הטלית שהוא כדי שיכסה בו ראשו ורובו של קטן דהיינו זעיר הנקרא קטן שנאמר מ״ יקוש יק״ב כי קטן הוא · דהיינו עד החור הנזכר שתחת החזה ומשם נראים שערות רחל שהם אדומים והם הציצית הנוקבים בשערות זעיר שהם כרמות טלית לפי שהם מסתבכים בשערות אריך ומשערות שניהם נעשה כפין בגד · וצדקו דברי בעל העיטור שאמר שהיו הציצית נוטפים על הכנף סצד אחד לבד ולא לשני צדדים · דהיינו שיעבור הציצית בשני נקבים בצד אחד לבד · וכבר שבזעיר נבנפים בו ח׳ פותין דהיינו ד׳ דאבא ור׳ דאמא כאשר נתבאר בסוד ההגדלה ובסוד התפילין דהיינו ד׳ בתי תפילין לדעת רשׁ אלה״ה וד׳ בתים לדעת רבינו תם אלה״ה כן במלכות דהיינו רחל יוצאים פתוך השערות האלה כרמות שמונה שערות שוורות ומקולעות כל אחת כשפנה חוטין שהם ס״ד כנגד ס״ד כנפים שבכל חיה מארבע חיות הקודש שהם בין כולם רנ״ו וסימך רנ״ו ליעקב שכחה וסור השיערות הוא סור אור חוזר של אזהן האורות של אבא ואמא הנבנסים בזעיר אנפין מתוך רישא דלא אתידע ואינם מוצאים מקום להתפשט אנה ואנה לסבת שנתחבר בהתגדלה ובאשר יתחבר בסוד התפילין בפייתא דשמייא חוזרים דרך אור חוזר כדי לשוב לעלות לשרשם ויוצאי׳ דרך המוח ונוקבים נלגולת הראש ויוצאים לחוץ לפי כשיורר השפע דרך המוח נסתם הגלגולת כדי להחזיק השפע ולכן כשחוזר למילה חוזר ונוקב המוח · ומקורם אינו חוזר עוד לקבלם לפי שנתעבו ולזה מתפשטים למטה דרך חוץ ומהטעם הזה שנעשו בסור אור חוזר הם בסור דין אפנם שערות דאריך הם לבנים לפי שאינם בסור דין ממש כי אינם נחשבים דין רק לגבי החסדים שהם שם באריך שהם הסדים גדולים :

פרק נח

אמרנו כי שערות זעיר מניעות עד החור של טיכוז דזעיר ומשם מאחוריו דזעיר בנקו׳ בזעיר ולעיסתו בקדקד נוקביה · ולפי זה נקראת נקיבה פירוש נקב ה׳ שהיא רחל הנקראת ה׳ תתאה אשר תיותה בא לה מן הנקב שבקדקדה · כי זעיר נופיה משפיע בה דרך החור הנזכר והחור הזה שבזעיר הוא מפולש עובר עד לפניו ולזה צריך לשים הציצית לפניו כנגד החור הזה כדי להמשיך דרך אותו החור השפע מזעיר לשערות רח״ל שהם הציצית הנזכרים אשר הם לצד שמאל דזעיר ואי אפשר לו להשפיע בזמן היותה באחור כי אם דרך החור הנזכר ותועלת השפע של האור הזה הוא כדי ללבן גם כן שערות רחל שהם מסבעם אדומים לכן הם צריכים לשפע הזה של זעיר כדי ללבנם בסוד רחמים כמו שעשה אריך בשערו׳ זעיר שהם מסבעם שחורים כרכתיב קוצותיו תלתלים שחורות כעורב ושערות אריך שהם לבנים דכתיב ועתיק יומין יתיב וגו׳ לבושיה כתלג חיור ושער רישיה כעמר נקי ולזה צריך האדם ליתן עינו נגד הציצית בשעת קריאת פרשת ויאמר שהיא פרשה של שבעים ושנים תיבות כנגד שם של ע״ב דעיינין כזה כאשר אפרש בבוונת ק״ש של לילה ומקומות אחרים והוא כדי להמשיך שפע הארת עינים אל רחל לפי שהיא עולימתא שפירתא דלית לה עיינין הנזכר בספר הזוהר בסבא פ׳ משפטים ורמז לזה ויניני לאה רכות ורחל היתה יפת תואר ויפת מראה ולא נזכר עיינין לפיכך צריך לכוין להמשיך אלידה האורת עינים דהיינו שיאירו נצח והוד דתבונה בזעיר נגד חכמה ובינה דרך החור הנזכר יצא לנו מנרון דרין כי השערות דאריך הם לבנים · ושערות דזעיר הם שחורות ורנוקביה אדמומיות נסוד פרה אדומה והם ר״ת אש״ל מתתא לעילא ״אדומים שחורים לבנים״

לבנות והוא טור ויתע אשר בבאר שבע כי מדת אברהם שהיא חזרת החכר דאריך אנפין היא הסצחצחות ומלבנות השערות כולם והתעוררות הליבון מתחיל מאריך ומלבן זעיר שערותיו וזהו ג"כ זעיר אנפין מלבן שערותיו של נוקבית ולפי שאריך היא כולה רחמים לכן אין בה בחינת שמאל בעצם שהיא נקיבה ואע"פ שיש שערות ימין ושמאל הם כולם רחמים וכן העינים הם תרין רחמי רחמי נו רחמי ואינם נחשבים אלא בבחינת עין אחת לפי שכולו רחמים גמורים · וגם נקראת יחידה לפי שמאריך ולמטה יש נקיבה אבל באריך אין בו נקיבה כי אם רכורא לבד והטעם לפי שהנקיבה היא מאבא ולמטה · כי שם יש דינין ולזה צריך שיהיה נקיבה לפי שהנקיבה היא בחינת הדינין ולזה נקראת נקיבה נקב ה' ופירושו שהאור בא לה דרך צינור לזה הרחמים בה מיעוטים אבל הזכר כולו רחמים ולזה נקרא זכ"ר שיול'ברכ"ה וזהו שאומר הפסוק כ"י נדחב שהאור בא בריבוי ולזה למטה שיש שם דינין יש שם נקיבה ואינו יחיד אבל למעלה חוא כולו רחמים ואין שם דינים כלל לא אדרבה יתיב על כורסיה דשביבין דינור לאכפיא לון ולפי שאריך הוא כולל כל האצילות מלמעל למטה ער הנסא שהוא בריאה לזה יש עיקר הדינים בבריאה ובאצילות אין כל כך דינים כמו בע"ס בסוד מארי דיבנא ומארי דילילת והגבורות דבריאה נקראים עברי יצח"ק ועל ארך אומר הפסוק הנה עין י' ליראיו למיחלי לחסדו כי בזעיר יש עיני ובאריך הם רחמי נו רחמי ובאלו אין שם לא בחינת עין אחד · ולזה נקראת יחידה כי אין שם נקיבה לא זכר ולזה אנו אומרים בברוך שאמר שהוא סור התעתיק קדישא דעשייה יחיד חי העולמים · וענא פקיחא נעשה מיסוד הנקרא חי העולמים להאיר מאריך אנפין להתעתק הזה ויוסף הצדיק ע"ה שהוא יסוד ג"א זכה להארת השנחת העין של ענא פקיחא שהוא יסוד דל"א וזהו כוד לי תקרי לי עין אלא עולי עין שנתעלה על הארת עין דזעיר אנפין חכה להארת עין של אריך אנפין שאין שם רע דהיינו דינים ולבן לא ישלום בו ובזעזעו עין הרע של הקליפות שיש בו דינים ואחיזת מזיקי מדיני שבו כאשר אמרנו ועל זה נאמר וידגו לרוב בקרב הארץ כי זה העין הוא רוגמא בדגי חים שאין להם נביזין דהיינו עפעפים הגורמים שינה דהיינו דין הסתלקות ההשנחה העליונה והסתלקות המחזין שהוא אצל עיני זעיר אנפין וזהו סור הפסוק בן פור"ת יוסף בן פורת עלי עין פורת הוא לשון חן ופירושו שנתן לו הקב"ה חן של שנתעלה להשנחת ענא פקיחא זאת שנא' עליה טו"ב עין הוא יבורך אותי ויחזקני ביושר וכבור לנמור החיבור הנורא הזה אשר ההחלתי עם שאר ספרים שהחחלתי ישמע חכם ויוסף לקח יגיל יעקב ישמח ישראל וי' חפץ לבעון צדקו יגדיל תורה ויאדיר בפיעו ובפיעות כל עמך בית ישראל עד עולם כרוך י' לעולם אמן ואמן :

פרק כט

התעולה השלישית כי ביום השבת בשעת המנחה יוצא אור מן דיוקנא דרעוין בסוד שערותיו של אריך אשר המה מבועים ומעיינות נובעים על המצח הנקי דעוא דרעוין ומאיר ומשפיע אור חרש ומעולה על דישיה דזעיר והוא עת רצון ועל כן אנו אומרים ואני תפילתי לך י' עת רצון ולפיכך במנחה של שבת צריך לכוון ללבוש השלית בשעת אמירת הפסוק ואני תפילתי דרי לכוון אל טוב האדה של דיוקנא דרעוין בדישיה דזעיר והענין הוא כי צריך אתה לדעת שבכל יום ליעת ערב מתעוררים הבעלי דינין ומקטרגים וחבלי משיקן כדי לפעול פעולתם הרעה בפוד בו תרמוש כל חיתו יער ליעת ערב בשעת מנחה וביום ששי בעת המנחה שעת הוספת מחחל א הקודש שהוא בעת המנחה שקליפת נוגע יגילה להכלל להדבק בקדושה עולים גם הם להכלל עמה ובזה יוצאו השלהוביחא דאשא מתחת בסא הכבוד ומבולת כ"ניהם וכפלת אותם לנוקבא דתתומא רבא וזהו שאמר הפסוק בפרוח רשעים כמו עשב וי' רשיעים דהיינו הקליפות כמו עש"ב דהיינו קליפה של גינה ויציצו כל פועלי און שהם המחבלים אשר תחתיהם השבתים לעליית ראשיהם למען כדי שישאבו מחקדוש ויתנו לחם שהוא להשמדם ערי עד ואדרבא העליא הזאת להם שהוא ככת נפילתן לנוקבא דתתומא רבא כנזכר לסעלה וזהו שאומר קהלת עת אשר שלט האדם באדם לרע לו כלומר האדם של ג' קליפות באדם שהוא קליפת נוגה לרע לו כנו למעל ובעת המנחה של שבת כתעוררים גם כן כמו שנתיים בכל יום אז שמתנלה הרצון הנזכר דהיינו נוצ"ר והוא יסוד הנו והוא ינוקא פקיחא שאין בו שערות עפעפים שהם דינים לפי שכולו חכר ואין בו דין כלל · וזעיר מקבל האדה בשעה הזאת ומאיר האדה גדולה למ"ה וכשוראים הקליפות מרחוק ההארת הזאת ורוצים להסתכל נכהים עיניהם · כמו שאירע לאדם המביט בשמש והם בורחים חוזרים למקומם ובאותו שעה כל העולם בצחת ולזה אנו אומרים ואני תפילתי לך י' ע"ת רצ"ן קודם הוצאת ס"ת במנחה מדי לעורר הרצו"ן באותו ההארה לזעיר אנפין דאיהו כפר תורה · ובשעה הזאת מת משה רבינו ע"ה שנשמתו מתוך זעיר אנפין · וצריך אתה לדעת שיש גלגולים קשים בכינים טמאים וטהורים ולופם בצוקת ובעליחים ועופות טמאים וטהורים ולזה אמר רבי אליעזר לא בחנם הלך הזרזר אצל העורב אלא מפני שהוא מינו · וכל אלו הגלגולים הם כדי שיקבלו הרשעים עונש חראוי להם שישאר במינו איזה זוהמא על כל פנים עד שילך אחר כל הגלגולים כל הזוהמא ממנו כאשר אנאר איה"ב בשיער הנלגול ושכר ועגש וכן אירע מעשה אחרת בימי האר"י ולה"ת ק"ק וכן הזעיר מהר"ר משה גלאנטי אב"ד דצפת שמחחילת ביאתו של האר"י זלה"ה לארץ הקדושה הלך לעין זחים ונשחטה על קבר רבי יהורא בר אילעי כין שהגיע אצל אלוני זית והאנים העומדים לשם סמוך לקברו ראה על אחו מהאילנות עורב אחר עומד וקורא קר"ק קר"ק הרבה פעמים עד אין מספר אמר האדן למהר"ר משה גלאנטי שחולך עמו הכרת פנים של אדם אחד שהיה שמו שבתי גובי מסים בצפת אמר לו הברת"ן והיה אדם רע אכזר גדול אמר לו האר"י ז"ל נשמתו היא מגולגלת בזאת העורב · ועתה אומר לך שהוא פלוני ובעבור אכזריותיו שנהג עם העניים בשעת גביית המסים שפשם הגלגא מעל כתפיהם והמשכנות מתחת גופיהם לכן הענישו אותו הקדוש ברוך הוא בזה העיר שיתגלגל בעורב ויעמה הוא מבקש שיתפלל עליו אזי אמר לו האר"י זלה"ה רשע לך לדרכך אני אתפלל עליך מיד פרח לו העורב ותפילתו היתה מועילת עד כל פנים לקבלו בגיהנם כולל האר ואולי רחמנ' ליצלן וכן פעם אחת עבר בטבריא לפני בית המדרש הגדול של רבי יחתן שהוא עריין קיים הראה לתלמידיו אבן אחר בתוך הקיר ואמר בזה האופן שבו מגולגלת נשמה אחת והיא צועקת שאתפלל עליה חזו כיאבן מקיר חזקן ויש עור מעשים נוראים כאלו שאירעו בומן האחרון נובע מעין חכמה מראים על גילגולים קשים כאלה ויוצאים מהם כמה פרטי סודות נוראים שאין כאן מקומם אצינם בשעד הגלגול בעזרת קדוש ברוך הוא ושכינתיה · ואף על פי שאמרנו כא עתה הרשעים בגלגול חיות בהמות ועופות היינו שאינם בני תורה ולא עברו העבירות החמורות של התורה שפסקם דכ"א ונוסף עליהם מסו"ר שמוסר ממונו ונפשו של ישראל ביד אומות העולם הנברל מערת ישראל וקחל י' בעת"ז ועת"ב עד הזמן שאפרש בסוד יפלו במכמוריו רשעים יחד אנכי עד אעבור (רצוני לומר שחצדיק מוכרח לילך הדר בגיהנם להצדיל לרשע בסוד סודיך שנאל ועל יהיה פירוש הפסוק כך יפלו רשעים במכמוריו של שר ניהנם או במכמורי גיהנם עמנו עד אעבור אחור מיתתי דרך שם ואני אצילם על ידי נזירה בעל הרחמים חסן זה הוא רוחא דקודשא לרשע סרחם אבל לרשע כותי מוכרח לילך מדחי אל דחי בסוד צער גן ונר ונשמרון של רשעים חן הן הנעשים מזיקין שבעולם עד אחר שפללו עונשם חרן ליהנם ואז יכובס הנגע מהם בגיהנם עצמו ב"ב חרש ומקוים ברחם עד אעבור ומי שיסנר שם עד אחר דרחיחיד ואז בן דוד הוא דוד בעצמו יעבור שם לחצילם ועל זה קאי אנכי בסוד פסוק אנכי אור עמך מצרימה ואנכי אעלך גם עלה פירוש להשרעף לרצוני

בעזהים חלילה לו מן הנפילה עמהם אלא ער אעבור על דרך שפירשתי על פסוק עוברי בעמק הבכא מעין ישיתוהו גם ברכות יעטה מורה וסור הפסוק ונסאהם רשעים כי יהיו אפר רגליהם הרי זה יעור נפלא אשר יש בו הסר ואמת אל הכת האחרת שבכנית המישית בשער תחיית המתים והנה האפר הזה לא יזדרבנהו כנעלים כי פופו להיות אדמת קודש וכר נכול הוא כשערי דכיונה שלא ננעלו אין זאת כי אם מצות עשה לצדיקים שיהיו עוברים בעמק הבכא זה גיהנם להחזיק האובדים האלה כמו שעשה יחזקאל שהחיה את המתים · וכתיב והעבירני עליהם סביב אף צדיקים יראי שמו יתברך שזכר מלאכי בסוף נבואתו יעברו בעמק הבכא ויסכיק לכללות הכוונה בפסוק הזה לפרשו כפשוטו שהמה בובים שם בתפילה ובתחנונים ורוב דעיעתם ודמעת ההמאים בנפשותם שיתעוררו לבכות עמהם בעין ישיתוהו לאותו הענק כעין המים מפכים שזכר יחזקאל הנביא ע"ה שהם עה"ם לצאת מתחת מפתן ההיכל · כדתנן בשקלים וכדורש והיא מהרתו של גיהנם אשר אמרנו ועם ההתעוררות הזה נשם נרבות עניף אלהים ויזרוק עליהם מים שהורים מן המים העליונים התלויים במאכר ליורעים בורם עין בשער עולם התוהו בסור נוכלות הכתר שהם לצורך מין נוקבין של תחיית המתי ופשם אוצרו של של תחיית המתים ואז נם סלה האוברים ברכות יעטה מורה והם ילכו מחיל אל חיל ער הגיעם אחר זמן רב להמנות עם הצדיקים הוא החיל הגנחר אשר יראה אל אלהים בציון · ומלת גם באה להורות על מה שאמר צפניה בשם "עתרי בת פוצי יובילון מנחתי ר"ל עתרי בבית תפילתי שיכבשו רחמי את כעסי ושאר התפילה המה יובילון בת פוצי כי יהיו אפר נפזה נפיץ להיות אחרי כן ארץ החפץ נחת רוח לפני וזהו מנחתי לפיכך אמ"ר דוד יחד אנכי ער אעבור דרך עין החיים בהסתל שמירת חכרובי ולהט החרב המתהפכת משערי נ"ע כי אז רוח הטומאה יעביר מן הארץ העליונה ותתחתונה שהוא המתע השראת שכינה בהתחתונים והרמז בפסוקה אעבור נ' מליאים חר בהסטרת שמינו ותאמר לא אעבור כי על כל נבעה כתיב ברלית וקרי ברית הרי עבודה נכריה מעכבת ולא נתמלאה צור אלא מחורבנה של ירושלים שנית ארחי נדר ולא אעבור כי כל ימי המרוך הוא נם כן אל מסתתר · שליטית כאן יחד אנכי ער אעבור הוא התקן שאנחנו מקיים בזמן שכבוד "ה יהיה מלא את המשכן כי מקודם בריאותו של עולם היה הוא ית' מכלא בעצמותו כל חלול העולם כולו שהיה משער את"כ בעצמותו עיגול אחר שעומדים בתוכו כל העולמות ער אחר השבע ארצות כמו שאמרו חכמים ז"ל על פסוק הנה מקום אתי הוא מקומו של עולם ואין העולם מקומו וכולו ה' קדוש קורם חטא אדם הראשון והקליפות היו מסותקים ואחר שחטא אדם הראשון נתקלקלו בצירוף אויר העולם למטה ולמעלה ולכן גרש הקב"ה את אדם הראשון חוץ לגן עדן למען יתקן אחוריו תחיצון בהבל פיו של התורה והתפילה ומעשה המצות ויכן בסא כבוד להשראת השכינה בכל מקום וזהו טעם ולא נחם אלהים דרך ארץ פלשתים כי קרוב הוא להתקדש על ידי דוד המלך ע"ה שהוריש את לישראל ולא היה מתקדש מרבר העמים ובכר בקשו ישראל כדי עכרם לקדש ולהשלים ארץ אדום עמון ומואב אשר הורישו קיני וקניזי וקדמוני וישבו תחתם ולו חכמו שלש אומות הללו דקרינן ביחוקא לישראל לא הוצרך לקנקץ בירתם כמו שאירע לסיחון ועוג שלא רצו להניח את ישראל לצאת דרך ארצם ונשתלם להם נמול כמעשה ירהם ע"י דוד המלך ע"ה ויאבר שר הצבא · הדרך לגליות ישראל לפי שנלות שומרון אינם בני תורה די להם לקדש פאה אחת מן העולם לחלת וחבור נהר נוזן ועדי מדי אבל נלות ירושלים יהודא ובניטין עם קצת משאר שבטים שבתוכם משם נפוצו לארבע רוחות העולם משם מעיינותם חוצה להוציל אל הכלל · לתקן הבל העולם · ולפחר אותו וזהו שבקש משה רבינו ע"ה בתפילתו אעברה נא את הירדן הזה ואקח העברת דרך שם אל סיערת הסכפלה שבתחרון הכפופה לשערי גן עדן אשר שמא הוחר הגדר ולפי פשוטו אין כאן הדגרות הגדר בהתפילה רק לחכם ויחכם עוד ארצה קדוש דגדר לקדש ארץ והחזרת כפעם וידד ה' על הר סיני וכן השראת שכינה בבתי כנסיות נורמת לעתיד שיהיו בארץ ישראל כדאיתא במכתת מגילה · ועם זה נחה שקטה תמיהת רבי יוחנן מסני דאיבא בגבל במסכת ברכות דבין דמקדמי ומחשכיכלבי בנישתא הוא הדבר שנאמר למען ירבו ימיכם על האדמה כתיב ונכון הוא · הדרן לגלולים קשים שאמרנו הם דוגמא לרשעים כפי רשעתם אבל צדיקים בני הדרה הצדיקים פרוק כה דינם ברגים שבים סיכן לדבר ויגוע ויאסף וכתיב אם כל דגי הים יאסף להם לפיכך מצוה כן הכותבה לאכול דג בשבת ובפרט בסעודה שלישית שהיא סוד עת רצון דוגמא וענינא פקיחא דלעילא משנחת בעולם דוגיא דעין הדג דלית ליה נביגין ואפשר שיזרמן לו דג שנפש טהורה נגוזה בה וזכות להשיב אותה בקרושת ולהנלותה באותו שעה בסוד נשמה יתירה אבל בעמי הארץ כתיב הצאן ובקר ישחט להם שהם צריכים שחיטה כפוריה והוא כמש סוד הדיוא כהימנא שהוא בסוף פרשת שמיני וזה לשונו דגים וחגבים אינן טעונים שחיטה אלא אסיפתם היא המתרת אותם הכי מארי מתיבתא אין צריכין שחיטה אלא דאתמר בהן ויגוע ויאסף אל עמיו כה נוני יפיא חיותן ביפא אף תלמידי חכמים מארי כתניתין חיותיהו באורייתא וכו ועל ידי הסור שאמרנו תבין הכל אם בעל נפש אתה ואני נפתלי זעירא דמן חבריא מחבר הספר הזה הצנתי וערכתי לפניך הדיוא כהימנא להעיד עלי שלא תמצא שום דבר ורמז וסוד בכפרי זה שלא נרמז בספר הזוהר ונלמוד סתום מן הכפורש במקומם שלא הצנתי לפניך הזוהר ככה אריכות וכשתזכה להלק השני הנקרא נוה המלך אשר הוא ביאור ענין הזוהר שם תבין יראת "י בשכלו הרחבה של פה קדוש הרשב"י ולה"ה " וראוי לקרותו מים בלועי"ם שכולעים כל הרזין והסודות שבעולם · כן הזוהר כולל כל הסודות כולם ברמז חידות וסודות ומעט מזעיר הוא מה שלא נגלה בו והסבה הוא שאין לנו הכפר של הנזכר בשלימו רק חלק מעט קט ממנו כנודע שאפילו קצת סדרות חסרים בסנו וחמש מגילות ונביאים ראשונים ואחרונים וכתובים · ונם חסרים מגילות ונביאים ראשונים ואחרונים וכתובים · ונם אומר כי במחנות המים נמצאו שלש מיני מים · מים בלועים מים שופפים מים של ברכה והנה שכל הנשמות מתחכמים מהם ועל אותה כמה ובמה תושחים מהם וכו' ושם השני מיכיהו והוא המושל על המים הבלועים ובא להודיע שכל כחות המים מי החכמה מאביל ולבולם מבליע ואשרי מי שוכה לכוונות האר"י זלה"ה בוצינא קדישא של רעיא מהימנא כי בכלל מאתיים מנרת "י יאיר עינינו בתורתו הקדושה יצילנו משניאות ויחכם אותנו בקרני החכמה הנעלמה מעין כל חי וכיוצא השמים נסתרה ויקויים בנו ומלאה הארץ דעה את "י כמים לים יכסים יתברך "י לעולם אמן ואמן:

פרק ל

הפעולה הרביעית היא כי לו השערות דאריך בושפים ברישיה דזעיר כדי לפנות השערות דזעיר חנופלים על אזניו כדי שלא יסחטו אותן משמיע תפילתינו חס ושלום וזיינו דאמר באורח נשא דשערי לאחורי אורנין דלא צריך למהוי על אורנין · וזהו שאומר דוד הט אזנך ושמע להיות כי כנגד עורף של זעיר יש דינים מאותן הכלים הנשברים ואלולי השערות של זעיר שהם חופפים העורף היו הרוחים לוקחים האוה מן העורף של זעיר לכן צריך השערות האלו להיותם שחורות שמרמזרין בחוקף דינידם כדי לגרש הנדיני מהיכן שלא יזכו מאור עורף של זעיר ונרדיני מרירין דם ככוכבים של שכרי כלים והם אותיות שלהם שנפרדו איש מעל רעהו ונפלו שורות שורות ולכן דם רוחים של קן אלהים נוזין דפרולא ומהם נבראת דקנאה ורשנאה ופירור וריבי שנתחברו אותיות אחת אל אחרת כדי שהיו קודם נפרדים נהתחברו שלא בטעם ולדו כדסורתם בצלמם כנודע שמהם נעשו הקליפות

ובינות הדתים בשראל הם

תומאים

שער רישא דזעיר אנפין

חופאים נפנה היצורף ההוא היינו השיערות פונים על אזני זעיר כדי שכביכול לא ישמע לתפילתן של ישראל ונשאר העורף מגולה והדינין נוהגין מזיו אורו ולכן אמר הנביא בשם זעיר כי פנו אלי עורף ולא פנים א"ת כי פנו אלא כי פינו כלומר שבמעשיהם הרעים היו עושים הפך רצון זעיר שהיה ראוי להם שיעשו מעשים טובים כדי שיפנו הפנים ויתגלו האזנים כדי שישמע תפילתם דהיינו מה שאמר הפסוק הטה אלהי אזניך ושמע ובזה יהיו שנם היצורף שלי יהיה מכוסה כדי שלא יתהנו מעורף שלי הקליפות והם עשו להפך שפינו עורף של זעיר ואין מתרעם זעיר שהקליפות נהנים מיניקו כשהוא פנוי ועור איך אפשר זה שהשיערות של זעיר מכסי' לעולם פנים של לאת שהיא מדובקת ביניקו · התשובה היא שהשיערות של זעיר ניעשו תוכף אחר שיצא ממעי אמא אחר גדולות שני אף על פי ששרשם מקסנות על כל זאת לא היה להם התפשטות וכבר אמרתי לך שמאמצעיות המוצח של זעיר יוד מקום קשר של תפילין שהיא לאה עצמה יש אותה הנקראת אותה צדיקים דהיינו פלגותא דשעיר דז"א נמצא שהשיערות של זעיר הם מכסים צדדי היצורף שלו ואחר כך הם מתערבים עם שיערות לאה באופן שכאותו המקום שהם בצידי חיצורף הוא בין הרביקים מלאה לזעיר ושם אפשר לרינים לינק ולהנות מאור עורף זעיר · ודע שבאותן השני צדדין של עורף זעיר יש שני שמות של מילוי ס"ג כזה יוד הוין הה והוא בימין וה' ראשונה שלו ביוד וה' אחרונה בה"ה ובשמאל הוא להפך כזה יוד הה וין הי דהיינו ה"ה ראשונה בה' וה' אחרונה ביו"ד וכלם מפותחים מפני שנובלות חכמה הם מניעים שם ובעורף לאה יש לה שני שמות מרובעים של ארנג"ת כזה א"ד אד"נ ארנ"י כנגד אלו שני שמות של ס"ג שעולים אלו שני שמות של ס"ג כמנין קר"ל דהיינו או"ר קד"לי דרכ"י מא"ר והנ' שמות של אדנות הנ' עולים רנ"ב הפר מהם אחר שהוא המקום הרבוק בסוף צואר זעיר שהוא שוה לראשית של כתפים נשארו רנ"א כמנין מאיר שרבי מאיר חיה כרביקות לאה בעורף זעיר ורבינו הקדוש שהיה בסוד יעק"ב נתהוו מאלו הארבעה שמות הנזכרים שהוא מקדלי רר' מאיר ולפי שאור הנובלות הם מניעים שם לזה אותו השפיע היה משפיע חכמה לרבינו הקדוש ולכן אמר דרעיפנא מחבראי דחזינא לרבי מאיר מאחורוי ואלו היה רואה אותו מפניו פירוש שהיה לו ניצוץ נשמה משם הוינא מחדדי פפי וגם זהו נאמת השעם שלא נקבעה הלכה כמותו מפני שחבריו לא ירדו לסוף דעתו ר"ל שלא היו מניצוץ הדיבור שהיה הלוז מרכז ופינת זעיר וזהו שאמרו חז"ל לסוף דעתו מאחורוי הנדבקת עם עורף לאה והיינו אמרם ז"ל לסוף דעתו דהיינו אחורי דעה שניהם ועל אנשונינוס ורבינו הקדוש נאמ שני נאים בכסנך שהם היו גלגול יעקב ועשו ונתקנו שניהם כי אותו הקיסר שצוה וגזר שבד על שונאי ישראל שלא יסולו בניהם ועמר אביו ומל את בנו שהוא היה רבינו הקדוש ועשה קדוש השם והנמון אחר אשר היה שם שלחה אם עם הילד להקיסר נפ"מ שחוק טמא ובהרך באשפיזא של לינת לילה שהיתה שם אמו של אנטונינוס עשתה חילוף ולקחה בנה דהיינו רבינו הקדוש ותתנה לאמו של רבינו הקדוש בנה הגיעל להראות לקיסר שלא עברה על צווי מזרותיו ובזה ניצולו האם והילד וההנמון נידון למות ונתבטלה הגזירה בהאיתא במדרש ובזה זכתה אמו של אנטונינוס שנתגייר בגרות ונכנס לגן ערן והוא יהיה ראש הגרים לעתיד לבוא · והוא מהכת הראשונה היושבת בהיכל לבנת הספיר והם נשמות הגרים אשר עזבו פסלם ורבקו בתורת י' ונפשם היתה מסטרא אוחרא ·

מכתה לירבק בקדושה למיכת זכות אביו אם הגר · ע' מעשה שבא לירים בגן שהציל נפש יהודי ונתנו לו שכרו שנורמנה לבנו נפש שיש מה צר קדושה שהיא מהקליפה העליונה הקרובה אל הקודש ונתגיירו ונדבקו בקדושה והוא אחד כשלשה כתות גרים וחושבים שם בהיכל לבנת הספיר והם אומרו בזוהר פרשת ויקרא בסוף תוספתא מה בין ישראל לשאר עמין עובדי ע"ז · ישראל אף על גב דלא זכי כל נש אלא בנפש כדרנא קאים · פירוש על כל פנים בטדרינה ובמעלה גדולה עומר לקבל רוח ונשמה אם יזכה לתקון על ידי כושין והוא מוכן ומזומן לקבל המעלות האחרות

ויש בירו כח להשיג מעלה טובה בלמוד פרד"ס שהוא אבי"ע או בכלילות שהם בכל פרצוף ובכל עולם ועולם ואם אינו עושה זה הוא נעניש כדאומר אחר זה הוא הכור שיהכיע מרבע"ח עלבונא דאורייתא לעתיד לבוא כדאחז"ל אורות חסרון נשכרו שברון עליה ויש לכל אחד דרך פרד"ס על כל התורה בפני עצמו וזה לא נמל חלקו לזה עוגשיה סגי · ולכן הוא מוכן לקבל חלקיו וזהו אומרו איהו ביני למקני רוח ואיהו ביני למקני הנשמה · אבל עובדי ע"ז לא קנין לעלמא · כר אי אתנזר דקני נפש תחת נפש נפש מאחר אוחרא לא מסטרא דמסאבא אלא מהיכל לבנת הכפיר מסטרא דקדושה הנקרא תחת כנפי השכינה · וזהו אם הציל נפש יהודי אחר נותן הקב"ה לבן הגוי הזה נפש של קדושה ונעשה גר צר"ק ומלת צרק רייקא כי מלכות דמלכות דהיינו לבנת הספיר נקרא צר"ק כנודע באדרא זוטא צדק וכשפט הוא זעיר ונוקביה · ויש נפשה בלא משפט אי אתרחק מצדק והמבין יבין · אבל ישראל דקיימי בדרגא יתיר אי איהו לא ביני למזכי יתיר עונשיה סניא וי לההוא חייבא דאנשי פיקודי דאורייתא ולא אשתדל באורייתא אנשי למאריה עליה כתיב יתמו חטאים מן הארץ שלמעלה הנקראת ארץ החיים הוא הנן ערן שלמעלה ומפני שכל זה תלוי בלימוד התורה אומר בהתחלת המאמר הזה אמר רבי שמעון זכאי אינן מארי דנשמתא מארי דאורייתא בני פולחנא דמלכא קדישא וי לאינן חייביא דלא זכאן לאורחנקא במאריהון ולא זכאן באורייתא דכל מאן דלא זכי באורייתא לא זכי לא ברוח ולא בנשמה ואתרנקותא דלהון בההוא סטרא דזינן בישין והאי לית ליה חולקא במלכא קדישׁ לית ליה חולקא דקדישא וי ליה כר יפוק מהאי עלמא דהא אשתמודע הוא לגבי אינון בישין מארי חציפותא תקיפי בכלבא שליחא דנורא דלא מרחמי עלייהו וכדאי להכין המאמר הזה על מתכונתו צריך אני להקדים לך הקדמה קטנה והיא זאת שצריך אתה לדעת כי כללות כל הנשמות הם ששים ריבוא · וכל נשכח יש לה כתורה אילן של שבע ענפים של אור והם כוד הארבע יסודות אש רוח מים עפר והם ארבע אותיות של שם הויה עצמה בסוד יחידה חיה נשמה רוח נפש שנכללת בהשם הויה עצמה כנודע עם קוצו של יו"ד שהיא יחי"ד רה והי"ד עצמה היא אבא ומסנו באם סוד תיר שנאמר והחכמה תחי' הבעליה והי"ו הוא זעיר ממנו בא רוחות תואה היא נפש הנוקביה וכל פרצוף הוא כלול מכלם ובכל עולם ועולם מן אבי"ע יש לו אלו החמשה פרצופים כפי מדריגות הנשמות הראויות לצאת מהם ולכל אחד מהם יש לו פרד"ס בסוד שם הו"ה כנודע לכן יש הרבה סעלות ומדריגות בהנשמות ואלו הארבע יסודות הם הארבע אותיות של הויה עצמן כנזכר בפרשת ואירא בזוהר · ומהם נתהוו כל הברואים כל אחד כפי היסוד שנזכר בכל א' מהם ושם חויה יש לה שנים עשר צירופים שהם שורש נשמות שבטי יה שהם שנים עשר · ואחר כך עולה השם הויה אל ששים רבוא צירופים ובכלם יש בחינות היסודות כפי הצירופים שלהם והנשמות שהם מארבע יסודות בכל איבריהם יש בכל אחד הארבע יסודות וכך בכל הצירופים · ועל כן הנשמות מתחלקות לכמה חלקים ובכל חלק יש פרצוף שלם ער אין סוף והוא סוד הגלגול אבל כללות כל הנשמות הם ששים רבוא ותתורה היא שורש הנשמות דישראל ולכן יש בתורה ששים רבוא תיבות אשר בכל פי פירוש מן הששים רבוא משם נתהוה שורש נשמת אחת מישראל ולעתיד לבוא כל א' וא' קורא ודרש את התורה כפי הפירוש המגיע לשרשו אשר על ידו נברא וכן הוא בגן ערן ויש נשמה שכוללת כמה פירושים ששמה בחינו ע"ה היתה כוללת כל הששים רבוא פירושים ולכן בלילה אחר צאת הנשמה בעת השינה הנה"מ שוכבה לעלות בלילה למעלה אחר צאת הנשמה בעת השינה הוא קורא שם אותו הפירוש חסגיע אל שרשו אבן יש בחינת הלוקוח כי בלילה זה מאיר יותר פסוק זה בנשמתו ובלילה אחרות פסוק אחר והכל כפי מעשיו ומדרינו ורבינו הרב ר' יצחק זלדיה"ה אשר כיכיו אני שותין הוה רואה באדם איזה פסוק הוא בו שרוצה ואז הוא נכתר לו בכתר הפירוש השייך לו כפי נשמתו ממדרגה שהוא רואה במצחו והיה מבאורו לו שבאשר יקראהו בהקיץ תעלה

נשמתו לכעלה לאין קץ ויתגלו דברים אחרים גם שהחומר לא
ירגיש בהם וששים רבוא פירושים אלו הם כפי הפשט וכנגדם
באגדה וכנגדם בקבלה · וכן כיוצא בזה אין לך נשמה שאינה
כלולה מכלם · יצא לנו מנדון דירן שכל נשמה היא ממש חלק
אחד מדרכי התורה שזכרנו והוא כמש אותיות דרך התורה ולכן
אומר הרשב"י עליו השלום מארי דנשכתא מארי דאורייתא
כל מי דלא זכה באורייתא לא זכי לא ברוח ולא בנשמתא ולית
ליה חולקא דקדושא והמבין יבין · ובל מי שאינו עוסק בהורה יש
לו נפש חיה ובהבה היודעים ליעשות צרכם בפילי דעלמא ולא
בפילי דשמיא ועל זה נאמר תוצא הארץ נפש חיה למינה · ועל
זה אמר רבי אלייעזר בזוהר חדש מדרש הנעלם דף ט"ו ע"א
אמר רבי אלייעזר זו היא הבה שניתן לבהמות ולחיות ולדגים
שנבראו מן הארמה שנאמר ותוצא הארץ נפש חיה ובהמה ורמש
וגו' אמר רבי יוחנן אמר הקדוש ברוך הוא אדם אני בראתי אותך
עליון על כל בריותי ונפחתי בך נשמה הנותנת חיים לבעלידה
הגזורה מכסאי ואתה חזרת לאותו נפש חיה שבראתי מן האדמה
לבהמות חיך מכאן ואילך כל העוסק בתורתי וישמור אותה
אתן לו אותה הנשמה הגזורה מכסאי שהיא נותנת חיים לבעליה ·
וכל אותם שלא יעסקו בתורתי יהיה הלקם באותו נפש חיה אשר
בחרו לכעוס יכלו עבה וכו' אמר רבי חייא אם כן אין להם נשמה
לגוים אלא אותה הנפש החיה וזהו שאומרו בכאמר ויקרא שהבאתי
ואתדבקותא דלהון באנון סטרין דזינין ביטין ואמר רבי יוחנן
שם בזוהר חדש דבראשית כן הוא פירוש שאין להם לגוים אלא
אותו נפש החיה · ולישראל כאן יהבה · תיוב רבי חייא אמר רבי
אלייעזר תא חזי דהכן נא לטהר מסייעין אורחו מאי סיוע יהבין
ליה אלא והיא נשמתא קדישא למהוי ליה סניך דיהבין ליה
לסייעא ליה בעלמא דין ובעלמא דאתי · אמר רבי אלייעזר עד
הליטר שנין ולתתא אשתדלותיה דבר נש בההוא נפש חיותא
מתליטר שנין ולעילא אי בעי למהוי זכאה יהבין ליה היא
נשמתא קדישא עילאה דאתנזרת מכורסא יקרא דמלכא אמר
רבי יהודה היינו טעמא דתניגן בתלת עשר בכללין דרחמי
צמחניתא דרבי אלייעזר דרבי שפעין כר יוחאי הוה ומין למארי
מתניתא למיכל בסעודתא רבא דעבד להו וחפח כל ביתא במאני
דיקר ואוחיב לרבנן בתאי ניכא והוא ובריה באירך ניכא · והוה
קא בדח טובא · אמר ליה מאי בדיחותא דמר בהאי יומא דין
כשאר יומין אמר להו ביומא דין נחתין נשמתא קדישא עילאה
באתרא נפין דחיותא לרבי אלייעזר בדי · ובהילולא דא יהא לי
בריחותא שלימתא · אותביה לרבי אלייעזר בריה לגביה אמר תיב
בדי תיב ביומא דין את קדישא ובערבא דקדישין אמר רבי שמעון
מלא חד פירוש הזכיר שם ופירוף המיוחד לפעולה חזאת להורידי
הנשמה ואחר אשא בביתא נפקו רבנן חכו קישורא דהוה כליך
מביתא כל ההוא יומא · אתא רבי יוסי בדבי שמעון בן לקוניא
אשכח לרבנן דהוו תווהי וקימי בשוקא אמר להו מאי האי אמרו
ליה חכו האי קישורא מאשא דלעילא הוא דהא מכתרין יומא דין
בכתרא קדישא לרבי אלייעזר וחמו רבנן ארבע נפפין דנשר
דנחתו באשא · דאסחר ליה ולרבי שמעון אבוהי וכל אדם
שיעסוק בשיעור הקומה הוא זוכה לפרצוף חי"ה ואם יזכה יורדר
יזכה גם ביחידה אמנם אפילו משה רבינו עליו השלום לא זכרה
בה כי אם אותן היסים שהיה בסרום ותכף אחר שחטאו ישראל
בחורה ופרחת מכנו ונרמה שכירת הלוחות והנה לחיות שיחידה
כיעסים הם הזוכים בה · והיינו דאמר בנמרא
דאיתי בני עלייה והם סעסים ר"ל בי שם י"ה הוא כולל חי"ה
נשמ"ה לפי שחי"ה היא באבא · והיינו ' והנשמה היא באמא
דחיינו ח' ויחידה היא בארץ שהיא עלי י"ה מפני שארץ רמז
בקוצו של יו"ד העליון והם סעסים הזוכים לכך ואפילו הנשמה
שהיא מן הגבורה הסמוכתא לא הרבה זוכים ליה · שאפילו רבי
אלייעזר ברבי שמעון בר יוחאי זלה"ה כשזכה לנשמה עשה
סיעודה כמו שאומר בזוהר פרשת בראשית וברורינו זה כמעט אין
גם אחד מהם שיש לו נשמה מאמא עלאה ראצילות רק מיעולות
אחרים של בי"ע · והמבין יבין ובזה נשלמו הארבע פעולות
נוראות של השערות ובכל שער ושער יש שלם אחר כי הסוף

שער חמצא עשר · וגם עריש דוי הכאה סהדינים וגם רעש שע'
ואשמע מאחרי קול רעש גדול כי השערות הם נעשים כאור
חוזר הנקרא אחוריים וזהו סוד אין מלכו' נוגעת בחברתה אפילו
כמלא נימא וגם אמרו חכמינו ז"ל הקדוש ברוך הוא כרקדן עם
הצדיקים בתוס השערה להביא אל סוד השערות שהוא עולם
כלא מי שנשמתו כהם כנודע · אבל החיקונים של השערות הם
במקום שצריכים להיות דהיינו בראש לכפרת העורף ולנגרש
הגרדיני טהירין והזקן התחתון הוא גם כן סוד ה' הויות נגזרת
הצריכים לתיסום הזוון והם נזרסים התעוררות וזקן העליון הדי'
זה בזה כי הסרים אין לו זקן והוא התנין עור שהוא בין ככפ ולילית
הרשינה · דונמת יסוד דקדושה אבל הוא עור שאין לו נוונים ואינו
עושה שושבינות ביניהם כי אם בשעת המניפה רחמנא לצלן וכן
הוא כסורס שלא יצאו ביצי צפעוני לעולם שנאמר וזרע רשעים
נכרת · שאולי זאת היו טטטטטין עלמא וכל השדין ורוחין ולילית
שנבראו בערב שבת בין השמשות היו כין הטפין של אדם הראשון
ששמש בימי החול שנעשו מהן שדין ואלו הניצו הטיפין לארץ היו
חזורים את העולם לתוהו ובוהו ח"ו ונאמ' ביוסף שהוא יסוד ברית
קודש יפה תואר ויפה מראה שהוא כמש הזקן שבו הדרת פנים
לאפוקי הסריס אין לו הדרת פנים לא התחתן ולא עליון ואוהד
הכתה הנקראת לילין הם כלאים שערות כראשם ועד רגליהם
אבל על ראשם אין להם שער וכל נופם ופניהם כלא כהם וש
להלילית הזאת ארבע עשרה עתים רעים ושכוחה רעים וכחות
רעים אשר אלה הם שמותם ליל"ן על שם לילית אבי"ט אבי"ע
אכזר"פו הק"ט אור"ם איקפי"רו אי"לו פטרו"טה אכזי"קטה
שטר"נת קלוכמז"ה הילי"הו פירט"שה וכל אלו הם ממוני להמית
הילדים בר מינן ובפרט על ידי הככשפות שקורין בלשון אשכנז
קינדר בצעמי"גט · וכשהם מכביעים את הרוחות האלה
מתלבשים בהם ומזכירים בהשבעותם שתבואי בנפוץ שיער ואז
מתלבש הרוח בה ואינה נראית כי אם התיכה שערות ושער
באשה ערות שמתדבקים בה כחות הרעים הללו ואלילי שהוא
נגזר משמים לא היו יכולים להעניש לילדים הללו אלא בעבור
שערם החטא של חוני האומן כנזכר בסבא פרשת משפטים
וכאשר אפרש בסור תיקון ליל שבת כל הפרטים של ההסאים
הנזרסים עשיקת הילדים ולא כמו השוטים האומרים שהוא
מקרה לילה · ואף על פי שאומר הסוק ראיתי דמעת העשוקים
אין להם מנחם פירוש הוא למדה יסותו בחובי דאנוהן נאומרו
בסבא בר נש דחר יומא דגין ליה דינא מארי דעלמא אין הוא
רחמנותך והא כתיב איש בחטאו יומת לא יוכחו בנים על אבות
ונאמר פוקר עון אבות על בנים ורמינן קראי אהדדי ומתרצינן
לא קשיא הא כשאוחזים בעשה אבותיהם בידיהם הא כשאין
אוחזין מעשה אבותיהם בידיהם · וסור הרבר הוא שרואה הקדוש
ברוך הוא שמחשבת בני תמורה וחבריהם הנזכרים קצהם בדברי
רבותינו ז"ל יעשו פרי מר ויחמצון בה לבתר לקים לון כר יהבין
ריחין וכל זה הוא רחמנות גדול שנאמר דודי ירד לגנו ללקוט
שושנים · וכל זה נא על דאטפת אטפין וסוף מסיף יטופין ·
שנאמר ארם יעשוק בדם נפש עד בור ינוס אל יתמכו בו ואין
מועיל לו זכות שיהיה תולה העונש אלא עד דור שלישי ורביעי
ואז יסות סיתת עשיקה שנאמר פוקר עון אבות על בנים ר"ל
אודות שנזרם שיעשוק ללית הבנים על שלישים ועל רבעים וכל
זה הוא לשונאי ר"ל כשאוחזין בעשה אבותיהם בידיהם וכל זה
עושה הקדוש ברוך הוא היזרע עתידות שיהיו רעים וחטאים מבח
כחשבות אבותיהם וכל התירוץ של אוחזין מעשה אבותיהם
בידיהם ולא אוחזין כריך התנא כהשני פסוקים של פוקר עון
אבות הר בפרשת יחרו סוסיף בו לשונאי הינו כשאוחזין מעשה
אבותיהם בידיהם ופרשת כי תשא אינו סוסיף בו לשונאי וכלל
הן אתה שומע לאו אם לא אוחזין אינו פוקר ומקיים בו פסוק לא
יומתו בנים על אבות · ויצר נוכל לומר לשונאי דאי על
אותו אדם הנורם לעשוק ילדיו הוא כנולגל עצמו בעונש
הנזכר מדה כנגד מדה ובודאי דאוי ליה שיקרא אותו
הפסוק שונא המקום אותות שנאמר ילדיו ונם
התשובה כתיב בפני הפורענות להנין מעונש זה לכן

שער רישא דועיר אנפין

אצל י"נ מכילין אומר ונקה אם יעשה תשובה לא ינקה או לא יעשה תשוב ואז פוקד עון אבות על בני וזהו סוד הפסוק של תילים מזמור ל"ו און יחשוב על משכבו יתיצב על דרך לא טוב רע לא ימאס ירצה כזה און יחשוב על משכבו ר"ל בהזדווגו עם אשתו יהרהר על אשה אחרת וכיוצא בזה ומה נעשה מזה אומר הפסוק התם יתיצב על דרך לא טוב בזמן שהשיקלא נכרע לצד הטובה ונקראת מאזני מרמה ואז הנשמות נעשקות שם כמיקלא האדם ואז באמת נגזר עליו שיתצב גם כן על הדרך לא טוב הזה מדה כנגד מדה ונדע מדברי הסבא דפרשת משפטים ידוע שם שמשם הקליפת נוגה היא דרך לגן ערן אל היכל לבנת הספיר הנקרא על הנשמות ומוכרחים כל הנשמות לילך דרך שם הן בעלייה הן בירידה ולכן בשנור במחשבתו שיעמוד השיקלא בצד השומאה אז בודאי הנשמה היורדת לילך הזה שיצא מזרעו עומד בדרך לא טוב והפסוק מתרעם על איש כזה יתיצב על דרך לא טוב רע לא ימאס בתמיה אם בעל נפש הוא שיודע שנורם רעה לילך שיפול בסכמורי הרעים האלה של סמאל ולילית גם ר"ע הוא נוטריקון "ראש "עקב להורות שנורם שראש הקליפו שולט בעקב הקדושה ואז הוא ר"ע ביעני יהו"ד חי למבין ופירושו להיות שנולדה קפטה בעלות וחקליפות רוצים לינק מן הקדושה ואינה שולטת כי אם בעקב של קדושה והקדושה רצונה להסיר ניצוצות הקדושה הבלועות בראש הקליפות וסימנך ר"ע שהוא "ראש "עקב בזה חסא ע"ר בכור יהורה שהיה שמו עזר רהיינו ע"ב "ראש להורות שעקב הקדושה שולט בראש הקליפו להסיר בזעיו מפיו כרכתיב שברת ראשי תנינים על המים כלומ שמשבר ראשי הקליפות על עסקי המים שהם סיפין של חסר הכלועים בראש הקליפות שנקרא תנינ"ם חסר להורות לראש הקליפה הזאת היינו שאמר רשב"י ע"ה בפ' כא בפסוק עצמו ואוסר שאלו התנינם יש נקב כראש לרמז בית קיבול שיש להם בראשם לשאוב השפע מעקב הקדושה ועיר בכור יהודא לא עשרת בן אלא השלים אילנא רמותא ושחת ארצה והנביר הקליפות בשפכו השפע של ברית קודש ארצה בירי הקליפות ועשה שראש הקליפות שלט בעקב הקדושה ונתהוה ממנו שנהפך ע"ר לר"ע וחמיתו ה' שהוא השלים אילנא רמותא ולזה נרבק במות ולכן בראה הקב"ה חזה ראשונה כדי להיות לו עזר כנגדו לא להשחית ארצה ועשקו הסיפין על ידה להבראות מהם שרץ ולילין ובקראו ק"ש בכוונה הוא הורג בכל לילה ע"י ק"ה מהם הם המעכבי ליעלות הנשמה למעלה כמתיבתא רג"ע שנ' הלא עונותיכם מבדילים ביניכם ובין אלהיכם עיין זוהר פרשת בלק על פסוק לא ישכב עור יאכל טרף ודם חללים ישתה בסוד ק"ש הוא כורת וממית את הסקטרנים האלה ומוציא הניצוצים הקדושי מהם עיר שיפקוד יי' על צבא המרום במרום ואחר כך על מלכי האדמה באדמה ואז הוא השלמת החברלה בין סוב לרע ובן טמא לטהור וגמר סוף תיקון בירור אוכל מתוך הפסולת ואז ישראל שהם צד השוב יבררם ויוציאם מתוך האומות שהם צד הרע שנ' יי' בדר ינחנו ואין עמו אל נכר של הערב רב וסכל שבן האומות עצמם ואז ביום ההוא יהיה יי' אחד ושמו אחד ונאסר ונשבע יי' לבדו ביום ההוא שיאירו השבעה תיקונים למטה ו"נ תיקוני דקנא שנא' ברחמים גדולים אקבצך ואז תהיה חכמה יתירה בעולם שנאם' כי כולם יורעים אותי מקטנם ועד גדולם ומלאה הארץ רעה את יי' כמים לים מכסים יחבדך יי' לעולם אמן ואמן:

פרק לא

שערותין של זיר הן שחורו' כדכתיב קוצותיו חלתלים "שחורות "כעורב והם שחורות בסוד דין מפני ששיערותיו אלה נתהוו בסוד אור חחר שהוא דין והיינו שאמרו חז"ל האי שחור אדום הוא אלא שלקה כלומר ששיערות אלה נתהוו מחזרת האור שהוא דין ונדרך אתה לדעת שמן ההארות שנשארו בתוך זיר ונוקביה מהם נעשו השיערות ודע כיהה' הויות נבורו' היה מניחים אוריהם בראה דהיינו ה' הארות גדולות אות' ההארו' עלו למעלה ודרך הראש של נוקביה ובקעו הגלגולת ויצאו לחוץ ומצאו רגלי לאה ולא יכלו לעלות למעלה אז ירדו למטה בסוד אור חיצון ונעשו מהם שערות של נוקביה ואם האמר פרוע לא יצאו דרך החור של זיר שבכו שיעשו הה' הויות נבורות שנעשו מהם התפילין כאשר נבאר אלא שכשהויות נכנסו פעם שנייה בזיר נתמלא כלי זיר מהם לכן אותם ההארות שהיו בתוך נוקביה לא יכלו לכנס בתוך זיר מפני שהיה נסתם החור שבזיר מפני רוב ההארה של הויות ולזה עלו למעלה דרך הראש כמו שאמרנו וההארה שנשארה בתוך זיר מהויות עלתה גם היא למעלה דרך הראש ורצתה לצאת ממקום שיצאו גם הויות דהיינו מקום תפילין ולא יכלה מפני שההויות עצמם היו דבוקים באותם הנקבים שנקבו דרך יציאתם דהיינו מקום הנחת תפילין ולכן לא יכלו לצאת וחזרו ועלו דרך הראש ונקבו הגלגולת ולא יכלו לעלות למעלה מפני ששיערות של ארץ בוששים על ראש זיר וירדו למטה על ראש זיר ונעשה מהם שיערות זיר ואם תאמר מדוע אלו תהארות לא ירדו למ'מן המלכו' כשהגיעו לסוף יסוד שלה התשובה היא שצריך אתה לדעת כלל אחר שאמר הרבי שמעון בר יוחאי ע"ה בפרשת בשלח וגם בפרשת שמות התפרש שיש בין שם ס"ב ובין שם ע"ב ששם ס"ב עולה למעלה ושם ע"ב מתפשט למטה דא"א סליק ורא נחית מפני שהרין נמשל לאש והאש עולה תמיד כן כל ההארות וחשמו'הבאו' מכח הרין הם עולים למעלה ואינם יורדים למטה כי אם על ידי כח ששולח אותם בחזקה ולזה נשמניעים לסוף שליחותם מיד חוזרים למעלה ולכך שם בן ס"ב שהוא מכח הרין משתמשין בו כל יוררי מרכבה שמעלין נשמתן למעלה ונשאר הגוף שלהם כמו מ"ת ובכח נשמתן ובאותן החותמות שהיו מעלים עם נשמתן למעלה כדי להראות לכל ממונה שבכל היכל והיכל החות' שלו ובשהיה רואה חותמו היה מניח אותה הנשמה לכנס לפנים ולירד ליעמק צפייית המרכבה ולזה היו צריכין טהרה גדולה מפני שכח הרין צריך טהרה גדולה והראייה רבי נחוניא בן הקנה שהיה ציוה למרכבה וחית העולם צריכין לו כי בקשו רלמיתיה אשר שהיה ספק נדה וספרה ז' ימים נקים וטבי' היה כפק למעלה אם היתה בהעריב שמש או לא והביאו טלית חדש ומלאו אותו הרס ואמרו לאשה נגעי בטלית באצבעך הקטנה ספק נגעה ספק לא נגעה והביאו הטלית עם ההרס לפני רבי נחוניא בן הקנה ונגעו בו ירד על בריכי בעוד שהיה בתוך הטלית וחבף פטרוהו מן המרכבה ואלו שם ע"ב אינו כן אלא שהתפשט והלך שנמשל למים שהם נגרים ואין צריך כל כך טהרה להשתמשים בו ונחזור לענין השערות שהאורות של ה' גבורות עלו למעלה כאשר אמרנו כשיעשו שערות של נוקביה להיות שנוקביה נבנית מן הנבורות שם נתחזקו כיותר ולזה השערות שלה הן ארוכו' יותר מן הסבור וצריך אתה לדעת כי להיות שהגבורות היו בזיר קודם שירדו להוכה לזה כשנכנסו לתוכה היה בהם קצת מיתוק מפני שהיו בתוך זיר ולא חזרו להקפם עד שירדו לסוף יסוד של מלכות לזה אומר הרב רבי שמעון בר יוחאי ע"ה דינין דנוקבא ניהין בריישא וקשין בסיפא מפני שכשנכנסו ברישא היו מתוקין קצת מפני שהיו בזיר ובסיפא היו יותר קשין מפני שירדו לסוף יסוד של נוקביה אבל בזיר היו קשין ברישא וניתין בסיפא לבן השערות של נוקביה עקרן הרבק בראש יש הפרש בנוין מעקרו לסיפו כי בעקרו הוא אדום דכתיב דלת ראשך כארגמן מפני שהיא דינים אמנם בזיר הם שחורות דכתיב קוצותיו תלתלים שחורו' בעורב ואם תאמר אחר שאמרנו שתנקביה היא דין והגבורות בה יורד חוקים ולזה השערות שלה הם יותר ארוכים משל זיר אם כן איך שיערות של זיר שהם יותר קצרות וטורים שאין בהם כל כך דין איך הם שחורות שמורים דין נמור תשובה לשתי סבות הם שחורות הראשון לחיות שהם משתי הזרות האחת כשיעלו מיסוד של זיר ויצאו דרך החור ונכנסו לנוקביה והשנית כשיעלו מנוקבי' וחזרו לתוך זיר ועלו לראשו ובזה האופן הן ב' הויות וכל הזרות היא דין נמצא שבשיערות זיר יש בהם שני בחיות דינין ולזה הם שחורות והסבה השנית להיות כי כנגד עורף של זיר יש דינים באופן הכלים הנשברים ואלולי שיערות זיר שהם חופפים על העורף היו הדינים לוקחים הארה כן האור שבעורף של זיר ושם

יש חור ויש ליה שלא יהנה קליפת פרעה מן הערף ורמז לזה הפוך מלת פרעת ותכצא הער"ף ובסוד הגרון לקמן נימא בירה מלתא וי' תפץ למען צדקו יגדיל תורה ויאדיר בלבי ובלב התלמידים יראי" אשר חנן אותי" ער עולם אשר באוהל י' להאיר בתורתו הקדושה לפני קב"ה ושכינתיה לחזות בנועם י' ולבקר בהיכלו יתברך י' לעולם אמן ואמן:

פרק לב

ואתה תחכם המעיין בספרי זה תרע למה היה מבאר הרשב"י ע"ה מאורא רבא בפרשת נשא דזוקא בסוד הנזיר וצריך אתה לדעת שיש שלשה מיני שערות הפנים הם השערות של נזיר שהם ממש רומזים לשערות של אריך אנפין שהם רחמים גמורים והם קרושים שנא סר קדוש יהיה לאלהיו והוא סוד האמור בנזיר נזיר אלהים פי' שמופרש הוא ומובדל ממדת הדין הנקרא בשם אלהים · והמין השני דהם שערות שלחלוים אשר הם דינים ורומזים לזעיר כי אמא אין לה שערות ועל כל פנים דינין מתערין מינה והם מהור המתפשטת בזעיר אנפין שנאמר ועבר חלי הוא, ומפני שהם דינים לכן צוה ה' על החלוים להעביר תער על כל בשרם · והמין השלישי הם שערות הנשים אשר הם דינים קשים רומזים לנוקבא ולכן שער באשה ערוה כי כפתח החטא ח"ו נכנס רע בין וא"ו להי ויונקים מהשערות שלה ובזה יובן מאמר אחר מאורא מאור הוא בפרשת ויחי ואחר גדל דף קי"ו עמוד ב' עלה ב' בראשו תאנא אמר רבי יוסי מיומא דאסתליק רבי שמעון מן מערתא מלין לא אתכסיין מן חברי" ורזין עילאין הוו מתגלין ביני"הו כאו אתייהיבו הזיא שעתא בשורא דסיני · בתר דשכיב כתיב ויסכרו מעיינות תהום וגופר והוו חברייא מרחשן מלי ולא מתקיימא בהו · דיומא חד הוה יתיב רבי יהודה אפתחא דמבוערא · ותמא חדי נפלי דפלקי קפפירא מעלוי דכתפין ואתו צפרי ועד לא ספו עליהו אתברדו · נפל ממולא דקפפירא לבתר אתו כמה ציפרין אולי עליהו ושריאו לן בטרשיא ולא הוו מתברדו והוו צווחין לן ולא הוו מתפרשין שמעו חד קלא דאמר עטרא דעטרין בקורין שריא למרי לבר · ער דווה יתיב אעבר חד נברא אשנח בהו אמ"לא קיים דא וירד העיט על הפנרים וישב אותם אברם אמר רבי יהודה והא עבידנא ולא מתפרש ההוא רישיה דההוא נברא אסר עד לא מרים דא רישיה דמריח ועד לא נליש למטרותיה רחש אבתריה חלת מילין ולא אמר ליה חליש דיעתיה דרבי יהודה · יומא חד ארמוך תחות אילנא חד והמא בחלמא ארגיע נדפין מתתקנין וסליק רבי שמעון עלייהו וספר תורה עמיה ולא שביק כל ספרי רזין ואגריתא דלא סליק בהרי וכליק ליה לרקיעא והמא דמתכסי" מינה ולא אתגלייא · כד אתער אמר וראי מרשכיב רבי שמעון חכמה אסתלקת מ' לדרא דחאי אנא טבא דמתאחדן מינדה סטכין עילאין ותתאין אתאביד מניהו · אתא לגבי דרבי אבא סח ליה סליק רבי אבא ירוי על רישיה ובכה ואמר רבי שמעון דיתייא דמחנין מינה מנא טבא כל זמנא ולקטין כמא דכתיב המסעים אסף עשרה חמרים והשתא ריחיא ומנא אסתלקו ולא אשתאר בעלמא בר כמא דכתיב קח צנצנת אחת ותן שמה כלוא העומר מן והנח אותו לפני י' למשכרת ואלו באתגלייא לא כתיב לא למשמרת לאצניעותא השתא מאן יכיל לגלאה רזין ומאן יגדע לן לחיש ליה לרבי יהודה בלחישו אמר ליה ודאי התוא נברא דחמית אליהו הה" ולא בעא לגלאה בגין דתנדע שבחא דר"ש דהוה ביומוי ויככון דוא יעלוי אמר ליה דו למבבי לבכייה דרבי יהודה דבכי כל יומא עלוי דהוא אינדי עמיה באורא קדיש דרבי שמעון ושאר חברייא · אמר ליה דו דלא אסתלקנא ההוא יומא עם אינון תלתא דאסתלקו ולא ליתמי דוא דהא מתהפך · כי כל זמן שהיה רבי שמעון בר יוחאי ע"ה חי היה עמוד צדיק יסוד עולם שלא ישלטו הקליפות בשערות השכינה הם העופות אשר הראה נבוחזו הדסיון למשל ויהידה אליהו הנביא ע"ה לרבי יהודה שכל זמן שהיה רבי שמעון חי היתה הסלכות על נצח והוד בזוג עכ"א והיתה שמאלו תחת לראשי ויסינו תחבקני ואז לא היו

יכולים העופות לבוא בכנופיא על השעוה שהיא סלכות לינק ממנה וסוד הדבר הוא כי תרי נמלי היה עליהם משא שעוה והיינו על כתפיהם וקודם שהיו העופות מגיעות שם אתבדרו וכאשר לקח את השעוה והשליכה ארצה אז לא אתבדרו העופות אלא באו בכנופיא אחת והיו אוכלים שם והיו משליכים אותם באבנים ולא היו רוצים להפרד מהם ולילך ופירוש החזיון הזה של הרתרי נמלי הם נצח והוד והשעוה אשר עליהם הם סלכות כסוד ד"ו פרצופין פי' כאשר יצאתה מאחור זעיר אשר היה סלבו מאחוריהי אז היא על נצח והוד והעופות אשר עליה פירושו הקליפות אשר היו רוצים לשלוט בה · ומזה סוד הפסוק סביב רשעים יתהלכון וכאשר היא למעלה עם הת"ת או משפיע תפארת עליה וקודם שהקליפות יגיעו שם לסקומה ת"ת מכניעם וספזר אותם בסוד וירד העיט על הפגרים וישב אותם אכר"ם · והסבין יבין אבל כשהסלכות היא לסטה בסוד הגלות או הקליפות אוחזת בה והיינו חזיון שלקח השעוה והשליכה ארצה בסוד שנאמר השליך משמים ארץ תפארת ישראל דהיינו בת זוגו של ישראל הוא זעיר אנפין ואז הקליפות דהיינו העופות לא היו נפרדים ממנה והיו אוכלים שם · וכל זה אורות צריך יסוד עולם שנסתלק בעו"ה מן העולם ואז עפרא דעטרין דסלכות נקראת עפרה של כל העטרות כי עטרת הוא לשון נקיבה וכתר הוא לשון זכר היא שריא למרית לבר · וביו"ד אינה בסוד ד"ו פרצופין והיא אינה בפנים עכ"ם המלך בתדרו בסוד חס"ד די"ן ותחי"ם ראשי תיבות תרר המלך שהוא עצמו חסר נבורה תפארת שלשה קוין של השי"ן דאברהם יצחק ויעקב והיא שי"ן דשיר השירים ושין של שבת כלה מלכתא בסוד ש' כ"ת דהיינו בת יחידה שהיא סלכות סתייחד בעלייתה לסוד השין דאבהן כאמור בזוהר ואז היא עולה עמו ואינה יורדת ואינו דומה שבת של הגלות כשבת של ימי שלמה כי גה"י עצמו כלולים מעשר וכן כיוצא בו בחינת שבתות ונפרט בימי חגלות כביכול הוא סוד ימי הינוקי שאמרו חז"ל עשה שבתך חול של ימי שלמה ואל תצטרך לבריות לאתערותא דתתאי כי יש שני מיני זווגים האחד אינו פוסק להחיות העולמות כאחר שפסקו אנשי מעשה העושים באתעריותא דתתאי שתשבינות לה ולבעלה להעלות אותם במעלה עליונה ואז היא עולה עמו ואינה יורדת ואשריו מי שווכה לעשות תיקון שבת כראוי ער שיבוא השושבין האמיתי ויכוין בקבלת שבת להעלות אותה אל מקומה הראוי לה בין תרין דרועין דמלכא · כי יש לנו קבלה אמיתית שתהיה חגאולה בזמן קבלת שבת הוא השושבין קליפת נגה עכ"ם השכינה למעלה · ועליו נאמר וארו אינש וגו' ער זמנא דייתי ההוא בר נש דיתיר ליסמי לעננא שמיא באלף שתיתאי ולא באשלמותיה כד נתקוף בתשובה כמו שהוא בזהר חרש מדרש הנעלם פרשת בראשית דף ל"א עמוד ב' עיין שם · וכן היה ערת רצון אחת ביסי האר"י זלה"ה לא שנרם החטא שלא רצו לילך עמו וכן היה הסעשה שפעם אחת בערב שבת קמון להכנסת כלה היצא האר"י זלה"ה עם תלמידיו חוץ לעיר צפת לבוש ד'בגדי לבן הילראק ושופיצא ומכנסים כדי לקבל השבת בסוד לכה דודי נצא השדה פתחיל סזמור לדוד הבו לי" בני אלים · ופזמון מיוסד לקבלת השבת וסזמור ליום חשבת ומזמור י' מלך בגיון נאה · וברזון שהיו משוררים אסר הרב לרתלמידים חבירים רצונכם שנלך לירושלים קודם השבת ונעשה שבת בירושלים · וירושלים היא רחוקה מצפת יותר מעשרים וחמשה פרסאות השיבו קצת מן התלמידים אנו שומעים בכך וקצתם השיבו ואמרו נלך מקודם תנדיין אותו לנשיבו כיון שאמרו נלך מקודם לכיתינו נתחדד הרב חרדה גדולה · והכה כף לכף ואסר אוי לנו שלא היה בנו זכות להנאל · שאלמלא הייתם בולכם משיבים בפה אחד שאתם רוצים לילך בשסחה גדולה תכף היו ננאלים כל ישראל · שערה היתה תשעה עומדת להנאל ומחוץ שכאנתם בדבר חזר הנלות לאיתנו בעו"ה · ולכן יכון כל אדם כראוי בסורי ורזי תיקוני שבת כלה סלכתא אחר שחאיר י' עינינו ברזי סודות הרב רשב"י ע"ה ורזי סודות האר"י זלה"ה ותם צינורי התכסה ושפע מעין גובע רזי התורה ער היום-הזה · לכן אומר כהמאמר הזה וזכה ואסר ר"ש דשחנין מינה מנא טבא כל יומא ולקטין בכה דכתי' המסעי' אסף

שער רישא דזעיר אנפין

עשרה חסרים והשת' ריהיא ומנא אכתלקו ולא אשתאר בעלמא
מיניה בר כמה דכתיב קח צנצנת אחת ותן שמה מלא העומר מן
והנח אותו לפני י' לכשמרת ואלו באתנלייא לא כתיב אלא
לכשמרת לאצניעותא אפילו בדורו השתא מאן יכיל לגלאות
רזין מה שאינו נכתב בשום ספר וראוי לבפות נם כן על פטירת
האר"י זלה"ח ותלמידיו ומי שיש לו לב להבין יודע שקורם ביאת
האר"י זלה"ה לעולם היו נזירות ושמרות על שונאי ישראל ולא
חשבינן מעמד אמיתי ואחר שבא לעולם תכף נמחקה הקללה
על יד על יד והיה שלום ויעשר וכבוד בישראל. ואחר פטירתו
נתכשכה מעט עד אחר פטירת הרב ר' חיים קליפר"ז ע"ה נאה
מסלחמה של פליון לעולם ובפרט בעו"ה הבלבולים של ניצוצי
עשרה הרוגי מלוכה שהם בארץ פולין שנתגלה בעולם אחרי
פטירתו זמן מועט להיות שהוא היה צדיק יסוד עולם ומתקן יחוד
זווג השכינה עם בעלה על נצח הוד בכור ד"ו פרצופין כי א"א
לעולם בלא עליית מין נוקבין לצורך הזווג ע"י הצדיקים ואחר
פטירתו שמש ירח קרוו בתך הדור ובפרט שנתסלקה הקב"ה
חמה על שתאי ישראל שראו האר"י ומרב"ח ותא ולא שבו בתשובה
בעור שחשמש זורח לבניהם שהוא אור תורתו של האר"י
זלה"ה ולא שבו בתשובה ולא היה מין נוקבין בנמצא בעולם. כי
מחיצה של ברזל היא המפסקת בין ישראל לאביהם שבשמים לכן
צריכים ניצוצות הקדושים האלה למסור נפשם על קדושת השם
להסיר המחיצ של ברזל שלא יפסיק בין ישראל לאביהם שבשמים
והוציאו מין נוקבין בינולם לנשמת חוב על ידי נופם ונשמתם
באה בתם הש' למסור נפשם על קדושת שמו וכן באותן אשכנז
היא ארץ מולדת בעו"ה הן אשר נפוצותמו קהילות קדושות
במלחמות הרעות חלה בחרב דבר ורעב הן למשמע אזן האבה
נפשינו מחוץ תשכל חרב ומחדרים אימה תוד בה עשיריה ושכה
והיתה לבער. ואין דורשואין מבקש ובפניך אין לעשות תיקנים
ניתא לשכינה בלימוד הנורא והקדוש הזה. המבריח ובורח את
הקלפות כאשר ארחיב את ביאתי אחר הפרק הארז בסייעתא
דקב"ה ושכינתי"ה. ובפרט תיקוני האר"י ז"ל"ה ותיקוני התשובה
אשרי לכי חמיין ומפקח בכל ערב ר"ח בהתבודדות בשק ואפר
לבקש על עלבון השכינה וכובד הגלות הנדים ויולול השם ולבן
נקרא יום כפורקנן כמו שהוא היום בארץ ישראל אין להם טורח
בדרך חטר כראוי אלו על שבדינו אשר דאינו צורך נפשינו
איזלך יום שאין קללתי מרובה מחבירו ומי שיש לו מנאי יעין
בתיקוני התשובה בכל שני וחמשי שהם גבורה והוד ימידין ונאמר
ביו' טובה תיה בטוב וביום רעה ראה שלא יתפוס אותך הסקטרג
בזמן שמדת הדין שורה על שונאי ישראל דנפרש בתיקון חצות
ויא הטת לנכות על חרבן הבית שיעשר נבריאל הסלאן זמכרין
ואומר עלאין טמירין סתימין פקחי עינא אינן דמשפטין בכל
עלמא אסתכלו וחמו תתאין דמיכין סתימין בחוריכון אתערו מאן
מנמון די חשיכא מהפכין לנהורא ומנמא מדיחא למתקא עד לא
ייתי חכא מאן מנהדמחכאן ככל יומא לנהורא דנהיר בשיתא
דמלכא מקיר לאילתא ואתקרי מלכא מכל מלכין דעלמא. מאן
דלא מצפה דא בכל יומא בהאוא עלמא לית ליה חולקא הכא.
כמו שאומר בזוהר בלק דף צ"ה ע"ב זוהר חדש תורה לשונו ותיינו
שבחא דחסידי קדמאי כד מתערי בפלגות ליליא ולבתר מסדרי
שבחייהו ולעאן באוריתא שעשועא דקב"ה מאי היא אלא כל
צדיקיא דקיימין בדיוקניהו מתלבשין בכנסתא דעדן בכל יומא
ויומא ואיתסחין בטלא דזמין קורשא בריך הוא לאתיאה מיתיא
שאלין כלהו לגבי כשיתא ושאלין מה דשאלין והוא אתערו חבריא
לבתר מתכנשין ומשתדלין כלהו ברעותא עילאה דכלהו מתיכתי
דתמן יעלייהו כמה ממנן ומתחדשין תמן כמה תירושי כאוריתא
לבתר נפקו כלהו ואתמאן כד אתי אליהו לגבי אבהן איהו נפיק
ואינא עאלין וקיימין קמי אבהן וחדו בהו בכמרי בנין קדישין די
בכהרייהו ואתאן כלהו וקיימין מתחקנן כדקא יאות ובכל
אשתדלותא דאשתדילו כל ההוא יומא הוא בתירושי אורייתא
וקב"ה תיאובתיה בההוא תירושא דאורייתא דצדיקיא חדשו נרה
טילין ואשתעשעא בכל אינון מילין וכן בכל צדיקא לבתר כלהו
מתתקנן דכרי ונוקבי לסור מיין נוקבין שהו לזווג קב"ה ושכינתיה
אשר בחצות הלילה ולזווג הצדיקים אשר בג"ע לחדש הנשמות
הישנו ולהוציא נשמו לנרים וקב"ה בתר דאתרח בהו ואשתעשע
בהו בכל אלין זיון דחכמתא דלחזן אתגלי עליהו ואינן חמאן
בההוא נועם י' כדין כלהו חדאין בחדוה סגיא עד דמתפשטי זוא
ונהורא ומהוהא משיכו דזוא ונהורא דחדוה דלהון עבדין פירין
ואיבין לעלמא דא והוא איבא אחל תחות נדפוי דשכינתא עד
זמנא דאצטריך והוא תחת כנפי השכינ' העומדים בלבנת הספיר
וכך משתעשע בכל צדיק וצדיק ואמר זכאה מלכא דבנין אלין
איתברו לחולקיה ועדביה וקלא איתער מאמצעית גינת' דרקיעא
וקורא בקל תקיף ואמר זכור י' לבני אדום את יום ירושלים
האומרים ערו ערו עד היסוד בה והיה השכינה הקוראת בקול
גדול ומקוננת איך השפחה אחזת ביסוד שבה. ורוצים לאחזז
בכלילו' מין נוקבין וזהו סור השפחה כי תירש גבירתה וכן אבהון
כה אמר י' קול ברמה נשמע נהי בכי המרורים רחל מבכה על
בניה כי איננו בחיבור הזווג עמה. כרין ערמילו וקירקוא דלילה
ובל צדיקייא דתמן אתערו בבכיה וקלא אתער מאמצעית גינתא
דרקיעא דאשתמע בתלת מאה ותשעין רקיעין כמנין שמים שהוא
ז"א והוא ביצירה הנקרא מתיבתא דרקיעא ומתיבתא דהאוא בער
מסטרון כי מה רבותא הוא אם נשמע מלמטה למעלה אבל לא
מלמעלה למטה בנין דלית חדוה ושעשוע לקב"ה אלא בשעתא
דקיימא בהדי צדיקייא דתמן ובנין ראומי ואמר אם אשכחך
ירושלים תשכח ימיני היא השכינה הנקראת קן הים בנודע אם
לא אעלה את ירושלים על ראש שמחתי דכל אתר דאיתי חדוה
לקב"ה קלא נפיק וקאמי כרין נפיק מתמן ומסלק ובטש ברקיעין
ושאיג שאנן עד דכל חיילי שביא כלהו בערבוביא וזהו סוד
הפסוק י' מסרו' שאנן ומסעין קדשו יתן קולו שאנן ישאנן על נהוו
כרין נשבא רוחא ובטש בטדפין דההוא אילנא רבנפא ובל עופין
דיליה בטשין דא בדא וקלא איתער מנו נופא דאילנא וקרא זכר
לעולם בריחו דבר צוה לאלף דור אשר כרת את אברהם ושבועתו
ליצחק ניין דקלא דא אתער שמע אברהם בנא ואתקלי כרין איהו
רעוא למלכא ואתנחם בהדיה בההיא שעתא אתער רוחא חדא
מסטרא דדרום וכל רעו חדתה ואטחתה איתעתר בעלמא וכרין
צפרא וריעא אשתבח ניחא איהו לכל אפיני מלכא דאינון בני
מרעיהו וכאה עמא דיכלין למנדע מדין שמירי סתימין דמלכא
קדישא. וחזק ואמרו שאין לך חדוה לפני הקב"ה כמו בשעה
דאשתעשע עם צדיקיא. ואעפ"כ חברה יצא האומר זכור י' את
יום ירושלים לנרים התקוננות תכבייה על חרבן הבית תלת
חשבינה. לקיים מה שנאמר חי י' אם לא אזכרכי את ירושלים
אם לא אעלה את ירושלים על ראש שמחתי. ולבן תראה בעו"ה
שאין שמחה לפני המקום ברוך הוא ואין ישמח לוד אשה הגורם
בחטאו גלות השכינה בזדאי המקטרג גורם קטרוג עד שנעשה
ולבן נזרו על הבנין להשאיר אמה על אמה שלא ישיד ויכיד עבר
לחרבן הבית. זמה נעשה שקדבה עת דודים ועת הזמיר הגיע
לומר עריצי מן הארץ ושבת נאולת אמה בהוא ואין ידידה וכפנינ
לעשות תיקוני התשובה של האר"י זלה"ה עד אשר יניע עת ורצון
אשר יתמו חטאים מן הארץ ורשעים עוד אינם ברכי נפשי את י'
הללויה אתברך י' לעולם אמן ואמן:

פרק לג

עדיון נשאר עלינו חובה לבאר סוף המאמר הנורא הזה של
מדשת ויהי בסוף החזיון של אליהו הנביא ז"ל באומרו
עצמו הה לשונו עד לא מרים רא רישיה דמארה ועד לא גליש
למטרוניתא. פי' כשראה אותם עיפות שהיו מבקעים השערות
בשערות והוא רמז לאדומים שהיו מצירים לישראל בכמה מיני
צרות ואין מי שיעין עליהם כי נסתלק צדיק יסוד עולם כי ידוע
שהרחמים נאחזים בנוקביה דחיינו בשעה ראשה והקליפות בשעה
ראשו בזמן הסטנו' ומי שלומר בתכמ' זו כראוי הוא תולש אותם
כי הם על ראש השכינה כמו משא לבד על ראשה לבן נם חכמ
נקראים שער כדכתיב קרקר שער מחלך באשמרי וסוד שעיר א'
לעזאזל ונם עשו יוכיח הנקרא איש שעיר ונאם' כלו כאדרת שעיר
לזה אמר רישא דמטרוניתא כלומר עד שלא היה עיקר תלישי
לתקליפות

שער רישא דזעיר אנפין קמב

לחקליפות האוחזים בסיעתיה דסמאל וניתא לכן לא אתברו
תיפות אז הבין רבי יהודה ז"ל שהוא חזיון של חידה לחבין משל
ומליצה דברי חכמים וחידותם בשכשול חטא עץ הדעת שהורידו
את השכינה למטה מעשרה ספירות של נ"ה דזעיר שהם אריכי'
יותר למטה מיסוד ברית קודש בסור חמיקי יריכיך ואז תיפורת
דהיינו הקליפות אוחזים בה ונורמים גלות שכינה ועון הדור וכל
זכן שרבי שמעון בן יוחאי ע"ה היה קיים היה מוציא לאור תעלומו'
חכמת הקבלה הזאת והיה מזמר את הניצים בין הארץ והעלה
השכינה למעלה מנצח והוד ואז לא יכלו היפופות לבקוע חיניה
כי כל הלומד בחכמה הזאת כראוי מזמר עריצים ועוקר אותם
משרשיהם ולכן נקראו בלשון הזוהר גלישא באומרו ער לא גלית
רישא דמטרוניתא · והבן ועריין צדיק אהה לדעת החילוק שיש
בין מריטה לגלישא באופנו ער לא מריט וכו' ועד לא גליש והוא
זה כי המריטה היא עקירה לגמרי שאפילו השורש לא נשאר שם
והוא קליפת הזכר כי בקליפות יש זכר ונקיבה וזכר הוא יורד
ריחני והשורש שלו כשיעורית זעיר היורדים ער הטיבור שלו נמצא
השורש של קליפת הזכר הוא אוכל למעלה כין חטבור ולוה צריך
מריטה שלא יהיה נשאר שם אחיזה לגמרי וצריך לעקור אותם
עם שרשיהם · ער שלא נשאר שם שום זכרון בעניין סחיית עמלק
שנאמר מחה אמחה את זכר עמלק אפילו מתחת השמים שהוא
זעיר מטבורו ולמטה מכ"ש ממבורו ולמעלה · והענין הוא שאינו
עובד ה"ז למעלה אלא מתחת השמים לכשה הרכה בבריאה
ואחיזתו מרחוק והוא אומרו ויונב כן כל הנחשלים אחריך כל
הניצוצות החלושות מכין הדבקים מן השיערות הנקראים אחריך
הנעשי בסור אור חוזר הנקר אחוריי · אוכל הנקיב של הקליפו'
השור' שלה מן הטבור ולמטה מקום רחל ואינ יכולה לאחוז למעלה
שנאמר זה לעומת זה עשה אלהים · והוא אומרו ער לא גליש
רישא דמטרוניתא פירושו כמו וגלת שנשאר השורש כרי אחיזה
בסופי שכספר ראשו שנשאר שם השורש כי אפשר בזמן הגלות
לעקור אותם משרשיהם ממלכות היא השכינה כי א"א לכלות
פשע ולהתם חטאת אפי בזמן שבית המקדש קיים ער הזמן שיבוא
משיח עני ורוכב על החמור להחליש כח הטומאה ילהמתיק ובזה
תבין סור המשיח למה יבוא רוכב על החמור כרי להכניע הקלי'
הקשה מצד הזכר הנקרא חמור כי מצד הנקיבה נקרא אתו"ן וגם
בזה תבין סור הפסוק ושעשע יונק על חור פתן כי פירושו הוא
ושעשע יתק שהוא סטטרו"ן הנקרא נער על חור פתן שהיא
הקליפה מפני שכבר נפתקה ויעל מארת צפעוני שהיא הנקיבה
שנקראת לילית בהיות שכבר נפתק נמול ידו הרת · וזהו סור
שנים אנשים מרנלים ששלח יהושע כשכבש את הארץ שהם היו
מנבורות עז"א ויוא"ל שנפתקו בכבישת הארץ ולכן כששלחם
הלכו בית אשה זונה שהיא הקליפה הנרולה ונקשה לכתקה ובהיו'
כי תכף כשנכנסו שם נפתקה לכן אמרה נפלה אימתכם עלינו
מפני כי היו באים הנבורות במיתוק ולכן לא קם עוד רוח באיש
ואמרו רבותינו ז"ל כי באו שרי יריחו לשכב עם רחב ולא קם
מאותם לשכב עמה מפני שכבר נפתק צר הנבורה · והטעם הוא
כי דינין דסבורא דקיק ותכף הם נפתקים ולכן לא קם עוד רוח
באיש דייקא · אבל דינין דנוקבא בהיות שהם קשים מאד לא
היו נפתקים ער זמן שלמה והוא סור אז תנואנה שתי נשים זונות
אל המלך פי' אז נפתקו ולא ער עתה ובהיות כי עריך לא הניע
הזכן לנמרי נשיו השו את לבבו ולא יוסתקו כשלום ער ביארת
הנואל בכהרה ביכינו אוכ"ר ובזה תבין סודות נדולות ער אין
חקר תוראות מאוד ומה' אשאל הסחילה שנליתי כבשינו של
עולם · ועשה אזניך כאפרכסת לשמוע רזי עתיק יומיא שלא
נתנלו לשים עדם מימות רשכ' ואילך ער יום בוא מוריגו ורבינו
האר"י זלה"ה וראוי לבכות ולקונן על הערירו תחת אשר הער למות
נפשו ואם יחייני ויזכני הקב"ה לבוא שנית על קברו אשר בצפת
תוכ"ב אדרוש עליו הפסוק הזה רוח אפינו משיח יי' נלכד בשחיתות'
אשר אמרתו בצילו נהיה בגוים ונפל"ה עטר"ת ראשינ"ו הוא ר"ת
נ"ר שמת בקצרות שנים אודות שהיה מגלה הרבה סודות שלא
היה העולם כראי עריין והכל היה על ידי הפצרת רביחיים תלמידו
שהוכרח לגלות לו בציווי הבת קול שנזרה עליו לגלות לו מה

שער רישא דזעיר אנפין קמב

שישל ממנו והיה לו לר' חיים זלה"ה ליעצו רוחו באותן השתי כודו'
שנקשה ממנו שיניחו מלהפציר בו בלי השתי פיפי' ולא רצה להת
אל לבו להבינו ל אחריתו ועל ידו נלקה כל העולם ונפתלק ממנו
ארון ה' אור שביעית היפים ואין לנו כי שיתן לנו שם ויר בהתכללות
הזאת ער יערה מכרום רוח אפינו משיח יי לנחמנו שנית והוא
יחזיר העטרה לישנה · בצל' חכרחי ופריו פתוק לחכי ונפתל
חרמון היורד על הררי ציון ברך אותי פו"כ עין כי שם צוה יי את
הברכה חיים ער העולם · יתברך יי לעולם אמן ואמן :

פרק לד

ואתה החכם המעיין בספרי זה תצפין לישרים להבין הכור
של פיתוק נבזיון עוה ועול אשר נתלו באחורי אחוריי'
תיליונים · אשר יוצא בתהום והוא למעלה מכנו נם כן המבין בין
שהם נתלים בקב"א אלהים אחרים ול תהי הסיד הזה קלה בעיניך
להוציאו מהר כי הוא אחד מננזי כוזרות של רבי שמעון בר יוחאי
ע"ה שהנניז בספר ספרא דצניעותא שהכתיר וננז בתוכו כל
ננזי ורזין דיליה ולכן קראו ספרא דצניעותא כי הוא מורה על
צניעת וננזית רזין דיליה הננזים בכפר הזה · וזה לשונו בספרא
דצניעותא · בפרקא רביעאה · ויראו בני האלהים את בנות
האדם היינו דכתיב שני אנשים מרנלים חרש לאמיר בנות האדם
דכתיב אז תבואנה שתים זונות אל המלך בניניהון כתיב כי ראו
כי חכמה אלהים בקרבו (ונמחקו הנקיבות על ידו) אז תבואנה
ולא מקדמיתא · והוא מובן מעצמו על ידו פירושי שפירשתי
בפרק הקודם אל זה כי בני האלהים הם היו מנבורות עוה ועזאל
דהיינו הקליפה של הזכר הנמחקת בכניסת הארץ ובזמן שלמה
המלך ע"ה דקיימא פיהרא באשלמותיה והיו כל הרוחות
משועבדים לו ואפי הנקיבות לכן נאמר אז תבואנה ולא מקדמת
דנא שלא היה זונ פנים בפנים זעיר אנפין בנוקביה שנאמר כי
צריק יי' צדקות אהב הם נצח והוד ישר יחזה פניכו להזדווננא
אנפין כאנפין על ידי צדיק יי' פירוש יסוד של זעיר אנפין · אבל
על כל פנים לא היה המיתוק לנמרי שלא היו כל כך כשיעורים
לה אחר החטא כנראה ממעשה אשמראי מלכא דשדי בניסין
בפרק מי שאחזו שעבר על ג לאין שבתורה לפיכך נשיו הטו את
לבבו ולא היו נכניעים כראוי לעבודת המקום ולעבודתו של
שלמה המלך ע"ה ולזה נשיו הטו את לבבו ולא ניחה בהם
ונתקלקל ענין הדעת טוב ורע בכאו יקרה · ולא הניע מיתוק
לר"ע שיעשה טוב ער יהות המשיח והעיד הרמב"ן ע"ה על רבי
יהודא החכיר זלה"ה שהיה יודע ענין הדעת טוב ורע על מחכונתו
ר"ל שהיה יודע כל פעולו עולם היצר מה שחתת יד הנער מטטרון
פעולת הטוב הם כותר ופעולת הרע שהם אסור כנודע והלוא
אפילו פעולת הטוב הם אסור לעת עתה דווקא למי שלא ניתן לו
רשות כן השמים אבל לרשב"י ורכי יודא החכיר והאר"י זלה"ה
והכיריהם להם ניתן רשות על ידי אליהו זלה"ה ויש להם יכולת
לפעול בטוב החוא · ונם שלמה המלך היה לו יד ושם בשמורת
ופעולת נוראות מה שלא קרהו שום אדם זולתי כשה רבינו עליו
השלום ער שהכריח את כולם לעבודתו ואם לא היה הוטא היה
נשאר העולם בכיתוק והיתה כמעט כדמיון נאולה שלימה וצריך
אתה לדעת כי כשמתמתקו כל כת הקליפה אז כת הטהרה נובר
ונראית כמיעט הקליפה כאלו היא טהרה וזה הבין מאמר נפלא
שאמרו חז"ל לעתיד לבוא הק"בה מביא ליצר הרע ושוחטו בפני
הצדיקים נראה להם כהר נבוה ספני שאינם רואים אלא טהרה
ואין קליפה מורה טהרה · והם נוכים כדוב השמחה ולרשעים
נראה להם כחוט השערה מפני שאינם רואים אלא קליפה פשיט
רואים איך נתכיעה הקליפה ואינם רואים צד הקדושה שבה כמו
הצדיקים אלא צד הקליפה שבה בלבד · ולכן רואים
אותה כחוט השערה כפני שכבר נמחקה ולכן כוכים איך לא יכלו
לנבור עליה כי כל כוונות שצריך האדם לכוין ולעשות במעשיו
הוא להכניע הקלי' וזה תבין למה שלמה המלך עליו השלו' לקח
את בת פרעה לו לאשה אבל כוונתו היתה לכיוך הקליפה הקשה
כי היא בת מלך ובהיות כי יעריין לא הניע הזמן לא יכלה עמו
אלא

אלא נשיו הפו את לבבו וכן בפרשת אחרי מות כוכיר גבורת עוה ויאהל · עם השתים נשים וגורת והר גרול דף ב׳ עמוד ב׳ עלה ב׳ בסיפו מה לשונו הרין בנין ינקין בכל יומא דאקרין מאללי ארעא ובודו הוא הם מרגלים את ארץ הקדושה היא מלכות אם היא למעלה על נצח והוד בגוף ר״נ פרצופין ואם היא נשלכת ח״ו למטה כאמור למעלה שיכלו הקופרא דדיינו הקליפות לאחוז ולינק מסמא ח״ו ואז גורם זה גלות שכינה וגלות ישראל בעו״ה ואז תרי נשיהזמה שולטים על שונאי ישראל כאמור וזהו אומרו שם ודא הוא רזא דספרא דצניעותא דכתיב וישלח יהושע בן נון כן השטים שנים אנשים מרגלים חרש לאמור ואלין ינקין כתחות סטרא אחרא · מן אחורי אחורים העליונים · דהיינו כאלו אומר בסוף המטה שהיא לצד החוץ והמלכות נקראת ממה כנגדן והם תחת הרגלים לצד החוץ כדתנזיק דפרגלא היו דופקים על ראשם ולא הניחום לעלות עוד אל היצירה ונשארו בישיה בסופה באלהים ובירופיו שהם אור חיצון של התיצונים כיאין שם מקוף ואו הנבורות הם לצד חוץ ורגלא׳ של השלשלת מחובר בתהום הפוכו המוח שהוא עלמא נוקבא דתחומא רבא אשר שם מגיעים אלהים אחרים והם היו כפוי פוכה ונענשו שנשלכו מן השמים שהוא יצירה הנקראת מיבמא דקיקיון פתיבא דהוה גער משטרן גפלו לעולם העשיה בסוף הקרקפתא וראש תחתם של עלמא נוקבא דתחומא רבא והו סוף שנפלו בין שמים לארץ דהיינו בין סוף היצירה הנקראת שמים וראש הארץ של עשיה לצד חוץ של סוטאת קבר התהום אשר שם התשלם המוחלם שנאמר ותשך על פני תהום וש הרי חושך כנגדם למטה הם מעבר לדרך לשם ואין השפיר אפילו על עיפי שמיא ולא שנח כף נש לשלוט לפרוח שם אלא לבלעם · ולעוף של ב׳ לך הנעשה מכנף תהב ומעי מחכות בשיעת ירתן ובלחשים ובישופים של ירעוני כאשר האמרתי בשיעור קרית ארבע בענין זה בשיעור הנשמות אדבר בו באריכות בעזרת קב״ה ושכינתיה ·

ואחר זה אומר שם בפרשת אחרי מנן תרין נגוח בתחות רגלהא · ועל דא כתיב וראו בני האלהים את בנות האדם כי טובת הנה · ואלין מתאחדין בפרצפא דתהיא ערפא ואלו הם תילים של הסטרא הזאת והם עלי תאנה · והם קוף הטופרין שאחזק בהם הזוהמא שהרגלים והסליון יבין שהוא קוף הקדוש ודא הוא דתניען דכתיב את תבואנה שתים נשים זונות אל המלך אז תבואנה לא בפרשת בנא ובזמנא דישראל לתתא אהדדין קדל סכתה קב״ה מה בחיב עמי גוגשיו מיגולל ונשים משלו בו זהו סוד נשים כציון ינוי בתולות בירי יהודה וכן בסוף אחרית נשא אומר שם ענין סורות עוה ועזאל ע״ש ותמצא ביאורו על נכון כי ישרים דרכי ״ צדיקים ילכו בם ופושעים יכשלו בם זהו ממש גורל אחר לעזאזל בגרמו גוזר אחרי מות שנשלח השעיר למדבר הלזו · הסרגלים אי קיימא ארץ בהיסגותא אם לאו כראסרן אם נפלה שפרת רבם בחרדל למטה יושבת עליו שכינה נקיים ועל זה נאמר ואל אשת נדת טומאתה לא תקרב לגלות ערותה כי בעלי דינין אוחזין ביונקים מסנה ח״ו בעין הרוי ואז יש גלות שכינה וגלות ישראל ואז״כ נישית כלה הכנסת בחופה אחרי ספרה טובעת יכי נקיים כי בכל פעם בתולי״ה חוזרים וכזמן ימי חבריקה שבורקת ״ה עצמות אוי לו למי המקרב עצמו אצלה אם הוא מן הקליפת נכרת מיד באותו מעשה של תרץ אחיות בכם׳ סוטה אחזתה מתת ברית הכים המאורים וגם מן עם הקודש יש להזר בעין קל באותו וסן כעין ימי הספירה שתם שלא בטהרה אשה לבעלה כאשר אבאר בסיעתא דקב״ה ושכינתיה במקומו מתו תלמידי רבי עקיבא כ״ד אלף בעין שלא נהגו כבוד זה לזה ואין״פי שאינו אלא עין קל כו הזמן גורם והיא עת רעה חולה תחת השמש דיקא המשכיל ידום בעת תהיה כי עת רעה היא כי בעין רחמא עקשנן כחחיא דהד קסינא בסכ׳ מנחות פרק חבלת כלאכא אשכתיה לרב קסינא אכר ליה קסתא קסינא סרינא בקייטא סרבלא בסתווא צציה מת תהא עלית אכר ליה ענשיתון אינשא אסר ליה אין בעין רחמי עלי ואנין מיתת תלמידי רבי עקיבא כ״ד אלף חן כ״ד אלף שמחו עם זמרי בן סלוא בזמרם עין שטים שלא הוטהרו ממנו עד היום הזה שאין שלילת השלום ושנאת חנם נכנא אלא בנשכורת

פנומת דכתיב אין שלום אמר י׳ לרשעים וכל שכן בשמיבה פשלו איש באחיו ולכן תלמידי רבי עקיבא שאמרנו שהא חלקן כבוד זה לזה עד אשר יחדיו יכלו דמיתו מותא תגיא באורחא זרק ואף דור המדבר שאמרו בשנאת י׳ אוחנו לכן נגזר עליהם ונגריבם אתם יפלו במדבר הזה ר״ת מאי״ם שגרם להם אי ברת אחרת שתוא נוטריקון ״איכה ״ישבה ״בדד ״העיר ״רבתי ״עם ״היתה ר״ת אי״ם רע״ה שהם היו סמחצב נבוה מבקור האהבה רבה כגודע דעליה כתיב הכל היה מן העפר אפילו גלגל חמה · ולא עמדו בשלותם אדרבה השחיתו להבנים את השנאה בתחום המלך העליון שהשלום שלו ונדולו להתעכל והסתון בעפר המדבר מקום נחש שרף ועקרב עד היום הזה כנרמז בזוהר והוא סיום כי שול הנופל הוא הנוף המתפעל בזוהמא ומחוייב ליפתל וכטעם בגרי ערכים ופשוש כי העולמים מן השלימות לובשים בגדי אבל ובשובם לשלימותם הוא להם הפשטות בגדי ערומים ללמש בגדי ישע מעיל צדקה · וענין הריב שהיה בין רועה לש לריעי אברהם עד שאמר לו אברם הפרד נא מעלי היינו דכתיב ולא נשא אותם הארץ יחדיו שהרחיב מקום אהלה לשניהם אפילו באותו שעה אשר הם עליה ואחרי הפרד לוט מעליו רחבת ונמחתה לאברהם לבדו דכתיב שא נא עיניך וראה צפונה ונגבה קדמה ומה · וההפך ללוט שנתעצם ישיבתו תחילת ישב בערי הכפר אחר כך ואהל עד סדום ולבסוף עצם ישיבתו בשער סדום ונפ שם לא הונח לו כי אין הבור מחשלא מחוליו והמבין יבין בזמן הגלות נקראת ארץ בבו הבעי שאינו מחזיק עוריו כך נתכוונה ארץ ישראל וראויה כהר המלך שהיה בו ששים רבוא עיירות בישובו של ארץ ישראל ועתה אינו מחזיק ששים רבוא קנים וכל זה מפני בני עשו ושאר אומות הישובים על״ה נתכוונה ואינה מגלה מחוותיה שנשתכח בה ארץ ישראל כך לא רצתה ישיבתו של לוט והמקום לא היה מקבלו מכח הפסולת שבו ולעתיד לבוא נאמר בנחמת הארץ האריבי מיתרין ויהודה וירושלים שתתרחב עד דמשק להבדיל ריבוי ואכלויה שנאמר והרחיבי מקום אהלך ונאמר מ״י ילד לי את אלה ונאמר שאנו מרים עיניכם וראו מי ברא את אל״ה אמא חוזרת על בנין לקיים מה שנאמר אם הבנים שמחה הללו״ה ראיתון אבא ואמא יצא לנו מנדן ריתן שנרול מדת השלום אף על פי שיש חפא כפורסמרי אין לו למקומו מקום לקטורג לכנס ביניהם כמו שאמרו חכמינו ז״ל על פסוק חבור אפרים עצבים הנח לו חלק לבם עתה יאשמו וכן אמר רבי שמעון בר יוחאי עליו השלום בזוהר פרשת תרומה דף פ״ר עמוד א׳ עלה א׳ בר אתו לקמיה דרבי שמעון ופתח באפיהו סימן · אמר עולו בני קרישין עולו ורחימין דסלקא · עולו רחימין דילי · עולו רחימין אלין באלין · דאמר רבי אבא כל אלין חבריא דלא רחימין אלין באלין אסתלקו מעלמא עד דלא משא זמנייהו כל חבריא ביומוי דרבי שמעון רחימא רפשא ורוחא חדא ביניהו · וכען כך בדרא דרבי שמעון באתגליא וחזי · דהוה אמר רבי שמעון כל חבריא דלא רחימין אלין באלין נחמין דלא ליהך באורח מישר · ועוד העבדין פגימו בה דהא אוריתא רחימו ושחוה וקשוט אית בה · אברהם רחים ליצחק יצחק לאברהם מתחבקין דא בדא · ואף על פי שיצחק הוא דין הוא נוחן עצמו לעקוד מן אברהם אביו איש תחסר ותחסר נוברת על הדין · יעקב תרוייהו אחידין בה · ברחימו ובאחוה יהבין ליה רוחיהו דא בדא · חבריא כההוא דונבא אצטריכו ולא למעבד פגימו · כיון דחמא סימן באפיהו ואסר לון הכי · (והוא הפוקו שהיה מאיר בפנים שלהם כאותה הלילה) אמר ליה וראי דהה נבואה שריא על בוצינא קדישא · והכי אצטריך לון למנדע · בכדי רבי שמעון שיתנו לו רשות לגלות ויאמר חד מלה מאינון מילין דלחישו להו מנו ריש כתיבתא דנו עירי דלא אשכחו באתגליא דא היא מתרא היא מאמא לכו בני רחימאי כני רחימין דנפשאי מה איבעיך אסרו לי בלחישו ואנא אימא באתגליי ולמנא דנחמי אנפין באנפין כרי אנפין כתכסין דא בדא וכן נראה מטעמי דאור״י זלה״ה פעם אחת נידבו ששאלי בכהנ״ר חיים נר״ו התיכפת של תרין עירולי דאיילתא עכדו קבאי דעותא דגיחא

לי וכו' ושמע קול דאכר אברהם ויצחק היו וכל העניין כולו והוא מוכא בזוהר פרשת מצורע אבל יותר היא בשלישות בזוהר חדש מדרש חנעלם פרשת נח דף ל"ז עמוד ב' ובתוכה יותר בכראה שם פרשת מצורע היא מוסיפה מאוד ואמר ליה האר"י ז"ל בחייך רבי חיים שתניח אותי בכאן שלא אפרשנה לך ויגיעם לי ולך ולכל העולם שמוד גדול הוא בכאן ואינם רוצים שאגלה אותו אמר ליה כוכרח אתה שתגליהו לי על כל פנים חזר אמר לי האר"י ז"ל ראה שאם אגלה לך אותו הסוד סופך שתתחרט עליו הרשה גדולה ואני מתרה בך אבל אני מוכרת וכאוות שלא למנוע מפך כל סה שתשאלני על כן אני מזהירך שתניחני מלפרש לך זו התוספתא תור הרב רבי חיים צ"ו ואמר אני רוצה שתפרש לי אותה התוספתא על כל פנים אני פירש לו התוספתא וגילה לו עודה ואחר שגילה אותה אמר שכבר יצאה הנזירה שיטת האר"י באותו שנה מחמת עגש שגליתי לך זה הסוד ואתה כעצמך נרפת לך זה ההיזק שאם לא היית מפציר בי כל כך לא הייתי מגלה לך אלא חזו בקנשים אותי כן השמים וכבר רמזתי לך כמה פעמים ואתה לא רצית לתת לבך לזה ואכן אין אני חש עליי ולא על בני ביתי אלא עליכם אני מצטיער איך אניח אתכם בלי שלימות התקונים אך נתעצבו התלמידים אל לכם ואמרו הלואי לא היינו שואלים דבר אתר כך עשה האר"י ולא"ר הסנר אחר לאלו העשרה חבירים ותקן תרחים להנשים והטף בפני עצמו באותו החצר של בית הכנסת עצמו ולסוף חמשה חדשים נפלה קטטה אחת בין הנשים בערב שבת והנשים הגידו לבעליהן ונמשך מזה עד שגם החבירים נתקוממו והרב עליהן השלו' תמיד היה מזהיר אותם על האהבה ואחוה שיהיה ביניהם תמיד שלום אהבה אחוה ורעותו והיום עברו על דבריו כעוונותינו הרבים. ולעת ערב יצא עם החבירים לקבל שבת וחזר לבית הכנסת מר ועוף וישב כל זמן התפילה באנינות ומחר"ר חיים עליון השלים כשראה אותו באותו קנגן נבהל מאוד כי לא כן היה מנהגו לישב לאחר שסיים הקהל התפילה. הלך רבי חיים אצלו ואמר לו רבינו למה ראיתיך כל זמן התפילה באנינות ובמר נפש. א"ל האר"י ז"ל ה' מפני שראיתי בקבלת שבת שמואל הרשע ואמר זה המסוק גם אתם גם טלכם ר"ספו מכאן נראה שבכר נחתם גזר דין בעוונותינו הרבים ולא נתחם אלא בעקבי קטטה שנעשה היום בין החבירים שכל זמן שהיה שלום ביניהם לא היה לו בית כניסה לקטרג וכן היה בעוונות מרבים באותו שנה נתבקש בישיבה של מעלה סורינו ורבינו עטרת ראשינו עם תמשה תלמידיו ועליו נאמר רוח אפינו משיח ה' נלכד בשחיתותם אשר אמרנו בצלו נחיה בגוים. ער יערה רוח ממרום לנחמינו על ידי הגואל משיח בן יוסף הנקרא מנחם משיב נפשי. והוא יחזיר העטרה לישנה חזו סוד מיתת משיח בן יוסף שיתגלגל עד שיתקן מה שהזה ירבעם בן נבט כי הקדוש ברוך הוא אינו כשלם רע למי שלא עשה רעה אלא בשלם ובמשקל ומאזני צדק של יתר הכל ואין לאדם יכולת לתקן סה שהעוה חביבו ואין מלכות נוגעת בחברתה כמלא נימא ואין אדם יכול לבגום נתחום שאינו שלו ובן דוד המלך עליו השלום הוא נשמת אדם הראשון בסוד אד"ם שהוא נומריקון "אדם דוד" פשיטא הוא בעצמו יתקן חטא אדם הראשון עד קצתו מהוא שיסור מפייסך צמח איש צמח שמו הוא דוד ביצעמו ואז בלע המות לנצח ומחה' אלהים דמעה מעל כל פנים כי השכינה תחזור למקומה אל בעלה שנאמר עליה ה' זא"ת עולה מן המדבר היא הקליפה וגלות השכינה עולם ואז אין צורך לבכירה על הנרן ביתו יתברך הבדדי כל מי ששמע קול בכיית השכינה הוא נוכה מי ישמע ולא ידע חלא למשמע אזן דאמנה נפשינו מכל שכראשונים בעצמו הוא אופרי שיכחזר דמעה מעל כל פנים ואז יקוים צהמתאבלים על מרכן ביתו יתברך פסוק זה שנאמר ששו אתה ג"שוש כל המתאבלים עליה ופלגי שציער עצמו בצרות הציבור יזכה לראות בנחמות ציבור ואז תזרפת עמו יכיר כן הארץ שהוא דביקות ואחוה הקליות בהשכינה הנקראת ארץ החיים. והם תזרפת עמו וכן חזו אמר אל תשמחי לי אויבתי היא לילית ואיבת שתעקר בתחרה בימינו עם בעלה

כאשר נפלתי קמתי שנאמר ביום ההוא אקים את סוכת דוד הנופלת ולכן יקרא משיח בן נפלי ושכשפול מלכות הרשעה עם כחה לסעלה לא יהיה להם הקומה עולמית שנאמר ביום ההוא יפקוד ה' על צבא המרום במרום ועל מלכי האדמה באדמה ונאמר ביום ההוא יפקוד ה' בחרבו הקשה על ליתן נחש ברית ועל ליתן נחש עקלתון הם כמאל ולילית וגרו את התנין אשר בים הוא התנין עור הנקרא תנינים אשר הוא שושבין ביניהם ביניהם וכל אלה וכו' הקים המא יתקדש והטומאה תהיה נשרפת כולה מסור שלהביהא דאשא דכיצלי שכתא המבדלת בין קליפות נוגה ובין שאר הקליפות כן יהיה ארץ אדום שרופה למעלה ולמטה כמו שניבא עליהם עובדיהו הנביא וכמו שהיה אצל ארץ פיחון שנאמר רצא אש כחשבון ולהבה מקרית סיחון שיפרשתי סינכו במקומו. ואז ארץ ישראל תהיה כמלוא כל העולם כולו. כי יתקדש מקום החלל של עצמותו ראשו ככמו סופו שנאמר אני ראשון ואני אחרון ומבלעדי אין אלהים באמצע. ואמרו חכמינו ז"ל שחללה של גיהנם נברא קודם שנברא העולם וקשה לן מה לן אצל תלולה של גיהנם יותר מבגן ערן וכיהיא חביבה יותר בגן ערן דינא הכי אלא מחברו כמו שאמרו חכמינו ז"ל גיהנם כלה מה אינם כלים על דרך חצי אכלה גם חצי כלים הם אינם כלים כי נעשותם הם נצחי בסדר הטוב. והוא אשר אברהם בקש מאלהינו ויעתר לו שנאמר אדני יהוה במה אדע כי אירשנה פירוש השלשה שמות אלו עולים ג"ן ער"ן דהיינו אדני יהוה אלהים שמורים עליו הנקודות וכבר נודע לכל כי היה בנקודת אלהים הם סדוותיה של אימא הם הנקודה המסותקת הם המשתוים בעביותם אל הבן אדם והוא יותר מוכן לקבל הנאותיה מן החסדים שהוא מטור יהיר. ואבא היא הנקראת עולם חבא ושם הוא סוד טיעם ה' שנאמר לחזות בנועם ה' ולבקר בהיכלו של קודש הקדשים ובקשת אברהם היה שיהן לו הקדוש ברוך הוא זרע נצחי לי ולבניו עד סוף כל הדורות לבלתי ידח ממנו נדח כאומרו כל ישראל יש להם חלק לעולם הבא והשיב לו הקדוש בריך הוא לך ולזרעך אתן את הארץ הזאת שהיא ארץ החיים והראה לו על מלכיות היהיו ארבע גליות ובהם כמו שאמרו חכמינו ז"ל על ידי אלו העונשים יכפר הנגע מהם ואז יהיה טהור לכנס לגן ערן וכל ישראל סופם להיות צדיקים על ידי כור הברזל ועל ידי גלגולים וחלק גן ערן שלהם ממתין עליהם כאימתי יהכשרו לקבלו ואז יזכו ללכת סחיל אל חיל ויראו אל אלהים בציון שנאמר ועמך כולם צדיקים פירוש כולם מוכנים להיות סופם צדיקים כי ידייעתו של הקדוש ברוך הוא אינו כידייעת בשר ודם כי ידייעתו של הקדוש ברוך הוא כקפח נסוד הכל צפוי לקצה האחרון וכופו להיות צדיק בכליות הזוהמא מהם ואז שאמרו חכמינו ז"ל בנשמותיהם של צדיקים נמלך וברא את העולם ראה בידיעתו המקפה שכופם להיות צדיקים וילך הזוהמא מהם הגלות אליהם מן הרע של עולם התוהו והוא גרם בנזקק של הבחיר' העולה על בחשבת בני אדם וידיעתו של הקדוש ברוך הוא היא הרפואה לזה שנאמר אני מחצתי ואני אחייב לרפאות ושופים הם הבני אדם המקשים הידיעת מכחשת חבחידה וכי כמה לבחירה זמניות של הבן אדם החלוט אצל הידיעה של הקדוש ברוך הוא שאינו זמניות אלא חי וקים לעד ולזמן שילך הזוהמא הזאת כקנו שנעשה צדיק אז לא יפסקה ממנו שם צדיק נמצא ידיעתו היא נצחי ובחירתו זמניות ואם לא חטא אדם הראשון לא היה קדמה בחירה רעה ההיא שהיה אצלו יחידה חיה ונשמ' אשר בולו טוב וקודש' וקדוש הקדשים. ואלו הפרסים היו מסחלקים בגניות מן התומא דהיינו מן אדם הראשון ואז תלכה הבחירה הטובה הכוכרת בניציצה שכולה טוב ובאה הבחירה רעה מוכרחת ובחירה טובה נרחקת בקרן זויות אצלו ובאותו היום נחליף בבחשבה טובה של זוין בני אדם. מה שהיה קודם מוכרחת צד הטוב ובחירה רעה התברכה להחקמץ נעשה אפכא ובשאנוא לבאר הידיעה ובחירה בסייעתא דקודשא בריך הוא ושכינתיה אציג לפיך מאמר אחר מתזהר אשר בו יעורש כל דברי הפור הזה עד קצו

שער דישא דזעיר אנפין

והמאמר הזה הוא חסר בזוהר פ' וירא על פסוק ראשון וירא אליו אר"ש שהרא' הקב"ה לאברהם דור דור ודורשיו א"ר יוסי וכו' וכל עניינו הוא על הידיעה והבחירה ולא עמדו על סוד הדבר ער שבא א"ה ברמות תר סכא וגלה להם הפור הזה ואר"ש עליו דלית כוותיה בחוכמתא בכל בריין דברא קב"ה בגין דהוה יצר כפיו ומיי אשאל המחילה שנליתי כבשונו של עולם ויי' חפץ למען צדקו יגדיל תורה ויאדירה בלבי ובלב כל החנפים בצילי להאיר לפני קורשא בריך הוא ושכינתיה בצלו חמדתי וסריו מתוק לחכי מאולפין חדתין דאורייתא של ריש מחיבתא דגן עדן שהוא קב"ה בעצמו · אשאב מים ממעיני הישועה גל עיני ואביטה נפלאות מתורתיך לאדם מעדכי לב ומיי מענה לשון אלינו יללא"ו :

פרק לה

הדרן לשמעתתין שער באשה ערות וכל אשה שמראשה שערותיה גורמות להיות חס ושלום מדת הדין שריא בביתא כי שער נוקביה הם דינים קשים ולכן קמחית אמיה דכ"נ דהיינו' ישמעאל בן אלישע כ"נ וכתה לחעמיר בנים כהניס גרולים על שלא הראה בביתה שערותיה ובזה כבשה מדת הדין וזכתה לחסר יגלאה של הכהן גדול כחנא עלאה שהוא אריך אנפין שנאמר כשמן הטוב על הראש יורד על הזקן זקן אהרן שיורד על פי מדותיו כשל חרמון שיורד על הררי ציון כי שם צוה יי' את הברכה חיים ער העולם דלתת' שהוא שיער נוקביה ללבנם כאשר פירשתי בשער הזה וננזנה בזה גוון שיער נוקביה שהם דינים והם ארומים לכתחילה ונתכסה בציצית לבן שהוא הארת עתיקא קדישא שערות אריך שהם לבנים · וזכתה לשמונה כהנים גדולים שהם היו בניה ממש והם סוד הח' שערות שזוהרת היוצאים מתוך השערות של נוקביה ומקוליות כל אחת משמונה חושין שהם ס"ר כנגד ס"ר כנפים שכבל חיה מחיות הקודש ונכנסו לאבא יש שמונה תיקונים הנגנזים שאמרנו במקומו והוא קרחה בראשו ואין לו שיערו כי מבניני האור שלו מוכרחים להכנס בזעיר נוקביה כדפירשנו במקומו ולעניין זה שלא יראו השיערות חוצה הוא להכרית מקור הקליפות האוחזים מטבודו דזעיר אנפין ולמטה אשר שם יעקב ורחל · ולבן צוה יי' ללוים להעביר תער על כל בשרם להכרית מקור הקליפות אשר יניקתם משם ואז יהיו הלומי רעב ופגועי כפן והגוים חרוב יחרובו והיו כלא היו וכן איתא בזוהר פרשת תזריע זוהר גדול דף כ"ב עמוד א' וזה לשונו תאנא כלא הוא בחד פתקלא סלקא ואשום דרישא דתאי מתאחדן ומתעברין בשערוי דהאי אקרי רישא קשיא רצוני לומר לפי שקליפת חזכר אוחז בשיערות זעיר נקרא דין קשה לפיכך צריך מריטה וכד אתעבר מיניה שערא דרישא אתכסם ודינין דלתתא לא אזדמנו לינק ממנו הם דינין שלמטה שנעשו מהם קליפות ובגין כך אקרי טהור דלא אקרי טהור אלא מסטרא דמסאבו וכד נפיק ממסאבא אקרי טהור רצוני לומר כשמריש דישא דמריה יוצא מיניקת אינון מסאבין ועוקר אותם משורש יניקותם · והוא אומרו דכתיב מי יתן טהור ממסא לא אחר ממסא ודאי אחכא כתיב ואיש כי ימרט ראשו קרח הוא טהור הוא ותא חזי דישא דהאי איש בוצינא דקדרינותא חיא ניצוץ הנבורות הדומה לתגיצתן חשחור המתלבב בשולי חמרחשת וממנו נולד השחרות של השיערות והארמוניות · וזהו אומרו למעלה מזה תנא מן בוצינא דקדרינותא נפקין תלת מאה ועשרין חמש ניצוצין מתגלפין ומתאחדין כחדא בסטרא דגבורה בסוד שמאלו תחת לראשי והם על ראש נוקביה שנליה נבורה זעיר ושם שכ"ח דינין של ה' פעמים אדני הסובו דינא דמלכותא דינא וזהו אומרו דאתקרון נבורות וכד עיילין בנופא אקרא איש ולא איש ממש וכן אומר כאן ותא חזי דישא דהאי איש בוצינא דקדרינותא ובגין כך גולגלתא דרישא דהאי סומקא כלא כורדא ושיערי סומקא בנו סומקי ולכן אמרו דכיתיב"ז' לאי שחור ארום הוא אלא שלקה מקליפות אוחזין בו וזהו אומרו ותליין מיניה פתרין תאנין דלתתא דמתעברין דינין ביגלמא וכד אתעבר מיניה שערא ואתגליש · כחסר יגלאה אתכסם כלא ואתקרי על שמיה ורוק אומרו ואתגליש כבו שפירשנו ער לא נגליש למטרוניתא · אמר רבי יהודא אי אתקרי על שמיה קרוש אתקרי בי השערות של ארך אנפין הם הנקראים חסר עלאה המבסמים כלא · והם הנקראים קרוש לפי שתלין על מקום אבא הנקרא קודש אבל בראש ארך אנפין עצמו נקרא קורש קדשים ולכן תירין רבי שמעון בר יוחאי יגליו השלום לאהו הכי דקרוש לא אתקרייא אלא כד תלי שיערא · ואינם אוחזין בו דקרושה בשערא תלי דכתיב קדוש יהיה גדל פרע שיער ראשו והם שערות דנזיר התלוים בקדושת ארך אנפין ואינם נפנמים כי מובדלים מהדינין בסוד נזיר אלהים הוא · והאי אקרי טהור מסטרא דתליין לתתא מניה ובניני כך אתעבר מיניה שערא ואתרכיא וכשנקצץ אחיתת החזינים אינו נקרא ממא אלא טהור לבדו ותא חזי כל מאן דאיהו מסטרא דדינא ודינין מתאחדין ביה כגון שיערות זעיר הם דינים בסוד הור דאמא המתפשטת בזעיר בסוד שנאמר עבד הלוי הוא · ודינין מהאחרין ביה הם דינים של החיצונים · לא אתדבי ער דאתעבר מיניה שערא · ומראתעבר מיניה שערא אתדבי · ואי תימא ארם לאו הכי הכלול ברחמים ודין וכר ונקיבה ארם וחוה חסר ורחמים דהיינו שם מ"ה העולה אדם ומילואו כמנין הו"ה והוא כלול מדין ורחמים ופירוש הוא ואם תרצה תאמר כך ארם לאו הכי דהכי הוא שלימותא דכלא ורחמי אשתכח ביה בגין כך לאי הכי דכלהו קדישין וקדישין אתיחדו ביה · וסוד איש הוא בסוד הקטנות שנאספים בו הנבורות ולכן אומר ולא איש ממש שאין לו מוחין של רחמים להתעוררות הזווג על זה אומר הפסוק יי' אי"ש מלח"מה והגבורות התעוררות הכלחמה אבל סוד ארם הכולל זכר ונקיבה כדפירשנו שנאמר זכר ונקיבה בראם ויקרא שמם אד"ם ביחד ולכן אמר רבי אליעזר כל מי שאין לו אשה אינו נקרא ארם ואין לו לארם שלימות אם אין לו נקיבה · וכן הוא אומר בספרא דצניעותא על פסוק ארץ לא עבר איש ולא ישב שם ארם · ואדם הוא סוד גדלות שני שהם המוחין המועילים להוליד ולהזדווג אבל האי איש הוא דינא ודיני אתאחדין ביה לא אתבסים ער דאתעבר מיניה שערא · תא חזי לי ואי דאתו כספרא דהאי דינא מצר הקטנות ולא מתדבקין ער דאתעברו מנהון שערא דכתיב וכח תעשה להם לטהרם הזה עליהם מי חטאת והזענירו תער על כל בשרם ובגין דיתבסמון יתיר מאור השיערות של ארך אנפין בגי כתנא דאמרי בספרא דחפר עילאה אריך אנפין מצד נצח דיליה לארמא ליה למיעל למקומו דכתיב והניף אהרן את הלוים תניפה לפני יי' · כמה דאיתו לאהי איש דלעילא · כד בעי לאתבסמא דיתי אתגלייא ביה חסר עילאה הם הנדלות של המוחין מעתיקא והוא אתבסם על ידי שערותיו המוציא החפילין מכח בחישותם באשר נבאר לפנינו · ומבסם הוא לתתא · והאי איש בכללא דארם הוא ונתכסם יחד הקטנות עם הנדלות ולכן אמר לאתבסמא יתיר אתגלייא ביה חסר עילאה · וכד בעא קודשא בריך הוא לאנחא קרבא בהאי איש אתגלי בהו קרבא כלומר באותן שכ"ח הדינין נבוראין תקיפין · דכתיב יי' איש מלחמה בהאי איש ממש ולא אתגלי בהו קרבא עד דאתעבר ליה שערא דרישא לזעיר אנפין בגין דישתלשלין משלשלתן ויתברון כל אינון כתרין דמתאחדין בשערי · הרא הוא דכתיב ביום ההוא ינלח יי' ונו' בעברי נהר מלך אשור ארת הראש ושער שיער הרגלים וגם הזקן תספה · וכוה נכרתים מאחזתם · תאנא וכה תעשה להם לטהרם מאי וכה תעשה להם כנוונא דלעילא · הזה עליהם מי חטאת שיורי שלא דבדולתא דחכא מי חטאת דאינון שיורי שלא לומנא דאתי כתיב וזרקתי עליכם מים טהורים וכבכו בנדיהם · כגוונא דלעילא ותקונא דהאי איש אתסתן בחסד עילאה ואתדבי מבלא ותנינן אמאי כתיב בתיר ולא בתספורין אלא משום דיתעבר שערא בשרשוי ויתעברון מיניה דינין תתאין משלשליהון ולומנא דיתכשרון עוברין לתתא זמין קורשא בריך הוא שיערא דא לאעברא ליה ולמנלשיה בנין דלא יצמח וירבה רכתיב כיפרט ראשו · אמר ר' יצחק רב מכל ליוא קרח הוא דיבדיה קורשא בריך הוא לתתא כנוונא דלעילא וקרייה קרח אימתי בשערא דנליש בניניה להאי איש דכתיב קרח הוא טהור הוא · וכד

חמא קרח רישיה כלא שיערא · ואכא מתקשם בקשופי מלכין
אתגלול בעיניה וקנא לאהרן · אמר ליה קב"ה אנא עבירית לך
כגוונא דלעילא לא בעית לאליענא בעילאין · כועיר דמריש
רישיה וכבוריאל שהוא ראש השוערים למעלה חות לתתא והוי
בתתאין שהם הרגים אותות החיצונים הנעקרים משרשיהם ותפול
אותה עטרון ניקירתם ע"י אותן חלוים דכתיב וירדו חיים שאולה
מאי איהו שאול גיהנ"ם היינא מא"ש ק"ך צירופי אלהים עם
השורש קב"א היינא מלהטת הרות היינא כפי שור שהוא ראש
לשלשה אבות נזיקין לנשמות בני אדם עד שיצא ממנו המבערה
אמר שמואל זה אדם בליעל המכלה הרשעים בראש השורף
שהוא החבער עצמו כאשר תמצא בזוהר פ' בלק בסוד השור
ונראה בימי המגפה הגדולה כר סינן ושולטניתיה דשור שחור
ביומי ניסן ויומי תשרי וכח ניצוץ עשו היה ממנו כנודע במקומו ·
וממנו נעשה הגיהנם כשפועד פיו לגלי חק וזהו אומרו כלחוך
השור את יר"ק השדה הם נשמות היצאים מווגג חקל תפוחין
קדישין הוא ריח השדה אשר ברכו יי · ורוק מלת השד"ה
עולה שור"י שאמר לעולמו די הוא יסור שממנו יוצאים הנשמות
ונחזור לענייננו למאמר הזוהר שהתחלנו מאי איהו שאול גיהנם
דתמן צווחין חייביא ולית מאן דירחם עלייהו כי הגיהנם נעשה
בולו מדיינין תחתין שהם ק"ך אלהים וכן גיהנ"ם עולה ק"ך אלהים
שכן אחז"ל המתלוצץ נופל בגיהנ"ם ולהיות שקרה ועדתו עלה
לעתיד לבוא אומ'הזוהר כאן ומתמין אינך לאחיי'לאעל'כד יתער
קב"ה לעמיה ולאחייה להו דכתיב יי' ממית וכחיה מוריד שאול
ויעל · וחנה נבאה בסוד הזה על קרח שיעלה בבוף הימים
אחר ביאת משיח בזכות שמואל שיצא מחלציו השקול כנגר
משה ואהרן זה היה רמז האש שיצאה מאהלו · ורוק אומרו
ויעל הוה לית למימר מוריד שאול ומעלה מאי ויעל מוסב הוא
על קרח שהוריד הקב"ה שאול ויעלהו בסוף הימים · ובזה
יהיה הקב"ה והוא שאמרו חז"ל והוא נוהר במעשה דרבי יהושע
בן לוי גם כן כי בכל יום שני וחמשי בא קרח ועדתו ושואלים
למשה מתי מתהוסות הארץ דשוב תגילנו והוא משיב לחם
לכו אצל אבות העולם · ורמז בזה שיעלה אותם הקב"ה
מתהומות הארץ על ידי משיח · וטורינו ורבינו אור שבעה
הימים שנגנו ממנו בעה"ב הוא האר"י זלה"ה דרש על קרח מסוק
צרי"ק כתם"ר יפר"ח שכן שמו רשום בסופי תיבות אלה · ללמר
שבסוף תיקון העולם · גם הוא יתוקן · ויפה אמר שחרי הוא
וסיעתו כמרור ניהנם משעה ראשונה שירדו שם להצריק עליהם
דין שמים · וכן הם אומרים משה אמת ותורתו אמת ואנו
בראים ואין בעולם קלקול גדול כל כך שורדין אם לא יפקיר לתקנו
וגרולה מזו אמר האר"י זלה"ה בדבר הלפר מעניינו של מסוק
עצמו הטבור כי ראשי תיבות אלה של צ"דק כ'תמר י'פרח ד'ן
בני ק"ך צירופים של שם אלהים · כנזכר בספר יצירה חמש
אבנים דהיינו תיבה של חמש אותיות בונות ק"ך בתים דרדיינו
צירופים ללמר שכל כחות הדין יגבו חובם תחלה ממנו מה שלא
נתבסמו בהעברת תער על כל בשרו ואחרי כן ירפה בסוף יומיא
וכן האותיות האמצעיות הם ד"י ת"ם פ"ר ישבתן רמז מפורש
שהק"ך אלהים עתידים להכריז ד'י לצרותיו של קרח · שהרי ת"ם
ונשלם העוגש לפיום תחמש נבורות שרשי הדינין שהן אותיות
מנצפ"ך העולים פ"ר והיינו שאמר הנביא ושלמו ימי אבלך וכבר
זכרנו בזמן שחללה של ניהנם יתקדש בקדושת הגן ואז ניהנ"ם
כלה אבל הם אינם כלים ומה יקר חסדי'ת עם כל היצור אפילו
עם המורדים והפושעים להוציא יקר מזולל וכן אמר המלך החכם
כל פעל יי למעניהו ואמרו חכמים ז"ל לקלוסו ולכן אמרו חז"ל
שחללה נבראת קודם שנברא העולם בזמן שלא היה בו עצמו"ת
פיתה קדושה ואף על פי שעל ידי חיסום היצר הרע נעשה מין
נוקבין לניהנם ויש ניהנם עתה אבל לעתיד לבוא שיאמר הקב"ה
להשכינה הוי חיבי מקום אהלך היא הנ"ע שלמטה יגלעה מקום
חללה דניהנם ויתקדש גם כן בקדושת הנ"ע וכן למטה מקום
ארץ ישראל יתרחב ויבליעה תוצה לארץ כולה ואז ישישום מדבר
וציה ותפרח כבחצלת · שנאמר קומה אלהים שפטה הארץ כי
אתה תנחל בכל הגוים ואז ניהנם לא יהיה כי לא יהיה חיסום

היצה"ר שישחט אותו הקב"ה בראיתא בזוהר פ' תרומה אדיר
גדול דף ס"ז עמוד ב' עלה ב' וזה לשונו אמר רבי יהודה דיינא
דעונשי דניהנם הוא אוליפנא דאיהו למידן תמן לחייביא · על מה
אתרנו בנורא דניהנם · ר"ל למה באש ניהנם נידונין הוא מוכרח
שהרשעים עושים בחטאם הניהנם ממש ולכן תירץ אלא ניהנם
איהו נור דליק ממי ולילי · כגוונא דחייבא מתחממן בנורא
דיצר הרע למעבר על פתגמי אוריתא בכל חימומי
דאינון מתחממן כיצר הרע הכי אתוקד ניהנם · זמנא חדא לא
אשתכח יצר הרע בעלמא דאיעלו ליה נו גושפנקא דפרעה
בנוקבא דתהומא רבא · וכל ההוא זמנא כבה נורא דניהנם ולא
אתוקר כלל אחדר יצר הרע לאתרי' שארו חייבי עלמא לאתחמם'
ביה שארי נורא דניהנם לאתוקדא דהא ניהנם לא אתוקר אלא
בחמימי דחנקפא דיצר הרע דחייביא · ובההוא חמימי ניהנם
אתוקר · יממי ולילי ולא שכיך · שבעה פתחין אינון לניהנם
שבעה מדורין אינון תמן · שבעה זיני חייבין אינון · ר"ע בלי'על
חומא רש"ע משתית לין יהיר וכלהו לקבלייהו אית מדורין לניהנם
כל חד וחד כדקא חזי ליה · וכפום ההוא דרגא דחטא ביה ההוא
חייבא הכי יהבין ליה מרורא דניהנם · ובכל מדורא ומדורא
אית סלאן מסונה על ההוא אתר תחות ירא דדום"ה וכמה אלף
ורבוא עמיה · דדיינין לון לחייביא כל חד וחד כפא דאתחי
ליה בההוא מרורא דאיהו תמן : אשא דניהנם מפי לתתא מגו אשא
דניהנם דלעילא ומפי לתאי ניהנם דלתתא ואתוקר בתחו'אתערו
דחמימו דחייביא · דקא מחמימי נרמיהו גו יצר הרע וכל אינון
מדורין דליקין תמן · ורוק אומרו הניהנם נעשה ונתמשך אשו
מחימום היצר הרע של הרשעים · ומה שאמר זמנא חדא לא
אשתכח יצר הרע בעלמא דאעילו ליה גו גושפנקא דפרעה
וכל ההוא זמנא כבה נורא דניהנם וכו' זהו מסש הסוד שאמר
רבי יוחנן בגמרא דיומא בייא בייא היינו דאחריבית והשביע
אותו בשם הפפורש ותפסוחו כנוקבא דתהומא רבא:כדי לחברית
יצרא רע"ו ולהראות אותם שגם יצר הרע הוא לקיום העולם כי
תלתא יומי לא היתה תאות יצר הרע בעולם לכלי המשגל ולא
היה חימום היצר הרע ולא תהו בראה אלא לשבת יצירה נמצא
שהרע הוא צורך גדול בעולם כנודע בשער עולם התהו יצא לנו
מנדון דיוקן כי בהפסק העולם הזה לא יהיה ניהנם עוד ולא חימום
היצר הרע אפילו בימות המשיח שנ' והסרותי לב האבן מקרבכ'
ונתתי לכם לב בשר ולא ישליך עוד עפר אל פיה להגדיל התומר
שלא ירבה הכישוף למרוד בקב"ה כמי דור הפלגה וכיוצא בהם ·
כי סיסיר הקב"ה על ידי רוחא נאמן הכרובי' ולהם החרב המתהפכ'
מן דרך עץ החיים ואז יקויים הפסוק ולא ילמדו עוד איש את רעהו
כי כולם יודעים אותי מקטנם ועד גדולים ומלאה הארץ דעה
את יי' כמים לים מכסים יתברך יי' לעולם אמן ואמן :

פרק לז

הדרן למה שהתחלנו אל סוד המרים"ר שאמרנו
בסוד הרמיון שהראה אליהו הנביא זכור לטוב
לרבי יהודה תלמידו של רבי שמעון בר יוחאי זלה"ה באומרו עד
לא מריש דא רישא דמרי'תך לא נגליש רישא דמשרתית'שבארנו
סידו בפרקים הקודמים ואמרנו כי חמרימה היא שאפילו השורש
לא נשאר שם · והנלישא הוא כמו וינלח שפירושו שמספר ראשו
בספפרים ונשאר שם השורש של השערות אבל הסרימה היא
בתער שלא נשאר שם שורש והוא אשר קב"ה צוה ללרים להעביר
תער על כל בשרם ובזה תבין סוד המילה והפריעה כי חמיל"ת
היא הקליפה הקשה והפריעה היא סוד אש מהלקחת והיא קליפה
אחרת והמציצה היא הקליפה הרחוקה כמו חמרימה ולכן אם היו
שני מוהלים אחד מוצץ ואחר שאינו יודע למוץ לוקחים המוהל
היודע למוץ שיסול ולא מי שאינו יודע למוץ והטעם מפני שכותי'
הקליפה אשר מרחוק וזה תבין סוד הפסוק כי הנה הסתיו עבר
כי פירושו שיש שני קליפות האחת היא קשה עד מאוד והשניה
היא יותר קלה ואינה קשה כל כך והקליפה הקשה נקראת סתיו
ופירושו כמו הסתו אשר הוא קשה כימות סגריר ורלף שורר כן
היא זאת הקליפה קשה עד מאוד ויש קליפת אחרת שהיא יותר

קלה והיא כמו הנשכח שהיותר קל מהסתיו כן היא זאת הקליפה היא יותר קלה מהאחרת לכן אמר עתה הקליפה הקשה הנקראת סתיו עבר לגמרי שג' כי הנה הסתיו עבר והקליפה שהיא יותר קלה הנקראת נשם חלף הלך לו פי' חזרה ליו במתוק נסור הפסוק האומר וירח יי' את ריח הניחוח פירושו כמו ואר הסריח בחומתו הוא שואב אליו הריח ונכנס בגופו כן זאת הקליפה נמשכה וחזרה אליו הנה לפניך סוד הקליפות כי יש קליפות שנמשכות לגמרי בגון קליפת נוגה וחבריה כמו קליפת הקנה היא טובה מאור על כל זאת היא קליפה והשינה מיתוק יבוא ביאורו במקומו נסור תיקון קליפות נוגה בעזרת קב"ה ושכינתיה יגיל יעקב ישמח ישראל ישמע חכם ויוסף לקח · יתברך"י לעולם אמן ואמן :

פרק לז

הרמון של אליהו הנביא זכור לטוב היה לטובה כדי שיראו צינור השכינה שאינה עכ בעל"ה ד"ו פרצופין לפור אותם הצופות האומרים בשערותיה אחר שנסתלק דשב"י שהיה צריך יסוד עולם ועל ידי למורו בחכמה זו שרידה עוסק בה כראוי היה מזווג ז"א עם נוקביה ובפרט כשעשה האדר קדישא היה מתקן תיקון גדול כאשר נבאר וזה היא הסוד לכל אותם מחברי ספרים כדרך הסוד לתקן יעול העשייה בסור הכתיב של הסורות לברו והסוד עצמו הוא ממש לזווג ז"א עם נוקביה בזווג פנימי ביותר וכדי להבין הענין הזה על מתכונתו אציג לפניך מאמר אחר מהתחלת האדרא והשם יתברך שצריך לכוין בלמדו החכם חזאת ואז יכרות קרקד שער מהתלך באשמיו האומרים בשערות של זעיר ונוקביה ואם תעשה זאת או תצליח דרכיך ואז תשכיל למעלה ולמטה רק חזק ואמץ בתיקוניו ז"א ונוקביה · וזה לשונו באדרת נשא בהתחלת תניא אמר רבי שמעון לחברייא עד אימת גיתיב בקיומא דאר סמכא כתיב עת לעשות ליי' הפרו תורתיך יומין זעירין · ומארי דחובא דחיק. כרוזא קרי כל יומא ומחצדי חקלא זעירין אינון ואינהו בשולי כרמא לא אשגחין ולא ידעין לאן הוא אתר כדקא יאות · אתכנשו חברייא לבי אדרא מלובשין שרין ורומחין אודרו בתיקוניכון בעיטא בחוכמתא בסוכלתנו בדיעתא בתיבו בידין וברגלין אסלבו עליכון למאן דבדשותיה חיי ומותא · למגדיינן דקשוט מלין דקרישי עליונין צייתי להון וחדאן למשמ להו ולמנדע להו יתיב רבי שמעון ובכה ואמ' יי אי גלינא ויי אי לא גלינא · חבריא דהוה חמן אשתיקו קם רבי אבא ואמר ליה אי ניחא קמיה דמר הא כתיב סוד יי' ליריאיו והא חברייא אלין דחלן דקב"ה אינון וכבר יצאו באדרא דבי משכנא דבהון עלו ומנחן נפקו · וכו' שמעו קלא וארכובהן דא לרא נקשן והענן הוא שעשה פעולה נוראה שכל אחד ואחד ראה התיקון בעיני שעשה כמו שאומר רבי חזקיה וארו חמית וכו' ונתחיל לבאר המאמר ומתוכו יתבאר הכל בפי כוונתינו שהתחלנו · ולהבין דבריו לשנא עד אימת ניתיב בקיומא דאר סמכא צריך אני להקדים שתי הקדמות והם אלו כבר ידעת שהזווג באלו הזמנים הוא בנצח הוד יסוד אבל יש הפרש משעת חורבן בית המקדש עד רבי שמעון בר יוחאי ע"ה כלומר שהפרש בין הזווג שהוא קודם שעשה האדר ובין הזווג הנעשה אחר האדרא וצריך אתה לדעת הזווג שהי' בזמן שהיו ישראל במדבר היו ז"א ונוקביה פנים בנגד אחור עד שבנה שלמה ע"ה את בית המקדש ואחר שבנה בית המקדש היה הזווג פנים בפנים אעפ"י שדברים אלו במקומם הם עתיקים וצריכים פירוש ארוך ומפני שדברינו מזרז בשער עולם התהו ובמקומות אחרות נקצר עתה בזה רמסוד וצריך אתה לדעת שאדם קדמאה קתם הוא הכתר שבכתר אחר התיקון רהיינו לאחר שנעשה התיקון של אריך בתלת רישין שנאמרו באר היטב במקומו בשער תלת רישין. ובכר יד"ע שאריך מתחלתו ויד סופו הוא ממלכות של כתר שבכתר והתשעה העליונות להיות שהם צריכים אל התיקון מעצמותו של אין סוף דהיינו תחשיעה של כתר שבכתר שהם למעלה ממלכות שנ' עליה הרחיבי מקום אחלך ולהיות שהתשעה העליונות שלו הם צריכות תיקון מעצמותו יתברך של אין סוף ואין סוף הוא מורי חוט של חסד ר"ל מעצמותו שחוא חלק ממנו והוא עובר בכל הספירות של כתר שבכתר הזה כלומר ממוחו דרך מישור עד למטה · וכבר ידעת שתשעה אלו הספירות שהם מכתר והם מעולם האין סוף הם נעשים כלם בצורת עגולים והחוט של אין סוף עובר באמצע ונותן נשמ לארם קדמון זה ד"ל נותן לו פרצוף ולחיות שהחוט הזה הוא מקו הכ"א אלפא ביתות שבכל פרצוף שהם בין כלם רל"א פנים ורל"א אחוריים כללם נתיב וכן יש בכל פרצוף נתי"ב אותיות אשר נעשו מן השעשוע של אין סוף המוקף ונתקנו במלבו הנקוד הראשונות שממנו נולרה הכ"ב אותיות היא צורת ' שהיא נקודה והוא יל והיור היא ענולה לזה כל הכ"ב אותיות כשחרצה לכתוב אותם מוכרח אחה קודם לעשיית נקודה כי כשתשים הקולמוס על הנייר לכתוב איזה אות נעשית נקודה · ונקודה היא כדוריית לזה במקום הזה שהאותיות עדיין לא נתגלו הוכולם בצורת נקודות דהיינו ענולות והיו כלולים בתוך החוט הזה ולזה כלת חוט עולה כ"ג לרמוז על הנקודה אשר כלולה היא מכ"ב אותיות התורה · או על אלפא ביתא דא"ל ב"ם אשר בתוכו ולהיות שהחוט הזה נותן צורה לאדם קדמון הזה ואעפ"י שחזק וקים איבריו של אדם קדמון והו מהארות ובחיקות שסבהיק ומאיר את איברי האדם קדמאה סתימאה אשר הוא על הטהורו מכל מקום החוט הזה הוא הנשמה נותן בו קיום והעסרה תדירא דלא פסיק ולחיות שכ"ב אותיות הנו הם בעגולות לזה כל איבריו של אדם קדמון הם ענולים החוט מבריח מן הקצה אל הקצה ויצריך אתה לדעת שכל ענולה וענולה הוא עולם בפני עצמו ונמצא שהם רשעה עגולות ותשעה אוירים שהם "ח אלפים רבבות עולמות והם "ח אלפים רבבות עולמות שמשייל בהם הקב"ה כמו שאומר המדרש בדרך הרמז והשני אלפים הם הענולה של מלכות האומר שבת וכ' אשר עתיר לחקרא אוירא סתימאה בזהרך ויצריך אתה לדעת שנה" של אדם קדמון זה היו כולם בסוד ענולה · ואח"כ נעשו בסוד קו שלשתן יחד עם אותיותיהם הרקים ואח"כ באכציונות החוט הזה שהאיר בתוכם נבקעו ויצאו לאור בצורת שלשה וון והם השלשה וון הרמוזים בתחלת השם משמות ע"ב דיוצא משלשה פסוקים ויסע ויבוא ויט"ר"ל השלשה פסוקים כסדרן שהם ג' וון ואחריהון ג' יודין כי באדם קדמון אין היפוך הפסוק של ויבא שהוא לממח מרת הדין בסוד אור חוזר פחר יצחק : כי כאן הוא חסד חפשום ורחמים גרולים לכן לא נתהפך ולמה הם ג' יודין אחרי הג' וי"ן לומר לך שאלו הג' וי"ן תתילתם היו ג' יודין בסוד העגולים אשר אמרנו ואחר כך כשיצאו אלו הג' וין שאמרנו נשארו הג' יודין בנשמה לתוכן ומאירים גם כן למטה ומתפשטים וכאלו השלשה דהיינו נה"י נבנה זיר אנפין אבל עדיין הוא בסוד נקודות רצוני לומר ע"ב שהוא ביודין ולהיות שזיר שרשו חוא שם מ"ח ושם ס"ח עם ב"ו מספר של שם הויה עולה ע"א ולזה

והשם השלישי הוא סב"ם שעולה ע"א ונחזור לענייננו צריך אתה לדעת שכל הענינים שלמטה מאריך ואילך ואריך בכללם הם נעשים על ידי אלו השלשה וי"ן שאחר כך נחלקים לכמה חלקים כאשר תדענו בסייעתא דקודשא בריך הוא ושכינתי"ה · וצריך אתה לדעת שכשהיה בית המקדש קיים והיו משניחין אנפין באנפין היו כל אלו הנ' וי"ן מאירות וסיחדורת ומזדווגת זעיר ונוקביה פנים בפנים ואחר שנחרב בית המקדש ונתמעטו כנפי החיות וחסרו שנים השני וין נסתלקו כלומר נסתלק אורם ולא נשאר כי אם סעם האורה מהוא"ו של הויה להיות שהשלשה יוד"ין גם הם ראו שנחרב בית המקדש גם הם נסתלקו לצד הזהר ולא נתעלו שאלו ח"ו היו מתעלים נחרב העולם אבל נשארו מן הצד נתרחקו יותר והי"ד של נצח קו חסר יותר ויותר והטה לצד השמאל ובזה גבר האויב שנאמר השיב אחור ימינו מפני אויב ואז הורי נהפך עלי למשחית כל היום דוה הוא אותיות הור ונדבר מזה בסוף הפרק הזה חלישת הודו של זעיר אנפין ונוקביה ומפני שהטו עצמם השלשה יודין באלכסון לכן הנקוד של ההור בא"ו שלש נקודות והם באלכסון והם כמו שלשה יודי"ן נמצא שכשעת חרבן בית המקדש לא היה שום ווג כלל פנים בפנים כי אם מצד אחור ומצד אחור לא היה שלם כי אם מצד הוד בלבד וצריך אתה לדעת שרבדי אלו הם בתוך יסוד עצמו רצוני לומר מצד הור שלו ויסוד נקרא ברית קיימא כי זהו קיומא דירדן שנאמר וצדיק יסוד עולם ולזה ער אותה שעה שגלה רבי שמעון בר יוחאי עליו השלום האדרא לא היו העולמות מתיישבים רק על ידי קיומא שהוא ביסוד וחד סמכא שהוא ההוד · וכבר ידעת שההוד הוא מצד אמא ואמא יש בה שם אהי"ה שעולה כ"א ואימא יש בה שני פרצופים הפרצוף שלמעלה הוא נסור סמ"ך שהוא נקרא בינה וממתנים ולמטה הוא נקרא ס"ם והוא תבונה כדפירשתי במקומו ואמא יער הור אתפשטות לזה נקרא דוד סמב"א · ובל זה הוא בנח"י כלא כשבא מצד אמא נקרא כסמא חתן מן היסוד דאקרי סיכתא · ונחזור לענייננו שלהיות שהרב רבי שמעון בר יוחאי עליו השלום ראה העולם מרומטט שאפילו מאחור לא היה יושב אלא בקיומא דחד סמכא · לזה תיקן במלכורת הכנה כדי שיהיה הווג מצד השלשה קיום בסוד וי"ן והם נקצת מה שכתוב בספר הגלגל כי עתה השם ע"ב כולו הוא בסוד ע"גולים וכל ענול הוא רי"ו אותיות וכן עולה אידר"א למנין רי"ו וגם הוא עגול שתרגומו של נורן הוא אדרא · ואמר בזוהר שם כתיב עת לעשות לי' הפרו תורתך כלומר שעת היא הסלכות שנקראת עת כי בה תליא עת וזמן של סוערים בעלייתה אל בעלה ובאיזה ספירה שלו נדבקת אם לרין בראש השנה אם לחסר בפסח וגם היא הראש לכל סנין וחשבון ועיבור שנים שנאמר ומכבי ישטר יודעי בינה לעתים לדעת מה יעשו ישראל· ורחל נקראת עת טוב ולילית היא עת רע ועת"ת נופריקון ע"ש רת"תפארת וגם קרקע נימטריא ע"ת ועל זה אמרו דבותינו ז"ל אסתר קרקע עולם היתה וגם רמז הרבי שמעון בן יוחאי עליו השלום בפסוק והיה אמונ"ת עת"ך וכוונתו לומר לעשות חכנה בעת הזאת שהיא חסלכות כדי שתהיה ראויה לווג זעיר והיינו לי' וסלת לעשות זה הוא סלשון ויעש דוד שם משסע שפירושו תיקון ירצה בזה לבנותה ולקשטה כדי שתהיה ראויה לזעיר מפני שחסרו תורתך שהיו הקליפות מתהנים ההור והיו מפירים התורה שהיא תורה שבעל פה והיא תורה של זעיר והיינו דאמר תורתך ועתה אתי שפיר פשטיה דקרא דאמר עת שהיא מלכות לעשות בעולם העשייה כדי שתהיה ראויה לי' שהוא זעיר ובזמן שהיה בית המקדש קיים לא היו צריכין לתקן עולם העשיה כלל מפני שהיו מאירים בו כל אחד · אבל עתה בחורבן בית המקדש שעשייה ירדה למטה כמו שרמז הכתוב ותרד פלאי"ם כאשר אנאר בסייעתא דקב"ת ושכינתיה לכן צריך התקון בעולם העשייה דהיינו הכתיבה בקולמוס ולזה כל תלמיד חכם ובעל תשובה או אפילו צדיק גמור צריך לכתיבה בקולמוס אינה דבר מיסודי התורה ובזה מתוקן עולם העשייה ויתקנו המיין נוקבין כדי שיתוקנו מין דוכרין והיינו דשפיר אמר קרא עת לעשות להורות הן לעשות תיקון העת שהיא המלכות הן לעשות לי' שהוא זעיר

שיתקרב עם כת זונו דהוה פרישא · ואומרו יומין זעירין כלומר הימים של חיות האדם הם פוטקין כדי שיוכל לחקן קשוטי הכלה לעשות לה נייחא בגלות זה וגם להיות שאותו הזמן הערה השכינה בגלות היותר קשה ובערן רתחא ולזה הימים עצמן אינן ראויין להגלות להם ואינם כראים להגלות עם תקונא · ולזה מלת זעירין חוזרת על ימי האדם שהם סתעים וגם על הימים עצמן אינם כראים להגלות בהם ואומרו ומארי דחובא דחיק הוא היצר הרע והוא סמא"ל ורחיק את הראויים לעשות נייחא לשכינתא · הן בגופם הן בממונם כדי שיתקרב עוסק בתכסה זו כראוי הוא חוזק כל הקליפות שלא ינקו מן השכינה ולזה נקראו בעלי תכסה זו מחבדי הקלא שכמו שהשדרה צריך לקצר ממנו הקשונים כדי שנקח החשה לברה כן מי שלומד בתכסה זו הוא חותך הקליפה מלינק מן השכי' ותהיה ההשפעה לישראל לברה וכמו שקצירת הקשונים דהוא טוב לבעלים הוא טוב לשדה כך מי שלומד תכסה זו מוסר העריצים תעוקר אותם משרשיהם ולזה גם כן נקראו בלשון נלישא כמו שביארנו בסאסר של פרשת ויחי בפרקים הקודמים באומרו שם ויער לא מריט רא רישא דסאריא ועד לא נליש רישא דמטרוניתא כשראת אותם העופות שהיו סנקעים השעה רמז לשעבודיה דסטרוניתא שהיו עושים בם חפצם והם רמז לסלכות אדום הרשעה שהיו מצירים לישראל בכמה צרות ומי שלומד בחכמה זו כראוי הוא תולש אותם מאחיזתם בהשיגורת האלה והיינו תלישא נלישא כי הם על ראש השכינה כמו משא כבד על ראשה דהיינו אומות אחיזתם בהשערות שלה לכן גם הם נקראים שער כרכתיב קרקד שער מתהלך באשמיו ועשו יוכיח שנקרא איש שעיר ונאמר בו כלו כאדרת שיער לזה אמר בישא דסטרוניתא · ונחזור לענייננו שהלומדים בחכמה זו נקראים מחצרי חקלא סטעם הנזכר ועוד יש סוד אחר נסרוזר בעניין מחצרי חקלא כאשר יראת המעיין במקומו ראסיק אסתרא אומן כי כל דברי הרבי שמעון בן יוחאי הם דברי רזה הקודש ונגנזים בסור אחר כמה סורות כמו שהענין הוא בפסוק אחר יש בו פשט רמז דרש סוד בן הענין בגניזת לשונו הנעים אשר סמש נפשו של אדם יצאה כנגדו ברבון דביקורת רוחא ברוחא בסוד ישקני מנשיקות פיהו מנשיקות ולא כל נשיקות כך לא נשאר סרזין דיליה בעלמא הנבתבים בספר הזוהר אלא מלא צנצנת אחת למשמרת לאענייעורא ואלו כארגלייא לא כתיב עליו נאמר והירת כנן רוה וכסתא סים אשר לא יכזבו סימיו והוא פזם סמלך רנרבן שנאמר ונהר יוצא מעדן יוצא ואינו פוסק · והשביע בצחצחות נפשך ואת עצמותיך יחלץ שיהיה העצמיות של נשמתין נזיל ורם בפרצוף שלם מכריזר ער מלכות בסוד המשה חלקי הנשמה והוהמא הולך ממנו ונשאר כולו קדושה אשרי למי שזוכה לזה לשאוב סים מתוריזו של רבי שמעון בן יוחאי כוצינא קדישא בעולם הבא מן הכתרים שבעלעלה · ובוראי יחידה שלנו היא כמעט אינו בעולם נפשו וחסבין יבין · ונחזור לענייננו שהלומדים בחכמה זו נקראים מחצרי חקלא · ומארי דחובא דחיק שהוא היצר הרע שאמרנו שרוחק התלמידים חכמים ומעכב עליהם לכן צריך להתענבר כנגדו ולעסוק בחכמה זו כדי לחתוך אותם הקליפות ואל תחשוב שהוא כלדעי ציוני שאם יצרו ילמד ואם יצרה לא ילמד שהרי כתיב כרוחא קארי כל יומא כמו על דרך שאמרו חכמינו ז"ל שבכל יום ויום בת קול יוצאת מהר חורב ומכרזת ואומרת אוי להם לבריות סעלבונה של תורה והכרוז הזה הוא חכרוז שאמר הרב רבי שמעון בר יוחאי ע"ה בסקום אחר בתיקונים כמו שאומר שם אתכנשו חבריא למעבד קרבא עם חוויא דהיינו יצר הרע שצריך לעשות עמו סלחמה כדי להוציא בולעו ספיו והיינו הקצירה היינו הכרת שמכרית ואומר התעסקו כרזורה הזאת כדי שתעשו נייחא לשכינתא · ולכן תינברו סטנה בשולי כרמא שהם אותם הקוצים והברקנים שנקראים בשולי כרמא שמבשלים הכרם כי כמו שמבשלים הכרם על ידי רבר אחר כך הכרם שהוא ישראל ואותם

הרשעים שהם הקוצים שהם בוקעים בקליפות בשיורי בתוך תפילתם של ישראל אחר כתן עלה תפילתו יפה כפי שאמרו ז"ל על פסוק פנה אל תפלת הערער ולא בזה את תפילתם אע"פי שזה הערער אינו יודע מה שהוא מתפלל ולאיזה מקום הולך תפילתו ואעפ"י שעושים פעולה לתפילה להעלות אותה למעלה על גבי את אינו מזמר הקריזים והרשעים פעמים כי אם על ידי חכמה זו ולזה אומר ברוא קראי בל יזופא • כמו שאמרנו ומהאדי חלקא הם העומקים בחכמה זו כמו שאמרנו ויצירין אינן ואתם האמר הרי שהרשעי' שהם מתפללים ועושים נתת רוח לשכינ' בתפילתם והם הנסיונים בשלי ברמא בדפי ישנו השיב ואמר לא אשתמע שאינן מסגיפין להתמיד אותה התשובה שעשו ואפילו שיתמידו לא ידעי מקום תיקון כמה רקא ואותן יתה נחזר ליענין הכרת הזה מה טיבו שצריך אחה לדעת שכלל כרו"ז עולה זכור רחיינו זוג של אבא ואמא שהם ע"ב של אבא וקפ"ו של אימא ומהם ונוצא כחה כמו שהאב והאם בעולם הזה הם המדריכים את הבנים ומיסרים אותם בן אבא ואימא למעלה יוצא מהם זה הכרת בלולה בניהם שניהם כלומר באמצעו ע"ב וקפ"ו ויוצא ויורד לזעיר ומזעיר לנוקבא וסנוקבין לעולמות ובאמצעות הכרוז הזה יש קול היהינו זעיר יש ביחוד שפתים ויחיינו הדיבור שבנוקבין ושתי הבריו עצמו שהוא המחשבה הזה שאבא ואמא וכבר ידעת שכל הדברים הרוחניים הישנים מקריבופי עולם האצילות יוצא מהם זה הכרוז בלולה ב

בסקומו בעולם תתאה וכאשר נבאר שם בעולמות בריאה יצירה עשיה · וכמו שיש הויה בה' פרצופין של עולם האצילות כן יש ה' פרצופין בכל עולם ועולם כי מה שאירע לאבות אירע לבנים וכן נחלק שם הויה בארבע עולמות כי ה' תתאה היא יראה של נוקביה דזעיר אנפין המקנגת בעשיה ואהב"ה היא וא"ו של שם הויה של זעיר אנפין המקבן ביצירה על ידי אמא שהיא מסך לו וטהרה הוא ה' עילאה של שם הויה אמא עילאה המקננת בבריאה וקורש הוא עולם האצילו שהפרסא הזאת היא מבדלת בין בריא' לאצילות והיא המדרינה שבין טהרה לקדושה · ואם לא היה לא היה פרוכת לא היתה עולה למדרינה אחרת אלא כולה היתה נקראת טהרה וכן כולם והוא מוכרח שממים בכאן מדרינה אחת ומתחילה אחרת מאחר שיש הבדל והפרש ביניהם · וקל הוא להבין · ועולם האין סוף הוא עולם קורש קדשים · כי באצילות איהו ואיהי חד איהו ונרמיה חד בחוק כאשר פירשתי בעולם התחו · ועוד אבאר זה הענין בסקומו בשער הפרגלא לקיים מה שאמ' והבדילה הפרוכת הזאת לכם בין הקורש ובין קורש הקדשי' ונחזור לענייננו שבין העולם האצילות ובין עולם הבריאה יש פרסא אחת ואותה הפרסה היא נקראת פרגלא בלשון הזוהר של תוספתא דפרשת יתרו זוהר נדול דף כ"א עמוד ב' על פסוק זכור את יום השבת לקרשו והיא חומרא נדולה מאר ובסקומו אפרשנ' נסייעתא דשמייא ומה גם בספר גן המלך אשר הוא פירוש על הזוהר בפרשת יתרו אשר שם מקומו · ותחת הפרסה הזאת הנקראת פרגלא היא ראש הבריאה ושם מצר אמא המקננת בבריאה יש שם אהיה פשוט וגם תשעה שמות אחרים של אהיה שהם בהכמה בינה דעת וחמד נבורה תפארת ונצח הוד יסוד ·

שיעל כל עולם הבריאה ואלו העשרה אהיה העקריים עלו לסנין דר"ו ולזה ישבו אבותינו במצרים רד"ו להיות שהנלות היה כפני תיקון הנשמות שהוליד אדם הראשון כר חמה בחירקל ער צוארו ולהודיעך לשורש הדברים האלו ואתא לירן בבר ירעת שבחלת ריש נעשו משבעה בתרים דכתר שבכתר ושבעה חכמות של חכמה שבכתר ושבעה בינות מבינה שבכתר שאלו הם הנקראים חלת ריש שנתקנו אחר כך בעולם התיקון נמצא כדי לעשות התיקון הוצרכו כל אחר מהשלשה ראשונות של כתר לקנות תיקון ולהיות שכל אחר מאלו הנ' ראשונות של ספירות וכן כולם כלולים מעשר נמצאו שהם שבעים לכל אחר כי לכל אחד היו שבעים מדרינות ומעלות ושלשה פעמים שבעים עולים רד"ו וכמו שהוצרך בביכול אלו השלשה רד"ו ספירות כדי להתקן כי שנה נ' פפירה ולזה היו רד"ו שנה במצרים כי נלות מצרי הוא בראש כנועץ במור מצרים הוא סור מצרים העליונים וכן פרעה הוא אותיות העורף וסור פאה של אל יוכיח וכן נלות נבל שנאת רישא דרהבא · ואז כשתקן אין קוף השלשה ספירות שבכתר בסוד חלת רישין התקן העולם על מכונו ואותם המאנין תבירין נתקנו בסקומם · כאשר ירעת נם ישראל שהם נפשכים מארם הראשון היו צריכים לתקן אותן הנשמות והם הם הנשמות של דור' הפלנה דור המבול והוצרכו רד"ו שנה ער שנתקנו כמו שהתיקון של חלת רישין נרם תיקן זעיר ונוקביה כן ישראל באלו הרד"ו שנים נרמו תיקן תורה שבכתב ותורה שבע"פ שהם תיקן זעיר ונוקביה כנודע ונחזור לענייננו והואיל שאימא היא רונמת אריך לזה נם כשקננה ביעולם הבריאה לקחת אלו העשרה אהי"ה והם בסנין רד"ו אותיות רד"ר הולך ורד"ו בא הם בין אצילות לבריאה להיותם מעכ"ה לעולם הבריאה ומעכ"ה תוצאת היא רחמי הפרסא והוא עשוי לשני טעמים השעם הראשון כדי שלא יורד השפע לחיצונים שלא יפול הנופל ממנו ונפופל היינו חשפע כלוסר שלא יפול השני נפילת ונם הנובלות אשר ליעולם יורדים מאבא ואמא ולולי דמעכ"ה והזה רזיו דקליפות נדזנים מאורתו בשפע ולולי בא המעכ"ה והזה שם ורשני שאינו מניח לקליפות ליגיע בבריאה שלולי זה רזיו מקבין אל הבריאה ומפחד דמעכ"ה והזה אינם מתקבין אל הבריאה כלל והמעכ"ה הזה אשר אמרנו שהם עשרה אמות השערה מהם הם מלאים אותם שהם נחכמה

מנצפך

בינה דעת חנ"ת נצח הוד יסוד והם קס"א קס"נ קנ"א קנ"ב קס"ז קנ"ו ובכתר יש שם אהיה פשוט כזה אה"ה ובחכמה קס"א כזה אל"ף ה"י ו"ו ה"י ובבינה קנ"א כזה אל"ף ה"ה יו"ד ה"ה בדעת קמ"נ כזה אלף ה"א יו"ד ה"א · ובחסד יש שם העולה קס"ז כזה אלף ה"א יו"ד ה"ה ובנבורה יש שם אהיה העולה קנ"ב כזה אלף ה"י יו"ד ה"א ובת"ת יש שם אהיה העולה קס"ו והוא קס"ו שני כזה אלף ה"א יו"ד ה"א ובנצח יש שם אהיה העולה קנ"ו כזה אלף ת"י יו"ד ה"ת ובהוד יש שם אהיה העולה קנ"ב כזה אלף ה"י יו"ד ה"א וביסוד יש קנ"ו שני כזה אלף ה"א יו"ד ה"י ובמלכות קנ"ב שני כזה אלף ה"א יו"ד ה"י והיעשרה אהיה עם ד' אותיות השורש והכולל הרי הוא כמנין מעכ"ה וכבר אמרתי לך ברורשל' עולם בנצח הוד יסוד של מלכות דאצילות יש שני אלקים העולים עק"ב וכשתתפשטים למטה ביעולם הבריאה הם נעשים פליאים הראשון מלא ביודין העולה שלש מאות והשני שהוא אחורים עולה ר' וכבר אמרתי שיש בבריאה הזו עשרה אהיה שהם ברוך שאלו השני פילואים של שם אלקים כלוסר המספר בלבד כי הם עצמם הם על ראש הבריא' בלבד בסוד מעכ"ה שהוא מקף תנ"ג של הבריא' לאותם הכוחות שאמרנו למעלה לזה הי"ד של שירין היא בתוך כלומר בין השן של אלקים שהוא פנים ובין הריש של אלקים שהוא אחור וכבר ירעת שאבא השם שלה של הויה הוא שם ס"ג הוא מקף כל עולם הבריאה · ובמקום זה כלוסר בנב הזה אל עולם הבריאה הוא י' ר"ל המספר של האותיות כלבד שהאותיות עצמם הם נרשמים באצרי הבריאה אבל במקום הזה שהוא בין פלבא למלכא הוא מקום הכנה לניצוצות הקדושה שלא ירדו הקליפות ולוח צירוף המספר הזה של האותיות שם ס"ג למנוע הקליפות לבל ינעו בבריאה ונם כן איתא להיות השורש שלה היא אות ה' של שם הויה ונהפשטה ער הוד ונעשית נ' שערי בינה וכשירדה למטה בבריאה מתפשטות תן' שם כדי להנין על עולם הבריאה הזה שאלו היתה יורדת הנון כפופה לכמה היו הקליפות נהנין ח"ו מכוח שהיא הנו"ן של אל תו"ו והיא הנו"ן שהיא תחת הריש ונעשית תי"ו כמו שכפורש בזוהר פ' חקת אם כן לזה הן' היא ארוכה והיא יסוד אבא נמצא שנשלמו עתה אותיות שרי"ן ואז הה' נבורות כללן כתנברים היינו שהנן הזאת הוא כדי לשבר הקליפות והנן השני הוא כדי להתחזק מנפנים כדי שיהיה להם כח להלחם מבחוץ ובאותו הכוח נולד ממנו שקתים כח כנגד הקליפו והיינו שרין שצריך האדם שיכנס בתכס' זו לפני ולפנים אם יאכל פת וצריך קודם שיכון בשרן דזהר שאמרנו שהוא מתלבש בתוכו היינו עד כתיפין שהם כנגד עולם הבריאה ואחר כך צריך ללבוש את נופו ולהיות מרכבה לעולם היצירה ששם הוא תיקון זעיר זעיר הוא צורות נ' וצורת ו' הוא צורת רוטה והרמח הזה הוא רמ"ח כנגר רמ"ח איברי האדם ולהיות שרמ"ח איברי האדם הם נעשים משם אלקים ושם צמרכ"ד שכל אחר מהם יש לו קו"ך צירופים וארבע אותיות ההויה שהוא השורש הם קכ"ד נמצא קכ"ד משם צמר"כר שהוא פועל לאהבה ולכלי זין כנודע לי שהוא מסנול גם כן ללחטים והוא יוצא מקוף פסוקי פרשה ראשונה דבראשית ויש קכ"ד צירופים משם אלהי"ם עולים כמנין רמ"ח ולזה חשם הזה צמרכ"ד הוא נעשה לאחבת ליורעי מקורו המשמשים בשטות אם כן לזה רמ"ח להיות שאחוריים של זעיר שהוא שם ס"ה ברבוע בזעיר עצמו הוא ק"ל ויש בעולם היצירה גם כן שם העולה ק"ל שהוא אחוריים של ק"ל ורמ"ח עולים כמנין חשם"ל שהוא המלבוש של עולם היצירה ועולם היצירה שהוא עולם תנין הוא דיוקנו של זעיר וא"ו והיינו רמ"ח והוא המלבוש של חשמל אם כן צריך לבעל נפש העוסק בהחכמה הזאת שיהיה כוונ הנוף שלו ושרמ"ח איבריו הם מרכבה למלבוש חשמ"ל שכן השמל עולה כמנין כלבו"ש וכצאתי כתוב שיש במלבוש הזה שע"ח נוונים וכן הוא בגיפטריא מינ' צבענ"ים ואוריין שרין אחר שצריך היודד בסרכבה ובשעור קומה להזדוג בו שהוא צריך לכוין שנר השרין דהיינו השין שהיא אלהים ריודין כמו שאמרנו והרי"ם שהוא אלהים מרובע והם חמשה אותיות של שם אלהים ואלו החמשה אותיות מהם הם מלאים אותם שהם נחכמה

שער רישא דזעיר אנפין

מנצפך שהיא בוצינא דקרדינותא וצריך לכוין שזה המנצפך יש לו שתי בחינות בחינת ימין ובחינת שמאל • בחינת ימין נולד ממנה אלהים ביודין כזה אלף למ"ד ה"י יו"ד מ"ם ובחינת שמאל נולד ממנה אלקים מרובע כזה א' אל אלה אלהי אלהים • וכנצפך כלו עולה פ"ר ומנצפ"ך במילואו יש בו ב"ב אותיות ורמ"ח הרמוזים בשתים עשרה פשוטות הנאים בספר יצירה והם רמוזים בזוהר פרשת שלה לך בתחילת' שהם כל"ך פשע"ה ייעצ"ה שהם שולטות בחצי לילה ואנב אורחין תדע שצרי'לאמרו בחצי הליל'אחר הללוי' אורה יד"ו בכל לבב ויאמר הפסו'תנוע ארץ כשכור והתנודדה במלתה וכבר עליה פשיעה ונפלה ולא תוסיף קום בתולת ישראל ביום ההו'יפקוד ה" על צבא המרו'במרו'ח יאמר קורם מזכו'בבא אליו נתן הנביא ונחזור לעניינו שהחיזר רשב"י לתלמידיו שיעשו החיבור והשילוב מאלו השני שמות יחד בימות החול וצריך ששים אות א' של אלקים של הרבוע ואות א' של מלוי אלהים ביודין ויכוין באות אחר מאותה במילוי יודין ואות אחר משם של הויה שיעולה ס"ג וביום השבת יכוין להפך צריך שיקרים אות אחת של שם ס"ג וכן אות אחת של אהיה וכן אות אחת של שם ס"ג וכן אות אחת של אהיה וכן אות אחת מאלהים של יודין ואות אחת של אלהים של רבוע ואחר כך ילמד בחכמה זו ויעור אומר רשב"י ע"ה אזדרזו בתיקוניכון בעיטא דחוכמתא בסוכלתנו בחיזו בידין דרגלין אזדרזו בתיקוניכון כלומר כמו שבארנו לעיל שאמר כך לתלמידיו שיכוונו שהם מרובה לזעיר אנפין דקאמר בעיטא דבר ידעת שהעצה היא בכליות והכליות ועצות וכבר ידעת מה גנין כוליה ושמלת כוליה עם הזה ועם התיבה עולה גם כן ע"ב הם הע"ב של זעיר וזם חלף עולים ע"ב שהו'כמנין ע"ב שלמעלה שאנו עושין אותו מ"ה עם כ"ו שעולה ע"א הה להורות שהכליות הם נצח והוד שבת"ת זעיר וכבר ידעת שמלת עצה עולה קס"ה כמנין שם קס"א עם ד' אותיות השורש שהם ברעת זעיר ומשכם מתפשטות למטה בת"ת זעיר ששם היא העצה ומתכסים ברעת שלו שהו'כנגד יסוד של אבא שהוא בתוך יסוד אמא והם בתפארת של זעיר נמצא שלהיות שהכליות הם שנים שהם רומזים בנצח הוד והם כלים בחיבור'חרא שהם תרי פלגא דגופא שהם מחוברים יחד בתוך תפארת זעיר אנפין לזה אמר בעיטא הואת שהיא עולה באור חוזר מן הכליות אל הדעת מפני שהכליות אי אפשר להם לפעול אם לא על ידי הדעת שעולה היצה אל הדעת

דעת לחיותה ביסוד של אבא ואמא כאשר ידעת שכל יסוד הוא בריעת ומה שהוא דעת בספירה זו היא שמתגלה יסוד של ספירה שעליו הנכנסת בתוכו נמצא של נב' הספירה שלמעלה הימנו נקרא ולנבי דידה בספירה זו נקראת דעת לזה הצעה היא בכליות והם עולים לדעת ולזה אומר הרב רבי שמעון בר יחאי אלה"ת להם שיתוקנו בכוונתם לעצה שהוא השם הזה אשר אמרנו שהוא בכליות שעלה מהם האור למעלה בדעת של ת"ת ובזה יושפע חשכל שבהם ויתפתח כפתחו של אולם • כרי שיוכלו להבין בשיעור קומה ואחר כך בחכמתא דחיינו חכמה של זעיר מוכלתנו היינו בינה של זעיר שמבין שניהם תתיישב ספירת הדעת שהוא מהאורות של חסדים שבחכמה והגבורות שבבינה ולזה אמר ובחכמתא דסוכלתנא ובדעת כרי שיהיה ראשם יכול לסבול מרכבה דאות להכיל הדברים דאלו ואחר כך בחזו היינו נצח הוד העיקרים של זעיר ואחר כך בידין ורגלין שהוא כולל הירין שהוא יסוד שבזעיר"ו ד' כרכתיב ובין הנביאים אדמה שהרל"ת היא העטרה דהיינו סביב עטרה והיו"ד היא ראש העטרה נמצא שהוא י"ד בסוד י"ד במלכות ונם רמז להם שכמו שמנה שבתפארת זעיר עולה למעלה בחסר גבורה דתפארת זעיר ומשם לחכמה בינה דעת ומחכמה בינה דעת אל הדעת ויחזרו מקבץ הכל ונתן למלכות מאחורי סיפוקא כן הם צריכים שיעלו למעלה מן העיניין שלהם בנגר נצח הוד של זעיר שבהם החיזו אל הירין שהוא חסר גבורה דתפארת ומשם לרגלין שהם נצח הוד יסוד מלכות ושרשם עתה יהיו מרכבה וסיבה כרי שנצח והוד דאמא יכנסו אל תוך זעיר ויאירו עיניו שהם החיזו שהם נצח הוד דאמא שבתוך חכמה ובינה של זעיר והעיני'עצמם הם נצח הוד דאמא שמאירים בתוכו ומאותה החארה נמנסין בתוכו של זעיר המוחין ויכנוס בכל הקוים שלו דהיינו מחב"ד לחג"ת ומהג"ת לנהי"ם • הנה לפניך סוד הלמוד הזה הגדול והנור אף על פי שנורם עליו קטרוג למטה אבל חרב פיפיות הוא לו למעלה וחותך כל הקליפות מאחיזתם ובפרט באחיזת השערות של מלכא ומטרוניתא ובפרט בגלוי החל הזה אשר הוא נלות אדום בסוד עשו איש שעיר • כלו כאורת שעיר • ועליו נאמר קרקד שעיר מתהלך באשמיו של ישראל ע"י שעיר של יום הכיפורים שנ'בו ונשא את כל עונותם אל ארץ גזירה על דרך שנאמר ובאו כל האלות האלה על שונאיך אשר רדפון והדין נשלם בעמו וזרעו של עשו ורוק אומרי מתהלך ולא אמר הולך אלא מתהלך בעל כרחו שהצואר מביאו לחלעטה זו של השעיר הזה • ולכן כל מי שמחבר ספר בחכמה זו אשרי לו בוראי הוא מעלה מין נוקבין ומתקן העשייה לצורך זעיר ונוקביה להעלות ניצוצי טהרה כי עשייה היא קינון המלכות דאצילות וכיצירה מקנן זעיר ולחיות שאין שם זווג כנודע אשר שם נוכר הרע ות"ו היה מזווג עמו הרע לכן עולים העולמו' למעלה במקום שהשטוב נוכר שם על הרע לכן בעלייה תלייה מלתא כי חעולמות ירדו למטה מאוד כמו שנאמר ותרד פלאים ולכן ארז"ל אומה זו משולה לכוכבים ולעפר כשהיא עולה יש לה עלייה יר לשמים וכן בירידה היא ער עפר נמצא שמקום שהוא נוכר השוב על הרע הוא למעלה הרבה ולכן מת שהיה בימי שלמה המלך ע"ה מיחוק לא נרמה אלא העלייה לברה וזהו שאומר הכתוב והיית רק למעלה ולא למטה וכן הוא בזוהר שיר השירים דף נ"ו זה לשונו • חבי רבי שמעון אמר ליה אליהו רבי אימא מילך ואנא אבתרך דהא מיני וסינך תסתיים מלתא ורשו אתתיהב לך מעם עתיקא דכלא דיתגלי רזין אלין לתתא • את לקבול עלאי ואנא לקבילך תתאי • ובחייך רבי יתיר אית לך דבל מילך אכתוב לעילא קמי עתיק יומין • ומילי לא אכתוב לעילא • אלא בהאי עלמא יכתבון מילי על ידך מילך יהון כתיבין לעילא • ומילי כתיבין לתתא סוד מין נוקבין דעשייה כאשר ביארנו למעלה וכאין אתון צריכיא בהאי עלמא וכאין אתון בעלמא דאתי • פתח רבי שמעון ואמר שיר חשירים אשר לשלמה כתיב הלך ילך ובכה נושא משך הזרע • בוא יבוא ברנה נושא אלמותיו תא חזי בכמה זמנין קב"ה אוכת לון לישראל לאחזרא לון בתיובתא לגביה לסיהך באורח מישר בגין לסלקא לנבייהו דהא כד ישראל זכאין סילוקא איהו לק"בת עמהון לכל עמין דעלמא ר"ל שעולה קב"ה שהוא זעיר עכהם למעלה כנודע בסוד עליית העולמו' כד ישרא' זכאין ואזלין באורח מישור סליק לון קב"ה על כל בני עלמא • ובלהו אורין ומשבחין ליה ולאו אינון בלחודייהו אלא אפילו עילאין לעילא כלהו אורין ליה בגנייהו דישראל ולא דא בלחודוי אלא איהו אסתלק ביקריה בגנייהו דישרא' עולה מעלה מעלה בזכו'ישרא' • ולא דא בלחודוי אלא אפילו ישראל ממש כסתלקי ביקריה דקורשא בריך הוא לעילא ותתא • תא חזי בשעת'דישרא' זכאין כורכא יקריה דלעיל' אסתליק לעילא לעילא • בכמה חדוון בכמה רחימו' ומתחברין עלמין בחדוה וכולהו אשתקיין ואתברכאין ואתקדשאן בכמה ברכאן בכמה קידושין וקב"ה חרי עמהון בחדוה בשלימו' ורזין אומרו כורסייא יקריה שהוא כסא הכבוד דבריאה • עולה למעל' וכו היכלי הנשמות של ישראל ולכן נקרא נושא משך חזר"ע ר"ל שנושא הזרע הנמשך אחת מחבירת כמדלי נר מנר דוד אחר דור ורי למבין אבל בשעתא דישראל לאו אינון זכאין כולא איהו בהיפוכא • ועם כל'היכו דקודשא בריך הוא וכורסייא דיליה יתבא עלייהו כאמא על בנין ולא אתמנעת למתבע עלייהו רחמי בגין דרעותא דיליה כאן דאוליף סניגוריא על בנוי מנא לון ממשת דאסתלק בסליקו דאוליף זכו עלייהו דישראל • הה"ד ומשה לא ירע כי קרן עור פניו • אימתי אסתליק ביקרא דא כד חאבו ישרא' ואוליף עלייהו זכו כגוונא דא כתיב הלך ילך ובכה על חוביהון דישראל מאן נושא משך הזרע דא רזא דכורסייא דיקרא דאיהו נשיל משיכו דזרע קורשא עילאה • למיכר פירין ואיבין בהאי עלמא וכר אסתלי' בקלא דישרא' • אע"ג דלאו זכאין אינון עם כל

דא קב"ה אסלי לה ואשקי לה בשקיא דנחלא עמיקא · הוא יסור אמא עלאה המשיב שפיו ביכור עינא פקיחא הם הרין סותין ותרין עטרין היורדים בכל יום לו ולה בסוד תפילין של יד הם מאירים לה בסוד שמאלו תחת לראשי ותפילין דרישא הם דילה כאשר ביארתי במקומו ולכן אומר שם ואשתלים מכל סטרין דאחזן המוחין נבנה קומתה כגודע בפרקי הקודמים כדין בא יבוא ברנה מגו ההוא שליחו וכרכאן וקידושין דאשתלים בקדיתא הלך ילך ובכה על חוביהון דישראל נדחה ממקומו העליון למטה במקום הרע גובר על הטוב או שוה בשוה וסמוכים כד תב נא יבוא ברנה והו סוד כובד משא של בכא הכבור על חירת הקודש דיציחה בשעה שפא חבבור מכביר עליהם בעת רעה שנדחה למטה בסור וחרר פלאים בעון הדור · לפיכך נהר דינור הנמשך מזיעתן של חיות הקודש מכח כובד משא יחול על ראש רשעים חנורמים להן כן אמנם בעת רצון הוא נושא את נושאיו ואין לחיות עמל ויגיעה והוא מתוק כדבש לפירוש דברי המאמר של חז"ל בסכת חגיגה פרק אין דורשין שפיו חכם ויוסף לקח · ואומר שם בסוף המאמר דזוהר שיר השירים שבת של ימי שלמה המלך ע"ה וז"ל בשעתא דבני שלמה בי מקדשא ואשתלים עלמא תתאה כגוונא דעלמא עילאה ר"ל זווג ז"א ונוקבא היו אנפין באנפין כמו זווג אבא ואמא תדירי דלא פסיק ישראל כלהו דהוו זכאין ואסתלקו בכמה דרגין עילאין סור ההיכל שממנו נחצב משמותם בדין אסתלק כורסיי' דיקרא בחדווה בכמה חדוון בכמה עיליין וכדין שיר השירים אשר לשלמה סליקו בחדוה ונחירו בחדווה עלמין כלהו בתדווה וחבורא שיר לקב"ה השירי' לעילאין נתתאין אשר לשלמא חבורא תרא דעלמין כולהו בחדוה למלכא דשלמא כלא דיליה וכל זה הוא בסור הזווג שתקון שלמה המלך ע"ה לזעיר ונוקבא שיהיו פנים בפנים בציונם ובקומתם וקיימא סיהרא באשלמותא ולהיות כי היא נקראת עץ הדעת טוב ורע בכמה מקומות כי היא כוללת י"ד עתים טובים ורעים שהם י"ד ימים שהלבנה במילואה ו"ד ימים בחסרונה והיא מושלת על כלם וז להם שנאמ' ומלכותו בכל משלה לכן שלמה המלך ע"ה משל גם כן בריעים וטובי' כמו שפרשו רז"ל על פסוק וישב שלמה על כסא יי' למלך מה הקב"ה מולך על העליונים והתחתונים אף שלמה המלך ע"ה מלך על העליונים ועל התחתונים ואפילו שדים ורוחין ולילין היו משועבדים לו כי בזמנו היתה הסיהרא קיימא באשלמותה והטוב גבר על הרע ונמתקו ואפילו האבנים גדולות הביאו הרוחות לבנין ב"ה וגם הם היו סייעים בבנייני כאשר הוא בפרד' שיר השירי' רבה אבל אחר חטאו שריא סיהר' לאתפנמא שנאמר ויעש שלמה הרע בעיני יי' ונמלטו מתחת ידו ולא עברוהו בגראה ממעשה דאשמראי מלכא דשידי · וארבא הוא היה מתירא מהם מאור שנאמר הנה מטתו שלשלמה ששים גבורים סביב לה מגבורי ישראל כפחד בלילות ועוד נדבר מכנו במקומו בסייעתא דקב"ה ושכינתיה יתברך יי' לעולם אמן ואמן :

פרק לח

ענך נדבר בענין השערות של זעיר שנזכרים בפסוק קיצותיו תלתלים שחורות כעורב נאמר על זעיר שבאים לו מכת עשר אלפים כ' פעמים ימין ושמאל עולה תל"תל והם באים מאימא מחמשים שערי בינה כי הם חמש אותיות של עשר שמות אלהים מסוד י"ס הקדמוני כללם תלתלי"ם והם הנכנסים מאימא בזעיר וחוזרים אחר שירדו לעלמין דרך הראש והרי זה דינא ברינא שכבר היו מתחילתן ועד סופן דין בסוד הקטנות ועוד שהן עתה בסוד אור חוזר והראיה שהאדום נעשה שחור והוא כפל הדינין של אדום ושחור תרין גוונין וכתיב ביה כי תצא למלחמה על אויבך ונתנו יי' אלהיך בידך ונהבונה הוא שבארנו שיהיו הה' אלהים ימ"ים כוללים החמשה אלהים שמאליים לכפול הגבורות נגד האויב וישלמו בו כל הדינים : והרי מלת כי ואות ת"ו של חצ"א עולה ת"ל בגימטריא חמשה אלהים · וצ"א הוא שארית מלת תצא בגימטריא יאהדונ"הי ונולה גם כן בסנין יי' אלהיך שנפסוק הזה עם הכולל שהוא שם היחור של וו"ן לשמור מחנות ישראל סן הקליפות לפיכך בהיכלל הימינים עם השמאליים :

והשמאליים לא היו נראים ועולים בשם אלא הימיניים או מרוב הרחמים גובר דהיינו דין פסותק להכות האויב דהיינו הקליפות וזהו סוד הפסוק ימינך יי' נאדרי בכח ימינך יי' תרעץ אויב וזהו סוד שאחז"ל כל סבה ומכה היתה של חמש מכות שנ' אצבע אלהים היא משם נמשך מכות פרעה במצרי' ועל הים לקו חמשי' ומאתים מכות כי חמשים הוא סור עשר אלהים הנזכרים ימיניים ושמאליים אשר יש בהם חמשים אותיות ומאתים הוא שם אלהים כרבועו העולה מאתים כזה א' א"ל א"לה אל"הי אלהי"ם וכן כל החשבונות אשר שם הם משם אלהים שהיה יעשה בהם נקמה כאשר אנאר במקומו בסייעתא דקב"ה ושכינתיה יצא לנו מנדון דידן שהאלהים השמאליים הם בבל יראה רק הימיניים וראיה לזה רצועות של תפילין של ראש שחן שחורות כעורב וחימנית היא יותר אדוכרה מן השמאלית :

פרק לט

ענך נדרש בפסוק קוצותיו תלתלים שחורות כעורב בהתנבר על זעיר עשר שמות אלהים שזכרנו למעלה מיתחרים שער ראשו בסור הדינין לכן הבתים של תפילין וגם השי"ן שחורות · ואומר שחורות כעורב דומה לעורב שהיא קליפה שחורה ורהם בעורב אכזרי אבל אינה קליפה ממש ח"ו וכן כתיב היה יי' כאויב ולא אויב ממש וכל שכן שישחירו שערותיו בקדרורא דצפרא שאז היא שעת דין נסור כדברי ספר ברית מנוחה והוא כפעם כל דבר מתנבר כנגד הרוצה לבטלו כי בהאיר היום בשם שער אריך על ראשו דזיער וסמתיק דיניו ומלבן ראשו תרע שכן בני עורב אשר יקראו הם לבנים והוא רמז למיתוק הדינין הקשין והעורב עצמו רומז לוקני עם הארך שכ"ז שמזקינים מטפשים ומשתירים כי השכחה והטפשות באה מצד הדין ומתנבר מאור בעת זקנתו אבל הת"ח שהם דומא דזעיר אנפין הוא הנקרא תורה שעליו נאמר גיבר הייתי וגם זקנתי לשבח שלא נזוב וריבוי שפע חסדים בו כי מהם באה הזכירה בסור וזרעו מבקש לתם הוא גי' חסדו נ' הויות וכל זמן דיעתם נוספת בהם כי שפע אריך מתרבה בהם ·

וכשלג ילבינו מסור שערות אריך המלבנים שערות זעיר אנפין וזהו סור הידוע להיעוסקים בהחכמה הואת שאין השתורות בקוצותיו של זעיר קושי הדין אלא לקות הדין כאמרם ז"ל דראי שהור אדום הוא אלא שלקה ואין בו כח הדין הראשון בהיותו אדום שהרי הדינים הקשים אדומים הם אלא לקו ונחלקו ליסיק ולשמל על ידי שערות אריך אבל שיער נוקבא הוא אדום ממש ואדוכים יותר משערות זעיר שהיא מחזקת בגבורות הרבה ורמז לאורך שערת בסור הציצית שאין להם שיעור למעלה לוקחין גם כן חוט אריך לכריכת הציצית שאחרי נסר תיקוניו עדיף יעדיף באחד על חבריו לרמז להתפשטות שערה אלא שאינו כל כך עשוי תלתלים ברבוי עיקר השער כמו של זעיר וחגה זעיר להיות שאריך והוא קרוב אצלו ושערותיו מניעי' שערותיו דזיעיר מלבן את שערותיו אבל שערו של אריך אינו מגיע לראש נוקבא אלא שהוא רחוק מיניהו ואין זה לקות השער בכדי שישחירו שערותיה אלא נעשים מגוף התכלת שהוא מכלה הכל רחמנא לצלן ולכן כל הגוונים הם טובים לחלום חוץ מתכלת שהוא רמז שנצח לו מדת הדין לכלותו ולשרשו מן העולם או ממונו או בניו לחכימא ברמיזא אבל יש תכלת אחר שהוא סור שמות הסרגלא שיש על רגליה והוא התכלת שהיו פורסין על המשכן והוא סוד השבעה מרגלאין הזכרים בספר הזוהר פרשת יתרו וכנגדם שומרי החומות שהם שומרים באיזה מקום יכנסו וידבקו עמה תקליפות והוא התכלת שבציצית שהם זנים עיניהם ממנו ויראים ליגע בו והמלאכים שבמשכן נקראים שוכרי מבואות המרכב לכל יקרבו אליהם הקליפות שנאמר על חומותיך ירושלים הפקדתי שומרים והטעם שפורסים התכלת על רגליה כי ברגלים מסתבכים הקליפות יותר שנ' רגליה יורדות מות ונאמר רחצתי את רגלי איככה אטנפם וכ"ז שישראל הם בגלו' שכינה עכהם שנ' עמו אנכי בצרה אחלצהו ואכבדהו אורך ימים אשביעהו ואראהו בישועתי והוא בעצמו הטעם של הפסוק שישו אתה משוש כל המתאבלים עליה ירצה בעה מאחר שהוא עמי בצרתה

שער דישא דזעיר אנפין

ואציר עצמו על זה ואזכה על הרבן ביתו ועל נלות שכינה כוראי
אראאו כישועתי כי פלוני שציר עצמו בצרות ציבור זכה לראות
בנחמות ציבור ׳ ולעתיד לבוא יקויים הפסוק והתגדלתי
והתקדשתי והודעתי לעיני עמים רבים שהם שלשה מוחי זעיר
אזדו למקומם כי עין בעין יראו בשוב ״ ציון וראו כל בשר יחדיו
כי פי ״ דבר יתברך ״ לעולם אמן ואמן :

פרק מ

כוד השערות הם רוכזים לסוד הציצית שיש בהם ח׳ חוטין
כי הם כאים מן מוחין של קטנות שהם שמות אלהים
כי ביסוד אבא יש בו ב׳ אלהים שהם ד׳ וכן ביסוד בינה יש בד׳
שתים אלהים שהן ארבע וכנגדם יצאו שמותה חוטין והן ארבע
פוחין מצד אבא וארבע מצד אמא ויש בשערות זעיר אנפין שלש
בחינות והם קוצים ממוח הדעת והוא קוצותיו תלתלים כי קצין
הם ה׳ אלהים ימיים וה׳ שאלליים ה׳ דחסדים וה׳ דגבורות והם
דקטנות והם בניכטריא הל״ הל זעם חמשים אותיותיהם הכל
כאשר לכל ניכטריא תלתל״ם כדפישנו זה כמה פעמים והנה
עשרה אלו הם בדעת דקראים קוצותיו תלתלים והם קצין דשערי
דזעיר אנפין והנימין הם ממוח הבינה והשערות ממוח החכמה
דילה והשערין והנימין וקוצין שאמרנו חכי פירושם שערות הם
קטנים סבועי האור לדידה נימין הם יותר ארוכים ומגיעים עד
דישא דנוקבא מכח הבפישה יוצאות הארה מחמוחין דיליה היינו
חפילין של יד וכל קץ שהוא חבילות חבילות של נימין יש בו ש״ץ
נימין מקובצים בכל קץ וקץ דז״א כסנין שמים כי זעיר נקיא
שמים ומגיעי׳ עד הטבור שהוא ער ראש נוקבא להאיר לה וכבר
אמרנו בשער ארך אנפין שארך יש לו שערות נימין וקוצין כי
מצד הפנים יש בשער הקדקד תליסר נימין דמניהו מהפשטים
תליסר תקוני דקנא ואלו הנימין של צד הפנים נקראים שערות
סתם ומחרוזן דגולגלתא מצד אחור יש מספר רב של קוצי
דשערי מגיעין עד דישי כתפין דזעיר לכפות העדף דזעיר
כדפישנו וכל קץ וקץ יש בו ת״ נימין כסנין קדוש ואלו הנימין
נמשכין ער מקום ראש זעיר אנפין כסנין חופים ארוכים וכשיורד
אותו האור הנדול מכח מאחוריו של זעיר אנפין בראשו שהוא
מלביש את אריך מטבורו ולמטה ומוציא הארבעה ברזים של
תפילין להוץ כנגד הפנים מן חארת המוחין והכל מכח הבאורת
השערות שפכה מאחוריו במוחין אותו ההארה מוציאה הבתים
ואלו קוצי דשערי דארך אנפין שאמרנו היורדין עד ראש זעיר
אנפין וקוצי דשערי דזעיר אנפין יורדין עד ראש נוקבי׳ להאיר לה
כי השערות שהם בראש כנגד המוח והן מבפנים והן יוצאים לחוץ
והן מבועי דאורה שיוצאים מהם הארה גדולה וזהו כוונת הרשב״י
באומרו ציץ רכורא ציצית נוקבא לרכה למה שאמרנו דשערי
דארך אנפין יורדים לזעיר אנפין וציצית הוא לשון שיער שנאמר
ויקחני בציצית ראשי ׳ והם מכש השערות זכר תקיכה דציץ הוא
מה שבוא מצלם חכמה ׳ ציצית הוא מה שיבוא מצלם בינה
מהשערות של חכמה ובינה הם שניהם בתוך זעיר ומה שיקח זעיר
לעצמו נקרא ציץ כי משם ניעשים שערות ראשו ׳ ומה שיקח
לנוקבא נקרא ציצית אם כן הטלית שאנו מתעפפים בו הוא רמז
לזעיר דהיינו לאור המקיף שלו שהוא סוד הטלית וכא משלשה
מקיפין מן ארך אנפין יצא דרך השערות ומקיף ומצלם חכמה
ומצלם בינה נמצא שמקיף זעיר אנפין הוא סוד הטלית שהוא
אורו מכל המקיפין כולם והעד על זה כי בשלי״ת ניכטריא אד״ר
מקי״ף לפיכך כשאנו מתעפפים בטלית ומגיחים כל הציצית לצד
שמאל ששם השכינה שמאירים לה והוא אור השערות והעינים
שלה וכבר ידעת שהשערות של ארך הם בעמר נקי לבן ומכל
שכן חשלשה עשר תיקוני דקנא והוא שאמר הכתוב ויתיק יומין
יתיב לבושיה כתלג חיור ושער רישיה כעמר נקי ואומר באדרא
רבא תאנא כלהו שיעורי בין דדישא בין דדיקנא כלהו חוורא
כתלגא ונזעיר אנפין השערות שלו שחורות כמו שאומר הכתוב
קוצותיו תלתלים שחורות כעורב וכשיוצאי׳ חוורים שיערות אריך
ומחעדבים ומסתבכים בשיעורי דזעיר ניעשה בזין בנר וטלי״ת
וטלבנים אותם ונולקיה דזעיר אנפין השערות שלו באדומים
כארנמן כסוד פרה אדומה והם ארוכים יותר משל זעיר אנפין
כמו באשה כביכול השיערות שלה הם יותר ארוכות משל הזכר
וכבר ניתן רשות לניעשות משל שנאמר ומכשרי אחזה שה ופימנם
אש״ל ״ארומים ״שחורים ״לבנים והו שאומר הפסוק ויעט אשל
בבאר שבע כי מדת אברהם היא מדת החסד המצחצחות את
השערות ואברהם אבינו עליו השלום הידה נוטע המיתוק הזה ער
באר שבע שהיא מלכות המקבלת משבע ספירותיה של זעיר
אנפין ואריך אנפין הוא המלבן השערות כי הוא ומדותיו הם חסד
גדול ועליו נאמר כי נדול מעל שמי״ם חסדך כי זעיר הנקרא
שמים עליו הוא החסר הנדול של התרין מזלין החלויים ומניעים
על ראשו ממש וכן הוא אומר בזוהר חדש פרשת וישמע יתרו דף
ע״א עמוד ב׳ וזה לשונו בנין דכל יתום וארמלת׳ קיימין בפקרוניה
דמטטרון דקיימא לדיינא באינן שבעין סנהדרין כהיכל׳ דזכותא
דיינין כל דינין דעלמא כר מתלת דאינן בני חיי ומזוני ועל זה
אמרו רבותינו ז״ל בני חיי ומזוני לאו בזכותא תלייא מלתא אלא
במולא תלייא מלתא הם המגיעים על ראש זעיר אנפין וכלהו
בקראי כתיב בני ותתפלל חנה על ״ על דיקא לעילא לעילא
אתרא דמולא עלאה של אריך אנפין וכן הוא בפרשת שמות זהר
נדול דף ב׳ עמוד ב׳ עלה ב׳ בסופה וזה לשונו אשריכם ישראל
זריני על בל מים בספרא דר״ב ״יבא סבא הבי אמר כתיב בנזירת
עירין פתנסיא ובמאמר קדישין שאלתא כל דינין דהאי עלמא
וכל נזירין וכל שאלתין כלהו קיימי בחר חיכלא דחמן שבעים וא׳
סנהדרין מגיעין בדינין דעלמא וההוא נשיא עליהו שכללם ע״ב
כנגד שם ע״ב בסוד כי טובים דודיך מיין והוא היכלא איקרי
היכלא דזכותא בנין דכר דיינין דינא מהפכין בזכותא דכר נש
בקדמיתא דלאו הכי בההוא דרנא דההוא סטרא אחרא דחמן
איהו אתר דאקרי חובה בנין דכל עובדוי דההוא אתר דנחש אשת
זנונים לאו איהו אלא למהפכא בחובה ולמלשן עבדיא במארי׳
איגון דהיכלא דזכותא אקרון מ״ם מתוקים מים צלולים והו סוד
מים זכים שהוא כשר בנדיקת הבהמה אבל איגון דהיכלא דחובת
אקרון מי״ן מרירין בפור ולא יכלו לשתות מים ממרה כי מרים
המה על כן קראו שמה מר״ה גימטריא ב׳ פעמים ק״ך אלהים
ימין ושמאל עולים מ״ר שנאמר ומציא אני מ״ר ממות את האשה
ועם חבשה אותיות אלהים עולים מר״ה ואלו הם כרי מרה
חתלויים בעקרב שבניתנם ואותם המים נקראים גם כן מים
המארר״ים של הסוטה לצבות בטן ולנפול ירך דחמנא ליצלן
בההוא היכלא דזכותא לא קיימין אלין תלת בני חיי ומזוני ולאו
בההוא אתר דאקרי חובת לאו במים מתיקין ותלילין ולאו במים
מרירין ונלילין ולאו במים מרירין מלמטין ועל דא ישראל זרעי על
כל מים ׳ זרעא קדישא דאולידו על כל מים איהו דהא לא
נכון זרעא דכלהו אלא לעילא ׳ במולא קדישא תלייא מלתא
על כל מים איהו משלחי דגל השור והחמור דלא אית לחן בההוא
סטרא בישא ואינם מוציאים תולדות מאלו השנים חם ושלום
כמו חאומות עולם ׳ ומשדרין מיניהו כל חולקן בישין ומחדבקין
בההוא סטרא טבא ׳ דכל קדושין עלאין שנאמר והתקדשתם
והייתם קדושים כי קדוש אני והו סוד זומנם של תלמידי חכמים
מליל שבת לליל שבת שנאמר בו אז תתענג על ״ ויתן לך
בשאלות לבך שתזכה לבנים הנוגים וזהו על ״ במולא קדישא
אשר הוא על ״ שהוא זעיר אנפין וחכי איתא בפרשת יתרו דף
מ׳ עמוד א׳ עלה א׳ וזה לשונו אפר רבי אליעזר לאבוי אלין
סעודתי דיך מתתקנן אפר ליה לילא דשבתא כתיב והרכבתיך
בפותי ארץ בסוד הזווג המכוונה בלשון רכיבה על במותי ארץ ר״ל
כי בשבת הם עולים אל מקרא קודש והם במקום אבא ואמא
ואבא נקרא קודש והאבות הם קוראים ומזמנים הבנים לאכול
עמהם ואורזו זמן ארץ חיים היא השכינה הקדושה על
במוריה ועלייה נדולה יש לה במקום קודש וכל
דהמזדווג באותו פעם מתיא בנין דמעלי כי באותו
זמן אין מקלא במאזני מרמה רק מאזני צדק דכי למבין ולכן
נאמר והרכבתיך על במותי ארץ ׳ אבל על כל פנים צריך
כוונה נדולה להוציא נשמות יקרות והו אומרו ביח בלילא
כתברכא מטרוניתא ׳ וכלהו חקל תפוחין ומתברכא פתוריה

שבתותי ובחרו באשר חפצתי ומחזיקים בבריתי ונתתי להם בביתי
ובחומותי יד ושם · טוב שם מבנים ומבנות אתן לו אשר לא יכרת
כאי קא מיירי · אמר ליה קפוטקאה בחברך במיפקא ר"ל אותו
רבי יוראי היה מיער קפוטקיא ורכב על החמור והיה מנהיגו
בכרכן ומכה אותו לילך כרצונו והוא לכוין אזנו לשפוע סודות
מרבי שמעון בן יוחי כאמור במסכת חגיגה פרק אין דורשין ירד
רבי יוחנן בן זכאי ע"ה מעל החמור וברש במעשה מרכבה לכן
אמר לו אתה עוסק ושרוי בחמרך ורצית לעסוק בראיית
לכן קשור חמורך בחגירה שלך ונחית מן החמור וילך אחריך ·
דמלה דאורייתא בעי צחותא לכן אמר ליה או אפכי לאחורך וזיל
אכתראי ותכוין לבך או תקשרנו בינף האילן · אמר ליה בניגרת
דסר עבירנא ארחא ובחריה דמר אסתכל בשכינתא א"ל סלרת
דא הא אוקמו חבריא ולא פרשו מלה כה אמר ה' לכריסים מאן
פריסים אלין אינון חבריא דמשתרלי באורייתא ומסרסי גרמייהו
כל שיתא יומין דשבתא · ולעאן באורייתא · ובלילא דשבתא
מזרזי גרמייהו בזווגא דלהון משום דירעי רזא עלאה כשיגרתא
דמטרוניתא אזרוגת למלכא · ואינון חבריא דידעי רזא דא ·
מכוונין לבא למהימנותא דמאריהון ומתברכאן כאיבא דמיגרין
בההוא לילייא ורא הוא דכתיב אשר ישמרו כמא דאת אמר ואביו
שמר את הדבר · וזהו סוד הפסוק ושמרו בני ישראל את השבת
לעשות את השבת לדורותם דייקא כי אות היא ביני ובין בני ישרל
ויסוד ברית קודש הוא נקרא אות כצנא דיליה צבאות להוציא
דורות בני ישראל הקדושים · ואקרון סריסים וראי בנין לחכמה
לשבתא לאשכחא רעוא דמאריהון · דכתיב ובחרו באשר
חפצתי בם · מאי באשר ופצתי זווגא דמטרוניתא ומחזיקים
בבריתי · כל אתר בבריתי בתם · זכאה חולקיה מאן דאתקדש
בקדושה דא וידע רזא דא · תא חזי כתיב ששת ימים תעבוד
ועשית כל מלאכתיך ויום השביעי שבת לי' אלהיך כל מלאכתיך
באינון שיתא יומי · עבידתייהו דבני נשא : ובגין כך האי מלה
דלא מזדווגי חבריא כד בומנא דלא ישתכח מעבידתייהו דבני
נשא אלא עבידתיה דקב"ה ומאי עבידתיה זווגא דמטרוניתא ·
ובגין כך חבריי' מתקדשי בקדושה דמאריהון ומכווני לבייהו כירוע
לנו וכאשר נכאר במקומו בסוד תיקון זווג ליל שבת בסיעתא
דקב"ה ושפיניתיה : ואם יכוונו לבייהו נפקי מגייהו בני דמעלי
בני דלא מטעמי לימינא ולשמאלא בגין דמלכא ומטרוניתא :
ובגין כך רזא דמלא כתיב בגים אתם לי' אלהיכם : לי' אלהיכם
וראי : בגין אלין דאקרון בנין ליה : בנין למלכא ולמטרוניתא
והא רעיתייהו דחבריא דידעין רזא דא נרא מתרבקין ובגין כך
אקרון בנין לקב"ה : והני אינון דעלמא מתקיימא בגנייהו וכך
סליק עלמא ברינא : אסתכל קב"ה באלין בנוי ומרחם עלמא
ועל דא כתיב כלה ערב אמת : זרע אמת וראי : מהו אמת עזקא
קדישא שלמתא כמא דאת אמר תתן אמת ליעקב : אמת דא
קב"ה וכלא חד ובגין כן זרע אמת וראי : אמר ליה רבי
יוראי בריך רחמנא דשדרני הכא : בריך רחמנא דהא סלה דא
שמענא מפומך בכח רבי יוראי אמר ליה ר"ש אמאי קאבכי
אמר ליה אמינא דוי לאינון בני עלמא דאוקימנא כבעירי : ולא
ידעי ולא מסתכלי דשב לון דלא אתבריאו אי לעלמא כד יפוק
מר מגיה דמאן יכיל לגלאות רזין ומאן ינדע לילן ומאן יסתכל
באורתי דאורייתא : אמר ליה חייך לית עלמא אלא אינון חבריא
דמשתדלי באורייתא וידעין סתימו דאורייתא וראי בקשום נזרו
חבריא על עמא דארעא דמחבלין אורחייהו ולא ידעין בין ימינא
ושמאלא דהא אינון כבעירי דיאות לסיעבר בהני דינא אפילו ביום
הכיפורים ועל בנייהו כתוב בני זנוגים חטה בני זנוגים ממש אמר
ליה רבי אחי קרא בעי לאתישב באורחי כתיב ונתתי להם בביתי
ובחומותי יד ושם · טוב מבנים ומבנות שם עולם אתן לו אתן
להם מבעי ליה מהו אתן לו אמר ליה תא חזי ונתתי להם בבירתי
מהו ביתי כמא דאת אמר בכל ביתי נאמן הוא · שמא רקב"ה
אקרי בית שנ' תפארת אדם לשבת בית דהיינו היכל ובית לדירת
הנשמה ובחומותי כמה דאת אמר על חומותיך ירושלים הפקדתי
שומרים : ירושלים כלומר דישלפון נשמתין קדישין מדוכתא
דא דהיינו ירושלים שלמעלה שפליאה דירת הנשמות קדושות
וההוא י"ד ר"ל חולק באשלמותא טב מליא מבנין ומבנן שהם
בנות שם עולם אתן לו להוא חולק שלים אשר לא יכרת לדרי
דרין מההוא קליפת נוגה הנקרא טקלא שלא ימותו קטנים על
ידי לילית רחמנא לצלן ותיבות לא יכר"ת הוא שם אכתריא"ל
השולט בעקרו דבריאת דהיינו כתר הבריאה הנקראת קודש
הקדשים וזהו שראה רבי ישמעאל בן אלישע כהן גדול הנזכר
במסכת כרכות ראיתי אכתריאל יה יהו"ה צבאות יושב על כסא
רם ונשא והיא המטה של לילה שמזדווגים בו קב"ה ושבינתיה
וממנה יוצאים נשמות קדושים ומלת אש"ר לא יכר"ת דייקא כי
אש"ר נאמר עליה מאש"ר שמנ"ה לח"מו והוא יזן מערני מל"ך
זעיר אנפין כי מעדנין דיליה באים ממזלא קדישא הנקרא אהיה
אש"ר אהי"ה והיפוכו ראש האצילות אשר אהיה זמין אנא לאולר
והם אותן המולות היוצא מהם נשמות שנ' ותתפלל חנה על יהוה
דהיינו על זעיר אנפין דבר אחר אתן לו להוא דידע רזא דמלה
ויתכוון כהוא רבעי לכוונא וכל אלו הכוונות אבאר במקומו
בסייעתא דקב"ה ושבינתיה בשיר חיקון שבת וכן ישעיהו הנביא
ע"ה ראה בני רוחו שהיה רוח פרוץ בגין דלא מעלי בעי"ה דכל
מכח זה שלא ידעו לכוין בהווזג לקדש עצמם בכוונת הראוי' לכן
למד אותם הכוונות הראוית לזה העניין והולידו בנים קדושים ·
וקראם על שמו כדאיתא בזוהר פרש' וילך דף קל"ח רבי שמעון
פתח מכנף הארץ זמירות שמענו צבי לצדיק ולין לבני נשא
לאינון דלא משניחין ולא משתדלין ביקרא דמאריהון ולא
מסתכלין בקדושה עילאה לאתקדשא בהאי עלמא למהוי קדישין
בעלמא דאתי מכנף הארץ דא מסותא עילא קדישא בסוד נקיבה
תסובב נבר ויסוד שלה מלבשת יסוד דיליה ומזה יוצא לבוש לכל
צדיק וצדיק יהוא לבוש ונטירו לנשמתא שנ' בבגדו בה והוא שם
אלו"ה והוא בסותא קדישא עולה מ"ב בגגר השם מ"ב שראוא
בז' מדורין הנקראים בנפי השכינה והם נופלים ביצירה ויש חדר
למעלה הנקרא גם כן נוף והסבין יבין זמירות שמענו כמא דאת
אמר נותן זמירות בלילה זמירות תושבחין דכנסת ישראל קמי
קב"ה בלילה בגלותא בומנא דאיהי אזדוגא ושכיחא לשבת לית
לקב"ה בלילה בגלותא בלילה בומנא דאיהי אזדוגת ומשתעשע
עם קב"ה בגן עדן ואימתי מפלגות לילי ואילך וכרין זמירות
בלילה תושבחין וזמירות כר"א לא תזמור וכתיב זמר עריצים
יענה · אעקרותא מאחזייהו כל אינון תקיפין דהא כר עייל ליליא
כמה עריצים גרמיני גיסופין שכיחין בעלמא אולין ושפיין בעלמא
לקטרגא · מפלגות לילי ואילך אתער רוחא חדא מפטרא
דצפון על ידי נבריאל המקבל מיתוק מאמא עלאה הנקראת צפון
של"ה רב טובך אשר צפנת ליריאך והם אותיו' מנצפך חנסתקים
ונקראים מישרים אהבוך לאפוקי יעות הרין וגם הרין שחוא למט'
מאמא עילאה המקבלו' בבכא הנשמות ונקראת עולם הבא ואותם
הדינין שהם למטה אינם אוהבים לישראל רק אם נמתקים ע"י
אורות אמא עילאה כדאיתא בזוהר שיר השירים על פסוק מישרים
אהבוך ובמסכת מגילה שכתוב וחזרו ויכתם פי' אם יש דור צדיק
אז מאיר המיתוק למטה ואז ישראל וכל העולמות הם במנוחה
בין שעל ידיה הם משיגים אור אריך אנפין והמיתוק הזה נקרא
כלי נופת צופים שנ' מתוקים מדבש ונופת צופים וזהו קור אמרם
ז"ל משחרב בית המקדש נטלה נופת צופי מה יעו דאמרינן בנסר'
שם מנצפך צופי"ם אמרום והם המיתדים קידוש השם בכל יום
בכח וכפועל העומדי' בהיכל אהב"ה ותראה אחת המעיין כמה
יפה דברי חכמינו ז"ל בכל מקום דק שאין אנו יכולים לידבר
לסוף דעתם אם לא על ידי הופעת רוח הקודש מסרום שנאמ' ער
יערה עלינו רוח ממרום כי מרום הוא סוד אליהו הנביא זכור
לטוב הוא מנרלפון דעשייה הנקראת מרו"ם ויצירה נקרא שם"ם
בסוד זעיר המקנן שם כי כל הופעת רוח הקודש עתה הוא על
ידו אליהו כהנא רבא וזהו אמרו בתנא רבי אליהו על פסוק ורוח
אלהים מרחפת על פני המים על הראויים אליו תנא רבי אליהו
לא נמנע רוח אלהים חיים מישראל על ידי אליהו זכור לטוב
אף אחר תורבן הבית לא פסקה שכך נגזרה מלמעלה ואם
אינו במדינה זו הוא במדינה אחרת כהמתי והעלם שמצוהו שלא
יתגלה רזיו וסודותיו · אבל האר"י זלה"ה הזה מגלה סודותיו בצווי

המלך באותן השתי שנים שהיה על אדמת קודש · ונם סודות
הרשב"י ז"ל היה התחלתו על ידי אליהו ז"ל כנודע בזוהר חדש
ס' כי תבואו דף ק"ח ע"א רבי שמעון בר יוחאי אזל ועריק למדבר'
דלוד · ואנינן בתר מערתא הוא ורבי אליעזר בריה אתרחיש
לון נסא נפיק חד חרובא וחד מעיינא רמיא אכלו מהאוא חרוב
ושאתין מאינון מין הוה אליהו ז"ל אתי לון בכל יומא חדי זמני
זאוליף לון ולא ידיע איש בהו וכו' ותחזור לענייננו להמאמר
שהתחלנו שמתחלת הלילה ואילך ועד פלגות ליליא יש רשות
להסקטרגים לשוטט מנוקבא דתהומא רבא בעולם הזה · למשה
ולמעלה עולים המלאכים עם חנשמות של בני אדם הישנים
במשותיהם להיכלות כפי הראוי לכל אחד ואחד · לכן יש להם
רשות להזיק ח"ו אבל מקריאת חנגר של חצות לילה הם מוכרחים
לחזור אל עלמא נוקבא דתהומא רבא · ולהסתיר עצמם ואדרבה
הזמן השכינה עם המלאכים מזמרים זמירות בסוד זמירות שמענו
צבי לצדיק יסוד עולם הרוצה להזדווג עם השכינה · ולכן אומר
שם דהא כד עייל ליליא כמה עריצים גרדיני נימוסין שכיחין
בעלמא אזלין ושפיין בעלמא לקטרגא מפלגו ליליא ואילך אתער
רוחא חרא ואינקר לכלהו מאתרייהו ואעבר לון דלא ישלטון
זמירות שמענו תושבחן דכנסת ישראל בליליא ועל דא למה צבי
לצדיק לאדוזוגא בזווגא חדא דקב"ה ולאתקדשא בקדושה כחדא
ואומר רי לי רי לי · דא חוא דא עלאה דא חוא רוח קדישא
אבל אוי לי על דא ועל עלמא · בוגדי"ם בגד"ו דכלהו משקרן
ביה' משקרן בהו בגרמייהו ולא די דמשקרן בהו בגרמייהו ממש
אלא אינון בנין דאולידו מתשקרין בהאוא שקרא דלהון ואשתכחו
פגימין לעילא ותתא שלא היו יורעים לכוין בקדושת הזווג כראוי
ונכון ולא היו להם בנים הנוגים בא ישעיהו ולמר אותם הכתוב
להתקדש עצמם בזווגם ולכן אומר הזהר כיון דאסתכל ישעיה
בהאי · ר"ל שהיה מבין שהתקלה באה מן פושעי ישראל הנולדים
שלא בכוונה יחודים הראויים לזה ובעת ששולט עין הרעת שוב
ורע מפטרון ריצירה והם ששת ימי החול שהי' העת לרחוץ מחבק
רק שבת קודש היא העת לחבק והיא העת ללדת לאפוקי ביומי
דעובדא ח"ו צריך לכבוש מבועית שלא ישמש מטתו באותו זמן כמו
שאומר הזוהר מקץ על פסוק וליוסף ילדו שני בנים בטרם תבא
שנת הרעב כאשר אבאר בעזרת קב"ה ושכינתיה בסוד תיקון זווג
ליל שבת ועל זה אומר זוה"ק בראשית דאוליד שרץ רוחין ולילין
ער ליל שבת ואז נשלם הזווג של מלכא ומטרוניתא בסוד
הטוב מזמור שיר ליום שכלו שוב שבת ומנוחה לחי עולמים ואז
אינם נולדים מטפת הזרע שרץ רוחין ולילין אלא כולו טוב וזהו
סוד צדיק וטוב לודליה"ת תערובת של ר"ע לילית ביה עשוקים·
ותערובת ר"ע דהיינו צדיק ורע לו כמו תערובתו של הבל שנאמר
בו יש צדיקים שמגיע אליהם כמעשה הרשעים אמרתי שגם זה
הבל פי' בנו של אדם הראשון הנקרא הבל שהיה מקבל גם כן
תערובת ר"ע מזוהמת חטאו של אדם הראשון ששמש בימי החול
כנודע שלא היה מפתין עד יום השבת ולכן אומר האוחר כאן כיון
דאסתכל ישעיהו בהאי כניש לאנין דחלין חפצה ואוליף לון
אורח קדישא לאתקדשא בקדושה דמלכא ולאשתכחא בניהו
קדישין כיון דאתקדשו אלין אינון בנין דאולידו אקרון על שמיה ·
וח"ר הנה אנכי והילדים אשר נתן לי ידו"ד צבאות לאותות
ולמופתים בישראל · דפרישין משאר עמין פירושו שלא היו
חצופים ודור פרוץ בזנות ועזי פנים כמו אומות העולם לכן גם
אני המחבר נפחלי בן לא"א הגאון מוהרר יעקב אלחנן זלה"ה
אשכנזי רק"ק ורנקב"ורש מנזע רבי נפשום מאור הגולה אבואא
לבאר תיקונים ויחודים חשייכים לזה חענין ושעמ' מתוקים מרבש
ונופת צופים כמה שצריך לזהר המזווג עצמו אל אשתו שיצאו
ממנו בנים ראויים והגונים לקדושה וזהו שנ' והתקדשתם והייתם
קדושים כי קדוש אני ·· ומאותם הנשארים בארמת קורש
הנושים תשובה על הגלות לתיקון הגאולה ועליהם נאמר וברזר
ציך תהיה פליטה והיה קודש · והם אותם הדרים עתה בחצר
הקודש של ירושלים וכנשחא דצפת כמו שאומר רבי אליעזר
הגדול לרבי עקיבא בפ' נח וזה לשונו רבי אליעזר אומר כל
הגליות שנלחה בנסת ישראל נתן לה זמן וקץ ונתעוררה רחמיר
בתשובה וגלות האחרון אין לו קץ וזמן אלא הכל תלוי בתשובה
שנאמר ושבת עד ירוד אלהיך ושמעת בקולו וכתיב אם יהיה
נדחך בקצה השמים משם יקבצך ה' אלהיך ומשם יקחך אסר ליה
רבי עקיבא אם כן תיאך יהא רא להתעוררא בולהון כחד' בתשוב'
מאן דאשוו בסייפי שמיא ומאן דהוא בסייפי ארעא. היאך יתחברון
כחדא למעבד תשובה אמר לו רבי אליעזר חייך דאיי יחזרון
בתשובה יישי בנישת' כנון האר"י זלה"ה ותלמידיו או חרא כנשת'
דק"ק צפת תוב"ב או כנשתא דירושלים תוב"ב בזכותה יתכנש
כל גלוותא רקב"ה אסתבי תדירא איסתי יחזרון ויעבר עמרון
להון טבא רכתיב לכן יחכה " לחנניבם מחכה תמיד אימרי
ישובו ויעשו תשובה ובעו"ה נעלם מהם אור שבעת הימים רהם
תיקוני התשובה של האר"י זלה"ה על מתכונתו שעל ידה ימהר
הגאולה כנודע לן את כל זה אבאר בסייעתא דשמיא במקומו
הראוי לו וכל אלו הנשמות הם מאור הנשמה של התשובה עצמה
היא אמא עלאה הנקראת תשובה חמהרת אותם במי מקוה
העולה אהיה וע"ם אהיה הוא שם ס"ג והיא נותנת חיות לעבדים
שהם ישראל הנמכרים לאומות העולם בגלות החל הזה ואהם
זכה לכוין יחודי הנשמה יהיא נשמות לבניו מאור התשובה
ומאור מזלא עלאה החופף על אבא ואמא · ער סופם על
ראש זעיר אנפין והו נקרא ממש על " שהוא על ראש זעיר אנפין
ממש וכן השערות מסתבכים בשערותיו של זעיר ללבן שערות
ראשו בסוד הטלית ויזכה לנגורות הממותקות שהם בערך מה
שלמטה מהם נקראים חסדים גדולים ואז יהיה בסוד צדיק וטוב
לו שתהיה נשמתו ממרת הטוב ויצאה בזמן טו"ב שהוא ליל שבת
קודש ומארבע רוחותיה היא טוב וד"פ טו"ב עולה עץ חיי"ם
והמבין יבין שכ' כח אסר ה' מארבע רוחות בואי הרוח ופתי
בהרוגים האלת ובוראי לא יהיה התעוכות ולא יבוא לידי גלגול
של רשע והוא סוד הנמרא אסר מר יש צדיק וטוב לו צדיק בן
צדיק שבכוונתו מגיע ומנחיל לבנו נשמה קדושה שכולה טוב
ונקראת צדיק שעשנו וגלגולו צדיק עצמו כמו גלגולו של בניה"ו
בן יהו"ד עב ברב המנוחא כב"א וכ"נו שלא היה טובה חמא
וזיגוד מנגיר ונאמר לא יומתו אבות על בנים ובנים על אבות
אלא מחוורתא שהולך הכוונה על גלגולו עצמו וכן צדיק נמור
בגלגולין אז הוא צדיק וטוב לו יציליה בכל גלגולו אבל מי שפעם
הראשון לא יצליח ופעם שני יצליח זהו צדיק שאינו נמור מאחר
שלא היה שלם בפעם הראשון וזהו צדיק ורע לו צדיק בן רשע
שהיה מקודם שהיה בפעם הראשון רשע וזהו סוד בן ענף רשע שהיה בפעם
רשע בבריאה הראשונה ועם המליצה הזאי לידעה יועם לנפשו
מאד כתוב הדר הוא האמור ביאשיהו המלך וכמהו לא היה לפניו
מלך אשר שב אל ה' בכל לבבו ובנפשו לא נדע מה פשעו ומה
חטאתו שהזקיקוהו לתשובה זו אלא שהיה צדיק בן רשע הוא
גלגול המלך אחז שאמר לו ישעיה שמעי נא בית דוד מרקאסר
נ"א שפירושו עת"ה שמע מינה שהוא עתיד לשמוע לאחר זמן וגם
באותה שעה היה בוש ממוכיחו כראסמכות אקרא רכתיב אל
מסלת שרח כובש שהיה כובש פניו בקרקע מפני ישעיה ועדו
הנביא נתנבא על המזבח בבית אל חנה בן נולר לבית דוד ישאיהו
שמו והפליג בתקון מעשיו וכן אצל איוב אומר איש תם וישר ירא
אלהים וסור מרע ולא יתכן לומר סור מרע על מי שחוא צדיק
מנעוריו אלא מחוורתא דקאי על צדיק בן רשע דהיינו בן הוא
ענף ותולדה של נלגול רשע והוא גלגול תרח אבי אברהם שנענש
על שעבר ע"ז והוא נקרא תרח על דרתח לקב"ה בע"ז ואלו היה
גם כן צדיק לא היתה תמה זכות אבו אצל היה שאמרו המקטרגים
אלך מגלין עריין ואלו מגלך עריין אלין אושרין דמין ואין אושרין
דמין וכו' עד שנענש איוב שהיה בימי משה כמו שאר"ל ונידון
ביסורין כדי להכיח דיעתו מישראל שלא יקטרג בעגין שעיר
לעזאזל שעל ידו יש סנוחה לישראל ונמשל לתיש אחר החולך
עם הרועה במדבר ובא עליהם הזאב ואין לו מקום להציל צאנו
אלא להעביר צאנו מעבר לנהר ונתן לו התיש להלחם עמו ובעת
הלחמו מעביר צאנו מעבר לנהר ומצילם ואחר כך בא להציל
גם את התיש זה איוב הנירון ביסורין אוחות דשעו בימי דורה
שעבר ע"ז כי הנעני באים על עון ע"ז כנודע בדברי רז"ל ותתרעם

מאד על מדת דינו של הקב"ה באומרו הטוב לך כי תעשוק וכו' והטיח דברים כלפי מעלה ואכזר הטוב לך העשק שתעשה לי אבי ואמי עשו הנוף ואתה התחברת עמהם בשותפות ונתת בי נפש ונשמה. והנפש שלך אמרת אך את נפשו שמור והנוף שיעשו לי אבי ואמי אמרת לשטן עשה כן כל מה שתרצה והוא טוב לך העושק שתעשה ואז שלח הקב"ה אליו אליהו הוא מנדלפ"ן שהיה מקושם לכן בשמי פרום סלאך והדייגו סיר הגלגול באומרו דין כל אלה יפעל אל פעמיים שלש עם גב"ר דייקא ואח"כ בגלגולי של דצח"ם כנף נשים ועברים וחסידי אומות העולם ואז רפרפה רוחו מעליו והצדיק מדת דימ עליו ואז ה' ברך את אחרית איוב מראשיתו עצמו והו שארז"ל שהודונות נעשו כשנגות השניות אח"כ ניעשו כזכיות אצל בעלי תשובה כיגין אילן צלף שמנו היתה פרנסתו ופרנסת אנשי ביתו והיא היתה מקורם לקלקולו דיניותו וכיון שסר מריע את התקן כאמו והוא היה בן יבמה שנתגלגל ונתתקן. והכי הוא סור צריק ושוב לו צדיק וריעלו. וכמוהו צדיק שאינו נמור תריק גבור ורשע נמור ורשע שאינו נמור.

ויש פירוש יסור אחר בזה כמו שאמרנו מקדמת דנא צריק ושוב לו כשיוצא כשקלא בזכן ממשלת הטוב דהיינו נשבת. וצדיק דיע לו בזמן ממשלת הרע. של ימי החול והשקלא היא ה"ו נקראת פאזני מרמה והכי איתא דף פ' עמוד כ' עלה א' בראשו וזה לשונו יומא דא אהדרין מלין הדתין קמי רב פתיבתא על דיון עתיק צדיק ושוב לו צדיק ורע לו דכלהו סלקין נו מתקלא דאלנא עד לא ייתין לעלמא והם נשקלים במשקל של עין הרערת טוב ורע כי מהאי סטרא הוא מאזני צדק וצר הטוב נוכר ומהאי סטרא נקראת מאזני מרמה צר הרע נוכר ח"ו וחכל כפי דוב מעשה בני אדם. וכפום שקלא דמתקלא הכי אית להו בהאי עלמא ובשבת היא ניצולת בקדושה מכח שלהוכית' דאשא היוצאות מתחת כסא הכבוד ולעניות דעתי נראה שהמאמר הוא דברכות של אמ' כר שבארתי עם מה שלפנינו בפרקים הקודמים הוא מתוק מרגש ונופת צופים והוא סולת נקייה. סור י' ליריאין. ואשרי מי הזוכה לכוין ולהתקדש בזוגא דילה כדי שיצאו מיניה בני דמעלי בני חוריה ומעשי טובים כמו שאומר הזוהר חדש ם' בראשי' דף י"ז עמוד ב' ומכאן למדנו כל המתכוין לשם שמים באותו שעה נפיק מיניה בר דמעלי מנא לן משמואל שנתבוננה אמו עליו תמיד לשום שמים שנאמר ותתפלל חנה על יהו"ד היא הנשמה הקדושה היוצאות מצרור החיים הוא סור תרין פזלין קדישין והם סור י"ג נהרי אפרסכונא דכיא וכן אמרה חנה אל הנער הזה התפללתי תמיד קודם עת הזווג ומביא שם ראיה ממעשה אחד שעשו תפילה איש ואשתו קודם עת הזווג. וזה לשונו תנו רבנן אמר רבי יוסי בן פזי זמנא חדא הוינא באורייתא ועיענא בהדהוא סוראה דכפר קרדו והוו גוברי בדיתי בחולקיהן ובאית תברי"ל והיתילן תמן לינת לילי"א חד דשבתא ונפק שבתא וחכיתי לאושפיזאי דהוה בעי למשכב עם דבירה הוה קאי האי מרך ניסא וצלי וקמת היא מאידך ניסא וצלית אמרי להון מאי צלותכן בשעתא דא אמרו לי עיענא דידן לזווג משבת לשבת וכצלינא צלותנא קמי קב"ה דיהא לנא בר דיפלח פולחניה בר דחיל חטאה בר דייניד פיקודוהי ולא יסטי מאורייתא ליסיני ולשמואלא אמרית להו יהי רעוא דיהא לכן בעותכן דהא לשום שמים קא עברתון אמר רבי יוסי אחזי שכינתא דלבתר יומין עיריית תמן וחמית החוא ברא דאתיילד להו והוה בר שבע שנין חמי לי בביתא ולא בעי למללא עמי אמר ליה אבוה זיל לקמיה דגברא רבא הוא אמר מהפינא לאשתעי בהריה ולאתקרבא עמיה דהכי אוליף לי מרי יומא דין מאן דליתליה נשמתא קדישא אפור לאשתעי בהדיה ולאתקרבא עמיה. אמר ליה ח"ו דגברא רבא הוא וחכיסא דדרא הוא קריב גבאי ולא ספיק למללא עמי אמר לי אנא הכי בך דנשמתא תריתא אית בך מיומין זעירין ולא אתזריקת בך נשעתא דנפקת לעלמא אסירית כך הוא דרווק הוינ' כרליעית באורייתא ואתייהבת בי נשמתא כראיתא בזוהר קטן פ' לך לך דף פ"ח שלכך כשביל שנתנו לו כלי פו ואח"כ החזיר אותו הכלי לאליהו הנביא ז"ל ולא רצה לקבל הלקו בעה"ז והילך הזה היה נקרא אהב"ה והיה לו בן דהיינו רב אדא בר אהבא כדאיתא שם בסוף המאמר אבל עתה בקנ"ו הוא הדור של הקו"ה הנזכר בזוהר חדש דף י' עמוד ב' וזה לשונו ודלדור שיו יזכאים ממך אמר ליה אל תאמר כך אלא ודלדור שיהיו יחומים בלי אב בלי חכם מורה ולא הלכיד חונה וימים יבואו שכל הדור יהיו חצופים ויזי פנים ותשתכח תור' ואין דורש ואין מבקש והמתעיר לבו בתורה יהיה נבזה וחדל אישים. ודלתהוא דרא כך יהיה ההוא דרא אמר ליה לית דרא ההוא מתקיים אלא בהכל פיהם של תינוקות של בית רבן כד אתון רבנין בלבר יבר אינון קשישין אורייתא משתכחין מנהון ובאים לדדוף אחר הפרוטה ואז הוא משובה ומשליך דברי תורה לארץ ודלהו מעלכונא דאורייתא כר ייתי משה רבע"ה ויתבע עלבון אורייתא. וזהו הכח קול היוצא מהר חורב ככל יום על ידי אליהו זכור לטוב אוד להם לבריות מעלבונה של תורה שכל מי שאינו עיסק כתלמוד תורה נקרא נוף ולכן יתפלל כל אדם בזמנו שיתן לו הקב"ה בן מזלא דעתיקא קדישא בסוד ואתפלל חנה על יהוד שהוא מזלא דעתיק קדישא ונתחור לפרש תבירו הנזכרים במאמר שהתלמוד של זוהר חדש דפרשת יתרו זל"ל חיי הנייוסיף על ימיך ט"ו שנה יסיף דייקא שלא כתיב אוסיף לרמוז בסזלא קדישא דביה תליין חיי דבר נש כמו בסוד אדם הראשון שעשה תשוב' נתן לו הקב"ה מעתיקא קדישא סור אלף שנה שהם הימים קדמוניות וארובים מסור אריך אנפין מזוני דכתיב השלך על יהוד יהבך והוא יכלכלך על דייקא שהוא אחרא דמזלא עילאה. וכן הוא אומר ברכנתיך על נסותי ארץ פי' במקום שעלתה מלכות פעליית שבת הוא הנקרא כמותי ארץ החיים. ועל שאול ויהונתן הוא מתקונן ואומר על במותיך חלל כי אתה בעלייה והיאך יתכן שיהיה על במותיך חל"ל. אלא מוכרח להבין הוא יסו"במה למלכו"ת דוד ויצא לנו מנרון דירן שכל תיקון זעיר אנפין שמתסתקים שיריותיו וגם תיקוני דישא דזעיר אנפין ודיקנא דיליה הבל תלוי בתיקוני אריך אנפין שמתלבנים שיריות זעיר אנפין על ידו. ואז נם אתיא הקלישות נכרתה כי אין עוד מלברו כתיב. ונאמר אני ידו"ד אני הוא ולא סמא"ל אל אחר. ונאמר והי"ה ביום ההוא יהיה יי' אחד ושמו אחד יתברך יי' לעולם אכן ואמן

פרק מא

השערות של זעיר אנפין נזכרים בארדא קדישא של פרשת נשא וזהר גדול דף ס"ה וזה לשונו.

תאנא בגולגלתא דרישא תליין אלף אלפי רבוא ורבוא רבבן קוצי דשערי אוכמין כי שיעוריהון של זעיר הם שחורות ומסתבכין דא בדא ומתערבן דא בדא כדי לישתי' ע"י כנד טלי כאשר פירשתי במקומו ולית חושבנא לגימין דכל קוצא וקוצא דאחדין ביה רכיין ומסאבין בכור ס"ט פנים כהור ום"ט מני' טמא מה שחובדל והובדר אוכל מתוך הפסול בעיבור אמא ויוד היום יש להם אחיזה שם ומכאן מתאחדין טעמי אורייתא נדביא ובמסאבא בכל אינון סטרין דאינון דכין ובכל אינון סטרין דאינון מסאבין יתבין קוצי מסתבכין ותקיפין מנהון שיעיען ופנהון תקיפין ובכל קוצא וקוצא יתבין נימין תלין על תלין מתלחטין ותליין כגיבור תקיף מארי נצחן קרבין כי הגבורות שם הם כמו גיבור בטלחמה ואינם שקטים ונוחים כמו באריך אנפין. והתיעורותם שם בזעיר אנפין הם באים מסיר ז' ארזי לבנון"ן לפי שבאים מסור חשבון אר"ז הם האותיות הבאים מזעיר של עולם התוהו והלכו בראש אריך אנפין ואח"כ בנו ראש זעיר אנפין כנודע והם ארזי לבנון לובן חסר דאריך אנפין לפי שזקק הקב"ה העולם הרוחני ושתלן בראש אותיות כאמור בזוהר תרומה. דהיינו בעול התיקון והשתילה של הדינים היה בזעיר אנפין ונקראים ארזי לבנון לפי שמשנים מיחוק מלבון החבר של אריך אנפין וכדי שתבין סור האר"ז על מחכת"תו נקדים לך הקדמה קטנה והיא זאת בכר ירע' שבכל אחד מכלים של העולם התוהו היה להם עשר רבוא אותיות נמצ' שלכל א' מן הנקודו' כללות הכת' שבתוכ' יש לו רבוא

אחר לכל ספירות מכללות כללותיה יש לו אלף אותיות נמצא
שלכל ספירה וספירה מאותן העשר שהוציא חכתר מן הכח אל
הפועל היו לו ז' אלפים אותיות והוו שאמרו חז"ל שתא אלפא
שנין הוי עלמא חד חרוב כלומר שאותו הכח של חז' הנזכרים
שבאו מן החרבה גרמו לחיות היעולם חרב באלף השביעי דהיי
שבהכלליות של הפרצוף הנז' היה לו ז' מאות אותיות וסימנך כי
ש"ת לי אלהים זרע אחר שלישית עולה ז' מאות ר"ל כי אדם הראשון
שחוא רומז לעולם הנקודות לא מצא מרגוע כי אם בשת שחוא
עולם התיקון הוא שאומר הכתוב ויולד בדמותו כצלמו והיה לו
כל התיקונים · והוא זרע אחר של עולם התיקון תחת הבל
שחוא עולם התהו שנתחרב שחיה הבל ותוהו · ביעצמו אבל על
כל פנים יצא ממנו בריאת הר"ע וחלקים נפרדי של עולם התיקון
ולפי שלא היה לו קיום נקרא הבל לפי שגם הבל לא היה לו קיום
בעולם הזה כי דרגנו קי"ן ורע שמלבד אלו האותיות של ז' כתרי'
תנזכרים שהם ע' רבוא היו לו לכתר מקדם אלו י"ב אלף רבוא
שהיו לה בסוד אור פנימי והע' רבוא הנז' נעשו מהם כל עשר כלי
הכתר והי"ב אלף רבוא היו בתוכם לאור פנימי וכנגדו באדם
הבת הזן וחתשע אותיו' של כלי הכתר יעצמו שהם ג' שמו שאמרנו
יה"ה הי"ה ההי' נחלקו כל אות ואות לכל אחד מכלי הכתר חוץ
מן המלכות שבכתר שעתידה מחסד שלה ולמשה לכנס בדישא
דאין שחוא עולם האצילות ולא היה ראוי עולם האצילות להשתמש
באור כל כך גדול מפני הטלמות שהם עתידין להשתלשל ממנו
אחר כך ורע שהי"ב אלף רבוא הנז' נחלקו אלף ומאתים רבוא
לכל אחת מן הספירות כללות הכתר והאלף הם כדי להיות לכל
אחד מהם אור פנימי וכדי להעסיר כלי שלו והמאתים הם כדי
להאיר תוך כלי מלכות שבכתר וכדי שתיכל היא בהם להאיר
ביעולם האצילות והוא שאמר הכתוב האלף לך שלמה ומאתים
לנושרים את פריו כלומר שהאלף הוא בעד חכלי עצמו ומאתים
לנושרים את פריו שהוא עולם האצילות והוא שאמרו חז"ל כל
שלמה שכשיר השירים הוא קודש חוץ מהאלף לך שלמה כלומר
שכלם הם בערך עולם האצילות חוץ מזה שהוא למעלה מזה
הערך דהיינו עולם אין סוף נמצא שכל אחד מן הספירות של
הכתר יש בה כמנין אר"ז דרבוא היינו אלף ומאתים ושביעה והם
אוי"ו לבנו"ן אשר נטע ידו"ד בעולם התיקון והוו סוד החכמה של
שלמה שהשיג סוד הארז הזה שנ' וידבר על הארז אשר בלבנו"ן
והם ארבע שמות היחיר העולים לבנין ומתפשטי' באצילות לרישא
דזעיר אנפין והם הוי"ה והוי"ה ארנ"י כסוד העטרין הזוררים
מן הארז אשר בלבנון לאבא ואמא שהם הויה ואהיה וכוהם לזו"ן
שהם הויה ארנ"י וארך אנפין הינו כתר האצילות יש בו גם כן
הויה שרשיות ובו"ה יובן לשון הרשב"י ע"ה שאמר בפ' בראשית
על פסוק ויתע"ה אלקי' גן בעדן מקדם מהו מקדם אילין
נטיעין דעקראן קב"ה ואשתיל לון באתר אוחרא בארעא קדישא
וגם בפרשת ויקרא בפסוק ראשון על הנצנים נראו בארץ ·

והאור של האוי"ז הזה מאיר למטה על השערות של זעיר אנפין
וכחלקים חצים לימין וחצים לשמאל ובהארה הואת הם ממותקים
בדי שלא יתו חדינין יחד · ומאלו השערות נמשכת
המחלוקות של התלמוד שיש בדין כנון אסור מותר טמא טהור
כשר פסול וחכמתו של שלמה המלך ע"ה היתה שהשיג על הארז
הזה ר"ל למעלה ממנו שהוא גם כן נקרא קדש קדשים והכל הוא
כלול ברזי שיר השירים לפי שאר"ל שכל השירים הם קודש ושיר
השירים הוא קודש קדשים והוא מובן למשכיל אם שיר לבדו הוא
קודש פשיטא לן כי שיר כפול דהיינו שיר השירים הוא כפל
קדושה דהיינו קודש הקדשי' והוא היה המנהיג בעת ההיא לפיכך
נעשו להם כל הנסים בזמן ההוא כי הבית התחתון דהיינו בירת
שני שהיא השכינה היתה יעמדת בבית העליון דהיינו בבירת
הראשון של אבא ואמא ירושלים של מעלה ולכן היה נקרא שלמה
אותות שלום הדינין שנמתק המלך זעיר אנפין שהשלו שלו והיתה
כסעם ממחה כמו מיחוק ריגיו של ארך אנפין שפרצופי זעיר
ונוקביה היו יעומדים תחת החרון מזלות של תיקוני דקנא ועלייתם
העולמות היתה במעלה היותר נבחרת ולכן לא חיתה מלחמת
ביניי שלמה המלך ע"ה ורוב השפעת זהב וכסף שהיה בנמצא

בימיו לרמוז על מיתוק הדינים עד שנתנו מהנחנות הדינים דהיינו
אפי' המשקלות בימי שלמה היו של זהב מסותק וגם הפקלאות
חיתה כולה מאזני צדק · נכללת בקרושה לכן צר הדין היו לו
לעברים לא בגבורה המלחמה כי אם ברוח שפתיו ימית רשע
והכל היה בסוד עליית העולמות בימיו ער המתנשא לכל לראש
שהוא סוד המחג"שא מימות עולם והוא מקומו של עולם דהיינו
ראש העיגול ונחזור לענייננו לדברי המאמר הזה שהתחלנו
בביאור האר"ז הזה וזה לשונו ובכל קוצא וקוצא יחבין נימין
תילין על תילין נסוד שנ' קצותיו תלת"לים ר"ל בכל קוץ וקוץ יש
נימין תל תלים מתלתען בסוד הדין שנ' ולחם אותם היום הבא ·
ותליין כניזכר תקף מארי נצחין קרבין כתקונאת יאה כי אין נוון
לובן נאה אם האדם הוא כולו לבן אלא אם הוא צח ואדום שנאמ'
דודי צ"ח ואדו"ם דגול מרבבה מרבוא רבבות שיערו ואינו מאותם
דעים האהובים אלא מאינון הנקראים רודי"ם היעולה עם המלרה
ני' ריג"א ונשמשיו מיתוק בסוד הגדלות אז הוא נאה בלבן
ואורם וכן נראה על הים בכתור בשערות שחורות להשקיע פריעה
וחיילותיו בים ולהציל את ישראל להעבירם דרך הים בחרב נפוד
נגוף ורפוא בסוד תקונא יאח של לבן ואורם דהיינו רחמים ורין
שנ' וה' הכה כל בכור בארץ מצרים ובכורי בני ישראל הציל וכן
אר"ל כל מקום שנ' הוא ובית דינו ר"ל הוא עצמו חסד ובית
דינו הוא סור דינא דמלוחתא דיג"א · ואומרו מארי נצחין
קרבין על"ה אמרו ר"ל כתיב שיר רישיה כיעמר נקר · וכתיב
קוצותיו תלתלים שחורות כעורב לא קשיא כאן בישיבה כאן
במלחמה דאמר מר אין נאה בישיבה כזקן ואין נאה במלחמה
כבחור הדינין הוא כבר ביארתי לך במקומו כי גם בעתיקא יש
שיערות שהם שרשי הדינין רק ששם הם מיושבים על מקומם
לאכפיא דינין כחמר טב דיתיב על דודדיא אבל הדינין נו"א
הם במלחמה כי הם מתעוררים שם ואינם מבוסמים ומיושבים
ולכן שיערות דיעתיק יומין הם כיעמר נקי · ושיערות דזעיר אנפין
הם שחורות כיעורב ונראה כבחור בשיערות שחורות ולא לבנורי
כזקן שהוא עתיקא הדורש בישיבה ולכן ארז"ל שעל הים נראה
כבחור דהיינו בשיערות שחורות כי מן השיערות ניכר כל אדם
אם הוא זקן או בחור · ואז עשה מלחמה בפרעת ועברין ובהר
כיתי נרמה כזקן הדורש בישיבה ושערותיו לבנות כי זכו לכרחדי
יחידה הנאה מאריך אנפין והיה הבאה בחכמה דהיינו אבא
והמלאכים קשרו להם השני כתרים הללו דאלו נשמות דאבא
יכול האדם לזכות בו בזמן הזה כגון רבי אלעזר ברשב"י ע"ה
שזכו בפרקים הקודמים ותבדיל בזמן הזה כיוצא בו ולמעלה
ממנה דהיינו השני כתרים דאשר לקבל בזמן הזה נמצא
שהחילוק שהוא בין בחור לזקן תלוי בהשיערות לכן אומר רשב"י
ע"ה בתיקון השעירות דז"א מארי נצחין קרבין בתקון זאת במיתוק
האר"ז אשר בלבנון בתקנא תקיפא שנ' גדול אדונינו ורב כ"ח
בדיר כארזי כרבין ותקיפין שנאמר בחו"ר כאר"זים ומלת בחור
עולה כמנין גבור"ה וכמנין יראה שמרת הדין נקרא יראה ולכן
החכמים הראשונים היו ממיתים בדאי"ה בי' הכי הוי ונם עולה
כמנין רוגז"רחמנא לצלן ומיד כשנמתק מאור אר"ז דאריך אנפין
עולה כמנין ג' פעמים חס"ר הכולל תלת קוי הבחו"ר הזה וכמנין
ארי"ה אשר הוא הא"ש שהיה רובץ על נבי המזבח בבית ראשון
לרמוז על חס"ר חסדי"ם שהיו ממתיקים שם אלהים היעול כמנין
א"ש עם הכולל כזה אל"ף למד ה"י ו"ד מ"ם ויעולה ג"כ ברחמי"ם
ותחילוף שם הוי' בא"ת ב"ש דהיינו מצפ"ץ ולכן אופרת האידרא
מתתקנין קוצין בחלוי מחאי פטרא להאי פטרא על נולנלתא ·
ותאנא יתבין תלין תלין ויש שיערות הרבה משו' דמשיכין ממבועין
כגיאין ותלת דהטי מחא שהם חכמה בינה ודעת בסוד קוצין
שיערין וימין באשר בארנו במקומו · ממבועא דחללא חד
דגולגלתא דהיינו חכמה של מוח דזעיר אנפין ממנה באי' השערות
ולכן אומר אחמשכין שיערי במשיכותא למטה ארוכי' ונמשכים
ומתעברין תילין דחילין סכמא מבועין דאתמשכן מהאי חללא
מחללא חניינא שהוא מוח בינה דזעיר אנפין שממנה נמשכים
הנימין והם יותר ארוכים ונמשכים למטה · ולהיות
שהם ממוח בינה דיליה אומר נפקי חמשי"ן מבו"ע בסוד חמישים

שערי בינה תרעין דחיבותא · ואתמשכן שערי מאנק מבועין
במשיבותא למטה ואתעבידו תילין דתילין · ומתערבן קוצין
אחרנין של חפץ ורצת · מחללא תליתאה שהוא סוד דעת דזעיר
הוא המחלק שפע אמא לכל שאר איברי זעיר אנפין ומקבירו
ומשפיע לשלשה קוים שלו שסיכנים חר"ר המלך דהיינו "חסד
"דין "רחמים ימין ושמאל וקו האמצעי ויש בו חרדי גרולי וקטנים
דהיינו אכסדרה הוא מלא חלונות ואור גדול ושפע רב וחדר
קטן מפנו ואין לו ריבוי חלונות כמו אכסדראין ועל זה נאמר
ארעית חדרים ימלאו כי הוא המחלק מזון ושפע לכל הספירות
של ז"א ולכן אומר שם פאדרא מחללא תליתאה נפקי אלף אלפין
ארדין ואכסדראין ומכח ריבוי אור אתמשכן שערי במשיבותא
מכלהו ומתעברין תלין על תלין ומתערבן בקוצין אחרנין ובנין
כך אינון קוצין תלין תילין על תילין וכלהו כשיכי דאתמשכן
משלשה חללי דמוחא דגולגלתא ולמעלה שלשה מוחין אלו
שהם חב"ד באריך אנפין הם באחרי גמור ואינם נחלקים לחלקים
אבל כאן בזעיר נחלקים לחלת חללי דמוחא ומשינים מיתוק
מעתיקא קדישא ומחלבנים וגם חלל ני' חיים וגם הכ"ם דהיינו
המוחין · וידוע כי קדושת שבת מאיר למטה מקוד"ש דרדיינו
חכם בסוד מקר"א קוד"ש ונשאר למטה בקדושה חלל שם חיים
ואם הוא מחלל ח"ו קדושת שבת אז הוי דהיינו מות נכנס בנו
חלל דיליה וכן בשעת התרבן שנ' חלל ממלכה ושריח ואז נאמר
מחלליה מות יומת ובלי ספק הוא שימי החול של זמן בית המקדש
קיים היה לחם יותר מעלה נבזה מקדושת שבת של ימי הגלות
כי היו אנפין באנפין ועוסקים במעלה עליונה כדפירשנו מקודם
בסמיכות ונחזור לעניינו להמאמר שהתחלנו שאומר וכל אינן
קוצי תליין וחפיין לסטרא דאחרנין ובנין כך כתיב חטה אלהי אזניך
ושמע שיפנה השערות מן האונים וישמע התפלה ויסתלקו לכסות
הציריך שלא ינקו ממנו הקליפות ובהאי ת"לין תלין ימינא ושמאלא
דהיינו ס"מ ת"ל הנז' בחלת חלת"לים הם עשר אלהים ח"ימיים
וה שבאליים דקטנות וה"פ אלהים עולה כמנין ת"ל נחור"א
וחשו"כא דהיינו יום של ששת ימי החול של עולם היצירה הנקרא
עולם החול שנ' להבריל בין הקודש של בריאה ובין החול של
יציר"ה · וחשוכא הוא מדת לילה הם עשר אלהים ח"ימיים
וה שבאליים דקטנות וה"פ אלהים עולה כמנין ת"ל נחור"א
וחשו"כא דהיינו יום של ששת ימי החול של עולם היצירה הנקרא
עולם החול שנ' להבריל בין הקודש של בריאה ובין החול של
יציר"ה · וחשוכא הוא מדת לילה הם ששת לילות של ששת
ימי החול שהם בעשייה היא סוד לילה ושם הוא החושך ונם
החושך הזה הוא בא מגבורת השערות הללו רחמ"י ודי"נא מן
הימינים בא הרחמים ומן השמאל בא הדין כי מסמא בא איסור
והתר ורי"ן דדייני · כי בזמן הגדלות גם הם משינים מיתוק
מאריך אנפין ומכל שכן הימין שנעשית רחמי"ם ובפרט בסוד
הקדיש של ששה אלהים דסוד תגדלות של אלהים עצמו העולים
יוש"ר ר"ת של יתגדל ויתקדש "שמיה "רבא שנאמר והוא עשרת
את האדם יש"ר ובדרכי התורה תמלא אעפ"י שאין לו · ולכן
מקדיש תבר נזיק דפרולא לסלק דין ניחנם מאביו אשר שם ·
וכל ימינא ושמאלא חלי נהאי פי' ז"א ולא בתתקא כי בתתיקא
אינם נחלקים חציים ליפין וחצים לשמאל ואין שם מורא סקיצוץ
הדין שלא יזק ח"ו אבל למטה יש מורא גדולה שמא יתחברו
לשרוף העולם בשלהבת שלהם לכן אריך אנפין מפרידים ומחלקם
לימין ולשמאל ומתמתקים ונקום כלל זה בידך כל הדינין אינם
מתבטלים אלא כשתאיר בהם על ידי שרשם ויאיר בהם דדיינו
שיצורותיו של אריך אנפין הם שורש שיצורותיו של ז"א וכשיאירו
בהם הם מתבטלים · ולחיות שאריך אנפין יש לו
אורח אחד שיש בו ארבע מאה עלמין דכיסופין באמצע דראש
וכשמאיר למטה אז חשיצות של ז"א נחלקים לימין ולשמאל
נפתח גם בו באמצע תראש אורח אחד חבולל תרי"ג אורחין
ולכן אומר הזוהר כאן בפלנותא דשיצורי אתתי דר אורחא דקיק
שאינו גדול כמו בתתיקא דמתאחדא מהאי אתרא דשיצוץ
ימין ומהאי אתרא אתפרשין שית מאה ותליסר אורחין דאתפלגן
באורחין דפיקודי דאוריתא דכתיב כל אחת"ת יור"ד חסר ואמת
לנוצרי בריתו ועדותיו וסוד דדבר הוא לכל מצות ומצות יש
לו היכל מיוחד לאותה יחוץ של ההיכל ההוא · ובשחכן
אדם זוכה המלאך הממונה על ההיכל ההוא ממחין לו ומקדים
לו שלום בצאתו מן דהיד"ן לבואו אל דהיד"ב

ולהזיר שאינו יודע דהדרך חיים לבואו אל מקום
דהדיכל ובפרט כשהולך דרך נידנם אשר הלך חשפים
ואין נתה לו יבשה בידו"ר שהוא ז"א יאיר עליו מסוד האורחות
והלילו על ידי צנור אויה מצות שפרחה בעור"ן ואז הנפש
יורע היה דהוד ויהדיות וצופה ומביט ע"י דהאור הזה מסוף
העולם ועד סופו כי כל צדיק וצדיק יש לו עולם בפני
עצמו ולדיוקן שסוד הצדי"ק הוא שקולה כנגד כל
הצדי"ק מצות לכן בודקים אותו אם קיים ושמר בריתו
בקרושה ובטהרה שלא השחית דעתו לבטלה במזיד ולא
עשה תשובה גדולה על זאת העבירה כאשר הפלינו רשב"י ע"ה
במקומו על הומר עבירה זו או ששמד עצמו מנש"נו ואם שמר
בריתו אז מקבל אותו עמו"ד מכו"ף ה"ר ציון לקיים מה שנאמר
כל אורחות יהו"ה חס"ר מאירים עליו אור חסד ואמת לאותו
שמצפה לקבל שכרו מאורחו האחרת המצות שקיים ואמתתו
אמת שהוא נאמן לשלם שכר טוב לצדיקים ובדנאי את
לנוצרי בריתו ועדותיו היא דדיוקן מצות הדתורה הנקראת
עדו"ת כי היא המצות עצמה המסדרת לפניו פנו מקום
לאיש צדיק פלוני שקיים מצות ואורח והיא לו לעדות כי
המצות נאמה ומעידה עליו שקיים אורחה פלוני · ועין
זוהר ס' נח שאמר כל דורו חשחית את דרכו על הארץ
בזנות וקלקלו בריתם לכן נכנסו להגיהנם ונרתו ולא
קבלם מדיוקן הרומה לארץ החיים שהיא מלכות שבת
דיורים מכל מיני נשמות ומלאכים כמו דיוקן נח שהיו
בה בני אדם ורוחות ובהמות חיות ועופות כן רוחניות
שלהם שם חיות הקודש ועופות הרוחניים שמשם יורד הרוח
שלהם בעופות הנשמיים להצמית" ניצוצי קדושה ולסדר עונש
עשה הרשעים ולהחליף דמותיהם מפני אדם לפני שור
וכרוב ואדם כרצונו יתברך שלא יכירו בו המקטרגים ויקטרגו
עליו שנאמר כי רוח יעבר בו ואינגנו זה אלא אחר אבל
נ"ח שהוא היה סוד בריתו קודש שנאמר נח איש צדיק תמים
היה וקנה שלימות בזה ששמר בריתו וכח לכנס לתיבת
וניצול כי הוא צדיק יסוד עולם ואין קיום לאדם החיים היא
השכינה אלא ביסוד בדית קודש שנאמר ויהרון ארץ בנ"ל
היא כיסוד נקרא כל כי הוא כולל מכל ההשפעות והוא
כולל הכל והעד על זה שהרנם יוצרין על פסוק כי כל בשמים
ובארץ דאתיה בשמיא וארעא דהיינו ז"א ונוקבי' · וכן
כל אדם ששמר בריתו זוכה לכנס למיללה אל ארץ החיים
שנאמר ועמך כול"ם צדיקים לעולם ירשו ארץ וכאין החיים נצר
מטעי מעשה ידי להתפאר · וכן הוא בריש פ' נח וזה
לשונו אלה תולדות נח נח איש צדיק תמים ונוכר רבי חייא
פרחא ועמך כולם צדיקים לעולם ירשו ארץ וכאין אנן ישראל
דמשתולי באוירייתא וידעי אורחי דאורייתא דבגינה יזכון
לעלמא דאתי · ואאורחין הם ואוי"ן אם פסח
דרך עה"ב ורא חזי כל צדיקייא אית לון חולקא בעלמא דאתי ·
מאי טעמא בגין דנטרין בריתו דעלמא אתקיים עליה כ
מלכו' נקרא עולם אשר דרים בתוכה נשמות ומלאכי' בחיבלותיה
כמו שאמרנו ואין לה קיום אלא מהשפעת צדיק יסוד עולם
כמא דאת אמר אם לא בריתי יומם ולילה חקות שמים וארץ לא
שמרתי כי הוא המחבר סדרת יום וסדרת לילה הם הקוראת שמים
וארץ ועיקר אנפין תוקניה כי כל התוונים הם נעשים למעלה על
ידי התעוררות התתתונים ועל דא צדיקייא דנטרי בריתו וקבילו
ליה אית לון חולקא בעלמא דאתי · ולא עוד דבגין
כך אקרון צדיקים · מכאן אולינא כל מאן דנטיר תגי
ברית דעלמא אתקיים עליה אקרי צדי"ק מגלן מיוסף בגין דנטר
לברית עלמא זכה דאקרי צדיק ועל כך ועמך כולם צדיקי לעולם
ירשו ארץ ולעולם לא זכה לאויה שליטות של טמיות צדיק לא
שיעסוד בנסיון כמו יוסף הצדיק בענין פוטיפרע ובתיו בענין רות
בסור ח"י יהו"ר שכבי עד הבוקר יסוד נקרא ח"י העולמים בסוד
יי' צדיק יכתן כשבוחן אותו בנסיון יעשנו כמו אנן בחין חזק

באמונתן ואו נשמתו נוטרת

שער רישא דזעיר אנפין

על מאות גופו׳ ואז מקיים פסוק ואהבת את ה׳ אלהיך בכל לבבך ובכל נפשך ובכל מאודך וגו׳ עד כאן תוא סה שמציגו בפסוק כל אורחות ה׳ חסר ואמת לנוצרי חסדו ועדותיו ורחמיו יכון ונתונו לעניינינו להסאמר של האדרא שחתלנו ותא לשונו תאנא בכל קוצא וקוצא מתאחדין אלף אלפין מארי ריבבא ויללה ורתלין בכל קוצא וקוצא מאינון תקיפין מאינון שציעין מארחין דשתקלא בגין כך אית יכינא ואית שמאלא להכין תאי לשנא בכל קוצא וקוצא מתאחדין מארי דילללה ומארי ריבבא נקרים לך הקרמה קשנה והיא ואת שיש בשלש עולמות אלה דהיינו בבריאה יצירה עשיה מארי׳ דיצין שיצאו מעולם התוהו ונקראים מארי ריבבא ומארי וילללה שהדין כולו יגן ואנחת רחבנא לצלן ונתבסמו על ידו בסוד שם אלהים כריבוען במלוי יוד״ן עולה אלף כזה א״לף אלף־למ״ד אל״ף למ״ד ח׳ אל״ף למ״ד ה״י״ד אל״ף למ״ד ה״י״ד פ״ם עולה אלף שרשוש עולה ברחמי״ם שאמר ברחמים גדולים אקבץ ולכן אלף אלפין מארי ריבבא וילללה ויש גם כן א״ל שר״י הירח מן השמות של אריך אנפין תסאיר נזיר אנפין תא השם של שורי עולה מלואו ורבועו אל״ף ותשע מאות וששים ותשעה עם הכולל ועם שם אל תוא שלהה אלפים הוא הסמתיק אותם ולא אמר אלף אלפין מארי ריבבא וילללה והם הנקראים בנ״י אלהים שנאמר ויהי חיים ויבואו בני האלהים להתיצב על י׳ ויבוא גם השטן בתוכם ויש למעלה שלשה אל בשני צדדי הטוה לימין ולשמאל ובאמצע הינוקא סגן והם בעלי תריסין דהיינו מארי תריסין שפירשו סגן הם נמתקים לתגן על ישראל כאשר נצאר במקומו בסייעתא דקדשא בריך הוא ושכינתיה בסוד שלשה עשר תיקונין של זעיר אנפין שתקנו תראשון הוא שם אל׳ ואומר גם כן כי משם נפשכים מארי מחקל ו מימין ומשמאל ואמצע כמו משקל שיש לו מאזנים לימין ולשמאל והלשון באמצע והם אותם השמות הסמתיקים דכלל ונתבססו על ידם כי בעת הגלות הכל נמתק׳ וכלל העולות מכאן שכל השערות של זעיר אנפין נמתקים על ידי אריך אנפין ולכן אמרו חכמינו ז״ל בסמסת נימין פרק חניזקין תנו רבנן מקשח ברבי יהושע בן חגגיא שהלך לברך גדול שבדורסי׳ אמרו לו תינוק אחד יש בבית האסורין יפה עינים וטוב רואי וקוטורין׳ סרורות לו תלתלים׳ הלך ועסר על פתח בית האסורין ואמר מי נתן למשיסה יעקב וישראל לבזוזים׳ ענה אותו תינוק ואמר הלא י׳ זו הסאנו לו לא אנו בדרכיו הלוך ולא שמינו בתורתו אמר מהבשתני בו שמורה תראות בישראל העבודה שאיני זו בכאן עד שאפרענו ככל ממון שפוסקין עליו אמרו לא ז משם עד שפרעו נם זת הרבה ולא היו ימים מועטין עד שהורה הוראות בישראל ומנו ר׳ שמעון בן אישע כהן גדולי וסודו הוא יודע שסטטרון היה סנרק שלו ודמות׳ דיוקנו בזכות ציעותא של קסחית אמו כאשר זכרנו אותה בפרקים הקודמים שלא הראה שיעריותיה אל״א היו שכוסים תמיד כיון שיעריותיו של אריך אנפין המכסים שעירות זעיר אנפין לבן הוא אומר בכאן אצל שבח בנה קוותיו סדורות לו תלתלים ר״ל שהיה צריך בן צריך ובן צריכה להביא בכשרון פעשה תיקון שיעורות זעיר אנפין שהיו כסדר ימין ושמאל תל״י תילין שלו תל אחד מימין ותל אחד משמאל ונם לרמוז על תיקון סדר הקונין תללו המכסים העורף להכרית׳ אחיות הקליפות׳ חיונקים ממנו ואז יפתחו האוזנים לשמוע תפילתיה של ישראל׳ ובזה ידע שישלח לו הש״י נאולה ופריון על ידו וישמע תפילתו ונם בזה ידע שיהיה מורה הוראות בישראל כי כל הוראות שמא וטהור הם תלוין בהשערות האלה של זעיר אנפין כאשר פירשתי במקומו ולהיות׳ שתפסו אותו למשכב זכור ניצול בזכות אמו שמאזר נתקרשה בפהרת מבלילה שטבלה כמה פינמים כנודע בדברי חכמינו ז״ל והיתה צנועת בדבר אחר כנזכר שם ודבר שנעשה בה אותה הצדקת אל יכשל בו ודעה ונם אומרו יפה עינים הוא תקנו ומתוקו של ז״א בעינים שלו שהם ארומות׳ שנתקלקלו מחטא אדם הראשון כאשר אפאר במקומו בעזרת קודשא בריך הוא ושכינתיה ונתקן על ידו כי הוא היה אחר מישרה הרוני מלוכה שתקנו כל הפנמים הללו והתיקון הוא בעיניו של זעיר אנפין רוחצת בחלב של אריך אנפין והוא תיקון דור המלך עליו חשלום שנאמר בו ארמוגי עם יפה עיניים תיקון ה׳ הויות נבורות העולים יצ״ן וכשישראל ח״ו אין עושים רצונו של מקום הוא רע בעיני י׳ שנאמר ויהי ער בכור יהודה רע בעיני י׳ ונאמר ויעש שלמה הרע בעיני י׳ ומתקלקלים הה׳ נבורות שזכרנו ועל ידו שסטר נפשו על קדושת השם נתקנו ונם אומרו וטוב רואי הוא נם כן מעין התיקון הנאמר בדוד המלך ע״ה והוא הדבר שכבר אמרנו כי כל איש שיחיה לו לובן או גוון אדום לבדו אינו יפה תואר וטוב רואי אלא אם הוא כלול משתיהן אז הוא נקרא טוב רואי הרומזים לחסר וין בסוד דודי צח ואדום והכל הוא על ידי האדות אריך אנפין והיה קשה בעיני רבי יהושע בזכרו מצרת ונניעות אביו ואמו וסנדק שלו שלא נעשה לו התירוך לשם זנורת שיכשלו בו חס ושלום למשכב זכור והיה מבחין זה בשאלתו סמוך זה אם יעזה לו כהונן והתבוננה זו היא מלשון ינוקא סמוך לי סמוך שהיתה הבחינה הזאת בעיניהם כנבואת׳ כי מיכאל שתרב בית המקדש נתנה הנבואה לשונות ותינוקות ע״י מטטרון שהוא רבן של תינוקות המלמדם תורת׳ והוא אחיו של הקב״ה בסוד היבום בכיכול אם אין זוג למעלה ח״ו הוא בונה בית אחיו על ידי אשתו בכיכול והוא סוד הגלות והוא התינוק היונק משדי אמו וכל תיקוני חשעריות שיש לזעיר יש לו ג״כ לאות״ו וזה הוא אומרו תינוק אחד יש בבית האסורין רומז למטטרון שהיה סנרק של״י ויקמו אנכי בצורה לכן היה יושב בבית האסורין בסוד חלל ממלכת ישראל שהם משטרו״ן וסנדלפ״ן וכן הוא אומר שרים בידם נתלו עין ספר קול בוכים באלו השני פסוקים ולכן שאל אותם״ נתן למשיסה יעקב וישראל לבזוזים ואומרו יעקב לרמוז על יעקב התחתון על שם עם קדוש הנתונים תחת עקב של אומות העולם וישראל לרמוז על זעיר אנפין שהוא ישראל או ירצה שכלו הוא על ישראל שהם בעולם התחתון כי בזמן הגלות נקראים יעקב מלשון עקב ובזמן התירות נקראים ישראל מלשון שרה כי שרית עם אלהים ואנשים ותוכל ונם הוא סרמז על ז״א ממראה מדיוני ולסטה נקרא יעקב וממראה מתניו ולסיללה נקרא ישראל ושאל מי נרם הקלקול וחפנם הזה והשיב לו התינוק הלוא י׳ שהוא זעיר אנפין ז״ל המאנו לו כי זו הוא לשון רבים באלו הפרשים שאתה רואה בי דהיינו תיקון יפה עינים וטוב רואי וקוטורין סרורות לו תלתלים כל התיקונים הללו פנמו ישראל לסטה היה ריק בעיני י׳ ונתקלקל טוב רואי ונסתמו האוזנים מן השעורות אשר ריק סרורות תלתלים ולא נתחלקו הדינים כסדר ימין ושמאל אלא נתחברו יחד ונתגברו לעשות דין בשונאי ישראל חנרסים כל אלת וצריך נתפס בעץ הדוד כמו זעיר אנפין נתקלקל ונתפס בעץ הדוד וכמוהו מסטרון וזהו לא אבו בדרכיו הלוך לפתות התרי״ג אותיות המאירים בפלנותא דשערי מהם אסור ומותר טמא וטהור ונסתמו אזנות האורחות האלה הצפונים לנוצרי בריתו ועדותיו וזהו נם כן אמרו ולא שמעו בחותו וכנגד זה נרמה עוונותיהם שנסתמו האזנים מן השעורות שלו ונתגלה העוף לאחיות הקליפות ואז נקראו עם קשת עורף ולכן אמר דניאל הנה אלוה אוזך ושמע שעריות דצריך למהוי לאחורי דאודנין דלא צריך למהוי על אודנין ויהיו נא עיניך פקוחות לראות את שוממות בית המקדש ולכן אמר פקח עיניך וראה את שוממותינו כי ז״א עביד נרמיזא כמאן דאמיך כר חמשין בית ישראל והדינים תוא היו החזק עם חשמרים אשר בו הנורם שינה ובפרס מן ראש השנה עד חעצרת הוא בסוד הדורמיטא והיינו תרדימה שנאמר ותפל״י אלהים תרדימה על האדם וישן ואומרו י׳ אלהים היא סוד אימא שהיא רחמים של הבה ואלהים דהיינו דין מתערין מינה ריוח מטלקת נה״י שלה מסנו שהם חמותין של ז״א תשאר הוא בלרצי השפעה אבל עין זה של א״א הוא עינא פקיחא לעולם לא נאים׳ ונעיר תדירא ושומר עמו ישראל לעולם דכתיב הנה עין י׳ אל יראיו למיחלים לחסרו והעינים של זעיר מצפים אל השנחת הטין של אריך אנפין לרחצו בחלב שצריך זעיר לחבים לאור זה הבא׳ מעינא פקיחא של אריך אנפין כדי לאכפיא דינין, להשלין אותם לתוספא רבא ולכן התפלל דניאל פקח עיניך מאור עינא פקיחא וראה את שוממותינו כי לא על צדקותינו אנחנו מפילים תחנונינו לפניך כי על רחמיך הרבים׳ הבאים מעינא פקיחא של א״א ואז

גם עיניו של זעיר אנפין נפקחים כי אשנחותא דלתתא תליא כאשנחותא דלעילא ואז נאסר הנה עין י' אל יראיו לכיחלים לחסדו · המשגיחים על שבעה הסה עיני י' המשוטטות בכל הארץ · ואז יקויים בנו כי נגר עלינו חסדו ואמת י' לעולם הללויה יהברך י' לעולם אמן ואמן :

פרק מב

מצחא דמלכא של ז"א היא הסגת של מנולנלתא שלו והוא נעשה סנגורית דאבא

ואמא בסוד הקטנות והוא אותיות חמץ ושאור שהוא סוד הדינים והקליפות המתעוררים מכח הדין של המצח ועולה בגי' אלהים עם שם ב"ן בסוד בני אלהים כי גם שם ב"ן הוא דין והוא כיסוד דתבונה וכשהוא משניח לסמא מכלה ומנער הרשעים מן הארץ ולהיות כי שם התעוררות הדינין לכן מוכיח ז"א לישראל על ידי הנביא מצח אשת זונה היה לך מאנת הכלם רצוני לומר שנרמת שיתעוררו הדינים מן המצח שלי ליענש אתכם ח"ו וכל התעוררות הדינים מן זה המצח הוא וכן הוא אומר באדרא מצחא דנולנלתא אשנחותא דאשנחותא פי' הקב"ה משניח ומרקרק עם הצדיקים כחוש השיניה כי הוא משניח ומרקרק מאוד ואינו מרחם אם הוא מיעין במעשה הרשעים ומרקרק מאוד ולא סתגליא כר סהדותא זמנא דצריכין חייביא לאתפקרא לעיינא בעובריהון ותאנא כר אתגליא האי מצחא (גי' קס"ל חייביא) אתערו כל מארהין דדינא וכל עלמא כהיינא אתמסר חוץ מן אותה שעה שחוזרים ישראל בתשובה לכן הוא אומר בר והוא שעתא כר סליקו צלותהון דישראל לקמי עתיק יומין ובעי לרחמי על בנוי כי אין הרע נסתק אלא בשרשו דהיינו מצח עתיק יומין הנקרא רעוא דרעוין חדוה אוסרו גלי מצחא דרעוא דרעוין ונהיר בהאי מצחא דזעיר אנפין דאשתכיך דינא ואז העולם כלו בנתת · ובאשר אנאר בסוד סנחת של שבת שכאיר מצחיה דעתיקא במצחיה דז"א בהארת גדולה אז כל הדינין והקליפות נסתקים ונשלכים לנוקבא דתהומא רבא ובפרט כשיתא אור ה' גבורות המתוקות בח' הסרים מן חמשת פעמים דתבונה כללותם מעשר עולים חמשים שערי בינה · והם הנבללים ביסוד דתבונה דהיינו התרין עשרין שבת בגודע והיא סוד החמשה יודי"ן של אהי"ה כמילואו ביודי"ן ובאלפ"ין והתי"ן עולים חמשים והיודי"ן הם צד החסר הממתיקים את הגבורות וכשבאים השערים הללו מן י' שיעולה עשר הפנ' עשר ותמצא שע"ר והם סוד דחמשים שערים ובאים במצח הזה אז נמתקים הדינים מעבדות לחירות בסוד נ' תרעין דחירותא · ולכן אומרת האידרא בהאי מצחא נפיק חר שערא (והפוך שער ותמצא עשר) ולכן אומר בהאי מצחא נפיק חר שערא דסחפשש ביה סמחא השני של בינה שלו דאפיק חמשין תרעין וכר ארזעבר מצחא דאשנחותא' דחייבי עלמא דלא דאינון דלא סתכנפי ביעובריהון דכתיב ומצח אשת זונה היה לך מאנת הכלם ותניא שערא לא קאים בהאי אתר דמצח' בגין דאתגלי' לאינון דחציפן ביעובריהו ושעת' דסתער קב"ה לאשתעשע עם צדיקיא בגנתא דשרן בהדין אנפוהי דעתיק יומין באנפוי דזעיר יומין ומתגלייא מצחיה · ונהיר להאי מצחא · וכדין אתקרי ע"ם רצון וכל שעתא ושעתא דדינא תלי והאי מצחא דז"א אתגלייא ומתעורר דין ואז תכף מתעורר אתגלייא מצחיה דאריך דעתיקא דעתיקין ואשתכיך דינא ולא אתעביר תגנא האי מצחא אתמשש במאתן אלף פומקי פי' שמצח ז"א הוא אחד שנתמשש ונחבו מרבוע שם אלהים העולה מאתים כזה א' א"ל ל"ה הי"ם וכבר ביארנו פעמ אלף מספרו מהיכן הוא ואותו הריבוע הוא דאתאחדן ביה וכלילין ביה ר"ל יש בעולם שלמטה הריבוע הזה נפעמים בעשיה והדינין אוחזין בו והו' מקבל מפרשו משם שבמצחו דזעיר שהוא גם כן אחד והוא ממש פעמים אחד שילבש הקב"ה ויעשה נקמות ויש כמה בעלי דינין המצפים להתעוררות המצח הזה ומשקיפו א"א כאשר מצחא דיליה לבד אתגלי' מצחיה דזעיר אנפין את רשותא לכלהו לאתרכא כי ההתעוררות הוא להם מן מצחיה וכד אתגלייא מצחיה דרעוא דרעוין דנהיר לתאי מצחא ולכלהו כדין משתככין שאינם יכולים להביט באור השמש של אור שבעת הימים כמו כאשר החמה באור השמש ונסתמו עיניו ואינו רואה כלום לפי שעה · לכן אומר דנהיר להאי מצחא נלכלהו בעלי דינין · וכל הארה שמאיר המצח של אריך אנפין למטה הוא על ידי הארת הרצין מזלין המניעים עד ראש זעיר אנפין חוץ מן השערות דחזינו שלש עשרה קוצין דשערי הזוד המגיע גם שם לצורך החפילין שבתפילין שם ודע שבכל יום לעת ערב מתעוררים הבעלי דינין ומקטרגים וחבלי מריקין כדי לפעול פעולת הרעה בסוד בו תרמוש כל חיתו יער לעת ערב בשעת מנחה וביום ששי בעת הסנה בעת שקליפת נוגה עולה להכלל להדבק בקדושה עולים גם הם להכלל ונמרת ובזה יוצאות שלהובי תא דאש"א מתחת כסא הכבוד ומגרלת ביניהם ומפלת אותם בנוקבא דתהומא רבא וש"ה בפרוח רשעים דהיינו הקליפות כמו עשב דהיינו קליפה של נוגה ויצמח כל פועלי און שהם החבלים אשר זממתם ויתנו להם להשסרם ערי ער ואדרבא העלייה הזאת דע להם שהוא קבת נפילתן לנוקבא דתהומא רבא כנזכר למעלה תחו שאסר קהלת עת אשר שלים האדם באדם לרע לו כלומר האדם של ג' קליפות באדם שהוא קליפה של נוגה לרע לו ודאי ובעת שהמנוחה של שבת מתעוררים גם כמו שעושים בכל יום אלא שמתגלה תוקף דהיינו המצח העקר רעוא דרעוין לפי שכולו חסר ואין בדין כלל ועיד מקבל הארה גדולה בשעה חזאת ומאיר הארה גדולה למטה וכשרואים הקליפות מרחוק ההארה הזאת ורוצים להסתכל בהארה יניחם כמו שאירע לאדם כשמביט כשמש והם צורחים ומזעקים למקומם ובאותו שעה כל העולם בוהה ולוה אם אומרים ואי תפילתי לך י' עת רצון קורם הנצאת ס"ת בשנה"ח כדי לעורר הרצון באותו החארה לאיר אנפין דאיהו ספר תורה וכשעה הזאת מתפשטת רבינו עליו השלום ששמעתי פתוך דזיר אנפין לכן אומר הזוהר דברייתא אסתלק יתברך י' לעולם אמן ואמן :

פרק מג

המצח של זעיר אנפין הוא אדום וחוא התעוררות הדינים ואלמלא לא הניע לא הארת מצחא דעעוא דרעוין היו אותן כתות בני אלהים המקבלים ממנו מכלים ח"ו ושופיכים את העולם בסרת הדין הקשה שאי אפשר לעולם לסבול לכן מצח דאריך ממתיקו ומוצץ בהפומו הוא צמ"ח דוד ויאסוף החרב על האומות העולם ויהיו פריך שלנו שכל הגבורות יהי נגוף לאומות ורפוא לישראל וכזה יומתקו וכזה יתחפך המצח האדום הזה לחרוב האומות ע"י צמח צדיק דוד שמו והוא שיסר הפיסן צמח איש צמח שמו הוא דוד בעצמו על כן לא היה לדוד מנוחת ער שבער את החמץ ולהיות שהחמץ גרם לא פסקו מלחמות זו ולא נכנעו הקליפו' מלפניו ער לעתיד לבוא בימי המשיח בן דוד שהוא דוד בעצמו שנאמר ודוד עבדי יהיה נשיא עליהם לעולם · וזהו שאמרו רבותינו ז"ל שמדד דוד נ' חבלים מן אומות העולם והרג מהם שני חבלים ורצה להרוג גם הערלים אשר בחבל השלישי אמר הקב"ה דוד מה תשאר לימות המשיח כי הוא עצמו היה נלגול אדם הראשון והוא יהיה עצמו משיח בן דוד ויתקן חטא אדם הראשון ער קינהו ורצה דוד המלך ע"ה לתקן בשירותיו ובזמירותיו הפגם של חטא א"ה כדי שיהיה הוא משיח והקב"ה היה מרמז לו שאי אפשר שכבר נרם החטא של בת שבע ולכן אמר תשאירם לימות המשיח כי מוכרח אהה להתגלגל עוד פעם שלישי והוא יתקן כל אדם איברי הראש דזעיר אנפין רוחצת בחלב של עתיקא מהיקות שאינו פוסק לעולם והוא יהיה נבזה וחדל אישים משחת מאנשים מראיהו וגם הוא קטן האיברים שנאמר ודוד הוא הקטן ואחר כך יתקן הקב"ה הכל ביופי היותר משובחת ונאה · שנאמר והיה הנכשל בהם כדוד שנתרפא גם כן בבית דוד כמלכות אלהים חיים ומלך עולם · שנתקן נ"ב ונתמתק ער קינהו בכל איבריו שנתמעט מקודם שנאמר ותשת עלי כפכה ואורירני והעמידו על מאה אמת אלו הם"ם והסמ"ך שבא"א בזמן הזווג היא כוללת חקומה שלהם כשהיא אנפין באנפין וזו קומה שליסה שלה היא הם"ם והסמ"ך עצמה שעולה חשבון שלהם מאה מהו סור המאה ברכות שאנו אומרים בכל יום והפוך מאה ותמצא אמה והנן וגם דוד המלך יחזור לקומתו הגדולה מסוף העולם ועד

שער רישא דזעיר אנפין

סופו ואלו הפרצופין שהיו נעלמים רוב קומתם באמא כגון זעיר תוקביה דהיינו זעיר נ' ראשונו' שלו נעלמים באמא וכן נוקביה ס' ספירות שלה נעלמים באמא והא בהא תליא רוב פרצופי נשמת א"ה ונוקביה הכוללים כל הנשמות של ישראל זכר ונקיבה וחכ"ם כנגד ז"ן ממש והרברים עתיקים אוצר י' יבואו · ובמקומו אפרש חלק ממנו כיר' הסובה עלי ואני אתפלל אל אל חי י' אל"ה חי חשמים והארץ גל עיני ואביטה נפלאות מתורתיך לארם מערכי לב ומיי' מענה לשון אלינו חשבת לי ששון ישעך ורוח קדישך אל תקח ממני לחבן רזי התורה הגחמרים מוחב ומפו רב ומתוקים מרבש ונופ' צופים יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך י' צור הוא עתיק יומין יאיר עיני מחכמתו חנרולה העומרת רם רמים יולא"ו:

פרק נד

להיות שרנלי אמא הם חבונים זעיר אנפין והרגלים הם יותר ארוכים מן חברית לכן נקראו נצחים כי גם הור הוא בכלל נצח ונקרא בכלל נצחים לפי שחיר שמאל אין בח פעולה לארם כי אם מה שמסייעת לימין כך הרגל שמאל אינה פועלת פעולה בהליכה כי אם על ידי רגל ימין נמצא שהשמאל היא ספל והימין היא עיקר לכן הכל נקרא על שם נצח שהוא רגל ימין כשלש פרקים שלו כאשר ביארתי במקומו בסייעתא דקב"ה ושכינתיה ובזה המצח והא נצח קרבין כי הוא מנצח שונאי ואוהבי י' לבלותם מהר מן הארמה וחזר על זה בשחלף אות ס' של מצח בגון באלפא ביתא הזאר"י דהיינו א"ר כ"נ ה"ת ו"ש ז"ר ח"ק ט"ץ "ף כ"ע ל"ם מ"ן נמצא שחסר"ת הם"ם היא נו"ן חיינו נצח ישראל והיינו מצח ובו תלוי הנצחון לרשע תעולם ובזה הנצח המתפשט יש מקום לתחרש ולהתנחם ולבטל הנזירה כמו רשב"ע ע"ח שהיה הקב"ה נזור והוא סבטל הנזירה כיון שבא אור עתיקא קדישא ומבטם ומלבן הנבורות שלו תכף יש לו תרטה של' רנחם י' על הרעה אשר דבר לעשות לעמו וגם לחימך הוא כן של' ונחם י' כי עשה את האדם בארץ ויתעצב אל לבו וסור גדול הוא זה אעפ"י שתירץ ר"א ברשב"י תירוץ אחר שם על זה הפסוק בפרשת בראשית והר הרש מדרש הנעלם כי היה לבו כפתחו של אולם לתקן גם כן הפשוטו כי אין מקרא יוצא מידי פשוטו אבל הסוד הזה עמוק מאוד ונעים ומתוק כמו צוף לחיך וזה הוא בנ"א למסת באיברי נצח המתפשטים בגופו אבל בעתיקא קדישא אין בו חרטה לעולם כי כולו חסר הפשוט ורחמים נמורים אלא שלא בשעת רצון אין סוף מסתיר אורו מהם שנאמ' הסתיר פני מהם אראה מה אחריתם ואם אסתיר ח"ו פני אריך אנפין מהם אראה מה אחריתם של שונאי ישראל שיכלה אותם לחב מדת הדין ח"ו וזהו אחריהו לא טוב ונאמר טוב אחרית דבר מראשיתו · וכן הוא בשסתגלה המצח של זעיר אנפין לברו ואינו פרצוף כי אם לברו אינו פרצוף כלי חוטבא שנאמר בה ויתר אף י' בם וילך לכן הוא פועל במהירות הדין לברו ואינו ממתין להתחרט אם כבר נגזרה גזירה ואינו תלוי בתשובת ובחרטת אריך פרצוף דיוקא כדי שהדין יהיה נשלם באיש אחר · אם הדין מתגלגל במצח לברו ואם אינו נראה במצח ומתפשט בחגוף של זעיר אנפין למטה על ידי פרקי הנצחים יש תקנה להדין הזה בתשובת כלי פדיון אם אינו נראה הדין והגזירה במצח לכן נכלל ראדם רשומים העונות על מצחו ויש להם רשות להזיק למזיקים הרואים העונות כתובי' על מצחו של אדם לכן צוה המלאך ללוט ולאשתו ולבנותיו אל תביט מאחריך שיש להם רשות להזיק וכן אירע לאשתו של לוט שהביטה מאחוריה וראה העונות על מצחה והעניש אותה ולכן רשם הקב"ה לקין את לבלתי הכות אותו כל מוצאו הם המזיקים וכן נרשם בבית דין שלמעלה על המצח כדי להראות להם שהוא חייב מיתה בבית דין ולאו דוקא קאי באנמא הוא דלית דין בלא דין כי הוא מאריך אפיה וגבי דילידת יש למעלה עשרים וארבע בתי דינין במצח הזה כי יש עשר דאמא ועשר דאמא וארבע מיתות בית דין והם באמ"ת תעשרים וארבע דתניי רב חייא בר אושעיא בממכת בבא קמא בברייתא ועל אלו הכ"ד נידונין והם הכ"ד צירופי אהי"ה שחיפוכן דינ"א תיורדים מאמא עלאה ואלו הם הכ"ד צירופי אהי"ה דינ"א דמלכות דינא היורדים בכל יום בשעת"ה מנחה עם בנצפ"ך כזה ·

יש לכל	אר"י	ארי"ג	אני"ד	אנה"י
אות שיש	ך"אנ"י	דא"י"ג	די"נא	דנ"א
כסדרן	בא"ר	באי"ד	בי"אר	בי"ת
שסדרתיהל	ואר"ג	יאנ"ד	יר"א	ינ"א

אי"אר
אנ"י
אד"י
אה"ו
אז"ן
דרום
צפון
נרא מזרח
ירנא מערב

כל דרכיכת

באותו אות הכולל שש קצוות שלו והוא סוד כ"ר קישוטי הכלרת וסוד עשרים וארבע ספרי הקורש נמשכים סהם אף על פי שיש עשרים וארבע שמות הקורש אחרים הנכשכים מהם הם ברוקים ומנומים לזכרון ליחירי סגולה ויוצאים בסיום הספרים דהיינו מכל ראש ומוף התיבה שלפני התיבה האחרון של' סיום הספר כנון סיום ספר בראשית הוא ויישם בארן במצרים נמצא שראש ומוף התיבה שלפני התיבה שבסופה הוא ב"ן מן תיבת בארון וכן כולם נמצא שהם ב"ר תיבות ונקראים גם כן קישוטי הכלרת של תורה שבעל פה כי הפוך מלת הכ"לה ומצא הלב"ת למשרת מסיני ואלו השמות הם סמש גם כן קישוטיה ורדירית אם שואל אדם הלכה או דין שזוכר אותו ע"י הזכרון בזוהר אין לך קישוט גדול מזה ואילולי אלו השמות שמאירים למטה היתה ת"ו תתורה משתכחת מישראל וזה גרם חס ושלום חרבן העולם ומה גם עתה שנתמעטו הקישוטין וחוצרכו החכמים לכתוב כל התורה כספר כי החטא גרם שאין לך קישוטין כל כך ונתמעטו חלבבות ואלו הכ"ד צירופי' נמשכים מזעיר למלכות דכתיב צדק ילין בה ועתה מרצחים ונא' צדק צדק תרדוף ועל ירה נגמר הדין כאמור בזוהר פרשת בשלח שהקב"ה מסר בירה אבני כלי מטראן וכל נבוראין כי היא עקרת הבית ומסר כל הכלי ויינים בירא דמטרוניתא ע"ש ולכן נקראת המלאך הגואל אותי בה"א תתאה שהיא עושה שלוחות הקב"ה והיא עושה נקמו בשונאיו ועל זו הכ"ד צירופים שהם כ"ר שעורי של יום ולילה עמו אומר הזוהר"ם נשא בארדא רבא וז"ל וחני' כ"ד ריג' אלא' משתכחין וכלהו אקרון מצחים וכל חר אקרי נצח ובאתוון רצופין דא איהו מצח ואית נצח דאינון נצחים ואיתנו דתנן נצח נצחים בשלש פרקי' שלהם המתפשטים בגוף ז"א ואינון במצחא ומתפשטן מנהון בגופא באתרין ירייתין · תניא היינו דכתיב וגם נצח ישראל לא ישקר דהיינו של ישראל סבא בנער ישראל בראשו לא ישקר ולא ינחם כי לא אדם הוא להנחם · ואני רוא אוקימנא כל ההוא נצח דאתפשט בגופא ומנא דתלי על עלמא למדן וחב ומהחרט ולא עביר דינא אי תייבין מאי טעמא משום דקאי ברוכת' דאקרי אדם ויכול לאתחרטא אבל אי באתר דאתקרי ראש בראי מצחא אתחזי ואתגלייא תאי נצח · לאו עדן ואתר הוא לאתחרטא מאי טעמא דלא הוה מאתר דאתקרי אדם דחא לא אתגלי פרצופא וחוטמא אלא מצחא בלחודוי ובאתרא דלא אשתכח פרצופא לא אקרי אדם · ובגין כך לא אדם הוא להנחם בנצח דשאר תיקוני גוף ואם הדין גרשם במצח אינו חוזר ריקם כי צריך פרין ותמורה תחתיו כרפיישתי כמה פיגמים וכמו שהוא במצח דא"א נרשם הדין ותפגם כך הוא במצח כל אדם ומ"ו אור שבעת הימים האר' זלה"ה היה מכיר כל העונות הנרשמים לכל אדם במצחו ואם היתה בבו זכות שהיה קיים ה' שנים בארץ ישראל והיו כלים לזמן אלף שלש מאות ושלשים וחמשה שאמר דניאל וסימניך עד יגדל של"ה בני היה מחזיר את כל הגילגולים בחשובה שלימה והיה מביא הגאולה בימיו שכל כך נפל פחוד על הרשעים והחוטאים והפושעים כשמעם את שמעו הגדול שהוא מגיר לאדם מה שעשה מזמן נ' שנים ומה שעשה בחדרי חדרים ומה שחשב בתוך קיריות לבבו וכו' שהוא בגלגול שעבר ועל איזה עון בא לעולם לתקן והיו הבני אדם' בורחים מלפניו שלא יסתכל בפרצופיהם כאשר יברח האדם מן האר' והרבה מרחם באו ונכנסו ונשהטחו לפניו ושאלו מכנו שיסתכל בפניהם ויאמר להם מה שעוותו ויתקן להם תיקון ותשובה והיה מגיר להם עבירותיהם עד שהזכיר להם שם המקום שנעשית בשם העבירה' ואנשים אשר היו בחבוריהו ובהנה פרשים רבים עד שהודו לו על הכל ונתן להם בוונות ויחודים משונים זה מזה לכל א' כפי פנמו זכפי נשמתו ותקן להם עד שלא נשאר בהם רשומות של העונות

הראשונים כלל ועל זה נאמרופר עוונך וחטאתך מכופר ולא די בלבר לא כל הנשמות האבורות ההולכים סדחי אל דחי ונקלעים בכף הקלע ואינם רוצים לקבל אותם ואפילו שניהם מחמת דיבוי הזוהמא ששבה נשמתם בחייהם ואין כח בניהם ללבן אותם. כל אותם הנשמות היה מספר לתלמידיו שבאים לאלפים ולרבבות לפנו כשהוא הולך על הדשרת רואה כל האילנות מליאים מהם וכן בגהר הם נגרים על פני המים ואין מכפר וחס שואל אותם מה עניינם שם והיו משיבים ששמעו את רוב קרושתו ושגרשו מסוף העולם ועד סופו ובאו לתקן אותן ישובו לתקן אותן וחשיב להם אם נגזור השם בחיים אותם ואת כל העולם כולו והיה סגלה לשם לתלמידיו איך אפשר לתקן אותם. ובתנאי שיהיה לאיש דמתקנם נשמת גבוה דאצילות לכל הפחות וכל זה השיב על ידי רוב ארבדין ורב קוחו עם הקב"ה ובותתיו ות עניירתיו ותפיליתיו ובכיותיו רפרובים שישת ועל הכל העגור והיראה. ואהבת הש"י שהיתה בו והיה מספר לתלמידיו שעל כל סור וסור שכפרו לו מן השמים היה בוכה רמעירה כמספר שער וקנו וכן כשרצה לגלות סור אחר לתלמידיו אתם רואים ליתן לו רשות עד שהוא היה מתפלל תפילו אין מספר ובוכה רמיעות כשיעורו ראשו ועיניה הכיעין את גם ראה הדור היתום והגרוע הזה אשר אנחנו בו היום לא נשאר לנו ליתן לנו שם ורד ברוח רקודש להשלים פגמי נשמתינו ולתקן אותם עוד יערה עלינו רוח הקודש ממרום לנחמינו על ידי משיח צדקנו. שיבוא במהרה בימינו הוא מאור עיניע ובחבר לבבינו הכאיר את נשמותינו. ועליו מפורש בקבלה הפסוק ריח אפינו משיח יי' נלכד בשחיתותם אשר אמרנו בצלו נחיה בגוים ועליזה אני המקונן דוה לבי ועיני נגרו מים מאין הפגות כי רחוק ממני מנחם משיב נפש ועל אלה אני בוכה יהי דצון שיקויים בנעשיהו אתה משוש כל המתאבלים עליה ידבר יי' לעולם אמן ואמן:

פרק מה

המצח הזה שאמרנו הוא אדום כוורד הזה סרוב דינין ותקיפין וכשבא אור עתיקא אליו מהפכו לגון לובן ממש וכן הוא אומר באדרא זוטא דף קמ"ב עמוד ב' עלה ב"ה לשונו מצחא דגולגלתא פצחא לאתפקרא חייביא וכד האי פצחא אתגליא מתיקן מאריהון דדינין לאינון דלא מתכסיפן ביעוריהון והם עזי מצח עזי פנים שבדור שאינם מתביישים ממעשיהם וסורי ורבי גורי ולה"ה מסר סימן זה לתלמידיו שיכירו נפשות אלו ניצוצות עולם התהו ואמר כשתראו בני אדם שהם עזי פנים ואין להם בושה מבני אדם. תדעו נאמנה ובבירור שקודם זה הפעם היו בגלגול בהמה או חיה או עוף טמא וכמו שלהם אין בושה גם להם אין בושה והם הולכים אחר לימודם הראשון וענין אותן הנשמות הוא שכאים מן אותן התקציף דורו' שוכרנו בשער עולם התחו שיגלו במחשבה להבראות ולא נבראו אודות שהיו כולם רעים וחוטאים לידו"ר מאור יתר מדור המבול ומדור הפלגה וכלם קמטו בלא עת ונהר יוצק יסודם כי מאשר הדינים יצאו והאש של הנהר דיניר תאכלם באופן שכל אותם הדורות שקמטו בלא עת וכמן כלם נפלו בעמקי הקליפה במקום המיתה שאין שם חיות כלל ועיקר והק"ב ברחמיו הגדולים מעלה מהן בכל יום ויום לאט לאט ושתלן בכל דור ודור כדי לזככן ולצרפן ולתקנן בהיות שהן נשמות יקרות ונדולות מאוד מאוד לא כפגי שהרע נגרה עליהם כ"ש עד שחקרוש שהיתה בהם לא היה בח ויכולת להרים ראש והקב"ה יחבריך שמו לברו מעלה אותם מסרגיה למדרגה בתחילה בגלגל אחזהם בדומם ומן הדומם עולים לצומח ומן הצומח לבעל חי בלעני מדבר ואח"כ בעל החי מדבר בנדים או בעגברים ואחר כך לישראלים ולפעמים זוכה איזה נפש מהם ומדלגת שנים או שלשה מדרגות בפעם אחת וסימן זה הוא להם שיש בו עזות מצח ואין לו בושת פנים לפי שהיה מקודם בגלגול בהמה או חיה ועוף כמו שאמרנו גם לפעמים קרה שתגלגלו נפשות בני אדם שכבר זכו לנפש רוח נשמה וחזרו ופגמו את נפשם בעונותיהם הרבים והרעים וסרדו

שער רישא דועיר אנפין

אלהו הרב מה ניעשה לך אחר יציאת נשבתך מן הגוף השיב לו הדות ואמר תדע כי תכף נורע הדבר בראשים בטביעת הספינה ותכף יצאו היהודים מראשים ונכנסו בים והוציאו את כל היהודי אשר נטבעו בספינתי וקברו אותנו ותכף ומיד כשהלכו היהודים מבית החיים בא פלאך אחד אכזרי ושפט של אש בידו והכה בשבט על קברי כידי נקיק התקבר לשנים מן ההכאה אשר היתה גדולה וחזקה עד מאוד מיד אמר לי אותו המלאך רשע רשע קום בדין מיד לקח אותי ושמני בכף הקלע וקלע אותי בפעם אחת מן עיר ראשית עד לפני הפתח של ניהנם שנסרבר ואני בנפילתי שמה לפני הפתח של ניהנם יצאו מן הגיהנם אלף אלפים נפשות של רשעים הנידונים בניהנם וכלם צעקו בבגדי וקללו אותי ואמרו לי צא צא איש הדמים צא מכאן רשע עכור ישראל אין אתה בראוי עדיין לכנס פה ועדיין אין לך רשות להכנס להגיהנם אלף אלפים נפשות מהר להר ומגבעה לגבעה ואלו השלשה פלאכים הולכים עמי חמיר וסכריזין לפני ומכין אותי תמיד ובכל עת ורגע פגעו בנו פלאכי חבלה אחרים גם רחמות רעות ונשמעם הכרוז אשר כסריזים לפני גם הם מוסיפין להכות אותי מכות נדולות זה מושך אותי אצלו מכאן וזה מושך אותי אצלו מכאן ועד שמתפקקין כל חוליות נשמתי וכך הלכתי נע ונד בארץ עד שבאתי להורביז והיא עיר נדולה קרובה לארץ הודו מן נבל ולהלאה והיתה כוונתי לבנס שם באיזה נוף יהודי כדי להנצל פאלו חבבות והצרו וכיון שראיתי אותם היהודים שהם רשעים רעים וחפאים ליי באוד בועלי נויות ונדות ושאר עבירות ולא יכולתי לכנס בשום אחד מהם מרוב רחמות הסומאה ששוכנים בתוכם ובסביבותיהם וגם הייתי נכנס בתוך אחד מהם הייתי מוסיף טומאה על טומאתי ונזק על נזקי בכן חזרתי והלכתי מהר לנבעה ומנבעה להר שנים דבות עד שבאתי למרבד עזה ושם מצאתי אילה אחת מעוברת ומרוב צערי נכנסתי בה וזה היה אחר שבע שנים שעברתי צרות רבות ורעות וכאשר נכנסתי בנוף האילה היה לי צער נדול עד מאוד לפי שנפש האדם ונפש הבהמה אינם שוים זה לזה שזו הולכת וקופה וזו הולכת רבוצה ונם הנפש של הבהמ"ה טליא זוהמא ומאוסה וריחה רע לפני נפש האדם נם מאכל אינו מאכל אדם ועוד שהיה לי צער נדול מהעובר שכסניה וכן האילה חורה לה צער נדול עד מאד כחמת שלשה נפשות שאינם יכולים לעכוד יחד וצבתה בטנה כחמת נפשי ורצתה בהרים ובטלעים מרוב צערה עד שנבקע כריסה ומתה אז יצאתי כשם וכאתי לעיר שבס שבארץ ישראל ונכנסתי בנוף כהן א' יהודי ותכף אותו הכהן שלח אחרי הקרישים והנלחים של הישמעאלים ולריב הלחשים של כחות הטיכאה והקסיניות של שמות הטומאה אשר תלו בציארו לא יכולתי לעמוד ולסבלם ויצאתי משם תכף ומיד אמר לו הרב זכי כלום יש ממשות בכחות הסומאה להריע או להיטיב מאלילים אמר לו לא אלא בשביל שהנלחים הכניסו בהשבתם כל כך רוחות הסומאה בנוף אותו היהודי הכהן עד שראיתי שאם אניח לעמוד שם יתרבקו בי כל אותן הרוחות הסומאה לכן לא יכולתי לעמוד עמהם ותכף ומיד בדחתי משם וכאתי צפת תוב"ב ותכנסתי בנוף זאת האשה וזה לי היום כ"ה שנים שאני הולך בזה הציער ואמר לו הרב עד מתי ירידה לך זה הציער וכי אין לך רזקומה חשיב לו הרוח ואמר עד שימותו המסגרים אשר הולרתי בי כל זמן אשר הם חיים וקיימים אין לי תקנה והזסור מעורה אשר לא יוכל לתקן ואמרו ז"ל זהו שבא על הערוה ותולד ממ"ממזר שנ' לא יבוא ממזר בקהל " שבנ"ע עד עולם וכל הקם אשר היו שם עם רב עד מאוד בכו כלם הרבה בכי כי נפל פחד הדין עליהם ונעשה התעוררות נדול בכל מדינה מאותו המעשה אמר לו הרב מי נתן לך רשות שתכנס בנוף האשה הזאת השיב הרוח ואמר לנתי לילה אחת בביתה ובאשמורת הנזקר קמה ואת ראשה כמטפחה ורצתה להוציא אש מן האבן ומן הברזל והמרטוט השרוף לא קבל הניצוצות של אש והפצירה עד מאוד ולא עלתה בידה ונתכנסה והשליכה הברזל והאבן מידה לארץ בכעס ואימה ואמרה התא לשפן ומאתו המלה של השטן היה לי רשות לכנס בה תכף ומיד נכנסתי בנופה אמר לו הרב יכי בשביל זה הניח הקל מתן לך רשות לבנס בנוף השיב הרוח ואפ"ה דע שאת האשה אין תוכח כברה כי היא אינה מאמנת כלל ביציאת מצרי' ובליל פסח בזכן שכל ישראל הם שמחים ואומרים הלל ומספרים ביציאת מצרים הכל הוא בעיניה הבל וריעות רוח היתול ושחוק ושנערת בלבבה שמעולם לא היה הנס הזה מיד אמר דברה להאשה פלונית מאמין אתה באמונה שלימה שהק"בה ברא שמים וארץ ובידו היכולת לעשות כל אשר חפץ ואין מי שיאמר לו מה תעשה וחשיבה היא ואמרה הן אני מאמין את הכל אמר לה הרב כיאם את שהק"בה הוציאנו מבצרים וקרע לנו את הים השיבה היא כן אמר לה הרב מאמין אתה כל זה באמונה שלימה ואז התחרה בתשובה ומתחרטת על הראשונות אמרה היא הן ותחילה לבבות מיד נזר הרב על אותו הרוח נידוי שיצא ונזר עליו שלא יצא דרך שום אבר כי אם דרך האצבע קטנה שברגל שמאל כי הסעם הוא שמאבר שהוא יוצא ממנו אותו האבר בחבטל לנמרי נם כיון הרב בשם אחד שמטר לו רבו מיד נתנפח האצבע הקטן ונעשרת כלפת ויצא דרך שם אחר כך בא הרוח כמה לילות בחלוני הבית ונפתח והתהיל את האשה וחזרו קרובי האש אצל הזכם כמהר"ר יצחק לוריא נ"ע מיד חזר ושלח את תלמידו מהר"ר חיים הנזכר לברוך את המזוזה אם היא כשירה אם לאו והלך ומצא את הפתח בלא מזוזה כלל מיד צוה הרב לקנות מזוזה נכונה ועשו כן ומשם ואילך לא חזר חלוח עוד האחה הסעין תרא כמה עסוק המעשה הנורא הזה עסוק עסוק מאוד מי יכולנו אלא אם בן יש לו התדה ונילוי מסתיות הענוש של הרשעים שנלה סורינו ורבינו אור של שבעת הימים ולה"ה רוח אפינו משיח ה' שנלה עונשים ונילנולים שלהם בעצים ואבנים ומים רחמנא לצלן מהאי עונשא ואם תשאל על נלנול הרומם מנין צא ולמד מאשתו של לום שנא' כה ותהי נציב פלח שהוא רומם ' נלנולהמים פנין שנ' ואנחנו נמות וכמים הנגרדם ארצה ונאמר הרכבת אנוש לראשנו באנו באש ובמים ותוציאנו לרויה מהרכבת האנוש אנוש וחלוש הזה לראשנו שנעשה רש כשורד ממדריגתו לשאר הרכבה שתחתיו דהיינו דצח"ם נלנול האבן של רומם מנין מכלים שנאמ' ויהי כעשרת הימים ויגוף י' את נבל וימות לפו בקרבו והוא היה לאבן רומם ויש לנו בקבלה אמיתית כי לב"ן נשתיקין נלנול לבן בלעם נבל והדברים עתיקים לעיין בסדר לשון הזוהר בפרש"בלק באוכרו מכאן ואילך חבריא עבידי ביה קב"ה בההוא חיבא מה דעבידי שהכתיב סור נלנול הרומם שלו עם דברים אחרי' חשיבים לזה הסור וסור הנלנול בז' ארצות אשר תחתינו ונלנול השריש דוחין ולילין ולכן יש שרץ הזוראין הל פי הרוב הם לסבה רחמנא לצלן והבן זה מעונש דור הפלנה שאז"ל מהן נעשו קופין זחתולין ומהן נעשו שדין וכזיקין עיין שם ודורי אם יש לאדם נילוי עינים ימצא הכל בדברי רז"ל ולנו קבלה ידועה בכל פרטי הענושים אשר נתנלו על ידי אליהו הנביא הוא סנדלפון המלאך הקושר כתרים לרבו וכמעט אין נם אחד ניצול מהם וסוד הענין הוא כי כפי חטא האדם כך יתנלנל וחנה דע כי הלא הרשעים אחרי פטירתם הם נענשים בניהנם ומתכפרים אך הצדיקים והחכמים אינם יכולים לבנס לניהנם וענין אלישע אחר שאמרו חז"ל שיצא בת קול אחרי פטירתו לא מידן דיינהו ולא ליתי לעלם' דאתי והו כור האמור בזוהר רות דף כ"ח הה לשונו רבי יודאי הזה קמיה דרבי עזריה בר סיסאי אמר ליה צדיקים דאזדמן לן חובה מאינן כריתות דאורייתא וחיישי תשובה וכיתו מיתה מכפרת עלייהו או לאו אמר ליה אין ולזמנין דאתענשו בהה"א עלמא ואתכפר להו בנוף חמא אנפוי ירוקין אמר ליה אימא מה דתימא אורייתא היא דלא מקבלא טומאה שנאמר והלא כה דברי באש נאם י" ואינו יורד לניהנם למרק הזוהם' שקבל לא שמקבל עונשו באופן אחר כי צריכים הם להתנלנל בעולם הזה למרק איזה עון אשר להם והנה דע כי הלוא הצדיק מעותר ומוכן לעלו' במעלות ואנם שוות כי תחלה יתמרק קצת עתות ואז יתנו לו מעלה אחת וכשרוצים להעלותו מדרינת מעלה אחרת יותר גדולה יענישוהו ויסרק הסאין היותר קלים וקטנים כדי שיעלה שנית אחר כך מענישים אותו על דקדוקי מצות כחום השערה אם לא היה מכוין וכסיה דעתו מתפילין כהיותם עליו כדי להעלותם בכדרינת האבתיות ואין צורך להאריך כאן בפרטים הללו אלא אציגם

אלין בשער בפני עצמו כשאבוא לפרש פור שכר ויגוש · ואמנ׳
אחרי פטירת האדם נפרעים ממנו על חמאיו כהרבה מציאות
היוב בני אדם לא יוכלמו מלהתגלגל איזה זמן בבהמה או חיה או
עוף או דומם או צומח או ח׳ כ׳ או חי מדבר כנון נשים ויבדים
וחכידים אומו העולם ואחר כך לישראלים ממש וכיוצא בזה בכל
פיני נבראים שבעולם ובאופן ההוא יקבל עונשו בנוף ונפש כי
צריך להנשימו כרי שיסבול וירגיש הציר של העונש וכל זה כפי
מציאות החטא ולכן אפילו התלמידי חכמים והצדיקים יש בהם
קצת מי שנתגלגל על דרך הנ׳ מחמת שבא לידם עון אחר גדול
וביוצא בזה ולא די בזה אלא שנם אחר כמה שנים שנחו בעולם
חבא כאשר דוצים להיעלותם יותר חזדרים שנית לחענישם כנזכר
אז נם כן מתגלגלים על דרך הנזכר אם יש מיני חמאים הצריכים
לזה וכמו שאבאר בסור הזוה בענין החא המשמש מטחו לאור
הנר שנתגלגל בשיעור עזים אחד ובמקומו אפרשנו באר היטב
בעזרת ק׳ח ושכינתיה אגלה טוחות חמים רעים וה׳ הוא הטוב
יפפר בעדינו שגיליתי בכשונו של עולם ותתה בני ראת נם ראת
מעלת הצדיקים הגדולים כדיאל וכרוד המלך ע׳ה והוצרכו
להתבשר שינוחו לעולם הבא ולא יצטרכו להתגלגל כמו שנאמ׳
ברניאל ואתח לך ורנוח ותעמוד לגורלך לקץ הימין וכדוד
נאמר ותיתה נפש אדוני צרורה בצרור החיים הם ב׳נ נדרראא
אפרסמונא דכיא שהם בקשר ועינול אחר כמו שעד ראש והזקן
שבו י׳נ סדות של רחמים והם סוד יחידה ממש של אריך אנפין
אשר עד כאן תחום שבת ותו לא אין שום אדם זוכה ליעלות יותר
ואם נפלה אש בארזים מה יעשו אווזי הקיד וכה דוד המלך ע׳ה
נעים זמירות ישראל היה מתידא וכפעטר כל ימיו עם הפחד הזה
וכמו שאמר לולא האמנתי לראות בטוב ה׳ בארץ חחיים סבר
שכא יגרום חטאא של בת שבע ׳ קל וחומר לשאר בני אדם ומם
כל זאת מצינו ששיב שבעה שנים אחד מיתתו בחוץ ולא זכה לישב
בישיבה של מעלה בחמיצתו העליונה להיות רגל רביעי למרכבה
אלא אחר ז׳ שנים נשלם מירוק חטאיו כדאיתא בזוהר חרש סדרש
ואנלם פ׳ לך לך ט׳ז ע׳א וזה לשונו ביומא דאתבני בי מקדש
עכור קב״ה טיכו סגי לדוד מלכא דבתר דאזדמן ליה ההוא חוטא
ואינב דמחל ליה חקב״ה כד נפק מהאי עלמא לא שבקוהו
פלאכי עלאה למיעבר תרעי דירושלי דלעילא והוה יתיב אבראי ·
ובזמנא דאתבני בי מקדשא קרא קב״ה למיכאל רבריא קדישא ·
ומני ליה למהוי הוא ושתין מלאכים קדישין עליאין אפטרופסין
דישראל · אינון דסחרו כורסייא קדישא דיקריה ומני ליה למיכל
למיעל לדוד משיחא בתרעי ירושלים דלעילא ולאחקנא ליה עם
אכהתא דתיכא קדישא ותכף אחר מיתתו עסקו בבנין בית המקד׳
אשר רוד צוח לשלמה בנו והזהירו לבנותו ובזאת שלא היה
מחמיץ את המצוה להיות עצל בבנין בית המקדש שהוא עמוד
שהעולם עומד עליו וכרתרצו רבנן בפסוק הסדבר בבנין בית
המקדש שבנה בז׳ שנים ומזן משך בנין ביתו בי״ג שנה ואין
הענין שחיה יותר מהדר בבנין ביתו אלא בבנין ביתו נתעצל ובבנין
בית המקדש נעשה זריז ובנה אותו בז׳ שנים והלוא אפילו רוחין
שדין ולילין עזרו בבנין בית המקד׳ אלא מחוורת שהיה יותר מהדר
בבנין יפה ומהודר אצל בית המקד׳ מבנין ביתו שנתעצל בו הרבה
ולא עזרו אותו מלאכי השדת ושדין רוחין ולילין · נמצא שבזמן
שהכניסו ארון לבית קודש הקדשי הוא היום שפסקו מלבנות הוא
אחר ז׳ שנים של בנין בית המקדש נמחול לדוד המלך העון של בת
שבע ואוריה ולכן ממש ז׳ שנים שב חרון לחמיצתו במכוון לא
מחות ולא יותר והנה דע כי הלוא האדם שהיה פרנס ומתנאה על
הציבור יתגלגל על כל פנים כדבורה · וכמו שמצינו כי דבורה
הנביאה היתה מתנאה ששלחה לקרוא אל ברק ולא חלכה אליו
וכן עשתה תולדה הנביאה שאמרה על מלך יחזרה · אמרו לאיש
האה ונו׳ ולא קראה אותו מלך והנה הדבור נאותנית גם היא דבורי׳
ולכן גם חמדבר דבורים שלא כהוגן מתגלגל גם כן בדבורית
והשופך דמים נתגלגל בבמים וסימנין על הארץ תשפכנו כמים
זחמיר הולך ומתגלגל תוך חמים ואין לו מנוחה ואלו חיו יודעים
בני עלמא בצערא הדין חוו בכיין תדיר ועיקר צערו במקום אשר
מקלת המים ונופל עליו קילות חמים ומפילו ומגלגלו שם גם כל מי

שעונו ועונשו הוא במיתה חנק הוא נענש במים ונחנק שם בכל
עת ודע לך כי אין שום אחד מאו המגולגלים או שום אדם שנענש
בבית דין של מעלה שאין יוצא לפניו כרוז שמכריז עונשו ועונו
בכל אותו הזמן שנגזר עליו אותו הענש או אותו הגלגול ואיזו
נפרד ממנו · גם כן יש עמו מלאך שופר אחד המחניקו כרוך
המים ומתגלגלו בגלגול ההוא וכן בכל שאר הגלגולים ואינם
נפרדים ממנו עד תשלום עונשו גם רומם יש לפניהם בית דין אחר
שדנין אותו בכל עת ומשנים אותו מענוש זה לענוש זה כפי הדין
הראוי עליו וענין המים הנזכרים הם סור פסוק אחר שנאמ׳ וכמים
התגרים ארצה · וגו׳ והנה הבא על אשת איש אחר ציער נין נדר
בא בעונש שנתגלגל בתוך הרחיים שמוחנין על ידי חמים ושם
נדונים שניהם חאיש והאשה בסוד חטחן לאחר אשתי והמדבר
לשון הרע וכיוצא בו מתגלגל באבן רומם וכמבואר אצלנו בענין
גגל שנתגלגל באבן שנאמר ויהי לאבן אחד מיתת בלעם כי הוא
היה גלגול בלעם אחר שלא היה כוחו אלא בפיו נתגלגל באבן
ולכן נתירא נבל מלהכר דברים רעים וכר כמה שהיה בחחלת
פגולגל באבן כי אע׳פי דאיתו לא חזי מזליה חזי ומתירא · גם
המאכיל נבילות לישראל הוא מתגלגל בעלה של האילן והרות
בא ומגלגלתו והוא ציער נדול וסוף עונשים הוא כשנופל העלה
ההוא לארץ כי אז נחשב לו למיתה ממש בעת שנכרת ונעקר מן
העולם וזהו סוד והעלה נבל כי מי שמאכיל נבילו׳ מתגלגל בעלה
נובלת וזהו כי תהיו כאלה נובלת עליה ולפעמים חזור עד כמה
פעמים על הסדר הזה · וסור הדבר הוא שיורד מן ח׳ אל מדרנת
צומח וכל זה שהוריר ניצוצות הקדושה שעלו מעלת ומדרינת חחי
בלתי מדבר והודים ליסוד הצומח לכן תיקונו הוא מרה כנגד
מרה · ודווקא אם יש כו׳ ניצוצות קטנים וקלקל אותם נירון
בענש זה אבל אם עשאה כשחיטה נבילה ויש בה נפש׳ איזה רשע
שה׳ראוי לו תיקון בשחיט׳ זו ובפרט בעני׳ אמן על ברכה זו דהיינו
הוא עצמו והיה ראוי להיות לו תיקון לעלות למדרינת חי מדבר
והוא קלקל אותה נידון מרה כנגד מרה שבא הוא עצמו בבהמת
אחת ואותו האיש שקלקלו בהיותו בסדרינת בהכה עשאו גם כן
נבילה מרה כנגד מרה · שנאמר שופך דם האדם באדם עצמו
דמו ישפך ומלת באדם מוסב למעלה ולכתה והמכין יכין וכל
צדיק שצריך פירוק נתגלגל בדגים נאמר אסיפה אצל צדיקים שנ׳
וינוח ויאסף על עמיו ונאמר אסיפה אצל דגים שנאמר אם כל
דני הים יאס״ף להם ולמדנו גזירה שוה בסור גלגול והיינו דווקא
מי שלא נפל ידיו בשונג ולא עשה תשובה על זה אבל מי שנזדלזל
בנטילת ידים והמציה הזאת אינה נחשבת בעיניו לכלום ויעבר
על זה במזיד · אמרו חז׳ל שנעקר מן העולם · בסור כרת שאינו
נעשה סיין נוקבין לשכינתא ובעלה יצר שמקבל עונשו ואינם
מקבלים אותו בעה״ב והו סוד נעקר מן חתי״ב והוא כתגלגל
במים והו סור אזי עבר על נפשינו המים הזדונים · וחו סוד
אומרו ברוך י׳ שלא נתננו טרף לשיניהם הוא ר״ח נפל נם אם
מחבר עמו תיבת שלא · יהיה שלא נפל פירושו מי שלא נפל ידיו
בעת אכילתו כתיקון חז׳ל נעקר מן העולם וגרק בכים הזדונים
הזכרים בפסוק שלפניו וביאר מי הם העופרים עליהם המים
הזדונים ואמר שהוא אויזו שלא נפל ידיו ונם כמילא כיון לומר
בדוך י׳ שיעלינו לא עברו המים חזדונים ולא נתנו טרף לשיניהם
שאנחנו היינו מקיימים מצות נטילה · ההו שלא נתננו טרף
לשניהם ר״ת ברוך ה׳ שנפל · ועל ידיזה לא נתננו טרף לשיניהם
נם מי שלא היה מקפיד לברך ברכת התנין נידון בענש הזה
במים ואמנם דע כי כפי סור זה אין לך מיץ ובור מקוה כים ונהר
שאין שם כמה וכמה מגולגלין לאין קץ ובספר · לכן אין ראוי
לאדם להביא פיו אל הסילון לשתות רק בידיו כי יכול אחד מהם
להתגלגל בו כנזדע כי כמו שיש לאדם הצדיק נשמות הצדיקים
המסתעברים בו בחייו לסייעו · כן לפעמים על ידי איזה חטא נא
לאדם איזה מקרה רע כיוצא בזו ומתעבר בו נשמת הרשע ההוא
ומסייעו להחטיאו וזהו סוד אוזו המעשה דההוא רוחא דהוה דר
בהדיא סיעינא וכו׳ וכמה פעמים היה מורינו ורבינו אור שביעי
הימים האר״י זלה״ה ממתין מלשתות במיץ עד שהיה סנרש אותו
הרוח משם ואחר כך היה חוזר אותו הרוח למקומו ולכן ראוי

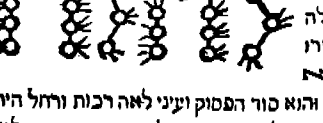
מאוד

שער רישא דזעיר אנפין

מאוד להזהר בברכת כששותה מים מן המעיין וביוצא בזה אפילו
אם הוא שותה בידו והלואי שיוכל להנצל ודע כי כבר ביארנו כי
זה הוא נהנ בבעלי חיים ולבך האדם על ידי אכילתו ושתייתו כמה
וכמה מגולגלים פחלגלים כן בכל עת ומי שהוא תלמיד חכם
ומכוין אכילתו כהוגה יכול להעלותו ולתקן אותם המגולגלים אך
מי שאינו אוכל בכוונה לא די שאינו מעלה ופתקן רק נמ
ניזוק מהם ולכן תראה כמה בני אדם שיורדים עליהם בכמה
מאורעו קשות ושעות ריעות וחושאים חמא גדול עד מאור ונמשך
להם מסור הנזכר ואמנם אחר שהביאו חמים בבית אין שום חשש
כלל אך על כל זאת טוב לשפוך מעט מים קודם ששתה אפילו
בהיותו בבית ורחמנא לצלן מכל פגעים רעים ער עולם ונרולים
מם הצדיקים שמשיגים עיבור של צדיקים אחרים מן עולם תבא
שמקיימים מצות אחרת שנתנו גם הם אחר אותם המצות
לדדוף בזמניהם וזהו סוד שאומר רבי נתן פ"ח זוהר חדש מדרש
הנעלם אם אדם רוצה לילך בדרכ קונו הרב מסייעין אותו ונשמתן
של צדיקים מסייעין אותו מלאכי השרת מסייעין אותו • שביארתי
של מקום מסייעת אותו • וזהו סוד שארז"ל במסכת קידושין
אפלא אהים עזרו אינו יכול לו וגם אמרו חז"ל הבא לטהר מסייעין
אותו וכן אירע מעשה בזמן אור שבעת הימים מורינו ורבינו הרב
רבי יצחק לוריא זלה"ה פעם אחת ישב הרב ע"ח בביתו ותלמידיו
ישבו לפניו ונכנס כמהר"ר שמואל אזידא זלה"ה שחבר ספר
מדרש שמואל על פרקי אבות לדבר עם הרב ונסק אחר והוא היה
עדיין בתור דך כשנים וכראותו הרב זלה"ה שנכנס קם מלפניו
מלוא קומתו ואמר לו ברוך הבא ולקחו בידו והשיבו לימינו ודבר
עמו כל צרכו • ואח"כ יצא כמהר"ש מלפניו וכמהר"ר חיים
זלה"ה היו שהיה חקרן נדול אמר להרב ארוני לא אוכל להתאפק
מלשאול למכ"ת למה קמת מלפני הבחור מלוא קומתך ואפרת לו
ברוך הבא מה שלא נהנת כ מקודם אמר ליה חייך לא מלפני
זה הבחור קמתי מלוא קומתי • ולא לו אמרתי ברוך הבא אלא לרבי
פנחס בן יאיר כבדתי שנכנס עמו מעל ראשו שנשמתו נתלבשה
היום הזה בזה הבחור מפני שעשה היום איזה מצוה שנהנ ר' פנחס
בן יאיר לקיימה ועל כן נתעברה היום בו נשמתו להחזיקו ולעזרו
במצוה כאו יהוסוד הבא לטהר מסייעין אותו מלמעלה כ תקף
שיעלת במחשבת הבן אדם לעשות איזה מצוה גדולה תכף בארת
נשמה אחת של צדיק מאותו עולם שנהנ בזמנו לדדוף אחר אותו
מצות ופתעבר בו ובזה יש כח ביד אדם לקיימה כתלכתה ולולי
זאת היצר הרע של אדם היה מתגבר על האדם והיה מפתיהו שלא
לקיימה בששמע מהר"ר חיים זלה"ה את דברי תרב זלה"ה קם
ורדף אחרי רבי שמואל ע"ה לשאול לו אם צדקו דברי הרב •
וכשהשיגו אמר לו בחייך ר"ש שתאם לי מה מצוה באה היום לידך
שכך וכך אמר לי הרב אמר לו רבי שמואל חייך המצוה שקיימתי
היום • הוא כך שתים באשמורת הבוקר קמתי והלכתי להתפלל
בבית הכנסת והלכתי בדרך עברתי על בית אחד ושמעתי קול
בכייה נדולה • מבפנים ואמרתי אסורה נא ואראה על מה הם
בוכים וראיתי אותם כולם ערומים שכאו נגבי לילה ונגנו כל
אשר להם וגם מלבושיהם הפשיטו מעליהם • מיר נכמרו רחמי
עליהם ופשפתי את מלבושי מעלי והלבשתים מעלי לבעל הבית
ואני חזרתי לביתי והלבשתי בגדי שבת והנך רואה בעיניך שאני
לבוש בגדי שבת מיד נשקו רבי חיים ע"ה על פיו ואמר לרבי פנחס
לו המעשה אשר לו ואר"י זלה"ה וראי כך היה ובעבור זאת המצוה
זכה שנתלבשה בו נשמת רבי פנחס בן יאיר ואף הוא כמו כן
רמיר נהנ לילך לפרין שבועים ולנסול הסר עם האמללים
והנרכאים • ועל זה נאמר בל אורחות יי' חסר ואמת לנוצרי בריתו
ועדותיו לילך בם בעה"ו ובעה"ב זהו לצדיקים אבל לרשעים נאמר
דרך רשעים באפילה ונשארים בדרך הגיהנם לדון אותם שם על
מעשיהם הרעים ואין מי מאיר להם באותו דרך המות והרע • על
הצדיקים הכתוב אומר כי ישרים דרכי ה' צדיקים ילכו ב"ם באור
שם מ"ב שהוא סור מיין נוקבין להעלות הנשם ל הנ"ע דבריא • כי
הוא עצמו הוא ביצירה • והוא סור שם של שש כנפים לפרוש בו
לנ"ע ולכסות הנשמות שנ' בשתים יכסה פניו ובשתים יכסה רנליו
ובשתים יעופף ובאומרו שתים רצונו לומר שתי אותיות הם לכנו'

הפנים הראשון מימין ואות השני משמאל וכן כולם כוה אב"ג
ת"ץ ואין מי שיכול לעלות זולתי הן בכל לילה בעת השת תשמ'
פורחות למעלה גם כן לצורך מין נוקבין להדיש הנשמות חדשות
כראיתא בזוהר חדש בתיקונים דף א' עמוד ב' בכוונו זה לשונו
שם אבני"ת וכו' עליהו אחמר שש כנפים שש כנפים לאחד והאי
שמא איהו סנדלתא לכפאה לנשמתא כר סליקת לעילא בנר
ליליא ולילא לאסהדא על עוברין מבין דבר נש במלאכי חבלה
ומכל מזיקין ורוחין ולילין ושדין דבחון פרחים לעילא בשתים אחזן
מכל שם תכסה אנפוהא בניחו ובשתי' אתון תכסה רגלה ובשתים
אחזן פרחים לעילא ואוף חבי לרוחא ואוף חבי לנפשא • וכבר
ביארתי לך במקומו סוד חשם אבניתן הזה והוא סבע האש העילה
למעלה כאומרו בזוהר פ בשלח דא סליק שהוא מעלה הצריך
לעלות ועל זה נאמר צדיקים ילכו ב"ם ר"ל הולכים למעלה ע"י
שם מ"ב אבל הפושעים יכשלו ב"ם שפירושו השם מ"ב זה עם כל
מלאכיו ואופניו היוצא' ממנו הם מכשילים ומפילים אותו לגיהנם
ואינם עוזרים אותו לעלות ודעל זה אמרו חז"ל הצדיקים מהפכים
מדת הדין למדת הרחמים וחרשיעים מהפכים מדת הרחמים למדת
הדין • רחמנא לצלן כי ככל דרך וברך ישלח לו הקב"ה מלאך
א' של אותו בצוחה שיקימה והם יעזרים אותו ואם לאו יש מקטרגי'
כמכפר אהותו השם כנגדו חדוחים אותו • כראיתא בזוהר חדש
מדרש הנעלם דף מ"ח עמוד א' זה לשונו תא חזי בשעת דאתבריאו
אתלבשי בדיוקנא קדישא עלאה דהוא בנתא דיבון דלעילא
ובדיוקנא קדישא אחרא בנתא דעזר דלתתא ויתכין לון אתכנתא
עלאה ויהבו להון הולקא עלאה ובחד כן דיהכין להון דא אמר
להון מלאכ"ת זמינא דתיסק מכאן וקב"ה אמר די תפקון מבאן
תיהוו ואמרו לאן אנן אזלין אמרו לית תתרן סלאכין קב"ה אמר
לך לך מארצך ומכולדתך ומבית אביך אל הארץ אשר אראך •
מארצך דא נתא דיתן הלחמא ומבית אביך דא נתא דעזר
הלילא אל הארץ אשר אראך דא ארעא חשוכא שפלה ואחזיאו
ליה כל נתא דעזר ואחזיאו ליה חבלין ובתין סחורין עילאין וכפ'
דיב"ן דכיסופין וכמה ניחין וכמה סדורין וכמה דרגין וכל חלק
וחלק שיש לו לצדיק בפני עצמו אמר מה אית באינון חיכלין
אמרו ליה תרין מלאכין אחרנין זתרין היכלין אינון מרקמין מכסות
גוונים נאים ובל אינש דית קדישא דארעין ותרין שמהן כדקא
יאות ירית לון וסורו הוא פרשה ראשונה ויחיא מ"ב תיבות במנין שם
מ"ב וסתנגך פסוק של פרשה ראשונה ובראת ב"ם הוא סוד שם
מ"ב זצריך האדם שיקרא ק"ש לכוין בפרשה ראשונה כל אות
של מ"ב כנגד תיבה אחד המדקדקים בהכוונת כורבים
אותו עליו וכפרט בק"ש שיעל מספרו זהו כן ואהבת ער ובשערך
כי פסוק שמע ישראל עם בשבמ"ל יש לו כוונה אחרת כאשר
אכתוב כיאורו במקומו בסייתא הקב"ה ושכינתיה יעאל לשבעין
דרגין וכהן שבעין ותרין חלונות ומרקמין בכמה גוונים אמר מאן
אינון אמרי בל אינש דיקרי קריית שמע שמא דע"ב תיבין כדקא
יאות בכוונותיו הראויות ירית דא וסורו הוא פרשה שנייה של קריית
שמע מן ע"ה היה אם שמוע ער ושתם ער ועד בכלל בסור אחר
שנשתיר שורש ודד באמא לכן תיבה אחת מאותו פסוק נחלקות
ושייכות לאותן ע"ב תיבות שלמעלה הימנו וכל תיבה הוא בנגד
אות אחת מן שם ע"ב הוא סור ניצין האבות אברהם שהוא סוד
החסד הוא סור פסוק ויסע יצחק שהוא סוד הגבורה הוא פסוק
ויבוא צירופו בא למערת בסוד אור תחור שהוא רין יעקב שהוא
סוד הרחמים הוא סור הפסוק של וזה הכולך גם כן ביושר אלא
שהוא אחרון ואינו תחבר כמו הראשון של ויסע ואות ש' היא שלשה
וין הם ביעקב סוד הנ' וי' של ויסע ויבוא יש הם סוד שלשה
אבות דשכתים בזוהר אברה ואברם בסוד שין
והיא עצמה שין שלם שיר השירים שהיא נוקבא
ושין שלם שבת בסוד ש' בת רציני לומר בת מלך שהיא
בת מלכות בשבת היא נרזונה בין הערבים דרועץ דמלכא
שתוא. סוד אברהם ויצחק ויעקב הוא חמלך עצמו
ותוא סוד שבתי האמור בזוהר וזהו סוד הפסוק של
מר' והיה אם שמוע ישמע בו סוד ע"ב ואות שין הרומזת

לתלת ווין של ויסע ויבוא ויש שהוא שם ע"כ היוצ' מהפסוקים הללו שנ' ונתתי עש"ב לבהמתך הוא אותיות שם ע"ב ואות שין הנו' לרמז שהוא יוצא מפסוקי של תלת ווין שסודם ורמיזתם בתלת ווין שבשין לאפוקי שם ע"ב של היה דיודין שהוא כוונת אחדות גבוקר ולא בק"ש שעל המטה: אבל אינה נפ' זאת ובסדר כוונת תחפילה אבארנו בסייעתא דקב"ה ושכינתיה עאל ליה להלן ואחזי חמשין מרורין אחרינין מרקמן בכמה נוונים אמר למאן אינון אמרו ליה לכל בר נש דקרי ק"ש שמא דחמשין תיבין כרקא יאות ירית רא ומקאת דברי ערב הארץ עד ועד בכלל יש חמשים תיבות והוא רומז לחמשים שערי בינה ויכון לא"ל אחד שהוא עולה כ"ן כי השנים הם בנגד ימין ושכל ובשאבוא לסקומו אבארנו כיר ה' אלהי הטובה עלי ויכון שהכתן שלו נעשה סרכב' לשם זה עאל ליה להלן אחזי ליה שבעין יתרין מרורין אחרינין סרקמן בכמה נווינן אמר למאן אינון אמרו ליה לכל בר נש דקרי ק"ש שמא דיג"ב תבין דאית בפרשתא דציצאה מן ויאמר ס' ציצית ער נמירא והוא כנגד שם של הוה דעיינין שיש בו ע"ב תגין וכ"ר עינולים בסוד ורבקה שם דרה על שכמה כ"ר ה' תתאה שאין לה יתה בנלות החל הכר הזה שהוא הרק השלישי מיסוד אבא שהוא יותר מרוך משני חלקים ופרקים מיסוד אמא ואם תחלוק שם ע"ב דאבא לג' שלישים יהיו ג' פעמים כ"ד ולית לבוא נאמר ושמתי כרכ"ד שמשותין ושם הויה זה הוא סוד עולימתא שפירתא רלית לה עיינין ובפרשה הזאת של ציצית חזא משנת עיינין ע"י כוונתינו בפסוק וראית"ם אותו וזכרתם את כל מצות יד"ו ועשיתם אותם לאותן העיינין ביום בסוד הציצי' נכוג' ותראייה על הציצית ובזראי סומא הוא פסור מן הציצית משום דכתיב וראי"תם אותו ועריך ליקח הציצית בידו ולראות עליהם ויצייר נמחשבתו דשם דהויה דזוג דעיינין אבל בלילה דיו לציירו במחשבתו בלא

דאיה יל הציצית והוא סור הפסוק ועיני לאה רכות ורחל הירתה יפת תאר ויפת מראה ולא נזכר עיינין לכן היא נקראת עולמתא שפירתא דלית לה עיינין וצריכים אנחנו עברה לעשות לה עינים בכוונותינו והחידה הזאת נזכרה בריש סבא ס' משפטים ורבי יוסי ע"ה תמה מאיזו מהחידה הזאת וחשב שאין זה אלא מילי דעלמא ח"ו וכסיום שלא ננעש והוא ממש זה הסור שבארנו כי היא למטה מהארת העינים: ונחזור להכאמר שחתחלנו אמר להון זכבה אנא ארוחה להו אמרו ליה בעצבון תאכלנה אמר להון ומהו העצבון אמרו ליה נעשה ונשמע נעשי' בעובדין טבין ושמיעה באורייתא אפיקו ליה מנחתא דעדן ואזלו עמיה לניהנם ועמדו דיננא למיהך בהו ביממא על רישה: ועמדו דאשא למיהך בהו כלילא אמרו ליה תא חזי אחרא דא איהי חשוכא ביממא ובלילא אחזיו ליה כל מדורין דניהנם ואחזיו ליה להם החרב המתהפכת ואחזיו ליה הכלבים עזי נפש לא ירעו שבעה: אמר להן מאן אינון אמרו ליה אינון ארבעין ותרין חיכלין חשוכין וכמרי נוברין בשלשלאין בצואריהון: ואסורין מן ידיהון ומן רגליהון ואינון צווחין ואמרין וי וי לנא דאזילנא בהבלי עלמא ולא אזלנא לבתי כנסיות ולא קרינא שבא דארבעין ותרין שמהן דלא אוליפנא ליה וי לנא וי לנפשנא ובעל האסורין ממתה עליה' עאלו ליה להלן אחזיו ליה שכינתי ותרין חלונין חשוכין ובהון הוו עאלין השלשלאין מן צואריהון עאלו ליה להלן ואחזיו ליה חמשין שערין וכלהו נוקבין ורגליהון מן חייביא הוו עאלין באינון נוקבין ואינון צווחין ואמרין וי לרגלנא דאזילו בהבלי היעולם ולא אזלנא לבתי כניסיות ולא למדרנא שמא דחמשין תיבין מן ק"ש עאלו ליה להלן אחזיו ליה ע"ב מרורין וידיהון אסירין בנוקבאן מן מוחין מן ביתא ואנון אמרין וי לנא וי לירגא דלא אתקשרו תפילין בידא עאלו ליה להלן ואחזיו ליה כל מרורין דניהנם אמר כל בר נש דעלמא ייעול באתרא הרין ואפילו מאן דאיהו חפשי תרא הוא דכתיב קטון וגדול שם הוא ועבד חפשי מארוניו אלא כלל נבר דידע שמא דקב"ה כדקא יאות הקו"ד אשגביהו כי ידע שמי יקראני ואענהו: תא חזי כל נבראי דיעביד עובדין טבין דאיהו עשיה כל מצות ומצוה דיעביד יסתלק לעילא וקיימי קמיה קב"ה ואמר אנא כפלנא דעביד לי יהיב ליה קב"ה מלאך אחד דיעזרניה באתרא חשוכא דניהנם דאיהו באתרא הדין וכל מתגמי אורייתא דשמע כל מלה ומלה יהיב ליה קב"ה מלאך אחד לכל מלה ומלה דיעזרניה ועל דא והגית בו יומם ולילה לטעון תשכור לעשות כגל הכתוב כי אז תצליח את דרכך ואז תשכיל ואם את תעביד דא דקב"ה מפקיד דתתעסק באורייתא ביממא ובלילא ותנוח ותעבי כל מה דאית בה לא תדחל מאחרא דא הה"ר הלוא ציויתיך חזק ואמץ אל תערוץ ואל תחת קב"ה יהא עמך בשעתא דתתעסק באורייתא ביממא ולילא וקב"ה יהא עמך בשיעתא דתת ספר מעלמא ותיעל הכא ואי לא תתעסק באורייתא לא תיסר ותעביר פיקודי אורייתא קב"ה אסתלק מינך מלאכיו לא יצו' לך לשמרך בכל דרכיך הה"ר ואם תלכו עמי קרי והלכתי אף אני עמכם בקרי כתר דאתויאו ליה כל דא וייכא ליה כל דא אמר ליה מלאכא חר מן התרין דאיהו יצר הטוב קב"ה אמר לי דאזילנא עסק אסא ויצר הרע אומר לו דיתקיים אורייתא כלה ללמור וללמר לשמור ולעשות אומי ליה ולבתר אמר ליה לך לך מארצך וממולדתך לנוף שפל כמא דאמרנא: ובשיעתא דיפוק מבטן אמיה יתקיף מלאך ביריה ויסחי ליה מחא' בירית באצבעיה על פומיה וימי ליה לא רשכחת האומאת דשכעית לי ואי נבראי יעביד ויתקיים השבועה יהבו ליה בכל סרה דאחזיאו ליה ואם יתער ירוח יתער יתנו לו כמו שאמרו רבנן למור תורה הרמה ויתנו לך שכר הרבה: תא חזי בברנש אית ליה ידו"ד"ה הע"ב ו"ה הע"ז יה אתלבש בריוקנא עלאה מן גנתא דערן דלעילא והם סוד נשמה חיה יחידה כאשר כאמרי כמה פעמים: ו"ה אראלבשא בדיוקנא דלתתא והם רוח נפש: ואנן כדתמא דא' אלימלך הוא כמו שרצי שמות וחוא מלך על כל פרצופי הנשמה והם חיה היא חיות עצמ' ויחידה היא קחנה של יו"ד: יסורו הוא א"ל מלך לרמון על שבמאית דאדיך והיוד עם קוצה היא חיה יחידה והם בחינת מלך על כל שאר הפרצופים: ה' עלאה נעמי' סוד הנשמה של בינה אמא עלאה הנקראת נועם יהו"ד ואותו המחיקות מקבל ועיר אנפין הנקרא יהו"ד והם בכל מקום וגם נועם עולה סם"ו כנגד שם ק"ס שבריבוע דס"ג שבה: העולה אל עליון: הוא סוד מחלון בשנמחל לו עבירותיו נבראי ונתקן פעם שנית בסוד העבור של חיבום מן אשתו רות כן ז"א תמיד הוא מתחדש ונעשה גדול האיברים ממה שהיה מקודם קטן שנאמר מ"י יקום יעקב כי קטן הוא והוא בקטן שנולד רמי על ידי עיבור אמא כשהקב"ה מוחל העבירות לישראל נעשה נדול ע"י עיבור אמא ואז יתגדל אבריו ויתקדש שמיה רבא: כאשר אנו מתפללים בסוד הקדיש ונאמר ויתגדלתי ונו' ונאמר ועתה יגדל נא כח ידו"ד וגומר ה' היא סוד רזא שהוא סוד נפ"ש שחיא אומרת שירות ותשבחות לדבק עצמה בבקלה ועל ידי שירותיה היא עולה למעלה כי כבר נגזר למעלה שלא יבואו שום בריה כהיכל המלך אלא על ידי שירה למלך הכבוד: כי כעודם משוררים מהלבים: ושכש בנבעון דום יוביח שאלמלא היה משתקו יהושע לא היה מעמידה כי בעורה משוררת מהלכת והשבינה משוררת למלך הכבוד בקשרי אהבה שאהבה נפשי ונמר כי חולת אהבה של הוזג אני: מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה ונאמר שיר השירים כולו נתיסר על אהבת מלך ומלכה שחזרה אנפין באנפין על ידי כניין בירת הסדקים כנודע וגם מלת רות נ' הסלוי של אדנ"י בזה אלף דלת נון יו"ד עולה תרע"א ושיער כי זה השיער לידו"ד זעיר אנפין צריקים יבואו בו בסוד צדק יסור עולם לחברא עם בעלה ונאמר פרחו לי שערי צר"ק ואבוא ב"ם אודה יה היא סוד השכינה ומסנה נבנה מלכות בירת דוד והמבין יבין ונחזור להמאמר שחתחלנו ואם ההוא נבראי אזיל באורחין טבין ויקים האומאה דאומי יהבו ליה כל טובא דאתויאו ליה: וכל מה דרווח בעלמא רין יאם לאו מה אמרה שמא קרישא עילאה יצאתי מבטן אמי ויצרוס אשוב שמה דהיינו ערום כלי לבוש

שער דישא דזעיר אנפין

הקדוש והוא פתח מן התוספא ונכנס לבוש טמא תחתיו שנאמר ולא ידעו כי ערומים הם עין זוהר שיר חשירים אצל הטור של זיהרא עילאה דחניך ירשו ושם תראה נפלאות תמים דעים ובשיר הנשמה אפרש זה הינון השבו ומאי איהו שמא קדישא ״ראמינא. יעל אלו המ״ב היכלין השובים נאמר צדיקים יכלו ב״מ ועל אלו המ״ב היכלים המטאים נאמר ופושעים יכשלו ב״מ והכל באו מהתעוררות המצח של זעיר אנפין כד אתגלייא לבער לאינון חייביא דלא מתכספי ביעבריהון ואחר כך מרחם הקדוש ברוך הוא על העולם בהשגחת מצחא דאריך אנפין עליו הוא רעוא דרעין כמו שאמרנו ׳ והנה אותם הרשעים שאין להם בושה במעשיהם כבר ביארנו מהיכן הם באים ׳ ער שהם נאברים מן העולם שנאמר ובערת הרע מקרבך והוא לטובה להם שחולך הזוהמא מהם על ידי העונש שברא הקב״ה לטובה להם ובוראם פעם אחרת והוא אמרם ז״ל במסכת שבת מיתה לרשעים הנאה להם והנאה לעולם ׳ ולמה יהיה חנאת להם חמיתה אם לא יבראם פעם אחרת באופן שלא יהיו לו כ״כ זוהמא כבראשונה המסיתו שלא לעשות רצון בוראו ואפילו הדין הבא ממצחא סומקא מזרא הוא לטובה לחייביא דלא מתכספין בעוברותן שלא יהיה לדם יותר חטא לכן הם כסהרים לצאת מן העולם שנאמר זכרן ראיתי רשעים קבורים וכאו וזכן נאמר והרשעים כתם נגרש כי גלי הים חם מכים בחוזק על היבשה ותחרים לאחוריהם וכן הרשעים כל עומת שבא כן מסהר להלך מן העולם כדי שלא ירבה בזוהמא ובחטא וזוהמא הולכת ממנו בסוד חיבוט הקבר ובעונשים אחרים ואחר כך באש של גיהנם השואב הזוהמא ממנו וברוך ״ אלחי אברהם איש החסד שלא השבית חסדו ואמתו מעמו ישראל לבלתי ידח ממנו נדח כי לא כלו רחמיו על כל היצור שנאמר ורחמיו על כל מעשיו נמצא כל ישראל יש להם חלק לעולם הבא שנאמר ועמך כולם צדיקים לעולם ירשו ארץ נצר מטעי מעשה ידי להתפאר ׳ ברוך ״ לעולם אמן ואמן :

פרק מו

המצח הזה של זעיר אנפין הוא אדום כשושנה כשהוא עושה רין בחייביא הם נורסים שאין להם בושת פמעשיהם הרעים והם מתקנ״ד דורו׳ שזכרנו בפרק הקודם וכן איתא באדרא זוטא פרשת האזינו דף קמ״ב עמוד ב׳ עלה ב׳ וז״ל האי מצחא סומקא כוורדא ובשיתא דאתגליא מצחא דעתיקא קדישא בהאי מצחא של זעיר אנפין אחחזרת חוורא כתלגא וההוא שעתא את רצון אקרי לפלא כאשר ביארתי בפרקים הקודמים בסוד מנחח של שבת שאומרים פסוק ואני תפילתי לך ״ עת רצון שמתגלה המצח של עתיקא קדישא בספרא דאגרתא דבי רב ייבא סבא אמר מצחא דעתיקא קדישא ר״ל זה המצח שאנו מתפללים אליו שיתגלה כי הוא את רצון לכל והוא המסתכ כצח של זעיר אנפין ומלבן אותה לבן כשלג והוא נעשה רחמים לכל ואי לאו ר״ל שלא מתגלה ח״ו המצח הזה למתק מצחו דזעיר אנפין אשדי ח׳ בין תרין אתוון פירוש אל תקרי מצ״ח אלא מח״ן שמוחק ופורח זרוע אף קדקד כמה דאת אימר ומחץ פאתי מואב שינושה דין ומוחק הרשעים ומכלה אותם מן העולם ׳ ואוקימנא דאקרי נצח באתוון רציפין ר״ל באותיות זוגות שתים שתים שמתחלפים זו בזו כאשר פירשנו למעלה במקומו ׳ וכמה נצחים הוו ר״ל שכל הפרקים נקראים נצח על שם השורש ואע״ג דנצח אחרא באחר אחרא אסתלק ר״ל בנצח דאריך אנפין שהוא רעוא דרעין הוא במקום אחר נתעלה למעלה כי הוא היה קודם חכמה ובינה העיקרי׳ של עולם התוהו שנתעלו והשאירו אחריהם ברכה כרשימו שלהם שבנגו אחר כך בשירי הנקודות אבא ואמא למטה על הרשימו שלהם וכבר ביארנו זה במקומו ואית נצחים אחרים דמתפשטים ככל גופא ׳ והם השלשה פרקים של נצח נצחים והוד הוו בכלל הנצח כדפירשנו בפרקים הקודמים ובנין דבשכת בשעתא צלותא דמנחה בנין דלא יתיר דינין גלי׳ עתיקא קדישא מצחא דיליה ׳ וכל דינין אתכפיין ואשתכחין ולא אתעבידו ׳ בהאי מצח׳ תלין עשרים וארבע בתי דינין והם עשרים וארבע צירופי ארני שאותיותיו בהיפוכו הם אורים דינא דמלכותא דינא ׳ וכל אחד מן הצירוף שלו נקרא בית בלשון ספר יצירה כאמרו שתי אבנים בונורת שתי בתים ארבע אבנים בונות עשרים וארבע בתים ׳ לכן אומר כ״ד בתי דינין והם מוכנים ומזומנים לכל אינון דחציפין בעוברותין כמא דכתיב ואמרו איכה ירע אל ויש רעה בעליון ר״ל מרחציף כולי האי שאומר אין הקדוש ברוך הוא יודע ממעשינו הרעים עזב הארץ שמע מינה עזות פנים הוא שכופר בדיינת הקדוש ברוך הוא ׳ היודע היה הוה ויהיה ׳ ומה סופם אמר המלך דוד עליו השלום שם איך חיו לשמה כרגע ספו תמו מן בלהות ׳ ומקשת שם והא עשרים אינון רצונו לומר עשרה דאבא ועשרה דאמא הם אלהים דקטנות המלולים המצח ולמה יצאו כאן כ״ד צירופי ארני וחיו דאויים להיות עשרה עשרה הכ״פ ׳ ארבע למה לקבליהון דארבע מיתות בית דין שהם כנגד ארבע אותיות השם אם אדם פנם בהם ראוי לו לסבול אותה מיתה שהיא כנגד האות של השם שפנם בו והוא כולל שאר השמות שעל ידו פנם גם כן בהם ולכן אומר לקבליהון דארבע מיתות בתי דינא דלתתא דתליין מלעילא ואשתארו עשרין והם אותיות ארני שהם היכל ולבוש לשם חמיוחר ואם פנם בו פנם גם כן בהם ובגין כך לא מענישין בדינא עד רשלים וסלקא לעשרין שניו לקבליהון דעשרין בתי דינא ׳ כמחניתא דילן תנינן לקבליהון דכ״ד ספרים דאתכלילן באוריי״תא ׳ שהם חמשה חומשי תורה כנגד ה׳ פרצופין ובהם נכלל חכ״ד הזה הנובע מן המבוע של חכמה כדפירשנו במקומו וזהו שארז״ל נובלות של חכמה שלמעלה קורה ׳ והנה מאחד שדברנו מארבע מיתות בית דין ראוי הוא שנכתוב בכאן הזהיר המעולה שראוי לכל בר ישראל לאומרו בכל יום לכפר על דין ארבע מיתות בית דין ומפני שאין לנו לשום אדם הזהיר הזה כראוי ונכון אצינגו בכאן לזכות את הרבים ובפרט בלילה אחר קריאת שמע שיעל המטה ׳ ראוי שנאמר אותו שלא ימנעו אותו השעים לעלות לגן ערן לישיבת של מעלה ׳ וזהו תופס נוסחו :

ורץ רצין מלפניך ״ אלחי ואלחי אבותי שאם חטאתי עויתי פשעתי לפניך והגיעו חטאתי עד שפנמתי באות ראשונה של שמך הגדול הגבור חנורא שהיא היוד של שם הויה שהיא האות מחא פתימאה המאיר דרך החיך והגרון ע״י ההרן מזלין נו״צר נו״קח : אל אבא ואמא בפרצופיהם העליונים הסאירים באצילות או פנמתי בשאר אותיות התלויות בהיו״ד של הוי״ה שהם **ויאא** ונתחייבתי לפניך כבא כבודך סקילה או דינה ׳

ותולדותיה כיוצא בו תיעמוד לפניך צדקת אברהם עבדיך שהושלך בכבשן האש על קדושת שפך שיהיה נרצה לפניך וידוי זה ׳ כאלו הושלכתי נובה שני קומות ושמו אבן גדול על לבי וסקלו אותי כל ישראל ויצאת נפשי ונסקלתי כתורה וכהלכת במצות בית דינך הצדק הנרול שבירושלים ועל דבר כבוד שמך :

ואתה ברחמיך הרבים תשוב ותחזר שלשה אותיות ראשונות של שלשה שמותיך היקרים יהו״ה אהי״ה ארנ״י שהם י״א ושם קדישך במילוי ארבע יודי״ן שהוא שם של שבעים ושתים ויאיר כרצונך בעולם האצילות כיד המלך ואל יהיה מונע :

ואם חטאתי עויתי פשעתי לפניך והגיעו חטאתי עד שפנמתי באות שניה של שמך הגדול הגבור והנורא שהיא אות ה׳ ראשונה אמא המקנג׳בורסי״ן או בשאר אותיות התלויו בה שהם **הדהד** ונתחייבתי לפני בבא כבודך שריפה או דינה ותולדותיה כיוצא בה תיעמוד לפניך צדקת יצחק יקידך שיהיה נרצה וידוי זה לפניך כאלו נסכתיני בובל עד ארכבותי ושמו סודר הקשה לתוך הרכה על צואתי ומושך זה אצלו חח אצלו עד שפתחו את פי יהשליכו פתיל עופרת לתוך פי וירדו לתוך מעי ותתמרמרו ויצאת נשמתי ונשרפת כתורה והלכה כמצות בית הנדול שבירושלים על דבר כבוד שמך :

ואתה ברחמיך הרבים תשוב תיחזר שלשה שהוהיך היקרים יהו״ה אהי״ה ארנ״י ושם קדשך בכילוי שלשה יודי״ן ואלף שהוא שם של ששים ושלשה שהוא **ויך הו**

ואן דן ויאיר כרצונך מאיכא עילאה דאצילות בעולם ״ הבריאה כיד המלך ואל יהיה מונע :

ואם חטאתי עויתי פשעתי לפניך וחגיעו חטאתי עד שפנמתי

שמנמתי באות שלישי של שמך הגדול הגיבור והנורא שהוא ו"ק של זעיר אנפין המאיר בעולם היצירה או בשאר אותיות התליות בו שהם **ויך** ונתחייבתי לפני כסא כבודך הדג או דינת ותולדותיה" כיוצא בה תעמוד לפניך צדקת יעקב עבדיך שיהיה נרצה וידוי זה לפניך כאלו הוזן ראשי בסיף ויצאה נשמתי ונתרגתי בתורה ובהלכה בפצורת בית דינך הגדול שבירושלים על דבר כבוד שמך:

ואתה ברחמיך הרבים תשוב תיחד שלשה אותיות שלישיות של שלשה שמותיך היקרים יהו"ה אדנ"י שהוא **ויך** ושם קדשך במילוי אלפין שהוא נני גי מ"ם והוא יחד ה"א " ו"ו ה"א של זעיר אנפין המקנן ביצירה במטטרון הוא יאיר ברצונך בעולם היצירה כיד המלך ואל יחי מתע

ואם חשאתי עויתי פשעתי לפניך והגיעו חשאתי עד שפגמתי באות אחרונה של שמך הגדול הגבור והנורא שהי' אות ח' אחרונה של מלכות נוקביה דזעיר אנפין המקנן בעשיה או בשאר אותיות התליות בה שהם **הה"ו** ונתחייבתי לפני ככא כבודך חנק או דינה ותולדותיה כיוצא בזה תעמוד לפניך צדקת אברהם יצחק יעקב עבדיך שיהיה נרצה וידוי זה לפניך כאלו נשקעתי בוכל עד ארכבותי ושמו קורד הקשה לתוך הרכה על צואתי ומושך זה אצלו וזה אצלו עד שיצאת נפשי ונתנקתי כתורה ובהלכה בפצות בית דינך הגדול שבירושלים על דבר כבוד שמך:

ואתה ברחמיך הרבים תשוב תיחד ג' אותיות אחרונות של שלשה שמותיך היקרים יהו"ה אהי"ה ארנ"י שהם **הה"ו** ושם קדשך במילוי דהי"ן שהוא שם של חמשים ושתים הוא **ויך הה"ו הה"ו** של מלכות נוקביה דזעיר אנפין המקנה בעולם העשיה באופן סנדלפו"ן אלי"ו הוכור למוב היא תאיר ברצונך בעולם העשיה כיד המלך זל יחי מונע. אתה תקום תרחם ציון כי עת לחננה כי בא מועד:

ואחר כך יאמר שם של מ"ב המעלה ניצוצי טהרה לצורך זווג העליון ולא יהנה אותו באותיותיו כי אם בדרך בקשה אנא בכח שכדר ריבוי נהוניא בן הקנה ע"ה קודם בריאת עולם ריבוי שמיאל אחר הקרבנות בתיקון העשיה כי אין יציאה שם לניצוצי טהרה שיצאו לחירות כי אם על ידי פסירת נפשו למיתת ע"י ר' סיתות ב"ר כי הרע כל כך גוברת שם שנא' לא ימיר שוב ברע והיה אם המיר ימינו והיה הוא ותמורתו יהיה קודש. ער שיבוא העולם שכולו שוב ולא יהיה שום רע בנפצא בעולם. ואז יגמר מזמור שיר ליום שכולו שבת ומנוחה לחיי העולמים שנאמר והיה ביום ההוא יהיה י' א' ושמו א' יחיד על לעולם אמן ואמן:

פרק מז

אמרנו למעלה בכל עת שמתגלה פצח א"א או מאיר פנינו ו"א וחקל תפוחין קדישין ואז מתברך העולם משפע זה הדרים והקליפו' נכנעים מפנו ונרתעו' לאחוז ונופלים לעומקא דגהנם דתהומא רבא והם הנרמזים בלשון חמץ ושאור ואז משיג פצח זעיר מיתוק וסח"ק את פאות פואב כדאמרן. וכן איתא בארבעה עשר פ' האזינו דף ק"ם עמוד ב' ח"ל פצחא דאתגלי בעתיקא קדיש רצון אקרי דהוא רישא עלאה דא סתים לעילא דל"א פשיט חד פורנא נאוח דאתכליל במצחא פ' סט של אור שנעשה מכנו סט המצח בגודע שנעשה כא"א מקשר נה' ואתם נפרדי' לשלם זבנין דאיהו רעוא דכל רעוין אתתקן במצח דאתגלייא בבתינא וכד דא אתגלייא רעוא דרעוין אשתכח בכלהו עלמין וכל צלותין דלתתא מתקבלין ומתנהרן אנפי דו"א וכלא ברחמי אשתכח ובגין דכל דינין אתפסרין ואתכפיין בשבתא בשעתא דצלות' דמנחה דהוא עידן דכל דינין מתערין אתגלייא האי מצחא ואתכפיין כל דינין ואשתכחו רחמין ובגין כך אשתכח שבת בלא דינא לא ליליא לשלמתא ואפי' אשא דגיהנם אשתקע באתריה וניחיך חייבא ועל דא אתוסף נשמתא דחדו בשבתא ובעי בר נש למחדי בהלת סעודתי השבתא דהא כל מהימנותא וכל כללא דמהימנותא ביה צשתכח פירו' הנ' שותפין' אריך' אבא ואמא' וון' ובעי בר נש למחדא פתורא ולמיכל נ' סעודתי דמהימנותא ולמחדי בהו. אר"ש אסהדנא עלי לכל אינך דהכא פירוש אותם הנשמות של הצדיקים שבאו עם הקב"ה ושכינתיה שאסר עליהם מעבר לרף ישמעו עניים וישמחו באותם הסודות שאגלה דהא בן יומאי לא בטילנא ין נ' סעודתי ובגיניהון לא אצטריכנ' לתינוחא בשבתא ואפילו ביומי אחרינא לא אצטריכנא כ"ש בשבתא דמאן דזכי בהו זכי למהימנותא שלימתא. חד סעודתא דמטרוניתא היא שבת כלה מלכתא. וחד סעודתא דמלכא וחד סעודתא דעתיקא קדיש סתימא דכל סתימין ונהורא עלמא יוכה בהו לית האי רצון כד אתגלי' נהרין כל דינין ואתכפיין משלשיהון תקונא דעתיק קדיש אתתקן כתקונא חד כללא דכל שאר תיקונין והיא חכמה עלאה סתימאה. כללא דכל שאר והאי אקרי עדן עלאה סתימא דכל סתימין שהוא סתום בכולהו דל"א מהאי ניקא וסתים מאריך מצר השני לכן נקרא סתימ' דכל סתימין וגם חוט אין סוף גנוז בתוכו הכאיר לו ברישא דאין שאינו מכוסה אותה החצי הא' הוא מוחא דעתיקא קדישא ואתי מוחא אהפשט לכל עיבר לכל צר בארין ונתפשט בכל תיקונין מינה אתפשט לעין אחרא שהוא אבא המאיר לו ומהאי ערן אתגלף ל' שני ' ושל האל' דאין עולים ל"ב ואינם נחלקים אלא לב' חלקי ' והם המתנוצצים לאבא ומוציאים שם ל"ב נתיבות חכמה דהיינו עשר אמירין כ"ב אותיות והם נחלקים לל"ב נתיבות חכמה להלקים בסוד של חשבון ל"ב כל אחר ואחד לבדו וכשבאים לזעיר נחלקים שם ש"ך דינים כי ' פ' ל"ב הם ש"ך ולנוקביה שכ"ה והם ה"פ דין מאדני הם ש"ך ובאים הה' אפין של אדני ומסתיקים הדין הזה ויעולים שכ"ה דינין. וההוא רישא סתימאה דבריש דעתיקא דלא אתדע כר פשיט חד טורנא דהוה לאנהראי נטיש נהאי מוחא ואתגלף ואתנהיר בכמה נהירין ואפיק וארשים בנוצינא דא נהאי כצחא דאתרשים ביה נצחורא דאקרי רצון והאי רצון אתפשט לרצונא בדיקנא ער ההוא אתר דמתישבא בדיקנא ואיקרי חסר עלאה והם במולא ההתהון הכולל כל המזלות ותולדה שם האור הזה ומשם על ראש זמצח ו"א שהתיתו חש"ה בשכן הטוב יורד על הראש הזקן זקן אחרן שיורד על פי קדושין. כמל הדמיון שיורד על הרחי ציק כי שם צוה י' את חברכה חיים עד העולם הוא האור נקרא חסד עילאה ובהאי רצון כד אתגלייא מפתכלין מארי דדינא ומתבפיין והו סוד ציון הקודש שהיה עלי כצח אהרן תכיד לרצון לפני י' תמיד והוא סוד היתד רצון שני עליה האני הפילתי לך י' עת רצון אלהים ברוב חסדך ענני באמת ישעך אוכי"ר י"א"ן:

פרק מח

בו יתבאר סוד עיני זעיר:

עיני ו"א הם שנים אחד נקרא יסין דהיינו רחמים ואחר שמאל ממש ולא כסו עיני עתיקא אף על פי שיש לו שניהם אינו נחשב אלא ליען אחת לפי שאין שיך לומר שמאל והיכי הוא רחמים נסורים לפיכך אומר הזוהר הימנית היא רחמי ותניא רחמי גו דחמי. לכן אינם אלא בחינה אחת שנאמר טוב עין הוא יבורך ויוסף זכה להשתחוה היקשל עתיקא שנאמר עולי עין אורות שלא הכיש בעבירה. ולכן אומר הרשב"י באדרא רבא כתיב הנה עין י' אל יראיו למיחלים לחסדו וכתיב עיני י' הפרה המשוטטות בכל הארץ לא קשיא הא בזעיר אנפין והא בארך אנפין וגם כל דא תרין עיינין אינון ואתחזרו לחד עינא כלומר לפעולה אחת עינא דא חוור בגוו חוור והשנית חוור דכליל כל חוור עינא דארך אנפין לא שיך ביה שינה והנוכח כי אין לו עפעפים הנורמים שינה כסו עיני הגוף ודמיו הוא שאינו כפלים השנתותו לעולם עליו נאמר הנה לא ינום ולא ישן שומר ישראל. ישראל דליעילא הוא זעיר אנפין שומר אותו ואינו מפלק השנתתו לעולם בסוד שני מיני השפעות חוונים שהם למעלה אחר לקיום העולמות ואחר לצורך תולדות נשמות חרשות. אבל זעיר אנפין נאמר עורה למה תישן תוחלת ישראל. שיש לו נ"נ על עינים שלו הנורמים שינה סוד הגלות וכשמאיר עליו עין ארך אנפין נאמר עליו כלילה ההוא נדדה שנת המלך. לכן כלא

הוא ימינא ולא הוה שמאלא לא נאים ולא ארמוך ולא כיני נטירותא לית מאן דאנן עליה הוא אנין על כלא והוא אשגח על כלא ומאשגחותא דהאי עינא מתזנן כלא תאנא אי עינא דא אסתים רעוא חדא לא יכלין לקיימי כלהו בניכוך אקרי עינא פקיחא עינא עלאה עינא קדישא שלא יונקים ממנו כתות הדינין והטמאים עינא דאשגחותא עינא דלא ארמוך ולא נאים עינא דהוא נטורא דכלא עינא דהוא קיומא דכלא · ועל האי כתיב טוב עין הוא יבורך אל תקרי יבורך אלא יברך · דהאי אתקרי טוב עיקומניה מברך לכלא · ותאנא לית נהירו לעינא תתאה של זעיר אנפין לאסתאבא מאדמיותא מאוכמרתא בר כד אשגח נהירו דאהאי חוורא דעינא עלאה דאקרי טוב עין לית דידע כד נהיר עינא עלאה דא קדישא ואסתי לעינא תתאה דזעיר אנפין זמינין זכאין עלייתין הם הצדיקים למחמי בהכמתא דא הדא הוא דכתיב כי עין בעין יראו בשוב ה׳ את ציון וכתוב אשר עין בעין נראה אתה ה׳ ואמלא עינא טבא עלאה דאשגח ואסתי לעינ׳ תתאה לא יכיל עלמא למיקם רגעא חדא תאנא בצניעותא דכפרא אשגחותא מעינא תתאה כד אשגח נהירו עלאה ביה ועייל ההוא נהירו דעלאה בתתאה דמניה נהיר בלא הדא הוא דכתיב אשר עין בעין נראה אתה ה׳ וכתיב הנה עין ה׳ אל יראיו וכתיב עיני ה׳ המה משוטטות בכל הארץ · וכו עין ה׳ אל יראיו עין הל׳עלא · לא זכו עיני ה׳ הסה המשוטטות בכל הארץ עינא דלתתא · דתניא מפני מה זכה יוסף דלא שלטא ביה עינא בישא מפני שזכה לאשתגחא בעינא טבא עילאה חדא הוא דכתיב בן פורת יוסף בן פורת עלי עין אמאי בן פורת עלי עין כלומר על סנאי עין דמשתגח ביה וכתיב טוב עין הוא יבורך · מאי טעמא כי נתן מלחמו לדל · בזכות שמשגיח על העניים בשוב עין הוא יזכה לטוב עין שאין בו אלא חסד ורחמים מאי טעמא אקרי חד פירוש שמקשה מאי טעמא נקרא עין אחד והלא יש גם כן שני עינים באריך אנפין ותירץ תא חזי בעינים דתתאה אית עין דהוא ימינא ואית עין דשמאלא ואינון דזעיר אנפין הם תרי בתרי נוזי כי השמאלי הוא כולו דין ויש בו שחור ואדום · אבל הכא בעינא דאריך אנפין לית עינא שמאלא אלא שניהם לבנים בחסד ורחמים ותרוייהו כדרגא חד כלקא שפוילים שניהם פעולה אחת דהיינו פעולת הרחמים וכלא ימינא ובגיני כך עינא חד ולא תרין · ותאנא עין זה של אריך אנפין שהוא העין של ההשגחה שבשניה בעולם הוא פתוח תמיד ואינו נסגר לעולם שאינו ישן הן סעס הן רב לכן נקרא עינו דאריך עינא פקיחא דלא נאים · חייכאין תדיר וראוים למטה בהשגחה נפלאה כשישראל זוכים יש השגחה גדולה שמלבן ורוחץ כחלב עיני זיעי עד שיניני זיעי שהם משלש גוונים הסובבים זה את זה אדום ושחור ולבן אלא שחשמאלי הוא שחור ואדום ביותר ועיני אריך הם ששחים תמיר כי החסר גורם שכחה והדין גורם יגון ואנחה שנאמר ויהי ער בכור יהודה רע בעיני ה׳ · ונאמר ויעש שלמה את הרע בעיני ה׳ שהפגם מגיע ער שם כאשר נבאר בסייעתא דקודשא בריך הוא ושכינתיה לכן אוכר הזוהר הוא דלאו הכי לתתא רמני ליומר בעיני זיעי אנפין דכלילין בסומקא ובאוכמא ובחוורא בשלשה גוונין ואומר אדום ראשון קודם גון שחור בסיר האי שחור אדום הוא אלא שלקה נמצא שהיתה הגון שלו בפעם ראשון אדום · ולא חזי תדיר פקיחא כי בזמן הגלות הוא שן בכיכול ומסתלקים המוחין דזעיר אנפין וכל זרועים השערות עפיפים של זעיר אנפין הנזרמים שינה · והם נבנים מסוד מנצפ״ך הם הנבזיות היזרדים מאמא עלאה אליו והם השערות של העפיפים הנזרכים שנת לכן בזמן השינה עיניו נסגרים בכיכול ואינם משניחים למטה וזהו שנאמר עורה לבה תישן וכתיב פקח עיניך וראה מכלל שיש עתים שאינו פוקח עיניו ער שצריכים להתפלל על פקיחת עיניו לכן נקרא עינו דאריך עינא פקיחא אבל עינו דזעיר אנפין כד אתפקח אית לאמאן דאתפקח לטב ואית דאתפקח לכיש · ואומר התם תיתה לאמאן דאתפקח לטב והוא אומרו היינו לאמאן דאתפקח לטב ולאמאן דאתפקח ועינא אתערב נסומקא וסומקא אתחזי לקבליה ומכסיא עינא · כלומר שגוון אדום גובר ומכסה

שאר הגוונין מאן ישתדיב מדינא בוראי מרת הדין שולם כי רחמי׳ לצלן · אבל ליעתיק יומין שב דינא חוור בגוחוור וחוור דכליל כל חוור זכאה חולקיה למאן דישגח עליוה בחד חוור מיניהו ועל דא וראי טוב עין הוא יבורך · ובתיב ביה יעקב לכו ונלכה באור ה׳ שיאירו העינים של אריך אנפין ער שילכו ויחאו לאורו בימות המשיח כל העולם כי היא הרצאות שמראות עליונים ותחתונים לראות אורו מכל שכן להיותם ניונים ממנו · יהי רצון שיברך אותי טוב עין עינא פקיחא דלא נאים ועל זה נתאוו ישראל האומה במדבר לראות כי המנהיג שלהם · והוא שאומר הרשב״י עליו השלום באדרא רבא של פרשת נשא ועל האי תאיבו בני ישראל לצפות בלביהון דכתיב היש ה׳ בקרבינו אם אין בין זעיר אנפין דאקרי ה׳ · ובין אריך אנפין דאקרי אין אמאי אתענשו משום דלא עברו בחכיבותא אלא בנסיונא דכתיב ועל נסותם את ה׳ והיה צריך להם לקרב אל האור הגדול הזה ביראה ובאהבה דכיקוחא רוחא ברוחא אהבת חקב״ה ועל זה אי׳ן לא ראתה אלהים זולתיך יעשה למחכה לו יתברך ה׳ לעולם אמן ואמן :

פרק כט

העינים של זעיר אנפין השורש שלהם הוא עשר היות העולה ס״ר שנאמר וירא ה׳ כי ס״ר לראות והראייה באה מן העינים · והם חמשה היות חסדים בעין ימין דזעיר אנפין ויש ה היות גבורות בנקוד׳ אלהים כזה יְרוּדָ העולים ק״ל נמצא שיש חשבון ק״ל ביסין ויש נ״כ חשבון ק״ל בשכאל שהם פור והוא לא פנים קלק״ל חמש כנגד חמש והגה אדם הראשון קלקל ה׳ גבורות הללו ולזה יש אדם בנהר גיחון ער צוארו ק״ל שנה כפנין אלו ה׳ גבורות שקלקל ועם כל זאת לא נתקנו כראוי כי לילית הרשעה כשראתה גודל קלקולו נתגברה בקליפותיה וזיתה באה בעל כרחו של אדם ומחממת ממנו ומוליד ממנו כמה שדין רוחין ולילין ולזה לא נתקן אורתו חק״ל בראוי וכנגד זה אנו אומרים ויהי נועם בכל מוצאי שבת שיש בו ק״ל תיבות עם הפסוק שחוזר השי״ן שהוא אורך ימים כנגד זה שנענש מיתה ונתקצרו ימיו כפלים אנו פסוק של אורך ימים ויומתק הדין של שתי עינים שקלקל כי ק״ל עולה ע״ן וב״פ ק״ל הם שתי העינים נסוד חדבר הוא כי ק״ל עולה ע״ן כמנין ה׳ גבורות שקלקל ויש גם כן ה׳ היות חסדים שעולים גם כן ק״ל כמנין ע״ן שהם שתי עינים והוא שקלקל עד שתי עינים ה׳ כנגד ה׳ ולזה אומר הפסוק ויהי ער בבור יהודה״ע בעיני ה׳ רע בשתי עינים שהם חמש היות גבורות וחמש היות חסדים ובזמן הגאולה יהיו עיניו כיתים על אפיקי מים רוחצת בחלב של טוב עין עינא פקיחא דאריך אנפין שבכלם יהיו חסדים ועיני זעיר יהיו טובים בחסדים כמו עין אריך עצמו הרי לפנין אופן אחר שעין שאומרת התורה וכן כל כיוצא בזה כל האיברים הנופלים הכתובים בתורה הם כולם שכות נוראים אותיות מכש מצוירים בעמידתם כמו האבר ההוא בביכול ואין למעלה רק אותיות של אור עומדים ומקבלים שפע היות מאותיות הנכתבים עליהם ונבוה מעל גבוה שומר ומשגיח לאשר תחתיו וכלם שואבים היות מהמעיין הגדול הוא הכעין אשר ממנו שואבים עליונים ותחתונים והוא כמו חקלף של הספר תורה שאותיות של הספר תורה עומדים עליו ואי אפשר להם בלא הקלף והו שאמרו רבותינו ז״ל הנה מקום אתי היזה מקומו של עולם ואין העולם מקומו יתברך ה׳ לעולם אמן ואמן :

פרק נ

החטא של אדם הראשון היה שאכל אותם חמש גבורות שהיו ממותקים בחמשה חסדים חזרו לדקפקפ ונולד על ידו המות מכח ריבוי תגבורת הדינים וסוף מות שנאמר רגליה יורדות מות כנודע והוא המבער את ההבערה תגבורת הדינים בכל התולמות וענר על לאו לא תבערו אש בכל מושבותיכם ביום השבת כי אש נימסריא אלהים דיורך עם הכולל ובאותו פעם היתה כולו שבת קודם החטא וכן יהיה מזמור שיר לעתיד לבו׳ ליום שכולו שבת ומנוחה לחי עולמים וכדי להעמיד

על שור העינים של זעיר אנפין צריכים אנו להקדים לך הקדמה קטנה ועשה אזנך כאפרכסת לשמוע דברי עתיק יומין והיא זאת צריך אתה לדעת כי כשנפלו שבעה כלים הנשברים בזמן פרצוף המלכים חזרו של"ה ראשונות של כל אחד מהם למעי הבינה ומהם נעשה הפרצוף להלת רישין וחנה אילו חזרו למעי בינה בשעת נפילת חשאר וכל אחר מהם בסעי בינה בשעת נפילה עושה שני קרומין לעיני זעיר בתיקון פרצוף של בקטנות ראשון דהיינו בסעי אמו הרי אלו ז' קרומין הם משבעת ספירות של זעיר של תוהו שעלו ז' כתרים ושבעה חכמות ושבעה בינות והכולל הוא ז' קרומין חם בסור וי"ן והם פקצוות הנקודות של זעיר שהוא גופיה וא"ו שהוא סוד שש קצוות של תוהו וכן טנ' ספירות ראשונות של בלילת אלה נכללו שלשה עולמות בכור ק"ך קרומין שהם ב' פעמים וא"ו כלולה מעשר כי נחלק לב' חלקים אחרים וחלק גופו שמונו נבנה נמצא שהם שני וי"ן כלולים מי' הם כ' פעמים ששים עולים ק"ך צירופי אלהים ולכן יש גם כן נ' קרומים כינ"ן נ"ג נויים אדום שחור ולבן שסימנם אש"ל וכוונת אברהם איש החסד היה למתק עיני זעיר ולחביא הנטיעה של ויענים במלכות הנקראת נאר שבע כי היא עולימתא שפירתא דלית לה עיינין ועשה לה הארת עינים על ידי הציצית כרפ"ד שנו במקומו והנה הקרום הראשון הוא לבן הוא בסור החסר שנאמר אסתרי עולם חסד יבנה לבן הבנין הראשון שלו ואין לה אלא קרום אחד והנה יש בינין נקודה האמצעיות שהיא אישון בת עין שחורה לעולם ובן הנבורות דאינן אמא כי דינין מתעוררין מינה הקרומין חללו תמיד פשחרין אותו בריבוי המסכים להעמיד אורה שלא יזוק ומפני זה נוון השחור שזכרנו לא ישהנה לעולם בשום אדם ומביניו יש פסולת הנבורות שהנון שבהם נחלש ומתפעל שחרוריתא * וכן בעיגול שני ושלישי במשהו מתמיעט וכל בן אדם שיש לו הזר החיצון הסכוך ללובן שהוא סנוון התכלת לידע בית מחיסנותא ואלו השלשה עיגולים וסשהו חן נגר שלש' נבורות חצי שלה דהיינו נה"י וקצת ת"ת המסותקת שבנגרן שלש מדות וחצי פאסור באמא ניעשה הקרומין והנבורות של אבא עשורה בית קבוע לעין זה בעצם הראש לפי שהנבורות הללו לבנות סנוון פנימי * ונסכה הנבורות דידה דכשבי בנבורות דידיה הוא פחנבר כנגרן וסקשה נבורות שלו בסור הקרח חנורא דאינלידו פעשית עצם וסמותרת הנלידה חזורה יוצאות ריסי העין שחן שערות קשות כיון שהעצם קשה והעור קשה לפיכך העין יש לו כ' קרומים החיצון לבן והפנימי אדום נווני אבא ואמא כמו הושם חוא אדום פור אפא והקנה הוא לבן סור אבא * וסמותרת הקרומין האלו השיערות של העפעפים ואינן זעירין ורבדין להיותם מגבורה אחת וחצי מכל וכל אבל שער הראש יוצא פחזרת האור של הסדים דאתפשטו יער תיסוד וחוזרים בסור אור פקף וסתחזרת שלהן נפקי שערי דרישא שעיינין וארוכין וסתפשטים עד שרשיחון דהיינו עד סוף התפשטות יסור ממקום שתתחיל אור החזור ואע"פי שאמרנו שנעשו השיערות מהקטנות פיינו עיקר התפשטותם היה מחקטנות ואחר כך נתפשטו ונתחזקו בחזרת אור החסדים כמו שזעיר אנפין אף על פי שיש לו סוחין דקטנות אינו נעשה שלם ואינו נדול כי אם על ידי סוחין דנדלות שהם אור החכרים כן הוא אצל השערות שאינם משינים שלימותם עדלם כי אם על ידי החסדים נעשו בצביונם ובקומתם * יהי רצון פלפני פתיק יומיי שישניה עינא פקיהא דיליה על עיני זעיר אנפין להלבינם ולרחצם בחלב דיליה שאמר עיניו כיונים על אפיקי פים רוחצת בחלב יושבות על מלאת למלאות ולהריק עליהם ברכה ושפע נדול עד כלי די * בלי הפסק ויהי חזרה נו חזרה יתברך" לעולם אמן ואמן:

פרק נא

העינים של זעיר הם אדום שחור ולבן או טתוך זו * וחעין השמאלי יש לו נוון שחרוריות נדול מאור * וגם הנבורות נולדו השערות של ריסי עינים והבנינין הנורמים שינה כי הם דין וחו נורם חסחלקות המחזין סה שאין כן בעיני זעיר אנפין שאין לו בנינין הנורמים שינה לכן עליו נאמר חנה לא ינום ולא יישן שומר ישראל ונקרא עינא פקיחא ונטיר תריצא שאין להם עפעפים אינם נסנרים ואין בהם שינה אבל ז"א עיניו יש להם עפעפים ושיערותיהם הנורמים שינה וכן הוא בזוהר רנא פרשת נשא וזה לשונו עיניין דרישא משתניין כשאר עיניין * שרקותא רבנבתא דעל עיניין מכחלן דכל עיניין כלוסר הם כחל ומצבעים צבע של העינים מכחלן באוכמתא חליך חלין על חלין דשערי ואינן חיקוני דעל עיניין ר"ל מן שיערות הנבינין של העפעפים סהם באה חצבע של השחרות ברישא דמצחא והוא השחרות הנולד משערות הראש ומתאחדין כתרוייהו ר"ל מכח שערות שני עפעפי עיני זעיר שבע כאה אלפי מארי דאשנזתא דעל תריסי דעיניין והם שיערי ריסי עיניו והם נולדים מן ז' ספירות זעיר דתוהו כלולים מעשר ועשר מעשר הרי שבע כאור ואחר כך מאה כלולה ממאה חרי שבעה מאה אלף בעלי ההשנחה עליונה הם המלאכים והמסונים לעין ולהשניח על מעשה בני אדם והם הסופרים מציערי נבר אם הוא לרעה או לטובה וסחשבות איש ופקודותיו ותחבולותיו * בכסותא דיניין הם השיערות המכסים העיניים להסים אלף וארבע מאה רבוא רפתאתין בנבינין דאינהו בכסותא והמספר של אלף וארבע מאה רבוא הן סוד אותיות מנצפ"ך דאינן ה' נבורות בכפרן יחד פ"ר וכל אחד כלולה מחפשתן אסור מיתה ח' פעמים פ"ר הוא אלף וארבע מאות רבוא אותן האוחזים בעפעפים והם בעלי דינים קשים ואשנחותא דעינא דעתיק יומין עלייהו למתק אותם בעלייהם לכעלה להתנבר כמו בעת מנחה של שבת וזהו אומרו בשעתא דסלקין אינך כסופא אתחזי כמאן דאתעיר דשיערות ר"ל דזעיר אנפין נראה כמו האדם שניעור משינתו ואתפקחין עיניו וחאין לעינא פקיחא ואתסתן בחר חדווה דעינא טבא הדא הוא דכתיב רוחצת בחלב מאי בחלב נחוורא דלעילא קדמאת ובהה"א שפתא אשתכח אשנחותא דרחמי * ובגין כך צלותא דישראל פלקי שהא עת רצון בנין דיפקא עיניו ויתסתן בההוא חוורא דכתיב עורה להה תשן י' הקיצה וכל זמנא דעיניו לא מתפקחין כל מאריהון דדינין כפיין להו לישראל ושאר עמין שלטין עלייהו ובזמנא דיפקא עיניו יתסתן בעינא טבא ורחמי על ישראל ואכתחר עינא ועביד נוקמין בשאר עמין הדא הוא דכתיב עורה והקיצה עורה לאתסחאה בההוא חוורא הקיצה למיעבד נוקמין לאינון דכפיין לן * עיניו כד אתפקחין אתחזון שפירין כהני יונים בחוור וסוסק יאוכס וירוק ועינא חזר לא אתגליא לא בזמנא דאסתבל בעינא טבא ומתסחאן כל אינון גוונין בההוא חוור דהיסין נוונין שמתגלים שבעה עיינים של השנחה חיוצאים משחרות עיניו שנאמר על אבן אחת שבעה עינים מי הוא אבן אחת הוי אומר השחור הזה שיוצאים ממנו מארי ההשנחה * עוד מאורם שבעינים יוצאים שבעה רהיטים שממהרים במלאכת ההשנחה העליונה הזאת שהם סומכים צד השבאל ומתלהטים באש של צד צפון המתניוצץ מן הור דאבא בצד שבאל וצפון של זעיר אנפין ואוחזים כשם להתפשט בעולם לנלאה דרכי הדשינים היוצים במחשך מעשיהם ונפרעים כהם שנאמר שבעה אלדת עיני י' המה כשוטטים בכל הארץ כגון ירוק שביניי זעיר מתפשטים שבעה נהירין הם המאירים את העולם כי הם כנוון הממוזג * והם כקושרים לצד דרום ואוחזים משם להתפשט בעולם לגלות מעשה בני אדם צד שלמטה בהתיכלות יוצאים מהם בתות מלאכים ושמות פועלים משכרתם דכתיב כי עיניו על דרכי איש לדעת כל איש מעשיהו * וכך אתסחן בחוורא מאריך משתכחן לחשניח על מארי קשוט הם צריקי אמת להיטב לעולם בעבורם * וכל ההשנחה הוא לטובה באותו הפעם על ישראל וסשניח בגון האודם לאותם שמצירים להם וזהו שאמר הכתוב ראה ראיתי את עני עמי רצוני לומר ראיתי לנקום נקם מאורם המציקים ודוחקים ולוחצים אותם ובעבור זה אומר הכרוב עורה למה תישן י' הקיצה אל תזנח לנצח * עורה והקיצה שני השנחות שני עיני זעיר פקוחות שני טובות מהם לישראל רחמים פיין אחד ונקבות לאויביהם מצד עין שמאל אבל באריך אנפין אין שם אלא פעולת עין אחד האחר רחמי והשני רחמי נו רחמי מכסה למעלה

והמניין יבין · ואף על פי שאמרנו שיעני יעיר יש להם נזון אדום שחור לבן ירוק על כל זאת כיון שמקבל חשפעה מינא פקיחא דאריך הכל חוור ללבן ואינם נראים עוד שאר הגוונים כנזכר שם באדרא רבא וזה לשונו וכר אסחר חוורא ואיסתחי עינא כל אינון גוונין משתכבין ומשתקעין לתתאת סומקא ירוקא אוכמא לא אתחזי בר ההוא חוורא דנהיר מעתיק יומין ונהירין מיניה כל אינון דלתתא ולית גוונא אחחזיא בר ההוא חוורא בלחודוי וכנין כך אסתלקו כל מאריהון דסוטקא ואוכמא דאינון תאומים שהם שכנים ואחים וזה אינו יוצא מזה לעולם כי האי שחור אדום הוא אלא שלקה · ושניהם הם דין לכן אם שניהם נראים אין העין של אריך אנפין מלבן עיני זעיר אנפין ואם העין של אריך משניה למטה בעיני זעיר אנפין ללבנם ולהמתיקם אז חשתי גוונים אדום ושחור שניהם אינם נראים · וסימנם לא תבערו א"ש בכל מושבותיכ'ביום השב'שהו'אדום ושחור לבן יש לזהר שלא ללבוש שני הגוונים על גופו ביום חשבת שלא להתעורר מדת הדין של עיני זעיר אלא לכוין ללבוש לבנים לרחוץ אדמימותו ושחרירותו מעין דעתיקא זה הנקרא עינא פקיחא דלא נאים ונטיר תדירא · וזהו אומרו ובנין כך אסתלקו כל מאריהון דרישא דסומקא ואוכמ' דאינון תאומים כחדא הה"ר שעלו מן הרחצה מהוא אסתחותא דעינא טבא קדישא עלאה שכלם מתאימות דא בדא · ומה דאמר שניין דא לרא בעדר הקצובות וכל דבר הקצוב במספר ומנין הוא נפרד איש מעל רעהו ואת אמרת שכלם סתאימות לשון תאומים כלומר כולם משנים שלימות וטוב להגין על ישראל כל נוון בפני עצמו כדפירשנו למעלה · וזהו אומרו כלומר חוורא דלהון בהההוא חוורא דעיינין כר אסתחין בחוורתא דעינא עלאה · ורא זמינין למנדע צדיקייא למחזי ברוחא רתכמתא איזה אור מעיני זעיר ממית להשונאים של ישראל ואיזה אור מחיה ויהיה לרחם ירויה לפעול פעולות נוראות ולהוריד אור עתיקא עליהם להגין להגין על ישראל ולענוש את שונאיהם · כמא דאת אמר כי עין בעין יראו אימתי בשוב יי' ציון וכתיב אשר עין בעין נראה אתה יי' וכדין פקיחותא דעיינין לטב על ישראל ופקיחותא דעיינין לביש על שונאיהם · לטב כמה דכתיב פקח עיניך וראה את שוממותינו וזעיר אשר נקרא שכך עליה הכא לטב · ולביש דכתיב עיניך תראנה ירושלים נוה שאנן אהל בל יצען בל יסע יתידותיו לנצח · הא הכא לטב ולביש דלא אתעביד דא בלא דא כי העינים רחם רחמי ורינא העין הימין הוא רחמים והעין השמאלי הוא דין לנקום בו נקמות באויבי יי' וירושלים היא נוקבא דז"א היא תצא מהגלות ויכרית יי' ממנה כל אחיות הקליפות שנ'לאחוז בכנפות הארץ וינערו רשעים ממנה ואז כיון שיעיניך תראנה בירושלים להלבין דיניה בוראי תהיה אהל בל יצען בל יסע יתידותיו לנצח · ואז נם עין דעתיקא יאנשיה בעיני זעיר ובפרט בעין שמאל דיליה להמתיקו בכ'ד עין בעין נראה אתה יי' שהו'זעיר אנפין סתם שם הוית בכל מקום · ואתה נראה מעין שהוא עינא פקיחא ובספרא דצניעותא תנא כהו עיניך תראנה ירושלים נוה שאנן וכי ירושלים נוה שאנן הוא והלא ירושלים היא נוקביה וכל התעוררות המלחמה של הדינים הם בידה · ואינו שאנן ושקט כי הדינים אינם שוקטים ונוחים לעולם אלא בזמן שנחלשים ומנתקים מן החסדים מוכרחים הם לשקוט והא כתיב צדק ילין בה ונוקביה נקרא דין צר"ק בסור צדק ומשפט מכון בכאך שהם זעיר ונוקביה · ובאתר דאשתכח צדק לאו שקיט ושאנן הוא אלא עיניך תראנה ירושלים · נוה שאנן לעתיק יומין דישנח באלין עיניך דהוא עינא שקיט ושאנן עינא דרחמי עינא דלא נטיל מאשנחותא דא לאשנחותא אחרא · ובגין כך כתיב עיניך תראנה עינך חסר ו"ר כתיב · שמשמע סור עין א'דעתיק'ובזעיר חם שתי עינים לא אתה תראה לעין שלמעל' ש שניה עליך לרחמך ולרחצם מן האודם והשחרות ומה דאמרת ירושלים ולא ציון שהוא יסוד אמא הנקראת ציון בנ'יוסף הצדיק המלובש ביסוד זעיר · הכי אצטריך לאכפייא לדינא · דאשתכח בה ולרחמא עלה · תאנא כתיב עיני יי' אלהיך בה מראשית השנה ועד אחרית השנה · היינו דכתיב צדק ילין בה רבה אשתכחו יתיר מכל שאר אתרי · לכן יאומר עיני דועיר שהם דין נם כן עיני ה' אלהיך דייקא שתי עינים · ולזמנא דאתי ישתכח עינא חד

פרק נ"ב

תיקוני חוטמא דזעיר אנפין :

חוטמא של ז"א היא היופי של כל הפרצוף והיא דיניון הנושבים מרוח שני נקבים שלו עליה נאמר ויתנעשו כי חרה לו עלה עשן באפו ואש מפיו תאכל נחלים ביערו ממנו כי כולו רוגז של אש אלהים במילוי יורין העולה א"ש עם הכללי ונאמר ויחר אף ה' בם וילך וא"ף היא החוטם ובחינת תננו אתכלילו ביה אשא ונחלי דנורא רלית תננא בלא אשא ולית אשא בלא תננא וכלהו אתדליקו ונפקין מחוטמו דועיר אנפין

ד"א זכשהעשן מתחבר עצמו באש והנהלים כיש בנבורו' שלשה שלישים כמו בכל הפרצופין לפן שלשה מיני אשות שהם שלשה אלהים היורדים ל הגרון ונ"פ אהים שלים נרון עם הכולל והם הג' וריריו שבצואר והם עולים חר"ן שנ' ויצא יעקב שהוא זעיר אנפין מבאר שבע שהיא אימא עילאה המסתלק למעלה עם המוחין וילך חרנה בזמן הקטנות שנאמר מי יקום יעק"ב כי קטן הוא ואז הוא מנהיג העולם בסור הדינים הללו וכשנכללים בתוך חחומם אז יוצאים ח"ן הדינים ועושים נקמה לסי שנורם שישלטו הדינים ואז נקראים אף וחימה ומשחית שנאמר כי יגורתי מפני האף והחמה ומשחית דכתיב לפני שחת ' ארת סדום ואת עמורה ונשחתו באש רולקת ובניהם יש משחית אף וחמת המקבלים מזה הדין הקשה וטוררים נפשות הרשעים בכח זה ועל זה אנו מתפללים והוא רחום יכפר עון ולא ישחית והרבה להשיב אפו ולא יעיר כל חמתו ביערבית שהוא זמן שליטתם שנאמר אוי לנו כי פנה היום כי נטו צללי ערב ותאנא חמש נבוראין אינון בהאי זיער אנפין ואסתלקו לאף וארבע מאות נבוראין מתפשטאין בחומטא בפומא בדרועין בידין באצבעין שהוא סוד חמש דינים של ה' אותיות מנצפ"ך הנקראים בוצינא דקרדינותא לכן הם ביותר מתנברים בה' מקומות הללו ומכל אחר יתאים כמנין ה"פ מנצפ"ך שהם אלף וארבע מאות דינים שהם נבורות ובנין כך תתיב סי ימלל נבורות ' נבורות כתיב לשון רבים וכתיב לך ' הגדולה והנבורה והוא לשון יחיד דמשמע שאין אלא נבורה אחת אלא הכי תאנא כד אתחבראן כלהו נבוראין כחדא ארזקרי נבורה חדא וכלהו נבוראין שריאן לנחת מחומטי ומהאי תליין אלף אפין ות' מאה רבוא וכל חד סנייהו זבחאי תנא דאפיק מחומטי תליין אלף אפין רבוא ות' מאה והשש דמסטר נבורת רא וכלהו נבוראין תליין מהאי חומטא דכתיב דור לדור ישבח מעשיך נבורותיך יגידו וכשיוצאים הנבורות מחחומם הזה לוקחים תנבורות כל הדינים שלמטה והם כחרב שנונה ולהוטה ער שיוררים ל מקום מטטרון ונונה שנקראי להם החרב המתהפכת כי מטטרון הוא חכמה דיצירה וכו ל"ב אלהים ל"פ עולה כסנין נע"ר והוא נהפך סנער לזקן כשחלבנה בחסרונה וסזקן לנער בחידוש הלבנה וכל זמן שיש צדיקים בעולם נוחה נהפכת מנחש למטה ובומן שאין צדיקים בעולם נהפכת ממטה לנחש וכן ממטרון נהפסרת אלהי"ם אשר בידו מכה להנחש הם האומות העולם ונם מי שלא זכה לכנס לגן ערן נרון באלו הדינין ומתלהט בחרב הנ' נהפכת לשמור את דרך עץ החיים כדי שלא יכנס מי שאינו ראוי לעלות ובעת רצון שישראל עושים רצונו של מקום נושב רוחא דחומטא של אריך אנפין מתרין נוקבין דליליה סנוקבא חרא חיי ומנוקבא הניגא חיי דחיי ומקבלו חומטא דזיער אנפין ונמתקים כל הדינים של החומם הזאת כתיב כי אנחנו משחיתים את המקום הזה וכתיב וי' המטיר על סדום ועל עמורה וכתיב לפני שחת " את סדום ואת עמורה והיאך אפשר שיבוא החשחת משם הוי"ה שהוא סדת הרחמים אלא הכי תאנא לא ריין לרשעים וכו' אלא שמהפכים מה"ר למדת הדין והיאך מהפכי והא כתיב אני ' לא שניתי ואי אפשר שישתנה חפעולה של שם הוי"ה אלא בכל זמנא דיתיק דעתיק רישא חצרא אתגליא רעוא דרעוין רחמין דרחין אשתכחו בכלא הוא ראש אריך אנפין אשר הוא כולל השני חבירו ולכן נקרא עתיקא דעתיקין כשמתגלה המצח שלו הנקרא רעוא דרעוין חמאיר של החומם הזה יוצאים הרחמים אל חומטא דזיער אנפין ונמתקים כל הדינים ברחמים נדולים ואלהים בחילי יורין עולה ברחמים שנאמר וברחמים נדולים אקבצך אבל ת"ו בשעה טאין ישראל עושים רצונו של מקום אינו מרחנלה אור אדיך אנפין אל חומטא דזיער אנפין כל דיני דז"א זמינין וכביכול רחמי עביד ההוא דינא עתיקא דבלא מפני שפסתיר אורו ואינו מאיר למטה והדינים מתנברים ומתעוררין דינא ' מאן נרים להאי דינא ' רעוא דרעוין דלא אתגלי ובנין כך חייביא מהפכין רחמי לדינא ומה ראשר הכא מאת ירו"ד מן השמים בזעיר אנפין אתמר ומשמע דכתיב מן השמים אש וסים רחמי בדינא הוא זעיר אנפין ' לאפקא מאן דלית ביה דינא כלל שהוא אריך אנפין כשמאיר למטה בחומטא דזיער אנפין ובאותו זמן נקרא אר"ך אפים של התרין חומטין המאירי זה על זה ונם כן נקרא ארך אפים מלשון רפואה כמו שנאמר והעלתי לו ארוכה אסוותא דכל"ז אנפין תתאין וחוא סור הבחירה שברא הק"בה הצריכין תיקון רחמים ותיקון האור נורם טובה בכל העולמות וקלקולו נורם רעה עליו על כל העולמות מהו שנאמר מפי עליון לא תצא הרעות והטוב שהוא עתיקא קדישא הנקרא עליון לא יצאו שניהם כאחד אלא הטוב לברו כיון שיוצא אורו לזיער אנפין הרע שהוא הדין נעשה טוב ונם פירושו על זיער אנפין שנקרא עליון באצילות המנהיג לשכת ממנו לא תצא הרע והטוב אלא על ידי מעשה התחתונים יקלקלו אותו חס ושלום או יתקנו אותו והוא שאומר הכתוב אני ירו"ד לא שניתי מעצמי אלא על ידי מעשה התחתונים היא הבחירה והוא סור שנאמר ידו"ד ל רחום וחנון פסיק טעמא בנוייהו ונם אצל אברהם אברהם יעקב יעקב שמואל שמואל כלהו פסיק טעמא בנוייהו חוץ כמשה דלא פסיק טעמא בנוייהו והענין הוא כי אברהם הראשון לא שלים דעדיין לא עמד בעשר נסיונות ובתראה שלים דהשתא שלים בעשר נסיונות ועמד בכולם ונם יעקב קדמאה לא שלים כתראה שלים אחר שנת בשר שיוסף עורנו חי ושרחה השכינה עליו והשיג שלימותו בעה"ז שהיו לו י"ב שבטים קרושים כדונמא שלמעלה הוא אילן הקדוש בי"ב החומש"ם י"ב צירופי הוי"ה בשבעים עמים והם שבעים כתרים של ראש אריך אנפין המאירים על ראשו של זיער אנפין וש לו ע' תיקונים כמוהו שבעים נפש לבית יעקב ונם שמואל בתראה שלים קדמאה לא שלים בנין דהשתא הוא נביאה זקוק לכן לא הוה נביאה אבל משה לא אפסיק בנוייהו פעמ' דסיומא דאחלידד שלים הוה דכתיב ותרא אותו כי טוב ונם בכאן " " פסיק טעמא בנוייהו כי הוית האחרונה הוא שלימה בי"ג מדות של רחמים דאריך אנפין שהוריד משה רבינו עליו השלום בתפילתו לכלות עון העגל ומקודם היה זיער אנפין ברונו על שונאי ישראל שנאמר ועתה הניחה לי ואכלה אותם כרגע ומשה באתר דדינא אמר לנחתא להי"ג מדות של רחמים מעתיקא קדישא רחמין לזיער אנפין דהכי תנינן בסא נדלה חילא דמשה דאחית מכילין דרחמי להדדא וכו אחנלי עתיקא לזיער אנפין מתגלים הרחמים וכל הדינים נראו ברחמים על התחתונים וחומטא אשחכיך ואשא ורגנא לא נפיק כמה דאת אמר וחחלתי אחטם לך הוא לשון חומם ולעתיד יבוא רוח הקודש על משיח ה' מן החומם הזה על ידי עתיקא קדישא שנאמר והריחו ביראת ' ונאמר וירח ' את ריח הניחוח ונו' ברוך ' לעולם אמן ואמן:

פרק נג
אורנין דוא

האזנים של ז"א הם שנים ימין ושמאל ויש שמיעה לשונא באוזן ימין שנ' כי שופע אל אביונים " ואחן שמאל לריעה ח"ו אם אינם עושים רצונו של מקום שנ' וישמע " ויחר אפו ותביער כם א"ש יר"ד שהם הדינים הנקראים א"ש והוא אומרו כאורא אית שמיעה לטב ואית שמיעה לביש וכו' ואורנין דז"א אינון עקימין מ"ם למשמע טוב וביש והאי אורנא סתים לבר ועקימא עיילן לנו ההוא נורא דנטיפא מן מוחא בנין למכנש קלא לנאו ולא יפוק לבר והוא נטיר וסתים מכל סטרוי בנ"ב הוא רוא ו לההוא דמנלי רזין כא"ו אכחיש תקונא דליעילא דאתתקן למכנש רזין ולא יפקון לבר ותאנא מההוא עקימו דבנו אורנין תליין כל אינון סארפין דנרפין דכתיב בהו כי עוף השמים יוליך את הקול ובעל כנפים יגיד דבר והם סוליכים את חכרוז והבת קול בעולם וסנרלפון"ן סמונה עליהם ובעלי הכנפים המשוטטים בעולם להודיע נזירתו של מקום הם שש מאות אלף דכנא בסור אות ו' של שם הויה שעולה ס"ה הוא באלפין ויש חור בעורף ז"א ומסנו נשפע לנוקבין שהיא מאחוריו ועריך שיהיו השערות לשם לכסות חור העורף שלא יהנהנו הקליפו' והיו האונים סנוים מן השערו' כרי שלא לסתום משמוע תפילתינו ח"ו שנ' הטה אלהי אוזנך ושמע פקח עיניך ושמע תפילת עבדך אשר אנחנו מתפללים לפניך היום הזה לילה ויום לעמוד על אמתו ולעבדו כשלמה בתפלתו ואזנך תהי נקשבות אל תפלת עבדך ואל תחנת עמך ישראל לשמוע אל רנה ואל תפלה אשר עמך ישראל מתפללים אליך ונם אנו מתפללים לפניך על אזני עתיקא קדישא הם כולם רחמים נסורים ואין שייך לומר בו אוזן שמע

אעפ"י שיש לו הנאה אוהבין אין להם אלא בחינה אחת לישמחו
וצהלתינו ולהישיב לכל שנ' טוב ה' לכל ורחמיו על כל מעשיו
ונאמר כי אל רחום ה' אלהיך וכל מקום שנזכר שני שמות
אלהים הויה הוא עתיקא קדישא ואלהים הוה ז"א שהוא דיקלערן
עתיקא קדישא ולעתיד לבוא יפתח הקב"ה אינון תרעין דיצלותא
שנגעלו בזמן הגלות ויקוים בנו פרס יקראו ואני אענה עוד דהם
מדברים ואני אשמע ילא"ו:

פרקנר

תשעה תיקוני דיקנא דז"א

דיקנא דז"א נעשה מס' סדירות יחכ"ד נג"ת נה"י של יסוד דא"א הנכנסים ע"י תשיעת שלישים של
גה"י דאמא אשר בתוכם נת"י דאבא תמיד ואינן עיילין בתשעה
ספירותיו של ג"א והם נעשו ג"כ ס' תיקוני דקנא קדישא דז"א
כמו שנבאר בסוף עולם האצילות בס"ד וספני שאין לזעיר מוחין
וגדלות רהייגו תרין מוחין ותרין עשרין שהם נעשו את"כ ס'
תיקוני דקנא דהייגו הצ' של צלם ס"ת כסנין מל"ך לא מא"ה
עם הת' מקפ"ה ראש שלו לכן אומר בארמא רבא ס' נשא דף
קל"ם ע"א ואני דיקנא שלימותא דפרצופא בזעיר
אפין אתתקן בתשעה תיקונין ובשעתא דנהיר ביקנא יקיר דעתיק
דעתיקין הוא זקן א"א ר"ל עתיקא חד דעתיקן תרין כי מיעוט
רבים שנים וא"א בולל תלת רישין וזהו שלימותא רבלא שהוא
נותן לז"א ולכל הפרצופים שתחתיו שלימות באיבריהם כי ז"א
הוא כמו נער קטן קורם שבאים לו המוחין והוא עושה אותו
גדול הקומה ונקרא איש שיהיה לו זקן וראש גדול ואיבריו גדולים
הכמות ויהיה רחמים ואומר שם כשמאיר א"א בז"א נעדין תליסר
סבועין דמשחא עילאה בהאי דיקנא ומשתכחין בית עשרין ותרין
תיקונין ר"ל י"ג דאורך וש' רז"א בללם ב"ב ומינים נגדין עשרין
ותרין דאוריתא וכשמשיג זעיר ד' תיקונין מאריך אז יש לו"ה
ג"כ י"ג כמו א"א והם בדרך א"ת ב"ש באשר כתבתי בשער דיקנא
דאריך ואומר שם האי דיקנא נפיק מאודנוי נחית וסליק ותפי
בתקרובתא דבוסמא • מאי תקרובתא דבוסמא כד"א
כערונת הבושם ולא ערוגות פי' שהתקן הוא עולה ויורד מהאזנים
ער שמכסה הלחיים ומבשרי אחזה אלוה כמו כביכול אצל הבן
אדם הזקן מכסה הלחיים ומתחיל מהאזנים והלחיים נקראו
חקרוב"א דבוסמ"א והוא תרגומו של עיונת הבושם אבל דהם
כולם אורות ואותיות של אור ושמות העומדים בציור תמונת אדם
שנ' ויצר ידו"ד אלהים את האד"ם שהוא ז"א שהוא האד' העליון
בצלמו יתברך ל' לעולם אמן ואמן:

פרק נה

תיקוני דז"א הם תשעה שאמרנו והם חתשיעה שהתפלל
עליהם דוד המע"ה ובהו חליא גבורתיה ובהם
היה מצנה מלחמותיו שאמר אחרי התשיעה תיקנים דז"א כל
אלה סבבוני בשם ירו"ד כי אמילם והם שאמר מן המצר קראתי
יה תר עגני במרחב יה תרין ' לי לא אירא תלת ידו"ד לי בעזרי
ארגיע • טוב לחסות בי' חמשה טוב לחסות בידו"ד שיתא
ושלשה פעמים אדם דכתיב ' לי לא אירא מת יעשה לי אד"ם
אחר טוב לחסות בי' מבטוח באדם תרי טוב לחסות בי' מבטוח
בנדיבים תלת וכל אדם שבפסוקים הללו לא נזכר אל"ף בחיבור
שם הו"ה שנ' זכר ונקיבה בראם ויקרא את שמם אד"ם דהוא
בזעיר אנפין פי' אדם עולה שם מ"ה ומילואו חוה וראוי לעשות
זווג ולהוליד וחוא שלם באיבריו וזהו אומרו בארמא רבא אמר
רבי שמעון לרבי אליעזר בריה קום ברי קדישא כלכל תיקונא
דיקנא בתיקוני אלין קם רבי אליעזר פתח ואמר מן המצר קראתי
יה ענני במרחב יה ונמר עד מבטוח בנדיבים תנא הכא ס'
תיקונין דבריקנא דא • להני תיקונין אצטריך דוד מלבא בגין
לנצחא לשאר מלכין ולשאר עמין • ת"ח כיון דאמר הני ס'
תיקונין לכתר אמר כל גוים סבבוני בשם ' כי אמילם ואמר הני
תיקונין דאמינא לתאי אצטריכו משו"ה כל גוים סבבוני ובתיקונא

וא ס' תיקונין דאיתון שם ' אשיצבון מן עלמא הה"ד כשם ' כי
אמילם וחנא בצנעותא דספרא תשעה תיקונין אמר דוד המלך
שיתא אינון בשמא קדישא דשית שמהן הוי ואלת אדם ואי תימא
תרין אינון תלתא הוי דהוא נדיבים בכלל אדם הוי דכתיב והאדם
כתיב מן המצר קראתי יה • ענני במרחב י"ה תרי זכני י"ה
לקבל תרי עלעי דשערי אתאחדין בהו וכו' רבי יהודה אמר מן
המצר קראתי יה מאחר דשארי דיקנא לאתפשטא דהוא מאחדר
ודחיק מקמי דאורנין סיגילא תחות שערי ובג"כ אמר י"ה תרי זכני
משני צדדי וחפנים ובאחר דאתפשט דיקנא ונחית מאודנוי
לאתפשטא אלם אחקרי ועל אתפשטותא האי אצטריך דוד
לאכנועא תחותוי מלכין דעמין בגין קרא דדיקנא דא ירחיבון
בציעותא דספרא כל מאן דחמי בחלמיה דדיקנא דבר טוב עילאה
אחיר ביומי או דאושוש ידיה ליה ברעיו דשלים הוא עם עלאי
וארמי תחזיתיה אינון דמצערין ליה עב"ל והעניו הוא שיש שני
פיצורים בז"א במאות הזקן וחראש כי סוף שערות הראש אחוזי
האזנים הוא התחלת שני פיאות הזקן משני צדדי' הפנים והם
שני פעמים אל מן אלהים כי פאה נ' אלהים והם דיוקן שנא' ואל
זועם בכל יום ובא המיתוק מחתיקון החראשון הנקרא אל ומאיר על
החיקון חראשון של ז"א דהיינו השני פאלהלו שיש בו קוצין רשערי
כמנין א"ל וכל קוץ וקוץ יש בו כו' ש"ך נימין המסתיק את דיני וקי'
ושערותיו ותיר נקרא שמים העולה כמנין ש"ך נימין וכידוע
אחכמיין כל ד' ימין תחאיר מהו אל מן אלהים שהוא בני פאה והוא
בשני צדדי הפנים והם שני שמות י"ה והם נ' אל המגלים
באותו אל הם אל שדי אל חוזה אל אתי הם המגולים של שדיי
פאות הפנים הנקראים מצד דהיינו מעורים העליונים ועליו אומר
רבי אליעזר ע"ח מן המצר קראתי י"ה • ענני במרחב י"ה
נמצא לפי זה שיש שני שמות י"ה בשני צדדי הפאות כל אחד
כולל שלשה שמות אל נמצא שהם ששה בימין ושמאל שהם
אל שדי אל הוה אל אדני מימין ומשמאל שם י"ה במילואו יו"ד
ה"ה עם הכולל עולה א"ל וגם שתי שמות י"ה עולים אל עם
הכולל נמצא שיש ששת שמות י"ה שיוצאים מהם ששה שמות
אל לכן מונה רבי אליעזר ששה שמות ותלת אדם הוא שם מ"ה
כי ג"ם י"ה גו' אד"ם ועוד אד"ם שני מצד נ' י"ה מחפאה של שמא
ואחד שבאמצע והמבין יבין ותעין בפרק ששי של תיקוני דקנא
דא"א וגם בגרגן דז"א יורדים הששה אל חנ' כי הם מצד הגרון
ונעשים ששה מוחין דקטנות שלשה מאבא ונ' מאמא ונקראו
מצרים התחתונים ואלו שבא"א נקראים מצרים העליונים ואין
הדינים מתבטלים אלא בשרשם דהיינו כשמאירים אלו דא"א בלן
שבז"א שהוו סדר וסבכתא מצרים במצרים דהיינו מצרי העליונים
בתחתונים ואז יתבטלו חקליפות אחאחזות במצרים התחתונים
דהיינו שני פאות דז"א ועם זה נאבדה מלכות מצרים דהיינו
פרעה ונ' שריו שהם שר חמשקים ושר האופים ושר חסבחים והם
סוד הנ' ורידין שבצואר וחנה שלשה אלהים עולים כמנין גרו"ן עם
הכולל וכמנין ראו"ן העולה נרן ופרעה הוא אותיות הערף שחיה
יונק מן החזר שבעורף דז"א וכל זה הוא בזמן הקטנות שיש אחיזה
להיצונים שהא סוד שמות אלהים כי ישאלהים קדושים ויש
אלהים אחרים לכן פרעה הרשע לא היה יודע אלא שם אלהים
לבדו ומן שם הויה לא ידע כלום לכן אמר לא ידעתי את ד'
ובזמן הגדלות בטלה אחיזתם כי על שם הויה נאמר אני יו"ד
הוא שמי וכבודי לאחר לא אתן ותחילתי לפסילים ולעתיד
נאמר ה' ביד יחנו ואין עמו אל נכר י' לעולם אמן ואמן:

פרק נו

תיקוני דקנא דז"א

התיקון הראשון מתיקוני דקנא דז"א

התיקון הראשון מתיקוני דז"א הוא יוצא מלפני פתחי
האוזנים שלו תחת הקוצין של השערות הראש
התולים על האוזנים ויורדים השערות נימא על נימא עיקרו של זה
בצד ראשו של זה עד מקום שמתחיל הפה מתחיל תיקון אחד
וזהו

מהו אזכרו בארא רבא פ' נשא ו"ל תיקונא קדמא כתתקין שערי סיגלא ונפיק מקבי פתחא דאודנין כתחות קוצי דתליין על אודנין ותרין שיערי נימין על נימין ער רישא דפומא דאנא כל אנון נימין דבריקנא תקיפין דיתיר מכל נימין דקיצא דזעיר דרישא כי אתרנו שם בדיקנא דא"א שערות בעלי חכמה הם בראש שיעיק ר"ל רפיס וכזקן קשים כן בכאן בראש דז"א הן שיעיק ובריקנא קשישין קשים וחזקים כסדר דינין דדכורא קשין כרישא ועיתין בכיפא כפני שניהו בסיד הדינים מתחיל מהגבורו דאמא שנאים כסיד מוחא דאמא ואומר שם ובשעתא דאתמשכין שיערי חיורא דיתיק יומין שהם ג' קוצין דשיערי חיורא לדישא דז"א כתיב חכמות בחוץ תרונה והינין הוא כגר כתבתי בשער קריית ארבע כשיורים תרין מוחין של אבא ואמא ותרין עטרין דא"א הכל יורדים על ידי ישראל סבא ותבונה ויורד חכמה של אבא בחכמה של ישראל סבא נמצא שיש חכמתין תרין כפרצוף ישראל סבא ושני בינות בתבונה וג"ז נאמר חכמות בחוץ תרונה ר"ל חוץ לא"א שנקבל אותם זעיר אנפין אשר הוא כלבר ונאמר ג"כ כי לא עם בינות הוא בינות שנים אחת של אבא ואחת של תבונה הם טלשה כשכינתים אל נה"י דישראל סבא ותבונה ובקודם הם ארבעה דהיינו תרין מוחין ותרין עטרין ונעשו נ' בנה"י שלהם ולהיות ש"ת ציצלין רומזים אליהם לכן יש שין בתפילין של ג' רישין ש"ד רישין והו שאחז"ל הקב"ה שהוא זעיר אנפין מניח תפילין רצונו לומר שכינת בראשי אלו האורות ונהזור אל האדרא רבא מאי בחון בהאי זעיר אנפין ואשתכחו בחלת חללי דנילנלחא דרישא והם חב"ד דזעיר שיורדים התרין מוחין והתרין עטרין ונעשים שלשה בחב"ד כי נכנסים בהם נה"י דישראל סבא ותבונה ואחר כך יורדים לדעת דכלל חמחין ועטרין ונעשים אחד לכן יש כיח אחד הכולל הד' פרשיות של התפילין ולכן אומר רשב"י עליו השלום וחד מוחא שקים על בורייה דכלל כל הלת מוהי דאתכשך מיניה משיכין ר"ל שיורדים אחר כך התפדים והגבורות בשאר איברי ונעשו תשעה כפירות והשע דיקונין דזעיר ומן הב"ד נעשו קוצין ניכין ושערי ונם שערות הזקן לכן אומר דאתמשך מיניה משיכין ואומר כלילין שקלי בשערי חוורא להאי זעיר אנפין כליל לתלת מוחי דביה משתכחין ארבע מוחין דהאי זעיר אנפין בגין כך אשתלימו ארבע פרשיות דכתיבין בתפילין דאתכליל בהו שבא קדישא דעתיק יומין דעתיקא דעתיקין יקיר אנפין דהאי שלימותא דשבא קדישא דכתיב וראו כל עמי הארץ כי שם ירו"ד נקרא עליך ויראו ממך שם ירו"ד מכש שהם ארבע אותיות סיד תרין מוחין ותרין עטרין דאינון ארבע דהיכי בתי דתפילין ואין נחלק השם יתבאר כשער כתיבת השם בינה"ו ובגין כך חכמות בחוץ תרונה דבה כי משתכחין פי' כהם נכנסים בזעיר אנפין והם נמצאים עצמם וכפני שחכמה של אריך זה אשר נכתר בו רישא דאין במוחא כתיבאה דליה היא גנת שכיר יהיר לכן אינה נכנסת בזעיר אנפין יצרך חכמה אחרת הכלולה בתרין לכנים בזעיר אנפין לשבש תחת חכמה שלו ואפי' במקום אבא ואמא לא יכנסו אלא במקום ישראל סבא ותבונה לכן אומר הזוהר דבחבא כשיתכתין בחוץ תרונה למטה כדי שיכול לקבול בהא עתיקא דעתיקין כתימא דסתימים לא אשתכח שם בזעיר אנפין להכניס עצמו המוחין כשום דהיא כתיבא דכלא ולא אתפרש ואינה מגולה ובגין דאתהברו ארבע מוחין להאי דז"א ר"ל לדעת שלו אתמשכן ארבע כתונין מיניה לארבע עיבר לד' צדדין וכתפרשין מחד מביניא דנפיק כולהו רצוני לומר יסור דאבא דנקרא מיניקחכמה הנגוז בתוך יסור אמא ובאים לדיעת זעיר אשר הוא נכור ונטל פי שנים מאביו המוהין ואעטרין ואומר שם שאור יוצא משם ומוציא השערות תלי תלים שאין להם חשבון ומנין שג' קוצותיו תלתלים והם עשר אלפים העולים תלת"ל ואותיותיו חמשים כמנין ה"ם שחורות כעורב ר"ת ש"ך דיוקים הם ה' פ' ל"ב אלהים הבאים מאבא וכמה רבבות כחנורת המקבלים מהם הם תלי תלים וכולהו קשיין ותקיפין לאהכרא כהאי חלמיש תקיף כסלע הוה שהוא תקיף וחזק מאוד עד דינברין נוקבין ומניעין מתחות שיערי ונגרין מניעין תקיפין לכל עיבר ובגין דהאי שיערי אוכמין והשוכן כתיב מגלה עמוקות מיני חש"ך ויוציא לאור צלמו"ת שהם הדינין והקליפות היונקים מרחוק מאי השיערות - והקליפה היא נקראת ע"ל מו"ת וע"ל הוא ניסטריא ק"ך אלהים ויונקות הם כ' מיני דינים עיין בעולם התוהו תכצא פי' הפסוק הזה ולכה השיערות של זעיר הם תקיפין נבורים כל כך קשים עד מאוד אי משום דכלהו דינא לאו הכי דהא בתיקונין אלו אשתכחו רחמי ודינא כיגם חמש הויות כנוקדים אלהים עולים תלמו"ד יש בו אסור וטותר כשר פסול טהור טמא והשערות נחלקים לימין ולשמאל אלא שיערותיו של הזקן דזעיר אנפין צריכים להיות תקיפין מתרין סטרין כך בעי עלמא רחמי תקיפין ונצחין על דינא - וכך בעי דינא תקיף דינא ונצח על רחמי או זה או זה נובר וחכל כיר מעשה התחתונים היא הבחירה לכן צריכים שיערות הזקן להיות נבורים כשני צדדים - וכשסתגלה עליו אור הזקן של אריך אנפין הוא דקנא חזורא על זקן זעיר אנפין הוא כמי שרוחץ עצמו בנהר עכוקה ונעשים לבנים וכדת הרחמים נוברת ובלם רחמים נבורים ונכרתקים הדינים ולא יראו עוד כל זמן שישראל עושים רצונו של מקום והתשובה תיקוני דקנא דזעיר אנפין כאירם ונכתקים ונעשים רחמים נבורים ואצל סרגלים התפלל משה רבינו עליו השלום על ישראל והוביר הט' תיקונים ידו"ד אר"ך אפ"ם ורב חסד ואלו ואמת לא קאמר כפני שלא יש לזעיר הכיר אלו התיקונים אלא תיקוני אריך אנפין נאמר כהם ואמ"ת שהם שכיחים תמיד באריך אנפין כה שאינו בזעיר אנפין ואו הט' תיקונים הם באים מיסוד דעתיקא אינון השעה מכילין דרחמי נהרין מעתיק יומין ונהתין מעתיק יומין ונהרין ביה והענין כשהתפלל משה רבינו ע"ה על עון העגל זכר י"ג מדות של רחמים דאריך אנפין והורידן על זעיר אנפין שהיא היתה העבירה הראשונה שחטאו ועדיין רציו ראויים לכנס לארץ עמו ולא היה כל כך כדת הדין נובר אבל בעון המרגלים נברו הדינין ולא היה יכול כשה לחוויד אלא הם' תיקונין כיון שלא נההל להם העון ומחו על כל פנים במדבר ולא בטל את הגזירה ככל ולכל אלא בסלה שלא הרגם בארבעים יום ונכשך יום לשנה לכן לא היתה יכולת כידו להוריד אלא השעה דתיקונים הנזכרים בפרשה שלח לך שנאמר ירו"ד חר ארן דתרי אפים דתלתא ורב ארבע חכר חמש נושא שיהא עון שבעה ופשע המניא ונקה השעה והם השעה תיקונים של זעיר אנפין ובגין כך אמת דליא בעתיקא והשתא לא אמר אכרת וכפני שמחו דזעיר אנפין יש בו תלת חללים ומאירים מבוהא סתימאה הוא נניר ונפיק ויש בו ש"ך דינים שנאמר עליו בש"ך חסת המלך והדינים הם כתפשטים ובאריך אנפין הדינים שקיטים ונוחין כחסדים טב דיתיב על דורדייה דהא הגינן דל"ת דידע מוחיה בר אהיה כי דעתיה וכוהיה כתים ולית דאין ליה דידע ליה בר אהיה ועל חכמה דזעיר אנפין אתמר אלהים הגן דכתיב שהיא אמא עלאה הנקראת אלהים היים וכל זה בגין שתכלכה דזעיר אנפין היא פתוחה ושולחת אורות לכתה מה שאין כן בחכמ' דאריך אנפין היא סתומה מכל כתרין ולא מתפתח כלל אלא בדוחק על ידי הקרום של הכות נופף למטה שליעיר ישפע הקדוש ברוך הוא על כלך הבשיה רות חכמה רוח בינה דיח עצה רות דעה והריחו ביראת ה' וגם על ישראל שנאמר ומלאה הארץ דעה את י' כמים לים מכסים יתברך י' לעולם אמן ואמן:

פרק נז

תיקון שני דז"א

התיקון השני יוצאי שיערות כין הקו היושר המכסי' הלחיים והולכים השיערות כרוחב כמקום שכתחיל הפה דז"א ער הצד השמאלי של הפה ויורדים התת הפה ער הגיעו אל הצד השמאל כי כמו שמכנב למעלה כך מכנבים השיערות מצד השני של הפה שלמטה והעליונים נקרא נרעניך בל"א והיא השפה העליונה והתחתונה המסכנים הפה דז"א ניכא על ניכא בתיקון נאה דפה והו לשונו כאדר"כא תקונא תניינא נפיק שיערא זכליך מרישא דפומא ער רישא אחרא דפתחא דפומא ונחית מתחות פומא ער רישא אחרא נימין על

שער רישא דזעיר אנפין

נימין בתיקוני שפיר ׳ קום ר׳אבא קום ר׳אבא פתח ואמר כד תקונא דדיקנא דא מתתקן בתיקוני מלכין כנבר תקיף שפיר למחזי רב ושלים הר״ד גרזל ארונינו ורב כח ר״ל קודם שבאים התיקונים מאריך הוא גדול כח הדינין ׳ והדינין באים מה״פ רין עולים ש״ך דינים של ארנ״ו ה״א אלפין של ארנ״י ממתיקם ומלת אדונינו הוא לשון רבים שהם ה״פ ארני שהם נדולים ומתפשטים ומתמלאים ובאים מן הקטנות ובו ג״כ ורב כח של עשר פעמים ל״ב אלהים כמלך תקיף עיש לו חיילות רבים בעלי מלחמה אבל כד אתכסם בתיקונא דקנא יקירא של א״א וישנח ביה אקרי בנהירו דיליה אל רחום כדפירשתי קודם תיקון הראשון והאי תיקונא תניינא אתתקן כד נהיר בנהירו דעתיק יומין אקרי ר״ב חס״ד שהדינים של נדול אדונינו ורב כח נמתקין וחמי נצחי והו ירו״ד שהוא ז״א כנבור יצא ולא נבור ממש כאיש מלחמות יעיר קנאה יריע אף יצריח על אויביו ולא איש מלחמות ממש שהדינין נמתקים ויבואו כולם לרחוקין יתברך ״ לעולם אמן ואמן :

פרק נח

תיקון שלישי דזעיר אנפין :

תיקון שלישי דז״א הוא תחת שני נקבי דחוטמא יש אורח אחר שהוא מעט נסתן מן שני צדדיו המגיע עד הפה ושיערות קטנים חוקים ומתנברים בזה האורח ושערותיו הם דינין תקיפין ומעכבים הסליחה להפה שיאמר סלחתי שלא יצא חשפץ מן החוטם אל הפה ומפני זה לא נקרא נושא עון ועובר על פשע ונעשׂ שפ״ע כי השיערו׳ אינם מפני׳ משם ולכן מי שרוצה לנזם לחבירו שיהיה לו מורא ופחד מלפניו שני פעמי׳ מכה באצבעו על זה האורח כי בעתיקא נתקן האורח הזה והוא מפונה מכל השיערות כדי לעבור השפע דרך האורח הזה דיימא סלחתי ואומר הרשב״י ע״ה שם באדרא אצל תיקון זה דא״א תנא כמה ערקיאות מחכאן להה׳ פומא ופי׳ ערקיסאות נגדר מלשון ערקתא דמסאנא ר״ל כמה רצועות נמשכין מהם שהם דין להלקות בו מי שראוי להכות והרצועות הם אבא ואמא וזעיר ונוקבי׳ וכל שאר העולמו׳ שלמטה מהם מצפים להפה הזה שיאמר סלחתי וישלח להם ברכה ולא נתגלה ההוא פומא לשום חד מיניהו כי אם לפי שעה למשה רבינו עליו השלום בעין המרגלים שנאמר ויאמר ירו״ד סלחתי כדבריך ואומר התם הטעם למה לא אתגלי לחד מיניהו דרא אסתלק תכף נסתלק בתיקוניו וחזר ונתיגלם למעלה כי הוא רק הכל היוצא מן הפה נסתלק תכף ר״ל שחזר ונננז בתוך תיקוניו שלו המקיפים אותו כמו עטרה שהרי למעלה ולמטה ונם מן הצדדים יש תיקונים שהם סביביו ואתעטר אותו ההכל היוצא מן הפה לפי שהוא הולך וסקיף הפה כמו עטרה כתוך כל התיקונים ומן תיקוניו יורד חשפע הברכה למה שלמטה׳ תימנו דהיינו לתיקוני ז״א אבל שפע הפה עצמו לא נתגלה אלא בעין המרגלים אבל לא בעין העגל שכ השיג תרטה כינו לבין עצמו שנאמר וינחם ה׳ על הרעה ולא אמר סלחתי והטעם הוא כי באורח של הפה דעתיקא הוא פנוי מכל שיערות שהם דינים אבל בז״א יש באורח הזה דינים קשים ההולכים עד הפה עצמו ומעכבי׳ השפע שיבוא למטה ולכן שפתותיו שישנים אדומים כשושנה ומפני זה לא נקרא נושא עון ועובר על פשע אם לא שיבוא שפע מתיקונים אחרים להמתיק דיניו ולא יימא סלחתי אלא פה דא״א לברו אשר הוא ננח וסתום מאוד ולא נתגלה אלא למשה רק פעם אחד כרפירשתי אבל התיקון של ורב כח שנתהפך להקרא ורב חסר הוא נורם להמתיק הדין של הפה דזעיר עצמו הם הנקראים חס״ד עול״ם והוא אומרו באדרא אצל תיקוני ז״א ואת׳ נושא עון אתקרי רא תקונא תניינא כגוונא דעתיקא קדישא ר״ל היה ראוי לו להקרא נושא עון בהניגו מיתיק מלמעלה כי אין לו אלא ט׳ כדי שיניע תיקון ועובר על פשע לתיקון ג׳ דהיינו האורח הזה ולהיות שיש בארח הזה דינים קשים ותיקון עובר על פשע הוא ננוז מאוד וגורם הדיבור של הפה לכן לא ירדו אלו השני תיקונים למטה לעשות פעולה בתיקוני זעיר אנפין ובא להקרא ורב חסר לתיקון השני וזהו שכתבתי ויורדו תיקוני האחרים שהם סביב הפה להמתיק זעיר

דזעיר אנפין

אנפין בתיקוניו ולכן אומר שם אבל בשום ההוא ארחא דנפיק בתקונא חליתאה מתחות תרין נוקבין ׳ ושיערין תקיפין זעירין כלילן מההוא ארחא לא אתקרון הכא בזעיר אנפין נושא עון ועובר על פשע ואתקיימו באתר אחרא בהיקון רב חסר יש להם קיום ומיתוק ולהכי נקיט שניהם נושא עון ועיבר על פשע כחרא ומפני זה שניה לא יררו לזעיר אנפין ותניא תלת מאה ושבעין וחמש חסרים כלילן בחסר דעתיק יומין וחם נעשים ממילו׳ שס״ג תיעולה הבל הפה דזעיר אנפין ו״פ הבל עולה ש״ע ועם חמשה חסרים היורדי׳ למטה כי התרין עטרין הם חמש חסרים וחמש גבורות ולהיות שאין שייך שם לומר בחינת נבורות אלא לערך החסרים הנדולים נקראים נבורות לכן השורש הוא בחינת חסרים שהם חמש ס״ה שע״ה חסדים שהם יורדים מהתקון ששי של א״א לכן נקראים ורב חסר על שם תיקון בי חפץ חסר הוא שהוא תיקון ששי כנזכר בשער תיקוני דקנא דאין ולכן אומר תלת מאה ושבעים וחמש חסרים כלילין בעתיק יומין וכלהו אקרו חסרי קרמאה דכתיב איה חסריך הראשונים וכלהו כלילין בחסר דעתיק קדישא סתימא דכלא : וחסר דזעיר אנפין אקרי חס״ד עול״ם ובספרא דצניעותא קרי ביה בחסר קרמאה דעתיק יומין רב חסר וזעיר אנפין חסר סתם ובנין כך כתיב הכא ורב חסר וכתיב נוצר חסר לאלפים סתם ואוקימנא בהאי ורב חסר מהאי אתבסם חסר לנהרא לכלהו בוצעי דזעיר אנפין וכדי להבין זה המאמר נבאר מה שאומר הרשב״י ע״ה באדרא ז״ל תיקונא קרמאה מתקן שערות מלעילא וכו׳ ונחית מקמי פתחא דאורנין בחר חופא בשקולא טבא ער רישא דפוכא וכו׳ ואומר אהה כך קם רבי ייסא פתח ואמר וחסדי מאחך לא ימוש וכתיב ובהפר עולם רחמתיך הני קראי קשיין אהדדי פי׳ רבי יוסי פתח ואמר וחסדי מאחך לא ימוש מרבר בדרך הנסתר בעתיקא זה והוקשה לו מדאמר לא ימוש משמע שיהיה קבוע בו החסר לעולם אם כן למה ממעט אחר כך ההבטח ואמר ובחסר עולם רחמתיך משמע שאינו קבוע בולעולם מדאמר רחמתיך וכל דבר שבא בכח הרחמים אינו קבוע ותירץ אית חסר מלנאו חיינו תיקון זה ששמו כי חפץ חסר הוא ׳ והוא נקרא חסר דלנאו מפני שהיא טוב הנשמת אשר בעתיקא זה כי כבר ידעת שחנשמה של הז׳ תיקונים נ״ם קר״ע פ״ח שיש בעתיקא זה והוא מן ז׳ ספירות מחסר ולמטה של רישא דל״א הנקרא עתיק יומין ולזה נקרא עתיקא זה עתיק יומין ע״ש ואותם הספירות של רישא דל״א הכלולים בעתיקא זה ונותני׳ לו חיות כאמור ולפי שחסר זה של התיקון זה נשפע מן החסר של רישא דל״א שהוא כמו הנשמה שהיא בתוך הגוף נקרא חסר דלנאו וכל חסר זה הוטבח עתיקא שלא ימוש ממנו לעולם כי אלה המרות אינם תלוים במעשה התתתונים ולזה הם יורדים לעולם ׳ ומה שאמר ובחסר עולם רחמתיך היינו חסר אחר שנעשׂ ממנה גולגולת עצמו והוא נקרא חסר דלבר מפני שכל הז׳ נ״ט קר״ע פ״ח הם בלי לו׳ ספירות של רישא דל״א הנותנים חיות וכח לאלו הז׳ תיקונים שבעתיקא זו וכשם שהכלים הם לבר כך חסר זה הוא לבר לא החסר זה של רישא דל״א הכלול בעתיקא ויעוד יש טעם אחר והוא עיקר למה נקרא חסר דלבר שכבר ידעת שבתר וחכמה של עתיקא נעשה ממנו הגולגלתא של אבא ואמא ומן החסר של עתיקא נעשה פרצוף אבא ומן חנבורה פרצוף אמא ומן הת״ת בא הזווג של אבא ואמא ומן הנצח נעשה זעיר ומן הוד נוקבית ויסוד של עתיקא מזווגם וכבר ידעת שנה״י הם נכנסין ומתפשטים בגופו של אריך וחם כסו נשמת אליו ומן חביבה של עתיקא נעשה ממנה הגולגלתא של אבא ואמא וכבר ידעת שנה״י של עתיקא זו הם נקראים לעולם לבר מגופא אי נמי זעיר ונוקבית הנעשים ממנה״י הם נקראים לעולם לבר מגופא ולפי שכבר ידעת שנה״י של עתיקא שנעשה מהם זעיר ונוקבית היו כלולים מן החסר של עתיקא ותהיים מנבורה זו שבעתיקא שהרי מן הנבורה של עתיקא נעשרת פרצוף אמא ואבא ילדה לזעיר ונוקבית והיינו דכתיב עולם בחסר בגה שהנבורות שבעתיקא זו היא חסר לערך מה שלמטה ולפי שזעיר ונוקבית ושאר עולמות מאירין במעשרת התתתונים וכשאין ישראל הנונים אז אינו מאיר בנבורת זו לזעיר ונוקבית לזה לא הוכנסת עתיקא שלא ימוש ורי כזה

ונחזור לפרש תיקון השלישי דז"א האמור באדרא וז"ל תאנא
האי ארחא דנחית תחות תרין נוקבין דחוטמא שערין זעירין דסנן
סליין לההוא ארחא לא אקרי ההוא ארחא עובר על פשע דלירת
אתר לאעברא ליה בתרי נווני חד משום שערי דאשתכחו בההוא
ארחא הוא אתר קשיא לאינברא ר"ל השפע אינו יכול לעבור דרך
שם מפני השיערות הכיעכבים חינברת השפע וחד משום דנחירת
אינברא ער רישא דפומא שהוא דין קשה סכת השפתים וע"ד
כתיב שפתותיו שושנים סומקין כורדא מור עובר סומקא דקיק
והאי אורחא דהכא בתרי נווני אנוני ולא אתכסם מכאן דביעי
לאנסמא תרי זכני בטש ביריה בהאי אורחא והוא כמו שפירשתי
בתחלת תיקון זה :

פרק נט

תיקון רביעי של ז"א הם שני ערונת הנושם המכסי' להחיים
הם השיערות של הזקן ההולכים באורך משני צדדי
הפנים ומכסים להחיים כמו של' להיים כערונת הנושם ומתרגימינן
תקרוכתא דבוסמא וז"ל באדרא רבא תקונא רביעאה האי ארחא
דשיערי נפיק שיערי ואתתקן ונחי ביעוליוי פי' בהלחיי בתקרוכתא
דבוסמא האי תיקונא יאה ושפירא לאתחזייא הו"ד והר"ר הוא
הור עילאה וכפני שמשתתפים בו הור דאבא והור דאמא ל"ן
נקרא התיקון הזה הור והדר כי הוד דאבא נקרא הוד תרגומו
שופרא ויופי של הזקן והוא תפארת ויופי של הפנים והור דאבא
נקרא הר"ר שהוא יותר כלול ממיני יופי פן הור דאמא וכל זה
הוא שנכללו אבא ואמא בנצח והוד דתבונה דהיינו פרצופיהם
העליונים בפרצופיהם התחתונים וכל זה הוא כשמאיר תקון רביעי
של א"א הנקרא קרומא דאוירא שהוא ת"ת דסלכו' דל"א העומר
באמצע ומתחלק אורו לשני צדדי הלחיים לשני צדדי הזקן הסכסי'
הלחיים מימין ומשמאל זכלי"ה כשמתגל' התפארת הזה על תיקון
הרביעי דז"א להלק דיני ז"א שהם השיערות ומתחק אותם ונקרא
מצר ימין נושא עון ומצר שמאל נקרא עובר על פשע שמהפך
הפשע לשפע ומחלק הדינים לשני חלקים כדי שלא יהיו הדינים
יחר והתיקון הזה מחלק אותם לשני חלקים ואין להם כח להתגבר
ונעשו חלשים לתתם כח ותגבורות לדינים של ספרא אחרא ח"ו
אלא נסתקים והם נגוף לאומות ורפוא לישראל והו אומרו
באדרא בתיקוני ז"א וז"ל ותניא הור עילאה נפיק ואתעטר ונניר
לאתאתרא ביעוליוי ואתקרי הוד זקן ומהאי תלייא הו"ר והדר אין
לבושי דאתלבש בהו ואינן פורפירא יקירא דכתיב הור והדר
לבושה לז"א לכסות צדדי הלחיים וגם נשרש בם כ"פ סנפס"ך
העולה פרפ"ר סור פורפירא הנו' ובהור דאבא וראמא שרשם
כפולים נמתקים והוא תיקון רביעי והוא נ"כ תיקון חשיעי לחר
חוטא דאסחר סביב הזקן ומתחיל מאחורי האזנים לחת שיעור
שלא יתפשטו יותר לכסות הפנים משני צדדים וגם הגרון וגם
בשני שיכולת הזקן התולים למטה שלא יתפשטו יותר נמצ' שהוא
תיקון רביעי וחשיעי ומפני שמלבש הלחיים וגם הצלם של ז"א
נמשך מזה האור לכן נקרא לבוש והוא כציל מן המקטרגים
האותזים בז"א כל זמן שהצלם עליו שנ' אך בצלם יתהלך איש
שהוא ז"א שנ' כי בצלם אלהים חיים היא אמא עלאה עשה את
האדם שהוא ז"א וסמיך ליה ומוראכם וחתכם יהיה על כל חית
השד"ה אשר ברכו ה' שהם הקליפות הבורחים כשיבוא הצלם
מאמא עלאה מהו אומרו תיקונין דאתלבש בהו ואתתקן בהאי
דיוקנא דאורם יתיר לכל דיוקנין ואנא האי הוד כד אתגלייר
בנהירו דיקנא עילאה שהוא הזקן של א"א כשמאיר בריקנא של
ז"א כדין אתפשט בשאר תיקונין נהירין האי חוט נושא עון מהאי
גיסא של צד ימין השיערות הסכסים הלחי הימני ועובר על
פשע מהאי גיסא של צד השמאל המכסה הלחי השמאל .

ובהפך הקשין לשפע כי כשיש רין חזק והזק של א"א אינו מאיר
לשטה ח"ו בסנת חסאי ופשעי בני ישראל או השפע מתגבר ח"ו
ושפע נעדרת ונתעכב והחיצונים מתגברי' ח"ו ודווקא בז"א נחלק
לבחינת ימין ושמאל בעת רצון בפעולותיהם ונחלקים לשני
תיקונים הנ"ל אבל באין ובא"א הם תיקון אחד כדפירשתי במקומו
ועובר על פשע הוא באורח שתחת הפה דיליה ובז"א אינו אלא
בשני הלחיים והו אומרו ובגין כך לחייו כתיב ומיקום רבים שנים
והם שני תיקונים כדפירשתי . ובצניעותא דפרא אקרי הו"ד
הדר ותפא"ת . ר"ל ח"ת של א"א נותן להם התיקון הזה
כדפירשתי לעיל . תפארת הוא עובר על פשע שנ' והפארתו
עובר על פשע דהיינו תפארתו הידוע של עתיקא דרכו ל"הידתו
עובר על פשע תמיד ולא הת"ת של מטה ולכן בעת רצון מתגלה
הת"ת הזה על הזקן דז"א ועובר על פשע נם הוא והאנא דאמי
תפארת לא אוקימנא אלא בתיקונא תשיעאה כד"א ורפפארת
בחורי' כוחם וקרי תפארת' כי הוא עולה מספרינ' נער לבחו' כארז' ם
בגדלות שנראה בו זקן קטן בערך זקן עתיקא שהוא גדול והוא
לבן כשלג שנ' ולבושיה כתלג חיור הוא הזקן הנקר' לבוש המלבש
חצי נופו ער הטיבור כי דיקנא דילה תלייא ער מבורא דלבא
ומלובשים בו אבא ואמא אבל דיקנא דז"א אינו מניע אלא ער
רישא דמעוי דהיינו ער ראש המעיים שהוא יותר למעלה ושערותיו
של הראש והזקן הם שחורות כעורב ומתלבנים ע"י שערותיו של
הזקן והראש דעתיק יומין בעת רצון ובחור ג' ד"ו שהוא אריך
שהם חשבון ג"פ ס"ך והוא סור כח הבחו' והארי שהשליך פרינ'
וחילו בים דהיינו שש מאות רכב בחו"ר דיליה ושלישים על כלו
שהיה מסדר חילו נגד ג"פ חסד העולה אריה וכל זאת לא התיל
לו מהו ותפארת בחורים כחם ונבורתם ובחורים הוא אותיו' בחו"ר
ים שחשליך אותם כמצולת ים בשלהוביהא דאשא שנאמ' תשלח
חרונך יאכלמו כקש ונו' ברוח אפך נערמו מים וגו' ר"ל שכל
הדינים היונקים לפרעה וחילו ורפוא לישראל כתיב ועתיק יומין
יתיב ושער רישיה כעמר נקי וכתיב קוציותיו תלתלים שהוזרת
כעורב לא קשיא הא בעתיק יומין והא בוער אנפין ובכתן תורה
ראו אותו כל ישראל כזקן ובשעת קריעת ים סוף ראוהו בחור
כגיבור ובכתור שנ' יי' איש מלחמה לא קשיא כאן בישיבה ראוהו
אותו כזקן הדורש בישיבה וכאן בשעת מלחמה ראו אותו כגיבור
בזמן שטבע פרעה וחילו כים וכל התיקוני רישא ודקנא מתלבנים
אם מאירים עליו תיקוני א"א ואע"פי שאמרנו שזה התיקון הוא
היה ראוי להיות בתיקון החשיעי הרביעי והתשיעי הוא הכל
אחר כי החוט הזה הנותן שיעור ומסבב להשערות פתחיל מסקו'
הערונת הנושם והולך ער למטה סביב הזקן וזהו אומרו וכר
אתתקלו כמתקלא חר סלקין אמר ר"ש יאות אנת רבי אבא
לאתברכא מעתיקא קדישא דכל ברכאין נפקין מיניה יתברך יי'
לעולם אמן ואמן

פרק ששים

תיקון החמשי של תיקוני דקנא דז"א הם השני חפותים של
הפנים שלו ימין ושמאל שכפופים השערות
מלהתפשט ולהתכסות הלחיים יותר ולא יכסו תרין תפותי הפנים
והם אדומים ולבנים שנ' תפות' יי והב חמרומו לרין בכשכו' בס"ף
שהוא חסר וזהו התיקון שלא יצאו השערות יותר מדאי מהלחיים
ויכסו ח"ו הפנים ונזה אינם לבנים אלא אדומים ואינם מאירים
למטה אלא כשיאירו פני א"א ואע"פי ז"א ויתחזו התרין תפותין
קדישין וז"ל האדרא בתיקוני דקנא דז"א תיקוני חכמאה פסיק
שערי ואתחזון תרין תפותין מכאן וכאן סומקן כהאי וורדא סומק'
ומתלהטין בכאתן ושבעין עלמין שפירשתים בתיקוני א"א הני
תרין תפותין כר נהירין מתרין סטרין ימין ושמאל שלו כנהירו
דתרין תפותין של א"א אתמשך סומקא ואתי חוור' ר"ל שנתמשך
ומתערב בין הלובן שהוא החסר ועומר בתוכו וכשמאירים תרין
תפותי א"א על תרי תפותי ז"א ע"י הכהנים הנושאים ידיהם על
העם לברכם בהאי כתיב יאר יי' פניו אליך ויחנך דכר נהרין
מתברך עלמא ובשיעתא דאתעבד סומקא ר"ל שמעביר האודם
הוא הרין והרונו הנקרא פני שנ' ונתתי פני באיש ההוא ובעת
רצון מאיר הרישא חוורא הזה כתיב ישא יי' פניו אליך כלומר
יסתלק ולא ישתכח רונזא בעלמא . תאנ' כלהון נהירין דאתנהרון
מעתיקא קדישא אתקרון חסדי קדמאי שנ' איה חסדיך הראשוני
בנין אינון נהרין כל אינון חסדי עולם שהם חסדי ז"א הנקרא

שער רישא דזעיר אנפין

חסר דלבר מהו אומרו בתיקון ששי דתיקוני דקנא דא"א ה"ל כתפוח בעצי היע"ר כן דודי וגו' מה תפוח זה כלול בתל' נוונ' שהם חוזר סומק דירוק כך קב"ה אית ליה תרין תפוחין של הפנים בין עצי היער דהיינו בין השערות המכתבכים סביב תפוחי הפנים דע"ר גי' פ"ר הוא חשבון מנצפ"ך הם הרינים ומפני שכל תפוח מהתרין תפוחין יש לו ג' גוונים נמצא שיש בשני התפוחים ששה גוונים והפוחין בעצמם הוא התיקון השביעי והם כלל שבעה תיקוני גולגלתא דילה הנראים באור פני מלך חיים ומעוף רבים שגים לכן אומר בפסוק פני הוא לשון רבים והם תרין דתפוחין קדישין וכל שפעם בא מתרין תפוחין קדישין דא"א ומהתך אותם ללבן והו אומרו ובניניהן אחקיים באור פני מלך חיים והאנא מהני תפוחין נפקין תיין לעלמא ומחזין תרו לזיעראנפין דכתיב יאר יי' פניו אליך וכתיב באור פני מלך חיים באור פני מלך אלך אנן תרין תפוחין דחקרוהא דבוסמא דאסינא שהם של עתיקא ומה דכתיב יאר יי' פניו אליך פנים דלבר דהם של ז"א דכד נהרין מתכרך עלמא והאנא כל זמן דהני בהני בנינא דלבר נהרין מא"א כל עלמא מתברך ולא אשתכ' רוגזא בעלמא ומה אי הני דלבר כך תרין תפוחין דא"א דנהרין תדירא בלי הפסק דתרין תדירא עא"כו תניא כד אתגליין תרין תפוחין אלין דא"א אתחזי ז"א בחרוותא וכל אינון בנינין דלתתא בחדוותא וכל אינון דלתתא נהרין בכל העולמות כאיר העתיק שלו בתרין תפוחין דיליה וכלהו עלמין תדאן ושלימין מכל שלימוהא וכלהו חראן ונהרין וכל מיכו לא פסיק וכו' ה"ת פנים דלבר אינון זמן דנהרין ואית זמן דחשיכאין ובנ"כ כתיב יאר יי' פניו אליך יאר פניו אתנו סלה סכלל דלא הוי תדירא אלא כד אתגליין תפוחין דליעלא כי כל התיקונים של ז"א בתיקוני עתיק יומיא תליין יתברך יי' לעולם אמן ואמן:

פרק סא

תיקון ששי של תיקוני דקנא דז"א יוצאים משערות כחוט אחד בשערות הזקן כדי לחלק בין השערות המכסים הלחיים משני צדדים שאינם נקראים פאות הזקן ואותם השערות שהם בשני מיצרים נגד רוחב השערות שעל השפה העליונה והתחתונה כנגדם הם השני פאות הזקן מכל צד ולכל אחד יש לו שני פאות להיעלה ולמטה וגם השערות המכסים הנרין שהיא בתר לאבא ואמא עם שבילות הזקן ההולה מן הסנטר למטה ער רישא דמיעני הם חמש פאות הזקן שהם חמש חברים תכלולים בא"א ומשפיעים על ח' פאות הזקן דז"א וזה החוט שאמרנו למעלה ממנו מתחילים הפאות והוא אחר מהם ולכן צוה הקב"ה שלא להשחית הפאות של הזקן כולו לא בתער ולא במספרים כדי שלא ישחיתו חזקן של ז"א שלא ירדו ח"ו אליו החמש חברים ולא יהיה מי שמרחם יגליו בית עליותו לראות את פני הארון ה' אלהי ישראל אחר פטירתו ושומרי שערי"ן הנקראים מלאכי שלום יעזבו אותו ואז יבואו המחבלים בצורת פרות הבשן ודרכו אותו וישליכו אותו לגיהנם כי לא יבואו לעזרתו שומרי הפאות חמרכבה מן החיצונים המקבלים מן אלו החמש פאות של הזקן ויבואו הדינים העולים פר"ה בני' מנצפך עם ה' אותיות והם ה' דינים וזה נרמז בתורת בפסוק לא "תקיפו "פאת "ראשיכם "ולא "תשחיתו פאת זקניכם ר"ת פרות וכבר פירשתי אותו בשע' דקנא דא"א וכן כתב ם"ו רבי חיים ויטל זלה"ה שרבו האר"י זלה"ה נתן כל יכיונשלא לגלח שערות זקנו כלל לא בתער ולא במספרים אלא בשערות השפה כמ שכתבב האבילה ולא יותר מפני הפור הזה וכן הוא אומר באדרא רבא אצל תיקוני דיקנא דז"א ז"ל תיקוני שתיתאה נפיק שיערא כחד חוטא כשיערי דדיקנ' ההוא אקרי חד מחטם פאת דחליין בחסר וברחמי ולא בעי לחבלא האי חסר כמה דאתמר ובגין כך לא תשחית פאת זקנך כדכתיב ואומרו כמה דאתבר מרמז על מה שפי' הרשב"י בתיקון ששי של תיקוני דקנא דא"א ז"ל קם רבי ייסא פתח ואמר וחסדי לא ימוש באתך היא חסר תדירין שלא יפסוק ומאיר תמיד וכתיב וכחסר של"ה התתיך הוא חסרי ז"א התליים ברחמים כשכרחם עלי

שער רישא דזעיר אנפין

העולם חח אינו תמידי וגם הוא חסר של מלכות הנקרא עלמא תתאה דאתגלייא המאירה מז"א ע"י חסר זה ונקראים חסדי דוד ותניין אית חסר ואית חסר אית חסר דלגו וואית חסר דלבר חסר דלגו הא דאמרן דעתיקא דעתיקא והוא סתים בסתרא דא דאקרי פאת הזקן ולא בעי בר נש לחבלא האי סתרא משום האי חסר דלגו דעתיק יומין ובגין כך בכתן דלתתא כתיב ביה לא יקרחה קרחה בראשם ופאה זקנם לא ינלהו כ"ט בגין דלא לחבלא אורחוי דחסד דעתיקא דכתן מסתרא דא קא אתי: ואתנא בצניעותא דספרא בכלא אצטריך חסר לאתרבא ולמבני ולא לקטאה ליה ולא ישתצי מיעלמא ובחסד עולם הוא חסר של ז"א הנקרא חסר עולם דכתיב עולם חסר יבנה שוננה בחסר דא"א ואני תפילתי לך יי' עת רצון אלהי"ם ברוב חסדך ענני באמת ישעך יללה"ו:

פרק כב

תיקון חשביעי של תיקוני דקנא דז"א דלא תליין שערי על פומא ופומא אתפני מכל כסרין פ' התיקון השביעי הוא שיהיה הפה של ז"א פנוי מכל שערות שלא יסתמו הפה שלו כי השערות הם דינין ויש לחוש שלא יצא הרבור לחוץ שרכל גברא בדבור עשרה מאמרות צבא העליונים וצבא התחתונים דכתיב בדבר יי' שמים נעשו וברוח פיו כל צבאם והוא אומר דברי תורה פלוני בני כך הוא אומר לצורך מיין נוקבין ת"ו אנו מתפללי והן חלקינו בתורתך והוא סוד שאחז"ל בכסכת ערובין יצתה בת קול אלו ואלו דברי אלהים חיים והלכה כבית הלל שאומר דברי האוסרין ודברי המתירין לצורך מיין נוקבין אבל אינו פוסק הלכת וגם הברוז יוצא תמיד לחודיע הנעשה בעולם דבר יום ביומו ובראשית השנה ער אחרית השנה ונבראים נשמות בני אדם ומלאכים ע"י הדבור ההוא כי מדבורים קו"ל דבו"ר ז"א ונקבירה והנה אם השערות של השפה העליונה והתחתונה יארכו יורבר על הפה יעכבו הדבור ח"ו לכן הוא מותר לחתוך שערות השפה מה שמעכב האבילה מהמבין יבין ורבי יהודה היה מפרש התיקון הזה קם רבי יהודה פתח ואמר בנזירת עירין פתנמא ובמאמר קדישין שאלתא כמה אלף ורבבות מתנשבין ומתקיימין בדאיתי פומא והליין מיניה וכלהו אקרין פה ה"ר וברוח פיו כל צבאם ומההוא רוחא דנפיק מפומא מתלבשין כל אינון דלבר דקרלי"ן בהאי פומא וכהאי ארחא כד אתפשט ההוא ארחא מתלבשין ביה כמה נביאי מהימני וכלהו ע"ה אתקרין ופי' הוא כי יש מלאכים שיעוברים מימינו של הקב"ה הנקראים קדישין יש מלאכים העומדים משמאלו של הקב"ה הנקראים עירין שנ' ראיתי את יי' יושב על כסא רם ונשא וכל צבא השמים עומדים עליו מימינו ומשמאלו אלו מימינים לוכות הנקראים קדישין ואלו משמאלים לחובת המראים חובת של בני אדם ונקראים עירין ונאמר בנזירת עירין פתנמא ובמאמר קדישין שאלתא ונאמר והא עיר וקדיש מן שמיא נחית וגו' וסוד עיר וקדיש הם סוד הגבורות הממותקים עם החסדים ר"ל ע"ר יעולה מנצפ"ך דהיינו פ"ר שהם החמשה גבורות של המוח דנבורה מן התרין מוחין דאבא ואמא וקדישין הם החסדים שהם החמשה הויות החסדים העולים ק"ל וכמתיקין הגבורות שהם פ"ר וק"ל הם החסדים ומספר שניהם עולים כמנין קדו"ש שהם ארבע מאות ועשרים נמצא שהפה נעשה מהחסדים וגבורות של אבא ואמא שהם התרין מוחין והכל תלוי בחרין עטרין היורדים מעתיקא ומפנים השערות של האורח זה אשר הוא מכוון בין שני נקבי החוטם והדינים נמתקין ומהתפכים לרחמים לישראל ונגוף לאומות שנ' ונבר יי' לנגוף ר"ל שהרוח בא מהפה של עתיקא להפה של ז"א ומבטל הדינים מן ישראל והתיקון הזה הוא כולל הששה תיקונים שלמעלה ממנו כי הוא כלל הגבורות והחסדים והו אומרו בתיקוני ז"א תקונא דחריסר דלא תליין שיערי על פומא ופוסא אתפני מכל סטרין ואיזין שיערי סחור סחור ליה בגין דלא אשתכח ברחותא כמה דאצטריך שלא יסריח לפנות הדינין של השערות מיעל הפה והכי אצטריך למחול ולסלוח ולימא סלחתי כדבריך ושאל

ושאל רבי יהודה טרחותא כמאי קמיירי מה ענין הטרחא כאן
ותירץ אמר יכסו השערות הפה יהיה דינא בתר דינא כי כל
השערות הם דין ואם יסתם הפה ח"ו דינא בתר דינא ויהיה
טרחותא אשתכח לפנות מעכבי סליחתינו ומקשה אח"כ וכי
בעתיקא קרישא שערי דריקנא טרחא אנן או דינא אינון ורחמי
כלהו אתחזון רחמי לא דלא אתטרח בנשובא דרוחא דז"א אתמר
שלא יהיה טרחא בנשיבת הרוח מהפה של עתיקא לזעיר אנפין
המפנה האורת והפה מהשערות והטרוח הזה מתלבשין כל
אינון דלתתאי"ל מההוא רוחא דאתריק בז"א מעתיקא זה
ולכן אומ'בתיקוני דריקנא דז"א ובגין כך שיערוהי שקלין מתתית
רפומא ואחפני בכל סטרוי אמר רבי שמעון בריך אנת ליתיקא
קדישא ההוא דאמרו ויאמר י' אל משה מה תצעק אלי י' דיקא
לז"א כי בעתיקא קרישא תלייא כל תיקוני ז"א ואני תפילתי ל
עתיקא קדישא עתיקא דעתיקין סתימא דכלא ישקני מנשיקות
פיהו דבקותא רוחא ברוחא משכני אחריך נרוצה יבאני המלך
חדריו אנילה ואשמחה בו יילא"ו:

פרק סג

דתיקון השמיני הוא שיוצאים השערות נגד הזקן מאחוריו
וכסכים החור שבעורף זעיר שהוא במקום הלת
שלא הגיו מסנו הקליפות מחור העורף שלו וזה היה אחיזת פרעה
מלך מצרים שהוא אותיות הערף נמצא שזה התיקון הוא צורך
גדול לתיקוני ז"א לבטל אחיזת הקליפות מן העורף הזה שלא
יצא ממנו שפע להקליפות דהיינו מן החור הזה בגין דא צריך
דלא אתחזי קורלא משום דכתיב כי פנו אלי עורף ולא פנים אל
תקדי כי פנו אלא כי פינו ר"ל שהנביא מקונן בשם זעיר שישראל
במעשיהם הרעים היו עושים שהשערות היו מפנים מן הצואר
והיו הקליפות נהנים מערפו והיו נסתמים האזנים משמיעי
תפילתינו והיו עושים שתים רעות וזהו דכתיב הטה אלהי אזניך
ושמע וכתיב להיות אזניך פקוחות ושערא אצטריך למלך אבתרוי
דאוזנין דלא לחפייא עלוי ולכן אומר פה קדוש רשב"י נרזיקתי
ז"א תיקונא תמיכאה דנתתין שערי בתחות דקנא מחפין קדלא
דלא אתחזידתניא אין למעלה לא עורף ולא עפר ולא טרחא
ולא יניעה שצריך לכפוף העורף מפני הטרחא שאנו מרגניע
אלא בפיעולת האותיות של השמות הפועלים אלו הפיעולות
בשפיעו של א"א המטה ובכדיעו לרצונו יתברך ובזמן המלחמה
אשר צריך ז"א להלחם בכוחות הטומאה כמו אצל פרעה שנאמר
חנני עלך פרעה מלך מצרים התנין הגדול הרובץ בתוך יאוריו
ונאמר ויצרתי כארץ מצרים אני י' אני ולא מלאך ולא שרף לא
הקב"ה בעצמו ובכבודו עשה נקמתו בתחנין הגדול למעלה שנא'
וככל אלהי מצרים אעשה שפטים אני י' לאו על דחלין דאינין
ואנין אתמר אלא על ממנא דילה דלעילא דעל מצרא מסאבא
דילה וכיון שהחליש כוחו למעלה מעצמו נפל פרעה למטה
ולעיתיד לבוא נאמר הנה י' כנבר יצא כאיש מלחמות יעיר
קנאה יריע אף יצריח על אויביו יתגבר ואז יקויים פסוק והיה ביום
ההוא יפקוד ה' בחרבו הקשה על לויתן נחש בריח ועל לויתן נחש
עקלתון ואז ביום ההוא יפקוד ה' על צבא המרום במרום ואח"כ
על מלכי האדמה באדמה וזהו אומרו ואי בומנא דאינא
קרבי אתחזי משום לאתואה נבורתא דהא תנינן אלף עלמין
אהאחרין מיניה הה"ד אלף המגן תלוי עליו כל שלטי הגבורים
ואלף המגן רזא הוא ובצניעותא דספרא כל שלטי הגבורים
דאתו מספר דנבורה חד כאינון נבוראין ע"כ והנה הגבורות דז"א
מתמתקין בירידת החסדים דא"א ויש בצואר זה ימין ושמאל ומשם
נמשכים הארת הכתפים ימין ושמאל כי כל כתף יש לו חמש מאה
אורות כי כתף ימין נעשה מה' חסדים כל אחת כלולה מעשר
ונעשר מעשר הם ת"ק כמנין כתף וזהו כתף ימין וה' נבורות כלולים
מעשר ועשר מעשר הם נ"כ ת"ק כמנין כתף שמאל שנאמר שתי
כתיפות חוברות אשה אל אחותה והם כמו כן מנבורות דאמא
שהוא לשן נקיבה כי אשה כתיב א"ש ה' וסהצואר נמשך הארת
הכתפיים אל הדינים לעשות נקמות שנ' ידיו נלילי זה"ב שחסד
דין והם שמות המרגלא העילים אלף והם מתפשטים אלף עלמין

דכסופין לצדיקיא לעלמא דאתי זהם אלף המנן שנמשכים מן ג'
שמות אל שיורדים מן פאות הראש העולים מנ"ן להגין מן האויבי'
וסודו אל שרי שעולה במילואו אלף עם הכולל אשר ז"א מקבל'ו
מראמא עילאה הנקראת אל שרי כרפירתי בסוד הניקה והוא
בנ' מש"ח וחשבון ר"ת של "מטטרון שר "הפנים "הוא מטטרון
משה להכות בו האומות שנ' ויהיו ידיו אמונ'ה עד בוא השמש שהוא
שליטתו של ז"א ומשה ישמח במתנת חלקו כליל תפארת נרזת
בראשו ומזמן שנטו צללי ערב היא לילה שליטתה של לבנה
ושולטנותו של יהושע הלך כחה של חמה ולעתיד נאמר וזרחה
לכם יראי שמי שמש צדקה ומרפא בכנפיה י' לעולם אמן ואמן:

פרק סד

תיקון התשיעי של תיקוני דקנא דז"א הוא שנמשכים
השערות למטה כסדה וכמשקל בשוה שלא יהיה
נימא אחד יותר ארוך מחבירו והשערות מלאים זה על זה
ומתחברים ואין פירוד ביניהם עד שתולים למטה מן המנטר עד
מקום שמתחילים חבני מעים כביכול ואינם תולים עד מטורא
דלבא כמו דקנא דא"א וזה התיקון נעשה מת' דעתיקא הוא
מבורו ע"י התלבשות ת"ת דאבא ואמא כי משם התחל ז"א כאש'
כתבתי לכן אומר בתיקוני דקנא דז"א תיקונא תשיעא דאתמשכין
שערי בשקולא כליא עד אינון שערי דתליין כלהו בשקולא שפיר
והם השערות אשר הם תחת השערות של השפ' התחתונה ונמשך
משם עד אותן השערות התולים מן המנטר ולמטה ומתחברים
ונקרא הכל תיקון אחד ונראה ביופי כתר ניבר תקיף מארי נצחן
קרבייא משום דכלהו אתמשכן בתר אינון שערי דתליין וכלילא
דכלהו באינון תליין ולכלא אתמשך למטה ועל דא כתיב ותפארת
בחורים כוחם ונראה על הים כבחור טוב דכתיב בחו"ר כארזי"ם
סארזי לבנון כגיבור עניר נבוראין ודא הוא תפארת חיל ונבורתא
ורחמי בחו"ר הוא ר"ו אותיות שבשם ע"ב שנתעורר על הים
ולעתיד נאמר כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות י' לעולם
אמן ואמן:

פרק סה

כלל הדברים שאמרנו בתשעה תיקוני ז"א אינם מאירים
אלא כשמאיר עליהם א"א בי"נ תיקונים דיליה
המהפכים איתם לרחמים וזהו אומרו באדרא רבא ת"ח פנים
דלבר חם הפני' של ז"א אית זמן דנהרין ואית זמן דחשוכאין ובגין
כך כתיב יאר י' פניו אליך יאר פניו אתנו סלה מכלל דלא
הוי תדירא אלא כד אתגליין תפתחין דלעילא שהם תפוחי א"א
אשר אינם צריכים תיקון ונחרין תדירא והוורין תדיר ואינ'סומקין
בורא כמו פני ז"א וכשיבוא האור מפני א"א ופתיקונין לפני ז"א
האורם יחזור ללבן והוא כמוזן כראוי כמו דוד המע"ה שנאמ' בו
ארמוני עם יפה עינים ואם הבן אדם כולו לבן אין בו יופי לא
אם הם אדום ולבן בגוונים הללו נקרא יפה תואר נחמד למראה
וכן היה דוד אעפ"י שהיה ארמוני על כל זאת היה יפה בעינים
של המביטים בו כי היה בו נ"כ נוון חוור כך הוא בז"א והיה דין
לאומות ורחמים לישראל ועתיקא הזה נותן לו בדרך ששה ארבע
תיקונים להתשע תיקונים שלו ונעשה י"נ תיקונים בז"א וכשאנחנו
אומרים ויעבור ומזכירים הי"נ פרסות של רחמים אנחנו ממשיכים
מלמעלה מא"א המחובר עם אין ועי"נ פרסות של עתיק יומיא
באים מלמעלה התיקונים לז"א שמקבל משנה מדות ראשונות
שבכתר הן בפנימיות הם אל מלכות רחום יסור וחנון הוד ארך נצח
אפים ת"ת ורב חסד נבורה ואמת חסד "נוצר בינה ולשה חנון של
קוצר נדולה כל אלו מקבל ז"א מחכמה שבכתר הוא רישא דאין
אשר יקראוהו חכמה שבכתר הואיל ומנקודת חכמה שבכתר
קאתי החמש מדות אחרונות הן בפנימיות חסר יסוד שבכתר
לאלפים הוד שבכתר נשא עין נצח של כתר ופשע ת"ת של כתר
וחמאה נבורה של כתר ונקה נדולה שבכתר עצמו הוא רישא
ולא נמצא שחחכמה נתנה שמותה תיקונים ונשארו כתר חכמה
שבו שלא נתנו כלום לדקנא דז"א וכתר עצמו נתן חמשה הרי סך

שער רישא דזעיר אנפין

הכל י"ג תיקונים דז"א ואין להקשות שהם י"ד כי הכתר נתן ששה תיקונים כפי המנין שלפנינו אבל התירוץ הוא מה שמנינו בינה שבחכמה ויסוד שבכתר לשנים אינם אלא אחד לפי שבינה היא שמינית מלמטה למעלה ויסוד ג"כ שמיני מלמעלה למטה והם מתיחדים זה בזה ובמשי אחדי ומציאים התרין עטרין שהם סוד ז' תיקוני הראש וי"ג תיקוני דקנא דז"א ויורדים ירך תרי שיבולת חזקן אל אבא ואמא ומהם לז"א נמצא שאינם אלא י"ג לכך נמצ' שנשארו כח"ב ויסוד ומלכות שבכתר הם ה' וכתר חכמ' שבחכמ' הוא רישא דאין שלא זכרנו אותם הנה ואינם נכנסים בכנין דז"ג פרוש לתאי להם בסוד אור פנימי מ"ם נם המה מצטרפי' לעשות אור מקיף לזעיר כמו שאר המדות כמו שאפרש אחר זה הפרק בסייעתא דשתיק יומיא ובזה נשלם ז"א בי"ג תיקוניו נמצ' שכללולים בו ומאירים בו נ"ם י"ג תיקונים כמנין שם יה"ו במילואו שהוא בזעיר חעולם ט"ל כזה יו"ד ה"א וא"ו הרא מעתיקא דעתיקין שהוא רישא דאין ומכילין דילית אינון מי אל כמוך שסורו יוד וגו' שזכרם מיכה הנביא תנינא י"ג מדות של אריך שסורו ה"א כי הוא בינה של כתר וראי וחן אל רחום וחנון וגו' שזכרם משרבינו ע"ה תליתאי י"ג מדות של ז"א בגופיה שסודו וא"ו בכל מקום ואינן ת"ך נספי עד פטרין בחילוף א"ב דאת כש והם אחורים בערך הי"ג של אריך ועל זה אומר זעיר לנוקביה פתח לי אחותי רעיתי שראש" נמלא סל ר"ל ששואל מנוקביה עזר וסיוע מלמטה בסוד מיין נוקבין שבציאה נוקבי' איו כי הוא מלא כל טוב להשפיע בה וג"כ עולי"ט"ל והנה חסע"ד שזכר מרבינ"ה י"ג מדות כתחפללו על עון מחילת העגל וכמרגלים לא זכר אלא תשע העניהוא כי עון העגל היה פונם בז"א שהיו כופרי בחמנחנ שלחם שהוא שם חזית כפרישה שאמר מי ה' אשר אשמע בקולו לא ידעתי את ה' שהוא רשות היחיד שלא היה לו יריעה אלא משם אלהים ואמרו עשה לנו אלהים אחרים אשר ילכו לפנינו הם רשות הרבי"ם ועון המרגלים פגם בנוקביה שהוציאו רכרת הארץ חעליונה ויש ארץ מול ארץ הא בהא תליא ע' קליפות עקר"ב חמכוונת אליה ולכן היה מרבע"ם מזכיר ט' מדות דז"א כדי להמשיך על נוקביה תשע תיקוניו כדי לתקנה ועשו העגל מזהב כתבנית שור קליפה של עשו עם ארבע אבות נזיקין של ובחיסוכו לעגח ורו"ש ונא' ענביכם ענבי רוש ואמר חמת תנינם יינם וראש פתנים אכזר שהוא חשוך שהוא סמאל והם אכלו ושתו מן העגלים ומן חיין הזה ונפלו ברשתו ונגזרה עליהם מר המות שנ' ויאכלו וישתו ויקומו לעשם לצחק ביע"ז והנה השור מזהב שהוא סמאל של קליפה יותר קשה מחמור שהוא מכפף דרכיהו היתוכא דכספא הוא קליפת ימין של שכאל של ישמעאל שהו' כח חמור ונאמר וימינם ימין שקר וכ"ש בהשותפם חשור והחמו' יחד בעגל ועוד ששתפו שם שמים בכעשיהם עלי שו"ר והדמו אבניתן גי' שו"ר ונתנו אחיהו לחיצונים כז"א כי לא היו חפצים בהנהגתו בלבד אלא היו משתפי' שם שמים ורב' אחר באמר' לשון רבים עשו לנו אלהים קדושים ואלהים אחרים ונאמר עליהם אני אמרתי אלהים אתם של קדושה ובני עליון כולכם שהוא אלהים קדושים שהוא עליון ומשל על אלהים אחרים אכן כאדם תראשון תמותון לברי אוכל מתוך חפסולת וכאחר השרים תפולו שהם עזא ועזא והנה חטאו כפני שור הקרי ראמא שנסתלקה כסו שאומ' הרשע ע"ה בפ' כי תשא באמא תאבו והיא הנותנת פנימיות דז"א והיא אחיותו דמשה ולחיות שהשינו שלא יהיה האות הפנימי תדירי אצלם כי המחזין מסתלקים מז"א שהוא נותן אוחם למקביה כי לפי מעלתו היה מסתלק מעליהם בנקל וכקשו מהיכן יותר קבוע בתחתונים שהוא מן הכלים דז"א שהם מן שם אלהים כנדרש בסוד גלות מצרים וירעית פרעה בשם אלהים והנה בזמן הגלות פנימיותו נסתלק תלת גו תלת בתרי אמא והכלים משם אלהים נשארים להנהיג העולם כדי ליתן שליטה לאויב וכיון שפגמו בזעיר מלבאו חוצרך מרבינ"ה להשפיע הפנימיות מלמעל' מא והוה שאמרו רז"ל היה לך לעזרני שנ' ותחה יגרל נא כח יהו"ה כאשר דברת לאמור וכבל פעם היה מתפלל לעזר וסיוע של א"א והוא שאמר הקב"ה למשה פני ילכו והניחותי לך ר"ל שלכו פנים של ועם מדת הדין של אלהים ויבואו האורות פנימיות של שם הוי' שימתקו והניחותי לך והיה כעניר כל סוגו על פניו ולעזר' נאמר והיה ביום ההוא יהיה' אחר ושמו אחד ר"ל שהיו שלימים בקומתם ובצבינם בתיקוניהם כמו א"א עצמו ואחר פי' שלם שנ' והיה המשכן אחד יילא"ו:

פרק סו

עוד נאור תיקון הי"ג מרות דז"א אשר מקבל אותם מא"א ונעשים לו אור מקיף בזמן הנרלות וזה פרטן אל חוא סוד שני באות אל מכאן ואל מכאן והוא מלפו' שבחכמה בפנימי כי פאה נ' אלדים סוד מלכות וב' מקיפין הוא כתר שבכתר מימין וכתר שבחכמה משמאל והוצרכו ב' מקיפין שתרי הם שני באות עם היותן תיקון א' · רחום יסוד של חכמה בפנימי · וחכמה שבכתר במקיף והוא השער שעל השפה העליונה · וחנון הוד שבחכמה בפנימי ובינה שבכתר במקיף והוא הדרך הנקרא אורחי בזוהר שהוא באמצע השפה חזאת חיורד מבין תרין נוקבין דחושפ' מלא שער מכאן ומכאן והוא כנראה בקטן מיום שנולד שבא מלאך וסטרו על פיו · ארך נצח שבחכמה בפנימי וחכמה שבחכמה במקיף והוא השער שעל השפה התחתונה · אפיכ ת"ת שבחכמה במקיף והוא מקום פנוי שבאמצע השפה התחתונ' כמו ביעלונה · והם חסר נבורה שבחכמה בפנימי · וחסד שבכתר מימין וחסר שבחכמה משמאל במקיף והוא רוחב הזקן מכאן ומכאן ער מקום שמתחיל להתרחב בסוף הלחיים לפיכך צריך ב' מקיפין והטעם שהוא בנבורה בפנימי ובמקיף בחסד לפי שאהרן מתחלה היה לוי ונתעלה להיות כהן וכן הוא בכמוך כי חור בפנימי יש לו ב' מקיפים מנאח שבה ובה · ואמת חסר שבחכמה בפנימי ונבורה שבכתר מימין · ונבורה שבחכמה משמאל במקיף והוא מקום שאין בו שער בפנים מכאן ומכאן · והם נקראים תפוחי"ם נוצר חסד זה מזל ראשון ביגה שבחכמה ויסוד של כתר בפנימי שהם יחד כמו שאמרנו ות"ת שבכתר מימין ות"ת שבחכמה משמאל במקיף · והוא השער הארוך שבוקן . מכתוץ שהיא השורה של שער של צד חפנים העליונים דנפיק חד חוטא דשערי סחרי דריפנא ותליין בשקולא ער טבורא וגם תקון זה יש לו ימין ושמאל לאלפים הוד שבכתר בפנימי ונצח שבכתר מצד ימין · ונצח שבחכמה מצד שמאל במקיף והוא שיער קטן שמתערב בין שיער הגדול שבזקן משני צדדין · נושא עון נצח שבכתר בפנימי והוד שבכתר מצד ימין והוד שבחכמה משמאל במקיף והוא השעלי של צד הנרון משני צדדים שהוא קצר · ופשית ת"ת שבכתר בפנימי ויסוד שבכתר מימין וסו' שבחכמ' משם ל במקיף וחוא מה שאין השער יוצא נימא מן נימא אלא ביחד נקרא תיקון משני צדדים · חכמה נבורה שבכתר בפנימי ומלכות שבחכמה שבמקיף והוא הפה · ונקח חסר שבכתר בפנימי ומלכות תנעלמת ביסוד שבכתר במקיף כי שניהם נקראים תמר והיא כלולת בו בסוד עטרת ולזה חסר הוא בפנימי כי יסוד וחסר שניהם א' שהוא הפה האמור ווונ אבא ואמא ואנא נקרא יומם שנ' יומם יפוה ה' חסדו כמו חיום שאינו משנה האור אלא במה שם קבל משפיע אותו הוא בעצמו במרה אחת שלא ע"י אמצעיים שאין כן בשאר המדות · ומלת ונקח חוא מזל שני שיורד עד הטבור והוא השער האריך פנימי לו לזקן לצד מטה לצד הגרון ועל ירו זונ ואמא · ואינ"ב ראתסר בית בארדא דחליין שערי בתחות דיקנא סבאן וסכאן לאו דווקא בשלמא לכזל נוצר שהוא חצון שיך מכאן ומכאן אבל בפנימי כלו תיקון אחד לפיכך די לו במקיף אחד · ואמנם הספירות העליונות חלת מכתר ותרתי מחכמה · אינ"ש שלריוב העלמן אינן מתם ששות למטה באור פנימי מתלבש בפרצופין התחתונים לצורך העולם · ומלכות שבכתר נ"כ קשורה ביסוד · ואין א' מהם עושה תקון פנימי בפני עצמה מ"ם יאור לכלן להאיר בסוד מקיף שהוא האור הגלתי מונבל ולא נרשם אלא חופף על הפוקף לצרכו · וכן כתיבו שכן ואינו מתנל כללי · ודע כי המדה תראשונה מטמה למעלה והיא מלכות שבחכמה הנקרא א"ל צריכה שכור רב אל תקון הנמשך ממנה לזעיר משום דכתיב ביה ואל זועם בכל יום ולמען תתקשר היס בכורת הרחמים יבואו לת ב' מקיפים עליונים שהארתן כרובה מכרתי

ואתר וכתר החכמה וזה נוסף על השתם שזכרנו בו למעלה ומקיפין הגלגלים אליהם שהם מחכמת ובינה שבאותם כחם יפה כל אחד לכדו לפי עלויין להקיף אחר לאחד לארבע מרות רוחות חנון ארך אפים מה שאין כן בו קצוות שבות ונוח · ע"כ הוצרכו לחיות צמידים חבר שכתר וחבר שבחכמ' להקיף מרת ורב חסד שסוף סוף היא נבורה כמקומה וצריכים פיוע להמנות בזעיר בסקירות הרחמים · ואע"פי שחסר הכתר גדול כבודו באו' פנימי כי היא אחר מן המזלות דרכ נוכריה להשפיע בעולם רחמים גרולים · הנה כאן בכתר מקיף לא מצאנוהו שניא כח לא משתתף עם חסר החכמה לעשות שליחותו · והוצרכו ב' נבורות להקיף מרת אמת כי מאור מאר צריך להתחזק בשמירת האמת מכל צד · וכ"ש שהיא חסר במקומו יסין ממש וראוי לכלול אהרה בשמאל דוחה בכח אמיץ כל מעיקר ומקשרנ לכן נשתתפו בורת נבורות הכתר וגבורות החכמה · וכן נצח בפנימי יש לו כ' מקיפים חוזר שנזה ובוה · והנה נוצר חסד שהוא אחר משני המזלות באור פנימיכבר בארנו כי איננו מחפשש ברחמים גדולים הרבה למטה בעה"ז כי היא משותפת לבינת החכמה · הדינין סתערין סינה וליסור הכמר שנם חיסור הוא מן המשמאילים אשר בקו האמצעי בכל מקום לפיכך צריך לשני מקיפים סת"ח החכמה וכת"ת הכתר להרכות עליו הארת הרחמים · וכן ג' מדות אחרות חור נצח וה"ת של כתר שהן לאלפים נושא עון ופשע צריכות כל אחר מהן לכ' מקיפין מנצח הוד יסוד שבכתר ושבחכמה לחולשת המקיפין בערך הקודמים אליהם כמו שזכרנו · אמנם ארעו הכתר דאינון וחסאה ונקה הם עצמם מתחזקים אליהם בתוקף הרחמים ויספיק לכל אחד מהם מקיף א' ממלכות שבחכמה ושבכתר וראוי היה שתהיה מלכות הכתר מקפת לנבורה אלא שכאן היא נכללת ביסוד אלמא כלכות שבחכמה כח שפה הימה להנין על הנבורה שהיא נמנית באפי נפשה ומלכות הבתר יספיק להקיף להסר שלו שהוא ונקה כאמור והנה לפי הפסוקים ראוי שיאסר לתיקון נוצר מזל עליון ויהיה עקר חשפע לאבא · ונקה פול התחתון משפיע לאמא · אך דע כי כשאנו מוצין תיקוני אלה מפטה למעלה · נוצר הוא בינה דרישא דאין המשותף ליסוד דרישא דל"א הוא חסר הסמוך לו בפסוק ונחשבים כאן שניהם פרה אחת וקרו ליה חסר עילאה דאתרשים במצחא פי' יסוד דל"א הנקרא הסר על שם מפת ליבן הנגרת ממנו אתרשים נרעת תראש השני הות שהוא אין ואריך נכלל עמו והוא כמעם אם אין בינה אין דעת אמנם ונקה הוא בגדולה דרישא דל"א כמו שיתבאר בפ' ·

ואעפ"כ אין המרות הללו אלא בדיקנא ואריך ואפי' תיקוני הראש לא נתיחסו ליעתיק יומין לראשו ממש אלא ז' ימים ז' ספירות התחתונות שבו מנלות חשפיעתן בשני ראשים חסתאימים תתתיו וכן חשיערות כלן בראש או בוקן כשאנו באים לדרוש איה מקום כבורן אינו אלא ברישא דאריך המלביש את העליונים לא למעל' ממנו בשום פנים כי השיערות הם מתרות הפוח ומורות דין אעפ"ז שאין באריך אלא לאכפיא לדיניו וחן מ"מ צנורות להמשיך י"ג פרות של רחמים מן הראשים עליונים לזעיר וסורם למעלה בהתפשטו' שער אריך ראשו של זה בצר עקרו של זה הוא השוש אשר להם ברישא דאין בצדו לא תחתית · כי צריך שיעור כדי שיתית ניסול בזוג פי' כשיעור היניקה אשר לא שייך באות' חשנים שעליון דישא עילאה ודישא דאין אלמא הראש הסניע תחת תשורש דרישא עילאה אינו אלא בצדו לראש האמצעי וסיכנך כסום יכסמו את ראשיהם בארנותו במקומו יפה יפת · ויהה נם אחרי הודיע אלהים אותנו את כל אות יצדק מאר ליסר היות נוצ'עליון נקה תחתון במה שידענו כי סיכן תחתון עיקר לכל התור' ושכינה בתחתונים צורך נבוה ופי' הדברים האלה כאן כי למה שזה התסר של רישא עילאה · שהוא ונקה יונק מחכמה שעל נב : דרב נוברי' עילא ותתא בסור פותח את ידך שזכרנו למעלה ומשביע לכל חי ששני היסורות של מטה תלויים בו "חדבר ברור מעצמו כי הוא הוא המזל האמתי המשפיע לסיכן תחתון ראבא ואימא זה פשוט וזה רא אתפשטותא דכספא שהוא טוב לעולם אעפ"י שיורד מטה · ורהבא לא כן · ועם היות הוהב נבינה שהוא עליון על הכסף סור החסר · ויש כאן סור עליונים רואין אותו למטה "חאסור בקבורו של משה · כי עורנו מעלה מיין נוקבין תסיר ומה נם עתת

פרק סז

הנה כדילהעמירך על תוכן מציאת ו"א נוקביה וז' תיקוניו וי"נ תיקוניו צאל"ר דיקרמר אהרה

שער רישא דועיר אנפין

זתיא זאת כי סבת כל מציאות האצילות הוא כי סוד הא"ס הוא
אשר אנו קורין אותו עתיקא דכל עתיקין וכו' אמנם כדי שיתגלה
אל"ף קצות הארה ממנו הנה הוא נגיו ושמיר בכתר
כנודע דאין סוף נגיו בכתר ואו בחכמה בסוד
תלת רישין. אז הוא נקרא עתיקא דכל עתיקין. והוא סוד
שאומר הזוהר דף רפ"ח ע"ב האי עתיקא קדישא אשתכח בתלת
רישין פ' אשתכח כי נמצא ומתעלם ומתגלה באלו התלת רישין
נמצא כי עיקר עתיקא הוא א"ס אמנם התגלמותו בג' ראשים
נקראים הנ' ראשים נם כן עתיקא קדישא אמנם תחילת הארת א"ס
הוא מציאות י"ס האמיתיי פ' אותם שהם אור ל' כל האצילות כולו
והיות לכלם ומציאותם הם ט"ס דלאו אינון רחוק ולאו אינון
חיכלין הנזכר בפ' קדורי דף רכ"ו ע"א ופ' נח דף ס"ה ע"א וסודם
הם כח"ב גן"ת נה"י ולמעלה מאלו הוא רישא דלא אתידע בכלל
שהוא הראשון של תלת רישין הנזכר בפ' האזינו הרי הם י"ס שהם
מקור אל כל המקורות כלם ואלו הם מ"ש בכאן כד אתתקן אפיק
תשע נהורין מלהסין מינית מתיקונוי ואמנם סדר ענינם כי הם
מתפשטים בשלש מקומות שהם א"א ז"א ונוקביה כיצד כח"ב
בא"א חג"ת בז"א נה"י בנוקביה. אך דע כי אבא ואמא לא
נזכר מציאותם באדרא נשא כמו שכתבתי בעזרת הצור. ודע
כי מציאות אורות אלו אינם יכולים להתגלות למטה רק באחר
התיקון כי מרוב אורם לא יוכלו לסובלם רק אחר התיקון כי
התיקון הוא כוונתו של"י מציאו' תיקונים והלבושים האור נמשך
דרך התלבשות והתעבות ובזה חיש כת בתחתונים לסובלו נמצא
כי סוד התיקון הוא המעטת האור ואדרבה זו היא סיבת תיקונו
שיוכלו לקבלו לכן תראה כי כל אור העליון נמשך דרך נקבים
וצנורות ושיערות כ"ש ב"ה. והנה דע כי החוא רישא עילאה
שהוא א' מכל עשר ספירות שכתבנו אין בו שום תפיסה כלל.
אמנם שאר התשיעה ביאר חרשב"י ע"ה סדר התפשטותם אמנם
דע כי הנה ג' ראשונות שהם כת"ב נתפשטו בא"א וסדרם כך.
כי סוד כתר חכמת הם כתר חכמת שבא"א וסוד הבינה ממנה
נעשה אבא ואמא ונהנו. ולכן אבא ואמא כתרא נפקין ובהדא
שריין כי מכח ספיר אחת נעשו ונכנר ידעת כי אותם חשני ראשים
תחאין מן הג' הם כ"ח דא"א אלו שזכרנו מן י"ס ראשונות אמנם
אלו חב' ראשים נחלקים לג' כמו שכיארנו במקום אחר וסדרם
הוא גולגלתא ואוירא ומוחא. והנה גולגלתא ומוחא הם ב'
ראשון הנ' ברף רפ"ח בתאדנו שהם תחת רישא עילא דלא אתידע
אמנם סיר אוירא שהוא בין גולגלתא למוחא שהוא עומר על
קרומא דחפיא על מוחא. היא סוד מכשכת רישא עילאה דלא
אתידע כלל להחיות אלו ומתגלה כאן. אך גולגלתא ומוחא
הם כ"ח דא"א. אמנם סוד ההוא רישא דלא אתידע הוא
מתלבש בא"א והיענין הוא כי כל אחר מעשר ספירות הנ"ל שהם
מקוריות כל אחד כולל עשר ספירו' כי בכל דבר שבקדושה הנקר'
ראש כולל כל העשר ספירות והנה כח"ב הם ג' ראשין דעתיקא.
חג"ת ג' ראשין דז"א. נה"י ג' ראשין דנוקביה כי זהו הסוד שנ'
מותין דנוקביה הם נה"י ודע כי כל דבר שהוא נבוה מהבירו הוא
מתלבש בו להאירו ולהחזיקו. ונתחיל מכאן ונאמר כי סוד ההו'
רישא עילאה דלא אתידע. מתלבש בכתר. שהוא כללות הב'
ראשון כמו שבארנו ותחלה נבאר איך הוא מתפשט בשני ראשין
אלו ואח"כ נבאר ענין השני ראשין איך יעניינם ודע כי לעולם
פשהגבוה מחבירו מתלבש בתחתון כנו למעלה. הנה אין כח
בתחתון לסבול אורו של עליון רק מז' תחתונות שלו לבד כי ז'
תחתונות שברישא עילאה שהם מחסר ער מלכות הם המתלבשו'
בשני ראשי' תחאין שבא"א ומאירים בו. כיצד דע כי חסר דרישא
עילאה הוא כתפשט ומאיר בגולגולת. והנבורה במוחא כי אלו
חשנים הם סוד ב' ראשין תחאין ובזה תבין איך הכתר הוא רחמים
נמורים אך החכמה יש בה דינים רק שהם אתכפיין שם וזהו מה
שתמצא בחייטי בספ' מנחת יהודא כי החכמה היא רין והבן זו"ש
באידרת נשא דף קכ"ח ע"ב מוחא דעתיקא כתים ושכיך ויתיב
בחסר טב דיתיב על דוכרייה. כי הוא סוד יין עם שמרים רק
שהם מיושבים ואתכפיין והת"ח מתלבש בההוא קרומא דאוירא
כי הוא סוד רקיע המבריל בין מים לבים וניהו בין גולגלתא

שבהם ח"נ מחקרים בתחים סוד תפארת המפסיק בין ה"ג ומכריע
ביניהם. ז"ס יש בהם שני בחינות אחר סוד היותם מתוסים
בסוד תרי תרין ביני דכורא. והרכו להם בשני אזנים
דערטיקא ולרחוקים אלו דרי ביני פרצופים לקבל
נוכרו אזנים בעתיקא לא בארדא רבא ולא בווטא אמנם
להיות כי לעולם נאח כלול בחסר. והור בנבורה. לכן נ"ה
רמוזים בגולגלתא ופותא דמכירי תמן. ולהיות כי לעולם
נ"ה בסוד דינים כנזכר בפרשת צו דף ל"ב ע"א בסוד ערבי נחל.
לכן הם מתפשטים בתוך השערות שהם דינים ולכן סורם מלמטה
למעלה. כי יוצאים מנ"ה למעלה על הגלגולת ומשם יוצאים.
ולהיות כי שרשם מהאזנים שהם נ"ה לכן בעי לבעראי שערא
מעל אודנין כרי שלא יהיה להם כח חזק אמנם בחינות אלו הם
למעלה מיסור שהם באזנים. והיסור במצח כמו שבארנו כי
חמצח הוא יסוד דרישי עילאה דאריך אנפין לכן שנים או מחגלים
במצח. ולכן יש במצח סוד דינים דק שבכאן בעתיק הם אתכפיין
וזהו מצח נצח בארתון רצופין כי נ"ה גלויים ביסוד. אמנם ב'
בחינות שבהם תחאין שהם סוד ירכין תחת יסוד הם סוד השדי
עינים. והיסוד מקומו הוא במצח לכן תמצא כי כמו שהחסר
נחית ונגיו בפומא דאמא. נם חסר עליון דרישא דלא אתידע
נחית במצח ששם הוא יסוד ושם הוא מגלה ההוא טורנא נאה
בסימא ינקרא רצון כי נמשך מן חסר דרישי עילאה. וזהו שאומר
כאן מצחא דאחגלי בעתיקא רצון אקרי דחא החואי רישא
עילאה. דלא אתידע משיבו חד פורנא וכו' אמנם המלכות
מקורה בחוסם החו ותחלתי אחסום לך כי לעולם תהלה במלכות
רק שהוא מלכות דרישא עילאה. הדי ביארתי לך כי ז' תחתונות
דרישא עילאה דלא אתידע הם גנוזות ומתלבשות באריך אנפין
בסוד ז' דגולגלתא הנזכרים בספרא דצניעותא שהם ג"ט קר"ע
ת"ח גולגלתא חסר. מלא דבולחא הוא מוחא. והוא נבורה
קרומא דאוירא דא ת"ת עפר נקי נ"ח. פקיחו דעיינין אלו דהם
סוד ב' בחיות נ"ה והם סוד אודנין. רעוא דרעוין בסתם
ושם יסוד. תרין נוקבין דפרדשקא ושם היא מלכות. אמנם
סוד הערת דרישא דלא אתידע הוא גנוז מאוד. ולכן הוא
בסוד פה דעתיקא כנז' בזוהר רעת נגיו בפומא. אך ג' ראשונות
שלו הם בסוד אור מקיף כי אינם יכולים להתלבש כלל. אך
דע כי אינם יכולים להתלבש כי כבר ביארנו לך כי כללות דרישי
דל"א אחוי נהוריה בהחוא אוירא שבין גולגלתא וסוחא סתימאה
ופוד האי אוירא הוא סוד הנוכר כזוהר בכל מקום יהי אור
ויהי אויר כי יצא אור ואתאחר אויר אמנם דע כי כבר ביארנו כי
כל ז' תחתונות דרישא דל"א הם בגלגולת בו' דילית וכל אלו הז'
הם נמשכים ביצר הגלגולת שהוא כחר תסיר ביתרים ומקיף אל
המוח. אך המוח סתום הוא ונגלה ומתפשט בסוד דיקנא דעתיק
לכן דע כי ב' רישין אלו שהם גולגלתא ומחא כל אחד מתפשט
לי"ג כי הם י' והם י"ג ומענין הוא כי מוחא מתיאה מתפשט בי"ג
תיקונים דדיקנא כ"ש ב"ח. והגלגולת גם כן מתפשט בי"ג.
כי כל רישא צריך שיהיה כלול מי"ג. והבן דעת כי ב' אזנים
או ב' עינים: או ב' נוקבי דפרדשקא. כלם ביעתיקא נחשבים
לא לבד. וסדר ח"נ דגולגלת שבהם סאירים ז' תחתונין דרישא
עילאה דלא אתידע סדרם הוא כך. כתר היא הגולגלת.
חכמה ובינה הם שתי אזנים. דעת היא מוחא נדולה ונבורה
הם שתי עינים. תפארת היא החוסם קו המישור. נ"ה
הם שתי שפתי"ם יסוד הוא הלשון. מלכות היא הפה. ושתי
לחיים הם שני חפוחי"ם. הדי לך י"ג רכלילין בגולגלתא.
ודע כי מרישא עילאה דלא אתידע נמשכו נפש רוח נשמה לא"א
לכן נאצלו ונתלבשו ז' תחתויות דריש עילאה בו בנוכר למעלה.
והוא כי הה"א אחרונה נקראת נפש כנודע. והוא בסוד רוח.
אמנם הנשמה באה משלש עליונות ולרוב אורם אינם יכולים
להתלבש באריך אנפין כמוכר למעלה ונשא"ו לסיעלה בסוד
אור מקיף. לכן הוצרך להלביש הדעת שלו באריך אנפין
בסוד נשמה וזהו סוד שרמזתי לך מן האוירא דיתיב על ההוא
קרוכא דחפיא על מוחא שהוא כוד הדעת שנתגלה שם
ואחר כך היה שם מכוסה מאור. והוצרן להתגלות

יותר

יתר בפומא כנ"ז לסעלה תנ"ו ועדין הוא סתום דכ"ד
ערידין אברהא לאתלבשא כיה נם כן כבר ביארנו כי אותו
הקדום הוא סוד רפארת והרפארת נקרא ו' ודעת
בתיקונים כי כל ניסין ושערין הם סוד ווין וגם ידעת כי הוי"ן
לעולם הם בסוד נ"ה הנקראים ווי העמודים כי נ"ה הם סוד הוי"ן
היונקים מן תפארת שהיא ו' נדולה (של שם הויה) וכזה תבין איך
י"נ ניסין דשערין נפקין מן קדומא דאויר' שהוא ת"ת והם נה"י עצמן
שהם מרומזי' אינק כעמר נקי דתליין בשקול' והוי סוד ואלה המלכי'
זכו' כי הלוא סוד לפני מלוך מלך לבני ישראל הוא סוד התיקון
כנודע שהנה ע"י השערות מתעבה האור ויש כח במלכים הנזכר
לקבל אותו האור והרי לך איך עמר נקי הוא התיקון הד' סז'
דנולנלתא הנז' כריש ס"ר והוא סוד הנקרא בני ישראל שהם נ"ה
וזהו לפני מלוך א' מלך ג' לבני ישראל הרי נ' בני ישראל הרי
ד' כי כשבא תיקון הר' שהוא ישראל שהם השערות אז הידה
כח לקבל האור העליון על ידי השערות וכנר ווין אלו בארתים
בארת נשא דף קכ"ח ע"ב תאנא בנולנלתא דרישא תליין אלף
אלפין ורבוא וכו' ע"ש ודע כי משני ראשין אלו שהם נולנלתא
ומוחא כתר וחכמה הסקוריים מהם נפשך חיותם לאבא ואימא
שנתהוו מצד הבינה הסקורית כנז' למעלה מן כתר לאבא ומחכמ'
לאימא כ"ש למטה ב"ה ודע כי א"א הוא מתלבש בכל האצילות
כלו אמנם ראשו אינו מתלבש כלל כי כבר הודעתיך כי לעולם
אין האור העליון כשלמטה הימנו אם לא ז' תחתונות שבו לבד כי
חג' ראשונות לעולם בסוד אור מקיף והוא סוד הנזכר באדרא דף
רפ"ח ע"א ודף רפ"ב ע"ב ודאי כהאי עתיקא לא אתגלי אלא
רישא בלחודוי והנה נראה רקשה לזה למה שאמר באדרא דף
ק"ל סוף ע"ב ונ"ל דיש לו ג' קומת הנוף אף אם תבין מה שאמר
לא אתגליא וכו' תבין ודאי כי כל קומת הנוף יש בו אבל אין נגלה
ממנו אלא הראש לבד משום ס"ש כי הראש לא אתלבש כלל
אך שאר הנוף מתלבש באצילות כ"ש ב"ה והנה התחלת הנרון
עד טבורו דלבא דא"א הוא מתלבש באבא ואימא ומטיבורו
דלבא ולמטה מתלבש בזו"ן כמו שאמרנו והוא סוד התפארת
שנקרא תסיד ל"ב והבן ודע כי דיקנא דא"א אינו מתלבש כלל
והטעם כי ארכו הוא מדיקנא עד טבורו דלבא מתחיל ראש ז"א
כנז' נמצא כי מניעים שערות אלו עד שערות דזעיר אנפין ועל
ידי נמשך שפע לראש ז"א כנז' באדרת נשא דף קל"א ע"א נמצא
כי כיון ששיעור אבא ואימא קומתן מן הנרון עד טבורו דלבא
דא"א והנה דיקנא דאריך אנפין נמשך עד טבורו דלבא דילידה
אם כן נמצא כי האי דיקנא חפיא על אבא ואמא כי אינו מתלבש
בהם כלל כנז' ונמצא חופף עליהם ואינון אתכלילו ביה והוא סוד
הנרמז לקמן דף רפ"ט ע"ב אתנהיר נ' ראשין עילאין וכמולא
תליין ואתכלילו ביה כי אבא ואמא הם ב' ראשין דאתכלילו במול'
והבן זה ולבן אינם יכולים להזדווג אבא ואמא רק על ידי דעת
עילאה שהוא תיקון י"נ דדיקנא וביאור מולא דע כי הלא כבר
ביארנו לך באדרת נשא דף קמ"ו ע"ב בריעא מהימנא כי י"נ
תיקוני דיקנא הם נ' חיות וכלם כמילוי יודין ובנ' חיות יש ב"ב
אותיות והם ב' תיקונין ותיקון י"נ כולל כלם כי יש בו פעם שניה
כל חג' חיות הנז' למעלה שהם ב' אותיות והוא י"נ דכליל לון ויש
בו ב' אותיות וג' חיות כמנין ע"ח בסוד מול"א והבן זה ודע כי
כבר ביארתי לך כי תשעה ספירות מלכות מקוריות הם ברישא
עילאה דלא אתידע עלייהו והנה מציאות מלכות לא נתגלית עדיין
אמנם אח"כ נתגלית מלכות מטור האי רישא עילאה דלא אתידע
ובזה תבין ענין סעלת מלכות כי היא עטרה בראש צדיק היתה
לראש פנה ותהיה נם כן לעתיד לבוא נדולה מן השמש והבן זה
ודע כי כבר ביארנו כי הז' תתאין דההוא רישא דלא אתידע מתגלי
ניצוצות מז' דנולנלתא והוא הנז' בזוהר עתיק יומין פי' כי אין מתגלה
ממנו רק בחינת יומין שהם שבעה ימי בראשית שבעה דרתאין
דילידה ובכלל מקום עתיק יומין הם שבעה תתאין המתגלים
בשבעה דנולנלתא ובערך שהוא מתלבש כתיב ביה ועתיק יומין
יתיב לבושיה כתלג חיור ושער ראשיה כעמר נקי אף על
פי שאין זה ראשו ממש רק שמתגלה כאן אמנם האי רישא
דלא אתידע מתגלה בשני ראשין תתאין כחרא ' ואע"פי שמן

הראוי היה שיתגלה ברישא תניינא ותניינא בחליתאה והטעם
הוא כי מציאות אלו השני ראשין תתאין מתגלים אחר כך באבא
ואימא וכבר ידעת כי אבא ואמא כחרא נפקין וכחד שריין ולכן
צריך כי נם אלו השני ראשין תתאין יהיו הכא כחרא מתלבש בהן
בשוה ההוא רישא עילאה ולכן תמצא כי החסד שבו מתגלה
בנולנלתא שהוא רישא תניינא והנבורה שלו מתגלה במוח שהוא
רישא תליתאה ואז נכלל חסד בנבורה ונבורה בחכד ונם אנו
מוצאים שהיסוד מתגלה במצח שהוא סוד רישא דניינא ומשם
מתגלה בריקנא בסוד הרצון כנזכר בדף רפ"ט נם ידעת כי סוד
הוד הוא הזקן כי נם הוד בו נכלל והריקנא אינה אלא בסוד תיסוד
ולכן אין להם זקן כי שני ראשין אלו כלולים זה בזה וזה בזה ואחה
אחר כך תמצא כי שני תיקוני דיקנא השמיני והי"נ נקראים מזל"א
והענין כי שניהם מסוג א' כי יורדים תורייהו בשיקולא עד טבורא
כנזכר באדרא דף קל"א ע"א ומאלו השנים יונקים אבא ואמא כי
אבא ואמא אתכלילו במזלא כנזכר לסעלה כי שיעור אבא ואמ'
הם עד טיבורא דלבא דא"א ונמצאו שאלו השני מזלות חפיין
עלייהו ואב'עיקר יניקתו ממזל השמיני ואמא עיקר יניקת'ממזל הי"נ
לכן אבא שיונק ממנו הוא נדול מאמ' לפי שמזל השמיני הוא עליון
מן הי"נ ולכן אבא הוא נדול מאמ' אך בערך דתרוייהו כחרא נפקין
כחרא שריין וזה ידעת דנתתין בשיקולא עד טיבורא על אבא
ואמא לכן אבא ואמ'כחרא נפקין וזה תבין איך אבא ואמא כחד'
שריין אך נדול מעלתו דאבא על אימא וראוי שתדע כי מזל
השמיני הוא סוד אות א' שהיא יו"י ומזל הי"נ הוא בסוד אות א
שהיא יו"ד שצורתה יו"ד כנזכר בתיקונים שיש שני מיני אלף
להורות מה שאמר בשני מזלות אלו שהם יניקת אבא ואמא לכן
האחת צורתה יו"י ואחת צורתה יו"ד והרלית היא בקוץ הנ'כי הד'
היא סוד נקיבה לעולם ועתה נבאר סוד המזל השמיני שהו'צורת
יו"י והענין כי זה המזל נחית עד טבורא דלבא בשקולא ולכן נם
בו אתכלילו כל ג' תיקוני דיקנ'שהם י"ב ועמהם הי"נ אמנם הי"ב
מתנלים בו והם ו"א ו' שבאמצע אות א' וכבר ביארנו שכל
וא"ו היא כפולה כזה ו'ו הרי י"ב שמתנלים בו והודעתיך בענין
העמודים שהם נקראים וי"ו העמודים שהם סוד ו' שבאמצע הא"ף
והיא אות א' שכשם צבאו"ת הנחלקת לשנים כזה א"ף וכן הוא על
דרך זה ממש והנה זה המזל כולל אלו הי"ב בשני מציאות א' בערך
היות כלולין בו והוא מקבל מהם וזה נרמז בסוד י' תחתה וזה באות
י' עילאה של אות א' אך שני בחינות אלו הם א' כפית האמת ' והנה
עתה הם נ"ב אמנם י"ב אלו שבו הם נחלקים לנ' שמו יהו"ד יהו"ד
יהו"ד והם י"ב אותיות אמנם מילוי שמות אלו הם ב' ורין ועולים רין
די"ו ומזל הי"נ הוא סוד אות אלף שצורתה יו"ד כך א'והיא נ"ב על
דרך הנז' רק לפי שמציאות אות ד' לכן שמותיו נ' אהי"ה אהי"ה
אהי"ה ואותיותיה'י"ב נ"ב וסימנם נ"ב ביודי"ן והנה נמצא שמזל
השמיני מתלב' במזל הי"נ בסוד יהו"ה אהי"ה ולכן עד"ז הוא באב'
ואימא אשר הם יונקים מהם יהו"ה אבא אהי"ה אמא והבן זה ' ולכן
נ"י המזלות אלו השנים נכללים אבא ומזדווגים ומה שביארנו לעיל
כי כל א'ואלו מהם יש בו נ"נ בין א"א בין אבא בין אמא בין ז"א בין
נוקביה בהיות שאחר שהודעתיך כי אין העליון מתלבש בשל למטה
הימנו רק ז' תחתונות שבו על כן צריך שיהיה בחחתון סוד נ' אחרים
כדי לקבל סנ' ראשונות שבו על כן צריך שיקבל איזה צד הארה
לכן כל אחד ואחד מהולך עד נ"נ ' ודע כי כבר ביארנו כי
רישא דחוורא איהי בה נ"נ דתיקונים דמתפשטין
בידה מההיא חיורתא דילידה ' והוא סוד
הלבנינות שבתוך השערות שבגלגלתא כנזכר
באדרת נשא דף קכ"א ע"ב וסוד זה הוא כי השערות
הם סוד הכתיבה צורת האותיות עצמם והלבנינות
הוא סוד החלק סוד הנייר הסובל הכתיבה עליו ולכן יש
כתינות כי לפעמים השערות הם יותר מעולים מן
החיורתא ומנהירו דילה יתדין צדיקיא לעלמא
דאתי ת' עלמין דכיסופין אן מן השערות יונק ועיר
אנפין עצמו כבר ביארתי לך איך שבעה דתתאין
דזעיר יומין כלילין באריך אנפין והנה סתור נ"ח שבו
משם יצאו השערות וי' הצמודים ' ודע כי הלא ביארתי לך

שער רישא דזעיר אנפין

פי שני בחינות יש לנ"ה והם ב' עינים • ב' אזנים • וכנגד אלו אין שום שיעור רק כשהם עולים מלמטה למעלה דרך קרום דאזדקא שהוא ת"ת סוד הוא"ו או נעשים שיערות ונימין שהם וי"ן ולכן פכח אלו נתהוו החיורתי והשיערות בגולגולת זה בסוד כתיבת האותיות בסוד נייר מחלק המוכל הכתיבה • ואכאר לך הענין דע כי הלא החיורתי דרישא נחלקת לג' עיבר וסדרם כך • אחור • ועגים • האחור הם ד' • והפנים נחלקים לב' לחיים עד אמצע החוטם הרי ג' עיבר לבד כל אחר נחלק לד' הם י"ב אמנם סוד י"ב אלו הם פור שלשה שמות שהם י"ב אותיות במילוי יודי"ן אמנם צר אחור שהוא ר' אותיות יהו"ה הוא נמשך מצד ב' בחינות ג"ה התנוכר והם ב' אזניכ"ם וב' עינים שהם ד' ולכן ירתין צריכין ת' עלטין רבקופין והטעם הוא כי אלו השערות והחיורתי נמשכים אחורי הראש על גבי ת"ת ומתמן נחית לז"א כי כלם מתחברים דרך שם כנודע כי אפילו מן הצדדים אינם נמשכים דשערא אחפני סיגל נבי אורנין הנה אם תפלא שם זה ביורין יש כו' ד' יורין וכל ' היא כלולה מעשר כל אחר מהיור באופן ש"י' תיא ק' הרי ד' יודי"ן הם ת' וכבר ידעת כי בסוד ארך הוא תשכ"ן גדול וסוד אלפין לכן אלו הד' דצד אחור הם עולים לת' אל"ף עלעלין ד"כיסופין ראתפשם תיוורא דרישא • ואל תטעה לומר כי כל ה"נ דתיוורא הם ת' רק אלו הד' בצד אחור לבד • והנה כשאלו יורדים ונמשכים למטה אז הוא בחשבון יותר קטן בסוד ת' לבד ומשם נתרחן צדיקיא וע"כ הלא כבר ביארנו איך דיקנא חפייא על אבא ואמא ודרך פנים והאי חיורתא ושערי חפין על אבא ואמא דרך פנים והאי חיורתי ושערי חפין על אבא ואמא מצד אחור ונמצאי אבא ואם חפיין בשיערי פני' ואחור כי חכל מטי לרישיה דז"א ומפרחא דלבא דאריך אנפין וחנה והו סוד ת' שקל כסף כי שקל הם עולים ת"ל הת' הם סוד ד' יורין בסוד ש"ק והל' הוא ב"ו וד' אותיות הרי ל' והו סוד שקל כסף כי כל זה נמשך מן חכסף שהוא על ידי תזוא דרישא אמנם אינם ניכרים אלא מלמטת למעלה • כי תחילת מתגלים שלשה יודין שהם ראשים ואחר כך הי' ראשונה שהיא שרשית שממנה יצאו שלשה יודין אחרים והן אות ק' ואת"ב שורש ושם עצמו שהוא ל' והו שקל כסף בגין בסוד ש"ק ואפר ותכין אותו יותר בסוד עשו ארבע פאות איש עמו כי ת' איש עפו הוא סוד ש"ק ויצין שם תריך שתרע כי אף על פי שכל אלו הם שערות בסוד שרשי הדינין הם יותר רחמים נסורים מרחמי זעיר אנפין לכן מאלו השיערות נמשך המציאות והחשפיה לז"א אמנם אינם מגיעים רק עד רישא דז"א ולא יותר ושאר כללותיו הוא חלק כמבואר שם בשק ואפר ורע כי מסבורא דלבא דא"א שהוא מחצי ת"ת שבו משם מתחיל ז"א והלאה ז"א מהלבש א"א מסבורא דלבא עד סיום היסור שבו ולכן דע כימאותו חצית ת"ת נעשה גולגלתא דז"א וג' מוחין דביה נעשו מנה"י דא"א והוא סוד הרפוי בתוספתא של פרש' בשלח דף ג' ע"א עד לא אשתקע אויריא דביא וכו' כמ"ש כי שלשה בחינות היו לז"א ב' במעי אמו ושם היו שלשה דכלילין בשלשה שהם נה"י דא"א כי אלו השלשה נתעלו למעלה במעי אמא ושם היו שלשה דכלילין בשלשה ולכן אלו השלש היו ' וזעיר כי כבר הודעתיך כי אבא ואמא שיעורם עד מסבורא דלבא והם כללות חג"ת דא"א ואז כאשר נתעלו שלש אלו נה"י למעלה באבא ואמא נכללו בג' דחג"ת ולכן הוא פור ג' דכלילין בג' ולכן אלו חג' הם ו' פנודע כי ו' נרמזת הם חג"ת ושם בסוד העיבור נתאריכו השיפין אלו ונעשים לז"א בהיותו במעי אמו שלשה אחרים ואז יצא לחוץ כלול מ"ק מחסר עד יסוד ועוד נרחיב ענין זה ב"ה בסקופו ובזה תבין מ"ש דף רצ"א ע"א מענין עטרין דאבא ואמא שהם חג"ת והבן זה •

ודע והבן כי אין שום אחד מאלו הי"ג חיורתי נמשכים אל ז"א רק מחר אורחא אחרא חיורא דאזל בפלגותא דשיערי פתמן נמשך חיוד אחר לראש ז"א בפלגות' דשיערי דליזה ג"כ משלו כי אותם ת' חיורתי דרישא מצד אחור הם נמשכים מבחר פחפין עד רישא דז"א תבין איך אז נעשו תשיעי תיקוני דקנא דז"א נעשים אז י"ג תיקונים עם אלו הד' דמצד אחור דחיורתא דרישא כי אלו משפיעים • אך יש כיציאות אחר והוא בשתיעלת"ז"א באבא ואמא כי אז נכלל בר' תיקונים בתראין דדיקנא עילאה ואז יש לו משפ"נ תיקונים ס"ו' שהם י"ג ודע כי פחם"ג שהם בנ"ה ואבא ואמא שבחגמ"ר ובינה נעשו מוחין לז"א בסוד הקפה אבל פנה' של בינה נעשו אלו מוחין פנימיים וחצת שני ראשין שהם גולגלתא ומוחא שהם כ"ח המקוריים נעשו מוחין בסוד הקפה לאבא כתר לאבא ואכמה לאמא ובן הבינה המקורית שהיא סוד הנרין של א"א נעשו שני גולגלות אחד לאבא ואחד לאימא ושהנ"ה הבקוריים נעשו שלש מוחין פנימיים לאבא ונ' מוחין פנימיים אין לאמא רק כי מות חנ' שבהם הוא הדעת וסקזרו אך סן הת"ת המקוריי ממנו נתפשטו בל שאר איברי אבא ואמא מחסר עד מלכות וכל זה עוי שבחיבא דלבא דא"א שהוא חצי ת"ת המקוריי • אבל מחצי ת"ת האחר נעשה חגולגלת דא"א דזיניר אנפין בנזכר ונמצא כי תשעה פנימיות המקוריים כלם הם בא"א המתלבש ומתפשט בכל האצילות עד דנוקבא דז"א אמנם דע כי אף על פי שביארנו כי שבעה תתאין דעתיק יומין הוא רישא עלאה דלא אתיידע אתלבשו בשבעה דגולגלתא דא"א עכ"ז בחברה הוא שיתפשטו בכל קופת הא"א אמנם עיקר מת שהם ברישא דא"א אינם אלא ב' שהם ת"נ מחסר ברישא דגולגלתא וגבורה במוחא לפי שמוחא וגולגלתא הם שני ראשין תתאין והם שרשים לכל פנימיות הראש אבל שאר המתגלי' בו דרישא אינם רק האחת בילמ"ן אך עיקר התלבשותם הוא למטה בשאר שיעור קו מה דא"א ביניד ת"ת בבינה שהיא גולגלתא דאבא ואמא וגה"י בחג"ת דא"א שהם מוחין ואבא ואחר כך מיסוד מתפשט בנה"י דאריך אנפין והטעם כמו שאמרנו למעלה כמה פעמים כי לעולם כל נה"י בכל מקום הם לבר מנתפא והם תמיד בסוד תוספות ואינם עיקרים ולפי תמיד בדרך תוספות ולא בשורש עיקרי ולכן מיסוד דיעזיק יסף מיתפשטן בא"א בנה"י שלו ובן הענין בכל נה"י שנכל האצילות אם תדיקדק תמצא כי כל כוח ת"ת נעשה ממנו פחר שהוא גולגלות כי מת"ת דיעתיק יומין תמן גולגלתא דאבא ואימא שהוא סוד חבינה ובן מת"ת דא"א נעשה כתר וגולגלתא לזעיר אנפין ובן פת"ת דז"א נעשה גולגלת לנוקבא וכתר אליה גם דע כי הנה סוד ת"ת דאריך אנפין נחלק לב' חצאים החצי למציאות אבא ואמא בערך גופם והחצי לכתר דזעיר אנפין הרי כי אבא ואימא ו"ה הם ב' מלכים המשתמשים בכתר י' וג"כ ת"ת דזעיר אנפין נחלק לשנים חצי לנוף תפארת עד סיומו וחצי לכתר דנוקבא והוא אשפר לשני מלכים להשתמש בכתר אחר וכבר ביארנו כי כמו שז' דעתיק יומין מתגלים בז' דרישא כך גם כן מתגליבו בדיקנא דעתיק וביארנו שחסד דעתיק יומין שהוא בגולגלתא והוא ננון בפומא דאמה דליה שהוא יסוד דעתיק יומין המתגלת במצח דאריך אנפין ומשם נמשך אחר כך לדיקנא דעתיקא בתיקון ג' כנזכר רש רק רס"ם הבין למה באזדא רבא ליא נזכר מציאות אבא ואמא והטעם כי היא פלולה במזלא לכן לא נזכרו באזדות אבל באידרא ואזנו פירשם והנה סוד מוחא להיות שלה סוד הנבוזות דעתיק יומין לכן נרשם בה פור בוציגא דקרדינותא שהיא שורש לכל הדינין כי משם שורש כל הדינין שבעולם רק ששם נבפין ומשם ממוחא סתימאה נתפשטה אל הבינה כמו שהודעתיך כי גולגלתא ומוחא דאריך אנפין הם שורש לאבא והנה בחסד דעתיק נגולגלתא • והגבורה בפוחא ולכן דוגמתם למטה הם באבא ואמא חסר באבא וגבורה באפא ואלף הכ' נקראים אוירא דביא ובוציגא דקרדינותא • ולכן תבין כי מת"ת דאבא ואמא מהם נעשה גולגלת דזעיר אנפין כנז' לעיל והנה חסד וגבורה שעל ת"ת הם שתחברו ואפיקו ואי גולגלתא מסוד ת"ת של אחריהם מחי סוד התחברות בוציגא דאוירא דביא ונמצא כי סוד הבינה המקוריית היא פור שני גולגלות דאבא ואמא ובו הבינה שם היא ת"ת דעתיק יומין תם חוא נחלק לשנים לאבא ואמא ובערך זה הבינה שהיא כתר וגולגלת לאבא ואמא אנו קודין לבינה כתר בבחינה זאת אמנם חסר וגבורה מחצי ת"ת עד סבורא דלבא המקוריים הם סוד אבא ואמא כנז"ל והענין כי חסד וגבורה הם ב' זרועות דבהן שרת פרקין ואלי הם בסוד תהרים וגבורות כרמח בפרשת ויחי ומאלו נעשו מוחין לאבא ואמא וסדר ששה פרקים אלו הם ב' פרקים העליונים הם חכמה דאבא וחכמה דאמא חסרים לאבא וגבורות לאמא על דרך הנז'

הנה שני מוחין חכמה ובינה זרוע הימין לאבא וזרוע שכל לאמא
ד"ל חכמה ובינה לאמא נשארו שני פרקין סרוע ימין שהוא חסד
וגבורה שמאל לנבורה שני עשרין כנוגע חסד וגבורה ואחסינו
לבריותיו כנזכר דף רצ"ב ע"ב אמנם שית פרקין הם דרך מה
שנראה כי הראשונים הם שני ידים ואחר כך הם האמצעים ואחר
כך האחרונים הסמוכים לכתף ומחוברים שם והטעם הוא כי
ארובת סור הידים והפרקים האמצעיים הם יותר בסוד אחוריים
כרכתיב וכל אחוריהם ביתה מה שאין כן בראשי הכתפים שהם
פונים לאחור והרי זו סעלה אחר • עוד כי הנה ידים יש בארם
יכולת להניהים על המוחין מה שאין כן בפרקים הסבוכים לכתף
שאין כח לכפפם ולהעלותם • עוד אחרת כי הפרקים הסבוכים
לכתף הם דבוקים ממש בגוף דבוק אמיץ כי הם סוד תרין עשרין
דבוקים בו"א אך שאר הפרקים אינם דבוקים בגוף ויכולים
להעלותם אצל המוחין ובזה רוגמת הנבחת הידים בעת הגטילת
שהם סוד חסד וגבורה כ' פרקים וידים הנעשים מוחין והבן והנה
תוך תנ"ת הכקוריים שהם כתב"ד דאבא ואמא יש ה"י דעתיק
יומין נכלר ירעת כי גם כשוקים יש ששה פרקין והם כתחלקים
ממש על דרך הנזכר לסעלה עד שנמצא כי נשארים ב' פרקים
שבהם התחתונים שהם סוד הרגלים שמניעים עד ב' עשרין ד"א
ובזה נאות עם רישא עילאה • זכן סוד ב' פרקים דחנ"ת דא"א
הם ג"כ בו"א אמנם סוד חצי ת"ת דא"א של אבא ואמא כיצד
כי ממנו נעשה ב' דעות דאבא ואמא כיצר הענין וקרא זה אל זה
ואמר כי הת"ת נקרא ז"ה כנגר י"ב פרקין כסנין ז"ה • והם
מתחלקים לשנים ו' זעיר"א ו"ו נדולה והנה תת"ת ו' נדולה בסוד
שש קצוות שבה שהם כנגר שית פרקין מכ' דרועין וחיסור נם כן
שש קצוות ו' זעיר"א כנגר שית פרקין דתרין ירכין ופזה חבין מש"ל
בפרשת בראשית כי יש בהיכל הרצון שית היכלין כלולים בו כי
לעולם יש בחינה זו בת"ת וביסוד ו' וכלל אחר ואחד ואם תחלק
הת"ת לחצאין ישארו שלשה השלשה לאבא והשלשה לאמא וחג'
לו"א סטיבורא דלבא ולמטה כמו שנבאר בעזרת השם ותרת"ג
חלקי הת"ת כהשנים מהם נתהו ב' דעות דאבא וחלק השלישי
מתחלק לישו"ב נ' נופין דאבא ואמ' וכרי שתבין הענין היטב אבאר
לך תקרובת את תחלת כנר הודעתיך כי לעולם נה"י הם סוד
חוספות ואינם עיקריים לכן הם לבר מגופא והטעם הוא לפי
שמרישא עילאה על ידו אינו מתלבש מציאותו בארין דאבא נופין כי
אם הו' תחתונות שבו אם כן נמצא שאין קיום לארין דאבא נופין רק
לו' ראשונות שבו ותת' תתחונו' שהם נה"י אינם יכולים להיות רק
בסוד תוספות כי אין להם עיקר קיום בסציאות העליון ממנו וכן
הענין עד סוף האצילות כלו ורע כי כמו שביארנו שאנו רוצים
להמשיך נה"י לזעיר אנפין אנו עושים בין אבא ואמ' כרי שיוכללו
בזעיר אנפין ב' מוחין ואז על ידי כח זה נתוספים לו זיווג כין אבא
ואמא כרי שיוכללו נה"י כנזרע גם אבא ואמא להיות להם נה"י
הם צריכים תחלה לזווג הכתר והנה סוד זווג הכתר הוא בסוד
הסה שבראש ארין אנפין שהם הוא הזווג • כיצר הכינה ששם יש
לה אותיות אהה"ע והכינה נכרנו אותה בסציאות הרגין ואותיות
שלו הם אותיות הרגין והם פר"ח נבורות. שבה בכינה שבכתר
אותיות נ"כ הם ה' חסרים מסכסה שהוא הזכר כי הוא סוד
הזיין ולו האותיות הם מן התך ואו סזווגים יחר בסוד הלשון
שמצינו שהוא יסוד ברית הלשון שמזווגים ויסוד נה נרמז דף
רצ"ה ע"ב ונזה סוד הזווג הזה תוא כפה נמצא בכל מציאות
האצילות בארין אנפין ובאבא ואמא ובזעיר ונוקבא והם סוד
הנשיקים שמקדימים לזווג והבן זה כי תחלה מיזדוג שם יהוה סוד
הזכר כנמרא תיכי רמי לאלתר בגין ביזוג שרוק נפיק פירוש כי
מבשרי אחזה אלוה כי בשהארם מזווג עם אשתו או ברכרה
מתמצה הזרע מתוך פיהם זהו סימן הזווג כנזכר בגמרא נמצא כי
הנשיקים הם סוד הזווג רפני מאחי ואך יש הפרש כי בכתר הזווג
הוא בתוך פה אחר ולכן אינם נמצאים רק ב' ויחוק אחה"ע נ"כ
אך באבא ואמא או בזעיר אנפין הם ב' פעמים בסוד סיין דיברין
מנוקבין בין בזכר בין בנקיבה תמצא שהם ד' רוחין כין שניהם
בסוד ד' אותיות אה"ה הנעשים סן הנשיקים כנזכר בפ' תרומה
דף קמ"ו ע"ב והבן כי הוא סוד נעלם ועתה הוא כי הלא דסיד

אבא ואמא אתכללו במולא שהם תיקוני ח' וי"ג דעתיקא דחלי
בשיקול' יר סיבורא אך יש הפרש א' כי לפעמים אין אבא ואמא
רק חסדים סנה"י אף על פי דאתכללו במולא אך כאשר הזווג
העליון של פה דאריך אנפין נעשה או כל שאר התיקונים הד'
שעובדים כין תיקון הח' לבין תיקון י"ג דדיקנא דעתיקא כלם
מתחברים יחד ונכללים בהם אבא ואמא והענין כי כבר ביארנו
כי הנרון הוא סור אבא והמא ראשם ונולנלתם ואם תביט באדם
כשכופף ראשו אצל הנוף או סתראה הנרון נראה ונכלל בתוך סיום לחי
תראש וכשזוקף ראשו או סתראה הנרון תחת תראש ורבה
כשזווג הפה העליון דאריך אנפין נעשה בסוד נשקין או ראה
ירד למטה מסיום הפה עד תיקון י"ג ונכלם מתחברים יחד למטה
בסוד כפיפת תראש ואו הנרון נכלל בהם והוא ממש סוד הראש
ער נה"י ראבא ואמא שנכללים בראש זעיר אנפין ג"כ אחר
התיקונים ד' שבין ב' מזלות הנזכרים תיקון ח' ותיקון י"ג
מתחברים ונכללים ברישא דאבא ואמא שהם הנרון ונעשים שם
בסוד מוחין בעבור אותו השפע המתרבה או כשתלם שני נופי
אבא ואמא כי אותו חלק השלישי מת"ת דאריך אנפין הנ"ל למעלה
שנשאר משני חלקי ואמצרת שנעשו ב' דעות אחר לאבא ואחר
לאמא אותו חלק השלישי נעשה גם כן ב' מציאות • מציאות אחר
נקי לאבא שכולל חנ"ת שלו ומציאות נוף לאמא שכולל חנ"ת
שלה • והוא סוד הנקי ואן מרוב השפע נעשו ב"כ ג' אחרים
שהם נה"י לאבא ונה"י לאמא הרי כלל הדברים כי סן חצי תפארת
דאריך אנפין נעשו ב' דעות ער שיהיו הרגלים שלהם והוא רוגמת
זה סוד היסוד רעתיק יומין הנגת בת"ת דאריך אנפין גם כן הוא
נחלק רוגמת תפארת בעצמו לשש קצוות הנ' סהם לאבא ואמא
והנ' לזעיר אנפין בדרך הנזכר בתפארת דאריך אנפין כי כבר
ביארנו שגם היסוד הוא שש קצוות כנזכר באדרת נשא דף קמ"ג
עסור ראשון הה לשונו תוריך יסוד עולם כלילו' בקרטופא כדגרא
ותחזור לעיל בענין תיוור דיבולנלתא אתפשט"ת' עלמין דע כי
כבר אסרנו שהתיחדי עחלקו לי"ג אורחין ואר' שהם אחורי הראש
הם נמשכים עם י"ג נימין דשערין דרישא הנמשכים אחורי
הראש ער רישא דזעיר אנפין ומשם יורד השפע אל רישא דז"א
אך מאותם השערה תיקונים דחוורא דגולגלתא' האחרים שהם מצד
הפנים כנזכר למעלה הנה הם נמשכים דרך פנים ער זעיר אנפין
ושם מתחברים כריקנא דילה ומזה הסור נתהו אלו ט' תיקונין
כריקנא דזעיר אנפין ומאלו נמשכים ונשפעים לו תשעה תיקונים
דילה • הרי כי אבא ואמא מתשפעים מצד מזלא קרישא דעתיק
יומין שהם נמשכים מסור מוחא סתימאה חכמה שבכתר אם נבט
זעיר אנפין מושפע יותר מלמעלה מכתר עצמו דאריך אנפין
שמשם נמשכים י"ג תיוורי דרישא ומזה הצד הוא תעולה לפעמים
זעיר אנפין מן אבא ואמא אך הענין כי אין יורד השפע אלילה רק
דרך אבא ואמא בבחינה זו הם נדולים מסנו מה הסור נרמז דף
רצ"ו ע"א וזה לשונו אב ואם מראי מוח' נפקו וכו' כי ז"א בעתיקא
תלייא ואחיד והבן זה עם מה שאמר שהעיר אנפין יונק מהכתר
ואבא ואמא סמוחא על ידי המזל היורד כשם והאזל ואתא לירן
לבאר מה שאמר תלייא ואחיד דע כי כבר ביארנו לעיל כי חצי
התפארת דאריך אנפין ונה"י שלו הוי אחוזים כתוך זעיר אנפין
ו"א בעתיקא קרישא אחיד כי הוא אחוז ממש שם אך בעתך אלו
ה"נ תיקוני תיוורא דרישא כנזכר לסיל עז נקרא תלייא
כי כהם נתנלה ז"א ובערך ב' בחינות אלו אמר אחיד ותלייא נם
זה בעצמו באבא ואמא כי הם תלין בסולא קרישא תפשך מן
הסוח הסתום והם נם כן אחוזים בבחינה חנ"ת דא"א וכבר ביארנו
לעיל כי לעולם כל סור תפארת מתחלק לשנים אך הסילוק הוא
כי ת"ת דעתיק יומין הנגת בבחינת דאריך אנפין מתחלק בשוה זה
בסד זה אבא ואמא כתרא אך ת"ת דא"א נחלק לשנים זה
סלמעלה מזה חצי הראשון לאבא ואמא וחצי חשני לזעיר אנפין
וכן ת"ת דז"א נחלק לשנים זה סלמעלה מזה חצי הראשון לו וחצי
חשני לנולנולת דנוקבא והנה סמה שביארנו לעיל כי יש סור זווג
עליון סור הנשיקין בסור הפה בזה הבין מה שאסרו חז"ל כי מכל
דבור ודבור שיוצא מפי הקב"ה נברא פלאן אחד כי הלא דסיד

סור הזווג סמש:

שער רישא דזעיר אנפין

פרק סח

אמרנו למעלה ת' שקל כסף כבר ביארנו ונודע כי שם במילוי יודי"ן עולה ע"ב כמנין חס"ר וכס"ף הוא בחסר · גם מה שאמרו חכמינו ז"ל משל בענין סור זווג הפה בין חזרק והחיך נמצא כי אותיות אחה"ע הם מצד הבינה בנימטריא פ"ר והם סור ס"ב זווגין כנזכר ריש הקדמת פרשת בראשית כי ס"ב זווגים הם פ"ר אותיות אחה"ע והוו זרעא דאזדרע בס"ב זווגין גם מה שאמרנו למעלה בענין סדר שלשה פרקי הזרוע תבין למח אין המלכות נחנח רק בפרק השלישי הסמוך לכרסא ושם נתנת תפלה של יד כי הלא שם הוא פרק חאחרון מקום אחיזת המלכות שהוא ראשון משני קסרין דזעיר אנפין ושם נקשרת מלכות ולא בשאר הפרקים עליונים ממנו אף על פי שנראים לנו שהם יותר תחתונים כנזכר למעלה ותחזור ליעל כי הלא לפי שכ' מזלים דדיקנא הת' והי"ן הראשון הוא הי"ה במילוי יודין וחב' הוא אה"ה זלכן מצדם הם אבא ואמא הראשון יהו"ה והשני אה"ה ודע כיהנה מה שתמצא שזעיר אנפין ונוקבא נאצלו על ידי זווג דאבא ואמא והוצרכו לחיות בסוד עיבור במעי דאמא ולא כן מצינו באצילות עליון שבתוך הפח דאריך אנפין כנזכר למעלה לא היה רק זווג אחד וכאן לצורך זעיר ונוקבא הוצרכו ב' זווגים והבן הסוד הנעלם הגדול הזה ויהיו כבושים ללבושיך כי הוא סוד נעלם ודע כי בכר ביארנו כי רישא עילאה דלא אתידע היא על כל האצילות ותחתיו הוא סוד כל' ספירות דלאו אינון היכלין לאו אנון רוחין וכו' והם סוד ט' ספירות דאריך אנפין המתפשטים בכל האצילות כלו על סדר חנוכר למעלה והנה לא מצינו באריך אנפין מלכות אם כן אין נאצלו כל השאר שהם אבא ואמא ו"א ונוקבא אם לא היה לאריך אנפין נוקבא מלכות אמנם סוד הענין הוא כי כבר בארנו למעלה כי מחסר דאריך אנפין הוא צד דכורא דמנבורתא סור נוקבא · אמנם יש כו שני מיני זווגים אחר הוא בכור הפה דאריך אנפין בסוד אחה"ע והשני בסוד יסוד שלו כי גם הוא כלול משנים זכר ונקבה וצד זכרות שבו עם צד נקבות שבו מזדווגים ולמציאות אבא ואמא לא הוצרך רק זווג א' הוא זווג העליון של הפה כנזכר לעיל כי אז נכלל הגרון שהוא סוד רישא דאבא ואמא עם סיום הלחיים והלסתות דאריך אנפין ונכללים שם תיקוני דיקנא ח' ו"ג כלם יחד ואז נעשו מחזין לאבא ואמא ומכחם מתפשט בהם נה"י כנזכר למעלה נמצא כי זווג זה העליון של הפח הוא לצורך אבא ואמא אמנם לענין עצמו אינו רק למוחין שלהם ולנה"י שלהם והטעם כי לפי ששני מזלות אלו דדיקנא נחתו בשיקולא ער טבורא דלבא וזהו מצד פנים עם מצד אחור יש המשך שערות דראש הירדים דרך אחור בת"ת ער רישא דזעיר אנפין אז סתך הארת דיקנא מאותם השערות והמשכות אחורי חראש משם נעשה סוד מציאות אבא ואמא כי בהכרח נעשים שם בינתים מציאות אור אחר באמצעות שני מיני שערות אלו דדיקנא ודרישא מצד אורם הגדול המקיף פנים ואחור לכן לא הוצרך עתה רק זווג אחר לעשות להם מוחין ונה"י אך זעיר ונוקבא אין להם שום מציאות כלל לכן הוצרך כדי להאציל את מציאותם ממש לחיות על ידי עיבור אחר ואחר בך לעשות להם מוחין ונה"י הוצרך זווג שני מה שאין כן באבא ואמא אמנם יש הפרש בין שני זווגים אלו כי זווג ראשון הוא להמשיך אותם בכמציאותם ממש אי אפשר אלא על ידי אריך אנפין אשר מכחו נעשה כל האצילות אך זווג שני שהוא מן אבא ואמא הוא לעשות להם מוחין והענין כי כבר ביארנו בתוספתא דם' בשל"ת עד לא אשתקע אוירא דכיא ובו הוו שלש כלילין בשלש ואיאור תריבר הוא סוד נעלם והוא כי כבר ביארנו כי סוד זווג השני של אריך אנפין נעשה בסוד היסוד שבו חכולל ימין ושמאל דכר ונוקבא אמנם להיות מציאות זעיר ונוקבא תתחת למטה מן אבא ואמא אם כן הצורך שיעשה גם כן זווג על ידי אבא ואמא לכן מה עשה אותם נה"י דאריך אנפין שחזו למטה ממציאות אבא ואמא מתעלו הם למעלה בתוך אבא ואמא בחנ"ת שלהם ולא בחג"ת דאריך אנפין צמצו כי אלו נתעלו בסוד מוחין דאבא ואמא רק נתעלו בחנ"ת דאבא ואמא ואז הי שם שלשה דכלילין בשלשה הנזכר בתוספתא דפרשת בשלח נמצא כי נה"י דאריך אנפין הם סוד שלשה טיפין דסנוולל הנזכר בתיקונים שמהם נעשה אדם תתאה שהוא דזעיר אנפין ואז מחמת שלשה טיפין אלו רנה"י דאריך אנפין הטמונים בחנ"ת דאבא ואמא משם נתחזו מאריך אנפין עצמו בזווג היסוד זעיר אנפין ונוקבא אמנם הית על ידי אבא ואמא מסוד חנ"ת שלהם ואז אפיק ספה חדא ועייל לה באמא וחמן במעי אמא אתעביד זעיר אנפין בסוד ו' זעירא כלילא מג' לחור לפי שבא מסוד נה"י תלת דאריך אנפין ובסוף ו' זו היה סוד נוקבא עמיה כמו שנבאר בעה"ו אמנם מזה תבין סוד נעלם שהם הדרין של האשה מה מציאותם ומהיכן נהוו ולמה הם כתוה ולמה אין חלב בדדי האדם והענין הוא כי כבר ביארנו כי נכלל נה"י דאריך בחג"ת דאבא ואמא ונעלמו בתוכם ושם הוציאו אורות טפה ויצאו מדרך אבא אל אמא ולכן אותו האור הגדול שנתגדל עתה אל נה"י דאריך אנפין לעשות זווג להאציל זעיר אנפין זה נתהוה תחלה בחנ"ת דאבא ואחר כך בחג"ת דאמא כי בתוכם כלולים נה"י דאריך אנפין כנזכר למעלה ולכן סור אוחה עצומה בקיעה ויצאה לחוץ והאירה דרך שם בחזה דאבא ואמ' כי שם נה"י דאריך אנפין ולכן יש דדים באדם ולנקבה רק כי אותם של האדם הם קטנים ואין להם חלב של האשה גדולות ויש בהם חלב וחסנים כי בהיות זעיר אנפין תוך חזה אבא לא היה רק מציאות טפה קטנה אך בהיותו בחזה דאמא שם נתגדל בסוד עיבור ער שנעשה ו' כלולה מג' לכן גם דדי דאמא נתגדלו מרוב האור והיה בו חלב ועתה תבין כי הלא סוד החלב הוא עלוי הדם למעלה ומתהפך לחלב ומתמתק וכן נה"י לעולם הם סוד דינין כי לכן הם בכל מקום לבר מנופא כמו שאומר למעלה · ובהעלותם למעלה בהכלליהם בחנ"ת אז הם מתהפכים לחלב ואחר כך יצא זעיר אנפין לחוץ דמיון תינוק אחר יונק מרוב אותו האור חלב ואז מתגדל ונעשה ו' פעמים בשש קצוות לבר שהוא ו' דשמא קדישא אך בתוך הבינה הוא שם בסוד ו' זעירא כלול מג' ברתוך ה' דבינה אמא עילאה ולכן אין דמות ראש לזו הו' ומה שביארנו חלוק בין הולדת אבא ואמא ובריאותם לבריאת ז"א ונוקבא זה נרמז בפרשת תרומה דף קס"ו ע"ב בסוד אדם קדמאה דאתליף ציורא דיליה גו · משחתא שהוא אבא ואמא תוך שערות דרישא דאריך אנפין ודיקנא יקירא משחתא אך אדם תניינא זעיר אנפין חיה על ידי זווג נה"י דאריך אנפין תוך הבינה כנזכר למעלה ואל תשאלני כי עיקר מציאות הויות הולד כשהוא במעי אמו הוא בבטן ולא בחזה ואם כן הדרין היה מן הראוי שיהיו במקום הבטן ולא בחזה והענין הוא כי האדם או האשה אינה רמוזה אלא המלכות לבדה או לת"ת וכיוצא בו אך כל אדם נרמז כו כל העשר ספירות מאריך אנפין ער מלכות אם כן בשנציר צורת הדדין לא נצייר בציור מציאות הבינה לבדה או מלכות לבדה רק במציאות כללים דסות כל העשר ספירות מאריך אנפין ער מלכות ואחר כך כשנעריך בערך זה נמצא כי כאשר נתעלו נה"י דאריך אנפין בחנ"ת דאבא ואמ' כנזכר למעלה לתתעבר להוציא זעיר אנפין היה בחג"ת דאבא ואמא שהוא נה"י דאריך אנפין וחג"ת הם באמצעיתם ממש כי כח"ב הם למעלה ונה"י למטה וחג"ת באמצע והנה שיעור אבא ואמא הם בחצי נוף העליון דאריך אנפין מן הגרון ער חצי הלב ואם תערוך דדי האש' תמצאם ממש במקו' זה באמצע חצי נוף העליון שמן הצואר ער שיבורא דלבא והטעם הוא כנזכר למעלה · כי מן האדם הוא כולל כל מציאות העשר ספירות אך הכהמות אחיות שהם בסוד מין אחר לבד אינם כוללים כמו האדם לכן באין בהם הדדים בנשנה ממש וכן בביאור חסא קן והבל בהקריבם צמר ופשתים שם תבין דיקנא דזעיר אנפין שהיכן נאצלה מסוד צמר הכבש העליון שהוא חדעת העליון דדיקנא עילאה שהוא שם זקן התחתון של היסוד אות ברית קודש העליון דאריך אנפין לכן פסוק מן הצמר קראתי י"ה נאמר על דיקנא דזעיר אנפין כי היא מצ"ר דנפקא מן צמר העליון גם שם ביארנו ענין שופר דאפיק קול אש ומים רוח שהוא ענין זווג חנו' למעלה מנה"י דאריך אנפין ששם נתהוו ג' דזעיר אנפין לבר בסוד ו' זעירא הם אש ומים ורוח ויניק שם · אמנם בענין נה"י דאריך אנפין ביארנו שנכללו לעיל בחג"ת דאבא

דאבא ואמא הענין הוא כי הלא נשאר גם כן חצי ת"ת למטה
מן הארוך אנפין עצמו עם נה"י שלו והנה נתעלה זה הת"ת רק
עם חצי האחר שנשאר באבא ואמא ועלו גם כן נה"י בת"ג
דאבא ואמא ושם נכלל נצח בחסד דאבא והוד בגבורה דאמא
אמנם אינם אותיות כי נצח בחסד דאבא עם כל זה היה
כלול גם כן מהוד עלה לאבא והוד כלול מנצח עלה לאמא ואז
הכת שני בחינות אלו שבכל א' ואחד נפשכו חדדין מרוב ההארה
שבקיעה ויצאה רק כי באמת הם בלי חלב כי אין הרגר שם רק
לפי שעה כסוד טיפת זרע אך בסוד הבינה שנתהוו שם כל איברי
גופו של זעיר היתה ההארה גדולה בהרחבת פשטות וכמנו נמשך
החלב ולכן היו ב' דרין בגגד ב' בחינות שבכל אחד מהם אמנם
היסוד נתעלה ונחלק לשנים חצי ביסוד דאבא וחצי ביסוד
דאמא. וראה והבן כי כבר ביארנו שאין האשה מתעברת
מביאה ראשונה רק צריך תחלה להכנס בה חד רוחא דשרי בנוה
וכו' כנזכר למעלה אמנם יש בזה פקפוק מינין יעקב שמצינו
שאמר כחי וראשית אוני שנתעברה מביאה ראשונה. אך הענין
כי להיות שו"א הוא זכר בלי נקיבה והווג בו מקצתו אל קצתו
בלי נקבה לא היצרך לזה לעשות כלי מהחזה נמשך אל יעקב
אבל מעכות של בית רבי אמנם עם כל זה הוצרך להיות חצי יסוד
דאריך אנפין באבא בסוד מ"ן דכרין וחצי באמא ביסוד שלה
בסוד מ"ן נוקבין אך לא הוצרך לביאה שנית לטעם הנז' למעלה
אמנם מנה"י אלו נתהוה זעיר אנפין מסוד שלשה כלילין בשלשה
ו' דיניא לבר. אך סוד חצי ת"ת דאריך אנפין שעלה למעלה
ממנו נתהוה סוד מוחין אל התינוק הזה בהיותו במעי אמו ונשמה
לאלו המוחין היה אותו חצי יסוד של רישא עילאה שנשאר כאן
לזעיר אנפין והנה כשנתמשכו ויצא זעיר אנפין לחוץ יצא כלול
משש קצוות לבר ו' קצוות ו' גדולה ומטעם הוא כי כבר ביארנו כי
נ"ח איה בהון ו' פרקין והנה אם נחשוב מה שנשאר מן א"א אל
זעיר אנפין. הנה הם ו' בחינות אחר חצי ת"ת שני יסוד וארכיתה
פרקין דר"ה הרי הם ו' שהם נתהוה שש קצוות לת"ת כי ד' שני
פרקין עילאין של נ"ה נשארו למעלה פרק אחד באבא רנצח ופרק
אחר בהוד דאמא ואלו הם תמיד שם ומכח זה נמשך החלב
לתינוק גם אחרי צאתו משם ובזה תבין איך מזון התינוק מצד
החלב והטעם כי נשמת זעיר אנפין הוא נה"י דא"א והנה אלו הב'
דאשתארו באבא ואמא הם יותר סעולים ונמצא כשנמשך משם
החלב הוא ממבחר נשמתו ומשם הוא נזון אמנם כבר ביארנו כי
לעולם נ"ה הם סוד דינין והם דם וכשמתעלים נהפכים לחלב
ונודע כי כן אירע הדבר באשה המעוברת כפי הטבע אמנם
אחר כך בא העיבור השני והנצרך ז"א להתעבר בתוך אמא פעם
שניה לעשות לו מוחין והענין הוא כי כבר ביארנו כי כמו שמיין
נוקבין דזעיר תוקביה הם על ידי נשמות הצדיקים שהם בניה ונם
פ"ן של אבא ואמא הם ע' הבנים שלהם שהם ז"ן והנה נ"ב מצינו
שבכל לילה מתעברת סלכות מנשמת הצדיקים בניה בסוד
חדשים לבקרים רבה אמונתך והענין כדי להרבות ולהוסיף בהם
כח וכן נ"ב ת"ת ומלכות בני אבא ואמא שהם על ידי הבניה
שלהם שהם זעיר תוקביה והנה גם כן מצינו שת"ת ומלכות הם
מתעברים גם כן באבא ואמא לעשותם חדשים בחידוש כח חדש
החידוש שמתחדשים הוא סוד הארת המוחין שמאיר בהם מחבן
זה הסוד אמנם לפי שאין שליטת המלכות רק בלילה לכן אין
נשמות הצדיקים מתעברות בה רק בלילה אך אמא תסיד שלישתה
ביום ובלילה כי היא ביחודא חד ולא מתפרשין לכן סוד האחדות
המוחיק דזעיר תוקביה הם תמיד בק"ש ביום ובלילה. והרי ידעת
סוד העבור השני שהסיר נוהג לצורת מוחין פה ענינו אמנם על
ידי עיבור זה השני נתמשכו זעיר אנפין לפ' ספירות לבר בענין זה
כי מן הצית"ת דאריך אנפין ומיסוד שלו נתהוו נז"ה חכמה
ובינה חכמה בת"ת ובינה מיסוד דשארו עתה ד' בחינות נ"ה כי ב'
פרקין עילאין אשתארו לעילא באבא ואמא ואו"ד פרקין מן הנ'
בהם נתהוה השש קצוות דז"א הת"ת ספדק ראשון נתהוה חסד
ונצח דזעיר אנפין והשני נתהוה נבורה והוד דז"א והשלישי
ת"ת ויסוד והחריניו נתהוה מלכות הרי שאלו הר' פרקים הם
כל אחד כלול משנים וזהו סוד הנזכר באדרת נשא דף ק"ל ע"ב

ענין נ' רוחין רכלילין נו תלת שהם סוד שלשה פרקים נ"ה שמכל
אחד נתהוו שנים לז"א ומהפרק הרביעי מלכות והו סוד תרומא
רוחא דכליל מכלהו רוחי ולכן מינה יבינו אז בימי משיחא כי
המלכות הוא סוד מלך המשיח וכשיתעורר רוח זה הרביעי יבוא
משיח וישינו תוכחה כי אז תתעלם אור הלבנה כנודע וזהו סוד
היסוד של אריך אנפין שנשאר בבינה שלו הוא סוד הסנדל
הפורח באויר בסוד התר נדרים שפורחים באויר ואין להם על מה
שיסמכו כי הוא יסוד והוא הבינה והכל א' כי הבינה ביסוד דא"א
הוא בז"א אמנם טעם שנקר' פורח באויר הוא כי כבר אתה רואה
בעיניך כי שורש היסוד ומקום אחיזתו הוא למעלה בין ב' פרקין
קדמאין דנ"ה אמנם אלו הב' פרקים נשארו באבא ואמא כנזכר
למעלה. והיסוד למטה בזעיר אנפין בבינה שלו ושאר פרקין נ"ה
הם למטה בששקצוות הת"ת ומלכות. ונמצא כי היסוד פורח
ואין לו על מה שיסמוך כי מקום אחיזתו ומסיפותו הוא למעלה
באבא ואמא ונמצא שאין לו במה לממוך אמנם עם כל זה אף על
פי שהוא למטה וראי שנמשך לו הארה וכח מאותם שני פרקים
עילאין שנשארו באבא ואמא והם סובלים אותו בכח ומחזיקים
אותו אצלם אינם"י שאינו סמוך אליהם וסוד כח הארה זו נקרא
פורח באויר כי ע"י כח אויר העליון שנמשך לו מן נ"ה שנשארו
באבא ואמא הוא יכול להיות פורח באויר ולא יפול למטה עד
שאר פרקין תתאין שבנוף זעיר אנפין ונוקביה אמנם סדר הארבע
פרקין של נ"ה שנשארו בזעיר אנפין והם מתחלקים לשבעה
סדרין הוא כך כי פרק העליון של חסר ממנו נעשה חסד ונצח של
זעיר אנפין. ומפרק העליון של הוד יצא נבורה והוד של ז"א.
ומפרק התחתון דנצח יצא ת"ת ויסוד דזעיר אנפין. ומפרק
תחתון דהוד יצא מלכות. אמנם עתה תראה איך נוף דז"א
הוא בנצח ומלכות בהוד ולכן בתפילת ימי החול עולה מלכות
בהוד חעיר אנפין יורד בנצח והנך רואה כי ספרק אחד שלם של
הוד יצאה מלכות לכן היה בה כח לעשות פרצוף שלם מה שאין
כן כשאר. ואעפ"י שביארנו למעלה שמחצי ת"ת ויסוד נתהוו
חכמה ובינה דזעיר אנפין הכוונה היא כי וראי שכח כל המוחין
הם כאן רק שאינם כתגלים אלא הש"ס קצוות ואבאר לך. סדר
התינוק העולה בשנותיו הנה כבר ידעת כי סוד השינים הם יצאים
בשני שנים הראשונים של הולדת התינוק ומספר השינים הם ל"ב
שנפשכות מל"ב נתיבות ואין כח בשינים לנאת רק על ידי החלב
מן האם וסוד החלב הענין הוא כי נ"ה דאריך אנפין נתעלו בחסד
ונבורה דאבא ואמא שהם בחצי ת"ת העליון של אריך אנפין
כנודע לכן נבקעו ויצאו הדדים שם אמנם חצי ת"ת נתעלה ונרבק
עם חצי ת"ת העליון של אריך אנפין כנודע ומשנו נתהוו נוקבי
דאבא ואמא כנזכר למעלה ונעשה ת"ת זה שלם ביחד וסוד ת"ת
כבר ידעת שיש לו ל"ב נבולי אלכסון וכשנרבק למעלה והיה שלם
אז חזר סוד החלב ויצא לחוץ וכאשר חזר חצי ת"ת בסוד חכמה
ביסוד ת"ת חצי העליון יש בו סוד ל"ב נבולי אלכסון ונחצי ת"ת
התחתון יש בו סוד ל"ב ואחרים הרי כ"ר כנגד ב' חדשים של
יניקה הנזכר בגמרא אמנם סברת האומר ל' חודשלכך והטעם
הוא כי כשלכא חצי ת"ת התחתון הוא ל' כי כבר ידעת כי ת"ת
הוא ב' ויו"ן והי"ו השנית היא בזעיר אנפין וכאשר נתלבשה נעשת
ו"ו בסוד ו"ו כפולה שהם ל' אך חצי ת"ת העליון אינו רק ו' אחד
כי לא נתלבשה בא העליונה כתחתונה והנה אינם רק ל' לבד
ולהיות שזה לא נעשה רק ע"י שני חצאי ת"ת לכן נחלקו חצין
כלחי העליון וחציין בלחי התחתון וכבר ידעת כה שאמרו חכמינו
ז"ל כי קטן אין באיתו ביאה עד תשעה שנים ויום אחד והענין הוא
כי אין כח עדיין במוחזעיר אנפין רק להוציא השינים אך להיות
שעדיין סור מוחין העליונים אינם בו עדיין כלסעלה לכן אין כח
במוחין דיליה כדי להוציא טפה הראויה להוליד עד שיעברו עליו
תשעה שנים ויום אחר הטעם הוא כי הש"ס קצוות שלו והשלשה
מוחין שיש בו בכח לבד הם תשעה יסוד הנולנולת שהוא הברור
שבו הם תשעה שנים ויום אחד והטעם שאין העשר שלמים כי
סור הנולנולת עדיין לא נעשה בו רק אחר העיבור השני של אבא
ואמא כמו שנאבר בעזרת השם ולכן אינו נמנה רק יום אחד כי
אז תבף בתחלת ה' אז מתעבר פעם אחר פעם לעשות גולנולת

שער רישא דזעיר אנפין

והיה ראוי לביאה ואחר כך אם תוסיף הר' מוחין שנכנסים בו חרי"ג שנים יום אחד ואז הוא איש גמור והוה הסיום למה אין נקרא איש פחות מ"ג יום אחר אך דע כי יש חילוק א' ודע שהוא סוד גדול כי ענין עיבור זה השני שאמר לעיל פירוש שהוא סוד חדשים לנקבים כי כמו שנשמות הנדריקי' נעשים מיין נוקבין בכל לילה למלכות גם כן ת"ת ומלכות נעשו מיין נוקבין לביאה זהו סוד עיבור זה הב' ואז נתוסף בו ואחרח ל' המוחין בסוד חדשים לנקבי' אמנם דע כי ער שלא יהיו לת"ת סוד ס' שנים יום א' לא היה ראוי לעלות בסוד מ"ן בתוך הבינה ער שיהיה שלם בכל הפרצוף שהם ס' שנים יום א' כנז"ל אעפ"שאין המוחין ראויים להוליד עכ"ו ראוי לעלות בסוד מ"ן ואז נעשו לו מוחין חדשים לנקבים וחידת ראוי להוליד משם והלאה ודונמא זו באדם התחתון כי אין נשמות הצדיקים יכולים לעלות בסוד מיין נוקבין למלכות ער ג' שנים יום אחר אך זה ההפרש יש בין תינוק העליון לתחתון כי תינוק העליון יכול לעלות מנין תשעה שנים יום אחר אך תינוק התחתון צריך ג' יום אחר • ומשם הענין כי תינוק העליון אחר שנשלמו ט' שנים יום א' כבר הוא ראוי לעלות ואז פוגע תכף במקום המילה התליונה שהם נה"י דאבא ואמא ואחר לביאת ונעשו לו המוחין אך תינוק התחתון אחר שנברו עליו תשע' שנים יום אחר נשלם פרצופו או מתחיל לעלות ומתחיל פוגע בערלה העליונה שהי' הקליפה ולכן שלש שנים עומר כנגד ימי ערלה ולכן נשלמו לו ט' שנים יום אחר ובשנה הרביעית שהם ג' יהיו כל פרי קודש הילולים וברה שלימו אותה שנה נמצא שהוא ג' יום א' ואז הוא ראוי לעלות מיין נוקבין עם שאר נשמות הצדיקים אך פחות מזה אין נשמת קטן עולה למעלה כלל בסוד מיין נוקבין אמנם או אחר שהגיע ליסוד העליון של ביתו אז יש לו הארת זקן התחתון גם כן בסוד ב' שערות שהם סימן האיש אחר הג' שנים ואחר שנשלמו אלו הג' שנים אז יכולים להאיר בו ז' ימין קדמאין של רישא דלא אתידע ואז נכנס בו כל סדיאוהי ז' דגולגלתא שיש באריך אנפין הם כן באו בבאין בגולגולת דזעיר אנפין ונבנו בו כל ז' דגולגלתא ובהם נתלבשו שבינה ימין קדמאין דרישא דלא אתידע • והענין הוא כי וראי שאינם הם עצמם כי כבר ביארנו איך נתפשם מציאותם אך הענין כי מאותו אור העליון שברהם נשתלשל במדריגת למוריגה ער ז' דגולגלתא דז"א והטעם כי כמו שסוד החסר כולל כל השבעה יומין וכו' לכן בבחינה דרישא עילאה אשר יסודו ומושבו בגולגלתא דאריך אנפין כך מן יסוד דרישא עילאה שיסודו בגולגלתא דזעיר אנפין נתפשט מסנו ז' אורות בז' דגולגלתא דזעיר אנפין ואחר שנתחוו ז' דגולגלתא דזעיר אנפין אז בא לו הזקן כי הלא ז' דגולגלתא הם סדר הכתר בגורע והריקנא מצד המות שהיא חכמה ולכן תחילת ביאתם ז' דגולגלתא ואח"כ הריקנא ולכן תראה כי אחר הג' שנים עוברים ז' שנים אחרים להשלים הז' דגולגלתא רילה והם ב' שנים ואחר כך מתנוצץ בו הזקן לכן אין נוצר הקנא באדם עד ב' שנה •

ובבר ירעת כי כמו שהחסר כולל כל הז' כך ביסוד נכללים כל הז' • ולכן יש כת ביסוד רישא עילאה לאמקא ז' אורות בגולגלתא דזעיר אנפין אמנם הסוחן שלו מציאותם הוא זה כי כבר ביארנו שהג' דאריך אנפין נעשו לו שלש חלוקות כל אחד ואחד כי הוא שלשה חלקים זרוע ימין ומן השני פרקים עליונים מהם נעשו חכמה ובינה דאמא ומב' פרקים דזרוע שמאל מהם נתחוו חכמה ובינה דאמא נשארו ב' פרקים תחתונים של ב' זרועות דאריך אנפין שהם הרבוקות בנוף הם תרין עטרין ומסוד חצי ת"ת נעשו נוסא דאבא ואמא כיצד דע כי הת"ת הוא סוד ו' אחר ואות הו' נחלקה לשנים נשארו למעלה שליש לאבא ואמא ושלשה למטה לז"א ואלו השלשה עליונים שהם חצי ת"ת העליון הב' חלקים הראשונים שבו נעשה מהם ב' נוסים דאבא ואמא • והענין הוא כי כבר ידעת שחצי ת"ת הנשאר באבא ואמא הוא ו' אחר ואם תמליאנה כזה הא"ו הנה מן הא' שבאמצע הוא חלק השלישי מן השלשה חלקים. חנחלק חצי ת"ת כנז' ליעל ומסנו נעשה יסוד דאבא ואמא ומן הוא"ו ראשונה נעשה נוסא דאבא ואמא ומן הו' שני נעשה גופא דאימא נשאר עתה סוד עטרין שהם ב' פרקין תתאין דת"ג דאריך אנפין • אמנם כשבאים עתה לעשות מוחין לזעיר אנפין אז יוצא מסדר הסוד דאבא ואמא באופן זה כי ג"ה דרישא עילאה הם נשמרו ל"ג דאריך אנפין ואז מזרחני' ונכללי' נצח בחוד והוד בנצח דיתיקא ואז יורד הסוד כלולה מג"ה דאבא ואמא נצח באב' והוד באמא וכבר ידעת שהם ח"ג דא"א ואז יוצא מסה אחת כלולה משניהם ונקראים אלו אחסנתא דאבא ואמא וכו' והענין כי משני פרקין עליונים שהם הידים של ח"ג שבמוחין דאבא ואמא כי אלו נקראים אחסנתא דאבא ואמא כי אלו הפרקים הניינו להלקים ונחלקים ממש ומשם נמשכים מוחין לתתא וכן אותם תרין עטרין שהם שני פרקין תתאין של ח"ג דא"א גם הם ירדו למטה וכולם בסוד אור מקיף לגולגולת דזעיר אנפין ושם היו בבחינת ד' מוחין בנזהר לעיל ואחר כך ירדו נשתלשלו נה"י של בינה למטה להכנס בסוד מוחין לזעיר אנפין הם אלו שלשה מוחין ראשונים הם ד' ולכן הוצרכו להתלבש אותם באלו השלשה כיצד אלו הב' עטרין נתלבשו ביסוד הבינה ונעשו אחד ואותם שהם אחסנתא דאבו ואימיה שהם ב' מוחין נתלבשו ביסוד הבינה ונעשו אחד ואותם שהם אחסנתא דאבו ואמיה שהם ב' מוחין נתלבשו בזעיר אנפין מנ"ה דאמא ומנ"ה אלו נתהוו לו חכמה ובינה ומב' עטרין הכלולים ביסוד דאמא נעשה לו דעת נמצא כי מבחוץ נהיותם סוד אור מקיף שאז אינם מהלבשים בנה"י דאמא ואז הם ארבעת מוחין אך אחר שירדו נה"י דאמא לעשות מוחין לזעיר אנפין באור פנימי או חאירו אלו הד' מוחין בהם ואז שם אינם אלא ג' לבד בסוד מוחין פנימיים אבל שורש אלו הד' מוחין נשארו בחוץ בסוד אור מקיף תמיר נמצא כי חכמה ובינה דז"א הם סוד הטיפין שיצאו מה' ג"ר דא"א כי ב' פרקין עילאין אחסנתא דאבו ואמיה וחדעת של ז"א הם ב' עטרין שהם ב' פרקין תתאין דת"ג דא"א ולכן הדעת הוא תחת חכמה ובינה ואל תקשה ותאמר כיון ששני עטרין אלו הם אור א"א עצמו ב' פרקין תתאין שלו אמנם תכמה ובינה שלו הם סוד הסוה הנמשכת מאחסנתא דאבו ואמיה ואם כן גדול כח אלו הב' עטרין שהם עצמות דאריך אנפין יותר מאחסנתא דאבו ואמיה שהם סוה הנמשכת מהם ואינם הם עצמותו • כי זו אינה קושיא כי אלו השני עטרין נתלבשו במוחין דאבא ואמא וירדו מלובשים א"כ וראי שבאשר נעריך אור שני עטרין אלו הם למטה מהם ודאי ונמצא כי מאור ב' פרקין קדמאין דת"ג דא"א נעשו ב' מוחין לז"א ומב' פרקין תתאין דת"ג הם שני עטרין שהם דעת של ז"א והנה גם נ"ה דרישי עילאה הם מאירים בחכמה ובינה של ז"א אך אינם רק האחה לבד דונסת ב' פרקין קדמאין דת"ג דא"א שהם מאירים לבד • אך ב' פרקין דרישא עילאה הם ממש מלבישים ב' עטרין שהם דעת דז"א והם ב' פרקין תתאין יצמן של ת"ג דא"א ודע כי מהאי אחסנתא דאבו ואמיה נמשך לו הארת פנים לז"א בסוד יאר י' פניו ונומר ב' פניו יסין ושכל מצד אבא ואמא אך הדעת הוא עיקר לנו נופא כמו שנבאר בע"ה ותנה זה פירוש באורות נשא דף קצ"ב עמוד ב' בענין אשא דכיא ואויר ואבארנו בקיצור מה שאמר אפיק אויר דכיא ואפיק חד גולגלתא הוא כי אין גולגלתא דז"א נעשית עד שיצא אויר דכיא ואז נעשו באור מקיף אותם ד' מוחין כנזכר לעיל ומכוחם נעשה גולגולת ז"א מאותה האחה של ד' מוחין של אור מקיף וזהו אומרו נפיק גולגלתא לארבע עטרין נגד ד' מוחין אלו הסקים ומה שאמר אחפשנו אשא מסטרא חד ואויר מסטרא חד פירוש כי הם ב' דברים אויר ואשא וב' אויר ואשא דכיא והענין כי טור אחסנתא דאבו ואימיה שהם חכמה ובינה נקראים אויר דכיא ואשא אך ב' עטרין דיליה ניקראים אויר ואשא שהם לז"א כי אלו חב' עטרין שהם אויר ואשא אחפשנו בב' עטרין ואת"כ אויר דכיא שהם סוד חכמה דאבא קאים עליה פי' על חד מנהון ב' עטרין שהם ימיניים וקאים עליה כי הוא יותר מעולה ממנו כי הוא פרק עליון דחסר דא"א אך אותה עטרא הוא הפרק התחתון לכן קאים עליה • וכן אשא דכיא שהיא הבינה שהיא פרק עליון דנבורה דא"א קאים עליה דיעטרא תניינא הנקראת אשא שהם כי הוא פרק תחתון דנבורה דא"א ואז נתהוו שם ד' מוחין ב' על ב' פי' ב' של אחסנתא דאבו ואמיה שהם אויר דכיא ואשא על ב' עטרין שהם אויר ואשא שהם וכל זה הוא מבחוץ בסוד

אוד מקף והושאו באדר האזינו ד' רצ"ב רכתעטרין כרישי' ואח"כ נהרין ועקלין נו חלקי דגולגלתא כמו שבארתי ליעל כי כשנכנסי' אינם אלא ג' לבר כי ב' עטרין מתחברין כרעת ובכר ירעת כי מזה הדעת נמשך כח ל סוד ז"א כרי למיהב חר רוחא בביאה ראשונה שהוא סוד בנימין כנז"ל שזה הדעת נכשך מב' עטרין שהם סוד ב' פרקין תתאין של ח"נ דא"א שהם סוד הכתפים ולזה נרך שרי"ת ואמר ובן כתיפיו שכן כי משם מקורו והבן זה ולהיות כי סוד נ"ה דרישא יעלאה הם המאירים בבינה ובחכמה דז"א לכן נתפשם בבצת דז"א בנגד המוחין סוד הדין כנז"באדרא זוטא וז"ל אב ואקרי מצח נצח כאהון רצופין והנה נתבאר כי ד' מוחין שהם אחסנתא דאבוי ואמיה וב' עטרין נגוזים הם מקיפים למוחין דז"א בחוץ ואח"כ נתלבשו הארות אלו הד' מוחין ולא הם בעצמם רק קצת האורה מהם ונתלבשו בנה"י של בינה וע"י התלבשות זה נמצא כי כשנכנסו נה"י של בינה בגולגלתא דז"א או נכנסו האור' ד' מוחין לתוך גולגלתא דז"א אך עיקרם נשארו בסוד אור מקיף אמנם הב' עטרין נתלבשו יחד בתוך יסוד של בינה והנה בנגד ו"ו ב' מציאיות שהם בחינות ד' מוחין ובחינות ג' לבד בהיותם בפנים לכן הוי ב' שינין בתפילין א' של ד' ואי של ג' אמנם סדר כניסתם היו כי תחילה נכנס החכמה בנצח ואח"כ הבינה בהוד ואח"כ הב' עטרין ביסוד והשתם כי לעולם ג"ח עליהו איתסר והקרינכם צנוחות והא' גבוה מחבירו כי מציאת הנצח של א"א ושל הבינה של ת"ת כלם הם יותר קצרים מן ההוד ובאופן זה נמצא שהם נכנוחות מן ההוד וסוד הענין כי הנצח הוא לעיל' בסוד ת"ת וההוד בסוד מלכות והנה כשהבינה היא הכשיכה הנצח שבה למטה לא הכשיכה אלא עד טבורא דלבא דז"א והוא סוד רצועה קצרה ששיינור עד חזי כי הוא לצורך ז"א ולכן שם עיקר מציאותו כי משם ולמטה מציאות המלכות בנוגע ואז נתפשטה הוד של הבינה להשלים מציאות של המלכות ונתפשטה עד הוד דז"א כי הוא נעשה אח"כ מוח למלכות בסוד הבינה שלה ונמצא כי הבינה ונמשכה יגר הבינה של מלכות ולפי שבטבורא שלים לכן שיעורא עד טיבורא אמנם זהו ביאור אומרו והתפשטות דבינה עד הוד כי זה מורה שההוד שבה הוא אשר נתפשטה יותר משיעור נצח וזהו מה שנתבאר בתיקוני' דף ט' בסוד הרצועות נמצא כי רצועת נצח היא קצרה ורצועות הוד ארוכה ואעפ"י שבר"ם פ' פנחס דף רכ"א נאמר כי שלימים הוא ארוכה של שמאל קצרה' אין זו קושיא כי שם בבחינת המניח אך בבחינת הבינה נמצא כי הימין שלה הוא השמאל וכן להפך ונמצא מזה כי מוח של המחלבש בנצח הבינה הוא אשר נכנס תחילה בז"א ואח"כ הבינה ואח"כ היסוד והוו שבתוב בפ' האזינו אתגלין האי חכסתא ואפיק ואתעביד חד מוחא ההוו כנגר חכמה את"כ אסר אתגליף דאבי חכמתא והוא סוד אחסנתיה דאבוי ואמיה שהיא חכמה שבבינה ונעשי' בינה כרישא דז"א ואח"כ נכנסו ב' עטרין והוו אומרו ההוא אחרא ההוא נהירו ודע כי כבר ביארנו כי ישנ' בחינות לז"ן דא' הוא עיבור ראשון בהיותו תלת גו תלת ואח"כ בצאתו לחוץ ואח"כ מחשיתא שנים ולמיעל' סוד עיבור שני לתת לו מוחין ובבר ביארנו כי בהיותו בעיבור ראשון אז היה תלת בלילן בתלת ומלכות ד' לאלה בסוד תנה"י דא"א ואבאר לך הענין היטב כי בזה העיבור דראשון יש לו נ' בחינות וכלם אחר כי ביארנו לעיל שהמלכו' רמוז בפרק התהלה של הוד דא"א ובבחינה זו נאמר כי ז"א הוא לבר ע' דעזרא כלול בנ' ומלכות ד' לו כי ז"א הוא בסוד תנה"י דא"א זבאלו כלולים כל הקצוות ת"ת ומלכות ד' בהוד ואעפ"י שבחי של הוד לבר הוא שלה יבל"ו מבנים אנו הכל של מלכות עוד בחינה אחרת והיא כאשר נחלק נ"ה לששה פרקין כנז"ל והשני פרקין עילאין נשארו לבחלה במקום הדרין של הבינה כנז"ל הנה נשארו ד' פרקין לבסוה ות"ת והיסוד הריהם ו' כנגד הששקצוות שלו ומלכות היתה למטה בסוף פרק האחרון של הוד הרי ו' שש קצוות ת"ת ומלכות ז' עוד בחינה שלישית והוא כי כבר הודיעתיך כי התינוק יש לו מוחין בהיותו בעיבור אמו רק שנמשכים כלא רגיו לפי שאינם ראויים להוציא אך עכ"ז אם נבנה אותם יהיו ש' באופן זה כי ביארנו לעיל כי פרקי נצח הראשונים נתהוו חסר נצח דז"א ומפרקין עילאין דהוד נתהוו נבורה וחוד לז"א וכפרקא תתאה דנצח נתהוו ת"ת ויסוד דז"א הרי הם ז' וכן התחתון דהוד נתהוה מלכות הרי ז' נשארו ת"ת ויסוד דז"א ששם נתהוו חכמת ובינה דז"א הרי ט' אמנם אם נעיין כל אלו הבחינות הם י"ח כנגד ח"י העולמים אמנם כל אלו הבחינות הם א' אמנם מה שלא הירה כאן סוד המוח הנ' הנקרא ריעת דז"א כי הקטן אין כוונת יגר י"ג שנים וסוד הענין כי עיין אין ביאתו ביאה ואין צורך לרעת כי הדעת הוא המחבר והמזוג חכמה ובינה וכיון שאין ראוי להוליד אין צורך אליו וכל בחינות אלו הם בהיותו בסיני אמו אמנם סוד חצי יסוד דרישא יעלאה המגיע אל חלק חצי ת"ת דא"א הוא נשא שם בסוד כתר לז"א ובזה נתבאר הכל אמנם סוד הנרון של ז"א מחיכן נתהוה · והענין הוא כי כבר ביארנו כי ב' פרקין עלאין דז"ה דא"א נתעלו למעלה באבא במקום הדרין וגר כי לעולם ועד נשארו שם כמו דרי האשה שנשארים שם לעולם ואע"ג הב' פרקין מן העת האי קורם שנתהוו איכרי ז"א נתעלו הם במקום הדרין דתסת דם האשה שמתרקם למעלה וכתפוברת לחלב באשה בעת ההריון בתחלה ולא יאחר שיחלרת והנה היסוד נשאר למטה לצורך ז"א לעיבור שלו כנודע כי מציאות היסוד הוא בין שני פרקין עילאין דז"ה ונמצא כי בהתעלות ב' פרקין דז"ה בסקום הדרין נשאר חסר אותו מקום שביניהם ששם מקום יסוד האסיתי ועתה נשאר חלל ·

אמנם מכח אותה ההארה שהיה שם יסוד בתחלה משם נתהוות נרן דז"א ומשם התחיל כציאתו והו קול מנ' כים אש אויר והוצא מן הוא בסוד אויר לבר בסוד קול כלול מנ' כים אש אויר והוצא מן הגרון ומשם מהפשט למטה והבן זה אמנם לפי ששם נרון זה נתהוה מאותו חלל שבין ב' פרקין דז"ה העליונים לכן אתחזי כי ימצא חלל באדמה סמקום שעושה אותו חלל שהוא מצוארו ולפי ששם הצואר נקרא חלל שנברא מזה החלל לכן כנו הצואר בשם חלל · והנה בציאתו בסעי אמו או עריין הוא בפתחלה עד ט' שנים רק בי הוא צריך להגריל איברי ולהתקנם ובנגר ט' ספירות אלו שבנינו הם ט' שנים שאין ביאתו בי"אה כי אלו הט' שנים צריך שיגריל ויתקן כל הט' הנזכרים ואח"כ יבואו מוחין ראוים להולדה · והנה בשני שנים הראשונים שהם זמן היניקה בנודע אז משך סוד החלב מאורם ב' פרקין עילאין מנ"ה דא"א הנשארים בדרי הבינה ועל ידי אותה היניקה נגדלים ב' מוחין שלו חכמה ובינה כי דעת אין לו ערין כנז' אמנם לפי שאין לו ערך סור דעת אי אפשר לתקן היטב מציאות מוח חכמה שבו אחר שהרעת אין בו ערין לזווג חכמה ובינה לכן עיקר התיקון הזה הוא סוד תיקון מוח הבינה לברה אך סמנה מתתקנים סור הל"ב נתיבות חכמה אחר חיותם בבינה כי אז הם נקראים שם ל"ב אלהים דמעשה בראשית ומהם נמשכים ל"ב שינים זהו סור הגרלת השינים לתינוק בב' שנים הראשונים אמנם אחר ב' שנים אין צורך עוד ליניקה אחר שנתקנו מוחין שלו בסוד הנדלה לבר · אף על פי שאינם ראוים לחליך זאז כאורזו כח תינוקה שנברה הוא מושך כח בז"א בו' ספירות התחתונות שהם ו' קצוות שבו והמלכות הרי ז' ואז נמצא כל אלו הז' וכנגדם צריך ז' שנים אחרים הרי ט' שנים ואז כבר הנרילו כלם ואחר שנדלו כלם נם סוד דרישא עילאה נמשך בכלם ואז נשלמו והיו ראויים למוחי ההולדה ואז צריך עיבור שני למוחין אלו וביאתו ביאה אמנם בענין המוחין הנאים לתינוק בהיותו סנין ט' שנים ולמיעלה עד תשלו' י"ג שאז נקרא אדם שלם לכל דבר והנה יש בינתים ד' שנים כנגד ד' מוחין ונבאר ענין זה כי כבר ידענו שהט' שנים אלו הגריל קטן זה מסוד החלב בב' שנים הראשונים · וביארנו כי סוד הל"ב שינים של התינוק נגדלים ע"י חלב שינוק בב' שנים הראשונים הוא סוד הפסוק ולבן שינים מחלב והבן זה · והשינים אלו הם בסוד תינוק חיקון המוחין כי משם נמשכים כנז"ל ואח"כ שאר הז' עד ט' כנזכר וכל זה אינו מועיל רק לינצמו החלת איבריו ונופו אך אחר שנדל אז צריך שיחוקנו מוחין שלו מסוד מוחין דאבא ואמא ינצכן נמשכין מח"ג שלו דא"א ובזה יוכלו המוחין שלו להוליד ולהוציא נשמית דונכת אבא ואמא עצמן שהולידו בן ובת אמנם ליעשות זה צריך עיבור שני שתתעבר אמא עילאה מהם ואז יתוקנו מוחין שלו

שבתפילין אמנם בערך פי אינם נחלקים לשנים אלא ע"י הכאורת אותו האור עליון של פותא עילאה בהם לכן אמר כי ההוא מותא עילאה עם הנ'מוחין דז"א הם ד'פרשיות והבין זה היטב וכזה תבין לפי שיניקר אלו ד'מוחין דאבא ואימא עם הב' עפרין לכן פנימיות ד'פרשיות אלו בד' בתים בתפילה של ראש לפי שיניקרן הם ארבע מוחין מה שאין כן בתפילה של יד כמו שנבאר בע"ה והנה ידעת מציאות התפילה של ראש ויתה דע כי כל מציאות אור יש בו אור חוזר ואור זה של התפילה של ראש צריך שיהיה לו אור חוזר למקום הראשון שהיא בהוה אחר דקייבו אינן שינוי רא"א אשר מכוחם האירו בתפילה של ראש ולכן חזר אור ד'פרשיות אלו ונתנוצץ בפנים בג'מוחין פנימיים ובלבו לאחור עד מקום קשר של תפילין ד' ראחר וזכור חדבר כי אין לפי שאמרתי שנה"י דאימא הם מוחין דז"א אם כן א"א שאלו הג'שהם עליונים כן המלכות ישתלשלו למטה והמלכות דאיכ שהיא התחתונה משם תשאר למעלה אמנם וראי כשיררו נה"י וראי שמלכו דאימא גם כן ירדת עמהם כי היא דבוקה שם בריעת דז"א אך אינה בכלל מוחין אמנם כשחזר אור זה החוזר בתפילין של ראש לאחוריו בסקום העורף ובנגע דרך מוחין פנימיים אז האירו ד'אורות אלו שם במפנים התלבשו באות' ד'שהיא סור מלכות דאמא ולכן נקראת ר'בנר ד'אורות אלו המלובשים בה ואז נוקבת אורם מבחוץ במקום קשר של תפילין ושם מתגלית מלכות שהיא סור הד'של הקשר ובתוכה מלובשים ד'אורות של ד'מוחין אמנם לפי שאין שם רק מציאות המלכות לבד אין שם רק מציאות אור אחר לבד כי האור בסוד מלכו'אין שם שום כתיבה לפי שאין שם מוחין מסש כמו בתפילין והבן זה והנה נתבאר סוד תפילה של ראש עם הקשר ויתה נבאר סוד רצועותיו עם תפילה של יד כי כל בחינות הנ'ל חם גם כן בד' התפילין של יד כי סוד ד'זה של הקשר הוא סוד אור המקיף עצמו של מלכות והוא כאן למעלה ומכאן הוא מקיף אליה. והנה מן בן ד' זו נמשכין ב'רצועות א'לימין וא'לשמאל ברצועות הימין שם סוד חבמה ומחבר דז"א ובשמאליה בינה וגבורה דז"א ואלו הב' רצועות הכוללים ד'מוחין על סדר הנז'ל אמנם כמו שהר'עמבר'ת אינה רק סוד אור לכן גם הרצועות הם סוד אור בלתי פנימיות בו וכלם בסוד אור בקיף הם מבחוץ נמשכים והיא יותר קצרה כמו שנתבאר בריש תיקונים דף ס"ו והיא נגנזת בשבורא דלבא בפנימיות דז"א וסוד הענין כי כבר ידעת כי ב'עפרין נגינן אחר חסד וא'גבורה והנה ז"א רוכו מצד חסר והנקיבה מצד גבור' ולכן חזכר יונק כל מציאות הישראל הנקרא חסר ואינו נשאר לנקיבה כי אם סיעט מזיר והוא פור ת"ת הנקרא סטת כלפי חסד ולכן הרצועות הימנית ששם סוד חחסר נגנז בלבא במקום התוה לפי שמשם ולמטה ההחלה בנין הנקיבה כנודע. ועד שם כלה ונפסק מציאות חסר זה ואין נשארת"כ רק סיעט מזיר דרך כתפים בפנים שם שנכנס דרך היסוד דז"א עצמו באמנם עשראל הנקרא גבורה שהיא רצוע השמאלית היא נקפת מבחוץ גם לנקיבה עד טיבורא לפי ששם היא התחלת נת' דז"א ולפי שז"א רוכו חסד לא לקח מיעטרא דגבורה רק סיעט ונשאר הכל לנקיבה ודע כי אע"פי שיעטרא דחס' נשאר בא"א עכ"ז סוד סוח החכמה לרוב גדלות אורו לא נפסק ספני זה אך גם הוא נשתלשל עד מלכות נשאר ערין לפלכות נ'מוחין לבר תכ"ר ואז נתלבשו בנצח הוד של ז"א באופן זה חכמה בנצח וגבורה בהוד ואת"כ יצאו אורם מבחוץ בסוד אור סקיף אבל בדוגם סה שביארנו בתפיל'של ראש בכל בחינותיו ואת"כ נכנסו בחללי דגולגלתא דנוקבא ושם היו בסוד ב'מוחין לבר והסיעם כבר נודע כי סוד היסוד דרכורא לא הניע עד הנוקבא ונם לסיבה הנז'כי סוד עיטרא דחסר ננגז אותו סיעט שנשאר ממנו ביסוד אמנם נשארו לה ב'מוחין דרכורא נ"ה כי הנצח בו כח החכמה. והחוד בו כח הבינה והנבורה וזכזה תבין איך המלכות היא שפאלית תסיר כי רוכה מהשפאל בשמאלה יש בה בינה וגבורה וביניהה חכמה לבר והבן זה אמנם נתפשט זה בתפילה של ראש גם הוא בכאן כי היסוד של ז"א ודאי שנם הוא נכנס בראשא דנוקבא אמנם נתפשט שם סוד עיטרא הנקרא גבורה והוא סוד הגבורות שהם בנקודת ציון שבמלכות והבן זה כי משם נמשכים בה וגם מזה תבין מה שאמר בזוהר שיסור רוכו דין והוא בהיותו במלכות כי עטרא דחכור שבו היא סוגלת ועיקרי

שער דישא

דוגיד אנפין

להם נה"נ גם כן על ידי הארת האי מולא כמותין דזעיר אנפין
נעשה לו יכור וזו בפיפת הראש של עתיקא יל ידי האי מולא ר"נ
גרמז בזוהר בלשון נהי"ם וכו' בדיקניא אכנם זה המזל ג' הוא שם
ונקה שבי"נ פרות של רחמים והוא שם של אהיה במילוי יודי"ן
בגיפסריא בסנין ונקה וזהו סוד קונה הכל שאנו אומרים בברכת
אבות כי ע"י ונקה הוא קונה את הכל שהוא יסוד הנקרא כל
ונאמר קונה שהוא קנין כתרש כמש בנז"ל וכבר ביארנו כי רישא
דאלקא אתתקן בח"ג שהם הנ' שהיו ראשונים אל הו' קצוות שלו
וזן החסד נעשה חכמה ונמצא כי בשכופף קופתו הראשון שנוטל
שפיע אור זהו חכמה שהוא החסד והנה זה החסד הוא סוד אברהם
וממנו נמשך אח"כ אל כל הספירות עד בואו ליסוד נמצא כי ע"י
החסד שהוא אברהם על ידו היה קונ' את הכל שהוא יסוד והוא סוד
הפסוק כיוך אברם לאל עליון קונה שמים וארץ כי הוא הקונה
בשם נק"ה והוא מתקן כל שמים וארץ ע"י יסוד שקנ' מחדש וזהו
הנ' בהקרמת בראשית דף ג' דכר אתא אברהם אתהדר ברא
לאבר והנהלייא האי אבר כי ע"י מ"ה שלקח מן שפיע סוד דדיקנ'
אתתקן יסוד שהוא אבר הקדוש המזדווג עם המלכות הנקר' מ"ד
וזהו אברהם אבר מ"ה והיה בולם אבר זה ע"י חנכורות אור
העליון דמולא קדישא אמנם סוד דיקנא קדיש דז"א יש בח הפרש
א' כמנה לדיקנא דעתיקא כי דקנא דעתיקא נמשכה מסוד חכמ'
עילאה מוחא פתיכא כנז"ל בראש הקדמה זו אך דיקנא דז"א
נמשכה מסוד הדעת של ז"א וטעם הדבר ביארנו בענין חסא קין
והבל בצמר ופשתים ושם נאמר כי היסוד של עתיקא יש בו דיקנא
כלולה כי"נ בידות והיא נקראת זק"ן תחתון ורמזו רז"ל נדול היא
המילה שנכרתו עליה י"נ כריתות והנה כוד האי מולא דדיקנא
דעתיקא כבר ביארנו שהוא כוד היסוד שבדיקנא דעתיקא וכוד
נמשך היסוד של ז"א כנז"ל בסוד קונה הכל ונם סוד הדעת דז"א
הוא פוד היפוד דאמ"הנז"ל ולכן הזקן של ז"א נמשך מיסוד העליון
שנמנו כוד הרעת של ז"א ורע כי הטעם שהצרכנו ת"ת ומלכות
להתעבר תוך הבינה כל אותם העיבורי העניין הוא כי כבר ביארנו
לך בסוד ואלה המלכים כי קודם בתחלת האצילות לא היו רק
סוד י"ס זו לבדה מזו וזו מקבלת מזו ולא היה פרצוף בשום א'
מהם רק בסוד כללות כי כל א' כלולה מכלם אך הכללות מעורב
מכלם ומעורבב בכל אחד מהם ובלתי סדר ותיקון עד שאח"כ
תיקן נרמים עתיקא קדישא ונעשה הכתר פרצוף אליו שלם בי"ס
בסוד אריך אנפין ואח"כ אבא ואמא כמו שביארתי כל זה לעיל
והנה עתה בבוא הששה קצוות עם הו' הלא עד עתה היו כל אחד
מהם נבדל מחבירו הבדל נמור ועתה כוונת המאציל העליון היתה
לחבר וליחד כל אלו הששה קצוות לסוד פרצוף כי כה שעד עתה
היה נקרא רשות הרבים עתה יקרא רשו"ה יחיד כמו שנבא במשנת
הקטן יצא בקב שלו והנה להחזיר כל אלו הו' קצוות בסוד פרצוף
אחד ויחוברים זה בזה הוצרך להכניסם להתעבר בבטן המליאה
שיתיחדו שם יחוד נמור ויצא משם פרצוף מיוחד בכל פרטיו וגם
המלכות כלולה עמהם לצורך היחוד הראוי אליה עמו כנודע
אמנם דע כי יש ב' בחינות וב' מיני עיבורים וכל א' כלול משני
עיבורים שהם נ' ופי' הענין כי בחלה היו עיבור אחד בסוד תלת
דכלילין בתלת ואח"כ סוד זכן הינקה ואח"כ נ' עיבורים באלו
לצורך פניכיות והריר' עיבורים שהם ששה אך עיקרם ד' לכד'
זעתה נבאר אותם בע"ה והנה כבר הורעתיך כי ליעולם סוד
נשמת הצדיקים הם יותר פנימיים בין הכלאכים כלם חוץ מאותם
שהם בריאה יצירה ואף הם יהיו כפי הצורך בערך עצמו של
בריאה ויצירה כמו שנבאר בע"ה בבחינתו ויש בזו"ן שני בחינות
א' בחינת חיצוניות הגיה כמו דמיון נוף אל הנשמה שבפנים
ומחיצוניות זה נבראו כל העולמות של בי"ע כי כל הברייו שבעולם
כלם בסוד אדם כנזרע בפ' תולדות דכל שייפא ושיפא אתקרי
אדם ואפי' המלאכים כלם בסוד הצוניות לו"א ונוקביה ורהנה
החלה נתעברו זו"ן בסוד תלת כלילין בתלת בסוד חצוניות ואח"כ
בא לו זכן ונוקבה ואח"כ בא לו המוחין ביניבור שני וכל זה בסוד
חיצוניות ואח"כ היו הבחינות אלו בעצמן בבחינת הפנימיו ובבחינה
זו סוד נשמת הצדיקים וכל נשמות הזכרים נכללים בז"א ונשמות
הנקבות נכללות בנוקביה ובזה הבין מה שאחז"ל בפסוק רבן

אראלים צעקו חוצה מלאכי שלום מר יבכיון ואפילו פלאכי של'
אינם יכולים לכנוס וכו' ומה ענין אוכרו אפי' כלאכי השלו' לפה
ישתנו כן האחרים עד שאמר בהם אפי' אלו אינם נכנסים אך
חיענין להיות כי כל המלאכים הם מן החיצוניות והנשמות כן
הפנימיות והנה מלאכי השלום הם המקבלים נשמות הצדיקים
ואומרים יבוא שלום והם כלולים אותם והיה ראוי כיון שבחינה זו
קרובים אל הנשמות יותר משאר המלאכים ע"ז אפשר שיהיה
להם צד מה לכנוס לז"א לזה אמר אפי' מלאכי שלום אינ'נכנסים
ועתה נבאר סוד העיבורים דע כי יש ג' עיבורים א' כי"ב הדשים
וא' מט' כנזכר כמעשה דרכוה תופסאה דאשתתי"ב יחי דעיבור
ועיבור ט' כדרך העולם ועיבור ז' והנה בסוד חיצוניות שישש
הנ' עיבורים י"ב וט' ועתה נבאר הענין דע ראיתא בנברא ששל
טורנוס רופוס הרשע את ר"ע איזה מעשים נאים של הקב"ה או
של בני אדם ואמר זה לשאול ממנו למה לא נברא האדם מהול
זהשיב לו כי הוציא הקב"ה חביט והאדם עושה מכמנו גלוסקאות
נאות הרי שיש דברים שיותר הם נתתקנים ע"י האדם והנה פוד
העיבור של תלת דכלילין בתלת הוא פוד א"א עיבור פנה"י שלו
וכזיוג שבו נעשו תלת דכלילין מחלת אך עיבור השני של הכוחין
הוא כאבא ואימא עצמם ואל תתמה על זה אם המוחין הם מאבא
ואמא והו' קצוות מא"א כי כבר הבאתי לך ראיה מטורנוס רופס
הרשע והענין הוא כי דע כבר ביארתי שאין בא"א נקבים הפירוש
לבר כי לא נזכר בו סוד כלכות אמנם היסוד שבו הוא בכוחו זכר
ונקיבה דמיין התמר כמו שאומר הכתוב צדיק כתמר יפרח גם זה
סבה ב' לצורך העיבור שהצורך להתעלות אלו הנ' פרקים נה"י
שלו בחנ"ת שלו שהם מקום אבא ואמ"א נ"ה דאבא ואמא ויסוד
בדעת שהיסוד זה בב' חצאין חציו למעלה וחציו למטה ואז ע"י
התלבשותו באבא ואמא יצאין שהם זכר ונקיבה שיסוד ע"י יסוד
שבו והוציא ז"א בסוד תלת דכלילין בתלת זנוקביה בסוד פסיעת
לבר כנודע נמצא כי עיבור זה עיקרו הוא א"א עצמו רק שהיה
התלבשותו באבא ואמא ועיבור זה היה י"ב חודש והו סוד הנזכר
בקו המדה דאשתהי י"ב ירחין כי הפסיעות נשתהו י"ב חודש וסוד
הענין נודע כי אבא ואמא עקר זווגם הוא ע"י המזל הת' דדיקנא
דעתיקא שהיא סוד אבא כי היא הוא דאמא וכבר ביארנו שהוא
סוד נ' שמות של מילוי יודין נמצא שיש בו י"ב יורין וכדי לקבל
מאלו הי"ב הוצרכו להיות שם י"ב ירחין עוד טעם אחר כי אלו
היו עתה נ' בחינות ובאלו הנ' היו נ' אחרים בלולות בהם והבלבלו
שהיא ד' כלולה בהם נמצא עתה כי מקורם הם נ' ואח"כ הנ'
אחרות עם מלכות שהיא ד' הרי ד' כלולין בנ' וצריך שנכל הנ'
הראשונים יכלול כל הד' האחרים הרי נ"פ ד' הם י"ב כי המלכות
צריכה שתהיה כלולה מכל הנ' אחרים ואח"כ שכל א' מהנ' תהיה
כלולה בנ' ראשונות הרי י"ב וכל זה בסוד זו בתיותו בנ' דכלילין
בנ' ותנקיבה ד' אלין אמנם סוד הא"א הוא זה כי נ"כ הוא נ' ה'
שלו שנכללו בחנ"ת שלו ראבא ואמא הרי הם כללות א' הכולל
ו' עזר כללות ב' כי חנ"ת שלו בנה"י שלו הרי ו' אהרים בכל ב'
הרי י"ב והנה טעם ב' למה הוצרך הנה"י של א"א להכלל בחנ"ת
ראבא ואמא הנזכר הוא כי כבר ביארנו כי זא היה בתחלה בו'
קצוות ועתה הוצרך להחזירם בסוד רשות היחיד פרצוף א' ויחוד
לכן הוצרכו להכלל בה"י של א"א בחנ"ת שהם כמטה למעלה זו
מלמעלה למטה כמו שצריכי להכלל בה"י הנ"ת בן חנ"ת צריכים
להכלל בנה"י שלו כדי שיהיו גם הם ו' כדי לכלול ז"א עצמו כו'
קצוות שבו בסוד נ' דכלילין בנ' נ"כ דע טעם אחר עם זה לענין
עיבורי"ב חדש כמו שביארתי בא"א שנכללו בה"י בחנ"ת וחנ"ת
בה"י הרי"ב כך נ"כ בז"א כי השש קצוות שלו נכללים בה בחנ"ת
וחנ"ת בנה"י הרי י"ב אח"כ כשיצאו לחוץ נתפשטו מציאות הו'
קצוות אחד שנכללו תלת בתלת עהה נתהוו בו' קצוות כמש אך
בסוד פרצוף כלולים זה בזה וכל זה הועיל סוד הינקה אך ינקה
זו אין בה עיבור לכן אנו כוכירים רק כ' עיבורים ועכ"ז בערך
מה נקרא ינקה ואת בקיר עיבור סוד הענין הוא כי סכוד השרים
של הבינה יקבו עהה והנה הדרים נקראו שרים וסודם הוא שכ
שר' אמנם כבר ביארנו כי שד' הוא שם העולה כ' ועם ר"ע ב'
הנעשה ממנו רי"ו הם שד' ר"ל רי"ו וכ"ו וע"ב הרי שר' נפוך ג'

קיים חסר ע"ב גבורה ר"ת ח"ת ב"ו והנה מסוד א"ו הדרים הנקראים שרי יתו וינקו השלשה ראשונות שלו שהם חג"ת ואחר כך גם כן הנה' שלו ינקו משם ונעשו ע"ב רי"ו כ"ו ואחרים כנודע כי גם בנה' נעשו ע"ב ר"ו כ"ו כמו באבות גם ההפרש הוא כי שם שדי חנ"ן בחורה בב' פנים הא' רפה וסימנך בין שדי לילין והאחר דגוש שר"י אל שד"י והנה החג"ת בסוד הרפה שהוא יותר רחמים והא' דגוש בסוד רינין הרי כי ביניקה יש סוד עיבור ג"כ שהוא ע"ב ר"ו אותיות עיבור וזה נמשך עד ס' שנים ויום א' אחר כנ"ל וא"ת כ"כ שכאן תמוחין נעשה כן ג' שנים שלימים ואז הוא אדם גמור והשיב כי הלא הוא סו' קצוות אח"כ נמשכין לו התמוחין אחכמתא דאבוי ואימא וכ' עפרין הכי ד' מוחין בסוד מקיף קודם שיכנסו בו כנודע ומבואר לעיל ואחר כך בהכנסם בו נכנסו בסוד שלשה מוחין לבר כי הכ' עשרין נכללו בחד הרי הם בחינת ז' מוחין סוד המקיף החפנימי והשש קצוות הרי"נ. ויתה נבאר סוד השני שהוא לצורך המוחין ועיבור זר"א הוא מחשיר"ת חרשים בסוד שש קצוות ושלשה מוחין הפנימיים הרי ט' שכולל ז"א אמנם דע כי עיבור זה אינו כמו הראשון שהוא מאריך אנפין. עצמו אבל כאן זווג אבא ואמא עצמן לתת לו מוחין לז"א אך היה ע"י התלבשות בהם רק שעיקרו הוא אבא ואמא עצמם אך בעיבור האחד היה להפך נחנה זה נמשך מסוד מזל חת' דרקנא כנזכר לעיל שיש בו שלשה שמות של יורין יש בו ס' וי"ן וכנגדם היה עיבור זה תשעה חרשים כי מסוד תשר"ת וי"ן אלו לצורך המוחין וכל זה הוא סוד חיצוניות דז"ן בסוד כל העולמות כולם דרעי"ת כי עיבור האחר היה של אריך אנפין עצמו שנזדווג מיניה וביה ביסוד שבו שכולל זכר ונקיבה וע"י זווגם עשה לבוש אליו בסוד שש קצוי"ת דז"א בסוד חיצוניות אמנם אח"כ היה חיצוני פעם ב' בתחיית הפנימיות של אריך אנפין עצמו לא בהתלבשות כמו למעלה וממנו נעשו פנימיות לז"ן ומשמו ממנו כל הנשמות כנזכר ליעיל אמנם סוד התרין עשרין האחר בסוד תשיעה חדשים והב' בסוד שביעי"ת הינקן לא דו' שכלכל נה"י של א"א בחג"ת אך גם החג"ת שלו נכללו בחב"ד שלו עצמו נמצא שהם שלש של שלש שלו והם כלולים מכל התשעה כפירות של א"א עצמו והם סו' ת' חדשים ומזה נעשו שש קצוות לו"א פנימיות ואחר כך עיבור ב' למוחין לצורך הפנימיות וזה היה סוד עליון מאד שהם בסוד ז' כפי"רות דעתיק הנכללות באריך אנפין בשביעי"ת דגולגלתא דיליה ולכן היה עיבור משביעה חדשים ולהיות כי אין יכולת להשיג בשום אפשרות כל השביעה דעתיק רק ששה החתונות. ומחצי החסר מאילך בחצי העליון אין בהם השגה כלל רק שהיולדות לשביעי"ת יולדת למקושטים כמו שאמרו חכמינו ז"ל ואינה לוקחת כל הז' שלימים ובזה תבין כי ריב הצדיקים בקן משה ויתמלא ופרין ורח כולם נולדו למקושטים לששה חדשים כי כלם גמשכו מאותם השביעה דגולגלתא די בזה הנה נשאר לנו לבאר סוד קויצי"ו תלתלים שחורות כעורב וסורו הוא בהתגבר על ויניר עשר שנות אלהים העולים תל"ת ועם חמשים אותיותיהם עולים ככנין עשר פעמים אלהים היינו תלתלים מיחדים שער ראשו בסוד הדינין שחורות כעורב ר"ת ש"ך דינים ורוכות לעורב שהיא קלילה שחורה אבל אינה קלילה ממש ופירושו כעורב ולא עויר ממש וכן נא' היה י' כאויב ולא אויב ממש וכל שכן ששחירו שיעוריהן בקרוחא דצפרא שאז חוא שעת רין נמור כדברי ברית מנוחה והוא במעם שכל דבר מתנבר כנגד תאור הדומה להתלישי שקרוכה לי"ו אור הבוקר שרוצה לבטלו והנה בוששים שער אריך על ראשו דזיר ומתתקי' דינין ומלבן שערות ראשו תרע שכן כני עורב אשר יקראו הם לבנים שהוא רמז למיתוק הדינים הקשים ועורב יעצמו רמז לנקבי עם הארץ שכל זמן שמזקינים מתפשים ומשחירים אבל זקני התורה הם דיוקא דזיר בסוד נער הייתי גם זקנתי לשבח כל זמן שמזקינים רעהם ניתוסף בהם כי שפע אריך מחדיה בהם כשלג לבנינו וזהו מיתוק נמור שאין השחרות בשערותיו של זיר קושי חדינין אלא לקר הרין שאכרו רז"ל האי מחוך אדום הוא אלא שלקה ר"ל שהיה אדום מקודם להדינים קרושים הם אדומים אלא שלקו מחלקו וקרוביס אל החשוק. ולכן הרצועות של התפילין שחורות שנאמרים מכח השערות אבל שערות נוקביה הם אדומים ממש ואחפים ביזרעי שהיא מחזקת בגבורות הרבה לדחוף לאויר שערה בסוד חציצית שאין לחם שיעור למעלה ולכן אנו לוקחין ג"כ חוט אריך לכריכת הציצית שאחרי נמר תיקונו עריף יעריף באחד על חבירו לרמז להתפשטות שערה א' שאינו כל כך עשוי תלתלים ברכובי עיקר השיער כמו של זיער להלקו להלקים בכדי שיקבל פיתוח. וחזרה לקדמתו של אריך לראש זיער ילבין אחו אבל אין שערו של אריך מגיע לראש נוקביה א' מאיר לה ע"י זיער מרחוק ואין ביר זיער ללבן שערותיה ואין זה נקרא לקר השערות בכדי שישחירו אלא נעשים מגוף התכלת וחוא סוד תכלת ואורגנן שפורסין על המשכן יתברך יי' לעולם אמן ואמן:

כליך עולם האצילות · עם חמשה פרצופים שבראי עולות העלות · השם יצילנו מגלגול כחלות:

שער עולם הבריאה

הוא שער בסא הכבוד

פרק ראשון

בראשית כל דבר שנבאר בעולם הבריאה נפרש קודם כור הפרכה אשר היא בין בריאת לאצילות והיא פרוכת ופרגוד כדי שיכה האור והשפע דרך מסך בכדי סיכולים לכבול אור האצילות שנאמר והבדילה הפרוכת לכם בין הקודש ובין קודש הקדשים בערך בריאה לאצילות וכבר דברנו מזה בשער עולם התוהו שיש פרוכת בין כל עולם ועולם מאלו החמשה עולמות דהיינו עולמות אין סוף ועולמות אבי"ע והאור מכה דרך מסך ספיריי לחת להם חיות הראוי לחם כפי השיעור של חכמתו ית' בכדי שיכולים לסבלו כי בסוף האצילות נתיבה האור עד שאי אפשר לקראו אצילו' ונקרא בריאה שהוא יותר עב ומאותו העביות נעשה שם מסך ורוך המסך הזה ירדו מלכות דאצילות ז' התחתוניות שבת והיתה ראש לשרעלים עשר כפירות דבריאה וכל זה אחרי התעבותם והתלבשותם דרך המסך הזה הנזכר וגם בינת דאצילות נתלבש אורה בשביעי"ת תחתונות דמלכות דאצילו' וירדה דרך המסך ונתלבשו בי' כפירות דבריאה והוו סוד בינה מקננת בכורסייא ואו"ת תחתונות דמלכות ליעתיק יומין דבריאה ונתלבשו באריך אנפין דבריאה וכולו על הסדר הנזכר בעולם האצילות ונעשו ה' פרצופין דבריאה והיינו סוד ה' של שם הוי"ה הכוללות כל העולמות וכבר פירשנו בשער גוף עתיק יומייא ואין ואריך · איך מתלבש עתיק יומין בשער שלו באצילות עד סופו ביחג"ת ראשונות שלה נשארו במקומם להאיר לראש עתיקא קדישא ת' שבגוף שלה הם שבעת תחתוניות שלה נתלבשו בכל פרצופין בעשר דאצילות ע"י אריך והכל נעשה ע"י התלבשות חכמת אדם קדמון בהתלבשותו במלכות א"ק שנאמר יי' בחכמה יסד ארץ כן ז' תחתוניות דמלכות דאצילות נתלבשו בעשר כפירות דבריאה והשלש ראשונות דילה נתלבשו בהיכל הראשון דבריאה הוא היכל קודש הקדשים הקרובה לאצילות והיא כלולה משלשה ובבחר אור ז' תחתוניות דמלכות נעשו נשמה לא"א דבריא' ובהיכל י' הוא עתיק יומין הכלול בחלת רישין ואבא ואמא ולכן נקראו הי"נ של עתיק דבריאה שלשה עשר נהרי אפרסמונא דכיא שהוא ממש חזקן שמזכיר הברית מנותה כי מן בריאה מתחיל לפרש ושם מזכיר הראש החזקן דבריאה · אבל בבריאה אינם תדירי כי אם בצרי רצון ואינם אלא כמו היולי כשאין אנחנו מעוררים מין נוקבין מלמעלה והוסוד שאחז"ל אמר רבי ישמעאל כהן גדול כשהלכתי לפני ולפנים ראיתי אכתריאל י"ה יהו"ה צבאות יושב על כסא רם ונשא ואבר לי שפעיאל בני ברכני שיעורך לו מיין נוקבין ואחר כך נעזע לי ראשו ר"ל שהוריד לו שפע מאצילות ואכתריאל זה הוא מעולם הבריאה כאשר יתבאר במקומו · והפרסה הזאת היא כולה

שער עולם הבריאה קסח

אותיות ושמות הקודש של שני שמות אהי"ה יה"ו שהם ראשי שמות של הפרסא הזאת לפי ששם אהי"ה הוא מאמא המקננת בבורסייא ובכל מקום ששולחות אמא אורותיה גם אורות אבא בתוכם לכן שם יה"ו בא בזה האופן היה בא מאבא והה"י מאמא דאינון רעין דלא מתפרשין לעילמין והוי"ה יניקא דאנפין לפי שזיעיר מקנן ביצירה ובינה בבריאה לכן נכתב הפרוכת הזה אשר באמצע היא מורכבת מב' שמות של אמא ויניקא ולכן הם קבועים בפרוכת שהיא אמצעית לשניהם ושני שמות אלו הם האמורים בזוהר פרשת יתרו שאמר על פסוק זכור את יום השבת לקדשו תרין מרגלאין וחד סיכתא כהרייהו פירוש שני מרגליות טובים הם השני שכות אהי"ה יה"ו וסיכתא היינו יתר שתקוע בו הפרוכת והוא שם ארנ"י דמלכות דאצילות ונעשים שם אחר משולב של אחר יעשר אותיות להכניע האחר עשר קליפין דבריאה כוח מאותו הזמן מתחיל להתנוצץ קדושת שבת בתיקונינו יוצאים מלו השבץ אותיות ז' שמות המרגלא דהיינו מכל אות שם אחר והם המוחין דבריאה של שבת וקודם שתלך למטבל בערב שבת דווקא אחר חצות תכוין בשבע שמות הללו בזה האופן כזה

כי"ור של יהו יוצא שם א"ל כה"י של יהו
יוצא הוי"ה בנקוד אלהים ומן ו' של יהו
יוצא מצפ"ץ ומן א' של אהי"ה יוצא שם
יהו"ה ומן ה' של אהי"ה יוצא שם אלהים
ומן י' של אהי"ה יוצא שם מצפ"ץ ומן ה'
של אה"ר יוצא שם י"ה וחד סיכתא
כהדייהו הוא שם ארנ"י ואלו השמות
עולים תתקס"ט ועם שם קנ"א דהוא
אהי"ה דאמא העולה קנ"א דהיינו חשבון
מקו"ה סך הכל עולה אלף והם כור אלף
טורין שאוכלת מדת הכלכות הנקראת
בחמ"ה העולה שם ב"ן שנאמר בהסורת
בהררי אלף ונאמר בהמות היתי עמך
שאמר דוד על מלכות בית דוד שמקבל
השפע ממנה ונאמר האלף לך שלמה כי

יְ אֵל
הֵ יְהוָה
וָ מצפץ
אֲ יְהוָה
הֵ אלהים
יְ מצפץ
הֵ יה ארני

שבת נקרא שלמה העושה שלום בכל העולמות מן האויבים והוא ד"ת של "סזמור" "שיר" "ליום" "השבת" והם אלף עלמין דכל סופין השולפים ביום השבת והם מאירים משבעה אותיותיהם שעוסדים במקומם ליעתיק דבריאה ולשבעה היכלותיה כשבעה צירופים היוצאים מהם ואם תזכה להבין במאמר הזוהר של תרין מרגלאין הנזכרים ושם תראה הז' שמות מפורשים באר היטב ובתיקון שבת כבר פירשתי אותו די צרכו ושם החשבון של השבע אותיות של שני שמות הנזכרים מכוון עם חשבון שבע שמות חיוצאים מהם ושיעמם וניסוקם עמם יתברך יי' לעולם אמן ואמן:

פרק שני

עוך צריך אתה לדעת כי העולמות הם כולם כרסות כרוסים ומונחים זה על זה ר"ל זה למעלה מזה ואותו התחלול שבין כדור לכרור הוא מלא שמות הקודש והם שמות צירופי אלהים ומילואיהם וצריך שתדע כי שם אלהים במילוי יודין היולה ברחמים ונם שם מצפ"ץ בא עם מלואיו וצירופיו בתחלול מה שיש בין כדור הבריאה לאצילות ואותו התחלול שבין יצירה לבריאה שולט בו שם אלהים במילוי אלפין היולה ארץ שנא' קומה אלהים שופטה הארץ כי אתה תנחל בכל הגוים אשר הם במשלת אלהים אחרים. ושם אלהים זה הוא סרומז בזוהר פרשת בראשית חמש עלין תקיפין דסתרין לה להשושנה שהיא מלכות נערה הצעקה ביניר ושם אלהים זה נעשה לה מושיע מכל סטרהא שנא' עליה כשושנה בין החוחים הם הקליפות כן רעיתי בין הבנות ששולטות אורותיה למלכות דבי"ע להצילם ולהבין. ואותו התחלול שבין יצירה לעשיה שולט בו שם אלהים במילוי הוי"ן העולה רצ"ח והוא יצילנו מכל צרה וכל מילוי שם אחר משלשתן הנזכרים יש לו ל"ם אלף וארבע מאות צירופים הנולדים ממנו וזה החשבון הוא ספני שיש בהמילואים הללו אותיות כפולו' שאם לא היו כפולות יעלה

הצירוף יותר ויותר. ואתה תמעיין צא וחשוב כל אחד משמות אלהים הנזכר עם כל מיני צירופיו ששם בעולם אחד הוינו שבעולם הבריאה משמש שם אלהים ויורדן עם כל מיני צירופיו ובעולם היצירה מלא לפין וצירופיו וכל צירופיו מתפשטים בששת קצוות העולם וחוצה לו לעולם ההוא גם כן להנן אותו מן הקליפות לא יעלו ולא יקומו לאותו בקודש וצירופי אלהים עומדים ונחלקים בסוד ששה כנפים באופן שנמצא לכל כנף וכנף שלשת אלפים ורמ"ג רבוא ושני אלפים וארבע מאות צירופים לכסות הקדושה כדי לקיים והזר הקרב יומת אלו הוא בעולם הבריאה וכן בעולם היצירה יש בשם אלהים דאלפי"ן וצירופיו בסוד שש כנפים ולא יותר וכן בעולם העשייה בשם אלהים דמלה"ן וכל שריף הוא נזכר בלשון פרס"ה כמו שאמר רבי ישמעאל כ"נ דל"ו צלפים רבוא פרסאות האמורים בשיעור קומה וכיוצא בהם בכל פרסה הוא צריף שם אחר ופירוש מלת פרס"ה פ"ר לחד טב מנצפ"ך היולה פ"ר קור הרעים וס"ח לחד הוא סוד שם אדנ"י ולכן נקר' הרגל פרסה לפי שהוא פרק נוסף על הגוף וכן פרסה עליונה שאמרנו הוא צריף נוסף על עצם העולם אשר הוא נדרש בו והיינו כדור החלול שאמרנו הוא מלא אותיות וצירופים הנקראים פרסאות בלשון משל ממנו ישפע חכם ויוסיף לקח יעל יעקב ישכח ישראל יתברך יי' לעולם אמן ואמן:

פרק שלישי

יתברך שמו הגדול מגיד מראשית אחרית מתחילת בריאותו של עולם רמז לנו אלה העולמות אב"ע אר בעתן באופן זה כי בעולם המלבוש חוא אור לבושו שנא' עליו עוטה אור כשלמה רמז לנו עולם האצילות אשר כל הנאצלים נאצלים ממנו וכאשר האציל עצמותו יתברך מהמלבוש חזר הבדור השני הנקרא אוי"ר קדמאה רמז לעולם הבריאה וכאשר האציל הכדור השלישי הנקרא אדם קדמאה רמז לעולם היצירה מהכדור חזה יצאו ישראל שנאמר אדם אתם ואמרו חכמינו ז"ל אתם קרויים אדם ואין אומות העולם קרויים אדם וכאשר האציל הכדור הרביעי הנקרא סהידו רמז לעולם העשייה. וכמו שיעצמותו יתעלה מקיף כל תנמצאים והוא מקומו של עולם כן קו יוצא מסלכות של המלבוש ומקיף כל העולמות כולם וכן קו יוצא מעולם האצילות ומקיף עולם הבריאה. והוא הנקרא פרוכת בלשון המקרא ופרגוד בלשון חגמרא כמו שאמרו חז"ל שכינתי פאחורי הפרגוד ופרסה בלשון הזוהר כרפ"ירשתי. וכמו שכדור אויר קדמון מקיף לאדם קדמון כן יוצא קו סבריאה ומקיף לעולם היצירה. וכמו שאדם קדמאה מקיף כדור התחדיו. כן קו יוצא מיצירה ומקיף ומסובב עולם העשייה וכל אלו הקווים הם נקראים פרסה ופרגוד ופרוכת. וכמו שמהיו"ד של ס"ג של המלבוש נתקן ונגלה עולם האין סוף ויעולם האצילות כאמור בנקומו. כן מההי' אחרונה של ס"ג דוי"ן שבמלכות שהוא נקרא קו המדת נגלמו אלו השלשה עולמות בי"ע וכמו שמלכות א"ק בנה עולם האצילות כן מלכות דמלכות דאצילות בנו עולם הבריאה ומלכות דמלכות דאצילות מתלבשים בשלשה עולמות אלו ובמו שרמז הכתוב ומלכותו בכל משלה ברגלי מלכות דמלכו' דאצילות היא משלת על עולמות התחתונים. כי נתן לה המאציל העליון כח וגבורה להוציא שלש' פרקים שלה מן הכח אל הפועל כדי להתלבש בעולמות בי"ע כמו שנבאר בעזרת עתיק יומיא וכמו שמלכות דמלכות דאצילות מתלבשת בבריאה כן מלכות דבריאה מתלבשת ביצירה וכן מלכות דיצירה מתלבשת בעשייה והכן קישור העולמות הוא כולו אחר והם כגלגלי בצלים זו מקפת זו ואם יעמוד אדם ויאמר הלא בסבה ראשונה או שנית או שלישית וכו' היה יכול לחנהיג העולם התחתון נשיב לו תשובה כי סכליות ופתיות גדול מאור אשר אין כמוהו בעולם כי ספני חסרון יריעה שאל כל אלה. והמשל בזה השמש היא אור גדול מאור הזורחת באבטרורה אחת ויש בה אדם אחר הרוצה להנעל מאור השמש ואי אפשר לו להביט באור' כי רבה היא וסבהה אור עיניו כל כך עד שאפילו לפניו ולאחריו אי אפשר לו להביט מה שצריך לו אפילו ההליכה אינה ברשותו כיון שאינו יכול לראות הדרך

שער עולם הבריאה

פרק חמישי

אמרנן למעלה כי הה' אחרונה של שם ב"ן דוד"ן הקנה כי"ע הוא באופן זה כי בקו העליון של הה' סכבה וחקנה עולם הבריאה וקו העליון זה היה נרבך בבריאה ' לולי תרין מרגלאין שהם שני שמות אהי"ה יה"ו אשר שולחו לה מאמא וזיירי כמו שיתבאר לפנינו שהם כוללים הקו העליון הזה אחר מימין ואחד משמאל שלא ידבק בבריאה ' ומקו הסיני שהו' כרעא דה' התלר הקיפה וחקמה עולם העשיה ' ותרין המרגלאין באו לקו העליון של הה' לסבה זו כי בראות אמא שכוחי עיל' הבריאה אינם מתוקנים כאמור לפי שלא מצאו שם נה"י דמלכות דאצילות שבאצילות שום רושם אל המוחין לכן כרי להשלימם בראשר אנחנו מטיבים מעשינו בסור כיין נוקבין מאירה אמא משם אהי"ה דירה וגם זיירי מאיר משם יה"ו שבו ושולחים האורות אל לרחל ' ורחל מחלקות האורת משם אהי"ה דאמא למוחין דבריאה והאורות משם יה"ו דזיירי למוחין דזיירה באופן שתיבאר ' ולזה כיין ספר חזוהר באומרו אמא מקננת בכורסיא וכרא ביזירה הזא זיירי אנפין ואין כוונתו לומר שאמא תקנן בבריאה רק דיתו ובבורתו הוא בזה כי אמא שולחת האורותיה לרחל שבהם יתקן רחל עולם הבריאה וזיירי שולח האורותיו לרחל שתתקן בהם עולם היזירה ' אך מקומם וכתבם הוא בעולם האצילות ורחל מקננת בעשיה כוונתו לומר שרחל דאצילות שולחות מילוי שם ב"ן דזירה עם שם אלהים להציל עולם העשיה וכל היונקות מן חקליפו' והחיצונים ויער הנה דברנו מן שלשה פרקים דנה"י חנזכרים ומלכות שלהם ביסוד של כל א' מהם ויתחה נדבר מן מלכות דמלכות דאצילות מה נעשה ממנה ' וצריך אתה לדעת כי מלכות דמלכות שבמלכות דאצילות שהיא תחת נה"י המזכר נחלקה לג' חלקים ובפרק הראשון שלה נכנם ונכלל רושם המלכות שנתמעטה שרישוכה ניכר בבריאה ועם זה נעשית מלכות דבריאה שלימה ובפרק השני דמלכות זה שנחלקה לשלשה חלקים נכנס ונכלל מרישומה דמלכות שנתמעטה אשר רישוכה ניכר ביצירה ' וזה נתחזקה מלכות דיצירה ובפרק שלישי שלה חזקה מלכות דעשיה ואף על פי שמלכות זה שנחלקה לשלשה חלקים היא תחת נה"י דמלכות שבמלכות שתקנו כי"ע ובהיות שהיא חקנת מלכות של כי"ע נמצא שהפרק הראשון שלה תקן מלכות דבריאה ונשאר למעלה מפרק ב' דנה"י דמלכות של מלכות שבו נעשה עולם היצירה ואל תחמה על החפץ של בעל הרצון כי על מלכות דמלכות שבמלכות דאצילות נא' עליה אבן מאסו הבונים היתה לראש פנה והיא אבן דאחנזרת ולא כידין והיעולמות הללו כ"ע כולם עומדים בסור אלדים והענין הוא כי רחל שולחת שם שם זה להגין עליהם מן חקליפות ותנה בעולם הבריאה שולחת שם רחל שם אלהים אשר הוא במילוי יהין שיעולה ברחמים וכמנין ארנמן עם האותיות והכולל ובריאה זו נקרא עולם הכס"א היעולה פ"ו כמנין שם אלהים כי שם בכא הכבוד היא שכינת כבודו ויעולם חבריאה נעשה בסא אליה והמבין יבין ובזיירה הוא במילוי אלפין היעולה ארץ ובעשיה הוא במילוי הה"ין יעולה רצ"ח ועל שם זה נאמר בזוהר ה' עלין חקיפין דכחרין לה סבל סטרהא פירוש כי ה' אותיות של שם אלהים סובכים ומגינים חלקי רחל נבל היעולמות בי"ע ולכן אמר דוד אלהים באו גוים בנחלתיך שמואת ירושלים לעיים וירושלים היא השכינה בנדעוליעתיר נאמר ביום ההוא אקים את סוכת דוד הנופלת יתברך י' לעולם אמן ואמן :

פרק ששי

אמרנן למעלה כי בין עולם האצילות לעולם הבריאה יש פרסה ופרוכת ואותה הפרסה היא נקראת פרגלא ותחת הפרסה היא ראש הבריאה ושם מצד שאינא היא מקננת בבריאה יש בקעון הזה שם אהיה פשוט וגם תשעה שמות אחרים של אהי"ה שהם בחכ"ד וחג"ת נה"י שעל כל עולם הבריאה ואו הנשארה אה"ה העקריים עולים בכגין רד"ו ולזה ישבו אבותינו במצרים רד"ו שנים להיו' שחגלו' היה בפני שהתיקון של הנשמות שהוליד אדם הראשון כשעמד בתירקל עד צוארו ' ולהוריעך

המלך לכן לתקן זה האור עוש' מסך אחר ואינו רי בכדי שיתכפם האור עושה מסך שנית עד חמשה או עשרה ואז אפשר לו שיהנה באורה והנה אם יבוא פתי אחר מן השוק ויראה המפכים יעלה על דעתו שאלות וקושיות עד אין חקר ויקשה למה לו להוסיף על מסך אחר או שנים וכו' והיני הזה אינו יודע מופת הנסיון דנא יעיד על המסכים הללו כך הוא ככלות גדול לשאול לא"ם למה לו לבראות כ"כ עולמו' דיריעתו יתברך היא מופת הנסיון שאמרנו שנאמר י' בחכמה יסד ארץ כונן שמים בתבונה תאמר מה רבו מעשיך י' כולם בחכמה עשית ומי יבוא אחרי המלך אשר כבר עשהו ועל משל ומשמש שבארנו אמר דוד חמלך ע"ה שמש ומגן י' אלהים פירוש אם ישימו מגן לפני השמש דהיינו מסך שיכולים להנות מאורו כן שפץ י' אלהים ואורו ' או אפשר כי אם על ידי מסכים ובפרס שאור המאציל הכל הוא חושך המוחלט בערכינו ובערך פרצופים אחרים עד אשר כל עין רואה לא שופתתו לא בחוש הראות ולא בחוש השכל לציור שנאמר ומה רמות תיערכו לו ואם כן היאך החומר יצא מן סכה רק כזאת עד שאי אפשר לומר עליו היולי שהוא יש מאין וכבר פירשתי בשער שעשתי המלך ענין החכמה ופעולותיה ומסנה תכין המודות חללו אם בעל נפש אתה שיסכלהו שכלך ואם לאו תניח הענין הזה ואל תהרהר עליו יתברך במופלא ממך אל תדרוש ובמכוסה ממך אל תחקור ועל זה נאמר כי ישרים דרכי י' צדיקים ילכו בם ופושעים יכשלו בם ועל כל פנים ישרים דרכי י' יתברך י' לעולם אמן ואמן :

פרק רביעי

ונאלך כי בשעת נפילת שברי כלים אמרנו בשער עולם התוהו שנחגלגלו השברים לצד פנים במקום עולם האצילות ' ובצד ימין בעולם שיקרא בריאה אחר כך ובצד שמאל יצירה ' ובצד אחור עשיה ' ובהיות שהשברים הללו היו מן כלים כאמור שם ' לכן בכל מקום שנחגלגל לא עשו רושם רק מן ספירות שהם נה"ם ' ועתה נהי' דמלכות בשליש העליון שהם חב"ד שהם תשעה ספירות דהיינו מכל אחר מהם כאו יער המקום אשר היו שם רושם עולם הבריאה מהשברים ההשלימו התשעה ספירות דבריאה דהיינו שעלו על הרושם של שברי כלים שעשו בבריאה הוציאם מן הכח אל הפועל פירוש היינו חב"ד דנצח דמלכות דמלכות עשו קו הימין דבריאה וחב"ד דיסוד דמלכות עשו קו האמצעי דבריאה ' וחב"ד דהוד דמלכות דמלכות עשו קו השמאלי של בריאה ולפי שהספירות אלו דנה"י דמלכות דמלכות דאצילו מצאו במקום בריאה הרישומים שעשו השברי כלים שרשמו שם רושם של נה"ם מן הכלים הנשברים היה כח בספירות אלו דמלכות דמלכות דאצילות לעשות בבריאה נה"ם חזקים ומוגלמים ' אבל חב"ד שלא היה שם בבריאה מקודם שום רושם לא עשו אותם כי אם היולים בלי מחין ולפנינו בסייעתא דקב"ה ושכינתיה נבאר איך נעשו המוחין ' והנה אחר כך נה"י דמלכות דמלכות דאצילות שהם גם כן תשעה ספירות תקנו תשעה ספירות בעולם היצירה ' באופן הנזכר בבריאה ' - ואחר כך נה"י דנה"י דמלכות דמלכות דאצילות שהם גם כן תשעה ספירות תקנו תשעה ספירות בעשיה באופן האמור בבריאה ויצירה ' ומלכות של נה"י דמלכות דאצילות שבנו כי"ע כאמור לא נזכרה לפי שמלכות דנצח נבלעת ביסוד דיריה ' וכן מלכות דהוד נבלעת ביסוד דיריה ' ולפי שלא נבנו אלו העולמות אלא מספירות נה"י דמלכות דמלכות שבאצילות כאמור דהיינו מנה"ם שלהם חב"ד שלהם לא נכנסו בקושרים עכהם ' נמצא נשאר בעולם הבריאה בראשו מה שלמעלה מנה"י הנזכר שהם חב"ד נה"י דמלכות שבמלכו' כמו הנולגלתא וכרישא ולא אתידע ואין ואריך ' נמצא לפי זה מה שאירע לאבות אירע לבנים דהיינו כל מיה ששים נאצילות ישרונמתו בעולם הבריאה אלא שאינו משלה כל כך וכפרס המוחין שאינם שם אלא כמו היולי ואינם תדירי רק עקדם שבע בשבע מוצקות קמנים מאוד בערך המוחין דאצילות וכפרס דיתיק דתלת דרשין דבריאה ל"י יאיר עינינו בתורתו הקדושה על יעקב ישמח ישראל יתברך י' לעולם אמן ואמן :

שורש הדברים הואיל ואתא לידן נימא ביה מלתא בכר ידעת כי תלת רישין נעשו פז' כתרים של כתר שבכתר וז' חכמות עשו חכמה שבכתר ותתחזקו ונעשו במקום אשר היה שם ושיבוש של ז' כלים שנשברו כאמור ותתגדלו ונתפשטו בכקום הרשיכוז הזה והוא סוד גדלות ראשון דבריאה כי הכוהין דבי"ע אינם תדירים בעולמות אלו ולא יכצאו בהם כי אם באתערותא דלהתא בסוד מיין נוקבין ואינם בעולמות הללו כי אם בסוד נקודה ולא יתפשטו ויתחזקו רק כשיבואו להם מוחין לפי שנבנו במקום שלא היה שם רשימו כהם וההו סוד גדלות ראשון וקטנות ראשון באכור ודע כי אעפ"י שאכרנו שכפירות בריאה נתקנו בסוד כלים לא היו כלים ממש כי בהיות שהיה הרשימו האמור בהיר וזך כאור בבוא אליו האורת נה' דכלכו' דכלכות כאמור כסעט נכלל עכהם ולא היה הפרש ביניהם והיו אז כפירות בריאה בסוד כפירות שהן ענולות ואח"כ בא נדיד כדי לתקנן ולהבדיל בין הרשימו והכלים ושלח מאור פניו שם הויה כי זעיר נקרא פני המלך להיות שהקוק על מצחו שם הויה ומילואו מאחוריו והורידו בעולם הבריאה הנקרא ה"ר הכורי"ה ושם הויה זה ירד עד היכל אלהי ישראל ואז נרדתו הבדיל הרשימו מן הכלים עצמם ונעשו רישומו זה בסוד הנקודות שהן נשמות האוהיות והכלים עצמם נבדלו ונתעבו ונעשו בסוד האוהיות ואור של הויה זה קצתו נכנס בכלים עצמם ׃ וקצתם נשאר בסוד אור חיצון כי בעולם הבריאה אין שם אור מקיף וכאשר עשה שם הויה הפעולה הזאת חזר למעלה עד היכל קודש הקדשים ונחזרתו הצב המלכיות שבהן בסוד היכל שדם צירוף אותיות נמרובע ולכן כל עולמות בי"ע כולן הן בסוד זעיר שבעה כפירות ולא יותר לכל אחד מהם ודע כי בעולם הבריאה דשם הכולל אותו ושולט בו ומקיפו ונעשה עליו כמין מלבוש הוא שם אכתרי"אל יה"ה צבאות אלהי ישראל והוא סובב כל הכפירות דבריאה ואור של שם זה הוא שראה ר"א כ"ג וכשאמר לו ישמעאל בני ברכני ר"ל שיתעורר בסוד מיין נוקבין וכשנענע לו בראשו ר"ל שהוריד לו שפע מעולם האצילות שעל ראשו ושם זה הוא מסך מבדיל בין עולם הבריאה לעולם האצילות ונקוא אכתרי"אל פירוש כתר שלי הוא אל כי שם אל הוא במלכות דאצילות ויש לו א' בראשו לרמוז לא' של שם ס"ג דאמא שעושין לו מוחין ויוצ' כפפו' טוב שם מבני' ומבנות אתן לו אשר ל"א יכ"רת ונקרא י"ה שהם אבא ואמא ואעפ"י שאמא מקננת בכוחכי"י הוא ע"י אבא והשם שלם הוא בסוד ז"א ונוקביה אשר הם בבריאה ׃ ונקרא צבאות ר"ל אות בצבא שלו שהם הז' היכלות והשמות הללו הם מלבוש לכל עולם הבריאה כי יש לבוש וכיסוי לכל א' מעולמות אבי"ע לבדו ומלבוש הוא אותיות בשלום פי' שנורם שלום מן כוחות המוסאה ועולם היצירה שולט בו ומקיפו וכולל אורתו מטטרון שר הפנים העולה שד' ור"ת מש"ה ונם עולה ב' פעמים זק והוא סובב כפירות דיצירה בסוד ועל מטטרון זה סובב לבוש אשר שמו משפ"ל ונקרא אורפניאל העולה בסנין חשמ"ל ונם מלבוש ומטטרון זה הוא שולט וסובב בעקרו והדיר הוא בז' כפירות דיצירה שהם נג"ת נהי"ם לפי שמטטרון זה הוא זעיר דאצילות ואף על פי שנם אכתריאל בעולם הבריאה הוא משבע כפירות שהם מנדולה ולמטה וכן כנדלפון עולה אליהו זכור לטוב הוא בעשייה אבל אלו דבריאה ויצירה אינם נדיוקנא דזעיר שהם בסוד נקיבות כי כבר אכרנו דאמא מקננת בכורסיא וכן רחל בקננת בעשייה ואין דרך לכנות זכר אלא בשם זכר ונקיבה בשם נקיבה לכן אין מנדלפון נקרא בשם זעיר כי זעיר מקנן ביצירה ׃ אבל המוחין שהם בחב"ד דיצירה אינם לו תדיר רק כשאנו מעוררים מיין דיכרין במיין נוקבין שלנו אז נעשים לו מוחין והוא נכלל עם המוחין ומתעלה ונעשה בסוד דהכבה שם יהו"ה ובסוד דבינה שלו שמועי"אל ומוח דעת שלו מטטרון וזהו שאומר בספר הזוהר זה שכ"י נוטריקון שמועיאל מטטרון יהואל ונרמוז בגלגל על לפי שהעולמות אלו בי"ע נעשו מנה"י דמלכות דמלכות דאצילות כי עיקר שם מלכות הוא ה' ולכך רוב המלאכים שכתוב מסיימים בגלגל על לפי ששרשם מן מלכות זה וכל כפיר' וכפירה דיצירה יוצאים כמה כתות של מלאכים שכוד נופם הוא מעולם היצירה וסוד נשכחן מבריאה העומדים לעשות נסים לישרא"ל והם גיבורי החיל העומדים על הפקודים איש על משמרתו ועבורתו אלו שהם לפנים

ונחזור

לענין ענין העולמות אלו בי"ע עקרם ושרשם אשר

פרק שביעי

עושה היל יתברך יי' לעולם אמן ואמן:

שער עולם הבריאה

מן הפרגוד נקראים משרתיו והם אש להט ואימתן מוסלת על פיהות חמומאה · ואלו שהם חוץ מן הפרגוד ונקראים מלאכי' שנ' עושה מלאכיו רוחות · ואין להם כל כך כוח להלל מלחעות י' ויש רוח רע ורוח טוב · ושם הוא עץ הדעת טוב ורע ממוכים זה לזה אפל לא מעורבים · ואשרי למי היודע סוד עץ הדעת טוב ורע על מתכונתו ולעתיד נאמר מזמור שיר ליום השבת ליום שכלו טוב שבת ומנוחה לחי עולמים :

פרק ח

ונא"לך כי נקודות המלכיות של ה' ספירו' דבריא' נקראו בספר הזו' היכלות וכל היכל והיכל נתקן ונחצב משם ארנות היצולה כמנין היכ"ל שנ' וה' בהיכ"ל קדשו ה"ם מפגיו כל האר"ץ ורע כי מלבר שיש ז' היכלות אלו בבריאה יש עוד במלכות עצמה דבריאה ח' היכלות דהיינו היכל א' נעשה מן חב"ד שלה והוא נמנה בכל הששה עליונים · ומז' ספירות שלה שהם גנ"ת נהי"ם דמלכות דבריאה נעשים ז' היכלות אחרים באופן זה דהיינו שההיכלות העליונים מאירים בספירות דמלכות דבריאה · ומכוח האורתם חוקקים ומוצבי' ז' היכלות במלכות · כי מכח האורת היכל שבנקודת מלכות דגדולה דבריאה נעשה בגדולה דמלכות היכל א' · וכן מכח האורת היכל שבנקודת מלכות דגבורה דבריאה · נעשה גבור' דהיינו מלכות שבו היכל א' וכן כולם · באופן שיש במלכות דבריאה ח' היכלות · א' מחב"ד שלה שאינם מתחלקים לחלקי' מפני שהם המוחין שלה וז' מז' ספירות שלה · אבל הספירות אשר עליה אין בהם אלא היכל א' שממלא נקודת מלכות שלה בל ספירה ולא יותר · לפי שהם זכרים · אבל מלכות שהיא בסוד נקיבה מקבלת ריוקן ההיכלות שלמעלה ממנה · ומכח קבלתה נתקנים בה ההיכלות האמורים · ואלו הן שמות רז"ו היכלות העליונים היכל א' נקרא קודש קדישים והוא נרולת הב' נקרא רצין והוא נבורה · וג' נקרא אהבה והוא ת"ת והוא אהבה רבה של הזהר ויש ג"כ אהבה זוטא בהיכלות הנקיבה · הנקראת אהבת עולם והם מזדווגים והשם הוי"ה עולה ב"פ אהבה נמצא שהשם הוא שלם והכסא נ"כ שלם · היכל ד' נקרא נוגה והוא הוד · הו' עצם השמים והוא יסוד · היכל הז' נקרא היכל אלהי ישראל והוא חב"ד דמלכות · וכן נקראו הז' היכלות התחתונים אף שהאחרון מן הז' התחתונים נקרא לבנ"ת הספיר · וע כי כל היכל והיכל הוא נחצב ונתקן בסוד שם ארנו"ת היצולה כמנין היכ"ל · וכל היכל שבמלכות דבריאה יש בו חדר מיוחד הנקרא מדו"ר שהם ז' מדורים ונקרא ג"ן עד"ן של מטה · ובהם עומדים הנפשות · והמדורין נופלים ויורדים מן ההיכלות ונשארים בראש עולם היצירה · כמו שנבאר בסייעתא דשמיא · ובהיכלות דמלכות עומדים הרוחות ובהיכלות דנג"ת נה"י דבריא' עומדים הנשמות והם נקראים נ"ע העליון ובין המדורין ת' היכלות אלו יש עמור א' הנקרא מפון הר ציון והוא הבריח התיכון המחב' אותם אחד אל אחד והוא ההיכל הה' בעצמו והוא ת"ת ובסוד היכל נקרא אחב"ה · וזרך העמור הזה עולות הרוחות עם הנשמות בשבתות ובחדשי להתעגג מזיו העליון כל א' וא' להיכל הראוי לה ובו עולים מן המדורין אל ההיכלות · ומן ההיכלו' אל ההיכלות העליונות והעמור הזה נזכר בס"ח ות"ל דשמור' בתל' נוונין חיור סימק וירוק דהיינו חדר והיכל שאמרנו למעל' שנעש' מנ' ראשונות דמלכות דבריאה נקרא אלהי ישרא"ל · ונקרא כן לרמוז שנעשה מכח"ב כי שם אלה"י רומז למילוי שם ע"ב מאיר בכתר דמלכות דבריאה · לבן נקרא היכל אלהי ישראל · רומז לחכמה ובינה כמ"ש בס"ה שיר מימינו א"ל משמאלו · כי שיר רומז לחכמה באופן זה · לפי שכמילוי שם ע"ב שבחכמה יש בו ה' יורין עם מלוי היו"ד שהוא ור' שעולה ' וח' יורין כלולים מי' ו' מי' חרי ת"ק ועם הי' אותיות שכמלוי שם ע"ב הרי רקי"ע כמנין שי"ר · וא"ל רומז לבינה באופן זה לפי שכמלוי שם ס"נ שבבינה יש בה ג' יודין וא' אחת חרי א"ל · והי"ו הנותרת ממלוי

שם ס"נ חומות לשורש זעיר שלעולם רישוכו ניכר בבריאה · אחרי לפניך שעם למה יקרא היכל העליון דמלכות דבריא' אלהי ישראל · והיכל התחתון שהוא היכל דמלכות דמלכו' דבריא' נקרא היכל לבנת הספיר וב' היכלות אלו נרמזו בפסוק וירא' את אלה"י ישרא"ל ותחת רגליו כמעשה לבנ"ת הספי"ר ונקרא כן לפי שבו מתלבנים ומתמתקים הגבורות דבריאה · כמו שנרמז במלת לבנת הספי"ר כי מלת לבנת מורה מתוק ולבן · ומלת חספי"ר ה"ס פ"ר י' · ופי' הדבר כי ה"ס עולה כמנין היכ"ל וכמנין ארנ"י · ום"ר רומז לה' גבורות שהם סוד אותיות מנצפ"ך שעולים כמנין פ"ר וי' רומזת לי' אחרונה של שם ע"ב · וכוונת הדבר ליסר כי בהיכל זה שהוא ה"ס מתמתקות ה' גבורו' דבריאה שהם פ"ר · ובסח מתמתקות עם י' אחרונה דשם ע"ב המאירה בהיכל זה דתיאובתא דאבא לגבי ברתא ולכן נראה להם לישרא' כדמות זה דלחורי"ת שנתבררו ונתלבנו עצומותיהם וזהו סוד לשון של זהורי"ת שהיה מתלבן שהיה קשור בפתח ההיכל · כי פתח ההיכל רומז להיכל לבנת הספיר שהוא פתחו ראשון לכל העולמות · לשון עולה שכינ"ה · זהורי"ת רומז אל שם זהרי"אל שהוא בהיכל העליון מן החיצונים · והוא המלבן עצומותיהם של ישראל · וקודם הליבון השם הוא זהרריא"ל עם הר' שהוא אות דין שהם הגבורות וזהו הכוונה שהיו קושרין לשון שחיא השבינה · שבתוך היכל לבנת הספי"ר שהוא חוש שבינה המאירה שם וקושרים אותו עם זה ומורידים שפע ממנו היינו שמלבן עצומותיהם של ישראל ואז נקרא זהריא"ל והר' שהם הגבורות הם ממותקים ומבושמים · וגם צאל"ר כי מלוי שם ארנו"ת עולה רו"ח · ופניצוץ זה יצאה רו"ח ונם שם של ארנות עולה תרי"א שהוא תרגומו של שיר שנאמר זה השער ל"י צדיקים יבואו בו · ונאמר פתחו לי שער"י צר"ק יבוא ב"פ אורח יהיועלייה אינה אלא בשם פ"ב שהוא ב"ם וחסבון יכין ולכן נקרא ארנ"י תרי"א ושיר לכנס לפני ולפנים · והרע"א עם שם קס"ו שהוא אחורים דשם ס"נ שמקבלת מאמא עולה לבנ"ת הספי"ר · וזהו מי שמעמיר בנים הנוגים בעולם נאמר עליהם הנה נחלת יהו"ה בנים שכר פרי הבטן · אשרי הגבר אשר מלא אשפתו מהם לא יבושי כי ידברו את אויבים בשע"ר אזכי"ר י' לעולם אמן ואמן :

פרק ט

והיכל הראשון הוא נקרא היכל לבנת הספיר והי' ראשון לנשמה אשר היא תעלה ממטה למעלה והיא נעשית ממלכות דמלכות דבריאה היא צל מלכות דאצילות וזה אומרו בזוהר פקודי דף רמ"ח ע"א ז"ק היכלא קדמא שירותא נו מהימנותא ואתי איהו שירותא לרזא דמהימנותא ובדרגין דהיינו דמהימנותא לנביאי קשוט והוו חמאן מנו היא אספקלריא דאינה מאירה ר"ל כי זהו היכל הראשון מלמט למעל' להפיל היהין של ישראל ולעליית הנשמות למעלה אחר פטירתם וכן בחייהם בזמן שהם ישנים על מטותיהם וזהו שנ' אין זה כי אם בית אלהי"ם וז"ח שער השמ"ם וכן היא המראה הראשונה לכל תשע מראות להסתכל במלכות דאצילות הנקראת אכפקלריא שאינה מאירה מעצמה רלית לה מגרמה בלום ואעפ"י כן אי אפשר לנביא לראות ולהשיג כי אם המסך והמראה הזה שהוא הלבוש חוץ ער שיחזקאל עמד חרד מלא פחד ואימה ולא יכול לקיים בירושנ' ואראה מראות אלהים ואפול על פני ולא היה יכול לעמוד חוץ ממשה רבינו ע"ה שנ' במראה אליו אתודע ונאמר ושמי יהו"ה לא נודעתי להם כי הכוונות של שם הוי"ה הוי' מאירים דרך המראה בירושה שלימה וברורה בלי פרגוד והיה נגלל מלפניו והמבין יבין ואומרו ובנין דהאי איהו שירותא נו מהימנותא כי ת"ת נקרא אמת ומלכות נקראת אמונ"ה דכתיב "חדשים לבקרים "רבה אמונתיך ר"ת רחי"ל · כתיב החלת דבר" בחשיב דחמא מנו דרגין · ובגין דהושיב חמא מנו דרגא דא דשירותא דכל דרגין למלקא לעילא · יסופא דכל דרגין לנחתא לתתא ובגין דהושיב חמא מנו שירותא דא סופא דכל דרגין אצטריך בנין דישראל

אחרחו ואתמשכו מתמן לתתא לנוקבי תהום אתר דאקרי אשרת אונים בגין דשבקו ולא אתדבקו בהאי אשת חיל וחמא תמן כל אינון היכלין דאינון בסטרא דסמאל דאית ליה היכלין דמסאבו דכלהו מסאבין לכאן דאתדבק בהו ועל דא כתיב קח לך אשרת זונים וברשות הקב"ח עשה כל מה שעשה והוקשה לו וכי נביאת דקשוט אצטריך לרא אלא בגין דאסיר ליה לבר נש לאעלא באינון היכלין בגין דלא יתמשיך אבתרייהו כגוונא דעכיר נח דכתיב וישת מן היין וישכר ויתגל והושע רחיל לאפתחלא באינון היכלין דאסתאבו ואתדבקו ושבקו רזא דמהימנותא בגין לנכר ועל דא חמא מנו היכלא דא שירותא דכל דרגין וכנגד היכל לבנת הספיר יש היכל המסמא אשר שמו היכל שמרי היין הנזכר בפ' פקודי והוא הנקרא היכל נומר בת דבלים והיא אשת זנונים אשר לקח הושע על פי ה' לרמוז שהעם נדבקו בהיכל הטמא הזה ובאלו היכלות נכנס נח לראותם וכמעט שטעה בהם דכתיב וישת מן היין וישכר ויתגל הינו שנרבק בהם והם טמאו אותו וגלו את ערותו וכל זה נרם בעבור שביל בים אבל באברהם נא' ויעל אברם ממצרים אברהם ירד אברהם עלה ונשאר בצרקתו ולא נסמא בגילולי מצרים וביעקב נא' וישת לו עדרים לבדו ולא שתם על צאנלנן כי הוא היה מסדר הקדושה לבדה והטוכחה לבדה בנו בזוהר וכולם צפו במרכבה ולא טעו את עצמם בהיכלות האלה ודע כי בהיכל זה יש בה סור ה' אחרונה של שם הוית ומצל הנגיו"ד וסוגר רגל הה"א והיא הפתח שאינו נפתח לא לפי שזוכה ובפרט לבעלי תשובה כי הוא נקרא שערי דמעה ובפתח הזה מבפנים יש שני מלאכים האחד שמו פתחיון והשני שמו סגרון וחממונה עליהם הוא שהריאל המלאך הנזכר בפ' פקודי בהיכל זה וכשהנשמה יוצאת מן העולה למעל לכנס בנ"ע בתוך היכל לבנת הספיר הזה בא שהרי"ל המלאך שהוא מן הכנהדרין ומעיין אם היא ראויה רומז לפתח"ן שיפתח הפתח ואומר פתחו שערים ויבוא גוי צדיק שומר אמונים ומודיע לפתחון מאיזה מדרינה הוא אם מסאדי דינין או ממאדי דקיסה או מכאדי דצואר או ממאדי דידין או ממאדי דרגלין שכל אלו הם איברי המרכבה כמו שנפרש בסייעתא דעתיק יומיא ודע בשהנשמה היא ראויה זפותח לה פתחון הגן לתוך מוסר אותה לדחמי"ל המלאך כדי להעלותה דרך סכון הר ציון שהוא גן עדן שלמעלה ודע כי בתוך ההיכל זה יש פרוכ"ת אחד שהוא כמו רקיע והוא הנקרא פרגו"ד והפרגוד הזה היו מתנבאים הנביאים בחלום חוץ מן מר"עה שהיה לפנים מן הפרגוד ובפרגוד הזה יש מלאך אחד ממונה ורחמי"אל שמו ומהיכל זה להיכל עצם השמים שהוא למעלה מפנו דהיינו יסוד דכריא יש העסור חלול אשר הוא השער הפונה קדים הסגור שאינו נפתח אלא בחרשים ובשבת וגם בעליית הנשמה בשהיא עולה למעלה מן הי"ה שברק אותה קורם שהרי"ל ומצאה טהורה ומצו לפתחון ופותח לה ותכף מוסר אותה לרחמי"אל והמלאך הזה כיון שרואה שהיא טהורה ונקייה תכף פותח לה אור ועמור החלול ושם הוא צרקי"אל המלביש אותה חלוקא דרבנן מהתורה והמצות שעשה בעה"ז ובאותו החלוק נראין מעשיו למעלה ודע כי עמור החלול הזה הוא שם **וארך** יו"ד משולבות אשה אל אחותה אות אחת מכל שם ויש בו גם כן שמות מלאכים דהיינו לבן והוא שם אה"י ירוק והוא שם יה"ו וגוון אחד נוטה לאדום והוא שם אלו"ה ועוברים הנשמות בחלול זה כדי שלא יראו אותן הקליפות וישלטו בהן ובתוך העמור הזה יש מלאך אחד מסונה והרי"אל שמו ולוקח אותה הנשמה למעלה בהיכל עצם השמים שהוא יסוד דבריאה צל מיסוד דאצילות ושם מושיבין אותה בסקום הראוי לה ואם ח"ו מצא אותה שלא כהוגן תכף ומיד מוסר אותה להמחבלים שהם בהיכל הקליפות הנקר' היכל שמרי היין ח"ו והם עושה בה דין ומשפט עד עת בוא יוד פקודתו ואם הנשמה היא בינונית שהריאל המלאך מכניס אותה לפני ע"א סנהדרין ומסטרון הוא אב"ד והם מעיינים בדינה אם תצאת זכאית בדינה מוסרין אותה לרחמי"אל ורחמי"אל מעיין בדינה ופותח לה שני פתחים אחד דרך גן עדן וא' לגיהנם ושם היא רואה אותו האור הגדול והעגול נדול שיש להצדיקים והאור שבכל חופת הצדיק היא נכוית מאותו האור וכתביית ממעשיו הרעים והוא לה לכפרת עונות ומאותו הפתח של צד השמאל היא רואה הגיהנם ואיך חרשעים נדנים שם ומפחדת ונם זה הפתח מכפר עונותיה ואם בעל התשובה הזה בכה על עונותיו אז פותחים לו שערי דמע"ח שהוא חריוח שיש בין נג של ח' לקו שאינו מחובר שנעשה מן חצל ואותו השיער נקרא שער דמעה וכשנכנס בזה השער אז רחמיאל לוקח אותה ופותח לה מכון הר ציון שהוא העמוד החלול הזה ואז והריאל לוקח אותה ומנחם אותה ופותח לה חלון א' וזורח לה כמו שמש צדקה ומרפא בכנפיה ופורושו כשחעל' הנשמה הזאת להיכל עצם השמים שם יש שני פתחים אחת שהיא מרפא את הנשמה מהצער שעבר עליה בין בחייה בין במותה ומרפא מכאוביה והפתח השני משוך עליה רוחה רחיי מאילנא רחיי ונותן בה כח כדי שיכול לסבול התענוג הנדול להנות מזיו השכינה כי הבעל הרצון ברא דבר המשתו"ל הנבראי ותקנ"ם תאור כדי שיכול לקבל רב טובו בנ"ע דאם לא כן היו ח"ו מתבטלים מרוב האור וגם יצהצה הנרנח"י כל לך שגם הם יהיו שוים להתחבר ולהתענג במה רב טובך אשר צפנת ליריאיך וכן להפך בעונש הרשעים ברא עונשים דקים ונדולי בערך שלא יתבטל הנפ"החוטא והוה שאחז"ל כמו שחק"ב נחן כח בצדיקי לקבל טובתן כך נחן כח ברשעי לקבל פורענותן ואור זה שנותן כח לצדיק לעמור בהיכל המלך ובצחצח את נשמתו נא' בפטוק ועצמותיך יחלץ כמו שנ' וחלץ את הבית ועפר אחר יקח ושח את הבית ר"ל שיחליץ אותם מהנשמיו ויהיה שוה אל הטובה וחקדושה אשר הוא מוכן לקבל שנאמר והשביע באחצחות נפשך ועצמותיך יחליץ והיית כגן רוה וכמוצא מים אשר לא יכזבו מימיו יי' לעולם אמן ואמן:

פרק יא

היכל זה הוא עומד לקבל אור ועטרות מן המעלות של היכל אלהי ישראל וכפרט כשהוא עולה למעלה בעליית שבת וכרומה לו נכללים היכלות הנקיבה בהיכלות הזכר אשה אל אחותה אז נכלל נ"כ היכל לבנת הספיר בהיכל אלהי ישרא והם השכינ הנעור' הראוי לחת לה מבית המלך פ' השכינה דאצילות כשהיא עולה אל המלך ז"א אז גם השכינ נעורות הולכים עמה למעלה והנה לפי שנעשו ממלכו' שבכל ספירות הזכר נקראו כולם נקיבות ונם לפי שעולכות בי"ע נעשו ממלכות דאצילו וזהו שאומר הזו"פ פקודי ז"ק דף רמ"ה ו"ל היכלא דא שירותא דכלא למלקא בדרגין ההוא היכלא דקיימא בנהירו לאחעטרא בדרגוי דאינון דרגין דכתיב ויראו את אלהי ישרא הוא היכל אלהי ישרא שאמרנו והנה בהיכל לבנת הספיר יש בו המלאך טהרי"אל ונקרא כן לפי שמטהר נשמותיהן של נדים הכת הראשונה הם נשמות הגרים אשר עזבו פמלם ודבקו בתורת יי' ונפשם היתה מסטרא אחרא ווכתה לדבק בקדוש לסכת וקות אבי הנר ע"י מעשת שבא לידו כגון שחציל נפש יהודי ונתנו לו שכרו שנודמנה לבנו נפש שיש בה צד קדושה שהיא מהקליפה העליונה חקרובה אל חקודש והניצוץ קדושה מביאו להקדושה להתנייר דקני נפש תחת נפש הכת הב' הם נפשות העשוקים בקליפת נוגה הנקראת מקלא כר שלמא אדם בארם לרע לו כימי תחול שנא' עליהם ראיתי דמעת העשוקים ואין לחם מנחם כאשר נבאר ותנייהו הכת השלישית היא שאם האיש הישראלי תדבק נפשו לאהוב בת אל נכר והיא גם היא לבה גם בו והישראלי הזה בהזדווגו עם אשתו אין יחשוב על משכבו ויהרהר בהנוה הזאת והיא לבה עליו בהזדווגה עם בעלה הנוי בערלה דסמאבא יש כח במחשבתם זה להחליף הנשמו' הואיל ולב האיש הישראלי עליה להוריד הנשמה שיש בה צד קדושה ומתעברת מנשמה זו והבן הנולד מחנויה יהנייר והאיש אשר נלכר בשחת זו חפר היצה"ר דהיה כופר באלהי ישרא רחמנא ליצלן מפני שא"א להפך טומאה למהרה אם לא יהיה בה ניצוץ קדושה ועי"ז נא' והתקדשת והייתם קדושים כי קדוש אני ואחז"ל בכאן שצריך אדם לקדש ולטהר עצמו בשעת חשמיש המטה ולשמש בחזן שהטוב צובר על הרע שהוא סור זה"ג ת"ח מע"ש לע"ש והכוונה השייכות לזה שלמד ישעיהו הנביא ע"ה ליחידי סגולת שחיו בדורו וזהו שאמר הילדים אשר חנן יי' צבאות אותי ונבאר הענין הזה במקומו בעזרת עתיק יומיא וזאת היא חשובת המערכ טוב ברע ותשוב הסוטי' שכבת זרע לבסלה יכוין בברכת מקנץ נדה"י עמנו ישרא הם הנדחים נכנת

שער עולם הבריאה

המא ישראל והנה יכון בברכה לכל הדברים אשר נזכיר ראשונה
בגמלת תק"ע יכון שעולה ב"פ מנצפך עם ה' אותיות כי מנצפ"ך
רומז לה' גבורות שש בהם ימין ושמאל · ולכך נחשבים ב"פ וכן
תק"ע עולה כמנין שמי נפת"לי המכוון גם בזה להוציא ניצוצי
מחרת הנוגעים בנשמת בני ישראל לכלות משע ולהתם חטאת
ובפרט בשעת הזוג אי אפשי שלא יצא שום טפה לאבדון ולילית
מקבל אותם ואין לך חטא הפוגם למעל' יותר כמי שפוגם הברית
קורש רחמנא ליצלן כמו שנבאר בשער תיקוני התשובה בעזרת
עתיק יומיא והנה בכל שאר התיבות יהיו בנגר פניו תמיד עכ"
כוונות אותיות אחה"ע העולה פ"ד כמנין השנים אשר עמר יעקב
שלא ראה קרי · ואחה"ע נקרא אותיות הנרון לפי ששרשם בנרון
ראשא היינו בנקודת בינה שבאמא · וכן עולה ג' פעמים אלהים
כמנין נרון והוא הג' וירידין שבצואר והם נקודים בנקור מוצאי
האותיות דהיינו אחה"ע שעולה הנקור כמנין ב"ן כי כל
הברית אות הוא · " " " נקוד בפתח ובכל הברית אי"ה הוא
בנקור · צירי ואחה"ע זה הוא השורש וממנו יוצאים "שם יח"ו
שם אחי"ח שבין שניהם עולים מ"ב ושם של מ"ב שחוא אבגי"ת
והוא ג"כ מ"ב אותיות שבין ג' שמות הוי עולים פ"ד כמנין אחה"ע
ובשיגיע לפלת קלב צינו יחד יכון בשם חבו שהו' עולה עם
הנקור ע"ב וגם השם הזה הוא סגולתנו · " " להוציא ניצוצי
השחרה השבויים בידי הקליפות וב' פעמים השם הנ' הוא עולה
ל"ב שניים הנוררים אוכל מתוך הפסולה והוא יוצא גם כן מאלו
התיבות דהיינו האות הקדמת לאות האחרון בנוסח וקבצינו
יחד מארבע כנפות הארץ והוא שם א' מע"ב שמות היוצאים
מפסוקים של ווי והוא נרמז כר"ת הפסוק דניל בלע ניקיאנו
לפי שכשהארם מוציא זרע לבטלה או במחשבה פסולה הקליפות
קולטת אותה הנשמה והשפה היוצא ממנו · וכשהוא מכוין כשם
זה כבולעה כך פולטה · והוא ומכמן יורישנו אל · והוא מתקן
את אשר עוות · וקודם התיכת הברכה הזאת יאמר יר"מ יא"א
שכל טפה וטפה שיצאה ממני בין באותם בין ברצון שלא במקום
מצוה · שלמען שמך הגדול היוצא מפסוק דניל בלע ניקיאנו
שתחזירנו למקום הקרוש והטוב בעיניך עשה בא"י מקבץ נדחי
עמו ישראל · וביוצר יכון בנקור שורק של נקור וי"ו בשם זה לפי
שנקור שורק רומז ליסוד והוא המקום אשר חטא בו ובזה יתכפר
לו ואסף נדחיו שנאמר ואנכי נשעתיך שורק כלו זרע אמת והנה
מועלת זאת הכוונה לכל החטאים שנרם שילכו ניצוצי טהרה
והשפע הקרוש להקליפות שנאמר ויבוא חכנעני מלך ערד וילחם
בישראל וישב ממנו שבי ושאר ענייני תשובה חשייבים לזה כגון
"תעניה "שק "ואפר "במקום "חנחת תפילין ר"ת תשו"בה וכרומה
לזה עם הוירויים כבר פירשתי אותם בתיקוני התשובה · ונחזור
לענייננו כבר אמרנו שבחיכל לבנת הספיר ישובות נ' נשמות
של שלשה כתות נרים האמורים והראש שלהם אונקלוס הגר עם
אנשוניום הגר אוהבו של רבינו הקרוש עתה נבאר מה מעשיהם
שמה ואיך נתקנים לעלות למעלה · צאל"ר כי כשאנו מכוונים
בתפילתינו בנוסח ועל נירי הצדק כי צדק הוא מלכות שנא' צדק
לין בה ומשפט הוא זעיר אנפין שנאמר צדק ומשפט מכן כסאך
ובחתימת הברכה יכון בשם הוי"ה נקוד קמץ פתח חירק צירי
ואנחנו ממשיכי' עליהם האורה מלמעלה בעמרם שם · ונפש הגר
שהיא מסכת חשק הישראלי ותגויה כאמור עומרות בהיכל זה עד
עת בוא נפש אביו הישראלי אשר עשה תשובה ואז בעברם בהיכל
זה כי ביום שעוברות כל הנשמות בעליותן למעלה מתקשרת עמו
נפש בנו הגר · שיש לו התחסות עמו ועולות שניהם למעלה
ונחנית זו מזו · ותנין נפש הגר של כת העשוקים האמור סור הדבר
הוא כי הלא ארבעה קליפות סובבות עולם היצירה והעשייה והם
רוח סערה · ענן גרול · אש מתלקחת · וגוגה לו סביב · דכתיב
סביב רשעים יתהלכון · והם אותם שראה יחזקאל הנביא ע"ה ·
וקליפת נוגה לפעמים היא נכללת בקרושה ולפעמים בטומאה ·
והיא השקלא האמורה בזוהר סבא פרשת משפטים וגם בפרשת
ויקחל על פסוק וארא והנה רות סערה ונו' וכל הנפשות ברדתם
למטה בעולם הזה עוברת דרך הקליפה הזאת כי לא ירד רבר
למטה רק דרך הקליפה הזאת ואם האיש התזדווג עם אשתו
יחשוב באיזה מחשבה שאינה טהורה או הנפש הזאת ברדתה
בקליפות נוגה עשוקה שם כי הקליפה חזאת כשנכללת בטומאה
מממאה הנפש הזאת ונקראית עשוקה כי מה פשקה ומה חטאתה
שתכנס בטומאה · ואם הנפש הזאת תבוא בישראלית יהיה הנולר
ממנה רשע או מופר ח"ו · ואם הנפש הזאת העשוקה בטומאה
תבוא בגויה ברוב הימים יתגייר · ואז כשחוזר בתשובה האיש
אשר גרם לנפש הזאת שתתעשק אורות מחשבתו הרעה כאמור ·
נסוד ואתם ירעתם את נפש הגר האמור בסבא פלשון ורע אדם
את חוה אשתו · הנה בעלות נשמתו למעלה בעברה דרך לבנת
הספיר אשר שם נפש הגר מתקשרות יחר אשה באחותה ונהנית
זו מזו · וזהו סוד ענוגן של תלמידי חכמים מערב שבת לערב
שבת לפי שכשבת קליפת נוגה היא נכללת בקרושה ואז אף אם
יחשוב ח"ו איזה מחשבה רעה בהזדווגו עם אשתו לא תתעשק
שום נפש בשבילו · והבת השלישי מנפשות הגרים ראתו בספרא
אחר' כשעוברת דרך שם נפש האיש שגרם' לו להתגייר נכללות
זו בזו ונהנית זו מזו · הרי לפניך הנה תיקון הנ' כתות של גרים ·
ואין עולים למעלה עם נפשות הישראלי והנה כי כל ימי הגיורת
נפשות הגרים בהיכל זה עתים ירועים נפתח להם חלון אי הנקרא
משפ"ך דמש"א · ומשם הגרים רואים הרשעים הנדונים בניהם
והם נותנים תהלה לאל שניצולו · ורע כי בהיכל העליון דמלכות
בריאה שהוא ההיכל הנקרא אלהי ישראל שם ישובות נפשות
הצדיקי' בין קודם בואם לעולם ובין אחרי שובם ממנו ושם נקרא
תחת כסא הכבוד · והמפרש שבין אחרי בואם לעולם הזה
לקודם בואם הוא כי קודם ביאת הנשמה לעולם הזה היא עומדת
בהיכל אלהי ישראל אבל אינה נהנית משרשה העליון שהוא בעולם
האצילות · כי כל הנשמות שרשם הוא בעולם האצילות זו מכקום
אחו מכקום אחר כמו שארז"ל על פסוק איפה היית ביסרי ארץ
שבאדם הראשון שהוא סוד זעיר ראצילו' היו חלויות כל הנשמות
זו בשיעריות זו בעינים זו באונים וכו' ואף על פי ששרש הנשמות
באצילות מעטרה הוא בהיכל זה דאלהי ישראל והן חקוקות בבתולי
היכל זה וקודם בואם לעולם הזה אינה נהנית משרשי העליון אך
אחר שנצרפה בעולם הזה חוזרת למקום מחצבה שנחצבה ממנו
בהיכל זה ונהנית משרשה שבאצילות כמו אם היא מעיינין דהיכל
זה ונהנים גם כן מעיינין דאצילות באופן ששכר גדול נשתכרה
בביאתה לעולם הזה ומקום זה נקרא תחת כסא הכבוד וזהי דוקא
כשווכה אל הקבלה האמיתות הלימוד הזה יועיל לה ל שפע עולם
הסוד להנות ממנו ואחר שעלה כל המעלות ונזרכן כל כך עד
שאינה צריכ' מריוק יותר ולמבין די · ודע כי היכל זה הוא ששושה
ר"ל בעל ששת קצוות שכל קצה וקצה יש בו נשמות זכרים וסביב
הקצה הששי שהוא יסוד יש שם דבר מקיף אותם בסוד נקיבה
מסובב נבר ושם עומדות נפשות הנקיבות וכל נפשות הנקיבות
וכל נפשות הזכרים יורדי ליסוד של היכל זה וכאשר נזנר עליהם
לבוא בעולם הזה יורדת ממנה להיכל לבנת הספיר · וכאשר
יורדות נשמות זכר יורדות גם כן בת זוגו מהנשמות שבמלכות
המובבות ליסוד · וכאן יש להבין סוד יש מי שזוגו בא אצלו · ויש
מי שבא אצל זוגו כי לפעמים מקום נפש הזכר הוא למעלה
מנפש בת זוגו ואם כן הוא בא אצל זוגו · ולפעמים מקום נפש
הנקיבה הוא למעלה מנפש הזכר · ואם כן זוגו בא אצלו ולעולם
יורדות הנפשות זכר ונקיבה להיכל לבנת הספיר · אכנם פשם
מתפרדות זו לצפון וזו לדרום עד עת בוא דבר ' לזוגן · ודע כי
בז' היכלות שישנן מהיכל אלהי ישראל להיכל לבנת הספיר יש
בהן ז' חויות שרשיים ויעקרים וג' חויות מושאלים שיתבארו בעת"ו
ומן חויות אלו יוצאים ועשים נ' מלאכים ששמם מכיים באל וג'
מלאכים אלו מלויים הנשמה ומאירים בה ומגינים עליה כי ג"פ ל
עולה מג"ן ונחקקים בג' פאות חזקן וזהו כור אסור נלוח הפאורת
וז' חויות השרשיים העיקריים הנ"ל מכתם נחקקים בהיכל לבנת
הספיר ז' חויות בחלוף א"ק בב"ר ומהו' חויות מצטרפ"ת אותיות
מכאן ומבאן ונעשים מלאכים הרבה בהיכל לבנת הספיר אשר
שנים מהם שם האחד טהרי"אל והשני יחצפ"רון · וטהריאל וז
יצא מפסוק ורמות על ראשי החיה רקיע כעין הקרח הנורא
נמוו על ראשם למעלה ויוחצפרין יוצא מפסוק ובלבת

חיות ילכו האופנים וכהנשא הרוחות מעל הארץ ינשאו האופנים · ורחמי"ל וסנוני"ה יוצאים מפסוק חוברות אשה אל אחותה כנפיהם לא יסבו בלכתם איש אל עבר פניו ילכו · וכנרלפון יוצא מפסוק וארא על הרקיע אשר על ראש הכרובים כאבן ספיר כמראה דמות נראה על הם · והנה יש בהיכל שלי' ישראל טהרי"אל בסוד שם והוא קבוע ואינו זז משם · אבל בהיכל לבנת הספיר הוא בסוד סלאך ועושה שליחותו · וטהריאל זה נמצא ג"כ בהיכלי יצירה אשר יתבארו לפנינו בע"ה ותחת טהריאל זה יש שבעים מלאכים שכל א' וא' מהם הוא ראש לע' · ותחת יוחצפי"רין יש ל"ב מלאכים · ותחת טהריאל ויוחצפי"רין יש ג' מלאכים העומדים כשבעה מרורין ונקראים סנוניה ורחמי"ל ונקראים כרובים ואינן נקראים סמכין ואינן אפי' זעירי ורחם שמות של סגרלפ"ן כי ששים רבוא שמות יש לו כשהתעלה · ורחמיאל וסנוניה עולים כמנין לילית והם טובים להגן מסנה · ועל ראש סנוניה ורחמיאל יש רקיע הנקרא נז"ק והוא הרקיע שעל ראש הכרובים שבספר יחזקא' · ובזק זה יוצא משם ע"ב בחילוף א"ב ראת בש רחיינו השין והעין מתחלפי בבי"ת וזי"ן רבזק והקוף דבזק מתחלפת ביו"ד דא"ב דאי"ק ויו"ד היא סם נאת בש והיא סם דשמ"ש · ובהרקיע זה רבזק יש מלאך א' הנקרא סהדיאל והוא מעיד על תפילותהם של ישראל אם היא זכה והוא ביד ימיני של סנדלפון · והוא נ"כ משמותיו ויוצא מפסוק ופניהם פרוסות מלמעלה לאיש שתים חוברות איש ושתים מכסות גוויות דנה · וכשבודק התפילות אם אינן כשרות נשארות במקום פסולי המוקדשין שהוא מקום מיוחד שברקיע זה של בזק · ורחמיאל וסנוניה האמורים מלאכתם לבדוק הנשמות אם הם ראויות לעבור ולעלות למעלה והם הנקראים מאונים הנזכר בפ' פקודי בהיכלא קדמאה של ז' היכלות דמלכות וז"ל ואלין אקרון מאזני"ם על דא כתיב במאזנים לעלות ולא אינך דכתיב בהו מאזני צדק כדקאמרן כל אינון דשקלין דא מן דא ולא שקיל דא יתיר מן דא מלקין ואתחברן כחדא פירוש אלו המלאכים הם ממונים להעלות הנשמות שהיו שוקלין מעשיהם במאזנים והם בהיכלות של מלכות אבל בהיכל אלהי ישראל שם ממונים לזווג הנשמות זכר ונקיבה כשיורדים ליעולם הזה והם נקראים שם מאזני צדק · ולא אותם שהם בהיכלות התחתונים אינם ממונים רק על אותם שהיו בעולם הזה ועולים למעלה שוקלים שם מעשיהם במאזנים הנזכרים ואלו התחתונים נקראים בית דין שלמטה אך אפשר דהמלאך שהוא מימין מטה כלפי חסד ומעביר העוונות · אך סנוניה אשר הוא משמאל מרקיע עם סביביו ומעלה הנשמות עד מקום טהרי"ל ושבעים מלאכים אשר תחתיו הנזכרים בזוהר שיר השירים על פסוק כי טובים דודיך מיין ני' שבעים הם השבעים ואחד סנהדרין והדיינים המעיינים ומשניחים על מעשה בני אדם ומחשבותיהם ואשרי למי שהמעיבר על מדותיו שזוכה אל דין המלך עצמו הנקרא ורב חסד ממה כלפי חסד כי מכילין דמלכא עילאה נטו לזכות תדיר והוא כולו צדק ורחמנותא ובדיניה לשבקא' לתוכן וחמאן הרא הוא דכתיב כי יעמד הבליחה ולא עם אחר כי הוא עושה לפנים משורת הדין אבל השבעים וא' מלאכים הם דיינים ונאמר באב בית דין שלהם הגה אנכי שולח מלאך לפניך אל חסר בו כי הוא לא ישא לפשעיכם אעפ"י ששמי בקרבו ולכן נאמר כי טובים דודיך רחמנותיה דקודשא בריך הוא מי"ן יותר משבעים ואחד סנהדרין הנזכרים אשר מספרם שבעים ואחד עם האב בית דין והשר הראשון לשבעים שתחת טהרי"אל נקרא סטטריה והוא האב בית דין וגם הוא יש לו עסק בנשמות ואם הנשמה היא טהורה ויוצאה וכאית מבית דין הגדול הזה אשרי חלקה ומוסרת מיד לרחמיאל והוא מוסר אותה לטהריאל והוא שולח אותה למקום הראוי לה · ואם לאו לפתח חטאת רובץ · ורוסה בא אחריה וגופל אותה מיד סנוניה המוסרה לידו והוא מוסר אותה ליד הנדריני פחירין שבגיהנם · ומי שכבש את יצרו ונמצא צדיק לא די שזוכה לעלות למעלה אלא גם בעלותו לוקח ביד חזקה אותן הנפשות שהם עשוקות ביד הקליפה או ביד רוסה שיש להם זכות תורה ומעשים טובים והוא מעלה אותן כפי מעלתה העולה ורמז לזה יי' ממית ומחיה מוריד שאול ויעל · ודע כי הדין בבית דין של שבעים ואחד זה אף כי יצא הדיוט מכל פקום אחר שקבל עונשו ועלה למעלה והנה מאחר שהיה בידו לעלות עד מקום זה וראי זכיות רבות נמצאו בו כי יש נשמות חיבות שלא יעלו לבית דין זה לידון ולא יכנסו לפנים והרוח חקודש אומרת מה לכם רמום חציתי כי חטאתם כסרום הגידו ותכף אחרי צאתם מן הגוף דומה אותו בהן ומורידם לגיהנם ורחמנא לצלן ועליהם נאמר כן יוריד שאול לא יעלה הם ושלום · ואחרי שבדין של שבעים ואחד זה דנו את הנשמה על המעשים שלה אם נמצאת מהורה וכשירה במעשיה תחר טהרי"אל ומבקר אותה אם הם ושלום נסמאה בהרהורי עבירה כי הבית דין של שבעים ואחד לא הבינו אם הסאה בסחשבה כי אין להם עסק בזה והוא לבדו דן אותה על זה · ואם זכתה היא ונקיה בהרהורי המחשבה הוא פותח לה שער בנ"ע התחתון העשוי בה"א דעיינין ודלית דעיינין סותמה כמו שצירתי בשם חויה דעיינין כי טהרי"אל זה מלבר היותו ראש לשבעים ואחד הוא שוער ושומר פרשה זו בכח שם של ביט שבסצחן ויש בידו שרבים של אש וגם יש לו משרתים · וכלם שרבימי אש בידם וטעם שרבים ופירושו אשר כל אחד ואחד מהם הוא שר בשם שיש לו שם בי"ס כמצחו שעולה א"ך ושם זה יוצ' ממלת שם"ן באת אש והוא טוב לשמירת הדרך ויוצא מפסוק כי חשק ואפלטהו · וטהריאל זה עם משרתיו נקראים סאדי דעיינין לפי שמעיינים בנשמה אחרי שדנו אותם הבית דין של שבעים ואחד ויש להם שם הויה דעיינין שהם כ"ד עינולים · ושלשה חגין על כל עיגול ועינול · וחתנין הללו סתומים בין כרעה דה' לגגה ונפתחים לבעלי תשובה השבים בלי דמעות · אסנם השבים בדמעות עולה בלי מעיק דרך הה"א ופתח פתוחה לפניו והוו נרמז בתלת דמיעה כי יש בה ד' מצר זה וה' מצד אחר · וס"ת הוא כי הדמעות מסירים הרלי"ת מן הה"א ופותח השערי דמעה · והנה ס"ע הוא באמצע לרמז לשם ס"ה ושם ס"ה המאירים בשער הזה והמלאך הממונה על הדמעות הוא רחמיאל כאסור למעלה וכן הצדיקים הסורידים דמעה על איזה צרה פותחים להם כרעיה דה"י הנקרא שערי דמעה והו שאמרו חכמינו ז"ל שערי דמעה לא ננעלו ותחת בית דין של סהריאל יש שני שופרים שם הא' נקרא פלג והשני אצבונה ושני שמות אלו יתנאים מפסוק ויסעו ויחן תחת אלהים על הערים אשר סביבותיהם ולא דרכו אחרי בני יעקב ביושר · ומפסוק ואת האנשים אשר פתח הבית הכו בסנוירים מקטן ועד גדול וילאו למצוא הפתח ישר והפוך ותאומך שני פסוקים אלו דהיינו פסוק ויסעו ישר ופסוק ואת האנשים ישר והפוך אחד עשר פעמים מובטח לו שינצל מכל רע כי הוא סנין למעלה ולמטה · ובאומרו הפסוקים הללו יכוין בשם אלד שעולה אנלא והוא אחר משבעים ושתים שמות היוצאים מפסוקי ויסע ויבוא ויח וגם יאמר אחר עשר פעמי' פסוק כי ביו חשק ואפלטהו ויכוין בשם ביט · ויש לדעת כי טהריאל הנזכר הוא נמצא בשלשה היכלות כי הוא למעלה בהיכל אלהי ישראל · אלא כי שם אינו בסוד סלאך רק בסוד שם · וכל סוד שם הוא חקוק בהיכל זה ואינו זז משם · וכשהוא בסוד סלאך הוא שהולך לעשות שליחותו ואינו קבוע ומצוי שם בקביעות והוא בהיכל לבנת הספיר בסוד סלאך · והוא גם כן בהיכל שבעולם היצירה וכבר אמרנו כי בבהיכלות היותו בהיכל לבנת הספיר הוא סמונע על הנשמות העולים שם מזה העולם · אסנם בבחינת היותו בהיכל אלהי ישראל הוא ממונה על הנשמות היורדות בזה העולם · וראיה לזה מה שאמר על לחנה בהתפללה על זרע אנשים שאמר לה לכי ואלהי ישראל יתן את שאילתך היינו שסהריאל הנזכר שהוא בתוך היכל אלהי ישראל · יתן ארת שאלתך דהיינו שישלח לך נשמה אחרת קדושה שיהיה לה לבן בזה העולם · עוד יש שם בהיכל אלהי ישראל הממונה על הנשמות הראויות לכנס בתוך צדיק היורד בזה העולם והוא הנקרא סטטריה היוצא מפסוק ורז וראיה החיות

שער עולם הבריאה

והיות והנה אופן אחד אצל החיות • אמנם כשמקבל הנשמות דרך כלל בין נשמות של רשעים בין של צדיקים ונקרא אז זהרי"ל ופי' הענין כי סטטוריה הוא רוח ימיני • חהרי"ל הוא שמאלי ובהתחברם יחד ע"ד מ"ש בם"ה בטש רא ברא כורי מאטל"ו טרידה"ה יוצא מהם ב' שמות אחרים שהם אדירי"ה סניני"ה דהיינו בנה האופן מן אל"ף למ"ד יו"ד רי"ש ו"ו ה"ו יוצא שם אדירי"ה • ושם סנוני"ה יוצא בזה האופן סמך מן סטטוריה • נון מן התיבות בסוד ס"ן דא"ת ב"ש מי"ד של זהריא"ל • וכן סמלי"ז"ן של זהרי"אל ו"ן מי"ד של סטטוריה א"א מה"א ג"ב ואדירי"ה חנז"ן ממונה לקחת נשמות נשים הראויות לכנס בגוף צדקניות • וסניני"ה ממונה לקחת נשמות כל הנשים דרך כלל • וסנוני"ן צדקניות ואחרות • ואדיריה וסניניה עולים קדוש"ה • סניניה עולה מקו"ם עם הכולל • אדיריה עולה ב"ת חז"ק • ומשה עולה ג"פ חז"ק • ולפי הדבר כי משה הוא בסוד זעיר שהוא ג' שלישים • אבל אדיריה שממונה על הנקיבות עולת ב"פ חזק לרמוז שחלק אינה כי אם שני שלישי זעיר ולכן נזכר ג"פ ס"ח בפסוק אחד כי ג"פ סנה עולים משה כי סנה עולה חז"ק •

ולמען תצליח את דרכיך ואז ותשכיל שורש של הנשמות אשר אמרנו למעלה • הנתונים בהיכל אלהי ישראל • ובהיכל לבנת הספיר ותדע מי הכניסם לשם קודם שיצאו לאויר העה"ז ולמען תבין גם כן מלאכתם של אלו המלאכים הממונים על הנשמות אימתי ניטית צא"ל כי בשעת בריאת העולם היינו בשעה שנולד אדם הראשון היו כלולים בו כל ס' רבוא של נשמות זכר ונקיבה היו והוו שרשרו רז"ל על פסוק איפה היית ביסרי ארץ אמנם אחר כך כשחטא נחלשו ממנו אותם הנשמות של זכרים וירדו בעולם הבריאה עד היכל אלהי ישראל • והנשמות של הנקיבות נגנזו מן הזכרים וירדו גם המה בדיוטא יותר תחתונה • עד היכל לבנת הספיר • דוגמת מה שנגזרה חוה מאדם קודם החטא לשובה וזה נרמז בתור' באומרו ל' האשה בעצב תלדי בנים כי המם מתחלפו' בכית בא"ב דאל בם והוא כאלו אמר בעצם דהיינו מן היכל עצם השמים שהוא היכל הששי שהוא יסוד ממנו תלדי בנים שהם נשמו' כלומר שלא יבוא לה שום שפע כי אם על ידי יסוד זה מה שלא היה קודם זה שהית' שוה לבעלה והיו משתמשים בכתר א"ע"פ שקודם החטא נ"ב לא היה משמש עמה אדם הראשון אלא על דרך היסור מ"ם לא היה משמש היסור כי אם על ידי פעולת ציור פי' שהיתה מתחלה הטפה הזרעיית באה מהמוח מתוקן ומבושלת לתוך מיעה ומפעם זה היו עולים למטה שנים וירדים ז' מפני שהית' הטפה מבושלת כל צרכה וחכף היתה יולדת • אמנם אחר החטא אותה הטפה הזרעיית נתקלקלה ולא היתה מבושלת כל צרכה אלא היתה ניגרת כמים הניגרים במורד והיתה יורדת עד תרין ביעי דאינון נצח והוד ושם נתבשלת מעט ויוצאה דרך היסור בעצמותי ובתליו ועכ"ז אותה הטפה הזריעית אינה עדין שלימה ובדרך שצריכה בירור יותר לשהיות בתוך מיעה ז' חדשים או ט' או י"ב כנזכר לעיל בחויית זיר באופן שקורם החטא היו כל הנשמו' של זכרים ושל נקבות כלולות יחד בארס ה"א ואחרי החטא נגזרו וירדו בחלקות אלו עד"ו והיה כדי לתלוש אותה מכחלי היכלות אלו להביאם לאויר העה"ז צריך התעוררות עליון • והתעוררות עליון זה מתעורר נ"כ בכל יום שהם בזמן נ' תפילותינו שמאותו התעוררות שלנו מתעורר התעוררות העליון שהוא והי"ן רניו"ן חניו"ן הנ"פ היכלות דר' שמעאל ופי' הדבר ששם ע"ב מאבא ושם ס"נ מאמא הם מתחברים יחד ומאותו התחברות יורד שפע למטה באופן שנבאר והיו"ן זה הוא ההתעוררות של אבא לברר בלי זווג שא"א לבנו שם זיווג ורניו"ן הוא התעוררות שמתעורר' אמא וחבור שניהם יחד נקרא הניו"ן כלומר שהוג' זה לזה מה שבלבם ע"ר והניון לבי לפי שהוא דבר הנסתר שאינו נגלה כלל ולשון וחיו"ן נ"כ הוא לשון חבה שאינה נגלית ורצון וחסר שאינו נגלה כלל ורגיון הוא לשון חבה

ואחבה הוא יותר מגולה מוחיון מלשון נזיה פזיה הנזכ' בגמרא ר"ל יותר עבה מיעט מחיון לשון שהוא לשון קרושה ופרישה דנבים ירובקו באופן שהרגיון זה

של אבא ואמא יורד שפע דרך מעבר ועיר ונוקביה של אצילות ויורד עד עולם הבריאה ושפע הזה הוא שם ע"ב של ו"ן באשר נכאר למטה • שמתפשט ומאיר במכון הר ציון הוא הבריה התיכון זה כדי לחצוב נשמות מתחת כסא הכבוד דהיינו מתחת היכל אלקי ישראל זה • ובן עושה מעשה • שבשמניע לשם הוצב נשמות כפי הקודם שהיו בתחלה קודם שירדו וכפי גודל ההגיון שנתעוררו למעלה נחצבות נשמות לעשרות ולמאות אחר כך כשנחצבו נשמות של זכרים בנוכר הממונים עליהם שהם ב' בחינות במלאך רוח ימיני שהוא סטטורי"ה ורוח שמאלי שהוא זהרי"אל ב"א כפי עבודתו הנזכר לעיל לוקחים הנשמות הללו ומניחים אותם אצלם בהיכל אלקי ישראל עד עת בא דברם • ולבנת הספיר שהריחה ציק קדרה הוא • הוא השפע שבא מלמעלה אשר פעל ועשה כנזכר גם היא מתעוררת לעלות למעל' כדי ליהנות מאור ושפע ההגיון הזה וכן עולה בכח שם מ"ב וע"ר אתמר בספר הזוהר רא נחית ורא סליק פי' רא נחית הוא שם ע"ב רצוני לומר ההגיון זה כשהוא יורד נכנס תוך מכון הר ציון ומעורר שם ע"ב של ו"ן שהוריד ההגיון ובאותו הבח חוצב ותולש נשמות מתחת כ"ה כנזכר והוא רא נחית ורא סליק פירוש לבנת הספיר מחעלת בבח שם מ"ב הנזכר ועולה עד היכל אלהי ישראל ונקרא קודש קדשים שלה ומשם היא מתהנית משפע הגיון זה ונחצבים ממנה נשמות נקיבות דוגמת הזכרים • ואז אדיריה וסניני"ה הממוני' עליהם כנזכר לוקחים אותה ומכניסים אותה למעלה מעט יותר היינו בהיכל אלקי ישראל ולזה ביונו רז"ל באמרם עולה עמו ואינה יורדת • וז"ש הכתוב גם כן מי יעלה עולה מן המדבר פי' מן הדבור היא התפילה שאנו מתפללים וכדאמרן והנה כח הגיון הנז' מדביק כל זכר עם בת זוגתו בהיכל אלקי ישראל זה • וע"ז אז"ל תקבה ישוב ומזווג זיווגי כפני שלפעמי' הזכר מניצוץ גדול בשרשו והנקבה משורש קטן בשרשה לכן נדבקים יחד בסוד זיווג עולה יפה שתהיה כבושה תחתיו • והיינו משה"ל חות דרגא וסב אחתא ולפי שלפעמים שניהם שוים לכן יש ביניה קטטה כי א"א וכו' ולפי שלפעמי' היא יותר עולה בניצוץ ממנו לכן אמרו חז"ל שזהו אחד מג' שחייהם אינם חיים וכ"ז בכוונת המכוין כי בכר אמרנו שצריך התעוררו' תחתון בתפלתינו ולכן אפשר שהכח אדם א' שהוא הסיר שמתפלל ובאותו הרגע נתהוה באותו הגיון הנזכר התעוררות לתלוש נשמה ממקור גדול ואפשר גם כן שבאותו הרגע עצמו באה גם תפלה של נקבה או מעשה טוב בלא תפלה ומעורר נשמה של נקבה ואפשר שלא היה המעש' הטוב ההוא כ"כ חשוב ומפני זה נתהווה ממנו שנחצב נקבה ממקום יותר עב • וגם אף על פי שהוא מאותו מקום עצמו כמו במשל בנשמות דיעיינן דארם הא' שמהם דקות ונסות' וכפי כוונת התפילות והכ"ט יחצבו וק"ל • וכן יוכל להיות להפך שתפלת של נקבה תהיה יותר מעולה באותה עת ובאותה שעת וכן שוה בשוה ולכן מזווגים זווגים כאן וכיוצא בהם ואלו הם פירי פירות של תפלתינו שמורידו' נשמו' והפלאו' העול' • את"כ כשבא דברו הטוב אם הזיווג שלמטה שמזדווגים יחד האדם הנשמי עם אשתו כפי כוונתו הטובה וכשמעלים הטפה ההיא למעלה נזדי' להנשמה לפי חכנת כוונת' וחכותם וכשנגזר מלמעלה נשמה פלוגי' של זכר תרר • מיר יורדים הממוני' על הנשמות הזכרים והנקבות כנזכר ומביאי' ומלוים אותה להיכל לבנת הספיר זה • כדי שירדו ליע"ן והם הם נקראים שושנים המלוים חתן וכלה עד היכל זה • ומשם יפרדו איש מעל אחיו זה זה הוסף פניו לצפון וזה לדרום ולזה רמז הכתוב באמרו ונהר יוצא מערן להשקות את הגן ומשם יפרד והיה לד' ראשים • פירוש כבר אמרנו ששפע ההגיון יורד ונכנס תוך מכון הר ציון שהוא הבריה התיכון ומעורר שם שם של ע"ב ו"ן • ובאותו כח חוצב נשמות וכו' • וכשאלה השמות של ע"ב מאירי' ונכנסי' בו או נקרא בשם נהר • כי כשאינו מתפשט הוא בסוד וא"ו ואז נקרא רקיעין ושמו מוכיח כן שהגה כבר ירעת שהוא בסוד תפארת ותפארת ויסוד כל אחד מהם הם בסוד יה"ו שהם י"ד ה"א וא"ו שעולה במנין ט"ל וכשהוסיף על מכון הר ציון שהוא בסוד תפארת מספר רי"ו שהם אותיות שם ע"ב שמות הקדושי' עלה במנין נהר • לכן גם כן אמרינו שכשאור שפע ההגיון הנזכר בא דרך מכון הר ציון והוא מתפשט למטה לחצוב נשמות וכו' נקרא או בשם נהר תהו כוונת הכתוב ונהר

שהוא מכון הר ציון ויוצא מערך פי' שמקבל האורת שפע ההניון מערך
הוא היכל קודש קדשים העליון כי שם עובר ראשונה שפע ההניון
האחר להשקות את הגן הוא היכל לבנת הספיר שנקרא גן ערן
תחתון ופי' הדבר שגם לבנת הספיר פתהני' משפע ההניון כנזכר
למעלה וזה גם כן להשקות את הגן ומשם יפרד והיה לר' ראשים
ע"ר שאמרנו למעל' כי כאשר בא הרצון מלפניו יתברך שהגשמו'
הללו יצאו לאויר העה"ז עם הגן הזה באות הנשמות זונות זוגורת
ומשם יפרדו וחיו לר' ראשים נפוצות בר' רוחות השמי' וכראמרן.
ונצ"ל כי שם מטטרוניה הוא בסוד זכר ושם אדיר"ה וסניני' האמורי'
הם בסוד נקבה ומזדווגים יחד ברחבו של היכל אלקי ישרא' ונקר'
אותו מקום שמזדווגים רחובות. ולכן רחבת כתיב חסר להוריע
שאינו אלא רחב אחד שהוא
בהיכל אלקי ישראל ומרוב
השמחה כשמזדווגים יחד נולד
מהם אור גדול שמתפשט עד
היכל לבנת הספיר ואור זה הוא
בסוד יסוד כי כל דבר המתפשט
הוא בסוד יסוד הנרמז במשיכו
דוא"ו ונקרא האור הזה בוקי
והוא הבאר אשר חפרו עברי
יצחק ובוקי זר עצמו שוכר
תפילת הצדיקים המתפללים
בחצי הלילה ומעוסקים בתורה
בפלגות ליליא כר אתער רוח
צפון. והבאר שהוא בסוד
האורות הללו נקרא רחובות על
שם מקום האור שנולד משם
רחובות כאמור. והבאר הוא
יסוד כי הפוך באר ויצמ' אבר.
ומלת יפוד עם האותי' והכולל
עולה מילה. והבאר הזה
לפעמים מתקשה ואינו פאיר.
ולפעמים מתפשט ומאיר הרב'
ומתפ שט עד עולם העשי' ובזה
זה יש לו ב' שמות א' מימין והוא
פועצ"ש ואחר משמאל והוא
מגע"ן. ויוצאי מזמור בקראי
ענני אלקים צרקי. וב' שמות
אלו הם מכלל ששת סנד"ל.
אחז' משרתים ראשי פני המלך
פי' ארנמ"ן וסנדל ושמעיאל.
ופני המלך הוא ועיר דבריאה
שכל עולם הבריאה הוא בסוד עיר ופני' הוא שם הוי"ה עקרי כלי
שום מלוי ע"ב ומלאכת השמות הללו לקבל התפלות של צבור
ושע"ש שבצר ימין מקבל תפלות הצדיקים. ושמגע שבצר שמאל
מקבל כל התפלות חק של צדיקים חן של כל אדם חן של זכרים
חן של נקבו' ושומרים כל התפלות ברקיע שהוא בסוד יסוד שלהם
וחרקיע הזה הוא בהיכל אלקי ישראל. והוא יסוד שלהם לפי
שכל מלאך כולל מי' רשם עופרות התפלות עד שהתפללו כל
ישראל ואז בא סנדלפון לקשר כתרים לקונו מתפלות כל ישראל
ואז סע"ש ומגע"ן מעלי' תפלות הצבור עמו כי הם משמרת
סנדלפון עצמו וסרי' למשמרתו
וזה כשאין להם לוזי של אלקי
ישראל. אבל כשיקראים
בלזוי אלקי ישראל כמו סע"ש
אלקי ישראל אז אינם משמרת
סנדלפון רק הם בסוד שרים
גדולי וסנדלפון בעצרו להוליך
התפלות למעלה לוקח תפלות
היחיד המתוקנים אשר ביד
מיכאל ומוליכה עם תפלות

(פי' הדבר יסוד דמלכות דהיינו
אמציעות היכל אלקי ישראל
וחללו של היכל זה הוא רחובות
שיסוד חנקב' הוא רת"ב לאפוקי
יסוד של זכר שהוא קצר ונקרא
באר של יצחק לפי שכל עולם
חבריאה הוא בסוד יצחק לפי
שאמא מקנא בבריאה שהוא
סוד הת' גבורות בעצמם הוא
יצחק. וע"כ על יסוד של לבנת
הספיר רבו עליו הקליפות שיש
שם אחיזה מיעט אל הקליפות
שהוא מתפשט בראש עולם
היצירה ולכך קרא שם היסוד
הזה שמנ"ח אחנם ליסוד זה
דאלקי ישראל שהוא יותר מיעיל
שהוא בעולם הבריאה משם
שאין שם אחיזה בקליפות שהם
עומדים מנגד הרחק בכפתורי
קשת קרא שבה רחובות. ועבדי
יצחק הן הם נהרות הנבוראים
בעצמם שהן הם הנקראים נגות
דאלקי ישרא אחרי שבנו ההיכל
הזה ורמז לזה בנוחנו כזוורת
מחוטבו תבני ההיכל והיו נקראי
עברים כשהיו חיפרים הבאר
הזה היינו שהיו מכים האותיות
אלו באלו והיה מתנוצץ מתוכם
אותיות שכנו היכל זה ע"כ)

(פי' סה שאמרנו קושר כתרים
לקונו הוא כי מהאותיות
שמתחתו מכוונת המתפללי' כן
מן העיסקים בתורה עושה מין
אנודרא שזורה כרמורא כרתר
שעולים על ראש יסור זעיר
ומתארת לוקח אותה בסוד מיין
נוקבין ונעשה הוא ונוקבא מיין
נוקבין לאבא ואימא ואבא ואמ'
מדווגים

הציבור וקושרה לקונו ותפלת
מתוקנת נקרא כשנתבונן בכל
הברכות כלן. וצא"ל כי אפילו
שלא יתכון היחיד בכל הברכו'
בבת אחת רק אם היום יכוין
בברכה א' או ב' וכמו כן למחר
בברכה א' או ב' אחרות ברכות
מצטרפות וכשנמצא שנתבוין
בכל התפלה או מהדי"ע מוסרה
לסנדלפון להוליכה למעל' אבל
כ"ז שלא נתכוין בכולי' מהדי"ע
מעבבת אצלו עד י"ב ואם לא
נתקנה עד היום ההו' או מהדי"ע
משליכה למקו' פסולי המוקדשי'
שהוא לחוץ לרקיע שקבועי' בו
כוכבים ומזלות ואשת זנונים
היא לילות חייבת שיעסורת
ברקיע זה לוקחת תפלת זו וגם
המורים בתורה שלא בהלכה
ועושה מהם רקיעי' אחרים של
שוא. ועולה היא ומילוליתי'
ומשטנת על אותו פלו' כנזכר
בס"ה בפ בראשית. וצא"ל כי
יש ל"ב סדריגות בתפלות כמנין
ל"ב אבני שהם ו' נגרם כמש
בס' שיתבאר לפניו בע"ה
וההוב הוא בנגר הי הפלו' פושעי
ישרא' הכבוני בחלבנ' המעורבת
עם סממני הקטורת. והנזק הזה יסוד שלו שנעשה בעין רקיע
כאמור היא בסוד חיה ונקרא
החיה אשר תחת אלקי ישראל
שאמר יחזקאל וסור חיה הוא
מעילם היציר שהוא מעם נשמי
יותר סבריאה. וכשיורד מיציר'
לעשייה. הוא בסוד אופן
שהוא יותר נשמי ותחת החיה
הזאת יש ד' שורות של אופנים
שהחיה הזאת שורה עליהם והם
מרכבה לחיה זו. וכל שורה
הוא ג' אופני' משולבי' זה בתוך
זה כמ"ש כאשר יהיה האופן
בתוך האופן. באופן שיש כאן
ב' שורות אלו של אופני' ש"ב
אופני' ג' סכל שורה אחר סג'
למזרח וכן למערב וכן לכל ד'
רוחות ומ"ב אופנים הללו
מצניצצים ל"ב שמות עיקרים
ווי"ו מתפשט עד תחת ל"ב מולו'
שבעול' הנלגלים ומחשורה שהיא ג' אופנים של צד דרום מתפשט
ומתנוצץ ל"ב שמות מכל אחר מהם שהם ר"ו ומחשורה שהיא ג'
אופנים של צד צפון מתפשט ומתנוצץ מ"ב שמות מכל אחר מ'
מהם שהם קכ"ו כמנין שם ארנו"ת בשיר מריבו אחר א"ר ארנ'
ארנ"י. ומחשורה שהיא ג' אופנים של צד מזרח מתפשט ומתנוצץ
כ"ב שמות מכל א' מהם שהם ס"ו כמנין שם ארנות עם הכולל.
ומחשורה שהיא ג' אופנים של צד מערב מהפשט ומתנוצץ פ"ו
שמות מכל אחד מהם שהם כמנין חר"ן וכמנין ב"פ ה' הוא אלקים
בגימטריא חר"ן באופן שכל שמות המתפשטי' ומתנוצצי' מהאופני'
הללו הם ר"ו קכ"ו ס"ו חר"ן גימטריא חרס ו כמנין שהא אלפין
שכל אלף עולה ק"א ו' מעמים אלף עולה תרס"ו וכן יש בפסוק
בראשית ו' אלפי"ן רמז לו' אלפי"ן שמהם נתהוה העולם כאשר
יתבאר. ומלבר השמות הללו עוד יוצאים מהאופני' שע"ה מלאכי'

מזדווגים ומוריד שפע מארץ
ומלאים רישא דזעיר מן הפל
דהיינו מסלא דברהלאה מסלא
רישא דזעיר אנפין ועיד לחקל
תפוחין דהיא נוקבא. ומסדה
לכל העולמו' ורבו של סנדלפון
הוא יסור חי עלמין כנזכ' בס"ה
בפי' על רישא דיסור חי עלמין
והשעה שסנדלפון קושר
כתרים היא כי משיעלה עמוד
השחר עד שעה חצי אחרי
מסתין לצבור אם יתפללו בתוך
הזמן הזה שיקרבם לפניו יתברך
ואם לא יתפללו בתוך הזמן הזה
צופין אותה עד תפילת מנחה
וערבי' של אותו היום וכהזו סוד
הדין אם שכח להתפלל תפלת
שחרית אז מתפלל מנחה שתי'
וכמקריבי' ביו' שלאחריו ולפעמי'
כשהצבור כול' או רובם מכוונ'
בתפלת מנחה כראוי מקריבים
לפניו ית"ב בשעה שנאכרת
ותפילת יחיד כשהיא סובה לא
שאינה נאסרת עם הצבור צופ'
סהריל עם תפלות צבור שאינה
נאסרים בזמנם ומקריבים בנז'
ביום של אחריו:

כמנין אבני שוהם וכנגדם ממש
ופירושו הוא כנגד ל"ב שמות
של שבטים שנתקנו עליהם
בסוד האפור וכנגד ל"ב ציוקפי
היה אשר הם תריסר בני
דעלמא דאתי שעבר בהם
רשב"י ע"ה ולא עבר בהם ארם
בר אבהתא ויש בעץ החיים
הוא היוה י"ב שערים והוא הכוך
של העיר שראה יחזקאל שער
ראובן אחד וגו' הוא כוך שכל
הנשמות עולים אל פתחו אשר
שם עומד ראש שבטו כנגן
ראובן וכו' ולכן יש גם כן י"ב
מנהגים של תפילות משנים זה
מה ואין לארם למנוע שום א'
מהם או לבטלו.

שער עולם הבריאה

שמש כמנין חשמ"ל היינו מהנ' מזרחיי ל"ו מכל א' מהם שהם
ק"ח • ומהנ' צפוני ל"א מכ"א מהם שהם צ"נ ומהנ' מערביי לשון
מב"א מהם שהם צ' • ומהנ' דרומיים כ"ט מכ"א מהם שהם פ"ז
ס"ה כמנין חשמ"ל • וכשסנר"ל עולה כל שע"ח מלאכים ושמות
אלו נכללים בו והשמות הללו נזכרי' בספר הברית מגה' • ושם א'
מהם אורפני"אל כמנין חשמ"ל וכולל כולם ביצירה: וצ"אל כי
הנ' אופנים הדרומיים האמורים שעושי' אופן א' שיש לה ע"ב
שמות לכ"א מהם כאכור שורש והתהות הע"ב שמות אלו רואה
משם הוי"ה דזיגיר ואהי"ה דאמא ואדנות דרחל שבכל אופן ואופן
מנ' לו באופן עצמו ומי"ב אותיות של ג' שמות אלו שבנוף האופן
ואותיות שאחרי האותיות אלו השמות כנגד אותיות שאחרי אותיו'
שם הוי"ה הם כוז"ו והם בצד ימין של האופן והאותיות שלפני
והאותיות אלו השמות כנגד אותיות שם הוי"ה הם טרה"ר והם בצד
שמאל של האופן וכן עזה"ר כל האותיות שאחרי האותיות אלו
הנ' שמות הו"ה א"ך ואד"ן הם בצד ימין של האופן ואותיו' שלפני
נ' שמות הללו הם בצד שמאל נמצא לכל אופן כ"ד אותיות "ב
מימין וכ"ה משמאל והשורש אינו בחשבון ולפי שכל אופן מנ'
אופנים ררומים כ"א ואחר כלול מחבירו נמצא שב"א כלול
מנ' וא"כ יש לב"א ג"פ כ"ר שהם ע"ב אותיות לכ"א וא' מהם
ומע"ב אותיו' הללו של כ"א וא' מהם ע' התנוצות יוצאי' ע"ב שמו'
שם א' מכל אות וכל שם מנ' אותיו' באופן שיש להם ר"ו שמות
סדור התנוצו' הוא כי כל הגלגלי' ואופנים וכל הנופי' הן נשמיים
הן רוחניי' ואפי' יודי' מרכבה לא יתנועעו כי אם ע"י שיר' שהיא
התנוצו' והתנוצו' ח הוא כי מכלי אותיו' שמו' ו ומכלי המלוי
עד א"ם מצטרפי' שמות ומלאכים והצטרפותם יש מהם מכל אות
שלישית יש מהם מכל אות רביעי' והתנוצות אותיות אלו הוא
המעורר שכל אדם בעמדו לעיין על ד"ת ואלו היה אדם מסתכל
יפה כאשר יעיין בד"ת יראה אותיו' הגיוצו' המתנוצצי' והמתנוצצות
זה מתנועעי' האופני' הללו בסדר שירה והאופנים האלו תמיד
לא יחשו בין ביום ובין בלילה והם השומרים האמורים בספר
הברית סנוחה שנא' על חומותיך ירושלים הפקדתי שומרים והם
מזכירים חרבן הבית לפניו ית' והם נקראים שומרי החומות לפי
שהם שומרים חומות הקדושה לבל תקרב אליהם הקליפו' ובאמרנו
הפסוק הזה בכקר בסדר החרבן מתעוררים האופנים ראשלו
להתנוצץ בו • ואלו של מ"ב שמות שבצד צפון ויוצאים משם
של מ"ב של "אנא "בכח "אדיריריו "בהיריריו "גיהיריריו "יגבהיריה
"תלמיה "צנתניה "קדמיה "רגהיה "עריריה "שתניה "טהטיה "נהרי'
"נסמריה "נעריה "דוחריה "יעליה "כנסיה "שגיונית "בפליה "טורדי'
"רמיה "ציציה "תחבהביה "גלגליה "חוניה "קתקיה "בהיה •
"שבטביה "ננגניה "עמיה "יהויה "גודמיה "למדיה "פקודקוריה
"וזהר "זהריה "קוליה "שתהוריריה "קדשיה "והאליליה "צעריה
"יהדיה "תמתליה • ובכל אחר ואחר מנ' אופנים צפונים יש
אלו המ"ב שמות רק שהם משוני' בנקודות שהם בין הכל קל' ומה'
מתנוצצים מלאכים עד אין חקר וכלם משפיעים ומהנוצצים נזה
העולם והניצוצי' של מ"ב שמות הללו הי' מנשבים בכנורו של
דוד עד שהיה מנגן מאליו ושמות אלו יוצאים ממזמור על נהרות
בבל וממזמור אלהים באו גוים בנחלתך • והם מעוררים
זמאירים כח האדם בשבוכ' על חרבן ב"ה וסוד כנור של דוד הוא
יסוד דמלכות דבריאה הנקרא רעיו שהוא תרגום של רצון • ורצון
הוא יסוד • ויסוד זה מהתנוצצות אותי' הללו היה משורר בעין
שיר האמור • וכנור של דוד היה דוגמתו ויעתה נבאר הארות
שמות רוח מזרחית שאמרנו והם כ"ב אותיות של שם אנקפ"ם
פסת"ם פמפ"ם ריונכי"ם ויוצאים מפסוק יברכך ככתוב בספר
בליאה • ושרשו הוא בחסד דזיגיר כי זיגיר הוא סוד הזורע
שבכחב שהם כ"ב אותיות ואח"כ כתפשט בדיקנא דזיגיר בכל
כ"ב תיקוני אחר שקבל ד' תיקונים מאריך כי זיגיר אין לו רק ס'
תיקונים ואחר כך יורד לרחל ואח"כ נקבע בעולם הבריאה •
ויורד אחר כך עד סוף עולם הבריאה ונחקק בראש מטטר"ון
שבבר נודע שראש מטטר"ון נחשב בעולם הבריאה ובשרשו
מתעלה נקרא ראש מקום הרמ"ה היינו מקום ומצמ"ה דהיינו כי
עולה עד זעיר והוא רפאים וחשבו אף הם בענקים רפאים דהיינו

מיטטר"ון עם האותיות כי לפעמים נקרא מיטטרון ביוד למעליות'
שיש לו שפע מיצר ספירו' דאצילות שלמעלה ממנו היינו כשעול'
בעולם הבריאה ומקבל שם מוחין • ולפעמים לנריינות' כשמקבל
מנקודת מלכות שבמלכות שביצשיי' שהוא בסוד יו"ד שחרחורת
אז הוא לנריעות' וע"ו אמרנו בס"ה פ' בראשי' כר' היא בנקודת
יו"ד אמרה כנסת ישראל אל תראני שאני שחרחורת • וכן
בפסוק ויבן ה' אלקים את הצלע כר' היא בנקודת יו"ד • ויבואה
אל האדם כר' היא בסוד פרצוף ורפאים לשון רבים רומז וכולל
גם כן סגד"ל שבעולם העשיי' כי כשעולם שניהם למעלה יחשבו
אף הם כענקים שהם מהר"אל • ומלאכים אחרים שאמרנו
שבעולם הבריאה • ומשם אנק"חם זה נמשכים כ"ב אותיות
התורה בצורתם דלתתא כי למעלה בב"ע הם בצורה אחרת והם
כ"ב אלפ"א ביתות וצורתה מחלפת ושלמעלה משתמשים בו
המלאכים וזהו סוד "בראשית "ברא "אלקים "את שהם ב' אלפ"ין
וב' ביתי"ן להורות לב' צורות אלפ"א בית"ות א' רוחניות למעלה
וא' גשמית לתתא • ומכ"ב אותיות אלו נמשכים כ"ח מלאכים
וכל צבא מעלה בכלל כי כלם נקראים מלאכים וכ"ח מלאכים
הללו הם סוד נקודת התורה שהם כנגן מנקודת קמץ נעשרת נ'
מלאכים קמצ"אל מלכ"אל צדק"אל שהם ר"ת קמץ • ומפרשת
פתחיה וכו' כנזכר תיקון ז"ח וכ"א מהמלאכים הללו יש לו אותיות
שהיא ראשית שמו חקוקה על מצחו • ונקודת החטף כנגן
חטף קמץ חטף פתח מולידי' מלאכים כמנין אותיות חטף פתח
חטף קמץ שהם ו' בכל א' מהם שכ"א כלול מ' שנאמר שש
כנפים שש כנפים לא' שהם ל"ו מלאכים וחטף סגול שהוא ז'
אותיות מולידים ז' מלאכים כ"א כלול מ"ו שהם מ"ב מלאכים
והן הם ז' מלאכים מז' שמות של אבנ"חץ • והנקודות שיוצאים
מהם מלאכים אלו הם ט' קמ"ץ פת"ח ציר"י סנו"ל שב"א חול"ם
חי"רק ונ' נקודות קבוץ נקודות שורק הוא נקרא בינינו האשבנזים
מלאפום • וההפרש שבין זה לזה • שהמלאכים מחולקים בשמם
וזהו קבוץ שפתים וזהו ריק נמור נמשך מגבורה והמלאכים שלו
נמשכים מגבורה לפי שהם בסוד הור כשהם בסוד נקורה והיינו
יו"ד שחרחורת והור הוא נקורה ג' דרך הקו ולכן ג' נקודות דין
בסוד נבורה אמנם שורק הוא בסוד יסוד פי שכל ויו"ד כזה מלאפו'
בוא"ו הוא בסוד יסוד : והיוד שהוא פנימיותו היינו ת"ת שלו
הוא בסוד נקורה ולכן שור"ק הוא בסוד רחמים • ואלו הנקודות
הם אופנים פועלים פעולתם ולפי כוונת המתפלל או הפועל בא
פתחון שהוא שומר פתח היכל המלך בעולם היצירה כנו' בתקון
ח' ורופק על הפתח ואומר פתחו שערים ויבא גוי צדיק כדי
שיפתחו השערים לשוא ומחכוין כהוגן ובפרט לאותיו' שמתכוונ'
לענות צ' אמן שבכל יום והמרבה הרי זה משובח • ומה טוב
ומה נעי' שיכוין אדם בניקוד אמנים למלאכים בהנקורות
האמורים ועליו נאמר ומשכילים יזהירו כזוהר הרקיע כלומר
המשכילים ומסתכלים בניצוצות בנקודת אופנים אלו ושמות
נורם שיתנוצצו זה בזה • ויוצאים מהתנוצצות זה מלאכים
רבים ומביא הארה גדולה לנשמתו • וצ"אל כי אלו המלאכים
של נקודות יורדים גם כן עד עולם העשייה עד הארץ נשמירת
לפעמים כדי לעשות פעולתם אלא כי אחר כך שובלים בגהי'
דינור שס"ח פעמים כרי להטהר מריח גופני שנתלבשו בעה"ז
ובטבילה זו מתחדשים • ועתה נבאר הארת שמות רוח
מערבית שאמרנו שהם פ"ו כמנין שם אקים ואלו הם א' אל"ף למ"ד
פ"א • למ"ד מ"ם דל"ת פ"א אל"ף למ"ד מ"ם דל"ת מ"ם מ"ם דל"ת
מ"ם מ"ם דל"ת למ"ד תי"ו ה"ה ה"ה ה"ה • יו"ד וא"ו רל"ת •
וא"ו אל"ף וא"ו רל"ת למ"ד תי"ו • מ"ם מ"ם מ"ם מ"ם : שהם
מילוי דמילוי • אבל המלוי הראשון הוא בלבד כזה אל"ף למ"ד
ה"ה יו"ד מ"ם • והמלוי הכ' הוא אל"ף למ"ד פ"א למ"ד מ"ם
דל"ת . ה"ה ה"ה • יו"ד וא"ו רל"ת מ"ם מ"ם • והמלוי הג'
הוא הכתוב לעיל : וכ"א מהמלאכים היוצא"ב מהתנוצצות זה
יש לו אות א' מהאותיות הנ"ל בראש שמו חקוק במצחו ומסיימים
כלם בנ' אותיות ב"ה הוא כיצד מאות האל"ף יוצא שם אבאנב"ב
אחר כך מאות הלמ"ד לבל"ביב מאות הפ"א פבפב"יב וכן כלם
ע"ז הסדר וב' אלפ"ין של אבאנ"ב הם כנגד ב' אלפ"ין בפסוק

יבראשית יברא אלקים את וכן ב' הכי'תן וב' תנותרים בשמות
הנ"ל הוא כנגד י"ב נבולי אלכסון כס"ש עיר בס"ד · ואחרי
אשר ביארנו שמות אופנים המרכבה תנ"ל יש לדעת כי מלבד
אלו יש לכ"א מהם שם אחר שתופף עליו וסוכך אותו ומאיר
בתוכו וד' שמות הללו הם אלו היינו כרוזי דרומית יש אתי"אל
פי' כשם שיש שם יה"ו בזעיר כך יש שם אהי"ה ראהי"ה בזעיר דחכונ'
באופן שאל"ף ה"י יו"ד הם סזעיר דחכונה ג' משם אדנות א"ל
רמז למלכות כנ"ל · ומרו"ח כיערכי קרומי"אל ויוצא בזה
האופן כשם אדנות ותליה כזה היינו אל"ף דל"ת נו"ן יו"ד ·
ה"א וא"ו ה"א · היינו"ק דקרומי"אל כהחלפי' ביו"ד עקרית
ויהוה"ה כסוד איק · ד' בד' עקרת דאדנו"ת · ו' בוי"ו כלולי יו"ד
דאדנו"ת מתחלף בזו של הנון דאדנות באלפא ביתא
דבוש"ף יו"ד היא היו"ד עקרת דאדנות · וכן סדוה מזרחית
יש שם יאהוה"י ויתא משם ס"ה הנ"ל היינו היו"ד יוצא באל"ף
של הא אחרונ' של מ"ת וכתחלפ' ביו"ד בסוד איק אל"ף היא אל"ף
ראשונה של ארנות"ה היא ההא העקרית ראשונה דהויה
כנ"ל · והי עקרת דהוי"ה · גו"נ"ן עקרת דאדנות · ה' עקרת
אחרונה דהוי"ה אלף כי' יוצא מאלף ראשונה דהא דהויה
ומתחלפת בסוד איק ראשונה דהא דהויה הרי לך שם זה מהיכן
יצא · והרוח צפונית הוא שם זה יהרונ"ה ויוצא בזה האופן מב'
שמות הנ"ל היינו כי א' של מלוי וא"ו דהויה היא יו"ד בסוד איק
ה' יוצאה מד' של כלולי יוד דאדנות בסוד אחור שאחור הה"א היא
ד' ר' מדל"ת של כלולי יוד דהוי"ה וא"ו מוא"ו אחרונה של מילוי
וא"ו דהוי"ה נו"ן מנו"ן אחרונה של ארנות · יו"ד יוצאה בזה האופן
תי"ו של דל"ת דאדנות מתחלפות באלף ראש בש והאלף חוזרת
להיות יו"ד סוד איק · ה' בסוד אותיות אחור שהא' דסוד הוית
נשאר משם ס"ה ל"ק ל' ו' ולם"ד היא למ"ד דקרומי"אל הוא"ו
דיוד דאדנות בום"ף · והב' באלף ראשונה דאחור הוא אל דקרומי"אל
נשאר ם' ל' שהם א"ל דאותי"אל חיינו ל' כ"ל בפ"א נסוד בו"ף
והב' באלף :

פרק יב

וראוי לדעת כי השם הששי בהיכל לבנת הספיר הנזכר
לעיל הוא שם הוית וארנוס משולבים בסדרן כזה
יאחדונ"הי ושם זה הוא החופף עליו ומאיר בו ושם זה אינו נכנס
למי שהוא מעותר לקבל כל צורה שתבא בלומר כשבא לו איזה
שפע מנשמות הצדיקים ומעשים מתחתונים ומן כן מנשמות
עליונים לפיכך בא לו הנקור חשיך לו וכן כשבאים לו נשמות
הנקיבות בנזכר לעיל לפי שהשם שהוא סנוקד אינו סוכן לקבל
שום ניקוד אותר אעפ"י שבא לו שפע אותר · ומטעם זה אין לו
שם שכולל לבנת הספיר כמו שם אלהי ישראל ששמו אכתרי"אל
והשם הששי של היכל אלהי ישראל החופף עליו ומאיר בו הוא
שם הוית וארנות משולבים בסדרן כנ"ל יאהד"ונהי ושם ההויה
הוא בניקוד יו"ד ראשונה קמץ ה' צירי ו' קמץ ה' חולם נקוד קמץ
הוא רקיע וניצוץ היינו שחקו הוא רקיע והנקודה שתחתיו ה"א
הניצוץ והרקיע הזה הוא רקיע שתחת הבוק הנ"ל · וליהוית
שרקיע זה הוא מקום שמתקבצים ונשטעים שם אורות כל
ההיכלות העליונים לכן נקר' הרקיע הזה אכתרי"אל בשם הכולל
כל עולם הבריאה אעפ"י שהוא אינו אלא חלק קטן מסנוי
והרקיע הזה יוצאה ניקוד או ניצוץ או שהוא סוד מני"ן ארי"ך
מתוברים יחד אחור כנגד אחור זכהיותם כן מתאברי' יחד נק'
הניצוץ ההוא אדרי"דין ונקוד אלו מני"ניה ואדי"ריה לפי
הניצוץ שפתחת הה"א הנקודה שעתה באים אחד כזה רי'
הצירי שמתחת הה"א הנקודה דנמו"ס וסוד אחור כנגד אחור
הימנית אל עין הקורא היא שם הוא דין ואינו מוליד שפע ולא
יהדרי"אל מהנקודה השמאלית אותיות אחרונות ע"כ
היא אהדרי"אל ו' שם זה נקרא
אהדרי"אל בסוד דין וכשהוא מקבל החסרים מתחלפת הזי"ן
בי"ד שהיא חסר ואז נקרא
יהדרי"אל ורע כינקודת צירי כלומ' שלקחו סוד אלקי עמה
נקראת הירק טרול לפי שהיא שכן שניה יחד עם אלקי עילי

כדמות חירק עם יו"ד ואלו הב'
שרפי' הם מלאך א' אלא שהינין
שלו נקרא יהדרי"אל ושל שכאו
נקרא אחרי"אל ולכן נקר' הצי'רי
חירק גדול לפי שהוא נקו' אחר
אע"פ שיש בו כ' שכות כאמור
ונקוד הקמ"ץ שתחת הוא"ו הקו
שלו שהוא רקיע הוא שם יצצי"ה
צצי"ה ושם זה יוצא ממלת ויצץ
שבפסוק ויוצא פרח ויצ"ץ ציץ
דהינו יציץ עם שם י"ה ואת"ב
צירוף אחר ממל' זו שהוא צצ"י
עם כולת שם י"ה והצירף הראשון הוא ימיני · והב' הוא שמאלי
והנקודה שתחת הרקיע הזה נקרא שביב ולא ניצוץ · והחפרש
שכשניהם הוא כי ניצוץ הוא כדמות קו היוצא וכתפרש מהאור
ואינו נפרד ממנו · והשביב הוא דבר הנפרד מהאור ולכן
הנקודה הזאת נקרא להשם בפני עצמה שהוא זה טבריהוצא
ושם זה חוץ משם יה"ו הוא ר"ת של כמה שמות שהן אלה ט' מן
טוביאל · ב' מן בהדרין · הצ' כן צבאות · א' מאלקים ונקודה
שורק שבת"א הוא שם אזבוגה :

פרק יג

וצריך אתה לדע כי היכל לבנת הספיר
בהריחה ציקי קדירה שהוא
התחברות עולמות העליונים
זכר ונקבה כאמור שכהחברים
יחד מכח מיין נוקבין גם היא
התאוה להתחבר ולדבקא רוח
ברוחא (בסוד נשים שאננות)
עם היכל עצם השמי' שלמעלה
ממנה שהוא בסוד יסוד דמלכו'
וסוד התרכבות זה אינו זיתג כי
הזיווג הוא בזכר ונקבה ולהולי'
אבל זה אינו אלא התחברות
לדבקא רוח ברוח ומניצוץ
התחברות זה דהיכל לבנת
הספיר עם עצם השמי' שלמעל'
ממנה כתהוה מהם שם
אהדהני"א שהו' מחוב' סב' שמו'
משם ארנות דלבנת הספיר
ושם ההא"ל דבעצם השמים
והוא רוח בסוד מלאך ובמקום
הזה כרמו צנור שי"ן מתדבקת
הרוחות אשר בלבנת הכפי' עם
ברוחא ולכן שם זה עולה ק"ו
שהוא קו וסולם לעלות לעצם
השמים והיודע לכוין כשם זה
כראוי יכול לדבקא רוחא
ברוח היינו להדבק ברוחו נפש
צדיק או חסיד או בכל אשר
יתפוץ כי בכוחתו ידבק ויעורר
הבלא דגרמי שעומד תמיד
בבית הקברות אצל גוף חמרי
והבלא דנרמי יעורר הנפש
שבג"ע של מטה ונפש לרוח שהוא במכון הר ציון ורוח זה ידבק
ברוח הסכוך וצנור זה שהוא
אה"דהניאל יש בו ד' שמש והו
הותמות וגושפנקא דשמי' ואלו
הן סדרום יש בו שם והורם

במנין אדרי"דין וגם שאמרנו
למעלה שנקראים עם שם י"ד
יום כ"א עכשיו שהם אחו' כנגד
אחור בכוד דין שם י"ה חל"ף
הלך לו והכעב שהם באי באופן
בסוד דין הוא כי לפי שהם שם
בכוד נקודה קבוע ההת הרקיע
וכל קבוע שאינו מתנועע
ומחפשט הוא בכוד דין · כי
החכד כשבעבו הוא להתפשט
עד כאן ·

אסנם הנשמה אינו מתלבשת
בו לפי שהנפשה כוזיע לרוח
הצריק
צור"פק

צור"פק ויוצא מפסוק האלם'
בית רחילי' הוי מפסוק צרופה
אמרתך מאוד ר' מן ואל דוגל
מפי רבר אמת ר' מן ראה אנכי
החליטים מן שוטפה ודרש
למדני ק' מן קראתיך הושיעני
ואשמרה ונקודתו כנקור מקורו
ושם צורפ"ק אע"פ שאמרנו

שיוצא מפסוקי הא"ב אם הוא צורת"ק יוצא מפסוק צור ר"ת עזרה
חתו' בליסודי וקיחי לה' ואם הוא צורט"ק יוצא מפסוק הצור
תמים פעלו כי כל דרכיו משפט צריק וישר הוא ומצפין
צור זה יש בו שם וחותם אזובו"ה ויוצא מפסוק אז ישיר משה
ובני ישראל את השירה הזאת לה' ויאמרו לאמר אשירה ל"ה' כי
גאה ומזמרת צור זה יש בו שם וחותם אהו"ה ויוצא מאת השמים
זאת הארץ וממערב יש בו שם וחותם אכגר"ה ויוצא ממזמו שיר
המעלות אל ה' בצרתה־לי נבוי"כ ובי אדבר והי' יוצא מהאחרונה
של השם ראל ה' בצרה' ונקודם בנקור מקורם וסוד תותמו אלו
הוא כי היכל לבנת הספיר נקראי אספקלרי' שאינה מאירה לפי
דלית לה מגרמה כלו' ותקרא ג"כ מראה שבתוכה מתנבאים כל
הנביאים זהה במראה אליו אתודע כיהיינו מראה היינו אספקלרי'
ומרע"ה היה מתנבא באספקלריא המאירה היינו על היכל קדש
הקדשים והיינו שאהז"ל משה זכה לכינה פי' בינ' שהיא אריך של
בריאה שהיא מג' מוחין דבריא' נכללים בבינה בסוד ג' רישין כמו
אריך עצמו באצילות ולזה לפעמים נאמר וידבר אלקים ל משה
שהוא אריך זה ולפעמים וידבר ה ל משה שהוא בסוד חכמ' מתוך
בינה וכשהו' אומר ויאמר אל משה הוא בסוד רישא דלאו רישא
שהוא בסוד כתר דבריאה אמנם כל המראות היו מתוך בינה ור'
חותמות הללו כשהנבי' מתפשט מכחותיו ומחבודד כדי להשיג
הנבואה או ר' חותמות הללו מבהי"ק' ומאירים בלבנת הספיר זה
באופן שמסתכל בהיכל זה כפ' כיתו ושרש נשמתו וחותמות אלו
משתמש נ"כ לאיש אשר יחפוץ להסתכל במרכבה כ"א יחפוץ
להתבונן בצד מזרח צריך שיכוין בחותם מזרחי האמור וידענו
היטב וכשיודענו ויהיה נגד פני נשמתו בצפייתו במרכב' תראנו
לשוסרים ולא יכלו אז לעכב ע' השרי' הממוני' לשמו המרכבה
וכן אם יחפוץ להתבונן במרכבה בצד מיערב וכן כלם וגם חותמו'
אלו חותמי' ונוהגים גבול לר' רוחות העולם שלא יעברו אר"ת
גבולם והשומרים השומרים את המרכבה שצריך להראות ל"הם
החותמות הם י"ר מלאכים (יסוף שהם השר) בכל צדיו ורמז
לזה ודור מגן בי"ר כי בצפייתו במרכב היה מגנן ומשתמש בי"ר
שומרים אלו זעומדים תמיד תחת ר' חותמו' האמורים והם שרים
גדולים מאור ולמיעלה מי"ר שרים אלו שבכל רוח יוצר יש באכצין
"ר שרי' גדולים ונקראי' שמשי' עליוני' והם עומדים באוהל על
הי"ר שבכל רוח באופן שיש כאן ע' שרים י"ר לכל רוח הרי נ"ן
וי"ר מלמעלה הרי כאן שבעים והם הע' שרים האמורים נכ"מ
וכנגד ע' שרים אלו יש ע' שרים בסטרא אוחרא שהם שרי אומות
וכ"א משפיע לאומתו והי"ר עליונים של קליפה הם של שיניר וי"נ
נלווי' אליהם באומנתם והי"ר מזרחי' הם פרס ומדי וי"ג אומות
נכללים באומנת' ושל דרום הם ישכיעל וי"נ אומו' נכללי' באומנת'
והצפוני' הם בבל וי"נ אומו' נכללים באומנת' וכשהם לוחמי' למס'
לוחמי' גם למעלה אלו השרים וכלם אינ' מתקוטטי' לתת ממשל'
או גדולה כ"א כשביל ישראל:

פרק יר

עד עתה דבריני בהיכל לבנת הספיר והיכל אלקי ישראל
ועתה נדבר בהיכל עצם השמים שעל לבנת
הספיר שהיא בסוד יסוד דמלכות בעצם השמים זה יש בו שלשה
מלאכים הנקראים שמשי' שם הא' אורפני' אל ויוצא כפסוק
הכתוב במרכבה שני' יחזקאל סימן ז' וארואה והנה ד' אופני' כ"ם
אצל והוא ממונ' על היכל זה ושולט עליו' והשמש הב' נקרא
יוצפח"רון ויוצא משם זה יופי' אל שר החכמה ומי שלא עסק
בחכמה זו בשעת מיתתו אע"פי שיש בידו תורה וט"ם יפי' אל
זה רוחה אותו לחתן והשרפי' שהחתי' שהם כלם בעלי שש
כנפי' שרפי' אותו בהכלי כנפיהם ולפי שעסק בתורה הוא הזוהר
ומתחרש וחוזרים השרפים ושורפים אותו והזוהר הרקיע שנתן
הש"י שתתגלגל נפשו ביניה"ז והם הנשמות החושקות בחכמה זו'
והשמש הג' נקרא הדרני"אל והוא כמנין אלקי' בסלוי יורין שעולה
ברחמים וג' שמשי' אלו הם ברוא דחשמ"ל ר"ל שהם שורש
ונקורה שממנו יוצא החשמ"ל כי מנ' שמות חללו יוצאים ו' שמות
שיעולים כמנין חשמ"ל שהוא מלבוש יעולם חיצירה שכן כל בוש
עולה חשמ"ל ' ואלו הן השמות שיעולים כמנין חשמ"ל'

ובתיכל זה רעצם השמים האמור יש בו ג"כ שם יה"ו במל"אין
שיעולה ט"ל באופן זה לפי שבהיכל הזה יש בו ג' פתחים ר"ת רחת
הימיני הוא בסוד יו"ד ומעונה עליו יתפתח"רון והוא סנור הפרצת
האמצעי ממונ' עליו אורפני"אל והוא בסוד ה"א והוא פרצת
לרוחה יהפתח השמאלי הוא בסוד וא"ו סנור וממונ' עליו הדרני"אל
השם חזה עולה אלהים ביורין ועולה ג"כ מצפ"ץ ועול"ג כ"ם כרחמים
והוא אלהים אשר היא בבריאה והוא מעלת התקיעה לפני כסא
הכבוד הדרני"אל והם פותחים השערים לחרא ויום כמ"ש
לפנינו בעורת רשם וג' מלאכים אלו שסם עולה חקל"א
לפי שהם מאירי' במלכות דבריאה הנקרא חקל תפוחין קדישין'
ודע כשנהרג אדם ח"ו מישראל ע"י א"ה אע"פ שאינו צריק כיון
שקבל עליו עתש כזה שנהרג בלא משפט מיד בא אורפני"אל זה
וליקח נשמתו ותכף מתעורר יוצפח"רון לקראתו ולוקח ראיש
חזה מיר אורפני"אל ' ומכניסה בפתח שהוא ממונה עליו וחוקק
נשמתו ומה שאירע בה בפורפיר' דמלכא שהי' בצד דרום ופורפיר'
זו היא שם אלקים במלי אהי"ן כי שם זה נקרא פורפיר' דמלכא
ונקרא בגר תכלת ואת"כ מבהיק יותר ונקרא גור דלוק ולעתיד
לבוא יתלבש הב"ה לבוש אדום זה ותקם דם עכריו השפוך אדום
טור סדוע אדים ללבושך ונשמה זו תואיל ונזקק ליחקק בפורפיר'
זו נזדככה ומתגרלת אע"פי שאין בה מעשים ולטובתה נשבר
ונהרגה ואחרי שנחקקה נותנים אותה בחופה הראויה לה לפי
ערכה כי יש בהיכל זה חופות רבות של אור ולפי שאין בה מעשים
נכוית בחופה זו ומצטערת ומתבייש ממיעשיה ובזה מקבלת עונשה
שם ' ואז כשקבלה עונשה פותחין לה חלון א' בהיכל זה שהוא
בסוד ו"ר שהם בצורת ה"א ו"ר זהו מלוי יו"ד דיהו' ומחלון זה
בא לו קורת רוח ואור מנ"ע ונותן כח בת לישב בחופה הזו ' ואור
זה הבא לי' דרך חלון נקרא רוח חיים ' ודע שאם הרוצה הוא
יחודי והזר בו ועשה תשובה אז בזמן לו הב"ח מי שהורגו ובזה
יכופר לו עון ואין לו תקנה אלא כזה שנאמר ולארץ לא יכופ' כ"א
בדם שופכו אבל הרציחה שירצת בה הרוצח כפי גודל חשובתו
כך תהיה רציחתו ' כלומר אויהיה נרצח ע"י ארם או הוא
ביצמו יפול על החרב והסוד שתראה כמה אנשים שנחרגי'
התך קמן ע"י חרב או סכין במתכוון או שלא במתכוון ומתי ובשביל
חתוך זה א"א שימות מיתה פתאומי איזה מיתה שאינו טבעית תרצ"ח
בא לו בשביל רציחה שרצת ואם רוצח עשה תשובה וימות מיתה'
טבעית דע כי מוכרח הוא שיבא בגלגול למות מיתת רציחה אך
התשובה כתרי' לחגן מן הפורענות עד עתה דברנו בהיכל עצם
השמים שעל לבנת הספיר שהוא בסוד יסוד דמלכות ועתה נדבר
בהיכל עצם השמים שעל היכל אלקי ישראל שהוא בסוד יסוד
דבריאה הנקרא ג"כ עצם השמים ' דע כי בהיכל זה יש בו ג"כ
ג' פתחים בסוד שם יה"ו במלואו שעולה ט"ל הפתח הימין בסוד
יו"ד והאמצעי בסוד ה"א והשמאלי בסוד וא"ו וניקוד שם דיה"ו וזה
י' בחירק וה' בקמץ ו' שבא וכל אותיות חמלוי וגם האחרונות
בחולם כזה יו"ד הא ואו החירק הוא סוד אור שם יצפח"רון
דרקיע הקמץ הוא בהרירו"ן והניצוץ שתחתיו הוא שם בי"ה
והנה ר"הוא יוצא ג"כ מפסוק חנה מקום אתי רק האלף של אתי
הוא יותר בו משם יהצצביריון וחשב"א הוא סוד שם יהצצביריון
היינו הנקודה היצליונה ויוצא מפסוק ראפר יה הנת מקום ארצ"ך
ונצבת על הצור והנקורה התחתונה הוא סוד שם יאחצצב"רון
וחולם המלוי הוא סוד שם כוז"ו ויוצא מפסוק חרמ"בן ושם בת"ן
הוא לעולם כרעת זיניר שבא אליו מטל"א. דברולה"א ' ולבן

ניקוד

הצריק ורוח הצריק לרוחו של
אדם זה באמצעית והיכל זה
וזהו סוד ששמע את הקו מדבר
אליו שאינו אומר מדבר אליו
אלא מדבר והיינו השכינ' תיחה
מתלבשת בתוכו וממנה שומע
את הקול '

בקוד החלם הוא בת"ת לרמז לרעת שבראש' ולעולם הוא שם ולצה רמזו חז"ל באמר' מל אינו נעצר שהו' רמז לטל דכרולחא זה: ושם כמו זה עולה בא"ת ב"ש בכמנין' היות רמז שהוא כולל הכל והוא כולל הה' חסדים והה' נבורות (כתוהוא כריעת זעיר ולכן כולל אליו ה' היות חסדים וה' היות נבורות כמנין כ"ר בא"ת ב"ש כי הוא המחלק החסדים והנבורו' כירוע בליכודי האר' בכנפי יונה) ובפתח של צר ימין שהוא בסור יו"ד לפנים היכנו' צעדים שהוא כבדריגת חסר דהיכל זה יש בו שם כוח"ו שיוצא מפסוק וברוח הש"ל על הכתונה באופן זה: כי של ני'כתו ושם זה נקרא לישן שב ט"ל חי' והוא ט"ל שתהי' בו הכ"ח להחיות המתים ושל זה יהק פט"לא רבדולחא טבריאשא ולא אתיידע כי גם שם הוא בסור שם כוח"ו זה שיעולה ט"ל ונקרא כוס תנחומין שהוא הסך כוס התרעלה כוס תנחומים עולה בני'חמ"ר ובגימטרי' שבש ושבש הוא יסוד בכ"ס ונקרא חיין כי חיין במילואו הוא חית יוד יוד נון עולה תקסר כמו תנחומין עולה ג"כ תקפר ונקרא חי' חי' ותרין פעמים חי הוא שם משכות הקודש ונקרא יסוד חי לפי ששם יה"ו מלאהוא ביסוד והכלוי מלבד האותיות השרשיות עולים חי' ושם זה של כוח"ו מכתק השל"ך דינים היוצרים ונמשכים מאבא באמור באוררא דנשא ושל"ך דינים אלו הם הרינים מל"ב נתיבות חכמה כ"א כלולה מי' עולה ש"ך חיבו שברישא ראין יש א' כזו אלף ואות' האל"ף מכח שתצייה מכוסה מרישא דאריך נשאר חציי מגולה ברישא ראין מרישא ראין להיות שהוא ענול ליה נתעקמה האלף מעם ובאה באלבסון א' ואח"כ ברישא דאריך נתענל בסוד הז' תיקונים שנבנסו בו מרישא ראין שהם נ"ס קר"ע פ"ח ונשת האלף דרך רחבה כלומר יו"ד למיעלה וי"ד למטה ויו"ו באלכסון ואחת חצורה עצמה נזכרת בזהר פ' בראשית והוא הרקיע הסבדיל בין מים למים דהיינו התרין יודי"ן שהם בסור מים שהם חסדים והי"ו בפרשת התחלוקת ביניהם והם המים תיליונים ומים תחתוני'הנו' בפ' בראשית: והרקיע מבדיל וחציה הראשון שהוא יו"ד מחצי ו"ו פי' הי"ו נחלקת לב' מהם חסדים ויוד מחצי ו"ו הב'הם בסוד ר"ן מפני שנכנסו בארך הארוך הוא הביטה כנודע את"ב גם אותו חצי העליונה שהוא "וראין נבנפים נ"כ בראש בארוך בסוד האורה ומפני זה נעשו גם הם שם בארוך דין והם ה"ל"נ אלקים דבראשית ולהיות שם בארוך שאע"פ שהוא ביניה דהוא בסוד כתר ולכן השינים שרומזים לל"ב אלקי' אלו הם לבנים אע"פ שהם קשים שהם דינים אבל הם בסוד יו"ן להוותם באים מרישא ראין דחיינויו"ד ול"ב פעמים יו"ד עולה ש"ך והוא ממתק גם כן הש"ך דינין דזעיר כי בזעיר יש שם גם כן ש"ך דינין ל"פי של"ב נתיבות חכמה מאירות בו וגם בזעיר יש בו סוד ה"ל"ב שינים שנמשכים מאותם שלמעלה ממנו שהם ראבא אבל אינם באים לו אלא אחרי הניקת ההנדלה שאלולי כן לא היה לו כח לסבול אותם לזה הילד אין לו שיניים כ"א אחרי הניקה זמן רב מעט מעט כדי שיוכל לסבול ובזעיר הם נחלקים חציים שהם כמנין עץ הם בת"ת דנער ישראל וחציי' בת"ת דיעקב כי כמו ששרשם הם נחלקים למעלה כך הם נחלקים למטה ומפני זה הם נחלקים בפה שהם למטה' מוחנו' ה' בכל צד וב' תניכי' שהם מסוכות לשוחנות א' לימין וא' לשמאל וד' שניים שהם ו' נקן למעלה: וכלם יורדים מזעיר ליסור זה דבריאה הנקרא עצם השמים: ושם כוח"ו זה ממתיקם וב"פ ש"ך א' דאבא עצמו וא' דזעיר עולים שמש לכן כולם נשמכים ביסוד זה שהוא שמש צדקה: ול"ב נתיבות חכמה נמשכים מאות אל"ף של אלקים לב' כזו ﬠ והאסור הל"ב שיני' והוא הל"ב אלקים שבמעשה בראשית:

פרק טו

ובהיכל ה' של עצם השמי' חציין ממנ'עליו תשלם בעזה השמי' התחתון פתחיו אורפנ'אל השולט בעזה השמי' התחתון ויש לו כאן ב' שמשים תחתיו שיתבארו לפנינו בע"ת ומלאכתו במקום הזה לקבל נשמות הרוני ב"ד שמיתתם כפרתם והיום הם עבורים ולא לעה"ב וגם מקבל נשמות מי שהוסמת על ידי א"ה ויש בו קצת זכות יותר מהראשונים ושעם למה עלות כאן נשמו' הללו ולא בעצם השמי' התחתון לפי שיש בהם יותר זכו' מהראשוני' ובהיכל זה יש שם חופות כמו בתחתון רק שהם כ"כ זכרת ובחירות שנראות כאחת ואין הפרש בין זו לזו ובהיות הנשמו' הללו בהיכל זה פותחין להן ה' חלונות והן סוד ה' אותיות של מלוי שם יה"ו (מלוי שם יה"ו הם הכש אותיות כזה יו"ד ה"א וא"ו) ורמז לזה משניח מן (החלונות הוא אותיות ה' חלונות רמז שם ה' אותיות של מילוי יהו בלתי אותיות השורש) ומחלונות אלו רואו' ומסתכלות בצדיקים העוסדים בנ"ע ובכבוד הנעשים להם כפני מעשיהם הטובים והם מתביישות בראות הכבוד הזה וסצטערות הרבה ונחשב הצער הזה להן לכפרה ואחר שקבלו עונש זה באמור אז בא אורפניאל זה לוקח הארה משם כחו ומשקרי אותם כוס תנחומים תונתן להם חיים וכח לעסור בהיכל המלך ואורפניאל זה מלאכתו נ"כ לקבץ כל זכיות ישרא' ולהניא לפניו ית' ובזמן שישראל עושים רצונו של מקום אז אורו עצום וכחו חוק מאור ונקדא פום מסלל דכרבן אבל כשה"ו אין ישרא' ינשק רצונו אז אורו חשוך ולכן אורפניאל זה הוא ברוא דחשמ"ל שפי' חז"ל עתים חשי' עתים מסללות שכשישראל ישרים וטובים הוא מסלל דובר שלום לכל זרע ישראל' ואם ח"ו אינם טובים אז הוא חש ושותק יכושרא ח"ו שתסלא האל"ת זעם ועברה על בניו הוא מתאמץ להתפלל בערם ואומר לפניו רש"ע למה לן שנאת על זרע יעקב למה לך תתרות עם בני ישראל דתתר תתר ר"ל אם ח"ו נשבעת לחביא עליהם איזו גזירה התר שבועתך שמן כך וכן שמן אכתריאל זה ה' צבאות אלקי ישראל יוצר בראשית המלא רחמים יהוה"ק אלקי ישראל המלא רחמים על בניך בני אברהם יצחק ויעקב הם מיר יוצאים מתחת כ"ת דהיינו מתחת אכתריאל זה כדמות ב' יודות שהן בסוד תרין הי"ן של שם והוי"ה ומקבל הפלתו ומכור ואל תשבח שאמרנו למעלה שאורפניאל זה יש לו ב' שמשים תחתיו אשר שמם כשם רבבו שם חשמש שביסין אכתריאל יה"ה צבאות אלקי ישראל' ושם ב' שנשמואל יהוה"ק אלקי ישראל בשם רכם שלמעלה שהזכיר אורפניאל בתפלתו כאפור כי תפלתו נוכח פניו רבו ולא נוכח השמשי' אע"פי ששמם כשם רבו וכשאורפניאל מתפלל תפלת זו גם הם מתעוררים ומתפללים עמו ואחו סוף שצריך להעמיד א' ביסין וא' בשמאל חש"ן בשעת התפלה כמ"ש ואהרן וחור תמכו בידיו:

פרק יז

ועתה נחזור לדבר בהיכל עצם השמים התחתון שהוא בסוד יסוד דמלכות שנקרא זהר עצם השמים והעליון נקרא עצם השמים ושעם למה נקרא זה זהר השמים דע כי בהיכל זהר עצם השמים יש בתוכו ב' מלאכים לכל רוח סד' רוחותיו שכ"א מב' מלאכים אלו יש ב' מלאכים תתיהו ושם ב"ב שבמזרח שם האי יהרני"ל ויוצא מפסוק ורחב החצר לפאת קדמה מזרחה נ' אמה: ומ"ו אמה קלעי לכתף עמודיהם נ' לאחריהם נ' וס"ם של ואהרן"הם היא בפקים יו"ד בא"ת ב"ש ושם הב' נזורי"ת יוצאים מפסוק זה עצמו ורחב החצר לפאת קדמה מזרחה נ' אמה ומ"ו אמה קלעי לכתף ר' של ורת"ב מתחלפת בנ' בא"ת ב"ש וס"ם של מזרחה מתחלפ' ביו"ד בא"ת ב"ש ושם הב' דרומי' אהרי"אל בהי"אל ויוצא מפסוק ועשית א"ת החצר המשכן לפאת נגב"ה חמשת קלעי לחצר שש משזר מאה באמה אורך לפאת הארה וס"ם של באה מתחלפת ביו"ד בא"ת ב"ש וד' מלאכים אלו מזרחי' ודרומי' הם ממוני' לקבל קול החי' בעת לרת כשעה שישובת על המשכב ומביאי קולה לפני הקב"ה ופותח את רחמה והיודע לכוין בר' שמות הללו ושרשם יעילי למקשה לילד ד' מלאכים אלו נקראים אבנים לפי שמוכנים אל אשה בהקשות' בלרתה אם תקרא אל ה' ומניעים ומתפללים עליה: ומאל י"ת כשישמע קול החיה אומר מה הקול ורזזה באזני ור' מלאכי' מושיעין זה קול אשה פלוני' ואז הקב"ה מתמל' רחמים ורע כי א' מן מלאכי' שתחת נזור' והוא מיכאל אבל אינו מיכל חשר הנדול והוא מסונה לקבל קול איילה הצועקת בלרת ומביא קולה לפני נזריה ונזור'

סביא לפניו יתברך ומרחם על היה ויש לאיילות השחר פרט׳ לפי שהיא רומזת לרחל וללאה ולכנסת ישראל ולמלכות . ולבינה והוא כמו סוד קן צפור שלאחר מנדלפון הוא ממונה על העופרת וכשארם לוקח הבנים ומשלח האם היא צועקת ובא סנדלפון ומקדים לפניו קול הצפור זה ואומר לו כמו שזאת היא צועקת על בניה וקולה בא אליך כן יעלה לפניך קול רחל שמבכה על בניה ומלמד זכות על ישראל וכן ממש הוא סור איילות א שכמו שהיא בצער הלידה כן כנסת ישראל כמו הרה תקרי׳ללדת תחיל ותזעוק בחבליה מהצער שמצערת בא נחש שאותיות נחש הוא משיח כמו דנביש אותה לפתוח רחמה כמו כן משיח מעורר בקול השופר לפתוח ממקור אסיר דהיינו בניה והיא רומזת לכלם מפני שכלם נדרדו ממקומ׳בשעת החורבן והם צועקים מצער גליותינו :

פרק יז

ובחוות שבהיכל זה נשמעות תפלות אלו לבן נקרא אזני ה׳ ושם ב׳מלאכים שבצפון שם ח״א חלחלי״אל ויוצא מפסוק זכן לפאת צפון באורך קלעים מאה אורך ועמודיו ך׳ וארניהם ך׳נחשת וי העמודים וחשוקיהם כסף וכ״ף היא ללמד בפאת בש׳ ושם הב׳קרספיה״אל ויוצא מפסוק זה עצמו וכן לפאת צפון באורך קלעים מאה אורך ועמודיו ך׳ואדניהם ך׳ נחשת וי׳ העמודים וחשוקיהם כסף . וכף ארוכה של באורך היא מתחלפת בלמד כאת בש ושם ב׳מלאכים שכמערב שם חאחר סוגרי״ה ויוצא מפסוק זרוחב החצר לפאת ים קלעים נ׳ באמה עמודיהם י׳ וארניהם י׳ח׳של ורוחב מתחלפת בסמך באת בש׳ וכן ר׳של ורוחב מתחלפים בנ׳באת בש׳ וכן ק׳של קלעים מתחלפת בד׳ באת בש׳ ושם הב׳גדרי״ה יוצא מפסוק זה ואח״כ החצר לפאת ים קלעים נ׳אמה עמודיהם י׳ואדניהם י׳ ור׳של החצר מחלפות בנ׳ באת בש׳ ור׳מלאכים של צפון ושל מערב הם ממונים לקבל פיפי הדמים היוצאי׳ מהתינוק וגימול ומקריבים אות׳ לפני הק״בה ואז הוא יתברך מתמלא רחמים על ישראל ומרחם עליהם ולפי שהיכל זה בסור יסור כאמור לכן מקבלים המלאכים שבו הדם היוצא מהמילה׳ שהוא סור יסור גם כן כנוצץ ונם בהיכל זה יש בו סור דמו של יצחק אבינו ע״ה׳ וצא״ל כי היכל זהר עצם השמים שהוא תתחתן וכמו כן היכל עצם השמים העליון כ״א מהם כולל ב׳היכלות שהם היכלו׳ נ״ה שיעליו כלומר שמתפשטים בתוכו ער שכמעט נכללים בו וע״י היכל זה אשר הוא בסור יסור פועלים פיעולות׳כי כל היורד למטה לא ירד אלא דרך היסוד כאמור וזה פי׳ מה שאמרנו למעלה שיש בעצם השמים העליון והתחתון נ׳ פתחים כי הפתח האמצעי הוא פתח היכל יסור עצמו והפתח שבצד ימין הוא פתח וצינור שממנו יורד השפע מהיכל נצח להיכל יסור זה׳ ופתח שבצד שמאל הוא פתח וצנור שממנו יורד השפע פהיכל הוד להיכל יסור זה ואע״פי שהיכלו׳ נ״ה פועלים פיעולתם על ידי היכל יסור ס״מ הם יורדים למטה וארוכים הם מהיכל יסור כמו שירבי אדם ארוכים מאבר האדם ומבשרי אחזה אלות והיכלי נ״ח נקראים חמוקי ירכין ונקראים היכל זכות והיכל נוצח׳ ומה שאמרנו בס״ה הוא אינון נפקין ואחרינין עיילין ומרי דרגין הם הנשמות היולות ויורדות בסור מ״ן בהיכלי נ״ה שנקראים רגלים׳ וכשישראל בגלות אורפני׳אל הממונה על היכל יסור שהוא עצם השמים אורו חשוך והוא מכוסה מב׳ היכלות דנ״ה אלו ובמעט אינו נראה והיכל יסור נקרא עצם השמים לפי שהוא סנף ועצמות ת״ח כי ברא כריעא דאבוהי וגוף וברית השבינן חד׳ והמלאכים הממונים בהיכל זה שהם ה׳האמורים יוצאים מפסוקי המשכן כאמור ל״פי שהמשכן הוא סור מלכות לכן משכן ר״ת מטה שלחן נסא מנורה לפי שכל הדברים הללו רומזים למלכות׳

וכנגד אמרנו שבהיכל עצם השמים זה יש בו מלבושים הרוקים היינו חלוקא דרבנן וכ״א כפי זכותו וכפי מה שיתעסק בתורה ונתעסק במצות אותן האותיות שקרא בפיו בתורה בע״ז וצרופית והאותיות שנתהוו מתפלותיו ום״ם כלם נאדגי׳יחד בסור מלבוש שהוא רוא דחשמל שהוא לבוש לכל עולם היצירי׳וכל סור מלבוש הוא משם כי חשמל נימטריא מלבוש חשבניה דרין בחושבניה דרין הה סור ויתתיבו כמו לבוש ועליהם ממונה צדיקיא״ל דומז לזה צדק לבשתי וילבישני וגו׳בנזכר בזוהר בפ׳בראשית על פסוק מגדל עוז שם י״ בו ירוץ צדיק ונשגב הצריק שהוסיף על צירופי׳ אותיות התורה הפסוק זה כנראה שם אותיות ת׳צריק שהוא סור צדקיאל צדיקי׳ . וצירוף אותיות פסוק המגדול הוא סור המגדול ההוא שהוא מלבוש הצדיק׳ברוא דחשמל כמו שיתבאר וצא״ל כי שמות המלאכים מזהיר׳שהם יהדניאל עוזריה עולים כמנין אמת שהוא א״ך פעמים א״ך ויהדניאל עולה ק׳ כמנין מיכאל עם מ״ק שלו והב׳עודפים הם להסיר כולל של א׳ולהוסיף על האחר וק׳ זה הוא עולה כמנין ב״ן נ״ח שהוא שם ההויה שנקרא כ״ן נח ויתבאר זה עם הספרי׳האלה אי״ח וגוזריה עולה רל״א שהוא רל״א שיערי׳ חגתבארים בס״י ושל רזיים אהריא עולה גבריא עם הכולל ברהיא עולה אוריאל היינו רמ״ח היינו אברהם והוא שולט על כל רמ״ח איברי אדם ועולים שניהם יחד רן אמת היינו מלוי ההויה שעולה רן ואן פעמים אך ואו הו׳יחד עולים תתק״לו כמנין שלום כי הם טרתומיאה״ק כנר עולם ת״ר ועולים כמנין ק״ל חיה רע״ל משכר בסכנה שאלו הד׳ממונים על היה היולדת בצער כאמור ע״ש בספר הזו״ פ׳ פקודי ושל צפון שהם חלחליאל קרספיהאל חלחליאל עולה קי״ שהו׳דמע באת בש ועם נ׳אותיות עולה גם כן קי״ וקרספיהאל עולה תפ״ו במנין חשניים אלו עולה יחד תר״נ ושל מערב סוגריה ונדריה סוגדיה עולה ח״ת נדריה עולה רבב שנים יחד עולים יש להנחיל אוהבי יש ושל צפון ומערב יחד יעולים תרג כצפון שהם תתקיג כמנין הממונים על הברית ה׳ אלו המלאכים קורא אותה הרשב״י ע״ה בפ׳פקודי יחדות והיכל עצם השמים של מטה נקרא אזני ה׳והיינו מארי דאודנין שהם אוזם שמשתדלי׳לשמוע דת ולהשמיעם לרבים ונם המשתדלים לשמוע קול שופר ונ״ב המכותים עם הש״ץ ושומעים דבריו כשהוא קורא בתורה כאלו קבלו מהר סיני כל אלו התלויים בשמיעה זן שם בעצם השמים ולהיות כי עצם השמים זה הוא דבוק עם לבנת הספיר ולבנת הספיר יש בו אותם הפתחים הנ״ל שהם העקריים שהם ר׳ה׳שיש אחרים שנפתחי׳לבעלי חשובה דרך עקימות דרך כריעה דה׳כנזכר רמז לזה העקימות שהיא באזן שהוא כדמות דלת והי אם תסתכל בה בטוב אם כן הרי שבעקימות האזן הוא רומז ללבנת הספיר ובהדבקה יחד עם עצם השמים היינו סור השמיעה כנזכר והמסתכל באזן יראה בה שם ה״ו ור׳ה׳ראודנות רמז לעצם השמים ולבנת הספיר שהם מדובקים יחד ל״עולם בבחינת תמידית אבל בשעת ק״ש הוא דבקות אחר ובזה המשמיע ל״אזנו בק״ש הנזכר וכן כל מיני שמיעה מחברים יחד ובזאת השמיעת מתהוות בין שניהם שם אחד ששמו קדישה שבן עולה עם האותיות והכולל במנין שמיעה ובזה צריך הכוונה בשמסתר עצמו במלת שמע על קדושה שמו ובזאת הכוונה באמצעית השמיעה עולה הקול הזה באותיות הללו שאומר קדישה ומי שיכוין בסוב ישמע הקול באותיו׳ : ולפי שבהיכל עצם השמים רוזה מתפשטים בו אורות ושפע ב׳היכלות שלמעלה ממנה שהם נצח הנקרא זכות שהוא מימין והוד הנקרא נוגה משמאל ער שכמעט נכללי׳בו והם נקראים חסוקי יריכין כמו שנבאר איה לכן ב׳ כתות המלאכים של מערב תפזן סמנים על דם מילת כמ״ש ומילה בהוד ורמז לדבר זאת הנפוני׳ ארחיק מעליכם שהיא המילה הרבוקה ביצרלה והד׳מלאכים הנזכרים סמונים בזה האופן היינו חלחליאל קרספיהאל הנפוני׳על חתיכת הערל׳מהמילה והמערבי׳ שהם סוגריה נדריה על הפריעה שהם סור גלוי העטרה שהיא רזיל ורמז לזה אשת חיל שהי׳ רחל עטרת בעל׳ והב׳כתות שבמזמור ודרום שאמרנו שהם ממונים על היושבת על המשכן כאמור הם בזה האופן אהריאל ברהיאל על היולדת נקבות שצר דרום קר ואע״פ שהוא חס׳ד מ״מ כתות של מלאכי דרום שהוא חסר ממנו׳ עליהם למתקן ו״ש הרשב״י בספר הזוהר באדרא דנשאדרגין דנוקבא הן שכה ודרכור ש״ך הרי של נקבה ה׳דרגין יתירין מבאיש שהם השרש מהד׳ נבזרות שהיא נבנית מהם ור א סור אשת א״ש ה׳והן אותיות מנצפך והיא היא סור ת׳אחרונה כי מלכות נבנית מן ה׳נגזרות חללו הרי שש לה אותה הל״ב בעצמם של אבא שנם האשה יש לה שיני׳ אבל להיות׳ מאבא לזה הם יותר קטנים מעט משל איש שהם רינים קטנים אבל לו הם גדולים כי הוא המשביר לכל

לכל וכפר אמרנו שרינין דנוקבא נייחן ברישא וקשי בסיפא כלו'
שברישא הם סור השניים שהם קטנים ואחר כך יש לה ה' דמים
של טומאה שהם קשים בסיפא שהם יוצאים מסופה פ'מיסור
שלה ולכן כדי למזג דין עם רחמים דהיינו כמ"ש הרש"בי בראש
שבצפון הוא קר ביותר והוא ראוי להיות רחמים וכא יסוד האש
שהו'רין ונתייסר בו כדי למזג קרירות'היינו ורוח צפון תחולל נשם
כלו'שכמו שבנשמי הזה אנו רואים שנקדשים המים בעכים ואינם
יכולים להזיל מטר עד שבא אליהם רוח אחר שהוא חם מעט והם
גוללים ולפעמים הם נוזלים מים ולפעמים נוזלים שלג ואע"פי שאין
אנו רואין אותו הרוח החם אעפ"כ תראה שבזמן שיורד השלג
נשבר כח הקור וכן המטר לפי שבא מכח הצפון אע"פי שאינו
סורגש לנו כך למעלה מכל העלמות בצפון הוא מכונה הרין כדי
למתק קדושתו שהוא בסור רחמים ולכן גם כן אלו המלאכים
שבצד דרום ממונים לקבל צעקת יולדת נקבות אינפ"י שהם דין
כדי למזג דין ברחמים וזה שאנו מתפללים בכל יום נא אל יחטר
המזג ומפני זה תראה שהנקבות הן קרות מטבען שהיו ראוים
להיותם רעים יותר נוטה מביעם לחמימות אלא שבא כח דרום
ומסתיקם וברוב המתוק לא זז משם עד שמקרר כאש' נפרש בע"ה
בסוד לידת הנקבות מי הוא ממונה עליהם ומי הוא מממתיקן
והמקרן וכוה הם מתקררות ראל"כ היו תובעות נפה' ושל
מרח שהם יהדניאל גזורה ממונים על היושבת על המשבר היולדת
זכרים' וסור הפריעה שאמרנו שהוא סור גלוי העטרה הוא
שמתגלים החסרים מכח מתוק הגבורות הללו בעשות הפריעה
וגרמה זה בשלמת פריעה היינו פר יעה פ"ר הס הה'גבורות של
אותיות מ'נצפך והם בסור ה'היות בנקור אלקים ומהה'היות הללו
ג'ושליש פחות מעט נמתק בפריע'זאת יותר ממה שכבר נמתקה
היינו פר יעה שעולה מילה היינו כי למעלה באצילות בעשותינו
זאת הפריעה ג'נבורו'ושליש מתמתקי'ומביאים שפע לעולם ובפרט
בכחברת המוהל שיעשה בעובדא דהיינו כל צרכי המילה והברכה
שהיא מילולא והכוונה שהיא המחשבה בזה ודאי יעשה רושם
למעלה' ובדאי אותו הילד לא בסהרה יחטא ובודאי הדם הוא
גרשם למעלה בהיכל עצם השמים באותה הפורפירא באופן
שמתמתקים גבורות בינה גבורות' וגבורות' יסוד ושליש
גבורות הוד כי כל אחיזת הקליפות הוא כהוד כמ"ש והודי נהפך
עלי למשחית ושליש דהוד זה לא נמתק מעט רק כיסי מתתי'שהו'
בסוד התוד הזה ולא נמתק לגמרי אף על פי שהיה מן הראוי שלא
יקבעו בו כ"א ז'ימים בלבד כמספר הז'שהוא השליש פחות מעט
אעפ"כ עשו אותה ח'כדי לרמז שנם החלק הח'ש בו קצת מתוק
והיינו בשבעה ימים היה הנס שלם אבל ביום האחרון לא היה
בל כך שלם נתוסף לך שאף על פי שאמרנו שהג'גבורות ושליש
נמתקות לא היו כ"כ מתמתקים קורם המילה כי כשירדו הה'חברי'
זה'גבורות דאבא ואמא לתוך היסוד דזעיר דאצילות לא נמתקו
כ"א ב'בלבר שהם גבורות בינה ונבורות גבורה שהנ'הוא עתידה
לימתק לימות המשיח אבל בשעת הפריעה שנגלות העטרה אז
לפי שעה מתמתקות נם גבורה יסוד ושליש
גבורות הוד והוא אחרת נמצאו הוא ושליש פחות מעט ממותקת
באותה שעה של פריעה שעולים כמנין מילה היא ממותקת אז מן
ואטרי'שכתוב זעיר שאז בזכות מילת יורדים ביסוד דדיה ומתמתק'
כלה וזה השליש פחות מעט הוא נמתק בשעת פריע'ז מהשליש
פחות מעט של תסר שנעשה כתר למלכות והיינו עטרה שהיא
רומזת לה' והשליש פחות מעט הנזכר בלבר הוא סור העטרה
ולפי'צריך שיעברו על הילד שבעת ימים וביום הת' יסול בשר
ערלתו לרמוז שבאותה שעת מתמתקין חסד שלם של גבורת
את ז' שהוא שליש פחות מעט הנזכר שהוא עיקר הסתוק הזה
שהוא גלוי העטרה כאמור ולפי'ום א'בלבר רומז לחסר אל שלם
ושבעה הימים לשליש פחות מעט שהוא ז'לפי שעקר המצוה הוא
משליש שהוא הפריעה וביום הת' בתיכות הערלה מתמתק החסר
שלם של גבורות יסוד ובגלוי העטרה שהיא הפריעה אז מתמתק
חשליש של גבורות הוד כאמור שהוא לברו סור העטרה ודי
שעם של מל ולא פרע כאלו לא מל ולזה צריך הסוהל לכוון
בשחתוך הערלה לשור נוגה שהוא היכל הוד שבצד עצם השמים

ומשמאלו כמו שאמרנו שהמלאכים שנו ויכוין בפרט למלאך
יהדניאל שהוא כולל האחרים שבתיכל זה ובעשות הפריעה יכוין
שמתגלות אלו הג'גבורות עם הנ'פחות מ'עט הנזכר וכיתוקן ואם
המוהל בר אבהן ובר אוריין ויהא לו סעט נלוי עינים יראה בחוש
בעיניו בעת הפריעה כדמות אותיות של אש נתצי' על העטרה
כתרף עין נראים וכהרף עין מכוסים ונם המשכיל יראה
ויביר בגוונים שלהם מה יהיה משפט הגיר ימיעשיהו שאם האותי'
ידמה לו כאש ירוקה סימן שיחיה הילד ואם הירוק הזה נוטה ללבן
יהא גברא רבא' ואם הירוק נוטה לגון הזהב יהיה איש ביגוני ואם
כדמות אש אדומה ביותר ימות באותה שנה' ואם נוטה לתכלת
ולארגמן יצא לתרכות רעה ח"ו' וצא"ל כי אף על פי שאנו נו
שבהיכל לבנת הספיר יש שם מלאכים הממונים על תפלת אנשים
ונשים וכן סנדלפון קושר כתרים לרבו סתפלות ישראל בנזכר
לכעלה לא מפני זה יש להם עסק בקול צעקת התינוק החיה הכורעת
לילד כי תפלה לחוד וצעקה לחוד כי לקול צעקת החיה דנין אותה
ממש אם לחיי'אם למות כשאחז"ל על ג'עבירו'נשים מתות בשעת
לידתן והפרש שבין שלשה עבירות אלו לעברות אחרות הוא
כי אם צרקה האשה בנ'עבירו'הללו אינ'פי שיש בידה שאר עבירות
ובאים המקטרגים לקטרג על קול צעקתה אז המלאכים שבעצם
חשמים הממונים על קולה אין מניחים המקטרגים הללו לקטרג
עליה כיון שצדקה ברין ג'עבירות הללו כי לעולם לא תמות האשה
בעת לידתה כ"א בשביל ג'עבירות הללו' וכן רחל לפי שאמרה
לאביה כי דרך נשים לי ותא'ברבור נדות שהוציאה בפה קשתה
בלדת'ומתה ולכן זאת שצדקה בנ'אלו אין המלאכים שבלבנת
הספיר מזדקקים לה' כ"א אלו הכתות דרומי'ומעריבים לא
המלאכים והשרים שבלבנת הספיר' והקב"ה כשמשמיעים קולות
לפניו אמר מה קול אשה זאת באזני והק"בה שהו'בוחן לבות וכליו'
מציל אותה בעצמו לפי שהקב"ה מצילה כפי מעשיה ומחשבותיה
ומעשה חולר שעתידה לילר וצאצאיו וצאצאי צאצאיו ואין יודע
מחשבות ובוחן לבות וולתו יתברך ואף על פי שיש רשעים נולדים
ונם אמן רשעה ואף על פי כן לא פתח בשעת לדת'בוחן לבות ה"א
יורע כי עתיד לצאת ממנה הזרע מעלי'או איזת טובה עתידי'היא
או זרעה להטיב לצדיקים' ודע כי היולדות בין כל הבלי לידה
שלה צועקת ע'קולות לפתוח כאמור בספר הזוהר פ'ויצא שלוח
לוחשי'באזנה כשמקשה לילר ע'פעמים מזמור יענך ה'ביום צרה
שהם ע'תיבות ויולדת' והטעם שמוכרחת לבא לידי מדה זו
הוא לכ'סיבות' סבה אחר מפני שהיא קטרנה קודם על זעיר
ואמרה א"א לנ'מלכים וכו'ולזה ירדה ז' מדרינות ז'ש בזוהר שיר
השירים על פסו' צאי לך בעקבי צאן ורעי את גדיותיך כלו'שנעגש'
שתרד ותחלבש בכל עולמות' בי"ע וזהו העגש שלה אם כן הרי
שירדה ז'מדרינות בבחינת הירידה כלומר בבחינת התתפשטות
אף על פי שהיא יצאת רבוקה מאתורו מ"ם בבחינת התפשטותה
זה היא יורדת עד סוף רגלי של זעיר כי תחלה כשיתפשטה היא
ירדה עד למטה לסוף רגלי זעיר ואחר כך נתפשטה בעולמות בע
ו"ש ומקום רגלי אכבר והואיל ונתנה קולה בשעת הקטרוב
וכביכול רמז לזה נתנה עלי בקולה ע"כ שנאתיה כלומר א"ת
שנאתיה אלא נשאתיה שהכביר משא עליה שתנהג כל העולמות
וכל אחד מהז'מדרינות שירדה היא כלולה מי' ולכן צועקת ע'
קולות כי בקולה עשתה רושם בכל ז'מדרינו'זעיר ובכלל תקללה
שנתקללה הוה שהיא רונמת מלכות ואל האשה אמר בעצב תלדי
בנים כלומר שתלר אותם בכח ע'קולות ורמז לזה כי צרי כת
במספרם עולה תקיו ובמ"ק עולה כ"א והאותיות הם ו' שהם בין
הבל תק"מג שהוא כמנין קולות עם הכולל ואם כן תהיה פירשה
ורקרא בע'קולות חלרי בנים' והסבה הב'הוא כי צא"ל כי זעיר
נמצי אמא בעבור כ'נכללה בינה עם חבונה בפרוף אחר אחר
כן כשנבנם זעיר במעי אמא ועלה למעלה בסוד עליה תניע עד
בין חסר וגבורה של התאורת אימא שתאורת אימא הוא עליה
שלשם הוא מבורה ומשם ולמעלה הוא מקום שהילד בו' נמצא
שזעיר זה הוא ממלא כל ז'ספירות של התאורת דידה היה מורבק
בהם בתכלית הרבקות וסוד דבוק אברי זעיר עם איברי התאורת
דבינה הם הויות דזעיר וחויות דת"ת דבינה שזע דבוקות זו בו

שער עולם הבריאה

נגלל אפי דוגיר הוא יהוה מנאתיות דשם יה"ו ואפ"י שאחר בן נה דהכנסת היו ממלאי כל איברי זעיר צא"ל כי בהיותו בסעי אמא היה בסתר האורת והיה סתרבה ומתגדל והיה בהפאר' דאמא אבל בצאתו היה בסתר איברים שהם קטנים ות"י קול שהוא האורת נשמר) סבא נכלל עם אבא שנקר' קול בכל מקו' והוא נותן לה שפע דרך יסוד שלו ליסור של אמא הנכללת בו כנז' ואותו השפע עולה מיסור שלה דרך מיצה לספיר' ת"ת שלה ולשם בכח האור הזה נפרד זיגר היינו חו' קצוות שלו מז' קצוות של ת"ת ויורד למטה עד חיסור שלה עם אותו האור שעלה למעלה שעשה הפעולה הנז' בזעיר והורידו נשאר למעלה שאינו יכול לירד מפני שזעיר מעכבו שמפסיק אם כן נשאר נצח חוד שלה בלי האורה ונם בשעת הליד' נפרדים ביניה מרגבונ' אם כן לפינה אין ל"ח שפע ול"ר מצנגים יריכותיה פירוש שאין האור מגיע אליהם עד שיצא זעיר וכשיוצא זעיר תכף יורד האור ומשפיע בהם והיינו פירוש חז"ל אין האשה יולדת אא"כ יריכותיה מצנגים תחלה אם כן להיות שסתפרר כל ספירה וספירה מזעיר מספיהה של תפארת דביניה וחבותה והם מכח הקלוח שהם האורות דאבא כנזכר וכ"א מהם כלולה מי' הרי ע' קולות ואע"פי שאחז"ל נשים צדקניות לא"י הין בפתקה של חוה אין חכוחה שאינן מרגישות הע' קולות אלא למחות מרגשת הקול א'ואותו הקול הוא נכלל מכל הע' וכל אחת ואחת כפי מעשיה אשר ר"ת שם או כפי מעשיה רעתידות ברוך ה' לעולם אמן ואמן:

פרק י"ח

היכל השלישי הוא היכל הזו הנקרא היכל הנוגה העליון:

היכל השלישי הוא היכל הנוגה והוא היכל הנעשה מן מלכות של הזו דבריאה ויש בו ארבע פתחים בשוד שם יהו"ד כל אות שולש על פתח אחר לר' רוחות השמים בנגר ארבע פיחות ג"ר היוצאים על ידי היכלי ר' של החיצונים ובפתח הראשון ממונה עליו מלכיאל וממשלתו על כל הפסק דין היוצא מביח דין של המלך שהם הע"א סנהדרין להיות נדון באותו זכתב של הפסק תפתח בדינו של המלך ליתן אותו ביד הרציח שנטטרא אחרא ושני סופרין הם תחת ידו אחר מימין ואחר משמא להשניה בפסק הדין הנגזר מפי ב"ד לעשותו וזה המלאך מלכיאל הוא מעכב הפסק דין שמא יעשה תשובה עד לא יסתרו אותו לחיצונים בי אי אפשר להחזירו אם יצא משער הזה ליד החיצונים כי תכף ומיד מוכן ומזמן ממונה אחר של סטרא אחרא בעל דין קשה שאינו מרחם על בני אדם רחמנא ליצלן ושמו סנגריאל הוא ממונה על השער הראשון היכל החיצונים וזיא השער הא של גיהנם ובכחו מלאכי חבלה הם ממונים לשוטט בעולם לעשות דין ומשפט בהרשעים ולכן הממונה מלכיאל הוא מעיין בפסק דין בדי למצוא לו איזה זכות שיהיה תולה איזה שנים להצילו והוא שעכב בשביל זה הפסק אצלו והשני סופרים הם שמשיאל וקמוא הם הכותבים כל פסק דין וכיון שנכתב ונחתם בטבעת המלך אין לחשיב תכף מוסרים אותו ליד ממונה האכזרי שבניהם הנקרא סנגריאל וכזמן שנוטל הפסק מיד מלכיאל זה ושם ממונים אלף ורבבות ליקח אותו הפסק מיד המלאך הזה ושני כרובים יוצאים מלפניו ומלאכי חבלה הם רודפים ומשוטטים בעולם עד שנעשה דין בעולם ועל זה עומד מלכיאל בפתח הראשון עד לא יהיה עשלם חרון לעיין מכוחו ולעכבו עד לא יצא ועל זה נאמר הצור תמים פעלו כי כל דרכיו משפט אל אכזונה הוא ואין עול צדיק עישר הוא הנ' הפתח השני של היכל בו נחתמים כל הפסקים כי בפרישה הא' נכתבים וכאן נחתמים וממונה עליו גזריאל והוא תחת ממונה אחר שמו עזריאל ותחת ידו שני משרתים סנוריה עזריאל אחד מימין ואחר משמאל מימין יוצא חיים ומשמאל מוות ושני אזמנות כיום היכין חותם חיים ומשמאלי חותם מות' וכל ימי השבה נפקד הפתח הזה חיין משבת ור"ח הוא נפתח להראות חותם חיים למי שזוכה אליו לשמור שבת ור"ח כהלכתם ונם ביום כיפור בזמן שכולם עומדים בתפילה ובקשה ותוסקים ביעבודת מלכיות שעים נפתחם הפתח הזה כל שעת הפיל' ניעילה ובאותו הזמן נפתח הפתח השני להחזיר חן לחיים חן למות והפתח הזה האחרון!

הפתח השלישי יש ממונה אחר שם לסנגר השיער הזה למי שאינו ראוי לפתוח לו ושמו קפציאל והוא סוגר על מי שנגזר עליו יסורין וחלאים רעים והכאובים הן ליעניות והוא הדין למי שלא נגזר עליו ביתה ויתנו יתכפר ביסורין ולא יפתחו לו לקבל תפילתו אם לא יפתחהו כח התפיל' החזקה כאחד בתשוב'שלים' שנ'יכנור על איש ולא יפתח אם לא שישיב בתשוב' שלימה' שנאמר יסור יסרני י"ה ולמות לא נתנני ולפעמים נגזר הדין באבות ולוקח הבנים שמתים בעודם קטנים שנאמר וירא ה' וינאץ מכעס בניו ובנותיו ואחז"ל דור שחק"בה כועס עליהם לוקח בניהם ובנותיהם בשהם קטנים ואמר אבות אכלו בוסר ושיני בנים תקהנה ויש ממונה אחר תחת ידו הנקרא עיריאל והוא יוצא ומרים קולו והכרוז יוצא ממנו ער שנשמע קולו בהיכל דשמא למקפרג א'שמו אספרה חנגרא ביום רביעי בששת ימי בראשית בחסרון הלבנה והוא ממונה על התינוקת ונראה להן להילדים כאשה המנקת וסגדלת את בנה ואוחזת בהם ומפית אותם רחמנ' ליצלן וכשנשכתם עולה למעלה הם נבנסים בהיכל ר' ואותו הממונה כנדולם ומלמדים תורה ומעלה אותם למעלה לפני הקב"ה נקב"שבת ור"ח ומשפיע עצמו בהם ומברך אותם והם בוכים לפניו ואומרים מארי דעלם' אן הוא דחמנותך יוקא ויניא דיינין ליה דיינא אם האבות חטאו בנים מה חטאו ובשעה שכדרן חרין רוצה לשלוח על העולם אסתכל בהו קב"ה וחיים על עלמא שנאמר נפני עוללים ויונקים יסדת עוז למען צוריך להשבית איב ומתנקם והם הקטנים שחטו בעוד שלא הניעו לי"ג שנים ויום אחר כולם נספרו ביד הממונה הזה' אבל אותם הנערים המתים מי"ג שנים ועד עשרים שנה כולם אחסמרו ביד ממונה פסא אחר הנקרא אגריסין אשר יצא מהנחש עקלתון היא לילית אשר גרם מיתה לכל העולם והוא היצה"ר כי קודם עשרים שנה אינו רק הקב"ה את הארם ועליהם נאמר ויש נפשה בלא משפט הק"בה' וסיעשרים שנים ולמעלה נדון כל אדם מהב"ד הנקרא זכו"ת כי הב"ד יושבים בהיכל זכות אשר חוא היכל נצח זיע"ם נזר דין שלהם נמסר הגרון ביד הנחש הנקרא סלאן חסות רחמנא ליצלן ואותם שכתים ואינם בני עשרים עד י"ג שנים יום אחד נרשמים במצחם והם קטרג חוצב אתריהם עד שנאמרים על יריחם וכל זה מפני שלא שמרו עצמם בקטנותם ועל כל אלו נאמר רודי ירד לגנו ללקוט שושנים הם הנשמות הללו ואל תקרי שושנים אלא ששונים בתורה ואלין לקיט להו קודם זמנם בעוד דיהבו ריחא קודם שיחסיך והו להם לשובה ולוסר להם משטרין נער תורה וע"ז נאמר וחנה טוב מאוד זה המלאך המות שלוקח אותו קודם שיחטא וע"ז נאמר טוב ה' לכל ורחמיו על כל מעשיו:

הפתח הרביעי שבהיכל זה נקרא שער הרפואה ומשם יוצאים כל מיני הרפואה לכל חולי ישראל למי שמקבל הקב"ה תפילתו ויש שם ממונה אשר שמו פר"א על הממונה על כל מיני הרפואה והוא ממונה להעלות כל התפילות של מובלי חלאים ומאובים ובעלי צער והוא פותח הפתח הנז' לאותן התפילות ומעלה אותן למעי הקב"ה והוא המלאך שנא' עליו אם יש מלאך מליץ אחר מיני אלף רשמר פדיהו מרדת שחת בצאתי כופר כי הוא מעלה תחפילה ונעשה מליץ יושר בעדו והוא פודה אותו מהצער שלו. ואומר שם בזוהר פקודי בהיכל ג' בהיכלא דא קיימא רוחא חדא דאקרי נג"ה איהי רוחא שלישאי בהאי היכלא כל דיווא וכל תיאובתא קיימין ביה מפני שהוא היכל הנגה והוא שם חיה תעולה ח"ן כמנין נגה' והוא מעפר לכל אותם הנשמות כתרים של אור אלו שיש להם חלק לעה"ב אשר נצרפו ותלבנו להחזיר לכל הממונים בשאר היכלות שהוא בן חעה"ב והוא עייל ונפיק בלא בר ולית מאן דימחי בידיה ושמו זהריאל המאיר משמן משחת קודש היוצא מאמא עלאה הנקרא עה"ב שנאמר ונהר יוצא מעדן יוצא חמיד ואינו נרחק לעולם ומשנו יוצא שם אחר שהוא אחריאל דהיינו מהמזלות שלו וכל השמות שמאירים לנוקביות הנקראים ג"ר בסוד רם"ח שיפין דילה ותרין דרועין דמלבא המקבלים אותה בשמחה שנאמר שמאלו תחת לראשי וימינו תחבקני כולם האור זהריאל מדליק אותם של:

שלמעלה עורם להחזיר רוחו בקרבנו ויתוספו לו חיים: שנאמר אשרי משכיל אל דל ה' הוא החולה שהוא דל על יערש דוי ואתרע מזליה כי אין חבוש מתיר עצמו מבית האסורים לכן כיום דעדי יפלשתו י' וחחולה נקרא דל שנאמר אצל אמנון שהיה חולה מדוע אתה ככה דל בן המלך לכן יצילהו הקב"ה להמשכיל הזה ביום רעה ביומא דדינא שריא על עלמא ומהיכל לזה יצא השגחה עליו להצילו אימתי ביום ששולט סטרא אחרא לילית הנקראת רעה שהוא יום חדין ר"ה יהיו המלאכים הללו מליצי ישר ביעדו לחנן עליו והרכיזה אראלים נקראים חרכים כי ההשגחה של החסד יצא מכח בקיעה דקה יותר קטנים מחחלונות שהם ה"ב שרפים שיוצא מהם החסד והשגחה פתוחה ורחבה מן החלונות של י"ב צירופי חויה ולשון מציץ דיקא שצופים ממקום רחוק וצר ורחוק מהם כשבא אליהם שפע החסד ובזמן שישראל תוקעים בשופר בכוונה ראויה וברורה להתעורר בקול שופר גדול וחזק מאוד אז מתעורר הקול שלמעלה מכלול ממים אשר ורחם מחר"ר המלך וכו נמתקים שמות הדינים הכלולים במלת שחר ואז יורדים הי' קולות משופר של אמא עילאה ונמתקו דיני ז"א ונוקביה ואז הקב"ה משגיח על העולם ומסתכל באותם החלונות וחרכים ופותח אותם ויוצאים מליצי ופרקליטי ישר ואז הוא מרחם על העולם ומגרש המשטינים הסותם פתח ושער תיכל לבנת הספיר שנאמר סכותה בענן לך מעבור תפילה ואז הכרוז יוצא ומכריז בכל הרקיעין ואומר קול דודי הנה זה בא משגיח מן החלונות מציץ מן החרכים ואז כולם יודעים שהקב"ה מרחם עצמו על ישראל ואז אומרים זכאין אינון ישראל דהא קב"ה חיים עלייהו דישרי ויחיב לון עיטא לתתא כאריא לאתקרא רחמי מלעילא. כתיב אשרי העם יודעי תרועה. ולא כתיב תוקעי תרועה שיודעים לשבור כח הדין והיינו מתברי תרועה שהוא הדין הקשה שכולם נרועים כח שנא' תרועם בשבט ברזל. זכאין אינון ישראל בעלמא דין ובעלמא דאתי בגין דאינון ידעין ארחוי דקב"ה ויריעי למהך באורחוי ולימחר יחורא כדקא יאות והנה אותם הנקראים חלונות ואותם הנקראים חרכים כולם ממתים על התפילות ומעלים אותה לפני הקב"ה והמשגיח בהם. לכן כל בית הכנסת שאין בו חלונות אסור להתפלל בתוכו ומצות מן המובחר לחיות בתוכה י"ב חלונות וצריך שיהיה חבית הכנסת של"ה מכוון כנגד הכ"ה שלמעלה שיש בה י"ב שבראית כנסת הגדולה כדי שיהיה זה דוגמת זה שנאמר ירושלים הבנויה כעיר שחברה לה יחדיו וגם המלאך יהיאל עומד ומשגיח על כל אותן הפרחמים על התניים והיכל זה בצירוף היכל דביעי אשר מהם יוצא כל פסק דין ודין וגזירות לכל העולם לכן זכאה חולקיה מי שיזכה נגזי אוצרות הקב"ה ליהי שכו הקדש שמא דמאריה תזירא למזכי ליה בעלמא דין ובעלמא דאתי:

פרק יט

עד הנה דברנו בהיכל השלישי הנקרא היכל הנוגה העליון:
ועתה נדבר בהיכל הנוגה התחתון:

עד הנה דברנו בהיכל הנוגה העליון ועתה נדבר בהיכל הנוגה התחתון ויש בו שמנה מלאכים הנקראים סמכין הסומכים לכל הנכשלים הצריכים סמך ועד הנקראים יתידות המשכן מפני שיש מלאכי המתחלפים ממשמר למשמר על פעולת אחרת כמו שאומ"ל על פסוק למה זה תשאל לשמי והוא פלאי כי אני נקרא על שם שליחותי בפי פעולת החילוף של השליחות ולשון פלאי נגזר מלשון איש כי יפליא לנדור נדר אבל אין היתידות אינם זזים מפעולתם לעולם והם קבועים במקומם ועומדים שנים שנים בכל ר' פנות העולם. כי לצד דרום עומדים שכניאל עזיז"ה והם ממונים על י"ב אלפים ממונים אחרים ואלו הם ממונים על הכל פיהם של תיוקות של בית דין העוסקים בתורה כדי שבזכותם יתקיים העולם ואלו השני מלאכים הם ממונים על ורע להעלות תהבל הזה למעלה למטה מין נוקבין ונעשים ממנו עשרות לראש צריק חי העולמים. ולצד צפון יש שני מלאכים אחרים אשר שמם עופיאל קסטריהאל והם ממונים על י"ב אלף ממונים בולם מגינים על ישראל ויש עוד בממונים לצד מערב שכם עסניה אריריה ואלו הם ממונים להכריז בכל הרקיעים לכל אותם שמעבירים את בניהם מתלמוד תורה ולוקחים אותם מרבם ומעבירים מהם התורה שלא יצמקו בה. ואז יוצאים אלו חממונים ומכריזים ואומרים וי לפלניא כחולקא דעלמא דאתי:

פרק ך

היכל הרביעי הוא נקרא היכל זכות והוא נעשה ממלכות רנצח רזעיר בעולם הבריאה והשאר נעשה אור פנימי להאיר בהיכל זה ובהיכל זה דנים כל הדינים ומשם יוצא הגזר דין לכל אדם אם טוב ואם רע כי שם הע"א סנהדרין הם המלאכים הנז כזו שיר חשירים על פסוק כיטובים דורך מיץ ולכן נקרא היכל זכות כי ברוני נפשות פיותחין בזכות תחלה ובהיכלות הסומאה שהוא בנגד היכל זה נקרא היכל חובה מפני שפותחין שם בחובה הוא המקטרג דמלשון עכדא במאריה והכיכל זה דנים כל הזכיות וכל העבירות וכל העונשין הן לחיים הן למות ח"ו לאותם שעברו על התורה ושם שולט עליו שם אחד אשר שכו א"ל סחים שנאמר ואל זועם בכל יום. וצא"ל כי החיכל הזה הוא כלול כארבע היכלות להדיינים והסופרים והעדים ואותם שמכריזים כל גזר דין בכל הרקיעים ופותקים על פתחי היכלות הסומאה להקניש ולנקום נקם והנה יש בו ר' היכלות ולכולם יש להם פתחים וסמונה א' הוא כנחוץ לפתח הראשון מסנהדרין שמו וכנגדו יש בהיכל הסמ' מקטרג א' על שמו שנקרא גם כן סנהדרין והוא ממונה על אסכרת של התינוקו' רחמנא ליצלן והוא מכריז הפסק דין הזה בכל הרקיעין מה שיצא מפי הע"א סנהדרין וכולם יעמדים שנא' עליה שרוך כאנן הסהור וגם יש בהיכל הזה שם יה"ו וכלול עם שם א"ל ולזה כיון דוד המע"ה באומרו ואלה"ו לצור מחסי הוא אותיות א"ל יה"ו הוא בניסטרי"ש בן ואותי' אליהו הנביא ז"ל ומאותי' יה"ו יצאי' גבתי דינין שהם דנים את האדם שיהיה לו עושר או עניות או יסורין ואלאים ח"ו שאין דנין לפניהם דיני נפשות ואלו הע"א סנהדרין ושאר בתי דינין נקראים מארי דעיינין שהם משגיחים ועושים חשבון מכל מעשה בני אדם ויש היכל א' להסופרים של הדיינים שהם תחת הדיינים הפנימים בפתח הראשון יש ממונה א' שמו נזריאל והוא ממונה לגלות כל חדינים שנגזרו לאותו הממונה הראשון המושל על סטרא אחרא באסכרה של התינוקות שמו סנסניה וכיון שהוא כגלה הגזר דין אז יש בכמה ממונים תחתיו הסכריזים בכל הרקיעים ועוף השמים יוליך את הקול לסטרי בעולם התחתון וכן שופעים הכרה הזה שדים רוחות ובני לילית ושאר כוחות הסומאה הנקראי' צואת רוחת' והם משמאן לכל אותם המתדבקי' עצמם בהם שנא' תאמר לו והם מותרו' הנרחה לחרן ואין בו ניצוץ קדושה. כגון ניצוץ אשם ששי' ואלו הם חיותר טמאי' מכל כוחו' הסומא ומטמאי' את כל מי הסדנק עצמו בהם:

הפתח השני סמונה עליו המלאך דהריאל והוא שוקל מעשיו של הבן אדם אם הם מכריעים את העבירות הם שמורים בידו והוא ממונה להטיב להם ושומר השכר הטוב בידו ובעבור שצריך לנקות האיש הזה מעבירות שבידו תופסים אותו ר' בית האסורים של מם"ה תקב"ה שהוא יסורין של החולאים והוא ממונה עליו לפרות אותו המלאך פרא"ל שהוא בהיכל זכות שלמטה ועליו נא"א אם יש עליו מלאך אלף א' מני אלף ויאמר פדהו מרדת שחת ומכריז בקול נרול מצאתי כופ"ר זה נכנס אחר תחתיו והוא סוד הפרו"ת שפירשתי בשער שעשועי המלך עד שניצול אותו החולה וסתרפא שנאמר ירפא כל תחלואיכי הוא ורופא בוראי י' לעולם אמן ואמן:

הפתח השלישי ממונה עליו נזריאל המלאך והוא לצד שכואל והמלאך הזה הוא ממונה להעלות בכל העבירות

הפתח הרביעי ממנה עליו המלאך אזניא"ל והוא המאזנים שאמרנו ששוקלין בהם הזכיות והעבירות כלם בפיעם אחת והוא נקרא מאזני צדק ועל פי המשקל נדונים · ותחת הממונה הזה יש שני ממונים אחר ליסין שמו הראשל והשני לשמאל גבוריאל וכששוקל הזכיות שוקלם ביסין · והעבירות שוקלם בשמאל · וכולם נכללים ברוח אחד אשר הוא שם הנקרא זכות וכשהם נכללים זה בזה מתחנוצצות יוצאת חיה אחת אשר שמה תומיאל ומעשיהו להשניח בעולם עם אותם הנקראים עיני י" המשוטטות בכל הארץ ההולכים ומשוטטים בעולם באורם ומעשים שעושים הצדיקים בשלימות הלב ובשמחה והוא ממונה להשניח בכל התפילות על כל השאלות והבקשות אשר שואלים בני ישראל כלם באים ליד חתיה הזאת והוא מניח אותם בהיכל זה ועומדים התפילות בהיכל זה מ' יום לעיין בהם ואחר מ' יום יוצאה החיה הזאת ולוקחת עמה כל השאלות ומניח להם לפני ע"א מהנדרין וישבים עליהם גדין אם ראוים אותם חבני אדם לשאלות שאילתם ולעשות בקשתם ואז החיה הנקראת וכו"ת א"ל עיין בהם אם ראוים חוכים להתנהג עמהם במדת הרחמי' או לאו ואם היא רצויה יוצאת הבקשה והשאלה מהיכל הזה ויוצאים עמם י"ב ממונים שוטים ותובעים מחתיה הזאת לשאלות הבקשה שהיא כל אחד בפני עצמו נעשה לו מלין ופרקלים ישר ומתקימי' הבקשה והשאלה ההיא · ותחת חתיה הזאת ר' שרפים של אש להט ואלה שמותם שרפיאל · ברקיאל קרשיאל · קרומיה והם עופפים בארבע פנות העולם והם ממונים להשניח על כל אותם השוטרים יום השבת כראוי · ומן אלו הארבעה נעשים שביבי אש כשהם הולכים ומאותם השביבים נעשו שבעים ושנים גלגלים של אש והם נעשה הנהר דינור אלף אלפין ישמעתי' לאותו האש היוצא מהם וכל אותם השוטרים השבת כראוי ומתעגבי' בעתנ שבת אלו הר' מלאכים משניחים בהם להיטב להם בכל יום יום יוצא האש ומתחזק בנהר דינור ושוף לכמה רוחות ולכמה מושלים וכיון שנכנס שבת הכרוז יוצא לשמור השבת כראוי ואותו הנהר דינור נשקט מזיקו ואינו הולך ומרעד ומזיקים ושניזים שלו הם שוקטים ונחים · ואותה החיה שאמרנו ואלו הם משניחים על שומרי שבת כראוי ועל כל שלחן של כל נר ישראל שהוא מסיקן ואותו כראוי ואיך מתעגנים על אותו שלחן ואם חס מתעגנים כראוי כולם מרעדים ואומרים פלוני יתא מבורך מיתיקא קדישא ואבא ואימא ועקביה אחם עתיק אמן על ברכתיו ומסכימים או מתעגב על י" ואין לך משאלות לבן וגו' כי פי י" דבר על י" ויקוב וכולם אומרים או תקרא וי" יענה ובמענדה האחרת שהוא מסיקה שלישית מסיימים ואומרים או יבקע כשחר אורך וגו' כבוד י" יאספך והם אומרים פסוק זה כי כן יבורך גבר ירא י" אם לא מתעגנים בשבת כראוי או מפתלקין אלו הבחות הקדושים ונאים מתות של כובד שבתאי שהם מוזיים יתן ואנחת ואז נקרא ע"ש היפוכו של ענג נפותים ואומרים ויאהב קללה ותבואתו ולא חפץ בברכה ותיחק ממנו עקש נשחת לכל אשר לו יבחו ורים יניעו מסור אל יחי לו מנסך מסר רחמנא לשתכן : וכל אותם שחיו מתעגנים בעתנ שבת וראש חודש ו"ם כל אותן המלאכי' שאמרנו מתאספים מחתיה זאת אינ' מניחים אותו להשרף בנהר דינור והם מעלים אותו ממני שחיו מתעגנים בעתנ חקדישה לאפוקי מי שמתעגב ביפי התול שזה הוא נגע של ספרא אחרא כמו שאמר דוד הקדוש בשוקי אבעבותיו שלא נתנה מקו"ה כמלמ' ניסא (דיינו מעגב של יתר' ביפי התול והכיהל זה הם דנים כל הדינים

שבעולם הן על החיים והמתים והכל יש בידם תוך משלשה ובקרי' לו שארז"ל כני חיי ומזוני לאו בזכות תלוי סלתא כי אם כחמלא שלי עתיקא קדישא לא ניתן להם רשות לדון אותו בהיכל זה ממני שנאמר נהם על ה' שהוא עתיקא קדישא שהוא למעלה מז"א ובשבת כתיב אז תחנגן על י" והא יהין לך כשאלות לכך נאצל בנים כתיב ותתפלל חנה על י" ואצל חוקיהו כתיב הנני יסיף על ימיך ולא נאמר מי שיוסיף החיים כי יש בו נוכח ונסתר והכניע בין ואצל מזוני כתיב השלך על י" יהבך והוא יכלכלך וכאים מיא עלאה היא הנהר דנגיר ונעיק והיא כמוצא מים אשר לא יכזבו מימיו מן תרין מזלין החופפים עליה כי כמולא עילאה אלא סלתא והבן כי שם צוה י" את הברכה חיים עד העולם אכן :

פרק כ"א

עד עתה דברינו מן היכל זכות העליון דיהיה נדבר מן היכל זכות התחתון שיש בו ל"ב מלאכים הנקראים סמכין והם עומדים לארבע רוחות העולם ונקראים יתרות המשכן שאינם זזים ומתחלפים ממשמרתם לעולם · ד"ק אלפים עומדים תחתיהם והם משרתים אל אלו הל"ב ממונים והם כיוונים על דין ומשפט בל"ב אלהים דמתיש בראשית לדון את העולם ות"ק אלף הם מצד נצח שהוא ענף החסד כי ת' חסדים כלולים מי' ו' מי' הרי ת"ק ומפני שאינם פועלים אלא על ידי היכל הוד שהוא היכל נגה שאמרנו שיש בו ה' נבורות כלולים מי' ו' מי' הם ת"ק כללם אל"ף לכן יש בהיכל זה ת"ק אלף ומפני שהם מצד החסד נקראים קדישין שנאמר בנזירת עירין פתגמא ובמאמר קדישין שאלתא כי עי"ר הוא ניכטריא ע"ר ופר הם מנצפ"ך שהוא בהיכל הנגה הוא היכל הנר שהוא דין שהוא חציה של הסנהדרין שהם דין וחציה השניה של היכל זכות הם נקראים קדישין מצד החסד כי ס"ת וק"ל עולים קדוש כמו שאמרנו שאין פועל היכל בלא חבידו ויש בהיכל מלאכים שהם יותר תשובים מכולם ושמם חפריה"ל קסדי"ה קרומי"ה דהריאל ועל ידי אלו ניתן להוריד דין בעלמא ועל אלו כתיב ובכיסר קדישין שאלתא וכל אותם שלמטה מהם הממונים לעשות דין בעולם שואלים אותם הר' מלאכים היאך יצא הפסק על אשה ארם ואיזה עיר או מדינה או על עם אחד · והם עושים כפי הגזירה העליונה · ויש תחתיהם ל"ב ממונים אחרים הם ממונים להגין על כל אותם הנעסקים בתור' תמיד ואינם מבטלים מלעסוק בתורה יומם ולילה · ויש ממונים אחרים תחתיהם על כל אותם העוסקים בתור' דהיינו אותם הקובעים עתים לתורה ואינם הוגים בתורה יומם ולילה והם גם כן ממונים על אותם שיש להם הנאה לעסוק בתורה ואינם רוצים לעסוק בה כל אלו הם ממונים להעניש אותם רחמנא ליצלן ית"ש ונאמר עץ חיים היא למחזיקים בה ותומכי' באושר וכל נתיבותיה שלום ית"ש לעולם אמן ואמן :

פרק כ"ב

היכל זה נקרא היכל אהבה רמה העליון והוא ת"ת של זעיר דבריאה הנקרא פרת יום לכן ביום אנחנו אומרים אהבה רבה לשון זכר ובלילה אנחנו אומרים אהבת עולם שהוא לשון נקיבה והיא ת"ת של מלכות כהיכלות התחתונים הנקראים עולם הכוללת כל הנשמות בתוכה בנ"ע שלה והם עולם סלא · ופתח אחת היא בהיכל זה ויש ממנה אחר עליו אשר שמו שניריה מפני שהוא סלסר מנינוריא על צדיקי עם הקדוש ויש בזוך היכל הזה רוח אחד הכולל מארבע נוונים של אותיות הו"ה שהם לבן ושחור ואדום וירוק ומפני שהוא ת"ת כלול בו שם ב"ד ורוח הזה נקרא פורי"ה והוא שר נדול על כל החיילים אשר תחתיו וכל מפתחות ההיכל הזה הם נסמרים בידו וכשהם מזדווגי' אהבה רבה באהבת זוטא או השם שלם כי ב"ם אחב"ה גימטריא היה והכיהל זה נגנזים כל מי שרותי לתתרנך בשם המיוחד ולקדשו מאהבה לקים פסוק ואהבת את י" אלהיך בכל לבבך אפי' הוא נוטל את לבבך וכל נפשך אפילו הוא נוטל את נפשך וכל מאדך ואפילו נוטל את ממונך ות"ן נאמר שם אתן את דודי לך

כיון

בין שאינו חם על נפשו וממונו כשביל אהבת שמו ומיחד בי ער שם סגיא הבחינ והצירוף של זרע הקודש אם הוא עומר בנסיון ואם לאו ח"ו ואי יהיה לו חלק עם ר"ע וחביריו הנקראים רודי ונקראי רחימי בזוהר מפני שקיימו פסוק ואהבת ונמר ויש לרחם הלק בהיכל אהב"ה הנזכר לכן ממקום הזה יוצא שמירה לכל ישראל ונקרא סוריה שוסר ישראל שומר הברית והחסר בשכר שמקרש' ישרא' שמו המיוחר שני פעמים בכל יום ונורמים זווג עליון אהבה רבה באהבה ווטא כללם מספר שם הוי"ה ומשם היא תחיה אשר ראה יחזקאל על נהר כב"ר שהאירה מקרמת רנא ולא בערת התרבן רק מעט וזהר ממנה ראת ע"י מחיצות והיא נקראת זוח"ר ובזמן שחרוה של הכהן העליון נושב דהיינו השם של ע"ב חיוצא מחיכל ק"ק יוצאים נשמות להיכל זה הנקרא אלנא דחיי והיא יוצאות מהנשיקות העליונים דהיינו זווג של הנשיקות של אבא ואמא שהם בהיכל ק"ק ונורמים גם כן זווג באהבה זו אז יוצאים נשמות ורוחות קרושים חרשים ונם לחרש נשמות הישנות ע"ז נאמר כי על כל מוצא פי ירו"ר יהיה האדם כיון שבהיכל זה עומרים כל הנשמות וכל הנופש התעתירים להכראות והיכל זה אינו עומר ריקם בלא נשמות שהוא לוקח אותם מהיכל ק"ק בו יסור ראמא אתר דנגיד ונפיק ולא שכיך לעלמין מפני שאמא מתלבשת ועיר עד הסבור בעיר ראצילות כן הוא בבריאה אורות דילה מתפשטים עד הסבור ולכן כאן בהיכל זה הם הנשמות שלה המאירים ומספיקים מזון לכל החיכלות אשר תחתיו והשם ל שר' הוא מאיר בהיכל זה מן החרים שלה וע"ז נאמר בין שר' ילין ונא' שני שרך ונומר ואל שר' גי' משה וגם הוא בחשבון רמ"ק וקס"א והיכל זה יוצא מזון לכל העולם ונקרא אל שר' היוצא מאותם חשריים של אמא עילאה . ומכאן יוצא שם אל . אל היכל זכו"ת להריק שם רחמים וחסר לנצח הנקרא היכל זכות ואותן חשרים הם המריקים חלב לכל צר והם רחמים נמורים ויוצאים אורות לכל העולם ומשם יוצא ממונה אחר הנקר' להש החרב המהפכ' מפני שהו' היכל ת"ת ויונק נ"ב מבור' לכן הוא יונק לפעמים דין ולפעמים חסר חזן את כל העולם כולו בחסרו ובטובו הנרול בשם א"ל והוא מגן על מי שוזכה או על העולם כולו ומגן מן שני ההכלים של ספרא אחרא היוצאים מהיכל הטמא שהם בנגרו הנקראים שר' וכפ"ן המביא רעב לעולם רחמנא ליצלן ותרוה הקרוש מוציא מזון לצריקים וחסירים שלא ימותו ברעב ח"ו ועל אלו שני רוחות הטמאים נאמר לשור ולכפן תשחק אחר הוא ממונה על הרעב שימותו בני אדם שאין להם מה לאכול ח"ו והשני הוא ממונ' על אותם שיש להם מה לאכול ואינם שביעים ממנו ח"ו מפני שאותו רוח הוא שולט ביעולם ומאותו הרוח הקרוש יוצאים חשרים מפני שהקב"ה מנביה קומתן בכל תקופה ומראה אותם לפני הרוחות והמזיקים והם כורתים מלפניהם ואימתם מוטלת עליהם בכאן ואילך והכל הוא כרי שלא יתנברו כל כך ביעולם וגם הם שורים פנקסאות של שטן בכל יום לכן נקראי שרים ואימתם מוטלת על כל המחבלים שהם אחורי בי"ע כמו שנבאר . ותחת אלו יש ממונים הנקראים נגנים ומספרם אלף ורבוא רבבות הנקרא כולם נם כן נגנים . ושם ג"כ יש אלף ורבבות הנקראים רמוני"ם ואלו הנקראים נגנים הם ממונים על כל אותם שהם שומרים בריתם הם ושיחם כמו שאינו מקבל הרכבה מאילן אחר שנאמר אשתך בנפן פוריה בירכתי ביתך של ג"ע בניך שאין בהם תעיובות ונאמר לא יבוא ממך בקהל י' של הג"ע עד עולם שחשבונם עומדים לעדות לכל עדיק וקוראים אותו אליו לאמור מזרעי אתה ואל היכלי תבוא כמו שביארתי בשער י"ג תיקוני דקנא ואלו הנקראים רמונים דסליין תורה ומצות בריחונים הם ממונים עליהם והם מיעוררים האהב"ה בין ישראל לאביהם שבשמים לשובת להם כל הימים כי בזכו שישראל מתעוררים מין נוקבין ממטה לסע"ליה ומלמעלה למטה היכל זה נתמלא מכל טיבורת ומכמה חסרים וחרבה רחמים ומן היחור של חזוג הזה יוצאים שני ממונים הנקראים אהב"ה על שם החיכל הזה . ואלו הם עומרים להשגית על כל אותם המחנים יחור שמו של הק"בה נא"חברה ומחסרים נפשם על יחוד הקרוש והם עולים ומעידים למעלה וכל אותם העוסקים בגמילות חסרים בעה"ז אותו הגמילות חסר עולה

אל ההיכל הזה הם נעשים כמו עטרה להתרבק חוך היכל זה שנקראת אהבה עילאה ועל זה כתיב כי נדול מעל שמים חבר"ך ונאמר ואהבת השמים תשמע הפילתם ועל היכל זה כתיב מים רבים לא יוכלו לכבות את האחב"ה ונהרות לא ישטפוה ונומר :

פרק נב

עד עתה ביארנו בהיכל אהבה העליון עתה נדבר בהיכל אהבה התחתון ושם הם עומרים שס"ה ממונים כחשבון ימות חשנה וראשים עליהם ארבעה סמכין עליונים על כולם ואלו הם קדישיאל סטריאל עמריה קרשיאל והם היתרות של ההיכל זה והם ממונים לשמח את ישראל וכשנכנס שבת אז באה הנשמת יתירה מלמעלה ואו המלאכים מלוים אותה למטה ומיבירים מכל שומרי שבת כל עצבות ויגון ואנחה וכל יגיעי מלאכה וכל מרירת הנפש וכל חיונו שבעולם לכן שיך יותר שמחה בשבת מכל היומים ולא בחנוכה שהנות מחר"ר שבתי ע"ה בנוסת הספרים שאומרים ויונחו בו מקרשי שמיך או נוסח את יום המנוחה וקרוש שהוא ננד סור השבת המבטל ומשרד המיערכת של בוכב שבתאי חמורה הריסה ושביתה וחרבן ויגון ואנחה ללבוש שחורים ובריחת עציבה וחשוכה ולא לשתות יין ולא לאכול בשר ולא לשמח בשום שמחה ואז יכול להמשך עליו כוח שבתאי כנז' בזוהר חרש פ' יתרו אכל יש לנו להורות שהק"בה משרד המערכת וחוא המניוג האמתי וישלנו לשמוח בכל פיניי שמחה ובפרט חשמחת שיש לכל העולמות שיש להם כניחה ממלכות זהוץ חם האויבים הנזרמים יגף ואנחנו לבלאכי שלום סר יבכיון ומוכרחים הם ליחול בנוקבא רחמים רבא והק"בה פורס עלינו סוכות שלום מת שאין עליהם כמוה ביום טוב נם אלו ממונים להסיר כל הצער ויגון ואנחה מאותם הרשעים היושבים בניהנם כל ימי השבוע והם מכריזים לסלק הדין מהם ולכן הם משמחים מי שיושב באבילות וצער ועל הרשעים ישבי חושן וצלמות אסירי עניי וברזל ונומר ממצוקות' ישיעם ולעתיר נאמר שישו אתה משוש כל המתאבלים עליה ונא' מנעי קולך מבכי ועינך מדמעה כי יש תקוה לאחריתך ושבו בנים לנבולם . וכל ההיכלות שלמטה עומרים לקבל עטרות ושפע מההיכלות שלמעלה ובפרט כשעולים היכלות הנקיבה להזדוג בהיכלות חובר אז הם מאירים אור נדול מאוד :

פרק נג

הוא היכל רצון שהוא היכל ששי ממטה למעלה :

היכל הרצון העליון הוא היכל ששי והוא סור מלכורת רנבורה של זעיר רנבורה ואומר בזוהר פקודי היכלא שתיתאה רא הוא היכלא דאקרי היכלא דרצון וכו' והכא איהו רעוא דרעוין ותנח כל זווג הוא בא מסור חמים הנבר' תאות נשים שנאמר שמאלי תחת לראשי וכאן הוא התעוררות הזווג בסור נשיקת הפה שנאמר וישק יעקב לרחל ומהיכל זה נשמעים כל התפילות בעת רצון וזהו היכלא רמשה רבינו ע"ה שנאמר והאלהים יענני בקול היא מדת הנבורה ושם הם הנשמות של עשרה חרוגי מלוכה הם . הנבורים ששלפו על יצרם ולא טבלו עצמם בנהר דינור כי לא היה בהם פסולת כלל . ושם הם מיעוררים מחשוחה של תוגג בסוד מין נוקבין בהיכל הזה עומרים ארבע אותיות השולמים בארבע רוחות העולם וחנה בצד דרום עומד מיכאל חשר וחנדול הממונה על ישראל אשר אתנו מלמד שנגורא על ישראל בזמן ששמאל הסקטרג תופס בין שוגאי ישראל מיכאל פוען טיגות עמו ומבטל דבריו ואם ח"ו נעשנות איבה מתילים נאמר חשיב נפשי מפני אויב כי מיכאל נקרא יום התומה לצד דרום . ומצד צפון עומד נבריאל המלאך הממונה על הדין היוצא מהיכל רביעי ויש לו חיכולת לעכב הנזרדין היוצאים משם שלא יקח הסקטרג הפסוק בידו אם יהיה חחוטא בחשבון יהיה נענש מהיכל זה מצד צפון שבו ומרמא אותו בי במה שלקח בו הקב"ה . בו הוא מרמא מפני שנבריאל חנא בלול מחפר ורין

וכצר צפון זה באים היסורין של אהבת על הצדיק שנאמר כי כאשר יסר איש את בנו י"י אלהיך מיסרך נאמר יסוד יסרני י"ה ולמו"ת לא נתנני ומצד מזרח עומד רפאל ובידו כל מיני רפואות לאותם סובלי חולאים שהניע קיצם להתרפאות דכתיב וחליים רעים ונאמנים רעים בשליחותם ונאמנים בחזרתן ע"י מלאך ה' והוא עומד באמצע בין מיכאל לגבריאל ואינ"ג שהמלאך רפאל עומד לצד מערב על כל ואת רפואו החיים הוא לוקח מצד מזרח ואחריו אור אחד עומד לצד מערב אוריאל שמו והוא מקבל מנ' חבירין והנה מקומם ביצירה אלא בעבור שהם מקבלים שפע מהיכל זה וכח לעשות פעולותם הם נקראים על שם היכל ה' וכיון שהיכל זה הוא מקום השעשוע של הקב"ה להזדווג הוא סוד מיין נוקבין לכן שם מתעוררים העשרה הרוני מלוכ' לקרב נשיקין מיין דכרין במיין נוקבין והוא סוד השעשוע של קב"ה בצדיקיא שהם גורמים התעוררות זה במעשיהם הטובים שנאמר אז תתענג על י" והוא יתן לך משאלות לבך יל"ו:

עתה נדבר בהיכל הרצון התחתון שהוא נגבור דמלכות בהיכל הזה יש שני ממונים עליונים לצד ימין ויש נ"כ שני ממוני עליונים לצד שמאל אותן שביניהם הם מלכיאל שמעי"האל ואותם שבשמאל הם נקראים מסטרני"ח צפצני"ח ואלו הם המשוטטים בעולם והם ממונים אצל כל צדיק בשעת עסיוקו כדי שיצא נשמתו בנשיקה כי השכינה עמה וידבק עצמו בנשיקת קין הימין שנתגלה ליעקב אבינו ע"ה והיא נקראת אחרית הימים וכדי שלא ימות הצדיק ע"י קין הימים הנקראת קין כל בשר נא לפני רחמנא ליצלן ויהיה ח"ו מיתתו כפיטורי בפי ושם ואלו הם הנשיקין תחאין ובהיכל הרצון העליון הם הנשיקין העליונים זכאין אינון צדיקיא בעלמא דין ובעלמא דאתי דמאריהון אקדם עלייהו שולטניהון למהוי נטירין בעלמא דין ובעלמא דאתי י" לעולם אמן ואמן:

פרק כה

הוכל השביעי נקרא קודש הקדשים וזה הוא פנימי מכולם והוא חסד דהיינו מלכות דחסד דזעיר דכריאה והוא ק"ק העליון ובתוכו כל השש קצוות של חסד עצמו לאור פנימי ויש נ"כ ק"ק תחתון דהיינו חסד דמלכות ואעליון נקרא אפרס"מון והתחתון נקר' אפרין כי העליון יש לו האר"מן סמ"ך ום"ם שבלותו ע"י נצח והוד של זעיר הנקראים תרין סמכי"ן שהנוף עומס עליהם שנאמר שוקיו עמודי שש ונאמר כמכוני באשישות רפדוני בתפוחי"ם כאשר ביארתי בשער תיקוני שבת ובית קודש הקדשי' זה העליון יש בו נ"כ תלת רישין עם י"ג תיקוני נהרי אפרסמונא דכיא הנקרא זקן דעתיק דבריאה ובו נ"כ אבא ואמא דבריאה כי כולם נעשו מסך בהארותיהם לחב"ד דנה"י דמלכות ושם נעשה העתיק ואבא ואמא דבריאה בהיכל ק"ק שבו והוא נקרא סטרון שלשלמה שסוזרונים בו ז"א ונוקביה בחצות לילה ושם הוא נחקק השם של ע"ב הנקרא הגיון המעורר נשמות עם הקודש ומורידם למטה להיכל אהבה ומסנו להיכל אלהי ישראל והנה ההיכל הזה הוא כלול מכל השש קצוות ולכן השם של ע"ב ביושר הוא בהיכל ק"ק ויש בו ששי פעמים ע"ב שהם ע"ב וכל י"ב שמות מאלו יש להם פעולה אחרת כנודע אצל המקובלים ומסנו יוצא שם של ע"ב אחר של וו"ו והפסוק ואמצעי הוא חזור לאחור מרתו של יצחק שהיא נבורת חשני פסוקים האחרים הם מרות דם של אברהם וייקב ולכן הם ביושר ומשם יורדים כל הנשמות אשר מתעכבים שם עד עת בוא דברו של מם"ח לשלוח אותם בעה"ז עד יום שיבוא המלך המשיח וכולם יורדים להיכל אלהי ישראל שאמרנו ואם יש זוג נכללים היכלות הנקיבת בהיכלות דזכור ומזרונים בזמן התפילה ומעשים טובים שמעלים מיין נוקבין ואז עולה השכינה ועולמות בי"ע נכנים על פרקיה נמצא שהם עולים עמה והם השבע הנערות הראויות לתת לה מבית המלך נמצא שלמטה רם ששה היכלות והים עליהם הוא היכל אלהי ישראל הנקרא ים האחרון ויש ששה היכלות למעלה בהיכלי דזכור והים הקדמוני עליהם והם כוד הי"ב בקר והים עליהם והוא

הים של שלמה המלך עליו השלום שעשה לנוגמא שלמעלה"י לעולם אמן ואמן:

שער שמנה עשר

והוא נקרא שער עולם היצירה

פרק ראשון

עולם היצירה הוא נקרא סוד הרוח שהוא מחציתו טוב ומחציתו רע ולכן נקרא עץ הדעת טו"ב ור"ע כי יש מטטרון הנקרא עבדו זקן ביתו המושל בכל אשר לו וכל טוב ארוניו בידו והוא נקרא טוב שיש בידו כל פעול השמות שהם מצד חסוד והוא ריזוקנא דז"א וכנגדו מבחוץ לצד שמאל עומד סמאל ובידו כל שמות הכישוף של אדם בליעל וכל שמות פעולת הטומאה למלאות לו לאדם כל התאוות הגופניו'הנקראי' ר"ע שהם מזיקים לנשמה שהיא קדושה ואין לו לאדם בשמות בסעודת הרשו' כי אם בעונג שבת וימים טובים וכל הפעולו'ת הנעשים כעין קטורת הוא אסור מפני שמשתתוה לע"ז ולכן נקרא זה העולם עץ הדעת טוב ורע וכתב הרמ"בן ז"ל סעיה אני על ר' יהודא החסיד ע"ה שהיה יודע פעולות עץ הדעה טו"ב ור"ע על מתכונתו והנה המוחין דיצירה הם שמועאל ממטרון יהואל אשר סימנם זה שם"י ותחתיהם שבעה רואי פני המלך היושבים ראשונ' ולכלם יש כת אחת תחת ממשלתם ובכללם עשרה כתות אשר הם מקבלים מן עשר ספירות ושמם אראלים • אישים • בני האלהים • מלאכים • חשמלים • ערשישים • שנאנים • ברובים אופנים • שרפים • ועשרה מלאכים שנבראו תחלה הם ממונים על עשר מחנות אלו אשר אלה שמותם מיכאל על האראלים • צפניה על האישים • חפניאל על בני האלהים • עחיאל על המלאכים • חשמל על החשמלים • חרשיש על התרשישים • צדקיאל על השנאנים • כרוב על הכרובים • רפאל על האופנים • יהואל על השרפים • והנה האראלים מן מלכות מקבלים והיא אם הכנים של ישראל שנאמר בנים אתם לה' אלהיכם לכן הם ממונים על ישראל לשמרם שנא' הן אראלים צעקו חוצה מלאכי שלום מר יבכיון והם נקראים אבילי ציון האומרים בכל לילה מזמור על נהרות בבל שם ישבנו גם בכינו בזכרנו את ציון וכת האישים הם מקבלים מיסוד דבריאה • וכת המלאכים שרים למעלה מהם מקבלים מן נצח שהם עומדים ליסין והם רחמים • ולמעלה מהם יש כת בני האלהים הם המקבלים מהוד אלה הם המתפשטים מן נה"ר דינו"ר שהוא רין קשה שנתקלקל בשערי החרבן שנאמר והודי נהפך עלי למשחית ונאמר כל היום דו"ה הוא אותיות הור ונאמר והדה בנדתה הם הדינים שאינם נמתקים והנה חצים פרי סתוק שהם מלמדים סניגוריא על ישראל שהם מקבלי מתוק דהיינו רחמים ויש מהם תצי המקבלי מן הדין הקשה הנקרא פרי מ"ר עד שמפני זה הם מקטרגים ומסיתים את ישראל לעשות עבירות ועליהם כתיב ויבואו בני האלהים להתיצב על י" ויבוא גם השטן בתוכם מכאן אתה למד שבני אלהים מהם מישרי' דרכם ומהם משחיתים דרכם • ולמעלה מהם מחנה שנאנים אשר קול שאונם פקול שאון מים רבים והם מקבלים מחס' מדתו של אברהם אבינו ע"ה • ולמעלה מהם התרשישים המשמשים בקדושה גדולה ומרוב קדושתם יצאו לצד הגבורה • והם מקבלי' ממדת הגבורה היא מדתו של יצחק אבינו ע"ה ולמעלה מהם אופני קוד"ש והם מקבלים מחכ"מה והם משפיעים דעה לכל הנבראים וכל המלאכים שתראה כתוב שהם ממונים על החכמה או על התורה הם מכח האופנים • ולמעלה לאופנים הם מחנה הכרובים והם המקבלים מן הבינה מצד השמאל ויש בו רחמים ודין כי דינין מתערין מינה • והנה השרפים הם למעלה מהם והם בעלי הממשלה והיכולת והם מקבלים מכתר עליון • ומחנה החשמלים הם מקבלים מן תפארת הוא המקום שממנו מקבלים כל הנבראים והנה כתר עליון נקרא שורש השרשים •

ותפארת נקרא ענף קשורה בעץ החיים שהוא בינה שהיא קשורה בו תמיד ומשפיעת עליו בסוד שנאמר חן שמים לא זכו בעיני ומלכות נקראת מרי האילן שנאמר ותקח ספריו ותאכל וגו' וכמו שהתפרי בזמן שהוא גדול כל צרכו נופל מן האילן כך היא מלכות כשנגדלת נופלת למטה מאחורים והולכת נגר פניו לזווג ומקור' היא קטנה הדבק באחור ורי בזה וחבה נבראו בסדר מעשה בראשית השלשה שרים גדולים שסיכמם זה שמ"י ותתיה שבעי' סנהדרין ושרים ראשי המשמרות ושנים עשר נשיאים • וז' רואי פני המלך אשר אזכרם בספר גופת צופים אי"ח בסדר פעולות השמות וחנה המלאך מתחדד מאוד בשמעו ההשבעה כי כשסדר חקב"ה את ברואיו בעת היצירה תקן להם כששיעבו אותיות נבוזרותיו שיעשו הדבר הזה • ועוד כשוכר הפועל למטה ארז חשם איפה ופחר וחדרה גדולה נופלת על המקו' שמקבל המלאך ממנו כי הוא השם הנחקק למעלה שמזכיר אותו הפועל כשהבעל של הזכירה מניע אליו ואז גם המלאך מתחדד חדרת גדולה בראותו שמקומו מחריר ויש לנו ראיה מענין שמואל הנביא כשהעלת אותו הבעלת אוב שחיתה אמו של אבנר ושמואל אמר אל שאול הרגזתני לעלות אכאן אתה למד שהמלאך כמשביעים אותו מתחדד מאוד מפני חבל האותיות וכוחם כי הוא ק"ו אם שמואל שהיה ילוד אשה עפר ורמה בשעתו השבעה עמד חדד מלאפחד ואימה על אחת כמה וכמה המלאך שהוא מוכרח בכח קדוש ולכן המכריח בכח פעמים רבות יהיה נעשה גם המיענה לא יהיה נבון והוא עושה נגד רצונו של הקב"ה יתברך הוא ושמו לעולם אמן ואמן:

פרק שני

משטרון הוא שר העולם מפני שהוא מחלק מזון לכל שרי אומות העולם והוא חנוך ג"ר שהוא דוגמת נע"ר ישראל ז"א והיא נשמת א"ה שפרחה ממנו קודם שחטא וחבה בת חנוך לבן נכנס חי לג"ע והנה נופס של אליהו וחנוך נעשה מהם צורה כי מן חנוך נעשה משטרון זמן נופס של אליהו נעשה סנדלפון ונפשם ורוחם ונשמתם הם ישבים בג"ע עם שאר הצדיקים וכשאין צדיקים בעולם בזכותם מתקיים העול' והם פעלים מיין נוקבין בזכות עצמם שנאמר חנוך לגיבי על פי דרכו גם כי יזקין לא יסור ממנו כמו האילן היבש ונעשה זקן משליכי' מים עליו והוא מתחדש ותוזר לנעוריותו ומתחדש בחדוש חלבנה שנקראת נע"ר נער"ת ולכן נקרא עבדו זקן ביתו ונקרא נ"כ חנוך נער והוא מלבוש לעולם היצי' כולו ועליו סובב לבוש אשר שמו חשמ"ל ואחר משטרון סובב קליפת נגה ואחריה השלש קליפות רוח סערה ענן גדול אש מתלקחת והם סור ארבע המלכיות ובהם כלולים שרי השבעים אומות ותחתיהם עלמא נוקבא דתהומא רבא • שנאמר סביב רשעים יתהלכון וכשעומדים במדריגה גדולה שעולים למעלה בסוד מיין נוקבין נקרא משטרון שד"י סיפוקא דרוגמת יוסף הוא המשביר בר לכל הארץ ומשטרון זה יש לו ע' שמות כי הוא כולל כל עולם והיצירה כנגדם יוצאים ממנו' כתות שבל אחת כלולה מעשר עולים שבעים ופועלים נפלאות כל שם לבדו ויש לו משכן אחר הכולל ז' מדורין והוא נקרא ג"ע של משה וסמנו יוצאים מרודין לעשיית הנקראים ז' רקיעים והם מובבים העשיית השנית שהוא כולל גלגל תנורות חמזלות ו' גלגלי שבע כוכבי לבת והם סובבים מתחת לארץ כי גלגל הוא נקרא רקיע הם כרורי' וסובבים למעלה ולמטה וביניהם חז' ארצות וביניהם שבעת סרורי נ"ע ושבעה מדורי גיהנם אשר אנאנים כיר ה' אלהי חטוברת עלי יי' לעולם אמן ואמן:

פרק ג

הבה היכל כנסיה שהיא מלכות דבריאה היא נעשית ראש לעולם היצירה בק"ק של חסר ויצירה שנעשה עתיקא בג' רישין עם אבא ואמא ע"י התרקי' האמצעים של נה"י דמלכות כאשר ביארתי בעולם הבריאה ושם הוא הג"ע שלמטה אשר שם יושבים הצדיקים י"ב חודש והולכים בכל שבת ור"ח למעלה לג"ע העליון עד שילמדו לאט לאט שיהיה להם כח ליעמור בהיכל המלך ואח"כ נזדככה ע"י נהר דינור היוצא מדבריאה עד שנשכח מסנה חרהורי העה"ז לגמרי וישכח בהיכל אלהי ישראל או כפי כדרגתה באיזה היכל והנה בהיכל ראשון ממטה למעלה הנעשה מן רשימו של מלכות של ז' אורות פנימיו' של שברי כלים והוא היכל שישבים שם הנרי' והם מסתכלי' שם בכבוד העליון וממונים עליהם עובדיה הנביא ואנקלוס הגר וז' החיכל הוא מוקף מזחב ואבנים טובות ומשם יוצא פתח אחר חיזור לפתח של גיהנם ובכל יום רואים שלשה פעמים הדין של רשעי אומות חעולם שמזורדים אותם המלאכי חבלה באש עלי שלא קבלו עליהם הברית קודש והם נותנים שבח והודיה לאל שניצולו:

היכל השני הוא למעלה מהיכל ראשון ופתח שלו הוא סמוך למעירת המכפילה שהיא הפתח הראשון לג"ע אשר בארץ ומוף המעירה הוא חתחלת חג"ע שלמטה הוא ג"כ פנוי מאבני יקר המקיפים אותו ויש שם ג"כ העמור של סכון הרציון אשר כל הנשמות עולים דרך אותו העמור ובהיכל זה עומדים כל אותם שסכלו יסורין וחולאים בעה"ז והיו מברכים ומשבחים ומורים להקב"ה ומצדיקים על עצמם הדין ולא היו מבטלים התפילה כל ימיהם • ושם מכפנים עומדים אותם שהיו מקדישים בכל כחם שבו את הקב"ה ביחוד שמע ישראל והיו עונים בכל כוחם אמן יהא שמיה רבא ומאירים עליה אורות של הנהר הגדול הוא יסוד אמא יצלאה וראש להם משיח שהוא לפעמי' בא אליהם והוא חולך מהיכל זה ועולה בהיכל השלישי ושם הם כל אותם הסובלי חלאים ועיר ביותר מן אותם שבהיכל השני וכל אותם דרדקי של בית רבן שנפטרו מן העולם קודם זמנם וכל אותם המתאבלים על חרבן בית המקדש והיו בוכים ברמיעות בולם הם בהיכל זה ומשיח מנחם להם ועולה מן זה החיכל ועולה בהיכל רביעי ושם ישבים כל אותם אבילי ציון וירושלי' וכל אות' שנהרגו ע"י א"ה ע"ז והוא מתחיל לבכות ואז כל תנשיאים של ורץ דוד אוחזים בו ומנחמים אותו ומשיח מתחיל שנית לבכות עד שהקול יורד מלמעלה ואוחז בקולו והוא עולה למעלה ושוחה שם עד ר"ח ואז יורד ויורדים עמו שפע רב ואורות של חיים ורפואה לכל בני יסורין וסוכלי ציער ומכאובין עם משיח המקבל עליו כל יסורין של ישראל שנאמ' ואת חוליינו הוא נושא עד שיבוא החושב מן התה"ו ויקבל עונשו ואז הוא לובש הפורפירא שלו ורמות כל אותם שנהרגו ע"י א"ה ומשם נחקק בפורפירא של הקב"ה עצמו ולעתיד לבא הקב"ה בגדי נקם שהוא הפורפירא הזאת וממנו ירין האומות שנאמר ירין בגוים מלא גויות וכשהוא יורד יורדים עמו הרבה מלאכים ובזר כל אחד לבוש לבל אחד מן הנהרים על קדוש השם ובאן מתענגים ומתענגים כל אותו הזמן שהוא עולה ויורד ומכפנים להיכל זה יושבים שם העשרה חרוני מלוכה והם עולים תמיד נ' פעמים בכל יום לקבל אור ושפע מאספקלריא המאירה עליהם כתיב ענין לא ראתה אלהים זולתך יעשה למחכה לו:

היכל חמישי שם עומדים כל אותם בעלי תשובה ששבו בכל כוח תשובה שלימ' ויוצאה נשמותיה בקדושה ובטהרה יכול אותם שהיו מקדשי שבו המיחד והיו מקבלי עליה מיתה בהיגו שעסרו נפשם בק"ש בכח ובנפילת אפי' בפיעל ובשיר השירים הזה עומד מנשה מלך יהודא שקבל הקב"ה תשובתו ושם עומדים אות' בעלי תשובה שהיו מצערים עצמם במרירות וצער גדול על חטא בשע' שיוצאה נשמתם והם מתענגים בכל יום מאור העליון שלשה פעמים וכל אחד יותר גבוה חופתו מחבריו ואפי' צדיקי גמורים אינם יכולי' לעמוד שם חוץ מכת החסידים שהם למעלה מכלם:

היכל ששי הוא חיכל של חסידים שהוא יותר גבוה ועליון למעלה על כולם והוא חיכל של ספירת חסד ואי אפשר לעמוד בתוכו אלא כת החסידים וכל אותם האוהבים להקב"ה ביותר בכל מעשיהם וכל אותם חמיחדים שמו המיוחד בכל יום

הם עולים בראשונה כשעולים העולמות למעלה · והנה למעלה מהפתח הזה עומד אברהם הנקרא ימינו של הקב"ה ולצד שמאל עומד יצחק בפתח תשני שניקר על גבי המזבח ליחד שמו של הקב"ה ובאמצעית שניהם יש פתח נ' שיעמוד שם יעקב וי"ב שבטים סביב לו והשכינה על ראשם וכשיש ח"ו איזה צרה בעולם השלשה אבות הם מתעוררים להתפלל ומעוררים השכינה להגין עלינו ואז השכינה עולה למעלה אל ז"א לזווג ומגנת על ישראל שנאמר רק באבותיך חשק יי' שהם ראויים להיות מרכבה לשכינת היושבת על ראשיהם והוו שארז"ל האבות הן הן המרכבה ואל תתמה על זה שסררתי הקדושים שנהרגים על קדוש השם וגם נשמות אחרים כשלש מיני הכלות כי כבר כתבתי שיש שלשה מיני נ"ע הנפשות הם בפדורין והרוחות הם בג"ע של היכלי מלכו' היורדים ג"כ למטה ביצירה והנשמות הם בהיכל אלהי ישראל נמצא שיש כל אחד בנ' מקומות בכור נפש רוח נשמה ואחרת המעיין תראה להבין בשכלך שאין זכות ומעלת מדרינות כל בר ישראל שוה · זה זכותו ולמורו מעט ואין עסקו אלא בפשוטו של תורה ויש אחר שיעולה למדרינתו ומעשיו להבין רזין דאוריית לכן בכל עולם יש ה' פרצופים וג"ע יש בכל עולם כדי שכל אחד ימצא מרגוע לפי מדריגתו והוא קל להבין · וההיכל השביעי הוא מתום וננוז מאור ויש בו עמוד מכון הר ציון שחוך חלול שלו עולם הנשמות ויש בו שלשה גזנים הד"ר וכל אחד הוא עולה דרך גזון שלו וסביבו ענן וחושך כדי שלא יראו הנשמות האחרות שהם נשארים למטה ונשמות אחרות עולות ויבושו מזה מאור יי"א ו :

שער עולם העשיה

בכן שיש ז' היכלות ביצירה דבריאה וז' היכלות דמלכות דבריאה זו' היכלות דיצירה כך יש ז' מדורין בעולם העשיה ושביעה רקיעים הנקראים ז' מעונות שבהם יושבים מלאכים המעלים התפילות והנשמות וראש להם סנדלפון הוא אליהו הנביא זכור לטוב הסובב ומקיף כל העולם העשיה ותחת ירו האופנים והשוטרים משרתי השופטים היושבים בז' המעונות הם ממונים על פעולות רבות ונוראות והם ממונים על אותיות של שכות אשר מהם שורש הארבע מרכינו' דצח"ם וארבע יסודו' ארם"ע ומפני שלא יבואו בני אדם שאינם מהונגי' וישתמשו בהם לא רציתי לכותבם המדור הראשון ממטה למעלה הוא חושך ולא אור ונהוא מתוקן לרוחין הנקראים רוח סערה רוח ה' מפרק הרים ומשבר כלעים ולא ברוח ה' והם חזקים והם אינם נראים ואין בהם אור ואין להם דמות גיכר ואין לחם ידיעה כלל ואין בו צורות וגוונים המאירים בצורת ראש נמצא שאין בהם ידיעה וחכמה כלל ועל המדור הזה ממנה עליון מלאך אחד שמו פחריא"ל ועמו ע' ממונים והוא מתעוצץ משביבי הבזק של מהריאל העליון שזכרנו אבל אין להם מעמד שם לכן אינם נראים שם ואינם נמצאי שם · וכשמאיר הבוקר כולם מתחרשין ואין להם יכולת לעכו כשבאים השביבים למקום הזה יורדים לנקב התחום ואינם נראים :

המדור השני הוא מקום שמאיר יותר מהמדור הראשון אבל על כל פנים הוא חושך לערך המדורין שהם למעלה ביצנו והמדור הזה הוא מתוקן לרוח בו המלאכים הממונ' להשגיח על מעשה בני אדם לקטרג עליהם על שהולכים בדרך רע לנשוא עבירות והם מלאכים נסים ויצבי' שיש להם קריבו' הדעת אצל בני אדם ויש להם הנאה מריח טוב והכשמי שלהם' והיו ניזונים מריח הקרבנות ומריח הקטורת לעלות בתועלת ולהאיר יותר ועליהם ממונה מלאך אחד שמו קרוסי"אל והם פותחים שירה לארון הכל והם הולכים להם עד שישראל למטה אומרים שירה יש להם קיום במקומם ונראים שהם מאירים ביותר מבראשונה שלשה פעמים בכל יום מקדישין קדושה למע"ה בזמן שלש תפילות · וכר ישראל עוסקים בתורה כולם פורחים למעלה ומעידים עדות למעל"ה וקב"ה מרחם עליהם :

המדור השלישי מלמטה למעלה הוא בגנר תור הוא מקום סדר הדין הקשה מקום שנמשכי' ממנו שביבי אש ויצא גדול שנאמר אז עלה עשן באפו ואש מפיו תאכל נחלים בערו ממנו משם מושך רוצא נהר דינור שמוציא ויוצא שהוא הניתנם העליון לארן בו נפשות הרשעים ונם משם מושך האש ויוצא נ"כ לגיהנם שלמטה כמו נהר יחיל על ראש רשעים אשר קומטו בלא עת נהר יוצק יסודם לאפוקי הגיהנם התמא הוא בוער סלחוך השור הוא ההבל היוצא מפי סמאל הנקרא שור ובגיהנם הם המלאכי חבלה המורדים אות' במקלות של אש · ומהמדור הזה נמצא קטרוג ולשון הרע על ישראל לפעמים ולפתאום לן מדרך הישר חוץ בזמן שלוקחים רפואה בתשובה לרחייא ליה להמקטרג וממנה אחר עליהם מצד שמאל מצד החושך כמו שנאמר וחושך על פני תהום וסמאל הרשע הוא תמיר בנמצא שם כי זה הוא הירך שקלקל סמאל הרשע שנאמר ותקע כף ירך יעקב : מרור הרביעי הוא מקום שמאיר ושם הוא האור של המלאכים העליונים שהם מצד ימין אשר אורם סגיע עד לשם וכשהם פותחי בשירה לפני סם"ה ואינם הולכים כמו המלאכי' אשר הם למטה מהם שהם הולכי' תכף אחר שירתם נשרפי' ומעבירי' אותם בנהר דינור והם שבים ומתחדשים כבראשונה שנאמר חדשים לבקרים רבה אמונתך כי בכל בקר הם מתחדשי' הם ההולכי' בשליחות בזה העולם וקבלו מריח נופני והנהר דינור סנטל מהם הריח הזה ומפני שהם ענים כבני אדם השריפה של נהר דינור היא מעין אפיסה ומית והדברי' עתיקי' אוצר ה' יבואו ואלו הם שבמדור הזה הם מלאכי רחמים שאינ' נשתני' לעול' ע"י נהר דינור ועלייהו כתיב עושה מלאכיו רוחות שהם חוץ מן הפרגוד שהם כשרתיו ולא משרתי בני אדם להוסיף שהם לפני' מן הפרגוד שהם כשרתיו ולא משרתי בני אדם לעשות נסי' ע"י בעה"ז ואינם זזים ממקומם לכן אינ' שלוחי' שהם מלאכים שתרגומו אזגרין ואלו הם העושי' שליחות בעולם והם נראי' לבני אדם בצורת אחרות ולא בדמות מלאכי' בחכמ' גדולה כדי שלא יכיר בעל גס בגסו ומלאך אחר ממנה עליה ושמו פר"ל ובידו לפרות אות' הבעלי תשובה אעפ"י שנגזר עליה' מיתה ויש להם מפתחות שיערי השמי' ופותחי' השערי' כדי להעלו למעלה תפילות הם ונקשותיה' ברחמי' וברצון עד מקו' הממוני' אחרים שעליהם :

מרור החמישי הוא המדור המאיר יותר מכל המדורין שלמטה ממנו ויש בו מלאכים ויש מהם שנבראו מאש ויש מהם שנבראו ממי' לפעמי' הם משמשי' ברחמי' ולפעמי' הם משמשי' בדין אלו מימין ואלו משמאל וכשאלו מאירי' אלו הם אינם מאירי' וחשוכים ואותם שהם עומדים לצד ימין הם אומרים שירה כשמאיר היום רכתיב יראוך עם שמש ואלו שהם עומדים לצד שמאל הם אומרי' שירה בחצות הלילה · וממונה אחר עליהם ושמו קרשי"אל בשרוח צפון נושב בחצות הלילה והקב"ה בא להשתעשע עם הצדיקים בג"ע ואז רוח צפון הוא בא וכשהוא נמשך לאותן הממונים לזמר בחצות הלילה ואז כולם פורחים לזמר ואומרים שירה וכשמאיר אור הבוקר כשמשחיר השחר ומתחבר השחרות של הבוקר באור הבוקר שהוא ערב זווג לאות בנער ישראל שהיא נקראת אי"ל הש"חר באותו הזמן כל מלאכים אחרים הנקראים כוכבי בוקר אומרים שירה עם כל כוכבי הרקיע וכל שאר מלאכים שלמטה הם עומדים ומסיימים להם לשורר שנ' ברן יחד כוכבי בוקר ויריעו כל בני אלהים והם משוררים עד שישראל הם מתחילים לשורר פסוקי דזמרה אחריהם

מרור הששי הוא קרוב למלכות שפי' היא מלכות דיצירה שהיא ראש לעולם היצירה ושם באים ספינות איבה להמר לשלול שלל ולבז בו ומן הים הגדול של בריאה יוצאים נהרות ונחלים לכאן וכולם יש להם רגע ושעה ויום וזמן שליטתם שנאמר לכל יש עת וזמן וחפץ תחת השמים הן לצד דרום או לצפון או למזרח או למערב אם לצפון עומד עליהם גבריאל שהוא עומד לצד שמאל וכשהולכים הספינות לצד מזרח עומד עליהם רפא"ל והו' רחמים וכשהם הולכים לצד מערב עומד עליהם המלאך אורי"ל והוא האחרון וכשהולכים לצד דרום מלאך א'עומד עליה' שמו מיכאל שהוא ליסין והנן · המדור השביעי הוא עליון על כולם ושם הם הנשמות של הצדיקים אשר שם מתעדנים בחזותר עליון המתענגי' בסערנם ותאות האור העליון ושם אין שם דבר אלא אורם

שער עולם הבריאה

הנפשות של הצדיקים • וגנזי שלום ברכה ורבבה כולו הוא כמו שהוא למעלה ביצירה או בבריאה ויש ממנים בהם שהם ניצוצים מהחיה העליון או ממלאכי גבר"א ולכן יש להם שכות העליונים ממש מפני שהתנוצצים ממש למטה: וכמו זה הוא בארץ שלמטה בשבעה מדורין של ז' ארצות התחתונים וכלם יש בהם רמ"ח מראה בני אדם למעלה ולמטה וכלם סודים ומשכחים להקב"ה ולא יש מי שיודע בכולהו באותם שהם במדור העליון • ולו רואים בבדו כמו שצריך להיות לעברו וליתן לו שבח והודיה לשמו ועולם הזה הוא תבל ארצו אינה קיימת אלא בזכות נפוי הצדיקים השוכנים עליה בעין דוגמת הסדור השביעי שלמעלה אינו קיים אלא לנשמות של הצדיקים ובתוך הסדורים יש ז' היכלות מבפנים הנזכרים בזוה' קטן דף מ"א ונם השבע מצנעות אשר הם נקראים שבע רקיעים והממונים אשר בהם נזכר בפרשת תרומה בזוה"ר שהם מעלים התפלה ואי אפשר לכתבם הנה כי קצר המצע מהשתרע וגם מי שרוצה לקרות יקראם בזוהר שם:

שער הקליפות

והשברי כלים כשנפלו בני"ע עמדו שם מבחוץ ופמוך להם הדינין הנקראים חול והם בין הקדושה והטומאה וכראש עומד התנין הגדול אשר הוא בים והיא הנחש אשר בים ואינו מזיק כל כך כמו נחש העפרי • והתנין הזה הוא בסודם כי הסנפי"ר עם הנקיבה שלו נמתקו ועשו מהם ת' עלמין דכיסופין ויש לו נקב בראשו לקבל שפע והוא כולל כל התנינים האחרים שנאמר שברת ראשי תנינים על המים וגם מהם מוציאים ניצוצי טהרה לם"ן כאשר ביארתי במקומו והנה ע"א ספירות הטומאה הם כבר פירשתים בתחלת שער קרית ארבע ותחתיהם בבריאה עומדת מרכבה טמאה אחרת נגד היכלי מלכות מצד שמאל כי זה לעומת זה עשה אלהים והמרכבה הטמאה הזאת צורת ארבע חיות טמאות נושאות אותה והנה מיכין שלה דרדיינו בקרן דרומית מזרחית יש אדם בליל ונחש ובמערבית דרומית אריה וסוס וכנגדם שור ופרה וחמור ואתון והבחמות הטמאות יורדות משם ואלו צורות אדם ונחש הם כח הקליפה של זכר ונקיבה השולטים על המרכבה והיא ותחת המרכבה הזאת כנגד עולם היציר יש לה מרכב' שנית והיא כמין חתיכה מרובעת ישולם עליה כח קלי'פ אחת ואשמדאי יוצא ממנה ותחת החתיכה כלפי סופה יש עקרב ושתי צורות תחתיה ועליהן סמאל הרשע שנותן בהם רוח דוגמת הקדושה ובצורת ימין הוא אסימון רוכב על נעמה ונעמה רוכבת על אגרת בת מחלת ואגרת זו רוכבת על כמה מיני נרדיני טהירין חבילי טריקין ומשמאל יש צורת נחש רובב על הנץ עור והתנין חוה רוכב על לילית חייבת"א ומהם יורדים נפשות החיות והבהמות הטמאות ומן המרכבה הקדושה יורדים נפשות החיות והבהמות טהורות ולפעמים מעורבים עמה נפש איזה רשע כשיוצא מלמעלה וכמו שהמעשים טובים מישראל נורמים מין נוקבין למעלה הנורמים נשיקות הקדושות כך העבירות נורמים מין נוקבין בישן ונשיקות בין זוג הרעים האלה שנאמר ותערות נשיקות שונא ונאמר נופת תטופנה שפתי זרה וכשעלה הרצון לפני בעל הרצון להוציא יש מאין ועלה במחשבתו בנין העלמות היה מתנוצץ מן האין המפנימי ויצא בכח אור"ו רצון נקודה אחת נעלכה ונתחלקה לשני חלקים הצד הראשונה הוציא נקודה אחת שהיא טהורה וקדוש' האמיתי היוצא מן הסעיף הנרול יתברך שמו הנרול • ובאותו רצון נחלקה אותה הנקודה והתנוצץ ממנה ניצוץ אור אחד ונעשה בעין מסך מבריל בין הקדוש והחול • ואחר כך יצא ניצוץ אחר והתנוצץ לצד שני ונאצל ממנו האדום האדום הזה שרו של עשו המקטרג תמיד נגד הקדושה ומאציל כוחו על שני זרועותיו הא' אחר הוא אשמדאי סלבא רשירי הנקיבה המיוחדת לנקודה זו שמה לילית הזקנה ואשמדאי זה הממונה התחתי משתמש גם כן נרוח אחרת ושמה לילית ניצוצית כראשונה אלא שהראשונה נקראת זקנה זו נקראת זעירתא • והזרוע הוא נקרא צפוני והוא זרוע שמאל ומשרתם בצפונית שהיא בת זוגו תחו שנאמר ואת הצפוני ארחיק מעליכם

והם

וזהו שאמרו חכמינו ז"ל כל ארבעים שנה שהיו ישראל במדבר לא נשבה להם רוח צפונית • ושני מדרות האלה האחת היא ארומה מצד עשו והצפוני הוא כרמות ישמעאל כן הגר הפצירה ושני נקיבות אלו לילית הצפונית הן היו החלה הקטרוג שקראה תגר למעלה הראשונה קטרגה כנגד חוה • והשנית קפרנה כנגד שרה וגם כן נקראת הגר המצרית שפחת שרה • כי היא נאצלת מאותה הצד והן הן מאותה האצילות שהשקה מם הכות לאדם וחוה וסבב מיתה לכל היוצאים מהם • וכל הכתות תחת ממשלת ספאל הם הן הצפונית היא מהיסבאל בת מטרד בת מי זהב • כי מצפון וחב יאתה ומשם הערד האור והיוספות החושך והגר מימי קדם חשנאה והאיבה בין שני אומות שהלך עשו ולקח את מחלת בת ישמעאל ליחד האצילות האדום הזה עם הצפוני שהוא שרו של ישמעאל • והנה כי אחת מתולדות הנחש הקדמוני הוא משתמש לפעמים בפי מה שיניע אליו האצילות מסבת האצילות ההיא שהוא ממאל שכל הכתות האלה תחת ידו וממשלתו • האחת צורתה כצורת מחלת בת ישמעאל וכן שמה • ולא שהיא בת ישמעאל ממש אלא שצורתה למעלה כצורת מחלת בת ישמעאל שלמטה והיא נאצלה מזו שלמעלה ולזה נתכוין עשו כשלקח לאשה מחלת זאת ליחד שני הזרועות וקרא שמה בשמת כי על ידה נתבשם באותה מחלת שלמעלה להשפיע אצילותה עליו • והנה נוגה סובבת לכל עולם העשייה והיא מחלבשת במטרף ואחריה שלש קליפות • רוח סערה • ענן גדול • אש מתלקחת • ותחתיהם ז' קליפות ויוצאים מהם שבעים שרי האומות וכוחותיהם ותחתיהם שבעה היכלות התמורה האמורים בזוהר פקודי עין שם ועל זה נאמר כי ישרים דרכי" צדיקים ילכו בם ופושעים יכשלו בם ונאמר כי הנה אויביך" כי הנה אויביך יאבדו יתפרדו כל פועלי און ונו' ואתה מרום לעולם" יתברך יי' לעולם אמן ואמן:

שער שבע ארצות

העולמות הקדושים הם מקיפים זו למטה מזו עד שסבור הארץ הנקראת תבל היא באמצע ונמצא שיש שבע שמים מקיפים שנאמר שבע בשבע מחקות • וכמו שהרקיעים הם סובבים למעלה כך סובבים למטה ובשבע כדורים ענולים הם הרקיעים ובתוכם שבע ארצות וסור זה לא ניתן למפלגי תחומין הם בעלי התכונה שהם היו מחלקים כל שבעה אקלימים של מדות הארץ אבל הם סוד גדול מדי התורה שכולם נבראו לעונשים קשים של הרשעים בשדין רוחין ולילית שהם הכת השלישית של השדים שהם פרס ורבים כבני אדם ואוכלים ושותים וכתים והם ששת ארצות אשר חברנו כנזכר בפסכת חגיגה ובזוהר פרשת ויקרא והשבעה ארצות הם זו למעלה מזו כמו אותם השבעה רקיעים שהם זו למעלה מזו כמו אותם השבעה רקיעים שהם זו למעלה מזו ואלה שמותם ממטה למעלה א' ארץ התחתונה ב' אדמה ג' ארקא ד' גיא ה' נשיה ו' ציה ז' תבל שהיא למעלה מכולם והיא תחת מקור החיים שנאמר והוא יפפום תכ"ל בצדק וכשנגרש אדם הראשון מגן ערן שלחו הקדוש ברוך הוא לארץ התחתונה שהוא מקום חושך שאין שם שום רבר ולא ששמש כלום כי הרקיע הנקרא וילון היא חושך ואינו משמש כלום כי אין בו מאורות כי הלבנה לית לה מנרמא כלום וכין שנבנם שם אדם הראשון נפל עליו פחד ואימה חשיכה גדולה מאוד ולהם החרב המתהפכת היה מלהם בכל צד ופנה הארץ ההיא ער שלא היה לו מקום להתחתר שמה כי הוא נגרש בערב שבת מגן ערן וישב שם כל יום השכרה עד מוצאי השבת והרהר בתשוב' והיה מעליהו הקדוש ברוך הוא על האדם"ה שהיא שניה מטפה למעלה שנאמר וישלחהו יי' אלהים מגן ערן לעבוד את האדמה • בהאדמה הזאת יש בה אור המאיר מהרקיע שלו וצורת כוכבים ומזלות שם • ושם הם צורת בני אדם יקנקים נבוהי קומה שנולדו מאדם הראשון בק"ל שנה שהוליד שרץ רוחין ולילין והיתה לילית באה בעל כרחו של אדם ומתחממת ממנו והם תמיר עצבים ביגון ואנחה ואין ביניהם שמחה כלל • וכתורת הללו יכולים לפרוש ממנה לתבל הזאת שאנחנו עומדים עליה

שער עולם הבריאה

שער פרטי חמשה עולמות

פתח המחבר בתיב והוא מגלה עמיקתא ידע מה בחשוכא
ונהוירא עמיה שרי בא לזודרינו על בעל הרצון
שהוא חושך המחלים בעלם מיקן כל חי שאינו נראה ונגלה מרוב
עסקות וחושך וא"א להנהיג גלוי העולמות ולמלאות בקשת עולם
התחתון לכן הוציא אור מאור ע"י הרושם ומשניח ע"י ומרחקת
האור קו לקו צו לצו ובאמת הוא הכל אחד ואפי' אל האור
המשניח בפנים שונים אין בכך כלום והוא אומר ידע מה בחשוכא
להיות נלוי וידיעה מן החושך קו לקו צו לצו בדרינת הארה וא"א
יאמר אדם שהאור ח"י נבדל ממנו לכן אופר ונהוירא עמיה שרי
ממנו מתפשט האור והכל ביחודא אך שהוא עכיה וכבנו ועל ידו
מתגל כאומרו בזו איהו וגרמי חד בתון איהו ויתהי תד בתון והם
אור וחושך הנז' ולא כדברי תשוב הרי"בש שכת שאנחנו מתפלל
על רמ"ספירות אלא הענין הוא שהתפילה כגעה על ידי התגלה
ופועל ויצא מעצם החושך והוא האציל בראשונה על המלבוש
כהרוש שפנה מקו' לעולמות ונתפשט האור הזה בסוד אותיות
האלפא ביתות עם צירופיה' עד סוף העיגול מקו' שחזר להיות
אין סוף ואח"כ היה מקפל את לבושו חציו בחציו ונשאר מקו' פנוי
הנקרא אדר קדמון' ואח"כ האציל אדם קדמאה מתיסודות
המקיף הפחידו והם עשרת עיגולים ועשרה אורים' ואחרת
האציל בעל הרצון ע"י הי"ר של מלה"י של שם ס"ג כדי שהמקיף
המקיף כל העולמות מתחת א"ק מתיסודות מלמעלה ומלמטה עד
מקו שחזר להיות א"ס' ובתוכו האציל עשר ספירות של עולם
התיהו ושבע מהם נשברו ותכמה וביניה נכדקו בסוד חמה ושתה'
וכתתר היה חלישות הכח שלא היה יכול להכיל כל האור פנימי
וירדו מבנו נובלות השמורים ליתיד לשל של תחיית המתים
והשברים ירדו לבחינה ועשה שלשה כתות של דעין במקום שאנו
עתה בי"ע ונקראים בני אלהי"ם והאור פנימי חוזר למקלה ועל ידי
השברים נבנה עלמא נוקבא דתהומא רבא והם שורש הרע כדי
שיהיה בחירה בעול שהוא סוב ורע' והוא שאחז"ל הקב"ה עצה
עולמות יהחדיבן ואסר דין אהנין לי ודין לא אהנין לי' ואח"כ
האציל א"ק שני מן כתר שבכתר ורישא דאין מן הכסה שבכתר
וארוך מן ביניה שבכתר ומן דסלכות א"ק זו"ק תקניו כסדול
עולם האצילו ואב"ד שלה חסד סוד הראש שלה ואח"כ היה סתקן
מה שחסרוב וכרא מן עשר ספירות או נקודות ומשה פרצופי
עולם האצילות ועליה' נאמר בה' בראם ומכתר נעשה עתיק
קדישא הוא א"א הכלול מיולת רישין ובוא בראשו שבעה תיקוני
הראש שהם ג"ט קי"ע פ"ח והנה גולגלתא נעשה מן כתר דא"א
וכתר דאין ע"י חסד דסלכות א"ק והלא דכרולתא נעש' מחכמת
דאין וארוך על ידי גבורה דסלכות א"ק וקרומא דאוירא נעשה
מבינה דא"א ואין על ידי ת"ת דסלכות א"ק' ורצוא
דדקין נעשה מחסר ונצח דאין וארוך על ידי נצח דסלכות א"ק'
ועמר נקי נעשה מנבורה והוד דאין וארוך על ידי הוד דסלכות
א"ק ויניקא נעשה כרית ות"ת ויסוד דאין וארוך על ידי
יסוד דסלכות א"ק וחומא דאיהי פרשקא נעשה מסלכו דאין
וארוך על ידי סלכות א"ק והוא הראש המאיר לכל עולם האצילו
והשערות שלו נתפשטו מתיקון עפר נקי ו"נ תיקוני דקנא של
אין וארוך נזכרים בסיכה שנאמר מי אל כמוך ונו' הוא בראין
ו"נ מדות של רחמים שזכר משה ע"י אל רחום וחנון הוא
בארך ואחר כך נעשו אבא ואמא והזקן הנפוף על רם מכתף והם
שני תיקונים נוצר ונקה כי דקנא דילייא תלייא עד שבורא ולבא
ואבא ואמא סניגי' עד שבורו דא"א ולפעמי' בעת רצון כשאנחנו
בסעשינו הטובים מעלים מ"ן נתקבן אבא ואמא מזדווגים על ידי
בפישת שני בזלות האלה ונולד מהם תרין סותין ומתחברים אל
תרין עטרין היוצאים מתיקוני הראש והזקן על ידי תרין מלין ואז
יוצאים שני פרצופי ישראל קבא ותבונה פתוחי שלהם והשינו
מחצי שבור שלהם ומלמטה ומלבישים את ארך מסבורו ולמטה
ואז יש כח לזעיר אנפין ונוקבה להלבישו את ארך מסבורו ולמטה
ומפני שהם פרצופי האהה נותים להתנגד אחר הזווג ואז מקפל
ארך את רגליו חזעיר אנפין ונוקבה יש להם חיות מרישם של
ארך אנפין' ואבא ואמא נשפעו לחכמה וביניה של עולם

שם נעשים מזיקין חזוקים לשם ומתפללים תפילת לאל בוראי
עולם הם מתישבים במקומם וזרעים זרעים באדמה וצומחים
וזורכים אותם ברישה אוכלים ולא יש שם אשה ולא שום אחר
מן המינין שנשתבחה בהם א"י' בשקום הזה נולד לוקין
והכל' כיון שחטא קין תורד אותו הקב"ה לאותו מקום הנקרא
ארץ שנאמר הן נרשת אותי היום כיעל פני האדמה מאותו המקום
הנקרא אדמה והייתי נע ונר בארץ כיון שגנרש מהאדמה ונדתר
משם אמר והיה כל מוצאי יהרגני הוא סוד לחם החרב המתהפך
בכל מקום היה מסבב ומתלהם עליו להרגו והיה מפחד מאוד
וחרחר בתשובה וחיה מעליותו הקב"ה לארק"א והיה מוליד שם
בנים' בארקא הזאת יש אור המאיר מהשמש חורין' זרעים
ונוטעין' אילנות ולא יש שם חמים ומשביעת המינים כלל' כל
אותם הדרים שם הם מבני קין וש להם לכל אחד שני ראשים יש
מהם נבוהי קומה ויש בהם קטני הקומה ואין להם רעה שלימה
ומיושבת כשאר בני אדם היושבי'בתבל ולפנימ'הם צריקי' וחזורי'
פריצ'ה לטובה לפנימ'הם חזורי'לרעה להזיק לבני אדם שבכאן'
הם מתים כשאר בני אדם' והנה אדם היה בארמה ער שנולד
שת ומשם עלה למעלה שלשה ארצות היה מסבב ויעולה ער שבא
לתבל שהיא השביעית שאנחנו דרים בתוכה שהיא עליונה על
כולם כיון שעלה חוח יצא לעה"ז במקום בית המקדש
שנקרא באותן השמות שהיה דיורו בהם והם אר"ץ אדמ"ה שנאמ'
ואם טובה אדמה תעשה לי' ויה פרלש"ה
ארצות נ"א נשי"ה ציה' נ"א הוא מקום נרול ורחב
מאוד כי שם חוא אורכו של גיהנם כי הגיהנם נקרא גיא בן הנום'
והנה בגיא נשיה וציה נתפזרו כל אות שבנו הגדול והיו סולידי'
שם בנים ובנות והביא הקב"ה בסוד הגלגול על עין המגדל שבנו
בכח שם השומאה שנאמר ונעשה לנו שם פ' בכח שם השומאה
ממש כמו שבארנו ובעבור שמקום ג"א הזה הוא קרוב למקום
יסוד אש הרולק לכן יש לאנשים ההם הדרים שם בכל הכבוד
והעושר ואבני יקר מי שנכנס לשם והוא היה מבני אדם אשר הם
דהים בכאן מתבל ע"י גלגול או שהם מביאים אותו לשם לצרכם
בחכמת התאיה של העושר והוא הם נותנים לו והוא לפעמים
עולה למקום הנקרא נשיה בעבור שיהיה נשכח משם כמו מלך
פיגר למקום ני"א עד שאינו יודע מאיזה מקום הוא' והנה
מקום ני"א זה הוא באמצע השבע ארצות והוא נקרא ני בן רמנם
ורצועה אותו יוצאות משם לתבל זה ונקראו גם כן גיא בן הנם
על שסו שחוא מקום ני בן הנם אשר הוא סמיך לירושלים שנאמ'
אשר אור לו בציון ותנור לו בירושלים' אותם בני אדם שהם
בניא' כולם יודעים בחכמת הביטוף והם חכמים ביותר בחכמת
זו חזורים זרעים ונוטעים אילנות ואין שם מין חטה ולא אחר מן
המינים הארץ החמשי נקרא נשיה ויש שם בני אדם קטני וקצוצים
שקורין בל"א ניצוצרג ואין להם חושם רק במקום החושם יש להם
שני נקבים שיוצא מהם הרוח אשר שואבים וכל מה שהם עושים
הם שוכחים מיד ולטעם זה נקרא הארץ הזאת נשי"ה שהוא לשון
שכח"ה' והנה החושם הוא נורם הוכירה לכל הראוי אליו חורעים וטפים
אילנות ואין שם לא חטה ולא אחר מן המינים' הארץ הששי
היא נקראת ציה חוא מקום כשמו יבשה כולה ושם הם בני אדם
ימים כתואר ובמראה' והם חוקרים ודורשים אחר מים
נובעים או נהרות הם נכנסים לתוך חמים ולפעמים הם עולים
מתוך הימים להביא אותם מבני אדם יושבים אמונ יותר
מבני אדם אחרים ובניהם דיורים טובים ויושר נדול חורץ' מעם
מפני הישוב אשר חוא שם ונוטעים אילנות ולא מצליחים וכל
תאוה וחשק שלהם לאכול לבני אדם שבכאן ומכל אות השבעה
אין להם להם אלא לבני אדם שבכאן כי תבל הוא לפעל' כלם'
ומיון ריבוי הארצות האלה יש גם כן רומזת מתם בארץ רמב"ל
הזאת יש להם אלו השמות של ז' ארצות ושבע שלהם ידיי בהם
בני אדם משוב' אלו מאלו שנאמ' מה רבו מעשיך ה' כול' בחכמת
עשית ואומר בם' ויקרא ובניהם נ"ע ונתנם בשבע מרוצין שלהם
ורב המנוגע נעלם על שלא היה מאמין בזה
בנ"ו שם:

שער עולם הבריאה

האצילות ומן שש ספירות מחסר עד יסוד והוא בכלל נעשה פרצוף זעיר אנפין על ידי זווג אבא ואמא ומן נקודת מלכות של עולם התיקון נעשה פרצוף לאה ופרצוף רחל ורחל יצאה אחר עיבור ראשון עם זעיר אנפין דבוקה מאחוריו מהטבור ולמטה ולאה יצאה עמו גם בן שיעבור שני פתחלת הזעורף מן מקום חלח וכמיומת עם הטבור עד ראש רחל ולאה היא סור קשר של תפילין שבעורף ושניהם עם זעיר אנפין נעשו על ידי עיבור ראשון ושני הוא קטנות ראשון ושני ועל ידי נדלות ראשון ושני ואחר זה יצאים התמשה הסרים והחמשה נבורות לזווגו עם נוקביה ואחר כך נעשו פרסה אחת דהיינו פרוכת בין עולם האצילות לעולם הבריאה והנה עולמות בי"ע אין שם אלא שבע לבד בקביעות להיות שלא היה להם רושם לא משבע שנפלו והנה נה"י דמלכות בנו שלש עולמות אלה בי"ע כי מחב"ד של נה"י דמלכות שהם תשעה ספירות נכנו תשעה ספירות בעולם הבריאה כי מחב"ד דנצח נבנה הקו ימין ומחב"ד דהוד נבנה קו השמאל ומחב"ד דיסוד נבנה הקו האמצעי ומפני שלא מצאו רושם של חב"ד בבריאה לא היה כח בנה"י לעשותם חזקים אלא נשארו בסוד פיולי ובעת רצון יש להם אור נרול ויש בו י"ר היכלות כי ז' היכלי דזכר הם נעשו ממלכות של כל הש קצוות והאור הנש"ר שכל ספירה הוא בסור אור פנימי בתוך ההיכל עצמו ובשש קצוות של בריאה לא יש אלא ששה היכלות ואלה שמותם מלמעלה למטה קודש הקדשים היכל הרצון • היכל אהבה • היכל זכות • היכל חנונה • היכל עצם השפים • אבל מלכות הבריאה היא נקבה ומכל ספירה שלה נעשה היכל אחד כי היא מקבלת צורה ודמות כי היכל נימטריא ארבי היא מלכות והנה חב"ד שלה נעשה ממנו היכל אחד הנקרא היכל אלהי ישראל והוא משלים מנין שבע והעליונים והוא התחתון למטה מהם ואחר כך הם שבע היכלות של הנקיבה מן חסד עד מלכות דמלכות והנה הששה עליונים של הזכר והנקיבה נקראים כולם בשמות שרש אך ההיכל ההתחתון מן העליונים נקרא אלהי ישראל והתחתון מן התחתונים נקרא לבנת הספיר משם נמשך פרסה אחת והיכל ק"ק שהוא חסד נכלל נ' מעתיק ואבא ואמא דבריאה כמו אצל חסד דמלכות ק"ק שהוא כלול מחב"ד שלה הפרסה שאמרנו הוא מסך מבדיל בין בריאה ליצירה ועל זה הדרך את"ב נג"ת דנה"י דמלכות דאצילות תקנו תשעה ספירות בעולם היצירה דהיינו על זה הדרך שאמרנו לזה ז' דמלכות דבריאה נעשו לראש היצירה עתיק יומין דיצירה

ובהסי חמישפן של הנעזר הנה שבעה מדורין ונגנו אחר כך ז' הפלגות אנשהרים באחה ומטטרון מלבש סבחוץ כל עולם היצורה וכולל אותה ויקליף ישלבוש אשר שמו חש"מל ואח' כך נעשה פרסה אחת להבדיל בין יצירה לעשיה • וכן נה"י דנה"י דמלכות שהם נם כן תשעה ספירות בנו תשעה ספירות בעולם העשיה ע"ר שבארנו בבריאה ויצירה • נמצא נשאר בעולם הבריאה בראשו מה שלמעלה מנה"י דמלכות דמלכות דהיינו חב"ד וגנ"ת דמלכות דמלכות דאצילות והם חופפים על הבריאה כמו הגולגולת ורישא דלא אתידע ואין ואריך והנה סנדלפון הוא מושל בכל עולם העשיה ובל היכל חסד של בי"ע הוא כלול מנ' כמו שבארנו והנה אבא מקננת בכורסייא ועזר ביצירה ומלכות בעשיה וכל עתיק דבי"ע הוא שבעה מדורין ותחתיהם ז' היכלות נמצא שהם ז' בכל מקום ושבעה מעונות בעשיה אשר שם האופנים ישבים והיא העשיה הרוחנית ואחריה העשיה הגשמית שבעה רקיעים של שבעה כוכבי לכת תליהם חגורת המזלות ויש גן ערן עליון וגן ערן תחתון וניהנם עליון וניהנם תחתון ובכל אחד שבע מדורין וקנ"ע והניהנ"ם הם וה אצל זה הוא סוד עץ הדעת טוב ורע כמוכים זה לזה והשבעה ארצות הם זו למעלה מזו וביניהם מובבים גן ערן וניהנם התחתון כל מדור הוא סכוין בנגד אוץ אחר כולם מקיפים זה את זה עד שנמצא שבור הארץ בתוך ובאמצע מוקפת מכולם ובעל הרצון מקיף את כולם ועליהם נאמר מה רבו מעשיך י' כולם בחכמה עשית והוא המשובה והמפואר והמתנשא מאז מימות עולם אמן וכן יהי רצון :

פליט עמ"ק המל"ך נימטריא הי"ת שם תניכתי וגם סד"ר עמ"ק המל"ך עם והגולל נימטריא נפתל"י :

(בשער אבא ואמא פרק ל"ח דף ע"ה עלה ב' ג' שורות מהופכים במופו וכך צ"ל או רבי יהודה בר אילעי ובלשחר היה גלגול רבי יהודה בר אילעי רבי יהודה בן בבא היה אחד מן עשרת הרוגי מלוכה והבן וענין הנסיון של יוסף על ידי פוטיפרע יובית שבאה חסת לחקן וכו')

על ידי הפועל במלאכת הקודש ראובן בר אליקום ז"ל ועזיר טק"ק סינץ על נהר ריין :

ועל ידי הפועל במלאכת הקודש יוסף בן לא"א אלכסנדר שלים"א ועזיר הנקרא יוזל ויצן הוין :

ועל ידי הפועל במלאכת הקודש אורי וייבש בן החבר ר' אהרן הלוי ז"ל ועזיר שנ"ק אמשטירדם הבירה :